

FRAGMENTA
HISTORICORUM GRÆECORUM.

VOLUMEN QUARTUM.

PARISIIS. — EXCUDEBANT FIRMIN DIDOT ET SOCI, VIA JACOB, 56.

FRAGMENTA HISTORICORUM GRÆCORUM

COLLEGIT, DISPOSUIT, NOTIS ET PROLEGOMENIS ILLUSTRAVIT

CAROLUS MULLERUS.

VOLUMEN QUARTUM.

INSUNT FRAGMENTA

PRAXAGORÆ ATHENIENSIS,
BEMARCHII CÆSARIENSIS,
EUSTATHII CAPPADOCIS,
EUTYCHIANI CAPPADOCIS,
MAGNI CARRHENI,
EUNAPII SARDIANI,
OLYMPIODORI THEBÆI,
PRISCI PANITÆ,
MALCHI PHILADELPHENSIS,
CAPITONIS LYCHII,

CANDIDI ISAURI,
EUSTATHII EPIPHANIENSIS,
HESYCHII MILESII,
NONNOSI,
PETRI PATRICII,
ANONYMI,
MENANDRI PROTECTORIS,
THEOPHANIS BYZANTII,
JOANNIS EPIPHANIENSIS,
JOANNIS ANTIOCHENI,

ALIORUM AUCTORUM SUPRA QUINGENTOS NUMERO QUORUM
ÆTAS EST INCERTA.

ACCEDUNT ADDENDA

ET INDICES LOCUPLETISSIMI AUCTORUM,
TITULORUM, RERUM NOMINUMQUE.

PARISIIS,
EDITORE AMBROSIO FIRMIN DIDOT,
INSTITUTI FRANCIÆ TYPOGRAPHO,

VIA JACOB, 56.

M DCCC LXXXV.

PRÆFATIO.

Rem lubricam sane et errori obnoxiam aggreditur, si quis itineris longitudinem definire suscepit, quod nemo unquam sit emensus. Sic mihi quoque accidit, ut sero intelligerem magnum istum fragmentorum acervum, qui in opus artificiose tessellatum expandendus erat, multo latius quam opinatus eram vindicare sibi spatium. Tanta enim in dies succrescebat historiarum copia, ut volumen tertium, quo absolvere operam meam decreveram, vix iis sufficeret scriptoribus, quos ordine chronologico ad Constantini Magni usque tempora recensere deberem. Itaque trecentorum et amplius agmen historicorum, quorum ætas est incertior, una cum Addendis et Indicibus locupletissimis in novum hocce volumen deduxi. Verum ne sic quidem requiem mihi fecit FIRMINUS DIDOT. Ego enim quum stans promissis longe majus mihi fecisse viderer, quam pro ævi nostri levitate expectare prudentior quisque potuisset, Firminus Didot aliam prorsus sibi legem scripsit. Quem si audias, promissa præstitis non modo exæquanda sed etiam superanda sunt, atque favor publicus quo cœpta nostra excipiuntur, non præmium esse debet, quo fruentes quiescamus, verum stimulus et ἱερός quasi οἶστρος quo quis ad majora incalescat. Quemadmodum igitur nova illa Polybii et Dionysii et Diodori fragmenta ex pulvere Escorialensi in lucem protracta volumini secundo inseruit, in tertia autem parte reliquias Nicolai Damasceni et Dexippi et Eusebii e codice Hispanico et ex Atho montis thesauris literatis auxit maximopere: similiter quartum quoque volumen dote aliqua haud stipulata locupletari voluit. Videlicet colligendis et resarciendis fragmentis non

subsistendum in ætate Constantini Magni, sed ad ea usque tempora pergendum esse decrevit, quibus Constantinus ὁ τῆς πορφύρας ἀπόγονος scriptores veteres, nescio laudandone an exsecrando consilio, discerpere instituit. Itaque novum historicis illis librum dedicavimus, qui quanquam sermone labentem græcitatem coar-
guunt, fide tamen et auctoritate in suæ quisque ætatis historia principem facile locum merentur. Denique appendicis instar ad-
jecta sunt Chronica Joannis Antiocheni, qui quum in historia imperatorum Romanorum auctores optimos ad verbum fere transcripserit, permulta præbet bonæ frugis plenissima. Reliquias horum Chronicorum sat amplas, quarum partem Valesius olim, partem majorem nuper in *Anecdotis Parisinis* Cramerus edidit, tum numero auximus e codice Parisiense, tum opera critica locis quam plurimis correximus.

Hæc fere præfanda mihi præfationum osori visa sunt. Ne tamen quod superest in hac pagina spatium illiteratum livore pereat, locum apponere liceat memorabilem, qui vol. III, pag. 343, ubi de vita Nicolai Damasceni agitur, inserendus est. Acceptum refero illustrissimo Cardinali ANGELO MAI, qui benigne eum commu-
nicare mecum voluit, quum Romæ versabar, ut quæ ad geogra-
phiam pertinerent, ibi colligerem. Jam diu scilicet in parando desudamus corpore geographorum, quo scripta geographica quæ vel integra perdurarunt, vel ex parte saltem in codicibus supersunt, vel quorum fragmenta per varios auctores sparsa occurrunt, sive græce sive latine sive arabice scripta sint, ad unum omnia comprehendantur ex ordine disposita, commentariis explanata, tabulis denique æri incisis illustrata. Quanquam si sortem perpendas quæ similia aliorum cœpta hucusque manse-
rit, verendum sane ne nostra quoque consilia ὁ φθόνος τῶν θεῶν discutiât, vel efflorescentem vix segetem flatus quidam Typhonii exurant. Quod Deus avertat. Sed illuc redeo. Etenim Sophronius in *Miraculis SS. Cyri et Cyrilli* (*Spicileg. Rom.*, tom. III, p. 548), quo loco exponit quomodo Isidorus, Dionysii *Damasceni* filius, morbo epileptico laborans sanatus sit, primum nonnulla præmittit de Da-
masci urbis claritate, ex quibus pauca hæc exscribere juvat:
Αὕτη γὰρ, αἰτ, τῆς Κοίλης Συρίας μητρόπολις, τῆς ὅλης Ἑώρας ἀρχηγὸς ἐβα-
σίλευε, Νίνον ἐαυτῇ βασιλεύοντα καὶ Σεμίραμιν τὴν περίφημον ἔχουσα· ἄμφω
γὰρ ἐκεῖ βασιλεύσαντες καὶ τείχεσι τὴν πόλιν κυκλώσαντες, ἀπ' αὐτῆς τὰς

ἀποικίας ἐξήγαγον, εἰς τε τὴν Ἀσίαν καὶ τὴν Ἀραβίαν τὴν λεγομένην εὐδαί-
μωνα. Deinde vero de Dionysii genere affert hæcce : Δαμασκηνὸς ἦν
καὶ τῶν ἐν τέλει λαμπρῶν Διονύσιος, ἐκ γένους βλαστήσας αἰὲ διαλάμπαντος·
οὐπὲρ ἀρχὴ καὶ ρίζα Νικόλαος ἦν ὁ φιλόσοφος, ὁ Ἡρώδου παιδευτῆς καὶ
παίδων τῶν Ἀντωνίου καὶ Κλεοπάτρας διδάσκαλος· ἀφ' οὗ καὶ Νικόλαι
δώδεκα κατὰ διαδοχὴν ἐξανθήσαντες, φιλοσοφία γαυρούμενοι, τὸ γένος ἐφαί-
δρυναν καὶ εἰς μέγα δόξης καὶ λαμπρότητος ἤγαγον· ἐκ τούτων ὁ λαμπρὸς
γεννηθεὶς Διονύσιος, κτλ.

Parisiis, mense Januarii MDCCCLI.

CAROLUS MÜLLERUS.

LIBER NONUS.

A CONSTANTINO MAGNO USQUE AD PHOCAM IMPERATOREM.

306-602.

PRAXAGORAS ATHENIENSIS.
BEMARCHIUS CÆSARIENSIS.
EUSTATHIUS CAPPADOX.
EUTYCHIANUS CAPPADOX.
MAGNUS CARRHENUS.
EUNAPIUS SARDIANUS.
OLYMPIODORUS THEBÆUS.
PRISCUS PANITES.
MALCHUS PHILADELPHENSIS.

CAPITO LYCIUS.
CANDIDUS ISAURUS.
EUSTATHIUS EPIPHANIENSIS.
HESYCHIUS MILESIUS.
NONNOSUS.
PETRUS PATRICIUS.
MENANDER PROTECTOR.
THEOPHANES BYZANTIUS.
JOANNES EPIPHANIENSIS.

PRAXAGORAS ATHENIENSIS.

Praxagoras Atheniensis postremis Constantini M. temporibus vel sub Constantio imperatore, ut videtur, Vitam Constantini M. libris duobus, Res Alexandri Magni libris sex, denique De regibus Athenarum libros duos dialecto ionica conscripsit, testante Photio.

Photius cod. 62, p. 20 ed. Bekk. : Ἀνεγνώσθη Πραξαγόρου [τοῦ Πραξαγόρου addit cod. A.] τοῦ Ἀθηναίου τῆς κατὰ τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον ἱστορίας βιβλία δύο. Ἐν οἷς λόγοις διέξεισιν, ὅτι ὁ πατὴρ Κωνσταντίνου Κωνσταντῖος Βρετανίας ἐβασίλευσε, Μαξιμῖνος δὲ τῆς Ῥώμης καὶ τῆς ἄλλης Ἰταλίας καὶ Σικελίας, ὁ δὲ ἕτερος Μαξιμῖνος τῆς τε Ἑλλάδος καὶ τῆς κάτω Ἀσίας καὶ Θράκης. Διοκλητιανὸς δὲ, ὁ καὶ τῶν ἄλλων πρεσβύτατος, τῆς τε Βιθυνίας ἤρχε καὶ τῆς Ἀραβίας καὶ τῆς Λιβύης καὶ τῆς Αἰγύπτου, ὅσῃν ὁ Νεῖλος ἐπερχόμενος ἄρδει. Τὸν οὖν Κωνσταντῖνον ὁ πατὴρ πέμπει παρὰ Διοκλητιανὸν εἰς Νικομήδειαν παιδευθίσόμενον. Παρὼν δὲ, φησὶ, Μαξιμῖνος, ὁ τῆς κάτω Ἀσίας βασιλεύων, εἰς ἐπιβουλὰς ὥρμησε τοῦ νέου· καὶ πρὸς μάχην λέοντι ἀγρίῳ καθίστησι τὸν νεανίαν. Ὁ δὲ τὸ μὲν θηρίον κρατήσας ἀνεῖλε, τῆς δὲ ἐπιβουλῆς αἰσθόμενος φεύγει πρὸς τὸν πατέρα· οὗ τὸν βίον λιπόντος, ὁ παῖς ἐκδέχεται τὴν βασιλείαν. Ταύτης δὲ ἐπιβὰς, Κελτοὺς καὶ Γερμανοὺς, ἔθνη πρόσοικα καὶ βάρβαρα, κατεστρέψατο. Ἀσελγῶς δὲ καὶ βαρέως τῶν ὑπηκόων ἄρχειν Μαξέντιον μαθὼν (οὗτος δ' ἄρ' ἦν μετὰ Μαξιμῖνον τῶν ἐν Ῥώμῃ καταστάς κύριος), ἐστρά-

τευσεν ἐπ' αὐτὸν, δίκας τῆς εἰς τοὺς ἀρχομένους παρανομίας πραττόμενος. Καὶ μάχῃ νικήσας ἐς φυγὴν ἔτρεψε. Φευγὼν δὲ, ἦν τοῖς πολεμίοις αὐτὸς ἐδολοράφει μηχανὴν, ταύτην εὗρατο τοῦ βίου καταστροφὴν, τῇ παρ' αὐτοῦ κατασκευασθείσῃ διώρυγι περιπεσὼν. Τὴν μέντοι τούτου κεφαλὴν τινες τῶν Ῥωμαίων ἀποτεμόντες καὶ ξύλῳ ἀρτήσαντες τὴν πόλιν περιεπόλευον. Κωνσταντῖνῳ δὲ καὶ ἤδε ἡ βασιλεία προθύμως καὶ χαίρουσα προσεχώρησεν. Ἐπεὶ δὲ καὶ Λικίνιον ὡμῶς καὶ ἀπανθρώπως τοῖς ὑπηκόοις ἀποκεχρημένον ἐπυνθάνετο (οὗτος δὲ τῆς μοίρας ἐκείνης ἐβασίλευσεν, ἧς Μαξιμῖνος ὁ τὴν ἐπιβουλὴν Κωνσταντῖνῳ διὰ τοῦ λέοντος προσενεγκὼν ἐπεστάτει, αὐτοῦ τὸν βίον λιπόντος), οὐκ ἐνεγκὼν ὁμοφύλων ὕβριν ἀφόρητον, ἐστράτευεν ἐπ' αὐτὸν, τῆς τυραννίδος αὐτὸν εἰς τὸ βασιλικῶς ἄρχειν μεταστησόμενος. Λικίνιος δὲ τὴν τοῦ βασιλέως ἐπιστρατεῖαν ἀκούσας καὶ δείσας, ἔκρυπτε τε τὴν ὁμότητα φιλανθρωπίας προσχήματι, καὶ ὄρκους ὑπέτεινεν, ἀγαθὸν τε ἑαυτὸν τοῖς ὑπὸ χεῖρα παρασχέσθαι, καὶ ἂς ἔθετο σπονδὰς συντηρεῖν ἀπαραβάτους. Διὸ τότε μὲν ὁ βασιλεὺς ἀπέστη τοῦ πολεμεῖν· ὕστερον δὲ, ἐπεὶ κακία ἤρεμειν οὐχ οἷα τέ ἐστι, καὶ τῶν ὄρκων ἠφειδῆκότα καὶ ἐς πᾶν κακότητος ἐληλακότα καταπολεμήσας μάχαις κρατεραῖς, καὶ ἐν τῇ Νικομηδείᾳ συγκλείσας ἐπολιόρκει. Κάκειθεν ἐν ἰκέτου πρὸς βασιλέα καταφυγόντα σχήματι κατέλιπεν ἡ βασιλεία. Καὶ συνέβη τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον, τῆς μεγάλῃς ἀρχῆς τὸν ἄξιον ἐπιζητούσης, εἰς ἑαυτὸν τὰς

Lecti sunt Praxagoræ Atheniensis *De gestis Constantini Magni historiarum libri duo* : quibus narrat Constantini patrem Britanniae imperasse, Maximinum (*M. Aurelium Valerium Maximianum Herculum*) Romæ et ceteræ Italiae atque Siciliae regnum tenuisse; alterum vero Maximinum (*C. Galerium Valer. Maximianum*) Græciam, minoremque Asiam ac Thraciam occupasse; Diocletianum autem, qui ceteros ætate anteibat, Bithyniam tenuisse; Arabiam item et Africam atque Ægypti omnem oram, quam Nilus alluit (*an.* 292). Igitur Constantinum pater ad Diocletianum Nicomediam erudiendum misit. Aderat tum forte Maximinus ille (*C. Galerius Valerius Maximianus*), qui inferiori Asiæ imperitabat. Is insidias adolescenti tendere animum inducens, ad pugnam cum fero leone ineundam eum composuit (*Idem narrat Zonaras II, p. 623 Bonn.*). Ille vero feram superans occidit, deprehensisque insidiis, ad patrem confugit; quo vita defuncto (306 *Julii.* 25), regnum filius excepit. Eo potitus Gallos et Germanos, gentes finitimas ac barbaras, in potestatem redegit. Cognito deinde impotenter ac tyrannice subditis imperare Maxentium (hic post Maximinum Romæ imperio potitus erat), expeditionem adversus eum suscepit, pœnas tyrannidis quam in subditos exercebat, exacturus. Mox prælio superior in fugam tyrannum convertit.

Ille vero fugiens, quem hostibus per dolum interitum machinatus est, ipse reperit, in foveam, quam aliis paraverat, delatus (312 *Oct.* V. Zos. II, 16). Hujus caput Romani a corpore resectum hastæque impositum per urbem gestarunt, et victori Constantino libentes se ac volentes etiam hujus regni incolæ tradiderunt. Audito rursum Licinium quoque crudeliter et inhumane suis abuti (cui pars illa imperii obvenerat, quam Maximinus ille, qui Constantino per leonem insidias struxerat, usque ad mortem tenuerat), non ferens intolerandam civibus vim atque injuriam inferri, copias item contra hunc eduxit, quo tyrannidem legitimo commutaret imperio. Licinius vero intellecta in se expeditione, metu percussus immanitatem textit, humanitatisque speciem præferens jurejurando etiam se obstrinxit clementem deinceps subditis futurum, quæque fœdere icto promississet, integre servaturum. Quamobrem bello tunc imperator abstinuit. Postea tamen (ut conquiescere improbitas nequit) violati jurisjurandi reum atque in omne flagitiorum genus delapsus, magnis præliis victum in Nicomedia urbe inclusum obsedit. Hinc supplicis habitu ad Constantium fugienti ademptum imperium est, et Constantino Magno traditum. Sic, magno imperio dignum desiderante imperatorem, Constantinus tandem quæ diximus regna sibi vindicavit. Patrium enim regnum jure hereditatis adiit, Ro-

εἰρημένους βασιλείας ἐπισπάσασθαι. Τῆς τε γὰρ πατρῴας κληρονόμος ἐγένετο καὶ τῆς Ῥωμαίων, καταλύσας Μαξιμῖνον (1. Μαξέντιον), Ἑλλάδος τε καὶ Μακεδονίας καὶ τῆς κατὰ Ἀσίας, παραλύσας τῆς ἀρχῆς τὸν ῥηθέντα Λικίνιον· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τῆς ἄλλης μοίρας, ἧς ἤρχε Διοκλητιανός, αὐτὸς ἀνεδήσατο τὸ κράτος. Ὁ γὰρ Λικίνιος καὶ ταύτην εἶχεν ὑφ' ἑαυτὸν, Μαξιμίνου πολέμου νόμῳ ἀφελὼν, ὃς Διοκλητιανοῦ διάδοχος ἐγεγόνη. Κρατυνόμενος οὖν καὶ μίαν δεῖξας τὴν σύμπασαν βασιλείαν, κτίζει τὸ Βυζάντιον ἐπώνυμον ἑαυτοῦ. Φησὶν οὖν ὁ Πραξαγόρας, καίτοι τὴν θρησκείαν Ἑλλην ὦν, ὅτι πάσῃ ἀρετῇ καὶ καλοκἀγαθίᾳ καὶ παντὶ εὐτυχίματι πάντας τοὺς πρὸ αὐτοῦ βεβασιλευκότας ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ἀπεκρύψατο. Ἐν οἷς αὐτοῦ καὶ οἱ δύο συμπερινοῦνται λόγοι.

Ἔτος δὲ τῆς ἡλικίας ἦγε δεύτερον καὶ εἰκοστὸν Πραξαγόρας, ὡς αὐτὸς φησιν, ὅτε ταῦτα συνέγραφε. Συνεγράψατο δὲ ὁ αὐτὸς καὶ ἕτερα βιβλία δύο Περὶ τῶν Ἀθήνησι βασιλευσάντων, ἔτος ἀνύων ἐννεακαίδεκατον. Συνέταξε δὲ καὶ ἕτερα βιβλία ἐξ Εἰς τὸν τῶν Μακεδόνων βασιλέα Ἀλέξανδρον, τριακοστὸν πρῶτον ἐλαύνων ἐνιαυτόν. Ἔστι δὲ τὴν φράσιν σαφῆς καὶ ἡδύς, ὀλίγον δὲ τοῦ δέοντος ἀτονώτερος. Κέχρηται δὲ Ἰωνικῇ διαλέκτῳ.

BEMARCHIUS CÆSARIENSIS.

Suidas : Βημάρχιος, Καίσαρεὺς ἐκ Καππαδοκίας. Οὗτος ἔγραψε τὰς Κωνσταντίνου τοῦ βασιλέως πράξεις ἐν βιβλίοις δέκα, Μελέτας τε καὶ λόγους διαφόρους. Eadem Zonaras p. 386. Ex opere historico nihil servatum. Scripserit sub Constantio, cuius laudes (orationibus) celebrasse dicitur a Libanio De vita sua, tom I, p. 24 et 30 sqq. ed. R.

Subjicere liceat mentionem PALLADII METHONÆI, qui iisdem fere temporibus florens, librum *De festis Romanorum* scripsisse perhibetur. Sui-

manum everso Maximino (*Maxentio*), Græciæ denique et Macedoniae Asiæque minoris exuto, ut diximus, regno Licinio; verum etiam ejus partis, cui Diocletianus præfuerat, imperium sibi adjunxit. Nam hanc quoque belli jure Maximino ademptam, qui Diocletiano successerat, tenebat Licinius. Victor itaque, et unum ex omnibus imperium conflans, mox Byzantium cognominem sibi civitatem fecit. Refert autem Praxagoras, quamquam gentilis homo est, omni virtutum atque honestatis genere omnique felicitate cunctos qui antecesserint imperatores obscurasse Constantinum. In his duo ipsius Historiarum libri terminantur.

Ceterum annos natus erat duos et viginti Praxagoras, ut de se ipse testatur, quum hæc commentatus est. Scripserat etiam *De regibus Athenarum* libros duos, annum ægens undevicesimum. Porro libros sex *De rebus gestis*

das : Παλλάδιος, Μεθωναῖος, σοφιστής. Γέγονε δὲ ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ βασιλέως. Περὶ τῶν παρὰ Ῥωμαίοις ἑορτῶν. Διαλέξεις. Λόγους διαφόρους, Ὀλυμπιακόν, Πανηγυρικόν, Δικανικόν. Cf. Eudocia p. 352. Ad hunc, ut videtur, Palladium Libanius scripsit Ep. 573 etc. Adde Phot. cod. 132 : Ἀνεγνώσθησαν Παλλαδίου σοφιστοῦ μελέται διάφοροι, καὶ Ἀφθονίου καὶ Εὐσεβίου σοφιστοῦ καὶ Μαξίμου σοφιστοῦ Ἀλεξανδρέως. Ἀλλὰ τῶν ἄλλων ὁ Παλλάδιος κατὰ πᾶσαν ἀρετὴν τὴν ἐν λόγοις ἐπὶ πλεῖστον διενήνοχεν. Cf. Westermann. *Gesch. d. gr. Bereds.* 93, 14.

EUSTOCHIUS CAPPADOX.

Suidas : Εὐστόχιος, Καππαδόκης, σοφιστής. Ἐγραψε τὰ κατὰ Κώνσταντα τὸν βασιλέα, καὶ Ἀρχαιολογίαν Καππαδοκίας καὶ λοιπῶν (num ἄλλων?) ἑθνῶν.

Archæologiam hujus scriptoris ante oculos habuit Stephanus Byz. : Παντικάπαιον, πόλις μεγίστη, τῶν κατὰ Βόσπορον μητρόπολις. Ὡκίσθη δὲ παρὰ Αἰήτου παιδὸς, λαβόντος τὸν τόπον παρὰ Ἀγαήτου τοῦ Σκυθῶν βασιλέως, καὶ καλέσαντος τὴν πόλιν ἀπὸ τοῦ παραρρέοντος ποταμοῦ Παντικαποῦ (Παντικαπᾶ cod. Palat.). Ὁ πολίτης Παντικαπαιεύς. Λέγεται καὶ Παντικαπαιάτης. Ἔστι δὲ Παντικαπαιεύς ὡς ἀπὸ τοῦ Παντικάπη, ὡς τοῦ Σινώπη τὸ Σινωπεύς. Τὸ δὲ Παντικαπαιάτης (Παντικάπη codd. Rhedig. et Salmas.) κεῖται παρὰ Εὐστοχίῳ.

Alius Eustochius est medicus et Plotini discipulus, qui scripta magistri ordinavit, de quo v. Porphy. in Vit. Plotini c. 7. Eustochium Syrum e Palæstina rhetorem habes ap. Libanium Ep. 699 : Εὐστόχιον οἶσθ' ὅτι τὸν ἐκ Παλαιστίνης τὸν νόμων τε πλήρη καὶ τῇ τῶν λόγων ῥώμῃ βοηθοῦντα τοῖς νόμοις.

Alexandri Magni Macedonum regis composuit, ætatis anno primo et tricesimo. Stylus illi apertus est et jucundus, nonnihil tamen æquo languidior. Dialecto denique usus est Ionica.

Panticapæum, urbs maxima, earumque quæ in Bosporo sunt metropolis, condita est ab Ætææ filio, qui locum illum ab Agaete Scytharum rege acceperat, nomenque urbi indidit a Panticape fluvio præterfluente (cf. *Herodot.* 4, 18; *Dion.* 314; *Mela*, 2, 1, 5). Civis Panticapæensis (cf. *Strabo* 2, p. 74; 11, p. 494). Dicitur etiam Panticapæates. Formatur vero Panticapæensis, quasi ab urbis nomine Panticape; quemadmodum a Sinope fit Sinopensis. Forma Panticapæates vero reperitur apud Eustochium.

MAGNUS CARRHENUS.

EUTYCHIANUS CAPPADOX.

Magnus, ex Carrhis Mesopotamiæ urbe oriundus, et Eutychianus Cappadox Juliani imperatoris expeditionem Persicam, cui uterque interfuerat, literis tradiderunt. Et Eutychianus quidem in bello isto dux Armeniorum fuit, testante Joanne Malala. Magnus autem, ni fallor, idem est cum Magno tribuno, cujus Zosimus (III, 22, 8) et Ammianus Marcellinus (XXIV, 4, 24) de Ctesiphontis urbis oppugnatione agentes mentionem faciunt. De alio quodam Magno, Nisibeno ex Mesopotamia, iatrosophista, qui historici nostri fere æqualis fuit, vide Eunapium in Vit. Sophist. p. 103 ed. Boisson. et Theophilum De urin. procem. Eutychianus, nescio num idem cum nostro an diversus ab eo, laudatur apud Codinum De orig. Constantinop. p. 18 ed. Bonn., ubi quæ de Byzantii muris Constantinianis et de encæniis urbis leguntur, ea ita se narrasse auctor dicit, καθὼς ἱστοροῦσι Εὐτυχιανὸς πρωτοσηκρήτης ὁ γραμματικὸς (*) καὶ Εὐτρόπιος ὁ σοφιστής, ὁ τῷ παραβάτῃ Ἰουλιανῷ συμπάρων ἐν Περσίδι, καὶ ἐπιστολογράφος Κωνσταντίνου (sic cod. Vat.; ὁ ἐπ. Κωνσταντίνος vgo) Ἐλεῦσιός τε διάκονος ὁ φιλόσοφος, Τρωίλος ὁ ῥήτωρ, ὁ πολλὰς ἀρχὰς μετὰ δόξης ἀνύσας, καὶ Ἡσύχιος ὁ ταχυγράφος. Οὗτοι πάντες αὐτόπται γενόμενοι τῶν τῆνικαῦτα πραχθέντων ἀκριβῶς ταυτὶ συνεγράψαντο. — Qui hoc loco præter Eutychianum et Eutropium citantur Eleusius, Troilus et Hesychius notarius, num historias scripserint, parum liquet. Troilus, quem aliunde novimus, de Constantinopoli urbe a Constantino exornata in *Orationibus* disseuisse videtur. Suidas : Τρωίλος, σοφιστής, παιδεύσας ἐν Κωνσταντίνου πόλει. Λόγους πολιτικούς, Ἐπιστολῶν

(*) Ab hoc Eutychio genus duxerit Εὐτυχιανὸς ὁ νέος, qui Agathiae auctor suasorque fuit scribendæ historiæ, ἀνὴρ τὰ πρῶτα τελῶν ἐν τοῖς τῶν βασιλέων ὑπογραφεῦσι, καὶ τὰ ἄλλα ἀγαθὸς καὶ ἀγχινούστατος, παιδείας τε ἀποχρώντως ἔχων, καὶ τοῦ τῶν Φλωριδῶν γένους ἄριστον ἐγκαλλώπισμα γεγενημένος (Agathias procem. p. 7, 18 ed. Bonn.).

Imperator Julianus contra Sabburarsacen (*Saporem Arsacen*), Persarum regem, exercitum ducens, Hierapolim venit, missis in Samosata Euphratesiæ urbem, qui navigia fabricarent, partim lignea partim coriacea, uti tradit sapientissimus Magnus Carrhenus chronographus, qui hoc bello sub Juliano militavit. Hierapoli discedens imperator Carrhas vēnit; hinc via sese in duas partes findit, quarum

βιβλία ζ'. Troili Prolegomena in Hermogenem edidit Walz. in Rhett. Gr. tom. VI. Ceterum Troilus Sidetes (Socrat. H. Eccl. VII, 27) non Constantini Magni æqualis fuit, uti Georgius Codinus dicit, sed initio sæculi quinti, sub Theodosio II floruit. Nam amicus fuit Anthemii, qui pro Theodosio II puero Orientis regnum administravit (an. 408 sqq. Vide Socrates VII, 1 et 27; Synesius Epist. 73; Tillemont *Hist. des emp.* VI, p. 4. 9). Eandem rhetoris ætatem inde colligis quod Socrates VI, 6 (ex eoque Nicephorus Callist. XIII, 6) Eusebium, quo tempore carmen de rebus Gainæ Gothorum ducis (qui mortuus est post an. 400) scripserit, Troilum sophistam audiisse refert. Jam quum de Troili ætate errasse Codinum pateat, fortasse etiam de Hesychio similiter lapsus est. Certe constat pleraque, quæ de Constantinopolitanis originibus Codinus tradit, ex Hesychii Milesii Illustris Chronicorum libro sexto esse descripta, adeo ut proclivis sit conjectura hunc ipsum Hesychium Milesium, qui Anastasii et Justiniani temporibus vixit, a Codino laudari. Ceterum si duos Hesychios, alterum notarium, alterum illustrem, distingui malueris, per me licebit.

(DE JULIANI BELLO PERSICO.)

Malalas Chron. p. 328, 20 ed. Bonn. : Καὶ κατ'ὼν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Ἰουλιανὸς κατὰ Σαββουραρσάκου, βασιλέως Περσῶν, κατέφθασεν ἐν Ἱεραπόλει καὶ πέμψας κατεσκεύασε πλοῖα ἐν Σαμοσάτοις, πόλει τῆς Εὐφρατησίης, τὰ μὲν διὰ ξύλων, τὰ δὲ διὰ βυρσῶν, ὡς ὁ σοφώτατος Μάγνος ὁ χρονογράφος ὁ Καρρηνὸς, ὁ συνὼν αὐτῷ Ἰουλιανῷ βασιλεῖ, συνεγράψατο. Ἀπὸ δὲ Ἱεραπόλεως ἐξελθὼν ἦλθεν ἐν Κάρραις τῇ πόλει καὶ κεῖθεν εὗρε δύο ὁδοὺς, μίαν ἀπάγουσαν εἰς τὴν Νίσιβιν πόλιν, οὗσαν ποτε Ῥωμαίων, καὶ ἄλλην ἐπὶ τὸ Ῥωμαϊκὸν κάστρον τὸ λεγόμενον Κιρκήσιον, κείμενον εἰς τὸ μέσον τῶν δύο ποταμῶν τοῦ Εὐφράτου καὶ τοῦ Ἀβορρά· ὅπερ ἔχτισε Διοκλητιανὸς, βασιλεὺς Ῥω-

una in Nisibin duxit, urbem Romanis olim subjectam; altera in Circesium tendit, castrum Romanum, quod Euphratem inter et Aborram fluvios medium, a Diocletiano exstructum est. Julianus itaque diviso exercitu, armorum sedecim millia Nisibin versus expedit, sub Sebastiani et Procopii ductu; ipse autem ad Circesium castrum ducit. Ubi militum stationariorum sex millibus, quos ibi

μαίων. Καὶ μερίσας τὸν στρατὸν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς πέμ-
πει ἐπὶ τὴν Νίσιβιν ὀπλίτας ἄνδρας μυρίους ἑξακισχι-
λίου μετὰ δύο ἑξάρχων Σεβαστιανοῦ καὶ Προκοπίου.
Καὶ κατέφθασεν ὁ αὐτὸς Ἰουλιανὸς τὸ Κιρκήσιον κά-
στρον· καὶ ἑάσας καὶ ἐν τῷ Κιρκησίῳ κάστρῳ, ὅσους
εὗρεν ἐγκαθέτους στρατιώτας ἑξακισχιλίους, προσθεὶς
αὐτοῖς καὶ ἄλλους ὀπλίτας ἄνδρας τετρακισχιλίους μετὰ
ἑξάρχων δύο Ἀκκαμέου καὶ Μαύρου. Καὶ ἐξῆλθεν ἐκεῖ-
θεν, καὶ παρῆλθε τὸν Ἀβορρὰν ποταμὸν διὰ τῆς γεφύ-
ρας, τῶν πλοίων φθασάντων εἰς τὸν Εὐφράτην ποταμὸν.
ὧντινων πλοίων ὑπῆρχεν ὁ ἀριθμὸς διακοσίων πεντή-
χοντα. Καὶ συναθροίσας τὸν ἴδιον αὐτοῦ στρατὸν, ἔχων
μεθ' ἑαυτοῦ Ἀνατόλιον μάγιστρον καὶ Σαλούστιον ἑπαρ-
χον πραιτωρίων καὶ τοὺς στρατηλάτας αὐτοῦ, ἀνελθὼν
ἐν ὑψηλῷ βήματι δι' ἑαυτοῦ προσεφώνησε τῷ στρατῷ,
ἐπαινῶν αὐτοὺς καὶ προτρεπόμενος προθύμως καὶ σω-
φρόνως ἀγωνίσασθαι κατὰ Περσῶν. Καὶ εὐθέως ἐμβαί-
νειν εἰς τὰ πλοῖα ἐπέτρεψεν, εἰσελθὼν καὶ αὐτὸς ὁ βα-
σιλεὺς εἰς τὸ εὐτρεπισθὲν αὐτῷ πλοῖον, καὶ προηγεῖσθαι
αὐτῶν προσκουλάτορας προσέταξεν ἄνδρας γενναίους
ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν λαγκιαρίων καὶ ματτιαρίων χιλίους
πεντακοσίους, κελεύσας βαστάζεσθαι καὶ τὰ σίγνα αὐ-
τοῦ καὶ τὸν κόμητα Λουκιανὸν (sic etiam Zosim. III,
14, 3. Λουκιλλιανὸν sec. Ammian.), ἄνδρα πολεμι-
κώτατον, εἶναι σὺν αὐτῷ, ὅστις καὶ πολλὰ κάστρα
Περσικὰ παρὰ τὸν Εὐφράτην κείμενα καὶ ἐν μέσῳ τῶν
ὕδατων ἐν νήσοις ὄντα ἐπόρθησε καὶ τοὺς ἐν αὐτοῖς ὄν-
τας Πέρσας ἀνείλε. Βίκορα δὲ καὶ Δαγαλάϊφον κατέ-
ταξεν ὀπισθεν τῶν λοιπῶν πλοίων εἶναι καὶ φυλάττειν
τὰ πλήθη. Καὶ κατῆλθεν ὁ βασιλεὺς μετὰ τοῦ στρατοῦ
παντὸς διὰ τῆς μεγάλης διώρυγος τοῦ Εὐφράτου τῆς
μισγούσης τῷ Τίγρητι ποταμῷ· καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν

αὐτὸν Τίγρητα ποταμὸν, ὅπου μίγνυνται οἱ δύο ποτα-
μοὶ καὶ ἀποτελοῦσι λίμνην μεγάλην. Καὶ παρέβαλεν εἰς
τὰ Περσικὰ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν λεγομένων Μαυζανιτῶν
πλησίον Κτησιφώντος πόλεως, ἔνθα ὑπῆρχε τὸ Περσι-
κὸν βασιλεῖον· καὶ ἐπικρατὴς γενόμενος Ἰουλιανὸς
ὁ βασιλεὺς ἐσκήνωσεν ἐν τῇ πεδιάδι τῆς αὐτῆς πόλεως
Κτησιφώντος, βουλόμενος μετὰ τῆς ἰδίας συγκλήτου
καὶ ἕως Βαβυλῶνος εἰσελθεῖν καὶ παραλαβεῖν τὰ ἐκεῖσε.
Ὁ δὲ βασιλεὺς Σαββουραρσάκιος ὑπονοήσας ὅτι διὰ τῆς
Νισίβεως ἤρχετο ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων Ἰουλιανὸς, ὥρ-
μησε κατ' αὐτοῦ μετὰ τοῦ πλήθους αὐτοῦ παντός.
Ἀπαγγελθέντος δὲ αὐτῷ ὅτι ὀπισθεν αὐτοῦ ἐστὶν ὁ βα-
σιλεὺς Ῥωμαίων Ἰουλιανὸς παραλαβὼν τὰ Περσικὰ
μέρη, καὶ ὅτι ἔμπροσθεν αὐτῷ ἀπαντῶσιν οἱ στρατηγοὶ
τῶν Ῥωμαίων καὶ πλήθη πολλὰ, καὶ γνοὺς ὅτι ἐμε-
σάσθη, φεύγει εἰς τὴν Περσαρμενίαν, ὁδῶν πέμψας δύο
συγκλητικούς αὐτοῦ καὶ αὐτοὺς κατὰ ἰδίαν βούλησιν
ῥινοτομήσας πρὸς Ἰουλιανὸν τὸν βασιλέα Ῥωμαίων, ἵνα
πλανήσωσιν αὐτὸν, πρὸς τὸ μὴ καταδιωχθέντα αὐτὸν
φθασθῆναι. Οἱ δὲ ῥινοτομηθέντες Πέρσες (sic) ἦλθον
πρὸς τὸν βασιλέα Ῥωμαίων προδοῦναι, φασίν, θέλον-
τες τὸν βασιλέα Περσῶν, ὡς τιμωρησάμενον αὐτούς.
Ἀπατηθεὶς δὲ παρ' αὐτῶν ἐπομνυμένων ὁ αὐτὸς βασι-
λεὺς Ἰουλιανὸς ἠκολούθησεν αὐτοῖς μετὰ τοῦ ἰδίου στρα-
τεύματος· καὶ ἀπήγαγον αὐτὸν εἰς τὴν ἔρημον καὶ ἄνυ-
δρον ἐπὶ μίλια ρν', πλανήσαντες αὐτούς, τῇ εἰκάδι
πέμπτῃ τοῦ Δαισίου τοῦ καὶ Ἰουνίου μηνός. Καὶ εὐρὼν
(εὐρὸν?) ἐκεῖ τεῖχῃ παλαιὰ πεπτωκότα πόλεως λεγο-
μένης Βουβίων, καὶ ἄλλο δὲ χωρίον, ἐστώτων μὲν τῶν
οἰκημάτων, ἔρημον δὲ ἦν, ὅπερ ἐλέγετο Ἀσία· ἔνθα
ἐλθὼν ὁ βασιλεὺς Ἰουλιανὸς καὶ ὁ πᾶς στρατὸς τῶν
Ῥωμαίων ἐκεῖ ἐσκήνωσεν. Ἐν αὐτοῖς δὲ τοῖς τόποις

invenit, ipse quattuor millia militum alia adjecit, Accameo
(*Machamæo* sec. Ammian. xxv, 1, 2) et Mauro ducibus
constitutis. Inde autem discedens, Aborræ fluminis ponte
trajecto, classem suam, 1250 naves numero habentem,
per Euphratem adventantem reperit. Tum vero in unum
coactis copiis cum Anatolio magistro et Salustio præfecto
prætorio, consenso alto suggestu, exercitum allocutus est,
et fortia ejus facta deprædicans, uti paratissimo optimoque
animo contra Persas in aciem descenderent hortatus est. Post
hæc statim navigia conscendere jussis omnibus, ipse quoque
in paratam sibi navem ingressus est; præmissis qui explora-
tores essent, quingentis ex numero lanceariorum et mattia-
riorum fortissimis viris; vexilla quoque sua sibi præferri
jussit, et Lucilianum comitem, virum bellicosissimum,
secum habere voluit. Hic plurima Persarum castra Eu-
phrati confinia, et quæ medias inter aquas in insulis sita
erant, vastavit, Persis custodibus eorum trucidatis. Ex-
tremæ vero classis curam Victori et Dagalaipho manda-
vit. Et descendit rex cum exercitu universo per magnum
canalem, quo Euphrates Tigridi miscetur, atque in Tigri-
dem, ubi mixti duo illi fluvii ingentem alveum efficiunt.
Et in Persidis regionem perrexit, quæ Mauzanitarum vo-
catur, a Ctesiphonte non procul, ubi reges Persarum sedes
suas habuerunt. Figebat autem victor imperator Julia-

nus tentoria sua in ipsa Ctesiphontis planitie, in animo
habens ad Babylonem usque cum primoribus suis pene-
trare eamque subjugare. Persarum vero rex Sabburarsa-
cius existimans imperatorem Romanum per Nisibim iter
instituisse, copiis suis omnibus instructis, adversus eum
proficiscitur. Certior autem factus Julianum sibi a tergo
esse regiones Persicas occupantem, a fronte autem Ro-
manos duces cum exercitu magno se adorturos instare:
mediis se hostibus inclusum sentiens in Persarmeniam fu-
git, cavensque sibi ne ab hostibus prehenderetur, ex primo-
ribus suos duos, naribus proprio illorum ex consensu abs-
cissis, dolose mittit, qui Julianum in avia abducerent.
Duo itaque hi imperatorem Romanorum adeuntes, Persa-
rum ei regem, ob illatas sibi injurias, se prodituros esse
dicebant. Quumque juramento sese in hoc obstrinxissent,
imperator dolis eorum delusus, ipse cum exercitu hos iti-
neris duces secutus est. Et per errores duxerunt eum in
deserta et aquæ carentia ad miliaria centum quinquaginta,
die vicesima quinta Dæsi sive Junii mensis. In-
venerunt ibi mœnia quædam antiqua et collapsa urbis,
quæ Bubia olim vocabatur, et aliud quoddam castellum,
Asiam nomine, quod domicilia quædam adhuc stantia
habebat, sed desertum erat. Ibi imperator cum exercitu
considens, castra posuit, sed nec militi cibum, nec ju-

γενόμενοι ἐλίποντο τροφῶν, καὶ οὐδὲ τοῖς ἀλόγοις ὑπῆρχε βοτάνη· ἦν γὰρ ἐρημία· καὶ γνοὺς ὁ πᾶς στρατὸς Ῥωμαίων ὅτι ἀπατηθεὶς ὁ βασιλεὺς ἐπλάνησεν αὐτοὺς καὶ εἰς ἐρήμους ἤγαγε τόπους, εἰς πολλὴν ἀταξίαν ἐτράπησαν. Τῇ δὲ ἑξῆς ἡμέρᾳ μηνὶ Ἰουνίου κς', ἀγαγὼν τοὺς πλανήσαντας αὐτὸν Πέρσας ἐξήτασεν αὐτούς· καὶ ὠμολόγησαν λέγοντες ὅτι « ὑπὲρ πατρίδος καὶ τοῦ βασιλέως ἡμῶν, ἵνα σωθῇ, ἐδώκαμεν ἡμᾶς ἑαυτοὺς εἰς θάνατον, καὶ ἐπλάνησαμεν ὑμᾶς· ἰδοὺ οἱ δοῦλοί σου ἀπεθάνομεν. » Καὶ ἀπεδέξατο αὐτοὺς μὴ φονεύσας αὐτοὺς, ἀλλὰ δοὺς λόγον αὐτοῖς, ἵνα ἐκβάλωσι τὸν στρατὸν ἐκ τῆς ἐρήμου χώρας. Καὶ περὶ ὥραν δευτέραν τῆς αὐτῆς ἡμέρας ὁ βασιλεὺς Ἰουλιανὸς παριὼν τὸ στράτευμα καὶ δυσωπῶν αὐτοὺς μὴ ἀτάκτως φέρεσθαι ἐτρώθη ἀδῆλως· καὶ εἰσελθὼν εἰς τὸν ἴδιον παπυλεῶνα διὰ τῆς νυκτὸς τελευτᾷ, ὡς ὁ προγεγράμμενος Μάγνος ἐξέθετο.

Εὐτυχιανὸς δὲ ὁ χρονογράφος ὁ Καππάδοξ, στρατιώτης ὢν καὶ βικάριος τοῦ ἰδίου ἀριθμοῦ τῶν Πρимоαρμενιακῶν, παρὼν καὶ αὐτὸς ἐν τῷ πολέμῳ, συνεγράψατο ὅτι κατελθὼν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Ἰουλιανὸς μονὰς ἐπὶ τὰ Περσικὰ μέρη διὰ τοῦ Εὐφράτου εἰσῆλθε

καὶ ἐπικρατὴς γενόμενος καὶ νικήσας πάντας παρέλαβεν ἕως πόλεως λεγομένης Κτησιφῶντος, ἔνθα ὁ βασιλεὺς Περσῶν ἐκάθητο, ἐκείνου φυγόντος ἐπὶ τὰ μέρη τῶν Περσαρμενίων, καὶ βουλομένου μετὰ τῆς ἰδίας συγκλήτου καὶ τοῦ στρατοῦ αὐτοῦ ἄχρι τῆς Βαβυλωνος τῇ ἑξῆς ὁρμῆσαι καὶ ταύτην παραλαβεῖν διὰ τῆς νυκτός. Καὶ ὡς καθεύδει, εἶδεν ἐν ὁράματι τινα τέλειον ἄνδρα ἐνδεδυμένον ζάβαν καὶ εἰσελθόντα πρὸς αὐτὸν εἰς τὸν παπυλεῶνα αὐτοῦ πλησίον τῆς πόλεως Κτησιφῶντος ἐν πόλει λεγομένη Ἀσία, καὶ κρούσαντα αὐτὸν λόγχῃ· καὶ πτοηθεὶς ἐξυπνίσθη κράζας· καὶ ἐξανέστησαν οἱ κουβικουλάριοι εὐνοῦχοι καὶ σπαθάριοι καὶ ὁ στρατὸς ὁ φυλάττων τὸν παπυλεῶνα, καὶ εἰσελθόντες πρὸς αὐτὸν μετὰ λαμπάδων βασιλικῶν· καὶ προσεσχηκῶς Ἰουλιανὸς ὁ βασιλεὺς ἑαυτὸν σφαγέντα κατὰ τῆς μασχάλης ἐπηρώτησεν αὐτούς· « Πῶς λέγεται ἡ κώμη ὅπου ἐστὶν ὁ παπυλεῶν μου; » καὶ εἶπον αὐτῷ ὅτι Ἀσία λέγεται. Καὶ εὐθέως ἔκραξεν· « ὦ Ἥλιε, ἀπώλεσας Ἰουλιανόν. » Καὶ ἐκχυθεὶς τὸ αἷμα παρέδωκε τὴν ψυχὴν ὥραν νυκτερινὴν πέμπτην (ἔτους κατὰ Ἀντιόχειαν τὴν μεγάλην χρηματίζοντος υἱά').

mentis pabulum in tam deserto loco invenire potuit. Exercitus itaque totus quum intelligeret ab imperatore transfugarum dolis deluso se in loca inculta abductum esse, tumultus statim ciebat maximos. Die autem sequente, nempe Junii vicesima sexta, imperator Persas illos, errorum auctores, coram adduci jussit. Interrogati « Nos, aiebant, pro rege ac patria morti nos addicentes fraudem vobis fecimus. Ecce servi tui ad necem parati sumus. » Imperator vero ita eos excepit, ut salvos fore fide data promitteret, modo exercitum suum ex deserto deducerent. Et circa horam secundam ejusdem diei Julianus imperator, dum exercitum lustrans militem ut ordinem servaret hortatur, ab incerta manu vulneratus est. Et in tentorium suum regressus eadem nocte vitam finivit, uti *Magnus*, quem supra commemoravi, tradidit.

Eutychianus autem chronographus, Cappadox, et ipse expeditionis illius socius et vicarius cohortis suae Primoarmeniorum, scriptum reliquit Julianum imp., emenso quindecim dierum itinere, in regiones Persicas per Euphratem

penetrasse; ubi bello superior factus et ubique victor omnia subegit usque ad Ctesiphontem urbem, regni Persarum sedem regiam, rege ipso in Persarmeniam fuga elapso. Sequente autem die, primoribus et exercitu stipatus, Babylonem usque penetrare destinaverat, urbem eam de nocte aggressurus. Inter dormiendum vero per somnum vidit virum quendam adultum, lorica indutum, qui tentorium regium in Asia, urbe Ctesiphonti vicina, erectum ingressus, hasta eum percussit. Ipse autem horrore expergefactus exclamare: confestim igitur consurgentes cubicularii eunuchi et spatharii quique ad tentorium regis excubias agebant milites, cum lampadibus regiis ad eum ingressi sunt. Julianus autem imp., quum animadvertisset se sub axilla letale vulnus accepisse, de vici nomine, ubi positum erat tentorium, sciscitatus est. Asiam vero vocari respondentibus illis, elata statim voce exclamavit: « O Sol, Julianum perdidisti! » Et effuso sanguine animam efflavit, hora noctis quinta anno æræ Antiochenæ 411.

EUNAPIUS SARDIANUS.

Eunapius Sardonius, rhetor et historicus, natus est circa annum 347 p. C. Cognatus fuisse videtur Eunapii ejus, qui ipse quoque haud infimi nominis rhetor, a Lydis missus ad Julianum imperatorem legatione non absque laude perfunctus est (360 p. C.). Vide Eunap. fr. 15 et 45. Nostrum in Asia puerum erudit Chrysanthius, sophista et theologus gentilis, qui Melitam, consobrinam Eunapii, in matrimonium duxerat, quemque Julianus, antequam ad expeditionem Persicam proficisceretur (362), summum Lydiæ pontificem constituit (*). Jam prima hac institutione Eunapio inculcata fuerit superstitiosa ista doctrina, miraculorum consecatrix, quam inter gentiles philosophos tum maxime vigentem, contra Christianos tueri, moderate tamen, Chrysanthius studebat. Ætatis anno decimo sexto (an. 362) ex Lydia juvenis in Græciam iter suscepit (**), ut Athenis se in disciplinam daret Proæresii, qui senex tunc octogenarius inter Athenienses sophistas principem locum obtinebat. In ipsa autem navigatione Eunapius febris correptus vehementi, adeoque vi morbi prostratus est, ut, appulsa nave, manibus popularium suorum, quos itineris socios habuerat, e Piræeo in urbem ædesque Proæresii deportatus sit. Ibi morbo ingravescente quum de salute Eunapii

jam desperarent, Æschines Chius medicus os moribundo per vim aperuit eique medicamentum infudit, quo alvus descendit copiosius, levatusque Noster τὸν ἀέρα εἶδε καὶ ἐπέγνων τοὺς οἰκείους. Sanitati restitutus, balneoque, quo initiari novitii discipuli solebant, a Proæresii alumnis purgatus, collegio scholasticorum adscribitur. Paterno deinceps amore Sardonium juvenem magister amplexus est, meritaque ejus Eunapius grati animi pietate rependit (Vit. Soph. p. 74-76). Quadriennio post, sive ætatis anno vicesimo, arcana doctrinæ theurgicæ, quæ a Iamblichō est profecta, Eunapio reclusa sunt (*). Eodem fere tempore, opinor, mysteriis Eleusiniis initiatus est (**). Deinde, postquam per quinque jam annos Athenis commoratus erat, in Ægyptum (Alexandriam) se conferre statuit, verum a parentibus in Lydiam revocatus est, ubi, hortantibus amicis, rhetoricen profiteri cœpit (***). Magisterio huic horas impendebat matutinas; deinde ad meridiem usque et ultra ex ore pendebat Chrysanthii, qui quem literarum elementis olim imbuerat, nunc in adyta sublimioris philosophiæ suæ docendo introduxit (****). Præterea discendæ arti medicæ Eunapius operam navavit. Nam ægrotanti quondam Chrysanthio seni quum venam incidere medici vellent, obstitisse se, idque saluti Chrysanthio fuisse dicit, addens: Οὐδὲ γὰρ ἄπειρος ἱατρικῆς ὁ ταῦτα γράφων (Vit. Chrys. p. 119). Idem etiam ex Historiis colligas, in qua sæpius metaphoris utitur ab arte medica repetitis. Denique Nostrum

(*) Eunapius Vit. Chrysanth. init. p. 117 ed. Boiss. : Ταύτης τῆς γραφῆς αἴτιος ἐγένετο Χρυσάνθιος, τὸν τε γράφοντα ταῦτα πεπαιδευκῶς ἐκ παιδός, καὶ διασεσωκῶς εἰς τέλος, ὥσπερ νόμον τινά, τὴν περὶ αὐτὸν εὐνοίαν.

Idem Vit. Maximi p. 56 : ... Χρυσανθίῳ γυναῖκα εἶναι... Μελιτὴν ὄνομα ἔχουσαν καὶ ὑπ' αὐτοῦ θαυματομένην διαφερόντως, τοῦ δὲ ταῦτα γράφοντος ἀνεψιάν.

Idem ib. p. 57 : Ἀρχιερέα δὲ ἀποδείξας (Ἰουλιανός) τὸν τε ἄνδρα (Χρυσάνθιον) καὶ τὴν γυναῖκα τῆς Λυδίας, καὶ ὑπ' ἐκείνοις ἐπιτρέψας εἶναι τῶν ἄλλων τὴν αἵρεσιν, αὐτὸς ἐπὶ τὸν Περσικὸν συνήγετο πόλεμον.

Idem Vit. Chrysanth. p. 111 : Ὁ δὲ Χρυσάνθιος τὴν ἀρχιερωσύνην τοῦ παντὸς ἔθνους λαβὼν κτλ.

(**) Eunap. Vit. Proæres. p. 74 : Διέβαλε μὲν γὰρ ὁ ταῦτα συντιθεὶς ἐξ Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ Ἀθήνας, τελῶν εἰς ἕκτον καὶ δέκατον ἔτος. — Idem ib. p. 92 : Ἰουλιανὸς οὐ βασιλεύσαντος, τόπου τοῦ παιδεύειν ἐξεργόμενος (Προαιρέσιος, an. 362) — ἐδόκει γὰρ εἶναι Χριστιανός — σοφία τινὲ περιῆλθε τὴν πρόγνῳσιν... Ὁ δὲ συγγραφεὺς κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον εἰς ἕκτον καὶ δέκατον ἔτος τελῶν παρῆλθε τε εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τοῖς ὁμιλήταις ἐγκατεμίγη. — Idem Vit. Maximi p. 58 : Καὶ ὁ ταῦτα γράφων ἐπαιδεύετο κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους (quibus Julianus expeditionem Persicam suscepit), παῖς ὢν καὶ εἰς ἐφήβους ἄρτι τελῶν. — Eunap. Histor. fr. 8 : Κομιδῇ γὰρ ἦν ὁ γράφων τάδε παῖς, ἡνίκα ἐβασίλευσεν (Ἰουλιανός).

(*) Eunap. Vit. Soph. p. 20 : Ὁ γοῦν ταῦτα γράφων, ἐκ παιδὸς ἀκροατῆς Χρυσανθίου γενόμενος, μόλις εἰς εἰκοστὸν ἔτος ἤξιοῦτο τῶν ἀληθεστέρων, οὕτω μέγα τι χρῆμα εἰς ἡμᾶς τῆς Ἰαμβλίχου φιλοσοφίας διετάθη καὶ συμπαρέτεινε τῷ χρόνῳ.

(**) Idem p. 52 : Τοῦ δὲ ἱεροφάντου κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον (sc. Juliani temp.) ὅστις ἦν τοῦνομα οὐ μοι θέμις λέγειν· ἐτέλει γὰρ τὸν ταῦτα γράφοντα.

(***) Idem p. 92 : Ὁ δὲ συγγραφεὺς... ἀγαπηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ (τοῦ Προαιρέσιου) καθάπερ παῖς γνήσιος, ἠπείγετο μὲν μετὰ πεμπτον ἔτος εἰς τὴν Αἴγυπτον, οἱ δὲ πατέρες καλοῦντες ἐπὶ Λυδίας ἐξεβιάσαντο· κακείνῳ μὲν σοφιστικῇ προὔκειτο.

(****) Idem p. 114 : Τὸν δὲ ταῦτα γράφοντα ἐκπαιδεύσας νέον ἔτι ὄντα, ἡνίκα ἐπανῆλθεν Ἀθήνηθεν, οὐκ ἔλαττον ἡγάπα, ἀλλὰ καὶ προσετίθει καθ' ἡμέραν τῷ διαφέροντι τῆς εὐνοίας, ἐς τοῦτο ἐκκινήσας, ὥστε τὰ ἐωθινὰ μὲν ὁ συγγραφεὺς ἐπὶ ῥητορικαῖς λόγοις ἐτέροις συνῆν, καὶ τοὺς δεομένους ἐπαίδευεν, μικρόν δὲ ὑπὲρ μεσημβρίας ἐπαιδεύετο, παρὰ τὸν ἐξ ἀρχῆς ἰὼν διδάσκαλον, τοὺς θειοτέρους καὶ φιλοσόφους τῶν λόγων· ἡνίκα οὕτε ὁ παιδεύων ἑκαμνεν ἐρῶντι συνῶν, τῷ τε ἐκδεχομένῳ τὰ μαθήματα τὸ ἔργον ἦν πανήγυρις.

videbimus familiarem fuisse celeberrimi suæ ætatis medici, Oribasii, qui Chrysanthium morbo postremo laborantem tractavit (Eunap. Soph. p. 120). Nullusque dubito quin Noster sit Eunapius ille, cui τῶν Εὐπορίστων tetrabibulum Oribasius inscripsit. Præter allata de vita Eunapii nihil compertum habemus, nisi quod ad provectam satis ætatem pervenerit. Nam in historiis scribendis occupatum adhuc fuisse post annum 414, senem septuagenarium, ex fragm. 87 consequitur.

Opera Eunapii novimus duo, Βίους φιλοσόφων καὶ σοφιστῶν et *Romanæ historiæ libros quattuordecim*. In illo sermonem instituit de viginti tribus philosophis et sophistis, quorum major pars vel æquales Eunapii fuerunt, vel proxime ætatem scriptoris attigerunt. De plurimis pauca verba jecisse satis habet; nobiliores prolixiore quidem stylo prosequitur, ita tamen ut βιογράφου munus prorsus eludat. Neque ordinem rerum neque delectum curans, incompositam farraginem nebula involvit narratione, quam dicendi genere deturpat scabroso isto et inepte picturato, quod tanquam nervosum simul et elegans ista ætas admirabatur.

Alterum opus, ἡ μετὰ Δέξιππον ἱστορία χρονική, historiam Romanam continebat inde a Claudii II decessu (270 p. C.), in quem Dexippi Chronica desierant, usque ad Arcadii annum decimum (404 p. C.), quo Arsacius, pulso Johanne Chrysostomo, episcopalem Constantinopoli sedem occupavit, uxorque Arcadii Eudocia ex abortu mortua est (Vid. testim. Photii). Hæc annorum 134 historia per quattuordecim libros ita erat distributa, ut libro primo compendiaria ratione percurreret (διὰ τῶν ἀναγκαίων ἐπιτρέχει, Eunapius ait) res annorum 85, qui a Claudio labuntur ad Julianum Cæsarem (271-355), dehinc ad argumentum, quod primo consilio sibi delegerat, accederet, et diducta narratione per reliquos libros tredecim historiam Juliani, Valentis, Theodosii et Arcadii usque ad annum 404 explicaret. Rursus in his quasi cardo exstitit beatum regnum Juliani. Hic lux est, reliqui umbra; hic candidus Græcorum Apollo; reliqui, τοῦ ἀνεσκολοπισμένου σοφιστοῦ sectatores, atrum et averruncandum vulgus monachorum. Καὶ σχεδόν τι, Photius ait, τὸ τῆς ἱστορίας αὐτῷ εἰς τὸ ἐκείνου (Ἰουλιανοῦ) ἐγκώμιον συνεθεὲν ἐξεπονθήθη. Idque ipse etiam Dexippus fatetur (fr. 1): Καὶ πάντα γε εἰς τὸν Ἰουλιανὸν ἀναφέρειν ἐδόκει, ὃς ἐβασίλευσε μὲν ἐφ' ἡμῶν, τὸ δὲ ἀνθρώπινον αὐτὸν ὥσπερ τινὰ θεὸν προσεκύουν ἅπαντες. Et in proœmio libri secundi (fr. 8): Φέρεται δὲ ἐντεῦθεν ὁ λόγος ἐφ' ὃν περ ἐφέρετο ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἀναγκάζει γε ἐν τοῖς ἔργοις ἐνδιατρίβειν ὥσπερ τι πρὸς αὐτὸν ἐρωτικὸν πεπονθότας. Ceterum ad Juliani res posteritati man-

dandas non suo tantum ipsius impetu ferebatur, sed quotquot tunc doctrinæ laude eminebant, omnes absque remissione Eunapium instanter precabantur, ut hanc provinciam vellet suscipere: præ ceteris autem Oribasius ille Pergamenus medicus, qui Juliani comes perpetuus consiliorumque omnium socius fuerat. Is enim, Eunapius ait, ἀσεβεῖν ἐβόα περιφανῶς, εἰ μὴ συγγράφοιμι; καὶ τῶν γε πράξεων (πάσας γὰρ ἠπίστατο παρὼν ἀπάσαις) μάλα ἀκριβῶς ὑπόμνημα συνετέλει πρὸς τὴν γραφήν (fr. 8).

Desinit opus in annum 404, uti monui. Quem quidem terminum operi non auctoris consilium sed fati necessitas posuisse videtur. Certe non percipio ego cur Eunapius, quem post annum 414 in scribendo adhuc versatum esse scimus (fr. 47), in anno 404 subsistere, quam ad mortem usque Arcadii (408) narrationem, si licuisset, deducere maluerit. — Porro libros operis quattuordecim non uno tenore Eunapius perscripsit, neque simul in publicum edidit. Etenim quum Eunapius in Vitis sophistarum Historias suas de rebus quæ ad Juliani, Valentis et Theodosii tempora pertinent, ita laudet ut eas tunc jam editas esse appareat (v. fr. 14. 19. 22. 25. 45. 55): in Vita Prisci (fr. 65), ubi de Hilario loquitur, qui a Gothis sub Alaricho Græciam vastantibus (an. 396 p. C. Arcadii anno 1) occisus sit, ita habet: Καὶ ταῦτα μὲν ἐν τοῖς διεξοδικοῖς, ἐὰν τῷ δαίμονι δόξῃ, γραφήσεται. Igitur primum composuit Historias usque ad mortem Theodosii (270-395), ut videtur; deinde scripsit Vitas sophistarum (circa ann. 405); denique post annum 414 Historias suas continuavit, Arcadiique regnum additurus erat; quod consilium quominus ad exitum perduceret morte prohibitus esse videtur. — Quæ quum ita sint, putari possit τὴν νέαν Ἱστορίας ἔκδοσιν, cujus tituli Except. De sentent. atque Photius mentionem faciunt, de opere ab ipso Eunapio retractato continuatoque debere intelligi. At quæ Photius refert in eam potius ducunt sententiam, ut nova ista recensio a Christiano aliquo bibliopola profecta sit, qui resectis convitiis, quibus religioni nostræ Eunapius insultaverat, emendatum sic et castigatum opus iterum ediderit. Est hæc Niebuhrii sententia probabilissima. Ita habet vir clarissimus (Script. hist. Byz. tom. I, p. xix): « Quum duplicem editionem Historiæ Photius vidisset, Constantinianæ eclogæ, ut inscriptio docet, e secunda sumptæ sunt, ubi loci plurimi, in quibus scriptor rabido adversus Christianos odio effrenate indulserat, ita recisi essent, ut, Photio iudice, hiantes lacunæ apparerent, et sequentia plurima laborarent obscuritate. Cujus vitii culpam Photius in Eunapium ipsum confert: con-

jecturane ductus an testimonio, non constat. Scriptorem mutilatum opus ita reliquisse, ut in his quæ manebant sensus laboraret, sane non probabile est. Ac fieri certe potest ut non ipse scriptor, sed bibliopola, indocti amanuensis opera, libros ab iis locis qui vendentibus periculum crearent liberare animum induxerit: qualia sunt expurgata, quæ vocant, exemplaria, quæ in regionibus ubi decreta concilii Tridentini recepta fuerunt, non raro occurrunt. »

De auctoritate Eunapii non est cur multus sim. Quemadmodum ab usu rerum civilium alienus fuisse videtur, sic in historiam intulit, quæ sedulo arcenda erant, rhetoris professionem atque studia et iram mentis præoccupatæ. Hinc oratio ab limpida historiæ tranquillitate prorsus abhorrens; hinc tractationis genus epidicticum, quo spernitur ἡ ἀκρίβεια historica tanquam humiliter quid (*); hinc denique, quod maximum est, iudicia de rebus personisque perversa nullaue ad veri justique normam directa et ponderata. Ceterum quodsi Eunapius calamitates, quæ in Romanum imperium irruerunt, omnes ex spretis sacris majorum adscitataque Christianorum religione perperam sane repetendas esse censuit, ideoque Julianum in cælum evexit, Christianos imperatores insanis conviciis oneravit: meminisse juvat quantopere in contrariam partem peccaverint scriptores Ecclesiastici, qui Constantini, Juliani et Theodosii res literis consignarunt. Haud minimum igitur ad singula quæque recte trutinanda momentum afferret opus Eunapianum, si integrum ad nos perdurasset. Nunc acquiescendum nobis est in Excerptorum Constantinianorum parte superstite et in Zosimo, quem in rebus ab Eunapio tractatis hunc ipsum sibi ducem selegisse et quodammodo in compendium redegissemus tum diserte Photius testatur, tum ex reliquiis Sardiani nostri colligitur.

TESTIMONIA.

Photius Bibl. cod. 77 : Ἀνεγνώσθη Εὐναπίου Χρονικῆς ἱστορίας τῆς μετὰ Δέξιππον, νέας ἐκδόσεως, ἐν βιβλίοις τεσσαρεσκαίδεκα. Ἀρχεται μὲν τῆς ἱστορίας ἀπὸ τῆς Κλαυδίου βασιλείας, ἐς δὲ Δέξιππον ἡ ἱστορία καταλήγει, ἀποτελεσθεῖσα δὲ εἰς τὴν Ὀνωρίου καὶ Ἀρκαδίου τῶν Θεοδοσίου παίδων βασιλείαν, ἐκείνῳ τὸν χρόνον τέλος τῆς ἱστορίας ποιησάμενος, δὲ Ἀρσάκιος μὲν τοῦ χρυσοῦ τῆς ἐκκλησίας στόματος Ἰωάννου ἀπελαθέντος εἰς τὸν ἀρχιερατικὸν θρόνον ἀνηγμένος ἱεράτευεν, ἡ δὲ τοῦ βασιλεύοντος Ἀρκαδίου γυνὴ κατὰ γαστρὸς ἔχουσα καὶ ἀμβλώσασα τὸν βίον ἀπέλιπεν.

(*) Sic chronologiæ contemptorem se fatetur Eunapius (fr. 1).

Οὗτος δὲ Εὐνάπιος Σαρδιανὸς μὲν γένος ἐστὶ (τὰς γὰρ ἐν Λυδία Σάρδεις ἔσχε πατρίδα)· δυσσεβὲς δὲ τὴν θρησκείαν ὣν (τὰ Ἑλλήνων γὰρ ἔτιμα) τοὺς μὲν εὐσεβεῖα τὴν βασιλείαν κοσμήσαντας παντὶ τρόπῳ καὶ ἀνέδην κακίζων διασύρει, καὶ μάλιστα γὰρ τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον, ἐξαίρει δὲ τοὺς δυσσεβεῖς, καὶ τῶν ἄλλων πλεον Ἰουλιανὸν τὸν παραβάτην, καὶ σχεδόν τι τὸ τῆς ἱστορίας αὐτῷ εἰς τὸ ἐκείνου ἐγκώμιον συντεθὲν ἐξεπονήθη. Ἔστι δὲ καλλιπὲς τὴν φράσιν, εἰ περιέλοι τις αὐτῷ τῶν λόγων τὸ ἀλεκτροονῶδες καὶ ἐλαφωδέστερον, καὶ συωδέστερον, καὶ δὴ καὶ τοὺς ἱερακώδεις, καὶ κορακώδεις, καὶ πιθηκώδεις, καὶ τὸ ποταμῶδες δάκρυον, καὶ τὰ ὅμοια· τούτοις γὰρ καὶ τὴν ἄλλην τῶν ὀνομάτων περιλυμαίνεται καὶ διανοθεύει εὐγένειαν. Καὶ τροπαῖς μὲν κέχρηται παραβόλως, ὅπερ ὁ τῆς ἱστορίας οὐκ ἐθέλει νόμος, ἀφαιρεῖται δὲ τὸ λυποῦν ἢ τῆς λέξεως ἔμφασιν τὰ πολλὰ καὶ ἀστειότης. Τῇ συνθήκῃ δὲ καὶ τῷ σαφεῖ πρὸς ἱστορίαν καὶ ταῖς περιόδοις συμμέτρως καὶ οἰκείως ἔχει· πλὴν ἐνιαχοῦ δικανικώτερον μᾶλλον ἢ ἱστορικώτερον μεστοῖ καὶ περιβάλλει τὸν λόγον. Νεωτερίζει δ' οὐκ ὀλίγα καὶ περὶ τὰς συντάξεις, πλὴν οὐκ εἰς τὸ ἄχαρι, οὐδ' εἰς τὸ ταῖς μεθόδοις λαβὴν ἐπιδοῦναι.

Δύο δὲ πραγματείας τὴν αὐτὴν περιεχούσας ἱστορίαν συνεγράψατο, πρώτην καὶ δευτέραν. Καὶ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ πολλὴν κατὰ τῆς καθαρᾶς ἡμῶν τῶν Χριστιανῶν πίστεως κατασπείρει βλασφημίαν, καὶ τὴν Ἑλληνικὴν ἀποσεμνύνει δεισιδαιμονίαν, πολλὰ τῶν εὐσεβῶν βασιλέων καθαπτόμενος· ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ, ἣν καὶ νέαν ἐκδοσὶν ἐπιγράφει, τὴν μὲν πολλὴν ὕβριν καὶ ἀσελγείαν, ἣν κατὰ τῆς εὐσεβεῖας ἐσκέδαζεν, ὑποτέμνεται, τὸ δὲ λοιπὸν τῆς συγγραφῆς σῶμα συνείρας, νέαν ἐκδοσὶν, ὡς ἔφημεν, ἐπιγράφει, ἔτι πολλὰ τῆς ἐκεῖσε λύσσης ὑποφαίνουσιν. Ἀμφοῖν δὲ ταῖς ἐκδόσεσιν ἐν παλαιοῖς ἐνετύχονεν βιβλίοις, ἰδίως ἑκατέραν ἐν ἐτέρῳ τεύχει καὶ ἐτέρῳ συντεταγμένην· ἐξ ὧν αὐτῶν καὶ τὴν διαφορὰν ἀναλεξάμενοι ἐγνώμεν. Συμβαίνει οὖν ἐν τῇ νέᾳ ἐκδόσει πολλὰ τῶν χωρίων διὰ τὰς γεγεννημένας τῶν ῥητῶν περικοπὰς ἀσαφῶς ἐκκεῖσθαι, καίτοι φροντιστὴς ἐστὶ τοῦ σαφοῦς· ἀλλ' ὅτω τρόπῳ λέγειν οὐκ ἔχω, μὴ καλῶς κατὰ τὰς περικοπὰς ἀρμόσας τοὺς λόγους ἐν τῇ δευτέρᾳ ἐκδόσει τὸν νοῦν λυμαίνεται τῶν ἀναγινωσκομένων. Ἐν οἷς καὶ τὸ τέλος.

Idem cod. 98, de Zosimo : Εἶποι δ' ἂν τις, οὐ γράψαι αὐτὸν ἱστορίαν, ἀλλὰ μεταγράψαι τὴν Εὐναπίου, τῷ συντόμῳ μόνον διαφέρουσιν, καὶ ὅτι οὐχ, ὥσπερ ἐκεῖνος, οὕτω καὶ οὗτος Στελίχωνα διασύρει. Τὰ δ' ἄλλα κατὰ τὴν ἱστορίαν σχεδόν τι ὁ αὐτὸς καὶ μάλιστα ἐν ταῖς τῶν εὐσεβῶν βασιλέων διαβολαῖς. Δοκεῖ δέ μοι καὶ οὗτος δύο ἐκδόσεις, ὥσπερ κακεῖνος, πεποιημέναι· ἀλλὰ τούτου μὲν τὴν προτέραν οὐκ εἶδον· ἦν δὲ ἀνέγνωμεν, ἐπέγραφε νέας ἐκδόσεως, ἐξ ὧν συμβαλεῖν ἦν καὶ ἐτέραν αὐτῷ, ὥσπερ καὶ τῷ Εὐνα-

πίω, ἐχδεδόσθαι. Σαφῆς δὲ μᾶλλον οὗτος καὶ συντομώτερος, ὥσπερ ἔφημεν, Εὐναπίου· καὶ τοῖς τρόποις, εἰ μὴ σπάνιον, οὐ κεχρημένος.

ARGUMENTUM.

FR. I. LIBRI PRIMI, qui usque ad Juliani Cæsaris tempora pertinet, procœmium. — 2. *Aurelianus*. Seleucis avis. — 3. *Probus* (Cremna in Lycia ob-sessa). — 4. *Carini* indoles. — 5. *Diocletianus* fines imperii R. muris copiisque firmat. — 6. *Jovii* et *Herculii*, legionum nomina. — 7. *Ablabius*, præfectus prætorio, a *Constantio* supplicio afficitur (337). — 8. LIBRI SECUNDI procœmium. — CONSTANTIUS ET JULIANUS CÆSAR : 8 a. *Constantius* in Galliam ablegans *Julianum* Cæsarem, legatos rerumque omnium administratores ei addit *Marcellum* et *Salustium* (355). — 9. *Julianus* Germanos ad *Argentoratum* prælio fundit (357). — 10. *Julianus* contra *Chamavos* proficiscens *Saliis* parcere jubet (358). — 11. *Chariettonem*, latronem *Gallum*, socium sibi adjungit contra *Quados*. — 12. *Pacem* *Chamavis* petentibus concedit, obside retento filio regis captivo (358). — 13. *Badomarius*, Germanorum princeps, captivos Romanos *Juliano* restituere recusat (359). — 14. *Constantii* in *Julianum* invidia et insidiæ. *Cyllenius* quidam, qui *Juliani* res contra *Alemannos* gestas scripserat, ut veritatis parum studiosus ab ipso Cæsare redarguitur. — JULIANUS IMPERATOR : 15. *Eunapius* rhetor, legatus *Lydorum*, benigne ab imperatore excipitur (361). — 16. *Juliani* in judiciis exercendis æquitas. — 17. *Salustius* aulæ præfectus. *Julianus* *Marcellum* in honore habuit, etsi filium ejus conjurationis reum supplicio affecerit (362). — 18. *Heraclium* cynicum scripta oratione *Julianus* refutavit. — 19-22. *Juliani* expeditio Persica. *Julianus* *Scytharum* incursiones animo præagit. *Ctesiphontis* obsidio. — 23. Post mortem *Juliani* super creando principe consultatio. (Subjungitur στήλιτευτικὸς κατὰ Εὐναπίου.) — 24. Loci e laudatione *Juliani* petiti : *Juliani* ad *Oribasium* medicum vox; *Solis* adoratio. — 25. *Libanium* in deliciis habebat *Julianus*; in *Proæresium* infestior erat. — 26. 27. Oracula *Juliano* data. — 28. *E novi libri procœmio*. Ad suæ ipsius res ætatis describendas accedens auctor se veritatis studiosissimum fore pollicetur. — JOVIANUS. VALENS et VALENTINIANUS (363-378) : 29. *Valentinianus* *Nicææ* in *Bithynia* imperator proclamatur (364). — 30. *Salustius*, præfectus prætorio, homo integerrimus, a munere suo removetur. *Valentinianus* *Rhodanum* vel *Chrysaphium* archieunuchum judicio con-

demnatum cremari jubet. — 31. 32. *Procopii* rebellio (365). — 33. *Arbitio* *Valentem* *Procopii* coeptis territum ac fluctuantem erigit ac confirmat (365). — 34. *Parum* abfuit quin prælio ad *Thyrtira* commisso imperatoris copiæ ab *Hormisda*, *Procopii* duce, cladem acciperent (366). — 35. *Supplicia* de consciis *Procopii* sumpta. — 36. *Ælianus*, *Valentis* dux; ejus indoles. — 37. *Belli* *Gothici* sub *Valente* initia (366). — 38. *Theodori* in *Valentem* conjuratio (374). — 39. *Festus*, in *Asia* proconsul, summa crudelitate sævit in eos qui *Theodoreæ* conjurationis participes fuisse, artesque magicas exercere videbantur. *Periit* *Maximus* philosophus et *Cœranus* (374). — 40. *Perierunt* item *Simonides*, *Patricius* et *Hilarius*. — 41. De origine *Hunnorum*, quorum impetu pulsi *Gothi* in *Romanorum* ditionem, trajecto *Istro*, confugerunt (376). — 42. 43. *Gothi* in fines *Romanos* admissi jussu *Valentis*, ruptis fœderibus *Thraciam* late vastant. — 44. *Marciani* virtus. — 45. *Musonii*, *Asiæ* proconsulis, qui in bello *Isaurico* cecidit (368), laudatio. — 46. *Valens* bellum contra *Gothos* parat (378). — 47. *Sebastianum* ex *Italia* advocat, virum probum strenuumque, cui bellum istud gerendum committat. — THEODOSIUS. 48 : *Theodosii* luxuria. — 49. *Infelix* rerum publicarum sub *Theodosio* status. — 50. *Nicopolitani* in *Thracia*, qui *Gothis* se dederant, irrident reliquas *Thraciæ* civitates spe auxilii resistentes. — 51. *Modares*, militum dux, strategemate usus *Gothos* in *Thracia* clade afficit (379). — 52. *Julius*, in *Asia* dux, senatum *Constantinopolitanum* de consiliis *Gothorum*, per *Orientis* urbes dispersorum, clanculum certiores facit (380). — 53. *Arbogastis* *Franci*, quem una cum *Baudōne* *Gratianus* *Theodosio* contra *Gothos* auxilio misit (381), mores et ingenium. — 54. *Morbus* intestinorum per plures urbes homines corripuit. Quæ calamitas comparatur cum alia quæ, *Neronis* temporibus, urbis, nescio cujus, incolis accidit. — 55. *Gothi* in *Romanorum* imperium trajicientes *Christianam* fidem simulabant, ut fallerent imperatores *Christianos*. — 56. *Magnum* *asinorum* sub *Theodosio* pretium. — 57. De *Gratiani* indole (383). — 58. *Maximi* bellum cum *Barbaris*, qui in paludes *Macedoniæ* se receperant (388). De dissoluto imperii statu. — 59. *Tatianus* ejusque filius *Proculus* (præfectus ille prætorianus, hic urbanus) *Rufini* fraude circumventi (392). — 60. *Conjuratio* principum *Gothorum* a *Fravitha* suppressa (392). — 61. *Theodosius* paullo post mortem *Gallæ* uxoris in bellum contra *Eugenium* proficiscitur. — ARCADIVS ET HONORIUS : 62. *Arcadius* et *Honorius* *Theodosio*

patri succedunt (395); at rerum omnium potestas erat penes tutores eorum Rufinum et Stelichonem, mutuis illos se inimicitiis lacescentes. — 63. 64. Rufini indoles. — 65. Alarichus per Thermopylas in Græciam irrupit. Mors Prisci, Proterii, Hilarii (395. 396). — 66-69. De Eutropii eunuchi indole. — 70. De Timasii, militum præfecti, moribus. — 71. Bargus, homo nequam, in bene de ipso meritis ingratus, machinis Eutropii circumventus pœnas dat (396). — 72. Eutropius Timasium et Abundantium, virum consularem, in exilium ejicit (396). — 73. De auctoris in scribenda historia studio veritatis. De malis quibusdam scriptoribus querelæ (E novi libri præcæmio). — 74. Nuntios de rebus occidentalibus Eutropii temporibus valde incertos fuisse. — 75. Asiæ minoris provincias immanem in modum diripuit Tribigildus, in Phrygia militum dux; hunc clanculum adjuvat Gainas. Uterque hoc agebat, ut Eutropium, tamquam omnium istorum malorum auctorem, in invidiam inducerent, potestatemque ejus everterent (399). — 76. Leo, militum dux contra Tribigildum, in Asiam mittitur; homo brutus, at familiaris Eutropii. — 77. Subermachius dux Eutropio deditissimus; ejus origo moresque. — 78. Persæ cujusdam de victoriis Romanorum derisio. — 79. De rebellionc Gainæ (400). — 80. Fravitha dux contra Gainam emittitur. Ejus indoles. — 81. Fravithæ naves Liburnicæ. — 82. Fravitha ad Chersonesum Gainam vincit; quod victum non sit persecutus a multis ei crimini vertitur. Constantinopolim reduci Arcadius dignitatem consularem defert (401). — 83. Hieracis Alexandrini mores. — 84. Arbasacii ducis, qui contra Isauros bellum gessit (404), mores dissoluti. — 85. Mors Fravithæ. Johannes dux creatur. — 86. Bellum Isauricum. Hieracis rapacitas. Hierax ab Herenniano correptus pecunia se redimit (404). — 87. His temporibus, sicuti etiam deinceps sub Pulcheriæ administratione,

præfecturæ gentesque venales erant. Quas qui emerat pro lubitu diripiebat. Sic Hierax, quem accipitrem quasi aquila oppressit Herennianus. — 88. Stelichonis rapacitas.

ΙΣΤΟΡΙΑ Η ΜΕΤΑ ΔΕΞΙΠΠΟΝ.

ΝΕΑ ΕΚΔΟΣΙΣ.

E LIBRO PRIMO.

I.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.

Exc. De sentent. p. 247-253 Mai. : Δεξίππῳ τῷ Ἀθηναίῳ κατὰ τοὺς Ἀθήνησιν ἄρχοντας, ἀφ' οὗ παρὰ Ἀθηναίοις ἄρχοντες, ἱστορία συγγέγραπται, προσαριθμουμένων τῶν Ῥωμαϊκῶν ὑπάτων, καὶ πρό γε αὐτῶν τῶν ὑπάτων καὶ ἀρχόντων ἀρξαμένης τῆς γραφῆς. Τὸ δὲ ἐν κεφάλαιον τῆς ἱστορίας τὰ μὲν ἀνωτέρω καὶ ὅσα τὸ ποιητικὸν νέμεται γένος, ἐφεῖναι καὶ ἐπιτρέψαι τῷ πιθανῷ καὶ μᾶλλον ἀναπεύθοντι τὸν ἐντυγχάνοντα, τὰ δὲ προϊόντα καὶ ἐπὶ πλεόν μαρτυρούμενα συνενεγκεῖν καὶ κατακλεῖσαι πρὸς ἱστορικὴν ἀκρίθειαν καὶ κρίσιν ἀληθεστέραν. Βιάζεται γοῦν καὶ συναριθμεῖται τὸν χρόνον εἰς τε τὰς Ὀλυμπιάδας περιγράφων καὶ τοὺς ἐντὸς ἐκάστης Ὀλυμπιάδος ἄρχοντας. Πρόθυρα δὲ κάλλους ἀνάμειστα προθεῖς τῆς συγγραφῆς καὶ προῖων, τὰ τε ἔνδον ἐπιδείξας σεμνότερα, τὸ μὲν μυθῶδες καὶ λίαν ἀρχαῖον ἀφαιρεῖ, καὶ ἀφήσιν ὥσπερ φάρμακον παλαιὸν καὶ ἀδόκιμον εἰς τοὺς συντεθεικότας· Αἰγυπτίους δὲ χρόνους ἀναλεγόμενος καὶ συνωθούμενος ἐπὶ τὰ πρῶτα καὶ τελεώτερα (παλαιότερα? Bekk.) τῶν παρ' ἐκάστοις ἀρχῶν, τοὺς ἡγεμόνας καὶ πατέρας τῆς ἱστορίας ἐκτίθησιν, ἐνδηλὸς ὦν καὶ σχεδὸν τι μαρτυρόμενος, ὅτι τῶν ἀπιστουμένων ἕκαστον ἕτερος προλαβὼν εἴρηκεν. Καὶ περιφέρει γε τὴν ἱστορίαν ἐκ πολλῶν καὶ παντοδαπῶν τῶν ταῦτα

HISTORIA

QUA DEXIPPUM AUCTOR CONTINUAVIT.

EDITIO ALTERA.

1.

PROOEMIUM.

Dexippus Atheniensis juxta annuorum principum, qui Athenis fuerunt, fastos, inde a tempore, quo archontes apud Athenienses esse cœperunt, historiam composuit, Romanis quoque consulibus ex ordine adscriptis. Sed enim quum ante consules ipsos atque archontas scriptum exordiat, id sibi proposuit historicus, ut antiqua nimis et quæ a poetarum gente traduntur, ea singula probabilitati suæ

permittat, et prout cuique lectori videbitur, esse sinat: posteriora autem et quæ testimoniis magis abundant, ea conferat ad historicam severitatem, et sub verioris criticæ regulas redigat. Cogit igitur digeritque tempus, juxta Olympiadum seriem id scribens, juxtaque occurrentes in unaquaque Olympiade archontas. Jam pulcherrimo historiæ suæ præcæmio præposito, pergit porro; et ipsum scripturæ corpus venustius adhuc ostendens, fabulosa quidem et prisca nimis resecat, atque apud horum auctores, tanquam pharmacum vietum et reprobatum, otiosa esse sinit: Ægyptiaca vero tempora supputans atque ad antiquiores purioresque, qui sunt apud quamque gentem, fontes revocans, principes patresque historiæ in medium profert; plane demonstrans ac propemodum testimoniis comprobans, unumquodque ex his incertioribus alium ex alio historico fuisse mutuatum.

εἰρηκότων ὥσπερ ῥωπὸν τι καὶ ποικίλον καὶ χρήσιμον εἰς ἐν μυροπώλιον τὴν ἰδίαν ἐξήγησιν κατακεκλεισμένην καὶ συνηγμένην. Πάντα δὲ, ὅσα πρὸς τε τὸ κοινὸν ἀπάντων ἀνθρώπων ἀξιόλογα καὶ κατ' ἄνδρα δι' ἀρετὴν περιττοῦ τινος ὀνόματος τετυχηκότα, λάβρως ἐπιδραμὼν καὶ διαθέμενος τῷ λόγῳ, τελευτῶν εἰς Κλαύδιον καταλύει τὴν συγγραφὴν, καὶ Κλαυδίου τῆς βασιλείας ἔτος τὸ πρῶτον, ἐς ὃ καὶ τῆς βασιλείας ἤρχετο καὶ ἐτελεύτα, ἐνιαυτὸν ἄρξας Ῥωμαίοις ἐναοὶ δὲ καὶ ἕτερον αὐτῷ χαρίζονται. Εἴτα Ὀλυμπιάδας καταλογίζεται τόσας καὶ τόσας καὶ ὑπάτους καὶ ἄρχοντας ἐπὶ ταύταις, τὴν χιλιάδα τῶν ἐτῶν ὑποβαλὼν, ὥσπερ ἀγωνιῶν, εἰ μὴ πολλῶν λίαν ἐτῶν ἀποδοίῃ λόγον τοῖς ἐντυγχάνουσιν. Ἐγὼ δὲ ὁ τοῦτο τὸ ἔργον εἰς νοῦν βαλόμενος, ὑπ' αὐτοῦ Δεξιππου ταῦτα ἔχων ἐκδιδάσκεισθαι καὶ συλλαμβάνειν, ὅσος καὶ ἡλικὸς ὁ κίνδυνος κατὰ τὸν ἐνιαυτὸν ἕκαστον ἱστορίαν γράφειν, καὶ πρὸς τοὺς ἐντυγχάνοντας ὁμολογεῖν, ὅτι ταῦτα οὐκ ἔστιν ἀληθὴ κατὰ τοὺς χρόνους, ἀλλὰ τῷ μὲν οὕτως, τῷ δὲ ἐτέρως ἔδοξε, καὶ περιφανῶς ἑαυτοῦ κατηγορεῖν, ὥσπερ ἐκεῖνος, ὅτι χρονικὴν ἱστορίαν γράφων πλανωμένην τινὰ καὶ μεστήν τῶν ἀντιλεγόντων, ὥσπερ ἀπρόεδρον ἐκκλησίαν, ἐκτίθησι τὴν γραφὴν, ὁξέως δὲ καὶ τῆς Βοιωτίας ἀκούων παροιμίας, ὅτι οὕτως αὐλεῖν οὐ πρέπει, κάκεῖνα προσελογιζόμεν, ὅτι τέλος ἱστορίας καὶ σκοπὸς ἄριστος τὰ πραχθέντα ὅτι μάλιστα δῖχα τινὸς πάθους εἰς τὸ ἀληθὲς ἀναφέροντα γράφειν, οἱ δὲ ἀκριβεῖς λογισμοὶ τῶν χρόνων, ὥσπερ ἀκλήτοι μάρτυρες, αὐτομάτως ἐπεισιόντες, ἐς ταῦτα ὠφελοῦσιν οὐδέν.

Τί γὰρ Σωκράτει πρὸς σοφίαν καὶ Θεμιστοκλεῖ πρὸς δεινότητα συντελεῖται παρὰ τῶν χρόνων; ποῦ δὲ ἐκεῖνοι καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ διὰ θέρος ἦσαν; ποῦ δὲ τὰς ἀρετὰς ἐφ' ἑαυτῶν, καθάπερ τὰ φύλλα, πρὸς τὴν ὥραν τοῦ ἔτους αὐξανομένας καὶ ἀπορρεούσας παρείχοντο; Ἄλλ' ἴσως ἕκαστος αὐτῶν τὸ γοῦν ἐς φύσιν καὶ δύνανται ἀγαθὸν διαρκῶς καὶ συνεχῶς ἐν ταῖς ἐνεργείαις ἀπεδίδου καὶ διέσωζεν. Τίς οὖν λόγος πρὸς ἱστορίας τέλος εἰδέναι καὶ γινώσκειν, ὅτι τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν ἐνίκων οἱ Ἕλληνες κυνὸς ἐπιτέλλοντος; τί δ' ὄφελος ἦν τοῖς ἐντυγχάνουσιν εἰς ὠφέλειαν ἱστορικῆς χρείας, εἰ κατὰ ταύτην ἐτέχθη τὴν ἡμέραν ὁ δεῖνα, καὶ μελοποιὸς ἀνέσχεν ἢ τραγωδὸς ἄριστος; Εἰ γὰρ ἔσχατος ὅρος τῶν περὶ τὴν ἱστορίαν καλῶν τὸ πολλῶν καὶ ἀπείρων πραγμάτων ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ καὶ διὰ βραχείας ἀναγνώσεως πεῖραν λαβεῖν, καὶ γενέσθαι γέροντας ἔτι νέους ὄντας δι' ἐπιστήμην τῶν προγεγονότων, ὥστε, τίνα μὲν φευκτέον, τίνα δὲ αἰρετέον, εἰδέναι, τοῦναντίον ἐμοί γε δοκοῦσι ποιεῖν οἱ περιττοῖς καὶ ἀπηρητημένοις ἐπεισοδίοις ὥσπερ ξενικοῖς ἡδύσμασι τὸ τῆς ἱστορίας ἐδώδιμον καὶ χρήσιμον ἀνατρέποντες καὶ διαφθείροντες ἀλμυρῷ λόγῳ πότιμον ἀκοήν. Κωλύει μὲν γὰρ ἴσως οὐδὲν καὶ περιττόν τι μαθεῖν, ἄλλως τε, ὥς φησιν αὐτὸς Δεξιππος, τῶν μὲν χρονικῶν ἢ πάντων ἢ τῶν πλείστων διαπεφωνημένων, τῶν δὲ ὑπερόρων καὶ φανερῶν πράξεων συμπεφωνημένων. Τίς γὰρ οὕτω περιβόητος ἅπασιν ὅσοι λόγων ἤψαντο καὶ κατέλιπον λόγους, ὥς Λυκοῦργος Λακεδαιμόνιος; ἐς δὲ καὶ ἡ τοῦ θεοῦ μαρτυρία διὰ στόματος ἅπασιν θεὸν ἀντικρυς ἀνα-

Ipsae autem e multis atque omnigenis, qui de his rebus scripserunt, historiam conficit; cinnum veluti varium et per bonum ad unicum pigmentarii officinam, ad suam videlicet narrationem, cogens atque cumulans. Omnia vero, quae sive generatim inter homines illustria, sive singillatim ob alicujus virtutem praestante fama inclaruerunt, celeriter percurrere atque in suam lucubrationem adsumens, finem historiae facit in Claudii anno primo, quo is regnum et auspatus est et finivit, anno uno Romanis imperitans; quamquam nonnulli duos huic imperii annos largiuntur. Deinde Olympiadas supputat planeque adnumerat cum consulibus et cum archontibus: atque ex Olympiadibus annorum miliarium conficit; quasi laboriose aestuans, nisi permultorum annorum lectoribus suis rationem reddiderit. Ego vero, qui de hoc opere lucubrando consilium cepi, ab ipso quidem Dexippo discere potui atque cognoscere, quale quantumque periculum sit per annos singulos historiam deducere, ac porro lectoribus confiteri, hoc et illud secundum temporum rationem non vere esse dictum, sed aliis aliter visum: atque ita se ipsum perspicue coarguere, ut reapse Dexippo accidit, quod historiae chronicae quivis auctor fallacem quandam et plenam repugnantiarum, ceu chorum exlegem, edit scriptionem: Boeoticum quoque proverbium mox auditurus, quod sic tibiis sonare non decet. Denique et illud mecum reputavi, finem historiae scopumque optimum esse, ut res gestae, duce omnino veritate, absque ullo affectu scribantur: accuratos vero temporum calculos, si veluti testes

non invocati adsint, praedictae rei nihil prodesse. Nam quid Socrati ad sapientiam vel Themistocli ad ingenii sollertiam conferunt tempora? num hi per aetatis tempestatem bonos se probosque viros praebant? num suas virtutes, tanquam folia pro anni tempore, crescentes defluentesque exhibebant? Atqui horum, opinor, uterque quidquid vel naturae conditione vel ingenii cultu exquisitum erat, id perseveranter atque perpetuo praese ferebat actibus suis atque servabat. Quid igitur prodest historiae proposito scire ac cognoscere, Graecos navali proelio ad Salaminem vicisse ex oriente canicula? Quid rursus confert lectoribus ad utilitatem ex historia capiendam, quod ille tali die natus sit, qui deinde melicus vel tragicus poeta evasit optimus? Etenim si summum historiae bonum in eo vertitur, ut multarum ac paene innumerabilium rerum praecclare gestarum brevi tempore modicaque lectione peritiam nanciscamur, fiamusque senes dum juventute floremus, ob praeteritarum rerum scientiam, ita ut, quid fugiendum sit quidve appetendum, sciamus: contrarium mihi facere videntur qui supervacaneis et assutis episodiis, tanquam peregrinis condimentis, bonum historiae pabulum adulterant, delicatumque auditum amaro sermone violant. Nisi forte inania etiam discere animus fert. Praesertim quum chronici scriptores, ut ait ipse Dexippus, vel omnes vel certe plurimi invicem dissideant in rebus illustribus ac manifestis, quas per se ipsas in controversiam nemo revocat aut diffitetur. Nam quis apud historiae peritos vel conditores Lacedaemonio Lycurgo ce-

καλοῦντος ἐπὶ τῷ θεῖναι τοὺς νόμους. Τίς δὲ τῶν ταῦτα εἰρηκότων ἐτέρῳ συμφέρεται περὶ τῶν ἡνίκα ἐτίθει τοὺς νόμους χρόνων; ἀλλὰ πάντες, ὥσπερ οἰκίαν ἢ στῦλον δοκιμάζοντες ἢ τι τῶν ὁμοίων, ὅτι μὲν ἔστι καὶ γέγονε, συντίθενται καὶ κατανεύουσι, περὶ δὲ τοῦ πότε [ἀπορία suppl. Nieb.] παντοδαπῇ ἐμπεπλήκασιν τὰ βιβλία. Ὅποτε καὶ Θουκυδίδης ὁ πάντων ἀκριβέστατος τὸν μέγαν καὶ πολυύμνητον ἐκεῖνον πόλεμον ἀρχὴν τινα καὶ προφάσεις φησὶ λαβεῖν πρὸς δευτέραν κίνησιν ἐκ διαφορᾶς ἡμερῶν, ἢ περὶ πόλεων ἀλώσεως αὐτοῖς ἐγένετο, καὶ οὐδὲ αὐτὸς ἔχει διαιτᾶν σαφῶς καὶ ἀκριβῶς, τίνες ἐπεκάλουν δικαιοτέρον, ἀλλ' ἐπὶ τὰς ἡμέρας ἐλθὼν ὑποδηλοῖ καὶ παραδείκνυσιν, ὅτι κενὴ τίς που καὶ ἀχρεῖος ἡ περὶ τοὺς χρόνους διατριβὴ καὶ σχολή.

Τοιαῦτά τινα καὶ πλείω ἕτερα πρὸς ἑμαυτὸν ἐκκλησιάσας καὶ βουλευσάμενος, καὶ τοῖς ἐς τὰ χρονικὰ σπεύδουσιν καὶ ἀνεστηκόσιν ὁμοίᾳ τινα παρεγγυῶν, ὡς ἡ περὶ τὰς ὥρας καὶ ἡμέρας ἀκρίβεια πλουσίῳ οἰκονόμοις τισὶ καὶ λογισταῖς πρέπει, καὶ νῆ Δία γε τοῖς ἐς τὰ οὐράνια κεληνοῖσι, καὶ ὅσοι πρὸς ἀριθμῷ φανερώς κάθηνται, αὐτὸς δὲ προαγορεύων πόρρωθεν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ὅτι πιστεύσας ἑμαυτῷ δύνασθαι γράφειν γεγονότα τε καὶ γινόμενα, πρὸς τόδε τὸ ἔργον ὥρμησα, τὸ μὲν κατ' ἐνιαυτὸν καὶ καθ' ἡμέραν ὥσπερ ἀπροσδιόυσόν τινα ῥῆσιν παραιτησάμενος, τὸ δὲ κατὰ χρόνους, οἱ τοῖς βασιλεῦσι περιγράφονται, κρίνας ἀληθέστερον. Ἀναγνώσεται γοῦν τις, ὅτι ταῦτα ἐπὶ τοῦδε τοῦ βασιλέως ἢ τοῦδ' ἐπράττετο· καθ' ὃν δὲ ἐνιαυτὸν καὶ ἡμέραν, ἕτερος ἐς τὴν ἀπάτην χορεύεται † τις. Ἐγὼ δὲ καὶ [κατὰ? Nieb.] τὸ πιστεύειν ἑμαυτῷ γράφω, ἀνδράσιν ἐπόμενος, οἱ τοῦ καθ' ἡμᾶς βίου μακρῷ προεῖχον κατὰ παιδείαν, καὶ διατεταμένως ἐνῆγον μὴ σιωπᾶν τὰ κοινὰ

τῶν ἔργων, καὶ ὅσα ὁ καθ' ἡμᾶς ἔφερε χρόνος, καὶ τὰ πρὸ ἡμῶν μετὰ τὴν Δεξίππου γραφὴν οὕτω λόγου τε καὶ ἱστορίας ἐμφανοῦς τετυχηκότα. Ἐγένετο δὲ ἐκεῖνοις τε καὶ μοι κοινὸν τὸ ἔργον τόδε, καὶ πάντα γε ἐς τὸν Ἰουλιανὸν ἀναφέρειν ἐδόκει, ὃς ἐβασίλευσε μὲν ἐφ' ἡμῶν, τὸ δὲ ἀνθρώπινον αὐτὸν ὥσπερ τινὰ θεὸν προσεκύνουν ἅπαντες. Λόγου δὲ ἦν ἄξιον καὶ καλῶς ἔχειν ἐδόκει, καθάπερ τοῖς ἐνεκεν ἐρωμένης. . . . . νοῦσι ποιηταῖς οἱ γενομένοις ἀρίστοις· οὕτω καὶ ἡμῖν ἀρχὴν τινα καὶ γένεσιν προθεμένοις τὴν . . . παρόντα καὶ . . . τῶν προ . . . ἐδόκει . . . φῆν . . . κόντων χρόνων . . . μένον καὶ . . . ψυχῆς ἀναφέρουσι . . . τὸ εἰδῶλον . . . δεῖν . . . ἐν ἀλλοτρίοις.

Ὅτι ἐξουσία ἔστι . . . πονηρᾶς . . . ὑπὸ λόγου . . . παρακινεῖ καὶ . . . χρόνον . . . χρηματίζει . . . ἀρχὰς . . . γὰρ μήποτε . . . οὕτω δὲ τι . . .

[2. ΑΥΦΑΙΑΝΟΣ.]

[Suidas : Σελευκίς· ὄρνεόν ἐστι εὐπεπτον καὶ ἀχόρεστον καὶ πανοῦργον καὶ τὰς ἀκρίδας χανδὸν λαφύσσον. « Hæc verba credo Suidam hausisse ex Eunapio, quod Zosimus 1, 57, 6, in ea parte Historiæ quam e Nostro sumpsit, Σελευκιάδας memoret, αἱ ταῖς ἀκρίσι συμπερίπτανται καὶ τοῖς στόμασι ταύτας δέχονται. » BOISSONADIUS. Zosimus ista intexit narrationi de Aureliani in Palmyrenos expeditione.]

3. (ΠΡΟΒΟΣ.)

Suidas : Κατακρίνειν· ἀναιρεῖν, φονεύειν. « Ὅ δὲ τοξότης ἡφίει βέλος, εὐστοχος ὢν τοσοῦτους κατακρίνειν, ὅσα ἡφίει βέλη. » Εὐνάπιός φησιν.

« Hoc fragmentum pertinet ad illam Historiæ

lebrior est? de quo dei testimonium in ore omnium versatur, diserte deum vocitantis ob ferendarum legum sapientiam. Quotusquisque vero ex his, qui de ea re scripserunt, consentit cum alio homine de temporibus quibus ille leges scripserit? Nimirum id omnes, tanquam de domo vel columna vel re simili agatur, quod quidem ille sit et exstiterit, concedunt et annuunt; de tempore autem quo exstiterit, variis dubitationibus implent volumina. Et quidem ipse Thucydides (IV, 122), quo nemo fuit diligentior, magnum illud et famigeratum bellum renovati ardoris initium occasionesque cepisse ait ex dierum controversia, quæ de captis oppidis inter illos oriebatur. Neque tamen ipse satis aperte accurateque definit, utri justius questi sint: mox quum ad dierum supputationem ventum est, significat atque demonstrat, vanam esse propemodum atque inutilem istam circa temporum notationem sedulitatem.

Hæc et alia plura mecum ipse animo collegi ac reputavi; et ceteris etiam, qui ad annales scribendos studium impendunt, admonendi causa suggesti; quod videlicet circa anni tempestates diesque sedulitas villicos divitum ac rationarios deceat, atque eos hercle, qui coelestia scrutantur, et calculatoris artem diserte profitentur. Ego vero hoc lectoribus meis affirmo, me non sine fiducia vires ad res præteritas

ac præsentis scribendas mihi suffecturas, hoc opus aggressum esse, ita quidem, ut minutam sive anni sive diei rationem, ceu quid importunum, negligam; verum tempora intra quæ reges singuli versati sint, expendam accuratius. Lector igitur apud me inveniet hæc vel illa sub hoc vel illo rege evenisse; verumtamen rei gestæ annum et diem alius quivis præstigiator dicat. Ego vero pro hac mei fiducia scribere incipio exemplum secutus hominum, qui hanc nostram ætatem eruditione sua valde superaverunt: enixeque mihi proposui, quominus nihil publicarum rerum tacerem, sive quas nostra ætas vidit, sive superiores, quotquot post historiam Dexippi nondum litteris vel publicis commentariis commendatæ fuerunt. Quare commune cum illis historicis negotium suscepimus. — Et nobis quidem omnia ad Julianum referenda videbantur, qui memoria nostra regnavit et numinis instar ab universis hominibus cultus est...

2.

Séleucis avis, quæ cibos facile concoquit et insatiabilis et astuta, et locustas avidè devorans.

3.

Eunapius : « Sagittarius autem sagittam emisit, quum esset jaculandi peritus, adeo ut tot homines interficeret, quot sagittas emitteret. »

partem qua Eunapius narrabat Palmyram ab Aureliano, vel Cremnam a Probi militibus obsessam. Rem illustrat Zosimus I, 54, 7 et 70, 1. Credi-derim Eunapiana hæc esse referenda ad Cremnæ obsidionem; nam Zosimus, loco posterius citato, Nostri verba ante oculos habuisse videtur: Συνῆν τις ἀνὴρ αὐτῷ (Lydio in Cremna obsesso) μηχανὰς τε κατασκευάζειν εἰδὼς, καὶ ἐκ μηχανῶν εὐστόχως ἀφιέναι βέλη δυνάμενος· ὥστε δσάκις ἐνεκελεύσατο ὁ Λύδιος αὐτῷ κατὰ τινος τῶν πολεμίων ἀφιέναι βέλος, μὴ διαμαρτεῖν τοῦ σκοποῦ. » BOISSONADIUS.

4. KAPINOS.

Suidas: Καρίνος, Κάρου τοῦ βασιλέως υἱός, γένόμενος ἐν ἐξουσίᾳ καὶ βουλήσεως κύριος, ἀνέδραμε τηλικούτον κακὸν ἐς τυραννίδα, [ὥστε ἀπέδειξε χρυσὸν τὴν τραγωδουμένην τυραννίδα·] οὕτω καὶ τοῦνομα τοῖς ἔργοις μακρῷ παρήλθε. Παίδων μὲν γὰρ εὖ γεγονότων ὕβρεις, διὰ τὸ σύνθηρες, οὐδὲ ὕβρεις ἐνομίσθησαν, ἀλλ' ἦν ἐγκύκλιον αὐτῷ καὶ πρόχειρον τὸ τὰ τοιαῦτα ἀμαρτάνειν· ὁ δὲ ἐγκλήματά τε ἀνέπλαττε καὶ ἐδίκαζε τοῖς ἀδικουμένοις, καὶ τῶν δικαζομένων οὐδεὶς ἐσώζετο· ὅπου γε πολλῆς οὔσης καὶ ἀδιηγήτου τῆς φθορᾶς, παρηνήλσκοντό τινες τῶν εὐδαιμόνων, ὥσπερ ἐν κοινοῖς δαίπνοις ἀλεκτορίδες, ἐς τὴν Καρίνου τρυφήν. Μεμνησθαι δὲ τῶν κατακοπτομένων ἔφασκε, τῶν μὲν ὡς οὐκ ἐπήνεσαν αὐτοῦ τὸ κάλλος, τῶν δὲ ὅτι λέγοντα, ὅτε ἦν μειράκιον, οὐκ ἐθαύμασαν, ὡς ἐβούλετο· ἀπώλλυντο δὲ τινες καὶ γελάσαντες ἐναντίον αὐτοῦ ποτε. Καὶ πάντα ἦν αὐτοῦ βαρύτερα διοσημίας, καὶ ἐλύττα ἐν μέσοις τοῖς ὑπηκόοις.

Hæc esse Eunapii patet e Suida vv. Διοσημία, Ἐγκύκλιον, Μακρῷ, Ὑβρις, ubi particulæ hujus loci afferantur, nominato auctore. Fortasse huc pertinet etiam Suidas v. Ἀτάσθαλα (vid. fr. 89). Ceterum quum ap. Suidam proxime antecedant hæc: Καρικὸν θῦμα· ἐπὶ τῶν ἄσαρχα ἢ ἄβρωτα μέλη θυόντων· οἱ γὰρ Κᾶρες κύνα θύουσιν. Εὐνάπιος: probabiliter Küsterus statuit Eunapii mentionem non suo esse loco factam, sed ad ea quæ de Carino sequuntur pertinere. Inclusa e Suida v. Μα-

κρῶ suppleta sunt. De re cf. Vopiscus in Carino c. 16.

[5. ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΣ.]

[Suidas v. Ἐσχατιά: « Ὁ Διοκλητιανὸς λόγον ποιούμενος τῶν πραγμάτων ὥρθη δεῖν καὶ δυνάμεσιν ἀρχούσαις ἐκάστην ἐσχατιὰν ὀχυρῶσαι, καὶ φρούρια ποιῆσαι. » Eunapio hæc vindicanda probabiliter censet Reitemeyer. ad Zosimum II, 34, 2, ubi: Τῆς γὰρ Ῥωμαίων ἐπικρατείας ἀπανταχοῦ τῶν ἐσχατιῶν τῇ Διοκλητιανοῦ προνοίᾳ, κατὰ τὸν εἰρημένον ἤδη μοι (sc. in libri I parte nunc deperdita) τρόπον, πόλεσι καὶ φρουρίοις καὶ πύργοις διελημμένης, κτλ. Ex ipso Zosimo Suidiana fluxisse putavit Valesius ad Ammian. Marcell. XXIII, 5, 2, p. 256.]

[6.]

[Idem: Ἰόβειοι καὶ Ἐρκούλαιοι, ὀνόματα τάξεων. Τάγματα γὰρ τινα δαίμοσιν (δαίμονος ed. Bernh.) ἐπώνυμα. Ἰόβις γὰρ παρὰ Ἱταλοῖς ὁ Ζεὺς, Ἐρκούλιος δὲ ὁ Ἡρακλῆς. Eunapium de his nar-rasse ex eoque hausisse lexicographum suspicatur Boissonadius, collato Zosimo III, 30, 4: Ἐτε-τάχατο δὲ ἐν τούτῳ Ἰοβιανοὶ καὶ Ἐρκουλιανοί. Ταγμάτων δὲ ταῦτα ὀνόματα, παρὰ Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ καταστάντα, φερόντων τὰς τούτων ἐπωνυμίας· ὁ μὲν γὰρ Διὸς, ὁ δὲ Ἡρακλέους ἐπώνυμον εἶχε. Et lib. II, 42, 3: Ἰοβιανῶν καὶ Ἐρκουλιανῶν τάγματα δὲ ταῦτα (δαίμοσιν supplendum censet Boiss.) ἐπώνυμα. Ceterum cf. Valesius in Ammian. XXV, 6, 2, et Schwarzium in Mamertini Paneg. p. 93.]

7. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ.

Eunapius Vit. Ædesi p. 25 ed. Boiss.: Κωνσταντῖνος μὲν οὖν καὶ Ἀβλάβιον τιμῶν ἐκολάζετο, καὶ ὅπως γε ἐτελεύτα ἐν τοῖς περὶ ἐκείνου γέγραπται. Ἀβλαβίῳ δὲ τὸν παῖδα κατέλιπε Κωνσταντίον, συμβασιλεύσαντα μὲν αὐτῷ, διαδεξάμενον δὲ τὴν ἀρχὴν τοῦ πατρὸς σὺν Κωνσταντίνῳ καὶ Κώνσταντι τοῖς

4.

Carinus, Cari regis filius, adeptus potestatem arbitrato suo quidvis agendi, tantus tyrannus evasit, ut tyrannorum sævitiam a tragicis poetis celebratam aurum esse ostenderet: adeo vel nomen ipsum factis longe superavit. Nam pueris quidem nobilibus injuriæ per contumeliam illatæ, propter consuetudinem, ne injuriæ quidem existimabantur, sed hujusmodi peccata erant ipsi familiaria et quotidiana. Idem etiam crimina comminiscabatur, et jus dicebat illis, qui læsi essent, neque ullus eorum, qui in judicio litigabant, incolumis evadebat: quum præsertim inter multas et ineffabiles cædes quidam ex opulentioribus velut in communibus epulis gallinæ, animi et voluptatis gratia a Carino consumerentur. Horum alios ideo cæses

dicebat, quod suam formam non laudassent, alios, quod se declamantem, dum adhuc esset adolescens, non admirati fuissent, ut voluisset; peribant etiam nonnulli, quod coram ipso risissent. Omnino cuncta ejus facta prodigiis et ostentis erant graviora, et in mediis populis, ejus imperio subiectis, rabie grassabatur.

[5.]

Diocletianus reipublicæ rationem diligenter iniens idoneo copiarum numero limites imperii tutandos et castella exstruenda curavit.

[6.]

[Jovii et Herculi, nomina legionum. Sunt enim quædam legiones a diis sic denominatæ. Jovis enim apud Italos est qui græce Zeus, et Hercules qui Heracles vocatur.]

ἀδελφοῖς. Ἐν δὲ τοῖς κατὰ τὸν θειότατον Ἰουλιανὸν ἀκριβέστερον ταῦτα εἴρηται.

Ablabius, præfectus prætorio, invidia ductus in Sopatrum favore apud Constantinum maxime pollentem, machinis suis effecit, ut æmulus capitali crimine circumventus jussu Constantini trucidaretur. Fuse rem exponit Eunapius l. 1. p. 24. Ipse Ablabius deinde a Constantio (337 p. C.) supplicio affectus est. Zosimus II, 40. Ἀνηρέθη δὲ τότε Ἀβλάβιος ὁ τῆς αὐλῆς ὑπαρχος, τῆς Δίχης ἀξίαν αὐτῷ ποινὴν ἐπιθείσης, ἀνθ' ὧν ἐβούλευσε θάνατον Σωπάτρω τῷ φιλοσόφῳ, φθόνῳ τῆς Κωνσταντίνου πρὸς αὐτὸν οἰκειότητος. De mortis genere vide Eunapium l. 1. p. 25 sq.

7 a. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ.

Exc. De sent. p. 253 : . . . . . ἀλλ' ἡ μὲν παροιμία φησὶ τὸ θέρος ἐπὶ τῇ καλάμῃ φαίνεσθαι· τότε δὲ ὁ Κωνσταντίος ἐδείκνυ τοῦ πατρὸς ὧν.

Ὅτι κατὰ τὸν Ἰουλιανὸν τὸν Καίσαρα δοκοῦν τῷ αὐτῷ Κωνσταντίῳ βεβουλεῦσθαι καλῶς, ὁ χρόνος τὴν πεῖραν ἐς τὸ ἐναντίον ἔστρεφεν, ταῖς τοῦ Καίσαρος ἀρεταῖς συνενθουσιώσης ἤδη τῆς τύχης, καὶ σχεδὸν ἐκάστης ἡμέρας ξένα καὶ ποικίλα φερούσης τῷ βασιλεῖ διηγήματα· ἐφ' οἷς ὁ Κωνσταντίος δακνόμενος ἤδη καὶ δυσφορῶν ὑπὸ φθόνου, τοὺς ἡγουμένους τῶν φύσει πολεμίων ἐπετείχιζε τῷ Καίσαρι, καὶ τὴν αὐτοῦ προσετίθει τοῖς ἐχθροῖς δύναμιν, μόνον ὁρῶν τὰ ἡδέα, καὶ τὸ οἰκεῖον ξένον ὑπολαμβάνων, εἰ σὺν τῷ Καίσαρι σῴζοιτο, καὶ τὸ ξένον οἰκεῖον, εἰ καταλύοι μεθ' ἑαυτοῦ τὸν Καίσαρα· ὥστε ὁ πόλεμος εἰς τὸ ὑπουλον μεταβαλὼν καὶ τὸ φύσει πολέμιον ἐποίει σύμμαχον.

7 a.

Ait vero proverbium : messem calamus ostendit. Tunc ergo Constantius, quonam parente satus esset, palam fecit.

Quæ consilia Constantius contra Julianum Cæsarem adornasse ex utilitate sua putabat, ea feliciter tempus in contrarium vertit : Cæsaris virtutibus favente jam studiosissime fortuna, et prope quotidie novis variisque nuntiis ad Augustum delatis : quibus morsus Constantius et jam æger invidia, in Cæsarem acerrimorum hostium duces incitavit, atque horum odiis vim ipsemet suam adjunxit. Et jam unice commodum suum respiciens, suos pro alienis habebat, si cum Cæsare salvi essent ; alienos pro suis, dummodo Cæsari secum insidiarentur. Quare hoc belli subdolum genus eos etiam, qui naturaliter hostes erant, socios esse effecit.

LIBRI SECUNDI PROOEMIUM.

8.

Res itaque post Dexippi historiam usque ad Juliani tempora gestæ satis in superioribus, quantum summa quæque attingenti licuit, declaratæ fuerunt. Deinceps oratio fertur ad eum, quem jam ab initio spectabat, Cæsarem ; cogitque

8.

Exc. De sent. p. 254 et 255 :

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ ΤΟΥ Β' ΛΟΓΟΥ.

Τὰ μὲν οὖν ἀπὸ τῆς Δεξιππου συγγραφῆς ἐς τοὺς Ἰουλιανοῦ καθήκοντα [καιροὺς], ὡς ἐνῆν μάλιστα διὰ τῶν ἀναγκαίων ἐπιτρέχουσιν, ἱκανῶς ἐν τοῖς ἔμπροσθεν δεδῆλωται· φέρεται δὲ ἐντεῦθεν ὁ λόγος ἐφ' ὃν περ ἐφέρετο ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἀναγκάζει γε τοῖς ἔργοις ἐνδιατρίβειν ὥσπερ τι πρὸς αὐτὸν ἐρωτικὸν πεπονθότας. Οὐ τι μὰ Δία τεθεαμένους ἢ πεπειραμένους· κομιδῇ γὰρ ἦν ὁ γράφων τάδε παῖς, ἡνίκα ἐβασίλευσεν· ἀλλὰ δεινόν τι χρῆμα καὶ ἀπαραίτητον εἰς ἔρωτα τὸ κοινὸν ἀνθρώπων ἀπάντων πάθος καὶ τὸ τῆς ἐφ' αὐτῷ (ἐπ' αὐτῷ? B.) δόξης ἀστασίαστον. Πῶς γὰρ ἦν σιωπᾶν ὑπὲρ ὧν οὐδεὶς ἔφερε σιωπᾶν (σιωπῆν? N.); πῶς δὲ μὴ λέγειν ὅσα καὶ οἱ μὴ δυνάμενοι λέγειν ἀπὸ στόματος ἔφραζον, ἐς γλυκεῖάν τινα καὶ χρυσὴν διατριβὴν τὴν ἐκείνου ἀναφέροντες (μνήμην suppl. N.); Καὶ ὁ μὲν πολὺς ἄνθρωπος ταῦτα πᾶσχοντες ὅμως ἔλαττον ἐς τὸ γράφειν ἐξεβιάζοντο· τὸ δὲ ἐξαίρετον, καὶ ὅτι περ ἦν ἐν παιδείᾳ γνωριμώτατον, οὐδὲ ἀφιέντα ἠφίεσαν, ἀλλ' ἐνέκειντο παραθαρσύνοντες ὡς ἐπιληψόμενοι (συνεπιλ.? B.) τοῦ πόνου. Ὁ δὲ ἐς τὰ μάλιστα γεγωνὼς αὐτῷ γνώριμος, ὁ Περγαμηνὸς ἀνὴρ Ὀριβάσιος, ἐκ φυσικῆς φιλοσοφίας ἱατρικὴν ἐπιτάττειν ἄριστος καὶ δρᾶν ἔτι θειότερος, καὶ ἀσεβήσειν ἐβόα περιφανῶς, εἰ μὴ συγγράφοιμι· καὶ τῶν γε πράξεων (πάσας δὲ ἡπίστατο παρῶν ἀπάσαις) μάλα ἀκριβῶς ὑπόμνημα συνετέλει πρὸς τὴν γραφήν· ὥστε οὐκ ἦν ἀναβολὴ καὶ βουλομένῳ βραθυμεῖν.

Τοῦτο ἐγένετο τὸ εὐτύχημα, καὶ πάντα, ὥσπερ

nos in ejus gestis versari, amatorio veluti stimulo erga illum plectos : non quod per Jovem nos eum viderimus, vel consuetudinem cum eo habuerimus : prorsus enim adolescentulus erat qui hæc scribit, dum ille regnabat : sed profecto magnum creat atque insuperabilem amorem concors hominum communisque sensus, et firmissima de illo principe existimatio. Nam quomodo nobis silere liceret, de quo nemo conticescere poterat? Cur ea non diceremus, quæ fandi etiam imperiti nihilominus loquebantur, laudem illius dulce quoddam et aureum officium ducentes? Et vulgus quidem quamquam ita esset affectum, minus me tamen ad scribendum compellebat; sed enim spectati homines et quotquot erant doctrina illustrissimi, remissum me non remittebant, verum hortando instabant ac præ se ferendo laboris quandam communionem. Qui vero Julianum maxime noverat Pergamenus Oribasius, homo a naturali philosophia ad medicam artem docendam paratissimus, et ad exercendam adhuc divinior, me etiam impium inclamabat aperte, nisi ad scribendum incumberem. Idem rerum quoque gestarum, quas omnes utpote præsens noverat, perquam accuratos commentarios mihi ad historiam scribendam suppeditavit. Quare non fuit morandi potestas, etiamsi otuari voluissem.

ῥατράκου μεταπεσόντος, ἐπὶ τὸ βέλτιον ἐχώρησε τοῖς Ῥωμαίοις.

Postrema ex Eunapio affert Suidas v. Ὀστράκου περιστροφή. Eadem locutione proverbiali Eunapius utitur in Vit. Proæresii p. 80, ubi v. Boiss. Sententia spectat Julianum Cæsarem, qui Gallia præfectus profligatas ibi res Romanorum erexit.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ ΚΑΙΣΑΡ.

8 a.

[Suidas : Ἐξιστάμενος, ἀντὶ τοῦ παραχωρῶν. « Ὁ οὖν Μάρκελλος κύριος ἦν τῶν πραγμάτων, ὀνόματος μόνου καὶ σχήματος τῷ Ἰουλιανῷ ἐξιστάμενος, τὴν δὲ ἀληθεστέραν αὐτὸς ἀρχὴν μεταχειριζόμενος. » Eunapii hæc esse monet Valesius ad Ammian. Marcell. XVI, 4, 3. Constantius quum Julianum Cæsarem declarasset, τοῖς ὑπὲρ τὰς Ἀλπεῖς ἔθνεσιν ἔπεμπεν (355 p. C.). Ἀπιστος δὲ ὢν φύσει, καὶ ὡς εὖνους αὐτῷ καὶ πιστὸς ἔσται μήπω τεθαρρηκώς, συνεκπέμπει Μάρκελλον αὐτῷ καὶ Σαλλούστιον, αὐτοῖς, καὶ οὐ τῷ Καίσαρι, τὴν αὐτόθι καταπιστεύσας διοικήσιν. Verba sunt Zosimi III, 2, 4. Cf. Julianus in Ep. ad Athen., ubi in Galliam missum dicit οὐκ ἄρχοντα μᾶλλον τῶν ἐκεῖσε στρατοπέδων, ἢ τοῖς ἐκεῖσε στρατηγοῖς ὑπακούσαντα.

9.

Exc. De sent. p. 255 : Ὅτι φησὶν Εὐνάπιος περὶ τοῦ παραβάτου Ἰουλιανοῦ. Τῆς δὲ στρατείας ταύτης σφοδροτάτης τε ἅμα καὶ κλεινοτάτης τῶν πρὸ αὐτῆς γενομένων τὴν διήγησιν ἐς τήνδε τὴν γραφὴν ἐντείνοντες, οὐ πεισόμεθα ταῦτόν τοις ἐν ἡμέρᾳ δᾶδας ἀνασχοῦσιν, ἵνα τι κρυπτόμενον ἀνέυρωσιν· οὐδὲ ὑπὲρ ὧν ἱκανῶς ἅμα καὶ συνενθουσιῶν τοῖς ἑαυτοῦ καλοῖς βιβλίδιον ὄλον τῇδε ἀναθεὶς τῇ μάχῃ διήλθεν ὁ βασιλικώτατος καὶ ἐν λόγοις Ἰουλιανὸς, αὐτοὶ παραβαλούμεθα καὶ συνεκθήσομεν ἑτέραν γραφὴν τὰ αὐτὰ σημαίνουσιν· ἀλλὰ τοῖς μὲν βουλευμένοις τὸ μέγεθος τῶν ἐκείνου λόγων τε

καὶ ἔργων ἀνασκοπεῖν τὸ περὶ τούτων βιβλίων ἐπιτάξομεν, καὶ πρὸς ἐκείνην φέρεσθαι τὴν ἀκτῖνα τῆς συγγραφῆς, ἐκ τῆς ἐνεργείας τῶν τότε ὑπ' αὐτοῦ πραχθέντων ἐπὶ τὴν τοῦ λόγου δύναμιν ἀπορρυσίαν καὶ διαλάμψασαν· αὐτοὶ δὲ ὅσον οὐ πρὸς ἄμιλλαν μειρακιώδη καὶ σοφιστικὴν, ἀλλ' εἰς ἱστορικὴν ἀκρίβειαν ἀναστῆσαι καὶ διαπλάσαι τὸν λόγον, ἐπιδραμούμεθα τὰ γεγενημένα, συνάπτοντες τοῖς εἰρημένοις τὰ ἐχόμενα.

« Juliani libellum, quo bella a se in Gallia gesta complexus fuerat, commemorat atque æque commendat etiam Libanius Or. XIII, tom. I, p. 412 Reisk. » Mai. Prælium quod l. l. indicatur, est celeberrimum illud, quo Germanos fudit ad Argentoratum (357 p. C.). Zosimus III, 3, 6 : Συμμιζας δὲ τοῖς πολεμίοις, πάσης ὑπερβολῆς ἐπέκεινα τὸ τρόπον ἔστησεν, ἔξ μὲν ἐν αὐτῇ τῇ μάχῃ μυριάδων (χιλιάδων? *sex millia* sec. Ammian. XV, 22 : ὀκτακισχίλιοι νεκροὶ fuere sec. Liban. Or. ad Jul.) ἀπολομένων, ἑτέρων δὲ τοσούτων ἀλομένων κατὰ τοῦ Ῥήνου καὶ διαφθαρεισῶν ἐν τῷ ρέματι. Ὡστε εἴ τις ἐθέλοι τῇ πρὸς Δαρεῖον Ἀλεξάνδρου μάχῃ ταύτην παραβαλεῖν τὴν νίκην, οὐκ ἂν εὖροι ταύτην ἐκείνης ἐλάττονα.

10.

Ibid. p. 256 : Ὅτι Ἰουλιανὸς τοὺς ἀρχομένους καὶ τοὺς πολεμίους ἐδίδασκεν ἅμα τίσι δοκεῖ (δεῖ? B.) τὸν ὄντως βασιλέα κρατεῖν, καὶ ὡς ἀνδρεία μὲν καὶ ῥώμη καὶ χειρῶν κράτος πρὸς τοὺς ἀνθεστηκότας μόνον τῶν πολεμίων χρήσιμα, δικαιοσύνη δὲ μετ' ἐξουσίας ὥσπερ πηγὴ τις οὖσα τῶν ἀρετῶν καὶ τοὺς μὴ παρόντας χειροθήεις ἐμποιεῖ (τε ποιεῖν? B.) καὶ δουλοῦσθαι πέφυκε. Τοιαύτας ὑποτείνων ἀρετὰς καὶ σπέρματα φιλοσοφίας εἰς τοὺς ὑπηκόους ἅπαντας ἀπὸ βήματος ἐπέταττε Ῥωμαίοις μηδένα Σαλίων ἀδικεῖν, μηδὲ δηοῦν ἢ σίνεσθαι τὴν ἰδίαν χώραν. Ἰδίαν δ' ἀπέφαινε πᾶσαν αὐτοὺς δεῖν ὑπολαμβάνειν, ἣν ἄνευ μάχης καὶ πόνων ἔχουσιν· ὡς ἀναγκαῖον εἶναι πολεμίαν τὴν τῶν πολε-

Hæc felicitas contigit, atque omnia, tanquam testa conversa, meliora Romanis fluere cœperunt.

8 a.

Penes Marcellum omnium rerum potestas erat, qui solum nomen et habitum Juliano concedebat, interiorem autem ipse imperii vim administrabat.

9.

De Juliano Apostata sic ait Eunapius : Hujus maximæ et quotquot antea fuerunt clarissimæ expeditionis narrationem scribere aggrediens, haud imitabor eos qui meridie faces attollunt, ut latens aliquid vestigent. Nam quia ipse Julianus, in scriptorum quoque numero princeps, suorum facinorum admiratione captus, libellum integrum super hoc prælio conscripsit, equidem haud illi me contendam, neque aliam historiam eadem de re instruem : sed eos qui orationis pariter et operum magnitudinem contemplari volunt, ad prædictum libellum ablegabo, atque ad illius scripturæ

splendorem, qui nimirum ex operum ejus virtute in ipsius orationis facundiam radios projicit. Ego vero, haud puerilis vel sophisticæ æmulationis studiosus, sed ad historicam veritatem orationem meam conformans et dirigens, res gestas percurram, et ante dictis consequentia nectam.

10.

Julianus subjectos æque suos atque hostes edocuit, quam ratione verus rex vincere debeat : et quod fortitudo ac robur manuumque vis contra hostes tantummodo in acie valeant ; verum justitia cum imperio juncta fons quidam virtutum sit, eaque absentes quoque subditos sibi servosque faciat. Atque has Julianus virtutes philosophiæque semina de tribunali suo palam subditis cunctis ostentans, Romanos inhibuit, quominus quemquam Saliorum læderent, vel popularentur regionem propriam atque vastarent : propriam vero dicebat debere eos existimare regionem, quam sine pugna et labore tenerent. Quare opus esse, ut illam utique

μούντων ἡγεῖσθαι καὶ νομίζειν, οἰκείαν δὲ τὴν τῶν πα-
ρακεχωρηκότων.

Ὅτι εἰώθει Ἰουλιανὸς ἀρχὴν νίκης, οὐ πολέμου τί-
θεσθαι.

De expeditione Juliani contra Chamavos et Sa-
lios (358 p. C.) vide Zosimum III, 6, ubi inter
alia : Ἀντεπῆγει μὲν τοῖς Κυάδοις (deb. Χαμάδοις)·
παρεγγυᾷ δὲ τῷ στρατῷ, τούτοις μὲν κατὰ τὸ κρατε-
ρὸν διαμάχεσθαι, Σαλίων δὲ μηδένα κτείνειν ἢ κω-
λύειν ἐπὶ τὰ Ῥωμαίων ὅρια διαβαίνειν κτλ. Paucis
hæc absolvit Ammian. XVII, 8. Cf. Julian.
Orat. I.

1.

Ibid. p. 257 : Τοῦτον δεξάμενος ἐταῖρον ἐφ' ἑαυτῷ
συνιστάμενον εἶχεν· εἶπ' ἄλλος προσήει, καὶ πλῆθος ἦν·
καὶ καθάπερ οἱ Πυθαγόρειοί φασι, μονάδος ἐπὶ δυάδα
κινήσεως οὐκέτι τὴν τῶν ἀριθμῶν ἡρεμεῖν φύσιν, ἀλλὰ
διαχεῖσθαι καὶ ρεῖν ἐς πολὺ, οὕτω, Χαριέττονος Κερ-
κίωνα προσλαβόντος, αἱ τε πράξεις ἐπὶ πολὺ προήε-
σαν, καὶ ὁ τῶν συνισταμένων ὄχλος ἀνάλογον ἡχο-
λούθει ταῖς πράξεσιν.

« Abruptam ponit Constantinianus eclogarius
narrationem de Chariettone, quam Zosimus III,
7, integram scribit, Eunapium sine dubio sectans,
sed tamen aliis verbis utens. Summa rei est hæc :
Charietto Gallus, magna vir præditus audacia et
viribus, quum ante Juliani in Galliam adventum
adfectas Quadorum incursionibus urbes videret,
adsumpto sibi latronum comitatu, nocturnis insi-
diis trucidare Quados cœpit; quam rem postea
superveniens Julianus ratam habuit, et Chariet-
tonem auctoritate sua atque auxiliis confirmavit. »
MAL. — Κερκίωνα] « Tropo quodam utens, loco la-
tronum gallicanorum ponit Cercionem [Cercyo-
nem], famosum illum Atticæ grassatorem, quem
Theseus interfecit. Atque hæc est Eunapii, quam

Photius cod. 77 admirabatur, ἀστειότης. » MAL.
Dubito an tam insulse vel Eunapius luserit.

Suidas : Ἀνεῖχεν, ἐκώλυε. « Χαριέττων μὲν οὖν
καὶ πρὸ τούτου φανερός τις ὢν καὶ ἀνυπόστατος τῷ
τε πλεονάζοντι τοῦ δραστηρίου φοβῶν, ἀνείχεν ἀπὸ
ληστείας ἅπαντας. » Eunapio hæc vindicavit
Valesius ad Ammian. XXII, 11. Cf. Zosimus III,
7, 4.

Idem v. Γιγαντώδης : « Ἐδόκει γὰρ τὸ σῶμα γι-
γαντώδης εἶναι καὶ τὸν θυμὸν θηριώδης, καὶ ἐς ἀγρί-
νοιαν τῶν συλληστευόντων ἁπάντων πολυπλοχώτε-
ρος. » Hæc ex eodem fonte ducta esse censet Majus,
collato Zosimo III, 7, 1, qui de Chariettone :
Ἀνὴρ τις ἦν, μέγεθος σώματος ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἅπαν-
τας ἔχων, καὶ τὴν ἀνδρείαν ἀνάλογον τῷ σώματι.

12.

Exc. De legat. p. 15 P. (11 V.) : Ὅτι τοῦ Ἰου-
λιανοῦ ἐς τὴν πολεμίαν χωροῦντος, καὶ τῶν Χαμάδων
ἰκετευόντων φεῖδεσθαι καὶ ταύτης ὡς οἰκείας, ὁ Ἰου-
λιανὸς συνεχώρει, καὶ τὸν βασιλέα σφῶν προελθεῖν
κελεύσας, ἐπειδὴ προῆλθε καὶ ἐπὶ τῆς ὄχθης εἶδεν
ἐστηκότα, ἐπιβὰς πλοίου (τὸ πλοῖον οὖν ἔχων (ἦν ἐκτός?)
τοξεύματος), ἐρμηνέα ἔχων διελέγετο τοῖς βαρβάροις.
Ἐκείνων δὲ πάντα ποιεῖν ὄντων ἐτοίμων, ὁρῶν εὐπρόσ-
ωπόν τε ἅμα καὶ ἀναγκαίαν αὐτῷ τὴν εἰρήνην (Χα-
μάδων γὰρ μὴ βουλομένων ἀδύνατόν ἐστι τὴν τῆς
Βρεττανικῆς νήσου σιτοπομπίαν ἐπὶ τὰ Ῥωμαϊκὰ φρού-
ρια διαπέμπεσθαι), καμπτόμενος ὑπὸ τῆς χρείας χαρί-
ζεται τὴν εἰρήνην, καὶ ὁμηρα ᾗτει λαβεῖν πίστειος ἐνε-
κεν. Τῶν δὲ ἱκανοὺς εἶναι αἰχμαλώτους λεγόντων,
ἐκείνους ἔφη τὸν πόλεμον αὐτῷ δεδωκέναι, καθ' ὁμο-
λογίαν γὰρ μὴ λαβεῖν· νυνὶ δὲ ζητεῖν παρ' αὐτῶν τοὺς
ἀρίστους, εἰ μὴ τεχνάζουσι περὶ τὴν εἰρήνην. Τῶν δὲ
ἰκετευόντων καὶ ἀξιούντων εἰπεῖν οὐς βούλεται, μετα-
λαβὼν αὖθις τὸν τοῦ βασιλέως αὐτῶν αἰτεῖται παῖδα,
πλαττόμενος, ὃν εἶχεν αἰχμάλωτον; ὥσπερ οὐκ ἔχων.

hosticam crederent, cujus incolæ armis resisterent; verum-
tamen illam propriæ instar haberent, quæ jam sui deditio-
nem fecisset.

Julianus non pugnam, sed victoriam exordiri solebat.

11.

Hunc (Chariettonem) in sodalitatem receptum lateri
suo adhærentem habebat : tum alius accedebat, fiebatque
numerus. Et quemadmodum Pythagorei aiunt monadem,
si ad dyadem adjiciatur, haud jam retinere solitariæ notæ
rationem, sed diffundi atque in pluralem numerum cre-
scere; ita postquam Charietto Cercionem sibi adjunxit,
plura jam facinora edebantur, et jam sociorum turba pro-
pter felicem factorum successum sequebatur.

Charietto igitur, quum et ante vir clarus esset et invictus
et insigni rerum gerendarum audacia alios terreret, omnes
a latrocinando prohibebat.

Videbatur enim (Charietto) et corpore gigantis esse et

animo ferino et ingenii acumine et dolo omnes latrociniorum
suorum socios longe superare.

12.

Quum Julianus in terram hostilem irrupisset, et Chamavi
supplicarent, ut genti, tanquam quæ sua esset, parceret,
assensus est, et eorum regem ad se venire jussit. Ut venit,
et eum ad ripam stantem vidit, navem adscendens (erat
autem navis extra teli jactum), per interpretem cum bar-
baris disseruit. Quum vero illi parati essent imperata facere,
et videret pacem peropportunam esse et necessariam (ete-
nim Chamavis invitis, e Britannia insula Romanis coloniis
commeatus immitti nequeunt), utilitate adductus, pacem
indulsit, et fidei firmandæ gratia obsides petiit. Quum di-
cerent idoneos esse eos qui in bello capti essent, hos bel-
lum dixit sibi tradidisse, ex fœdere minime sumpsisse; nunc
autem nobiliores postulare, nisi quid doli in pace conve-
nienda excogitarent. Quum supplices orarent atque ob-

Ἐνταῦθα δ' τε βασιλεὺς αὐτῶν καὶ οἱ βάρβαροι πρηνεῖς ἐκταθέντες, οἰμωγῇ τε ἀφθόνῳ καὶ ὀλοφύρσει προσεχέχρηντο, δεόμενοι μηδὲν ἀδύνατον ἐπιτάττεσθαι· ἀδύνατον δὲ αὐτοῖς εἶναι καὶ τοὺς πεσόντας ἀναστῆσαι καὶ ὁμήρους δοῦναι τοὺς τετελευτηκότας. Γενομένης δὲ σιωπῆς, ὁ τῶν βαρβάρων βασιλεὺς ἀναβοήσας μέγιστον ὄσον, « Εἴθε ἔζη μοι, ἔφη, ὁ παῖς, ἵνα σοι δοθῆις ὁμηρος, ὃ Καῖσαρ, δουλείαν ἡτύχθει τῆς ἐμῆς βασιλείας εὐδαιμονεστέραν. Ἀλλ' ὑπὸ σοῦ τέθνηκεν, ἀτυχήσας ἴσως καὶ τὸ ἀγνοηθῆναι. Πολέμῳ γὰρ ἐπίστευσε τὸ σῶμα νέος ὢν, ὃν σὺ μόνον ἀντάξιον εἰρήνης ὑπολαμβάνεις. Καὶ νῦν, ὦ βασιλεῦ, σὺ μὲν ἐξαίτεῖς ὡς ὄντα, ἐγὼ δ' ἄρχομαι θρηνεῖν, συνορῶν τίνα οὐκ ἔχω. Παῖδα γὰρ ὀδυρόμενος ἕνα, καὶ κοινὴν εἰρήνην τῷ παιδὶ συναπολώλεκα. Ἐὰν μὲν πιστεύσης τοῖς ἐμοῖς ἀτυχήμασι, παραμυθίαν ἔχει μοι τὸ πάθος ὡς ὑπὲρ ἀπάντων ἡτυχηκότι· ἂν δὲ ἀπιστήσης, καὶ πατὴρ ἀτυχῆς καὶ βασιλεὺς ὀφθῇσομαι. Τοῖς γὰρ ἐμοῖς κακοῖς οὐκ ἀκολουθήσει μὲν ὁ παρὰ τῶν ἄλλων ἔλεος, ὅσπερ ἅπασιν ὀφείλεται τοῖς ἐν τοιοῦτοις καθεστηκόσι, προσκείσονται δὲ αἱ κοινὰ συμφοραί. Καὶ οὐ παραιτήσομαι τοὺς ἄλλους ἀτυχῶν, ἀλλὰ κοινωνεῖν ἐμοὶ τῶν δεινῶν ἀναγκάσω, τοσοῦτον ἀπολαύων τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας ὅσον ἀτυχεῖν μόνος μὴ δύνασθαι. » Τούτων ἀκούων ὁ βασιλεὺς τὴν τε ψυχὴν ἔπαθε, καὶ τοῖς λεγομένοις εὐπαθῶς ἐξεδάκρυσε. Καὶ καθάπερ ἐν τοῖς ὁράμασιν, ὅταν εἰς ἄπορον καὶ δύσλυτον αἱ τῶν ὑποκειμένων ἔργων πλοκαὶ τελευτήσωσιν, ὁ καλούμενος ἀπὸ μηχανῆς θεὸς ἐπεισόδιος

εἰς μέσον ἔλκεται, πάντα συμπεραίνων καὶ καταστρέφων ἐπὶ τὸ σαφέστερον καὶ εὐκρίτον, οὕτω καὶ αὐτὸς ἐπὶ πράγμασιν ἀμηχάνοις καὶ δυσεξόδοις, μετ' οἰμωγῆς ἀπάντων τὴν μὲν εἰρήνην αἰτούντων, τὸν δὲ ἐπιζητούμενον ὁμηρον ἀπαγορευόντων μὴ ἔχειν, τὸν τε νεανίσκον παραγαγὼν ἅπασιν ἔδειξε βασιλικῶς παρ' αὐτοῦ διαιτώμενον, καὶ διαλεχθῆναι τῷ πατρὶ κελεύσας ὅσα ἐβούλετο, περιεσκόπει τὸ πραχθησόμενον. Τὰ δὲ ἐπὶ τούτοις ἦν ἄξια τούτων. Οὐκ ἔτεκεν ὁ ἥλιος τοιαύτην ἡμέραν, οἶαν τότε ἐξῆν τοῖς παροῦσιν ὄρᾶν καὶ ἰστορεῖν. Οἱ μὲν γὰρ ἀπὸ θορύβου καὶ θρήνων ἐκπλήξει καὶ θάμβει συνδεθέντες ἐς τὸ ἀκίνητον ἐπάγησαν, ὥσπερ Ἰουλιανοῦ δείζαντος αὐτοῖς οὐ τὸν νεανίσκον, ἀλλ' εἰδωλον. Ὁ δὲ βασιλεὺς, ἐπεὶ ἡσυχία μυστηρίων ἀπάντων ἐγένετο σταθερωτέρα, βαρὺ φθεγξάμενος εἰς μέσον, « Τοῦτον, εἶπεν, ὁ μὲν ὑμέτερος, ὡς ὑμεῖς ὑπολαμβάνετε, πόλεμος ἀπολώλεκε, θεὸς δὲ ἴσως καὶ τὸ Ῥωμαίων σέσωκε φιλάνθρωπον. Ἐξω δὲ αὐτὸν ὁμηρον, οὐ παρ' ὑμῶν καθ' ὁμολογίαν, ἀλλὰ παρὰ τοῦ πολέμου λαβὼν καὶ τῷ κρατεῖν ἀρχούμενος. Καὶ οὗτος μὲν οὐδενὸς ἀτυχήσει τῶν καλλίστων ἐμοὶ ξυνών· ὑμεῖς δὲ πειρώμενοι παραβαίνειν τὰς συνθήκας ἀποτεύξεσθε πάντων. Φημὶ δὲ οὐχ ὅτι κολάσομαι τὸν ὁμηρον, ὃν οὔτε ἐνέχυρον παρ' ὑμῶν εἴληφα τῆς εἰρήνης, ἀλλ' ἀνδρείας ἀπόδειξιν καθ' ὑμῶν ἔχω· ὃ καὶ ἄλλως ἀνίσσιν καὶ θεομισές, τοὺς οὐδὲν ἀδικοῦντας ὑπὲρ τῶν ἀδικούντων δάκνειν καὶ σπαράττειν, ὥσπερ τὰ θηρία τοὺς ἀπαντῶντας, ὅταν ὑφ' ἐτέρων διώκῃται· ἀλλ' ὅτι πρῶ-

testarentur ut palam faceret quos vellet, iterum cum his sermone congregiens, ipsorum regis filium petit, quem captivum in sua potestate habebat, fingens tanquam non haberet. Ad quæ barbarorum rex et barbari, ad pedes jacentes, fletu largo et ejulatu usi, precibus contenderunt, ne quid imperaret quod præstare nequirent. Nec enim se posse eos qui periissent in vitam revocare, et eos qui mortui essent obsides dare. Silentio facto, barbarorum rex voce quam maxima potuit exclamavit : « Utinam viveret filius meus, ut tibi traditus obses, o Cæsar, feliciorum regno meo apud te servitutem serviret ! Sed tuis armis cecidit, fortasse etiam a vobis non cognitus. Belli enim periculis suum corpus juvenis objecit, quem idoneum pacis vadem censes, et tu nunc eum, o Imperator, tanquam vivat, exposcis. Ego vero miser nunc primum lamentari incipio, quandoquidem qualem non habeam, nunc demum intelligo. Filium enim unicum lugens, et pacem communem una cum filio perdiidi. Si meas miseras tantas esse, quantæ sunt, credideris, id consolationis habebit dolor, quod pro omnium salute hunc casum subierim : sin fidem abrogaris, et pater infelix et rex conspiciar. Nam non solum aliis mea mala commiserationem non movebunt, quæ omnibus debetur ejusmodi doloribus afflictis ; sed accedent etiam publicæ calamitates ; neque ceteros a miseriis defendam, sed communicabo meas cum multis, in hoc tantum regia potestate fruens, quod mihi soli non licet infelicem esse. » Hæc ubi imperator audivit, apud animum suum summo mœrore est affectus, et eorum, quæ dicta erant, commiseratione punctus, tenere illacrimavit. Et quemadmodum in comœdiis,

quando res involutæ et perplexæ ad ambigua et explicata difficilia vergunt, deus qui vocatur ex machina in medium trahitur, qui omnia componit et tristia lætis mutat : ita Julianus, ubi res in magna difficultate versabantur, quum omnes cum fletu pacem peterent, neque obsidem, quem peteret, se habere testarentur, in medium adolescentem adductum omnium conspectui atque oculis subjecit, regie apud se habitum. Quumque eum disserere cum patre quæ volebat jussisset, ad ea, quæ deinceps agenda erant, advertit. Quæ sunt consecuta, his consentanea fuerunt. Non protulit sol diem qualis illa fuit, quam tunc videre et intueri his, qui aderant, licuit. Barbari enim, a mœrore et lamentis stupore et admiratione correpti, immobiles et fixi steterunt tanquam Julianus illis exhibuisset non adolescentem, sed falsam imaginem adolescentis. At imperator, ubi silentium altius, quam in mysteriis solitum, factum erat, graviter in medio loquens, « Hunc quidem, inquit, ut vos existimatis, vestrum bellum perdiderat : sed deus fortasse et Romanorum benignitas restituit. Habebo ego ipsum obsidem, neque eum a vobis ex conventionem, sed a bello ipso, contentus vicisse ; et illum quidem amplissima quæque non deficient, dum mea consuetudine fruetur. Quodsi conabimini a fœdere discedere, omnium jacturam facietis. Hoc dico non quod sæviam in obsidem, quem apud me habeo, non tanquam pignus pacis, sed meæ erga vos virtutis documentum. Est enim impium et minime deo gratum, eos, qui nihil commiserunt, pro his qui deliquerunt, morsu appetere et laniare, ut feræ bestię quicquid occurrit et obvium est, si quis eos persequitur. Sed primum quia a vobis initium injuriæ fa-

τον μὲν ἄρξετε χειρῶν ἀδίκων, οὗ μείζων ὄλεθρος οὐκ ἔστιν ἀνθρώποις, καὶν δοκῶσι πρὸς τὸ βραχὺ καὶ παρὸν ἐπιτυχάνειν· δεύτερον δὲ ὅτι πρὸς Ῥωμαίους ὑμῖν ὁ λόγος ἔσται καὶ μὲ τὸν ἄρχοντα τούτων, ὃν οὔτε πολεμοῦντες οὔτε εἰρήνην αἰτοῦντες ἐνίκησατε. » Προσεκύνησαν ἐπὶ τούτοις ἅπαντες καὶ ἀνευφήμουν, θεόν τινα ἐπὶ τοῖς λόγοις ἡγούμενοι. Σπείσάμενος γοῦν καὶ τὴν τοῦ Νεβισγάστου μητέρα μόνον αἰτήσας, ἐκείνων ὁμολογούντων τε ἅμα καὶ δόντων, ἀνέξευξεν ἐπὶ τοιαύταις πράξεσι, μετοπώρου τε ἐστηκότος (ἐξεστηκότος Wyttenb.) καὶ χειμῶνος ἤδη συνισταμένου καὶ διαψύχοντος.

Res pertinet ad ann. 358 p. C. Eandem historiam vide ap. Petrum Patricium (Exc. De legg. p. 131 ed. Nieb.). Paucis hæc exponit Zosimus III, 7, nisi quod pro *Chamavis* perperam ponuntur *Quadi*. Præter Ammianum Marcellin. XVII, 8, 5, cf. Julianus in Ep. ad Athen. p. 280 A.

13.

Ibid. p. 17 : Ὅτι Βαδομάριός τις δυνάμει καὶ τόλμῃ προεῖχε Γερμανῶν, καὶ ἐς τοῦτο ὑπετύφετο μεγαλαυχίας, ὥστε ἐτύγχανε μὲν ὁμηρον τὸν ἑαυτοῦ δεδωκὼς υἱὸν, ἕως ἂν ἀποδῶ τοὺς αἰχμαλώτους, οὓς ἐκ τῆς καταδρομῆς εἶχε συνηρπασμένους, τούτους δὲ οὐκ ἀποδιδοὺς ἀπῆτει τὸν ὁμηρον, πολλὰ ἀπειλῶν, εἰ μὴ λάβῃ. Ἀποπέμπει δὴ τοῦτον Ἰουλιανὸς αὐτῷ, τοσοῦτον ἐπιθείς, ὥς οὐκ ἔστιν ἀξιόπιστον ἐν μεράκιον ὑπὲρ πολλῶν εὐγενεστέρων ὁμηρεῦον παρ' αὐτῷ· ἀλλ' ἢ τοὺς αἰχμαλώτους ἀποδιδόναι προσῆκον, ὄντας ὑπὲρ τρισχιλίου, τοῖς αὐτίκα ἤξουσιν πρέσβεισιν, ἢ ἀδικοῦντα εἰδέναι. Ταῦτα ἔγραφέ τε καὶ τὴν πρεσβείαν ἔστειλε. Καὶ

ciendæ oriatur, qua re nulla est capitalior pestis perniciesque hominibus, etiam si videantur ad breve tempus, et quantum ad præsens attinet ad optata pervenire. Deinde, quia vobis res est cum Romanis et mecum, qui sum eorum imperator, quem neque bellum gerentes neque pacem facientes unquam superavistis. » Procubuerunt his dictis omnes et post illos sermones deum aliquem esse existimantes, illi fausta feliciaque omnia sunt precati. Pacem igitur fecit, et solam Nebisgasti matrem petiit, quam barbari fœdus approbantes statim dederunt. His confectis, autumno ad finem vergente, et hieme ineunte (jam enim frigebat), profectus est.

13.

Badomarius inter Germanos potentia et auctoritate excelluit, quæ res eum ad tantam superbiam extulit, ut, proprio filio, dum captivos redderet, quos per excursiones ceperat, obside dato, quum minime captivos restitueret, nihilominus obsidem sibi restitui postulavit, multa minatus, si non reciperet. Hunc vero Julianus ad ipsum remisit, hoc adjiciens, unum adolescentem non esse idoneum apud se pro multis nobilioribus obsidem. Sed aut captivos, qui ad tria millia in ejus potestate erant, eum restituere oportere, aut injuriæ poenas se soluturum esse sciret. Hæc scripsit, et le-

αὐτὸς εἶπετο τῇ πρεσβείᾳ ἀπὸ Νεμέτων ἄρας ἐπὶ τὸν Ῥῆνον. Ἦδη τε ἦν πρὸς τοῖς Ῥαυράχοις, ὃ ἔστι φρούριον.

Quæ h. l. de Badomario leguntur, aliunde non nota sunt. Apud Zosimum III, 4 *Badomarius* prave appellatur, qui *Chnodomarius* dicendus erat. Vide Reitemeyer. ad Zosim. l. l. Res pertinere videtur ad ann. 359.

14.

Exc. De sentent. p. 257 : Ὅτι φησὶν ὁ Εὐνάπιος περὶ Ἰουλιανοῦ· Ἐνταῦθα δὲ γενομένους μεμνησθαι προσῆκον, ὥς νῦν ἡ γραφὴ περιέχει τὰ τοῦ Καίσαρος ἔργα, ταῦτα δὲ ἐγίνετο Κωνσταντίου βασιλέως βασιλεύοντος· ὥσπερ οὖν ἐν τοῖς κατὰ Κωνσταντίον ἀμφοτέρων μεμνημένῃ τὰ τοῦ προκειμένου Κωνσταντίου μᾶλλον εἶλκεν καὶ παρῆγεν εἰς τὸν λόγον, οὕτως ἐπειδὴ τὸν λόγον ἐκ τῆς γενέσεως εἰς Ἰουλιανὸν ἐλθόντα τὸν Καίσαρα νῦν ἀναγράφει, ἐπιμνήσεται πάλιν, ἐς ὅσον ἂν ἐγγωρῇ αὐτῷ, τῶν κατὰ τοὺς παραπίπτοντας καιροὺς εἰς τὸν Καίσαρα Κωνσταντίῳ συντεθειμένων τε καὶ μεμνημένων.

2. Ὁ μὲν γὰρ Ῥωμαῖος Μάριος τὸν ἀντίπαλον Σύλλαν διπλοῦν θηρίον ἀποκαλῶν, ἀλώπεκα καὶ λέοντα, μᾶλλον ἔφασκε φοβεῖσθαι τὴν ἀλώπεκα· Κωνσταντίῳ δὲ λέων μὲν οὐδεὶς παρῆν, πολλὰ δὲ ἀλώπεκες κύκλῳ περιτρέχουσαι διεθορύβουν τὸν Καίσαρα.

3. Πᾶσα δ' ἡ βία τὴν γραφὴν κατὰ μικρὰ καὶ ἐπὶ Κωνσταντίον φέρεσθαι, καὶ τῶν ὑπ' ἐκείνου πραττομένων ἕκαστον ἀναγαγεῖν ἐπὶ καιροὺς καθ' οὓς ἐγίνετο καὶ συνέπιπτεν.

4. Τότε δὲ ὁ Κωνσταντίος ἐφ' οἷς (χαίρειν supp. N.)

gationem misit, quam non multo post ipse subsequutus est, a Nemetibus ad Rhenum movens; jamque apud Rauracos erat, quæ est Romanorum colonia.

14.

Hæc ait de Juliano Eunapius: Atque hoc jam loco meminisse decet, nunc quidem historiam facta Cæsaris complecti, quæ quidem Constantio Augusto regnante patrata fuerunt. Sicuti ergo, dum Constantii res narrabantur, utriusque mentio in historia fiebat, ita tamen ut, quia Constantius præcipua persona erat, ad hunc maxime tenderet spectaretque oratio; ita nunc, quia de Juliano ab ejus nativitate usque ad Cæsaris dignitatem scribimus, rursus quantum res tulerint, insidias machinasque memorabimus, quas opportuno tempore adversus Cæsarem Constantius instruxit.

2. Adversarium Syllam Marius Romanus feram duplicem appellare solebat, vulpem atque leonem; sed tamen magis vulpem timere se aiebat. Constantio hercle nullus leo aderat, sed multæ vulpes circumsilientes negotium Cæsari facessebant.

3. Sed plane necesse est ut paulatim historia ad Constantium quoque deflectat, atque ut ejus res gestas temporibus quamque suis collocet.

4. Tunc vero Constantius, quæ gaudere par erat, moleste

ἔδει δυσφορῶν, καὶ ὃ ἔπραττεν Ἰουλιανὸς ἐλεγχον τῆς ἰδίας βασιλείας ὑπολαμβάνων, τὰς τε δηλουμένας ἐπινικίους ἑορτὰς εἰς πένθος καὶ συμφορὰν μετέβαλλε, καὶ διοιστρούμενος ὑπὸ φθόνου καὶ λύπης πρὸς τὸν ἐμφύλιον ἐξώγκωτο πόλεμον.

5. Ἔοικε μὲν οὖν καὶ ἄλλως ὁ χρόνος ἐν ταῖς μακρᾷς περιόδοις καὶ κινήσει πολλὰκις ἐπὶ τοιαῦτα καταφέρεσθαι συμπτώματα, καθάπερ οἱ τῷ Δαρείῳ συστάντες ἐπὶ τοὺς μάγους ἦσαν ἑπτὰ, καὶ οἱ πολλοὶς ὕστερον χρόνοις Ἀρσάκη κατὰ Μακεδόνων συνεγερθέντες ἴσοι τὸν ἀριθμὸν ἔτυχον.

6. Συνορῶσι δὲ, ὅτι θερμότητος μὲν δεῖται καὶ ὁρμῆς τὸ ἀσφαλές· τὸ γὰρ τῆς ἀνάγκης παρὰ πόδας ἐστὸς, σκῆψιν ἥκιστα ἐκδεχόμενον, προσχρότερον (προχειρότερον conj. Bekk.) ἀπαιτεῖ τὸν κίνδυνον.

7. Ὅτι περὶ τῆς στρατείας τῆς κατὰ Ναρδινῶν (Ἀλεμανῶν? B.) πολυτρόπου γενομένης ἐκτίθησι μὲν αὐτὸς Ἰουλιανὸς, ἄλλα δὲ ἀλλαχοῦ καὶ πρὸς πολλοὺς ἀναφράζων ἐν ἐπιστολαῖς. Πρὸς τινα γοῦν Κυλλήνιον καὶ ταῦτα ἐξηγούμενον τὰ μὲν ἐπιτιμῶν ὡς διαμαρτάνοντα τῆς ἀληθείας φαίνεται, καὶ παρεκτίθησιν γε τὰ πραχθέντα ὅπως γέγονε· φάσκων δὲ μὴ δεῖσθαι πού τὰ τε ἔργα λέγοντος (οὐδὲ γὰρ Παλαμήδην Ὀμήρου προσδεθῆναι φησιν εἰς δόξαν), καὶ τὰς ἀλλοτρίας συγγραφὰς τῶν ἰδίων ἔργων ὑπὸ μεγαλοψυχίας παραιτούμενος, αὐτὸς ὅμως διὰ μέγεθος τῶν πεπραγμένων πρὸς τὸ λέγειν αὐτὰ κατασειόμενος, οὐδὲ συγγραφὴν ἀπλήν, ἀλλ' ἐπαινον κέκριέν (ἱστορικόν? N. ἀκριβῆ?) τινα καὶ λαμπρὸν ἑαυτοῦ διέξεισιν αὐτοκέλευστος, καὶ πρὸς πολλοὺς αὐτὰ διὰ τῶν ἐπιστολῶν ὑμνῶν.

§ 1 « Legenda est Juliani epistola Augustalis ad Athenienses, in qua Constantii artificialate quidem, sed nescimus quam vere, scribuntur. » MAI. — § 2. « Hos aulicos belluarum nomine appellat ipse Julianus Ep. XXIII. » IDEM. — § 4. δυσφορῶν] « sc. Gallicas Germanicasque Juliani victorias. » IDEM. V. Zosimus III, 8, 6. 9, 8 ibique not. Reitemyeri. — § 5. » Loquitur auctor de Juliani a Constantio defectione, cujus machinationis duos ipse certe conscios habuit Oribasium et Euemerum, teste Eunapio in Maximi Vita. Fieri tamen potest ut his alii postea se adjunxerint, quum res peragenda

fuit. Et quidem in illo motu militari apud Parisios (Zosim. III, 11), quo Julianus declaratus fuit Augustus, credibile est septem præcipuos rei tantæ exstitisse auctores. Nam certe Zonaras XIII, 10, ait Julianum ob eam rem patranda sibi aliquos tribunos conciliavisse. Ex somnio autem imperium sibi ominabatur Julianus Ep. XVII ad Oribasium, qui secum mox conspiravit. » MAI. Cf. Eunap. Vit. Max. p. 53 : Πεμφθεὶς δὲ Καῖσαρ ἐπὶ Γαλατίας οὐχ ἵνα βασιλεύῃ τῶν ἐκείνῃ μόνον, ἀλλ' ἵνα ἐν τῇ βασιλείᾳ διαφθαρῇ, παρὰ δόξαν ἅπασαν ἐκ τῆς τῶν θεῶν προνοίας ἀνῆνεγκεν, πάντας μὲν λανθάνων ὅτι θεραπεύει θεοὺς, καὶ τὸν τε Ῥῆνον ἐπεραιώθη, καὶ πάντα ὅσα ὑπὲρ ἐκείνων ἔθνη βάρβαρα συνελὼν καὶ δουλωσάμενος, πολλῶν ἐπιβουλῶν καὶ μηχανημάτων πλεκομένων αὐτῷ (ὡς ἐν τοῖς περὶ ἐκείνων ἀναγέγραπται), τὸν ἱεροφάντην μετακαλέσας ἐκ τῆς Ἑλλάδος καὶ σὺν ἐκείνῳ τινὰ μόνοις ἐκείνοις γνώριμα διαπραξάμενος, ἐπὶ τὴν καθαίρεσιν ἡγέρθη τῆς Κωνσταντίου τυραννίδος. Ταῦτα δὲ συνήδεσάν Ὀριβάσιος ἐκ τοῦ Περγάμου καὶ τις τῶν ἐκ Αἰδύης, ἣν Ἀφρικὴν καλοῦσι Ῥωμαῖοι κατὰ τὸ πάτριον τῆς γλώττης, Εὐήμερος. Ταῦτα δὲ πάλιν ἐν τοῖς κατὰ Ἰουλιανὸν βιβλίοις ἀκριβέστερον εἴρηται. — Idem in Vit. Oribasii p. 104 : Ἰουλιανὸς μὲν αὐτὸν (τὸν Ὀριβάσιον) εἰς τὸν Καῖσαρα προῖων συνήρπασεν (in Galliam secum abduxit) ἐπὶ τῇ τέχνῃ· ὃ δὲ τοσοῦτον ἐπλεονέχτει ταῖς ἄλλαις ἀρεταῖς, ὥστε καὶ βασιλέα τὸν Ἰουλιανὸν ἀπέδειξε· καὶ ταῦτά γε ἐν τοῖς κατ' ἐκείνον ἀκριβέστερον εἴρηται. — § 6. « Loquitur auctor de militari tumultu, quo Julianus volens nolens (si credere dignum est) imperium admittere debuit. Zosimus et Zonar. l. l. et Ammian. XX, 4. » MAI. — § 7. De Nardinis non constat. Scribi possit : κατὰ τῶν Ναρισκῶν; quanquam ad sensum aptius est, quod Bekkerus conjecit, κ. τ. Ἀλεμανῶν. « Desideratur Juliani epistola ad Cyllenium. Apparet autem hunc hominem fuisse historicum. » MAI.

ferens, et Juliani facinora regni sui vituperationem existimans, triumphales, qui indicti erant, festos dies ad luctum tristemque casum transtulit; invidiaque et dolore furens ad civile bellum prorupit.

5. Tempora sæpenumero visa sunt longis periodis ac conversionibus ad eosdem redire casus. Veluti qui cum Dario adversus magos conspiraverunt, septem numero erant : et post tempora multa hi, qui cum Arsace contra Macedonas rebellaverunt, pari numero fuerunt.

6. Intelligunt autem, opus esse ardore et impetu ad efficiendam securitatem. Namque instans necessitas, considerationem minime patiens, proximius vindicat sibi periculum.

7. De bellica adversus Nardinios (Alemanos?) expedi-

tionem, quæ varios casus experta est, scribit ipse Julianus alibi alia in epistolis ad diversos enarrans. Ad quemdam itaque scribens Cyllenium, qui argumentum illud tractaverat, primum quidem eum objurgat, propterea quod a veritate aberraverat; tum ipse rem prout se habebat exponit. Ait autem, facta illa scriptore non indigere : nam neque Palamedi, inquit, ad gloriam opus Homero fuit. Ergo alienas factorum suorum historias excelso animo abnuens, ipse tamen magnitudine rerum gestarum ad dicendum impellitur. Neque simplicem historiam, sed luculentam sui laudationem sponte persequitur, atque in epistolis ad multos scriptis se ipsum prædicat.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

15.

Exc. De legat. p. 17 : 'Οτι μετὰ τὴν Ἰουλιανοῦ τῆς βασιλείας ἀναγόμενοι πρεσβεῖαι πανταχόθεν συνέβαινον, καὶ στέφανοι πολλοὶ χρυσοῖ (οἱ) αὐτῷ παρὰ τῶν ἔθνων ἀνεχομίζοντο. Ἐνταῦθα καὶ οἱ τὴν Ἰωνίαν οἰκοῦντες ἔτυχον ὅσων ἐδεήθησαν, καὶ πλειόνων καὶ ἑλασσόνων. Λυδοὶ δὲ καὶ εὐχῆς κρεῖττον ἔπραττον, Εὐναπίου μὲν τοῦ ῥήτορος ὑπὲρ αὐτῶν πρεσβεύοντος, εὐημερήσαντος δὲ οὕτω κατὰ τὴν πρεσβείαν ὥστε καὶ δίκη τινὲ περιμαχήτω συνειπεῖν, ἥ ὁ βασιλεὺς αὐτὸν ἐκέλευεν. Ὁ δὲ ἐνίκα καὶ τὴν δίκην· καὶ ἐκ Κλαζομένων δὲ Πείσων εὐδοκίμει λέγων.

Eunapius h. l. memoratus non confundendus cum nostro historico, qui anno 361 p. C. puer adhuc erat. De Pisone Clazomenio aliunde non constat.

[16.]

[Suidas v. Ἰουλιανός. Ἐπὶ τὸν Ἰουλιανὸν πολλὰ δίκαια ἔχουσαν, χανδὸν ἐμφορουμένων τῶν ἀνθρώπων τῆς δικαιοσύνης τοῦ κρίνοντος· ἀναβολαὶ τε οὐκ ἦσαν ἐπ' αὐταῖς, ὅσαι νόμιμον ἐκ τῶν συνήθων γραμμάτων τὸ ἄδικον ἴσχουσιν εἰς βοήθειαν τῶν ἀδικούντων καὶ προειληφότων. Ἄλλ' ἢ παραχρῆμα ἔδει τὸ ἴσον ἐλέγχεσθαι κατὰ φύσιν, ἢ τὸ μέλλον καὶ διωθούμενον εἰς τὸν χρόνον ὑποπτον ἦν. Βαρὺς μὲν οὖν καὶ λυπηρὸς ἐτύγχανε, καὶ ἐπὶ τοῖσδε καὶ τὸ τῶν πονηρῶν ἔθνος καὶ ἀδικούντων διηγείρετο· οὐ γὰρ ἀδικεῖν ἐξῆν, οὐδὲ λανθάνειν ἀδικοῦσι. Βαρύτερον δὲ αὐτὸν ἀπεδείκνυε τοῖς μοχθηροῖς καὶ τὸ εὐπρόσδοτον. Οἷα γὰρ προϊόντος μὲν πολλάκις διὰ τὰς ἱερομηνίας καὶ θυσίας, ἡμέρου δὲ φύσει πρὸς πᾶσαν ἔντευξιν τυγχάνοντος, ἀκώλυτον [ἦν] τοὺς δεομένους λόγου τυχεῖν. Ὁ μὲν οὖν ἐλάχιστον τῆς

ὑπὸ τῶν πονηρῶν ταύτης βλασφημίας τε καὶ ὀργῆς ἡσθάνετο καὶ ἐφρόντιζε.]

Eunapii locum esse censet Küsterus. Cf. Ammian. Marcellin. XXII, 10, 1 : *Ibi (sc. Antiochiæ), hiemans (ann. 362 p. C.) ex sententia, nullis interim voluptatis rapiebatur illecebris, quibus abundant Syriæ omnes, verum per speciem quietis judicialibus causis intentus, non minus arduis quam bellicis, distrahebatur multifformibus curis, exquisita docilitate librans, quibus modis suum cuique tribueret; justisque sententiis et improbi modicis coercerentur suppliciis, et innocentes fortunis defenderentur intactis. Et quanquam in disceptando aliquoties erat intempestivus, quid quisque jurgantium coleret, tempore alieno interrogans : tamen nulla ejus definitio litis a vero dissonans reperitur; nec argui unquam potuit ob religionem vel quodcumque aliud, ab æquitatis recto tramite deviasse.*

17.

Suidas v. Σαλούστιος. Ὅτι Σαλούστιος, ὁ τῆς αὐλῆς ἑπαρχὸς ἐπὶ Ἰουλιανοῦ, ἀνὴρ ἦν διαφερόντως περιττὸς εἰς φιλανθρωπίαν· ὃ γὰρ τοσοῦτον ἡμερότητας καὶ πραότητος ὑπῆρχεν εἰς ἅπαντας, ὥστε τὸν Μάρκελλον ἐκείνον, τὸν, ἡνίκα ἦν Καῖσαρ, ὑβριστικῶς αὐτῷ χρησάμενον, πάνυ περιδεῖα ὄντα διὰ τὰ προγεγενημένα, καίτοι τοῦ παιδὸς ἐλεγχθέντος ἐπανίστασθαι διὰ τὴν πρὸς Κωνσταντίον φιλίαν, τῷ νεανίσκῳ τὴν δίκην ἐπέθηκε, τὸν δὲ Μάρκελλον καὶ διαφερόντως ἐτίμησε.

« Totum hunc locum ex Eunapio excerptum esse suspicatur Valesius ad Ammian. Marcellin. XXII, 11, 2; qui recte etiam monuit Suidam hic omnia confundere, et ad Salustium male referre ea quæ Juliano convenient. » KÜSTER. De Marcello patre, quem Constantius Juliano Cæsari in Gallia imperatori socium una cum Salustio adjunxerat, vidimus supra. De filio ejus Ammianus Marc. XXII,

15.

Post Juliani ad imperium evectionem undique ad eum legationes convenerunt, et coronas aureas a gentibus attulerunt. Tunc etiam Ioniam habitantes ab eo et magna et parva, quæ petebant, sunt consecuti. Lydi vero, Eunapio rhetore, eorum legato, pro his verba faciente, multo ampliora, quam precibus suis complexi fuerant, obtinuerunt. Quæ legatio tam prospere legato successit, ut legatum quoque imperator juberet causam quandam valde intricatam agere. Qua in lite et ipse superior evasit, et Piso quidam Clazomenius magna cum laude verba fecit.

16.

Ad Julianum multæ causæ deferebantur, quod homines affatim illius judicis æquitate fruerentur. Neque enim dilationibus ejusmodi locus erat, quæ lege sancitam e scriptis tralaticiis habent iniquitatem, et hominibus injustis alienaque detinentibus auxiliantur; sed aut statim æquitas naturæ consentanea demonstranda erat, aut mora et

procrastinatio suspecta habebatur. Gravis igitur et molestus erat, et ob hæc improborum et injustorum natio exasperabatur. Nec enim injuriam facere licebat, nec, qui injuriam fecissent, latere poterant. Molestiorem etiam improbis illum reddebat adeundi facilitas. Quum enim sæpe propter festa et sacrificia in publicum prodiret, omnibusque comem et affabilem se præberet, quilibet eum alloqui poterat. Ille vero improborum maledicta et indignationem minime sentiebat aut curabat.

17.

Salustius, aulæ præfectus sub Juliano, vir fuit insigni et eximia humanitate præditus, qui (imo : *Julianus Augustus*) adeo mansuetus et benignus erga omnes fuit, ut Marcellum eum, a quo ipse Julianus, quo tempore Cæsar erat, multis injuriis erat affectus, ob hæc terrore correptum, quum etiam ejus filius ob benevolentiam in Constantium res novas agitasse convictus esset, juvenem quidem supplicio affecerit, ipsum vero Marcellum magnopere honorarit.

11, 1 : *Tunc (362) et Artemius... supplicio capitali multatus est. Post quem Marcelli ex magistro equitum et peditum filius, ut injectans imperio manus, publica deletus est morte.*

18.

Exc. De sent. p. 259 : Ὅτι κρατεῖν ὡς ἐπίπαν εἶωθεν ἐν μὲν τοῖς ἀπείροις τὸ πλεόν, ἐν δὲ τοῖς ἐπιστήμοσι τὸ γεγυμνασμένον· οὐ γὰρ ἐν τοῖς μετὰ τέχνης ἀπαντᾷ τὸ παράλογον τῆς τύχης, ἀλλ' ἐν τοῖς ἀτέχνουις χώραν ἔχει τὸ αὐτόματον, ὥσπερ καὶ ταῖς ἄλλαις ἐπιστήμασι δρωμεν τὸ προτεθὲν οὐχ ὑπὸ τῶν ἀπείρων, ἀλλ' ὑπὸ τῶν μελετησάντων ἐκτελούμενον.

2. Ὅτι πᾶν ἔργον κρεῖττον ἀπορρήτως στρατηγούμενον· ὅστις δὲ ἐν πολέμῳ κρύπτει τὰ πλείονα, κρεῖττων ἐστὶν ἢ ὁ μετ' ἔργων θρασύτης φανερώς ἐπιών.

3. Ὅτι ὁ κυνικὸς Ἡράκλειος ἀκροασόμενον ἐκάλει τὸν Ἰουλιανὸν ὡς ἐς τὴν βασιλείαν ὠφελήσων αὐτόν. Ὁ δὲ θαυμάσας τὸ τῆς ὑποσχέσεως ὕψος ἐτοίμως ὑπήκουσεν. Ἐπεὶ δὲ παρὰ δόξαν ἀπήντησεν, ὁ Ἰουλιανὸς ἀντιγράφας λόγον τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν ἐξέφηνε καὶ τὸ τῆς φύσεως ἀνυπερέβλητον. Οἱ δὲ ἀκούσαντες καταπληγέντες τὴν δύναμιν τοῦ λόγου, καθάπερ θεοῦ προσεκύνησαν τὴν φιλανθρωπίαν, ὅτι τὸν βασιλικὸν θυμὸν διέλυσε λογικῇ φιλοτιμίᾳ. Ὁ δὲ καὶ ἐτέρῳ λόγῳ τὸν αὐτὸν κυνικὸν ἐτίμησεν.

§. 3. Ἡράκλειος] « Codex h. l. Ἡράκλειτος; at infra in rebus Procopii tyranni idem codex habet Ἡράκλειος. Priori lectioni favet Suidas; posteriori textus Juliani in oratione contra hunc Cynicum ed. Petav. » ΜΑΙ.

19.

Suidas v. Ὑπαίθριον, ὑπὸ τὸν ἀέρα· καὶ ὕπαιθρον ὁμοίως. Εὐνάπιος· « Μάξιμός τε καὶ Πρίσχος λόγου μὲν μετειχέτην, τῆς δὲ τῶν κοινῶν καὶ ὑπαίθρων πραγμάτων πείρας ἐλάχιστον. » Καὶ αὖθις· « Ὡς ἂν ὑπαίθρον τινα καὶ ἔννομον ἀγωνισάμενος μάχην, » τουτέστι, προ-

φανῇ. Posteriores locum plenius habet s. v. Νεωτερίζειν, ubi : « Ὁ δὲ βάρβαρος οὐδὲ ἐπὶ τὴν νεωτερίζουσαν τὰ πράγματα τύχην ἔσχευ ἀνενεγχεῖν τὴν αἰτίαν, ὡς ἂν ἔννομόν τινα καὶ ὑπαίθρον ἀγωνισάμενος μάχην. » Prior locus spectare mihi videtur ad Maximum et Priscum Persicæ expeditionis socios. Cf. Eunap. in Vit. Maximi p. 57 : Μαξίμου δὲ καὶ Πρίσκου συνεπομένων κτλ. Ammian. Marcellin. XXV, 3, 23, de Juliano moribundo : *Ipse cum Maximo et Prisco philosophis super animorum sublimitate perplexius disputans, hiante latius suffossi lateris vulnere... medio noctis horrore vita est absolutus.* De Maximo cf. etiam Eunap. Vit. Max. p. 47 : Ἦν δὲ ἀνὴρ οὗτος τῶν διαπλησθέντων τῆς Αἰδεσίου σοφίας. Ἰουλιανὸς δὲ τοῦ βασιλεύσαντος ἠξιώθη γενέσθαι διδάσκαλος. Οὗτος πάντων ἀνηρημένων ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίου (ταῦτα δὲ ἐν τοῖς κατὰ Ἰουλιανὸν ἀκριβέστερον γέγραπται), καὶ ψιλωθέντος τοῦ γένους, Ἰουλιανὸς περιελείφθη μόνος, δι' ἡλικίαν περιφρονηθεὶς καὶ πραότητα.

20.

Suidas v. Ἰλῆ· Εὐνάπιος· « Τότε δὲ Ἰλῆ τῶν καταφράκτων ἱππέων ὑπὲρ τοὺς ὕ' ἐς τοὺς ὀπισθοφύλακας κατερράγη. »

« Crediderim hunc locum pertinuisse ad narrationem Persicæ Juliani expeditionis, et inde profecisse Zosimum qui hæc non absimilia habet, III, 28, 6 : Οἱ Πέρσαι συνταχθέντες εἰς πλῆθος τοῖς οὐραγοῖς τοῦ Ῥωμαίων στρατεύματος ἀδοκήτοις ἐπέπεσον. » Boiss.

21.

Suidas v. Οἰσυίνας· Εὐνάπιος· « Οἱ δὲ τῶν Πάρθων οἰσυίνας ἀσπίδας ἔχοντες καὶ κράνη οἰσύινα πλοκήν τινα πάτριον πεπλεγμένα. » « Valesius hæc verba admovet Ammiano XXIV, 2, 9, ubi describuntur Persæ Pirisaboræ civitatis : *defensores obtecti scutis vimine firmissimo tectis.* » Boiss.

18.

In imperitis plerumque numerus prævalet, in sapientibus eruditio. Neque enim fortunæ temeritas arte præditis usuvenit, sed rudibus casus fortuitus dominatur. Sic et in aliis disciplinis ad propositum finem non imperitos, sed solertes devenire videmus.

2. Quodvis opus militare secreto ducum consilio dirigi præstat. Sane qui belli plura celat, potior est illo qui factorum audacia manifeste utitur.

3. Heraclius cynicus Julianum invitavit ut se præceptorem audiret, ceu regno administrando utilem futurum. Is autem, magnitudinem promissorum admirans, alacriter morem gessit. Mox, quum res citra spem evenisset, Julianus, contra illum oratione scripta, ingenium suum naturamque eximiam demonstravit. Quicumque vero scriptum illud legerunt, tum eloquentiæ vim suspexerunt, tum præcipue Juliani clementiam, tanquam dei, osculati sunt, qui regalem

iram litteraria disceptatione dissolvit. Deinde Julianus alia quoque oratione cynicum ultus est.

19.

Maximus et Priscus eruditionis quidem erant participes, sed reipublicæ gerendæ et rerum subdialium minimam habebant notitiam.

Barbarus vero nec in ipsam fortunam, quæ res innovare solet, culpam conferre poterat, quasi justum aliquod prælium aperto Marte commisisset.

20.

Tunc autem equitum cataphractorum, i. e. armis undique munitorum, turma, quæ quadringentorum numerum superabat, in agminis novissimi custodes impressionem fecit.

21.

Parthi vero clypeos vimineos habebant, et galeas vimineas plicatione quadam patria plicatas.

22.

Exc. De sent. p. 260 : Ὅτι τῷ Ἰουλιανῷ ἤκμαζεν ὁ πρὸς Πέρσας πόλεμος, τάς τε Σκυθικάς κινήσεις ὥσπερ ἐγκρυπτομένας ἔτι κυματιστὴν (κυματιστῇ ἐν βύθῳ;) ἐτίθει πόρρωθεν ἢ θεοκλυτῶν ἢ λογιζόμενος. Αἰεὶ οὖν ἐπιστέλλων· « Σχύθαι δὲ νῦν μὲν ἀτρεμοῦσιν, ἴσως δὲ οὐκ ἀτρεμήσουσιν. » Ἐς τοσόνδε ἐξικνεῖτο χρόνον τῶν μελλόντων αὐτῷ ἢ πρόνοια, ὥσθ', ὅτι τὸν ἐπ' αὐτοῦ μόνον καιρὸν ἡσυχάσουσι, προγινώσκων.

2. Ὅτι τὸ πρὸ Κτησιφώντος πεδίου ὀρχήστραν πολέμου πρότερον ἀποδείξας, ὡς ἔλεγεν Ἐπαμινώνας, Διονύσου σκηνὴν ἐπεδείκνυ Ἰουλιανὸς, ἀνέσεις τινὰς τοῖς στρατιώταις καὶ ἡδονὰς ποριζόμενος.

3. Ὅτι τοσαύτη ἐν τοῖς προαστείαις Κτησιφώντος ἀφθονία τῶν ἐπιτηδείων ἦν, ὥστε τὴν περιουσίαν κίνδυνον τοῖς στρατιώταις φέρειν, μὴ ποτε ὑπὸ τρυφῆς διαφθαρήσιν.

4. Ὅτι ἔοικε τὸ ἀνθρώπινον καὶ ἄλλως ἐπίφορον εἶναι καὶ κάταντες πρὸς τὸ βάσκανον. Καὶ οἱ στρατιῶται οὐκ ἔχοντες ὅπως ἐπαινώσιν ἀξίως τὰ πραττόμενα, « τοὺς Ἀχαιοὺς, φασίν, ἔκρινον ἀπὸ πύργου, » στρατηγικός τις καὶ περιττός εἰς φρόνησιν ἕκαστος εἶναι βουλόμενοι. Καὶ τοῖς μὲν ὕλη τις ὑπὲρ φλυαρίας· ὁ δὲ τῶν ἐξ ἀρχῆς ἐχόμενος λογισμῶν ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἀνέστρεφεν.

§ 2. Cf. Ammian. XXIV, 6, 3. Zosimus III, 26, 2 : Καὶ πρὸς τι χωρίον ἐλθὼν (Ἀβουζαθὰ τοῦτο Πέρσαι καλοῦσιν), ἡμέρας ἐν τούτῳ διέμεινε πέντε. — § 4. « Sermo est de consultatione militari Romanorum, quum, Ctesiphonte frustra tentata, recedendum fuit e Perside, ne undique hostibus obvallarentur. Ammian. XXIV, 7, 8. » MAI.

22.

Quo tempore Persicum bellum calebat, Julianus Scythicos quoque motus latentes adhuc, procellæ instar, procul sentiebat, vel dei familiaris monitu, vel proprio rationis. Dicit ergo in epistola : « Scythæ nunc quiescunt; fortasse tamen hanc quietem non retinebunt. » Scilicet ejus futurorum provisio in tantum tempus extendebatur, ut illos sua ætate tantummodo pacem servaturos ante cognoverit.

2. Julianus campum apud Ctesiphontem quum belli choream prius exhibuisset, ut aiebat Epaminondas, Bacchi scenam exhibuit, otia quædam et voluptates militibus indulgens.

3. Tanta erat in Ctesiphontis suburbanis rerum copia, ut abundantia militibus periculum creaverit, ne luxurie corrumperebantur.

4. Ceteroquin videtur humana natura ad invidiam propensa atque proclivis. — Milites quum pro meritis res gestas laudare non possint, « Achæos, dicunt, de turri judicabant; » quum se quisque imperatoria scientia præditum prudentiaque præstantem haberi velit. — Atque his quidem materia nugandi suberat; ille autem susceptorum initio consiliorum tenax in regionem propriam revertebatur.

23.

Bellum gerens tantisque periculis circumsessus, de eli-

De morte Juliani ex Eunapio nihil traditur. Ipse vero Eunapius in Vit. Max. p. 58 ad hunc Historiarum locum amandat : Τὰ πράγματα συντόμως ἀπὸ τῶν μεγάλων ἐκείνων καὶ λαμπρῶν ἐλπίδων ἐς τὸ ἀφανὲς καὶ ἄμορφον κατερράγη καὶ διωλίσθησεν, ὡς ἐν τοῖς διεξοδικοῖς τοῖς κατὰ Ἰουλιανὸν εἴρηται.

23.

Exc. De sent. p. 261 : Ὡς περ δὲ ἐν πολέμῳ καὶ τοσούτων ἐπικειμένων ἄρχοντος δεόμενον τὸ στρατόπεδον τὴν αἵρεσιν περιεσχόπει. Καὶ καθάπερ ἱατρικοί φασι καταδύτων (καταδήλων? N.) γενομένων δυεῖν ἀλγυμάτων τὸ ἔλαττον ὑπὸ τοῦ σφοδροτέρου λύεσθαι, οὕτω καὶ τότε θεωρεῖν ἐξῆν, ὡς τὴν ὑπεροχὴν τοῦ κατὰ τὸν βασιλέα πάθους ὁ τοῦ πολέμου φόβος παρὰ πόδας ἐστὼς καταμαραίνων ἀπήμβλυνεν. Τὸ μὲν γὰρ γεγεννημένον ἦν φανερόν, τὸ δὲ ὅπως εἶκαζεν ἄλλος ἄλλως, ἡπίστατο δὲ οὐδὲ εἷς. Πλὴν ἐν τοῦτ' οὐ γὰρ ἔδεισαν, ὡς αἰρεῖσθαι προσῆκε σφισιν ἄρχοντας. Εἰ δὲ καὶ πλῆθος ἦσαν, τοῦτο γοῦν ἡπίσταντο σαφῶς, ὅτι ἄρχοντος μὲν εὐπορήσουσι, τοιοῦτον δὲ οὐδὲ εἰ πλαστός (πλάστης?) θεός, εὐρήσουσιν. Ὅς γε διὰ φύσεως ἐξουσίαν καὶ τὸ ἰσομέγεθες τῷ θεῷ ἀγωγῆς τε ἀνάγκην ἐπαύσατο (ἐπαυσε s. ἐβιάσατο B.) πρὸς τὸ χεῖρον ἔλκουσαν, καὶ ἐκ τοσούτων ἀνενεγκὼν κυμάτων οὐρανὸν τε εἶδε καὶ ἐπέγνω τὰ ἐν αὐτῷ καλὰ, τοῖς ἀσωμάτοις ὁμιλήσας σῶμα ἔχων ἔτι. Καὶ βασιλείας τε ἔτυχεν οὐχ ὅτι ἦρα βασιλείας, ἀλλ' ὅτι τὸ ἀνθρώπειον ἐώρα δεομένους βασιλεύεσθαι· φιλοστρατιώτης τε ἦν διαφερόντως οὐχ ὅτι ἐβούλετο δημαγωγεῖν, ἀλλ' ὅτι τοῦτο ἡπίστατο τοῖς κοινοῖς συμφέρον.

[Ταῦτα ληρεῖν ἀνέχῃ, ἐμβρόντητε τῷ ὄντι καὶ ἀνεπιγνώμων τῶν πεφλαρημένων; Τίς γὰρ τῶν ἐγγενῶν

gendo, quo carebat, duce exercitus cogitabat. Ac, quemadmodum medici aiunt, si quando gemini dolores ingruant, ab acriore minorem solvi, sic eo tempore cernere erat summum amissi regis mœrorem ab impendente belli terrore infractum atque debilitatum. Nam quod quidem acciderat, nemini non erat planum; quanquam vero ratione id esset patratum, alii aliter conjectabant, sed nemo certo sciebat; neque aliud cuiquam exploratum erat, nisi quod ducem eligere prorsus oportebat. Jam etsi vulgaris turba erant, id tamen nemo non videbat, ducis quidem copiam non defuturam, sed Juliano parem, ne si deus quidem aliquis procrearetur, inventum non iri: qui naturæ suæ præstantia ac divina magnitudine vitæ hujus necessitatem, quæ in deterius ruere solet, pervicit; seque ex tot fluctibus attollens, cœlum introspexit, bonaque ibi latentia novit, cum incorporeis naturis corpore nondum exutus familiariter versans. Neque vero imperium susceperat, quia regnandi cupidus esset, sed quia homines regnatore indigentes videret. Tum et militibus blandus erat, non ut in populo dominaretur, sed quia ex usu rei publicæ id fore sciebat.

[Inepta hæc effutire ausus es, stulte revera homo et nihil intelligens? Nam quis in patriis Græcorum dogmatibus sic

Ἐλλῃσι δογμάτων οὐρανίων μεμύηται μυστηρίων θεατὴν ὑπάρχει τὸν ἀπαλλαττόμενον τῆς ἐντεῦθεν βιοτῆς ἢ συνόμιλον ἀσωμάτων γενέσθαι; Καὶ τίνες οἱ ἀσώματοι οὗτοι, εἰ μὴ που Γανυμήδης καὶ Ζεὺς ὁ Γανυμήδους ἐκ Τρώων ἐραστής, δι' οὗ καὶ Ἡρα παραγκωνίζεται ἡ ἀδελφὴ καὶ γαμετὴ τῷ Φρυγὶ μεिरακίῳ; Ἀλλὰ τὰ μὲν κλέψας ἔχεις τῶν Χριστιανικῶν ὀργίων, τὰς ἀσωμάτων φημί φρατριάς· ἐπεὶ τῶν γε σῶν δογμάτων μὴ οὐχὶ καὶ ἐμπαθέστερον τῶν κατὰ τὸν φθαρτὸν τοῦτον βίον ἀκρατεστάτων οἱ κατ' οὐρανὸν σοι ἀλῶεν μάκαρες βιοῦντες· οἷς Ἡβὴ μὲν οἰνοχοεῖ, οἱ δὲ πολλῶ τῷ νέκταρι μεθυσκόμενοι τὰ ἀπαίσια διεξίσαι Τρώων πόλιν εἰσορόωντες. Πρὸς τίνας καὶ τῶν καθ' Ἑλλήνας ἑαυτὸν ἀναφέρων φιλοσόφων ἦρα βασιλείας; πρὸς Ἀντισθένη; πρὸς Διογένη; ἀλλὰ τούτοις μὲν ἴσμεν οὕτως ἀπραγμοσύνης μέλον, ὥς τὴν κυνῶν ἐζηλωκότας ζῶν καὶ τῇ τούτων ἐγκαλλωπίζεσθαι κλήσει. Οὐκ οὖν ἐπανορθῶν τὸν ἀνθρώπινον βίον εἴλετο βασιλεύειν, ὅτι μὴδ' ἐπανώρθωσέ τι, εἰ μὴ πρῶτον μὲν φιλοδοξίας κακῶ λυσσῆματι ἀχάριστος περὶ τὸν εὐεργέτην διαγινόμενος, ἔπειτα καὶ ὅπως τοῖς ἄγουσιν αὐτὸν δαίμοσι τὸ ὀλέθριον ἀφοσιώμενος σέβας, λάθοι πρὸς τῶν ὑπ' αὐτοῦ σπουδαζομένων δαιμόνων τοιούτου καὶ τέλους κυρῆσαι, ἀξίου καὶ τῆς ἐκείνων ἀπάτης καὶ τῆς ἑαυτοῦ ἐμπληξίας.]

In prima fragmenti parte agitur de ducibus post mortem Juliani super creando principe consultantibus. V. Ammian. XXV, 5, 1. Zosimus III, 30, 1. Ad ea quæ deinde Christianus zelotes subiecit, in margine adscriptum : Στηλιτευτικὸς κατὰ Εὐναπίου.

initiari dicitur, ut mysteriorum cœlestium spectator fiat, atque ut ex hoc terreno incolatu translatus cum incorporeis naturis versetur? Quinam vero sunt hi incorporei, nisi forte Ganymedes et Juppiter, Ganymedis Trojani amator? cujus rei causa Juno quoque soror et conjux exploditur, ut Phrygio pusioni locus sit. Sed enim video, te Christianis sacris has, inquam, incorporeas suffurari curias. Atqui ex tuorum dogmatum norma nonne turpius, quam intemperantissimi in hac vita mortales solent, beatos tuos deprehendes in cœlo vivere? quibus Hebe quidem ministrat; ipsi autem multo nectare ebrii obscœna fabulantur, Trojanam urbem despectantes. Quemnam porro Græcum philosophum æmulatus est Julianus, quum regnum appetivit? num Antisthenem? num Diogenem? Atqui hos scimus tanti otium fecisse, ut canum quoque vitam amplexi sint, atque horum appellatione gloriarentur. Nequaquam igitur ut res humanas corrigeret, imperium affectavit; nam nihil omnino emendavit; sed primo quidem prava gloriæ cupiditate ingratus adversus benefactorem fuit: deinde dum ducibus suis dæmonibus scelerata religione se devovet, nescivit fore ut per cultos ab se dæmonas talem exitum consequeretur, qui et fraudem simul illorum et suam vesaniam deceret.]

24.

Monenti Oribasio, non oportere iram, etiamsi adsit, voce

24.

Exc. De sent. p. 263 : Ὅτι πρὸς τὸν Ὀριβάσιον εἰπόντα, ὡς οὐ χρὴ τὸν θυμὸν, καὶ ἐπεισὶν, διὰ τῶν ὀμμάτων καὶ τῆς φωνῆς ἐκφορεῖσθαι, « Ὅρα τείνουν, εἶπεν, ἐπειδὴ καλῶς λέγεις, εἰ τοῦτο ἐγκαλέσεις ἐτι δεύτερον. »

Ὅτι φασὶν Ἀλεξάνδρου θειάζοντος ἑαυτὸν ἐκ Διὸς Ὀλυμπιάδα θρυπτομένην φάσκειν· « Οὐ παύσεται τὸ μεिरάκιον διαβάλλον με πρὸς τὴν Ἡραν; »

Ὅτι προσαγορεύων ὁ θεὸς τὸν Ἰουλιανὸν φησιν·

Ὡ τέκος ἀρμελάταο θεοῦ, μεδέοντος ἀπάντων.

Ὅτι ὁ Ἰουλιανὸς ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς ἴδιον [πατέρα add. Mai] ἀνακαλεῖ τὸν ἥλιον, οὐχ ὥσπερ Ἀλεξάνδρος διαβάλλεται φάσκων πρὸς τὴν Ἡραν, ὅτι Ὀλυμπιάς αὐτὸν ἐκ Διὸς ἀνελομένη τοῦτο οὐκ ἀπεκρύπτετο· ἀλλ' οὗτός γε ἐπὶ ταῖς τοῦ θεοῦ μαρτυρίαις αἰωρούμενος εἰς τὸν Πλάτωνα ὑποφέρεται, ὥσπερ ὁ ἐκείνου Σωκράτης φησί· « Μετὰ μὲν Διὸς ἡμεῖς, ἄλλοι δὲ μετ' ἄλλου τῶν θεῶν, » ταύτην (ταύτη Ν.) καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ἡλιακὴν βασιλείαν τινὰ καὶ χρυσὴν σειρὰν ἀναφέρων καὶ συναπτόμενος.

25.

[Suidas v. Λιβάνιος : Ὁ δὲ Ἰουλιανὸς καίπερ τοσούτοις ἐμβεβηκώς, τῆς τε περὶ λόγους ἤπτετο φιλοτιμίας, καὶ τὸν τῆς Ἀντιοχείας σοφιστὴν, ὃν Λιβάνιος ὄνομα, διαφερόντως ἐθαύμασεν, τὰ μὲν ἴσως ἐπαινῶν, τὰ δὲ ὅπως λυποῖν τὸν μέγαν σοφιστὴν Προαιρέσιον, προτιμῶν ἕτερον. Ἀκάκιος γοῦν τις αὐτῷ τῶν περὶ τὴν

et oculis declarare, « Tu vero videsis, inquit Julianus, quandoquidem recte ais, an me iterum hac in re castigare possis. »

Quum Alexander divino se Jovis genere satum jactaret, aiunt Olympiadem affectato fastidio dixisse : « Nondum hic pusio apud Junonem criminandi mei finem facit? »

Deus Julianum alloquens ait :

O stirps aurigantis dei, qui omnia regit !

Solem Julianus in epistolis *patrem* suum appellat : haud equidem qua ratione Alexander calumniatur apud Junonem, nempe quod Olympias de Jove se concepisse non dissimularet; verum ipse dei testimoniis subnixus ad Platonem provocat. Nam sicuti Platonius ait Socrates : « Cum Jove nos sumus, alii cum alio deorum; » ita etiam Julianus ad solare quoddam regnum aurea veluti catena referebat semet atque adjuugebat.

25.

Julianus Parabates, quamvis tantam negotiorum molem sustineret, tamen et eloquentiæ gloriam expetebat, et Antiochenum illum sophistam, cui Libanio nomen, supra modum admirabatur, partim fortasse, quod eum probaret, partim vero, ut magnum illum sophistam Proæresium dolore afficeret, alterum anteponebat. Acacius tamen, vir dicendi valde peritus, et Phryx Tuscianus ob hæc semper eum accusabant, et judicia ejus reprehendebant.

ρητορικὴν δεινῶν, καὶ ὁ ἐκ Φρυγίας Τουσκιανὸς, αἰὲν πρὸς ταῦτα ἐπεκάλουν καὶ διεμέμφοντο τὰς κρίσεις.]

Hæc Eunapio vindicat Boissonadius. De *Proæresio* cf. Suidas v. Προαιρέσιος : ... Οὗτος ἐπὶ Ἰουλιανοῦ ἠκμαζε, σύγχρονος Λιβανίῳ τῷ σοφιστῇ· καὶ ὅπως λυποῖται τοῦτον Ἰουλιανὸς, τὸν Λιβανίον μέγας ἐθαύμαζεν. Hieronymus Chron. ad ann. 363 : *Proæresius sophista Atheniensis, lege data ne Christiani liberalium artium doctores essent, et sibi specialiter Julianus concederet ut Christianos doceret, scholam sponte deseruit.* Eunap. Vit. Proæres. p. 92 : Ἰουλιανοῦ δὲ βασιλεύοντος, τόπον τοῦ παιδεύειν ἐξαιρεγόμενος (ἐδόκει γὰρ εἶναι Χριστιανός), συνορῶν τὸν ἱεροφάντην ὡς περ Δελφικόν τινα τρίποδα πρὸς τὴν τοῦ μέλλοντος πρόνοιαν πᾶσι τοῖς δεομένοις ἀνακείμενον, σοφίᾳ τινὶ περιῆλθε ξένη τὴν πρόγνωσιν, κτλ. Idem ib. p. 73 : Περὶ Προαιρέσιου καὶ προλαβοῦσιν ἱκανῶς εἴρηται καὶ ἐν τοῖς ἱστορικοῖς κατὰ τὴν ἐξήγησιν ὑπομνήμασι. — De *Libanio* idem in Vit. Liban. p. 97 : Μνήμην μὲν οὖν αὐτῷ τὴν πρέπουσαν καὶ τοῖς βιβλίοις τοῖς κατὰ τὸν Ἰουλιανὸν ἡ γραφὴ πεποιήται. — De *Acacio* cf. Suidas v. Ἀκάκιος· ῥήτωρ δεινότατος ἐπὶ Ἰουλιανοῦ καὶ Λιβανίου τοῦ σοφιστοῦ· δὲ ἐπεκάλει τὸν Ἰουλιανὸν, καὶ διεμέμφετο τὰς κρίσεις αὐτοῦ, σὺν Τουσκιανῷ τῷ ἐκ Φρυγίας, καὶ αὐτῷ ῥήτορι ὄντι δεινῷ. De *Tusciiano* Eunap. in Vit. Juliani sophist. p. 68 : Τουσκιανοῦ δὲ μνησθῆναι καλόν· καὶ γὰρ οὗτος ἐκείνου μετέσχε τῆς ὁμιλίας· ἀλλὰ τούτου μὲν καὶ ἐν τοῖς κατὰ Ἰουλιανὸν ἐμνήσθημεν διεξοδικοῖς.

26.

Exc. De sent. p. 265 : [Περὶ τῆς τελευτῆς Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου τοῦ ἀθέου, χρησμὸς ἦν τοιοῦτος:]

Ἄλλ' ὅποτε (ὅπότεν S.) σκῆπτροισι τεοῖς Περσῆιον αἶμα ἄχρι Σελευκείης κλονέων ξιφέεσσι δαμάσσης, δὴ τότε σὲ πρὸς Ὀλυμπον ἄγει πυριλαμπὲς ὄχημα ἀμφὶ θυελλείῃσι κυκώμενον ἐν στροφάλιγι, λυσάμενον (ρίψαντα S.) βροτέων ῥεθέων πολύτλητον ἀνίην.

26.

De fine Juliani Parabatæ impii oraculum erat hujusmodi :

Sed postquam sceptro tuo Persicum genus Seleuciam usque persequens gladio subjeceris ; tunc te ad Olympum igne coruscans currus subvehet, procellosis rotatus in turbinibus, variis mortalium membrorum æurnis liberatum. Venies autem ad ætherii luminis paternam aulam, unde olim excussus ad humanum corpus abieras.

His elatum versibus atque oraculis lubenter admodum mortales temporalesque exuvias dimisisse ait. Jam præter hæc oracula aliæ quoque exstant nescio quæ preces et peragenda diis sacrificia ; quas quidem res ab eo fieri fortasse necesse erat, sed easdem in gravem historiam recipi non est decorum. Nam singillatim omnia persequi haud veritatem sectantis est, sed hominis qui, curiositate prolectus, ad ineptias pronus delabitur.

Ἦξει δ' αἰθερίου φάος πατρώιον αὐλήν, ἔνθεν ἀποπλαγχθεὶς μεροπῆιον ἐς δέμας ἦλθες.

Τούτοις ἀρθέντα τοῖς ἔπεσιν αὐτὸν καὶ λογίοις μάλα ἡδέως φησὶν ἀπολιπεῖν τὸ θνητὸν καὶ ἐπικάιρον. Πρόκεινται δὲ τῶν λογίων ἄλλαι τινες εὐχαί τε καὶ θυσίαι περὶ τοὺς θεοὺς, ἃς ἐκείνῳ μὲν ὁρᾶν ἀναγκαῖον ἦν ἴσως, ἐς δὲ ἱστορικὸν τύπον καὶ βάρος φέρειν οὐκ ἦν εὐλογον· τὸ γὰρ καθ' ἕκαστα [γράφειν suppl. N.] οὐκ ἦν ἀληθεῖαν τιμῶντος, ἀλλὰ διὰ πολυπραγμοσύνην ἐς λῆρον ἀποφερομένου καὶ παρολισθαίνοντος.

Idem oraculum Suidas v. Ἰουλιανὸς affert, præmissis verbis quæ uncis inclusimus. Sedes fragmenti indicat hæc ex eo narrationis loco deprompta esse, quo laudationem Juliani Eunapius rebus ejus gestis subtexit

27.

[Suidas. v. Ἰουλιανός : Ἔστι δὲ καὶ ὁ χρησμὸς ὁ δοθείς αὐτῷ, ὅτε περὶ Κτησιφῶντα διῆγε·

Γηγενέων ποτὲ φύλον ἐνήρατο μητιέτα Ζεὺς ἔχθιστον μακάρεσσιν Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσι. Ῥωμαίων βασιλεὺς, Ἰουλιανὸς θεοειδής, μαρνάμενος Περσῶν πόλιν καὶ τείχεα μακρὰ ἀγχεμάχων διέπερσε πυρὶ κρατερῷ τε σιδήρῳ, νωλεμέως δ' ἐδάμασσε πόλεις τε καὶ ἔθνεα πολλά. Ἀλλὰ καὶ ἐσπερίων ἀνδρῶν Ἀλαμανικὸν οὐδας ὑσμίναις πυκινᾷσιν ἐλὼν ἀλάπαξεν ἀρούρας.]

Pro ἐδάμασσε πόλεις κτλ. codd. ABEN : ἐδάμασσε καὶ ἔθνεα πολλά καὶ ἄλλα, Ὅρρα (i. e. ὅς ῥα) καὶ κτλ. Cf. Antholog. Pal. XIV, 148.

IOBIANOS. OYAAHΣ. OYAAENTINIANOS.

28.

Exc. De sent. p. 266 : Ὅτι φησὶν Εὐνάπιος· Περὶ μὲν οὖν τῶν παλαιότερων καὶ ὅσα πρὸ ἡμῶν, ἀνάγκη συγχωρεῖν τοῖς γράψασιν ἢ τοῖς πρὸ (περὶ N.) ἐκείνων λόγοις εἰς ἡμᾶς κατὰ μνήμην ἄγραφον εἰς διαδοχὴν πε-

27.

Exstat et oraculum ipsi datum, quum juxta Ctesiphontem commoraretur :

Gigantum quondam stirpem delevit consiliis pollens Juppiter, inimicissimam diis beatissimas Olympicas domos habitantibus. Romanorum vero imperator Julianus deo similis Persarum cominus pugnantium urbes et mœnia longa pugnans vastavit igne validoque ferro ; assidueque domuit urbes et gentes multas. Quin etiam occidentalium Alamannorum regionem præliis erebris occupavit et arva illorum vastavit.

28.

Ait Eunapius : Quod quidem ad antiquiores res attinet, et quæ ante nos evenerunt, venia scriptoribus danda est, aut vetustioribus etiam traditionibus, quæ memoriter et

ριφερομένοις καὶ καθήκουσιν· ὅσα δὲ ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν γέγονεν, ἀλήθειαν τιμῶντι, καθά φησι Πλάτων, παρὰδοτέον τοῖς ἐντυγχάνουσιν.

« Hunc locum consideranti vix dubium esse potest, quin Eunapius novum Historiæ librum hinc exordiat. » ΜΑΙ.

29.

Exc. De legg. p. 18 : Ὅτι Βαλεντινιανοῦ ἀνάρρησις ἐν Νικαίᾳ τῆς Βιθυνίας γίνεται, πρεσβεῖαί τε, ὅσαι συνεπεφοιτήκεσαν ἐπὶ τοῦτον τοὺς χρυσοῦς ἔχουσαι στεφάνους, πρὸς ἐκεῖνον ἀνεφέροντο. Καὶ πρὸς πάσας ἀπεφαίνετο μὲν οὐδὲν, ἐπιτρέχων ῥαδίως οὐτως καὶ συντόμως, ἐπηγγέλλετο δὲ ἅπασιν ὡς [τι?] ποιήσων αὐτίκα μάλα. Cf. Zosimus III, 36, 6; Zonar. XIII, 14; Ammian. Marcellin. XXVI, 1, 3.

30.

[Suidas : Σαλούστιος, ἑπαρχος πραιτωρίων· ὃς προσβάλετο βασιλέα Βαλεντινιανόν. Ὁ δὲ βασιλεύσας διεδέξατο αὐτόν, καὶ ἔθηκε προθέματα, ἵνα, εἰ τίς τι ἠδίκηται παρ' αὐτοῦ, προσέλθῃ τῷ βασιλεῖ. Οὐδεὶς δὲ προσῆλθεν· ἦν γὰρ ἀγνότατος ὁ Σαλούστιος. Οὗτος δὲ ὁ Βαλεντινιανὸς τὸν πραιπόσιτον Ῥοδανόν (καὶ τὸν πραιπόσιτον ἔκαυσε Χρυσάφιον, Suid. v. Προθέματα), ἀδικήσαντα Βερονίχην τινὰ χήραν, ἥς προσελθούσης τῷ βασιλεῖ ἔδωκε δικαστὴν Σαλούστιον· ὃ δὲ κατεδίκησε τὸν πραιπόσιτον· καὶ τούτου καταφρονήσαντος, τὸν πραιπόσιτον ἐν τῷ ἵππικῳ πυρὶ παραδίδωσι, καὶ τὴν κτῆσιν πᾶσαν τοῦ ἀρχιευνούχου τῇ χήρᾳ δίδωσι· καὶ φοβηθέντες πάσης ἀδικίας ἀπέσχοντο.]

Partem hujus loci, ex uberiore narratione male contracti, habes ap. Suidam v. Προθέματα, ubi præpositus ille non Rhodanus, sed Chrysaphius dicitur. Ceterum de Salustio, de quo jam in Ju-

liani rebus vidimus, cf. Zosim. IV, 1 : Κατηγορεῖται δὲ (de Valentiniano ex amicorum veneficio Nicææ ægrotante) κατὰ τινων ἦσαν ἐπιφανῶν, ἃς ἀγγινοῖα τε καὶ φρονήσει διέλυεν ὁ τῆς αὐλῆς ἑπαρχος· ἦν δὲ ἔτι Σαλούστιος. Ibid. c. 2 : Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι πάντες, ὅσοι παρὰ Ἰουλιανῷ διοικήσεως ἐθνῶν ἢ ἄλλας ἀρχὰς ἔτυχον ἐπιτετραμμένοι, παρελύοντο τούτων· ἐν οἷς καὶ Σαλούστιος ὁ τῆς αὐλῆς ἑπαρχος ἦν. In locum ejus suffectus est Nebridius (365). Ammian. Marcellin. XXVI, 7, 3. Zonar. II, p. 26, B. Tillemont. IV, p. 696. V, p. 7. 50.

31.

Exc. De sent. p. 267 : Ὅτι Φίλιππος ὁ Μακεδὼν τὸ μέτρον ἰδὼν τοῦ σφετέρου σώματος (ἐν παλαίστρᾳ γὰρ ἐπεπτώκει), διαναστὰς ἀπὸ τοῦ πτώματος σώφρονα ἀφῆκε λόγον, ὡς ὀλίγην κατασχίσων γῆν εἴτα ἐπιθυμοίῃ τῆς ἀπάσης.

Ὅτι τὸν Θεσέα φασὶν οἱ παλαιοὶ ζηλωτὴν Ἡρακλέους γενόμενον μικρὰ τῆς μιμήσεως ἐκείνης ἀποκερδαίνει.

Ὅτι τοῦ Προκοπίου τοῦ συγγενοῦς Ἰουλιανοῦ στασιάσαντος καὶ τυραννίδι ἐπιθεμένου, Ἡράκλειος ὁ κυνικὸς προσελθὼν αὐτῷ καὶ κατακροτήσας εὖ μάλα τῇ βακτηρίᾳ τοῦδαφος, « ἄλκιμος ἔσσο, φησὶν, ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ. »

Prima hujus fragm. parte Procopium significari imitatorem Juliani censet Niebuhrius. De conjuratione cœptisque Procopii (365) v. Ammian. XXVI, 6—10; Zosimus IV, 4 sqq.; Themist. Orat. VII, p. 91; Tillemont. V, p. 30 sq. 79 sq

32.

Suidas : Χαριστέρους· ἐνδοξότερους. Εὐνάπιος·

« Ὁ δὲ Προκόπιος τοὺς χαριεστέρους ἀναλαβὼν, ἐπὶ τὸν βασιλέα Οὐάλεντα διὰ Φρυγίας συνηπείγετο. »

sine scripto ad nos usque ex ordine devenerunt. Verumtamen res quæ nostra ætate acciderunt, ea, servato veritatis honore, ut ait Plato, tradendæ lectoribus sunt.

29.

Valentinianus Nicææ in Bithynia ad purpuram est effectus, atque legationes, quæ convenerant ad hunc (*Jovianum*?) aureas ferentes coronas, jam (*Joviano subita morte extincto*) ad illum referebantur. Cunctis his legationibus nihil ipse diserte respondit, sed breviter et perfunctorie cum iis collocutus, universis declaravit velociter admodum aliquid se facturum.

30.

Salustius, præfectus prætorio, Valentinianum designavit imperatorem. Hic quum imperium suscepisset, successorem ei dedit, et edicto proposuit, ut qui ab illo affectus esset injuria, imperatorem adiret. Verum nemo questus est : fuit enim integerrimus Salustius. Hic Valentinianus præpositum Rhodanum [morte multavit]. Quum enim is viduam quandam Beronicen injuriis affecisset, imperator mulieri ad se acce-

denti judicem dedit Salustium : a quo condemnatus præpositus, quum judicium illius nihili faceret, ab imperatore in Hippico crematus est, omnibus archieunuchi bonis viduæ assignatis. Hoc exemplo territi reliqui omni injuria abstinerunt.

31.

Philippus Macedo, conspecto sui corporis modulo (in palæstræ enim arena deciderat), exurgens a casu, modestam sententiam dixit, quod is videlicet modicam terram occupaturus universam appeteret.

Aiunt veteres, Theseum, dum Herculem æmulari vellet, exiguum imitationis suæ fructum tulisse.

Quo tempore Procopius, Juliani propinquus, affectata tyrannide, rebellavit, Heraclius cynicus ad eum accedens humumque cum sonitu virga quatiens, « Forti, inquit, animo esto, ut aliquis te quoque posterus laudet. »

32.

Procopius, assumptis illis qui gratiosiores erant, ad imperatorem Valentem per Phrygiam contendit.

33.

Exc. De sent. p. 267 : Ὡςπερ οὖν οἱ φυσικοὶ φασι πάσης κινήσεως εἶναι τέλος ἀκίνησίαν, ἢ ταῖς ἄλλαις κινήσεσιν τὸ κινεῖσθαι δίδωσιν αὐτὴ μένουσα, οὕτως ἂν τις ὑπέλαβε καὶ τότε τὸν πρεσβύτην Ἀρβιτίωνα παρατυχόντα τὴν τοῦ βασιλέως ἄτακτον καὶ κυματώδη πορὰν εἰς ὁμαλὸν καὶ λεῖον καταστορέσαι τοῦ λογισμοῦ πάθος· μικροῦ γὰρ ἐξέστη διὰ δειλίαν τῶν κοινῶν πραγμάτων.

Cf. Zosimus IV, 7, 5 : Ἀλλὰ Προκόπιος μὲν ἐν τούτοις ἦν· ὁ δὲ βασιλεὺς Οὐάλης, τὴν ἐπανάστασιν ἐν τῇ κατὰ Φρυγίαν Γαλατίᾳ πυθόμενος, κατεπλάγη μὲν ἅμα τῇ ἀκοῇ, καὶ ἐπίμπλατο ταραχῆς. Ἀρβιτίωνος δὲ θαρρεῖν κελεύσαντος, ἔταττε μὲν ὡς εἰς πόλεμον τὰς οὐσας δυνάμεις. Ammianus XXVI, 7, 13.

34.

Suidas : Μικροῦ, σχεδὸν, φανερώς. Εὐνάπιος· « Μικροῦ τὰ πράγματα μετακινήσαντος Ὀρμίσθου τοῦ Πέρσου. »

Idem : Μικροῦ δεῖν, παρὰ μικρόν. Καὶ χωρὶς τοῦ δεῖν· « Μικροῦ τὰ πράγματα μετακινήσαντος, » ἀντὶ τοῦ, παρ' ὀλίγον, παρὰ μικρόν.

De re v. Zosimus IV, 8, 1 : Ἐπεὶ δὲ ἤλαυνον ἐπ' ἀλλήλους ὁ τε βασιλεὺς καὶ Προκόπιος, συναντῶσί πως σφίσιν εἰς Οὐάτειρα τὰ στρατεύματα· μικροῦ δὲ ἐδέησεν ἡ Προκοπίου μερίς, ὑπερτέρα γενομένη, τὴν τῶν πραγμάτων εἰς αὐτὸν μεταθεῖναι ῥοπήν, τοῦ Ὀρμίσθου, τοῦ Πέρσου παιδὸς (ὁμώνυμος δὲ ἦν τῷ πατρί), δόξαντος ἐν τῇ μάχῃ πλεονεκτεῖν. Attamen Gomarii, qui alter dux Procopii erat, proditiōne factum est ut imperatoris copiæ vincerent.

35.

Exc. De sent. p. 267. 268 : Μεγαλόψυχον γὰρ καὶ λίαν θεοειδὲς τὸ καὶ τῶν αἰτίων φείσασθαι, οὐκ ἔξω δὲ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως τὸ μὴ καὶ τῶν ἀναιτίων. Τὸ

μὲν γὰρ ξένον τῆς τιμωρίας λόγῳ γίνεται τῆς ἀρχῆς, ἵνα φόβῳ συνέχῃται τὸ ἀρχόμενον· τὸ δὲ ὑπεροπτικὸν τῆς κολάσεως δι' ἀρετῆς ὑπεροχὴν γίνεται, ὡς τῆς βασιλικῆς ἀρχῆς διὰ μέγεθος καὶ ὄγκον ἀρκούσης ἑαυτῇ καὶ ἄνευ τιμωρίας. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ὅπῃ γνώμης ἔχει τις καὶ κρίνει, οὕτως ἐγέτω.

Ὅτι ὁ Ποσειδώνιος ἔλεγεν, ἀπελθόντος Ἀλεξάνδρου τὸ στρατόπεδον εἰσέναι τῶν Μακεδόνων ἐκτετυφλωμένῳ Κύκλωπι.

« Sine dubio agit Eunapius in hoc fragmento de suppliciis eorum qui cum Procopio conspiraverant. Namque Valentem crudeliter post victoriam in reos desævisse ait Ammianus XXVI, 9, nec non Zosimus IV, 8, 6, quibuscum consensisse Eunapium vix dubito. At enim oratores, qui non posteritati, ut historici, sed præsenti tempori serviunt, Symmachus a me editus Laud. Val. I, 21; Themistius Or. VII, Libanius Or. I ed. Reisk. tom. I, p. 113, cum inscriptione, quam ego ad Symmachum protuli, Valentis clementiam prædicant. » ΜΑΙ ad priorem huj. fr. locum. Cf. Lenain de Tillemont *Hist. des emp.* tom. V, p. 84. — In seqq. exercitum duce suo Procopio privatum confert cum Macedonibus post mortem Alexandri.

36.

Suidas : Αἰλίανός. Οὗτος ἐπὶ Οὐάλεντος ἐστρατήγησεν· ἦν δὲ ἐκ Συέδρων· ἐλεύθερος δὲ ὢν ἄγαν καὶ ἀνεστηκώς ἐκ παιδὸς τὴν ψυχὴν γενομένος, ἀφθόνως ἐχορηγήθη τὰ παρὰ τοῦ σώματος· τὰ γὰρ ὄργανα συνεπεπήγει καὶ ἐνέτρεχε τοῖς τῆς ψυχῆς κινήμασιν, ὥσθ' ἅμα τι πρᾶξαι ἐδέδοκτο καὶ ἐπέπρακτο· καὶ παιδείας οὔτε ἐντὸς ἦν οὔτε ἄμειρος, ἀλλ' ἦν ἀγροικότερος, καὶ τὸ θηριῶδες τοῦ θυμοῦ καὶ ἄγριον οὐκ ἐξημέρωτο καὶ κατείργαστο ὑπὸ τοῦ λόγου.

« Totum hunc locum ex Historia deperdita Eunapii depromptum esse discimus e Suida v. Ἀνεστηκώς : ubi fragmenti hujus pars addito scriptoris istius nomine adducitur. » KUSTER. ad Suid.

33.

Sicut igitur physici aiunt, cujusvis motus finem esse quietem, quæ motibus vim mobilem dat, ipsa interim manens immota; ita licet existimare, senem Arbitionem, quum incidisset in imperatoris (Valentis) incompositam fluctuantemque agendi rationem, ad æquabilitatem ejus animum tranquillitatemque revocasse; qui sane ob formidinem prope omisurus erat rem publicam.

34.

Parum abfuit quin res labefactaret Hormisda Persa.

35.

Magnanimum est et valde divinum reis ignoscere : non est autem extra humanam naturam, etiam insontibus non parcere. Nam poenæ insignes imperii tuendi gratia infligi solent, ut timore contineantur subjecti : at enim omisso poenæ ab eximia virtute venit : ceu si regia dignitas magni-

tudine fastigioque suo sibi sufficiat, ut suppliciis opus non sit. Verumtamen de his pro sua quisque sententia judicet.

Quum e vivis excessisset Alexander, Posidonius aiebat Macedonicum exercitum similem fuisse Cyclopi lumine cassi.

36.

Ælianus sub Valente fuit copiarum dux. Fuit autem oriundus Syedris (quæ urbs est Isauriæ), valde liberalis, quique a puero generosos animos concepisset, corporisque dotibus a natura abunde instructus. Membra enim habebat firma, quæque motus animi facile sequerentur : adeo, ut simul atque aliquid peragendum constitueret, confestim perageret. Doctrinæ neque valde peritus neque plane expers erat; sed agrestior tamen quo iracundior, insita quadam ferocia et feritate, quæ rationis cultura non esset mitigata vel subacta.

Prima verba usque ad ἐκ παιδός iterum Suidas v. Συέδρων apponit. Ceterum Ælianus ille nescio an aliunde notus sit.

37.

Exc. De legg. p. 18, 19 : Ὅτι τῷ βασιλεῖ Οὐά-
λεντι, ἡσυχίαν ἀπὸ τῶν οἰκείων καὶ τῶν ὀθνείων ἄγοντι,
τὸ ἐπίλεκτον ἀγγέλλεται τῶν Σκυθῶν στράτευμα πλη-
σίον ἤδη που τυγχάνειν, οὗς δὲ Προκόπιος εἰς συμμα-
χίαν ἐξεκεκλήκει παρὰ τοῦ Σκυθῶν βασιλέως. Γαύρους
εἶναι τὰ φρονήματα ἔλεγον τοὺς προσιόντας καὶ περι-
φρονητικούς τῶν ὀρωμένων (Ῥωμαίων? B.), ὀλιγώρους
τε πρὸς τὸ ἀκόλαστον μεθ' ὕβρεως, καὶ πολὺ τὸ ἀγέ-
ρωχον καὶ θερμὸν ἐπὶ πᾶσιν ἔχοντας. Ὁ δὲ βασιλεὺς
συντόμως αὐτοὺς ἀποταμὼν τῆς ἐπὶ Σκύθας ὑποστρο-
φῆς κατεῖχεν ἐντὸς ἀρκύων, καὶ τὰ ὅπλα παραδοῦναι
κελεύσας. Οἱ δὲ ἔδοσαν, τὴν τῆς γνώμης ὑπεροψίαν
μέχρι τοῦ κινῆσαι τὰς κόμας (κώμας Wyt.) ἐπιδει-
ξάμενοι. Διασπείρας οὖν αὐτοὺς κατὰ τὰς πόλεις ἐν
ἀδέσμῳ κατεῖχε φρουρᾷ, καὶ καταφρόνησιν ἐνεποιεῖτο
τοῖς θεωμένοις αὐτῶν τὰ σώματα πρὸς τε μῆκος ἀχρεῖαν
ἐλαυνόμενα, καὶ βαρύτερα τοῖς ποσὶ, κατὰ τε τὸ μέσον
διασφιγμένα, ἥπερ φησιν Ἀριστοτέλης τὰ ἔντομα. Δε-
χόμενοι δ' οὖν αὐτοὺς εἰς τὰς οἰκίας οἱ τὰς πόλεις οἰ-
κοῦντες καὶ πειρώμενοι τῆς ἀσθενείας, τὴν ἑαυτῶν ἑξα-
πάτην γελαῖν ἠναγκάζοντο. Τούτους ἀπῆτει τοὺς γεν-
ναίους δὲ Σκυθῶν βασιλεὺς. Καὶ ἦν τὸ πρᾶγμα δριμὺ
καὶ πρὸς τὸν τοῦ δικαίου λόγον οὐκ εὐδιαίτητον. Ὁ μὲν
γὰρ ἔφασκε βασιλεῖ δεδοκέναι κατὰ συμμαχίαν καὶ
ὄρκους· ὁ δὲ ἀπέφασκε βασιλέα μὴ τυγχάνειν καὶ αὐ-
τὸν οὐκ ὁμωμοκέναι. Ἐκείνου δὲ προστιθέντος τὸν
Ἰουλιανόν, καὶ ὅτι διὰ τὴν ἐκείνου δεδώκει συγγένειαν,
καὶ τὰ τῶν πρέσβειων ἀξιώματα προστιθέντος, ὁ βα-

σιλεὺς ἀντεφώνει, τοὺς τε πρέσβεις ἔχειν τὴν δίκην καὶ
τοὺς παρόντας ὡς πολεμίους κατέχεσθαι, πολεμίῳ πρὸς
συμμαχίαν ἦκοντας. Ἐκ τούτων δὲ τῶν προφάσεων
ὁ Σκυθικὸς ἀνεγείρεται πόλεμος, τῷ μὲν ἀξιώματι τῶν
συνιόντων ἔθνων καὶ τοῖς μεγέθεσι τῶν παρασκευῶν
ἐπὶ μέγα προβήσεσθαι καὶ χωρήσειν πολυτρόπων συμ-
φορῶν καὶ ἀτεκμάρτου τύχης προσδοκηθεῖς, τῇ δὲ τοῦ
βασιλέως ὀξύτητι καὶ προνοίᾳ κατενεχθεῖς ἐπὶ τὸ στα-
θερὸν καὶ ἀσφαλέστερον.

De his belli Gothici sub Valente initiis (366)
vid. Zosimus IV, 10, 1—5, ubi Eunapiānæ nar-
rationis habes epitomen; Ammianus Marcellin.
XXVII, 5. Ex postrema hujus fragmenti partē
quædam delibavit Suidas v. Ἀτέκμαρτον· Εὐνάπιος
δὲ λέγει· « Τῷ τε (l. μὲν) ἀξιώματι τῶν συνιόντων
ἔθνων καὶ τοῖς μεγέθεσι τῶν παρασκευῶν ἐπὶ μέγα
προβήσεσθαι (adde καὶ χωρήσειν) πολυτρόπων συμ-
φορῶν καὶ ἀτεκμάρτου τύχης προσδοκηθείσης (l. προσ-
δοκηθείς). Quæ sequuntur apud Eunapium item
habes ap. Suidam v. Σταθερόν.

38.

Exc. De sent. p. 268, 269 : Ὁ δὲ Θεόδωρος ὁ κα-
τειλεγμένος τοῖς νοταρίοις ἐν δίκῃ ἐτιμᾶτο παρὰ τοῦ
βασιλέως· τό τε γὰρ εὖ γεγονέναι προσῆν αὐτῷ, καὶ τὸ
εὖ πεφυκέναι πρὸς ἀρετὴν ἄπασαν, τό τε σῶμα συνήν-
θει ταῖς ἀρεταῖς, καὶ τὸ ἐπαφρόδιτον ἐν ταῖς συνου-
σίαις κόσμος ἐδόκει τῶν ἀρετῶν ἐμμελὲς τις καὶ παν-
αρμόνιος. Ἀλλ' ἔλαθεν, ἥ φησιν Ὅμηρος, ὑπὸ τῶν
ιδίῳ διαφθαρεῖς καλῶν. Τὸ γὰρ ἀνθρώπινον, καὶ ὅσοι
περὶ στρατείας ἐπὶ τὰ κέρδη καὶ τὰς κοινὰς τύχας
ἐπτοημένοι καὶ κεχρηνότες, τὴν ἡμερότητα καταμαθόν-

37.

Valenti, quum otium ageret ab externis et domesticis
bellis, nuntiatum est, collectum Scytharum exercitum prope
jam adesse. Hi vero erant, quos Procopius in suum auxi-
lium a Scytharum rege impetraverat. Hos aiebant magno
cum fastu et arrogantia incedere et omnia, quæ se eorum
conspectui obtulissent, despicere, propterea quod quicquid
injuriæ inferebant, id impune faciebant, et arroganter et
superbe se cum omnibus gerebant. Hos imperator intra
breve tempus interclusos in Scythiam reditu, quasi retibus
captos continuit et arma tradere jussit : et vero tradiderunt,
motu tantum capillorum mentis ferociam indicantes (*mentis
superbiam demonstrantes, eo quod pagos seditione im-
plerent*, sec. Wyttenb.). Hos igitur per urbes dispersos in
libera custodia habuit, et contemptum eorum excitavit his
qui viderunt eorum corpora, in nimiam proceritatem sur-
gentia, graviora quam ut pedes ferrent, et circa mediam
partem exilia, qualia Aristoteles insecta dicit. At urbium
incolæ quum Scythas in suas domos admisissent, ubi eorum
virium imbecillitatis periculum fecerunt, suum errorem ir-
ridere coacti sunt. Hos igitur tam præclaros Scytharum rex
repetiit. Erat hoc negotium arduum, et hujusmodi quod
non facile posset ad justī rationem expendi. Dicebat enim,

se hos fide juramento habita ad suppetias imperatori (*Pro-
copio*) misisse. Valentinus vero negabat, eum, ad quem
miserat, imperatorem fuisse, neque se jurasse : ille Julianum
in medium adducebat, seque propter illius cum hoc con-
sanguinitatem dedisse. Legatorum etiam dignitatem obten-
debat : imperator contra disserebat, legatos illos pœnas
dare, et quot eorum adessent, eos pro hostibus detineri,
quandoquidem hostibus auxilium latum venissent. Ex his
causis Scythicum excitatum est bellum, quod et dignitate
gentium, quæ coierunt, et magnitudine apparatus magnam
variorum casuum et incertæ fortunæ expectationem
movebat, sed acumine judicii imperatoris et providentia ad
firmum et tutum exitum perductum est.

38.

Theodorus, qui erat inter notarios adscriptus, jure in
pretio apud Cæsarem habebatur : nam et nobili loco natus,
et naturā ad quamlibet virtutem aptus erat, et corporis
decus, et in consuetudine familiari venustas concinnum
quoddam et usquequaque decens virtutum ornamentum
erant. Sed enim nesciebat, ut ait Homerus, se bonis suis
perditum iri. Vulgus enim et quotquot in exercitu quæ-
stui publicisque bonis proni inhiabant, cognita hujus mol-

τες αὐτοῦ καὶ τὸ πρὸς τὰς ὁμιλίας εὐκρατές (εὐκρατον? B.; εὐμαρές?) καὶ πρόχειρον, ταχὺ μάλα τὴν ἄμαχον καὶ φοβεράν καὶ τοῖς νοῦν ἔχουσι κολακείαν ποιούντες καὶ προβαλόμενοι καθάπερ ἐλέπολιν τινα καὶ μηχανὴν ἄφυκτον, ἐξέωσαν τῶν ἀσφαλῶν καὶ σωτηρίων λογισμῶν τὸν νεανίσκον, καὶ κατέσεισαν εἰς τὸν μαυιώδη καὶ σφαλερὸν τῆς βασιλείας ἔρωτα.

Ὅτι φιλοχρηματίαν φασὶ πηγὴν τινα πάσης κακίας τυγχάνειν, οὐδὲ τῇ κακίᾳ πότιμόν τε καὶ χρήσιμον· ἐξ ἐκείνης γὰρ τῆς ἀρχῆς καὶ ἀπὸ τῆς τῶν χρημάτων περιττῆς ἐπιθυμίας τὸ τῆς ψυχῆς ἄλογον ἀρδόμενον ἔριν τ' ἀνέφυσε ἀνθρώποις καὶ μάχην· ἔρις δὲ αὐξηθεῖσα πολέμους ἀνεβλάστησε καὶ φόνους· φόνων δὲ ὁ φυόμενος καρπὸς φθορὰ τοῦ γένους καὶ ὄλεθρος· ἃ δὴ καὶ ἐπὶ Οὐάλεντος συνεπράττετο.

De hoc Theodoro assentatorum adulationibus malisque artibus adducto, ut in regnum conspiraret (374), v. Zosimus IV, 13, 4: Ἦν τις Θεόδωρος τοῖς βασιλικοῖς ὑπογραφεῦσιν ἐναριθμούμενος· τοῦτον εὖ μὲν γεγονότα τε καὶ τραφέντα, νέον δὲ ἔτι καὶ τῷ τῆς ἡλικίας θερμῷ ῥαδίως κολάκων θωπείαις ἐπὶ τὰ χεῖρονα σαλευόμενον, περιστάντες τοιοῦτοί τινες ἀναπείθουσιν, ὡς περιττοὶ τινες εἰσὶν ἐν παιδείᾳ, καὶ τεκμήρασθαι τὸ μέλλον ἔκ τινος κατωρθωμένης αὐτοῖς μαντείας δεινοί. Πυνθανόμενοι δὲ τίς μετὰ Οὐάλεντα βασιλεύσειεν, ἔστησαν τρίποδα, τὸ μέλλον αὐτοῖς διὰ τινος σημαίνοντα τελετῆς. Φανῆναι δὲ ἐν τῷ τρίποδι γεγραμμένα, θῆτα καὶ ε καὶ ο καὶ ἐπὶ τούτοις τὸ δέλτα. Ταῦτα δὲ μονονουχὶ φωνὴν ἀφιέντα δηλοῦν ὡς Θεόδωρος τὴν βασιλείαν μετὰ Οὐάλεντα διαδέξεται. Τούτοις ἐπαρθεῖς τοῖς ὕθλοις, ὑπὸ τε τῆς ἄγαν ἐπιθυμίας ἀγύρταις συνεχῶς καὶ γόησιν ἐντυγχάνων, καὶ περὶ τοῦ πρακτέου κοινούμενος, βασιλεῖ κατάφωρος γίνεται· καὶ αὐτὸς μὲν ἀξίαν ἐδίδου τῆς ἐπιχειρήσεως δίκην. Ammian. Marcellin. XXIX, 1, 8 sqq. Tillemont. V, p. 107 sq.

39.

[Suidas: Φῆστος. Οὗτος περὶ τοὺς χρόνους Οὐάλεντος εἰς τὴν Ἀσίαν ἐκπέμπεται ἀνθύπατος· τὴν δὲ βασιλικὴν γλῶσσαν ἐπεπίστευτο. Πέμπεται δὲ ὁμῶς

τὸν ποιητικὸν καὶ μυθώδη ἔχοντα, καὶ εἰ δὴ τις ἄλλος ἐκ Σικελίας ἢ Θετταλίας τοιοῦτος, χρυσὸν ἀποδείξων καὶ πανήγυριν. Ἦν δὲ ἡ μανία οὐ θύραθεν, ἀλλ' ἐνδοθεν ἐλύσσα καὶ ἐμαίνετο, ἀνὴρ φύσει πονηρὸς καὶ ἐξουσίαν ἔχων, καὶ τὴν ἐν ταῖς κολάσεσιν ἀγριότητα καταλιπὼν εὐδοκίμοῦσαν ἐν τοῖς βασιλείοις, οὐκ ἔστιν ὃ τι παρανομίας ἀπέλιπε καὶ ἀσελγείας, ἀλλ' ἐπὶ τοσόνδε παραφορᾷ ἐρρύη καὶ φόνων, ὥστε καὶ Μάξιμον ξίφει διέφθειρε, Κοίρανον Αἰγύπτιον ἐπισφάξας αὐτῷ· καὶ ἔτι θερμὸς ὢν καὶ ζέων τῷ λύθρῳ πάντας συνανήρει καὶ κατέφλεγε.]

Eunapio locum primi vindicarunt Valesius ad Ammian. XXIX, 2, 22, Küsterus ad Suid., Hemsterhusius ad Lucian. Necyom. c. 4. Nonnulla hujus fragm. Suidas repetit v. Ἐχεται, Θύραθεν. — De Festo cf. Ammian. Marc. XXIX, 2, 22: *Festus quidam Tridentinus ultimi sanguinis et ignoti, in nexum germanitatis a Maximino dilectus ut sodalis et contogatus, decernentibus fati ad Orientem transgressus est: ibique administrata Syria, magisterioque memoriae peracto, bona lenitudinis et reverentiae reliquit exempla: underegere Asiam proconsulari potestate exorsus, velificatione tranquilla (ut aiunt) ferebatur ad gloriam. Audiens autem Maximinum optimo cuique exitialem, obtrectabat subinde actibus ejus ut perniciosus et faedis. Sed quum impie peremptorum exsequiis suffragantibus ad praefecturam venisse hominem comperisset immeritum, exarsit ad agenda sperandaque similia; et histrionis ritu mutata repente persona, studio nocendi concepto, incedebat oculis intentis ac rigidis, praefecturam autumans adfore propediem, si ipse quoque se contaminasset insontium paenis. Et quanquam sint multa et varia, quae, ut levius interpretemur, egit asperime: pauca tamen dici sufficiet, quae sunt nota ac pervulgata, philosophum quendam Coeranum (Κοίρανον Eunap.), haud exilis meriti virum, ea causa tormentorum immanitate inultum occidit, quod ad conjugem suam familiariter scribens, id sermone addiderat Graeco: Σὺ δὲ νόει, καὶ στέφε τὴν*

39.

lilia et in convictu facilitate ac docilitate, protinus adhibere cœperunt invictam illam et sapientibus etiam formidabilem assentationem, quam illi ceu tormentum quoddam et machinam insuperabilem admoventes, juvenem e sanis salubribusque consiliis dejectum ad furiosam perniciosamque regnandi sitim perpulerunt.

Aiunt avaritiam malitiae omnis esse fontem; immo nec ipsi malitiae jucundam esse vel utilem. Etenim ex hac scaturigine atque ex nimia pecuniae cupiditate, ubi semel pars animi deterior hac labe imbuta fuerit, discordia inter homines gignitur et contentio. Discordia augescens bellum caedesque parit: caedium autem fructus est humani generis vastitas et exitium. Quae omnia sub Valente evenerunt.

Festus temporibus Valentis in Asiam proconsul mittitur (374), fisci regii curator, idemque crudelitate sua effecturus, ut Homericus ille et fabulosus Echetus, et si qui alii fuerunt in Sicilia vel Thessalia tyranni, cum eo comparati, aurum et ludus viderentur. Insania autem ejus non apparebat extrinsecus, sed penitus rabie actus furebat, quippe homo natura malus, tum vero potestatem nactus: qui suppliciorum immanitate, quae in aula regia florebat, relicta, nullum iniquitatis et petulantiae genus praetermisit. Ad tantam vero insaniam et sanguinolentiam processit, ut Maximum gladio interficeret, Coeranum Aegyptium caedi ejus addens. Quum autem adhuc cruore caleret et ferveret, omnes una occidebat et cremabat.

τύλην : *quod dici proverbialiter solet, ut audiens altius aliquid agendum agnoscat*. De cæde Maximi aliorumque multorum, qui post Theodori conspirationem in γοητείας et veneficiorum suspicionem venerunt, vide Zosimus IV, 14 sq. : Πρὸς δὲ ὀργὴν ἄμετρον ὁ βασιλεὺς ἀναστὰς, ὑπόπτως εἶχε πρὸς ἅπαντας τοὺς ἐπὶ φιλοσοφίᾳ διαβοήτους ἢ ἄλλως λόγοις ἐνθετραμμένους... Πρῶτος μὲν οὖν τῶν ἐπὶ φιλοσοφίᾳ γνωρίμων ἀνήρητο Μάξιμος· καὶ μετὰ τοῦτον ὁ ἐκ Φρυγίας Ἰλάριος, ὡς δὴ χρησμόν τινα λοξὸν εἰς τὸ σαφέστερον ἐρμηνεύσας, καὶ Σιμωνίδης ἐπὶ τούτῳ καὶ Πατρίκιος ὁ Λυδὸς καὶ ὁ ἐκ Καρίας Ἀνδρόνικος. Ἦσαν δὲ οὗτοι πάντες εἰς ἄκρον παιδείας ἐληλυθότες, καὶ φόνῳ μᾶλλον ἢ ψήφῳ δικαίᾳ κατακριθέντες... Τῶν δὲ ἀτοπήμάτων ἦν κολοφών Φῆστος, ὃν εἰς πᾶσαν εἰδῶς ὁμότητα πρόχειρον ὄντα, τῆς Ἀσίας ἀνθύπατον ὁ βασιλεὺς ἔστειλεν, ὡς ἂν μηδεὶς τῶν περὶ λόγους ἐσπουδακότων ἀπολειφθεῖη. Πάντας γὰρ ὁ Φῆστος ἀναζητήσας, οὓς μὲν εὗρεν, ἀκρίτως ἀπέκτεινε, τοὺς δὲ λοιποὺς ὑπερόριον ἑαυτοῖς φυγὴν ἠνάγκασεν ἐπιθεῖναι. De Maximi cæde v. Eunapii Vit. Maximi p. 63 ed. Boiss., ubi ad Historias suas lectorem relegat : Καὶ ταῦτα ἔσχεν οὕτως, καὶ ἐν τοῖς διεξοδικοῖς ἀκριβέστερον γέγραπται. Ibi Festum dicit φοινικὴν τινα καὶ μαγειρώδη ψυχὴν. Ammian. Marcellin. XXIX, 1, 42 : *Neque ita multo post Maximus ille philosophus, vir ingente nomine doctrinarum, ... oraculi supra dicti versus audisse simulatus, seque comperisse adsensus, sed reticenda professionis consideratione non effudisse, verum ultro prædixisse, consultores ipsos suppliciis pœnalibus perituros : Ephesum ad genuinam patriam ductus, ibique capite truncatus, sensit, docente periculo postremo, quæstoris iniquitatem omnibus esse criminibus graviolem. Quæ subijcimus ex Suida, item Eunapio viri docti vindicari volunt.*

40.

[Suidas : Σιμωνίδης· οὗτος ἦν ἐπὶ Ἰοβιανοῦ τοῦ βασιλέως διὰ φιλοσοφίαν ἐπισημότατος.

Πατρίκιος· οὗτος ἤκμασεν ἐπὶ Ἰοβιανοῦ βασι-

40.

Simonides. Hic imperatoris Joviani temporibus ob philosophiam erat celeberrimus.

Patricius. Hic floruit sub Joviano imperatore. Fuit autem ex Lydia. Qui ex occurrentium aut apparentium signorum conjectura vates fuit accuratus.

Hilarius Phryx, sub Joviano Romanorum imperatore. Fuit autem vir doctrina quidem non celebris : sed deus ipsi futurorum præscientiam impertiri videbatur. Quare fuit præstantissimus vates.

41.

In priorē Historiæ parte, quoniam nemo adhuc certa narratione prodidit, qua origine quibusve ex locis Hunni

λέως· ἦν δὲ ἐκ Λυδίας· δὲ τῆς ἀπὸ τῶν φαινομένων ἢ παρατρεχόντων σημείων τεκμάρσεως ἀκριβὲς ἦν ἐξεταστὴς.

Ἰλάριος ὁ ἐκ Φρυγίας· ἐπὶ Ἰοβιανοῦ βασιλέως Ῥωμαίων· κατὰ παιδείαν μὲν ἦν ἀνὴρ οὐ γνώριμος, κοινωνεῖν δὲ αὐτῷ θεὸς ἐδόκει τῆς τοῦ μέλλοντος προγνώσεως, ὥστε ἦν μάντις ἄριστος.]

Cf. Zosimus l. 1.; Ammian. XXIX, 1, 7 : *Correptus Fidustius... rei totius calamitosum aperit textum : absolute confessus, se cum Hilario et Patricio vaticinandi peritis, quorum Hilarius militaverat in Palatio; de imperio consuluisse futuro. etc. Idem, § 37 : His accessit philosophus Simonides, adulescens ille quidem, verum nostra memoria severissimus. Qui quum audiisse negotium per Fidustum deferretur, et causam non ex veritate, sed ex unius nutu pensari vidisset, didicisse se dixit prædicta, et commissa pro firmitate animi tacuisse. De alio quodam Hilario, qui anno 395 periit, vide infra.*

41.

Exc. De sent. p. 269, 270 : Κατὰ μὲν οὖν τὰ πρῶτα τῆς συγγραφῆς, οὐδενὸς οὐδὲν σαφὲς ἔχειν λέγοντος ὅθεν τε ὄντες οἱ Οὐννοί, ὅπη τε κείμενοι τὴν Εὐρώπην πᾶσαν ἐπέδραμον καὶ τὸ Σκυθικὸν ἔρριψαν γένος, ἐκ τῶν παλαιῶν συντιθέντι κατὰ τοὺς εἰκότας λογισμοὺς εἴρηται· τὰ δὲ ἐκ τῶν ἀπαγγελλομένων δοξάζοντι πρὸς τὸ ἀκριβές, ὡς ἂν μὴ τοῦ πιθανοῦ τὴν γραφὴν ἀπαρτήσαιμεν, μηδὲ παραφέροι· πρὸς τὴν ἀλήθειαν ὁ λόγος. Ἡμεῖς δὲ οὐ ταῦτον πάσχοντες τοῖς ἐκ παίδων οἰκίαν μικρὰν καὶ φαύλην οἰκήσασιν, εἴτα διὰ τύχης εὐροίαν μεγάλων καὶ λαμπρῶν ἐπιλαβομένοις οἰκοδομημάτων, ὅμως [δὲ] διὰ συνήθειαν τὰ ἀρχαῖα θαυμάζουσι καὶ περιστέλλουσιν, οὕτως αὐτοὶ τὰ προειρημένα γεγράφηται συγχωρήσαντες ἐτέρων ἀποστε[ρούμεθα] πάλιν, ἀλλὰ μᾶλλον ὥσπερ οἱ κατὰ τινα θεραπείαν σώματος τὰ πρῶτα χρησάμενοι φαρμάκῳ δι' ὠφελείας ἐλπίδα, κατὰ τὸ χρεῖττον πείρα δοκιμάσαντες ἐπ' ἐκεῖνο μεθίστανται καὶ ῥέπουσιν, οὐ τῷ δευτέρῳ τὸ πρότερον ἀναιροῦντες, ἀλλὰ τῷ δεδοξα-

universam Europam pervaserint, Scythicumque genus propulsarint, nos quidem memorias veteres colligentes, rem probabili ratiocinatione tractavimus : tum quicquid relatum erat, diligenti judicio exploravimus, ne quid minus probabile proferremus, et ne sermo noster veritate procul aberraret. Neque nunc tamen, more eorum, qui in exigua vilique casa a pueris enutriti, dein favorabili fortunæ cursu magnas atque splendidas domos nacti, nihilominus consuetudine victi antiquos adhuc amant lares atque amplectuntur ; haud nos, inquam, prædictis utcumque narrata fuerunt indulgentes, alia negligemus : quin potius instituto illorum, qui curando corpori intenti, etiamsi aliquam medicinam, quam utilem sperabant, jam adhibuerint, mox

σμένω κακῶς τὸ ἀληθές ἐπεισάγοντες, καὶ καθάπερ φῶς ἀπὸ λαμπάδος διὰ τῆς ἡλιακῆς ἀκτίνος ἀφανίζοντες καὶ ἀμβλύνοντες, ὁμοίως ἐπιθήσομεν ποῖς εἰρημένοις τᾷ ἀληθέστερα, καὶ κεῖνα διὰ τὴν ἱστορικὴν δόξαν συγχωρήσαντες μένειν, καὶ ταῦτα διὰ τὴν ἀλήθειαν ἐφελκυσάμενοι καὶ παραζεύξαντες.

« Gothos ab Hunnis supervenientibus cæsos victosque petivisse a Valente ut in Romanam ditionem trajecto Istro reciperentur (376), tota vetus historia testatur. Dicturus hanc rem Eunapius cœperat hic scribere de Hunnorum origine. Verum ejus narrationem infeliciter amissam non incuriose supplet Zosimus IV, 20. » MAI. Ad locum Zosimi cf. Reitemeyerus Zosimi vel Eunapii errores castigans. Ceterum v. Ammian. XXXI, 2. Hunnorum mentionem ex Eunapio Suidas quoque injicit v. Καγχάζει· ἄθρόως γελᾷ. Εὐνάπιος· « Οἱ δὲ Οὐννοι πλατὺ καγχάζαντες ὥχοντο. »

42.

Exc. De legg. p. 19-21 : Ὅτι τῶν Σκυθῶν ἡττηθέντων καὶ ὑπὸ τῶν Οὐννων ἀναιρεθέντων καὶ ἄρδην ἀπολλυμένων (τὸ πλῆθος), οἱ μὲν ἐγκαταλαμβανόμενοι σὺν γυναιξὶ καὶ τέχνοις διεφθείροντο, καὶ οὐδεμία φειδὼ τῆς περὶ τοὺς φόνους ἦν ὁμότητος. Τὸ δὲ συναλίσθην καὶ πρὸς φυγὴν ὁρμήσαν πλῆθος μὲν (ἦν?) οὐ πολὺ τῶν εἴκοσι μυριάδων ἀποδέουσαι (ἀποδέον, ὅσοι?) συνῆλθον [τῶν] εἰς τὸ μάχιμον ἀκμαζούσας (ἀκμαζόντων?). * κινηθέντες [νικηθέντες Hoesch.] καὶ ταῖς ὄχθαις ἐπιστάντες χεῖράς τε ὥρεγον πόρρωθεν μετ' ὀλοφυρμῶν καὶ βοῆς, καὶ προέτεινον ἱκετηρίας, ἐπιτραπῆναι τὴν διάβασιν παρακαλοῦντες, καὶ τὴν σφῶν συμφορὰν ὁδο-

ρόμενοι, καὶ προσθήκην τῇ σύμμαχίᾳ παρέξιν ἐπαγγελλλόμενοι. Οἱ δὲ ταῖς ὄχθαις ἐπιτεταγμένοι Ῥωμαίων οὐδὲν ἔφασαν πράξιν ἄνευ βασιλέως γνώμης. Ἐντεῦθεν ἀναφέρεται μὲν ἐπὶ τὸν βασιλέα ἢ γνῶσις· πολλῆς δὲ ἀντιλογίας γενομένης, καὶ πολλῶν ἐφ' ἑκάτερα γνώμῶν ἐν τῷ βασιλικῷ συλλόγῳ ῥηθειςῶν, ἔδοξε τῷ βασιλεῖ. Καὶ γὰρ ὑπῆν τι ζηλοτυπίας αὐτῷ πρὸς τοὺς συμβασιλεύοντας, οἱ παῖδες μὲν ἦσαν ἀδελφοῦ (καὶ γέγραπται οὕτω πρότερον), τὴν βασιλείαν δὲ διηρῆσθαι κατὰ σφᾶς ἔδόκουν, τὴν διανομὴν οὐκ ἀνενεγκόντες ἐπὶ τὸν θεῖον. Τούτων δὲ ἕνεκα, καὶ ὡς μεγάλη προσθήκη τὸ Ῥωμαϊκὸν αὐξήσων, δεχθῆναι κελεύει τοὺς ἄνδρας, τὰ ὅπλα καταθεμένους. Πρὶν δὲ τὴν διάβασιν ἐκ βασιλέως ἐπιτραπῆναι, Σκυθῶν οἱ τολμηρότατοι καὶ αὐθάδεις βιάσασθαι τὸν πόρον ἔγνωσαν, καὶ βιαζόμενοι κατεκόπησαν. Οἱ δὲ διαφθείραντες τὸν ἀποδασμὸν τοῦτον τῆς τε ἀρχῆς παρελύθησαν καὶ περὶ τοῖς σώμασιν ἐκινδύνευσαν, ὅτι πολεμίους διέφθειραν. Οἱ τε παραδυναστεύοντες βασιλεῖ καὶ δυνάμενοι μέγιστον κατεγέλων αὐτῶν τὸ φιλοπόλεμον καὶ στρατηγικὸν, πολιτικούς δὲ οὐκ ἔφασαν εἶναι. Ὁ μὲν γὰρ βασιλεὺς ἐξ Ἀντιοχείας ἐπέτρεπεν αὐτοῖς τὴν ἀχρεῖον ἡλικίαν πρῶτον ὑποδεξαμένοις καὶ παραπέμψασιν εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν ἐπικράτειαν, καὶ ταύτην εἰς ὁμηρεῖαν ἀσφαλῶς κατέχουσιν, ἐπιστῆναι ταῖς ὄχθαις, καὶ μὴ πρότερον τοὺς μαχίμους δέξασθαι διαβαίνοντας, μηδὲ τὰ πλοῖα παρασχεῖν εἰς τὴν περαίωσιν, εἰ μὴ τὰ ὅπλα καταθέμενοι γυμνοὶ διαβαίνουσιν. Οἱ δὲ ταῦτα ἐπιτραπέντες, ὁ μὲν ἐκ τῶν διαβεβηκότων ἦρα παιδαρίου τινὸς λευκοῦ καὶ χαρίεντος τὴν ὄψιν, ὁ δὲ ἡλέει (ἦλω? W.) γυναικὸς εὐπροσώπου τῶν αἰχμαλώτων, ὃς δὲ ἦν αἰχμάλωτος ὑπὸ παρθένου, τοὺς δὲ τὸ μέγεθος κατεῖχε

tamen, si potiore aliam experientia edocti fuerint, hanc deligunt atque præoptant; sic nos haud sane priora dicta confodientes, sed erroneis opinionibus veras res supponentes, ac veluti faculæ lucem solaribus radiis opprimentes hebetantesque, hactenus dictis veriora subtexemus. Nempe et superiora illa in historicæ opinionis loco esse sinemus, et præsentia addemus juxtaque apponemus, ut veritati consultum esse videatur.

Hunni vero cachinnantes abierunt.

42.

Scythiis victis et ab Hunnis cæsis et ad internecionem usque deletis, omnes, qui capti erant, cum mulieribus et eorum filiis interempti sunt, quum nullus crudelitatis et cædium esset modus; qui autem collecti effugerant non minus quam hominum ducenta millia, ad bellum apti et ætate florentes, convenerunt. Itaque profecti et ad ripam (*Istri*) stantes, manus e longinquo porrigebant, et preces cum fletu et vociferatione emittebant, trajectionemque sibi concedi flagitantes, suam cladem deplorabant, et se illis præbituros auxilii accessionem spondebant. At Romani, qui ripis præerant, nihil se nisi imperatoris jussu facturos responderunt. Quamobrem hujus rei cognitio est ad imperatorem delata. Quum res in magna varietate versaretur multaue in utramque partem in consilio principis dicta es-

sent, tandem assensus est, maxime propter æmulationem, quam habebat cum his qui imperium cum eo tenebant. Erant autem filii fratris, quemadmodum et supra dictum est, qui imperatoriam potestatem inter se dividendam statuerant, non patruī arbitrio permissa divisione. His causis impulsus, tum etiam quia maxima accessio potentiæ foret Romanis, jussit Scythas admitti, modo arma deponerent. Antequam vero trajectus esset ab imperatore concessus, Scytharum audaciores et elatiores transitum sibi vi aperire constituerunt, sed vi repulsi deleti sunt. At illi qui eam Scytharum exercitus partem oppressam confecerant, magistratu privati sunt et capitis periculum adierunt, quia videlicet hostes trucidaverant. Qui autem apud imperatorem primas partes gratiæ occupabant, et plurimum apud ipsum valebant, eos irridebant, tanquam homines militares et bello quidem aptos, sed rerum civilium prorsus rudes. Præceperat imperator ab Antiochia, ut primum imbellem et nulli usui aptam susciperent ætatem et per Romanorum ditionis terras dimitterent, et tanquam obsides tuto loco haberent; neque eo secius ad ripas consisterent, ut turbas pugnae aptas minime transgredi sinerent, neque navigia illis ad trajectionem præberent, priusquam arma deposuissent, quo nudos transmitterent. Eorum autem, qui ista mapdata exceperunt, exarsit hic amore pueri alicujus candidi

τῶν δώρων, τά τε λινᾶ ὑφάσματα καὶ τὸ τῶν στρωμάτων ἐπ' ἀμφοτέρα θυσανοειδές· ἕκαστος δὲ ἀπλῶς αὐτῶν ὑπελάμβανε καὶ τὴν οἰκίαν καταπλήσειν οἰκῶν καὶ τὰ χωρία βοηλατῶν καὶ τὴν ἐρωτικὴν λύσσαν τῆς περὶ ταῦτα ἐξουσίας. Νικηθέντες δὲ ὑπὸ τούτων νίκην αἰσχίστην καὶ παρανομωτάτην, ὥσπερ τινὰς εὐεργέτας καὶ σωτῆρας παλαιούς μετὰ τῶν ὅπλων ἐδέξαντο. Οἱ δὲ τοσοῦτον ἀκονιτὶ πρᾶγμα διαπεπραγμένοι καὶ τὴν οἴκοι συμφορὰν εὐτυχήσαντες, οἷγε ἀντὶ τῆς Σκυθῶν ἐρημίας καὶ τοῦ βαράθρου τὴν Ῥωμαϊκὴν ἀρχὴν ἀπελάμβανον, εὐθὺς πολὺ τι βάρβαρον ἐν τῷ παρασπόνδῳ καὶ ἀπίστῳ διέφαινον. Ἡ μὲν γὰρ ἄχρηστος ἡλικία προλαβοῦσα κατὰ τὴν διάβασιν μετὰ βαθείας σπουδῆς καὶ φροντίδος τῶν ταῦτα βεβουλευμένων εἰς τὰ ἔθνη κατεχεῖτο καὶ διεσπείρετο. Οἰκέται δὲ καὶ γυναῖκες καὶ παῖδες ἐκείνων, οἱ μὲν βασιλικὰ παράσημα ἔχοντες, τὰς δὲ ἦν ἄβροτέρας ὁρᾶν ἢ κατὰ αἰχμάλωτον. Παῖδες δὲ αὐτῶν καὶ τὸ οἰκετικὸν (τοῦ οἰκετικοῦ? W.) πρὸς τε τὴν εὐκρασίαν τῶν ἀέρων ἀνέδραμον καὶ παρὰ τὴν ἡλικίαν ἤβησαν, καὶ πολὺ τὸ ἐπιφυόμενον ἦν πολέμιον γένος. Οἱ μὲν οὖν παλαιοὶ μῦθοι λέγουσι περὶ τὴν Βοιωτίαν καὶ τὴν Κολχίδα, δρακοντείων ὀδόντων κατασπαρέντων, ἐν ὅπλοις ἅμα τῷ σπόρῳ τοὺς ἀνδρας ἀναπάλ्लεσθαι (ἀνατέλλεσθαι? W.)· ὁ δὲ καθ' ἡμᾶς χρόνος καὶ τὸν μῦθον τοῦτον εἰς φῶς καὶ ἔργον συνήγαγε καὶ ὀφθῆναι κατηνάγκασεν. Οὐ γὰρ ἔφθασαν τοῦ Σκυθικοῦ γένους εἰς τὴν ἐπικράτειαν τὴν Ῥωμαϊκὴν οἱ παῖδες ὥσπερ ὀδόντες διασπαρέντες, καὶ πάντα ἦν μεστὰ θυμοῦ καὶ μανίας καὶ

φόνων, ἀνελθόντων αὐτῶν εἰς ἡλικίαν μάχιμον παρὰ τὸν χρόνον. Τὸ δὲ ἀκμάζον τῆς Σκυθικῆς ἀλκῆς καὶ γενναιότητος, τοῖς ὑποδεξαμένοις ἀντὶ τῶν ἐκβεβληκότων ἐς ἐπανάστασιν εὐθὺς ἐγερθὲν καὶ μαχόμενον, πολὺ δεινότερα καὶ τραγικώτερα συνετόλμησεν ὢν ἔπαθεν. Ἡ μὲν γὰρ Θράκη πᾶσα καὶ ἡ συνεχὴς αὐτῇ χώρα Μακεδονία καὶ Θεσσαλία τοιαύτη τίς ἐστὶ καὶ οὕτω πολυύμνητος, ὥστε οὐδὲ εἷς κατὰ (καὶ? W.) ταῦτα ἀναγράφειν ὁ λόγος ἦν. Τοσαύτην δὲ οὔσαν αὐτὴν καὶ οὕτω πολυάνθρωπον, εὐδαίμονά τε ἅμα καὶ εὐάνδρον, ἢ τῶν Σκυθῶν ἄπιστος καὶ παράλογος ἐπανάστασις ἐξαπινάίως καὶ παραχρῆμα τῆς διαβάσεως συντολμηθεῖσα καὶ ἀνοιδήσασα κατεστόρεσεν ἐς τοσόνδε καὶ καθημάζευσεν ταῖς συμφοραῖς, ὥστε χρυσὸν ἀποδειχθῆναι πρὸς τὰ Θράκια πάθη τὴν Μυσῶν παροιμιώδη λείαν. Δόξαν δ' αὐτοῖς στασιάζειν, ἀξιωμαχοῦ μὴ παρούσης δυνάμεως εἰς ἄμυναν, τῷ τε πλήθει πρὸς ἀνθρώπους ἀφυλάκτους καὶ ἀνόπλους ἐφάνησαν φοβερώτατοι, καὶ τῷ φονικωτάτῳ πρὸς τὸ κρατούμενον πάντα ἀνδρῶν ἐχλήρωσαν. Περιεστῆκει δὲ ἐς ἴσον λόγον καὶ Σκύθας Οὐννων μὴ φέρειν ὄνομα καὶ Ῥωμαίους Σκυθῶν. Πόλεις γοῦν εὐαρίθμητοι καὶ ὀλίγαι τινὲς διεσώθησαν καὶ ἔτι σώζονται τειχῶν ἕνεκεν καὶ οἰκοδομημάτων· ἢ δὲ χώρα καὶ (κατὰ? W.) τὸ πλεῖστον ἀπανάλωται, καὶ ἐστὶν ἀοίκητον καὶ ἄβατον διὰ τὸν πόλεμον. Βασιλεὺς δὲ ἐπειδὴ τούτων ἐπύθετο τῶν ἀδιηγῆτων κακῶν, πρὸς μὲν τοὺς Πέρσας ἀναγκαίαν εἰρήνην συνθέμενος, ἑαυτῷ δὲ πολεμήσας ἐπὶ μεταγνώσει τῆς ὑπόδοχῆς, τῷ θυμῷ τε ὑπερέζεσε, καὶ πρὸς τὸν πόλεμον

et vultu grati ex his, qui trajecti fuerant, alter misertus est uxoris formosae unius ex captivis. Hic captus est virgine formosa, alios magnitudo munerum cepit, linea vestimenta et stragula ab utraque parte fimbriata. Plane unusquisque ipsorum hoc propositi habuit, ut suas domos servis, villas pastoribus et insanum amoris furorem quavis licentia implerent. Itaque victi ejusmodi victoria foedissima et scelestissima eos tanquam benefactores et servatores priscos cum armis exceperunt. At illi tantam rem sine ullo labore adepti, patriam calamitatem jam lucro apponentes (nam pro desertis Scythiae locis et barathro in Romanum invaserunt imperium), multam statim barbariem frangendo perfide foedere prodiderunt. Imbellis quidem aetas quae prior transierat, diligenti studio curaque eorum, qui hoc consilii dederant, per provincias distributa fuerat sparsimque collocata. Porro cernere erat domesticos eorum et uxores et liberos, hos quidem bullas regias ferentes, illas autem delicatius, quam captivas decebat, victitantes. Liberorum autem et servitiorum corpora salubritate aeris excrescebant, praematuraque aetate pubescebant, atque omnino gens hostilis ubique pullulabat. Aiunt veteres fabulae, satis in Boeotia et Colchide draconum dentibus, armatos homines ex easatione semet extulisse: nostra vero aetas fabulam istam publica in luce veroque opere effectam dedit, et spectare coacta est. Nam statim ac Scythici generis soboles, ceu dentes illi, in Romano imperio sata fuit, ubique odia rixaeque et caedes exaudiebantur adole-

scentium horum, qui intempestive ad aetatem armiferam perveniebant. Atque ita juvenus potentiae Scythicae generosissima coepit profinus, loco eorum a quibus nuper expulsa fuerat, hospites suos oppugnare, hisque mala multo luctuosiora pejoraque inferre, quam ipsamet perpessa fuerat. Profecto universa Thracia et huic finitimae provinciae Macedonia atque Thessalia, tam uberes tamque admirandae erant, ut nulla satis oratione describi possint. Hanc talem tantamque regionem tam beatam tamque multis ac strenuis viris cultam, infida atque insperata Scytharum seditio, quae statim post transitum conspirato ausu erupit, adeo stravet et calamitatibus vastam fecit, ut, comparata cum his praedatio aurum esse videretur Mysica illa quae proverbio fertur praedatio. Quum ergo Scythiis rebellare libuisset, quo tempore nullae copiae resistendo idoneae aderant, multitudo sua incautos inermesque cives perterruerunt, multisque caedibus in devictos saevientes regionem incolis nudaverunt. Inde factum est ut Romani Scytharum nomen non minus reformidarent, quam Scythae nomen Hunnorum. Ex civitatibus paucae moenibus et propugnaculis tutae, quas facile est enumerare, integrae et illaesae permanserunt et adhuc permanent. Sed regio ipsa plurimum est vastata, et inculta et deserta jacet ex hoc bello. Imperator autem ul de tot tantisque malis, quae narrari non possunt, factus est certior, se ipsum, quod illos receperit, accusans, pacem cum Persis necessario facere est coactus. Itaque ira flagrans et totus in illud bellum incumbens praemittit Sara-

ἐντείνων (ἐντύνων? B.) ἑαυτὸν προκαταπέμπει τὸ Σαρακηνῶν ἱππικὸν ὡς ἀντισχῆσον τοῖς βαρβάροις. Ἦδη γὰρ καὶ τὴν Κωνσταντίνου πόλιν κατέτρεχον, καὶ τοῖς τείχεσιν ἡνόχλουν περικαθήμενοι, πολέμιόν τε οὐδὲν ὀρῶντες ἐς ἀντίπαλον μάχην, καὶ τοῖς φρονήμασιν εἰς πᾶσαν ὕβριν ὠλισθηκότες. Ὁ δὲ καὶ περιφανῶς ἔδοξε κάλλιστα στρατηγῆσαι κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἡ τύχη. De re cf. Zosimus IV, 20.

43

Suidas v. Πρόβολος· Εὐνάπιος· « Ὁ δὲ βασιλεὺς τούτους δεξάμενος, κτήματά τε αὐτοῖς καὶ χώραν ἀπένειμε, καὶ προδόλους τε ὑπελάμβανε γενναίους καὶ ἀδαμαντίνους ἔχειν πρὸς τὰς ἐκείνη τῶν Οὐννων ἐμβολάς. »

« Agi credo de Valente, qui Scythas Hunnorum impressionibus continuis vexatos in Thraciam recepit. V. Zosim. IV, 20, 8. » BOISSON.

44.

Exc. De sent. p. 270 : « Ὅτι Μαρκιανὸς ἀνὴρ ἐς ἀρετὴν ἅπασαν ὥσπερ τις κανὼν ἡκριβωμένος. »

« Marcianus hic est sub Valentiniano jun. vicarius, de quo loquitur in codicis Theod. Prosopographia Gothofredus. Jam quod ejus virtutes Eunapius commendat, bene est; nam et Symmachus, Epist. VIII, 23, ad hunc quasi severi moris magistrum scribit de vitæ suæ castimonia eximia; cujusce argumenti literas ad Clodium certe non scripsisset. » MAL.

45.

[Suidas : Μουσώνιος, ἐπὶ Ἰοβιανοῦ ἦν βασιλέως.

cenorum equitatum, qui barbarorum impetum reprimere. Jam enim usque ad Constantinopolim excurrebant, et tanquam urbem obsidentes moenia incursabant, quum nullas copias, quæ illis resistere possent, cernebant, superbia sua ad omnem ferociam delati. Unde fortuna tunc temporis manifeste visa est belle pro Romanis militasse.

43.

Rex autem quum hos excepsisset, ipsis et pecudes et agros distribuit, existimans eos validissimi et adamantini muniti loco sibi fore adversus Hunnorum irruptiones.

44.

Marcianus ad omne virtutis genus tanquam regula quædam exactus erat.

45.

Quæcumque optima erant, si quis ea cum Musonii gravitate et actiosa ingenii profunditate contulisset, parva videbantur. Propter quæ jure meritoque laudatus, maritimam Asiæ regionem peragravit, eique proconsul etsi majorem dignitatem haberet, iter facienti cedebat. Musonius igitur quum paucis diebus omnem illam oram perlustrasset,

Πάντα, ὅσα ἦν ἄριστα, μικρὰ ἐφαίνοντο πρὸς τὸν ὄγκον Μουσωνίου καὶ τὴν σὺν τῷ δραστηρίῳ τῆς γνώμης βαθύτητα· δι' ἃ κατὰ λόγον εὐδοκιμῶν τὴν τε ἁλιτενῇ χώραν τῆς Ἀσίας ἐπῆλθε, καὶ ὁ τὴν ἀνθύπατον καὶ μερίζονα ἔχων ἀρχὴν πρὸς τὰς ἐπιδημίας ἐξίστατο, κακῆϊνος ἅπαντα ἐπιὼν ἐν ὀλίγαις ἡμέραις τὴν θάλασσαν ἐπλήρωσε τῶν ἀπὸ τῆς Ἀσίας εἰσφορῶν. Ἐπεκάλει δὲ οὐδεὶς ἄδικον οὐδὲν τοῖς γινομένοις· ἀλλὰ παιδιὰ τις ἦν ἅπασι τοῖς καταβάλλουσι τὰ εἰσφερόμενα· Εὐνάπιος γὰρ ὁ ἐκ Φρυγίας ῥήτωρ ἐπεστάτει τοῖς πραττομένοις.]

Exc. De sent. p. 270, 271 : Φιλόκαλος γὰρ ὢν καὶ φιλόγαθος ὁ Μουσώνιος τοὺς πανταχόθεν καθεῖλκεν παρ' ἑαυτὸν, ὥσπερ ἡ μαγνητὶς λίθος τὸν σίδηρον. Οὐκ ἦν δὲ βασανίζειν ὁποῖός τις ὁ δεῖνα, ἀλλὰ Μουσώνιον φίλον ἀκούσαντα, ὅτι καλὸς ἦν εἰδέναι.

Ὅτι συνηρτῆσθαι τοῦ πολέμου δοκοῦντος Μουσώνιος ἵππον ἐπιβάς ἐξῆι τῶν Σάρδεων. Καὶ ὁ Θεόδωρος τὸν συγγραφέα μεταπεμφάμενος ἐδάκρυσε τὴν ἐξοδὸν, καὶ ἀνδρὶ τᾶλλα γε ἀτεράμονι καὶ ἀτέγκτω δάκρυα κατεχεῖτο τῶν παρειῶν ἀκρατέστερον.

Ὅτι τὸ ἐπὶ Μουσώνιον ἐπίγραμμα τὸ παρὰ Θεόδωρου τοιοῦτόν ἐστιν·

Ἐνθα μὲν Αἴας κεῖται ἀρήϊος, ἔνθα δ' Ἀχιλλεύς,
ἔνθα δὲ Πάτροκλος θεόφιν μῆστωρ ἀτάλαντος·
ἔνθα δ' ἐπὶ τρισσοῖσι πανεῖκελος ἥρώεσσι
ψυχὴν καὶ βιότοιο τέλος Μουσώνιος ἥρως.

Ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι κατεκόπησαν παρὰ Ἰσαύρων, καὶ τούτῳ ὥσπερ δράματι μεγάλῳ καὶ τραχεῖ τὸ κατὰ Μουσώνιον ἐπεισόδιον οὐκ ἔλαττον ὁ δαίμων ἐπήνεγκεν. Ἐνταῦθα πού τῆς συγγραφῆς ἀφώρισται τὸ

mare tributis Asianis implevit. Nullus vero de rebus illis, quæ fiebant, ut injustis, querebatur: sed illa, quæ tributorum causa conferebantur, omnibus, qui ea pendebant, ludus quidam erant. Eunapius (*a Nostro ille diversus*) enim, Phrygius orator, negotio illi præerat.

Pulchri enim bonique amans Musonius mortales omnes ad se pelliciebat, ceu ferrum magnes lapis. Neque opus erat qualis quisquam esset expendere; sed ubi amicum Musonii scires, egregium esse virum satis noveras.

Bello jam indicto, Musonius, equo consenso, Sardibus progressus est. Tum Theodorus, quum eum, qui hæc scribit, ad se vocasset, eluxit viri discessum. Revera homini alioquin duro et immiti lacrimæ ubertim per genas manabant.

In Musonium epigramma Theodori hoc est:

Ubi jacet Ajax Mavortius, ubi Achilles,
ubi Patroclus diis consilio par:
ibi tribus heroibus animo vitæque fine
persimilis Musonius heros jacet.

Romani ab Isauris occisione cæsi fuerunt. Atque huic tanquam dramati magno et atroci Musonii episodium non minoris momenti fata adjunxerunt. In hoc autem historiæ

πραχθὲν, ὅτι τοῖς χρόνοις παρέτεινε καὶ συγκατέστρεψεν ἐπὶ τὰ προειρημένα, ὥστε τοῖς καιροῖς μὴ πολὺ παραλλάττειν ἐς τὸ τέλος τὴν γραφὴν.

Suidæ locum ad Eunapium referendum esse primus monuit Valesius ad Ammian. Marcell. XXVII, 9, 6; ubi hæc : *At in Isauria globatim per vicina digressi prædones, oppida villasque uberes libera populatione vexantes, magnitudine jacturarum Pamphyliam adflctabant et Cilicas. Quos quum nullis arcentibus internecive cuncta disperdere Asiæ vicarius ea tempestate Musonius advertisset, Athenis Atticis antehac magister rhetoricus : deploratis novissime rebus, luxuque adjumento militari marcente, adhibitis semiermibus paucis, quos Diogmitas appellant, unum grassatorum cuneum, si patuisset facultas, adoriri conatus, per angustum quendam transiens devexitatis anfractum, ad inevitabiles venit insidias : et ibi cum his confossus est quos ducebat.* Mors Musonii pertinet ad annum 368. Unde patet hæc memorari præter ordinem chronologicum. Idque ipse Eunapius indicat verbis : Ἐνταῦθά που τῆς συγγραφῆς ἀφώρισται τὸ πραχθὲν, ὅτι τοῖς χρόνοις παρέτεινεν... ἐπὶ τὰ προειρημένα. Scilicet Isauri post motus illos, quibus Musonius periit, quieverunt usque ad annum 376. De hoc autem tempore Eunapius loquens superiora, quatenus ad Isauros pertinent, repetiit. Quemadmodum Eunapius, sic Zosimus (IV, 20 ad ann. 376) quoque turbas Isauricas eo loco commemorat quo de Hunnis Gothorumque migrationibus sermo est. Ceterum de Musonio cf. Eunapius in Vit. Proæresii p. 92 ed. Boiss. : Ἐπανεστή δὲ αὐτῷ (τῷ Προαιρεσίῳ) ὁ Μουσώνιος, εἰς σοφιστικὴν ὁμιλητῆς ὦν αὐτοῦ (περὶ οὗ πολλὰ διὰ τὰς ἄλλας ἐν τοῖς διεξοδικοῖς γέγραπται), καὶ ὅτε γε ἀντῆρε, καταμαθὼν πρὸς τίνα ἔχει τὸν ἀγῶνα, ταχὺ μάλα ἐπὶ τὴν πολιτικὴν κατεπήδησεν. V. Wernsdorf. ad Himer. p. 473. De filiis ejus cf. Zosimus V, 5. — Ὁ Θεόδωρος] « Arbitror hunc esse Theodorum Iamblichii discipulum, qui appellatur in Comm. ad Nicomach. Arith. p. 61,

vel Theodorum aliquem magistratum. Tum et Theodori proconsulis exstant epigrammata duo ap. Brunckium tom. III, p. 6. » MAI. Idem Majus ex epigrammate colligit ad Ilium Musonium esse sepultum. — E postremis quædam adducit Suidas v. Δρᾶμα et Ἐπεισόδιον.

46.

Exc. De sent. p. 271. 272 : Ὅτι ὁ βασιλεὺς Οὐάλης κατὰ τὸν καιρὸν ἡνίκα οἱ Σχύθαι τὴν Μακεδονίαν ἐπέτρεχον, παρελθὼν εἰς τὴν πόλιν τὰς πανταχόθεν δυνάμεις συνήγειρεν ὡς μέγα τι καὶ παράδοξον ἐργασόμενος. Ὅσον δὲ παιδεία ἀναγνώσεως ἰσχύει πρὸς τοὺς πολέμους καὶ ἡ διὰ τῆς ἱστορίας ἀκριβοῦς θεωρία πρὸς ἀμαχόν τινα καὶ γραμμικὴν ἔχθασιν τελευτῶσι καὶ συναγκασμένην, καὶ τότε ὁ χρόνος ἀπέδειξεν. Πολλῶν γὰρ ἐπὶ πολλοῖς μαρτυρούντων, καὶ τῆς πείρας πόρρωθεν βοώσης, ὅτι οὔτε πολλοῖς οὔτε ὀλίγοις μάχεσθαι προσῆκεν ἀπεγνωκόσιν ἑαυτῶν καὶ πρὸς κίνδυνον ἐτόίμως ἔχουσιν, ἀλλ' ὅτι τοιαῦτα στρατόπεδα καταλύειν συμφέρει χρόνῳ τρίβοντα τὸν πόλεμον καὶ περιχόπτοντα τὰς ἀφορμὰς τῶν ἐπιτηδείων, ὅπως ὑφ' ἑαυτῶν πολεμοῖντο δι' ἑνδεῖαν πολλοὶ τυγχάνοντες, καὶ μὴ πρὸς τύχην ἀποκινδυνεύωσιν, ἀλλ' ἐν ἀπόρῳ καὶ τὸ κινδυνεύειν ἔχωσιν, ἐπὶ τοῖς ἐναντίοις οὔσης τῆς ἐπιχειρήσεως.*

Ὡς δὲ ἦν τοιούτων ἀρετῶν ἡ κτῆσις* — σπανιώτερον δὲ οὐδὲν ἀρετῆς ἐν βίοις διεφθαρμένοις καὶ ἀγωγαῖς ἐπὶ χεῖρον προκατειλημμέναις.

De Valentis contra Gothos bello (378) vide Zosim. IV, 21, 1. In postremis σπανιώτερον δὲ οὐδὲν ἀρετῆς κτλ. sermo est de improbitate eorum qui Constantinopoli rebus præfecti erant. Quibus quum bellum committere tutum non putaret Valens, ex Italia advocavit Sebastianum, virum integrum prudentemque, de quo v. fr. 47. Cf. Zosim. IV, 22, 6 sq. Ammian. XXXI, 11, 1.

47.

Suidas : Σεβαστιανός. Οὗτος ἐπὶ Οὐάλεντος ἦν ἐγένετο δὲ ἐπὶ τούτου ἀνδρῶν πολεμικῶν ζήτησις· εὐ-

loco id positum est, quia tempus ejus usque ad prædictas res protenditur fitque iis coætaneum, adeo ut temporibus haud multum declinet a tramite historia nostra.

46.

Valens Cæsar, quo tempore Scythæ Macedoniam incurabant, profectus (Antiochia) Constantinopolim militares undique copias contrahebat, magnum quid moliens et inopinum. Jam quantum valeat ad belli usum literarum cognitio, quantumque historiæ accurata notitia prosit iis qui certum aliquem et definitum necessariumque exitum sortiri volunt, illo quoque tempore patefactum est. Nam et multi multifariam testantur, atque ipsa experientia vocem veluti procul mittens docet, neque magno, neque parvo

militum numero adversus desperantes atque ad periculum quodvis paratos esse pugnandum; verum ejusmodi exercitus trahendo bello esse dissolvendos, subtractis interim commeatibus, ut intestina necessitate vincantur, dum alimonie penuriam numerus prægravat: neque iis concedendum, ut fortunam experiantur, verum efficiendum, ut ne pugnae tentandæ facultatem liberam habeant, cujus arbitrium penes adversarios sit.

Quum ejusmodi virtutem adeptio* — Nihil rarius virtute est in vitioso vitæ genere atque in moribus ad deterio-rem semitam pronis.

47.

Sebastianus. Hic tempore Valentis fuit. Sub quo quum virorum bellicosorum delectus haberetur, hic vir omni

ρέθη δὲ οὗτος ὁ ἀνὴρ πάσης ἐλπίδος κρείττων, οὐδεμιᾶς ἀρετῆς ἀποδέων· οὐδενὸς γὰρ μὴ ὅτι τῶν καθ' αὐτὸν ἀνθρώπων [ἐλείπετο], ἀλλὰ καὶ τοῖς παλαιοῖς δίκαιος ἦν παραβάλλεσθαι, καὶ τούτων τοῖς ἄγαν εὐδοκίμοῦσιν εἰς ἅπαντας· ὅς γε φιλοπόλεμος μὲν ὢν, ἥκιστα φιλοκίνδυνος ἦν· οὐ δι' ἑαυτὸν, τῶν ἀρχομένων δὲ ἔνεκεν· χρημάτων δὲ αὐτῷ πλήθους ἔμελεν, ὅσα τὸ σῶμα διὰ τῶν ὀπλων κοσμήσειν ἔμελλε· τροφὴν δὲ προήρητο σκληρὰν καὶ τραχεῖαν, καὶ ὅση καμόντι ἤρκει, καὶ ὀρμωμένῳ πρὸς κάματον οὐκ ἦν κώλυμα. Φιλοστρατιώτης δὲ ὢν διαφερόντως, στρατιώταις οὐκ ἐχαρίζετο, ἀλλὰ πᾶσάν τε ἀφήρει πλεονεξίαν τὴν ἀπὸ τῶν οἰκείων, καὶ τὸ ἀρπακτικὸν ἐπὶ τοὺς πολεμίους ἔτρεπεν· ἐκόλαζε δὲ ἰσχυρῶς τοὺς παραβαίνοντας ταῦτα, καὶ τοῖς πειθόμενοις εἰς τὸ εἶναι (?) συνηγωνίζετο· ἀπλῶς δὲ εἰπεῖν, ὑπόδειγμα καὶ χαρακτῆρα παρεῖχεν ἑαυτὸν ἀρετῆς· γεγονὼς δὲ ἐπὶ μεγάλας καὶ λαμπραῖς στρατηγίαις, ὥσπερ ὁ Ῥοδίων κολοσσὸς, διὰ μέγεθος καταπληκτικὸς ὢν, οὐκ ἔστιν ἐράσμιος, κακεῖνος διὰ τὸ ἀφιλοχρήματον θαυμαστὸς ὢν, οὐκ ἔσχε χάριν· προσκεκρουκῶς δὲ διὰ γνώμης ὀρθότητα τοῖς κατακοιμισταῖς εὐνούχοις τῶν βασιλέων, εὐκολος ὢν διὰ πενίαν καὶ κοῦφος εἰς μετανάστασιν, διεδέχθη τῆς στρατηγίας.

Exc. De sent. p. 272, 273 : Ὅτι Σεβαστιανὸς τὴν ἡγεμονίαν παρὰ τοῦ βασιλέως Οὐάλεντος εἰληφὼς παρὰ πάντων ὑπόνοιαν δισχιλίους ἤτησεν ὀπλίτας. Τὴν δὲ ἐξουσίαν τῆς αἰρέσεως αὐτὸς ἐπιτραπείας, τοῦ βασιλέως καὶ χάριν προσομολογήσαντος, ὅτι κινδυνεύσει περὶ δισχιλίους, εἴτα ἐρομένου τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ὀλίγους αἰτοίῃ, τὰ λοιπὰ ὁ Σεβαστιανὸς ἔφη τὸν πόλεμον εὐρῆσειν· τοῖς γὰρ εὖ πράττουσι πολλοὺς προσθήσεσθαι· πλῆθος δὲ μετακαλεῖν ἐξ ἀναγωγίας δύσκολον· ὀλίγων

δὲ ἀρχομένων ἐς τὸ καλὸν μεταπλασθέντων, καὶ τῆς ἀγωγῆς ἐπιτυχανούσης, τό γε (τότε B.) κατὰ μικρὸν προσιόντας ῥᾶον ἐπὶ τὸ κρεῖττον ἐνταθήσεσθαι.

Suidæ locum Eunapio vindicavit Valesius ad Ammian. XXXI, 11. Nonnulla ex eo iterum affert Suidas v. Κολοσσὸς et Προσκεκρουκῶς. Cf. Zosim. III, 23.

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ.

48.

Exc. De sent. p. 273 : Ὁ δὲ βασιλεὺς Θεοδόσιος, παραλαβὼν τσαύτην ἀρχὴν καὶ βασιλείαν, συνεμαρτύρησε τοῖς παλαιοῖς ἡλίκον ἐστὶ κακὸν ἐξουσία, καὶ ὅτι πρὸς τὰ πάντα στεγανόν τι καὶ μόνιμον πλὴν εὐτυχίας ἄνθρωπος. Οὐ γὰρ ἔφθασε παρελθὼν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν, καὶ καθάπερ μεράκιον μελλόπλουτον πατὴρ ἐπὶ χρόνῳ πολλὰ χρήματα σεσωρευκότος διὰ σωφροσύνης καὶ φειδῶ, ἀθρόως κυριεῦσαν τῶν πραγμάτων σφοδρόν τινα καὶ παντοῖον ὄλεθρον κατὰ τῶν εὐρεθέντων μαίνεται, οὕτω καὶ τότε ἦν ὀρῶντα ἐπισκοπεῖν ὥσπερ ἐκ περιωπῆς, τὸν γε ἔμφρονα, μηδένα τρόπον ἀμελούμενον κακίας καὶ ἀκολασίας ἐς τὴν κοινὴν τῶν πραγμάτων διαφθοράν.

Ἀπορία γὰρ πρὸς εἰσφοράς ἀκίνδυνον.

« Eunapium Christianis omnibus fuisse infensum imperatoribus satis novimus. Hic autem reprehendit Theodosii luxum; cujus vituperationis imitatore habet Eunapius Zosimum, qui, IV, 27, ait Theodosium exorsum esse imperium a luxuria, sordida et prodigalitate. Pergit porro idem Zosimus Theodosii luxum describere IV, 28. 33. 50. Sed

spe melior est inventus, nullius virtutis expertus. Nullus enim erat non solum illius ætatis hominum, sed ne priscorum quidem et eorum qui apud omnes valde celebrantur, cum quo non posset jure comparari. Qui, quum bella amaret, minime tamen periculorum amans erat, non propter se, sed propter eos quibus imperabat. Pecuniæ copiam curabat, tantum ut corpus armis ornaret. Victu vero utebatur duro et aspero, qui ipsi defatigato sufficeret, et ad laborem eunti non esset impedimento. Quum autem insigniter militum amans esset, vitiis tamen eorum non gratificabatur, sed omnem illorum avaritiam et rapacitatem a suis avertens in hostes convertebat. Illos vero, qui hæc violassent, graviter puniebat: obtemperantibus vero pro viribus erat adjumento. Denique, ut paucis rem expediam, se ipsum virtutis exemplum et effigiem præstabat. In magnis autem et splendidis præturis versatus, ut Rhodiorum Colossus ob magnitudinem formidabilis est, non autem amabilis, sic et ille propter virtutem ab avaritia prorsus alienam, admirabilis quidem erat, sed nullam habebat gratiam. Et quum propter mentis rectitudinem offendisset eunuchos, Regum (Gratiani et Valentiniani II) cubicularios, ipsi, qui propter paupertatem expeditus et ad locum mutandum facilis erat, imperii successor datus est.

Sebastianus, imperium copiarum ab imperatore Valente

consecutus, præter omnium expectationem duo millia tantummodo militum postulavit. Quumque ei delectus arbitrium permissum fuisset, eidemque gratum animum imperator testaretur, quod duobus tantum stipatus millibus prælium experiri auderet, insuperque causam rogaret tam paucos poscendi, « Quæ desunt, inquit Sebastianus, bellum inveniet; nam felicibus multi adjungentur: nunc vero multitudinem corruptam a perditis moribus revocare per arduum est. Contra si pauci ad virtutem incipiant retrahi, tunc disciplina adhibita illi etiam, qui paulatim accedent, facilius vitam emendabunt. »

48.

Theodosius Augustus, tam lata ditione imperioque potitus, veteris effati veritatem demonstravit, malum scilicet ingens esse potestatem, atque hominem quamvis ad cetera firmum atque obduratum felicitati tamen non posse resistere. Nam veluti adolescentulus luculentam patris hereditatem diuturna frugalitate parsimoniaque partam repente adeptus, vehementi quodam furiosoque impetu ad prodigendam rem inventam rapitur: sic tum licebat cordato homini tanquam e specula observare Theodosium ad commune rei publicæ exitium omni improbitate intemperantiaque ruentem.

Egestas adversus imperatum tributum tuta est.

contradicit calumniæ Victor in Epitome de Theodosio dicens, *prohibuisse lege ministeria lasciva psaltriasque comissionibus adhiberi, etc. Elegans lautumque convivium dare solitum, non tamen sumptuosum, etc. Vescendi continentia valetudinem rexisset*. Contradicit etiam Themistius in oratione quam ego Mediolani edidi, de præfectura suscepta, cap. 7, 9, qui Theodosium Marco et Antonino parem philosophia dicit. » MAI. Zosimi auctoritatem tuetur Reitemeyer. ad Zosim. p. 593. — Ἀπορία γὰρ κτλ.] » Vix dubito quin h. l. Eunapius Theodosium reprehenderit veluti tributorum graviorum exactorem, quod facit Zosimus IV, 29. 32 : cui pariter insimulationi diserte obviam it prædictus Victor, tum multo luculentius Themistius in Oratione l. cap. 17 sqq., qui sublata propemodum a Theodosio tributa narrat, redditum a fisco aurum, expeditum æs alienum, victum suppeditatum, orbis pueris puellisque consultum, proscriptis restituta bona, barbaros ipsos in ditioe Romana commeatu sublevatos ab imperatore prædicat. » MAI.

49.

[Suidas v. Ἐκμελής. « Καὶ Θεοδοσίος ὁ βασιλεὺς ἐκμελὴς ἦν καὶ πάσῃ ῥαθυμίᾳ ἐκκείμενος. »] Verba Eunapii agnoscit Boissonadius. Idem ad rerum statum, qui Theodosii temporibus erat, spectare censet sequentia :

Idem : Σιρομάστης, σχεῦός τι σιδηροῦν, λαβὴν ξυλίνην ἔχον παρὰ τοῖς τελώνασις εἰς ἔρευναν. » Εὐνάπιος. « Ὡστε ὁ σιρομάστης μᾶλλον εὐδοκίμει τοῦ δόρατος. » « Describat forte immanem hanc pecuniæ cupiditatem, qua Theodosius laborabat, quum fisci procuratores vectigalia atrocibus modis extorquerent, et imperator, in pensionibus exigendis totus, remque militarem prorsus negligens, τὸν σιρομάστην præferret τῷ δόρατι. Cf. Zosim. IV, 28, 32. » Boisson.

Idem : Πύμη, ὁρμὴ βιαία. Εὐνάπιος. « Τσαύτη τις ἦν πρὸς τὸ ἀσελγέστερον ῥύμη τε καὶ φορὰ, ὥστε οἱ ἄρχοντες τῶν πολεμίων ἦσαν πολεμιώτεροι. » Cf. Zo-

sim. IV, 29, 3 : Οἱ τὰς πόλεις οἰκοῦντες πενία τε καὶ ἀρχόντων κακία τρυχόμενοι, δυστυχῇ καὶ οἴκτιστον ἔτριβον βίον κτλ.

Idem : Ἐπέκλυσεν, ἐκαθάρισεν ἢ ἀντὶ τοῦ ἐπέρρευσε. « Τσαῦτα καὶ τοιαῦτα ἐπέκλυσε κακὰ, ὥστε χρυσὸς ἦν καὶ λευκὴ τις ἡμέρα κρατῆσαι τοὺς βαρβάρους. » Eunapii esse conjiciunt Hemsterhusius ad Lucian. Necyom. 4 et Boissonadius.

50.

Exc. De sent. p. 274 : Ὅτι οἱ Νικοπολῖται τῶν ἄλλων Θρακῶν κατεγάλασαν, εἰ τῷ φόβῳ τῆς βασιλείας τὰ δεινὰ ἔπασχον, τὸ μὲν βοηθῆσον ἀεὶ δι' ἐλπίδος λεπτῆς εἰκάζοντες, τὸ δὲ τῶν κινδύνων ἐνεστηχὸς πείρα καὶ ὄψει διὰ μαλακίαν ὑπομένοντες. Οὔτε γοῦν αὐτοὶ φρουρὰν τινα στρατιωτικὴν πεμφθήσεσθαι προσεδόκησαν, οὐδὲ ἐν ἐτέροις ἔθεντο τὴν σωτηρίαν, ἀλλὰ τῶν μὴ δυναμένων ἑαυτοῖς ἀμύνειν περιφρονήσαντες εἰς ἐλευθερίαν ἐπικίνδυνον ἀπέστησαν.

Ὅτι ἐπὶ Θεοδοσίου οἱ βάρβαροι τὴν Θράκην ἐδήωσαν κατὰ μικρόν.

« Nicopolim eo anno quo Valens periit, qui annus proximus est Theodosii imperio, occupatam a Gothis dicit Ammianus XXXI, 11, 2 : *Barbari, motu imperatoris cum abundante milite cognito, popularibus jungere festinant, circa Beroëam et Nicopolim præsidiis fixis*. Jam vero ex hoc Eunapii excerpto cognoscimus Nicopolitanos barbaris præpotentibus ultro sui deditionem fecisse ; ceterisque Thracibus, qui metu experiendæ regiæ potestatis ad barbarorum partes minime accederent, timiditatem atque stultitiam exprobravisse, propterea quod præsentia extrema pati mallent, quam incertam experiri fortunam : nec Romanorum præsidium, metu amittendæ libertatis, implorarent, neque cum barbaris conspirarent. » MAI.

51.

Suidas v. Παραστάτης. Καὶ Εὐνάπιος. « Πολὺ διεστώτας ἀλλήλων χωρεῖν ἐκέλευεν, ὅπως μὴ δουποῖη τὰ ὅπλα, μήτε τῷ παραστάτῃ θλιβόμενα, μήτε τῷ φέροντι διὰ τὸν συνωθισμὸν περικτυπούμενα. » « Hoc fra-

49.

Theodosius imperator negligens erat et omni socordiae deditus.

Quare siromastes celebrior erat, quam hasta.

Tantus erat impetus et vehementia, qua ad lasciviam et luxuriam ferebantur, ut magistratus essent magis infesti, quam ipsi hostes.

Tanta et talia mala ad ipsos affluerant, ut barbaros videret ipsis esset aurum et quidam albus dies.

50.

Nicopolitani Thracas ceteros irridebant, qui ob regiæ potestatis metum male se mulctari perpetiebantur, dum

suppetiarum exiguam spem foveant, ingruentia vero infortunia propter suam ignaviam spectant reque ipsa experientur. Igitur nec ipsi præsidium aliquod militare mittendum sibi exspectabant, neque in aliis fiduciam salutis collocabant, atque ita his neglectis, quæ sibi tutelæ esse non possent, in periculosam libertatem incidebant.

Sub Theodosio barbari paulatim Thraciam vastabant.

51.

Jussit eos (*Modares*) magno inter singulos spatio relicto procedere, ne arma, vel ab vicinis impulsa vel ab ipso qui ea gestaret, cum aliorum armis inter agminis turbam collisa strepitum ederent.

gmentum mihi videor referre posse ad Modaris strategema, quo barbaros (Gothos in Thracia) vino et somno sepultos oppressit. Res narratur a Zosimo IV, 25, ubi hæc inter alia : Ἡσυχῇ παραγγέλλει τοὺς στρατιώτας ξίφη μόνα καὶ ἀσπίδας ἐπιχομιζομένους, μείζονος δὲ ἢ βαρυτέρας ὑπεριδόντας ὀπλίσεως, καὶ τοὺς συνασπισμοὺς τοὺς συνήθεις ἐάσαντας, ἐπελθεῖν τοῖς βαρβάροις (379). » *MAI. De re cf. Tillemont. V, p. 196*

52.

Suidas : Στέατα, ἄλευρα. Καὶ Εὐνάπιος· « Ὁ δὲ φέρων γράμματα ἐν χαλκῷ, στέατι περιπεπλασμένα, καθεὶς ἐν πήρᾳ, ἐπιθείς τε καὶ ἄλλους ἄρτους ὁμοίως (καὶ ἄρτους ὁμοίους leg. Casaub.), ὥς μή τινα γινώσκειν τὸ ἀπόρρητον. » Ratio verborum grammatica laborat. — « Potuit Eunapius hic describere Julii solertiam, qua senatum Constantinopolitanum monuit de bello, quod dispersi per Orientis urbes barbari moliebantur. Rem verbo tangit Zosimus IV, 26, 6 : Τῇ κατὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν γερουσίᾳ γράψας ἐν παραθύστῳ. » Boisson. Ceterum ad eundem locum spectare videntur, quæ Suidas habet v. Καθεὶς, ἐμβαλὼν, χαλάσας. « Καθεὶς τε τὴν χεῖρα ἐς τὴν πήραν ἀναιρεῖται τὴν ἐπιστολήν. »

53.

[Suidas : Ἀβρογάστης, Φράγγος, ὃς κατὰ ἀλκὴν σώματος καὶ θυμοῦ τραχύτητα φλογοειδὴς ἦν, δευτε-
ραγωνίστης τυγχάνων Βαύδωνος. Ἄλλως τε ἦν καὶ πρὸς σωφροσύνην πεπηγὼς τε καὶ διηρθρωμένος, καὶ πρὸς

χρήματα πόλεμον πολεμῶν ἄσπονδον. Διέφερε γοῦν τῶν εὐτελεῶν στρατιωτῶν ὅσον γε εἰς πλοῦτον οὐδέν· καὶ διὰ τοῦτο ἐδόκει τῷ βασιλεῖ Θεοδοσίῳ χρήσιμος, ὃς γε πρὸς τὸν Οὐάλεντινιανοῦ τρόπον, ἀρρενωπὸν ὄντα καὶ δίκαιον, καὶ τὸ παρ' ἑαυτοῦ βάρος ἐπετίθει, καθάπερ ὀρθὸν καὶ ἀστραβῇ τινα κανόνα τοῖς βασιλείοις, πρὸς τὸ μηδὲν τῶν περὶ τὴν αὐλήν παραβλάπτεσθαι ἢ ἁμαρτάνεσθαι.]

« Eustathius in Il. ε p. 513 locum hunc [i. e. Ἀβρ. Φρ.... φλογοειδὴς ἦν] de Arbogasto, quem Ἀβρογάστην vocat, ex Suida, ut opinor, αὐτολεξεῖ descripsit. » Kuster. Partem affert Zonaras, momente Bernhardyo. Eunapio locum vindicavit Boissonadius. Ceterum de Baudone et Arbogaste, quos Gratianus Theodosio contra Gothos auxilio misit, vide Zosimus IV, 33, 2 sqq. (381 p. C.). V. Tillemont. V, p. 214.

54.

Exc. De sent. p. 274 : Τοιοῦτον δὲ τι ἱστορήται γενέσθαι κατὰ τὴν Νέρωνος βασιλείαν, ἀλλὰ περὶ μίαν πόλιν. Φασὶ γὰρ τραγῳδὸν τινα διὰ τὴν Νέρωνος εἰς ταῦτα φιλοτιμίαν ἐκπεσόντα τῆς Ῥώμης, εἶτα πλανᾶσθαι δόξαν αὐτῷ καὶ τὸ τῆς φωνῆς πλεονέκτημα πρὸς ἀνθρώπους ἡμιβαρβάρους ἐπιδεικνύναι, καὶ παρελθεῖν εἰς ταύτην (τοιαύτην? B. Ταρσὸν? N.) μεγάλην πόλιν καὶ πολυάνθρωπον, συναγεῖραί τε αὐτοὺς εἰς θέατρον. Καὶ συνελθόντων τὴν μὲν πρώτην ἡμέραν σφαλῆναι τῆς ἐπιδείξεως· οὐδὲ γὰρ τὴν ὄψιν ὑπομείναντας τοὺς θεατὰς, ἅτε ἄρτι καὶ πρῶτον ἑωρακότας, φεύγειν θλιβομένους περὶ ἀλλήλοις καὶ πατουμένους. Ὡς δὲ ὁ τραγῳδός

52.

Ille autem literas, quas in aenea tabella sculpserrat, placenta circumlitas, in peram coniecit, aliosque panes deinceps imposuit, ne quis arcanum cognosceret.

53.

Abrogastes (*potius Arbogastes*), Francus, robore corporis ferox et animæ iracundia flammæ similis, secundas a Baudone partes agebat : ceteroqui temperantiæ deditissimus suisque numeris absolutus, qui bellum implacabile cum pecunia gereret. Certe quod ad divitias attinet, nihil a gregariis militibus differebat ; eamque ob causam Theodosio Augusto videbatur utilis, quippe qui ad Valentiniani mores viriles et justos suum quoque adjungeret pondus, tanquam rectam et accuratam regiæ normam, ne quid in aula peccaretur, vel res ejus detrimenti quicquam caperent.

54.

Simile quiddam contigisse fertur Nerone imperante, sed tamen in urbe una. Aiunt enim tragœdum quendam Neronis æmuli invidia Roma pulsum, quum ei peregrinari libuisset suæque artis præstantiam semibarbaris hominibus ostentare, venisse in magnam atque incolis affluentis-

simam civitatem, quos in theatrum mox invitavit. Qui quum convenissent, prima quidem die nihil agere potuit : neque enim aspectum sustinebant spectatores, qui vix eo primum viso, confertim illico atque invicem se proculcantes fugiebant. Sed quum deinde tragœdus principibus eorum seorsim appellatis declaravisset et personæ naturam et pulpita, quibus actoris proceritas exaggeratur, atque illis persuasisset ut spectaculo adessent illudque perferrent ; tum in scenam publice egressus, principio quidem leniter ac moderate gustum suæ vocis cantusque præbuit, (Euripidis vero Andromedam egit) : mox augescens vehementius insonuit vocemque statim submitit ; deinde intulit vehementem harmoniam, quam rursus in suavem flexit. Erat autem hora diei ferventissima, et theatrum hominibus constipatum : quare actor spectatores rogabat ut interquiescerent, atque ad audiendum refrigerata jam et desinente die redirent. Illi vero pedibus ejus advolti, infimis precibus eum rogabant, ne se tali beatitudine ac voluptate destitueret. Tunc se in scenam et ad vehementem actionem tragœdus propriens, etsi pleraque tragœdiæ decora peribant apud homines indoctos, etsi incassum erat sublimitas pondusque verborum, et modus his idoneus, et metri gratia, et affectuum vis, quæ vehementissime ac promptissime percellere auditum solet ; quanquam denique nec ar-

ιδία τοὺς πρώτους αὐτῶν ἀπολαβὼν τὴν τε τοῦ προσω-
 πείου φύσιν ἐδείκνυ καὶ τοὺς ὀκρίβαντας, ὅφ' ὧν τὸ
 μέγεθος εἰς ὕψος παρατείνεται, καὶ συνέπειθεν οὕτως
 ἀνασχέσθαι καὶ τλῆναι τὴν ὄψιν, τότε παρελθὼν εἰς
 ἀνθρώπους καὶ ὡς μόλις ὑφισταμένους τὴν θέαν, τὸ μὲν
 πρῶτον ἐπεικῶς καὶ μετρίως τῆς φωνῆς αὐτοὺς διέ-
 γευσε καὶ τοῦ μέλους (Εὐριπίδου δὲ τὴν Ἀνδρομέδαν
 ὑπεκρίνετο), προῖων δὲ σφοδρότερον ἤχησε, καὶ ὑφῆκεν
 αὐθις, εἶτα ἐπήγαγεν ἁρμονίαν σύντονον, ἐπὶ ταύτῃ δὲ
 πάλιν εἰς τὴν γλυκεῖαν περιήνεγκεν. Ὡρα δὲ ἦν θέρους
 ὃ τι περ ἄχμαιότατον, καὶ τὸ θέατρον κατείχετο. Καὶ
 ὁ τραγωδὸς ἀναπαυσαμένους ἡξίου σφᾶς φοιτᾶν ἐπὶ τὴν
 ἀκρόασιν περὶ λήγουσαν καὶ ἀποψύχουσαν ἡμέραν· οἱ
 δὲ πρὸ τῶν ποδῶν πεσόντες καὶ κυλινδούμενοι πάσας
 ἀφίσταν φωνὰς μήποτε αὐτοὺς ἀποστερήσαι τοιαύτης
 μακαριότητος καὶ ἡδονῆς. Ἐνταῦθα ὁ τραγωδὸς ἀφείς
 ἑαυτὸν ἐπὶ τὴν σκηνὴν καὶ τὸ πάθος, — καίτοι γε τὰ
 πλεῖστα περιήρητο τῆς τραγωδίας πρὸς ἀνθρώπους ἄξυ-
 νέτους, ὄγκος τε καὶ βαρύτης λέξεων, καὶ τὸ περὶ ταῦτα
 εἶδος, καὶ ἡ τοῦ μέτρου χάρις, τό τε τῶν ἡθῶν ἐναρ-
 γες, ὀξύτατόν τε καὶ ἐπιφορώτατον εἰς ἀκοῆς κίνησιν,
 καὶ πρὸς τούτοις τὸ γινώσκεισθαι τὴν ὑπόθεσιν, —
 ἀλλ' ὅμως τούτων ἀπάντων γεγυμνωμένος ἐς τοσόνδε τῇ
 τε εὐφωνίᾳ καὶ τῷ μέλει μόνῳ κατεκράτησεν, ὥστε οἱ
 μὲν ἀνεχώρουν προσκυνοῦντες ὡς θεὸν, καὶ τὰ ἐξαίρετα
 τῶν παρὰ σφισιν αὐτοῖς δῶρα ἐκόμιζον, καὶ τὸν πλοῦτον
 ὁ τραγωδὸς ἐβαρύνετο. Μετὰ δὲ τὴν ἐβδόμην τῆς ἐπι-
 δεΐξεως ἡμέραν νόσημα κατέσκηψεν εἰς τὴν πόλιν, καὶ
 πάντες οὐ τὰς λέξεις σαφῶς, ἀλλὰ τὸ μέλος, ὡς ἕκαστος
 εἶχε δυνάμειος καὶ φύσειος, ἐκβοῶντες, καὶ διαρροίας
 ἀκρατοῦς ἅμα ἐπιπεσούσης, ἐν τοῖς στενωποῖς παρε-
 θέντες ἔκειντο, κακῶς ὑπὸ τῆς Ἀνδρομέδας ἐπιτριβό-
 μενοι καὶ ἐξηρώθη τε ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἡ πόλις,
 ὥστε ἐκ τῶν προσοίκων ἐποικισθῆναι. Ἀλλ' ἐπ' ἐκείνων
 μὲν εὐφωνίαν τε ἦν αἰτιάσασθαι καὶ ἄερος ὑπερβάλ-
 λουσιν θερμότητά, ἢ τὸ μέλος διὰ τῆς ἀκοῆς ἐπὶ τὰ

κύρια τῶν ψυχικῶν ὀργάνων συνέτηξε καὶ διέκαυσεν·
 ἐπὶ δὲ τῶν καθ' ἡμᾶς ἀνθρώπων αἱ μὲν αἰτίαι τοῦ
 πάθους εὐθεώρητοι (περὶ τὰ ἔντερα γὰρ ἦσαν ἅπασαι
 καὶ ὑπὸ γαστέρα), τὸ δὲ καὶ τινες τῶν οὐκ ἀνοήτων
 πρὸς τοῦτο ὠλισθηκένοι οὐκ εἰς φυσικὴν ἄν τις εἰκό-
 τως, ἀλλ' εἰς θειοτέραν ἀνενέγκοι κίνησιν, ποινηλατεῖ-
 σθαι σαφῶς τὸ ἀνθρώπινον.

« Tragœdi historia quin sit eadem atque illa,
 quam narrat Lucianus (Quom. hist. scrib. c. 1)
 apud Abderitas accidisse, dubitari non potest.
 Nam et ibi acta est Euripidis Andromeda, et
 idem morbus accidit, et cetera satis conspirant.
 Sed illud maxime dissidium est, quod Lucianus
 rem ponit in Lysimachi regnantis temporibus, Eu-
 napius sub Nerone. » MAT. Ubinam acciderit Theo-
 dosii temporibus calamitas, quæ sub finem hujus
 fragmenti commemoratur, non liquet mihi.

55.

Exc. De sent. p. 277, 278 : Φυλαὶ μὲν γὰρ τῶν
 πολεμίων τὴν ἀρχὴν διεβεβήκεσαν ἀπειροί, καὶ πλείους
 ἐπιδιέβαινον, οὐδενὸς κωλύοντος· ἀλλ' ἐν τοσούτοις κα-
 κοῖς κέρδος αὐτοῖς ἐδόκει γνήσιον τὸ δωροδοκεῖσθαι παρὰ
 τῶν πολεμίων. Εἶχε δὲ ἐκάστη φυλὴ ἱερά τε οἴκοθεν τὰ
 πάτρια συνεφελκομένη, καὶ ἱερέας τούτων καὶ ἱερείας·
 ἀλλὰ στεγανὴ τις ἦν λίαν καὶ ἀδαμάντινος ἡ περὶ ταῦτα
 σιωπὴ καὶ τῶν ἀπορρήτων ἐχεμυθία, ἡ δὲ εἰς τὸ φα-
 νερόν προσποίησις καὶ πλάσις εἰς τὴν τῶν πολεμίων
 ἀπάτην διηρτυμένη. Καὶ τινες ὡς ἐπισκόπους αὐτῶν
 ἐς τὸ θαυμαζόμενον σχῆμα καταστολίσαντες καὶ περι-
 κρύψαντες, καὶ πολλῆς αὐτοῖς τῆς ἀλώπεκος ἐπιχέαν-
 τες, εἰς τὸ μέσον προεφίσταν, πανταχοῦ τὸ ἀφύλακτον
 διὰ τῶν καταφρονουμένων ὄρκων παρ' ἐκείνοις, παρὰ
 δὲ τοῖς βασιλεῦσι σφόδρα φυλαττομένων, ὑποτρέχοντες
 καὶ κατασκευάζοντες. Ἦν δὲ καὶ τῶν καλουμένων μο-
 ναχῶν παρ' αὐτοῖς γένος, κατὰ μίμησιν τῶν παρὰ τοῖς

gumenti cognitio erat : nihilominus actor, his omnibus
 destitutus, tantum valuit suavitate vocis solaque harmonia,
 ut spectatores ad eum accurrerent instarque numinis ado-
 rarent, et sua quæque pretiosa conferrent, ita ut re bona
 tragœdus obrueretur. Post septimum autem ab actione diem
 morbus urbem corripuit ; quo stimulante, omnes inelama-
 bant non ipsa quidem distincte tragœdiæ verba, sed nume-
 ros carminum pro sua quisque facultate ac natura : et
 simul diarrhœa vehementi labefactati, jacebant in viis
 exanimes, male admodum ab Andromeda afflicti. Atque
 adeo viris feminisque viduata urbs fuit, ut eam finitimi
 frequentare debuerint. Age vero illis barbaris causam morbi
 fuisse harmoniam reputare licet, nec non aeris calorem im-
 modicum, qui cantum per aures in animæ facultates
 dissolvit atque perussit. In nostræ vero ætatis homini-
 bus causas passionis facile agnoscas : etenim cunctæ in
 ventre fuerunt atque in iis, quæ sub ventre sunt. Quod
 autem nonnulli quoque e numero non insipientium in eum
 casum prolapsi fuerint, id non tam naturali, quam divinæ

nescio cui commotioni merito tribuendum est : quia sci-
 licet furiis pœnalibus agitatur aliquando humana con-
 ditio.

55.

Innumeræ hostium turmæ principio flumen tranarunt ;
 pluresque secutæ sunt, prohibente nemine ; verum in tap-
 tis malis præclarum nostris videbatur lucrum, dum se do-
 nis ab hoste corrumpi paterentur. Singulæ vero barbaro-
 rum tribus sacra patria secum vehebant cum horum ex
 utroque sexu ministris. Sed enim altum atque adamantinum
 de his erat silentium, et mysteriorum taciturnitas ; quic-
 quid vero extrinsecus per simulamentum speciemque fiebat,
 id omne ad decipiendos hostes compositum elaboratumque
 erat ; seque Christianos cuncti dicebant, et quosdam suos
 veluti episcopos miro isto habitu indutos multamque iis
 imposturam circumponentes, in medium producebant. Sic
 enim dabant operam, ut improvisos nos opprimerent propter
 sacramenta apud illos quidem contempta, apud imperatores
 autem nostros religiose servata. Erat præterea apud ipsos

πολεμίοις ἐπιτετηδευμένον, οὐδὲν ἐχούσης τῆς μιμήσεως πραγματῶδες καὶ δύσκολον, ἀλλὰ ἐξήρκει φαιὰ ἱμάτια σύρουσι καὶ χιτῶνια, πονηροῖς τε εἶναι καὶ πιστεύεσθαι. Καὶ τοῦτο ὁξέως συνεῖδον οἱ βάρβαροι τὸ θαυμαζόμενον παρὰ Ῥωμαίοις ἐς παραγωγὴν ἐπιτηδεύσαντες· ἐπεὶ τὰ γε ἄλλα μετὰ βαθύτητος καὶ σκέπης ὅτι μάλιστα στεγανωτάτης τῶν ἀπορρήτων τὰ πάτρια ἱερὰ γεννικῶς τε καὶ ἀδόλως φυλάττοντες [διετέλουν *supp. N.*]. Οὕτω δὲ ἐχόντων τούτων, ὅμως ἐς τοσαύτην ἀνοιαν ἐξεπτώκεσαν, ὥστε συμπεπεῖσθαι σαφῶς καὶ ἀμάχως τοὺς δοκοῦντας νοῦν ἔχειν, ὅτι Χριστιανοί τέ εἰσι καὶ πάσαις ταῖς τελεταῖς ἀνέχοντες.

Hæc non de Gothis, qui sub Valente (376) Istrum transierunt, sed de novis sub Theodosio advenis intelligenda esse videntur. Maius annotat : « Hoc loco agitur de barbaris illis quorum ingentem numerum ad se accedere passus est Theodosius (Zosim. IV, 30. 33), vel de Porthingis item Istrum sub eodem imperatore non sine munerum corruptela transeuntibus, ut late scribit idem Zosimus IV, 38, 39. » At quæ Zosimus IV, 30. 33 narrat, non sunt ejusmodi ut ad nostrum locum possint referri. Quæ de Porthingis Zosimus IV, 38 habet, pertinent ad annum 386; quousque nostro loco nondum perducta esse potuit narratio. Quare de alio tempore (inter ann. 381 et 383 medio) sermonem h. l. esse arbitror. — ἱερὰ... συνεφελκομένη] Cf. Hieronymus Ep. 107, 2 : *Getarum rutilus et flavus exercitus ecclesiarum circumfert tentoria; et ideo fortasse contra nos æqua pugnant acie, quia pari religione confidunt.* — ἱερείας] « Intellige diaconissas in vetere christiana Ecclesia nusquam non ordinari solitas. Immo vero intelligere etiam licet sacras virgines moniales; quod institutum apud Gothos Christianos exstitisse satis docet Gothicus calendarii fragmentum in specimine Mediolanensi editum, ubi xiv Kal. Augusti legitur venerabilium XL monialium commemoratio, quæ Berœæ martyrium fecerunt. » MAI. — ἀπορρήτων

ἐχεμυθία] « Hæc pertinere videntur ad arcanam apud Christianos doctrinam, de qua re ecclesiastici historici disseruerunt. Sane de eucharistiæ præcipue et de baptismi sacramento apud incredulos aut indoctos reticebant Christiani, ne res sanctissimas ludibrio exponerent. » MAI. — φαιὰ ἱμάτια σύρουσι] Cf. Eunap. in Vit. Ædesii p. 45 : Εἵτα ἐπεισῆγον τοῖς ἱεροῖς τόποις τοὺς καλούμενους μοναχοὺς, ἀνθρώπους μὲν κατὰ τὸ εἶδος, ὁ δὲ βίος αὐτοῖς συώδης, καὶ ἐς τὸ ἐμφανὲς ἐπασχόν τε καὶ ἐποιοῦν μυρία κακὰ καὶ ἄφραστα. Ἄλλ' ὅμως τοῦτο μὲν εὐσεβὲς ἐδόκει, τὸ καταφρονεῖν τοῦ θεοῦ· τυραννικὴν γὰρ εἶχεν ἐξουσίαν τότε πᾶς ἄνθρωπος μέλαιναν φορῶν ἐσθῆτα, καὶ δημοσίᾳ βουλόμενος ἀσχημονεῖν· ἐς τοσόνδε ἀρετῆς ἤλασε τὸ ἀνθρώπινον. Ἀλλὰ περὶ τούτων μὲν καὶ ἐν τοῖς καθολικοῖς τῆς ἱστορίας συγγράμμασιν εἴρηται.

65.

Exc. De sent. p. 279 : Ὅτι ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ βασιλέως ἐς τοῦτο ἤδη συνέπεσεν ἅπαντα καὶ περιηνέχθη κατὰ τινὰ βίαν ἀπαραίτητον καὶ ἀνάγκην ἀνυπόστατον καὶ θεήλατον, ὡς καὶ τὸ τῶν ὄνων γένος, μὴ ὅτι τῶν ἵππων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐλεφάντων γενέσθαι τιμιώτερον. Ὁ μὲν οὖν Μακεδὼν Φίλιππος καταζευγνύει μέλλων περὶ ἐσπέραν ἤδη, εἵτα πυθόμενος ὡς οὐ δυνατόν, εἰπόντων τῶν κωλύνων, χιλὸν οὐχ ὑπάρχειν ἱκανὸν τοῖς ὑποζυγίοις, ἀνέζευξε τοῦτ' εἰπὼν, ὡς οὐδὲν βασιλέως ἀτυχέστερον, ὃς καὶ πρὸς τὸν τῶν ὄνων καιρὸν ζῆν ἀναγκάζεται. Ὁ δὲ καθ' ἡμᾶς χρόνος ἐκινδύνευσεν ὅλως ἐπὶ τοῖς ὄνοις σαλεύειν.

57.

Ibid. p. 279, 280 : Τοῦ βασιλέως Γρατιανοῦ τὰ μὲν καθ' ἕκαστον καὶ οἷός τις ἦν, οὔτε δυνατόν ἦν περιεργάζεσθαι· τὰ γὰρ ἐν τοῖς βασιλείοις ἐπικρύπτεται καὶ μάλα στεγανῶς, οὔτε πολυπραγμονοῦσι συμμαθεῖν· τὰ γὰρ ἀπαγγελλόμενα παρ' ἑκάστου, πολλὰς καὶ πολυμόρφους τὰς διαφορὰς ἔχοντα, μόνην τὴν ἀλήθειαν

genus illud hominum, quos monachos dicimus, ad illorum imitationem subornatum, qui in adversa parte versabantur; quippe imitatio nihil habet operosum aut difficile, sed nigris pænulis et tunicis humum verrere sufficit improbosque esse et existimari. Atque hoc barbari probe scientes in admiratione apud Romanos esse, decipiendi causa factitabant. Ceteroquin sacra patria præclare incorrupteque firmissimoque silentio tecta apud se custodiebant. Quæ quum ita se haberent, nihilominus nostri in tantum dementiae venerunt, ut cordati quoque homines manifeste et indubitate in eandem sententiam conspiraverint; quod illi scilicet Christiani essent atque omnibus mysteriis imbuti.

56.

Theodosio imperante adeo res omnes insuperabili vi et divina necessitate circumferebantur, ut asinorum quoque genus elephantis, nedum equis pretiosius esset. Macedo

quidem Philippus sub vesperam e castris moturus, quum id fieri non posse audisset, quia pabulum, ut monebant, jumentis idoneum non aderat, rex sese recepit atque nihil esse rege infelicius, qui jumentorum quoque commoditatibus vitam suam conformare deberet. Nostra vero ætate rerum summa in asinis posita esse videbatur.

57.

Cæsar Gratianus cujusmodi in singulis rebus esset, scrutari altius nemo poterat. Etenim quæ intra regia septa fiunt, ea celantur studiosissime neque in notitiam curiosorum veniunt. Rumores autem, quos singillatim homines serunt, ii quum varie multumque inter se differant, simplicem veritatem ceu thesaurum quendam arcanum neque nudant neque revelant. Sicuti vero accidit, quum aliquis iconas pingit propositumque archetypum exprimere studet, ut faciei similitudinem parvæ quædam res objectæ conficiant;

ὥσπερ τινὰ θησαυρὸν ἀπόρρητον οὐ διεγύμνου καὶ ἀπεκάλυπτεν. Ὡσπερ οὖν τοῖς γράφουσι τὰς εἰκόνας καὶ τὸ δοθὲν παράδειγμα χαρακτηρίζουσιν ἐπιτείνει τὴν περὶ πρόσωπον ὁμοιότητα μικρά τινα τῶν ὑποκειμένων συμβόλων, καὶ ἡ ῥυτίς ἐπὶ τοῦ μετώπου διακεχαραγμένη, ἢ τις ἰονθος παρὰ τὸ γένειον, ἢ τοιοῦτό τι μικρὸν καὶ παρημελημένον τῶν κατὰ τὴν ὄψιν, δὲ παροφθὲν μὲν οὐχ ὑπογράφει τὸ εἶδος, ἀκριβωθὲν δὲ μόνον αἷτιον τῆς ὁμοιότητος γίνεται, οὕτως ἔξεστι καὶ ἐπὶ τοῦδε τοῦ βασιλέως συλλαμβάνειν οἷός τις ἦν, νέος τε ὢν καὶ ἐν ἐξουσίᾳ βασιλικῇ τραφεὶς ἐκ παιδός, καὶ μὴ μεμαθηκὼς οἷον τὸ ἄρχειν καὶ οἷον τὸ ἀρχόμενον· τοῦτο γὰρ μάλιστα διαφαίνει τὸ τῆς φύσεως μέγεθος, ὅταν τὴν προτεθεῖσαν ἀγωγὴν καὶ συνήθειαν ἡ φύσις ἐπὶ τὸ κρεῖττον ἐξώσῃ καὶ βιάσῃται. Ἐξεστι δὲ μαθεῖν ἐκ τῶν ὑποκειμένων παραδειγμάτων, εἰς ἃ συνωμολόγουν ἅπαντες καὶ ἀντέλεγεν οὐδὲ εἷς τῶν λέγειν συνεισισμένων καὶ τὸν κοινὸν φλῆναφον ἡσυχότων.

Probabiliter hæc de Gratiani ingenio Eunapius subjunxit narrationi de morte imperatoris (25 Aug. 383).

58.

Exc. De sentent. Ibid. p. 280, 281 : Ὅτι ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ Μαξίμου στασιάζαντος καὶ βαρβάρων κατὰ Ῥωμαίων ἐκστρατευσάντων, φήμη κατέσχε τοὺς βαρβάρους, ὡς οἱ Ῥωμαῖοι στρατὸν ὅτι πλεῖστον συλλέγουσι. Καὶ συλλογισάμενοι τὸ δεινὸν οἱ βάρβαροι ἐπὶ τὸ σύνθημα ἀνέδραμον σόφισμα, καὶ κατέδυσαν ἐπὶ τὰς Μακεδονικὰς λίμνας. Καὶ συμφανέες γε ἅπανσι κατέστη, ὡς ἡ Ῥωμαίων βασιλεία, τρυφὴν μὲν ἀρνούμενη πόλεμον δὲ αἰρουμένη, οὐδὲν ἀφίησι τῆς γῆς ἀνήκοον καὶ ἀδούλωτον. Ἀλλὰ δεινὸν γέ τι χρῆμα ταῖς τῶν ἀνθρώπων

nempe vel insignis in fronte ruga, vel prominens in barba pilus, vel aliud ejusmodi, quod ceteroquin in facie negligi solet; id, inquam, si prætermittatur, imago non fit iconica; sin accurate observetur, vel id solum faciei similitudinem effectam dabit: sic etiam quodnam principis hujus ingenium fuerit, assequi licet, qui sane et juvenis, et in regia dignitate a pueritia educatus fuit, neque regnandi artem neque obediendi noverat. Id enim vel maxime naturæ præstantiam declarare solet, si quis nimirum e consueto communique more in melius quiddam vi sua progreditur. Rem porro e subjectis exemplis cognoscere licebit, quæ cuncti fatebantur, nemine contradicente; nemine, inquam, vel ex iis qui communem nugandi morem præ se ferebant.

58.

Theodosio imperante, quum Maximus rebellaret, et præterea barbari Romanos bello appeterent, fama inter barbaros manabat, quod Romani ingentes copias contraherent. Quare periculum reputantes barbari ad consuetum sibi strategema confugerunt; in paludibus nempe Macedonicis semet abdiderunt. Prorsus autem cunctis innotuit, Romanum imperium, si, deliciis repudiatis, bellum meditetur, nullam terrarum partem indomitam ac liberam relicturum.

φύσεσιν ὁ θεὸς ἐγκατέμιξεν, ὥσπερ τοῖς ὀστακοῖς τὴν ἐπικίνδυνον χολὴν καὶ τοῖς ῥόδοις ἀκάνθας, οὕτω ταῖς ἐξουσίαις συγκατασπείρας τὴν ἡδονὴν καὶ ῥαθυμίαν, δι' ἣν, πάντα ἐξὸν εἰς μίαν μεταστῆσαι πολιτεῖαν καὶ συναρμόσαι τὸ ἀνθρώπινον, αἱ βασιλεῖαι τὸ θνητὸν σκοποῦσαι πρὸς τὸ ἡδὺ καταφέρονται, τὸ τῆς δόξης ἀθάνατον οὐκ ἐξετάζουσαι καὶ παρεκλέγουσαι.

Cf. Eunapii epitomen in Zosim. IV, 45, 4 sqq. (388 p. C.).

59.

Ibid. p. 281 : Ὅτι Ὀλίσθηρὸν, ὡς ἔοικε, καὶ σφαλερώτερον ἄνθρωπος πρὸς τιμὴν ἢ συμφοράν. Θεραπεύσαντες γὰρ τὸν Τατιανὸν οἱ περὶ τὸν βασιλέα Θεοδόσιον, τιμὰς τε ὑπερφυεῖς ἐκ τοῦ βασιλέως καὶ μεταγνώσεις ἐπὶ τοῖς γεγενημένοις ἐνσπόνδους ποιησάμενοι, καὶ περὶ τῶν μελλόντων οὐρανομήκεις ἐλπίδας ὑποτείναντες, τοῦτον παρέπεισαν ἀγαγεῖν τὸν υἱὸν αὐτοῦ Πρόκλον τοῦνομα· ὃν εἰς τὸ δεσμωτήριον συνέκλεισαν, καὶ τὸν Τατιανὸν ἐπὶ Λυκίας ἀπέπεμψαν τοῦ παιδὸς χηρώσαντες.

« Tatiani Proculique filii fata perspicue diligenterque narrantur a Zosimo IV, 52, qui sine dubio Eunapium exscripsit multo latius quam nunc legimus in Excerpto Vaticano. Fuit autem universæ tragædiæ celebris ille Rufinus moderator. » MAI. Res pertinet ad an. 392.

60.

Exc. De legg. p. 21 sq. : Ὅτι ἐπὶ Θεοδοσίου τοὺς πρώτους χρόνους τῆς βασιλείας τὸ τῶν Σχυθῶν ἔθνος ἐξελαυνόμενοι τῆς χώρας ὑπὸ τῶν Οὐννων, διεβεβήκυσαν τῶν φυλῶν ἡγεμόνες, ἀξιώματι καὶ γένει προήκον-

Sed enim grave quoddam humanæ naturæ deus commiscuit infortunium; nam veluti cancris periculosam bilem, rosis spinas, ita in potestatibus voluptatem desidiamque ingeneravit. Quare quum fieri posset ut universum hominum genus ad unum corpus rei publicæ revocaretur; imperia interim caducæ rei studiosa voluptatem consecretantur, neque id exquirunt, quod immortale est, neque præoptant.

59.

Videtur homo facilius honore subverti ac decipi quam calamitate. Ecce enim Theodosii imperatoris administri (*Rufinus ejusque socii*) dum Tatiano aulicos sine modo honores et præteriti temporis oblivionem spondent, atque infinitas in futurum spes ostendunt, persuaserunt illi, ut filium Proculum adduceret; quo protinus in carcerem coniecto, Tatianum in Lyciam filio orbatum relegaverunt.

60.

Sub Theodosio primis ejus imperii annis Scytharum gens sedibus suis excita et ab Hunnis expulsa, una cum suarum tribuum ducibus, qui genere et nobilitate præstabant, trajecerant. Hi honoribus ab imperatore delatis arrogantiores facti et omnia in se posita conspicientes, inter se non parvam seditionem excitarunt, quum alii hortaren-

τες. Οὗτοι ταῖς τιμαῖς τοῦ βασιλέως ἐξωγκωμένοι καὶ πάντα ἐφ' ἑαυτοῖς ὀρῶντες κείμενα, στάσιν ἐν ἀλλήλοις οὐ μικρὰν ἤγειραν, οἱ μὲν ἀγαπᾶν καὶ δέχεσθαι τὴν παροῦσαν εὐδαιμονίαν κελεύοντες, οἱ δὲ τὸν οἶκον γεγονότα φυλάττειν ὄρκον αὐτοῖς καὶ μὴ παραβαίνειν ἐκεῖνας τὰς συνθήκας. Αὗται δὲ ἦσαν ἀσεβέσταται καὶ βαρβαρικὸν ἦθος εἰς ὠμότητα παρατρέχουσαι, παντὶ τρόπῳ Ῥωμαίοις ἐπιβουλεύειν καὶ πάσῃ μηχανῇ καὶ δόλῳ τοὺς ὑποδεξαμένους ἀδικεῖν, καὶ τὰ μέγιστα ὑπ' αὐτῶν εὖ πάσχωσιν, ὥς ἂν τῆς ἐκείνων ἀπάσης χώρας ἐγκρατεῖς γένωνται. Περὶ τούτου μὲν οὖν ἦν αὐτοῖς ἡ στάσις, καὶ διανεμηθέντες ἀπερράγησαν, οἱ μὲν τὰ χεῖρω προθέμενοι τῆς βουλῆς, οἱ δὲ τὰ εὐσεβέστερα, ἐπικρύπτοντες δὲ ἑκάτερα στάσις τὴν πρόφασιν τῆς ὀργῆς ὄμωσ. Καὶ ὁ βασιλεὺς τιμῶν οὐκ ἔληγεν, ἀλλ' ὁμοτραπέζους εἶχε καὶ ὁμοσκήνους, καὶ πολὺ τὸ φιλόδωρον ἐς αὐτοὺς ἦν· οὐδαμοῦ γὰρ ἐξεφέρετο καὶ παρεγυμνοῦντο τὰ τῆς φιλονεικίας. Ἦν δὲ ἡγεμὼν τῆς μὲν θεοφιλοῦς καὶ θείας μερίδος Φράβιθος, ἀνὴρ νέος μὲν κατὰ τὴν ἡλικίαν, γεγονώς δὲ εἰς ἀρετὴν καὶ ἀλήθειαν ἀπάντων ἀνθρώπων κάλλιστος. Θεοὺς τε γὰρ ὠμολόγει θεραπεύειν κατὰ τὸν ἀρχαῖον τρόπον, καὶ οὐδεμίαν ὑπέστη πλάσιν ἐς ἀπάτην καὶ διακράτησιν (διακρότησιν? Class.), ἀλλὰ γυμνὴν καὶ καθαρὰν διέφαινε τὴν ψυχὴν περὶ τοῦ βίου, ἐχθρὸν ὑπολαμβάνων

ὁμῶς Ἀἰδαο πύλῃσιν

ὅς χ' ἕτερον μὲν κεῖθη ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἶπη.

Γυναῖκα οὖν ἤτησε Ῥωμαίαν εὐθύς, ἵνα μηδὲν ὑβρίζῃ διὰ σώματος ἀνάγκην. Καὶ ὁ βασιλεὺς ἐπέτρεψε τὸν γάμον, καὶ ὁ πατὴρ τῆς κόρης (ἐτρέφετο γὰρ ὑπὸ

πατρί) καὶ τὸ πρᾶγμα ἐθαύμασε, μακάριον ἑαυτὸν ὑπολαμβάνων, εἰ τοιοῦτον ἔξει γαμβρόν. Τῶν μὲν οὖν ὁμοφύλων ὀλίγοι τινὲς τὴν εὐσέβειαν καὶ ἀρετὴν ἀγασθέντες τοῦ νεανίσκου, πρὸς τὴν ἐκείνου γνώμην ἐχώρησαν καὶ συνεστήκεσαν, οἱ δὲ πολλοὶ καὶ δυνατώτεροι τῶν δεδογμένων ἐξ ἀρχῆς ἀπρίξ εἶχοντο, καὶ πρὸς τὴν ὠδῖνα τῆς ἐπιβουλῆς σφαδάζοντες ἐμεμήνεσαν· ὧν ἦρχεν Ἐριούλφος, ἀνὴρ ἡμιμανῆς καὶ τῶν ἄλλων λυσσώδεστος. Συμποσίου δὲ προτεθέντος αὐτοῖς παρὰ τοῦ βασιλέως ἀδρότερου καὶ πολυτελεστέρου, τὴν παροιμίαν ἀποδείξαντες ἀληθῆ τὴν λέγουσαν « οἶνος καὶ ἀλήθεια, » τοῦ Διονύσου καὶ τότε ῥήξαντος αὐτοῖς παρὰ πότον τὴν ἐπικρυπτομένην στάσιν, διαλύεται μὲν τὸ συμπόσιον ἀτάκτως, καὶ διὰ θυρῶν ἐχώρουν τεθορυβημένοι καὶ παρακεκινηχότες (παρωνηχότες? Class.)· ὁ δὲ Φράβιθος δι' ἀρετῆς ὑπερβολὴν τὸ καλὸν καὶ δίκαιον κάλλιον ἅμα καὶ θεοφιλέστερον ὀφθήσεσθαι νομίζων, εἰ προσθείη τάχος, οὐ περιμείνας ἕτερον καιρὸν, ἀλλὰ σπασάμενος τὸ ξίφος τῆς πλευρᾶς Ἐριούλφου διήλασε. Καὶ ὁ μὲν ἔκειτο πεσὼν, ὄνειροπολήσας τὴν ἀδικὸν ἐπιβουλὴν· οἱ δὲ ***

Exc. De sent. p. 281 : Συμποσίου δὲ προτεθέντος αὐτοῖς παρὰ τοῦ βασιλέως ἀδρότερου καὶ πολυτελεστέρου, τὴν παροιμίαν ἀπέδειξαν ἀληθινὴν [τὴν] λέγουσαν· « οἶνος καὶ ἀλήθεια τοῦ Διονύσου. » Διὸ καὶ τὸν θεὸν εἰκότως Λυαῖον καλοῦσιν, ὥς οὐ μόνον διαλύοντα τὰς λύπας, ἀλλὰ καὶ τὸ στεγανὸν τῶν ἀπορρήτων διαχέοντα καὶ διακαλύπτοντα. Καὶ τότε ῥήξαντος αὐτοῖς παρὰ πότον τὴν βουλὴν, διαλύεται τὸ συμπόσιον ἀτάκτως.

De re narrata cf. Zosimus IV, 56 (392 p. C.).

tur, ut contenti praesenti prosperitate fruerentur, alii ut iusjurandum, quod domi praestiterant, servarent, neque pacta migrarent. Illa autem pacta erant immanissima, et crudelitate ipsum barbarorum morem excedebant : ut omni ratione Romanis insidias tenderent et omni arte et fraude illos, quorum summa in eos constabant merita, aggredirentur et circumvenirent, neque quiescerent, donec omni illorum regione potiti essent. De hoc igitur erat inter Scythas seditio, et inter se dissidentes, in duas contrarias partes lati sunt. Alii in deteriore, alii in benigniore sententiam vergebant, utraque tamen pars seditionis causam occultabat. Nihilominus imperator illos honoribus ornare non desistebat, et modo suae mensae participes, modo sub eodem tentorio degentes admittebat et omni benevolentia eos prosequabatur. Nusquam enim prava eorum consilia apparebant et detegebantur. Erat autem sanctioris et deis carae partis dux Fravitta, aetate quidem juvenis, sed qui, quum virtutem coleret et veritati studeret, omnium hominum praestantissimus erat. Deos ille sibi ad antiquum morem colendos statuebat, neque illi ullus inerat dolus. Non ille quicquam per fraudem et malitiam fingeat, quo sibi potentiam compararet, sed puro, simplici et candido animo inter homines agebat. Pejorem portis infernorum inimicum eum esse ducebat, qui aliud in pectore versaret, aliud ore proferret. Uxorem Romanam expetivit, ne propter corporis necessitatem injurius esse cogeretur. Et im-

perator dedit jus nuptiarum, et pater puellae (etenim sub patre nutriebatur) rem admiratus, beatum se ducebat, quod talem generum nactus esset. Ex eo factum est ut nonnulli, sed admodum pauci, adolescentis virtutem et pietatem reveriti, ad ejus causam se adjunxerint. Multo vero plures et hi potentiores, quae semel ab initio decreverant, tuenda sibi ducere, et conceptas insidias parturientes, insanire et furere. Horum princeps erat Eriulfus, vir impotens et furibundus. Quum autem illos imperator convivio lautiore excepisset, verum esse illud antiquum proverbium apparuit, in vino veritatem esse. Nam ejus ope in apertum erupit seditio. Solvitur igitur convivium incondite, et magna cum commotione et confusione convivae tumultuantes foras prosiliunt. At Fravitta, quae erat ejus virtutis magnitudo, si statim prosiliret, pulchrius et justius se facturum existimavit. Itaque non exspectato alio tempore, ense educto latus Eriulfi confodit : et ille quidem collapsus jacebat, somnians, quum ante in somniis injustam aggressionem. * * *

Quumque illis aliquando ab imperatore largius ac sumptuosius convivium fuisset exhibitum, verax patuit proverbium illud, Bacchi vinum et veritas. Quare et hoc numen congruenter Liberum appellant, quia non solum mœroribus liberat, verum etiam mentis arcana dissolvit et aperit. Quare et illorum quum inter pocula consilia revelasset, convivium turbulenter dissolutum est.

61.

[Suidas : 'Επ' ἡματι, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ. « Ὁ δὲ Θεοδοσίος τὴν βασιλίσσαν θανοῦσαν ἐπ' ἡματι σχεδόν τι ἐδάκρυσεν. Ἀνάγκη γὰρ καὶ ὁ προκείμενος πόλεμος (contra Eugenium) συνεσχίαζεν αὐτῷ τὸ περὶ τὴν γυναικα πάθος. »]

Cf. Zosimus IV, 57 : Ἡδὴ δὲ αὐτῷ πρὸς τὴν ἔξοδον ἐπειγομένῳ συμβέβηκε Γάλλαν τὴν γαμετὴν ἐν ταῖς ὥδῃσιν αὐταῖς τελευτῆσαι, σὺν τῷ βρέφει καὶ τὸν βίον ἀποθεμένην. Ταύτην μὲν οὖν κατὰ τὸν Ὀμηρικὸν νόμον ὁ βασιλεὺς ἐπ' ἡματι δακρύσας, ἀπεχώρει σὺν τῷ στρατῷ τὰ κατὰ τὸν πόλεμον διαθήσων (394). Tillemont. V, p. 374.

ΑΡΚΑΔΙΟΣ ΚΑΙ ΟΝΩΡΙΟΣ.

62.

Exc. De sent. p. 281, 282 : Ὅτι οἱ παῖδες Θεοδοσίου ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἔστησαν. Εἰ δὲ τὸ ἀληθέστερον, ὅπερ ἐστὶ σκοπὸς ἱστορίας, προστιθέναι δεῖ τοῖς γεγενημένοις, τὸ μὲν ὄνομα ἦν τῶν βασιλέων, τὸ δὲ ἔργον τῶν μὲν κατὰ τὴν ἐφ' ἡμῶν Ῥοφίνου, τὰ δὲ ἐσπέρια Στελίωνος εἰς ἅπασαν ἐξουσίαν· οὕτω γοῦν οἱ μὲν βασιλεῖς ἐπετάττοντο παρὰ τῶν ἐπιτροπευόντων τὰς ἀρχάς, οἱ δὲ ἐπιτροπεύοντες αἰεὶ πρὸς ἀλλήλους ἐπολέμουν ὥσπερ βασιλεύοντες, φανερώς μὲν οὐκ ἐναντίας χεῖρας καὶ ὅπλα ἀράμενοι, κρύφα δὲ ἀπάτης καὶ δόλου μηδὲν ὑπολείποντες· διὰ γὰρ μαλακίαν καὶ ἀσθένειαν ψυχῆς τὸ διέρπον καὶ ὑπουλον τῶν μηχανημάτων αὐτοῖς ὡς ἀνδρεῖον...

De re cf. Zosim. V, 1 (395 p. C.). Post hæc in codice Vaticano desiderantur paginæ duæ. « Demersæ sunt partim saltem res, quas scribit Zosimus V, 2—10; nempe Rufini et Stelichonis simul-

tates et insolentia facinora; Luciani comitis supplicium; Arcadii nuptiæ cum filia Promoti, lusa Rufini exspectatione; Honorii item nuptiæ cum Stelichonis filia; Alarici per Græciam vastationes, salvis tamen Athenis; Stelichonis in Græciam adventus ex eaque regressus; Rufini denique cædes a Stelichonis militibus patrata; quo extincto, potestas Eutropii eunuchi in aula Byzantina se efferre cœpit. » MAI.

63.

Suidas : Ρουφῖνος. Οὗτος ἐπὶ Θεοδοσίου ἦν, βαθυγνώμων ἄνθρωπος καὶ κρυψίνους. Ἦσαν δὲ οὗτος τε καὶ Στελίων ἐπίτροποι τῶν Θεοδοσίου παίδων. Ἀμφω [δὲ] τὰ πάντα συνήρπαζον, ἐν τῷ πλούτῳ τὸ κράτος τιθέμενοι, καὶ οὐδεὶς εἶχεν ἴδιον οὐδὲν, εἰ μὴ τούτοις ἔδοξε· δίκαι τε ἅπασαι πρὸς τούτων ἐδικάζοντο, καὶ πολὺς ἦν ὄχλος τῶν περιθεόντων, εἴ ποὺ τινι χωρίον ὑπάρχοι παντομιγῆς τε καὶ εὐκαρπον· καὶ ὁ δεσπότης εὐθὺς συνήρπαστο, κατηγορίας πεπλασμένης εὐλόγου, διὰ τινων ὑφειμένων ἐνηδρευμένος. Καὶ ὁ ἀδικούμενος ἡδικοῖτο, τοῦ ἀδικοῦντος κρίνοντος. Ἐς τοῦτο (τοσοῦτον Suid. v. Ἀμετροκάκου) δὲ ὁ Ρουφῖνος ἐχώρησεν ἀμετροκάκου πλεονεξίας, ὥστε καὶ ἀνδράποδα δημόσια ἀπημπόλει, καὶ ὅσα δημόσια δικαστήρια Ρουφίνῳ πάντες ἐδίκάζον. Καὶ ὁ τῶν κολάκων περὶ αὐτὸν ὄχλος ἦν πολὺς. Οἱ δὲ κολάκες χθές μὲν καὶ πρώην δεδρακότες τοῦ καπηλείου καὶ τοῦ τὰ βάθρα καλλύνειν καὶ τοῦδαφος κορεῖν, ἄρτι δὲ χλαμύδας τὰς τε εὐπαρύφους ἐνδεδυκότες, καὶ περόναις χρυσαῖς διαπεπερονημένοι, καὶ σφραγίσιν χρυσοδέτοις διεσφιγμένοι ***. Τὰ δὲ πολλὰ κατὰ Ρουφίνου εὗροις ἐν τῇ τοῦ Σαρδιανῶν Εὐναπίου Χρονογραφίᾳ.

Ejusdem loci particulas Suidas exhibet vv. Παντομιγῆς. Ἀμετροκάκου. Βάθρα. Καλλύνων. Περόνη. In

61.

Theodosius imperatricem defunctam per unum vix diem deslevit. Nam ipsa necessitas et præsens bellum obumbrabant ipsius dolorem, quem ex uxore sentiebat.

62.

Liberi Theodosii (Honorius et Arcadius) imperium patrium obtinebant (395 p. C.). Verumtamen si veritas, quod est præcipuum historiæ propositum, dicenda est, illi quidem nomine tenus reges erant, reapse autem in Oriente Rufinus, in Occidente Stelicho, summam rerum potestatem habebant. Sic ergo imperatores quidem a curatoribus suis regebantur; ipsi vero curatores perpetuum inter se, regum instar, bellum gerebant; non ita equidem, ut publice manus et arma invicem inferrent, clam tamen nulli fraudi doloque parcebant. Propter suum enim corruptum ignavumque animum quicquid erat subdoli fallacisque artificii, pro virili facinore habebant.

63.

Rufinus sub Theodosio fuit. Homo profundo consilio præ-

ditus, et occultator animi. Hic autem et Stelicho erant tutores filiorum Theodosii. Ambo omnia rapiebant, in divitiis potentiam suam collocantes. Nec quisquam quidquam habebat proprium, nisi his placuisset. Omnesque causæ apud hos judicabantur, magnaue multitudo circumcursantium erat, si forte alicui prædium aliquod esset locuples et fertile. Nam dominus confestim corripiebatur, accusatione speciosa adversus eum conficta per quorundam emissariorum subornatorum insidias. Itaque, cui fiebat injuria, condemnabatur ab auctore injuriæ. Rufinus autem eo immensæ et improbæ avaritiæ processit, ut vel ipsa publica mancipia venderet, et publica prætoria omnia in Rufini gratiam judicarent. Et adulatorem turba circa eum magna fuit. Adulatores vero heri quidem et nudiustertius cauponis servi erant, ut subsellia purgarent et pavimenta verrerent: jam vero chlamydes egregie prætextas gestabant, et aureis fibulis vestes constrictas ferebant, et sigillis auro inclusis digitos ornabant. Plurimas vero Rufini criminationes reperias in Eunapii Sardiani Chronographia.

brevius Eunapii locus contractus est in Exc. Joannis Antiocheni p. 849 Vales. Cf. Claudian. In Rufinum I, 186 :

Fluctibus auri

expleri sitis ista nequit. Cuicumque monile contextum gemmis, aut prædia culta fuissent, Rufino populandus erat; dominoque parabat exitium fecundus ager. Metuenda colonis fertilitas. Laribus pellit, detrudit avitis finibus, etc.

64.

Suidas : Ἀμείλικτον, ἀπηνῆ, ἀκαμπῆ. Καὶ ἀμείλικτος, ἀπάνθρωπος. Εὐνάπιος· « Οὕτως ἀμείλικτοι ἦσαν ἄμφω κατὰ τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὸ ἔργον ἐχώρει περιφανέστερον. » « Agitur forte de Rufino et Stelichone. » BOISSON.

65.

Primo Arcadii anno Alarichus per Thermopylas in Græciam irrumpens Boeotiam et Atticam vastavit, ipsasque oppugnare aggressus est Athenas, quas tutabatur cum Achille Minerva. De his ad Historiarum suarum volumina Eunapius lectorem ablegat in Vita Maximi p. 52 : ... καὶ οὐκ εἰς μακρὰν πολλῶν καὶ ἀδιηγίτων ἐπικλυσθέντων κακῶν (ὧν τὰ μὲν ἐν τοῖς διεξοδικοῖς τῆς ἱστορίας εἴρηται, τὰ δὲ, ἐὰν ἐπιτρέπη τὸ θεῖον, λελέξεται), ὅτε Ἀλλάριχος ἔχων τοὺς βαρβάρους διὰ τῶν Πυλῶν παρῆλθεν, ὥσπερ διὰ σταδίου καὶ ἵπποκρότου πεδίου τρέχων. Τοιαύτας αὐτῷ τὰς πύλας ἀπέδειξε τῆς Ἑλλάδος ἥτε τῶν τὰ φαιὰ ἱμάτια ἔχόντων ἀκωλύτως προσπαρεισελθόντων ἀσέβεια, καὶ ὁ τῶν ἱεροφαντικῶν θεσμῶν παραρραγεὶς νόμος καὶ σύνθεσμος. Postremis Eunapius, Wyttenbachio interprete, significat Christianos monachos simul cum Gothis per Thermopylas in Græciam invasisse et patria avitaeque templa evertisse. (Aliter Tillemont l. I. V, p. 434.) In isto tumultu perierunt Priscus ille, Juliani olim favore pollens, et Proterius et Hilarius quidam, teste Eunapio in Vita Prisci p. 67 : Καὶ ἐπὶ πᾶσι τὸ βαθὺ διαφυλάττων ἦθος (sc. Priscus), καὶ γελῶν τὴν ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν, τοῖς τῆς Ἑλλάδος ἱεροῖς... συναπώλετο· πολλῶν καὶ ἄλλων ἐν τῷδε τῷ χρόνῳ τῶν μὲν διὰ λύπην προῖεμένων τὸν βίον, οἱ δὲ ὑπὸ τῶν βαρβάρων κατεκόπτοντο· ἐν οἷς Προτέριος τε ἦν τις ἐκ Κεφαλληνίας τῆς νήσου, καὶ ἐμαρτυρεῖτο καλὸς καὶ ἀγαθὸς εἶναι. Ἰλάριον δὲ καὶ ὁ ταῦτα γράφων ἠπίστατο, ἄνδρα Βιθυνὸν μὲν τὸ γένος, Ἀθήνησι δὲ καταγεγράσαντα, πρὸς δὲ τῷ καθαρῷ τῆς ἄλλης παιδείας, κατὰ γραφικὴν οὕτω φιλοσοφῆσαντα, ὥστε οὐκ ἐτεθνῆκει ἐν ταῖς ἐκείνου χερσὶν ὁ Εὐφράνωρ. Καὶ ὁ ταῦτα γράφων διὰ τοῦτο αὐτὸν τὸ ἐν εἵδεσι καλὸν

ἐθαύμαζε καὶ ὑπερηγάπα. Ἀλλ' ὅμως καὶ Ἰλάριος τῶν ἀπολαυσάντων ἦν τῆς κοινῆς συμφορᾶς, ἔξω μὲν εὐρεθεὶς τῶν Ἀθηναίων (πλησίον γάρ που Κορίνθου διέτριβε), κατακοπεὶς δὲ παρὰ τῶν βαρβάρων ἅμα τοῖς οἰκέταις. Καὶ ταῦτα μὲν ἐν τοῖς διεξοδικοῖς, ἐὰν τῷ δαίμονι δόξῃ, γραφήσεται, οὐ τὰ καθ' ἕκαστον ἔχοντα, ἀλλὰ τὸ κοινὸν, ὃ ἐκεῖ σαφέστερον λελέξεται. » Hac Gothorum in Græciam incursione, Wyttenbachius ait, Athenas non captas esse, et hic significat Eunapius, et in opere Historiæ Romanæ fusius declarasse videtur, siquidem ejus sectator Zosimus V, 6 copiosus est in hoc loco, urbem divino munere ex isto periculo servatam tradens, circumeunte muros Minerva, et ante eos stante Achille : quorum conspectu percussos hostes oppugnandi propositum abjecisse. At alii veteres urbem pariter, ut alias Græcas urbes, captam perhibent : quorum testimoniis nituntur Tillemontius (V, p. 188) et Corsinus (F. Att. IV, p. 197) : nituntur etiam eo, quod Eunapius supra in Maximo p. 52 dixit per Alarichi incursionem mysteria Cereris Athenis cessasse; quæ sane ratiuncula levis est ad fidem de servata urbe elevandam : et diserte refellitur præsentē loco Eunapii, quo per verba ἔξω τῶν Ἀθηναίων ostenditur, eos, qui intra urbem manserint, servatos esse : ad quem locum illi viri non attendunt. Equidem haud dubito in judicio de hac Zosimi narratione sequi duos novissimos ejus annotatores : quorum Reitemeyerus eum cum aliis in concordiam redigi posse putat, ut Attica tantum regio, salvis Athenis ipsis, hostium injuriam experta esse credatur : Philostorgius vero (XII, 2), Alarichum intrasse Athenas dicens, ad Zosimi verba ita explicetur, ut dux hostium non cum copiis, et foedere antea composito, intraverit. Heynius autem prudenter monet p. 641 : « Quum Christiani illo ævo nihil fere, quod memorabile esset, sine miraculo factum jactarent, tolerandum sane erat in Gentilibus, si et illi sua miracula venditarent. » Quamquam in hoc Athenarum negotio, et objecta hostibus specie Minervæ et Achillis, humana solertia valuisse potest : qualis valuisse dicitur in specie Minervæ, Ætolis urbem Pellenam oppugnantibus objecta, apud Polyænum (VIII, 59) et Plutarchum in Arato p. 1042, qui, pro Minerva Dianam exhibens, cetera consentit. » — Quod Prisci mortem attinet, eam non ei de qua loquimur Alarichi incursioni assignandam esse Wyttenbachius putat, sed ad priora tempora, chronologia vitæ Prisci motus, referri mavult, quoniam jam antea sub Theodosio, maxime inde

64.

Adeo ambo erant revera inexorabiles, et facinus illud evasit illustrius.

ab an. 384 templa Græcorum patria diruta sint. Denique ad hoc velim attendas, Eunapium, quum sæpius in Vitis ad Historias suas lectorem ablegat, adeo ut eas jam in publicum editas esse consentaneum sit : hoc loco, ubi de Alarichi temporibus sermo est, ita loqui, ut eorum memoriam tum nondum ab auctore nostro consignatam esse appareat.

66.

Suidas : Εὐτρόπιος ὁ εὐνοῦχος, ἐπίτροπος Θεοδοσίου τοῦ βασιλέως. Καί φησιν Εὐνάπιος· « Ὁ μὲν γὰρ Ῥουφίνος, ἀνὴρ τε ὢν ἢ δοκῶν, καὶ ἐν ἀξιώμασι γεγωνὺς, καὶ ποικίλαις ὁμιλήσας τύχαις, οὐ παρὰ λόγον, οὐδὲ τοῦ πρέποντος ἐκτὸς ἐδόκει κατεξανίστασθαι τῆς νεωτεριζούσης ἅπαντα τύχης· ὁ δὲ θαλαμηπόλος εὐνοῦχος, παραλαβὼν τὸ ἐκείνου κράτος, ἐς τοσόνδε κατέσεισεν ἅπαντα καὶ κατεβρόντησεν, ὥστε οὐ μόνον Ῥουφίνος ἦν αὐτὸς, ἀλλ' ὁ τοῦ μύθου Σαλμωνεύς μικρόν τι χρῆμα πρὸς αὐτὸν ἦν. Ὅς γε ὢν εὐνοῦχος, ἀνὴρ εἶναι κατεβιάζετο. Καὶ οἱ μὲν μῦθοί φασι τὴν Γοργόνα φανεῖσαν ἅμα τε φαίνεσθαι καὶ τοὺς ἰδόντας μεταβάλλειν εἰς λίθον· ὁ δὲ καθ' ἡμᾶς βίος λῆρόν τινα περιττόν καὶ φλήναφον τὸν μῦθον ἀπέδειξε. » Καὶ πολλὸν καταχέει διωσυρμόν ὁ ἱστορικὸς τουτουῖ τοῦ εὐνούχου, τοῦ βίου αὐτοῦ ἐπάξιον.

67.

[Idem v. Χανδόν· « Ὁ δὲ Εὐτρόπιος καιροῦ καὶ τύχης ἀμέτρως τε καὶ χανδὸν ἀρυόμενος, καὶ κατεμφορούμενος καὶ πολυπραγμονῶν, ὥστε οὐκ ἔλαθε πατὴρ παιῖδα μισῶν, ἢ ἀνὴρ γυναῖκα, ἢ μήτηρ τέκνον· ἀλλ' ἐξηκοντίζετο ἅπαντας πρὸς τὴν ἐκείνου γνώμην. »]

Eunapio locum vindicavit Maius. In postremis vir doctus in Steph. Thes. s. v. Ἐξακοντίζω leg. proponit : ἐξηκοντίζοντο ἅπαντες. Nescio an fuerit ἐξηκουτίζοντο.

66.

Eutropius eunuchus Theodosii imp. tutor; de quo Eunapius loquens, « Rufinus quidem, ait, quum vir esset aut esse videretur, honoribus etiam perfunctus et varia fortuna jactatus non præter rationem nec præter decorum a Fortuna omnia innovante destitui videbatur. Eunuchus vero cubicularius potestatem illius adeptus, omnia adeo concussit et instar tonitrus perturbavit, ut non solum esset ipse Rufinus, sed etiam ille fabulis celebris Salmoneus cum ipso collatus parvum quiddam esse videretur. Qui quum esset eunuchus, vir esse per vim conabatur. Et fabulæ quidem tradunt, Gorgonem simul et conspectam esse, et spectatores in saxa mutasse. Sed nostra ætas meras aniles nugas illam fabulam esse demonstravit. » Aliisque Eunapius eunuchum istum plurimis conviciis perfundit, improba ejus vita dignissimis.

67.

Eutropius vero occasionem et fortunam immodice et af-

68.

Idem : Μυριέλικτος, ὁ πολλάκις ἐλίξεσι στρεφόμενος. Εὐνάπιος· « Ὁ βαρὺς καὶ μυριέλικτος ἐκείνος ὄφις, καθάπερ ὑπὸ τῆς Μηδείας ὑποψιθυριζόμενος καὶ τὴν ψυχὴν κεκαρωμένος παρέδωκεν αὐτόν. »

Idem : Καρωθεὶς.. καὶ κεκαρωμένος. « Ὁ δὲ τὴν καρδίαν ταῖς τιμαῖς ἤδη κεκαρωμένος παρέδωκεν ἑαυτὸν εἰς τὴν ὁδόν. »

« Credo hic agi de Eutropio qui fr. 69 serpenti comparatur. Sed et poterit hic aliquis agnoscere Rufinum, qui imperium affectans ac spe tumidus obviam processit Stelichonis militibus, a quibus circumventus fuit et occisus Claudianus In Rufin. II, 343 :

*Ipse salutatum reduces post prælia turmas
Jam regale tumens et principe celsior ibat,
Collaque femineo jactabat mollia gestu,
Imperii certus, tegeret ceu purpura dudum
Corpus, et ambirent ardentes tempora gemmæ.*

Cf. Zosimus V, 7. » BOISSON.

69.

Idem : Περισπειραθεὶς, περιπλαχεὶς, περιελιχθεὶς. « Ὁ δὲ εὐνοῦχος κατεκράτει τῶν βασιλείων, καὶ περισπειρασάμενος τὰς αὐλὰς συνέσφιγγεν ἅπαντα, καθάπερ τις γενναῖος ὄφις, καθελίττων εἰς τὴν ἑαυτοῦ χρεῖαν. » Περὶ Εὐτροπίου λέγει.

70.

Idem : Τιμάσιος. Οὗτος ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ βασιλέως ἦν· ὃν ὁ Εὐτρόπιος ἐπιστῆσαι τοῖς πράγμασι βουλόμενος, ἐκ τῆς Ἀσίας μετεκαλεῖτο πρὸς τὰ βασίλεια. Ὁ δὲ γαῦρός τε ἀνὴρ ὢν καὶ ἀγέρωχος καὶ στρατείαις ὁμιληκὺς, καὶ τοῦτο πρῶτον ἀγαθὸν ἡγούμενος τῶν ἐν ἀνθρώποις, τιμὴν καὶ δόξαν καὶ πλοῦτον ἐπικλύζοντα,

fatim hauriens et se ingurgitans et multis aliorum negotiis se immiscens, ita vivebat, ut pater filium odio prosequens aut maritus uxorem aut mater filiam minime lateret, sed omnes ejacularetur ad ipsius sententiam.

68.

Infestus ille serpens et sinuosus, quasi qui susurris a Medea sopitus esset, oppressus veterno sese dedit.

Ille vero cor honoribus tanquam veterno gravatum habens in iter se dedit.

69.

« Eunuchus vero regiam obtinebat, quumque aulam spiris quasi circumdedit, omnia constricta tanquam robustus serpens suum in latibulum pertrahebat. » De Eutropio hæc dicuntur.

70.

Timasius sub Theodosio imperatore fuit. Quem Eutropius rebus præficere volens ex Asia ad regiam evocavit. Ille vero, vir insolens et superbus et in rebus bellicis versatus,

καὶ τὸ ἔχειν ἑαυτῷ ὅ τι βούλοιτο κεχρῆσθαι καὶ ἀδελῶς, διὰ τε μέθην νύκτα καὶ ἡμέραν οὐκ εἰδέναι, οὔτε ἀνατέλλοντα καὶ δυόμενον καθορᾶν ἥλιον, ἴσα καὶ οὐρανοῦ εἶναι νομίσας τὴν μετὰκλησιν, ἐκ τῶν ἀλύπων καὶ διακεχυμένων πρὸς ὀλιγωρίαν διατριβῶν ἀπορρήξας ἑαυτὸν καὶ κατατείνας τὴν ψυχὴν εἰς φιλοδοξίαν, βαρὺς ἀναστὰς ἐκ Παμφυλίας ἐπὶ Λυδίαν ἀνέστρεφεν, ὡς ἂν δὴ τις βασιλεύων ἢ τὸν γε βασιλέα καὶ τὸν εὐνοῦχον κατὰ πάρεργόν τι παιδιὰν (παρ. π. τινα, Suid. v. Παιδιά) θησόμενος, εἰ βούλοιτο.

Quædam hinc Suidas repetit s. v. Γαῦρός et Παιδιά. De hoc Timasio, qui inde a Valentis temporibus inter militum duces eminebat, v. Zosim. IV, 45. 49. 54. Eutropii machinis circumventus exilio multatur (396). V. Zos. V, 8 sq., coll. Eunap. fr. 71. 72.

71.

Exc. De sent. p. 282. 283 : .... ρασε καθάπερ ἐξ οὐρανοῦ πρὸς τὴν γῆν διενεχθὲν, καὶ κατὰ τοῦτον ἐς ἀνθρώπινα. Ὁ μὲν οὖν Βάργος τὴν ἀρχὴν πιστευθεὶς παρὰ τοῦ εὐνούχου ἐξήει μάλα φαιδρὸς καὶ γεγηθὼς ἐπὶ τὴν ἀρχὴν, ὡς ἂν ἀρχὰς ὑποθησόμενος ἑαυτῷ τινας πάλιν, καὶ μετὰ πολλῶν καὶ διεφθαρμένων στρατιωτῶν, πρὸς τὸ πολεμεῖν τοῖς εὐεργέταις· τῷ γὰρ περιόντι τῆς τόλμης καὶ τῷ μεγέθει τῶν ἐγχειρουμένων πολλοὺς ἤδη περιπεφευγὼς κινδύνους, ἐς τὸ ἀκίνδυνον ἤδη πρὸς ἅπαντα καὶ λίαν εὐτυχὲς τὴν τόλμαν ἐξεβιάζετο. Συνετώτερος δὲ ὢν (sc. ὁ εὐνοῦχος) κατὰ πόδας ἦει πρὸς τὴν ἐπιβουλήν. Καὶ δῆτα γυνὴ συνώκει τῷ Βάργῳ· ταύτην διὰ καθεμιένων ἀνθρώπων πάλαι πρὸς τὸν ἄνδρα τὸν λεγόμενον ἀλλοτρίως ἔχουσιν, διὰ τινος ἡρτυμένης καὶ συνεσχιασμένης ἐπιβουλῆς, ἐπὶ τὸν ἄνδρα ὥσπερ ἔχιδναν νωθρὰν καὶ ὑπὸ κρύους κατεψυγμένην ταῖς ὑποκειμέναις ἐπαγγελίαις ἀνέστησαν καὶ ὥρθωσαν. Καὶ τέλος φυγὼν καὶ συλληφθεὶς τὴν τῶν ἀχαρίστων ὑπέσχε δίκην. Καὶ ὁ μὲν ἑαυτὸν μανικώτατον καὶ τὸν εὐνοῦχον φρονιμώτατον [ἀποδείξας Nieb.] ἔκειτο μαρ-

τυρῶν, ἡλίκον ἐστὶ τὸ τῆς ἀχαριστίας παρὰ θεῷ ἔγκλημα.

Bargus ille Syrus e Laodice, olim ἀλλαντοπώλης, homo nequam, a Timasio, cujus in gratiam se insinuaverat, cohorti militum præfectus, et ex Asia Constantinopolim abductus fuerat. In regia autem Bargus Eutropii promissis seductus contra Timasium accusator exstitit, viroque de se optime merito auctor fuit exilii. Post hæc ipsum etiam Eutropium, qui militare munus ei tribuerat, insidiis aggressus est, sed ausis excidens pœnas dedit. Vide Zosimus V, 10 (396).

72.

Ibid. p. 283 : Ὅτι ὁ εὐνούχος τοῦτον τοσοῦτον ὄντα καὶ τηλικοῦτον ἐκβάλων τοῦ βίου, εὐνούχος ἄνδρα καὶ δοῦλος ὑπατον καὶ θαλαμηπόλος τὸν ἐπὶ τοῖς στρατοπέδοις γεγεννημένον, μέγα δὴ τι καὶ ὑπὲρ ἄνδρας ἐφρόνει· καὶ μή τις γε τὸ Ἀβουνδαντίου πάθος, κακείνου τελέσαντος εἰς ὑπάτους...

Τοσοῦτον ὄντα] « Dicit Timasium, quem tamen Zosimus non occisum, sed relegatum ad Oasim dicit, incerta dein fama, num ibi perierit an potius evaserit. Item Hieronymus Ep. LX, 15 : *Timasius præcipitatus repente de altissimo dignitatis gradu, evasisse se putat, quod Assæ vivit inglorius* ». MAI. Cf. Tillemont. V, p. 436.—Ἀβουνδαντίου πάθος] « Scilicet Abundantius, qui jam inde a Gratiani temporibus militaverat, et sub Theodosio seniore summos honores adeptus fuerat, prætor etiam et consul designatus : nunc denique Eutropii invidia et insidiis patrimonio eversus, aula pulsus fuerat, Sidonemque habitare jussus, ut ait Zosimus V, 10. Quanquam Hieronymus (Ep. LX, 16) Pityunte Abundantium ætate sua exulare egentem affirmat, quæ est urbs Pontica. Sed enim, ut observat Vallarsius, conciliat discrepantiam Asterius Amasenus, ex quo intelligimus

quum prima mortalium bona duceret honorem et gloriam et affluentes opes et arbitratus suo et secure vivendi licentiam et per ebrietatem noctem et diem nescire, neque orientem neque occidentem solem aspicere, quumque evocationem illam pro cœlesti haberet imperio, ab ignavis et in omnes delicias remissis vitæ studiis se avellens, animum ad gloriæ cupiditatem intendit, et ex Pamphylia gravis in Lydiam iter direxit tanquam rex quidam, aut qui vel ipsum imperatorem et eunuchum animi causa ludos facturum esset, si vellet.

71.

... tanquam cœlo in terram adeoque inter homines demissum. Bargus itaque ab eunucho (*Eutropio*) promotus, magno gestiens gaudio dignitatem occupavit; quippe qui et alia sibi rursus munera animo suo despondebat; cœpitque non sine multo corruptorum militum numero benefactores suos (*Eutropium*) oppugnare. Nam qui audaciæ suæ exsuperantia ac magnitudine suorum facinorum compluribus

periculis jam evaserat, tutum se ac per omnia felicem prorsus existimabat. At Eutropius, utpote callidus, vestigia quædam persequens ad instruendas insidias properabat. Etenim Bargo concubina quædam erat; quam huic jampridem iratam, artificiosa ac latente fraude, adversus Bargum tanquam colubrum torpidum geluque rigentem præmiis propositis concitaverunt. Quare Bargus postremo fugam moliens et comprehensus, ingrati animi sui pœnas luit. Et hic quidem insanissimum se, eunuchum vero prudentissimum ostendit; et documento fuit, quam deo invisum sit ingrati animi crimen.

72.

Eunuchus (*Eutropius*) postquam talem tantumque hominem vita spoliaverat, spado scilicet virum, servus consulem, cubicularius minister versatum in castris militem, magnos spiritus et virili sexu majores sumpserat. Et ne quis Abundantii calamitatem, qui et ipse consul fuerat...

commutatam fuisse Abundantio exilii sedem. »
ΜΑΙ.

73.

Ibid. p. 283-285 : Ἀπίθανον μὲν γὰρ τὸ γραφό-
μενον· πλὴν εἴ τις ἕτερος αὐτὰ γράφειν ἱκανός ἐστι,
θαυμάζω αὐτὸν ἔγωγε, καὶ ἀνδρεῖος ἀποφαινέσθω μοι
τῆς ἀνεξικακίας χάριν. Ἄλλ' εἰκὸς μὲν τοὺς τὰ ἀκριδέ-
στερα γράψαντας κατὰ χρόνους καὶ κατὰ ἀνδρας προσ-
ποιούμενους ἀσφαλῶς τι λέγειν, ἔς τε χάριν καὶ ἀπέ-
χθειαν ἅμα φέρειν τὴν συγγραφὴν· τῷ δὲ ταῦτα γράφοντι
οὐ πρὸς ταῦτα ἔφερον ἡ ὁδὸς, ἀλλ' ὥς ὅτι μάλιστα
ἀνατρέχοι καὶ στηρίζοιτο πρὸς ἀλήθειαν. Ἐπεὶ καὶ
κατὰ τοῦσδε τοὺς χρόνους ἤκουον καὶ συνεπυνθανόμην,
ὥς ὁ δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα γράφουσιν ἱστορίαν· οὗς ἐγὼ οὐ
τι νεμεσητὸν λέγω, ἀλλὰ ἐπίσταμαί γε σαφῶς ἀνδρας
ἀγερώχους τε καὶ σκιρτῶνας καὶ ἀληθείας τοσοῦτον
ἀφεστηκότας, ὅσον ἐντὸς εἶναι ἀναγωγίας. Καὶ οὐκ
ἐκείνοις μέμφομαι, τῆς δὲ ἀνθρωπίνης κρίσεως τὸ λίαν
ἀκρατές καὶ ὀλισθηρὸν καταμέμφομαι, ὅτι θελγόμενοι
καὶ καταγοητευόμενοι τὸ καθ' ἕκαστον, ἂν ὀνόματος
μνησθῇ τις περιττοῦ καὶ τοῖς πολλοῖς γνωρίμου, καὶ τι
τῶν περὶ τὴν αὐλὴν τὴν βασιλικὴν ἀκριθέστερον ὑπο-
ρύξαντες ἐξενέγκωσιν εἰς τοὺς πολλοὺς, τὸν τε κροτοθό-
ρυβον ἔχουσιν ὡς ἀληθῆ λέγοντες καὶ πάντα εἰδότες,
καὶ πολὺς περὶ αὐτοὺς ὁ συνθέων ὄμιλος, μαρτυροῦντες
ῥαδίως, ὅτι ταῦτα οὕτως ἔχει, καὶ τὴν ἀρετὴν τῆς
συγγραφῆς εἰς τόδε συμβιασάμενοι καὶ κατατείναντες,
ὥς ἄρα τοῦτο ἐς (ἐστὶν? Ν.) αἰθέριον καὶ οὐρανόμηκες,
ὅπερ αὐτοὶ διὰ βίου τινὰ χλιδὴν * ἴδωσι καὶ ἀπλότητα
χαυνότερον ἐπαινοῦντες, ἔς τὸ πιστευόμενον καὶ δημῶ-
δες συνάγουσι καὶ καταβιάζονται. Ἄλλ' ὁμῶς εἰ καὶ

ἀπίθανόν πως εἴρηται, πολλά τε αὐτοῦ τέρατωδέστερα
καὶ μυθωδέστερα προτέθεται, καὶ ἅπαντα ἦν τῆς ἡλια-
κῆς κινήσεως ἀληθέστερα· μαρτυρεῖ δὲ αὐτοῖς (τε αὐ-
τὸς Β.) ὁ ἥλιος τοῖς εἰρημένοις. Καὶ ῥηθήσεται γε
(μὲν Β.) ἴσως ἕτερα τούτων πολυπλανέστερα καὶ βα-
θυπλοκώτερα πρὸς ἀπιστίαν· ἀλλ' ἐξαγγέλλει γε αὐτὰ
ἡ συγγραφὴ μετριώτερον· καὶ ταῦτα ὑπὲρ τῶν λεγο-
μένων καὶ ὅτι γε φίλος θεὸς καὶ φίλη ἀλήθεια. Ἄλλ'
οὐκ οἶδα ὅστις γίνομαι ταῦτα γράφων· πολὺ γὰρ τὸ
φροντίζειν ἀληθείας· ἀλλ' ὅ γε τοῖς γεγραμμένοις ἀκο-
λουθῶν καὶ πειθόμενος ἀκρίθειάν τε προσκυνήσει καὶ
ἀλήθειαν. Hæc e libri alicujus proœmio petita
videntur.

74.

Ibid. p. 285, 286 : Ὅτι κατὰ τοὺς χρόνους Εὐ-
τροπίου τοῦ εὐνοῦχου τῶν μὲν περὶ τὴν ἐσπέραν οὐδὲν
ἀκριβῶς γράφειν [ἐξῆν] εἰς ἐξήγησιν. Τό τε γὰρ διά-
στημα τοῦ πλοῦ καὶ μῆκος μακρὰς ἐποίει τὰς ἀγγελίας
καὶ διεφθαρμένας ὑπὸ χρόνου, καθάπερ ἐς χρόνιον καὶ
παρέλκουσάν τινα νόσον μεταβεβλημένας· οἳ τε πλα-
νῶμενοι καὶ στρατευόμενοι εἰ μὲν τινες ἦσαν τῶν περὶ
τὰ κοινὰ καὶ δυναμένων εἰδέναι, πρὸς χάριν καὶ ἀπέ-
χθειαν καὶ τὰ καθ' ἡδονὴν ἕκαστος κατὰ (καὶ Β.) βού-
λησιν ἀπέστειλεν (ἐπέστελλεν Β.). Εἰ γοῦν τις αὐτῶν
συνήγαγε τρεῖς ἢ τέσσαρας τάναντία λέγοντας ὥσπερ
μάρτυρας, πολὺ τὸ παγκράτιον ἦν τῶν λόγων καὶ ὁ
πόλεμος ἐν χερσίν, ἀρχὰς λαβὼν ἀπὸ ῥηματίων καὶ *
συγκεκαυμένων. Ταῦτα δὲ ἦν· « Σὺ πόθεν ταῦτα οἶδας;
ποῦ δέ σε Στελίχων εἶδε; σὺ δὲ τὸν εὐνοῦχον εἶδες
ἄν; » ὥστε ἔργον ἦν διαλύειν τὰς συμπλοκάς. Τῶν δὲ

73.

Incredibilis enim narratio est; sed tamen, si quispiam
alius in eodem argumento versari potest, is mihi mirus erit,
atque ob suam patientiam fortis videbitur. Sed nimirum
par est, eos qui accuratius de temporibus et de hominibus
egerunt, ut impune dicere possent, ad gratiam et odium
historiam suam pariter flexisse. Verumtamen is qui hæc
scribit, diversam plane viam institit, nihilque ei antiquius
fuit, quam ut veritatem sequeretur et confirmaret. Sane
et hac tempestate audio a nonnullis historiam scribi: quos
ego (nihil stomachosius dicam) et protervos homines esse
novi et lascivientes, tantumque a veritate remotos, quan-
tum inscitiae proximos. Neque ego illos accuso; sed illam
non fero humani iudicii libidinem ac proclivitatem, qua
permulsi atque decepti simul ac nomen aliquod paulo illu-
strius insonuit multisque famigeratum, tum si quid ex aula
regia accuratius eruerint, id continuo in vulgus differunt,
et magno strepitu se jactant, quasi vera narrent et omnia
norint. Plurima vero circa hos turba hominum versatur,
qui facile dictis testimonium dant; quique historiae virtutem
in hoc verti eoque redigi putant, ut illud mirificum ac coe-
leste esse dicatur, quod ipsi pro vitæ suæ mollitia ac futili
simplicitate laudant atque in publicam fidem vi pertrahunt.
Age vero etiamsi incredibilia forte narrentur, nihilominus

alia præsto sunt portentosiora adhuc et fabulosiora, quæ
tamen solari motu veriora dicuntur. Testis autem dicto-
rum sol. Et quidem alia fortasse dicuntur his adhuc fal-
siora atque ab obtinenda fide remotiora, verumtamen
nostra historia, ut decet, ea exponet, idque propter illud
effatum: Amicus deus, et amica veritas. Verum ignoro,
quidnam mihi talia eventurum sit scribenti. Grave enim
negotium est cura veritatis. Sed tamen qui scriptis meis
mentem fidemque adhibuerit, is diligentiam veritatemque
sectabitur.

74.

Eutropii spadonis temporibus de rebus Occidentis nihil ac-
curatius in historiam referri poterat. Nam et maritimi cursus
spatiosa longinquitas seros nuntios et mora corruptos efficie-
bat, ceu si in diuturnum quendam protractumque morbum
incidissent: et qui peregrinabantur aut cum exercitu profi-
sciebantur, si forte negotia publica rescire poterant, pro
sua gratia vel odio et pro libito ac voluntate in suis quisque
epistolis renuntiabat. Quamobrem si forte horum tres vel
quattuor contraria affirmantes testium instar congregavis-
ses, præclara fiebat sermonum lucta, conflictusque protinus
exsistebat, sumpto plerumque initio ab argutis ignisque
vocalis, quæ fere hujusmodi erant: « Tu vero undenam
hæc audisti? ubinam te Stelicho vidit? num tu eunuchum

ἐμπόρων οὐδὲ εἷς λόγον πλείονα ψευδομένων, ἢ ὅσα κερδαίνειν βούλονται, ἀλλ' ὅσα τῷ σοφωτάτῳ μαρτυρεῖ κατὰ Πίνδαρον χρόνῳ || τὴν ἀκριβεστέραν κατάληψιν.

« Verba τὴν ἀκριβεστέραν κατάληψιν, a quibus aliud folium incipit, cum iis quæ præcedunt, omnino non cohærere videntur. » NIEBUHR. De latinis suis A. Maius : « Jam vero, inquit, candidum benignumque lectorem meum admonendum judico me et in superioribus et præcipue in consequentibus valde interdum æstuavisse, dum Eunapium latinum facerem. Nam et palimpsestus ægerime legebatur, et excerpta hiabant, et præterea jam diu notum est difficilem esse Eunapii interpretationem tum propter styli novitatem tum propter codicum corruptelam. »

75.

Ibid. p. 286-287 : Ὅτι ἐπὶ τὰς Ἀσιανὰς συμφορὰς στρέψω τὴν συγγραφὴν· τοιοῦτο γὰρ ὁ μακρὸς αἰὼν οὐδὲ ἐν ἡνεγκεν, οὐδέ τις περὶ τὸν βίον τὸν ἀνθρώπινον ἐνεοχμώθη τοιαύτη φορὰ καὶ κίνησις. Ἀλλ' ὅμως οὕτως εἶχε, καὶ τὸ ἀληθὲς ἀσιώπητον, ὡς ἀδικοῖη γε ἂν τις εἰ διὰ τὸ ἀπίθανον τάληθῇ μὴ γράφοιτο. Καὶ τοῦτό γε οὐδὲν διαφέρον ἐδόκει μοι τοῦ πιεῖν τι τῶν δριμέων καὶ πικρῶν ἐπὶ σωτηρίᾳ· ἀλλ' ὥσπερ ἐκεῖνα κατακερασθέντα τοῖς σώμασιν ἀηδῶς τέλος ἔχει τὴν ὑγίειαν καὶ σωτηρίαν, οὕτω καὶ τὰ τερατευθέντα πρὸς τὸ παράλογον, οὗ τῆς γραφῆς ἐστὶ τὸ ἀηδὲς ἀμάρτημα, ἀλλὰ γλυκύ τι καὶ πότιμον διὰ τὴν ἀλήθειαν τοῖς ἀκριβῶς ἐξετάζειν βουλομένοις γίνεται.

2. Καὶ οὗτος μὲν ἐσώζετο καλῶς πονηρὸς ὢν· ὅμως

δὲ (τὸν σπλῆνα γὰρ ἐνόσει) διετέθη καλῶς ὑπὸ τῆς συνεχοῦς ἱππασίας, κατεπράυνέ τε καὶ τὸ λιθῶδες ὑπεμάλαξε. Καὶ ὁ μὲν ἀπῆει τῷ τε σφετέρῳ σώματι πολεμῶν ἢ πολεμήσων, καὶ τοῖς περὶ τὴν αὐτὴν ἐπαγγέλλων ἀληθέστερον πόλεμον.

3. Ἡ δὲ Λυδία πλησιόχωρος οὔσα τὰ δεύτερα ἐμελλε τοῦ ὀλέθρου φέρεσθαι.

4. Πλὴν ὅσα γε τούτοις ἐν ἐλπίσιν ἦν τὸ σώζεσθαι· ἐλπίς γὰρ ἐν ἀπορρήτοις ἐτι ζῶσι παραμύθιον.

Ἐπὶ τὰ γε ἐν τοῖς ἔργοις ξίφη καὶ βάρβαροι — οὐ κατὰ τὴν ἐννομον ἀπαίτησιν, (καὶ γὰρ ἐκεῖνη τὸ διπλάσιον ὑπερέβαλεν,) ἀλλὰ κατὰ τὴν βαρβαρικὴν καὶ ἄμετρον πλεονεξίαν. — Ἀκινδύνως εἶχε πρὸς ἕτερον.

5. Ὅτι [οὐχ οὕτω παρακεκινηκότες καὶ διεφθαρμένοι τὴν γνώμην, ἀλλὰ] δι' ὑπεροχὴν κακῶν, εἰς Ἰουλιανοῦ καιροὺς καὶ χρόνους τὸν εὐνοῦχον ἀνέθεσάν τινες Εὐτρόπιον. Ὡσπερ οὖν τῶν ἱατρῶν ἐστὶν ἀκούειν, ὅτι τοῖς φιλοζώοις βέλτιόν ἐστι σπλῆνα νοσεῖν ἢ κάμνειν ἥπαρ, καὶ ὅσον ὑπὲρ ἥπατος διὰ πνεύμονος ἐπὶ καρδίαν συμπερατοῦται καὶ διεφίχεται, οὕτω καὶ τότε συνέβαινεν, ὡς ἐν αἰρέσει τῶν αἰσχίστων, εὐδοκιμεῖν εὐνοῦχον μανέντα πρὸς παράθεσιν τῶν ἐπιλαβουσῶν συμφορῶν.

6. Ὅμως ὁ Γαῖνας διαφθείρας τὸν πολέμιον (ἐπολέμει γὰρ εὐνοῦχῳ μάλα ἐντεταμένως· οὕτω σφόδρα γενναῖός τις ἦν), ἐξ ᾧ ἐδόκει κατωρθωκέναι, διὰ τούτων ἥττητο. Ὑγρότερος γὰρ ὑπὸ τοῦ κατωρθώματος καὶ μαλακώτερος γενόμενος, ὡς ἂν ἤδη τὴν Ῥωμαϊκὴν ἀρχὴν συνηρηκῶς καὶ τοῖς ποσὶν ἐπεμβαίνων αὐτῇ, μαλακώτερος ἦν ἀμφαφάσθαι· καὶ πρὸς τὸν Ἀργίβολον (1. Τριβίγιλλον) ἐπρεσβεύετο, ὡς τὸ σπουδαζόμενον αὐτοῖς ἔχει τέλος.

nosti? » neque facile erat, rixas componere. Jam et mercatorum nemo quicquam præter mendacia præterque lucrum suum loquebatur, et quicquid sapientissimo rerum omnium tempore, prout Pindari (Ol. 10, 64) sententia est, accuratiorem exhibet explorationem.

75.

Nunc ad Asiaticas calamitates stilum transferam. Par enim nihil ævum immensum tulit, neque unquam in hominum vita tantus motus tantusque rerum transitus fuit. Atqui hæc ita evenerunt neque silentio veritatem premere licet : nam ille injuste se gereret, qui ob fidei impetrandæ difficultatem res veras historiæ non commendaret. Porro hoc mihi haud differre videtur ab eo, qui acre aliquid atque amarum salutis gratia ebibit. Nam sicuti hæc insuaviter corporibus commixta salutem pariunt; sic etiam quæ mirabiliter et præter omnium opinionem accidunt, haud quidem historiæ molestum peccatum reputanda sunt, sed dulce quid potius atque exoptabile propter veritatem apud eos qui res altius scrutari volunt.

2. Atque ita præclare evasit incolumis, qui malus vir erat : simulque valetudini suæ bene fecit continenti equitatione, (nam splene laborabat,) calculosque mollivit ac mitigavit. Et is quidem abibat corpori suo vel nunc bellum faciens vel postea factur; multo tamen verius bellum hominibus aulicis indicens.

3. Finitima Lydia secundas exitii partes latura erat (si Tribigildus Phrygia vastata, eam statim aggressus esset, neque in Pisidiam potius se convertisset).

4. Hi tamen salutis spem fovebant. Etenim spes, dum vita superest, in re incerta solatur . . . ad præliorum gladios et barbari . . . non pro legitimæ exactionis modo, quæ tamen ipsa dimidio amplius erat, sed pro barbarica infinitaque cupiditate. — Ab altero periculum non imminebat.

5. Non tam vesania moti, quam propter malorum cumulum erant qui Eutropium eunuchum ad felicitatem imperii Julianei referrent. Ergo, ut medici aiunt, vitæ retinendæ cupidis melius esse, ut a splene doleant, quam ut jecore laborent, vel ea parte, quæ supra jecur per pulmonem ad cor pertingit; sic etiam illo tempore accidit, ut in rerum turpissimarum conflictu vesanus eunuchus laudem referret, modo is cum præsentibus malis compararetur.

6. Simul Gainas, adversario Eutropio subverso (etenim eunuchum vehementer oppugnabat : tam forti animo erat;) quæ sibi videbatur prospere egisse, iis exitium sibi peperit. Languidior enim a prosperitate effectus, ceu si jam Romanum imperium pedibus proculcaret, mollior nunc ad contrectandum erat. Atque ad Argibolum (Tribigildum) nuntium misit, significans, commune consilium jam scopo esse potitum.

7. Gainas et Argibolus . . . ille quidem dux, hic autem

7. Ὅτι Γαῖνας καὶ Ἀργίβολος (1. Τριβίγιλθος)...
δ μὲν ἡγούμενος, δ δὲ ἐφεπόμενος...

Οὐδὲ αὐτὸς ἕτερον ἐπένθει· σφαγείς δὲ ἔκειτο, μηδὲ
τὸν θάψοντα ἔχων καὶ κατορύζοντα.

§ 1. Sermo est de Asiæ provinciis a Tribigildo
direptis, quem Gainas, Eutropii odio motus, ad
seditionem excitaverat. V. Zosim. V, 13, 7. — § 2.
Οὗτος κτλ.]. « Num sermo est de Gaina, qui Con-
stantinopoli discedens ad civile bellum concitan-
dum, causam discessus obtendebat affectam valem-
tudinem? » MAT. Fortasse Tribigildus intelligendus
est. — § 3. Cf. Zosimus V, 15, 6 : Εἰ μὲν οὖν ἐπελθὼν
ἐπὶ τὴν Φρυγίαν ὁ Τριβίγιλθος, μὴ τὴν ἐπὶ Πισιδίαν,
ἀλλ' εὐθὺς ἐπὶ Λυδίαν ἐχώρησεν, οὐδὲν ἂν ἐκώλυσε,
ταύτης ἀκονιτὶ κατὰ κράτος αἰρεθείσης, συναπολέσθαι
καὶ τὴν Ἰονίαν αὐτῇ. — § 5. Prima verba uncis
distincta Niebuhrius addidit e Suida, qui v. Πα-
ρακινούντα ex h. loco nonnulla excerpserit. — § 6.
Ἀργίβολον.]. Apud Zosimum aliosque homo audit
Τριβίγιλθος. Neque aliter Eunapius, quem sequitur
Zosimus, dixerit. — § 7. Σφαγείς] Quis? Num
Eutropius, de cuius cæde v. Zosim. V, 18, 4;
Tillemont. V, p. 457; an Tribigildus, qui in
Thracia periit, teste Philostorgio H. Eccl. II, 8
p. 531, B ed. Vales.; an Leo?

76.

Suidas : Λέων. Οὗτος στρατηγὸς ἐπέμφθη παρὰ
Εὐτροπίου τοῦ εὐνούχου κατὰ τῶν βαρβάρων, εὐχολος
ὢν καὶ διὰ μελέτην μέθης εὐπαράγωγος· ἦν γὰρ αὐτῷ
τὸ ἀνδρεῖον ἐπὶ τούτῳ συνηναγασμένον, πλείους ἔχειν
παλλακίδας τῶν στρατιωτῶν, καὶ πλείονα πίνειν ἢ ὅσα
πάντες οἱ ἄνθρωποι πίνουσι. Cf. Suid. v. Εὐπαρά-
γωγος.

Idem : Ἀπεστάτει, ἀπειχεν, ἀπεχωρίζετο. Εὐνά-
πιος· « Καὶ γὰρ οὐκ ἀπεστάτει τῆς τοῦ Λέοντος ἐπω-
νυμίας· οὕτω γὰρ καὶ τὸ ζῶον ποιεῖν εἴωθεν. »

Idem : Διηυχενίζετο, τὸν αὐχένα ὄρθιον εἶχεν.
Εὐνάπιος· « Ὁ δὲ ἐπὶ τὰ λειπόμενα τῶν πραγμάτων
διεξανιστάμενος, ἀνωρθοῦτο καὶ διηυχενίζετο πρὸς τὸν
λεγόμενον Λέοντα, ὅπως αὐτὸν φονεύσειεν. »

De Leonte, quem contra Tribigildum Eutropius

in Asiam misit, v. Zosim. V, 14, 3 : Λέων μὲν οὖν,
ὁ τοῖς κατὰ τὴν Ἀσίαν συμβεβηκόσι βοηθῆσαι ταχθεὶς,
ἀρετῆς μὲν οὐδ' ἡστινοσοῦν μετειλήφει στρατηγικῆς,
οὐδ' ἄλλου τινὸς ἀξίου πρὸς τοῦτο τύχης αὐτὸν ἀγαγεῖν,
πλὴν ὅτι πρὸς Εὐτρόπιον εἶχεν οἰκείως. — De altero
Suidæ loco Boissonadius : « Credo, inquit, agi
de Leontis immani edacitate, quem hoc nomine
dignum fuisse ait Eunapius, quod leonis mores
referret. Adscribendus omnino Claudianus in Eu-
trop. II, 376 :

*Emicat extemplo, cunctis trepidantibus, audax
crassa mole Leo, quem vix Cyclopia solum
æquatura fames, quem non jejuna Celæno
vinceret : hinc nomen fertur meruisse Leonis...
Tunc Ajax erat Eutropii, lateque fremebat,
non septem vasto quatiens umbone juvencos,
sed, quam perpetuis dapibus, pigroque sedili,
inter anus interque colos oneraverat, alvum.*

Quæ si cum fragm. 77 comparentur, forte vi-
debitur Subarmachium et Leonem unum et eun-
dem esse hominem. Subarmachio propter leoninam
famem cognomen Leonis fuerit datum. Sed hoc
est hariolari. » — De fine Leontis, quem Tribigil-
dus simulata fuga fefellit, deinde adortus in pa-
ludes et necem adegit, v. Claudian. l. l., coll.
Reitemeyer. ad Zosim. V, 17, 1.

77.

Suidas : Σουβαρμάχιος. Οὗτος τῶν δορυφόρων
ἦν ἡγεμὼν, πιστότατος τῷ εὐνούχῳ Εὐτροπίῳ, εἴπερ
τις ἄλλος· ἐπινε δὲ οἶνον πλείονα ἢ ὅσον ἡδύνατο
χωρεῖν· ἀλλ' ὅμως τὰ περὶ γαστέρα διὰ συνήθειαν
οὕτω καὶ γυμνασίαν ἰσχυρὰν καὶ νεανικὴν πάντα φέρειν
ἐπὶ τὴν φυσικὴν τῶν ὑγρῶν ἔκκρισιν. Ἀεὶ γοῦν ἦν,
πεπωκώς τε καὶ οὐ πεπωκώς, μεθύων· τὴν δὲ μέθην
παρεκάλυπτε [οὐ] σφαλερὸν διαβαίνων τοῖς ποσὶ, καὶ
πρὸς τὴν πτωσιν πολεμῶν ὑφ' ἡλικίας (καὶ διὰ νεότητα)
συνιστάμενος. Ἦν δὲ βασιλικοῦ μὲν γένους, Κόλχος
ἀκριβοῦς τῶν ὑπὲρ Φᾶσιν καὶ Θερμώδοντα, τοξότης
[δὲ] ἄριστος, εἴ γε μὴ κατετόξευεν αὐτὸν τὸ περιττὸν
τῆς τρυφῆς.

De Subermachio aliunde non constat. Negatio-

assecla . . . Neque ipse alterum eluxit ; cæsus enim jacuit,
nemine vel sepulturæ mandante vel obruente.

76.

Leo ab Eutropio eunucho belli dux missus est contra
barbaros. Fuit autem homo levis et ob studium ebrietatis
facilis deceptu. Suam enim fortitudinem in hoc contulerat,
ut plures haberet pellices, quam milites, et plus biberet,
quam hibant omnes homines.

Etenim a Leonis cognomento non abstinebat ; sic enim et
hoc animal facere solet.

Ille autem ad reliqua negotia se præparans corpore erecto
et cervice elata stabat, ut Leonem ita dictum aggrederetur,
eumque interficeret.

77.

Subarmachius fuit satellitum dux, fidelissimus eunucho
Eutropio, si quis alius : qui quamvis plus vini biberet,
quam capere posset, venter tamen ejus per consuetudinem
et exercitationem perquam vehementem et strenuam omnia
ad naturalem humorum excretionem percoquebat. Is
semper erat ebrius, sive potasset sive non potasset. Ebrie-
tatem vero tegebat [non] instabilis ejus incessus, quum
propter ætatem juvenilem casui resisteret gressumque fir-
maret. Erat autem genere regio oriundus, Colchus verus ex
iis, qui ultra Phasidem et Thermodontem habitant ; idem
sagittarius optimus, nisi luxus immodicus ipsum sagittis
suis quasi conficeret.

nem οὐ ante σφαλερὸν inseruerunt Portus, Toupius, Boissonadius. Vulgatam tuentur Hemsterhusius et Bernhardys. « Nempe hominis incessus, Bernh. ait, semper lubricus et temulento similis occultabat ejus vinolentiam. »

78.

Exc. De sent. p. 288 : Ὅτι Πέρσης ἦν ἐν Ῥώμῃ ἐπαρχος πρὸς χλευασίαν καὶ γέλωτα τὴν Ῥωμαϊκὴν παραφέρων εὐτυχίαν· σανίδας δὲ πολλὰς μικρὰς πρὸς τὸ ἥμισυ σταδίου συγκομισάμενος, καὶ εἰκόνα τινὰ τῶν ἔργων ὑπογράψαι βουλόμενος, πάντα ἐνετίθει γελοῖα ταῖς γραφαῖς, καὶ ἀπορρήτως τὰ γραφόμενα κατεχλεύαζε διὰ τῆς εἰκόνης. Ἀνδρείαν μὲν γὰρ βασιλέως καὶ Ῥώμην στρατιωτῶν ἢ πόλεμον ἐμφανῆ καὶ νόμιμον οὐδαμοῦ τὰ γραφόμενα παρεδήλου καὶ συνηνίττετο· χειρὸς δὲ τινος ὡς ἂν ἐκ νεφῶν προτεινομένης, ἐπίγραμμα ἦν τῇ χειρί· « Θεοῦ χεὶρ ἐλαύνουσα τοὺς βαρβάρους. » Αἰσχροὺς τοῦτο καταγράφειν, ἀλλ' ἀναγκαῖον. Καὶ πάλιν ἐτέρωθι· « Βάρβαροι τὸν Θεὸν φεύγοντες. » Καὶ τούτων ἕτερα παχύτερα κ. . . δ' ἕτερα κωθωνιζομένων γραφῶν φλήναφον, οὗ καὶ πρότερον ἢ συγγραφὴ μέμνηται, τῆς ἀκμαζούσης ἀρετῆς . . . τὸ σῶμα . . . τῆς ψυχῆς . . . πλέον κατὰ σῶμα διαλυόμενον ἤδη . . . ἀπο . . .

79.

Suidas : Ἑλλανοδίκαι, οἱ χριταὶ οἱ καθήμενοι εἰς τοὺς ἀγῶνας. Εὐνάπιος οὕτω· « Καὶ τότε δὲ μέγιστος Ἑλλανοδίκης Γαῖνᾶς τὸν Ῥωμαϊκὸν ὄλεθρον ἠθλοθέτει. » Eadem v. Ἡθλοθέτει.

Idem v. Πολυάνδριον. « Ὁ δὲ Γαῖνᾶς ἐξεχώρει τῆς πόλεως, καταλιπὼν αὐτὴν πολυάνδριον καὶ πολυτελεῆ τάφον, οὕτω τεθαμμένων τῶν ἐνωχηκότων. » Eunapii esse Maius monuit.

Petita hæc ex narratione de rebellionem Gainæ, qui parum abfuit quin ipsa Constantinopoli urbe potiretur (400). V. Zosim. V, 19.

78.

Persa quidam Romæ præfectus urbi erat, qui Romanam prosperitatem in ludibrium risumque trahebat. Hic enim parvis in medio Circo positis tabellis, ut præsentium rerum imaginem quandam effingeret, ridiculorum omne genus in pictura expressit, atque clam totum argumentum irrisit. Nam neque imperatoris fortitudinem, neque militum robur, neque bellum aliquod legitimum pictura demonstrabat : sed manus quædam quasi e nubibus protensa erat, cum inscriptione : *Manus Dei Barbaros fugans*. Turpe est hæc scribere, sed necessarium. Rursus in parte alia : *Barbari Deum fugientes* : atque his alia ineptiora . . . scriptoribus largiter potantibus nugas, quarum et antea in historia memini.

79.

Tunc vero maximus Hellanodica Gainas perniciem Romanorum dispensavit.

Gainas ex urbe excessit, quam commune et pretiosum sepulcrum reliquit, incolis ejus nondum sepultis.

80.

Suidas : Φράβιθος. Οὗτος στρατηγὸς ἦν τῆς ἀνατολῆς, ὃς ἀκμαζὼν τὴν ἀρετὴν ἐνόσει τὸ σῶμα, τῆς ψυχῆς ὑγιαίνουσας πλέον· καὶ τό γε σῶμα διαλυόμενον ἤδη καὶ ἀποκολλώμενον εἰς τὴν λύσιν συνεγόμενον καὶ συνέπλεκεν εἰς πῆξιν τινα καὶ ἁρμονίαν, ὅπως ἂν ἀρξέσειεν τῷ καλῷ· ὃς τοὺς ληστὰς ῥαδίως συνεῖλεν, ὥστε μικροῦ καὶ τὸ ὄνομα τῆς ληστείας ἐκ τῆς μνήμης τῶν ἀνθρώπων ἐκπεσεῖν· ἦν δὲ Ἕλλην τὴν θρησκείαν.

Eunapio locum vindicavit Boissonadius. De Fravitho (Φρατίουτον vel Φραουστιον Zosimus dicit), cui contra Gainam bellum commissum est, v. Zosimus V, 20, 1 : Ἡ γερουσία στρατηγὸν ἐπὶ τῷ κατὰ Γαῖνην αἰροῦνται πολέμῳ Φρατίουτον, ἄνδρα βάρβαρον μὲν τὸ γένος, Ἕλληνα δὲ ἄλλως οὐ τρόπῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ τῇ προαιρέσει καὶ τῇ περὶ τὰ θεῖα θρησκεία κτλ. Cf. fr. 104.

81.

Idem : Λίβερνα, εἶδος πλοίου· καράβια. « Πηξάμενος δρομάδας τριακοντῆρεις Λιβερνίδων τύπων. » « Hæc verba anonyma credidi posse pertinere ad eum Eunapii Historiæ locum, ubi de classe agebat, quam sibi Fravithus comparavit. Nunc legimus apud Zosimum V, 20, πλοῖα fuisse αὐτῷ πρὸς ναυμαχίαν ἀρκοῦντα, Λίβερνα ταῦτα καλούμενα κτλ. Boisson.

82.

Exc. De sent. p. 288-290 : Ὅτι Φράβιθος δὲ στρατηγὸς Ῥωμαίων νικήσας Γαῖναν περὶ τὴν Χερρόνησον διαμένοντα, καὶ τοῦτον μὴ διώξας, (ἀσφαλῆς γὰρ ἦν ἐπὶ τῇ νίκῃ κερδαίνειν τὸ ἔργον καὶ Λακωνικός τις,) † ἦν ὅτι τύχην εἰδέναι καὶ μὴ πέραν τοῦ μετρίου ποιεῖσθαι τὴν δίωξιν. Καὶ οὗτος μὲν ἀσφαλέστερον βου-

80.

Fravitta fuit Orientis imperator, qui virtute florens corpore laborabat, quum animus majore sanitate frueretur. Et corpus, quod jam dissolvebatur et in dissolutionem ruebat, ipse coagmentabat et in quandam compagem et et commissuram cogebat et quasi clavis quibusdam compingebat, ut honestati conservandæ sufficeret. Hic latrones adeo facile simul sustulit, ut vel ipsum latrocinii nomen ex hominum memoria propemodum exciderit. Fuit autem religione Græcus.

81.

Celetibus cum triginta remis Liburnicarum modo constructis.

82.

Fravitta, Romanorum dux, Gainam in Chersoneso demorantem vicit, sed victum non insecutus est; nam tardior erat ad persequendam victoriam et quasi Laconico more fortunam nosse sibi videbatur, neque immodicæ persecutioni esse indulgendum. Atque hic tutiore consilio utens præ-

λευόμενος, ἡλίκον ἐστὶ τοῖς ἄλλοις τὸ καλῶς στρατηγεῖν ἔδειξεν· οἱ δὲ πολλοὶ καὶ ὅσον ἡλίθιον καὶ πηλοῦ παχύτερον, στρατηγικοὶ τινες εἶναι βουλόμενοι καὶ τὸ γεγὸνός ὑποσημαίνοντες διελήρουν καὶ παρεφλυάρουν, τὰς ὁφρῦς ἀνασπῶντες, καὶ διαφλεγόμενοι φθόνῳ πρὸς ἀπίθανόν τινα καὶ μυθώδη καταστραφῆναι (καταστροφὴν;) ἀπὸ μιᾶς γλώσσης καὶ πάθους, ὁμόφωνοι κατὰ (παρὰ B.) δόξαν ὑπὸ δειλίας γεγονότες, καὶ τῷ παραλόγῳ πληγέντες, τὸν Φράβιθον ἐπεψήφισον [νικᾶν N.] μὲν εἰδέναι, νίκη δὲ οὐκ εἰδέναι χρῆσθαι. Ὁ γοῦν. . τὴν Χερρόνησον ἐγκατέλιπεν . . . . . αἰχμάλωτον ὀπίσω σωτηρίας . . προσηκόντως τύχῃσι· θέαμα τῆς νίκης ἄξιον . . καὶ οὗτοι μὲν πρ . . ἔθρα [σύνοντο] καὶ ὑπέσπειρον εἰς τὰ βασίλεια τῷ λόγῳ ποικίλον τι καὶ περι . . ες, ὡς βάρβαρος βαρβάρῳ καὶ μύστης μύστη παρέχων διαφυγὴν καὶ σωτηρίαν· ὁ δὲ Φράβιθος μάλα φαιδρῶς καὶ . . πρὸς . . ἐπὶ Κωνσταντίνου πόλιν οὕτω τῆς φήμης . . καὶ σκοτεινὸν ὑφέρπον τῆς προφερομένης . . παρελθὼν εἰς τὰ βασίλεια φαιδρὸς καὶ γεγηθῶς [πάντων ἐκπεπληγ]μένων πρὸς τὸ παράλογον τῆς τύχης καὶ θεὸν ὄρᾶν ὑπολαμβανόντων μᾶλλον ἢ ἄνθρωπον (οὕτως, ὅ τι ἐστὶ νικᾶν καὶ χεῖρας ἔχειν, οὐκ ᾔδεσαν,) πρὸς τὸν βασιλέα μετὰ ἐλευθερίας . . εἰ μὴν διατεινόμενος ἐξεβόησεν τῶν καταφρουαττομένων φθόνων καὶ νηστεύειν καθάρματα . . πόσον ὁ θεὸς δύναται θεῷ μὲν ὅτε βού[λεται] τὸ δυν[ατὸν] ἐκείνου κακῶς . . τηλικούτον ἐν . . κατα πε . . ἔργον οἶσθα βασιλεῦ. Τοῦτο δὲ τὸ ἔργον . . ἀλλότριον τῆς Ῥωμαϊκῆς ἀρχῆς. Τοῦ δὲ . . ἐπινεύοντος πρόσωπον, διὰ γὰρ ἀπλότητα πολλὴν συμπαθήσας πρὸς τὰ λεγόμενα . . τα τῶν εὐνούχων εἶπεν, ὅτι προσῆκόν ἐστιν ἐπινεύειν . . . . . τοῦ δὲ βασιλέως τοῦτο εἰπόντος, ὡς αἰτεῖν ἀνάγκη δωρεάν, ὁ Φράβιθος ἔφησεν ἐπιτραπῆναι κακὰ τὸν πάτριον νόμον ἱερατεύειν θεόν. Ὁ δὲ βασιλεὺς δι' ὑπεροχὴν βασιλικῆς ἀρετῆς καὶ τὴν ὑπατείαν ἐπέτρεψεν· ὁ δ' ἐδέξατο.

Ὅτι Φαμέας ὁ Μίλκων (l. Ἰμίλκων) ἐπικαλού-

μενος, μυρία παρέχων κακὰ Ῥωμαίοις, εἴτα Σκιπίωνος στρατηγούντος οὐ (οὐδὲν N.) δυνάμενος, τὴν δὲ αἰτίαν ἐρωτώμενος ἐξείπεν, τὰ μὲν πρόβατα εἶναι ταῦτα, τὸν δὲ ποιμένα σφοδρότερον καὶ τοῦ Ἄργου πολυωπέστερον.

De re v. Zosimus V, 21. 9. In postremis Gainas cum Himilcone Phamæa, Fravitta cum Scipione comparatur.

83.

Ibid. p. 291 : Ἰέραξ ἦν, ὄνομα δὲ τοῦτο ἀνθρώπου κύριον, ὃν εἶδεν ὁ συγγραφεὺς καὶ διελέχθη πρὸς αὐτὸν, καὶ τὴν ψυχὴν τε ἀνεμάξατο διὰ τὸν λόγον (τῶν λόγων B.). Καὶ συνελόντι γε εἶπεῖν Ἀλεξανδρεὺς, καὶ κορακώδης μὲν κατὰ τὸ ἄπληστον ἐς τροφήν, προσῆν δὲ αὐτῷ καὶ τρυφή, πρὸς δὲ ἡδονὰς ἀλεκτρυώδης, καὶ οἷός τις ἂν Ἀλεξανδρεὺς ἀσελγέστατος γένοιτο, καὶ εἴ γέ τι Ἀλεξανδρέως ἀσελγέστερον. Ἄλλ' ὁμως ὁ συγγραφεὺς αἰδεσθῆναι τὴν τοσαύτην ἀναίδειαν καὶ ἱταμότητα συμπίσας ἐφ' οἷς ἦν λόγοις ὥχετο ἀπιῶν, τεθηπότων τῶν παρόντων, ὅτι ἄνθρωπος ἐξ Ἀλεξανδρείας γλώσσᾳν τε ἐπέσχε καὶ φλυαρίαν ἐπέστησε καὶ τὸ πρόσωπον κατέκοψεν (κατέκρυψεν N. κατέδαψεν Dübnerus) ἐρυθρήματι.

« Quisnam fuerit hic homo proprio nomine *Accipiter*, cui tam vehementer maledicit Eunapius, non divino. Vixque intelligendum puto *Arbazacium* ducem [v. fr. 84], quem in bello adversus *Isauros* luxuriose se gessisse ait Zosimus V, 15. Etenim nomen illud non tam hominem *Alexandrinum* quam *barbarum* denotat. » ΜΑΙ. Idem in *Addendis* p. 715 hæc affert : « *Accipiter*, cui Eunapius ethnicus tam acerbe maledicit, sine dubio est ille *Hierax*, homo Christianus S. Cyrillo Episcopo Alexandrino summopere addictus, quem idcirco malevolus præfectus *Alexandriæ* *Orestes* tormentis subjecit, indignante, ut par erat, Cyrillo

clarum exemplum imperatoriae artis suppediavit. Multi tamen homines stolidi et pingui Minerva, qui imperandi periti videri vellent, prædictam rem ludibrio habentes sermonibusque carpentes ac superciliis adductis irridentes, invidia inflammati et repente mirum in modum concordes facti, factoque inopino attoniti aiebant : Imperare scit Fravitta, sed victoria uti nescit . . Chersonesum deseruit . . severunt in regia rumores varios . . ceu si barbarus barbaro ethnicusque ethnico effugium salutemque concederet. Fravitta autem dum huiusmodi fama Constantinopoli pedetentim manaret, in regiam gestiens lætabundusque delatus, improvise fortunæ eventu deus potius, quam homo, visus est : adeo nesciebant quid esset vincere . . qui quum facie annuisset ; namque ob multam moris sui simplicitatem dictis commotus fuerat : ait æquum esse annuere . . quumque imperator diceret, oportere ut Fravitta remunerationem peteret, hic ait, postulare se, ut patrio ritu deum colere sibi liceret. Imperator autem propter eximiam, quæ in illo erat, virtutem consulatum quoque contulit, quem ipse recepit.

Phameas cognomento Imilco, qui innumeris damnis Romanos affecerat, deinde, Scipione exercitibus præposito, quum nihil jam posset, causamque rei rogaretur, ait : « Oves quidem eadem sunt, sed pastor multo vigilantior atque Argo oculatior. »

83.

Huic homini nomen proprium erat *Hierax* (*accipiter*) ; quem quidem historicus de facie novit atque allocutus est, animumque ejus serendis sermonibus exploravit. Ut breviter dicam, Alexandrinus erat et corvi quidem naturam ingluvie imitabatur : sed neque libidinibus carebat, ad quas galli ritu alacer erat, prorsusque incontinens instar hominis Alexandrini, immo et si quid Alexandrino incontinentius est. Sed tamen historicus tam impudentem tamque effrontem hominem pudorem edocuit eoque facto abiit, mirantibus iis qui aderant, quod homo Alexandrinus linguam cohiberet, nugas omitteret, et facie ruborem traheret.

(Socrat. Hist. Eccl. VII, 13). En igitur quam ob causam impius Eunapius tam acriter Hieracem proscindit. » Zosimi narratio in hac Historiæ parte lacunam habet.

84.

Suidas : Ἀρβαζάκιος Ἰσαυρος, ἐπὶ Ἀρκαδίου τοῦ βασιλέως, ὃν Ἀρπαζάκιον ἐκάλουν διὰ τὸ πλεονεκτικόν. Ἦν μὲν ἐξ Ἀρμενίας, τοῖς τρισὶν ἅμα συγκατελιγμένος πάθεισιν, ὥσπερ Ἡφαιστείσις δεσμοῖς ἀρρήκτοις, καὶ ἔμενέ γε ἐν αὐτοῖς ἐμπεδόν· ταῦτα δὲ ἦν ἐρωτομανία καὶ μέθη καὶ πλεονεξία. Οὕτω δὲ εἰς ἔσχατον ὄρον τὰς ἑαυτῷ δοκούσας ἀρετὰς ἐπετήδευεν, ὥστε οὐκ ἂν τις ἐπίστευσε [μὴ] πειραθεῖς, ὅτι τὰς τρεῖς ἐκείνας οὕτως εἰς ἄκρον ἐξήσκησε· μουσουργοῖς μὲν γὰρ συνέζησε τοσαύταις, ὅσας οὔτε ἐκεῖνος ἀριθμεῖν εἶχεν, οὔτε ἕτερός τις τῶν διακονουμένων· καὶ οἱ γε προσήκοντες αὐτῷ λογιστὰὶ τῶν στρατιωτικῶν ἔργων τὸν μὲν ἀριθμὸν τῶν στρατιωτῶν ἤδεσαν, τὸ δὲ πλῆθος τῶν ἐταίρων καὶ τὸν ἐκ τῶν χειρῶν ἀριθμὸν αὐτοῦ διέφυγεν. Ὡς περ οὖν Ὀρόντην τὸν Πέρσην φασὶν εἰπεῖν, ὅτι τῶν δακτύλων ὁ μικρότατός καὶ μύρια σημαίνει καὶ ἓνα ἀριθμὸν, οὕτω καὶ ἐκεῖνοι τὰς ἐτάρας κατὰ μονάδας καὶ μυριάδας ἡρίθμουν.

Partem horum repetit Suidas v. Μουσουργοί. De Orontis dicto cf. Aristid. vol. II, p. 257. Eunapii hunc locum primus vindicavit Valesius ad Marcellin. XV, p. 93. De Arbazacio, qui contra Isauros Pamphyliam et Ciliciam devastantes emissus est (404), vid. Zosimus V 25.

85.

Exc. De sent. p. 291, 292 : Ὁ δὲ πρὸς τὸν Ἰωάννην ἐπιστρέψας τὸν λόγον, « Ἀλλὰ σύ γε, εἶπε, πάντων εἶ τῶν κακῶν αἴτιος, τούς τε βασιλέας διατέμνων ἐκ

τῆς σφῶν αὐτῶν κολλήσεως, καὶ τὸ θεοπρεπέστατον ἔργον καὶ οὐρανόμηκες ὑπορύττων καὶ κατασείων ταῖς σαῖς μηχαναῖς ἐς διάλυσιν καὶ φθοράν. Ἔστι δὲ πανόλβιον τι χρῆμα καὶ τεῖχος ἀρρηκτον καὶ ἀδαμάντινον τοὺς βασιλέας ἐν δύο σώμασι μίαν βασιλείαν ἔχοντας φαίνεσθαι. » Καὶ οἱ παρόντες, τούτων λεγόμενων, τὰς μὲν κεφαλὰς ἀπέσειον ἡσυχῇ καὶ δεδοικότες· ἐδόκει γὰρ αὐτοῖς ἄριστα λέγεσθαι· τὸν δὲ Ἰωάννην τρέμοντες καὶ πρὸς τὰ σφέτερα κέρδη κεχηνότες (ἡ γὰρ ἀκολασία καὶ τοῖς πονηροῖς, ἧπερ εἴρηται, τιμὴν ἐχαρίζετο), τῆς κοινῆς σωτηρίας ἀμελήσαντες, καὶ προστησάμενοι σφῶν αὐτῶν τὸν Ἰωάννην, τεχνικὸν δὴ τινα ἱερακοτρόφον, τὸν Φράβιθον ἀφείλοντο τῆς ψυχῆς.

Quo hæc spectent, nescio. « Fortasse, Maius ait, sermo est de Arcadii cum Honorio fratre bello Gildonico (397. 398). » Joannes aut Chrysostomus est episcopus Constantin., aut Joannes comes, cui Arcadius arcana sua omnia committebat, quemque plerique patrem esse pueri, quem Arcadius genuisse opinabatur, crediderunt, teste Zosimo V, 18.

86.

Ibid. p. 292 : Παμφυλία γοῦν ὑπὸ τῶν Ἰσαυρικῶν πολέμων πορθουμένη χρυσὸν ἐνόμισε τὰς Ἰσαυρικὰς συμφοράς· καὶ καθάπερ ἐν ταῖς διοσημείαις ἀστραπῆς κεραυνὸς φοβερώτερος (ἡ μὲν γὰρ ἐφόβησε μόνον, ὁ δὲ διέφθειρεν), οὕτω καὶ τοὺς Ἰσαυροὺς φρικωδεστάτους ὄντας ἀκοῦσαί τε καὶ ἰδεῖν ἄνθος ἀπέδειξε καὶ τρυφερώτατόν τι καὶ χλοερὸν ἔαρ ὁ βέλτιστος ἐξ Ἀλεξανδρείας Ἰέραξ, οὕτω πάντα διερευνησάμενος καὶ συναρπάσας ἀθρόως ἐπὶ Φραβίθου φόνῳ. — Καὶ παραλαβὼν ὑπὸ μάλης ἐπειρᾶτο διαφεύγειν κατὰ ῥύμην καὶ φοράν. Ἀλλ' οὐκ εἶχεν ἀλαοσκοπίην ὁ Λύκιος Ἐρηννιανὸς

84.

Arbazacius Isaurus, sub Arcadio imperatore, quem propter rapacitatem Harpazacium, i. e. Rapacem, appellabant. Fuit enim ex Armenia oriundus, simul his tribus affectionibus, ut firmissimis Vulcaniis vinculis constrictus, et in ipsis constanter perseveravit. Hæ autem affectiones fuerunt insanus amor et ebrietas et avaritia. Tanto autem studio illis quas existimabat virtutibus operam dabat, ut qui id experientia compertum non haberet, credere non posset eum tantos in tribus illis vitiis progressus fecisse. Tot enim psaltrias in convictu suo habuit, ut neque ipse neque alius ullus e ministris eas numerare posset. Ac numerarii rerum militarium, qui illi apparebant, militum quidem numerum norant; meretricum vero multitudo omnem eorum calculum superabat. Quemadmodum igitur Orontem Persam dixisse ferunt minimum digitum et decem millia et unum significare : sic etiam illi meretrices et singulatim et per dena millia numerabant.

85.

Is autem, conversa ad Joannem oratione, « Tu vero, inquit, malorum omnium causa es, qui concordiam regum

dissocias, remque omnium præstantissimam atque cœlestem artificiiis tuis perturbatam pessumdas. Quippe summa felicitas atque adamantina insuperabilisque firmitas est, quum duo reges unum regnum possidere videntur. » Tum qui huic orationi aderant, capitibus taciti pavidique nutabant; visus enim erat rectissime dicere. Veruntamen dum a Joanne sibi timent, et suum quisque lucrum meditatur, (namque impurus ille improbis quoque hominibus honores, uti dictum est, largiebatur,) communi omissa salute, Joannem sibi præfecerunt, callidum scilicet Hieracis alumnum, Fravitamque vita spoliarent.

86.

Pamphylia Isauricis bellis vastata, nihilominus beatam se judicabat, si his tantum afficeretur. Jam sicuti in procellis fulgure fulmen formidabilius est; illud enim territat, hoc interimit : sic etiam Isauros ceteroquin auditu visuque tremendos, veris tamen instar herbidi floridique ac voluptarii præclarus hic demonstravit Hierax, dum cuncta rimatur temereque diripit post Fravitæ cædem. — Ille clam fugam rapidam et tumultariam molitus est : verum Herennianus vicarius, quem non fefellerat, naturam aquilæ in-

βικάριος ὢν· ἀετὸς δὲ γενόμενος αὐτὸν συνήρπασε τὸν Ἰέρακα, καὶ μόλις ἀφῆκεν, εἰ μὴ τετρακισχιλίους ἐκεῖνος αὐτῷ χρυσοῦς ἀπέτισεν.

De bello Isaurico (404) v. Zosimus V, 25; Sozom. VIII, 25; Philostorg. XI, 8; Tillemont tom. V, p. 473 sqq.

87.

Ibid. p. 292 — 295 : Ὅτι ἐπὶ Πουλχερίας τῆς βασιλίσσης ἐξέκειτο δημοσίᾳ πιπρασκόμενα τὰ ἔθνη τοῖς βουλομένοις ὠνεῖσθαι τὰς ἀρχάς· πᾶσι δὲ ἐπιπράσκοντο μεγάλα τε καὶ μικρὰ φανερώς ἐπὶ δημοσίων τραπεζῶν, ὥσπερ ἄλλο τι τῶν ἐπ' ἀγορᾶς ὠνίων. Ὁ βουλόμενος Ἑλλήσποντον ἀδικεῖν εἶχεν Ἑλλήσποντον πριάμενος, καὶ ἄλλος Μακεδονίαν, Κυρήνην, καὶ ὅπως ἕκαστος ἐνόσει πρὸς τὸ ἀδικον ἢ ἐχθροὺς ἔχων. Ἐξῆν δὲ καὶ καθ' ἕκαστον ἔθνος τὴν μοχθηρίαν ὠνεῖσθαι ἑαυτοῦ πρὸς τὸ βλάπτειν τοὺς ὑπηκόους, καὶ πολλὰ συλλαμβάνειν ἔθνη· τοῦτο γὰρ ὁ βικάριος ἐδύνατο καὶ ἡ ἀνθύπατος ἀρχή. Καὶ δέος ἦν οὐδὲν τῶν ἀθλίων γραμμάτων τοῖς νόμοις ἐντεθνηκότων, ὡς δεῖ τὸν ἐπὶ χρήμασι δικάζοντα κολάζεσθαι· ἀλλ' οἱ μὲν νόμοι κατὰ τὸν Σχύθην Ἀνάχαρσιν οὐκ ἀραχνίων ἦσαν ἀσθενέστεροι καὶ λεπτότεροι μόνον, ἀλλὰ καὶ κονιορτοῦ παντὸς πρὸς τὸ ρεῖν εὐκόλως καὶ διανεμοῦσθαι παραφερόμενοι. Ὁ δὲ τὸ ἔθνος ἢ τὰ ἔθνη παραλαβὼν, δύω τινὰς ἢ τρεῖς στρατιώτας συνεφελόμενος κατὰ τὴν πλαγίαν εἰσιόντας θύραν, μὴ βουλόμενος μανθάνειν (λανθάνειν B.), ὅτι [..., διὰ B.] σιωπῶντων κηρύκων, εἰ δὴ κήρυγμα σιωπώμενον γίγνεται, πρὸς πάντας περιήγγελλεν, ὡς δὴ φησιν Ὀμηρος·

« κλήδην εἰς ἀγορὴν κικλήσκειν ἄνδρα ἕκαστον, μηδὲ βοᾶν, αὐτὸς δὲ μετὰ πρώτοισι πονεῖτο· » καὶ ὁ ἀρχὼν διὰ τῶν ἀφθόγγων τούτων κηρύκων πρὸς τὸ οὐς ἑκάστῳ περιήγγελλεν, ὡς πριάμενος εἶη τοὺς ὑπηκόους τόσοῦ καὶ τόσοῦ ἀργυρίου, καὶ πᾶσά γε ἀνάγκη τοῦτο καταβάλλειν, ἢ πράγματα ἔχοντας ἐπιτρέβεσθαι θανάτοις καὶ δημεύσεσιν. Οἱ μὲν οὖν ἔχοντες καὶ συντελεῖς ἐκ προϋπαρχούσης οὐσίας κατετίθεσαν οἰμώζοντες τὸ ἀργύριον· οἱ δὲ ἀποροῦντες δημοσίᾳ κατεδαπανῶντο ταῖς μάστιξι τὰ σώματα· πρόφασις δὲ ἦν ἑτέρα τις. Εὐρέθη γὰρ γένος ἀνθρώπων δι' ἀπορίαν καὶ ἀπόνοιαν ὀξυθάνατον καὶ φιλοκίνδυνον, οἱ τὰς ὕβρεις οὐκ ἐνεγκόντες ἐπὶ κατηγορίᾳ τῆς ληστείας ὥρμησαν ἐπὶ τὸν τῆς αὐλῆς ἑπαρχον. Κάκεϊνος ἂν ἐπὶ τὸ πρᾶγμα διεσχηματισμένος πάλαι καὶ αὐτὸς ἕτερα τοιαῦτα πάσχων τόν τε κατηγορηθέντα συνήρπασε, καὶ τοὺς κατηγορησαντας ὡς παρρησίαν ἔχοντας ἐπήνεσεν... τοιαῦτα γένοιτο· καὶ πρὸς τὸν ἀγῶνα τῆς κρίσεως ἐλθούσης, ἔφραζεν ἂν διὰ τοῦ πιστοτάτου τῶν εὐνούχων· « Ἄπιτε, ὦ βέλτιστοι, πάνυ θαυμάζοντες ὅτι μετὰ τῶν κεφαλῶν ἄπιτε· κατηγορεῖν γὰρ ἀρχομένους οὐκ ἔξεστιν. » Οἱ μὲν ἀπήεσαν ψηλαφῶντες τὰς κεφαλὰς ἐπὶ τοῖς λόγοις καὶ ἀγαπῶντες, ὅτι ἔχουσι συνηρμοσμένους· ὁ δὲ νικήσας τὴν Καδμεῖαν μακρῶ πλεόν ἦν ἀθλιώτατος, καὶ τὴν ἀρχὴν πριάμενος ὅλης τῆς ὑπαρχούσης οὐσίας, καὶ τὸ κέρδος τῆς ἀρχῆς προσκαταβαλὼν ταῖς τοσαύταις ἐνέδραις καὶ λόγοις. Πᾶσαι γοῦν οἰκίαι πρὸς τοῦτον ἐκενοῦντο ἂν τὸν δόλον· καὶ ῥᾶστα ἦν δρᾶν τοὺς ἀρξάντας δεδημευμένους, ὥσπερ που καὶ ὁ κωμικός φησιν· « ἄρξαντος ἀνδρὸς δημόσια τὰ χρήματα. » Ὁ δὲ ἀγνοῶν τίς κωμικός, οὐδὲ ἀναγινώσκειν ἄξιος τὴν γράφην. Οὕτω γοῦν καὶ ὁ Ἑρεννιανὸς τότε τὸν Ἰέρακα

duens, corripuit Hieracem; vixque demum dimisit, quattuor acceptis ab illo aureorum millibus.

87.

Pulcheria regnante, prostabant publice venum gentes iis qui praefecturas coemere volebant: et sive hae magnae sive modicae essent, palam in publicis mensis, seu venales in foro merces, distrahebantur. Igitur qui Hellespontum diripere avebat, Hellespontum emptam ferebat, alius vero Macedoniam, alius Cyrenen, prout quisque peculandi morbo laborabat, aut inimicos ulciscendi. Licebat autem his improbis vel singularum gentium praefecturas nocendi causa coemere, vel etiam cumulate plurium: illatenus enim patebat vicarii vel proconsulis jurisdictio. Nullus autem metus erat decretorum tristium jampridem cum legibus mortuorum, quod poenae videlicet is qui jus venale habet, obnoxius sit. Etenim leges non modo, prout Scythia Anacharsis ait, araneosa tela infirmiores erant ac subtiliores, verum prorsus pulveris instar huc illuc facili jactu circumagebantur ac difflebant. Qui vero unam gentem pluresve emerat, binis vel ternis stipatus satellitibus, qui ad se per posticum ventitarent, ne forte lateret, * per tacitos praeco-nes (si tamen praconium facitum fieri potest) omnes certiores fecit, et more Homérico (Il. 9, 11) nominatim ad forum viros singulos advocabat

sine strepitu, ipse vero in primis fungebatur munere. Itaque magistratus his taciturnis praeconibus utens in cujusque aures insusurrabat, se singulos subditos hoc et illo argenti pondere venales habere. Prorsus autem necesse erat, vel imperatam pecuniam pendere, vel calumniis implicitis supplicia perpeti et proscriptiones. Qui ergo nummati erant, ii pro facultatibus quisque suis cum gemitu pecuniam solvebant: tenuiores autem plagis publice impositis abibant; rei praetextus autem aliunde petebatur. Exstitit enim genus hominum, qui ob egestatem ac vecordiam impendentem necem ac pericula temnerent. Hi, nimirum injuriarum impatientes, crimen peculatus apud aulae praefectum detulerunt. Hic autem, rem serio agere simulans (quippe et ipse olim in simili fortuna versatus erat,) eum qui accusabatur, reum agebat, et accusatoris fiduciam commendabat. Verumtamen ubi iudicii disceptatio aderat, per fidelissimum sibi eunuchum nuntiandum illis curabat: « Abite, viri optimi, lucroque apponite, quod salvo capite abitis; namque magistratibus diem dicere nequaquam licet. » Tum illi discedebant, his auditis, capita sua contrectantes, et plane contenti, quod ea cervicibus adhuc haererent. Qui autem Cadmeam hanc victoriam retulerat, multo jam infelicius erat, tum quia praefecturam olim omni suo patrimonio redemerat, tum quia nuper praefecturae lucra his insidiis et

τὰ πλείονα (τῷ πολλὰ B.) μὲν ὑφελέσθαι, πλείονα δὲ καταβαλεῖν συλλαβῶν ἀπέδειξε δικαίας ἀποτίνοντα τιμωρίας τοῦ κατὰ Φράβιθον φόνου. Ὁ δὲ Ἱέραξ καλούμενος ὑπὸ τοῦ πλείονα καταθέντος ὥσπερ ἀετοῦ συνειλημμένος ἀηδὼν ἦν Ἡσιόδειος οὐ δυναμένη πρὸς κρείττονα ἀντιφερίζειν. Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ ἀετὸς οὐδὲν διέφερεν ἀηδόνας, πλὴν ὅσα καὶ εἰς τὸν τοῦ μύθου κολοῖον ἐτέλει, τῶν ιδίων πτερῶν ὥσπερ ἄλλοτρίων ἐστερημένος.

Ὅτι ἐπὶ τῆς αὐτῆς βασιλίδος οὐκ ἦν τινα παρὰ τὴν Κωνσταντίνου πόλιν μὴ τοῦτο ἀκοῦσαι· « Ἴί δὲ σὺ, πάντων ἀνδρῶν θαυμασιώτερε, [πόλε]ων οὐκ ἄρχεις καὶ ἔθνων; » καὶ ὁ λόγος ἦν τοῦ κατὰ μῦθον ἰοῦ τῶν διψάδων δυνατώτερος.

Hæc in iisdem rebus versantur, de quibus in fragmento antecedente sermo est. Ad Pulcheriæ Augustæ tempora (inde ab an. 414) auctor (momente Niebuhrio) h. l. digressus est, ut referendo quomodo Hierax, æmulo, qui vel ipsum nequitia superaret, per Augustæ avaritiam traditus, pro nece Fravittæ seras pœnas, verumtamen pœnas dederit, se solaretur. Ne cum Maio credas usque ad annum 414 vel ultra etiam Eunapium narrationem deduxisse, falsa que de Historiarum termino Photium tradidisse, vel inde prohibebers, quod sequitur fragmentum de Stelichone, qui multum ante Pulcheriæ regnum periit (an. 408).

88.

Ibid. p. 295 : Ὁ δὲ Στελίχων οὐκ ἐφόνευσε τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ ζῆν αἰσχροῦς ἠνάγκαζε, πάντα ἀφαιρούμενος, καὶ πρὸς τὸ βαρύτατον, ὡς φησι Μένανδρος, τὴν πενίαν θηρίον καὶ . . . λέγων καὶ συστέλλων.

Ὅτι ὑπ . . . ὡς διὰ φιλαρχίαν ἤροῦντο . . . ἅπαντες·

criminationibus propulsandis insumpserat. Atque huiusmodi fraudibus domus omnes facultatibus vacuabantur : passimque videre erat magistratuum bona publicata : veluti ait comicus : « Viri publicum munus gerentis publica est pecunia. » Qui autem nescit, quisnam comicus, is indignus est qui hæc legat. Sic igitur Herennianus Hieracem, qui plurima item impenderat, comprehensum coegit pœnas luere necis quam Fravittæ intulerat. Hic autem Hierax (*accipiter*) ab eo, qui plura impenderat, tanquam ab aquila correptus, lusciniā evasit Hesiodē, quæ potiori par esse non potuit. Tum et ipsa demum aquila nihil distulit a lusciniā, nisi quod ad extremum, ut est in fabula, in corvum desiit, cui plumæ tanquam aliena res ereptæ fuerunt.

Eadem regina imperante, nemo Constantinopoli non hos sermones audiebat : « Tu vero, vir præclarissime, cur non urbibus populisque imperas? » Atque hic sermo veneno illo, quod est in fabulis, serpentum dipsadum efficacior erat.

88.

Stelicho homines non interemit, sed turpiter vivere coe-

οἱ δὲ ἔχοντες ζῆν μᾶλλον ἢ τοὺς . . . δεῖν πυρὶ καὶ φόνῳ καὶ σιδήρῳ πάντα δαπανήσασθαι . . . τῆς . . . χῆς ἐν τῷ διαφαίνεσθαι ὅτι μόνος Στελίχων ὑπὲρ ἀνθρωπίνην ἐν . . .

SEDIS INCERTÆ.

89.

Suidas : Ἀτάσθαλα . . . καὶ ἀτάσθαλον, ἄδικον, παράνομον. Εὐνάπιος· « Γυναικῶν δὲ ὕβρις καὶ τὸ ἀτάσθαλον εἰς παῖδας εὖ γεγονότας συνεκυρώθη καὶ νόμος εἶναι (ἦν? Boisson.). » Videntur hæc petita esse ex eodem loco, unde de Carino fragmentum 4. Certe eandem ibi sententiam habes, eademque pæne verba.

90.

Idem : Βαλάντιον, μάρσιπος. Εὐνάπιος· « Εἴτε φιλοχρήματος εἴη καὶ δοῦλος τῶν βαλαντίων· καὶ ταῦτα σαφῶς ἐκπυνθανόμενοι, πρὸς ταῦτα διεστρατήγουν τὸν πόλεμον. »

91.

Idem : Οἰδοῦσαν. Εὐνάπιος· « Τοσούτου δὲ οἰδοῦντος καὶ ὑπερφυομένου κακοῦ. »

92.

Idem v. Θέσεις. Εὐνάπιος· « Τῶν δὲ Ῥωμαίων ἐπ' αὐτὸ τοῦτο βιαζομένων ἄπορον αὐτοῖς ἀποδεῖξαι καὶ πλῆθος καὶ θέσιν καὶ βέλη καὶ μηχανὰς καὶ μεγέθη ποταμῶν, πρὸς τὸ μὴ πάντων ἡττᾶσθαι σφῶν καὶ ὁμολογεῖν εἶναι χείροσιν. » Locus mutilus, ut videtur.

Idem : Μοσχεύων, μεταφυτεύων. Εὐνάπιος· « Οὗτοι μὲν ὧδε μένοντες ὑπεμόσχευον τὸν πόλεμον· ἀντὶ τοῦ ὑπέστρεφον, ὑπεφύτευον.

git, ereptis bonis omnibus, eosque ad egestatem, molestissimam belluam, ut ait Menander, damnavit.

89.

Feminarum vero stupra et adolescentium nobilium corruptiones ut pro licitis haberentur decretum est.

90.

(Quæsiverunt) an pecuniæ esset avidus et crumenæ servus. De qua re quum ipsis certo constaret, præcipuam ejus rationem in bello gerendo habebant.

91.

Tanto autem malo intumesciente et succrescente.

92.

Quum autem Romani eo tenderent, ut demonstrarent illis, quantas objicerent difficultates et ipsorum multitudo et loci situs et tela et machinæ bellicæ et magnitudo fluviorum; itaque non prorsus ab illis se vinci, neque se illis inferiores esse confiteri.

Isti quidem hic manentes, bellum clam serebant.

93.

Idem : Ῥῦμα, φυλακή . . . « Ἐς τόξου ῥῦμα περιέπλεον τοῖς Ῥωμαίοις οἱ βάρβαροι, πόλλ' ἅμα βέλη ἀφιέντες. » Εὐνάπιος· « Πέτρα δέ τις ἀπεσπασμένη ἐς τόξου ῥῦμα, » τουτέστιν ἔλκυσμα. Καὶ αὖθις· « Κραταιῶς ἐκ τούτων ἀνῆπτον τὰ ῥύματα, λαμβάνοντες ἐκ τῶν κατ' ἄλληλα πλοίων, καὶ κατείχετο τὸ ζεῦγμα τοῖς ῥύμασι. » Primus et tertius locus num item Eunapii sit, in medio relinquo. Certe qui deinde subjungitur verbis Καὶ αὖθις locus quartus, non est Eunapii sed Polybii (III, 46).

Idem : Ζεῦγμα. Εὐνάπιος. « Ἡ τοῦ ποταμοῦ διάβασις. »

94.

Idem v. Μελεδωνός : Καὶ Εὐνάπιος· « Τῶν αὐτῶν ἐθνῶν (ἐτῶν v. l.) γυναῖκά τινα στείλας ἐσθῆτι λευκῇ καὶ στέμμασιν, ὥς δὴ μελεδωνὸν οὔσαν τῆς Συρίας οὕτω δὴ καλουμένης θεοῦ. »

95.

Idem : Ἀποτραχηλίζοντες, ἀπάγχοντες. Εὐνάπιος· « Καὶ οἱ μὲν αὐτοὺς διέφθειρον σχοινίοις ἀποτραχηλίζοντες. »

96.

Idem v. Ἐκμελές : « Καὶ τᾶλλα πάθη κατὰ τὴν ἐκμελῇ λύραν ἐθεραπεύετο », φησὶν Εὐνάπιος.

97.

Idem : Ἀπαγορεύει, ἀποτρέπεται, ἀρνεῖται. « Ἀπαγορεύουσι τῷ Φιλίππῳ, καὶ τὸν Δέκιον ἀναγορεύουσιν. » Καὶ αὖθις Εὐνάπιος· « Πρὸς τὸ ἀφηνέες καὶ ἀόριστον τῆς χώρας ἐκπεσόντες, πρὸς τοὺς φόνους καὶ πρὸς τὴν λείαν ἀπαγορεύοντες. » Καί· « Ἀπαγορεύεις Σίμων Πέτρε. » Priorem locum Dexippi esse suspicatur Bernhardtus. Idem vocem αὖθις ante ἀπαγορεύεις poni vult.

93.

« Barbari Romanos circumnavigarunt, sagittæ jactum ab iis distantes, multaque tela in eos emiserunt. » — Eunapius : « Petra vero quædam teli jactum distans. » — Et iterum : « Firmiter his funes ductarios alligarunt, quos sumebant ex navibus, quarum altera juxta alteram collocata erat ; itaque pons funibus ductariis retinebatur. »

94.

Mulierem, quæ mores ejusdem populi sequeretur, alba veste et coronis ornatam misit, quasi sacerdotem Deæ Syriæ quam appellant.

95.

Et illi quidem eos funibus strangulantes necarunt.

96.

Et ceteri ejus morbi ad ingratum Iyræ cantum sanabantur.

97.

Quum in obscuram et occultam regionis partem per-

98.

Idem v. Μεγαλοπρεπής : Εὐνάπιος· « Οὔτε ἄλλως τὸ μεγαλοπρεπές κατὰ τὴν δίαιταν ἐν ταῖς μάχαις ἐστὶ φιλοκίνδυνον. »

99.

Idem : Συντεκμηράμενος, συμβαλὼν, καταστοχασάμενος. Εὐνάπιος· « Τὸν πάντα βίον αὐτοῦ συντεκμηράμενος ἐκ τῶν ἐναργῶν περὶ αὐτὸν συμβόλων τε καὶ σημείων. »

100.

Idem : Διάμετρος, γεωμετρικὸν τι εἶδος. Εὐνάπιος· « Ὡς κατὰ τινὰς διαμέτρους κεραίας κεχιῶσθαι τὴν γλῶτταν ταῖς ἀντιτύποις συμβολαῖς τῶν ἀκίδων. »

101.

Idem : Διενεγεῖν, ἀγαγεῖν. Εὐνάπιος· « Κατὰ τούτους τοὺς χρόνους ὑπὸ τῆς ἀνδρώδους γυναικὸς ἔργον κατετολμήθη καὶ συνεπράχθη γενναῖον οὕτω καὶ ἀνδρῶδες, ὥστε ἄπιστον εἶναι διενεγεῖν εἰς τὴν διήγησιν. »

102.

Idem v. Παιδιά : Εὐνάπιος· « Καὶ οἱ μὲν παιδιὰν τινα ἐκ τῶν πολεμίων ἡγούμενοι, τοσοῦτον ἔδυσχέραινον, ὅσον ἡναγκάζοντο βοᾶν καθ' οὓς ἐμβάλοιν. »

« Si reliqua belle se habent, saltem βοᾶν labem duxit : nam Eunapius, opinor, voluit, milites illos opinione falsos fuisse, qui quum bellum sic per ludum jocumque gesturos animo præsumpsissent, ærumnas debuerint tolerare vel rebus alienis abstinere. Contra sentit Hermannus, priora veritens, jocum opinabantur ab hostibus paratum. »
BERNHARDY.

venissent, et cædibus prædisque agendis defatigati essent.

98.

Et alioquin illi, qui splendide vivunt, periculis in bello se offerre recusant.

99.

Omnem ejus vitam per conjecturam assecutus ex evidentibus indiciis signisque.

100.

Ita ut lingua secundum quasdam diametros adversis et coeuntibus spiculorum ictibus decussata esset.

101.

His temporibus facinus quoddam audacter susceptum a virili muliere et confectum est, adeo generosum illud et virile, ut incredibile sit, si in narrationem deducatur.

102.

Et illi quidem ludum quendam ab hostibus ludi putantes, tantum indignabantur, quantum vociferari cogebantur contra illos, quos adoriebantur.

103.

Idem : Διαυχνίζεσθαι. « Ὁ δὲ τὰ φρονήματα καὶ τοὺς θυμοὺς τῶν στρατιωτῶν ἀνηρέθιζε, καὶ διαυχνίζεσθαι πρὸς τὸ ἀγέρωχον ταῖς μελέταις ἐξεκάλει καὶ φιλοκίνδυνον. »

Idem : Ἀνηρέθιζε, ἐπὶ τι παρώτρυνε καὶ παρέθηγεν. Εὐνάπιος· « Ὁ δὲ τὰ φρονήματα καὶ τοὺς θυμοὺς τῶν στρατιωτῶν ἀνηρέθιζεν. »

« Agitur forte de Valentiniano, qui ut Celticarum gentium securitati provideret, νεολαίαν ὅτι πλείστην, ait Zosimus IV, 12, 2, ἀθροίσας, ἔκ τε τῶν παροικούντων τῷ Ῥήνῳ βαρβάρων καὶ ἔκ τῶν ἐν τοῖς ὑπὸ Ῥωμαίους ἔθνεσι γεωργῶν, τοῖς στρατηγικοῖς ἐγκαταλέξας τάγμασιν, οὕτως αὐτοὺς ἐξήσκησε τὰ πολέμια, ὥστε φόβῳ τῆς περὶ τὰ τοιαῦτα τῶν στρατιωτῶν μελέτης καὶ πείρας, ἐννέα τοὺς πάντας ἐνιαυτοὺς μηδένα τῶν ὑπὲρ τὸν Ῥήνον ταῖς ὑπὸ Ῥωμαίους πόλεσιν ἐνοχλῆσαι. Vel respicitur Fravithus, qui adversus Gainam dux electus, ἀργούντων οὐκ ἠνείχετο, Zosimo teste V, 20, 4, τῶν στρατιωτῶν, ἀλλὰ μελέταις συνεχέσιν ἐξήσκει, καὶ ἐπὶ τοσοῦτον τοῖς γυμνασίοις ἐπέρρωσεν, ὥστε κτλ. Potest etiam fragmentum referri ad Sebastianum, qui electis duobus militum millibus, τῇ συνεχεῖ γυμνασίᾳ, ut ait Zosimus IV, 23, 5, τὸ ἐνδέον ἐπλήρου κτλ. » BOISSON.

104.

Idem v. Χρῆμα : Εὐνάπιος· « Ὁ δὲ τὰς δυνάμεις ἤθροισε, καὶ τὸ χρῆμα τῆς διαβάσεως ἐπισπέρχων ἤδη καὶ συμβιαζόμενος, καὶ πλὴν ἀγαθῆς ψυχῆς σῶμα οὐκ ἔχων. »

« Agitur forte de Fravitho, qui teste Eunapio (fr. 80) ἐνόσει τὸ σῶμα, τῆς ψυχῆς ὑγιαίνουσας πλέον. » BOISS.

105.

Idem v. Ψιλόσ· Εὐνάπιος δὲ λέγει ψιλὸν καὶ οἶον κοῦφον.

103.

Ille vero spiritus et animos militum irritabat, eosque ad ferociam erectis cervicibus ostendendam et pericula prompte adeunda exercitationibus provocabat.

104.

Ille vero copias coegit et trajectus negotium jam vehementer urgens, et præter bonum animum corpus non habens.

105.

Nudum. — Suspendit diis.

106.

Eutocius, e Thracia oriundus, nec probò animo fuit nec genere nobili, sed miles gregarius : qui quum magnam pecuniæ summam cohorti suæ suffuratus esset, in Palæstinam abiit, operamque dedit, ut apud Eleutheropolitanos

Idem : Ἀνῆψεν, ἀνεκρέμασε τοῖς θεοῖς. Εὐνάπιος.

Sequuntur fragmenta auctoris sui nomine non insignita, quæ Eunapii esse viri docti censuerunt.

106.

Idem : Εὐτόχιος ἀπὸ Θράκης ἐλθὼν οὔτε γνώμην ἐπιεικῆς τις ἦν, οὔτε γένους εὖ ἤκων, ἀλλὰ καὶ στρατιώτης μὲν ὁ τυχὼν, πολλὰ δὲ χρήματα κοινὰ τοῦ ἰδίου τάγματος ὑποκλέψας ὥχετο φεύγων εἰς τὴν Παλαιστίνην. Ἐπεχείρησε μὲν οὖν Ἐλευθεροπολίταις ἑαυτὸν ἐγκαταλέξει, τῆς βουλῆς μετασχὼν ἐπὶ χρήμασι μέγαλοις. Καὶ γὰρ ἐγλίχετο τὴν τύχην μεταβαλεῖν εἰς τὸ εὐγενέστερον· καίτοι ἔδει πρότερον μετατίθεσθαι τὴν προαίρεσιν εἰς τὸ κρεῖττον. Ἀλλ' ὅμως οἱ Ἐλευθεροπολίται, τὸ πλῆθος ὑπιδόμενοι τῶν χρημάτων, οὐ προσεδέξαντο τὸν Εὐτόχιον. Ὁ δὲ μετεχώρησεν εἰς τὴν Ἀσκάλωνα· καὶ ὁ τότε πρωτεύων Κρατερὸς εὐμενῶς αὐτὸν ὑπεδέξατο μετὰ τῶν χρημάτων, πολιτικῆς τε μετέδωκεν ἐλευθερίας. Οἱ δὲ Θράκες ὑστέρῳ χρόνῳ κατὰ πίστιν ἤκοντες ἐπὶ τὸν Εὐτόχιον, ἀπῆτουν τὸν Κρατερὸν αὐτὸν τε τὸν Εὐτόχιον καὶ τὰ χρήματα· ὁ δὲ οὐ μεθίει τὸν ἄνδρα· τῶν δὲ στρατιωτῶν ἐπὶ δίκην τὸ πρᾶγμα φερόντων, ὁ Κρατερὸς ὑπεραγωνίζεται τοῦ Εὐτοκίου, καὶ περιγίνεται τῶν Θρακῶν· ἐφ' ᾧ καὶ χρησμὸς ἐξέπεσεν, ἔχων ὧδε.

« Integrum hunc articulum descripsit Suidas ex historico aliquo deperdito : quem ex stylo Eunapium esse suspicor. » KUSTER. Contra Bernhardyus : « Equidem nihil agnosco, quod Eunapium magis quam Malchum redoleat. » — Dubitans locum in Eunapiana receperunt Boissonadius et Niebuhrius. Res tanto incertior, quum de Eutocio illo ejusque ætate non constet. Niebuhrius suspicatur ab hoc Eutocio mathematicum, qui sub Justiniano scripsit, duxisse genus.

107.

Idem : Διαυχνίζετο, ὑψηχέει. « Ἔτερα δὲ

in civium numerum reciperetur, postquam magnis largitionibus in senatum irrepserat. Ex humili igitur conditione ad fortunæ splendorem pervenire cupiebat, quum prius sentiendi rationem in melius debuisset convertere. Sed tamen Eleutheropolitani, copiam divitiarum suspectantes, Eutocium non receperunt. Tum Ascalonem migravit; ubi Craterus, vir inter Ascalonitas primarius, ipsum cum pecunia benigne suscepit, et jure civitatis donavit. Thraces igitur, ad quos fama ejus rei perlata fuerat, Eutocium venerunt arcessitum, a Cratere Eutocium et pecuniam repentes. Ille autem virum non tradidit. Et quum milites rem ad iudices detulissent, Craterus Eudocium defendit et Thraces vicit : qua de re tale oraculum editum est.

107.

Ob alia vero quædam non multo minora caput erigebat.

οὐ πολὺ τι μείω ἀνωρθοῦτο καὶ διηυχενίζετο, ἀλλὰ τούτων βαρύτερα καὶ κεραυνῷ προσεμφερῇ. »

« Eunapiana esse suspicor ob usum verbi διαυχενίζεσθαι, quo usus est Eunap. fr. 103, et hæc ipsa verba ἀνωρθοῦτο καὶ διηυχενίζετο leguntur in fr. 76. » BOISSON.

108.

Idem : Δραστήριον. « Τὸ κόσμιον καὶ ἡσύχιον μετὰ τοῦ δραστηρίου αὐτῷ ἐτέτακτο καὶ τοῦ ἀνδρώδους· ἐπεικῆς γὰρ ὢν καὶ πρὸς γ' ἔτι ἀπράγμων, ὅμως εἰς ἀγῶνα πραγμάτων ἐμβεβηκὼς ἐξ ἀνάγκης οὐδενὸς ἐλείπετο τῶν περὶ ταῦτα καλινδουμένων. »

« Fragmentum Eunapio dandum duxi ex solo scribendi genere. Sentio quam levidense sit hoc argumentum. » BOISSON.

et cervice elata incedebat; sed his graviora et fulmini similia.

108.

Modestia et tranquillitas in illo conjuncta erat cum alacritate et fortitudine. Nam qui modestus esset et vitæ quietæ amans, idem tamen, quum necessitate cogente ad negotia

109.

Idem : Περικαῶς, ἐρωτικῶς. « Περικαῶς τῆς γυναικὸς ἔχων. » « Hæc Eunapio tribuo, quod adverbio non vulgari περικαῶς fuerit usus in Sophistis p. 111. Rursus fateor hoc argumentum non esse validissimum. » BOISSON.

110.

Idem : Ἐμφέρεια, ὁμοιότης.

Idem : Μεσαιπόλιος, ὠμογέρων, μιζοπόλιος.

« Hæc referri posse ad Eunapium putavi ex hac Zosimi, qui Eunapium sæpissime exprimit, sententia (II, 51) : ἀνδρα μεσαιπόλιον, ἐμφέρειάν τινα πρὸς τὴν τοῦ βασιλέως ἰδέαν δοκοῦντά πως ἔχειν, εὐρών. Sed potuit Suidas ipsa Zosimi verba respicere. » BOISSON.

accederet, nullo erat inferior eorum qui in illis assidue versati erant.

109.

Illius mulieris ardente amore flagrans.

110.

Similitudo. — Semicanus

OLYMPIODORUS THEBÆUS.

Olympiodorus ex Ægypto Thebæus, gentilis poeta et historicus, Byzantii, ut videtur, vixit temporibus Arcadii et Theodosii secundi. Circa annum 412 legationem obiens ad Donatum Hunnorum regulum (v. Exc. Phot. § 18) itinere maritimo eoque periculosissimo profectus est. Aliud iter maritimum, quo item multa auctor perpessus sit, in Photianis excerptis (§ 28) memoratur inter res quæ pertinent ad annum 415. Videtur Byzantium in Græciam trajecisse, quandoquidem ibidem narratur Olympiodorus Athenas appulisse, ubi Leontium in thronum sophisticum opera sua et studio evexerit. Denique tertium iter, in quo rursus κατὰ θάλασσαν πολλὰ παθὼν ὁ συγγραφεὺς μόλις διεσώζετο (§ 35), circa annum 421 in Ægyptum suscepit, Thebasque patriam visit, indeque meridiem versus Syenen contendit, nec non Blemmyum regionem lustravit. Inter familiares ejus Philtatius quidam erat, εὐφυῶς περὶ τὴν γραμματικὴν ἔχων (§ 32), et fortasse etiam Valerius, qui sub Constantio imp. præfectus Thraciæ fuerat (§ 27).

Scripsit Olympiodorus atque Theodosio juniore dedicavit historiarum libros sive λόγους ἱστορικοὺς viginti duos, quibus res annorum ferme octodecim continebantur, inde ab Honorii anno decimo tertio (407) usque ad annum 425, quo Valentinianus tertius imperio potitus est. Ceterum non id auctor egit, ut opus ad justæ historiæ severitatem elaboraret, sed materiam vel silvam historico uberriam præbere satis habuit. Quare tum de rerum ordine chronologico minus sollicitus fuit, et in fundenda oratione genio suo indulisit.

Præter Photium unus Zosimus semel (V, 27) disertam hujus scriptoris mentionem iniecit. Dubitarique nequit, quin recte Tillemontius (*Hist. des emp.*, tom. V, p. 656) et Reitemeierus (ad Zos. p. 611) Zosimum in postrema operis sui parte (inde a lib. V, 26) Olympiodoro maxime se addixisse statuerint. Reitemeierus l. l. de his ita habet: « In postrema hac historiæ suæ parte Zosimus, postquam in superioribus maxime Eunapium ducem habuit, Olympiodori nunc, scriptoris æqualis, diserti ac fide dignissimi, vestigiis institit, ejusque silvam ita sequitur, quantum scilicet comparatione epitomæ a Photio confectæ et historiæ Zosimæ intelligitur, ut rationem et ordinem eundem servet, et ubi res naturali vinculo laud conjunctæ explicandæ sunt, a rerum serie

cum eo deflectat, veluti in historia Constantini tyranni, quæ paullo quidem seriore, commodo tamen loco integra et aliis haud interrupta enarratur. Judicio Zosimum suo esse usum, nec temere auctoritatem ducis sui secutum, argumento erunt loca, in quibus ab Olympiodoro discedit, et alia, quæ vel in breviario Photii paullo prolixius sunt explicata, docebunt, quantum sit in Zosimo brevitatis studium, quod vel obscuritatem nonnullis videtur affudisse locis (e. g. V, 34, 2. 37, 6. VI, 8, 1). Quæ de rerum causis vitiisque imperatorum, rebusque præfectorum civilibus aut militaribus judicata in hac parte legimus, Olympiodori potius esse quam ab Zosimo animi acie inventa, suspicamur, eamque ob causam ea, quæ de Stilichonis virtutibus ac vitiis ab omni iniquitate alienus judicavit, non Eunapio, qui ut impium in majorum sacra hominem eum exagitaverat, sed Olympiodoro duce scripsit. Qui cum Zosimo hic comparari scriptores adhiberique ad ejus emendationem possint, ii et paucissimi sunt et minimi momenti. Orosius quidem, nisi justo parcior ac brevior in rebus enarrandis fuisset, indulissetque minus ingenio superstitioso, ut æqualis ætate adeoque maxime auctoritate pollens, utilissimus ad hunc usum foret. Suppeditant nonnulla, quæ huc faciunt, præter Sozomenum et Philostorgium et chronographos Marcellinum et Prosperum, Jornandes et Procopius, hic in ultimis, ille in prioribus, denique Augustinus, æqualis, ac Frigidus Turonensis. Ultimo loco monebimus, hiatum esse quodammodo historiæ rerum quæ inter annum 404 et 407 gestæ erant. Quum enim Eunapius historiæ suæ finem anno 404 fecerit, Olympiodorus autem suam anno 407 exorsus sit, relictum ab iis est spatium, quod nisi aliunde sartum Zosimus præstitit ac rebus in illo temporis intervallo gestis explevit, ipsius historiam imperfectam reddere debuit. Quantum comparando potest conjici, ex Olympiodoro, qui exordium historiæ suæ paullo altius duxisse videtur, ea, quæ iis annis sunt inclusa, sumpta sunt et translata. » — Præter Zosimum præ ceteris Sozomenus Olympiodori commentarios consuluisse videtur.

Photius Bibl. cod. 80.

Ἀνεγνώσθησαν Ὀλυμπιόδωρου ἱστορικοὶ λόγοι κβ'. Ἀρχεται ἀπὸ τῆς Ὀνωρίου τοῦ βασιλέως Ῥώμης τῆς ὑπατείας τὸ ἕβδομον, καὶ Θεοδοσίου τὸ δεύτερον, κατέρχεται δὲ μέχρις οὗτο Βαλεντινιανὸς ὁ Πλακιδίας καὶ Κωνσταντίου παῖς εἰς τὴν βασιλείον τῆς Ῥώμης ἀνερρήθη ἀρχήν. Οὗτος ὁ συγγραφεὺς Θηβαῖος μὲν ἐστίν, ἐκ τῶν πρὸς Αἴγυπτον Θηβῶν τὸ γένος ἔχων· ποιητῆς, ὡς αὐτὸς φησι, τὸ ἐπιτήδευμα· Ἕλλην τὴν θρησκείαν· σαφῆς μὲν τὴν φράσιν, ἄτονος δὲ καὶ ἐκλελυμένος, καὶ πρὸς τὴν πεπατημένην κατενηνεγμένος χυδαιολογίαν. Ὡστε μὴδ' ἄξιός ἐστις συγγραφὴν ἀναγράφεσθαι ὁ λόγος· ὁ καὶ αὐτὸς ἴσως συνιδὼν, οὗ συγγραφὴν αὐτῷ ταῦτα κατασκευασθῆναι, ἀλλ' ὕλην συγγραφῆς ἐκπορισθῆναι διαβεβαιούται· οὕτως ἄμορφος καὶ ἀνίδεος καὶ αὐτῷ τοῦ λόγου ὁ χαρακτήρ κατεφαίνετο. Καὶ γὰρ οὐδεμιᾶ τῶν ἰδεῶν καλλωπίζεται, πλὴν εἴ τις ἐν τισι τῇ ἀφελείᾳ πλησιάζειν ἐκδιόσσοιτο. Τῷ γὰρ λίαν ταπεινῷ καὶ ἐξευτελισμένῳ καὶ ταύτης ἐκπίπτων, εἰς ἰδιωτισμὸν ὅλως ὑπενήνεκται. Ὑλὴν δὲ αὐτὸς ἱστορίας ταῦτα καλῶν ὁμῶς καὶ λόγοις διαιρεῖ, καὶ προοιμίους περᾶται κοσμεῖν. Καὶ πρὸς Θεοδοσίον τὸν βασιλέα, ὃς ἀνεψιὸς ἐχρημάτιζεν Ὀνωρίου καὶ Πλακιδίας, Ἀρκαδίου δὲ παῖς, πρὸς τοῦτον τὴν ἱστορίαν ἀναφωνεῖ.

2. Διαλαμβάνει τοίνυν περὶ Στελίκωνος, ὅσῃν τε περιεβέβλητο δύναμιν, καταστὰς ἐπίτροπος τῶν παίδων Ἀρκαδίου καὶ Ὀνωρίου ὑπ' αὐτοῦ τοῦ πατρὸς αὐτῶν Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου· καὶ ὡς Σερῆναν νόμῳ γάμου

ἡγάγετο, Θεοδοσίου καὶ ταύτην αὐτῷ κατεγγυήσαντος. Ὅτι τε μετὰ ταῦτα Στελίκων εἰς τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα Θερμαντίαν τὸν βασιλέα Ὀνώριον γαμβρὸν ἐποίησατο. Καὶ ὡς ἐπὶ πλεῖστον ἔτι μᾶλλον ἤρθη δυνάμει, καὶ πολλοὺς πολέμους ὑπὲρ Ῥωμαίων πρὸς πολλὰ τῶν ἐθνῶν κατώρθωσε. Καὶ ὅτι μισαιφόνῳ καὶ ἀπανθρώπῳ σπουδῇ Ὀλυμπίου, ὃν αὐτὸς τῷ βασιλεῖ προσωκείωσε, τὸν διὰ ξίφους ὑπέμεινε θάνατον.

3. Ὅτι Ἀλάριχος ὁ τῶν Γότθων φύλαρχος, ὃν Στελίκων μετεκαλέσατο ἐπὶ τῷ φυλάξαι Ὀνωρίῳ τὸ Ἰλλυρικόν (τῇ γὰρ αὐτοῦ ἦν παρὰ Θεοδοσίου τοῦ πατρὸς ἐκνεμεμημένον βασιλεία)· οὗτος ὁ Ἀλάριχος, διὰ τε φόνον Στελίκωνος, καὶ ὅτι αὐτὸς συνέκειτο αὐτῷ, οὐκ ἐλάμβανε, πολιορκεῖ καὶ ἐκπορθεῖ τὴν Ῥώμην. Ἐξ ἧς χρήματά τε ἄπειρα ἐξεκόμισε, καὶ τὴν ἀδελφὴν Ὀνωρίου, Πλακιδίαν, ἐν Ῥώμῃ διάγουσαν, ἡχμαλώτισε. Καὶ πρὸ τῆς ἀλώσεως δὲ ἓνα τινὰ τῶν κατὰ τὴν Ῥώμην ἐπιδόξων (Ἀτταλὸς ἦν ὄνομα αὐτῷ), τὴν ἐπαρχότητα τότε διέποντα, εἰς βασιλέα ἀνηγόρευσεν. Ἐπράχθη δ' αὐτῷ ταῦτα διὰ τε τὰς προειρημένας αἰτίας, καὶ ὅτι Σάρον, καὶ αὐτὸν Γότθον ὄντα, καὶ πλήθους μὲν ὀλίγου ἐπάρχοντα (ἄχρι γὰρ διακοσίων ἢ καὶ τριακοσίων ὁ λαὸς ἐξετείνετο), ἄλλως δὲ ἡρωϊκόν τινα καὶ ἐν μάχαις ἀκαταγώνιστον, τοῦτον ὅτι Ῥωμαῖοι ἡταιρίσαντο δι' ἐχθρας Ἀλαρίχῳ ὄντα, ἄσπονδον ἐχθρὸν Ἀλάριχον ἐποίησαντο.

4. Ὅτι ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Ῥώμης ἀλληλοφαγία τῶν ἐνοικούντων ἐγένετο.

5. Ὅτι Ἀλάριχος, ἔτι ζῶντος Στελίκωνος, τεσσαράκοντα κεντηνάρια μισθὸν ἔλαβε τῆς ἐκστρατείας.

Lecti sunt Olympiodori historiarum libri duo et viginti, ducto initio ab Honorii, Romani imperatoris, consulatu septimo, et Theodosii secundo (an. 407) : deducitque historiam ad id usque tempus, quo Valentinianus, Placidiae et Constantii filius, Romanus imperator declaratus est (an. 425). Scriptor hic ortum ducit Aegyptiacis Thebis, poeta, ut de se ipse profitetur, religione vero gentium imbutus. Dictio illi clara, remissa tamen ac dissoluta, et in protritiam devoluta verborum affluentiam. Oratio itaque indigna ut historiae adnumeretur : cuius ipse fortasse conscius, non historiam hanc a se adornari, sed materiam dumtaxat, seu commentarium historiae suppeditari contendit : adeo informis ac specie carens etiam ipsimet dictionis suae character visus est. Etenim nulla orationi forma hic enitet, nisi quis eum alicubi simplicitati accedere contendat. Etsi neque hanc attingat, dum nimis humili ac vili dictionis genere usus, in idiotismum plebeiumque sermonem prorsus delabitur. Et licet silvam suum ipse opus appellet, libris tamen distinguit, praefationibusque ornare nititur. Historiam inscribit Theodosio [Minori] imperatori, qui Arcadii filius, Honorii ac Placidiae patruelis fuit.

2. Narrat itaque, Stelichonem ad magnam pervenisse potentiam, quum eum Theodosius Magnus parens ipse suis liberis, Arcadio atque Honorio, tutorem imposuisset (395), ac praeterea uxorem Serenam duxisset, a Theodosio aequae ipsi desponsam. Post etiam, filia sua Thermantia nuptui

Honorio imperatori data, illum sibi generum adscivisse : indeque ad summam prorsus evectum potentiam. Multa pro Romanis cum variis gentibus bella gessisse feliciter, donec sanguinaria immanique Olympii opera, qui per Stilichonem imperatori familiaris factus fuerat, ferro mortem excepit (408. Cf. Zos. V, 32, Sozom. IX, 4, Philostorg. XI, 3. XII, 3. Oros. 7, 38).

3. Addit Alarichum, Gothorum praefectum, quem olim evocarat Stelicho, ut Honorio Illyricum armis teneret (haec enim illi provincia a parente Theodosio in partitione regni obvenerat [cf. Zos. 5, 26, 2]), tum ob Stilichonis caedem, tum quod promissum illi datum non esset, cinxisse et cepisse Romam, in eaque urbe incredibilem argenti vim praeda avertisse, quin et sororem Honorii Placidiam, Romae tum agentem, captivam habuisse (410). Ante captam vero urbem illustrem tum virum, cui Attalo nomen, summam praefecturam gerentem, imperatorem renuntiasset. Actaque esse haec ob eas, quas diximus, causas, et ob Sarum, Gothum item genere, sed paucorum hominum praefectum (vix enim ducentos, aut summum trecentos ductabat), cetera generosum virum armisque invictum, quem quod socium sibi Romani adjunxissent, Alaricho exosum, hunc sibi implacabilem fecerunt inimicum.

4. In hac urbis obsidione mutua carne pastos esse obsessos (408).

5. Alarichum, vivente etiamnum Stelichone, militiae mer-

6. Ὅτι μετὰ θάνατον Στελίχωνος ἀναιρεῖται ἑναποπνιγεῖσα καὶ Σερῆνα ἡ τούτου γυνή, αἰτία νομισθεῖσα τῆς ἐπὶ Ῥώμην ἐφόδου Ἀλαρίχου. Ἀναιρεῖται δὲ πρότερον μετὰ τὴν ἀναίρεσιν Στελίχωνος ὁ ταύτης κἀκείνου παῖς ὁ Εὐχέριος.

7. Ὅτι τὸ Βουκελλάριος ὄνομα ἐν ταῖς ἡμέραις Ὀνωρίου ἐφέρετο κατὰ στρατιωτῶν οὐ μόνων Ῥωμαίων, ἀλλὰ καὶ Γόθων τινῶν ὥς δ' αὖτως καὶ τὸ φοιθεράτων κατὰ διαφόρου καὶ συμμιγοῦς ἐφέρετο πλήθους.

8. Ὅτι Ὀλύμπιος ὁ ἐπιβουλεύσας Στελίχωνα μάγιστρος τῶν ὄφρικίων γέγονεν· εἴτα ἐξέπεσε τῆς ἀρχῆς. Εἴτα πάλιν ἐπέβη ταύτης. Ἐπειτα ἐξέπεσεν. Εἴτα ἐκπεσὼν, ῥοπάλοις ὕστερον ὑπὸ Κωνσταντίου, ὃς ἡγάγετο Πλακιδίαν, παίόμενος ἀναιρεῖται, τὰς ἀκοὰς πρότερον ἐκκοπεῖς. Καὶ ἡ δίκη τὸν ἀνοσιουργὸν εἰς τέλος οὐκ ἀφῆκεν ἀτιμώρητον.

9. Ὅτι τῶν μετὰ Ῥοδογάισον Γόθων οἱ κεφαλῶνται ὀπτίματοι ἐκαλοῦντο, εἰς δώδεκα συντείνοντες χιλιάδας, οὓς καταπολεμήσας Στελίχων Ῥοδογάισον προσηταιρίσατο.

10. Ὅτι Ἀλαρίχου νόσω τελευτήσαντος, διάδοχος αὐτοῦ Ἀδάουλφος καθίσταται ὁ τῆς γυναικὸς ἀδελφός.

11. Ὅτι τὸν ξηρὸν ἄρτον βουκέλλατον ὁ συγγραφεὺς καλεῖσθαι φησι· καὶ χλευάζει τὴν τῶν στρατιωτῶν ἐπωνυμίαν, ὥς ἐκ τούτου Βουκελλαρίων ἐπικληθέντων.

12. Ὅτι Κωνσταντῖνος εἰς τυραννίδα ἀρθεὶς πρε-

σεύεται πρὸς Ὀνώριον, ἄκων μὲν καὶ ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν βιασθεὶς ἀπολογούμενος ἄρξαι, συγγνώμην δὲ αἰτῶν, καὶ τὴν τῆς βασιλείας ἀξιώσιν κοινωνίαν. Καὶ βασιλεὺς διὰ τὰ ἐνεστηκότα δυσχερῆ τέως καταδέχεται τὴν τῆς βασιλείας κοινωνίαν, κατὰ τὰς Βρεττανίας δὲ ὁ Κωνσταντῖνος ἐτύγχανεν ἀνηγορευμένος, στάσει τῶν ἐκείσε στρατιωτῶν εἰς ταύτην ἀνηγμένος τὴν ἀρχήν· καὶ γὰρ ἐν ταύταις ταῖς Βρεττανίαις, πρὶν ἢ Ὀνώριον τὸ ἔβδομον ὑπατεῦσαι, εἰς στάσιν ὀρμήσαν τὸ ἐν αὐταῖς στρατιωτικὸν, Μάρκον τινὰ ἀνείπον αὐτοκράτορα. Τοῦ δὲ ὑπ' αὐτῶν ἀναιρεθέντος, Γρατιανὸς αὐτοῖς ἀντικαθίσταται. Ἐπεὶ δὲ καὶ οὗτος εἰς τετράμηνον, αὐτοῖς προσκορῆς γεγονώς, ἀπεσφάγη, Κωνσταντῖνος τότε εἰς τὸ τοῦ αὐτοκράτορος ἀναβιδάζεται ὄνομα. Οὗτος Ἰουστῖνον καὶ Νεοβιγάστην στρατηγούς προβαλόμενος καὶ τὰς Βρεττανίας ἐάσας, περαιοῦται ἅμα τῶν αὐτοῦ ἐπὶ Βονωνίαν, πόλιν οὕτω καλουμένην, παραθαλασσίαν καὶ πρώτην ἐν τοῖς τῶν Γαλλίων ὀρίοις κειμένην. Ἐνθα διατρίψας, καὶ ὄλον τὸν Γάλλον καὶ Ἀχύτανον στρατιώτην ἰδιοποιήσας, κρατεῖ πάντων τῶν μερῶν τῆς Γαλατίας μέχρι τῶν Ἀλπεων τῶν μεταξὺ Ἰταλίας τε καὶ Γαλατίας. Οὗτος δύο παῖδας ἔσχε, Κώνσταντα καὶ Ἰουλιανόν· ὃν τὸν μὲν Κώνσταντα καίσαρα χειροτονεῖ, εἴτα ὕστερον κατὰ τὰς αὐτὰς ἡμέρας καὶ τὸν Ἰουλιανὸν νωθελίσσιμον.

13. Ὅτι Ἀτταλος βασιλεύσας κατὰ Ὀνωρίου ἐπὶ Ῥάβενναν ἐκστρατεύεται, καὶ πέμπεται πρὸς αὐτὸν, ὥς ἐκ βασιλείως Ὀνωρίου πρὸς βασιλέα, Ἰοβιανὸς

cedem centenarios quadraginta accepisse (cf. Zos. 5, 26, 3; 29, 14).

6. Post Stelichonis interitum suffocatam periisse et Serenam, ejus conjugem, quod Alarichi ad urbem adventus causa exstitisse putaretur, et interfectum esse antea, interempto jam Stelichone, filium ejus ex Serena, Eucherium (cf. Zos. 5, 38).

7. Bucellarii vocabulum Honorii imperatoris temporibus tributum militibus, non Romanis solum, sed et Gothis quibusdam. Eodem modo et foederatorum nomen attributum inconditae et e diversis conflatae multitudini.

8. Olympium illum, qui Stelichoni insidiatus erat, officiorum magistrum factum, ea post dignitate excidisse. Dehinc iterum potitum, rursum privatum esse: tandem fustibus a Constantio, qui Placidiam uxorem duxerat, mactatum occubuisse, quum ei ante caedem auriculæ resectae fuissent. Ita impium illum non impunitum obiisse.

9. Gothorum, qui cum Rodogaiso erant, primarios viros Optimatos appellatos ait, duodecim fere millium numero, quibuscum Stelichonem, Rodogaiso debellato, societatem iniisse (406. Cf. Zosim. 6, 26, 4. Oros. 7, 27. Jornandes De success. regn. c. 95. Deinde quæ Zosimus, 6, 27, nominato Olympiodoro habet, vide ad calcem Exc. Photii.

10. Alaricho morbi vi extincto, successorem datum Adaulphum, uxoris fratrem (410).

11. Panem siccum scriptor hic buccellatum vocari tradit, illudque militum cognomini, ut qui hinc Bucellarii sint appellati.

12. Constantinus ad imperium tyrannice sublatus, ad Honorium legatos mittit excusantes, invitum se et a militibus coactum imperium suscepisse. Veniam igitur postulare societatemque imperii. Imperator propter impendentes molestias tantisper suscepit in societatem. Constantinus hic in Britannia renuntiatus fuerat, militari tumultu ad imperium adactus. Etenim ante Honorii consulatum septimum (407) in seditionem illic versus exercitus, Marcum quendam imperatorem crearat: quo ab ipsis sublato, Gratianus suffectus est. Hic ubi menses quattuor, illis jam fastidio ductis, praevisset, interficitur. Tum Constantinus Augusti nomine salutatur. Is Justinum (Justinianum, Zos. 6, 2) et Neovigasten (Neviogasten, Zos.) militarium copiarum duces creans, relicta Britannia, cum suis trajecit, venitque Bononiam, maritimam urbem sic dictam, primam in Galliae finibus positam. Ibi moratus, Gallum omnem et Aquitanum militem sibi adjungens, omni est Gallia potitus ad Alpes usque, quæ Italiam a Gallia separant. Huic filii duo erant, Constans et Julianus. Illum Cæsarem constituit, Julianum deinde eo ipso tempore Nobilissimum nominavit.

13. Attalus contra Honorium imperans, ad Ravennam castrametatus est, missusque ad illum tanquam ab Honorio imperatore ad imperatorem Jovianus, praefectus atque patricius, et Valens, utriusque militiae dux, et Potamius quaestor, et Julianus, notariorum primicerius. Hi Attalo significant, ab Honorio sese missos, ut cum illo de imperii societate tractent; abnuat vero ille: concedere tamen se,

ἑπαρχος καὶ πατρίκιος, καὶ Οὐάλης στρατηγὸς ἑκατέρας δυνάμεως, καὶ Ποτάμιος ὁ κραιάιστωρ, καὶ Ἰουλιανὸς πριμικήριος τῶν νοταρίων· οἱ ἐδήλουν Ἀττάλῳ ἐπὶ κοινωνίᾳ τῆς βασιλείας ἀπεστάλθαι παρὰ Ὀνωρίου. Ὁ δὲ ἀπένευσεν, ἀλλὰ νῆσον οἰκεῖν ἢ ἕτερόν τινα τόπον, ὃν ἂν βούλοιο, συγχωρεῖν Ὀνώριον, κακῶν ἀπαθῆ. Ἀποκρίνεται δὲ Ἰοδιανὸς ἡσθεὶς, ἐπαγγελλόμενος καὶ σινῶσαι καθ' ἑνὸς μέλους τὸν βασιλέα Ὀνώριον. Ἐφ' ᾧ ἐπετίμησεν Ἀτταλὸς Ἰοδιανῷ, ὥς οὐθενὸς ἔθους ὄντος σινῶσθαι βασιλέα, ἔκοντι τὴν βασιλείαν ἀποτιθέμενον. Ἀλλὰ Ἰοδιανὸς μὲν πολλάκις πρεσβεύσας, καὶ μὴδὲν ἀνύσας, καταμένει πρὸς Ἀτταλον, πατρίκιος Ἀττάλου ὀνομασθεὶς. Μετέρχεται δὲ κατὰ τὴν Ῥάβενναν ἐπὶ τὸν πραιπόσιτον Εὐσέβιον ἢ δυναστεία. Ὃς μετὰ ἱκανὸν χρόνον Ἀλλοβίχῳ ἐπηρεΐα καὶ ὑποθήκῃ δημοσίᾳ καὶ ἐπ' ὄψεσι τοῦ βασιλέως ῥάβδοις ἀναιρεῖται. Χρόνος ἔρρευσεν ἱκανὸς, καὶ μὴ πειθόμενος Ἀτταλὸς Ἀλαρίχῳ, σπουδῇ δὲ μάλιστα Ἰοδιανοῦ, ὃς ἦν τὴν Ὀνωρίου πρεσβείαν προδεδωκώς, καθαιρεῖται τῆς βασιλείας· καὶ μένει, τὸν ἰδιώτην παρὰ Ἀλαρίχῳ βίον ἀνθηρημένος. Ἐπειτα μετὰ χρόνον τινὰ βασιλεύει. Εἴτα καθαιρεῖται. Καὶ μετὰ ταῦτα ὕστερον ἐπὶ Ῥάβενναν παραγεγονώς, καὶ τοὺς τῆς δεξιᾶς χειρὸς δακτύλους ἀκρωτηριασθεὶς ἐξορία παραπεμπεται.

14. Ὅτι Ἀλλοβίχος μετὰ βραχὺ, τὴν ἐφ' ᾧ τὸν πραιπόσιτον Εὐσέβιον ἀνείλε δίκην τιννὺς, γνῶμη τοῦ βασιλέως κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ ἀναιρεῖται. Καὶ Κωνσταντῖνος ὁ τύραννος τὸν Ἀλλοβίχου θάνατον μαθὼν, ἐπειγόμενος πρὸς Ῥάβενναν, ὥστε σπείσασθαι Ὀνωρίῳ, φοβηθεὶς ὑποστρέφει.

15. Ὅτι τὸ Ῥήγιον μητρόπολις ἐστὶ τῆς Βρεττίας,

ἐξ οὗ φησὶν ὁ ἱστορικὸς Ἀλάριχον ἐπὶ Σικελίαν βουλούμενον περαιωθῆναι ἐπισχεθῆναι. Ἄγαλμα γάρ φησι τετελεσμένον ἱστάμενον ἐκώλυσεν τὴν περαίωσιν. Τετέλεστο δὲ, ὡς μυθολογεῖ, παρὰ τῶν ἀρχαίων ἀποτρόπαιόν τε τοῦ ἀπὸ τῆς Αἴτνης πυρὸς καὶ πρὸς κώλυσιν παρόδου διὰ θαλάσσης βαρβάρων. Ἐν γὰρ τῷ ἐνὶ ποδὶ πῦρ ἀκοίμητον ἐτύγγανε, καὶ ἐν τῷ ἑτέρῳ ὕδωρ ἀδιάφθορον. Οὗ καταλυθέντος ὕστερον ἐκ τε τοῦ Αἰτναίου πυρὸς καὶ ἐκ τῶν βαρβάρων βλάβας ἡ Σικελία ἐδέξατο. Κατέστρεψε δὲ τὸ ἄγαλμα Ἀσκληπίος ὁ τῶν ἐν Σικελίᾳ κτημάτων Κωνσταντίου καὶ Πλακιδίας διοικητῆς καταστάς.

16. Ὅτι Κωνσταντίνου τοῦ τυράννου καὶ Κωνσταντος τοῦ παιδὸς, ὃς πρότερον μὲν καῖσαρ, ἔπειτα δὲ καὶ βασιλεὺς ἐκεχειροτόνητο, τούτων ἡττηθέντων καὶ πεφευγόντων, Γερόντιος ὁ στρατηγός, τὴν πρὸς τοὺς βαρβάρους ἀσμενίσας εἰρήνην, Μάξιμον τὸν ἑαυτοῦ παῖδα, εἰς τὴν τῶν δομεστίκων τάξιν τελοῦντα, βασιλέα ἀναγορεύει· εἴτα ἐπιδιώξας Κώνσταντα, κατεπράξατο ἀναιρεθῆναι, καὶ κατὰ πόδας εἴπετο, διώκων καὶ τὸν πατέρα Κωνσταντίνου. Ἐν ᾧ δὲ ταῦτα ἐγένετο, Κωνσταντῖος καὶ Οὐλφιλᾶς ἀποστέλλονται παρὰ Ὀνωρίου κατὰ Κωνσταντίνου. Καὶ καταλαβόντες τὴν Ἀρήλατον, ἔνθα τὰς διατριβὰς ἐποιεῖτο Κωνσταντῖνος σὺν Ἰουλιανῷ τῷ παιδί, ταύτην πολιορκοῦσι. Καὶ Κωνσταντῖνος καταφυγὼν εἰς εὐκτῆριον πρεσβύτερος τότε χειροτονεῖται, ὄρκων αὐτῷ ὑπὲρ σωτηρίας δοθέντων. Καὶ τοῖς πολιορκοῦσιν αἱ πύλαι τῆς πόλεως ἀναπετάννυνται· καὶ πέμπεται σὺν τῷ υἱῷ Κωνσταντῖνος πρὸς Ὀνώριον. Ὁ δὲ μνησικαχῶν αὐτοῖς ὑπὲρ τῶν ἀνεψιῶν αὐτοῦ, οὐδ' ἐτύγγανε Κωνσταντῖνος ἀνελὼν

ut insulam inhabitet malorum expers Honorius, vel alium quemcunque velit locum. Respondet ad hæc lætabundus Jovianus, adjecitque etiam parte aliqua corporis mutilandum esse Honorium imperatorem. Quare Jovianum Attalus increpans nullum ferre moram dixit, ut mutiletur imperator, qui sponte sua imperio abdicaret. Verum Jovianus sæpenumero legatione obita, neque quidquam proficiens, mansit tandem apud Attalum, illiusque patricius est appellatus. Ravennæ interim delabitur ad Eusebium præpositum potestas: qui post non diu Allovichi violentia ac decreto publico in oculis imperatoris fustibus est occisus. Post etiam dum Alaricho non acquiescit Attalus, et vero maxime Joviani opera, qui Honorii legatos prodiderat, imperio dejicitur: manetque privatam apud Alarichum vitam degens. Deinde non multo post iterum imperavit, ac rursum abdicare coactus est. Post hæc tandem ad Ravennam profectus et summis dexteræ manus digitis truncatus proscribitur (416. Cf. Zos. 6, 8 sqq.; Sozom. 9, 8, 12.)

14. Allovichus item post paulo, quod Eusebium præpositum sustulisset, imperatoris sententia poenas dedit, atque in ejus conspectu occiditur. Constantinus tyrannus, cognita Allovichi morte, Ravennam accedens, ut cum Honorio foedus iniret, metu percussus revertit (410).

15. Rhegium metropolim esse Bruttiorum, e qua refert

historicus Alarichum, dum in Siciliam trajicere parat, retentum fuisse. Statua enim, inquit, inaugurata, ibi stans, trajectum vetabat. Fuerat vero hæc, ut fabulatur, ab antiquis inaugurata, tum ut Ætnæ montis ignes averteret, tum ut maris transitu barbaros prohiberet. Altero enim pede perpetuum ignem, altero vero perennem aquam gestabat. Ea igitur statua confracta tandem ex Ætnæ igne et a barbaris, detrimentum Siciliam cepisse. Eversam vero statuam ab Asclepio, qui in Sicilia possessionum Constantii et Placidiae curator erat.

16. [An. 411.] Constantino tyranno et Constante filio, qui primum quidem Cæsar, post etiam imperator creatus fuerat, victis fugaque dilapsis, Gerontius, belli dux, cum barbaris pace libens inita, filium suum Maximum, qui inter domesticos numerabatur, Cæsarem renuntiat. Constantem deinde insecutus, e medio sustulit, et vestigia consecrans, Constantinum quoque patrem persequabatur. Dum hæc geruntur, Constantius et Ulphilas ab Honorio adversus Constantinum missi: quumque Arelaten pervenissent, ubi Constantinus cum Juliano filio agebat, hanc obsident. Constantinus, ad templum confugiens, sacerdos ordinatur, jurejurando de salute illi dato. Sic urbis portæ obsidentibus militibus apertæ sunt, missusque est cum Juliano filio Constantinus ad Honorium. Ille vero minime ipsis igno-

πρὸ τριάκοντα τῆς Ῥαβέννης μιλίων παρὰ τοὺς ὄρκους προστάττει τούτους ἀναιρεθῆναι. Γερόντιος δὲ, παραγενομένων Οὐλφιλᾶ καὶ Κωνσταντίου, φεύγει· καὶ καταληφθεὶς, ὅτι ἐγκρατῶς ἦρχε τοῦ οἰκείου στρατοῦ, ὑπ' αὐτῶν ἐκείνων ἐπιβουλεύεται. Πῦρ γὰρ κατὰ τῆς οἰκίας αὐτοῦ ἀνῆψαν. Ὁ δὲ πρὸς τοὺς ἐπαναστάντας κρατερῶς ἐμάχετο, ἓνα συναγωνιστὴν ἔχων Ἀλανὸν τὸ γένος, εἰς δούλους αὐτοῦ ἀριθμούμενον. Τέλος τὸν τε Ἀλανὸν καὶ τὴν γυναῖκα, τοῦτο προθυμουμένους, ἀναιρεῖ, ἐπικατασφάζει δὲ καὶ ἑαυτόν. Μάξιμος δὲ ὁ παῖς ταῦτα μαθὼν, πρὸς τοὺς ὑποσπόνδους φεύγει βαρβάρους.

17. Ὅτι Ἰοβῖνος ἐν Μουνδιακῷ (deb. Μογουντιακῷ) τῆς ἐτέρας Γερμανίας κατὰ σπουδὴν Γωάρ τοῦ Ἀλανοῦ, καὶ Γυντιαρίου, ὃς φύλαρχος ἐχρημάτιζε τῶν Βουργουντιόνων, τύραννος ἀνηγορεύθη. Πρὸς δὲν παραγενέσθαι Ἀτταλὸς Ἀδάουλφον παραινεῖ. Καὶ παραγίνεται ἅμα τοῦ πλήθους. Καὶ Ἰοβῖνος ἀνιᾶται ἐπὶ τῇ Ἀδαούλφου παρουσίᾳ καὶ μέμφεται δι' αἰνιγμάτων τῷ παραινέσαντι Ἀττάλῳ τὴν ἄφιξιν. Καὶ Σάρος δὲ ἐμελλε πρὸς Ἰοβῖνον παραγενέσθαι. Ἀλλ' Ἀδάουλφος τοῦτο μαθὼν, προὔπαντιάζει χιλιάδας δέκα συνεπαγόμενος στρατιώτην, ἔχοντι ἄνδρας περὶ αὐτὸν Σάρῳ ὀκτωκαίδεκα ἢ καὶ εἴκοσιν. Ὅν ἔργα ἡρωϊκὰ καὶ θαυμάσαι ἄξια ἐπιδειξάμενον, μόλις σάκκοις ἐζώγρησαν, καὶ ὕστερον ἀναιροῦσι. Σάρος δ' ἦν ἀποστάς Ὀνωρίου, ὅτι Βελλερίδου, ὃς ἦν αὐτῷ δομέστικος, ἀναιρεθέντος, οὐδεὶς λόγος τῷ βασιλεῖ τῆς ἀναιρέσεως, οὐδὲ τοῦ φόνου γίνεται εἰσπραξις.

18. Ὅτι διαλαμβάνει περὶ Δονάτου, καὶ περὶ τῶν

Οὔννων, καὶ περὶ τῶν ῥηγῶν αὐτῶν τῆς εὐφροσύνης τοξείας, καὶ ὡς πρὸς αὐτοὺς καὶ Δονάτον ὁ ἱστορικὸς ἐπρέσβευσε. Καὶ τὴν διὰ θαλάσσης αὐτοῦ πλάνην ἐκτραγωδεῖ καὶ τὸν κίνδυνον καὶ ὅπως ὄρκῳ Δονάτος ἀπατηθεὶς, ἐκθέσμως ἀποσφάζεται. Καὶ ὅπως Χαράτων ὁ τῶν ῥηγῶν πρῶτος ἐπὶ τῷ φόνῳ εἰς θυμὸν ἀνάπτεται, ὅπως τε πάλιν βασιλικοῖς δώροις διαπραύνηται καὶ ἡσυχάζει. Ἐν οἷς καὶ ἡ πρώτη τῆς ἱστορίας δεκάλογος.

19. Ἀρχεται δὲ ἡ δευτέρα ὧδε· ὅτι Ἰοβῖνος παρὰ γνώμην Ἀδαούλφου τὸν ἴδιον ἀδελφὸν Σεβαστιανὸν βασιλέα χειροτονήσας, εἰς ἔχθραν Ἀδαούλφῳ κατέστη. Καὶ πέμπει Ἀδάουλφος πρὸς Ὀνώριον πρέσβεις, ὑποσχόμενος τάς τε τῶν τυράννων κεφαλὰς καὶ εἰρήνην ἄγειν. Ὡν ὑποστρεψάντων, καὶ ὄρκων μεσιτευσάντων, Σεβαστιανοῦ μὲν πέμπεται τῷ βασιλεῖ ἡ κεφαλὴ· Ἰοβῖνος δὲ ὑπὸ Ἀδαούλφου πολιορκούμενος, ἑαυτὸν ἐκδίδωσι, καὶ πέμπεται κακείνους τῷ βασιλεῖ, δὲν αὐθεντήσας Δάρδανος ὁ ἑπαρχὸς ἀναιρεῖ. Καὶ ἀποτίθενται ἅμφω αἱ κεφαλαὶ Καρθαγένης ἔξωθεν, ἔνθα καὶ ἡ Κωνσταντίνου καὶ ἡ Ἰουλιανοῦ ἀπετμήθησαν πρότερον, ἥ τε Μαξίμου καὶ ἡ Εὐγενίου, οἱ ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου τυραννίδι ἐπιθέμενοι, εἰς τοῦτο τέλους κατέστρεψαν.

20. Ἀδάουλφος δὲ Πλακιδίαν ἀπηρεῖτο κατὰ σπουδὴν μάλιστα Κωνσταντίου, ὃς ὕστερον αὐτῇ καὶ εἰς γάμους ἔξευξεν. Ἀλλὰ τῶν πρὸς Ἀδάουλφον ὑποσχέσεων μὴ περαινομένων, καὶ μάλιστα τῆς σιτοπομπίας, οὔτε ταύτην ἀπεδίδου, καὶ εἰς μάχην ἐμελέτα τὰ τῆς εἰρήνης διαλύεσθαι.

scens ob interfectos a Constantio cognatos suos, ad triginta a Ravenna milliaria contra jurisjurandi fidem interfici eos jubet. Gerontius dein, accedentibus Ulphila et Constantio, fugam capessit: deprehensusque, quod severius exercitui praesset, suorum insidiis petitus est. Ignem itaque ipsius aedibus injecerunt; at ille fortiter in adversarios pugnat, uno adjuvante famulo, qui Alanus erat. Re tamen tandem desperata, Alanum illum suamque uxorem, ut ipsi postularant, interimit, ac denique etiam sibi mortem consciscit. Maximus, ejus filius (*potius: ejus domesticus*), re intellecta, ad foederatos confugit barbaros. (Cf. Sozom. 9,14.)

17. [An. 412.] Jovinus apud Moguntiacum, Germaniae alterius urbem, studio Goaris Alani et Guntiarum, Burgundionum praefecti, tyrannus creatus est. Cui ut sese adjungeret, Adaulpho auctor fuit Attalus. Et vero hic cum copiis ad illum se confert. Jovinus tamen, Adaulphi adventu offensus, obscure et veluti per aenigmata Attalum accusat, quod adventum suasisset. Sarus item ad Jovinum venturus erat, sed Adaulphus, cognita re, collectis decem millibus militum, occurrit Saro, viros octodecim aut viginti apud se habenti, quem gesta heroica et stupore digna edentem, vix tandem saccis adhibitis, vivum ceperunt ac postea occidunt. Desciverat autem ab Honorio Sarus audito, Belleridem, domesticum suum, interfectum, nullam tamen caedis rationem duxisse imperatorem, nec in percussorem inquirendo vindicasse.

18. Refert item de Donato et Hunnis deque regum eorum sagittandi peritia. Se ipsum ad illos et Donatum missum scriptor ait, multisque maris erroribus periculisque jactatum tragice narrat. Donatum illum jurejurando circumventum, contra fas jugulatum esse: et Charatonem inter reges primum, ob eandem ira incensum, imperatoris donis rursum mitigatum placatumque fuisse. Et haec quidem prima operis decade continentur.

19. [An. 413.] Alteram vero hinc auspicatur. Jovinus fratrem suum Sebastianum, invito Adaulpho, imperatorem creans, in ejus odium incurrit. Adaulphus itaque per internuntios, capita se tyrannorum missurum pacemque initurum, Honorio pollicetur. Hi domum ubi redierunt, et jusjurandum praestitum est, Sebastiani mox caput imperatori mittitur. Jovinus etiam ipse ab Adaulpho obsessus se dedit, missusque ad imperatorem est: quem Dardanus praefectus sua manu percutiens interimit. Utriusque caput extra Carthaginem palis infixum: ubi et Constantini ac Juliani antea resectum, Maximi item et Eugenii, qui, sub Theodosio Magno tyrannidem affectantes, eundem sunt exitum sortiti.

20. Postulatum est ab Adaulpho, studio maxime Constantii ejus, qui illam postea uxorem duxit, Placidiam Honorio fratri ut redderet. Sed quod Adaulpho promissa praesertim de curanda annona, perfecta non fuissent, neque ipsam reddidit, et pacem bello commutaturus videbatur.

21. Ὅτι Ἀδαούλφος ἀπαιτούμενος Πλακιδίαν, ἀνταπῆται τὸν ὀρισθέντα σῖτον. Ἀπόρων δ' ὄντων τῶν ὑποσχομένων εἰς τὸ δοῦναι, οὐδὲν δὲ ἤττον ὁμολογούντων, εἰ λάθοιεν Πλακιδίαν, παρασχεῖν, καὶ ὁ βάρβαρος τὰ ὅμοια ὑπεκρίνετο, καὶ πρὸς Μασσαλίαν, πόλιν οὕτω καλουμένην, παραγενόμενος, δόλῳ ταύτην λαβεῖν ἤλπιζεν. Ἐνθα πληγεῖς, Βονηφατίου τοῦ γενναιοτάτου βαλόντος, καὶ μόλις τὸν θάνατον διαφυγὼν, εἰς τὰς οἰκείας ὑπεχώρησε σκηνάς, τὴν πόλιν ἐν εὐθυμῇ λιπὼν, καὶ δι' ἐπαίνων καὶ εὐφημίας ποιουμένην Βονηφατίον.

22. Ὅτι Ἀδαούλφος τὸν γάμον μελετῶν Πλακιδίας, Κωνσταντίου ταύτην ἀπαιτοῦντος, βαρυτέρας προὔτεινεν αἰτήσεις, ἵνα διὰ τὴν ἀποτυχίαν τῶν αἰτήσεων εὐλογον δόξῃ τὴν κατάσχεσιν αὐτῆς πεποιηκῆναι.

23. Ὅτι Κωνσταντίος δισίγνατος πάλαι γεγωνῶς ὑπατος κατὰ τὴν Ῥάβενναν προέρχεται, μεθ' οὗ κατὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν ὑπατεύει Κώνστας. Καὶ χρυσίον μὲν σύμμετρον καὶ ἱκανὸν πρὸς τὸ τῆς ὑπατείας ἀνάλωμα εὔρηται ἐκ τῶν τοῦ Ἡρακλειανοῦ, ὃς τυραννίδα μελετῶν ἀνῆρηται· οὐ μὴν γε τοσοῦτον εὐρέθη, ὅσον καὶ ἠλπίζετο· χρυσίον μὲν γὰρ οὐδὲ μέχρι κεντηναρίων εἴκοσιν εὔρηται· ἡ δὲ ἀκίνητος αὐτοῦ οὐσία, καὶ αὕτη εἰς δισχιλίαις λίτρας συνέτεινε. Καὶ ταύτην ἅπασαν τὴν ὑπόστασιν Κωνσταντίος ἐκ μιᾶς αἰτήσεως παρὰ Ὀνωρίου εἰλήφει. Ἦν δὲ Κωνσταντίος ἐν μὲν ταῖς προόδοις κατηγῆς καὶ σκυθρωπὸς, μεγαλόφθαλμός τε καὶ μεγαλαύχην, καὶ πλατυκέφαλος, νεύων δι' ὅλου ἐπὶ τὸν τράχηλον τοῦ φέροντος αὐτὸν ἵππου, καὶ οὕτω τῇδε κάκεισε λοξὸν ἐκπέμπων τὸ ὄμμα· ὥς τὸ τοῦ

λόγου πᾶσι φαίνεσθαι, « εἶδος ἄξιον τυραννίδος. » Ἐν δὲ δείπνοις καὶ συμποσίοις τερπνὸς καὶ πολιτικὸς, ὥς καὶ ἐρίζειν τοῖς μίμοις πολλάκις, παίζεισι πρὸ τῆς τραπέζης.

24. Ὅτι Ἀδαούλφῳ σπουδῇ καὶ ὑποθήκῃ Κανδιδιανοῦ ὁ πρὸς Πλακιδίαν συντελεῖται γάμος, μὴν δ' Ἰανουάριος ἐνειστήκει, ἐπὶ δὲ τῆς πόλεως Νάρβωνος, ἐν οἰκίᾳ Ἰγγενίου τινὸς πρώτου τῶν ἐν τῇ πόλει. Ἐνθα προκαθεσθείσης Πλακιδίας ἐν παστάδι τε Ῥωμαϊκῶς ἐσκευασμένη καὶ σχήματι βασιλικῷ, συγκαθέζεται αὐτῇ καὶ Ἀδαούλφος, ἐνδεδυμένος χλανίδα καὶ τὴν ἄλλην Ῥωμαίων ἐσθῆτα. Ἐν οἷς μετὰ τῶν ἄλλων γαμικῶν δώρων δωρεῖται Ἀδαούλφος καὶ πεντήκοντα εὐειδεῖς νεανίας σηρικὴν ἐνδεδυμένους ἐσθῆτα, φέροντος ἐκάστου ταῖς χερσὶν ἀνὰ δύο μεγίστων δίσκων, ὧν ὁ μὲν χρυσοῦ πλήρης, ὁ δὲ τιμίων λίθων, μᾶλλον δὲ ἀτιμῆτων, ἐτύγγανεν, ἃ τῆς Ῥώμης ὑπῆρχε κατὰ τὴν ἄλωσιν τοῖς Γότθοις ἀποσυληθέντα. Εἶτα λέγονται καὶ ἐπιθαλάμιοι, Ἀττάλου πρῶτον εἰπόντος, εἶτα Ῥουστικίου καὶ Φοιβαδίου· καὶ συντελεῖται ὁ γάμος, παιζόντων καὶ χαιρόντων ὁμοῦ τῶν τε βαρβάρων καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς Ῥωμαίων.

25. Ὅτι μετὰ τὴν ὑπὸ Γόθων ἄλωσιν τῆς Ῥώμης Ἀλβίνος ὁ τῆς Ῥώμης ἐπαρχος, ἥδη ταύτης πάλιν ἀποκαθιστάμενης, ἔγραψε, μὴ ἐξαρκεῖν τὸ χορηγούμενον μέρος τῷ δήμῳ, εἰς πλῆθος ἥδη τῆς πόλεως ἐπιδιδούσης. Ἐγραψε γὰρ καὶ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ τετέχθαι ἀριθμὸν χιλιάδων δεκατεσσάρων.

26. Ὅτι Ἀδαούλφος, τεχθέντος αὐτῷ ἐκ τῆς Πλακιδίας παιδὸς, ᾧ ἐπέθετο κλησὶν Θεοδόσιον, πλέον

21. Aaulphus ergo, quum Placidia repeteretur, frumentum vicissim ipse promissum petiit. Cujus conferendi etsi qui promiserant copiam nullam haberent, nihilo tamen secius consentiunt, si Placidiam reciperent, accepturum. Ad quæ simili fere et ipse barbarus simulatione utebatur. Massiliam interea sic dictam urbem profectus, dolo eam capere tentavit : sed a Bonifacio, nobilissimo viro, vulneratus, vix mortem effugiens in sua se tentoria recepit, urbe omissa, quæ, lætitiæ plena, laudibus ac faustis acclamationibus Bonifacium est prosecuta.

22. Aaulphus idem, de Placidia nuptiis satagens, Constantio eam postulanti graviores prætexit postulationes, ut, si compos illarum non fieret, illa juste retenta videretur.

23. [An. 414.] Constantius olim designatus, consul Ravennæ creatur, cum quo Constantinopolitanum consulatum Constans gerit. Auri vis justa et sufficiens ad consulatus sumptus tolerandos reperta in Heracliani bonis, qui tyrannidis affectatæ nomine est interemptus, quamquam tantum pecuniæ repertum non est, quantum speratum erat : auri enim ne viginti quidem centenaria inventa, immobilium vero bonorum ad bis mille libras. Quas quidem facultates omnes una postulatione ab Honorio Constantius accepit. Erat ipse Constantius, quum prodiret, subtristi vultu ac tetrico, magnis oculis, sublataque cervice, et plano capite, inclinans se omnino in equi, quo vehebatur, collum,

et sic huc illuc oblique torquens oculos, ut, quod veteri verbo dicitur, tyrannide digna forma omnibus appareret. In cœnis tamen atque conviviis jucundus adeo civilisque fuit, ut etiam cum mimis interdum ad mensam ludentibus contenderit.

24. Aaulpho studio ac consilio Candidiani nuptiæ cum Placidia celebrantur, Januario mense in Narbone, Gallia urbe, in domo Ingenii cujusdam, primarii ejus urbis viri. Hic digniore loco residente Placidia in thalamo Romano more adornato, habituque regio, assedit ipsi et Adauphus læna indutus ceteroque amictu Romano. Inter alia nuptiarum dona Aaulphus offert etiam quinquaginta formosos pueros, serica veste indutos, ferentes singuli utraque manu ingentes discos binos : quorum alter auri plenus, alter lapillis pretiosis vel pretii potius inæstimabilis, quæ ex Romanæ urbis direptione Gothi deprædati fuerant. Hinc versus canuntur epithalamii, Attalo præcinente, dein Rusticio atque Phœbadio ; nuptiæque peraguntur lusu gaudioque ingenti barbarorum simul et Romanorum, qui cum iis erant.

25. Post Romam a Gothis captam Albinus, urbis præfectus, quod jam eadem ad pristinum rediret statum, scripsit, non sufficere præbitam populo (frumenti publici) partem, multitudine jam aucta civitate : additque, uno die numerum natum esse civium millium quattuordecim.

26. [An. 415.] Aaulphus, nato sibi e Placidia filio, cui Theodosio nomen dedit, in Romanorum amicitiam propen-

ἡσπάζετο τὴν πρὸς Ῥωμαίους φιλίαν· Κωνσταντίου δὲ καὶ τῶν περὶ Κωνσταντίον ἀντιπραττόντων, ἔμενεν ἄπρακτος ἡ τούτου καὶ Πλακιδίας ὁρμή. Τελευτήσαντος δὲ τοῦ παιδὸς, πένθος μέγα ποιοῦσιν ἐπ' αὐτῷ, καὶ θάπτουσιν ἐν λάρνακι καταθέντες ἀργυρᾷ πρὸ τῆς Βαρκελλωνος ἐν τινι εὐκτηρίῳ. Εἴτα ἀναιρεῖται καὶ Ἀδαούλφος, εἰς ἐπιτήρησιν τῶν οἰκείων ἵππων, ὡς εἴθιστο αὐτῷ, διατρίβων ἐν τῷ ἵππῳ. Ἀναιρεῖ δὲ αὐτὸν εἰς τῶν οἰκείων Γότθων, Δούβιος τοῦνομα, ἔχθραν παλαιὰν καιροφυλακήσας· πάλαι γὰρ ἦν ὁ τούτου δεσπότης μοίρας Γοθικῆς ῥῆξ, ὑπὸ Ἀδαούλφου ἀνηρημένος· ἐξ οὗ καὶ τὸν Δούβιον λαβὼν Ἀδαούλφος ὤκειώσατο. Ὁ δὲ τῷ πρώτῳ δεσπότη ἀμύνων τὸν δεύτερον διεχρήσατο. Τελευτῶν δὲ Ἀδαούλφος προσέταττε τῷ ἰδίῳ ἀδελφῷ ἀποδοῦναι τὴν Πλακιδίαν, καὶ, εἴ τι δύναιτο, τὴν Ῥωμαίων φιλίαν ἑαυτοῖς περιποιήσασθαι. Διάδοχος δὲ ὁ τοῦ Σάρου ἀδελφός, Σιγγέριχος, σπουδῇ μᾶλλον καὶ δυναστείᾳ ἢ ἀκολουθίᾳ καὶ νόμῳ γίνεται. Ὅς τὰ τε παῖδιά, ἃ ἐκ τῆς προτέρας γυναικὸς ἐτύγχανεν Ἀδαούλφῳ γεγεννημένα, ἀνείλε, βίᾳ τῶν τοῦ ἐπισκόπου Σιγισάρου κόλπων ἀποσπάσας, καὶ τὴν βασιλίδαν Πλακιδίαν εἰς ὕβριν Ἀδαούλφου ἐκ ποδὸς προηγῆσασθαι τοῦ ἵππου ἅμα λοιπῶν αἰχμαλώτων ἐπέταξε. Καὶ τὸ διάστημα ἦν τῆς προπομπῆς ἐκ τῆς πόλεως μέχρι δωδεκάτου σημείου. Ἐπτα δὲ ἡμέρας ἄρξας, ἀναιρεῖται. Ἡγεμὼν δὲ τῶν Γότθων Οὐαλίας καθίσταται.

27. Ὅτι ὁ ἱστορικός φησι παρὰ Οὐαλερίου τινὸς τῶν ἐπισήμων ἀκοῦσαι περὶ ἀνδριάντων ἀργυρῶν τετελεσμένων εἰς βαρβάρων ἀποκώλυσιν. Ἐν γὰρ ταῖς

ἡμέραις, φησὶ, Κωνσταντίου τοῦ βασιλέως, ἐν τῇ Θράκῃ Οὐαλερίου ἄρχοντος, μῆνυσις γέγονεν, ὡς θησαυρὸς εὐρεθείη. Οὐαλέριος δὲ παρὰ τὸν τόπον παραγενόμενος μανθάνει παρὰ τῶν ἐπιχωρίων ἱερὸν εἶναι τὸν τόπον, καὶ ἐξ ἀρχαίας τελετῆς ἀνδριάντας ἐν αὐτῷ ἀφιερῶσθαι. Εἴτα ἀναφέρει ταῦτα τῷ βασιλεῖ, καὶ δέχεται γράμμα ἐπιτρέπον αὐτῷ ἀναλαβεῖν τὰ μνησθέντα. Ἀνορυχθέντος τοίνυν τοῦ τόπου εὐρίσκονται τρεῖς ἀνδριάντες δι' ὅλου ἐξ ἀργύρου πεποιημένοι, ἐν σχήματι βαρβαρικῷ κατακείμενοι, καὶ ἐξηγκωνισμένοι κατ' ἀμφοῖν ταῖν χεροῖν, ἐνδεδυσμένοι δὲ βάρβαρον πεποικιλμένην ἐσθῆτα, καὶ κομῶντες τὰς κεφαλὰς, νεύοντες ἐπὶ τὸ ἀρκτῶν μέρος, τουτέστι κατὰ τοῦ βαρβαρικῷ χώρου. Ὡν ἀνδριάντων ἀναληφθέντων, πάραυτα καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας πρῶτον μὲν τὸ τῶν Γότθων ἔθνος πᾶσαν ἐπιτρέχει τὴν Θράκην· ἔμελλε δὲ μικρὸν ὕστερον καὶ τὸ τῶν Οὐννων καὶ τὸ τῶν Σαρματῶν καταδραμεῖσθαι τό τε Ἰλλυρικὸν καὶ αὐτὴν τὴν Θράκην. Ἐν μέσῳ γὰρ αὐτῆς τε Θράκης καὶ τοῦ Ἰλλυρικοῦ κατέκειτο τὰ τῆς τελετῆς. Καὶ ἑώρακει τῶν τριῶν ἀνδριάντων ὁ ἀριθμὸς κατὰ παντὸς ἔθνους τετελεσθαι βαρβάρου.

28. Ὅτι ὁ ἱστορικός περὶ τοῦ οἰκείου διαλαμβάνων διάπλου, πολλὰ παθεῖν καὶ δυστυχῆσαι φησι. Λέγει δὲ καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας κατᾶραι, καὶ τῇ αὐτοῦ σπουδῇ καὶ ἐπιμελείᾳ εἰς τὸν σοφιστικὸν θρόνον ἀναχθῆναι Λεόντιον οὕτω θέλοντα. Λέγει δὲ καὶ περὶ τοῦ τρίβωνος, ὡς οὐκ ἐξῆν κατὰ τὰς Ἀθήνας περιβαλέσθαι αὐτόν τινα, καὶ μάλιστα ξένον, ὃ μὴ τῶν σοφιστῶν ἢ γνώμῃ ἐπέτρεπε, καὶ αἱ κατὰ τοὺς σοφιστικοὺς νά-

sior esse cœpit; verum, Constantio ejusque asseclis repugnantibus, Aaulphi et uxoris Placidiae prompta voluntas effectu caruerunt. Extinctum autem postea infantem vehementer uterque parens luxit, argenteaque capsula conditum juxta Barcinonem in templo quodam sepelierunt. Interficitur deinde et Aaulphus ipse, dum equos suos in stabulo de more inspicit, a Gotho quodam, ejus domestico, Dubii nomine, quum hanc veteris odii vindicandi occasionem ille captasset. Hujus enim prior dominus, Gothicæ partis rex, fuerat ab Aaulpho e medio sublatus, inde Dubium receptum Aaulphus in suam familiam adsciverat: qui in ultionem prioris domini alterum hunc interfecit. Moriens Aaulphus fratri suo injunxit, Placidia ut [Honorio] redderetur, utque, si quo modo possent, Romanæ sibi gentis concordiam [Gothi] societatemque conciliarent. At qui successit, Sari frater, Singerichus, studio potius ac vi, quam successione aut lege creatus, Aaulphi e priore conjuge liberos vi e sinu Sigesari episcopi abreptos occidit; atque ipsam Placidiam reginam in Aaulphi contumeliam pedibus ante equum una cum ceteris captivis ambulare coegit, idque toto illo spatio, quod est ab urbe ad duodecimum usque lapidem. Septem ille dies quum imperasset, interemptus est, et Gothorum dux Valia constituitur.

27. Refert hic scriptor, audisse se e Valerio, clarissimo viro, de argenteis statuīs ad barbaros arcendos inauguratis.

« Nam Constantii, inquit, imperatoris temporibus, præfecto in Thracia Valerio, indicium factum thesauri reperti. Valerius vero ad locum accedens, sacrum illum esse religione ex incolis cognovit et antiquo ritu statuas ibidem consecratas. Retulit hæc ad imperatorem, rescriptumque accepit, quo jubebatur indicata illa bona tollere. Igitur effosso loco, tres solidæ ex argento fabricatæ repertæ sunt statuæ, habitu barbarico, et utroque brachio ansato, veste præterea variegata barbarico ritu indutæ, et comam demissum capite gestantes atque in septentrionem, quæ barbarorum regio est, obversæ. Quæ simulatque statuæ sublatae sunt, paucos post dies Gothorum primum gens universam incurrit Thraciam, futuræque post paulo erant Hunnorum ac Sarmatarum incursiones in Illyricum et ipsam Thraciam: nam Thraciam inter et Illyricum sita sunt hæc consecrationis loca. Ceterum trium statuarum numerus adversus omnes gentes barbaras inauguratus videbatur. »

28. De sua scriptor hic navigatione refert, multa se adversa pertulisse. Athenas quoque appulisse tradit, suoque studio et cura ad sophisticam etiam sedem evectum Leontium, tametsi id ille nondum vellet. Sed et de pallio sophistico memoriæ prodidit, nemini, præsertim vero extero homini, Athenis id gestare licuisse, nisi sophistarum suffragio ejus gestatio illi concessa, dignitasque ista sophistarum legum ritibus esset confirmata. Ritus autem, qui peragebantur, tales erant. Primum ad publicum balneum

μους τελεταὶ ἐβεβαίουν τὸ ἀξίωμα. Ἦν δὲ τὰ τελούμενα τοιαῦτα. Πρῶτον μὲν κατήγοντο ἐπὶ τὸ δημόσιον βαλανεῖον ὅσοι νεήλυδες, ἂν τε μικροὶ, ἂν τε μεγάλοι. Ἐξ ὧν καὶ οἱ πρὸς τὸν τρίβωνα ἐπιτήδαιοι ἡλικίας ἤδη καιροῦ γεγονότες· οὓς εἰς μέσον ἔβαλλον οἱ κατάγοντες σχολαστικοί. Εἶτα τῶν μὲν ἔμπροσθεν τρεχόντων καὶ κωλούντων, τῶν δὲ ὠθούντων καὶ ἐπεχόντων, πάντων δὲ τῶν κωλούντων ταῦτα βοώντων· « Στᾶ, στᾶ, οὐ λούει, » κατακρατεῖν δῆθεν τοῦ ἀγῶνος ἐδόκουν οἱ ἀντιθούντες εἰς τιμὴν τοῦ καταγομένου σχολαστικοῦ. Ὅστις μετὰ πολλὴν ὥραν στάσεως πολλῆς ἐπὶ τοῖς προαχθεῖσιν ἐθίμοις ῥήμασι προγενομένης, εἰσάγεται εἰς τὸν θερμὸν οἶκον καὶ ἀπολούεται. Εἶτα ἐνδυσάμενος ἐδέχετο τὴν τοῦ τρίβωνος ἐξουσίαν, καὶ αὐτόθεν μετὰ τοῦ τρίβωνος ἐκ τοῦ βαλανείου ἐντίμῳ καὶ περιδόξῳ δορυφορούμενος πομπῇ ἀπῆει, δαπάνας ἐπιγνούς φανεράς εἰς τοὺς τῶν διατριβῶν προστάτας, τοὺς λεγομένους Ἀκρωμίτας.

29. Ὅτι οἱ Οὐάνδαλοι τοὺς Γότθους Τρούλους καλοῦσι, διὰ τὸ λιμῷ πιεζομένους αὐτοὺς τροῦλαν σίτου παρὰ τῶν Οὐανδάλων ἀγοράζειν ἐνὸς χρυσίνου. Ἡ δὲ τροῦλα οὐδὲ τρίτον ξέστου χωρεῖ.

30. Ὅτι κατὰ τὰς Ἰσπανίας τῶν Οὐανδάλων καταδραμόντων καὶ τῶν Ῥωμαίων εἰς τὰς τετειχισμένας πόλεις καταφυγόντων, τοσοῦτος αὐτῶν λιμὸς κατεκράτησεν, ὥς εἰς ἀλληλοφαγίαν ἐκβιασθῆναι. Καὶ γυνὴ τέσσαρα τέκνα ἔχουσα πάντα κατέφαγε, πρόφασιν ἐφ' ἐκάστου ποιουμένη τὴν τῶν ὑπολοιπῶν τροφὴν καὶ σωτηρίαν, ἕως ἂν πάντα καταφαγοῦσα λίθοις ὑπὸ τοῦ δήμου ἀνῆρέθη.

31. Ὅτι Εὐπλούτιος δὲ μαγιστριανὸς πρὸς Οὐαλίαν, δὲ τῶν Γότθων ἐχρημάτιζε φύλαρχος, ἀποστέλλεται, ἐφ' ᾧ σπονδὰς τε θέσθαι εἰρηνικὰς, καὶ ἀπολαβεῖν τὴν Πλακιδίαν. Ὁ δὲ ἐτοίμως δέχεται, καὶ ἀποσταλέντος αὐτῷ σίτου ἐν μυριάσιν ἐξήκοντα, ἀπολύεται Πλακιδία παραδοθεῖσα Εὐπλουτίῳ πρὸς Ὀνώριον τὸν οἰκεῖον αὐτῆς ἀδελφόν.

32. Ὅτι ζητήματος ἐν ταῖς Ἀθήναις ἀνακύψαντος περὶ τῶν κεκολλημένων βιβλίων μαθεῖν τοῖς ἐπιζητοῦσι τὸ μέτρον τοῦ κόλλου, Φιλτάτιος δὲ τοῦ ἱστορικοῦ ἐταῖρος, εὐφυῶς περὶ γραμματικὴν ἔχων, τοῦτο ἐπέδειξε. Καὶ εὐδοκιμήσας τυγχάνει παρὰ τῶν πολιτῶν εἰκόνας.

33. Ὅτι περὶ τῆς Ὀάσεως δὲ συγγραφεὺς πολλὰ παραδοξολογεῖ, περὶ τε τῆς εὐκρασίας αὐτῆς καὶ ὅτι οἱ τὴν ἱερὰν νόσον ἔχοντες οὐ μόνον ἐκεῖσε οὐ γίνονται, ἀλλὰ καὶ ἀλλαχόθεν παραγινόμενοι ἀπαλλάττονται τοῦ νοσήματος διὰ τὴν τοῦ ἀέρος εὐκρασίαν· καὶ περὶ τῆς ψάμμου τῆς πολλῆς ἐκείνης, καὶ τῶν ὀρυσσομένων φρεάτων, ὥς εἰς διακοσίους καὶ τριακοσίους, ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ εἰς πεντακοσίους πῆλεις ὀρυσσόμενα, ἀναβλύζουσι τὸ ῥεῖθρον, αὐτοῦ τοῦ στομίου προχεόμενον· ἐξ οὗ κατὰ διαδοχὴν ἀρυόμενοι, ὅσοις κοινὸν γέγονε τὸ ἔργον, τὰς οἰκείας ἀρούρας ποτίζουσιν οἱ γεωργοί. Καὶ ὅτι αἱ ὀπῶραι αἰεὶ τοῖς δένδροις φέρονται· καὶ ὅτι ὁ σῖτος παντὸς κρείσσων σίτου καὶ χιόνος λευκότερος, καὶ ὅτι ἔσθ' ὅτε δις τοῦ ἔτους σπεύρεται ἡ κριθή, τρίς δὲ αἰεὶ ἡ κέγχρος. Ἀρδεύουσι δὲ τὰ γῆδια αὐτῶν ἐν θέρει μὲν διὰ τρίτης ἡμέρας, ἐν χειμῶνι δὲ διὰ ἑκτης, ἐξ οὗ καὶ ἡ εὐφορία γίνεται. Καὶ ὅτι οὐδέποτε συννεφία γίνεται. Καὶ περὶ τῶν ποιουμένων αὐτοῦ ὥρολογίων. Λέγει

deducebantur qui novitii advenissent, sive parvi, sive grandiores. Ex his qui per aetatem ad pallium sumendum apti erant, eos in medium protrudebant scholastici a quibus deducebantur. Deinde aliis praecurrentibus atque prohibentibus, aliis protrudentibus et contra tendentibus, quotquot autem prohibebant vociferantibus: « Sta, sta, non lavare: » tandem in hoc certamine ii videbantur obtinere, qui, in honorem scholastici quem deducebant, obsistentes retrudebant. Tandem, post longam moram multamque ob illata ex more ultro citroque verba contentionem, is qui deducitur, in calidam cellam inducitur, ibique abluitur. At postquam se induit, pallii dignitatem accipit, atque exinde cum pallio e balneo, celebri et honorifica stipatus pompa, digreditur, decretis luculentis sumptibus in scholarum antistites, qui dicuntur Acromitæ.

29. Vandali Gothos appellant Trulos, propterea quod hi, enecti aliquando fame, tritici trulam a Vandalis aureo uno redimerent. Trula vero nondum tertiam sextarii partem capit.

30. Dum Vandali Hispanias vastassent, qui in munitas se urbes Romani receperant, eo inediae adacti sunt, ut invicem se laniando edere cogerentur. Ibi mulier una, quattuor liberorum mater, omnes devoravit, ad singulos praetextens, reliquos se alere ac salvare velle, donec omnibus illis absumptis, lapidibus a plebe obruta est (414).

31. [An. 416.] Euplutius Magistrinus ad Valiam, Gotho-

rum praefectum, mittitur, qui pacis foedera iniret, Placidiamque reciperet. Ille vero commodè recepit missaque frumentatione sexcentorum millium, Placidia Euplutio tradita, ad Honorium fratrem remittitur.

32. Quum Athenis inquiri coeptum esset quonam modo conglutinari possent libri, discere quaerentibus modum glutinis, Philtati, scriptoris hujus familiaris, in re litteraria bene industrius, ostendit: quare et honoris gratia statuum illi cives collocant.

33. De Oasi auctor multa narrat incredibilia, deque ejus temperie, et quod sacro ibi morbo non modo nulli laborent, sed etiam si qui aliunde adveniant, eo liberentur ob benignam aeris temperiem. De copiosa deinde quæ ibidem est arena, deque puteis (Atrebatensibus), qui fossione ad ducentos et trecentos, nonnunquam vero etiam ad quingentos cubitos facta, scaturiginis rivos per orificium effundunt: unde per vices ii, qui communi labore opus fecerunt, hauriunt, et arva sua rigant, agricolæ. Arbores perpetuo ibi poma ferre et frumentum illic natum omni frumento esse praestantius niveque candidius. Interdum bis quotannis hordeum ibi seri, milium autem perpetuo ter. Rigare incolas ruscula sua aestate tertio quoque die, hieme sexto, atque hinc tantam terræ fertilitatem conciliari. Nunquam ibi cælum nubes contrahere. Ad hæc de horologiis, quæ ibidem conficiuntur. Oasim memorat insulam olim fuisse, atque a continente divulsam, eandemque ab Hero-

δ' ὅτι νῆσος τὸ παλαιὸν ἦν, καὶ ἀπεχερσώθη, καὶ ὅτι ταύτην καλεῖ Ἡρόδοτος μακάρων νήσους· Ἡρόδωρος δὲ, ὁ τὴν Ὀρφέως καὶ Μουσαίου συγγράφας ἱστορίαν, Φαιακίδα ταύτην καλεῖ. Τεκμηριοῖ δὲ νῆσον αὐτὴν γεγονέναι ἐκ τε τοῦ ὄστρακα θαλάσσια καὶ ὄστρεα λίθοις τοῦ ὄρους προσπεπλασμένα εὐρίσκεισθαι τοῦ ἐπὶ τὴν Ὀασιν ἀπὸ τῆς Θηβαίδος φέροντος, δεύτερον ὅτι ψάμαθος πολλὴ ἐπεκχεῖται αἰεὶ, καὶ τὰς τρεῖς ἀναπληροῖ Ὀάσεις. Τρεῖς γάρ φησιν Ὀάσεις καὶ αὐτὸς εἶναι, δύο μεγάλας, τὴν μὲν ἐξωτέρω, τὴν δὲ ἐσωτέρω, καταντικρὺ κειμένας ἀλλήλαις, συντείνοντος εἰς ἑκατὸν σημεῖα τοῦ μεταξὺ διαστήματος. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλη τρίτη μικρά, πολλῶ διαστήματι τῶν δύο κεχωρισμένη. Λέγει δὲ εἰς πίστιν τοῦ νῆσον γενέσθαι, ὅτι καὶ ὑπὸ ὀρνέων ὁρᾶσθαι συμβαίνει πολλάκις ἰχθύς φερομένους καὶ ἰχθύων ἄλλοτε λείψανα, ὡς ἐντεῦθεν εἰκάζεσθαι, μὴ πολὺ πόρρω εἶναι τὴν θάλασσαν. Φησὶ δὲ καὶ Ὅμηρον ἐκ τῆς πρὸς ταύτῃ Θηβαίδος ἔλκειν τὸ γένος.

34. Ὅτι ὑπάτος ὁ βασιλεὺς Ὀνώριος προελθὼν τὸ ἐνδέκατον, καὶ σὺν αὐτῷ Κωνσταντίῳ τὸ δεύτερον, τὸν Πλακιδίαν γάμον ἐπιτελοῦσιν, ἐφ' ᾧ πολλὰ μὲν αὐτῇ ἀνανεύουσα, Κωνσταντίον παρεσκεύασε κατὰ τῶν αὐτῆς ὀργίζεσθαι θεραπόντων. Τέλος ἐν τῇ τῆς ὑπατείας ἡμέρᾳ ἀπὸ χειρὸς ταύτην ὁ βασιλεὺς καὶ ἀδελφὸς Ὀνώριος ἄκουσαν λαβὼν, ἐγχειρίζει παραδιδούς Κωνσταντίῳ. Καὶ ἐπιτελεῖται εἰς τὸ λαμπρότατον ὁ γάμος. Εἴτα καὶ παῖς αὐτοῖς τίχτεται, ἣν ὀνομάζουσιν Ὀνωρίαν, καὶ ἕτερος πάλιν, ᾧ κλῆσιν ἔθεντο Οὐαλεντινιανός· ὃς ζῶντος μὲν Ὀνωρίου νωβελίσσιμος γίνεται, βιασαμένης τῆς Πλακιδίας τὸν ἀδελφόν· μετὰ δὲ θάνατον τοῦ βασι-

λέως, καὶ ἔτι μετὰ τὴν κατάλυσιν τοῦ τυραννήσαντος Ἰωάννου, καὶ Ῥώμης βασιλεὺς ἀποδείκνυται. Ὁ δὲ Κωνσταντίος συμβασιλεύει τῷ Ὀνωρίῳ, αὐτοῦ μὲν χειροτονοῦντος, ἀλλὰ σχεδὸν τι ἄκοντος. Χειροτονεῖται δὲ καὶ ἡ Πλακιδία Αὐγούστα, τοῦ τε ἰδίου ἀδελφοῦ καὶ τοῦ ἰδίου ἀνδρὸς χειροτονησάντων. Εἴτα πέμπεται πρὸς Θεοδοσίον, ὃς ἀδελφιδοῦς ὦν Ὀνωρίου, τῶν πρὸς ἑῷ μερῶν ἐβασίλευσεν, ἡ ἀνάρρησις μηνυομένη τῆς Κωνσταντίου βασιλείας καὶ μένει ἀπαράδεκτος. Ἐφίσταται νόσος Κωνσταντίῳ, καὶ μετέμελεν αὐτῷ ἡ βασιλεία, ὅτι οὐκέτι ἦν αὐτῷ ἐπ' ἀδείας, ὥσπερ πρότερον, ἐξιέναι τε καὶ ἀπιέναι ὅπῃ καὶ ὅπως βούλοιο, καὶ ὅτι οὐκ ἐξῆν αὐτῷ χρῆσθαι βασιλεύοντι οἷς ἔθος εἶχε χρῆσθαι παιγνίοις. Τέλος ἐπτὰ βασιλεύσας μῆνας, ὥσπερ αὐτῷ καὶ ὁ ὄνειρος εἶπεν· « ἐξ ἤδη πεπλήρωνται, καὶ ἄρχονται ἐπτὰ, » πλευριτικῇ νόσῳ τελευτᾷ, συντελευτησάσης αὐτῷ καὶ τῆς κατὰ τὴν ἀνατολὴν ὁργῆς καὶ ὁρμῆς, ἣν ὥδινεν ὅτι τὴν ἀναγόρευσιν τῆς βασιλείας αὐτοῦ οὐ προσήκοντο.

35. Ὅτι Οὐαλίου τοῦ φυλάρχου τελευτήσαντος, Θεουδέριχος τὴν ἀρχὴν διαδέχεται.

36. Ὅτι κατὰ θάλασσαν πολλὰ παθὼν ὁ συγγραφεὺς μόλις διασώζεται. Ἐν ᾧ καὶ περὶ ἀστέρος τινὸς τερατολογεῖ ἐπιβρίσαντος τῷ ἱστίῳ τοῦ πλοίου, μέλλειν (μέλλον conj. Nieb.) αὐτοὺς βυθίζεσθαι. Οὐρανίαν δὲ τὸ φανέν παρὰ τῶν ναυτῶν καλεῖσθαι. Λέγει δὲ περὶ ψιττακοῦ, ᾧ εἵκοσιν ἔτεσι συνδιῆγεν, ὡς σχεδόν τι οὐδὲν τῶν ἀνθρώπων πραττομένων ἀμίμητον κατελίμπανεν. Ὁρχεῖτό τε γάρ, καὶ ἥδε, καὶ ἐκάλει ἐξ ὀνόματος, καὶ τᾶλλα ἔπραττεν.

doto vocari Beatorum insulam, ab Herodoro autem eo, qui Orphei ac Musæi conscripsit historiam, nominari Phæacidem. Insulam ante fuisse ex eo conjecturas ducit, quod testæ marinæ et ostrea lapidibus adhærentia in eo monte inveniantur, qui ex Thebaide in Oasim ducit. Deinde etiam, quod perpetuo copiosa ibi arena scatet, tresque Oases replet. Nam etiam ipse tres Oases esse tradit, duas magnas, exteriorem unam, alteram interiorem, e regione sibi invicem oppositas, centum miliarium spatio interjecto, cum tertia parva, longo interstitio ab alteris duabus separata. Insuper hoc etiam argumento insulam fuisse tradit, quod sæpenu-mero accidit, ut pisces ab avibus eo delati visantur, aut certe arrosorum piscium reliquiae: ut inde conjectare liceat, non admodum longe abesse mare. Ait porro Homerum ex vicina huic Thebaide genus ducere.

34. [An. 417.] Honorius Augustus undecimum et Constantius iterum consules creati, Placidiae nuptias conciliant. Sed has ipsa nuptias quum vehementer detrectaret, effecit ut ipsius famulis indignaretur Constantius. Tandem nihilominus ipso quo consulatum iniit die, manu ipsam arreptam Honorius imperator, frater ejus, invitam Constantio in manum tradit, nuptiæque splendide celebrantur (417 Jan. 1). Hinc nata filia, quam Honoriam nominarunt: filius item (419 Jul. 3), cui Valentiniano nomen datum, qui superstitie etiamnum Honorio Nobilissimus dictus, impellente fratrem Placidia. Quin et mortuo Honorio, disjecta-

que Joannis tyrannide, Romanorum idem Augustus creatus est. Constantius vero Honorii in augustali imperio collega fit, ab illo quidem ipso, sed pæne repugnante, constitutus. Placidia quoque Augusta a fratre et marito dicta est (421 Feb. 8). Dein ad Theodosium, qui fratre Honorii genitus Orientis partibus Augustus imperabat, de Constantii imperatoris electione nuntius mittitur, minimeque receptus est. Hinc morbum Constantius contraxit, suscepti poenitens imperii, quod non jam, ut antea, eundi redeundique, quo et quando vellet, libertas esset: neque ludicris, ut moris ejus erat, operam dare jam imperatori permetteretur. Igitur septimo imperii mense, quemadmodum et insomnium sic indicaverat: « Sextus abiit: septimus inchoatur, » pleuritide exstinctus est (421 Sept.), exstincta in Occidentem ira atque expeditione, quam, quod ad imperii societatem admissus non esset, animo agitabat.

35. Valia, principe Gothorum, morte absumpto (418), imperium Theuderichus suscepit.

36. Scriptor varia maritimo itinere passus, vix salvus evasit. Ubi et prodigiosa quædam de sidere commemorat, in ipsum navigii malum magno cum pondere ingruente, ut jam mergendi viderentur. Uraniam vero meteorum illud a nautis appellari. Refert de psittaco, quocum annos ipse viginti vixerit, ut nullam fere humanarum actionum, quam non imitaretur, omiserit. Saltabat enim, et canebat, et suo quemque nomine compellabat, ceteraque faciebat.

37. Ὅτι δ' ἱστορικός φησι, διάγοντος αὐτοῦ κατὰ Θήβας καὶ τὴν Συήνην ἱστορίας ἔνεκα, ἐν ἐπιθυμίᾳ γενέσθαι τοὺς φυλάρχους καὶ προφήτας τῶν κατὰ τὴν Τάλμιν βαρβάρων, ἥτοι τῶν Βλεμμύων, τῆς ἐντυχίας αὐτοῦ· ἐκίνει γὰρ αὐτοὺς ἐπὶ τοῦτο ἡ φήμη. Καὶ ἔλαβόν με, φησὶ, μέχρι αὐτῆς τῆς Τάλμειως, ὥστε καὶ κείνους τοὺς χώρους ἱστορῆσαι, διέχοντας ἀπὸ τῶν Φιλῶν διάστημα ἡμερῶν πέντε, μέχρι πόλεως τῆς λεγομένης Πρίμα, ἥτις τὸ παλαιὸν πρώτη πόλις τῆς Θηβαΐδος ἀπὸ τοῦ βαρβαρικοῦ ἐτύγχανε· διὸ παρὰ τῶν Ῥωμαίων Ῥωμαία φωνῇ Πρίμα, ἥτοι πρώτη, ὠνομάσθη· καὶ νῦν οὕτω καλεῖται, καίτοι ἐκ πολλοῦ οἰκειωθεῖσα τοῖς βαρβάροις μεθ' ἐτέρων τεσσάρων πόλεων, Φοινικῶνος, Χίριδος, Θάπιδος, Τάλμιδος. Παρὰ τούτους τοὺς χώρους φησὶ καὶ σμαράγδου μέταλλα εἶναι μαθεῖν, ἐξ ὧν τοῖς Αἰγυπτίων βασιλεῦσιν ἡ σμάραγδος ἐπλεόναζε. Καὶ ταῦτα, φησὶν, οἱ προφητῆται τῶν βαρβάρων προὔτρεπόν με θεάσασθαι· ἀλλ' οὐκ ἦν τοῦτο δυνατόν γενέσθαι χωρὶς βασιλικῆς προστάξεως.

38. Ὅτι Λιβάνιον τινα τερατολογεῖ, Ἀσιανὸν τὸ γένος, κατὰ τὴν βασιλείαν Ὀνωρίου καὶ Κωνσταντίου ἐπὶ Ῥάβενναν παραγενέσθαι. Ἄκρον δὲ τοῦτον εἶναι τελεστικόν. Καὶ δύνασθαι δὲ φησι καὶ ὑπισχνεῖσθαι αὐτὸν χωρὶς ὀπλιτῶν (καὶ) [καὶ χωρὶς ὀπλ. κατὰ conj. Nieb.] κατὰ βαρβάρων ἐνεργεῖν. Εἴτα πεῖραν δούς, φησὶν, οὗτος τῆς ὑποσχέσεως, καὶ τῆς φήμης δραμούσης, ὥστε καὶ Πλακιδίαν τὴν βασιλίδά μαθεῖν, ἀναιρεῖται δὲ τελεστής· ἠπεῖλει γὰρ, φησὶν, ἡ Πλακιδία Κωνσταντίῳ χωρισμὸν τοῦ γάμου, εἰ τοῖς ζῶσι περιλίποιτο Λιβάνιος, ἀνὴρ γόης καὶ ἄπιστος.

39. Ὅτι Κωνστάντιος Ἰλλυριὸς ἦν τὸ γένος, ἀπὸ

Ναΐσου πόλεως τῆς Δακίας, καὶ πολλὰς στρατείας ἀπὸ τῶν Θεοδοσίου χρόνων τοῦ μεγάλου διελθὼν, ὕστερον καὶ τὴν βασιλείον ἀρχὴν, ὡς ἐρρήθη, ὑπέδου. Ἦν δὲ τὰλλα μὲν ἐπαινετὸς καὶ χρημάτων δὲ κρείττων, πρὶν ἢ συναφθῆναι Πλακιδίᾳ. Ἐπεὶ δὲ αὐτῇ συνέζευκτο, εἰς φιλοχρηματίαν ἐξώκειλε. Μετὰ μέντοι τὸν αὐτοῦ θάνατον δεήσεις κατ' αὐτοῦ τῶν εἰς χρήματα ἀδικοηθέντων ἐπὶ Ῥάβενναν πανταχόθεν συνέρρεον. Ἀλλ' ἡ τοῦ Ὀνωρίου, φησὶ, κουφότης καὶ ἡ τῆς Πλακιδίας πρὸς αὐτὸν οἰκειότης ἀπράκτους αὐτῶν τὰς αἰτήσεις καὶ τὴν ἰσχὺν τοῦ δικαίου ἀπέφηνεν.

40. Ὅτι τοσαύτη διάθεσις Ὀνωρίῳ πρὸς τὴν οἰκίαν ἀδελφὴν, ἐξ οὗπερ ὁ ταύτης ἀνὴρ Κωνστάντιος ἀπεβίω, παρεμπεφύκει, ὡς τὴν ἄμετρον ἀγάπην αὐτῶν καὶ τὰ συνεχῇ κατὰ στόμα φιλήματα εἰς ὑπόληψιν αἰσχροῦ αὐτοὺς τοῖς πολλοῖς ἐμβαλεῖν. Ἀλλὰ τοσαύτη πάλιν αὐτοῖς ἐναπετέχθη ἔχθρα σπουδῇ Σπαδούσης καὶ Ἐλπίδιᾳ (τροφὸς δ' ἦν αὕτη Πλακιδίας), αἷς καὶ τὰ πολλὰ προσεῖχε, συμπράττοντος αὐταῖς καὶ Λεοντέως τοῦ ταύτης κουράτορος, ὥστε στάσεις μὲν πολλάκις ἐν τῇ Ῥαβέννῃ συστῆναι (περιτὴν γὰρ καὶ κείνη πλῆθος βαρβάρων ἐκ τῆς πρὸς Ἀδάουλφον συναφείας καὶ ἐκ τῆς πρὸς Κωνσταντίον συζυγίας), καὶ πληγὰς δὲ προσελθεῖν ἐξ ἑκατέρου μέρους. Τέλος ἐκ τῆς ἀναφθείσης ἐκείνης ἔχθρας καὶ τοῦ ἀντιρρόπου τῆς πρὶν φιλίας μίσους εἰς Βυζάντιον Πλακιδία, τοῦ ἀδελφοῦ ὑπερισχύσαντος, σὺν τοῖς οἰκείοις παισὶν ἐξορίζεται. Καὶ μόνος αὐτῇ Βονηφάτιος τὰ πιστὰ φυλάττων, ἀπὸ τῆς Ἀφρικῆς, ἥς ἦρχε, καὶ χρήματα ὡς ἐδύνατο ἔπεμπε, καὶ πρὸς τὴν ἄλλην αὐτὸς ἔσπευδε θεραπείαν· ὕστερον δὲ καὶ εἰς τὴν τῆς βασιλείας ἀνάληψιν ἅπαντα συνεβάλετο.

36. Refert item historicus, quum apud Thebas et Syenen lustrandorum locorum cognoscendique studio versaretur, fama excitatos præfectos ac vates eorum barbarorum, qui Talmin incolunt, quos Blemmyas vocant, ipsius optasse congressum atque colloquium. « Abriperunt itaque me, ait, in ipsam usque Talmin, ut illas quoque regiones perlustrarem, a Philis quinque dierum intervallo distantes usque ad urbem scilicet, quæ dicitur Prima. Hæc olim prima Thebaidis urbs erat a barbarico solo proficiscenti, eamque ob causam a Romanis latino vocabulo Prima nominata: quo etiam nunc nomine vocitatur, quamvis longo jam tempore barbari eam sibi vindicarint cum aliis quattuor oppidis, Phœnicone, Chiride, Thapide et Talmide. » In hac regione smaragdi esse fodinas se comperisse scribit: unde Ægyptiorum regibus olim smaragdi illa tanta copia suppeditasset. Et hæc quidem barbarorum vates inspicere invitabant: verum id sine bona regis venia non licebat.

38. De Libanio quodam admiranda refert, Asianum genere hunc, Honorio et Constantio imperatoribus (421), Ravennam venisse, summumque veneticum ac magum fuisse. Dicit enim professum esse, admiranda posse se absque armatis hominibus adversus barbaros patrare. At quum deinde experimentum promissi dedisset, et fama longius manans ad ipsas usque Placidiae aures rumorem detulisset, necatum illum esse: comminante Placidia conjugii

Constantio divortium, nisi e vivis tolleretur Libanius præstigiator atque infidelis.

39. Constantius genere Illyrius fuit, e Naisso urbe Daciæ, qui multis obitis jam inde a Theodosii Magni temporibus militiae muneribus, ad summum tandem, ut diximus, imperii apicem evectus est. Is quum cetera fuit laude dignus, tum quod auri nulla cupiditate flagraret, antequam quidem Placidiae conjungeretur; nam ea uxore ducta, pecuniarum avidus evasit. Ipso ergo mortuo, cum postulatis homines Ravennam undique confluerunt, quos bonis ille per injuriam exuisset. « Verum Honorii, inquit, lenitas, et Placidiae cum eo arcta nimis familiaritas, frustra ut essent hæc querimoniae omnisque adeo juris vis ac potentia, effecit. »

40. Honorii erga sororem affectio tanta fuit, ex quo Constantius, ejus maritus, vita decessit, ut perditæ nimis amando et assidue os ejus osculando turpis apud multos consuetudinis suspicionem non effugerit. Sed hic amor in tantum brevi vertit odium, allaborantibus Spadusa atque Elpidia Placidiae nutrice, quibus illa tribuebat plurimum, adjutante item ipsas Leonteo, illius curatore, ut et seditiones Ravennæ frequenter existerent (adhærebat enim ipsi adhuc barbarorum turba, quum ex Adaulphi, tum ex Constantii imperatoris conjugii), et vulnera etiam utrimque inferrentur; donec tandem ob eas ipsas inimicitias et priori amori par nunc odium Constantinopolim Placidia, fratre præva-

41. Ὅτι Ὀνώριος ὑδερικῶ νοσήματι ἀλούς, πρὸ ἐξ καλανδῶν Σεπτεμβρίων τελευτᾷ· καὶ πέμπονται γράμματα πρὸς τὴν ἀνατολήν, τὸν βασιλέως θάνατον μηνύοντα. Ἐν ᾧ δὲ ταῦτα ἐπέμποντο, Ἰωάννης τις αὐθεντήσας τυραννεῖ· ἐφ' οὗ καὶ τῆς ἀναρρήσεως γινόμενης, ἐρρήθη ὥσπερ ἀπὸ τινος προρρήσεως προαχθέν· « πίπτει, οὐ στήκει· » καὶ τὸ πλήθος ὥσπερ ἀναλύοντες ἐπὶ τὸ ῥηθὲν ἀναφωνοῦσι· « στήκει, οὐ πίπτει. »

42. Ὅτι Βονηφάτιος ἀνὴρ ἦν ἡρωϊκὸς καὶ κατὰ πολλῶν πολλάκις βαρβάρων ἡρίστευσεν, ἄλλοτε μὲν σὺν ὀλίγοις ἐπερχόμενος, ἄλλοτε δὲ καὶ σὺν πλείοσιν, ἐνίοτε δὲ καὶ μονομαχῶν· καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, παντὶ τρόπῳ πολλῶν βαρβάρων καὶ διαφόρων ἔθνων ἀπήλλαξε τὴν Ἀφρικὴν. Ἦν δὲ καὶ δικαιοσύνης ἐραστὴς, καὶ χρημάτων κρείττων. Ἐπράχθη δὲ αὐτῷ καὶ τι τοιοῦτον. Ἀνὴρ τις ἄγροικος, ἔχων ἀνθοῦσαν γυναῖκα τὴν ὥραν, ὑπὸ τινος τῶν συμμάχων βαρβάρων ἐμοιχεύετο· δεῖται τοιγαροῦν Βονηφατίου, τὴν ὕβριν ὀλοφυρόμενος. Ὁ δὲ Βονηφάτιος μαθὼν τὸ διάστημα τοῦ τόπου καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἀγροῦ ἐν ᾧ τὰ τῆς μοιχείας ἐπράττετο, τὸν μὲν ἱκέτην τέως ἀπέπεμπε, προστάζας πάλιν τῇ ἐξῆς αὐτῷ προσελθεῖν· ὁψίας δὲ λαθὼν ἀπαντας, καὶ ἐπὶ τὸν ἀγρὸν ἐλάσας, ἐβδομήκοντα διστάμενον σταδίοις, καὶ εὐρὼν τὸν βάρβαρον τῇ μοιχευομένῃ συγκαθεύδοντα, τέμνει τε αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν καὶ δι' αὐτῆς ὑποστρέφει νυκτός. Προσελθόντι δὲ κατὰ τὸ πρόσταγμα εἰς τὴν αὖριον τῷ ἀνδρὶ ἐπιδίδωσι τοῦ βαρβάρου τὴν κεφαλὴν, διαπυνθανόμενος εἰ ἐπιγινώσχοι αὐτήν. Ὁ δὲ τοῖς παροῦσιν ἅμα καταπλαγεὶς καὶ ἀμηχανήσας, ἔπειτα ἐπι-

γνούς καὶ πολλὰ τῆς δικαιοσύνης εὐχαριστήσας, σὺν χαρᾷ ἀπῆει.

43. Ὅτι ἕκαστος τῶν μεγάλων οἰκῶν τῆς Ῥώμης, ὥς φησὶν, ἅπαντα εἶχεν ἐν ἑαυτῷ ὁπόσα πόλις σύμμετρος ἡδύνατο ἔχειν, ἱππόδρομον καὶ φόρους καὶ ναοὺς καὶ πηγὰς καὶ λουτρὰ διάφορα. Διὸ καὶ ὁ συγγραφεὺς ἀπεφθέγγετο·

Εἷς δόμος ἄστὶ πέλει· πόλις ἄστεα μυρὶὰ κεύθει.

Ἦσαν δὲ καὶ λουτρὰ δημόσια παμμεγέθη. Αἱ δὲ Ἀντωνινιανὰ οὕτω καλούμεναι εἰς χρεῖαν τῶν λουομένων καθέδρας εἶχον παρακειμένας χιλίας ἐξακοσίας, ἐκ μάρμαρου κατεσκευασμένας ξεστοῦ· αἱ δὲ Διοκλητιανὰ ἐγγὺς διπλασίους. Τὸ δὲ τεῖχος τῆς Ῥώμης μετρηθὲν παρὰ Ἀμμωνος τοῦ γεωμέτρου καθ' ὃν καιρὸν Ἰόθθιοι τὴν προτέραν κατ' αὐτῆς ἐπιδρομὴν ἐποίησαντο, εἴκοσι καὶ ἐνὸς μιλίου διάστημα ἔχον ἀπεδείχθη.

44. Ὅτι πολλοὶ οἰκοὶ Ῥωμαίων προσόδους κατ' ἐνιαυτὸν ἐδέχοντο ἀπὸ τῶν κτημάτων αὐτῶν ἀνὰ τεσσαράκοντα χρυσοῦ κεντηνάρια, χωρὶς τοῦ σίτου καὶ τοῦ οἴνου καὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων εἰδῶν, ἃ εἰς τρίτον συνέτεινεν, εἰ ἐπιπράσκετο, τοῦ εἰσφερομένου χρυσοῦ. Τῶν δὲ μετὰ τοὺς πρώτους δευτέρων οἰκῶν τῆς Ῥώμης πεντεκαίδεκα καὶ δέκα κεντηναρίων ἢ πρόσδος ἦν. Καὶ ὅτι Πρόβος ὁ παῖς Ὀλυμπίου (Ὀλυβρίου conj. Reines. et Nieb.), τελέσας τὴν οἰκείαν πραιτοῦραν κατὰ τὸν καιρὸν τῆς Ἰωάννου τυραννίδος, δώδεκα κεντηνάρια χρυσοῦ ἀνήλωσε. Σύμμαχος δὲ ὁ λογογράφος, συγκλητικὸς ὢν τῶν μετρίων, πρὶν ἢ τὴν Ῥώμην ἀλῶ-

lente, cum liberis ablegatur (423). Solus Bonifacius fidem illi servans, quum ex Africa, cui præerat, pecuniam, ut poterat, submittebat, tum ad alia ei obsequia præsto erat. Qui post etiam, ut ad imperium hæc rediret, nihil non fecit tulitque.

41. Honorius aquæ intercutis morbo correptus, ante diem sextum kalendas Septembris (*an.* 423) vitam finiit, missæque in Orientem litteræ Augusti mortem nuntiantes. Quæ dum ultro citroque mittuntur, Joannes quidam tyrannidem occupavit. De quo in ipsa ejus inauguratione, tanquam aliquo futuræ rei oraculo, jactum est: « Cadit, non stat: » quod vulgus dictum invertens exclamabat: « Stat, non cadit. »

42. Bonifacius vir erat heroicus, qui cum multis sæpe gentibus barbaris strenue pugnavit, paucis interdum copiis adhibitis, interdum pluribus, nonnunquam vero et singulari certamine: et, ut verbo dicam, barbaras multas variasque gentes Africa expulit. Idem justitiæ vel inprimis studiosus et abstinens ac pecuniarum contemptor fuit. A quo etiam hujusmodi aliquando patratum facinus. Rusticus quidam præstanti forma uxorem suam cum barbaro quodam e confederatis milite consuescere cognovit: rogavit itaque Bonifacium, dedecus illud familiæ deplorans, ut opem ferret. Ille, cognito loci intervallo et agri nomine ubi adulterium patraretur, hominem tum quidem dimisit, in posterum diem ad se redire jussum. Noctu autem, insciis omnibus, in agrum illum septuaginta stadiis dissitum pro-

fectus, deprehensi cum mœcha barbari caput amputavit, eademque domum nocte revertit. Redeunti dein, ut mandatum fuerat, postridie marito, barbari caput obtulit, percunctatus an novisset. Ille, spectaculo percussus, et quasi sensu motus, mox, ubi agnovit, multis justitiæ causa actis gratiis, domum lætus rediit.

43. E magnis Romanæ urbis domibus, ut hic refert, omnia intra se unaquæque habuit, quæcumque mediocris etiam urbs habere potuit, hippodromum, fora, delubra, fontes, varia balnea. Hinc et scriptor sic exclamat:

Est urbs una domus: mille oppida continet una urbs.

Sed et lavacra publica ingenti prorsus fuere magnitudine, e quibus, quæ Antoninianæ nominantur Thermae, ad commodiorem lavantium usum mille sexcenta habuerunt sedilia, e marmore polito fabricata, Diocletianæ duplo fere plura. Romanæ vero urbis mœnia ex Ammonis geometræ dimensione, quo tempore Gothi illam priore incursione infestarunt, viginti et unius miliaris spatium in circuitu habere comperta sunt.

44. Multas Romæ familias annuos redditus e bonis accepisse quadraginta circiter auri centenarios, absque frumento et vino aliisque speciebus, quæ tertiam æquabant auri partem, si venderentur. Alteras vero post has decem aut quindecim centenarios in censu habuisse. Probum, Olympii (l. *Olybrii*) filium, in prætura, quam Joannis tyranni temporibus gessit, auri centenarios duodecim expendisse:

ναι, τοῦ παιδὸς Συμμάχου πραιτοῦραν τελούντος, εἴκοσι κεντηνάρια ἔδαπάνησε. Μάξιμος δὲ, εἷς τῶν εὐπόρων, εἰς τὴν τοῦ υἱοῦ πραιτοῦραν τεσσαράκοντα κατεβάλετο κεντηνάρια. Ἑπτὰ δὲ ἡμέραις οἱ πραιτῶρες τὰς πανηγύρεις ἐτέλουν.

45. Ὅτι ὁ συγγραφεὺς τῷ Ὀδυσσεῖ τὴν πλάνην οὐ κατὰ Σικελίαν φησὶ γεγενῆσθαι, ἀλλὰ κατὰ τὰ πέρατα τῆς Ἰταλίας· καὶ τὴν εἰς ἄδου κάθοδον παρὰ τὸν ὠκεανὸν γεγενῆσθαι, ἐν ᾧ καὶ ἡ πολλὴ πλάνη. Ἀγωνίζεται δὲ διὰ πολλῶν τοῦτο παραστῆσαι. Ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλους διαφόρους ἀνέγνωμεν ἐν τούτοις αὐτῷ συμφωνοῦντας.

46. Ὅτι ἀποστέλλεται ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως παρὰ Θεοδοσίου Πλακιδία, ἅμα παισὶ κατὰ τοῦ τυράννου· καὶ ἐπαναλαμβάνει αὐτὴ μὲν τὸ τῆς Αὐγούστης, ὁ δὲ Οὐαλεντινιανὸς τὸ τοῦ νωβελισσίου ἀξίωμα. Συνεκπέμπεται δὲ αὐτοῖς καὶ στρατὸς, καὶ στρατοπεδάρχης ἑκατέρας δυνάμεως, Ἀρδαβούριος ἅμα τῷ παιδὶ Ἀσπαρι, καὶ τρίτος Κανδιδιανός. Κατὰ δὲ τὴν Θεσσαλονίκην Ἡλίων ὁ τῶν ὀφφικίων μάγιστρος παρὰ Θεοδοσίου ἀποσταλεὶς ἐνδύει Βαλεντινιανὸν ἐπ' αὐτῆς Θεσσαλονίκης τὴν τοῦ καίσαρος ἐσθῆτα, πέμπτον ἔτος ἄγοντα τῆς ἡλικίας. Κατιόντων δὲ αὐτῶν, Ἀρδαβούριος μὲν ἀλίσκεται παρὰ τῶν τοῦ τυράννου, καὶ ἀναπέμπεται πρὸς αὐτὸν, καὶ φιλιᾷ αὐτῷ· ὁ δὲ τούτου παῖς ἅμα

Πλακιδία ἐν ἀθυμίᾳ καὶ λύπῃ ἦσαν. Κανδιδιανὸς δὲ πολλὰς πόλεις αἱρῶν καὶ εὐδοκίμων λαμπρῶς, τὸ λυποῦν διεσκέδαζε καὶ ἐφυγαγώγει. Εἶτα σφάζεται ὁ τύραννος Ἰωάννης, καὶ Πλακιδία ἅμα καίσαρι τῷ παιδὶ εἰσέρχεται εἰς τὴν Ῥάβενναν. Ἡλίων δὲ ὁ μάγιστρος καὶ πατρίκιος, καταλαβὼν τὴν Ῥώμην καὶ πάντων ἐκείσε συνδραμόντων, τὴν βασιλικὴν ἐσθῆτα ἐπταέτηρον ὄντα ἐνδύει Βαλεντινιανόν. Ἐν οἷς καὶ τὰ τῆς ἱστορίας [τελευτᾷ].

2.

Zosimus V, 27 : Ἐν δὲ τῇ Ῥαβέννῃ (μητρόπολις δὲ Φλαμινίας, πόλις ἀρχαία, Θεσσαλῶν ἀποικία, Ῥήνη κληθεῖσα διὰ τὸ πανταχόθεν ὕδασι περιρρεῖσθαι, καὶ οὐχ, ὡς ὁ Ὀλυμπιόδωρος ὁ Θεβαῖός φησι, διὰ τὸ Ῥῶμον, ὃς ἀδελφὸς γέγονε Ῥωμύλῳ, τῆς πόλεως ταύτης οἰκιστὴν γεγονέναι...) ἐν τῇ Ῥαβέννῃ τοίνυν ταύτῃ παρεσκευασμένῳ Στελίχωνι ταῖς Ἰλλυρίων πόλεσι μετὰ στρατεύματος ἐπιστῆναι, καὶ σὺν Ἀλλαρίχῳ παρασπᾶσθαι μὲν αὐτὰς Ἀρκαδίου, περιποιήσασθαι δὲ τῇ Ὀνωρίου βασιλείᾳ, δύο κωλύματα συνέβη παρεμπесεῖν, κτλ. (an. 506). *Petita hæc sunt ex prima operis parte. Antecedit apud Zosimum c. 26 narratio de victoria quam de Rhadagaiso Stelicho reportavit, cujusque mentio fit in Phot. Exc. § 9*

Symmachum vero oratorem, mediocri censu senatorem, ante captam urbem filio Symmacho præturam gerente, centenarios impendisse viginti; Maximum dein, ex opulentis ac beatis unum, in filii præturam quadraginta centenarios impendisse. Septem autem diebus solennes ludos prætores celebrabant.

45. Scriptor hic Ulyssem ait non circa Siciliam, sed ad extremas Italiæ oras oberrasse; et trajecto Oceano ad inferos descendisse, atque in eo mari variis illum erroribus jactatum fuisse. Quod multis confirmare nititur. Nos et alios plures legimus in his cum illo consentientes.

46. Remissa est Constantinopoli a Theodosio Placidia cum liberis adversus Joannem tyrannum: et illa quidem Augustæ nomen, Valentinianus vero Nobilissimi titulum iterato suscepit (424). Submissus quoque exercitus, bellique imperator utriusque militiæ, Ardaburius nimirum cum Aspare filio, addito et tertio Candidiano. Ad Thessalonicam quum ventum esset, Helion officiorum magister, a Theodosio missus, Valentinianum in ipsa illa urbe Cæsaris veste induit, annos natum non amplius quinque (424). Quum autem ad

Italiam pervenissent, Ardaburius a tyranni militibus capitur, missusque ad illum amicitiam cum eodem init. Ejus interim filius, *Aspar*, una cum Placidia in magna rerum desperatione luctuque versabantur. Sed Candidianus, multis occupatis urbibus, partaque rebus bene gestis nominis claritate, luctum dissipavit animosque reddidit. Cæso dein Joanne tyranno (425), Placidia una cum Cæsare filio Ravennam iniit. Helion vero, magister et patricius, Romam invasit, omnibusque eo confluentibus, Valentinianum jam septennem veste induit imperatoria. In his Historiæ finis est.

2.

Ad Ravennam (quæ metropolis est Flaminiae; prisca sane civitas, colonia Thessalorum, Rhene dicta, quod eam aquæ ab omni parte circumfluunt; non autem propterea, sicut Olympiodorus Thebæus ait, quod Remus, Romuli frater, eam condiderit), ad Ravennam igitur Stelichone jam parato ad Illyricas urbes cum exercitu adeundas, et Alarichi auxilio ab Arcadio avertendas et Honorii regno adjiciendas, impedimenta duo contigit intervenire.

PRISCUS PANITES.

Priscus, rhetor et sophista, in Chronico Paschali p. 588 (v. fr. 3 a) et ap. Theophanem p. 179 appellatur Θράξ, apud Suidam Πανίτης dicitur. Unde colligitur oriundum fuisse Priscum ex eo Panio, quod est Thraciæ oppidum, in ora Propontidis, haud ita longe ab Heraclea urbe dissitum (*). De vita ejus nihil compertum habemus præter ea quæ ipse de se in Historiarum fragmentis nostris prodidit. Hinc docemur Priscum amicitia usum esse Maximini, summæ dignitatis viri, cui ad Attilam legationem obeunti comitem se adjunxit (fr. 8 init. : ἐπὶ ταύτην τὴν πρεσβείαν ἐκλιπαρήσας πείθει με Μαξιμῖνος αὐτῷ συναπᾶραι, an. 448 p. C.), operamque in eo negotio præstitit eximiam. Priscus enim studio suo et industria effecit ut Attila, qui haud levi de causa Theodosio iratus aditum legato imperatoris denegabat, tandem flecteretur animo, conveniendique Maximino daret potestatem. Hæc sicuti reliqua, quæ ad legationem istam pertinent, narratione uberima bonæque frugis plenissima Priscus persequitur in fr. 8. — Paucis annis post (452), eundem Maximinum in Arabiam et in Thebaidem Ægypti secutus est (v. fr. 20 et 21). Maximino ibi defuncto, rediens Priscus quum Alexandriam venisset, quo tempore urbs seditione laborabat, haud minimum consiliis suis contulisse videtur, ut Rufus præfectus rebellionem brevi posset restinguere (v. fr. 22). Deinde Euphemius, magister officiorum, Priscum assessorem sibi selegit (fr. 26). Denique Romam profectum esse, nescio quando, sive legatum sive comitem legati, ex fragm. 16 colligimus. Religione paganus fuisse videtur. Certe « Maximinus (Niebuhrius p. xxix ait) quum absque dubio paganus esset (Christianus enim nunquam animum induxisset, ut Blemmyis de sacris in Philarum insula celebrandis concederet, fœderis-

(*) V. Suidas : Πάνιον, ὄνομα κύριον. « Ἐνθα καὶ κάστρον παρὰ αἰγιαλῷ, ὃ λέγεται Πάνιον, πρὸς τοῖς τῆς Ἡρακλείας μέρεσι. » Inter urbes Europæ, quæ est una ex Thraciæ provinciis, Panum recensent Constantinus Porphyrog. De them. II, p. 47, 4 Bonn. et Hierocles in Synecl. p. 390 ed. Bonn.; ad quem locum Wesselingius notat hæc : « Maritimæ Thraciæ, αἱ παράλιοι τῆς Θράκης πόλεις, τό τε Πάνιον καὶ ἡ Ἡράκλεια, sunt in Cedreni Compend. p. 417; unde colligas haud multum Heraclea remotum fuisse oppidum. Clarius id videas ex Suida v. Πάνιον, et ex concilio Ephesino p. 790, ubi Heraclea et Panium eundem episcopum habent. Postea tamen singulis episcopis paruerunt; unde concilio Constantinopolitano 3 p. 500 Πηγῖνος ἐπίσκοπος Πανίου τῆς Θρακῶν χώρας scribendo adfuisse dicitur. »

que tabulam in illo templo figeret, fr. 21), conjectura jam per se valde probabilis Priscum quoque antiquis sacris addictum fuisse, magis adhuc confirmatur. »

Scripta Prisci Suidas recenset Μελέτας ῥητορικὰς et Ἐπιστολάς, tum vero Ἱστορίαν Βυζαντιακὴν καὶ τὰ κατὰ Ἀττήλαν ἐν βιβλίοις ὀκτώ. Postremis non duo opera historica, sed unum idemque indicari recte statuit Niebuhrius. Similiter Excerpta De legationibus gentium inscribuntur : Πρίσκου ῥήτορος καὶ σοφιστοῦ ἱστορίας Βυζαντικῆς ἐκλογαί, dum Excerptis De leg. Romanorum præfiguntur hæc : Πρίσκου ῥήτορος καὶ σοφιστοῦ ἱστορίας Γοτθικῆς ἐκλογαί. Nimirum prima historiarum pars quum præ ceteris pertineret ad res cum Gothis sive Scythis Hunnisque gestas, vel ab ipso auctore vel ab excerptore Ἱστορία Γοτθική inscribi poterat.

De ambitu Historiarum ita Niebuhrius : « A quo tempore historiam inceperit Priscus, expediri non potest : sed nullius rei, quæ ante annum 433 gesta sit, mentio ex eo affertur. Asparis filiorumque cædem, quæ an. 471, Leonis imp. an. 15 patrata est, a Prisco narratam esse, Euagrius (II, 16) docet : unde colligimus, quum Malchus annum 474, Leonis an. 17, historiæ suæ initium fecerit, Priscum ad eum substitisse. » — Liber tertius pertinuit usque ad Maximinum a legatione Hunnica Constantinopolim reducem (448 p. C.). Itaque in sequentibus libris quinque Priscus exposuit res annorum viginti sex. Jam quum probabiliter statuere liceat similem fuisse rationem librorum antecedentium, adeo ut quindecim ferme annorum res complecterentur : verisimillimum est auctorem exordium historiarum sumpsisse ab anno 433, quo Attila regnum suscepit, ideoque primum fragmentum ex ipso fere operis initio esse desumptum.

De indole et pretio historici nostri haud absurde summus Niebuhrius ita judicat : « Longe optimus omnium sequioris ævi historicorum; ingenio, fide, sapientia, nulli vel optimorum temporum posthabendus; elegans quoque et sermone satis puro usus, laudem atque gloriam quum apud coævos tum inter posteros merito adeptus est; cui etiam a Valesio et Gibbono, summis viris, laudari contigit. »

Reliquias scriptoris, præter pauca illa, quæ Euagrius, Theophanes, Jornandes et Suidas sup-

peditant, solis hucusque debemus Excerptis De legationibus, quæ ediderunt Ursinus, Schottus, Hoeschelius, Cantoclarus, Valesius, Niebuhrius. At spes est fore ut parata hæc novis accessionibus augeantur. Certe Minoidas Minas in eodem codice, ex quo Polybii, Dionysii, Polyæni, Dexippi et Eusebii nonnulla, quæ ex Constantiniano *Περὶ στρατηγικῶν* titulo fluxerunt, descripsit, etiam Prisci nostri excerpta duo se reperisse testatur. Addo denique quæ apud Vossium (Hist. Gr. p. 310 ed. Westerm.) leguntur : « Videtur autem (Priscus) hodie exstare; sane citat eum Baptista Fulgosus in Memorabilium libris, inque bibliotheca Vaticana esse auctor est Raphael Volaterranus Anthropolog. lib. XIII. Superesse etiamnum ait in nomenclatore suo Rob. Constantinus. » Quæ eatenus vera esse puto, quatenus titulum aliquem Excerptorum Constantinianorum cum integro Prisci opere viri illi confuderunt.

TESTIMONIA.

Suidas : Πρίσκος, Πανίτης, σοφιστής, γεγυνώς ἐπὶ τῶν χρόνων Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ· ἔγραψεν Ἱστορίαν Βυζαντιακὴν (Βυζαντικὴν var. lect.) καὶ τὰ κατὰ Ἀττίλαν (Ἀτταλον codd.) ἐν βιβλίοις ὀκτὼ, Μελέτας τε ῥητορικὰς καὶ Ἐπιστολάς.

Euagrius Hist. Eccles. I, 17 : Ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις ὁ πολὺς τῷ λόγῳ πόλεμος ἐκεκίνητο Ἀττίλα τοῦ τῶν Σκυθῶν βασιλέως, ὃν περιέργως καὶ ἐς τὰ μάλιστα λογίως Πρίσκος ὁ ῥήτωρ γράφει, μετὰ πολλῆς τῆς κομψείας διηγούμενος ὅπως τε κατὰ τῶν ἐσπερίων καὶ ἐσπερίων ἐπεστράτευσε μερῶν, οἷας τε καὶ ὅσας πόλεις ἐλὼν κατήγαγε, καὶ ὅσα πεπραχὼς τῶν ἐντεῦθεν μετέστη.

Idem II, 16 : Ἐκ πρεσβείας δὲ τῶν ἐσπερίων Ῥωμαίων Ἀνθέμιος βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων ἐκπέμπεται, ᾧ Μαρκιανὸς ὁ πρῶτος βεβασιλευκῶς τὴν οἰκίαν κατηγγύησε παῖδα. Ἐκπέμπεται (an. 468) δὲ στρατηγὸς κατὰ Γιζερύχου Βασιλίσκος, ὁ τῆς Λέοντος γυναικὸς Βηρίνης ἀδελφός, μετὰ στρατεύματος ἀριστίνδην συνειλεγμένου. Ἄπερ ἀκριβέστατα Πρίσκῳ τῷ ῥήτορι πεπόνηται· ὅπως τε δόλῳ περιελθὼν ὁ Λέων, μισθὸν ὥσπερ ἀποδιδούς τῆς ἐς αὐτὸν προαγωγῆς, ἀναιρεῖ (an. 471) Ἀσπαρα τὴν ἀρχὴν αὐτῷ περιθέντα, παῖδάς τε αὐτοῦ Ἀρδαβούριον καὶ Πατρίκιον, ὃν καίσαρα πεποίητο πρότερον, ἵνα τὴν Ἀσπαρος εὐνοίαν κτήσεται.

ARGUMENTUM.

Fr. 1. Rua, Hunnorum rex, Eslam legatum ad Romanos mittit, bellum minitans, nisi transfugas reddant. Rua defuncto, Attilaque cum Bleda fratre succedente, Romani de pace servanda Plinthum et Dionysium legatos mittunt. Pacis condiciones

Romanis ignominiosæ (433). — 2. Scythæ, violata a Romanis pacta prætexentes, trajecto Istro, Viminacium capiunt; Margus urbs ab episcopo iis proditur (442). — 3. Attila Scythas transfugas dedi sibi a Theodosio poscit. Illo recusante, fines vastat, castella nonnulla expugnat, Ratiariam urbem aggreditur (442). — 3 a. Cyrus, præfectus prætorio, a munere removetur (442). — 4. Senator, vir consularis, a Theodosio legatus ad Attilam mittitur. — 5. Post cladem in Chersoneso acceptam Anatolius ad Attilam mittitur. Pacis ab Hunnis propositæ condiciones durissimæ. Theodosius ut pactam pecuniam solveret, tributa exigit severe, novaque imponit. Asinuntii, qui soli Hunnis fortiter resistebant, paci isti accommodare se coguntur (447). — 6. Attila ex amicis suis, quos Romanorum donis ditare vellet, alios super aliis Constantinopolim mittit, vanas excogitans legationum occasiones. Parthi, Vandali, Isauri, Saraceni Romanos vexant (447). — 7. Edecon Scythæ Attilæ mandata de dedendis transfugis aliisque de rebus Theodosio nuntiat. Hunc Chrysaphius eunuchus inducit, ut redux Attilam de medio tollat. Theodosius Maximinum ad Attilam mittit (448). — 8. Maximinus cum Bigila interprete et Prisco nostro ad Attilam proficiscitur. Iter describitur. Insidiæ Attilæ paratæ per ipsum Edeconem produntur. Legatis denegatur aditus, quam vix tandem Prisci et Scottæ opera obtinent. Bigilas Constantinopolim remittitur. Maximinus operiri cogitur reditum Onegesii, qui tum ad Acatiros Scythas profectus erat. De Acatiris excursus. Legati cum Attila septemtriones versus ad regiam tendunt. In vico quodam ab una ex Bledæ uxori-bus excipiuntur. Obviam fiunt legati Romanorum occidentalium. Ejus legationis causa. Regiæ Attilæ descriptio. Puellarum chori et Onegesii uxor advenientem regem salutantes. Prisci cum Græco quodam apud Hunnos degente colloquium. Priscus Onegesio dona fert. Quid Onegesius Maximino responderit. Priscus Cercæ, Attilæ uxori, dona offert. Ejus domus. Prisci cum legatis Rom. occidentalium colloquium de Hunnorum imperio, eorumque expeditione Persica. Convivium in regiæ Attilæ describitur. Attilæ mores. Legatorum reditus (448). — 9. De Attilæ regia. — 10. Martis gladium quomodo Attila adeptus sit. — 11. Zircon, scurra Bledæ regis. — 12. Attila Orestem et Eslam ad Theodosium mittit, qui Chrysaphium, conjurationis auctorem, exposcant. Idem Chrysaphius a Zenone ad pœnam poscitur (448). — 13. Nomus et Anatolius ad Attilam proficiscuntur, ut iram ejus in Chrysaphium placent (449). — 14. Felix ejus legationis successus (449). — 15. At-

tila legatos mittit ad Valentinianum, Honoriam, quæ matrimonium cum ipso pepigisset, poscentes; alii ad Marcianum ablegantur, tributorum causa. Utraque legatione nihil proficitur. Quare bellum Attila parat (450). — 16. Belli inter Attilam et Aetium causa. Denuo Attila de iisdem rebus legatos mittit, incassum. Copias cogit (450). — 17. Apollonius tributum causa ad Attilam missus re infecta revertitur. — 18. Attila cur a Roma urbe abstineret (452). — 19. Ex Occidente redux, Orienti bellum minatur, nisi solvatur tributum (452). — 20. Ardaburius bellum gerit cum Saracenis. Cum legatis eorum de pace colloquentem conveniunt Maximinus et Priscus (453). — 21. Maximinus (cum Prisco) in Thebaidem profectus, cum Blemmyis et Nubadibus pacem componit, quæ morte ejus solvitur (453). — 22. Priscus e Thebaide venit Alexandriam, ubi Florus seditionem componit (453). — 23. Marcianus imp. somnio de morte Attilæ edocetur (453). — 24. Marcianus bis legatos mittit ad Genserichum, ut Eudocia, Valentiniani uxor, ejusque filia in libertatem restituerentur. Genserichus, neque Marciani neque Aviti legatis aurem præbens, Siciliam et Italiam vastare pergit (456). — 25. Romani denuo bellum parant contra Gobazem, Lazorum in Colchide regem (456). — 26. Gobazes legatos ad Rom. mittit. Pax ei datur iis conditionibus, quas Marciano suasit Euphemius (456). — 27. Majorianus imp. Gothos in Gallia socios sibi adjungit; contra Genserichum in Africam bellum transferre statuit (460). — 28. Leo imp. Balamerum Gothorum principem a vastatione finium Rom. avertere studet tributum annuum pollicens (461). — 29. Ricimer Genserichum, qui Siciliam a Marcellini copiis destitutam vastabat, per legatos hortatur ut fœdera observaret, regiasque mulieres redderet. Genserichus Eudociam ejusque filias dimittit, Siciliam vero diripere continuat (462). — 30. Romani occidentales, quum a Marcellino et a Vandalis sibi timerent, ad Leontis intercessionem confugiunt. Leontis legatus Marcellinum monet, ut cum Romanis pacem colat. A Gensericho nihil obtinet. Legatio Saragurorum, Urogorum et Onogurorum ad Leontem (c. 463). — 31. Romani occidenta-

les a Leonte petunt, ut Vandalos ipsis reconciliet. Perozes, rex Persarum, queritur Persas transfugas a Leonte excipi, Magosque a religionis suæ cultu prohiberi; denique pecunias ad bellum contra Hunnos Cidaritas gerendum poscit. Leon ad Persas Constantium, ad Vandalos Tatianum mittit legatos (c. 464). — 32. Tatianus a Vandalis re infecta. Constantius in Edessa urbe diu substitit, quum admittere eum rex differret. — 33. Constantius tandem convenit Perozem, qui contra Cuncham tum belligerabat. Ejus belli origo et progressus. Re infecta dimittitur. — 43. Gobazes cum Dionysio Constantinopolim veniens benigne a Leonte excipitur (366). — 35. Sciri auxilia petentes a Romanis contra Gothos obtinent (c. 366). — 36. Attilæ filii societatem cum Leonte inire student frustra. Eorum dissidium. — 37. Saraguris et Acatiris in Persiam irrumpentibus, Persæ a Leonte auxilia petunt incassum. — 38. Dengizich, Attilæ fil., bellum contra Romanos molitur. — 39. Gothi a ducibus Romanis in deditionem accepti trucidantur (c. 467). — 40. Genserichus pacis conditiones per Phylarchum legatum a Leonte oblatas rejicit bellumque parat. (367). — 41. Suanni a Sazio et Persis bello appetiti auxilium petunt. Persarum legati victoriam de Hunnis Cidaritis deportatam nuntiant. Leon de rebus Siculis sollicitus (468).

ΙΣΤΟΡΙΑ ΒΥΖΑΝΤΙΑΚΗ.

Ἱστορία Γοτθική.

1. (433 p. C.; Theodosii II an. 26.)

Exc. De leg. Rom. p. 47, 48 Par. : Ὅτι Ῥοῦα βασιλεύοντος Οὐννων, Ἀμιλζούροις καὶ Ἰτιμάροις καὶ Τονώσουρσι καὶ Βοΐσχοις καὶ ἑτέροις ἔθνεσι προσοικοῦσι τὸν Ἰστρον, καὶ ἐς τὴν Ῥωμαίων δμαίχμιν καταφυγάνουσιν, ἐς μάχην ἔλθεῖν προηρημένος ἐκπέμπει Ἦσλαν, εἰωθότα τοῖς διαφόροις αὐτῷ τε καὶ Ῥωμαίοις διακονεῖσθαι, λύειν τὴν προὔπάρχουσαν εἰρήνην ἀπειλῶν, εἰ μὴ γε πάντας τοὺς παρὰ σφᾶς καταφυγόντας ἐκδοῖεν. Βουλευομένων δὲ Ῥωμαίων στεῖλαι πρεσβείαν παρὰ τοὺς Οὐννους, πρεσβεύειν μὲν ἤθελον Πλίνθας καὶ Διονύσιος, Πλίνθας μὲν τοῦ Σκυθικοῦ, Διονύσιος δὲ τοῦ Θρακίου γένους, ἀμφοτέρω δὲ στρατοπέδων ἡγού-

HISTORIA BYZANTINA.

(*Historia Gothica.*)

1.

Quum Rua, Hunnorum rex, statuisset cum Amilsuris (*Alipsuris, Jornand.*), Itimaribus, Tonosuribus (*Juncarsis, Jorn.*), Boiscis ceterisque gentibus quæ Istrum accolunt, quod ad armorum societatem cum Romanis jungendam confugissent, bello decertare, Eslam componendis Romano-

rum et Hunnorum controversiis adhiberi solitum misit, qui Romanis denuntiaret, se a fœdere, quod sibi cum illis esset, recessurum, nisi omnes Scythas, qui ad eos se contulissent, redderent. Romanis vero consilium de mittendis ad Hunnos legatis capientibus, Plinthas et Dionysius, hic ex Thracia, ille ex Scythia oriundus, ambo exercituum duces, et qui consulatus dignitatem (*Plinthas an. 419; Dion. an. 429*) apud Romanos gesserant, hanc legationem obire voverunt. Ut vero visum est non ante legatos proficisci,

μενοι καὶ ἄρξαντες τὴν ὕπατον παρὰ Ῥωμαίοις ἀρχήν. Ἐπειδὴ δὲ ἐδόκει Ἡσλαν παρὰ τὸν Ῥούαν ἀφικνεῖσθαι πρότερον τῆς ἐκπεμφθησομένης πρεσβείας, συνεκπέμπει Πλίνθας Σηγγίλαχον, ἄνδρα τῶν ἐπιτηδείων, πείσαι τὸν Ῥούαν αὐτῷ καὶ μὴ ἑτέροις Ῥωμαίων ἐς λόγους ἔλθεῖν. Τελευτήσαντος δὲ Ῥούα καὶ περιστάσης τῆς Οὐννων βασιλείας ἐς Ἀττήλαν [καὶ Βλήδαν add. N.], ἐδόκει τῇ Ῥωμαίων βουλῇ Πλίνθαν πρεσβεύεσθαι παρ' αὐτούς. Καὶ κυρωθείσης ἐπ' αὐτῷ παρὰ βασιλέως ψήφου, ἐβούλετο καὶ Ἐπιγένην ὁ Πλίνθας συμπρεσβεύειν αὐτῷ ὡς μεγίστην ἐπὶ σοφίᾳ δόξαν ἐπιφερόμενον καὶ τὴν ἀρχὴν ἔχοντα τοῦ κοιαίστορος. Χειροτονίας δὲ καὶ ἐπ' αὐτῷ γενομένης, ἄμφω ἐπὶ τὴν πρεσβείαν ἐξώρμησαν, καὶ παραγίνονται ἐς Μάργον. Ἡ δὲ πόλις τῶν ἐν Ἰλλυρίᾳ Μυσῶν πρὸς τῷ Ἰστρῷ κειμένη ποταμῷ ἄντικρυ Κωνσταντίας φρουρίου κατὰ τὴν ἑτέραν ὁχθὴν διακειμένου, εἰς ἣν καὶ οἱ βασιλεῖοι συνήεσαν Σχύθαι. Καὶ τὴν σύνοδον ἔξω τῆς πόλεως ἐποιῶντο, ἐπιβεβηκότες ἵππων· οὐ γὰρ ἐδόκει τοῖς βαρβάροις ἀποβᾶσι λογοποιεῖσθαι, ὥστε καὶ τοὺς Ῥωμαίων πρέσβεις τῆς σφῶν αὐτῶν ἀξίας προνοουμένους ἀπὸ τῆς αὐτῆς προαιρέσεως ἐς ταὐτὸν τοῖς Σχύθαις ἔλθεῖν, πρὸς τὸ μὴ τοὺς μὲν ἄφ' ἵππων, τοὺς δὲ πεζοὺς διαλέγεσθαι . . . . . (*** Ῥωμαίους οὐ μόνον εἰς τὸ μέλλον μὴ δέχεσθαι suppl. N.) τοὺς ἀπὸ τῆς Σχυθικῆς καταφεύγοντας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἤδη πεφευγότες, σὺν καὶ τοῖς αἰχμαλώτοις Ῥωμαίοις τοῖς ἄνευ λύτρων ἐς τὰ σφέτερα ἀφιγμένοις ἐκδίδοσθαι, εἰ μὴ γε ὑπὲρ ἐκάστου πεφευγότες τοῖς κατὰ πόλεμον κτησαμένοις ὀκτῶ δοθεῖν χρυσοῖ· ἔθνη δὲ βαρβάρῳ μὴ συμμαχεῖν Ῥωμαίους πρὸς Οὐννους αἰρομένους (αἰρομένῳ N.) πόλε-

μον· εἶναι δὲ καὶ τὰς πανηγύρεις ἰσονόμους καὶ ἀκινδύνους Ῥωμαίοις τε καὶ Οὐννοις· φυλάττεσθαι δὲ καὶ διαμένειν τὰς συνθήκας ἐπτακοσίων λιτρῶν χρυσοῦ ἑτοὺς ἐκάστου τελουμένων παρὰ Ῥωμαίων τοῖς βασιλείοις Σχύθαις (πρότερον δὲ πεντήκοντα καὶ τριακόσιαι αἱ τοῦ τέλους ἐτύγχανον οὔσαι). Ἐπὶ τούτοις ἐσπένδοντο Ῥωμαῖοί τε καὶ Οὐννοι, καὶ πάτριον ὅρκον ὁμόσαντες ἐς τὰ ἀμφοτέρω (ἐς τὰ σφέτερα ἀμφοτέροι? B.) ἐπανήεσαν. Οἱ δὲ παρὰ Ῥωμαίους καταφυγόντες ἐξεδόθησαν βαρβάροις, ἐν οἷς καὶ παῖδες Μάμα καὶ Ἀτακάμ τοῦ βασιλείου γένους, οὗς ἐν Καρσῷ φρουρίῳ Θρακίῳ οἱ παρειληφότες ἐσταύρωσαν, δίκας αὐτοῦς πραττόμενοι τῆς φυγῆς. Οἱ δὲ περὶ Ἀττήλαν καὶ Βλήδαν τὴν εἰρήνην πρὸς Ῥωμαίους θέμενοι διεζήεσαν τὰ ἐν τῇ Σχυθικῇ ἔθνη χειρούμενοι, καὶ πόλεμον πρὸς Σορόσγους συνεστήσαντο.

Cf. Jornandes De reb. Get. c. 35; Tillemont, *Hist. des empereurs*, tom. VI, p. 95 sq.; Gibbon, *Hist. of the decline and fall of the Rom. emp. chap. XXXIV*, tom. VI, p. 32 sqq. (ed. Basil. et Paris. 1789).

2. (442. Theodos. an. 35.)

Exc. De leg. gent. p. 33. 34 : Ὅτι τῶν Σχυθῶν κατὰ τὸν τῆς πανηγύρεως καιρὸν καταστρατηγησάντων Ῥωμαίους καὶ πολλοὺς ἀνελόντων, οἱ Ῥωμαῖοι ἐπέστελλον πρὸς τοὺς Σχύθας, ἐν αἰτίᾳ ποιούμενοι τῆς τοῦ φρουρίου αἰρέσεως ἕνεκεν καὶ τῆς τῶν σπονδῶν ὀλιγωρίας. Οἱ δὲ ἀπεκρίναντο, ὡς οὐκ ἄρξάμενοι, ἀλλ' ἀμυνόμενοι ταῦτα δράσειαν· τὸν γὰρ τῆς Μάργου ἐπίσκοπον εἰς ἑαυτῶν ἀναβεβηκότε γῆν καὶ διερευνησάμε-

quam Esclas ad Ruam rediisset, Plinthas una cum Escla misit Singilachum, unum ex suis necessariis, qui Ruæ persuaderet cum nullo alio Romanorum, quam cum ipso, colloquium inire. Quum autem, Rua mortuo, Hunnorum regnum ad Attilam pervenisset, senatus decrevit Plintham legationem ad Attilam exsequi. Quo S. C. Imperatoris suffragio comprobato, Plintham cupido incessit, Epigenem, qui sapientiæ laude celebris erat et quæsturæ dignitatem obtinebat, socium legationis sibi adsciscere. Qua de re lato quoque suffragio ambo in eam legationem profecti sunt, et Margum pervenerunt. Est autem Margus urbs in Illyrico Mysorum ad Istrum sita, ex adverso Constantiæ arcis, ad alteram fluminis ripam collocatæ, quo et regii Scythæ convenerant. Extra civitatem equis insidentes utrique congressi sunt. Nec enim barbaris de plano verba facere placuit, et legati Romani suæ dignitatis memores eodem quoque apparatu in Scytharum conspectum venire statuerunt, ne sibi peditibus cum equitibus disserendum foret. *Itaque placuit*, a Romanis non modo in futurum non excipi e Scythica profugos, sed etiam eos qui multo ante profugerant, una cum captivis Romanis, qui non soluto redemptionis pretio ad sua redierant, dedi, aut pro unoquoque captivo Romano his, qui eum bello ceperant, octo aureos dari; Romanos belli societatem cum barbara gente, quæ bellum cum Hunnis gerat, non facere; conventus ad mercatus pa-

ribus legibus celebrari, et in tuto Romanos et Hunnos esse; fœdera rata manere et observari, si quoque anno septingentæ auri libræ tributum nomine Scythiæ regiis a Romanis penderentur, quum antea tributum annuum non fuisset nisi trecentarum quinquaginta librarum. His conditionibus pacem Romani et Hunni pepigerunt, qua jurejurando patrio ritu utrimque præstito firmata, utrique ad sua redierunt. Itaque qui ex barbaris ad Romanos transierant redditi sunt; de quorum numero erant filii Mama et Attacam ex regio genere, quos Scythæ receptos in Carso, Thraciæ castello, crucis supplicio affecerunt, et hanc ab his fugæ poenam exegerunt. Pace cum Romanis facta, Attilas et Bleda ad subigendas gentes Scythicas profecti sunt, et contra Sorosgos bellum moverunt.

2.

Scythæ, quo tempore mercatus Scytharum et Romanorum frequenti multitudo celebrabatur, Romanos cum exercitu sunt adorti, et multos occiderunt. Romani ad Scythas miserunt, qui de præsidii expugnatione et fœderum contemptu cum eis expostularent. Hi vero se non ultro bellum inferentes, sed factas injurias ulciscentes, hæc fecisse responderunt. Margi enim episcopum in suos fines transgressum, fiscum regum et reconditos thesauros indagatum expilasse. Hunc nisi dederent una cum transfugis, ut fœderibus convenerit (esse enim apud eos plures), bellum il-

νον τὰς παρά σφισιν βασιλείους θήκας, σεσυληκέναι τοὺς ἀποκειμένους θησαυρούς· καὶ εἰ μὴ τοῦτον ἐκδοῖεν, ἐκδοῖεν δὲ καὶ τοὺς φυγάδας κατὰ τὰ ὑποκείμενα (εἶναι γὰρ παρά Ῥωμαίοις πλείστους), τὸν πόλεμον ἐπάξειν. Ῥωμαίων δὲ τὴν αἰτίαν οὐκ ἀληθῆ φαμένων εἶναι, ἐν τοῖς σφετέροις λόγοις τὸ πιστὸν οἱ βάρβαροι θέμενοι κρίσεως μὲν τῶν ἀμφιβόλων κατωλιγώρουν, πρὸς πόλεμον δὲ ἐτράπησαν, καὶ περαιωθέντες τὸν Ἰστρον πόλεις καὶ φρούρια πλείστα ἐπὶ τῷ ποταμῷ ἐκάκωσαν. Ἐν οἷς καὶ τὸ Βιμινάκιον εἶλον· πόλις δὲ αὕτη τῶν ἐν Ἰλλυριοῖς Μυσῶν. Ὡν γινομένων, καὶ τινων λογοποιούντων, ὡς ὁ ἐπίσκοπος ἐκδοθείη, ὥστε μὴ ἑνὸς ἀνδρὸς πέρι τῷ παντὶ Ῥωμαίων τὸν ἐκ τοῦ πολέμου ἐπαχθῆναι κίνδυνον, ὑποτοπήσας ὁ ἄνθρωπος ἐκδοθῆσθαι, λαθὼν τοὺς ἐν τῷ ἄστει πρὸς τοὺς πολεμίους παραγίνεται, καὶ αὐτοῖς παραδώσειν ὑπισχνεῖται τὴν πόλιν, εἴγε ἐπεικὲς τι οἱ τῶν Σκυθῶν βουλευσαιντο βασιλεῖς. Οἱ δὲ ἔφασαν πάντα ποιῆσειν τὰ ἀγαθὰ, εἰ τὴν αὐτοῦ ἄγοι ἐς ἔργον ὑπόσχεσιν. Δεξιῶν τε καὶ ὀρκῶν ἐπὶ τοῖς εἰρημένους δοθέντων, μετὰ βαρβαρικῆς πολυπληθείας ἐς τὴν Ῥωμαϊκὴν ἐπάνεισι γῆν, καὶ ταύτην προλοχίσας ἀντικρὺ τῆς ὀχθῆς νυκτὸς διανίστησιν ἐκ συνθήματος, καὶ ὑπὸ τοῖς ἀντιπάλοις τὴν πόλιν ποιεῖ. Δηωθείσης δὲ τῆς Μάργου τὸν τρόπον τοῦτον, ἐπὶ μεῖζον ἠϋζήθη τὰ τῶν βαρβάρων πράγματα. Cf. Tillemont. VI, p. 96; Gibbon. VI, p. 41.

3. (442. Theodos. an. 35.)

Ibidem p. 34 : Ὅτι ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ βασιλέως Ἀττήλας ὁ τῶν Οὐννων βασιλεὺς τὸν οἰκεῖον στρατὸν ἀγείρας γράμματα πέμπει παρά τὸν βασιλέα τῶν τε φυγάδων καὶ τῶν φόρων πέρι, ὅσοι προφάσει τοῦδε τοῦ πολέμου οὐκ ἐδέδοντο, τὴν ταχίστην οἱ ἐκπέμπεσθαι παρακελευόμενος· συντάξεως δὲ ἕνεκα * μέλλοντος φόρου παρ' αὐτὸν πρέσβεις τοὺς διαλεξομένους ἀφικνεῖσθαι, ὡς, εἰ μελλήσειαν ἢ πρὸς πόλεμον ὀρμήσειαν, οὐδὲ αὐτὸν ἔτι ἐθέλοντα τὸ Σκυθικὸν ἐφέξειν

πλήθος. Ταῦτα ἀναγνόντες οἱ ἀμφὶ τὰ βασίλεια οὐδαμῶς τοὺς παρὰ σφᾶς καταφυγόντας ἐκδώσειν ἔφασαν, ἀλλὰ σὺν ἐκείνοις τὸν πόλεμον ὑποστήσεσθαι, πέμψειν δὲ πρέσβεις τοὺς τὰ διάφορα λύσοντας. Ὡς δὲ τῷ Ἀττήλᾳ τὰ δεδογμένα Ῥωμαίοις ἡγγέλλετο, ἐν ὀργῇ τὸ πρᾶγμα ποιούμενος τὴν Ῥωμαϊκὴν ἐδήλου γῆν, καὶ φρούριά τινα καθελὼν τῇ Ῥατιαρίᾳ προσέβαλλε μεγίστη καὶ πολυανθρώπῳ.

[3.a.](242.)

Chronicum Paschale p. 588 ed. Bonn. (ad an. 459) postquam dixerat : Περὶ οὗ πολέμου (sc. Attilæ) συνεγράψατο ὁ σοφώτατος Πρίσκος ὁ Θράξ, pergit : Λέγει (Priscus?) ὅτι Κῦρος προεβλήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει ἑπαρχος τῶν πραιτωρίων καὶ ἑπαρχος [τῆς] πόλεως καὶ προῆι μὲν ὡς ἑπαρχος πραιτωρίων εἰς τὴν καροῦχαν τῶν ἐπαρχῶν· ἀνεχώρει δὲ καθήμενος εἰς τὴν καροῦχαν τοῦ ἐπαρχοῦ τῆς πόλεως· ἐκράτησεν γὰρ τὰς δύο ἀρχὰς ἐπὶ χρόνους τέσσαρας, διότι καθαρὸς ἦν πάνυ· καὶ αὐτὸς ἐπενόησεν τὰ ἐσπερινὰ φῶτα ἄπτεσθαι εἰς τὰ ἐργαστήρια ὁμοίως καὶ τὰ νυκτερινὰ. Καὶ ἔκραξαν αὐτῷ τὰ μέρη εἰς τὸ Ἰππικὸν ὅλην τὴν ἡμέραν· « Κωνσταντῖνος ἔκτισεν, Κῦρος ἀνενέωσε. » Καὶ ἐχόλεσεν αὐτῷ βασιλεὺς ὅτι ταῦτα ἔκραξαν καὶ διεδέξατο αὐτὸν δημεύσας καὶ ἐποίησεν αὐτὸν κληρικόν, καὶ ἐπεμψεν αὐτὸν ἐπίσκοπον εἰς Σμύρναν (Κοτυάειον sec. Malal. et Suid.) τῆς Ἀσίας κτλ. Num revera hæc e Priscō Chronici auctor vel potius auctores desumpserint, in medio relinquo. Certe illud λέγει ita positum, ut rem non possit dirimere. Ceterum eadem fere habet Malala p. 361 ed. Bonn. et Theophanes p. 149 ed. Bonn. Cf. etiam Suidas v. Κῦρος et Θεοδόσιος ὁ μικρός. Honore destitutus Cyrus est an. 242 vel 243 (vide de his disputat. Tillemontii tom. VI, p. 609 sq.). Successorem habuit Chrysaphium; ante eum eandem dignitatem gesserat Antiochus. De hoc Antiocho vide Suidam v. Ἀντίοχος et

latus. Quæ quum Romani vera esse negarent, barbari vero in eorum quæ dicebant fide perstarent, iudicium quidem de his quæ in contentione posita erant subire minime voluerunt, sed ad bellum conversi sunt. Itaque, transmisso Istro, oppidis et castellis ad ripam sitis plurima damna intulerunt, et inter cetera Viminacium, quæ Mæso- rum urbs est in Illyrico, ceperunt. His gestis, quum multi in sermonibus dictitarent episcopum dedi oportere, ne unius hominis causa universa Romanorum respublica belli periculum sustineret, ille se deditum iri suspicatus, clam omnibus civitatem incolentibus ad hostes effugit, et urbem traditurum, si sibi Scytharum reges liberalitate sua consulerent, pollicitus est. Ad ea quum beneficium omni ratione se repensuros promitterent, si rem ad exitum perduceret, datis dextris et dictis iurejurando utrinque præstito firmatis, ille cum magna barbarorum multitudine in fines Romanorum est reversus. Eam multitudinem quum ex adverso ripæ in insidiis collocasset, nocte dato signo exsiliit, et urbem

in manus hostium traduxit. Et ab eo tempore barbarorum res in diem auctiores melioresque fuerunt.

3.

Sub Theodosio Juniore imperatore Attilas Hunnorum rex delectum ex suis habuit, et litteras ad imperatorem scripsit de transfugis et de tributis, ut, quæcumque occasione hujus belli reddita non essent, quam citissime ad se mitterentur, de tributis autem in posterum pendendis legati secum acturi ad se venirent: nam si cunctarentur aut bellum pararent, ne se ipsum quidem Scytharum multitudinem diutius contenturum. His litteris lectis, imperator nequaquam Scythas, qui ad se confugissent, traditurum dixit, sed una cum illis in animo sibi esse, belli eventum expectare. Ceterum se legatos missurum, qui controversias dirimerent. Ea sicuti Romani decreverant, ubi Attilas rescivit, ira commotus Romanorum fines vastavit, et castellis quibusdam dirutis, in Ratiariam urbem magnam et populi multitudine abundantem irruptionem fecit.

Πραιπόσιτος; quem locum e Prisco fortasse desumptum esse suspicatur Niebuhrius.

4.

Exc. De leg. Rom. p. 48 : Ὅτι Θεοδοσίος ἔπεμπε Σηνάτορα, ἄνδρα ὑπατικόν, παρὰ τὸν Ἀττήλαν πρεσβευσόμενον. Ὅς οὐδὲ τὸ τοῦ πρεσβευτοῦ ἔχων ὄνομα ἐθάρρησε πεζὸς παρὰ τοὺς Οὐννοὺς ἀφικέσθαι, ἀλλ' ἐπὶ τὸν Πόντον καὶ τὴν Ὀδησσηνῶν ἔπλευσε πόλιν ἐν ἧ καὶ Θεόδουλος στρατηγὸς ἐκπεμφθεὶς διέτριβεν.

Senator consul fuerat an. 436. Legatio hæc ad quemnam annum pertineat, accuratius dici nequit. Ante Chersonesium prælium, quod in fr. 5 memoratur, collocandam esse, probabiliter censet Valsius.

5. (447. Theodos. an. 40.)

Exc. De leg. gent. p. 34. 35 :

Ὅτι μετὰ τὴν ἐν Χερρονήσῳ μάχην Ῥωμαίων πρὸς Οὐννοὺς ἐγίνοντο καὶ αἱ συμβάσεις, Ἀνατολίου πρεσβευσαμένου. Καὶ ἐπὶ τοῖσδε ἐσπένδοντο, ὅπως ἐκδοθεῖεν μὲν ἂν τοῖς Οὐννοῖς οἱ φυγάδες, καὶ ἐξ χιλιάδων χρυσίου λιτρῶν ὑπὲρ τῶν πάλαι συντάξεων δοθεῖεν αὐτοῖς· φόρον δὲ ἕτους ἐκάστου δισχιλίας καὶ ἑκατὸν λίτρας χρυσοῦ σφισιν τεταγμένον εἶναι· ὑπὲρ δὲ αἰχμηλῶτος Ῥωμαίου φεύγοντος καὶ ἐς τὴν σφετέραν γῆν ἄνευ λύτρων διαβαίνοντος δώδεκα χρυσοῦς εἶναι ἀποτίμησιν, μὴ καταβάλλοντας δὲ τοὺς ὑποδεχομένους ἐκδιδόναι τὸν φεύγοντα· μηδὲνα δὲ βάρβαρον Ῥωμαίους κατὰ (παρὰ conj. B.) σφᾶς φεύγοντα δέχε-

σθαι. Ταύτας προσεποιούντο μὲν ἐθέλονται Ῥωμαῖοι τὰς συνθήκας τίθεσθαι· ἀνάγκη δὲ [καὶ N.] ὑπερβάλλοντι δέει, ὅπερ κατεῖχε τοὺς σφῶν ἄρχοντας, πᾶν ἐπίταγμα καίπερ ὃν χαλεπὸν, τυχεῖν τῆς εἰρήνης ἐσπουδακότες, ἡσμένιζον, καὶ τὴν τῶν φόρων σύνταξιν βαρυτάτην οὖσαν προσίεντο, τῶν χρημάτων αὐτοῖς καὶ τῶν βασιλικῶν θησαυρῶν οὐκ εἰς δέον ἐκδεδαπανημένων, ἀλλὰ περὶ θεᾶς ἀτόπους καὶ φιλοτιμίας οὐκ εὐλόγους καὶ ἡδονὰς καὶ δαπάνας ἀνειμένας, ἃς οὐδεὶς τῶν εὖ φρονούντων οὐδὲ ἐν εὐπραγίαις ὑποσταίη, μή τί γε δὴ οἱ τῶν ὅπλων ὀλιγωρήσαντες, ὥστε μὴ μόνον Σχύθαις, ἀλλὰ γὰρ καὶ τοῖς λοιποῖς βαρβάροις τοῖς παρικοῦσιν τὴν Ῥωμαίων ὑπακούειν εἰς φόρου ἀπαγωγὴν. Τούτων τῶν συντάξεων καὶ τῶν χρημάτων πέρι, ἅπερ ἔδει τοῖς Οὐννοῖς ἐκπέμπεσθαι, συνεισφέρειν πάντας ἠνάγκασε, δασμὸν εἰσπραττομένους καὶ τοὺς κατὰ χρόνον τινὰ τὴν βαρυτάτην κουφισθέντας τῆς γῆς ἀποτίμησιν εἴτε δικαστῶν κρίσει, εἴτε βασιλέων φιλοτιμίαις. Συνεισέφερον δὲ ῥητὸν χρυσίον καὶ οἱ ἐν τῇ γερουσίᾳ ἀναγεγραμμένοι ὑπὲρ σφῶν αὐτῶν ἀξίας. Καὶ ἦν πολλοῖς ἡ λαμπρὰ τύχη βίου μεταβολή· ἐσεπράττοντο γὰρ μετὰ αἰκισμῶν ἅπερ ἕκαστον ἀπεγράψαντο οἱ παρὰ βασιλέως τοῦτο ποιεῖν ἐπιτεταγμένοι, ὥστε τὸν κόσμον τῶν γυναικῶν καὶ τὰ ἔπιπλα τοὺς πάλαι εὐδαίμονας προτιθέναι ἐν ἀγορᾷ. Τοῦτο μὲν μετὰ τὸν πόλεμον τὸ κακὸν Ῥωμαίους ἐδέξατο, ὥστε πολλοὺς ἡ ἀποκαρτερήσαντας ἡ βρόχον ἀφαμένους τὸν βίον ἀπολιπεῖν. Τότε δὲ ἐκ τοῦ παραχρῆμα τῶν θησαυρῶν ἐξαντληθέντων, τό τε χρυσίον καὶ οἱ φυγάδες ἐπέμποντο, Σκόττα ἐπὶ ταύτην τὴν πρᾶξιν ἀφιγμένου· ὧν πλείστους Ῥωμαῖοι ἀπέκτειναν ἀπει-

4.

Theodosius misit Senatorem, virum consularem, ad Attilam legationem obiturum. Et ille quidem quamvis legati nomen adeptus esset, minime tamen est ausus terrestri itinere Hunnos adire; sed iter per pontum Euxinum instituit, et in Odessenorum civitatem navigavit, in qua Theodulus dux commorabatur.

5.

Post pugnam in Chersoneso commissam Romani cum Hunnis pacem per Anatolium legatum fecerunt, et in has condiciones convenerunt: profugos Hunnis reddi, sex millia auri librarum pro præteritis stipendiis solvi; duo millia et centum in posterum singulis annis tributum nomine pendi; pro unoquoque captivo Romano, qui in Romanorum fines, non soluto redemptionis pretio, evasisset, duodecim aureorum mulctam inferri. Quæ si non solveretur, qui captivum recepisset, restituere teneri; Romanos neminem ex barbaris ad se confugientem admittere. In has quidem fœderum leges Romani sponte consensisse videri volebant: sed necessitate coacti, superante metu, qui Romanorum ducum mentes occupaverat, quantumvis duras et iniquas condiciones sibi impositas summo pacis consequendæ studio ducti lubentibus animis susceperunt, et gravissimum tributum pendere non recusabant, quanquam opes imperii et regii thesauri non ad necessarios usus, sed in absurda spe-

ctacula, in vanos honorum ambitus, in immodicas voluptates et largitiones consumptæ fuerant, quales nemo sanæ mentis vel in maxime affluentibus divitiarum copiis sustineret, nedum Romani isti, qui rei militaris studium adeo neglexerant, ut non solum Scythiis, sed et reliquis barbaris, qui proximas imperii Romani regiones incolebant, vectigales facti essent. Itaque tributa et pecunias, quas ad Hunnos deferri oportebat, imperator omnes conferre coegit: nulla etiam eorum immunitatis habita ratione, qui terræ onere, tanquam nimis gravi ad tempus, sive imperatorum benignitate, seu iudicium sententia, levati erant. Conferebant etiam aurum indictum qui in senatum ascripti erant, in præmium suæ dignitatis, et multis splendida et illustris fortuna vitæ commutationem attulit. Conficiebantur enim pecuniæ, quæ unicuique imperatæ erant, cum acerbitate et contumelia ab iis quibus hujus rei cura ab imperatore erat demandata: adeo ut, qui a majoribus acceptas divitias possidebant, ornamenta uxorum et pretiosam suam supellectilem in foro venum exponerent. Ab hoc bello tam atrox et acerba calamitas Romanos excepit, ut multi aut abstinentia cibi, aut aptato collo laqueo vitam finirent. Tunc igitur, parvo temporis momento exhaustis thesauris, aurum et exules (nam Scotta, qui susciperet, advenerat) ad Scythas missi sunt. Romani vero multos ex profugis, qui dedi reluctabantur, trucidarunt, inter quos aliqui fuerunt e regis Scythiis, qui militare sub Attila renuerant et Romanis

θοῦντας πρὸς τὴν ἔκδοσιν. Ἐν οἷς καὶ τῶν βασιλικῶν ὑπῆρχον Σκυθῶν, οἱ ὑπὸ Ἀττήλας τάττεσθαι ἀνηνάμενοι παρὰ Ῥωμαίους ἀφίκοντο. Τοῖς δὲ αὐτοῦ ὁ Ἀττήλας προστιθεὶς ἐπιτάγμασι, καὶ Ἀσημουντίους ἐκέλευσεν ἐκδιδόναι ὅσους αἰχμαλώτους ὑπῆρχον ἔχοντες εἴτε Ῥωμαίους εἴτε βαρβάρους. Ἀσημοῦς δέ ἐστι φρουρίον καρτερόν, οὐ πολὺ μὲν ἀπέχον τῆς Ἰλλυρίδους, τῷ δὲ Θρακίῳ προσκείμενον μέρει· ὅπερ οἱ ἐνοικοῦντες ἄνδρες πολλὰ δεινὰ τοὺς ἐχθροὺς εἰργάσαντο, οὐκ ἀπὸ τειχῶν ἀμυνόμενοι, ἀλλ' ἐξω τῆς τάφρου μάχας ὑφιστάμενοι πρὸς τε ἄπειρον πλῆθος καὶ στρατηγούς μέγιστον παρὰ Σκύθαις ἔχοντας κλέος, ὥστε τοὺς μὲν Οὐννοὺς ἀπορήσαντας τοῦ φρουρίου ὑπαναχωρῆσαι, τοὺς δὲ ἐπεκτρέχοντας καὶ περαιτέρω τῶν οἰκείων γινομένους, ἥνίκα ἀπήγγελλον αὐτοῖς οἱ σκοποὶ διεῖναι τοὺς πολεμίους λείαν Ῥωμαϊκὴν ἀπάγοντας, ἀδοκῆτοίς τε ἐμπίπτειν καὶ σφέτερα τὰ ἐκείνων ποιεῖσθαι λάφυρα, πλήθει μὲν λειπομένους τῶν ἀντιπολεμούντων, ἀρετῇ δὲ καὶ ῥώμῃ διαφέροντας. Πλείστους τοίνυν οἱ Ἀσημούντιοι ἐν τῷδε τῷ πολέμῳ Σκύθας μὲν ἀπέκτειναν, Ῥωμαίους δὲ ἡλευθέρωσαν, τοὺς δὲ καὶ ἀποδράσαντας τῶν ἐναντίων ἐδέξαντο. Οὐκ ἀπάγειν οὖν ἔφη ὁ Ἀττήλας τὸν στρατὸν, οὐδὲ ἐπικυροῦν τὰς τῆς εἰρήνης συνθήκας, εἰ μὴ ἐκδοθεῖεν οἱ παρ' ἐκείνους καταφυγόντες Ῥωμαῖοι ἢ ὑπὲρ αὐτῶν δοθεῖεν ἀποτιμήσεις, ἀφεθείησαν δὲ καὶ οἱ παρὰ Ἀσημουντίων ἀπαχθέντες αἰχμαλῶτοι βάρβαροι. Ἀντιλέγειν δὲ αὐτῷ ὡς οὐχ οἷός τε ἦν οὔτε Ἀνατόλιος πρεσβευόμενος, οὔτε Θεόδουλος ὁ τῶν στρατιωτικῶν κατὰ τὸ Θράκιον ταγματῶν ἡγούμενος (οὔτε γὰρ ἔπειθον, οὔτε τὰ εὐλογα προτείνοντες, τοῦ μὲν [γὰρ] βαρβάρου τεθαρρηκός καὶ προχείρως ἐς τὰ ὅπλα ὀρμῶντος,

αὐτῶν δὲ κατεπτηχότων διὰ τὰ προὑπάρχοντα), γράμματα παρὰ τοὺς Ἀσημουντίους ἔστελλον ἢ ἐκδιδόναι τοὺς παρ' αὐτοὺς καταφυγόντας αἰχμαλώτους Ῥωμαίους, ἢ ὑπὲρ ἐκάστου δώδεκα τιθέναι χρυσοῦς, διαφεθῆναι δὲ καὶ τοὺς αἰχμαλώτους Οὐννοὺς. Οἱ δὲ τὰ αὐτοῖς ἐπεσταλμένα ἀναγνόντες ἔφασαν τοὺς μὲν παρ' αὐτοὺς καταφυγόντας Ῥωμαίους ἀφεῖναι ἐπ' ἐλευθερίᾳ, Σκύθας δὲ ὅσους αἰχμαλώτους ἔλαβον ἀνηρηκέναι, δύο δὲ συλλαβόντας ἔχειν διὰ τὸ καὶ τοὺς πολεμίους μετὰ τὴν γενομένην ἐπὶ χρόνον πολιορκίαν ἐξ ἐνέδρας ἐπιθεμένους τῶν πρὸ τοῦ φρουρίου νεμόντων παίδων ἀρπάσαι τινὰς, οὓς εἰ μὴ ἀπολάβοιεν, οὐδὲ τοὺς νόμῳ πολέμου κτηθέντας ἀποδώσειν. Ταῦτα ἀπαγγειλάντων τῶν παρὰ τοὺς Ἀσημουντίους ἀφιγμένων, τῷ τε Σκυθῶν βασιλεῖ καὶ τοῖς Ῥωμαίοις ἄρχουσιν ἐδόκει μὲν ἀναζητεῖσθαι οὓς οἱ Ἀσημούντιοι ἔφασαν ἡρπάσθαι παῖδας, οὐδενὸς δὲ φανέντος, οἱ παρὰ τοῖς Ἀσημουντίοις βάρβαροι ἀπεδόθησαν, πίστει τῶν Σκυθῶν δόντων ὡς παρ' αὐτοῖς οἱ παῖδες οὐκ εἶησαν. Ἐπώμυνον δὲ καὶ οἱ Ἀσημούντιοι, ὡς οἱ παρὰ σφᾶς καταφυγόντες Ῥωμαῖοι ἐπ' ἐλευθερίᾳ ἀφεῖθησαν. Ὡμυον δὲ, καίπερ παρὰ σφισιν ὄντων Ῥωμαίων· οὐ γὰρ ἐπίορχον ὦντο ὄρκον ὀμνύναι ἐπὶ τῇ σωτηρίᾳ τῶν ἐκ τοῦ σφετέρου γένους ἀνδρῶν. Cf. Gibbon. VI, p. 49 sqq.

6. (447. Theodos. an. 40.)

Ibidem p. 36. 37 : Ὅτι γενομένων τῶν σπονδῶν, Ἀττήλας αὐθις παρὰ τοὺς ἑώρους ἔπεμψε πρέσβεις, φυγάδας αἰτῶν. Οἱ δὲ τοὺς πρεσβευομένους δεξάμενοι καὶ πλείστοις δώροις θεραπεύσαντες ἀπέπεμψαν, φυγάδας μὴ ἔχειν φήσαντες. Πάλιν ἐτέρους ἔπεμψε. Χρη-

se adjunxerant. Præter has pacis condiciones Attilas Asimuntii quoque imperavit, ut captivos, quos penes se haberent, sive Romanos, sive barbaros, redderent. Est autem Asimûs oppidum validum, non multum ab Illyrico distans, quod parti Thraciæ adjacet, cujus incolæ gravibus damnis hostes affecerunt. Non illi quidem se murorum ambitu tuebantur, sed extra propugnacula certamina sustinebant contra infinitam Scytharum multitudinem et duces magni apud eos nominis et existimationis. Itaque Hunni omnia spe ab oppugnando oppido destiterunt. Illi autem vagantes et a suis longius aberrantes, si quando hostes exisse et prædas ex Romanis egisse exploratores denuntiabant, inopinantes aggressi parta ab eis spolia sibi vindicabant, numero quidem inferiores adversariis, sed robore et virtute præstantes. Itaque Asimuntii plurimos ex Scythis in hoc bello necaverunt, et multos Romanorum in libertatem asseruerunt, et hostium transfugas receperunt. Quamobrem Attilas, se exercitum non ante moturum, aut fœderis condiciones ratas habiturum professus est, quam Romani, qui ad Asimuntios pervenissent, redderentur, aut pro his multa conventa solveretur, et liberarentur abducti in servitutem barbari. Quum, quæ contra ea dissereret, non haberet Anatolius legatus, neque Theodulus, præsidiorum Thraciæ militum dux (nihil enim rationibus suis barbarum movebant, qui recenti victoria elatus, prompte ad arma ferebatur, ipsi

contra propter recens acceptam cladem animis ceciderant), Asimuntii per litteras significarunt, ut Romanos captivos, qui ad se perfugissent, restituerent, aut pro unoquoque captivo duodecim aureos penderent, et Hunnos captivos liberarent. Quibus litteris lectis, Romanos, qui ad se confugissent, liberos se abire sivisse, Scythas vero, quotquot in suas manus venissent, trucidasse responderunt. Duos autem captivos retinere, propterea quod hostes, obsidione omnia, in insidiis collocati, nonnullos pueros, qui ante munitiones greges pascebant, rapuissent, quos nisi reciperent, captivos jure belli sibi acquisitos minime restitutos. Hæc renuntiarunt qui ad Asimuntios missi fuerant. Quibus auditis, Scytharum regi et Romanis principibus placuit exquiri pueros, quos Asimuntii raptos esse querebantur. Sed nemine reperto, barbari ab Asimuntiiis capti sunt dimissi, prius tamen fide a Scythis accepta, non esse apud ipsos pueros. Juraverunt etiam Asimuntii, se Romanos, qui ad se confugissent, libertate donasse, quamvis adhuc multos in sua potestate haberent. Nec enim sibi pejerasse videbantur, modo suos a barbarorum servitute salvos et incolumes præstarent.

6.

Pace facta, Attilas rursus legatos ad Romanos Orientales mittit, qui transfugas repeterent. At illi legatos plurimis donis ornatos, quum nullos perfugas apud se esse asseveras-

ματισαμένων δὲ καὶ αὐτῶν, τρίτη παρεγένετο πρεσβεία, καὶ τετάρτη μετ' αὐτήν. Ὁ γὰρ ἐς τὴν Ῥωμαίων ἀφορῶν φιλοτιμίαν, ἣν ἐποιοῦντο εὐλαθείᾳ τοῦ μὴ παραβαθῆναι τὰς σπονδὰς, ὅσους τῶν ἐπιτηδείων εὖ ποιεῖν ἐβούλετο, ἔπεμπε παρ' αὐτοὺς, αἰτίας τε ἀναπλάττων καὶ προφάσεις ἐφευρίσκων κενάς. Οἱ δὲ παντὶ ὑπήκουον ἐπιτάγματι, καὶ δεσπότην ἡγοῦντο τὸ πρόσταγμα, ὅπερ ἂν ἐκεῖνος παρακελεύσασαιτο. Οὐ γὰρ μόνον τὸν πρὸς αὐτὸν ἀνελέσθαι πόλεμον εὐλαβοῦντο, ἀλλὰ καὶ Παρθυαίους ἐν παρασκευῇ τυγχάνοντας ἐδεδίσσαν, καὶ Βανδῆλους τὰ κατὰ θάλατταν ταραττόντας, καὶ Ἰσαύρους πρὸς τὴν ληστείαν διανισταμένους, καὶ Σαρακηνοὺς τῆς αὐτῶν ἐπικρατείας τὴν ἕω κατατρέχοντας, καὶ τὰ Αἰθιοπικὰ ἔθνη συνιστάμενα. Διὸ δὴ τεταπεινωμένοι τὸν μὲν Ἀττήλαν ἐθεράπευον, πρὸς δὲ τὰ λοιπὰ ἔθνη ἐπειρῶντο παρατάττεσθαι, δυνάμεις τε ἀθροίζοντες καὶ στρατηγούς χειροτονοῦντες.

7. (448. Theodos. an. 41.)

Ibidem p. 37. 38 : Ὅτι καὶ αὖθις Ἐδῆκων ἦκε πρέσβυς, ἀνὴρ Σχύθης, μέγιστα κατὰ πόλεμον ἔργα διαπραξάμενος, σὺν Ὁρέστη, δὲ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ γένους ὢν ὥκει τὴν πρὸς τῷ Σάφῳ ποταμῷ Παιόνων χώραν, τῷ βαρβάρῳ κατὰ τὰς Ἀετίου στρατηγοῦ τῶν ἐσπερίων Ῥωμαίων συνθήκας ὑπακούουσιν. Οὗτος δὲ Ἐδῆκων ἐς τὰ βασιλεία παρελθὼν ἀπεδίδου τὰ παρὰ Ἀττήλα γράμματα, ἐν οἷς ἐποιεῖτο τοὺς Ῥωμαίους ἐν αἰτίᾳ τῶν φυγάδων πέρι· ἀν' ὧν ἡπείλει ἐπὶ τὰ ὄπλα χωρεῖν, εἰ μὴ ἀποδοθεῖεν αὐτῷ, καὶ ἀφέζονται Ῥωμαῖοι τὴν

δορυάλωτον ἀροῦντες. Εἶναι δὲ μῆκος μὲν αὐτῆς κατὰ τὸ βεῦμα τοῦ Ἰστρου ἀπὸ τῆς Παιόνων ἄχρι Νοβῶν τῶν Θρακίων, τὸ δὲ βάθος πέντε ἡμερῶν δόδον. Καὶ τὴν ἀγορὰν τὴν ἐν Ἰλλυριοῖς μὴ πρὸς τῇ ὄχθῃ τοῦ Ἰστρου ποταμοῦ γίνεσθαι, ὥσπερ καὶ πάλαι, ἀλλ' ἐν Ναῖσσῳ, ἣν ὄριον, ὡς ἐπ' αὐτοῦ δῆλωθεῖσαν, τῆς Σχυθῶν καὶ Ῥωμαίων ἐτίθετο γῆς, πέντε ἡμερῶν δόδον εὐζώνῳ ἀνδρὶ τοῦ Ἰστρου ἀπέχουσιν ποταμοῦ. Πρέσβεις δὲ ἐκέλευσε πρὸς αὐτὸν ἀφικνεῖσθαι τοὺς περὶ τῶν ἀμφιβόλων διαλεξομένους, οὐ τῶν ἐπιτυχόντων, ἀλλὰ τῶν ὑπατικῶν ἀνδρῶν τοὺς μεγίστους· οὓς εἰ ἐκπέμπειν εὐλαθεθεῖεν, αὐτὸν δεξόμενον σφᾶς ἐς τὴν Σαρδικὴν διαβήσεσθαι. Τούτων ἀναγνωσθέντων βασιλεῖ τῶν γραμμάτων, ὡς ὑπεξῆλθεν ὁ Ἐδῆκων σὺν τῷ Βιγίλᾳ ἐρμηνεύσαντι ὅσα περὶ ὁ βάρβαρος ἀπὸ στόματος ἔφρασε τῶν Ἀττήλα δεδογμένων, καὶ ἐς ἐτέρους οἴκους παρεγένετο, ὥστε αὐτὸν Χρυσάφῳ τοῦ βασιλέως ὑπασπιστῇ, οἷα δὴ τὰ μέγιστα δυνάμενῳ, ἐς ὅψιν ἐλθεῖν, ἀπεθαύμασε τὴν τῶν βασιλείων οἰκὸν περιφάνειαν. Βιγίλας δὲ, ὡς τῷ Χρυσάφῳ ἐς λόγους ἦλθεν ὁ βάρβαρος, ἔλεγεν ἐρμηνεύων, ὡς ἐπαινοίη ὁ Ἐδῆκων τὰ βασιλεία καὶ τὸν παρὰ σφισιν μακαρίζοι πλοῦτον. Ὁ δὲ Χρυσάφιος ἔφρασκεν ἔσεσθαι καὶ αὐτὸν οἰκὸν τε χρυσοστέγων καὶ πλούτου κύριον, εἴγε περιδοί μὲν τὰ παρὰ Σχύθαις, ἔλοιτο δὲ τὰ Ῥωμαίων. Τοῦ δὲ ἀποκριναμένου, ὡς τὸν ἐτέρου δεσπότην θεράποντα ἄνευ τοῦ κυρίου οὐ θέμις τοῦτο ποιεῖν, ἐπυνθάνετο ὁ εὐνοῦχος, εἴγε ἀκώλυτος αὐτῷ ἢ παρὰ τὸν Ἀττήλαν εἴη εἰσόδος, καὶ δύναιμι παρὰ Σχύθαις ἔχει τινά. Τοῦ δὲ ἀποκριναμένου, ὡς

sent, dimiserunt. Misit et iterum Attilas alios, quibus non minus amplis muneribus ditatis, tertia ab eo, post illam itidem quarta legatio advenit. Ille enim Romanorum liberalitatem, qua utebantur veriti ne a fœderibus barbari discederent, ludibrio habens, novas subinde causas fingebat, et vanas occasiones legatorum mittendorum excogitabat, et ad suos necessarios, quos liberalitate ornare volebat, eas legationes deferebat. Romani vero in omnibus rebus Attilæ dicto audientes erant, et quæ præcipiebat, domini jussa ducebant. Non solum enim a bello contra eum suscipiendo eorum rationes abhorrebant, sed et Parthos, qui bellum apparabant, et Vandalos, qui maritimas oras vexabant, et Isauros, qui prædis et rapinis grassabantur, et Saracenos, qui regiones ad Orientem excursionibus vastabant, metuebant. Præterea gentes Æthiopum in armis erant. Itaque Romani animis fracti Attilam colebant, sed ceteris gentibus resistere conabantur, dum exercitus comparabant, et duces sortiebantur.

7.

Edecon, vir Scythia, qui maximas res in bello gesserat, venit iterum legatus cum Oreste. Hic genere Romanus Pæoniam regionem, ad Saum flumen sitam, incolebat, quæ ex fœdere inito cum Aetio, Romanorum Occidentalium duce, barbaro parebat. Itaque Edecon, in palatium admissus, imperatori litteras Attilæ tradidit, in quibus de transfugis non redditis querebatur, qui nisi redderentur, et Romani a colenda terra abstinere, quam bello captam suæ ditioni

adjecerat, ad arma se iturum minabatur. Ea vero secundum Istrum a Pæonibus ad Novas usque in Thracia sitas in longitudinem extendebatur; latitudo autem erat quinque dierum itinere. Neque vero forum celebrari, ut olim, ad ripam Istri volebat, sed in Naisso, quam urbem a se captam et dirutam, quinque dierum itinere expedito homini ab Istro distantem, Scytharum et Romanorum ditionis limitem constituerebat. Legatos quoque ad se venire jussit controversa disceptaturos, non ex quolibet hominum genere et ordine, sed ex consularibus illustriores, quos si mittere intermiserint, se ipsum ad eos arcessendos in Sardiniam descensurum. His litteris lectis, digresso ab imperatore Edecone, cum Bigila, qui ea, quæ Attilas verbis imperatori denuntiari voluit, interpretatus erat, quum reliquas quoque domos obiret, et in conspectum Chrysaphii spatharii imperatorii veniret, qui plurimum auctoritate et gratia apud imperatorem valebat, admirabatur barbarus regiarum domuum magnificentiam. Bigilas autem, simulatque barbarus in colloquium venit cum Chrysaphio, interpretans retulit, quantopere laudasset imperatorias ædes, et Romanos beatos duceret propter affluentem divitiarum copiam. Tum Edeconi Chrysaphius dixit, fore eum hujusmodi domuum, quæ aureis tectis præfulgerent, compotem et opibus abundaturum, si, relicta Scythia, ad Romanos se conferret. « Sed alterius domini servum, Edecon ait, nefas est eo invito tantum facinus in se admittere. » Quæsit ex eo eunuchus, an facilis illi ad Attilam pateret aditus, et num qua

καὶ ἐπιτήδειος εἶη τῷ Ἀττήλῃ καὶ τὴν αὐτοῦ ἅμα τοῖς εἰς τοῦτο ἀποκεκριμένοις λογάσιν ἐμπιστεύεται φυλακὴν (ἐκ διαδοχῆς γὰρ κατὰ ῥητὰς ἡμέρας ἕκαστον αὐτῶν ἔλεγε μεθ' ὀπλῶν φυλάττειν τὸν Ἀττήλαν), ἔφασκεν ὁ εὐνούχος, εἴπερ πίστεις δέξοιτο, μέγιστα αὐτῷ ἔρεῖν ἀγαθὰ· δεῖσθαι δὲ σχολῆς· ταύτην δὲ αὐτῷ ὑπάρχειν, εἶγε παρ' αὐτὸν ἐπὶ δεῖπνον ἔλθοι χωρὶς Ὁρέστου καὶ τῶν ἄλλων συμπρεσβευτῶν. Ὑποσχόμενος δὲ τοῦτο ποιεῖν, ἐπὶ τὴν ἐστίασιν πρὸς τὸν εὐνούχου παραγενόμενος, καὶ ὑπὸ τῷ Βιγίλῃ ἐρμηνεῖ δεξιὰς καὶ ὄρκους ἔδωσαν, ὁ μὲν εὐνούχος, ὡς οὐκ ἐπὶ κακῷ τῷ Ἐδήκωνι, ἀλλ' ἐπὶ μεγίστοις ἀγαθοῖς τοὺς λόγους ποιήσοιτο, ὁ δὲ, ὡς οὐκ ἐξείποι τὰ αὐτῷ ῥηθησόμενα, εἰ καὶ μὴ πέρατος κυρήσοι. Τότε δὴ ὁ εὐνούχος ἔλεγε τῷ Ἐδήκωνι, εἰ διαβάς ἐς τὴν Σκυθικὴν ἀνέλοι τὸν Ἀττήλαν καὶ παρὰ Ῥωμαίους ἤξει, ἔσεσθαι αὐτῷ βίον εὐδαίμονα καὶ πλοῦτον μέγιστον. Τοῦ δὲ ὑποσχομένου καὶ φήσαντος ἐπὶ τῇ πράξει δεῖσθαι χρημάτων, οὐ πολλῶν δὲ, ἀλλὰ πεντήκοντα λιτρῶν χρυσοῦ, δοθησομένων τῷ ὑπ' αὐτὸν πλήθει, ὥστε αὐτῷ τελείως συνεργῆσαι πρὸς τὴν ἐπίθεσιν, καὶ τοῦ εὐνούχου τὸ χρυσίον παραχρῆμα δώσειν ὑποσχομένου, ἔλεγεν ὁ βάρβαρος ἀποπέμπεσθαι μὲν αὐτὸν ἀπαγγελοῦντα τῷ Ἀττήλῃ περὶ τῆς πρεσβείας, συμπέμπεσθαι δ' αὐτῷ Βιγίλαν τὴν παρὰ τοῦ Ἀττήλα ἐπὶ τοῖς φυγάσιν ἀπόκρισιν δεξάμενον. Δι' αὐτοῦ γὰρ περὶ τοῦ αὐτοῦ χρυσοῦ μηνύσειν, καὶ ὃν τρόπον τοῦτο ἐκπεμφθήσεται. Ἀπεληλυθότα γὰρ, ὥσπερ καὶ τοὺς ἄλλους, πολυπραγμονῆσαι τὸν Ἀττήλαν, τίς τε αὐτῷ δωρεὰ καὶ δόσσα παρὰ Ῥωμαίων δέδοται χρήματα· μὴ οἶόντε δὲ ταῦτα ἀποκρύπτειν διὰ τοὺς

συμπορευομένους. Ἐδοξε δὴ τῷ εὐνούχῳ εὖ λέγειν, καὶ τῆς γνώμης τὸν βάρβαρον ἀποδεξάμενος ἀποπέμπει μετὰ τὸ δεῖπνον, καὶ ἐπὶ βασιλεῖα φέρει τὴν βουλήν. Ὃς Μαρτιάλιον τὴν τοῦ μαγίστρου διέποντα ἀρχὴν προσμεταπεμφάμενος ἔλεγε τὰς πρὸς τὸν βάρβαρον συνθήκας. Ἀνάγκη δὲ ἐθάρρει τὸ τῆς ἀρχῆς· πασῶν γὰρ τῶν βασιλέως βουλῶν ὁ μάγιστρος κοινωνὸς, οἷα δὴ τῶν τε ἀγγελιαφόρων καὶ ἐρμηνέων καὶ στρατιωτῶν τῶν ἀμφὶ τὴν βασιλείαν φυλακὴν ὑπ' αὐτὸν ταττομένων. Ἐδόκει δὲ αὐτοῖς βουλευσαμένοις τῶν προκειμένων πέρη μὴ μόνον Βιγίλαν, ἀλλὰ γὰρ καὶ Μαξιμῖνον ἐκπέμπειν πρεσβευόμενον παρὰ τὸν Ἀττήλαν.

8. (448. Theodos. an. 41.)

Exc. De leg. Rom. 47—71 : Ὅτι τοῦ Χρυσαφίου τοῦ εὐνούχου παραινέσαντος Ἐδέκωνι ἀνελεῖν τὸν Ἀττήλαν, ἔδόκει τῷ βασιλεῖ Θεοδοσίῳ καὶ τῷ μαγίστρῳ Μαρτιάλῳ βουλευομένοις τῶν προκειμένων πέρη μὴ μόνον Βιγίλαν, ἀλλὰ καὶ Μαξιμῖνον ἐκπέμπειν πρεσβευόμενον παρὰ τὸν Ἀττήλαν, καὶ Βιγίλαν μὲν τῷ φαινομένῳ τὴν τοῦ ἐρμηνέως ἐπέχοντα τάξιν πράττειν ἅπερ Ἐδέκωνι δοκεῖ, τὸν δὲ Μαξιμῖνον μηδὲν τῶν αὐτοῖς βουλευθέντων ἐπιστάμενον τὰ βασιλέως ἀποδιδόναι γράμματα. Ἐνεγέγραπτο δὲ τῶν πρεσβευομένων ἀνδρῶν ἕνεκα, ὡς ὁ μὲν Βιγίλας ἐρμηνεύς, ὁ δὲ Μαξιμῖνος μεῖζονος ἤπερ ὁ Βιγίλας ἀξίας, γένους τε περιφανοῦς, καὶ ἐπιτήδειος ἐς τὰ μάλιστα βασιλεῖ. Ἐπειτα ὡς οὐ δεῖ παρασαλεύοντα τὰς σπονδὰς τῇ Ῥωμαίων ἐμβρατεύειν γῇ. Φυγάδας δὲ μετὰ τοὺς ἤδη ἐκδοθέντας ἑπτακαίδεκα ἀπέ-

potestate apud Scythas esset. Ille sibi necessitudinem intercedere cum Attila, respondit, et decretam sibi cum nonnullis aliis Scythiæ primoribus ejus custodiam. Nam per vices unumquemque eorum præscriptis diebus cum armis circa Attilam excubias agere. Tum eunuchus, si fide interposita se obstringeret, inquit se maximorum bonorum illi auctorem futurum. Cui rei tractandæ otio opus esse. Hoc vero sibi fore, si ad cœnam rediret sine Oreste et reliquis legionis comitibus. Facturum se pollicitus barbarus cœnæ tempore ad eunuchum pergit; et per Bigilam interpretem datis dextris jusjurandum utrimque præstitum est, ab eunuchō, se de rebus, quæ Edeconi minime damno, sed fructui et commodo essent, verba facturum, ab Edecone, se, quæ sibi crederentur, non enuntiaturum, etiamsi exsequi nolle. Tunc eunuchus Edeconi dixit, si in Scythiam rediens Attilam sustulerit, et Romanorum partibus accesserit, vitam in magnis opibus beate traducturum. Eunuchō Edecon assensus ad hanc rem peragendam dixit opus esse pecuniis, non quidem multis, sed quinquaginta auri libris, quas militibus, quibus præesset, ut sibi ad rem impigre exsequendam adjumento essent, divideret. Quum eunuchus, nulla mora interposita, dare vellet, dixit barbarus se prius ad renuntiandam legionem dimitti oportere, et una secum Bigilam, qui Attilæ de transfugis responsum acciperet; per eum enim se illi, qua ratione aurum sibi mitteret, indicaturum. Etenim Attilam se, simulatque redierit, percunctaturum, ut reliquos omnes, quæ munera sibi et

quantæ pecuniæ a Romanis dono datæ sint. Neque id celare per collegas et comites licitum fore. Visus est eunuchō barbarus recta sentire, et ejus est amplexus sententiam. Itaque eo a cœna dimisso, ad imperatorem consilium initum detulit, qui Martialium, magistri officiorum munere fungentem, ad se venire jussum docuit conventionem cum barbaro factam: id enim illi credi et committi jure magistratus, quem gerebat, necesse erat. Nam omnium imperatoris consiliorum magister est particeps; sub cujus cura sunt tabellarii, interpretes et milites, qui palatii custodiæ deputati sunt. Imperatore autem et Martialio de tota re consultantibus placuit, non solum Bigilam, sed etiam Maximinum legatum mittere ad Attilam.

8.

Chrysaphius eunuchus suasit Edeconi Attilam de medio tollere. Super ea re, habito ab imperatore Theodosio cum Martialio magistro consilio, decreverunt non solum Bigilam, sed Maximinum quoque legatum ad Attilam ire, et Bigilam quidem specie interpretis, quo munere fungebatur, quæ Edeconi viderentur, exsecuturum, Maximinum vero, qui minime eorum quæ in consilio imperatoris agitata erant conscius esset, litteras ab eo Attilæ redditurum. Scripserat autem imperator de legatis suis, Bigilam interpretis munus obiturum, et Maximinum legatum mitti, qui quidem Bigilam dignitate superaret, et genere illustris et sibi valde familiaris esset. Præterea scripserat minime decere Attilam

σταλκά σοι, ὡς ἐτέρων οὐκ ὄντων. Καὶ ταῦτα μὲν ἦν ἐν τοῖς γράμμασι· φράζειν δὲ τὸν Μαξιμῖνον ἀπὸ στόματος τῷ Ἀττήλᾳ, μὴ χρῆναι αἰτεῖν πρέσβεις μεγίστης ἀξίας παρ' αὐτὸν διαβῆναι· τοῦτο γὰρ οὐδὲ ἐπὶ τῶν αὐτοῦ προγόνων, οὐδὲ ἐπὶ ἐτέρων τῶν ἀρξάντων τῆς Σκυθικῆς γενέσθαι, ἀλλὰ πρεσβεύσασθαι τὸν τε ἐπιτυχόντα στρατιώτην καὶ ἀγγελιαφόρον. Εἰς δὲ τὸ διευκρινῆσαι τὰ ἀμφιβαλλόμενα ἐδόκει πέμπειν Ὀνηγήσιον παρὰ Ῥωμαίους· μὴ οἶόντε γὰρ αὐτὸν, Σερδικῆς δηωθείσης, σὺν ὑπατικῷ ἀνδρὶ ἐς αὐτὴν προιέναι. Ἐπὶ ταύτην τὴν πρεσβείαν ἐκλιπαρήσας πείθει με Μαξιμῖνος αὐτῷ συναπᾶραι. Καὶ δῆτα ἅμα τοῖς βαρβάροις ἐχόμενοι τῆς ὁδοῦ ἐς Σερδικὴν ἀφικνούμεθα, τρισκαίδεκα ὁδὸν ἀνδρὶ εὐζώνῳ τῆς Κωνσταντίνου ἀπέχουσιν. Ἐν ᾗ καταλύσαντες καλῶς ἔχειν ἡγησάμεθα ἐπὶ ἐστίαν Ἐδέκωνα καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ βαρβάρους καλεῖν. Πρόβατα οὖν καὶ βόας ἀποδομένων τῶν ἐπιχωρίων ἡμῖν, κατασφάζαντες ἀριστοποιούμεθα. Καὶ παρὰ τὸν τοῦ συμποσίου καιρὸν τῶν μὲν βαρβάρων τὸν Ἀττήλαν, ἡμῶν δὲ τὸν βασιλέα θαυμαζόντων, ὁ Βιγίλας ἔφη, ὡς οὐκ εἶη θεὸν καὶ ἀνθρωπὸν δίκαια συγκρίνειν, ἀνθρωπὸν μὲν τὸν Ἀττήλαν, θεὸν δὲ τὸν Θεοδόσιον λέγων. Ἡσχαλλὸν οὖν οἱ Οὐννοὶ, καὶ κατὰ μικρὸν ὑποθερμαινόμενοι ἐχαλέπαινον. Ἡμῶν δὲ ἐς ἕτερα τρεψάντων τὸν λόγον καὶ φιλοφροσύνῃ τὸν σφῶν αὐτῶν καταπραϋνόντων θυμὸν, μετὰ τὸ δεῖπνον ὡς διανέστημεν, δώροις ὁ Μαξιμῖνος Ἐδέκωνα καὶ Ὀρέστην ἐθεράπευσε, σηρικοῖς ἐσθῆμασι καὶ λίθοις Ἰνδικοῖς. Ἀναμείνας δὲ τὴν Ἐδέκωνος Ὀρέστης ἀναχώρησιν, πρὸς τὸν Μαξιμῖνον φρά-

ζει, ὡς σοφός τε εἶη καὶ ἄριστος, μὴ ὁμοία σὺν τοῖς ἀμφὶ τὰ βασίλεια πλημμελήσας· χωρὶς γὰρ αὐτοῦ ἐπὶ δεῖπνον τὸν Ἐδέκωνα καλοῦντες δώροις ἐτίμων. Ἀπόρου δὲ τοῦ λόγου ὡς μηδὲν ἐπισταμένοις φανέντος, καὶ ἀνερωτήσασιν ὅπως καὶ κατὰ ποῖον καιρὸν περιῶπται μὲν αὐτός, τετίμηται δὲ ὁ Ἐδέκων, οὐδὲν ἀποκρινάμενος ἐξῆλθε. Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ ὡς ἐβαδίζομεν, φέρομεν ἐπὶ Βιγίλαν ἅπερ ἡμῖν Ὀρέστης εἰρήκει. Ὃς δὲ ἐκεῖνον μὴ δεῖν χαλεπαίνειν ὡς τῶν αὐτῶν Ἐδέκωνι μὴ τυγχάνοντα· αὐτὸν μὲν γὰρ ὁπάονά τε καὶ ὑπογραφέα εἶναι Ἀττήλα, Ἐδέκωνα δὲ τὰ κατὰ πόλεμον ἄριστον, ὡς τοῦ Οὐννου γένους, ἀναβεβηκέναι τὸν Ὀρέστην πολὺ. Ταῦτα εἰπὼν καὶ τῷ Ἐδέκωνι ἰδιολογησάμενος ἔφασκεν ὕστερον πρὸς ἡμᾶς, εἴτε ἀληθιζόμενος, εἴτε ὑποκρινόμενος, ὡς εἴποι μὲν αὐτῷ τὰ εἰρημένα, μόγις δὲ αὐτὸν καταπραϋνῆσαι τραπέντα ἐπὶ τοῖς λεχθεῖσιν εἰς ὀργήν. Ἀφικόμενοι δὲ ἐς Ναῖσσὸν ἔρημον μὲν εὗρομεν ἀνθρώπων τὴν πόλιν, ὡς ὑπὸ τῶν πολεμίων ἀνατραπεῖσαν· ἐν δὲ τοῖς ἱεροῖς καταλύμασι τῶν ὑπὸ νόσων κατεχομένων τινὲς ἐτύγγανον ὄντες. Μικρὸν δὲ ἄνω τοῦ ποταμοῦ ἐν καθαρῷ καταλύσαντες (σύμπαντα γὰρ τὰ ἐπὶ τὴν ὄχθην ὁστέων ἦν πλέα τῶν ἐν πολέμῳ ἀναιρεθέντων), τῇ ἐπαύριον πρὸς Ἀγίνθεον τῶν ἐν Ἰλλυριοῖς ταγματῶν ἡγούμενον ἀφικόμεθα, οὐ πόρρω ὄντα τῆς Ναῖσσοῦ, ἐφ' ᾗ τὰ παρὰ βασιλέως ἀγγεῖλαι καὶ τοὺς φυγάδας παραλαβεῖν· τοὺς γὰρ εἴ τῶν ιζ', περὶ ὧν Ἀττήλα ἐγγέγραπτο, αὐτὸν ἔδει παραδιδόναι. Ἠλθομεν οὖν ἐς λόγους, καὶ τοὺς εἴ φυγάδας παραδοῦναι αὐτὸν τοῖς Οὐννοῖς παρεσκευάσαμεν· οὓς φιλοφρονησάμενος σὺν

foedera transgredientem Romanorum regionem invadere. « Transfugas autem, in literis illis inquit, post eos quos antea dedidi nunc tibi misi septemdecim. Nec enim plures apud me nunc sunt. » Et haec quidem litteris continebantur. Coram autem Maximinum suis verbis jusserrat Attilae dicere, ne postularet majoris dignitatis viros ad se legatos mitti. Hoc enim neque ipsius majoribus datum esse, neque ceteris Scythiae regibus, sed quemlibet militem aut alium nuntium legationis munus obisse. Ceterum ad ea quae inter ipsos in controversia erant dijudicanda sibi videri Onegesium mitti debere. Qui enim fieri posset, ut in Serdicam, quae diruta esset, Attilas cum viro consulari conveniret? In hac legatione Maximinus precibus mihi persuasit, ut illi comes essem. Atque ita cum barbaris iter facere coepimus, et in Serdicam pervenimus, trium et decem dierum itinere expedito homini a Constantinopoli distantem. Ibi commorantes ad cibum nobiscum sumendum Edecona et ceteros barbaros invitandos duximus. Bobus igitur et ovibus, quas incolae nobis supeditaverant, jugulatis, instructo convivio epulati sumus. Inter epulas barbari Attilam, nos imperatorem admirari et extollere. Ad quae Bigilas dixit, minime justum esse, deum cum homine comparare, hominem Attilam, deum Theodosium vocans. Id aegre tulerunt Hunni, et sensim ira accensi exasperabantur. Nos vero alio sermonem detorquere, et eorum iram blandis verbis lenire. A caena ut surreximus, Maximinus Edeconem et Orestem donis conciliaturus, Seri-

cis vestibus et gemmis Indicis donavit. Orestes deinde praestolatus Edeconis discessum verba faciens cum Maximino, sibi quidem ait illum probum et prudentem videri, qui non ut alii ministri regii peccasset. Etenim spreto Oreste, Edeconem ad coenam invitaverant et donis coluerant. Nos autem harum omnium rerum ignari, quo pertinerent Orestis verba, non satis percipientes, quum ex eo sciscitaremur, quomodo et qua in re despectui esset habitus et Edecon honore affectus, nihil respondit et discessit. Postridie quum iter faceremus, Bigilae, quae Orestes dixerat, retulimus. Ille vero ait Orestem non debere iniquo animo ferre, si eadem quae Edecon minime esset consecutus. Orestem enim comitem et scribam Attilae, Edeconem vero bello clarissimum, ut e gente Hunnorum, longe illum dignitate antecellere. Quae quum loqueretur, patrio sermone Edeconem affatus, non multo post nobis confirmavit, seu vera proferret, seu fingeret, se Edeconi ea quae prius illi dixeramus exposuisse, et aegre iram ejus ob dicta Orestis lenivisse. Venimus Naissum, quae ab hostibus fuerat eversa et solo aequata: itaque eam desertam hominibus offendimus, praeterquam quod in ruderibus sacrarum aedium erant quidam aegroti. Paulo longius a flumine ad vacua loca divertentes (omnia enim circa ripam erant plena ossibus eorum qui bello ceciderant), postridie ad Agintheum, copiarum in Illyrico ducem, qui non longe a Naisso habitabat, accessimus, ut, traditis imperatoris mandatis, reciperemus ab eo quinque transfugas, qui septemdecim numerum, de

ἡμῖν ἀπέπεμψε. Διανυκτερεύσαντες δὲ καὶ ἀπὸ τῶν ὁρίων τῆς Ναϊσσοῦ τὴν πορείαν ποιησάμενοι ἐπὶ τὸν Ἰστρον ποταμὸν, ἐς τι χωρίον ἐσβάλλομεν συνηρεφές, καμπὰς δὲ καὶ ἐλιγμούς καὶ περιαγωγὰς πολλὰς ἔχον. Ἐν ᾧ περ τῆς ἡμέρας διαφαινούσης, οἰομένοις ἐπὶ δυσμὰς πορεύεσθαι ἢ τοῦ ἡλίου ἀνατολὴν κατεναντίον ὤφθη, ὥστε τοὺς ἀπείρως ἔχοντας τῆς τοῦ χωρίου θέσεως ἀναβοῆσαι, οἷα δὴ τοῦ ἡλίου τὴν ἐναντίαν ποιούμενου πορείαν καὶ ἕτερα παρὰ τὰ καθεστῶτα σημαίνοντος. Ὑπὸ δὲ τῆς τοῦ τόπου ἀνωμαλίας ἐπὶ ἀνατολὰς ἐκείνο τὸ μέρος ἔβλεπε τῆς ὁδοῦ. Μετὰ δὲ τὴν δυσχωρίαν ἐν πεδίῳ καὶ αὐτῷ ὑλώδει παραγινόμεθα. Ἐντεῦθεν βάρβαροι πορθμεῖς ἐν σκάφεσι μονοξύλοις, ἅπερ αὐτοὶ δένδρα ἐκτέμνοντες καὶ διαγλύφοντες κατασκευάζουσιν, ἐδέχοντο ἡμᾶς καὶ διεπόρθημεν τὸν ποταμὸν, οὐχ ἡμῶν ἔνεκα παρασκευασάμενοι, ἀλλὰ διαπορθημέυσαντες πληθος βαρβαρικὸν, ὅπερ ἡμῖν κατὰ τὴν ὁδὸν ἀπηντήκει, οἷα δὴ βουλομένου ὡς ἐπὶ θήραν Ἀττήλα διαβαίνειν ἐς τὴν Ῥωμαίων γῆν. Τοῦτο δὲ ἦν πολέμου παρασκευὴν ποιούμενῳ (παρασκευὴ ποιουμένη? B.) τῷ βασιλεῖ Σχύθῃ, προφάσει τοῦ μὴ πάντας αὐτῷ τοὺς φυγάδας δεδόσθαι. Περαιωθέντες δὲ τὸν Ἰστρον καὶ σὺν τοῖς βαρβάροις ὡς ὁ πορευθέντες σταδίους, ἐν πεδίῳ τινὶ ἐπιμένειν ἠναγκάσθημεν, ὥστε τοὺς ἀμφὶ τὸν Ἐδέκωνα τῷ Ἀττήλῃ γενέσθαι τῆς ἡμετέρας ἀφίξεως μηνυτάς. Καταμεινάντων δὲ σὺν ἡμῖν καὶ τῶν ξαναγησάντων ἡμᾶς βαρβάρων, ἀμφὶ δειλὴν ὀψίαν δεῖπνον ἡμῶν αἰρουμένων, κρότος ἵππων ὡς ἡμᾶς ἐρχομένων ἤκούετο. Καὶ δὴ ἄνδρες δύο Σχύθαι παρεγίνοντο ὡς τὸν Ἀττήλαν

ἡμᾶς ἀπιέναι παρακελεύόμενοι. Ἡμῶν δὲ πρότερον ἐπὶ τὸ δεῖπνον αὐτοὺς ἐλθεῖν αἰτησάντων, ἀποβάντες τῶν ἵππων εὐωχῆθησαν, καὶ ἡμῖν τῆς ὁδοῦ τῇ ὑστεραίᾳ ἡγήσαντο. Παραγενομένων δὲ ἐς τὰς Ἀττήλα σκηναὶς ἀμφὶ θ' τῆς ἡμέρας ὥρα (πολλὰ δὲ αὐτῷ ἐτύγγανον οὔσαι), ἐπὶ τε λόφου τινὸς σκηνοποιῆσαι βουλευθέντων, οἱ ἐπιτυχόντες διεκώλυσαν βάρβαροι, ὡς τῆς Ἀττήλα ἐν χθαμαλῷ ὑπαρχούσης σκηνῆς. Καταλυσάντων δὲ ὅπου τοῖς Σχύθαις ἐδόκει, Ἐδέκων καὶ Ὁρέστης καὶ Σκόττας καὶ ἕτεροι τῶν ἐν αὐτοῖς λογάδων ἦκον ἀνερωτώντες τίνων τυχεῖν ἐσπουδακότες τὴν πρεσβείαν ποιούμεθα. Ἡμῶν δὲ τὴν ἄλογον ἀποθαυμαζόντων ἐρώτησιν καὶ ἐς ἀλλήλους ὁρώντων, διετέλουν πρὸς ὄχλου τῆς ἀποκρίσεως ἔνεκα γινόμενοι. Εἰπόντων δὲ, Ἀττήλα καὶ οὐχ ἑτέροις λέγειν βασιλέα παρακελεύεσθαι, χαλεπήνας Σκόττας ἀπεκρίνατο τοῦ σφῶν αὐτῶν ἡγουμένου ἐπίταγμα εἶναι· οὐ γὰρ ἂν πολυπραγμοσύνη σφετέρᾳ παρ' ἡμᾶς ἐληλυθέναι. Φησάντων δὲ μὴ τοῦτον ἐπὶ τοῖς πρέσβεσι κεῖσθαι τὸν νόμον, ὥστε μὴ ἐντυγχάνοντας, μηδὲ ἐς ὅσιν ἐρχομένους παρ' οὓς ἐστάλησαν, δι' ἑτέρων ἀνακρίνεσθαι ὧν ἔνεκα πρεσβεύονται, καὶ τοῦτο μηδὲ αὐτοὺς ἀγνοεῖν Σχύθας θαμινὰ παρὰ βασιλέα πρεσβευσομένους· χρῆναι δὲ τῶν ἴσων κυρεῖν, μὴ γὰρ ἄλλως τὰ τῆς πρεσβείας ἐρεῖν· ὡς τὸν Ἀττήλαν ἀνέζευσαν, καὶ αὐθις ἐπανῆκον Ἐδέκωνος χωρὶς, καὶ ἅπαντα, περὶ ὧν ἐπρεσβευόμεθα, ἔλεγον, προστάττοντες τὴν ταχίστην ἀπιέναι, εἰ μὴ ἕτερα φράζειν ἔχοιμεν. Ἐπὶ δὲ τοῖς λεχθεῖσι πλέον ἔτι ἀποροῦντες (οὐ γὰρ ἦν ἐφικτὸν γινώσκειν ὅπως ἐκδηλὰ ἐγεγόνει τὰ θεῶν παρὰ-

quibus ad Attilam scripserat, explerent. Hominem igitur convenimus, et quinque profugos Hunnis tradere praecepimus, quos verbis consolatus nobiscum dimisit. Nocte transacta, a montibus Naissi Istrum versus pergentes, in angustam convallem per obliquos flexus et circuitus multos deferimur. Hic quum in ea opinione essemus, ut in occasum iter tendere existimarem, simulatque illuxit sol exorians, sese ex adverso oculis nostris objecit. Itaque qui loci situm ignorabant exclamare, tanquam sol contrarium solito cursum conficeret, et abhorrentia a constituto rerum ordine designaret: sed propter loci inaequalitatem via ea parte ad Orientem spectat. Ex illo difficili et arduo loco ad plana et uliginosa devenimus. Hic nos barbari portitores in scaphis unico ligno constantibus, quas arboribus sectis et cavatis adornant, exceperunt, et flumen transmiserunt. Et lembi quidem minime ad nos traducendos, sed ad multitudinem barbarorum trajiciendam erant preparati, quæ nobis in via occurrerat, quia Attilas ad venationem in Romanorum fines transgredi vellet. Revera autem bellum contra Romanos paravit, cujus gerendi occasionem sumebat, quod transfugæ non redderentur. Transmisso Istro, septuaginta fere stadiorum iter cum barbaris emensi in campo quodam subsistere coacti sumus, tantisper dum Edecon Attilam nostri adventus certiore faceret, manentibus interea nobiscum ex barbaris, qui nos erant deducturi. Circa vesperam nobis cœnantibus, auditus est strepitus equorum ad nos venientium. Et duo viri Scythæ advenerunt, qui nos ad

Attilam venire jusserunt. Nobis vero prius eos ad cœnam accedere rogantibus, de equis descendentes una convivium inierunt, et postridie viam præeuntes demonstrarunt. Qua die hora fere nona ad Attilæ tentoria pervenimus: nam erant ei plurima. Et quum in colle quodam tentoria figere vellemus, obvii barbari prohibuerunt, quoniam Attilæ tentorium esset in planitie positum. Quamobrem ad barbarorum arbitrium locum tentorii collocandi cepimus. Huc Edecon, Orestes, Scotta et alii ex Scythiis primores mox advenerunt, et ex nobis quæsierunt, quarum rerum consequendarum gratia hanc legationem suscepissemus. Nos vero invicem intueri, et tam ineptam percunctationem admirari. Illi nihilominus perseverare, et nobis, ut responderemus, instabant. At quum soli Attilæ, non aliis imperatorem mandata exponere jussisse respondissemus, Scotta offensus, hoc sibi a suo duce præceptum esse dixit, neque sua sponte se ad nos venisse. Nos vero obtestari, nusquam hanc legem legatis impositam, ut per alios mandata edant et palam faciant, antequam eos, ad quos missi sint, adierint, et in conspectum eorum venerint. Neque hoc Scythas nescire, qui sæpenumero legatos ad imperatorem miserint. Idem et nobis contingere par esse, neque aliter nos mandata esse dicturos. Quibus auditis ad Attilam perrexerunt, unde non multo post sine Edecone reversi, omnia, quæ cum illis agere in mandatis habebamus, dixerunt, confestimque, nisi quid aliud nobis cum illis rei esset, discedere jusserunt. Quæ ubi audivimus, animis dubii suspensique hæsimus.

βυστα (τάδε ἐν παραδύστῳ;) δεδογμένα βασιλεῖ), συμφέρειν ἡγούμεθα μηδὲν περὶ τῆς πρεσβείας ἀποκρίνεσθαι, εἰ μὴ τῆς παρὰ τὸν Ἀττήλαν εἰσόδου τύχοιμεν. Διὸ ἐφάσχομεν, εἴτε τὰ εἰρημένα τοῖς Σκύθαις, εἴτε καὶ ἕτερα ἤκομεν πρεσβευόμενοι, τοῦ σφῶν αὐτῶν ἡγουμένου τὴν πεῦσιν εἶναι, καὶ μηδαμῶς ἄλλοις τούτου χάριν διαλεχθήσεσθαι. Οἱ δὲ ἡμᾶς παραχρῆμα ἀναχωρεῖν προσέταττον. Ἐν παρασκευῇ δὲ τῆς ὁδοῦ γενομένους τῆς ἀποκρίσεως ἡμᾶς ὁ Βιγίλας κατεμέμφετο, ἐπὶ ψεύδει ἀλῶναι ἄμεινον λέγων ἢ ἀπράκτους ἀναχωρεῖν. « Εἰ γὰρ ἐς λόγους τῷ Ἀττήλα ἔτυχον, φησὶν, ἐληλυθὼς, ἐπεπείκειν ῥαδίως ἂν αὐτὸν τῆς πρὸς Ῥωμαίους ἀποστῆναι διαφορᾶς, οἷα δὴ ἐπιτήδειος αὐτῷ ἐν τῇ κατὰ Ἀνατόλιον πρεσβείᾳ γενόμενος. » Ταῦτα (Διὰ τ. conj. Haesch. Ταῦτα δ' ἔλεγεν ἐλπίζων Bekk.) εὖνουν αὐτῷ τὸν Ἐδέκωνα ὑπάρχειν· ὥστε λόγῳ τῆς πρεσβείας καὶ τῶν ὀπωσοῦν, εἴτε ἀληθῶς, εἴτε ψευδῶς, ῥηθησομένων προφάσεως τυχεῖν ἐπὶ τῷ βουλευέσασθαι περὶ τῶν αὐτοῖς κατ' Ἀττήλα δεδογμένων, καὶ ὅπως τὸ χρυσίον, οὐπερ ἔφασκε δεῖσθαι ὁ Ἐδέκων, κομίσει τὸ διανεμηθισόμενον [τοῖς ὑπ' αὐτὸν suppl. B.] ταττομένοις ἀνδράσι. Προδεδομένος δὲ ἐλελήθει. Ὁ γὰρ Ἐδέκων, εἴτε δόλῳ ὑποσχόμενος, εἴτε καὶ τὸν Ὁρέστην εὐλαβηθεὶς, μὴ ἐς τὸν Ἀττήλαν ἀγάγοι ἅπερ ἡμῖν ἐν τῇ Σερδικῇ μετὰ τὴν ἐστίασιν εἰρήκει, ἐν αἰτίᾳ ποιούμενος τὸ χωρὶς αὐτοῦ βασιλεῖ καὶ τῷ εὐνοῦχῳ ἐς λόγους αὐτὸν ἐληλυθέναι, καταμηνύει τὴν μελετηθεῖσαν αὐτῷ ἐπιβουλὴν καὶ τὸ ποσὸν τοῦ ἐκπεμφθησομένου χρυσίου, ἐκλέγει δὲ καὶ ἐφ' οἷς τὴν πρεσβείαν ἐποιούμεθα. Τῶν

δὲ φορτίων ἤδη τοῖς ὑποζυγίοις ἐπιτεθέντων, καὶ ἀνάγκη τὴν πορείαν κατὰ τὸν τῆς νυκτὸς καιρὸν ποιεῖσθαι πειρώμενοι, μετεξέτεροι τῶν βαρβάρων παραγενόμενοι ἐπιμεῖναι ἡμᾶς τοῦ καιροῦ χάριν παρακελεύεσθαι τὸν Ἀττήλαν ἔλεγον. Ἐν αὐτῷ οὖν τῷ χωρίῳ, ὅθεν καὶ διανέστημεν, ἤκον ἡμῖν βοῦν ἄγοντές τινες καὶ ποταμίους ἰχθύας παρὰ τοῦ Ἀττήλα διαπεμφθέντας. Δειπνήσαντες οὖν ἐς ὕπνον ἐτράπημεν. Ἡμέρας δὲ γενομένης ὥρόμεθα μὲν ἡμερόν τι καὶ πρῶτον παρὰ τοῦ βαρβάρου μηνυθήσεσθαι· ὁ δὲ πάλιν τοὺς αὐτοὺς ἔπειπε, παρακελευόμενος ἀπιέναι, εἰ μὴ ἔχοιμέν τι παρὰ τὰ αὐτοῖς ἐγνωσμένα λέγειν. Οὐδὲν οὖν ἀποκρινάμενοι πρὸς τὴν ὁδὸν παρασκευαζόμεθα, καίπερ τοῦ Βιγίλα διαφιλονεικοῦντος λέγειν εἶναι καὶ ἕτερα ἡμῖν ῥηθησόμενα. Ἐν πολλῇ δὲ κατηφείᾳ τὸν Μαξιμῖνον ἰδὼν, παραλαβὼν Ῥουστίκιον ἐξεπιστάμενον τὴν βαρβάρων φωνήν, ὃς σὺν ἡμῖν ἐπὶ τὴν Σκυθικὴν ἐληλύθει (οὐ τῆς πρεσβείας ἔνεκα ἀλλὰ κατὰ πρᾶξιν τινα πρὸς Κωνστάντιον, ὃν Ἰταλιώτην ὄντα ὑπογραφέα Ἀττήλα ἀπεστάλκει Ἀέτιος ὁ τῶν ἐσπερίων Ῥωμαίων στρατηγός), παρὰ τὸν Σκότταν ἀφικνούμενος (οὐ γὰρ Ὀνηγήσιος τῆνικαῦτα παρῆν), καὶ αὐτὸν προσειπὼν ὑπὸ ἑρμηνεῖ τῷ Ῥουστικίῳ ἔλεγον δῶρα πλεῖστα παρὰ τοῦ Μαξιμίνου λήψεσθαι, εἴπερ αὐτὸν τῆς παρὰ τὸν Ἀττήλαν εἰσόδου παρασκευάσοι τυχεῖν. Τὴν γὰρ αὐτοῦ πρεσβείαν οὐ μόνον Ῥωμαίοις καὶ Οὐννοῖς ξυνοίσειν, ἀλλὰ καὶ Ὀνηγησίῳ, ὃν παρ' αὐτὸν βασιλέα ἰέναι βούλεσθαι καὶ τὰ τοῖς ἔθνεσι διευκρινῆσαι ἀμφίβολα· ἀφικόμενον δὲ μεγίστων τεύξεσθαι δωρεῶν. Χρῆναι οὖν μὴ παρόντος Ὀνηγησίου

Nec enim satis intelligere poteramus, qua ratione occulta imperatoris consilia patefacta essent. Quamobrem potius esse duximus, nihil quicquam de mandatis nostris efferre, priusquam nobis Attilam adeundi potestas fieret : itaque respondimus : « Sive ea, quæ Scythæ modo protulerunt, sive alia nuntiaturi venerimus, neminem nisi ducem vestrum quærere decet, neque de his cum aliis ullo pacto disserere constituimus. » Illi vero nos quamprimum abire jusserunt. Dum reditum parabamus, Bigilas nos propter responsionem Scythis factam increpavit. Longe enim potius fuisse in mendacio deprehendi, quam re infecta domum reverti. « Si enim, inquit, cum Attila collocutus fuisset, facile illi a contentione cum Romanis discedere persuasissem, quippe qui antea familiaritatem cum illo in legatione cum Anatolio suscepta contraxi. » Atque inde Edeconem quoque bene sibi velle dixit, ideoque specie legationis et eorum, quæ vere aut falso dicturi essent, ope viam se inventuros esse speravit, qua compositas in Attilam insidias exsequerentur, et aurum, quo Edecon sibi ad eam rem opus esse eunucho dixerat, afferretur, quod certis hominibus divideretur. Sed Bigilam latebat se proditum : Edecon enim, sive simulate cum eunucho pactus, sive ut ab Oreste sibi caveret, ne is illud quod in Serdica inter cœnandum nobis indicaverat, ad Attilam deferret, nimirum se, remoto Oreste, secretos sermones cum imperatore et eunucho habuisse, Attilæ comparatam in ipsum conjurationem aperuit, et auri summam, quam in eam

rem mitti convenerat, simul et ea quæ per nos in ista legatione tractanda erant, enuntiavit. Jumentis jam adornatis et necessitate ad iter tempore noctis carpendum adacti, occurrere ex barbaris, qui dicerent, Attilam jubere nos propter tempus noctis intempestivum remanere. In eundem igitur locum, unde proficiscebamur, præsto fuere qui bovem agebant et pisces fluviatiles nobis ab Attila missos afferrebant. Cœnati nos dormitum contulimus. Luce orta in spem adducebamur, Attilam se ad lenitatem daturum, et aliquod mite responsum ad nos ab ipso emanaturum. Ille vero denuo eosdem misit, jussitque abire, si nihil aliud negotii, nisi quod jam omnibus cognitum esset, nobis cum illo intercederet. Nullo dato responso ad iter nos accinximus, etsi Bigilas omni ope contenderet, ut responderemus nos alia dicenda habere. Ego vero quum Maximinum mœrore confici viderem, assumpto Rusticio, qui barbarorum linguæ peritus erat et nobiscum in Scythiam venerat (non legationis nostræ causa, sed ob rem privatam aditurus Constantium ex Italia oriundum, quem ad Attilam Aetius, Occidentalium Romanorum dux, ut illi ab epistolis esset, miserat), Scottam adii (nec enim aderat Onegesius), et cum illo per Rusticium interpretem collocutus, eum plurima dona a Maximino latum dixi, si illi aditus ad Attilam copiam faceret. Legatum venire enim de rebus, quæ non solum Romanis et Hunnis maximam essent utilitatem allaturæ, sed etiam ipsi Onegasio. Imperatorem enim poscere, illum ad se legatum ab Attila mitti, qui dijudicaret controversias inter utramque gentem,

ἡμῖν, μᾶλλον δὲ τὰδελφῶ ἐπὶ τῇ ἀγαθῇ συναγωνίζεσθαι πράξει. Πείθεσθαι δὲ καὶ αὐτῷ τὸν Ἀττήλαν μεμαθηκέναι ἔλεγον· οὐκ ἐν ἀκοῇ δὲ ἔσεσθαι βεβαίως τὰ κατ' αὐτὸν, εἰ μὴ γε πείρα τὴν αὐτοῦ γνοίημεν δύναμιν. Ὅς δὲ ὑπολαβὼν μηκέτι ἀμφιβόλους εἶναι ἔφη τοῦ καὶ αὐτὸν ἴσα τῶ ἀδελφῷ παρὰ Ἀττήλα λέγειν τε καὶ πράττειν. Καὶ παραχρῆμα τὸν ἵππον ἀναβάς ἐπὶ τὴν Ἀττήλα διήλασε σκηνήν. Πρὸς δὲ τὸν Μαξιμίον ἐπανελθὼν ἀλύοντα ἅμα τῷ Βιγίλα καὶ διαπορούμενον ἐπὶ τοῖς καθεστῶσιν ἔλεγον ἅ τε τῷ Σκόττα διείλεγμα καὶ ἅπερ παρ' αὐτοῦ ἡκηκόειν, καὶ ὡς δεῖ τὰ τῷ βαρβάρῳ δοθησόμενα παρασκευάζειν δῶρα καὶ τὰ αὐτῷ παρ' ἡμῶν ῥηθησόμενα ἀναλογίζεσθαι. Ἀμφοτέροι οὖν ἀναπηδήσαντες (ἐπὶ γὰρ τοῦ ἐδάφους καὶ τῆς πόας κεῖσθαι σφᾶς συνέβαινε) ἐπῆνεσάν τε τὴν πρᾶξιν, καὶ τοὺς ἤδη μετὰ τῶν ὑποζυγίων ἐξορμήσαντας ἀνεκάλουν, καὶ διεσκέψαντο ὅπως τε προσείποιεν τὸν Ἀττήλαν, καὶ ὅπως αὐτῷ τὰ τε βασιλέως δῶρα δοῖεν καὶ ἅπερ αὐτῷ ὁ Μαξιμῖνος ἐκόμιζεν. Ἀμφὶ δὲ ταῦτα πονουμένους διὰ τοῦ Σκόττα ὁ Ἀττήλας μετεπέμψατο, καὶ δῆτα ἐς τὴν ἐκείνου παραγινόμεθα, ὑπὸ βαρβαρικοῦ κύκλῳ πεφρουρημένην πλήθους. Ὡς δὲ εἰσόδου ἐτύχομεν, εὗρομεν ἐπὶ ξυλίνου δίφρου τὸν Ἀττήλαν καθήμενον. Στάντων δὲ ἡμῶν μικρὸν ἀπωτέρω τοῦ θρόνου, προσελθὼν ὁ Μαξιμῖνος ἡσπάσατο τὸν βάρβαρον, τὰ τε παρὰ βασιλέως γράμματα δὸς ἔλεγεν, ὡς σὼν εἶναι αὐτὸν καὶ τοὺς ἀμφ' αὐτὸν εὐχεται βασιλεύς. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, ἔσεσθαι Ῥωμαίοις ἅπερ αὐτῷ βούλονται. Καὶ ἐπὶ τὸν Βιγίλαν

εὐθὺς τρέπει τὸν λόγον, θηρίον ἀναιδὲς ἀποκαλῶν, ὅτου χάριν παρ' αὐτὸν ἐλθεῖν ἠθέλησεν ἐπιστάμενος τὰ τε αὐτῷ καὶ Ἀνατολίῳ ἐπὶ τῇ εἰρήνῃ δόξαντα, ὡς εἶρητο μὴ πρότερον πρέσβεις παρ' αὐτὸν ἐλθεῖν, πρὶν ἢ πάντες οἱ φυγάδες ἐκδοθεῖεν βαρβάροις. Τοῦ δὲ φήσαντος, ὡς ἐκ Σκυθικοῦ γένους παρὰ Ῥωμαίοις οὐκ εἴη φυγάς (τοὺς γὰρ ὄντας ἐκδοδῶσθαι), χαλεπήνας μᾶλλον καὶ αὐτῷ πλεῖστα λοιδορησάμενος μετὰ βοῆς ἔλεγεν, ὡς αὐτὸν ἀνασκολοπίσας πρὸς βορὰν οἰωνοῖς ἐδεδώκει ἄν, εἰ μὴ γε τῷ τῆς πρεσβείας θεσμῷ λυμαίνεσθαι ἐδόκει τῷ ἐπὶ τῇ ἀναιδείᾳ καὶ τῇ τῶν λόγων ἰταμότῃ ἐπιθεῖναι δίκην· φυγάδας γὰρ τοῦ σφετέρου ἔθνους παρὰ Ῥωμαίοις εἶναι πολλοὺς, ὧν ἐκέλευε τὰ ὀνόματα ἐγγεγραμμένα χάρτῃ τοὺς ὑπογραφέας ἀναγινώσκειν. Ὡς δὲ διεξῆλθον ἅπαντας, προσέταττε μηδὲν μελλήσαντα ἀπιέναι· συμπέμψειν δὲ αὐτῷ καὶ Ἡσλαν Ῥωμαίοις λέγοντα, πάντας τοὺς παρὰ σφίσι καταφυγόντας βαρβάρους ἀπὸ τῶν Καρπιλεόνος χρόνων, ὃς ὠμήρευσεν παρ' αὐτῷ παῖς ὢν Ἀετίου τοῦ ἐν τῇ ἐσπέρᾳ Ῥωμαίων στρατηγοῦ, ἐκπέμψαι παρ' αὐτόν. Καὶ γὰρ [οὐ] συγχωρήσειν τοὺς σφετέρους θεράποντας ἀντίον αὐτοῦ ἐς μάχην ἰέναι, καίπερ μὴ δυναμένους ὠφελεῖν τοὺς τὴν φυλακὴν αὐτοῖς τῆς οἰκειᾶς ἐπιτρέψαντας γῆς. Τίνα γὰρ πόλιν ἢ ποῖον φρούριον σεσωσθαι, ἔλεγεν, ὑπ' ἐκείνων, οὔπερ αὐτὸς ποιῆσαι τὴν αἵρεσιν ὥρμησεν; Ἀπαγγεῖλαντας δὲ τὰ αὐτῷ περὶ τῶν φυγάδων δεδογμένα, αὐθις ἐπανήκειν μηνύοντας πότερον αὐτοὺς ἐκδιδόναι βούλονται ἢ τὸν ὑπὲρ αὐτῶν ἀναδέχονται πόλεμον. Παρακελευσάμενος

unde nonnisi ingentibus donis cumulatus esset rediturus. Oportere igitur illum, quum Onegesius non adsit, in tam præclara actione nos aut potius fratrem ipsum adjuvare. Et ipsi quoque Attilam plurimum fidere dixi nos accepisse; sed non satis firma esse audita, nisi re ipsa notum faceret quantum illi Attila tribueret. Atque ille: « Ne amplius, inquit, dubi sitis. Æque ac frater apud Attilam valeo auctoritate, seu verbis, seu facto opus est. » Et ascenso equo, ad Attilæ tentorium contendit. Ego vero ad Maximinum rediens, qui una cum Bigilaangebatur animo, et incertus erat quid constituendum esset, narravi sermones quos habueram cum Scotta, et quæ ab ipso audieram; atque adeo illum excitavi ad præparanda munera quæ barbaro offerenda essent, et præmeditandum quibus verbis Attilam affaretur. Surrexerunt igitur (offenderam enim illos in solo herbido jacentes), et operam a me egregie navatam laudaverunt, et eos, qui se jam cum jumentis itineri accinxerant, revocarunt. Tum etiam qua oratione Attilam aggredierentur, et quo modo dona imperatoris, et quæ Maximinus ipse afferebat, traderent, inter se agitarunt. Dum in harum rerum cura versabamur, Attilas nos per Scottam arcessivit: itaque ad ejus tentorium iter direximus, quod barbarorum multitudinem, qui in orbem excubias agebant, erat circumdatum. Introducti Attilam sedentem in sella lignea invenimus. Stetimus paulo remotius ab ejus solio: mox processit Maximinus et salutavit barbarum. Et imperatoris litteras tradens, dixit, salvum et incolumem illum suosque precari imperatorem. Et barbarus, « Sit et Romanis quemadmodum et

mihi cupiunt, » inquit. Statimque ad Bigilam convertit orationem, feramque impudentem vocans, quærebat quare impulsus ad ipsum venisset, quum sibi eorum, quæ et ipse et Anatolius de pace sensissent, conscius esset: non enim prius ad se legatos accedere debuisset, quam omnes profugi, qui apud Romanos exstarent, reddituri essent. Bigila vero respondente, nullum amplius apud Romanos reperiri transfugam Scythici generis; omnes enim redditos esse; magis exasperatus Attilas, in eum multa probra et convicia ingressus, et cum clamore dixit, se illum in crucem acturum et prædam vulturibus præbiturum fuisse, nisi leges legationis hac impudentis ejus orationis et temeritatis poena offendere vereretur. Etenim restare adhuc apud Romanos plures transfugas, quorum nomina, ut erant in charta descripta, jussit scribas recitare. Hi ubi omnia legerant, Attilas Bigilam una cum Esila sine mora proficisci jussit Romanis denuntiandum, ut omnes transfugas Scythicæ nationis, quotquot in eorum potestate essent, redderent, a tempore Carpilionis, filii Aetii, Romanorum Occidentalium ducis, qui obses apud eum fuerat. Non enim se servos suos secum manus conserere passurum esse, quanquam ne iis quidem, qui suæ ditionis custodiam illis commiserint, prodesse possint. Quæ enim urbs, quod castellum ab illis possit defendi, quod evertere aut diruere apud se constitutum habuerint? Postquam exposuerint a se de transfugis decreta, redire eos quamprimum jussit renuntiandum, utrum transfugas reddere, an bellum eo nomine malint suscipere. Prius vero Maximinum paulum expectare jubens, dum ad

δὲ πρότερον καὶ τὸν Μαξιμίον ἐπιμένειν, ὡς δι' αὐτοῦ περὶ τῶν γεγραμμένων ἀποκρινόμενος βασιλεῖ, ἐπέτρεπε τὰ δῶρα. Δόντες τοίνυν καὶ ἐπανιόντες ἐς τὴν σκηνὴν, ἐκάστου τῶν λεχθέντων περὶ ἰδιολογούμεθα. Καὶ Βιγίλα θαυμάζοντος ὅπως πάλαι αὐτῷ πρεσβευομένῳ ἡπιός τε καὶ πρᾶος νομισθεὶς τότε χαλεπῶς ἐλοιδορήσατο, ἔλεγον, μή ποτέ τινες τῶν βαρβάρων τῶν ἐν Σερδικῇ ἐστιαθέντων σὺν ἡμῖν δυσμενῇ αὐτῷ τὸν Ἀττήλαν παρεσκεύασαν, ἀπαγγείλαντες, ὡς θεὸν μὲν τὸν Ῥωμαίων ἐκάλει βασιλέα, ἄνθρωπον δὲ τὸν Ἀττήλαν. Τοῦτον τὸν λόγον ὁ Μαξιμῖνος ὡς πιθανὸν ἐδέχετο, οἷα δὲ ἀμέτοχος ὢν τῆς συνωμοσίας ἦν κατὰ τοῦ βαρβάρου ὁ εὐνοῦχος ἐποιήσατο. Ὁ δὲ Βιγίλας ἀμφίβολός τε ἦν, καὶ ἐμοὶ ἐδόκει προφάσεως ἀπορεῖν, δι' ἣν αὐτῷ ὁ Ἀττήλας ἐλοιδορήσατο· οὔτε γὰρ τὰ ἐν Σερδικῇ, ὡς ὕστερον ἡμῖν διηγείτο, οὔτε τὰ τῆς ἐπιβουλῆς εἰρῆσθαι τῷ Ἀττήλα ἐνόμιζεν, μηδενὸς μὲν ἐτέρου τῶν ἐκ τοῦ πλήθους διὰ τὸν ἐπικρατοῦντα κατὰ πάντων φόβον ἐς λόγους αὐτῷ θαρροῦντος ἔλθεῖν, Ἐδέκωνος δὲ πάντως ἐχεμυθήσοντος διὰ τε τοὺς ὅρκους καὶ τὴν ἀδελίαν τοῦ πράγματος, μή ποτε καὶ αὐτὸς, ὡς τοιούτων μέτοχος λόγων, ἐπιτήδειος νομισθεὶς, θάνατον ὑφέξει ζημίαν. Ἐν τοιαύτῃ οὖν ἀμφιβολίᾳ τυγχάνουσιν ἐπιστὰς Ἐδέκων, καὶ τὸν Βιγίλαν ἔξω τῆς ἡμετέρας ἀπαγαγὼν συνόδου, ὑποκρινάμενός τε ἀληθίζεσθαι τῶν αὐτοῖς βεβουλευμένων ἕνεκα, καὶ τὸ χρυσίον κομισθῆναι παρακελευσάμενος τὸ δοθησόμενον τοῖς ἅμα αὐτῷ περὶ τὴν πρᾶξιν ἐλευσομένοις, ἀνεχώρει. Πολυπραγμονοῦντα

δὲ τίνες οἱ τοῦ Ἐδέκωνος πρὸς αὐτὸν λόγοι, ἀπατᾶν ἔσπευδεν ἡπατημένος αὐτὸς, καὶ τὴν ἀληθῆ αἰτίαν ἀποκρυψάμενος ἔφασκε παρ' αὐτοῦ Ἐδέκωνος εἰρῆσθαι, ὡς καὶ αὐτῷ ὁ Ἀττήλας περὶ τῶν φυγάδων χαλεπαῖνοι· ἔδει γὰρ ἢ πάντας ἀπολαβεῖν, ἢ πρέσβεις ἐκ τῆς μεγίστης ἐξουσίας ἀφικέσθαι πρὸς αὐτόν. Ταῦτα διαλεγόμενοι παραγενόμενοί τινες τῶν Ἀττήλα ἔλεγον, μήτε Βιγίλαν, μήτε ἡμᾶς Ῥωμαῖον αἰχμάλωτον ἢ βάρβαρον ἀνδράποδον ἢ ἵππους ἢ ἕτερόν τι πλὴν τῶν εἰς τροφήν ὠνεῖσθαι, ἄχρις οὗ τὰ μεταξὺ Ῥωμαίων καὶ Οὐννων ἀμφίβολα διακριθεῖη. Σεσοφισμένως δὲ ταῦτα καὶ κατὰ τέχνην ἐγένετο τῷ βαρβάρῳ, ὥστε τὸν μὲν Βιγίλαν βραδίως ἐπὶ τῇ κατ' αὐτοῦ ἀλῶναι πράξει ἀποροῦντα αἰτίας, ἐφ' ἧπερ τὸ χρυσίον κομίζοι, ἡμᾶς δὲ προφάσει ἀποκρίσεως ἐπὶ τῇ πρεσβείᾳ δοθησομένης Ὀνηγήσιον ἀπεκδέξασθαι, τὰ δῶρα κομιούμενον ἅπερ ἡμεῖς τε διδόναι ἐβουλόμεθα καὶ βασιλεὺς ἀπεστάλκει. Συνέβαινε γὰρ αὐτὸν σὺν τῷ πρεσβυτέρῳ τῶν Ἀττήλα παίδων ἐς τὸ τῶν Ἀκατιζήρων (1. Ἀκατίρων) ἔθνος ἐστάλθαι, ὃ ἔστι Σκυθικὸν ἔθνος, παρέστη δὲ τῷ Ἀττήλα ἐξ αἰτίας τοιαύτης. Πολλῶν κατὰ φύλα καὶ γένη ἀρχόντων τοῦ ἔθνους, Θεοδόσιος ὁ βασιλεὺς ἐκπέμπει δῶρα, ὥστε ὁμονοία σφετέρᾳ ἀπαγορεῦσαι μὲν τῇ τοῦ Ἀττήλα συμμαχίᾳ, τὴν δὲ πρὸς Ῥωμαίους συμμαχίαν (εἰρήνην Hoesch.) ἀσπάζεσθαι. Ὁ δὲ τὰ δῶρα ἀποκομίζων οὐ κατὰ τάξιν ἐκάστῳ τῶν βασιλέων τοῦ ἔθνους δίδωσιν, ὥστε τὸν Κουρίδαχον πρεσβύτερον ὄντα τῇ ἀρχῇ, τὰ δῶρα δεξάμενον δεύτερον, οἷα δὲ περιοφθέντα

ea, quæ imperator scripserat, per se responsum daret, munera petiit. Quæ postquam dedimus, in tentorium nostrum nos recepimus, et de singulis, quæ dicta fuerant, inter nos disseruimus. Quum autem Bigilas admiraretur quæ fieret ut Attilas, qui sibi jampridem, quum legatus ad illum venisset, comis et perhumanus visus esset, tunc se acerbis contumeliis affecisset, dixi, vereri me, ne qui ex barbaris, qui in Serdica nobiscum epulati erant, Attilam infensum nobis reddidissent, et Bigilam Romanorum imperatorem deum, Attilam vero hominem appellasse, retulissent. Quam orationem Maximinus ut verisimilem est amplexus, quia conjurationis in Attilam ab eunucho initæ particeps non fuerat. Sed Bigilas ambiguus animi erat, neque causam suspicari posse videbatur, quare Attilas eum tam acerbis conviciis insectatus esset. Nec enim in animum suum inducere poterat, ut nobis postea retulit, enuntiata fuisse, quæ in convivio in Serdica dicta fuerant, nec conjurationem in Attilam detectam, quum nemo ex omni multitudine quæ Attilam circumstabat, excepto Edecone, præ metu, qui omnium mentes pervaserat, cum Attila sermonem instituere auderet; Edeconem autem studiose operam daturum censeret, omnia silentio transigere, tum propter iusjurandum, tum propter negotii gravitatem: ne, quia clandestinis in Attilam consiliis interfuerat, reus judicatus, poena mortis afficeretur. Hæc quum ambigua mente volveremus, Edecon supervenit, et abducto a nostro cœtu Bigila (fingebat enim velle vere et serio de præmeditatis inter eos insidiis agere), ubi aurum afferri præcepit, quod his daretur, qui

exsequendo facinori operam navaturi essent, discessit. Ego vero quum Bigilam curiosius inquirerem, quos sermones secum Edecon habuisset, decipere conatus est, deceptus et ipse, et veram causam occultans commentus est sibi Edeconem dixisse, Attilam illi quoque propter transfugas succensuisse. Oportuisse enim aut omnes restitui, aut legatos summa auctoritate præditos ad illum venire. Hæc dum loquebamur, advenere ab Attila, qui Bigilam et nos prohiberent, captivum Romanum aut barbarum mancipium aut equos aut quicquam aliud emere, præterquam quæ ad victum necessaria essent, donec inter Romanos et Hunnos de rebus controversis convenisset. Hæc callide et præmeditato consilio barbarus faciebat, quo facilius Bigilam in consilio contra se exsequendo deprehenderet, quum nullam satis idoneam causam comminisci posset, cur aurum afferret. Nos porro prætentata causa responsi, quod ad legationem editurus erat, Onegesium opperiri coegit, ut munera, quæ ad eum imperator miserat, et tradere volebamus, acciperet. Etenim tum forte Onegesius una cum seniore ex Attilæ liberis ad Acatiros missus fuerat. Illa gens est Scythica, quæ in potestatem Attilæ hac de causa venit. In eam gentem plures secundum populos et tribus imperium exercebant, quos imperator Theodosius, firmata inter eos concordia, ab Attilæ societate ad colendam cum Romanis pacem et societatem muneribus traducere conatus est. Qui ea munera attulerat non pro cuiusque gentis regis merito et gradu ea distribuerat. Curidachus enim secundo loco acceperat, qui regum antiquior, pri-

καὶ τῶν σφετέρων στερηθέντα γερῶν, ἐπικαλέσασθαι τὸν Ἀττήλαν κατὰ τῶν συμβασιλευόντων, τὸν δὲ μὴ μελλήσαντα πολλὴν ἐκπέμψαι δύναμιν, καὶ τοὺς μὲν ἀνελόντα, τοὺς δὲ παραστησάμενον καλεῖν τὸν Κουρίδαχον τῶν νικητηρίων μεθέξοντα. Τὸν δὲ ἐπιβουλὴν ὑποτοπήσαντα εἰπεῖν, ὡς χαλεπὸν ἀνθρώπῳ ἔλθεῖν ἐς ὄψιν θεοῦ· εἰ γὰρ οὐδὲ τὸν τοῦ ἡλίου δίσκον ἀτενῶς ἔστιν ἰδεῖν, πῶς τὸν μέγιστον τῶν θεῶν ἀπαθῶς τις ὄψοιτο; Οὕτως μὲν ὁ Κουρίδαχος ἔμεινεν ἐπὶ τοῖς σφετέροις καὶ διεφύλαξε τὴν ἀρχὴν, τοῦ λοιποῦ παντὸς τοῦ Κατζίρων (1. Ἀκατίρων) ἔθνους τῷ Ἀττήλᾳ παραστάντος· οὐπὲρ ἔθνους βασιλέα τὸν πρεσβύτερον τῶν παίδων καταστήσαι βουλόμενος Ὀνηγήσιον ἐπὶ ταύτην ἐκπέμπει τὴν πρᾶξιν. Διὸ δὴ καὶ ἡμᾶς, ὡς εἴρηται, ἐπιμεῖναι παρακελευσάμενος, τὸν Βιγίλαν διαφῆκεν ἅμα Ἡσλᾳ προφάσει μὲν τῶν φυγάδων ἐς τὴν Ῥωμαίων διαβησόμενον, τῇ δὲ ἀληθείᾳ τῷ Ἐδέκῳ τὸ χρυσίον κομιοῦντα.

Τοῦ δὲ Βιγίλα ἐξορμήσαντος, μίαν μετὰ τὴν ἐκείνου ἀναχώρησιν ἡμέραν ἐπιμείναντες, τῇ ὑστεραίᾳ ἐπὶ τὰ ἀρκτικώτερα τῆς χώρας σὺν Ἀττήλᾳ ἐπορεύθημεν. Καὶ ἄχρι τινὸς τῷ βαρβάρῳ συμπροελθόντες ἐτέραν ὁδὸν ἐτράπημεν, τῶν ξεναγούντων ἡμᾶς Σκυθῶν τοῦτο ποιεῖν παρακελευσαμένων, ὡς τοῦ Ἀττήλα ἐς κώμην τινὰ παρεσομένου, ἐν ᾗ γαμεῖν θυγατέρα Ἐσκάμ ἐβούλετο, πλείστας μὲν ἔχων γαμετάς, ἀγόμενος δὲ καὶ ταύτην κατὰ νόμον τὸν Σκυθικόν. Ἐνθὲνδε ἐπορευόμεθα ὁδὸν ὁμαλὴν, ἐν πεδίῳ κειμένην, ναυσιπόροις τε προσεβάλομεν ποταμοῖς, ὧν οἱ μέγιστοι μετὰ τὸν Ἴστρον ὃ τε Δρήκων λεγόμενος καὶ ὁ Τίγας καὶ ὁ Τι-

φῆσας ἦν. Καὶ τούτους μὲν ἐπεραιώθημεν τοῖς μονοξύλοις πλοίοις, οἷς οἱ προσοικοῦντες τοὺς ποταμοὺς κέχρηται· τοὺς δὲ λοιποὺς ταῖς σχεδίαις διεπλεύσαμεν, ἃς ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν οἱ βάρβαροι διὰ τοὺς λιμνάζοντας φέρουσι τόπους. Ἐχορηγοῦντο δὲ ἡμῖν κατὰ κώμας τροφαί, ἀντὶ μὲν σίτου κέγχρος, ἀντὶ δὲ οἴνου ὁ μέδος ἐπιχωρίως καλούμενος. Ἐκομίζοντο δὲ καὶ οἱ ἐπόμενοι ἡμῖν ὑπηρέται κέγχρον καὶ τὸ ἐκ κριθῶν χορηγούμενοι πόμα· κάμον οἱ βάρβαροι καλοῦσιν αὐτό. Μακρὰν δὲ ἀνύσαντες ὁδὸν περὶ δειλὴν ὁψίαν κατεσκηνώσαμεν πρὸς λίμνην τινὴ, πότιμον ὕδωρ ἐχούσῃ, ὅπερ οἱ τῆς πλησίον ὑδρεύοντο κώμης. Πνεῦμα δὲ καὶ θύελλα ἐξαπίνης διαναστᾶσα μετὰ βροντῶν καὶ συγχῶν ἀστραπῶν καὶ ὄμβρου πολλοῦ οὐ μόνον ἡμῶν ἀνέτρεψε τὴν σκηνὴν, ἀλλὰ καὶ τὴν κατασκευὴν σύμπασαν ἐς τὸ ὕδωρ ἐκύλισε τῆς λίμνης. Ὑπὸ δὲ τῆς κρατούσης τὸν ἀέρα ταραχῆς καὶ τοῦ συμβάντος δειματωθέντες τὸ χωρίον ἀπελείπομεν καὶ ἀλλήλων ἐχωρίζόμεθα, ὡς ἐν σκότῳ καὶ ὑετῷ, τραπέντες ὁδὸν ἣν αὐτῷ ῥαδίαν ἕκαστος ἔσσεσθαι ὤτετο. Ἐς δὲ τὰς καλύβας τῆς κώμης παραγενόμενοι (τὴν αὐτὴν δὲ πάντες διαφόρως ἐτράπημεν), ἐς ταύτῃσιν ἐποιούμεθα. Ἐκπηδῆσαντες δὲ οἱ Σκυθαὶ διὰ τὸν θόρυβον, τοὺς καλάμους οἷς πρὸς τῷ πυρὶ κέχρηται ἀνέκαιον, φῶς ἐργαζόμενοι, καὶ ἀνηρώτων ὅτι βουλόμενοι κεκράγαμεν. Τῶν δὲ σὺν ἡμῖν βαρβάρων ἀποκριναμένων, ὡς διὰ τὸν χειμῶνα διαταραττόμεθα, πρὸς σφᾶς τε αὐτοὺς καλοῦντες ὑπεδέχοντο, καὶ ἀλεὰν παρεῖχον καλάμους πλείστους ἐναύοντες. Τῆς δὲ

mus accipere debuerat. Ille, tanquam contemptus et sibi debitis præmiis frustratus, Attilam contra ceteros reges auxilio vocaverat. Is nihil cunctatus, magno exercitu emissis eorum alios sustulit, alios ad deditionem compulit. Deinde Curidachum ad se vocat, tanquam illi quæ ex victoria consecutus fuerat, impertiturus. Sed iste, dolum et insidias suspicatus, difficile et grave esse homini respondit, in dei conspectum venire. Si enim immotis oculis solis orbem intueri nemo potest, quomodo quis sine sensu doloris cum deorum maximo congregiatur? Atque ita Curidachus regnum suæque omnia salva sibi et integra conservavit, et reliqua omnis Acatiorum regio in jus ditionemque Attilæ concessit. Ei genti quum seniore ex filiis regem Attilas constituere decrevisset, ad hanc rem conficiendam Onegesium miserat. Itaque nos exspectare, ut dictum est, iubens, Bigilam cum Esla ad Romanos amandavit, specie quidem transfugarum repetendorum, sed revera, ut aurum Edeconi promissum afferret.

Post Bigilæ discessum unum tantum diem in his locis commorati, postridie una cum Attila ad loca magis ad septemtrionem vergentia profecti sumus. Haud longum viæ spatium cum barbaris progressi, alio iter vertimus, Scythiis, qui viam ducebant, nos id facere iubentibus. Attilas interea in quodam vico substitit, in quo filiam Escam uxorem, etsi plures alias haberet, Scytharum legibus id permittentibus, ducere voluit. Illinc facili et æquali via per planitiem iter fecimus, et in multos fluvios navigabiles inci-

dimus. Quorum post Istrum maximi sunt Drecon dictus, et Tigas et Tiphesas. Et hos quidem naviculis unico ligno confectis, quas in quotidiano usu habent qui ad flumina habitant, reliquos ratibus, quos barbari curribus imponunt, et per loca restagnantia important, trajecimus. Congerebantur vero nobis ex vicis commeatus, pro frumento milium, pro vino medus; sic enim locorum incolæ vocant. Servi quoque, qui nos comitabantur, milium accipiebant et potionem ex hordeo, quam camum barbari appellant. Longa via confecta, die ad noctem inclinante, ad paludem quandam, ad quam aquatum (erat enim ejus aqua potui apta) proximi vici incolæ ibant, tentoria fiximus. Ingens ventus et procella repente exorta cum tonitru et crebris fulguribus et multo imbre tentorium nostrum disjecit, et omnia nostra utensilia in proximam paludem volvit. Turbinibus in aere excitatis, et casu, qui contigerat, perterrefacti, locum illum deseruimus, et dissociati, huc illuc palantes, viam unusquisque nostrum, quam sibi commodam duxit, sub tenebris et imbribus est persecutus. Tandem tuguria vici subeuntes (illuc enim divisim itineribus omnes diverteramus) convenimus, et ea, quæ nobis deerant, cum clamore perquisivimus. Ad quem strepitum Scythæ exsiliētes, calamos, quibus ad ignem utuntur, accenderunt, atque comparato sic lumine, interrogarunt, quid nobis vellemus, qui tantos clamores ederemus. Barbari, qui nos comitabantur, responderunt, nos tempestate percussos turbari. Itaque nos liberaliter invitatos hospitio exceperunt, et ca-

ἐν τῇ κόμῃ ἀρχούσης γυναικὸς (μία δὲ αὕτη τῶν Βλήδα γυναικῶν ἐγεγόνει) τροφὰς ἡμῖν διαπεμφαμένης καὶ ἐπὶ συνουσίᾳ γυναικῆς εὐπρεπεῖς (Σκυθικὴ δὲ αὕτη τιμή), τὰς μὲν γυναικῆς ἐκ τῶν προκειμένων ἐδωδίσμων φιλοφρονησάμενοι τῇ πρὸς αὐτὰς ὁμιλίᾳ ἀπηγορεύσαμεν· ἐγκαταμείναντες δὲ ταῖς καλύβαις ἅμα ἡμέρᾳ ἐς τὴν τῶν σκευῶν ἐτράπημεν ἀναζήτησιν, καὶ σύμπαντα εὐρηκότες, τὰ μὲν ἐν τῷ χωρίῳ, οὐπὲρ ἐν τῇ προτεραίᾳ καταλύσαντες ἐτύχομεν, τὰ δὲ καὶ πρὸς τῇ ὄχθῃ τῆς λίμνης, τὰ δὲ καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ὕδατι, ἀνελάβομεν. Καὶ ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐν τῇ κόμῃ διετρίψαμεν ἅπαντα διατερσαίνοντες· ὃ τε γὰρ χειμῶν ἐπέπαυτο καὶ λαμπρὸς ἥλιος ἦν. Ἐπιμεληθέντες δὲ καὶ τῶν ἵππων καὶ τῶν λοιπῶν ὑποζυγίων παρὰ τὴν βασιλίδαν ἀφικόμεθα, καὶ αὐτὴν ἀσπασάμενοι καὶ δώροις ἀμειψάμενοι, τρισὶ τε ἀργυραῖς φιάλαις καὶ ἐρυθροῖς δέρμασι καὶ τῷ ἐξ Ἰνδίας πεπέρει καὶ τῷ καρπῷ τῶν φοινίκων καὶ ἐτέροις τραγήμασι διὰ τὸ μὴ ἐπιχωριάζειν τοῖς βαρβάροις οὓσι τιμίους, ὑπέξιμεν, εὐξάμενοι αὐτῇ ἀγαθὰ τῆς ξενίας πέρι. Ἡμερῶν δὲ ζ' ὁδὸν ἀνύπαντες ἐν κόμῃ τινὶ ἐπεμείναμεν, τῶν ξεναγούντων παρακελευσαμένων Σκυθῶν, οἷα δὴ τοῦ Ἀττήλα ἐς αὐτὴν ἐμβαλοῦντος τὴν ὁδὸν καὶ ἡμῶν κατόπιν αὐτοῦ πορεύεσθαι ὀφειλόντων. Ἐνθα δὲ ἐνετυγχάνομεν ἀνδράσι τῶν ἐσπερίων Ῥωμαίων καὶ αὐτοῖς παρὰ τὸν Ἀττήλαν πρεσβευομένοις· ὧν Ῥωμύλος ἦν, ἀνὴρ τῇ τοῦ κόμητος ἀξία τετιμημένος, καὶ Πριμοῦτος (infra : Προμοῦτος) τῆς Νωρίκων ἀρχῶν χώρας, καὶ Ῥωμανὸς στρατιωτικοῦ τάγματος ἡγεμῶν. Συνῆν δὲ αὐτοῖς Κωνσταντίος, ὃν ἀπεστάλκει Ἀέτιος παρὰ τὸν Ἀττήλαν

ὑπογραφέως χάριν, καὶ Τατοῦλος δ' Ὁρέστου πατὴρ τοῦ μετὰ Ἐδέκωνος, οὗ τῆς πρεσβείας ἕνεκα, ἀλλὰ οἰκειότητος χάριν ἅμα σφίσιν αὐτοῖς τὴν πορείαν ποιούμενοι, Κωνσταντίος μὲν διὰ τὴν ἐν ταῖς Ἰταλίαις προϋπάρξασαν πρὸς τοὺς ἀνδρας γυνῶσιν, Τατοῦλος δὲ διὰ συγγένειαν. Ὁ γὰρ αὐτοῦ παῖς Ὁρέστης Ῥωμύλου θυγατέρα ἐγεγαμήκει, ἀπὸ Παταβίωνος τῆς ἐν Νωρίκῳ πόλεως.... Ἐπρεσβεύοντο ἐκμειλιττόμενοι τὸν Ἀττήλαν, ἐκδοθῆναι αὐτῷ βουλούμενον Σιλβανόν, Ἀρμίου (ἀργυρίου? Val.) τραπέζης κατὰ τὴν Ῥώμην προεστῶτα, ὡς φιάλας χρυσᾶς παρὰ Κωνσταντίου δεξάμενον, ὃς ἐκ Γαλατῶν μὲν τῶν ἐν τῇ ἐσπέρᾳ ὠρμαῖτο, ἀπέσταλτο δὲ καὶ αὐτὸς παρὰ Ἀττήλαν τε καὶ Βλήδαν, ὥσπερ ὁ μετ' αὐτὸν Κωνσταντίος, ὑπογραφέως χάριν. Κατὰ δὲ τὸν χρόνον ἐν ᾧ ὑπὸ Σκυθῶν ἐν τῇ Παιόνων ἐπολιορκεῖτο τὸ Σίρμιον, τὰς φιάλας παρὰ τοῦ τῆς πόλεως ἐπισκόπου ἐδέξατο ἐφ' ᾧ αὐτὸν λύσασθαι, εἴ γε περιόντος αὐτοῦ ἀλῶναι τὴν πόλιν συμβαίη, ἢ ἀναιρεθέντος ὠνήσασθαι τοὺς αἰχμαλώτους ἀπαγομένους τῶν ἀστῶν. Ὁ δὲ Κωνσταντίος μετὰ τὸν τῆς πόλεως ἀνδραποδισμόν ὀλιγωρήσας τῶν συνθηκῶν ἐς τὴν Ῥώμην κατὰ πρᾶξιν τινα παραγίνεται, καὶ κομίζεται παρὰ τοῦ Σιλβανοῦ χρυσίον τὰς φιάλας δούς, ὥστε ῥητοῦ χρόνου ἐντὸς ἢ ἀποδόντα τὸ ἐκδανεισθὲν χρυσίον ἀναλαβεῖν τὰ ἐνέχυρα, ἢ αὐταῖς τὸν Σιλβανὸν ἐς ὃ τι βούλοιο χρήσασθαι. Τοῦτον δὲ τὸν Κωνσταντίον ἐν ὑποψίᾳ προδοσίας ποιησάμενοι Ἀττήλας τε καὶ Βλήδας ἀνεσταύρωσαν· μετὰ δὲ χρόνον τῷ Ἀττήλα ὡς τὰ περὶ τῶν φιαλῶν ἐμηνύθη, ἐκδοθῆναι αὐτῷ τὸν Σιλβανόν, οἷα δὴ φῶρα τῶν αὐτοῦ γεγόμενον, ἐβού-

lamis siccis ignem accenderunt. Vici domina una ex Bledæ uxoribus erat. Hæc nobis cibaria et mulieres formosas, cum quibus amori indulgeremus (hoc enim apud Scythas honori ducitur), suppeditavit. Mulieribus ex cibis præbitis gratificati, ab earum consuetudine abstinuimus; manentes vero in tuguriis, simul atque illuxit, ad ea quæ ex nostra supellectile desiderabantur, perquirenda curam convertimus. Hæc partim in eo loco, ubi pridie consederamus, partim in ripa paludis, partim in ipsa palude reperta recepimus. In his desiccandis totum diem in illo vico (tempestas enim desierat, et clarus sol apparebat) contrivimus. Deinde curatis equis et reliquis jumentis, reginam salutatum ivimus. Hanc vicissim donis remunerati sumus tribus patris argenteis, velleribus rubris, pipere Indico, palmulis et variis cupediis, quæ omnia a barbaris, ut ignota, magni æstimantur. Nec multo post omnia fausta feliciaque illis hospitalitatis ergo precati, discessimus. Septem dierum itinere emenso, Scythæ, qui nos ducebant, in quodam vico nos consistere jusserunt, quia post Attilam, qui hac via proficisceretur, iter nobis faciendum esset. Hic obvios habuimus legatos a Romanis Occidentalibus, ipsos quoque ad Attilam missos. Erant autem præcipui Romulus Comitibus dignitate decoratus, et Primutus (*Promotus?*), Noricæ regionis præfectus, et Romanus, militaris ordinis ductor. His aderat Constantius, quem Aetius ad Attilam, ut illi in conscribendis epistolis deserviret, miserat, et Tatulus, Orestis ejus, qui

cum Edecone erat, pater, non legationis causa, sed privati officii et familiaritatis ergo. Constantio enim in Italiis agenti magnus cum illis usus intercesserat: Tatulum affinitas movebat. Orestes enim, ejus filius, Romuli filiam e Patavione, Norici civitate, uxorem duxerat. Legati autem veniebant, ut Attilam lenirent, qui sibi Sylvanum, Armii (*argentariæ?*) mensæ Romæ præfectum, tradi postulabat, propterea quod pateras aureas a Constantio quodam acceperat. Hic Constantius, ex Galliis Occidentalibus ortus, ad Attilam et Bledam, ut illis in conscribendis epistolis operam daret, quemadmodum et post illum alter Constantius missus fuerat. Ille vero, quo tempore Sirmium oppidum, in Pæonia situm, Scythæ obsidebant, aurea vasa a civitatis episcopo acceperat, ut ex eorum pretio, si se superstite urbem capi contigisset, quoad satis esset, pro sua libertate solveretur: sin periisset, cives in servitutem abducti redimerentur. Sed Constantius post urbis excidium de pacto illo parum sollicitus, Romam cujusdam negotii causa profectus, vasa ad Sylvanum detulit, et aurum ab eo accepit, convenitque ut, si intra tempus præfinitum aurum mutuo sumptum redderet, vasa reciperet: ni fecisset, Sylvanus vasa sibi haberet et his pro arbitrio uteretur. Hunc Constantium Attilas et Bleda, quum illis proditoris nomine suspectus esset, in crucem egerunt. Ex quo, ut de poculis aureis indicium ad Attilam est delatum, sibi tradi Sylvanum, tanquam furem eorum quæ sua essent, flagitavit. Legati igitur ab Aetio et

λετο. Πρέσβεις τοίνυν παρὰ Ἀετίου καὶ τοῦ βασιλεύοντος τῶν ἑσπερίων Ῥωμαίων ἐστάλησαν ἐροῦντες, ὡς χρήστης Σιλβανὸς Κωνσταντίου γενόμενος τὰς φιάλας ἐνέχυρα καὶ οὐ φώρια λαβὼν ἔχοι, καὶ ὡς ταύτας ἀργυρίου χάριν ἱερεῦσι καὶ (del. καὶ aut leg. καὶ οὐ) τοῖς ἐπιτυχοῦσιν ἀπέδοτο· οὔτε γὰρ θέμις ἀνθρώποις εἰς σφετέραν διακονίαν κεχρῆσθαι ἐκπύμασιν ἀνατεθειῖσι θεῷ. Εἰ οὖν μὴ τῆς εὐλόγου προφάσεως καὶ εὐλαθείᾳ τοῦ θείου ἀποσταίῃ τοῦ τὰς φιάλας αἰτεῖν, ἐκπέμπειν τὸ ὑπὲρ αὐτῶν χρυσίον, τὸν Σιλβανὸν παραιτουμένους· οὐ γὰρ ἐκδώσειν ἄνθρωπον ἀδικοῦντα οὐθέν. Καὶ αὕτη μὲν αἰτία τῆς τῶν ἀνδρῶν πρεσβείας, καὶ παρείποντο ὅτι καὶ ἀποκρινόμενος ἀποπέμψοι σφᾶς ὁ βάρβαρος. Ἐπὶ τῆς αὐτῆς οὖν ὁδοῦ γενόμενοι, προπορευθῆναι αὐτὸν ἀναμείναντες, σὺν τῷ παντὶ ἐπηκολουθήσαμεν πλήθει. Καὶ ποταμούς τινας διαβάντες ἐν μεγίστῃ παρεγινόμεθα κώμῃ, ἐν ᾗ τὰ τοῦ Ἀττήλα οἰκήματα περιφανέστερα τῶν ἀπανταχοῦ εἶναι ἐλέγετο, ξύλοις τε καὶ σανίσιν εὐξέστοις ἡρμοσμένα καὶ περιβόλῳ ξυλίνῳ κυκλούμενα, οὐ πρὸς ἀσφάλειαν, ἀλλὰ πρὸς εὐπρέπειαν συλλαμβάνοντι. Μετὰ δὲ τὰ τοῦ βασιλέως ἦν τὰ τοῦ Ὀνηγησίου διαπρεπῆ, καὶ περίβολον μὲν ἐκ ξύλων καὶ αὐτὰ ἔχοντα, οὐχ ὁμοίως δὲ ὥσπερ ὁ Ἀττήλα πύργοις ἐκοσμεῖτο. Βαλανεῖον δὲ ἦν οὐ πόρρω τοῦ περιβόλου, ὅπερ Ὀνηγήσιος μετὰ τὸν Ἀττήλαν παρὰ Σχύθαις ἰσχύων μέγα ὠκοδόμει, λίθους ἐκ τῆς Παιόνων διακομίσας γῆς· οὐδὲ γὰρ λίθος, οὐ δένδρον παρὰ τοῖς ἐκεῖνο τὸ μέρος οἰκοῦσι βαρβάροις ἐστίν, ἀλλὰ ἐπείσάκτω τῇ ὕλῃ κέχρηται ταύτῃ. Ὁ δὲ

ἀρχιτέκτων τοῦ βαλανείου ἀπὸ τοῦ Σιρμίου αἰχμάλωτος ἀχθεῖς, μισθὸν τοῦ εὐρέματος ἐλευθερίαν λήψεσθαι προσδοκῶν, ἔλαθε μείζονι πόνῳ περιπεσὼν τῆς παρὰ Σχύθαις δουλείας· βαλανέα γὰρ αὐτὸν Ὀνηγήσιος κατέστησε, καὶ λουομένῳ αὐτῷ τε καὶ τοῖς ἀμφ' αὐτὸν διηκονεῖτο. Ἐν ταύτῃ τῇ κώμῃ εἰσιόντα τὸν Ἀττήλαν ἀπῆντων κόραι στοιχηδὸν προπορευόμεναι ὑπὸ ὀθόναις λεπταῖς τε καὶ λευκαῖς, ἐπὶ πολὺ ἐς μῆκος παρατεινούσαις, ὥστε ὑπὸ μιᾷ ἐκάστη ὀθόνη ἀνεχομένη ταῖς χερσὶ τῶν παρ' ἐκάτερα γυναικῶν κόρας ἐπτά ἢ καὶ πλείους βαδιζούσας (ἦσαν δὲ πολλαὶ τοιαῦται τῶν γυναικῶν ὑπὸ ταῖς ὀθόναις τάξεις) ἄδειν ἄσματα Σκυθικά. Πλησίον δὲ τῶν Ὀνηγησίου οἰκημάτων γενόμενον (δι' αὐτῶν γὰρ ἢ ἐπὶ τὰ βασίλεια ἦγεν ὁδός), ὑπεξεληθοῦσα ἢ τοῦ Ὀνηγησίου γαμετῇ μετὰ πλήθους θεραπόντων, τῶν μὲν ὄψα, τῶν δὲ καὶ οἶνον φερόντων (μεγίστη δὲ αὕτη παρὰ Σχύθαις ἐστὶ τιμή), ἡσπάζετό τε καὶ ἡξίου μεταλαβεῖν ὄιν αὐτῷ φιλοφρονουμένη ἐκόμεσεν. Ὃς δὲ ἐπιτηδεῖον ἀνδρὸς χαριζόμενος γαμετῇ ἡσθιεν ἐπὶ τοῦ ἵππου ἤμενος, τῶν παρεπομένων τὸν πίνακα (ἀργύρεος δὲ ἦν οὗτος) ἐς ὕψος ἀράντων βαρβάρων. Ἀπογευσάμενος δὲ καὶ τῆς προσενεχθείσης αὐτῷ κύλικος ἐς τὰ βασίλεια ἐχώρει, ὄντα τῶν ἄλλων ὑπέρτερα καὶ ἐν ὑψηλῷ διακείμενα χωρίῳ. Ἡμεῖς δὲ ἐν τοῖς Ὀνηγησίου, ἐκεῖνου παρακελευσαμένου, ἐγκατεμείναμεν· ἐπανελθύθει γὰρ σὺν τῷ Ἀττήλα παιδί. Καὶ ἡριστοποιησάμεθα, δεξιωσαμένης ἡμᾶς τῆς τε γαμετῆς καὶ τῶν κατὰ γένος αὐτῷ διαφερόντων· αὐτὸς γὰρ τῷ Ἀττήλα μετὰ τὴν ἐπάνοδον τότε πρῶτον ἐς

Romanorum Occidentalium imperatore venerant, qui dicerent, Sylvanum Constantii creditorem vasa aurea pro credito oppignerata, non furto ablata, penes se habuisse, quæ sacerdotibus, qui primi se obtulissent, nummis argenteis permutasset. Nec enim fas esse hominibus pocula Deo consecrata propriis usibus applicare. Itaque nisi tam justa causa aut divini numinis reverentia a petendis poculis dimoveatur, retento Sylvano, aurum se pro pateris præbiturum. Hominem enim, qui nihil deliquerit, minime se dediturum esse. Hæc erat igitur horum virorum legationis causa, qui barbarum sequebantur, ut responsum ferrent, et dimitterentur. Quum vero nobis eadem via eundum esset, qua Attilas incedebat, parumper morati, dum præcederet, non multo post secuti, cum reliqua multitudine, trajectis quibusdam annibus, ad quendam magnum vicum pervenimus. Hic erant Attilæ aedes, quæ reliquis omnibus ubicumque locorum præstantiores esse ferebantur. Erant hæ ex lignis et tabulis eximie politis exstructæ et ambitu ligneo circumdatæ, non ad munimentum, sed ad ornatum comparatæ. Proxima regiæ erat Onegesii domus, et ipsa quoque ambitu ligneo constans, non tamen æque, ac Attilæ, turribus insignis. Haud longo intervallo a circuitu domus distabat balneum, quod Onegesius, qui secundum Attilam plurimum apud Scythas opibus valebat, lapidibus ex Pæonia advectis ædificaverat. Nec enim apud eos, qui in ea parte Scythiæ habitant, ullus est aut lapis, aut arbor, sed materia aliunde advecta utuntur. Hujus autem balnei architectus, e Sirmio captivus abductus, mercedem operis sui

libertatem se consecuturum sperans, falsus sua spe, in longe duriorē apud Scythas incidit servitutem. Balneatorem enim eum Onegesius instituit, ut sibi totique suæ familiæ, quum lavarentur, operas præstaret. In hunc vicum adventanti Attilæ puellæ obviam prodierunt, quæ per series incedebant, sub linteis tenuibus et candidis, quammaxime in longitudinem extensis, ita ut sub unoquoque linteo, manibus mulierum ab utraque parte in altum sublato, septem puellæ aut etiam plures progredientes (erant autem multi hujusmodi mulierum sub illis linteis ordines) Scythica carmina canerent. Jam proxime Onegesii domum accesserat (per ipsam enim via ducebat ad regiam), quum foras prosiliret Onegesii uxor, magna ancillarum comitata multitudine, quæ obsonia et vinum ferebant, qui maximus est apud Scythas honos. Hæc Attilam salutavit, rogavitque ut ex cibis desumeret, quos cum summa testificatione suæ erga illum voluntatis attulerat. Itaque uxori hominis sibi necessarij gratificaturus, comedit, equo insidens, barbaris, qui in ejus comitatu erant, suspensam tabulam (erat autem argentea) attollentibus. Deinde degustato calice, qui illi fuerat oblati, in regiam se recepit. Erat autem illa reliquis conspectior et in altiori loco sita. Nos vero in ædibus Onegesii (sic ille præceperat; redierat enim cum Attilæ filio) remansimus. Illic cœnam sumpsimus, excipiente nos ejus uxore, comitata illustrioribus qui eum genere contingebant. Illi enim animum nobiscum convivio exhilarare per otium minime licuit; quia quæ gesserat in negotio, ad quod missus fuerat, et adversum, qui filio Attilæ contigerat, casum

ὄψιν ἔλθων, καὶ αὐτῷ τὰ ἐπὶ τῇ πράξει, ἐφ' ἣν ἔσταλτο, ἀπαγγέλλων, καὶ τὸ πάθος τὸ τῷ Ἀττῆλα παιδὶ συνενεχθέν (τὴν γὰρ δεξιὰν χεῖρα ἐξολισθήσας κατέαξεν), συνευχεῖσθαι ἡμῖν οὐκ ἤγε σχολήν. Μετὰ δὲ τὸ δεῖπνον ἀπολιπόντες τὰ τοῦ Ὀνηγησίου οἰκήματα πλησίον τῶν Ἀττῆλα κατεσκηνώσαμεν, [ὥστε] ἢ παρὰ τὸν Ἀττῆλαν ἐπιέναι τὸν Μαξιμῖνον, ἡγουν καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς ἀμφ' αὐτὸν ἐς λόγους ἵεναι ὀφείλοντα, μὴ πολλῶν χωρίσθαι διαστήματι. Διαγαγόντων δὲ ἡμῶν ἐκείνην τὴν νύκτα ἐν ᾧ περ κατελύσαμεν χωρίῳ, ὑποφαινούσης ἡμέρας ὁ Μαξιμῖνος στέλλει με παρὰ τὸν Ὀνηγησίον τὰ δῶρα δώσοντα, ἃ τε αὐτὸς ἐδίδου, ἃ τε βασιλεὺς ἀπεστάλκει, καὶ ὅπως γνῶι, εἰ βούλεται αὐτῷ, καὶ ὁπότε, ἐς λόγους ἔλθεῖν. Παραγενόμενος δὲ ἅμα τοῖς κομίζουσιν αὐτὰ ὑπηρέταις προσεκαρτέρουν, ἔτι τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἄχρις ὅτου τις ὑπεξελθὼν τὴν ἡμετέραν μηνύσειεν ἄφιξιν.

Διατρίβοντι δέ μοι καὶ περιπάτους ποιουμένῳ πρὸ τοῦ περιόλου τῶν οἰκημάτων, προσελθὼν τις, ὃν βάρβαρον ἐκ τῆς Σκυθικῆς ᾠήθην εἶναι στολῆς, Ἑλληνικῇ ἀσπάζεται με φωνῇ, « χαῖρε » προσειπὼν, ὥστε με θαυμάζειν, ὅτι γε δὴ ἑλληνίζει Σκύθης ἀνὴρ. Ξύγκλυδες γὰρ ὄντες πρὸς τῇ σφετέρᾳ βαρβάρῳ γλώσσῃ ζηλοῦσιν ἢ τὴν Οὐννων ἢ τὴν Γόθων, ἢ καὶ τὴν Αὐσονίων, ὅσοις αὐτῶν πρὸς Ῥωμαίους ἐπιμιξία· καὶ οὐ ῥαδίως τις σφῶν ἑλληνίζει τῇ φωνῇ, πλὴν ὧν ἀπήγαγον αἰχμαλώτων ἀπὸ τῆς Θρακίας καὶ Ἰλλυρίδος παράλου. Ἄλλ' ἐκεῖνοι μὲν γνώριμοι τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐτύγχανον ἔκ τε τῶν διερρωγόντων ἐνδυμάτων καὶ τοῦ αὐχμοῦ τῆς κεφαλῆς, εἰς τὴν χεῖρονα μεταπεσόντες

τύχην· οὗτος δὲ τρυφῶντι ἔρχει Σκύθη εὐεῖμων τε ὧν καὶ ἀποκειράμενος τὴν κεφαλὴν περιτρόχαλα. Ἄντασπασάμενος δὲ ἀνηρώτων τίς ὧν καὶ πόθεν ἐς τὴν βάρβαρον παρῆλθε γῆν καὶ βίον ἀναιρεῖται Σκυθικόν. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο ὅτι βουλόμενος ταῦτα γινῶναι ἐσπούδακα, ἐγὼ δὲ ἔφην αἰτίαν πολυπραγμοσύνης εἶναι μοι τὴν Ἑλλήνων φωνήν. Τότε δὴ γελάσας ἔφη Γραικὸς μὲν εἶναι τὸ γένος, κατ' ἐμπορίαν δὲ ἐς τὸ Βιμινάχιον ἐληλυθέναι τὴν πρὸς τῷ Ἰστρῳ Μυσῶν πόλιν. Πλείστον δὲ ἐν αὐτῇ διατρίψαι χρόνον, καὶ γυναῖκα γήμασθαι ζάπλουτον. Τὴν δὲ ἐντεῦθεν εὐπραγίαν ἐκδύσασθαι, ὑπὸ τοῖς βαρβάροις τῆς πόλεως γενομένης, καὶ διὰ τὸν ὑπάρξαντα πλοῦτον αὐτῷ Ὀνηγησίῳ ἐν τῇ τῶν λαφύρων προκριθῆναι διανομῇ· τοὺς γὰρ ἀλόντας ἀπὸ τῶν εὐπόρων μετὰ τὸν Ἀττῆλαν ἐκκρίτους εἶχον οἱ τῶν Σκυθῶν λογάδες διὰ τὸ ἐπὶ πλείστοις διατίθεσθαι. Ἀριστεύσαντα δὲ ἐν ταῖς ὕστερον πρὸς Ῥωμαίους μάχαις καὶ τὸ τῶν Ἀκατίρων ἔθνος, δόντα τῷ βαρβάρῳ δεσπότῃ κατὰ τὸν παρὰ Σκύθαις νόμον τὰ κατὰ τὸν πόλεμον αὐτῷ κτηθέντα, ἐλευθερίας τυχεῖν. Γυναῖκα δὲ γήμασθαι βάρβαρον, εἶναι τε αὐτῷ παιδας· καὶ Ὀνηγησίῳ τραπέζης κοινωνοῦντα, ἀμείνονα τοῦ προτέρου τὸν παρόντα ἡγεῖσθαι [βίον]. Τοὺς μὲν γὰρ παρὰ Σκύθαις μετὰ τὸν πόλεμον ἐν ἀπραγμοσύνῃ διατελεῖν, ἐκάστου τῶν παρόντων ἀπολαύοντας καὶ οὐδαμῶς ἢ ὀλίγα ἐνοχλουμένους, τοὺς μὲντοι παρὰ Ῥωμαίοις ἐν μὲν πολέμῳ ῥαδίως ἀναλίσκεσθαι, εἰς ἑτέρους τὰς τῆς σωτηρίας ἐλπίδας ἔχοντας, ὡς πάντων * διὰ τοὺς τυράννους μὴ χρωμένων ὅπλοις. Καὶ τῶν χρωμένων δὲ σφαλερωτέρα ἢ τῶν στρατηγῶν κακία, μὴ

(dextram enim delapsus fregerat) renuntiaturus, tum primum a reditu in Attilæ conspectum venerat. Post cœnam, ædibus Onegesii relictis, propius Attilæ ædes tentoria posuimus, ut Maximinus, quem Attilam convenire et cum his, qui ei a consiliis erant, colloquia facere oportebat, minime longo ab Attila distaret intervallo. Illic igitur, quo primum devertimus, noctem transegimus. Luce orta misit me Maximinus ad Onesium, ut illi tum quæ ipse dabat, tum ab imperatore missa munera traderem, et ut ipse cognosceret, an illi secum et quo tempore colloquium inire luberet. Perrexī igitur ad Onesium cum famulis, qui dona portabant : quum januæ clausæ essent, exspectavi donec aperirentur, et aliquis exiret, qui eum mei adventus certior faceret.

Itaque tempus mihi terenti et circa murorum ambitum domus Onegesii ambulanti, progressus nescio quis, quem barbarum ex Scythico vestitu esse rebar, Græca voce me salutavit dicens « Χαῖρε. » Mirari ego, qui fieret ut Græce loqueretur vir Scythia : etenim ex variis gentibus commixti, præter suam linguam colunt sive Hunnorum, sive Gothorum, aut etiam Romanam, hi scilicet, quibus cum Romanis frequentius est commercium. Neque quisquam eorum facile loquitur Græce, nisi si qui sint captivi e Thracia aut Illyrico maritimo. Sed illi ab obvio quoque dignosci possunt ex vestibus laceris et capitis squalore, tanquam qui in miseram inciderint fortunam. Hic vero opulenti Scythæ spe-

ciem præ se ferebat : erat enim bene et eleganter vestitus, capite in rotundum raso. Hunc resalutans interrogavi, quis esset, et unde in terram barbaram veniens, vitæ Scythicæ institutum sequi delegisset. Ille quam ob causam hoc ex ipso quaererem, rogavit. « Mihi vero, inquam, hæc a te ut sciscitarer, causa fuit, quod Græce locutus es. » Tum ridens ait, se Græcum esse genere, ad mercaturam faciendam Viminacium, Mysorum ad Istrum urbem, accessisse, in ea domicilium longo tempore habuisse, uxorem quoque divitem duxisse ; parta illic felicitate capta urbe exutum fuisse, et propterea quod dives erat, se suaque omnia in prædæ divisione Onesio cecidisse. Etenim esse apud eos in more positum, ut præcipui ab Attila Scythiæ principes captivos ditiores sibi seponant, quoniam plurimum auctoritate valent. Postea ubi adversus Romanos et Acatirorum gentem fortissime dimicasset, libertatem se ex more Scytharum, omnibus, quæ bello acquisierat, barbaro domino traditis, recuperasse. Uxorem quoque barbaram duxisse, et ex ea liberos sustulisse, et Onegesii mensæ participem, hoc vitæ genus longe potius priore ducere. « Qui enim apud Scythas degunt, inquit, tolerato bellorum labore, sine ulla sollicitudine vitam peragunt. Tum unusquisque bonis, quæ sibi fortuna indulsit, fruitor, neque quisquam illi ulla in re molestus est. Qui vero sub Romanis ætatem agunt, facile in bello pereunt. Hos enim in aliis sui conservandi spem collocare necesse est, quandoquidem per tyrannos minime li-

υφισταμένων τὸν πόλεμον. Ἐν δὲ εἰρήνῃ ὀδυνηρότερα ὑπάρχειν τὰ συμβαίνοντα τῶν ἐν τοῖς πολέμοις κακῶν διὰ τε τὴν βαρυτάτην εἰσπραξίν τῶν δασμῶν καὶ τὰς ἐκ τῶν πονηρῶν βλάβας, τῶν νόμων οὐ κατὰ πάντων κειμένων, ἀλλ' εἰ μὲν ὁ παραβαίνων τὸν θεσμόν τῶν πλουτούντων εἴη, ἔστι τῆς ἀδικίας αὐτὸν μὴ διδόναι δίκας· εἰ δὲ πένης εἴη, οὐκ ἐπιστάμενος χρῆσθαι πράγμασιν, ὑπομένει τὴν ἀπὸ τοῦ νόμου ζημίαν, εἴπερ μὴ πρὸ τῆς κρίσεως ἀπολείποι τὸν βίον, μακροῦ ἐπὶ ταῖς δίκαις παρατεινομένου χρόνου καὶ πλείστων ἐκδαπανωμένων χρημάτων. Ὅπερ τῶν πάντων ἀνιαιρότατον εἴη, ἐπὶ μισθῷ τῶν ἀπὸ τοῦ νόμου τυγχάνειν. Οὐδὲ γὰρ τῷ ἀδικουμένῳ τις δικαστήριον παραδώσει, εἰ μὴ τι ἀργύριον τῷ τε δικαστῇ καὶ τοῖς ἐκείνῳ διακονουμένοις κατάθοιτο. Τοιαῦτα καὶ πλείστα ἕτερα προτιθέντος, ὑπολαβὼν ἔφασκον πράως αὐτὸν καὶ τὰ ἐξ ἐμοῦ ἀκούειν· καὶ δὴ ἔλεγον, ὡς οἱ τῆς Ῥωμαίων πολιτείας εὑρεταὶ σοφοὶ τε καὶ ἀγαθοὶ ἄνδρες, ὥστε τὰ πράγματα [μὴ] τηνάλως φέρεσθαι, τοὺς μὲν τῶν νόμων εἶναι φύλακας, τοὺς δὲ ποιεῖσθαι τῶν ὅπλων ἐπιμέλειαν ἔταξαν καὶ τὰς πολεμικὰς μελέτας ἀσκεῖν, πρὸς μηδὲν ἕτερον ἐπαγομένους ἢ ὥστε εἶναι πρὸς μάχην ἐτοίμους καὶ ὡς ἐπὶ τὴν συνήθη γυμνασίαν θαρροῦντας ἐπὶ τὸν πόλεμον ἵεναι, προαναλωθέντος αὐτοῖς διὰ τῆς μελέτης τοῦ φόβου· τοὺς δὲ προσκειμένους τῇ γεωργίᾳ καὶ τῇ ἐπιμελείᾳ τῆς γῆς ἑαυτοὺς τε καὶ τοὺς ὑπὲρ σφῶν αὐτῶν ἀγωνιζομένους τρέφειν ἔταξαν, τὸ στρατιωτικὸν εἰσπραττομένους σιτηρέσιον· ἄλλους δὲ τῶν ἀδικουμένων

προνοεῖν, καὶ τοὺς μὲν τοῦ δικαίου προύστασθαι ὑπὲρ τῶν δι' ἀσθένειαν φύσεως μὴ οἴωντε ὄντων τὰ σφέτερα προύσχεσθαι δίκαια, τοὺς δὲ δικάζοντας φυλάττειν ἅπερ ὁ νόμος βούλεται· μὴ ἔστερῆσθαι δὲ φροντίδος μηδὲ τῶν παραστάντων τοῖς δικασταῖς, ἀλλὰ κακείνων εἶναι τοὺς πρόνοιαν ποιησομένους, ὅπως τοῦ τε δικαίου τεύξοιτο ὁ τῆς τῶν δικαστῶν τυχὼν κρίσεως, καὶ ὁ ἀδικεῖν νομισθεὶς μὴ εἰσπραχθεῖη πλέον, ἥπερ ἡ δικαστικὴ βούλεται ψῆφος. Εἰ γὰρ μὴ ὑπῆρχον οἱ ταῦτα ἐν φροντίδι ποιούμενοι, ἐκ τῆς αὐτῆς αἰτίας ἑτέρας δίκης ἐγίνετο ἂν πρόφασις, ἢ τοῦ νενικηκότος χαλεπώτερον ἐπεξιόντος, ἢ τοῦ τὸ χεῖρον ἀπενεγκαμένου τῇ ἀδίκῳ ἐπιμένοντος γνώμη. Εἶναι δὲ καὶ τούτοις τεταγμένον ἀργύριον παρὰ τῶν τὰς δίκας ἀγωνιζομένων, ὡς παρὰ τῶν γεωργῶν τοῖς ὀπλίταις. Ἡ οὐχ ὅσιον τὸν ἐπικουροῦντα τρέφειν καὶ τῆς εὐνοίας ἀμείβεσθαι; ὥσπερ ἀγαθὸν ἵππεϊ μὲν ἢ τοῦ ἵππου κομιδῇ, ἀγαθὸν δὲ βουκόλῳ ἢ τῶν βοῶν καὶ θηρατῇ ἢ τῶν κυνῶν ἐπιμέλεια, καὶ τῶν ἄλλων, ὧν πρὸς σφετέραν φυλακὴν τε καὶ ὠφέλειαν ἔχουσιν ἄνθρωποι. Ὅποτε τὴν δαπάνην τὴν ἐπὶ τῇ δίκῃ γενομένην ἀλόντες ἐκτίνουσιν, ἀνατιθέντων ἀδικίᾳ σφετέρᾳ καὶ οὐχ ἑτέρῳ τὴν βλάβην. Τὸν δὲ ἐπὶ ταῖς δίκαις μακρότερον, ἂν οὕτω τύχοι, χρόνον, τῆς τοῦ δικαίου προνοίας γίνεσθαι χάριν, ὥστε μὴ σχεδιάζοντας τοὺς δικαστὰς τῆς ἀκριβείας διαμαρτεῖν· λογιζομένους ἀμεινον εἶναι ὅψε πέρας ἐπιτιθέναι δίκην, ἢ ἐσπουδαχότας μὴ μόνον ἄνθρωπον ἀδικεῖν, ἀλλὰ εἰς τὸν τοῦ δικαίου εὐρετὴν θεὸν πλημμελεῖν. Κεῖσθαι δὲ

cet arma, quibus unusquisque se tueatur, gestare. Atque adeo his, quibus id jure licet, valde est perniciose ducum ignavia, qui bellum minime gnaviter gerunt. At in pace longe acerbiora sunt quæ accidunt, quam calamitates quæ ex bello proveniunt, et propter duram exactionem tributorum, et propter improborum vexationes, quum leges non in omnes valeant. Si quis dives aut potens eas sit transgressus, ille quidem iniquitatis suæ pœnas non luet: sin aliquis inops, qui negotia gerere nesciat, hunc pœna a legibus statuta manet: nisi forte eum, priusquam sententia feratur, longo in litibus continuato tempore, multis præterea exhaustis opibus, vita defecerit. At mercede et pretio, quod legum et juris est, obtinere, omnium iniquissimum est. Nec enim injuria affecto quisquam fori judicialis potestatem faciet, priusquam pecuniam judicis et ejus ministrorum commodo cessuram deponat. » Hæc atque hujusmodi multa quum in medium proferret, ego precatus, ut quod sentirem, patienter et benigne audiret, respondi, reipublicæ Romanæ auctores, sapientes et optimos viros, ne quidquam temere ageretur, alios legum custodes fecisse, aliis armorum curam commisisse, ut, ad nullam aliam rem intenti, quam ut se ad pugnam præpararent, militaria opera exercerent, et propulsata per assiduam belli meditationem omni formidine, consueta militiæ exercitatione, animis firmati, in aciem descenderent. « Alios qui agris colendis et cultura terre operam darent, et se ipsos et, annona militari ab his exacta, eos alere voluerunt, quo pro sua salute dimicarent. Constituerunt quoque, qui injuria affectis prospicerent, et jura

eorum, qui propter naturæ infirmitatem sibi ipsi consulere non valerent, tuerentur, quique jure dicendo, quæ leges juberent, servarent. Neque vero sua providentia destitutos reliquerunt eos, qui iudicibus adsunt, sed his quoque esse qui prospiciant, ut jus assequatur qui sententia iudicium obtinuit, et injurius judicatus, id solum, quod iudicii calculus fert, et nihil præterea, facere cogatur. (Si enim non essent huic rei præpositi, aut victore insolentius insurgente, aut eo, qui adversam sententiam reportavit, in perversa mente perstante, ex una lite alterius litis nasceretur exordium.) Itaque his quoque constitutum argentum ab illis, qui litibus certant, ut militibus ab agricolis. Quid enim æquius, quam eum, qui opituletur et auxilium ferat, alere et officium mutuo officio rependere? quemadmodum equi emolumento est equi, pastori boum et venatori canum cura, et reliquorum animantium, quæ homines custodiæ et utilitatis causa alunt. Porro quum sumptus in litem factos qui causa cadunt solvant, damnum nulli alii rei quam suæ iniquitati imputent. Quod vero ad longum tempus attinet, quod in litibus consumitur, si quando id evenit, id juris providentius dicendi gratia fit, ne iudices properantes ab accurata judicandi ratione aberrant. Melius esse iudices accurate rem perpendentes, tardius finem litibus imponere, quam festinantes non solum iniquum jus in hominem statuere, verum etiam in deum, justitiæ inventorem, peccare. Leges autem in omnes positæ sunt, ut illis etiam ipse imperator pareat. Neque, id quod tua accusatione continetur, potentiores si tenuioribus vim inferant, id illis est impune, nisi quis forte

τοὺς νόμους κατὰ πάντων, ὥστε αὐτοῖς καὶ βασιλέα πείθεσθαι, καὶ οὐχ, ὃ τῇ αὐτοῦ ἐνεστι κατηγορία, ὅτι γε δὴ οἱ εὐποροὶ τοὺς πένητας ἀκινδύνως βιάζοιντο, εἰ μὴ γε διαλαθὼν τις φύγοι τὴν δίκην. Ὅπερ οὐκ ἐπὶ τῶν πλουσίων, ἀλλὰ καὶ πενήτων εὖροι τις ἄν· πλημμελοῦντες γὰρ οὐδὲ αὐτοὶ ἀπορίαν ἐλέγχων δοῖεν δίκας. Καὶ τοῦτο παρὰ πᾶσι, καὶ οὐ παρὰ Ῥωμαίοις μόνον συμβαῖνόν ἐστι. Χάριν δὲ ὁμολογεῖν τῇ τύχῃ ἐπὶ τῇ αὐτῷ ὑπαρξάσῃ ἐλευθερίᾳ, καὶ μὴ τῷ ἐπὶ πόλεμον ἐξάγοντι δεσπότη, ὥστε αὐτὸν δι' ἀπειρίαν ἢ ὑπὸ τῶν πολεμίων ἀναιρεθῆναι, ἢ φεύγοντα ὑπὸ τοῦ κτησαμένου κολάζεσθαι. Ἀμεινον δὲ καὶ τοῖς οἰκέταις διατελοῦσι Ῥωμαῖοι χρώμενοι. Πατέρων γὰρ ἢ διδασκάλων ἐς αὐτοὺς ἔργα ἐπιδεικνύντες, ἐφ' ᾧ τῶν φαύλων ἀπεχομένους μετιέναι ἅπερ αὐτοῖς καλὰ νενόμισται, σωφρονίζουσι σφᾶς ἐπὶ τοῖς ἁμαρτήμασιν, ὥσπερ τοὺς οἰκείους παῖδας. Οὐ δὲ γὰρ οὐδὲ αὐτοῖς θάνατον, ὥσπερ Σχύθαις, ἐπάγειν θέμις. Ἐλευθερίας δὲ τρόποι παρ' αὐτοῖς πλεῖστοι, ἣν οὐ μόνον περιόντες, ἀλλὰ καὶ τελευτῶντες χαρίζονται, διατάττοντες κατὰ τῆς περιουσίας ὃν βούλονται τρόπον. Καὶ νόμος ἐστὶν ὅπερ ἕκαστος τελευτῶν περὶ τῶν προσηκόντων βουλευέσσοιτο. » Καὶ ὃς δακρύσας ἔφη, ὡς οἱ μὲν νόμοι καλοὶ καὶ ἡ πολιτεία Ῥωμαίων ἀγαθὴ, οἱ δ' ἄρχοντες οὐχ ὅμοια τοῖς πάλαι φρονοῦντες αὐτὴν διαλυμαίνονται.

Ταῦτα διαλεγομένων ἡμῶν, προσελθὼν τις τῶν ἐνδοθεν ἀνοίγει τὰς θύρας τοῦ περιβόλου. Ἐγὼ δὲ προσδραμὼν ἐπυθόμην ὅ τι πράττων Ὀνηγήσιος τυγχάνοι· ἀπαγγεῖλαι γὰρ αὐτῷ με βούλεσθαί τι παρὰ τοῦ (τοῦ

παρὰ αὐτὸν παρὰ τοῦ παρὰ? Β.) Ῥωμαίων ἡκοντος πρεσβευτοῦ. Ὃς δὲ ἀπεκρίνατο, αὐτῷ μοι ἐντεύξεσθαι μικρὸν ἀναμείναντι· μέλλειν γὰρ αὐτὸν ὑπεξίεναι. Καὶ δὴ οὐ πολλοῦ διαγενομένου χρόνου, ὡς προϊόντα εἶδον, προσελθὼν ἔλεγον, ὡς ὁ Ῥωμαίων αὐτὸν ἀσπάζεται πρεσβευτῆς, καὶ δῶρα ἐξ αὐτοῦ ἡκω φέρων σὺν καὶ τῷ παρὰ βασιλέως πεμφθέντι χρυσίῳ· ἐσπουδακότι δὲ ἐς λόγους ἐλθεῖν, οἳ καὶ πότε βούλεται διαλέγεσθαι. Καὶ ὃς τό τε χρυσίον τά τε δῶρα ἐκέλευσε τοὺς προσήκοντας δέξασθαι, ἐμὲ δὲ ἀπαγγέλλειν Μαξιμίνῳ, ὡς ἥξοι αὐτίκα παρ' αὐτόν. Ἐμήνυον τοίνυν ἐπανελθὼν, τὸν Ὀνηγήσιον παραγίνεσθαι· καὶ εὐθὺς ἥκεν ἐς τὴν σκηνήν. Προσειπὼν δὲ τὸν Μαξιμῖνον ἔφασκε χάριν ὁμολογεῖν ὑπὲρ τῶν δώρων αὐτῷ τε καὶ βασιλεῖ, καὶ ἀνηρώτα ὅ τι λέγειν βουλόμενος αὐτὸν μετεπέμψατο. Ὁ δὲ ἔφασκεν ἡκεῖν καιρὸν, ὥστε Ὀνηγήσιον μεῖζον ἐν ἀνθρώποις ἔξειν κλέος, εἴπερ παρὰ βασιλέα ἐλθὼν διευκρινήσει τὰ ἀμφίβολα τῇ σφετέρᾳ συνέσει καὶ ὁμόνοιαν Ῥωμαίοις καὶ Οὐννοῖς καταστήσεται. Γενήσεται γὰρ ἐνθὲνδε οὐ μόνον τοῖς ἔθνεσιν ἀμφοτέροις συμφέρον· ἀλλὰ καὶ τῷ σφετέρῳ οἴκῳ ἀγαθὰ παρέξει πολλά, ἐπιτήδειος ἔσται αὐτός τε καὶ οἱ αὐτοῦ παῖδες βασιλεῖ τε καὶ τῷ ἐκείνου ἐσόμενοι γένει. Ὁ δὲ Ὀνηγήσιος ἔφη· καὶ τί ποιοῦντες κεχαρισμένως βασιλεῖ ἢ ὅπως παρ' αὐτοῦ τὰ ἀμφίβολα λυθεῖν; Ἀποκριναμένου δὲ, ὡς διαβὰς μὲν εἰς τὴν Ῥωμαίων βασιλεῖ τὴν χάριν καταθήσει, διευκρινήσει δὲ τὰ ἀμφίβολα τὰς αἰτίας διερευνῶν καὶ ταύτας κατὰ τὸν τῆς εἰρήνης λύων θεσμόν, ἔφασκεν ἐκεῖνα ἐρεῖν βασιλεῖ τε καὶ τοῖς ἀμφ' αὐτόν, ἅπερ

latens pœnam effugerit; quod non solum divitibus, sed etiam inopibus usu venit; nam hi quoque, si argumenta deficiunt, peccatorum pœnas non solvunt. Quod non solum apud Romanos, sed etiam ubique gentium accidit. Gratiam vero plurimam ipsum pro recepta libertate fortunæ debere, neque eam domino acceptam referre. Quum enim eum in bellum eduxerit, potuisse ab hostibus propter rei militaris imperitiam occidi, aut si fugisset, ab eo, in cuius dominio erat, puniri. Longe autem Romani benignius servis consuluerunt. Patrum enim aut præceptorum affectum erga eos exhibent, et ut a malis abstineant, curant, et eorum, quæ honesta ducunt, participes efficiunt. Denique corrigunt eos in his, quæ delinquant, sicut et suos liberos. Nec enim servos morte afficere, sicut apud Scythas, fas est. Libertatis vero adipiscendæ plures sunt modi. Non enim solum qui vita fruuntur, sed etiam qui e vivis excedunt, libertatem tribuere possunt, quum de bonis suis, ut cuique placeat, statuere liceat, et quodcunque quis moriens de rebus domesticis jusserit, lex sit. » Tum ille plorans inquit, leges apud Romanos bonas et rem publicam præclare constitutam esse, sed magistratus, qui non æque ac prisci probi et prudentes sint, eam labefactare et pervertere.

Hæc inter nos disserentibus aliquis ex domesticis Onegesii septorum domus fores aperuit. Ego statim accurrere et quærere, quas res ageret Onegesius; me enim habere a Maximino, qui legatus a Romanis venisset, quod illi dicerem. Ille vero Onesium mihi sui facturum copiam re-

spondit, si paullum opperirer; exiturum enim esse. Nec multo temporis spatio interjecto, ut ipsum exeuntem vidi, progressus dixi: « Te Romanorum legatus salutatur, et dona tibi ab ipso una cum auro ab imperatore misso affero. » Et quum maxime ille eum convenire cuperet, ubi et quando vellet colloqui, quæsi. Ille suos, qui aderant, jussit aurum et munera recipere, et me Maximino renuntiare, se protinus ad eum accedere. Reverti igitur ad Maximinum, et renuntiavi, Onesium ad eum venturum esse: nec mora, in tentorium nostrum advenit, et Maximinum affatus dixit, se imperatori et illi pro muneribus gratias agere, et percunctatus est, quandoquidem se arcessisset, quid esset quod illum vellet: tum Maximinus, instare tempus, ait, quo posset majorem gloriam apud homines adipisci, si ad imperatorem accedens, quæ essent inter Romanos et Hunnos controversa, sua prudentia componeret, et inter utramque gentem concordiam stabiliret: quæ res non solum utilitati utriusque gentis esset cessura, sed etiam ejus domui tanta bona præbitura, ut ipse una cum suis liberis in posterum imperatori totique imperatorio generi in perpetuum devinctus foret. Tum Onegesius dixit, qua re gratificari regi et quomodo controversias ipse componere posset? Respondit Maximinus eum, si in Romanorum ditionem proficisceretur, gratiam apud regem initurum, controversias autem compositurum, si in criminationes sedulo inquirens ex pacis legibus eas dilueret. Tum Onegesius dixit, se imperatori et iis, qui ei a consiliis essent, ea dicturum esse, quæ Attilas

Ἀττήλας βούλεται. Ἡ οἶεσθαι ἔφη Ῥωμαίους, τοσοῦτον ἐκλιπαρήσειν αὐτὸν, ὥστε καταπροδοῦναι δεσπότην καὶ ἀνατροφῆς τῆς παρὰ Σκύθαις καὶ γαμετῶν καὶ παίδων κατολιγωρήσειν, μὴ μείζονα δὲ ἡγεῖσθαι τὴν παρ' Ἀττήλα δουλείαν τοῦ παρὰ Ῥωμαίοις πλούτου; Συνοίσειν δὲ ἐπιμένοντα τῇ οἰκείᾳ τὸν (γὰρ) τοῦ δεσπότητος καταπραῦνεν θυμὸν, ἐφ' οἷς αὐτὸν ὀργίζεσθαι κατὰ Ῥωμαίων συμβαίνει, ἢ παρὰ σφᾶς ἐλθόντα αἰτία ὑπάγεσθαι, ἕτερα ἢ περ ἐκείνῳ δοκεῖ διαπραξάμενον. Ταῦτα εἰρηκῶς, καμὲ ποιεῖσθαι τὴν πρὸς αὐτὸν ἡγησάμενος ἔντευξιν περὶ ὧν πυκνάνεσθαι αὐτοῦ βουλόμεθα (οὐ γὰρ τῷ Μαξιμίνῳ, ὡς ἐν ἀξίᾳ τελοῦντι, συνελχὴς πρόσσδος ἦν εὐπρεπής), ἀνεχώρει. Ἐγὼ δὲ τῇ ὑστεραίᾳ εἰς τὸν Ἀττήλα περίβολον ἀφικνοῦμαι, δῶρα τῇ αὐτοῦ κομίζων γαμετῇ. Κρέκα δὲ ὄνομα αὐτῇ, ἐξ ἧς αὐτῷ παῖδες ἐγεγόνεσαν τρεῖς, ὧν ὁ πρεσβύτερος ἦρχε τῶν Ἀκατίρων καὶ τῶν λοιπῶν ἐθνῶν νεμομένων τὴν πρὸς τὸν Πόντον Σκυθικήν. Ἐνδον δὲ τοῦ περιβόλου πλεῖστα ἐτύγγανεν οἰκήματα, τὰ μὲν ἐκ σανίδων ἐγγλύφων καὶ ἡρμοσμένων εἰς εὐπρέπειαν, τὰ δὲ ἐκ δοκῶν κεκαθαρμένων καὶ πρὸς εὐθύτητα ἐπεξεσμένων, ἐμβεδλημένων δὲ ξύλοις [κύκλους] ἀποτελοῦσιν· οἱ δὲ κύκλοι ἐκ τοῦ ἐδάφους ἀρχόμενοι ἐς ὕψος ἀνέβαινον μετρίως. Ἐνταῦθα τῆς Ἀττήλα ἐνδαιτωμένης γαμετῆς, διὰ τῶν πρὸς τῇ θύρᾳ βαρβάρων ἔτυχον εἰσόδου, καὶ αὐτὴν ἐπὶ στρώματος μαλακοῦ κειμένην κατέλαβον, τοῖς ἐκ τῆς ἐρέας πιλωτοῖς τοῦ ἐδάφους σκεπομένου, ὥστε ἐπ' αὐτῶν βαδίζειν. Περιεῖπε δὲ αὐτὴν θεραπόντων πλῆθος κύκλῳ· καὶ θεράπαινοι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἀντικρὺ αὐτῆς καθήμενοι ὀθόνας χρώμασι διε-

ποίκιλλον, ἐπιβληθησομένας πρὸς κόσμον ἐσθημάτων βαρβαρικῶν. Προσελθὼν τοίνυν καὶ τὰ δῶρα μετὰ τὸν ἀσπασμὸν δοὺς ὑπεξήειν, καὶ ἐπὶ τὰ ἕτερα ἐβάδιζον οἰκήματα, ἐν οἷς διατρίβειν τὸν Ἀττήλαν ἐτύγγανεν, ἀπεκδεχόμενος ὁπότε ἐπεξέλθοι Ὀνηγήσιος· ἡδὴ γὰρ ἀπὸ τῶν αὐτοῦ οἰκημάτων ἐξεληλύθει καὶ ἔνδον ἦν. Μεταξὺ δὲ τοῦ παντὸς ἱστάμενος πλῆθος (γνώριμός τε γὰρ ὦν τοῖς Ἀττήλα φρουροῖς καὶ τοῖς παρεπομένοις αὐτῷ βαρβάροις ὑπ' οὐδενὸς διεκωλυόμην), εἶδον πλῆθος πορευόμενον καὶ θροῦν καὶ θόρυβον περὶ τὸν τόπον γινόμενον, ὡς τοῦ Ἀττήλα ὑπεξιόντος. Προΐει δὲ τοῦ οἰκήματος βαδίζων σοβαρῶς, τῇδε κακεῖ περιβλεπόμενος. Ὡς δὲ ὑπεξελθὼν σὺν τῷ Ὀνηγησίῳ ἔστη πρὸ τοῦ οἰκήματος, πολλοὶ (δὲ) τῶν ἀμφισθητήσεως πρὸς ἀλλήλους ἐχόντων προσήεσαν καὶ τὴν αὐτοῦ κρίσιν ἐδέχοντο. Εἶτα ἐπανήει ὡς τὸ οἶκημα, καὶ πρέσβεις παρ' αὐτὸν ἤκοντας βαρβάρους ἐδέχετο.

Ἐμοὶ δὲ ἀπεκδεχομένῳ τὸν Ὀνηγήσιον Ῥωμύλος καὶ Προμοῦτος καὶ Ῥωμανὸς οἱ ἐξ Ἰταλίας ἐλθόντες παρὰ τὸν Ἀττήλαν πρέσβεις τῶν φιαλῶν ἕνεκα τῶν χρυσῶν, συμπρόντος αὐτοῖς καὶ Ῥουστικίου τοῦ κατὰ Κωνσταντίον, καὶ Κωνσταντιόλου, ἀνδρὸς ἐκ τῆς Παιόνων χώρας τῆς ὑπὸ Ἀττήλα ταττομένης, ἐς λόγους ἦλθον, καὶ ἀνθρώπων πότερον διηφείθημεν, ἢ ἐπιμένειν ἀναγκαζόμεθα. Καὶ ἐμοῦ φήσαντος, ὡς τούτου χάριν πευσόμενος τοῦ Ὀνηγησίου τοῖς περιβόλοις προσκαρτερῶ, καὶ ἀντερωτήσαντος εἰ αὐτοῖς ὁ Ἀττήλας ἡμερόν τι καὶ πρᾶον περὶ πρεσβείας ἀπεκρίνατο, ἔλεγον μηδαμῶς μετατρέπεσθαι τῆς γνώμης, ἀλλὰ πόλεμον καταγγέλλειν, εἰ μὴ γε αὐτῷ Σιλβανὸς ἢ τὰ ἐκπώματα

sibi præciperet. « An Romani existimant, inquit, se ullis precibus exorari posse, ut prodat dominum suum, et nihili faciat educationem apud Scythas, uxores et liberos suos, neque potius ducat apud Attilam servitutem, quam apud Romanos ingentes opes? » Ceterum se domi remanentem majori eorum rebus adjumento futurum, quippe qui domini iram placaret, si quibus in rebus Romanis irascetur, quam si ad eos accedens criminationi se objiceret, si forte quid contra quam Attilæ rationibus commodum videretur faceret. Quæ quum dixisset et mihi veniam dedisset eum de his, quæ ex ipso intelligere cuperemus, adeundi (Maximino enim in dignitate constituto parum decorus erat continuus congressus), abiit. Postridie ad domum Attilæ interiora septa me contuli dona ferens ejus uxori, quæ Cerca vocabatur. Ex ea tres illi liberi, quorum maximus natus jam tum Acatirorum et reliquarum gentium, qua Scythia ad Pontum patet, regnum tenebat. Intra illa septa erant multa ædificia, partim ex tabulis sculptis et eleganter compactis, partim ex trabibus opere puro et in rectitudinem affabre dolatis, quæ impositæ erant lignis in circulos curvatis: circuli autem a solo in mediocrem altitudinem assurgebant. Hic habitabat Attilæ uxor, ad quam a barbaris, qui circa januas erant, nactus aditum, ipsam deprehendi in molli stragula jacentem. Erat autem pavimentum laneis tapetibus stratum, in quibus constitimus. Eam famulorum multitudo in orbem circumstabat, et ancillæ ex ad-

verso humi sedentes telas coloribus variegabant, quæ vestibus barbarorum ad ornatum superinjiciuntur. Cerca salutata, et muneribus traditis, egressus, exspectans dum Onegesius regia exiret (jam enim e domo sua illuc venerat), ad reliqua ædificia, ubi Attilas commorabatur, processit. Hic dum ego stare cum reliqua multitudo (nec enim accessu ullius loci prohibebat, quippe qui Attilæ custodibus et barbaris, qui eum asseclabantur, eram notus), vidi magnam turbam accurrentem, quæ tumultum et strepitum edens exitum Attilæ præstolabatur. Tandem Attilas domo egressus, gravi vultu, huc illuc oculos torquens, cum Onegesis pro ædibus substitit. Hic eum multi, quibus erant lites, adierunt, et ejus judicium exceperunt. Deinde domum repetiit, et barbararum gentium legatos, qui ad se venerant, admisit.

Me vero, dum Onegesium exspectabam, Romulus, Promutus et Romanus, legati de vasis aureis ex Italia ad Attilam missi, una cum Rusticio, qui in comitatu Constantii erat, et Constantiolo ex Pæonum regione, quæ Attilæ parebat, me sunt sermone adorti, et interrogaverunt, utrum dimissi, an manere coacti essemus. « Id ipsum, inquam, ut sciam ex Onegesis, intra ista septa opperior. » Tum ego illos vicissim percunctari, an aliquod mite responsum ad ea, de quibus legati venerant, ab Attila tulissent. Nequaquam aiunt illum deduci a sententia, sed bellum minari et denuntiare, ni Sylvanus aut pocula dedantur. Nos vero quum

πεμφθείη. Ἀποθαυμαζόντων δὲ ἡμῶν τῆς ἀπονοίας τὸν βάρβαρον, ὑπολαβὼν δὲ Ῥωμύλος, πρεσβευτὴς ἀνὴρ καὶ πολλῶν πραγμάτων ἔμπειρος, ἔλεγε τὴν αὐτοῦ μεγίστην τύχην καὶ τὴν ἐκ τῆς τύχης δύναμιν ἐξαίρειν αὐτὸν, ὥστε μὴ ἀνέχεσθαι δικαίων λόγων, εἰ μὴ πρὸς αὐτοῦ νομίση ὑπάρχειν αὐτούς. Οὐδενὶ γὰρ τῶν πώποτε τῆς Σκυθικῆς ἢ καὶ ἐτέρας ἀρξάντων γῆς τοσαῦτα ἐν ὀλίγῳ καταπεπραῆχθαι, ὥστε καὶ τῶν ἐν τῷ Ὀκεανῷ νήσων ἄρχειν, καὶ πρὸς πάσῃ τῇ Σκυθικῇ καὶ Ῥωμαίους ἔχειν ἐς φόρου ἀπαγωγὴν. Ἐφιέμενον δὲ πρὸς τοῖς παροῦσι πλειόνων καὶ ἐπὶ μεῖζον αὖξοντα τὴν ἀρχήν, καὶ ἐς Πέρσας ἀπιέναι βούλεσθαι. Τῶν δὲ ἐν ἡμῖν τινος πυθομένου ποίαν ὁδὸν τραπεῖς ἐς Πέρσας ἔλθειν δυνήσεται, ἔλεγεν ὁ Ῥωμύλος, μὴ πολλῷ διαστήματι τὴν Μήδων ἀφεστάναι τῆς Σκυθικῆς, οὐδὲ Οὐννοὺς ἀπείρους τῆς ὁδοῦ ταύτης εἶναι, ἀλλὰ πάλαι ἐς αὐτὴν ἐμβεβλήκεναι, λιμοῦ τε τὴν χώραν κρατήσαντος, καὶ Ῥωμαίων διὰ τὸν τότε συνιστάμενον πόλεμον μὴ συμβαλλόντων. Παρελθούτων δὲ ἐς τὴν Μήδων τὸν τε Βασίλῃ καὶ Κουρσίλῃ τοὺς ὕστερον ἐς τὴν Ῥώμην ἐληλυθότας εἰς ὁμαιχμίαν, ἀνδρας τῶν βασιλείων Σκυθῶν καὶ πολλοῦ πλήθους ἄρχοντας. Καὶ τοὺς διαβεβηκότας λέγειν, ὡς ἔρημον ἐπελθόντες χώραν καὶ λίμνην τινὰ περαιωθέντες, ἦν ὁ Ῥωμύλος τὴν Μαϊῶτιν εἶναι ὦετο, πέντε καὶ δέκα διαγενομένων ἡμερῶν ὅρη τινὰ ὑπερβάντες ἐς τὴν Μηδικὴν ἐσέβαλον. Αἰτίζομενοι δὲ καὶ τὴν γῆν κατατρέχουσι πλῆθος Περσικὸν ἐπελθὼν τὸν σφῶν ὑπερκείμενον ἀέρα πλῆσαι βελῶν, ὥστε σφᾶς δέει τοῦ κατασχόντος κινδύνου ἀναχωρῆσαι εἰς τοῦπίσω

καὶ τὰ ὅρη ὑπεξελεθεῖν, ὀλίγην ἄγοντας λείαν· ἡ γὰρ πλείστη ὑπὸ τῶν Μήδων ἀφῆρητο. Εὐλαβουμένους δὲ τὴν τῶν πολεμίων δίωξιν ἐτέραν τραπήναι ὁδὸν, καὶ μετὰ τὴν ἐκ τῆς ὑφάλου πέτρας ἀναφερομένην φλόγα ἐκεῖθεν πορευθέντας . . . ἡμερῶν ὁδὸν ἐς τὰ οἰκεία ἀφικέσθαι, καὶ γινῶναι, οὐ πολλῷ διαστήματι τὴν Μήδων ἀφεστάναι τῆς Σκυθικῆς. Τὸν οὖν Ἀττήλαν ἐπ' αὐτὴν ἰέναι βουλόμενον οὐ πονήσκειν πολλὰ, οὔτε μακρὰν ἀνύσειν ὁδὸν, ὥστε καὶ Μήδους καὶ Πάρθους καὶ Πέρσας παραστήσεσθαι καὶ ἀναγκάσειν ἔλθειν ἐς φόρου ἀπαγωγὴν· παρῆναι γὰρ αὐτῷ μάχιμον δύναμιν, ἣν οὐδὲν ἔθνος ὑποστήσεται. Ἡμῶν δὲ κατὰ Περσῶν ἔλθειν αὐτὸν ἐπευξαμένων καὶ ἐπ' ἐκείνους τρέφαι τὸν πόλεμον, ὁ Κωνσταντίολος ἔλεγε δεδιέναι μὴ ποτε καὶ Πέρσας ῥαδίως παραστησάμενος ἀντὶ φίλου δεσπότης ἐπανήξει. Νῦν μὲν γὰρ τὸ χρυσίον κομίζεσθαι παρ' αὐτῶν τῆς ἀξίας ἕνεκα· εἰ δὲ καὶ Πάρθους καὶ Μήδους καὶ Πέρσας παραστήσοιτο, οὐκέτι Ῥωμαίων ἀνέξεσθαι τὴν αὐτοῦ νοσφιζομένων ἀρχήν, ἀλλὰ θεράποντας περιφανῶς ἡγησάμενον χαλεπώτερα ἐπιτάξειν καὶ οὐκ ἀνεκτὰ ἐκείνοις ἐπιτάγματα. Ἦν δὲ ἀξία, ἥς ὁ Κωνσταντίολος ἐπεμνήσθη, στρατηγοῦ Ῥωμαίων, ἥς χάριν ὁ Ἀττήλας παρὰ βασιλείως ἐδέδεκτο τοῦ τοῖς στρατηγοῖς χορηγουμένου τὰς συντάξεις ἐκπέμπεσθαι. Ἐλεγεν οὖν μετὰ Μήδους καὶ Πάρθους καὶ Πέρσας τοῦτο τὸ ὄνομα, ὅπερ αὐτὸν βούλονται Ῥωμαῖοι καλεῖν, καὶ τὴν ἀξίαν, ἥ αὐτὸν τιμηκέναι νομίζουσιν, ἀποσεισάμενον ἀναγκάσειν σφᾶς ἀντὶ στρατηγοῦ βασιλέα προσαγορεύειν. Ἦδη γὰρ καὶ χαλεπαίνοντα εἶπειν, ὡς ἐκείνῳ μὲν οἱ

barbari miraremur animi impotentiam, Romulus, vir multis honorificentissimis legationibus functus et multo rerum usu præditus, ait, secunda fortuna et potentia inde collecta adeo illum efferrî, ut justis sermonibus nullum apud se locum relinqueret, nisi eos ex re sua esse censeret. Nemo unquam eorum, qui in Scythia, vel alibi regnarunt, tantas res tam brevi tempore gessit. Totius Scythiæ dominatum sibi comparavit, et ad Oceani insulas usque imperium suum extendit, ut etiam a Romanis tributa exigat. Nec his contentus, ad longe majora animum adjecit, et latius imperii sui fines protendere et Persas bello aggredi cogitat. Uno ex nobis quærente, qua via e Scythia in Persas tendere posset, Romulus dixit, non longo locorum intervallo Medos dissitos esse a Scythis, neque Hunnos hanc viam nescire, sed olim, fame per eorum regionem grassante, quum Romani propter bellum, quod tunc temporis gerebant, minime cum illis prælio decertarent, hac irrupisse et usque ad Medos Basi-chum et Cursichum, duces ipsorum, e regiis Scythis oriundos, penetrasse, qui postea cum magna hominum multitudine Romam ad contrahendam armorum societatem venissent. Hos narrasse, per quandam desertam regionem illis iter fuisse, et paludem trajecisse, quam Romulus existimabat esse Marotidem : deinde, quindecim diebus elapsis, per montes quosdam, quos superassent, in Mediam descendisse. Ibi prædas agentibus et excursionibus agros vastantibus Persicum agmen superveniens telis aera replevisse. Itaque imminētis periculi metu retro abscessisse, et per montes re-

gressos, pauxillum prædæ abegisse. Magnam enim partem Medos extorsisse : ipsos autem, ut persequentium hostium impetum evitarent, ad aliam viam deflexisse, et per loca, ubi ex petra maritima flamma ardet, illinc profectos, . . . dierum itinere in sedes suas revertisse. Atque ex eo satis vidisse, non magno intervallo Scythiam a Medis distare. Quamobrem si Attilam cupido ceperit Medos invadendi, non multum operæ et laboris in eam invasionem consumpturum, neque magnis itineribus defatigatum iri, ut Medos, Parthos et Persas adoriatur, et cogat tributî illationi se submittere. Adesse enim illi magnas copias, quas nulla gens sustinere possit. Nobis vero optantibus, ut Persis arma inferret, et a nobis in illos belli molem averteret : « Verendum est, inquit Constantiolus, ne, Persis facile devictis, non jam amplius amicus, sed dominus in nos revertatur. » Nunc enim auro accepto pro dignitate eum contentum esse. Quodsi Medos, Parthos et Persas domuerit, minime eum Romanorum a suo se junctum regnum passurum, sed eos manifesto servos suos reputantem, gravia illis et intolerabilia imperaturum esse. Dignitas autem, cujus mentionem Constantiolus fecit, erat Romanorum exercituum ducis, quam Attilas ab imperatore acceperat, et stipendia ejus, qui exercitus regebat, missa sibi non recusabat. Innuebat igitur, Attilam, Medis, Parthis et Persis subactis, hoc nomen, quo Romanis illum vocare lubet, et dignitatem, quam illi ornamentî loco esse existimant, repudiaturum, et pro duce coacturum eos se regem appellare. Jam tum enim indignatus di-

αὐτοῦ θεράποντες εἰσι στρατηγοὶ, αὐτῷ δὲ οἱ τοῖς βασιλεύουσι Ῥωμαίων ὁμότιμοι. Ἔσεσθαι δὲ οὐκ εἰς μακρὰν τῆς παρούσης αὐτῷ δυνάμει αὕξησιν· σημαίνειν καὶ τοῦτο τὸν θεὸν τὸ τοῦ Ἄρεος ἀναφάναντα ξίφος, ὅπερ ὄν ἱερὸν καὶ παρὰ τῶν Σκυθικῶν βασιλέων τιμώμενον, οἷα δὴ τῷ ἐφόρῳ τῶν πολέμων ἀνακείμενον, ἐν τοῖς πάλαι ἀφανισθῆναι χρόνοις, εἴτα διὰ βοδὸς εὐρεθῆναι (cf. fr. 10, p. 96).

Καὶ ἐκάστου λέγειν τι περὶ τῶν καθεστώτων βουλομένου, Ὀνηγησίου ὑπεξεληθόντος, παρ' αὐτὸν ἦλθομεν, καὶ ἐπειρώμεθα περὶ τῶν ἐσπουδασμένων μανθάνειν. Ὁ δὲ τισι πρότερον βαρβάροις διαλεχθεὶς, πυθέσθαι με παρὰ Μαξιμίνου ἐπέτρεπε τίνα Ῥωμαῖοι ἄνδρα τῶν ὑπατικῶν παρὰ τὸν Ἀττήλαν πρεσβευόμενον στέλλουσιν. Ὡς δὲ παρελθὼν εἰς τὴν σκηνὴν ἔφραζον, ἅπερ εἰρητό μοι, καὶ ὅ τι δεῖ λέγειν ὧν χάριν ὁ βάρβαρος ἡμῶν ἐπύθετο ἅμα τῷ Μαξιμίνῳ βουλευσάμενος ἐπανῆλθον ὡς τὸν Ὀνηγήσιον, λέγων, ὡς ἐθέλουσι μὲν Ῥωμαῖοι αὐτὸν παρὰ σφᾶς ἐλθόντα τῶν ἀμφιβόλων ἔνεκα διαλέγεσθαι, εἰ δὲ τούτου διαμάρτοιεν, ἐκπέμψειν βασιλέα ὃν βούλεται πρεσβευσόμενον. Καὶ εὐθὺς μετιέναι με τὸν Μαξιμῖνον παρεκελεύσατο, καὶ ἤκοντα αὐτὸν ἤγε παρὰ τὸν Ἀττήλαν. Καὶ μικρὸν ὕστερον ὑπεξελθὼν ὁ Μαξιμῖνος ἔλεγεν, ἐθέλειν τὸν βάρβαρον Νόμον ἢ Ἀνατόλιον ἢ Σενάτορα πρεσβεύεσθαι· μὴ γὰρ ἂν ἄλλον παρὰ τοὺς εἰρημένους δέξεσθαι. Καὶ ὡς αὐτοῦ ἀποκριναμένου, μὴ χρῆναι ἐπὶ τὴν πρεσβείαν τοὺς ἄνδρας καλοῦντα ὑπόπτους καθιστᾶν βασιλεῖ, εἰρηκέναι τὸν Ἀττήλαν, εἰ μὴ ἔλοιτο ποιεῖν ἃ βούλεται, ὅπλοις τὰ ἀμφίβολα διακριθῆσεσθαι. Ἐπανελθόντων δὲ ἡμῶν

εἰς τὴν σκηνὴν, ὁ τοῦ Ὀρέστου πατὴρ ἦκε λέγων, ὡς ἀμφοτέρους ὑμᾶς Ἀττήλας ἐπὶ τὸ συμπόσιον παρακαλεῖ, γενήσεσθαι δὲ αὐτὸ περὶ θ' τῆς ἡμέρας. Ὡς δὲ τὸν καιρὸν ἐφυλάξαμεν καὶ ἐπὶ τὸ δεῖπνον κληθέντες παρεγενόμεθα ἡμεῖς τε καὶ οἱ ἀπὸ τῶν ἐσπερίων Ῥωμαίων πρέσβεις, ἔστημεν ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ ἀντία Ἀττήλα. Καὶ κύλικα οἱ οἰνοχόοι κατὰ τὸ ἐπιχώριον ἐπέδοσαν ἕθος, ὡς καὶ ἡμᾶς πρὸ τῆς ἑδρας ἐπεύξασθαι. Οὐ δὴ γενομένου, τῆς κύλικος ἀπογευσάμενοι ἐπὶ τοὺς θρόνους ἦλθομεν, οὐ ἔδει καθεσθέντας δειπνεῖν. Πρὸς δὲ τοῖς τοίχοις τοῦ οἰκήματος πάντες ὑπῆρχον οἱ δίφροι ἐξ ἑκατέρας πλευρᾶς. Ἐν μεσσητάτῳ δὲ ἦστο ἐπὶ κλίνης ὁ Ἀττήλας, ἑτέρας ἐξόπισθεν κλίνης ὑπαρχούσης αὐτῷ, μεθ' ἣν βαθμοὶ τινες ἐπὶ τὴν αὐτοῦ ἀνῆγον εὐνὴν, καλυπτομένην ὀθόναϊς καὶ ποικίλοις παραπετάσμασι κόσμου χάριν, καθάπερ ἐπὶ τῶν γαμούντων Ἑλλήνες τε καὶ Ῥωμαῖοι κατασκευάζουσι. Καὶ πρώτην μὲν ἐνόμιζον τῶν δειπνούντων τάξιν τὴν ἐν δεξιᾷ τοῦ Ἀττήλα, δευτέραν δὲ τὴν εὐώνυμον, ἐν ἣ ἐτυγχάνομεν ὄντες, προκαθεσθέντος ἡμῶν Βερίχου, παρὰ Σκύθαις εὖ γεγονότος ἀνδρός. Ὁ γὰρ Ὀνηγήσιος ἐπὶ δίφρου ἦστο ἐν δεξιᾷ τῆς τοῦ βασιλέως κλίνης. Ἀντικρὺ δὲ τοῦ Ὀνηγησίου ἐπὶ δίφρου ἐκαθέζοντο δύο τῶν Ἀττήλα παίδων· ὁ γὰρ πρεσβύτερος ἐπὶ τῆς ἐκείνου ἦστο κλίνης, οὐκ ἐγγὺς, ἀλλ' ἐπ' ἄκρου, αἰδοῖ τοῦ πατρὸς βλέπων εἰς γῆν. Πάντων δὲ ἐν κόσμῳ καθεστώτων, παρελθὼν οἰνοχόος τῷ Ἀττήλῃ οἴνου κισσύβιον ἐπιδίδωσι. Δεξάμενος δὲ τὸν τῇ τάξει πρῶτον ἡσπάζετο. Ὁ δὲ τῷ ἀσπασμῷ τιμηθεὶς διανίστατο· καὶ οὐ πρότερον ἰζῆσαι θέμις ἦν, πρὶν ἢ τῷ οἰνοχόῳ ἀπογευσάμενος ἢ καὶ ἐκπιὼν ἀπέδωκε τὸ κισ-

cebat, illi servos esse exercituum duces, sibi vero viros imperatoribus Romanis dignitate pares. Et brevi quidem sibi potentiae accessionem fore, quod et deus, Martis ense in lucem protracto, portenderit. Hic ensis tanquam sacer et deo bellorum praesidi dedicatus, a Scythiarum regibus olim colebatur, et multis saeculis non visus, bovis ministerio fuerat tunc temporis erutus.

Dum ita de praesenti rerum statu confabulamur, Onegesius foras prodiit, ad quem, ut ex eo disceremus quae nostrae curae commissa fuerant, accessimus. Ille vero prius cum nescio quibus barbaris collocutus, quaerere me ex Maximino iussit, quem Romani ex consularibus legatum ad Attilam essent missuri. Ut in tentorium veni, et Maximino, quae mihi Onegesius dixerat, retuli, habita de eo, quod barbaris respondendum esset, deliberatione, redii, dixique Onegasio, Romanos magnopere desiderare, illum suarum cum Attila controversiarum disceptatorem ad se accedere. Qua spe si exciderint, imperatorem, quem sibi libuerit, legatum missurum. Extemplo me Maximinum arcessere iussit, quem, ut venit, ad Attilam deduxit. Unde non multo post Maximinus reversus, narravit barbarum velle imperatorem ad se mittere legatos aut Nomum aut Anatolium aut Senatorem, neque ullos alios praeter hos admissurum. Et quum Maximinus objiceret minime convenire legatos, qui ad se mittantur, designando suspectos imperatori reddere, Attilam respondisse, si haec abnuerint,

armis se controversias disceptaturum. Reversis nobis in tentorium, ecce ad nos Orestis pater, « Vos ambos, inquit, ad convivium invitat Attilas; fiet vero illud ad nonam diei horam. » Tempore condicto observato, ut venimus, et una quoque Romanorum Occidentalium legati, stetimus in limine caenaculi coram Attila. Tum pincernae, ut mos est in illis regionibus, calicem tradiderunt, ut ante accubitus vota faceremus. Quo facto, et calice degustato, ipsa solia, in quibus nos sedentes caenare oportebat, ascendimus. Omnia sedilia circa parietes cubiculi ab utraque parte disposita erant: medius in lecto sedebat Attilas, altero lecto a tergo strato, pone quem erant quidam gradus, qui ad ejus cubile ferebant, linteis candidis et variis tapetibus ornatus gratia contextum, simile cubilibus, quae Romani et Graeci nubentibus adornare pro more habent. Et primum quidem convivarum locum ejus habebant, qui ad Attilae dextram sedebat, secundum ejus, qui ad laevam: in quo nos et Berichus, vir apud Scythas nobilis, sed Berichus superiore loco. Nam Onegesius in sella ad dextram regii thori, et e regione Onegessii duo ex Attilae filiis sedebant. Senior enim in eodem, quo pater, throno, non prope, sed multum infra accumbebat, oculis prae pudore propter patris praesentiam semper in terram coniectis. Omnibus ordine sedentibus, qui Attilae erat a poculis, ingrediens pateram vini tradit. Hanc ubi suscepit, proximum ordine salutavit, qui salutatione honoratus surrexit, neque prius eum sedere fas erat, quam

σύβιον. Καθεσθέντα δὲ αὐτὸν τῷ [αὐτῷ] τρόπῳ οἱ παρόντες ἐτίμων, δεχόμενοι τὰς κύλικας καὶ μετὰ τὸν ἀσπασμὸν ἀπογευόμενοι. Ἐκάστῳ δὲ εἷς οἰνοχόος παρῆν, ὃν ἔδει κατὰ στοῖχον εἰσιέναι, τοῦ Ἀττήλα οἰνοχόου ὑπεξιόντος. Τιμηθέντος δὲ καὶ τοῦ δευτέρου καὶ τῶν ἐξῆς, καὶ ἡμᾶς τοῖς ἴσοις ὁ Ἀττήλας ἐδεξιώσατο κατὰ τὴν τῶν θάκων τάξιν. Ὡς δὲ ἄσπασμῳ πάντων τιμηθέντων, ὑπεξήσαν μὲν οἱ οἰνοχόοι, τράπεζαι δὲ μετὰ τὴν τοῦ Ἀττήλα παρετίθεντο κατὰ τρεῖς καὶ τέταρτας ἀνδρας ἢ καὶ πλείους· ὅθεν ἕκαστος οἷός τε ἦν τῶν τῇ μαγίδι τοδι (ἰδίᾳ? Val.) ἐπιτιθεμένων μεταλαβεῖν μὴ ὑπεξιὼν τῆς τῶν θρόνων τάξεως. Καὶ πρῶτος εἰσῆει ὁ τοῦ Ἀττήλα ὑπηρέτης, κρεῶν πλήρη πίνακα φέρων, καὶ οἱ πᾶσι διακονούμενοι μετ' αὐτὸν σῖτον καὶ ὄψα ταῖς τραπέζαις ἐπέθεσαν. Ἀλλὰ τοῖς μὲν ἄλλοις βαρβάροις καὶ ἡμῖν πολυτελεῖ δεῖπνα κατεσκεύαστο, κύκλοις ἐπικείμενα ἀργυροῖς· τῷ δὲ Ἀττήλα ἐπὶ τοῦ ξυλίνου πίνακος ἦν οὐδὲν πλέον κρεῶν. Μέτριον δὲ ἑαυτὸν καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἐδείκνυ. Τοῖς γὰρ τῆς εὐωχίας ἀνδράσι κύλικες χρυσαῖ τε καὶ ἀργυραῖ ἐπέδιδοντο, τὸ δὲ αὐτοῦ ἔκπωμα ξύλινον ἦν. Αἰτῇ δὲ αὐτῷ καὶ ἡ ἐσθῆς ἐτύγχανεν οὔσα, μηδὲν τῶν ἄλλων πλὴν τοῦ καθαρὰ εἶναι διαφυλάττουσα· καὶ οὔτε τὸ παρηωρημένον αὐτῷ ξίφος, οὔτε οἱ τῶν βαρβαρικῶν ὑποδημάτων δεσμοὶ, οὔτε τοῦ ἵππου ὁ χαλινός, ὥσπερ τῶν ἄλλων Σκυθῶν, χρυσῷ ἢ λίθοις ἢ τινι τῶν τιμίων ἐκοσμεῖτο. Τῶν δὲ ὄψων τῶν ἐν τοῖς πρώτοις πίναξιν ἐπιτεθέντων ἀναλωθέντων, πάντες διανέστημεν, καὶ οὐ πρότερον ἐπὶ τὸν δίφρον ἀναστὰς ἦλθε, πρὶν ἢ κατὰ τὴν προτέραν τάξιν ἕκαστος τὴν ἐπιδιδομένην αὐτῷ

οἴνου πλήρη ἐξέπιε κύλικα, τὸν Ἀττήλαν σὺν εἶναι ἐπευξάμενος. Καὶ τοῦτον τιμηθέντος αὐτοῦ τὸν τρόπον ἐκαθέσθημεν, καὶ δεύτερος ἐκάστη τραπέζῃ ἐπετίθετο πίναξ ἕτερα ἔχων ἐδώδιμα. Ὡς δὲ καὶ αὐτοῦ οἱ πάντες μετέλαβον, καὶ τῷ αὐτῷ ἐξαναστάντες τρόπῳ, αὐθις ἐκπιόντες ἐκαθέσθημεν. Ἐπιγενομένης δὲ ἐσπέρας δᾶδες ἀνήφθησαν, δύο δὲ ἀντικρὺ τοῦ Ἀττήλα παρελθόντες βάρβαροι ἄσματα πεποιημένα ἔλεγον, νίκας αὐτοῦ καὶ τὰς κατὰ πόλεμον ἄδοντες ἀρετάς· ἐς οὓς οἱ τῆς εὐωχίας ἀπέβλεπον, καὶ οἱ μὲν ἠδοντο τοῖς ποιήμασιν, οἱ δὲ τῶν πολέμων ἀναμνησκόμενοι διηγείροντο τοῖς φρονήμασιν, ἄλλοι δὲ ἐχώρουν ἐς δάκρυα, ὧν ὑπὸ τοῦ χρόνου ἡσθένει τὸ σῶμα καὶ ἡσυχάζειν ὁ θυμὸς ἠναγκάζετο. Μετὰ δὲ τὰ ἄσματα Σκύθης τις παρελθὼν φρενοβλαβῆς, ἀλλόκοτα καὶ παράσημα καὶ οὐδὲν ὑγιὲς φθειγόμενος, ἐς γέλωτα πάντας παρεσκεύασε παρελθεῖν. Μεθ' ὃν ὑπεισῆλθε Ζέρκων ὁ Μαυρούσιος (vid. fr. 11)· ὁ γὰρ Ἐδέκων αὐτὸν παρὰ τὸν Ἀττήλαν ἐλθεῖν παρέπεισεν, ὡς τῇ ἐκείνου σπουδῇ τὴν γαμετὴν ἀποληψόμενον, ἣν κατὰ τὴν τῶν βαρβάρων εἰλήφει χώραν, τῷ Βλήδα περισπούδαστος ὢν. Ἀπολελοίπει δὲ αὐτὴν ἐν τῇ Σκυθικῇ παρὰ τοῦ Ἀττήλα δῶρον Ἀετίῳ πεμφθεῖς. Ἀλλὰ τῆς μὲν τοιαύτης διήμαρτεν ἐλπίδος, τοῦ Ἀττήλα χαλεπήναντος, ὅτι γε δὴ ἐς τὴν αὐτοῦ ἐπανῆλθε. Τότε δὲ διὰ τὸν τῆς εὐωχίας καιρὸν παρελθὼν τῷ τε εἶδει καὶ τοῖς ἐσθήμασι καὶ τῇ φωνῇ καὶ τοῖς συγκεχυμένως παρ' αὐτοῦ προφερομένοις ῥήμασι· τῇ γὰρ Αὐσονίων τὴν τῶν Οὐννων καὶ τὴν τῶν Γόθων παραμιγνὺς γλῶτταν πάντας διέχεεν καὶ ἐς ἄσβεστον ὀρμῆσαι γέλωτα παρεσκεύασε, πλὴν Ἀττήλα. Αὐτὸς

merum degustans, aut etiam ebibens, poculum pocillatori redderet. Sedit enim Attilæ eodem modo, qui convivio intererant, pocula suscipientes et post salutationem degustantes, honorem exhibebant. Unicuique vero unus pocillator aderat, quem, quum pincerna Attilæ exiret, introire suo ordine oportuit. Secundo et reliquis deinceps ad hunc modum honore affectis, Attilas nos quoque eodem modo salutavit secundum ordinem sellarum. Tum omnibus salutationis honore delato, pincernæ recesserunt. Mensæ vero juxta Attilæ mensam erant erectæ, excipiendis tribus et quattuor, aut etiam pluribus convivis idoneæ, ita ut quisque in sedili suo residens, de impositis mensæ ferculis commodè sumere posset. Deinde primus in medium accessit Attilæ minister patinam carnibus plenam ferens; post ipsum qui panem ministrabant et obsonia mensis apposuerunt. Sed ceteris quidem barbaris et nobis lautissima cœna præparata erat et in discis argenteis reposita, Attilæ vero in quadra lignea, et nihil præter carnes. Moderatum pariter in reliquis omnibus sese præbebat. Convivis aurea et argentea pocula suppeditabantur; Attilæ poculum erat ligneum. Simplex admodum illius vestis nulla re, nisi munditie, ornata erat. Neque ejus ensis, neque calceorum barbarorum ligamina, neque ejus equi frena, ut reliquorum Scytharum, auro aut lapidibus aut alia quacunque re pretiosa erant ornata. Ut obsonia primorum ferculorum fuere consumpta, surreximus, neque prius quisquam nostrum ad sedem

suam est reversus, quam sibi traditam pateram vini plenam, servato priore ordine, Attilam salvum et incolumem precatus, ebibisset. Eo ad hunc modum honore culto, sedimus. Tum nova fercula cuique mensæ sunt illata, quæ alia continebant esculenta, ex quibus ubi omnes, quoad satis esset, comedissent, eodem modo surreximus, et epoto calice rursus consedimus. Adveniente vespere, facibusque accensis, duo Scythæ coram Attila prodierunt, et versus a se factos, quibus ejus victorias et bellicas virtutes canebant, recitarunt. In quos convivæ oculos defixerunt; et alii quidem versibus delectabantur, aliis bellorum recordatio animos excitabat, aliis manabant lacrimæ, quorum corpus ætate debilitatum erat et vigor animi quiescere covebatur. Post cantus et carmina Scythæ nescio quis mente captus absurda et inepta nec sani quicquam habentia effundens risum omnibus commovit. Postremo Zercon Maurusius introivit. Edeon enim illi persuaserat, ut ad Attilam veniret, omnem operam et studium pollicitus, quo uxorem recuperaret. Hanc enim, quum illi Bleda faveret, in barbarorum regione acceperat, eamque in Scythia, ab Attila ad Aetium dono missus, reliquerat. Sed hac spe frustratus est, quia Attilas illi succensuit, quod ad sua remigrasset. Itaque tunc arrepta festivitatis occasione, progressus et forma et habitu et pronuntiatione et verbis confuse ab eo prolatis, Romanæ Hunnorum et Gothorum linguam intermiscens, omnes lætitia implevit, et effecit ut in vehementem risum prorumperent. Sed Attilas

γὰρ ἔμενον ἀστεμφής καὶ τὸ εἶδος ἀμετάτρεπτος, καὶ οὐδὲν οὔτε λέγων οὔτε ποιῶν γέλωτος ἐχόμενον ἐφαίνετο, πλὴν ὅτι τὸν νεώτατον τῶν παίδων (Ἡρῆς δὲ ὄνομα τούτῳ) εἰσιόντα καὶ παρεστῶτα εἶλκε τῆς παρειᾶς, γαληνοῖς ἀποβλέπων ὄμμασι πρὸς αὐτόν. Ἐμοῦ δὲ θαυμάζοντος ὅπως τῶν μὲν ἄλλων παίδων ὀλιγωροίη, πρὸς δὲ ἐκείνον ἔχοι τὸν νοῦν, ὁ παρακαθήμενος βάρβαρος, συνιῖς τῆς Αὐσονίων φωνῆς καὶ τῶν παρ' αὐτοῦ μοι ῥηθησομένων μηδὲν ἐκλέγειν προειπῶν, ἔφασκε τοὺς μάντις τῷ Ἀττήλῃ προηγορευκέναι, τὸ μὲν αὐτοῦ πεσεῖσθαι γένος, ὑπὸ δὲ τοῦ παιδὸς ἀναστήσεσθαι τούτου. Ὡς δὲ ἐν τῷ συμποσίῳ εἶλκον τὴν νύκτα, ὑπεξήλθομεν, ἐπὶ πολὺ μὴ βουληθέντες τῷ πότῳ προσκαρτερεῖν.

Ἡμέρας δὲ γενομένης ἐπὶ τὸν Ὀνηγήσιον ἦλθομεν, χρῆναι ἡμᾶς διαφεθῆναι λέγοντες καὶ μὴ τηνάλλως τρίβειν τὸν χρόνον. Καὶ ὅς ἔφη ἐθέλειν καὶ τὸν Ἀττήλαν ἀποπέμπειν ἡμᾶς. Καὶ μικρὸν διαλιπὼν ἅμα τοῖς λογάσιν ἐβουλεύετο περὶ τῶν Ἀττήλῃ δεδογμένων, καὶ τὰ βασιλεῖ ἀποδοθησόμενα συνέταττε γράμματα, ὑπογραφῶν αὐτῷ παρόντων καὶ Ρουστικίου, ἀνδρὸς ὀρωμένου μὲν ἐκ τῆς ἄνω Μυσίας, ἀλόντος δὲ ἐν τῷ πολέμῳ, καὶ διὰ λόγων ἀρετὴν τῷ βαρβάρῳ ἐπὶ τῇ τῶν γραμμάτων διαπονουμένου συντάξει. Ὡς δὲ ἐκ τῆς συνόδου διανέστη, ἐδεήθημεν αὐτοῦ περὶ λύσεως τῆς Σύλλου γαμετῆς καὶ τῶν ἐκείνης παίδων, ἐν τῇ Ῥατιαρίας ἀνδραποδισθέντων ἀλώσει. Καὶ πρὸς μὲν τὴν αὐτῶν οὐκ ἀπηγόρευσε λύσιν, ἐπὶ πολλοῖς δὲ σφᾶς ἐβούλετο χρήμασιν ἀπεμπολᾶν. Ἡμῶν δὲ ἐλεεῖν αὐτοὺς

τῆς τύχης ἱκετευσάντων, τὴν προτέραν εὐδαιμονίαν λογιζόμενον, διέβη τε πρὸς τὸν Ἀττήλαν, καὶ τὴν μὲν γυναῖκα ἐπὶ πενταχοσίῳ διαφῆκε χρυσοῖς, τοὺς δὲ παῖδας δῶρον ἔπεμπε βασιλεῖ. Ἐν τούτῳ δὲ καὶ ἡ Ῥέκαν (leg. καὶ Κρέκα, ut supra) ἡ τοῦ Ἀττήλα γαμετῆ παρὰ Ἀδάμει τῶν αὐτῆς πραγμάτων τὴν ἐπιτροπὴν ἔχοντι δειπνεῖν ἡμᾶς παρεκάλει. Καὶ παρ' αὐτὸν ἐλθόντες ἅμα τισὶ τῶν ἐκ τοῦ ἔθνους λογάδων φιλοφροσύνης ἐτύχομεν. Ἐδεξιοῦτο δὲ ἡμᾶς μελιχρίοις τε λόγοις καὶ τῇ τῶν ἐδωδίων παρασκευῇ. Καὶ ἕκαστος τῶν παρόντων Σκυθικῇ φιλοτιμίᾳ κύλικα ἡμῖν πλήρη διανιστάμενος ἐδίδου, καὶ τὸν ἐκπιόντα περιβαλὼν καὶ φιλήσας ταύτην ἐδέχετο. Μετὰ δὲ τὸ δεῖπνον ἐπὶ τὴν σκηνὴν ἐλθόντες ἐς ὕπνον ἐτράπημεν. Τῇ δὲ ὑστεραία ἐπὶ συμπόσιον αὐθις ἡμᾶς Ἀττήλας ἐκάλει, καὶ τῷ προτέρῳ τρόπῳ παρὰ τε αὐτὸν εἰσῆλθομεν καὶ ἐς τὴν εὐωχίαν ἐτράπημεν. Συνέβαινε δὲ ἐπὶ τῆς κλίνης ἅμα αὐτῷ μὴ τὸν πρεσβύτερον τῶν παίδων ἦσθαι, ἀλλὰ γὰρ Ὡηθάρσιον, θεῖον αὐτῷ τυγχάνοντα πρὸς πατρός. Παρὰ πᾶν δὲ τὸ συμπόσιον λόγοις φιλοφρονούμενος φράζειν ἡμᾶς βασιλεῖ παρεκελεύετο τῷ Κωνσταντίῳ, ὅς αὐτῷ παρὰ Ἀετίου ἀπέσταλτο ὑπογραφέως χάριν, διδόναι ἢν αὐτῷ γυναῖκα καὶ ὑπέσχετο. Παρὰ γὰρ τὸν βασιλέα Θεοδόσιον ἅμα τοῖς σταλεῖσι παρὰ τοῦ Ἀττήλα πρέσβεσιν ἀφικόμενος ὁ Κωνσταντίος τὴν εἰρήνην Ῥωμαίοις καὶ Σκύθαις ἔφησεν ἐπὶ μακρὸν φυλάττεσθαι χρόνον παρασκευάσειν, ἂν αὐτῷ γυναῖκα εὖπορον δοίη. Καὶ πρὸς τοῦτο ἐπένευσε βασιλεὺς, καὶ Σατορνίλου περιουσίᾳ καὶ γένει κοσμουμένου θυγατέρα

semper eodem vultu, omnis mutationis expers, et immotus permansit, neque quicquam facere aut dicere, quod jocosum aut hilaritatem præ se ferret, conspectus est: præterquam quod juniorem ex filiis introeuntem et adventantem, nomine Ernas, placidis et lætis oculis est intuitus, et eum gena traxit. Ego vero quum admirarer, Attilam reliquos suos liberos parvi facere, ad hunc solum animum adjicere, unus ex barbaris, qui prope me sedebat et Latinæ linguæ usum habebat, fide prius accepta, me nihil eorum, quæ dicerentur, evulgaturum, dixit vates Attilæ vaticinatos esse, ejus genus, quod alioquin interitum foret, ab hoc puero restauratum iri. Ut vero convivium ad multam noctem protraxerunt, non diutius nobis computationi indulgendum esse rati, exivimus.

Die exorto, Onegesium adivimus dicentes, nos dimittere oportere, neque nobis diutius tempus terendum esse. Ille, Attilam quoque in ea esse voluntate, et nos dimittere conslituisse respondit. Itaque non multo post consilium procerum de his, quæ Attilas statuerat, habuit, et litteras, quæ imperatori redderentur, digessit. Aderant enim quorum curæ epistolas scribere incumberebat, inter quos erat Rusticius, vir e superiore Mysia ortus, qui ab hostibus captus, quum dicendi facultate valeret, barbaro operam in conscribendis epistolis navabat. Dimisso concilio, ab Onegio precibus contendimus, ut Syllæ uxori et ejus liberis, qui in expugnatione urbis Ratiariæ una cum matre in servitutem redacti erant, libertatem restitueret. Et vero ab his libe-

randis minime abhorrebat, sed eorum libertatem magna pecuniæ summa a nobis emptam volebat. Itaque nos eum supplices orare et obtestari, ut, habita eorum pristinae fortunæ ratione, præsentis calamitatis commiseratione moveretur. Ille, ut Attilam adiit, mulierem pro quingentis aureis liberam dimisit, et ejus filios dono ad imperatorem misit. Interea Creca, Attilæ uxor, in ædes Adamis, qui ejus res domesticas curabat, nos ad cœnam invitavit. Ab eo una cum pluribus Scythiæ principibus comiter excepti sumus et jucundis sermonibus et magnifico epularum apparatu. Tum unusquisque eorum qui aderant, surgens, Scythica comitate poculum plenum nobis porrexit, et eum, qui biberat, amplexus et exosculatus, illud excepit. A cœna nos in tentorium nostrum recipientes, somnum cepimus. Postridie iterum nos Attilas ad cœnam invitavit, et eodem, quo prius, ritu ad eum accessimus et ad hilaritatem nos convertimus. Tum autem non senior ex filiis Attilæ in ejus thoro una cum ipso accumberebat, sed Oebersius, ejus patruus. Per totum convivii tempus nos blandis sermonibus appellans imperatori dicere jussit, ut Constantio, quem ad eum Aetius, ut ab epistolis esset, miserat, uxorem daret eam, quam illi promississet. Etenim Constantius una cum Attilæ legatis ad Theodosium venerat, et se operam daturum, ut pax longo tempore inter Romanos et Hunnos servaretur, dixerat, modo sibi uxorem locupletem matrimonio copularet. Huic petitioni imperator annuerat, et Saturnini filiam, viri et opibus et genere clari et ornati, se illi nuptui daturum

εἰρήκει δώσειν. Τὸν δὲ Σατορνίλον ἀνηρήκει Ἀθηναῖς ἢ καὶ Εὐδοκία· ἀμφοτέροις γὰρ ἐκαλεῖτο τοῖς ὀνόμασιν. Ἐς ἔργον δὲ τὴν αὐτοῦ οὐ συνεχώρησεν ἀχθῆναι ὑπόσχεσιν Ζήνων, ὑπατικὸς ἀνὴρ καὶ πολλὴν ἀμφ' αὐτὸν ἔχων Ἰσαύρων δύναμιν, μεθ' ἧς καὶ τὴν Κωνσταντίνου κατὰ τὸν τοῦ πολέμου καιρὸν φυλάττειν ἐπετέτραπτο. Τότε δὴ τῶν ἐν τῇ Ἐφ' στρατιωτικῶν ἀρχῶν ταγμάτων ὑπεξάγει τοῦ φρουρίου τὴν κόρην, καὶ Ρούφῳ τινὶ, ἐν τῶν ἐπιτηδείων, κατεγγυᾷ. Ταύτης δὲ ἀφηρημένης, ὁ Κωνσταντῖος ἐδεῖτο τοῦ βαρβάρου, ἐνυδρισμένον αὐτὸν μὴ περιορᾶσθαι, ἀλλ' ἢ τὴν ἀφαιρεθεῖσαν ἢ καὶ ἄλλην αὐτῷ δίδοσθαι γαμετὴν φερνὴν εἰσοίσουσιν. Παρὰ τὸν τοῦ δείπνου τοῖνον καιρὸν ὁ βάρβαρος λέγειν τῷ βασιλεύοντι τὸν Μαξιμῖνον ἐκέλευε, μὴ χρῆναι τῆς ἐξ αὐτοῦ τὸν Κωνσταντῖον ἐλπίδος διαμαρτεῖν· οὔτε γὰρ βασιλεῖ (βασιλικὸν? B.; πρέπειν suppl. N.) τὸ ψεύδεσθαι. Ταῦτα δὲ ὁ Ἀττήλας ἐνετέλλετο, ὑποσχομένου Κωνσταντίου χρήματα δώσειν, εἰ τῶν ζαπλούτων αὐτῷ παρὰ Ῥωμαίοις κατεγγυηθεῖ γυνή.

Τοῦ δὲ συμποσίου ὑπεξελθόντες, μετὰ τὴν νύκτα ἡμερῶν διαγενομένων τριῶν, διηφείθημεν δώροις τοῖς προσήκουσι τιμηθέντες· ἔπειπε δὲ ὁ Ἀττήλας καὶ Βέριχον τὸν ἡμῶν ἐν τῷ συμποσίῳ προκαθεσθέντα, ἀνδρα τῶν λογάδων καὶ πολλῶν ἐν τῇ Σκυθικῇ κωμῶν ἄρχοντα, παρὰ βασιλέα πρεσβευσόμενον, ἄλλως τε καὶ αὐτὸν, οἷα δὴ πρέσβυν, [δῶρα] παρὰ Ῥωμαίων δέξασθαι [βουλόμενος]. Ποιουμένων δὲ ἡμῶν τὴν πορείαν καὶ πρὸς κόμην καταλυσάντων τινὶ, ἤλω Σκύθης ἀνὴρ κατασκοπῆς ἕνεκα ἐκ τῆς Ῥωμαίων ἐς τὴν βάρβαρον

διαβεβηκὼς χώραν· καὶ αὐτὸν Ἀττήλας ἀνασκολοπισθῆναι παρεκελεύσατο. Τῇ δὲ ἐπιούσῃ δι' ἐτέρων κωμῶν πορευομένων ἡμῶν, ἄνδρες δύο τῶν παρὰ Σκύθαις δουλευόντων ἦγοντο, ὀπίσω τῷ χεῖρι δεδεμένῳ, ὡς τοὺς κατὰ πόλεμον ἀνελόντες δεσπότας· καὶ ἐπὶ ζύλων δυοῖν κεραίας ἐχόντων ἀμφοῖν τὰς κεφαλὰς ἐμβαλόντες ἀνεσταύρωσαν. Ἐφ' ὅσον δὲ τὴν Σκυθικὴν διεξήκειμεν, ὁ Βέριχος ἐκοινωνεῖ τε ἡμῖν τῆς ὁδοῦ, καὶ ἡσυχὸς τις καὶ ἐπιτηδείος ἐνομίζετο. Ὡς δὲ τὸν Ἴστρον ἐπεραιώθημεν, ἐν ἐχθροῦ ἡμῖν ἐγένετο μοίρα διὰ τινος ἐώλους προφάσεις ἐκ τῶν θεραπόντων· συνενεχθείσας. Καὶ πρότερον μὲν τὸν ἵππον ἀφείλετο, ὃν τὸν Μαξιμῖνον δωρησάμενος ἦν. Ὁ γὰρ Ἀττήλας πάντας τοὺς ἀμφ' αὐτὸν λογάδας παρεκελεύσατο δώροις τὸν Μαξιμῖνον φιλοφρονήσασθαι, καὶ ἕκαστος ἐπεπόμφει ἵππον αὐτῷ, μεθ' ὧν καὶ ὁ Βέριχος. Ὀλίγους δὲ λαβὼν τοὺς ἄλλους ἀπέπεμπε, τὸ σῶφρον δηλῶσαι ἐκ τῆς μετριότητος ἐσπουδακῶς. Τοῦτον οὖν ἀφείλετο τὸν ἵππον, καὶ οὔτε συνοδοιπορεῖν οὔτε συνεστιᾶσθαι ἠνέσχετο· ὥστε ἡμῖν ἐν τῇ βαρβάρων χώρα γενομένου συμβόλου, ἐς τοῦτο προελθεῖν. Καὶ ἐντεῦθεν διὰ τῆς Φιλίππου ἐπὶ τὴν Ἀδριανοῦ πόλιν τὴν πορείαν ἐποιησάμεθα. Ἐν ᾗ διαναπαυσάμενοι ἐς λόγους ἤλθομεν τῷ Βερίχῳ, καὶ αὐτὸν τῆς πρὸς ἡμᾶς σιωπῆς κατεμεμφάμεθα, ὅτι γε δὴ ὀργίζεται οὐκ ἀδικοῦσιν οὐδέν. Θεραπεύσαντες οὖν αὐτὸν καὶ ἐπὶ ἐστίασιν καλέσαντες ἐξωρμήσαμεν. Καὶ τῷ Βιγίλᾳ ἐν τῇ ὁδῷ ἀπαντήσαντες ἐπὶ τὴν Σκυθικὴν ἐπαναζευγνύντι, καὶ τὰ παρὰ Ἀττήλα ἡμῖν τῆς ἐπὶ τῇ πρεσβείᾳ ἀποκρίσεως εἰρημμένα ἀφηγησάμενοι, τῆς

promiserat. Saturninum autem interemerat (*an. 444 sec. Chron. Marcellini*) Athenais seu Eudocia, *uxor Theodosii* (utroque enim nomine vocabatur), neque imperatori ad exitum perducere, quod promiserat, per Zenonem, virum consularem, licuit. Is, magna Isaurorum multitudine stipatus, urbi Constantinopoli, quo tempore bello premebatur (*an. 442?*), praesidio fuerat. Tunc vero quum orientalium exercituum dux esset, puellam custodia eduxit, et Rufo cuidam, uni ex suis necessariis, despondit. Hac puella sibi subtracta, Constantius barbarum orabat, ne sibi factam contumeliam negligeret, sed perficeret, ut sibi uxor daretur aut ea, quae erepta fuerat, aut etiam alia, quae dotem afferret. Quamobrem per cenae tempus barbarus Maximinum imperatori dicere iussit, non oportere Constantium spe ab ipso excitata falli, et ab imperatoris dignitate alienum videri, mendacem esse. Haec Attilas Maximino mandavit, propterea quod Constantius illi pecuniae summam pollicitus erat, si uxorem e Romanis puellis locupletem duceret.

Sub noctem a cena discessimus. Tribus deinde diebus elapsis, muneribus donati dimissi sumus. Attilas quoque Berichum, virum e Scythiae primoribus, multorum vicorum in Scythia dominum, et qui in convivio superiore loco sederat, nobiscum legatum ad imperatorem misit tum alias ob causas, tum vero, quod eum legatum donis Romanorum ditari vellet. Nobis autem iter conficientibus et in vico quodam commorantibus, captus est vir Scythia, qui a Romanis explorandi gratia in barbaram regionem descen-

derat, quem crucis supplicio affici Attilas praecipit. Postridie etiam dum per alios vicos progredieremur, duo, qui apud Scythas serviebant, manibus vincti post terga traherantur, quod iis, quos belli casus dominos fecisset, vitam eripuissent. Hos affixis amborum capitibus in lignis quae antennas habebant suspenderunt. Berichus vero, quamdiu Scythiam peragravimus, eadem via nobiscum iverat, et placidus et amicus visus erat. Ut Istrum trajecimus, propter quasdam vanas causas, a servis ortas, nos inimicorum loco habuit. Et primum quidem equum, quem Maximino dono dederat, ad se revocavit. Etenim Attilas omnes Scythiae principes, qui in ipsius comitatu erant, donis Maximinum ornare jusserat, et unusquisque certatim illi equum miserat, inter quos et Berichus. At ille quum moderationis gloriam sibi comparare studeret, ex equis oblatis paucos acceperat, reliquos rejecerat. Berichus igitur equum, quem Maximino dederat, ademit, neque deinceps eadem via ire aut cenari nobiscum voluit. Itaque hospitalitatis tessera, in barbara regione contracta, eo usque progressa est. Hinc per Philippopolim ad Adrianopolim nobis iter fuit. In hac civitate quiescentes, Berichum rursus allocuti cum eo, quod tamdiu erga nos silentium tenuisset, expostulavimus. Nec enim ullam fuisse causam cur nobis irasceretur, quandoquidem in nulla re eum offenderamus. Itaque eo placato et ad cenam invitato, ab Adrianopoli movimus. In itinere Bigilam, qui in Scythiam revertebatur, obvium habuimus: quo edocto, quae Attilas ad legationem nostram responderat, coeptum iter con-

ἐπανόδου εἰχόμεθα. Ὡς δὲ ἐς τὴν Κωνσταντίνου παρεγενόμεθα, μεταβεβλήσθαι μὲν ὠόμεθα τὸν Βέριχον τῆς ὀργῆς· ὃς δὲ τῆς ἀγρίας οὐκ ἐπελέληστο φύσεως, ἀλλ' ἐς διαφορὰς ἐχώρει, καὶ ἐν κατηγορίᾳ ἐποιεῖτο τὸν Μαξιμίνον, ὡς ἔφησεν εἰς τὴν Σκυθικὴν διαβάς τὸν Ἀρεόβινδον καὶ τὸν Ἀσπαρξ, ἄνδρας στρατηγούς, μηδεμίαν παρὰ βασιλεῖ ἔχειν μοῖραν, καὶ ὡς ἐν ὀλιγωρίᾳ τὰ κατ' αὐτοὺς ἐποίησατο, τὴν βαρβαρικὴν ἐλέγξας κουφότητα.

ΛΟΓΟΣ Δ'.

Ἀναζεύξαντα δὲ τὸν Βιγίλαν καὶ ἐν αἷς τὸν Ἀττήλαν τόποις διατρίβειν συνέβαιεν ἀφικόμενον περιστάντες εἶχον (συνεῖχον Ν.) οἱ πρὸς τοῦτο παρεσκευασμένοι βάρβαροι, καὶ τὰ χρήματα, ἅπερ τῷ Ἐδέκωνι ἐκόμιζεν, ἀφείλοντο. Ὡς δὲ καὶ αὐτὸν παρὰ τὸν Ἀττήλαν ἦγον, καὶ ἀνηρωτᾶτο ὅτου χάριν τοσοῦτον φέροι χρυσίον, ἔφη οἰκείας τε καὶ τῶν παρεπομένων προνοίας ἔνεκα, ὥστε μὴ ἐνδείξαι τροφῶν ἢ ἵππων σπάνει, ἢ καὶ τῶν φορτηγῶν ὑποζυγίων ὑπὸ τῆς μακρᾶς ἐκδραπνήθωντων ὁδοῦ, διαμαρτεῖν τῆς περὶ τῆς πρεσβείας σπουδῆς· παρεσκευάσθαι δὲ αὐτῷ καὶ ἐς αἰχμαλώτων ὦνῃν, πολλῶν κατὰ τὴν Ῥωμαίων δεσθέντων αὐτοῦ, τοὺς σφισι προσήκοντας λύσασθαι· καὶ ὁ Ἀττήλας « ἀλλ' οὔτοι, » ἔφη, « σὺ πονηρὸν θηρίον, » τὸν Βιγίλαν λέγων, « τὴν δίκην σοφιζόμενος λήσεις, οὐδὲ ἔσται σοι πρόφασις ἱκανὴ εἰς τὸ τὴν κόλασιν διαφυγεῖν, μείζονος μὲν τῆς σῆς δαπάνης παρασκευῆς σοι χρημάτων ὑπαρχούσης, καὶ τῶν ὑπὸ σοῦ ἵππων καὶ ὑποζυγίων ὦνηθησομένων, καὶ τῆς τῶν αἰχμαλώτων λύσεως, ἣν σὺν Μαξιμίνῳ παρ' ἐμὲ ἀφικομένῳ ποιεῖν ἀπηγόρευσα. » Ταῦτα εἰπὼν τὸν υἱὸν (ἣν δὲ καὶ τῷ Βιγίλᾳ τότε πρῶτον ἐς τὴν βαρβάρων ἡκολουθηκὼς χώραν) ξίφει

καταβληθῆναι παρεκελεύσατο, εἰ μὴ τῷ θάσας εἴποι ὅτω τὰ χρήματα καὶ οἱ ἦν αἰτίαν κομίζει. Ὁ δὲ ὡς ἐθεάσατο τὸν παῖδα ἐπὶ θάνατον στείχοντα, ἐς δάκρυά τε καὶ ὀλυφυρμούς ἐτράπη, καὶ ἀνεβόα τὴν δίκην ἐπ' αὐτὸν φέρειν τὸ ξίφος, οὐκ ἐπὶ τὸν νέον τὸν ἀδικοῦντα οὐδέν. Καὶ μηδὲν μελλήσας τὰ τε αὐτῷ καὶ Ἐδέκωνι καὶ τῷ εὐνούχῳ καὶ τῷ βασιλεῖ μελετηθέντα ἔλεγε, συνεχῶς δὲ ἐς ἱκεσίαν τρεπόμενος, ὥστε αὐτὸν μὲν ἀναιρεθῆναι, διαφθεῖναι δὲ τὸν παῖδα. Γνοὺς δὲ ὁ Ἀττήλας ἀπὸ τῶν Ἐδέκωνι εἰρημένων μηδὲν διεψεύσθαι τὸν Βιγίλαν, ἐν δεσμοῖς εἶναι προσέταττεν, οὐ πρότερον λύσειν ἀπειλήσας πρὶν ἢ τὸν παῖδα ἐκπέμψας ἐτέρως αὐτῷ πεντήκοντα χρυσίου λίτρας ὑπὲρ τῶν σφετέρων κομίσοι λύτρων. Καὶ ὁ μὲν ἐδέδετο, ὁ δὲ ἐς τὴν Ῥωμαίων ἐπανήει. Ἐπεμπε δὲ καὶ Ὀρέστην καὶ Ἡσλάν ὁ Ἀττήλας ἐς τὴν Κωνσταντίνου.

9.

Jornandes De reb. Get. c. 34 : *Ad quem in legationem remissus a Theodosio juniore Priscus, tali voce inter alia refert. Ingentia siquidem flumina, id est Tysiam Tibisiamque et Driccam transeuntes, venimus in locum illum, ubi dudum Vidicula, Gothorum fortissimus, Sarmatum dolo occubuit. Indeque non longe ad vicum in quo rex Attila morabatur, accessimus : vicum, inquam, ad instar civitatis amplissimæ, in quo lignea moenia ex tabulis nitentibus fabricata reperimus, quarum compago ita solidum mentiebatur, ut vix ab intento posset junctura tabularum comprehendi. Videres triclinia ambitu prolixiore distenta, porticusque in omni decore dispositas. Area vero curtis ingenti ambitu cingebatur, ut amplitudo ipsa regiam aulam ostende-*

tinuavimus. Ut Constantinopolim venimus, Berichum existimabamus iram abjecisse, sed agrestis et feræ suæ naturæ minime est oblitus. Nam Maximinum insimulavit dixisse, quum in Scythiam transisset, Arcobindi et Asparis, exercituum ducum, auctoritatem apud imperatorem nullius esse ponderis, et quum barbarorum levitatem et inconstantiam notasset, eorum gesta in nullo pretio habuisse.

E LIBRO QUARTO.

Reversum Bigilam, quum in iis locis advenisset, ubi tum Attilas commorabatur, circumstantes barbari ad id præparati comprehenderunt, et manus in pecunias, quas Edeconi afferebat, injecerunt. Quum ipsum ad Attilam adduxissent, is ex eo quæsit, cujus rei gratia tantum auri asportasset. Ille respondit, ut suis et comitum suorum necessitatibus provideret, ne rerum necessariorum inopia, aut equorum, aut aliorum animalium vecturæ aptorum penuria, quæ per longa itinera deperiissent, a studio obeundarum legationum avocaretur. Præterea ad redemptionem captivorum pecuniam paratam esse. Multos enim ex Romanis a se magnopere petisse, ut propinquos suos redimeret. Cui Attilas : « Sed neque jam, o turpis bestia (Bigilam appellans), ullum tibi tuis cavillationibus judicii

subeundi patebit effugium : neque ulla satis idonea causa erit, qua meritum supplicium evitare possis. Longe enim major summa est, quam qua tibi sit opus ad sustentandam familiam, vel etiam quam impendas in emptionem equorum, vel jumentorum, vel liberationem captivorum, quam jamdudum Maximino, quum huc venerat, interdixi. » Hæc dicens, filium Bigilæ (is tum primum patrem secutus in barbaram regionem venerat) ense occidi jubet, nisi pater, quem in usum et quam ob causam tantum auri advexisset, aperiret. Ille ut vidit filium morti addictum, ad lacrimas conversus, jus implorare, et ense in se mitti debere, non in filium, qui nihil commeruisset. Nec cunctatus omnia clandestina consilia, quæ a se, ab Edecone, ab eunucho et imperatore in Attilam composita fuerant, aperuit, et ad preces prolapsus, orare et obtestari, ut se occideret, et filium nihil promeritum liberaret. Quum autem Attilas ex his, quæ Edecon sibi detexerat, Bigilam nihil mentitum perspicere, in vincula duci præcepit, e quibus non prius eum exsoluturum minatus est, quam ejus filius in eam rem dimissus alias quinquaginta auri libras pro liberatione sua exsolvisset. Et Bigilas quidem in vincula est conjectus, filius autem ad Romanos rediit. Misit etiam Attilas Orestem et Eslam Constantinopolim.

ret. Hæc sedes erant Attilæ regis barbariam totam tenentis : hæc captis civitatibus habitacula præponebat. Hæc jungenda iis quæ legimus fr. 8, pag. 85.

10.

Idem ib c. 35 : *Qui [Attila] quamvis hujus esset naturæ, ut semper magna confideret, addebat ei tamen confidentiam gladius Martis inventus, sacer apud Scytharum reges semper habitus. Quem Priscus historicus tali refert occasione detectum. Quum pastor, inquit, quidam gregis unam buculam conspiceret claudicantem, nec causam tanti vulneris inveniret, sollicitus vestigia cruoris insequitur : tandemque venit ad gladium, quem depascens herbas bucula incaute calcaverat, effossumque protinus ad Attilam defert. Quo ille munere gratulatus, ut erat magnanimus, arbitratur se totius mundi principem constitutum, et per Martis gladium potestatem sibi concessam esse bellorum. Paucis hæc indicata in fr. 8, p. 91. Adde alterum de Hunnis locum, ubi Priscus laudatur ap. Jornand. c. 24 : Tali ergo Hunni stirpe creati, Gothorum finibus advenere. Quorum natio sæva, ut Priscus historicus refert, in Mæotide palude ulteriorem ripam insedit, venatione tantum, nec alio labore experta, nisi quod, postquam crevisset in populos, fraudibus et rapinis vicinam gentem conturbavit.*

[11.]

[Suidas : Ζέρκων, Σχύθης οὕτω καλούμενος, Μαυρούσιος τὸ γένος, διὰ δὲ κακοφυίαν σώματος καὶ τὸ γέλωτα ἐκ τῆς τραυλότητος τῆς φωνῆς καὶ ὀφείας παρέχειν (βραχὺς γάρ τις ἦν, κυρτὸς, διάστροφος τοῖς ποσὶ, τὴν ῥῖνα τοῖς μυκτῆρσι παραφαίνων διὰ σιμότητος ὑπερβολήν), Ἀσπαρι τῷ Ἀρδαβουρίου ἐδεδώρητο, καθ' ὃν ἐν Λιβύῃ διέτριβε χρόνον. Ἡλὼ δὲ τῶν βαρβάρων ἐς τὴν Θρακῶν ἐμβαλόντων καὶ παρὰ τοὺς βασιλείους ἤχθη Σχύθας, καὶ Ἀττήλας μὲν οὐδὲ τὴν αὐτοῦ ἔνεγκεν ὄψιν· ὁ δὲ Βλήδας ἤσθη λίαν αὐτῷ φθεγ-

γομένῳ οὐ μόνον γέλωτος ἄξια, εἰ δὲ μήγε, καὶ βαδίζοντι καὶ περιττῶς κινοῦντι τὸ σῶμα· συνῆν δὲ αὐτῷ εὐωχομένῳ καὶ ἐκστρατεύοντι, πεποιημένην πρὸς τὸ γελοιότερον ἀναλαμβάνων ἐν ταῖς ἐξόδοις πανοπλίαν. Διὸ δὴ περισπούδαστον αὐτὸν ὁ Βλήδας ποιούμενος μετὰ αἰχμαλώτων ἀποδράντα Ῥωμαίων, τῶν μὲν ἄλλων κατωλιγώρησεν, αὐτὸν δὲ μετὰ πάσης φροντίδος ἀναζητεῖσθαι προσέταξεν. Καὶ ἀλόντα καὶ παρ' αὐτὸν ἀχθέντα ἐν δεσμοῖς ἰδὼν ἐγέλασε. Καὶ καθυφαίης τῆς ὀργῆς ἐπυνθάνετο τὴν αἰτίαν τῆς φυγῆς, καὶ ὅτου χάριν νομίζοι τὰ Ῥωμαίων τῶν παρὰ σφισιν ἀμείνονα. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, ἀμάρτημα μὲν τὴν φυγὴν εἶναι, ἔχειν δὲ τοῦ ἀμαρτήματος λόγον τὸ μὴ γαμετὴν αὐτῷ δεδῶσθαι. Τῷ δὲ γέλῳτι μᾶλλον ὁ Βλήδας ὑπαχθεὶς δίδωσιν αὐτῷ γυναῖκα τῶν εὖ γεγονότων καὶ τῇ βασιλίδι διακονησάμενων, ἀτόπου δὲ τινος πράξεως ἔνεκα οὐκέτι παρ' ἐκείνην φοιτῶσαν. Καὶ οὕτω διετέλει ἅπαντα τὸν χρόνον τῷ Βλήδᾳ συνών, μετὰ δὲ τὴν αὐτοῦ τελευτὴν Ἀττήλας Ἀετίῳ τῷ στρατηγῷ τῶν ἐσπερίων Ῥωμαίων δῶρον τὸν Ζέρκωνα δίδωσιν, ὃς αὐτὸν παρὰ τὸν Ἀσπαρα ἔπεμψεν.] *Hæc, si recte Prisco vindicavit Valesius, jungenda cum fr. 8, p. 92, ubi de Zercone isto jam vidimus. Pro Ἀσπαρι τῷ Ἀρδαβουρίῳ recte Niebuhrius emend. : Ἀ. τ. Ἀρδαβουρίου; sed non erat cur verteret : patri Ardaburii (quæ vocis πατρὶ omissio insolens, adeo ut vulgatam intactam reliquerit Bernhardyus); nam duo sunt Ardaburii, alter pater, alter filius Asparis. V. Tillemont. VI, p. 105 et passim.*

12. (449. Theodos. an. 42.)

Exc. De leg. gent. p. 38. 39 : Ὅτι φωραθέντα τὸν Βιγίλαν ἐπιβουλευόμενον τῷ Ἀττήλᾳ, καὶ τοῦ χρυσίου τὰς ἑκατὸν λίτρας τὰς παρὰ τοῦ Χρυσαφίου τοῦ εὐνοῦχου σταλείσας ἀφελόμενου (ἀφελόμενος Class.), παρευθὺς ἔπεμπεν Ὀρέστην καὶ Ἡσλάν ὁ Ἀττήλας ἐς τὴν Κωνσταντίνου, ἐντειλάμενος τὸν μὲν Ὀρέστην τὸ βαλάντιον, ἐν ᾧ περ ἐμβεβλήκει Βιγίλας τὸ χρυ-

11.

Zercon, Scythia sic vocatus, genere Maurusius. Qui propter corporis deformitatem, et quod vocis balbutie ipsoque adspectu risum movebat (nam brevis erat, gibbosus, distortis pedibus, et mirum in modum simus, ita ut nasum e naribus tantum cognosceres), Aspari, Artaburii filio, tum in Libya commoranti, donatus est. Captus autem erat, quum barbari in Thraciam irrupissent, et ad Scythas regio est perductus : quorum Attila ne adspectum quidem hominis tulit, Bledas vero supra modum eo delectatus est loquente ridicula tantum, et si non loqueretur, insolentius incedente corpusque jactante. Aderat autem ipsi et epulanti et ad bellum proficiscenti, in expeditionibus arma assumens ad risum movendum facta. Quamobrem etiam Bledas tanti eum fecit, ut fuga elapsus cum Romanis captivis, neglectis ceteris, summa cura quæri jussit : captum autem et

ad se adductum in vinculis conspicatus risit, et remissa ira causam fugæ quæsivit, et cujus rei gratia res Romanorum suis meliores putaret. Ille vero respondit se quidem peccasse, quod fugisset; sed peccati causam se habere, quod nulla uxor ipsi data fuisset. Tunc Bledas in majorem risum prorumpens uxorem ipsi dedit, unam de nobilibus, quæque fuerat de reginæ ministris, sed ob peccatum quoddam ad illam non amplius accedebat. Hoc igitur pacto cum Bleda vixit perpetuo. Post ejus vero mortem Attila Aetio, Romanorum occidentalium duci, Zerconem dono mittit; isque ad Asparem misit.

12.

Bigila insidiarum in Attilam manifeste convicto, Attilas, ablatis ab eo centum auri libris, quas a Chrysaphio acceperat, extemplo Orestem et Eslam Constantinopolim misit, jussitque Orestem, crumena, in quam Bigilas aurum, quod

σίον Ἐδῆκωνι δοθησόμενον, τῷ σφετέρῳ περιθέντα τραχήλῳ ἔλθειν τε παρὰ βασιλέα, καὶ αὐτῷ ἐπιδείξαντα καὶ τῷ εὐνούχῳ ἀνερωτᾶν εἶγε αὐτὸ ἐπιγινώσκουσιν; τὸν δὲ Ἡσλάν λέγειν ἀπὸ στόματος, εὖ μὲν γεγονότος εἶναι πατρὸς τὸν Θεοδόσιον παῖδα, εὖ δὲ καὶ αὐτὸν φύντα καὶ τὸν πατέρα Μουνδίουχον διαδεξάμενον διαφυλάξαι τὴν εὐγένειαν· ταύτης δὲ τὸν Θεοδόσιον ἐκπεπτωκότα δουλεύειν αὐτῷ τὴν τοῦ φόρου ἀπαγωγὴν ὑφιστάμενον. Οὐ δίκαιον οὖν ποιεῖ τῷ βελτίονι καὶ ὃν αὐτῷ ἡ τύχη δεσπότην ἀνέδειξεν, ὡς πονηρὸς οἰκέτης λαθριδίως ἐπιτιθέμενος. Οὐ λύσειν οὖν τὴν αἰτίαν ἔφη τῶν ἐς αὐτὸν ἡμαρτημένων, εἰ μὴ γε τὸν εὐνούχον ἐκπέμψοι πρὸς κόλασιν. Καὶ οὗτοι μὲν ἐπὶ τοῖσδε ἐς τὴν Κωνσταντίνου παρεγένοντο· συνηνέχθη δὲ τὸν Χρυσάφιον ἐξαιτεῖσθαι καὶ παρὰ Ζήνωνος. Μαξιμίνου γὰρ εἰρηκέναι τὸν Ἀττήλαν ἀπαγγέλλαντος χρῆναι βασιλέα πληροῦν τὴν ὑπόσχεσιν, καὶ τῷ Κωνσταντίῳ τὴν γυναῖκα διδόναι, ἣν οὐδαμῶς παρὰ τὴν ἐκείνου βουλὴν ἑτέρῳ κατεγγυηθῆναι οἶόντε ἦν (εἶναι B.). ἡ γὰρ ὁ τολμήσας ἐκδεδῶκει (ἐκδοῦναι δώσει; Bekk.) δίκας, ἢ τοιαῦτα τὰ βασιλέως ἐστίν, ὥστε μὴδὲ τῶν σφετέρων κρατεῖν οἰκετῶν, καθ' ὧν συμμαχίαν, εἶγε βούλοιτο, ἔτοιμον εἶναι παρασχεῖν. Ἐδῆχθη τε ὁ Θεοδόσιος τὸν θυμὸν, καὶ δημοσίαν τῆς κόρης οὐσίαν ποιεῖ.

13. (449. Theodos. an. 42.)

Exc. De leg. Rom. p. 71. 72 : Ὅτι ὑπ' ἀμφοτέρων, Ἀττήλα τε καὶ Ζήνωνος, αἰτούμενος ὁ Χρυσάφιος ἐν ἀγωνίᾳ καθεστήκει. Πάντων δὲ αὐτῷ εὐνοϊάν

τε καὶ σπουδὴν συνεισφερόντων, ἐδόκει παρὰ τὸν Ἀττήλαν πρεσβεύεσθαι Ἀνατόλιον καὶ Νόμον, τὸν μὲν Ἀνατόλιον τῶν ἀμφὶ βασιλέα ἄρχοντα τελῶν καὶ τὰς συνθήκας τῆς ἐκείνου εἰρήνης προθέμενον, τὸν δὲ Νόμον τὴν τοῦ μαγίστρου τιμὴν (ἀρχὴν mgo Haesch.) ἄρξαντα καὶ ἐν τοῖς πατρικίοις σὺν ἐκείνῳ καταλεγόμενον, οἳ δὴ τὰς ἀρχὰς ἀναβεβήκασιν πάσας. Συνεπέμπετο δὲ Ἀνατολίῳ Νόμος οὐ διὰ μέγεθος τῆς τύχης μόνον, ἀλλὰ ὡς καὶ τῷ Χρυσάφῳ εὖνους ὦν καὶ φιλοτιμίᾳ τοῦ βαρβάρου περιεσόμενος· ὅτι γὰρ μάλιστα προσῆν αὐτῷ τὸ μὴ φεῖδεσθαι χρημάτων, τὸ παρὸν διαθεῖναι ἐσπουδαχότι. Καὶ οὗτοι μὲν ἐστελλόντο τὸν Ἀττήλαν ἀπάζοντες τῆς ὀργῆς καὶ τὴν εἰρήνην ἐπὶ ταῖς συντάξεσι διαφυλάττειν πείσοντες, λέξοντες δὲ καὶ, ὡς τῷ Κωνσταντίῳ κατεγγυηθήσεται γυνὴ οὐ μείων τῆς Σατορνίλου γένει τε καὶ περιουσίᾳ· ἐκείνην γὰρ μὴ βεβουλήσθαι, ἀλλ' ἑτέρῳ κατὰ νόμον γήμασθαι· οὐ γὰρ θέμις παρὰ Ῥωμαίοις ἄκουσαν γυναῖκα κατεγγυᾶσθαι ἀνδρὶ. Ἐπεμπε δὲ καὶ ὁ εὐνούχος τῷ βαρβάρῳ χρυσίον, ὥστε αὐτὸν μειλιχθέντα ἀπαχθῆναι τοῦ θυμοῦ.

14. (449. Theodos. an. 42.)

Ibidem p. 72 : Ὅτι οἱ ἀμφὶ τὸν Ἀνατόλιον καὶ Νόμον τὸν Ἴστρον περαιωθέντες ἄχρις τοῦ Δρέγκωνος λεγομένου ποταμοῦ ἐς τὴν Σκυθικὴν διέβησαν· αἰδοῖ γὰρ τῶν ἀνδρῶν ὁ Ἀττήλας, ὥστε μὴ τῷ τῆς ὁδοῦ ἐπιτρέβεσθαι διαστήματι, ἐν ἐκείνῳ τῷ χωρίῳ πρὸς αὐτοὺς ἐποιήσατο ἔντευξιν. Καὶ πρῶτον μὲν ὑπερηφάνως διαλεχθεὶς ὑπήχθη τῷ πλήθει τῶν δώρων, καὶ λόγοις προσ-

Edeconi daretur, conjecerat, collo imposita, in conspectum imperatoris venire atque eunuchum interrogare, num hanc crumenam nosset; deinde Eslam hæc verba proferre, Theodosium quidem clari patris et nobilis esse filium, Attilam quoque nobilis parentis esse stirpem, et patrem ejus Mundiuchum acceptam a patre nobilitatem integram conservasse. Sed Theodosium tradita a patre nobilitate excidisse, quod tributum sibi pendendo suus servus esset factus. Non igitur justam rem facere eum, qui præstantiori et ei, quem fortuna dominum ipsi dederit, tanquam servus improbus clandestinas insidias paret. Neque se prius criminari illum eo nomine destitutum, quam eunuchus ad supplicium sit traditus. Atque hi quidem cum his mandatis Constantinopolim pervenerunt. Eodem quoque tempore accidit ut Chrysaphius a Zenone ad pœnam deposceretur. Maximinus enim renuntiaverat, Attilam dicere, decere imperatorem promissis stare, et Constantio uxorem, quam promiserit, dare; hanc enim, invito imperatore, nemini fas fuisse desponderi: aut enim eum, qui contra ausus fuisset, pœnas daturum fuisse, aut eo imperatoris res deductas esse, ut ne servos quidem suos coercere posset, contra quos, si vellet, se auxilium ferre paratum esse. Sed Theodosius iracundiam suam palam faciens bona puellæ in publicum redegit.

13.

Hinc Attilas, illinc Zeno Chrysaphium ad pœnam deposcebant. Omnium autem in eum animis et studiis inclinatis,

visum est ad Attilam legatos mittere Anatolium et Nomum: Anatolium quidem magistrum militum præsentem, et qui pacis cum barbaro initæ conditiones proposuerat; Nomum vero magistri dignitatem gerentem, et in numerum patriciorum una cum Anatolio allectum, quæ dignitas ceteris omnibus antecellit. Missus vero est cum Anatolio Nomus non solum propter fortunæ amplitudinem, sed etiam quia erat benevolo in Chrysaphium animo, et liberalitate sua barbarum subactus esset, et auctoritate plurimum valebat. Nam si quid perficiendum sibi proposuerat, minime pecuniis parcebat. Et illi quidem mittebantur, quo Attilam ab ira dimoverent et pacis conditiones observare persuaderent, illud quoque dicturi, Constantio nuptum datum iri puellam minime Saturnini filiæ genere et opibus inferiorem. Illam enim minime gratum hujusmodi matrimonium habuisse: itaque secundum legem alteri nupsisse. Nec enim apud Romanos fas esse, mulierem invitam viro collocare. Misit et eunuchus aurum ad barbarum, quo mollitus ab ira deduceretur.

14.

Anatolius et Nomus, Istro transmissi, ad Drenconem fluvium (sic enim appellant) usque in Scythiam penetrarunt. Illic Attilas reverentia tantorum virorum motus, ne longioribus itineribus defatigarentur, cum illis convenit. Initio quidem multa superbe et insolenter disserens, tandem magnitudine munerum æquior factus est, et blanda legatorum oratione delinitus, se pacem servaturum secundum

κνέσι μαλαχθεὶς φυλάττειν τὴν εἰρήνην ἐπὶ ταῖς αὐ-
ταῖς ἐπώμυντο συνθήκαις, ἀναχωρεῖν δὲ καὶ τῆς τῷ
Ἰστρῷ ὀριζομένης Ῥωμαίων γῆς καὶ τοῦ πράγματα
ἔτι παρέχειν περὶ φυγάδων βασιλεῖ, εἰ μὴ γε Ῥω-
μαῖοι αὐθις ἐτέρους καταφεύγοντας παρ' αὐτοῦ δέξοιντο.
Ἡφίει δὲ καὶ Βιγίλαν, τὰς πεντήκοντα τοῦ χρυσοῦ
λίτρας δεξάμενος (ταύτας γὰρ αὐτῷ ἐκεκομῖκει ὁ παῖς
σὺν τοῖς πρέσβεσιν ἐς τὴν Σκυθικὴν διαβάς), καὶ αἰχμα-
λώτους ἄνευ λύτρων ἀφῆκε πλείστους, Ἀνατολίῳ καὶ
Νόμῳ χαρίζομενος. Δωρησάμενος δὲ καὶ ἵππους αὐτοῖς
καὶ θηρίων δοράς, αἷς οἱ βασιλῆες κοσμοῦνται Σκύθαι,
ἀπέπεμπε, συμπέμψας καὶ τὸν Κωνσταντίον ὥστε
αὐτῷ βασιλεῖα εἰς ἔργον ἀγαγεῖν τὴν ὑπόσχεσιν. Ὡς
δὲ ἐπανῆλθον οἱ πρέσβεις, καὶ ἅπαντα τὰ τε αὐτῶν,
τά τε παρὰ τοῦ βαρβάρου διεξῆλθον, κατεγγυᾶται
τῷ Κωνσταντίῳ γυνὴ γαμετὴ Ἀρματίου γενομένη,
παιδὸς Πλίνθου τοῦ παρὰ Ῥωμαίοις στρατηγῆσαντος
καὶ τὴν ὑπατον ἀρχὴν ἄρξαντος. Συνεβεβήκει δὲ τὸν
Ἀρμάτιον ἐς τὴν Λιδύων διαβάντα ἐπὶ τῇ πρὸς Αὐσο-
ριανούς μάχῃ εὐημερῆσαι μὲν ἐν τῷ πρὸς ἐκείνους
πολέμῳ, νοσήσαντα δὲ τελευτῆσαι τὸν βίον. Οὗ δὴ
τὴν γαμετὴν, καὶ γένει καὶ περιουσίᾳ διαπρέπουσαν,
ἔπεισεν ὁ βασιλεὺς τῷ Κωνσταντίῳ γήμασθαι. Οὕτω
καὶ τῶν πρὸς Ἀττήλαν λυθέντων διαφορῶν, ὁ Θεοδό-
σιος ἐδέδωκε, μὴ ποτε καὶ Ζήνων τυραννίδι ἐπιθήσεται.

Quod apud Suidam v. Θεοδόσιος legitur de
Theodosio II ejusque regno judicium, non e Prisco
(ut Niebuhrius putavit), sed ex Johanne Antio-
cheno depromptum est, uti liquet ex collatis Exc.
Peiresc. p. 850.—Accedimus in seqq. ad tempora
Marciani imp. De his cf. Euagrius Hist. Eccl. II,
1 : Μαρκιανὸς τοίνυν καὶ ἄλλοις τε πολλοῖς καὶ Πρίσκῳ
ιστόρηται τῷ ῥήτορι.

15. (450. Marciani an. 1.)

Exc. De leg. gent. p. 39. 40 : Ὅτι ὡς ἡγγέλθη
τῷ Ἀττήλα, τὸν Μαρκιανὸν ἐς τὰ κατὰ τὴν Ἑω Ῥω-
μαϊκᾷ παρεληλυθέναι βασιλεία μετὰ τὴν Θεοδοσίου
τελευτὴν, ἡγγέλθη δὲ αὐτῷ καὶ τὰ τῆς Ὀνωρίας περὶ
γεγεννημένα, πρὸς μὲν τὸν ἐσπερίων Ῥωμαίων ἔστελλε
τοὺς διαλεξομένους μηδὲν Ὀνωρίαν πλημμελεῖσθαι,
ἣν ἑαυτῷ πρὸς γάμον κατενεγύχε· τιμωρήσιν γὰρ
αὐτῇ, εἰ μὴ καὶ τὰ τῆς βασιλείας ἀπολάβῃ σκῆπτρα.
Ἐπεμπε δὲ καὶ πρὸς τοὺς ἐώους Ῥωμαίους τῶν τα-
χθέντων φόρων ἕνεκα. Ἀπράκτων δὲ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν
αὐτοῦ ἐπανεληόντων πρέσβεων — οἱ μὲν γὰρ τῆς Ἑσπε-
ρίας ἀπεκρίναντο, Ὀνωρίαν αὐτῷ ἐς γάμον ἔλθειν μήτε
δύνασθαι, ἐκδεδομένην ἀνδρὶ· σκῆπτρον δὲ αὐτῇ μηδ'
ὀφείλεσθαι· οὐ γὰρ θηλειῶν, ἀλλ' ἀρρένων ἡ τῆς Ῥω-
μαϊκῆς βασιλείας ἀρχή. Οἱ δὲ τῆς Ἑω ἔφασαν οὐχ
ὑποστήσεσθαι τὴν τοῦ φόρου ἀπαγωγὴν, ἣν ὁ Θεο-
δόσιος ἔταξε· καὶ ἡσυχάζοντι μὲν δῶρα δώσειν, πόλε-
μον δὲ ἀπειλοῦντι ὅπλα καὶ ἀνδρας ἐπάξειν τῆς αὐτοῦ
μὴ λειπομένους δυνάμεως. Ἐμερίζετο οὖν τὴν γνώμην,
καὶ διηπόρει ποίοις πρότερον ἐπιθήσεται, καὶ ἔχειν αὐτῷ
ἑδόκει καλῶς τέως ἐπὶ τὸν μείζονα τρέπεσθαι πόλεμον
καὶ ἐς τὴν ἐσπέραν στρατεύεσθαι, τῆς μάχης αὐτῷ μὴ
μόνον πρὸς Ἰταλιώτας, ἀλλὰ καὶ πρὸς Γότθους καὶ
Φράγγους ἐσομένης, πρὸς μὲν Ἰταλιώτας ὥστε τὴν
Ὀνωρίαν μετὰ τῶν χρημάτων λαβεῖν, πρὸς δὲ Γότθους
χάριν Γεζερίχῳ κατατιθέμενον. Cf. Tillemont. VI,
p. 146 sqq. Jornandes c. 36.

16. (450. Marciani an. 1.)

Ibidem p. 40 : Ὅτι τῷ Ἀττήλα ἦν τοῦ πρὸς Φράγγ-
γους πολέμου πρόφασις ἡ τοῦ σφῶν βασιλέως τελευτὴ

conventiones juravit; omni se regione trans Istrum, tan-
quam Romanorum juris ditionisque cedere, neque porro
imperator de profugis reddendis molestum futurum, modo
Romani in posterum a transfugis admittendis temperarent.
Liberavit et Bigilam, numeratis quinquaginta auri libris,
quas Bigilæ filius cum legatis in Scythiam veniens at-
tulerat. Tum et Anatolio et Nomo gratificans, quam-
plurimos captivos illis sine ullo pretio concessit. Postremo
donatos equis et ferarum pellibus, quibus Scythæ regii ad
ornatum utuntur, dimisit. Comitem illis addidit Constan-
tium, ut imperator ipsi re confirmaret, quæ verbis promi-
serat. Ut legati redierunt, et cum Attila ultro citroque acta
retulerunt, Constantio nuptui datur quondam uxor Arma-
tii, filii Plinthæ, qui apud Romanos exercituum dux fuerat et
consulatum inierat. Armatius in Libyam profectus acie cum
Ausorianis decertaverat et prospere pugnarat; mox morbo
correptus vitam finierat. Ejus uxori, genere et divitiis con-
spiciuæ, post mariti obitum imperator nubere Constantio
persuaserat. Sed sopitis omnibus ad hunc modum cum
Attila controversiis, Theodosium novus timor occupavit,
ne Zeno tyrannidem invaderet.

15.

Quum primum Attilæ nuntiatum est, Marcianum post

Theodosii mortem ad imperium pervenisse, et quæ Hono-
riæ accidissent, ad eum, qui in Occidente rerum potieba-
tur, misit qui contenderent, Honoriam nihil se indignum
admisisse, quam matrimonio suo destinasset; seque illi
auxilium laturum, nisi summa quoque imperii ei deferretur.
Misit et ad Romanos Orientales tributorum constitu-
torum gratia. Sed re infecta legati utrimque sunt reversi.
Etenim qui Occidentis imperio præerat, respondit, Hono-
riam illi nubere non posse, quod jam alii nupsisset. Neque
imperium Honoriam deberi: virorum enim, non mulierum,
Romanum imperium esse. Qui in Oriente imperabat, se
minime ratam habere tributum illationem, quam Theodosius
consensisset: quiescenti munera largitum; bellum minanti
viros et arma objecturum ipsius opibus non inferiora. Itaque
Attilas in varias distrahebatur sententias, et illi in dubio
hærebat animus, quos primum aggrediretur. Tandem me-
lius visum est ad periculosius bellum prius sese convertere,
et in Occidentem exercitum educere. Illic enim sibi rem
fore non solum cum Italis, sed etiam cum Gothis et Francis:
cum Italis, ut Honoriam cum ingentibus divitiis secum ab-
duceret; cum Gothis, ut Genserichi gratiam promeretur.

16.

Et Francos quidem bello lacesendi Attilæ causa fuit re-

καὶ ἡ τῆς ἀρχῆς τῶν ἐκείνου παίδων διαφορά, τοῦ πρεσβυτέρου μὲν Ἀττήλαν, τοῦ δὲ νεωτέρου Ἀέτιον ἐπὶ συμμαχίᾳ ἐπάγεσθαι ἐγνωκότος· ὃν κατὰ τὴν Ῥώμην εἶδομεν πρεσβευόμενον (πρεσβευόμενοι c. 11. N.), μήπω ἰούλου ἀρχόμενον, ξανθὸν τὴν κόμην τοῖς αὐτοῦ περιεχυμένην διὰ μέγεθος ὤμοις. Θετὸν δὲ αὐτὸν ὁ Ἀέτιος ποιησάμενος παῖδα καὶ πλείστα δῶρα δούς ἅμα τῷ βασιλεύοντι ἐπὶ φιλίᾳ τε καὶ ὁμαιχμίᾳ ἀπέπεμψε. Τούτων ἕνεκα ὁ Ἀττήλας τὴν ἐκστρατείαν ποιούμενος, αὐθις τῶν ἀμφ' αὐτὸν ἀνδρας ἐς τὴν Ἰταλίαν ἐπεμπεν ὥστε τὴν Ὀνωρίαν ἐκδιδόναι· εἶναι γὰρ αὐτῷ ἡρμοσμένην πρὸς γάμον, τεκμήριον ποιούμενος τὸν παρ' αὐτῆς πεμφθέντα δακτύλιον, ὃν καὶ ἐπιδειχθισόμενον ἐστάλκει· παραχωρεῖν δὲ αὐτῷ τὸν Βαλεντιανὸν καὶ τοῦ ἡμίσεως τῆς βασιλείας μέρους, ὡς καὶ τῆς Ὀνωρίας διαδεξαμένης μὲν παρὰ πατρός τὴν ἀρχὴν, ταύτης δὲ τῇ τοῦ ἀδελφοῦ ἀφαιρεθεῖσαν πλεονεξία. Ὡς δὲ οἱ ἐσπέριοι Ῥωμαῖοι τῆς προτέρας ἐχόμενοι γνώμης πρὸς οὐδὲν τῶν αὐτῷ δεδογμένων ὑπήκουον, εἴχετο μᾶλλον τῆς τοῦ πολέμου παρασκευῆς, πᾶν τὸ τῶν μαχίμων ἀγείρων πλῆθος.

17. (452. Marciani an. 3.)

Jornandes c. 42 : *Quum ad Romam animus fuisset ejus [Attilæ] attentus accedere, sui eum, ut Priscus refert historicus, remove, non urbi, cui inimici erant, consulentes, sed Alarici quondam Vescgothorum regis objicientes exemplum, veriti regis sui fortunam, quia ille post fractam Romam diu non supervixerat, sed protinus rebus excessit humanis.* Cf. Chron. Paschal. p. 587 Bonn. : Περὶ οὗ πολέμου (sc. Attilæ) συνεγράψατο ὁ σοφώτατος Πρίσκος ὁ Θράξ.

18. (452 Marciani an. 3.)

Exc. De leg. Rom. p. 72. 73 : Ὅτι τοῦ Ἀττήλα

[τὸν] παρὰ Θεοδοσίου τεταγμένον φόρον ζητοῦντος ἢ πόλεμον ἀπειλοῦντος, τῶν Ῥωμαίων στέλλειν παρ' αὐτὸν πρέσβεις ἀποκρινάμενων, Ἀπολλώνιος ἐπέμπετο, οὐπὲρ ὁ ἀδελφὸς τὴν Σατορνίλου γεγαμήκει θυγατέρα, ἣν ὁ Θεοδοσίος ἐβούλετο Κωνσταντίῳ κατεγγυᾶν, Ζήνων δὲ Ῥούφῳ ἐδεδώκει πρὸς γάμον· τότε δὲ ἐξ ἀνθρώπων ἐγεγόνει. Τοῦ Ζήνωνος οὖν τῶν ἐπιτηδείων ὁ Ἀπολλώνιος γεγονώς καὶ τὴν στρατηγίδα λαχὼν ἀρχὴν, παρὰ τὸν Ἀττήλαν ἐπέμπετο πρεσβευσόμενος. Καὶ τὸν μὲν Ἰστρον ἐπεραιοῦτο, οὐκ ἔτυχε δὲ τῆς πρὸς τὸν βάρβαρον προσόδου. Ἐν ὁργῇ γὰρ ἐκεῖνος ποιούμενος τὸ μὴ κεκομίσθαι τοὺς φόρους, οὓς ἔλεγεν αὐτῷ παρὰ τῶν βελτιόνων καὶ βασιλικωτέρων τετάχθαι, οὐδὲ τὸν πρεσβευσάμενον ἐδέχετο, τοῦ πέμψαντος κατωλιγῶν. Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος ἀνδρὸς ἔργον κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν φαίνεται διαπραξάμενος. Τοῦ γὰρ Ἀττήλα μὴ προσιεμένου τὴν αὐτοῦ πρεσβείαν, μηδὲ ἐς λόγους αὐτῷ ἐλθεῖν βουλομένου, παρακελευομένου δὲ πέμπειν ἅπερ αὐτῷ ἐκ βασιλέως δῶρα ἐκόμιζε, καὶ θάνατον ἀπειλοῦντος, εἰ μὴ δοίη, ἔφησεν· « Οὐκ αἰτεῖν προσῆκε Σκύθαις ἅπερ αὐτοῖς ἔξεστιν ἢ δῶρα ἢ σκῦλα λαβεῖν· παραδηλῶν δῶρα μὲν αὐτοῖς δοθήσεσθαι, εἰ αὐτὸν προσδέξοιντο πρεσβευόμενον, σκῦλα δὲ, εἰ ἀνελόντες ἀφέλονται. Οὕτω μὲν οὖν ἀπρακτος ἐπανήει. « Hic videtur esse Apollonius qui postea consul fuit cum Magno (460). Sunt ad illum aliquot Theodoretī epistolæ (n. 73 et 303), qui etiam Rufi comitis meminit in ep. 79. » VALESIIUS. Plura de his vide ap. Tillemont. VI, p. 73. 99. 103. 293.

19. (452. Marciani an. 3.)

Exc. De legg. gent. p. 40 : Ὅτι ὁ Ἀττήλας μετὰ τὸ τὴν Ἰταλίαν ἀνδραποδίσασθαι ἐπὶ τὰ σφέτερα

gum ipsorum obitus et de regnō inter liberos controversia, quum major natu Attilam auxilio vocasset, Aetium minor, quem Romæ vidimus legationem obeuntem, nondum languine efflorescente, flava coma, et capillis propter densitatem et magnitudinem super humeros effusis. Hunc etiam Aetius filii loco adoptaverat, et plurimis donis ab ipso et ab imperatore ornatum, initaque cum eo amicitia et societate dimiserat. Quamobrem Attilas antequam in eam expeditionem ingrederetur, rursus legatos in Italiam misit, qui Honoriam poscerent; eam enim secum matrimonium pepigisse: cujus rei ut fidem faceret, annulum ab ea ad se missum per legatos, quibus tradiderat, exhiberi mandavit. Etiam dimidiam imperii partem sibi Valentinianum debere, quum ad Honoriam jure paternum regnum pertineret, quo injusta fratris cupiditate privata esset. Sed quum Romani Occidentales in prima sententia persisterent et Attilæ mandata rejicerent, ipse toto exercitu convocato majore vi bellum paravit.

18.

Quum Attilas tributum cum Theodosio conventum peteret, aut bellum minaretur, et Romani se illi per legatos satisfacturos respondissent, missus est Apollonius. Hic erat frater

ejus, qui Saturnini filiam duxerat uxorem, quam Theodosius Constantio promiserat, Zeno vero Rufo collocarat, qui tunc in vivis esse desierat. Itaque Apollonius inter familiares Zenonis, et ducis dignitate auctus, legatione functurus ad Attilam missus erat. Sed transmisso Istro, minime aditum ad Attilam nactus est. Etenim Attilas, ira æstuans, quod sibi tributum, quod ab optimis et nobilissimis viris sibi constitutum esse dixit, non solveretur, legatum minime admisit contemptu ejus, a quo missus erat. Quo tempore Apollonius magnanimi viri facinus ausus esse dicitur. Etenim, quamvis Attilas minime ratam haberet ejus legationem, neque sui conveniendi potestatem facere vellet, nihilo secius dona, quæ ad eum ab imperatore Apollonius attulerat, sibi tradi postulabat, ni daret, mortem illaturum minabatur. Apollonius autem respondit, non decere Scythas ea precibus expetere, quæ aut pro donis aut tanquam spolia sibi sumere liceret: indicans dona iis cessura, si se tanquam legatum admitterent, spolia, si interfecto sibi eriperent. Et sic infecta re rediit.

19.

Attilas, vastata Italia, ad sua se retulit, et Romanorum

ἀναζεύξας, τοῖς κρατοῦσιν τῶν ἐφ' ὧν Ῥωμαίων πόλεμον καὶ ἀνδραποδισμόν τῆς χώρας κατήγγελλεν, ὡς μὴ ἐκπεμφθέντος τοῦ παρὰ Θεοδοσίου τεταγμένου φόρου.

20. (453. Marciani an. 4.)

Ibidem p. 40 : Ὅτι Ἀρδαβούριος ὁ τοῦ Ἀσπαρος Σαρακηνοῖς ἐπολέμει κατὰ τὴν Δαμασκόν· καὶ ἐκεῖσε παραγενομένου Μαξιμίνου τοῦ στρατηγοῦ καὶ Πρίσκου τοῦ συγγραφέως, εὗρον αὐτὸν τοῖς Σαρακηνῶν πρέσβεσι περὶ εἰρήνης διαλεγόμενον.

De Ardaburio locus, quem Prisco Niebuhrius vindicat, legitur apud Suidam : Ἀρδαβούριος υἱὸς Ἀσπαρος, γενναῖος τὸν θυμὸν καὶ τοὺς τὴν Θράκην πολλάκις καταδραμόντας βαρβάρους εὐρώστως ἀποκρουσάμενος. Τούτῳ οὖν γέρας ἀριστεῶν ὁ βασιλεὺς Μαρκιανὸς παρέσχετο τὴν Ἑφ' ἡν στρατοπεδάρχίαν. Καταλαβὼν δὲ ἐν εἰρήνῃ ταύτην ὁ στρατηγὸς πρὸς ἄνεσιν ἐτράπη καὶ ῥαστώνῃν θηλυδριῶτιν. Ἐχαιρε γὰρ μίμοις καὶ θαυματοποιοῖς καὶ πᾶσι σκηνικοῖς ἀθύρμασι, καὶ τοῖς τοιοῦτοις διημερεύων αἰσχροῖς ἡλόγει πάμπαν τῶν πρὸς εὐχλείαν τεινόντων. — Μαρκιανοῦ δὲ τοῦ βασιλέως χρηστοῦ μὲν γεγονότος, θᾶπτον δὲ ἐκβεβιωκότος, αὐτοκελεύστω γνώμῃ Ἀσπαρ Λέοντα διάδοχον αὐτοῦ γενέσθαι παρεσκεύασεν. Prisco hæc tribui possunt, si ex iis quæ Priscus per plures libros de Ardaburio narrasse debet, pauca delibasse Suidæ auctorem statueris. De re cf. Tillemont. VI, p. 296 sq.

21. (453. Marciani an. 4.)

Exc. De leg. gent. p. 40. 41 : Ὅτι Βλέμμυες καὶ

Νουβάδες ἡττηθέντες ὑπὸ Ῥωμαίων πρέσβεις παρὰ τὸν Μαξιμῖνον ἔπεμπον ἐξ ἀμφοτέρων ἐθνῶν, εἰρήνης περὶ βουλόμενοι σπένδεσθαι. Καὶ ταύτην διατηρῆσαι ἔφασαν, ἐφ' ὅσον ὁ Μαξιμῖνος τὴν Θηβαίων ἐγκαταμένον χώραν. Τοῦ δὲ μὴ προσδεξαμένου ἐπὶ χρόνῳ σπένδεσθαι τοσοῦτῳ, ἔλεγον ἄχρι τῆς αὐτοῦ ζωῆς μὴ κινήσειν ὄπλα. Ὡς δὲ οὐδὲ τοὺς δευτέρους τῆς πρεσβείας προσίετο λόγους, ἑκατοντούτεις ἔθεντο σπονδὰς· ἐν αἷς ἐδόκει Ῥωμαίων μὲν αἰχμαλώτους ἄνευ λύτρων ἀφείσθαι, εἴτε κατ' ἐκείνην, εἴτε καθ' ἑτέραν ἔφοδον ἤλωσαν, τὰ δὲ τότε ἀπαχθέντα ἀποδοθῆναι βοσκήματα, καὶ τῶν δαπανηθέντων κατατίθεσθαι τὴν ἀποτίμησιν· ὁμήρους δὲ τοὺς (τριακοσίους conj. N.) εἰ γεγονότας παρὰ σφισι δίδοσθαι πίστεων ἕνεκα τῶν σπονδῶν. Εἶναι δὲ αὐτοῖς κατὰ τὸν παλαιὸν νόμον ἀκώλυτον τὴν εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Ἰσιδος διάβασιν, τοῦ ποταμίου σκάφους Αἰγυπτίων ἐχόντων τὴν ἐπιμέλειαν, ἐν ᾧ περ τὸ ἄγαλμα τῆς θεοῦ ἐντιθέμενον διαπορθμεύεται. Ἐν ῥητῷ γὰρ οἱ βάρβαροι χρόνῳ ἐς τὴν οἰκείαν διακομίζοντες τὸ ξόανον, πάλιν αὐτῷ χρηστηριασάμενοι ἐς τὴν νῆσον ἀποσιώζουσιν. Ἐμπεδωθῆναι τοίνυν ἐν τῷ [ἐν] Φίλαις ἱερῷ τὰς συνθήκας ἐδόκει τῷ Μαξιμίνῳ ἐπιτήδειον ὄν. Ἐπέμποντο μετεξέτεροι. Παρεγίνοντο δὲ καὶ τῶν Βλεμμύων καὶ Νουβάδων οἱ τὰς σπονδὰς ἐν τῇ νήσῳ τιθέμενοι. Ἐγγραφέντων δὲ τῶν συνδοξάντων καὶ τῶν ὁμήρων παραδοθέντων (ἦσαν δὲ τῶν τε τυραννησάντων καὶ ὑπὸ τυράννων γεγονότων, ὅπερ οὐδὲ πώποτε ἐν τῷδε τῷ πολέμῳ ἐγένετο· οὐποτε γὰρ Νουβάδων καὶ Βλεμμύων παρὰ Ῥωμαίοις ὠμήρευσαν παῖδες), συνηνέχθη δὲ τὸν Μαξιμῖνον ἀνωμάλως διατεθῆναι τὸ σῶμα καὶ ἀποθανεῖν. Τὴν δὲ τοῦ Μαξιμίνου τελευτὴν μαθόντες οἱ βάρβαροι τοὺς τε ὁμήρους ἀφείλοντο βιασάμενοι, καὶ τὴν χώραν κατέδραμον.

imperatoribus in Oriente bellum et populationem denuntiavit, propterea quod tributum sibi a Theodosio constitutum non solveretur.

20.

Ardaburius, Asparis filius, ad Damascus Saracenos debellavit. Eo Maximino duce et Prisco, hujus historię scriptore, advenientibus, offenderunt Ardaburium cum Saracenorum legatis de pace tractantem.

Ardaburius, Asparis fil., vir fortis et strenuus, barbaros Thraciam incursantes fortiter sæpe repulit. Hunc imperator Marcianus præfectum exercituum Orientis creavit, quam dignitatem ob res præclare gestas præmii loco ei tribuit. Quum autem pacata omnia essent, vir bellis assuetus otio et muliebri ignaviæ indulgere cœpit. Gaudebat enim mimis et præstigiatoribus et histrionibus scenicis, totosque dies fœdis istiusmodi oblectamenti consumens, gloriæ suæ nullam omnino rationem habebat. — Quum Marcianus imperator bonus quidem fuisset, sed citius degessisset, Aspar propria voluntate effecit ut Leo ipsi succederet.

21.

Blemmyes et Nubades, a Romanis victi, legatos ex utraque gente ad Maximinum pacis exorandæ gratia miserunt,

quam se servaturos spondebant, quoad usque Maximinus in Thebanorum regione commoraretur. Illo vero ad id tempus abnuente fœdus icere, subjecerunt, se, quamdiu Maximino vita suppeteret, in officio futuros nec moturos arma. Hac quoque conditione, quam legati offerebant, rejecta, centum annorum inducias fecerunt. His fœderibus placuit captivos Romanos, qui et hoc et superiore prælio capti erant, sine ullo redemptionis pretio, liberos dimitti: pecora tunc abacta reddi, et consumptorum æstimationem restitui: ad firmandam fidem fœderis obsides ex nobilioribus dari: liberam esse ipsis secundum antiquam legem ad templum Isidis tractionem, dum Ægyptii curam cymbæ fluminalis haberent in qua signum deæ impositum transveheretur. Certo enim tempore barbari statuam deæ, e templo in quo est collocata, domum importantes trajiciunt, et oraculis ab ea acceptis, rursus in insulam reducunt. Hanc pactionem Philis in templo affigi Maximino visum est, et ad eam rem missi [ex ejus necessariis] nonnulli. Affuerunt etiam ex Blemmyis et Nubadibus qui fœdera in insula deponerent. Fœdere per scripto et obsidibus traditis (erant autem ex his, qui dominatum exercuerant, aut ex filiis eorum; quod in hoc bello minime adhuc contigerat, neque unquam antea Nubadum aut Blemmyum filii obsides apud Romanos fuerant), Maximinus in morbum incidit, et mortuus est. Postquam vero

« De Nubis et Blemmyis sub Marciano devictis testatur Jordanes in libr. De success. regn. : *Cum Parthis et Vandalis omnia infestantibus pacem instituit, Attilæ minas compescuit, Nubades Blemmyasque Æthiopia prolapsos per Florum, Alexandrinæ urbis procuratorem, sedavit ac pepulit a sedibus Rom.* Erat hic Florus non solum Procurator sive Augustalis, sed etiam Comes rei militaris per Ægyptum, ut ex Prisco docet Euagrius (II, 5). Hi a Procopio Νοῦβαι et Νουβάδες. — De Isi Philis culta loquitur etiam Marinus in Vit. Procli. Procopius Pers. I, p. 33 ait Nubas et Blemmyas Isim et Osirim colere. Adde et Servium in lib. VI Æn. (154), ex Seneca in libro De sacris et ritibus Ægyptiorum. Sed notandum est, quod ait Procopius in libro jam citato, Diocletianum scilicet, quum juxta Elephantinen insulam in Nilo reperisset, castro ibi exstructo, aras Romanis et barbaris communes statuisset, ac sacerdotes ex utraque gente ordinasse, ut sacrorum communione amicitia coalesceret, unde et locum Philas vocavit. In quo fallitur Procopius. Philæ enim longe ante Diocletiani imperium dicebantur, ut constat ex Strabone et Ptolemæo. » VALESIIUS.

22. (453 Marcian. an. 4.)

Euagrius Hist. Eccl. II, 5 : Προτέριος δὲ τὴν ἐπισκοπὴν ψήφῳ κοινῇ τῆς συνόδου τῆς Ἀλεξανδρέων κληροῦται· ὃς ἐπειδὴ τὸν οἰκεῖον κατεκλήφει θρόνον, μέγιστος καὶ ἀνύποιστος τάραχος τῷ δήμῳ διανέστη πρὸς διαφόρους κυμαίνοντων γνώμας. Οἱ μὲν γὰρ Διόσκορον ἐπεζήτουν (οἳ δὲ περ εἰκὸς ἐν τοῖς τοιοῦτοις γίνεσθαι), οἱ δὲ Προτερίου μάλα γεννικῶς ἀντείχοντο, ὥς καὶ πολλὰ καὶ ἀνήκεστα προελθεῖν. Ἱστορεῖ γοῦν Πρίσκος ὁ ῥήτωρ φθῆναι τηνικαῦτα ἐς τὴν Ἀλεξάνδρου ἐκ τῆς τῶν Θηβαίων ἐπαρχίας, ἰδεῖν τε τὸν δῆμον

ὁμόσε κατὰ τῶν ἀρχόντων χωροῦντα, τῆς τε στρατιωτικῆς δυνάμεως τὴν στάσιν διακωλύειν βουλομένης λίθων βολαῖς αὐτοὺς χρῆσασθαι. Τρέψασθαι τε τούτους ἀνὰ τὸ ἱερὸν τὸ πάλαι Σαράπιδος, καὶ ἀναδραμόντας ἐκπολιορκῆσαι, καὶ πυρὶ ζῶντας παραδοῦναι. Ταῦτά τε τὸν βασιλέα μαθόντα δισχιλίους νεολέκτους ἐκπέμψαι, καὶ τοῦ πνεύματος ἐπιτυχόντας οὐριοδρομῆσαι, ὥς ἀνὰ τὴν ἕκτην τῶν ἡμερῶν τῇ μεγάλῃ τῶν Ἀλεξανδρέων προσσχεῖν πόλει. Κάντεϋθεν τῶν στρατιωτῶν παροινούντων ἕς τε τὰς γαμετὰς καὶ θυγατέρας τῶν Ἀλεξανδρέων, τῶν προτέρων πολλῶν δεινότερα προελθεῖν. Ὑστερόν τε δεηθῆναι τὸν δῆμον τοῦ Φλώρου τῶν στρατιωτικῶν ταγμάτων ἡγουμένου, ὁμοῦ τε καὶ τὴν πολιτικὴν διέποντος ἀρχὴν, ἀνὰ τὴν ἵπποδρομίαν ἀλίσθεντα· ὥστε καταπράξασθαι αὐτοῖς τὴν τοῦ σιτηρεσίου χορηγίαν, ἥνπερ παρ' αὐτῶν ἀφήρητο, τὰ τε βαλανεῖα καὶ τὴν θέαν καὶ ὅσα διὰ τὴν γενομένην αὐτῶν ἀταξίαν ἀπεκόπησαν. Καὶ οὕτως τὸν Φλώρον ἐσηγήσει τῇ αὐτοῦ φανέντα τῷ δήμῳ ὑποσχέσθαι τε αὐτῷ καὶ τὴν στάσιν πρὸς βραχὺ διαλῦσαι. Eadem narrat Nicephorus VIII, 15, qui etiam addit nonnulla de Serapidis templo, quæ fortasse e Prisco item fluxisse suspicatur Valesius.

23. (453.)

Jornandes c. 49 : *Id accessit mirabile, ut Marciano, principi Orientis, de tam feroci hoste sollicito in somnis divinitas adsistens, arcum Attilæ in eadem nocte fractum ostenderet, quasi quod gens ipsa eo telo multa præsumat. Hoc Priscus historicus vera se dicit attestatione probare.*

24. (456. Marcian. an. 7.)

Exc. De leg. Rom. p. 73 : Ὅτι Γεζερίχου τὴν Ῥώμην πορθήσαντος, καὶ βασιλεύοντος Ἀβίτου, Μαρκιανὸς ὁ τῶν τῆς ἑω Ῥωμαίων βασιλεὺς παρὰ τὸν Γεζερίχον τὸν τῶν Βανδήλων ἀρχοντα πρέσβεις ἔστειλ-

de ejus obitu barbaris nuntiatum est, vi obsides eripuerunt, et regionem excursionibus vastarunt.

22.

Proterius communi totius synodis suffragio Alexandrinum episcopatum sortitur. Qui quum sedem suam capessivisset, ingens atque intolerabilis exortus est tumultus in civitate, populo in diversas sententias distracto. Alii enim Dioscorum requirebant, ut in hujusmodi occasionibus fieri solet; alii Proterium pertinaciter defendebant, adeo ut multa admodum gravia ac prope insanabilia inde profluxerint. Certe Priscus rhetor in Historia sua scribit, his temporibus venisse se Alexandriam ex provincia Thebaide, et populi multitudinem impetum in magistratus facientem vidisse. Quumque milites seditionem inhibere vellent, populum eos lapidibus appetivisse et in fugam vertisse: et quum milites in templum quod olim fuerat Serapidis se recepissent, populum eos illic obsedis et vivos concremasse. Ea re cognita, imperatorem duo millia militum, qui recens conscripti erant, eo misisse:

qui secundo vento usi adeo prospere navigarunt, ut sexta post die ad magnam Alexandrinorum urbem appulerint. Deinde quum milites petulantius illuderent uxoribus et filiabus Alexandrinorum, multo graviora quam antehac perpetrata esse. Tandem vero populum in circo congregatum rogasse Florum, qui tunc dux rei militaris per Ægyptum, et præfectus simul erat Alexandriae, ut præbitionem annonæ, quam ipsis ademerat, restitui curaret, balnea item et spectacula et quæcunque ipsis ablata fuerant ob seditionem ab ipsis concitatam. Florum vero, suasu et consilio Prisci, in conspectum populi prodiisse, seque id facturum promisisse, atque ita seditionem brevi dissolvere.

24.

Postquam Gensericus Romam vastaverat, imperioque Avitus potitus erat, Marcianus, Romanorum Orientalium imperator, ad Gensericum legatos misit, qui juberent eum ab Italia vastanda abstinere, et uxorem Valentiniani (*Eudociam*) et ejus filias (*Eudoxiam et Placidiam*) in captivitatem abdu-

λεν, ὥστε τῆς Ἰταλῶν ἀπέχεσθαι γῆς καὶ τὰς βασιλείους ἐκπέμπειν γυναῖκας αἰχμαλώτους ἀγομένας, τήν τε Βαλεντινιανοῦ γαμετὴν καὶ τὰς αὐτῆς θυγατέρας. Καὶ οἱ πρέσβεις ἐς τὴν ἔω ἄπρακτοι ἐπανήσαν· οὐδενὶ γὰρ τῶν ἐπεσταλμένων παρὰ τοῦ Μαρκιανοῦ ὁ Γεζέριχος ὑπήκουσεν, οὐδὲ μὴν λύειν τὰς γυναῖκας ἐβούλετο. Ὁ δὲ Μαρκιανὸς ἕτερα πρὸς αὐτὸν διέπεμπε γράμματα καὶ τὸν πρεσβευσόμενον Βλήδαν· ἦν δὲ τῆς τοῦ Γεζερίχου αἰρέσεως ἐπίσκοπος· τῆς γὰρ τῶν Χριστιανῶν θρησκείας καὶ τοὺς Βανδήλους εἶναι συμβαίνει. Ὅς ἐπειδὴ παρ' αὐτὸν ἀφίκετο καὶ ἔγνω τῇ αὐτοῦ μὴ ὑπακούοντα πρεσβεῖα, αὐθαδεστέρων λόγων ἤπτετο, καὶ ἔφη μὴ συνοίσειν αὐτῷ, εἴπερ ὑπὸ τῆς παρούσης εὐημερίας ἀρθεῖς καὶ τῶν κατὰ τὴν ἔω Ῥωμαίων βασιλέα πρὸς πόλεμον αὐτῷ ἀναστῆναι παρασκευάσοι, τὰς βασιλείους μὴ λύων γυναῖκας. Ἄλλ' οὔτε ἡ τῶν προηγησαμένων ἐπὶ τῇ πρεσβείᾳ ῥημάτων ἐπιείκεια, οὔτε ὁ ἀπειληθεὶς φόβος μέτρια τὸν Γεζερίχον φρονεῖν ἠνάγκασεν· ἄπρακτον γὰρ καὶ τὸν Βλήδαν ἀπέπεμπε, καὶ ἐς τὴν Σικελίαν αὐθις καὶ ἐς τὴν πρόσοικον αὐτῇ Ἰταλίαν δύναμιν διαπεμψάμενος πᾶσαν ἐδήλου. Ὁ δὲ Ἀβίτος ὁ τῶν ἐσπερίων Ῥωμαίων βασιλεὺς ἐπρεσβεύετο καὶ αὐτὸς παρὰ τὸν Γεζερίχον, τῶν πάλαι αὐτὸν ὑπομιμνήσκων σπονδῶν, ὅς εἰ μὴ φυλάττειν ἔλοιτο, καὶ αὐτὸν παρασκευάσασθαι, πλήθει τε οἰκείῳ πίσυνον καὶ τῇ τῶν συμμάχων ἐπικουρίᾳ. Ἐπεμπε δὲ καὶ τὸν πατρίκιον Ῥεχίμερ ἐς τὴν Σικελίαν σὺν στρατῷ. Cf. Tillemont. VI, p. 300 et 276. Ex narratione de Vandalis Italiam et Siciliam diripientibus sumptus etiam fuerit locus Suidæ v. Χάρυβδης : Πρίσχος λέγει περὶ Χαρύβδews· « Παραπλέουσι δὲ τὴν Σικελίαν πρὸς

τῇ Μεσσήνῃ κατὰ τὸν πορθμὸν τῆς Ἰταλίας, ἐν ᾧ περ ἡ Χάρυβδης, πνευμάτων ἐπιλαβόντων δυσασιν, αὐτοῖς ἀνδράσι κατέδυσαν. »

25. (456.)

Ibidem p. 73. 74 : Ὅτι τῶν Ῥωμαίων ἐς Κόλχους ἐλθόντων καὶ συμβαλόντων πόλεμον πρὸς Λαζούς, ὁ μὲν Ῥωμαϊκὸς στρατὸς ἐς τὰ σφέτερα ἐπανέζευξεν, καὶ οἱ ἀμφὶ τὰ βασιλεία πρὸς τὴν ἐτέραν μάχην παρεσκευάζοντο, βουλευόμενοι πότερον τὴν αὐτὴν ἢ τὴν δι' Ἀρμενίας τῆς Περσῶν χώρας προσοίκου πορευθέντες ὁδὸν τὸν πόλεμον ἐπάξουσι, πρότερον πρεσβεῖα τὸν μόναρχον τῶν Παρθυαίων πείσαντες· κατὰ γὰρ θάλατταν ἄπορος αὐτοῖς πᾶν (ἄπορον αὐτοῖς εἶναι Nieb.) ἐνομιζέτο τὰς δυσχωρίας παραπλεῖν, ἀλιμένου τῆς Κόλχου τυγχάνουσης. Ὁ δὲ Γωβάζης ἐπρεσβεύετο μὲν καὶ αὐτὸς παρὰ τοὺς Παρθυαίους, ἐπρεσβεύετο δὲ καὶ παρὰ τὸν βασιλέα Ῥωμαίων. Καὶ ὁ μὲν τῶν Πάρθων μόναρχος, ὡς πολέμου αὐτῷ συνισταμένου πρὸς Οὔνους τοὺς Κιδαρίτας καλουμένους, ἀπεσεῖσατο παρ' αὐτὸν τοὺς Λαζούς καταφεύγοντας.

26. (456.)

Exc. De leg. gent. p. 41 : Ὅτι Γωβάζης πρεσβεύεται παρὰ Ῥωμαίους. Ῥωμαῖοι δὲ ἀπεκρίναντο τοῖς παρὰ Γωβάζου σταλεῖσι πρέσβεσιν, ὡς ἀφέζονται τοῦ πολέμου, εἴγε ἢ αὐτὸς Γωβάζης ἀπόθοιτο τὴν ἀρχήν, ἢ τὸν παῖδα τῆς βασιλείας ἀφέλοιτο· οὐ γὰρ θέμις τῆς χώρας ἀμφοτέρους ἡγεμονεύειν παρὰ τὸν παλαιὸν θεσμόν. Ὡστε δὲ θάτερον βασιλεύειν, Γωβάζην ἢ τὸν αὐτοῦ παῖδα, τῆς Κολχίδος, καὶ τῇδε λυθῆναι τὸν πό-

cta libertati restituere. Sed legati, re infecta, in Orientem reversi sunt. Nam nihil eorum quæ Marciano imperata fuerant, facere, neque liberare mulieres voluit. Quamobrem Marcianus iterum litteras ad Gensericum scripsit per Bledam legatum. Erat autem Bleda episcopus hæreseos Gensericici. Vandali enim Christianorum cultum et religionem amplexi fuerant. Hic ubi ad Gensericum accessit, atque alienum a sua legatione perspexit, in verba superbiora erupit. Non bene cessurum illi, si in præsentia rebus secundis elatus bellum cum Orientalium quoque Romanorum imperatore contraheret, regiis mulieribus non in libertatem restitutis. Sed neque ulla verborum lenitas prius a legato usurpata, neque incussus timor, illum ad ullam animi moderationem pertrahere potuerunt. Nam Bledam irrita legatione dimisit, et rursus in Siciliam et proxima Italiæ loca exercitum immittens, omnem regionem vastavit. Avitus quoque, Romanorum Occidentalium imperator, ad eum legatos misit, qui monerent ut fœderum pridem cum illo initorum meminisset; sin minus, se, et domestico exercitu et auxiliariis copiis fretum, bellum paraturum. Et misit sane Recimerum patricium cum exercitu in Siciliam.

Priscus de Charybdi dicit : Quum autem Siciliam præternavigarent juxta Messanam in freto Italiæ, ubi Charybdis est, ingentibus coortis procellis naves cum ipsis viris submersæ sunt.

25.

Romani in Colchidem profecti bello adversus Lazos decertant, nec multo post Romanorum exercitus ad sua rediit. Quum autem imperator denuo bellum repetere præpararet, consilium habuit, an eadem via insistens, an per Armeniam Persarum regno confinem, fide prius a Parthorum rege accepta, bellum inferret. Etenim quum Colchidis ora esset importuosa, res nimis ardua ipsis videbatur locos infestos præternavigare. Gobazes quoque legatos misit ad Parthos et ad imperatorem Romanorum. Et Parthorum quidem rex, quia bellum illi erat cum Hunnis, quos Cidaritas vocant, Lazos ad se confugientes rejecit.

26.

Gobazes legatos misit ad Romanos, quibus Romani responderunt, se a bello cessaturos, si regnum aut ipse deponeret, aut filio adimeret. Nec enim fas esse secundum antiquam regionis legem, duos simul dominari. Itaque oportere aut ipsum Gobazem, aut ejus filium regnare in Colchide, atque ita bellum solutum iri. Hæc Euphemius illis suaserat, qui magistri officiorum dignitatem adeptus, prudentia et eloquentia clarus, sub Marciano imperatore reipublicæ administrationem gerebat, et multorum optimorum consiliorum auctor illi fuit. Hic Priscum quoque hujus historiæ scriptorem assessorem sibi adjunxit. Gobazes igitur, sibi delata optione, regni insignia deposuit, et regno filio ce-

λεμον, Εὐφήμιος ἐσηγήσατο, τὴν τοῦ μαγίστρου διέπων ἀρχήν· ὃς ἐπὶ συνέσει καὶ λόγων ἀρετῇ δόξαν ἔχων Μαρκιανοῦ τοῦ βασιλέως τὴν τῶν πραγμάτων ἔλαχεν ἐπιτροπήν, καὶ πλείστων τῶν εὖ βουλευθέντων ἐκείνῳ καθηγητῆς ἐγένετο· ὃς καὶ Πρίσκον τὸν συγγραφέα τῶν τῆς ἀρχῆς φροντίδων ἐδέξατο κοινωνόν. Τῆς δὲ αἰρέσεως τῆς αὐτῷ δοθείσης, ὁ Γωβάζης εἴλετο τῆς βασιλείας παραχωρῆσαι τῷ παιδί, αὐτὸς τὰ σύμβολα ἀποθέμενος τῆς ἀρχῆς. Καὶ παρὰ τὸν κρατοῦντα Ῥωμαίων τοὺς δεησομένους ἔπεμπε, ὡς, ἐνὸς Κόλχου (Κόλχων Ν.) ἡγεμονεύοντος, οὐκέτι δι' αὐτὸν χαλεπαίνοντα ἐπὶ τὰ ὅπλα χωρεῖν. Βασιλεὺς δὲ διαβαίνειν αὐτὸν ἐς τὴν Ῥωμαίων ἐκέλευε, καὶ τῶν αὐτῷ δεδογμένων διδόναι λόγον. Ὃς δὲ τὴν μὲν ἀφίξιν οὐκ ἡρνήσατο, Διονύσιον δὲ τὸν ἐς τὴν Κολχίδα πάλαι διαπεμφθέντα τῆς τε αὐτοῦ Γωβάζου διαφορᾶς ἕνεκα πίστιν δώσοντα ἤτησεν, ὡς οὐδὲν ὑποσταίη ἀνῆκεστον. Διὸ δὴ ἐς τὴν Κολχίδα Διονύσιος ἐστέλλετο, καὶ περὶ τῶν διαφορῶν συνέβησαν. Cf. Tillemont. VI, p. 362.

27. (460, Leon. an. 4.)

Ibidem p. 41. 42 : Ὅτι ὁ Μαϊοριανὸς ὁ τῶν ἐσπερίων Ῥωμαίων βασιλεὺς, ὡς αὐτῷ οἱ ἐν Γαλατία Γότθοι σύμμαχοι κατέστησαν, καὶ τὰ παροικοῦντα τὴν αὐτοῦ ἐπικράτειαν ἔθνη τὰ μὲν ὅπλοις, τὰ δὲ λόγοις παρεστήσατο, καὶ ἐπὶ τὴν Λιβύην σὺν πολλῇ διαβαίνειν ἐπειρᾶτο δυνάμει, νηῶν ἀμφὶ τὰς τριακοσίας ἡθροισμένων αὐτῷ. Πρέσβεις μὲν πρότερον παρ' αὐτὸν ὁ τῶν Βανδῆλων ἡγούμενος ἔπεμπε, λύειν τὰ διάφορα λόγοις βουλόμενος· ὡς δὲ οὐκ ἔπειθε, τὴν Μαυρουσίων γῆν, ἐς ἣν τοὺς ἀμφὶ τὸν Μαϊοριανὸν ἀπὸ τῆς Ἰβηρίας ἀποβαίνειν ἐχρῆν, πᾶσαν ἐδῆωσε, καὶ ἐκάκωσε καὶ τὰ ὕδατα. Cf. Tillemont. VI, p. 320.

28. (461. Leon. an. 5.,

Exc. De leg. Rom. p. 74 : Ὅτι τοῦ Βαλάμερος τοῦ Σχύθου παρασπονδήσαντος καὶ πολλὰς πόλεις δηωσαμένου καὶ χώρης Ῥωμαϊκᾶς, ἔπεμπον παρ' αὐτὸν οἱ Ῥωμαῖοι πρέσβεις, οἱ αὐτῷ τοῦ νεωτερισμοῦ κατεμέμφοντο, καὶ, ὥστε μὴ αὐθις τὴν χώραν καταδραμεῖν, τριακοσίας λίτρας φέρειν αὐτῷ ἐκάστου ἔτους ἔταξαν· σπάνει γὰρ τῶν ἀναγκαίων ἔφραζε πρὸς πόλεμον τὸ οἰκεῖον διαναστῆναι πλῆθος. V. Tillemont. VI, p. 373, qui rem narratam ad annum 461 referendam esse censet probabiliter.

29. (461. 462. Leon. an. 5. 6.)

Ibidem p. 74 : Ὅτι ὁ Γεζέριχος οὐκέτι ταῖς πρὸς Μαϊοριανὸν τεθείσαις σπονδαῖς ἐμμένων Βανδῆλων καὶ Μαυρουσίων πλῆθος ἐπὶ δηώσει τῆς Ἰταλίας καὶ Σικελίας ἔπεμπε, Μαρχελλίνου ἤδη πρότερον τῆς νήσου ἀναχωρήσαντος διὰ τὸ Ῥεχίμερα παρελῆσθαι αὐτὸν τῆς δυνάμεως ἐθελήσαντα, τοὺς παρεπομένους αὐτῷ Σχύθας (ἦσαν δὲ ἐν πλείστοις ἀνδράσι) παραπείθειν χρήμασιν, ὥστε ἐκεῖνον μὲν ἀπολιπεῖν, ἀφικέσθαι... [ἀφικέσθαι δὲ πρὸς αὐτόν. Τοῦτ' ἐποίησε τὸν Μαρχελλίνον εὐλαβ. suppl. N.] εὐλαβηθέντα τὴν ἐπιβουλήν (οὐ γὰρ ἀντιφιλοτιμεῖσθαι τῷ Ῥεχίμερος ἐδύνατο πλούτῳ) τῆς Σικελίας ὑπονοστήσαι. Ἐστέλλετο οὖν καὶ παρὰ τὸν Γεζέριχον πρεσβεία, τοῦτο μὲν παρὰ τοῦ Ῥεχίμερος, ὡς οὐ δεῖ κατολιγωρεῖν αὐτὸν τῶν σπονδῶν, τοῦτο δὲ καὶ παρὰ τοῦ κρατοῦντος τῶν ἐν τῇ ἑῷ Ῥωμαίων, ἐφ' ᾧ τῆς Σικελίας καὶ τῆς Ἰταλίας ἀπέχεσθαι καὶ τὰς βασιλείους ἐκπέμπειν γυναῖκας. Γεζέριχος δὲ, πολλῶν πρὸς αὐτὸν πρεσβευτῶν κατὰ διαφοροὺς σταλέντων

28.

Quum Balamerus Scythia fœdera violaret et Romanorum regiones depopularetur, et multas urbes everteret, Romani ad eum legatos miserunt, qui de pace violata quererentur. Et ut deinceps a vexanda incursionibus Romanorum regione abstinere, trecentas auri libras illi quotannis solvi constituerunt. Dicebat enim suæ gentis multitudinem rerum necessariarum inopia ad bellum se convertisse.

29.

Gensericus, quum non amplius fœderibus cum Majoriano pactis stare constitisset, Vandalorum et Maurusiorum multitudinem ad vastationem Italiæ et Siciliae immisit. Marcellinus enim jam ante insula cesserat, propterea quod Recimerus, qui ejus imperium in se trahere studebat, militibus ejus pecunias largitus erat (erant autem fere omnes Scythæ), quo illis persuaderet a Marcellino deficere. Itaque Marcellinus Sicilia excesserat, veritus insidias, quia opibus cum Recimero minime certare poterat. Missa est igitur ad Gensericum legatio : tum a Recimero, ne fœdera violaret ; tum ab eo Leone, qui apud Romanos in Oriente rerum potiebatur, ut ab Italia et Sicilia abstinere et regias mulieres redderet. Gensericus vero, multis ad eum ex diversis partibus legatis missis, non ante mulieres liberavit, quam

dere constituit. Tum ad imperatorem misit, quandoquidem uni solum jam pareret Colchidis regio, uti non amplius illi usque eo succenseret, ut etiam arma inferret. Imperator vero jussit Gobazem in Romanorum regionem transgredi, ut eorum, quæ sibi facienda statuisset, rationem redderet. Ille autem profectionem minime abnuvit ; sed petiit ut Dionysius, qui jam olim ad Gobazem discordiarum causa in Colchidem missus erat, ad fidem præstandam ad se veniret, se nihil iniqui passurum esse. Eo igitur in Colchidem profecto, de rebus dubiis convenerunt.

27.

Majoriano, Romanorum Occidentalium imperatori, Gothi, qui in Gallia erant, socii confœderatique facti sunt, et gentes ditionis Romanorum accolæ partim armis, partim verbis ad deditionem compulsi. Hic etiam in Libyam, trecentis fere navibus coactis, cum magno exercitu trajicere tentavit. Sed Vandalorum dux prius legatos misit, qui illum, si quæ essent inter eos controversa, amice transigere paratum esse dicerent. Quod ubi obtinere non potuit, Maurusiorum terram, in quam ex Iberia Majoriani navales copiæ appulsuræ erant, omnem igni ferroque vastavit, et aquas quoque infecit.

χρόνους, τὰς γυναῖκας οὐ πρότερον διαφῆκε πρὶν ἢ τὴν πρεσβυτέραν τῶν Βαλεντινιανοῦ θυγατέρων (Εὐδοκία δὲ ἦν ὄνομα αὐτῇ) Ὀνωρίχῳ τῷ ἑαυτοῦ παιδὶ κατενεγύησε. Τότε γὰρ καὶ τὴν Εὐδοξίαν τὴν Θεοδοσίου θυγατέρα ἀπέπεμπε σὺν Πλακιδίᾳ τῇ ἐτέρᾳ αὐτῆς θυγατρὶ, ἣν ἐγεγαμήκει Ὀλύβριος. Τοῦ δὲ τὰς Ἰταλίας καὶ Σικελίαν δηοῦν ὁ Γεζέριχος οὐκ ἀπέστη, ἀλλὰ μᾶλλον αὐτὰς ἐξεπόρθει, μετὰ τὸν Μαϊοριανὸν βουλευθεὶς βασιλεύειν τῶν ἐν τῇ ἐσπέρῳ Ῥωμαίων Ὀλύβριον διὰ τὴν ἐξ ἐπιγαμίας συγγένειαν. V. Tillemont. VI, p. 331

30. (c. 463. Leon. an. 7.)

Exc. De leg. gent. p. 42. 43 : Ὅτι οἱ ἐσπέριοι Ῥωμαῖοι ἐς δέος ἐλθόντες περὶ Μαρχελλίνου, μήποτε αὐξανομένης αὐτῷ τῆς δυνάμεως καὶ ἐπ' αὐτοὺς ἀγάγοι τὸν πόλεμον, διαφόρως ταραττομένων αὐτοῖς τῶν πραγμάτων, τοῦτο μὲν ἐκ Βανδήλων, τοῦτο δὲ καὶ Αἰγιδίου, ἀνδρὸς ἐκ Γαλατῶν μὲν τῶν πρὸς τῇ ἐσπέρᾳ ὀρμωμένου, τῷ δὲ Μαϊοριανῷ συστρατευσαμένου καὶ πλείστην ἀμφ' αὐτὸν ἔχοντος δύναμιν, καὶ χαλεπαίνοντος διὰ τὴν τοῦ βασιλέως ἀναίρεσιν· ὃν τοῦ πρὸς Ἰταλιώτας τέως ἀπήγαγε πολέμου ἢ πρὸς Γότθους τοὺς ἐν Γαλατίᾳ διαφορά. Περὶ γὰρ τῆς ὁμόρου πρὸς ἐκείνους διαφιλονεικῶν γῆς καρτερῶς ἐμάχετο, καὶ ἀνδρὸς ἔργα μέγιστα ἐν ἐκείνῳ ἐπεδείξατο τῷ πολέμῳ. Τούτων δὲ ἕνεκα οἱ ἐσπέριοι Ῥωμαῖοι παρὰ τοὺς ἐφους πρέσβεις ἔστειλαν, ὥστε αὐτοῖς καὶ τὸν Μαρχελλίνον καὶ τοὺς Βανδήλους διαλλάξαι. Πρὸς μὲν τὸν Μαρχελλίνον Φύλαρχος σταλεῖς ἔπεισε κατὰ Ῥωμαίων ὅπλα μὴ κινεῖν. Ὁ δὲ παρὰ τοὺς Βανδήλους διαβὰς ἀπρακτος ἀνεχώρει, τοῦ Γεζερίχου μὴ ἄλλως τὸν πόλεμον καταθήσειν ἀπει-

λοῦντος, εἰ μὴ γε αὐτῷ ἢ τοῦ Βαλεντινιανοῦ καὶ Ἀετίου περιουσία δοθῇ. Καὶ γὰρ καὶ παρὰ τῶν ἐφῶν Ῥωμαίων ἐκεχόμεστο μοῖραν τῆς Βαλεντινιανοῦ περιουσίας ὀνόματι Εὐδοκίας τῆς τῷ Ὀνωρίχῳ γεγαμημένης. Διὸ δι' ἑτοὺς ἐκάστου ταύτην τοῦ πολέμου πρόφασιν ποιούμενος, εὐθὺς ἦρος ἀρχομένου σὺν στόλῳ τὴν ἐκστρατείαν ἐποιεῖτο ἐπὶ τε Σικελίαν καὶ τὰς Ἰταλίας· καὶ ταῖς μὲν πόλεσιν, ἐν αἷς μάχιμον δύναμιν τῶν Ἰταλιωτῶν εἶναι συνέβαινεν, οὐ ῥαδίως προσεφέρετο· καταλαμβάνων δὲ χωρία, ἐν οἷς μὴ ἔτυχεν οὐσα ἀντίπαλος δύναμις, ἐδήλου τε καὶ ἡνδραποδίζετο. Οὐ γὰρ πρὸς πάντα τὰ προσβάσιμα τοῖς Βανδήλοις μέρη οἱ Ἰταλιῶται ἀρκεῖν ἐδύναντο, πλήθει τῶν πολεμίων βιαζόμενοι καὶ τῷ μὴ παρεῖναι σφισι ναυτικὴν δύναμιν, ἣν παρὰ τῶν ἐφῶν αἰτοῦντες οὐκ ἐτύγχανον διὰ τὰς πρὸς Γεζερίχον ἐκείνοις τεθείσας σπονδὰς· ὅπερ ἔτι μάλιστα ἐκάκωσε τὰ ἐν τῇ ἐσπέρᾳ Ῥωμαίων πράγματα διὰ τὸ διηρῆσθαι τὴν βασιλείαν.

Ἐπρεσβεύσαντο δὲ κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον κατὰ τοὺς ἐφους Ῥωμαῖους Σαράγουροι καὶ Οὐρωγοὶ καὶ Ὀνόγουροι, ἔθνη ἐξαναστάντα τῶν οἰκείων ἡθῶν, Σαβίρων (Σαβινῶρων Suid.) ἐς μάχην σφισὶν ἐληλυθόντων, οὓς ἐξήλασαν Ἀβάρεις, μετανάσται γενόμενοι ὑπὸ ἐθνῶν οἰκούντων μὲν τὴν παρωκεανῆτιν ἀκτὴν, [τὴν δὲ χώραν ἀπολιπόντων διὰ τὸ ἐξ ἀναχύσεως τοῦ ὠκεανοῦ ὀμιχλῶδες γινόμενον, καὶ γρυπῶν δὲ πλῆθος ἀναφανέν· ὅπερ ἦν λόγος μὴ πρότερον παύσασθαι, πρὶν ἢ βορὰν ποιήσασθαι τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος· διὸ δὲ ὑπὸ τῶνδε ἐλαυνόμενοι τῶν δεινῶν τοῖς πλησιοχώροις ἐνέβαλον, καὶ τῶν ἐπιόντων δυνατωτέρων ὄντων οἱ τὴν ἔφοδον [οὐχ] ὑφιστάμενοι μετανίσταντο·] ὥσπερ καὶ

majorem natu filiarum Valentiniani, Eudociam nomine, Honoricho filio desponderet. Tunc enim Eudociam, Theodosii filiam, remisit cum Placidia, ejus sorore, quam duxit Olybrius. Neque eo secius Italiam et Siciliam Genserichus vastare destitit, sed multo magis sæviebat, quum post mortem Majoriani (461 p. C.) Olybrium ad imperium Occidentis provehere propter affinitatem ex nuptiis cogitaret.

30.

Romanis Occidentalibus in suspicionem venit Marcellinus, ne, si copiis augeretur, in eos bellum transferret. Erant enim tunc temporis Romanorum res variis modis afflictæ et perturbatæ, hinc Vandalis, illinc Ægidio imminente. Hic vir ex Gallia occidentali oriundus, qui in Hispania cum Majoriano militaverat, et magnum exercitum habebat, ob cædem imperatoris erat illis infensus. Sed a bello appetendis Italis avocavit eum ortum cum Gothis in Gallia dissidium. De contermina enim regione cum illis certans, fortiter bellum gerebat, in quo multa viri strenui et magnanimi opera edidit. Hæc in causa fuerunt, ut Romani Occidentales legatos ad Orientales mitterent, et Marcellinum et Vandalos secum in gratiam reducerent. Et ad Marcellinum quidem Phylarchus missus ei persuasit ne in Romanos moveret arma. Hinc ad Vandalos deflectens, nihil quicquam profecit, et rediit. Genserichus enim se non alias bellum positurum minatus est, nisi sibi Valentiniani

et Aetii bona traderentur. Etenim ab Orientalibus quoque partem bonorum Valentiniani obtinuerat Eudociæ nomine, quæ Honoricho, ejus filio, nupserat. Atque hanc belli renovandi occasionem singulis annis usurpabat. Itaque statim veris initio infesto exercitu Siciliam et Italiam invasit, et urbes quidem Italarum præsiidiis firmatas non facile expugnavit, sed oppida militibus, qui resisterent, destituta facile capta evertit et diripuit. Nec enim ad omnia, quæ Vandalorum invasioni patebant, tuenda sufficere poterant Itali, propterea quod hostium multitudine opprimebantur. Denique copiis navalibus carebant, quas quum a Romanis Orientalibus petiissent, non impetrarunt, quia fœdus cum Gensericho fecerant. Ea res, divisa scilicet imperii administrandi ratio, magno detrimento Romanorum Occidentalium rebus fuit.

Circa id tempus legatos ad Orientales Romanos miserunt Saraguri, Urogi et Onoguri. Hæ gentes, propriis sedibus ejectæ, commissa pugna cum Sabiris, quos expulerant Abares, et ipsi quoque extorres facti a gentibus quæ Oceani littus accolebant, sed sedes suas reliquerant propter ingentes nebulas ex maris vaporibus ortas et propter magnam ingruentium gryphorum multitudinem, quos non prius recessuros esse fama erat, quam genus humanum devorassent : quibus calamitatibus excitati, in finitimorum sedes irruerunt. Et omnes quidem, qui violentum eorum impe-

οἱ Σαράγουροι ἐλαθέντες κατὰ ζήτησιν γῆς πρὸς τοῖς Ἀκατίροις Οὐννοῖς ἐγένοντο, καὶ μάχας πρὸς ἐκείνους πολλὰς συστησάμενοι τό τε φῦλον κατηγωνίσαντο καὶ πρὸς Ῥωμαίους ἀφίκοντο, τυχεῖν τῆς αὐτῶν βουλόμενοι ἐπιτηδειότητος. Βασιλεὺς οὖν καὶ οἱ ἄμφ' αὐτὸν φιλοφρονησάμενοι καὶ δῶρα δόντες αὐτοὺς ἀπέπεμψαν.

De prima hujus loci parte v. Tillemont. l. 1. Quæ deinde sequuntur de Salaguris etc., eorum plurima habet etiam Suidas v. Ἀβάρις. Hinc Classenus supplevit verba uncis distincta : τὴν δὲ χώραν usque ad μετανίσταντο. Nonnulla ejus loci repetit Suidas v. Ἀκατίροι et Σαγάρουροι.

Marcellinus his temporibus in Dalmatia suum sibi quasi regnum habere cœpit. Nescio an ex hac narrationis parte petita sit Salones urbis mentio ap. Stephanum Byz. : Σαλῶναι, πόλις Δαλματίας, ὧν Σαλωνεὺς τὸ ἔθνικόν, ὡς Πρίσκοις ἐν ἔκτῳ.

31. (c. 464. Leon. an. 8.)

Ibidem p. 43 : Ὅτι στασιασάντων τῶν φυγάδων ἔθνῳν κατὰ τοὺς κατὰ τὴν ἑὴν Ῥωμαίους, παρὰ τῶν Ἰταλῶν πρεσβεῖα ἀφίκετο λέγουσα, ὡς οὐχ ὑποστήσονται, εἰ μὴ γέ σφισι τοὺς Βανδήλους διαλλάξοιεν. Ἀφίκετο δὲ καὶ παρὰ τοῦ Περσῶν μονάρχου, τῶν τε παρ' αὐτοὺς καταφευγόντων ἐκ τοῦ σφετέρου ἔθνους αἰτίαν ἔχουσα, καὶ τῶν Μάγων τῶν ἐν τῇ Ῥωμαίων γῇ ἐκ παλαιῶν οἰκούντων χρόνων, ὡς ἀπάγειν αὐτοὺς τῶν πατρίων ἔθῳν καὶ νόμων ἐθέλοντες καὶ τῆς περὶ τὸ θεῖον ἁγιστείας, παρενοχλοῦσί τε ἐσαεὶ καὶ ἀνακαίεσθαι κατὰ τὸν θεσμὸν οὐ συγχωροῦσι τὸ παρ' αὐτοῖς ἄσβεστον καλούμενον πῦρ. Καὶ ὡς χρή τοῦ Ἰουροειπαᾶχ φρουρίου ἐπὶ τῶν Κασπίων χειμένου πυλῶν χρήματα χορηγοῦντας Ῥωμαίους ποιεῖσθαι ἐπιμέλειαν, ἥ γοῦν τοὺς φρουρήσαντας αὐτὸ στρατιώτας στέλλειν, καὶ μὴ μόνους [σφᾶς] δαπάνη καὶ φυλακῇ τοῦ χωρίου βαρύνεσθαι· εἰ

γὰρ ἐνδοῖεν, οὐκ εἰς Πέρσας μόνους, ἀλλὰ καὶ εἰς Ῥωμαίους τὰ ἐκ τῶν παροικούντων ἔθνῳν κακὰ βράδιως ἀφικέσθαι. Χρῆναι δὲ αὐτοὺς ἔλεγον καὶ χρήμασιν ἐπικουρεῖν ἐπὶ τῇ πρὸς Οὐννοὺς πολέμῳ τοὺς Κιδάριτας λεγομένους· ἔσεσθαι γάρ σφισιν αὐτῶν νικῶντων ὄνησιν, μὴ συγχωρουμένου τοῦ ἔθνους καὶ εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν διαβαίνειν ἐπικράτειαν. Πάντων δὲ ἕνεκα Ῥωμαίων ἀποκριναμένων στέλλειν τὸν διαλεξόμενον τῷ Παρθυαίῳ μονάρχῃ· μήτε γὰρ φυγάδας εἶναι παρά σφισι, μήτε παρενοχλεῖσθαι τοὺς Μάγους τῆς θρησκείας πέρι· τὴν φυλακὴν δὲ τοῦ Ἰουροειπαᾶχ (Οὐροεισαᾶχ cod.) φρουρίου καὶ πόλεμον τὸν πρὸς τοὺς Οὐννοὺς ὑπὲρ σφῶν αὐτῶν ἀναδεδεγμένους μὴ δικαίως χρήματα αἰτεῖν παρ' αὐτῶν. — Ἐπρεσβεύσατο δὲ παρὰ μὲν Βανδήλους ὑπὲρ Ἰταλῶν Τατιανὸς ἐν τῇ τῶν πατρικίων ἀξία καταλεγόμενος, παρὰ δὲ Πέρσας Κωνσταντίος (Κωνσταντῖνος h. l. cod.), τρίτον μὲν τὴν ὑπαρχον λαχὼν ἀρχὴν, πρὸς δὲ τῇ ὑπατικῇ ἀξίᾳ καὶ τῆς πατρικιότητος τυχών.

Τῶν Μάγων] « Intelligit Magos, qui in Capadocia degebant per totam provinciam sparsi. Erant autem Magorum Persicorum coloni, de quibus multa scribit Basilius Magnus in Ep. 325 ad Epiphanium, a quo consultus de illis fuerat. » VALESIIUS. Ceterum v. Tillemont. VI, p. 381 et 332. — Ἰουροειπαᾶχ] « Apud Lydum De mag. III, 52, 53, *Viriparach* vel *Viraparach* (Bier.) vocatur : id quod proxime ad veritatem accedere videtur : *barach* enim domum sive mansionem significat, *viram* solitudinem vel ruinas. » NIEBUHR. in Add.

32. (c. 464 s. 465. Leon. an. 8. 9.)

Exc. De leg. Rom. p. 74. 75 : Ὅτι ἐπὶ Λέοντος βασιλείῳς Ῥωμαίων ἐπρεσβεύετο παρὰ μὲν Βανδήλους ὑπὲρ Ἰταλῶν Τατιανὸς, ἐν τῇ τῶν πατρικίων ἀξίᾳ

tum sustinere non poterant, cesserunt, sicuti et Saraguri, qui ad novas sedes quærendas coorti, ad Hunnos Acatiros pervenerunt et, multis præliis initis, gentem devicerant, et demum ad Romanos nanciscendæ eorum societatis cupidi se contulerunt. Itaque imperator legatos benigne excepit, et muneribus affectos remisit.

31.

Dum gentes patria profugæ cum Romanis in Oriente disident, legatio ab Italis advenit, quæ doceret res Italias stare non posse, nisi sibi Vandalos reconciliarent. Venit et legatio a Persarum rege (*Peroze*), quæ multos e Perside ad Romanos confugere querebatur, et quod Romani Magos, qui jam inde a priscis temporibus eorum finium incolæ essent, a patriis moribus et institutis et antiquo religionis cultu abducturi, quavis ratione vexarent, et ignem, qui apud eos vocaretur inextinguibilis, in perpetuum ardere secundum legem non sinerent. Addebant, æquum videri, Romanos castelli Iuroipach, ad portas Caspias siti, curam habere, et pecunias ad illud conservandum conferre, ne-

que se solos sumptibus et arcis custodia gravari. Si enim cesserint, non solum in Persarum, sed etiam in Romanorum terras a finitimis gentibus facile vastationes inferri posse. Oportere etiam se juvari pecuniis ad bellum contra Hunnos Cidaritas gerendum, ex quo Romani quoque essent utilitatem reportaturi, si ea gens a finibus ipsorum arceatur. Romani responderunt, se quamprimum legatos missuros, hæc omnia cum Parthorum rege disceptaturos. Neque enim ullos apud se esse fugitivos, neque Magos in suæ religionis cultu impediri. Quum autem ipsi custodiam castelli Iuroipach et bellum contra Hunnos Cidaritas in se receperint, minime juste eos ab ipsis pecuniam petere. Legationem ad Vandalos suscepit Tatianus, patriciatus dignitate ornatus; ad Persas vero Constantius, qui ter præfectus urbi fuerat, et ad consulatus patriciatusque honorem evectus.

32.

Sub Leone, Romanorum imperatore, legatus pro Italis ad Vandalos profectus est Tatianus, in patriciorum nume-

καταλεγόμενος, παρὰ δὲ Πέρσας Κωνστάντιος, τρίτον μὲν τὴν ὑπαρχον (ὑπατον cod.) λαβὼν ἀρχὴν, πρὸς δὲ τῇ ὑπατικῇ ἀξίᾳ καὶ τῆς πατρικίότητος τυχὼν. Καὶ Τατιανὸς μὲν ἐκ Βανδῆλων εὐθὺς ἀπρακτος ἀνεχώρησε, τῶν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Γεζερίχου μὴ παραδεχθέντων λόγων· ὁ δὲ Κωνστάντιος τῇ Ἐδέσσει, Ῥωμαϊκῇ μὲν πόλει, προσοίκῳ δὲ τῆς Περσῶν χώρας, ἐγκατέμεινεν, ἐσδέξασθαι αὐτὸν ἐπὶ πολὺ διαναβαλλομένου τοῦ Παρθυαίου μονάρχου.

33. (c. 465. Leon. an. 9.)

Ibid. p. 75. 76 : Ὅτι τὸν Κωνστάντιον τὸν πρεσβευτὴν ἐν τῇ Ἐδέσσει χρόνον ἐπιμείναντα, ὡς εἴρηται μοι, τῆς πρεσβείας πέρι, τότε ἐδέξατο ὁ Περσῶν μόναρχος ἐς τὴν σφετέραν, καὶ παρ' αὐτὸν ἀφικέσθαι προσέταξεν, οὐκ ἐν ταῖς πόλεσιν, ἀλλὰ γὰρ ἐν τοῖς μεθορίοις αὐτῶν τε καὶ Οὐννων τῶν Κιδαριτῶν τὰς διατριβάς ποιοῦμενος... [πρὸς οὓς πόλεμον suppl. N.] αὐτῷ συνίστατο αἰτίαν ἔχων, ὡς τοὺς φόρους τῶν Οὐννων μὴ κομιζομένων, οὓς οἱ πάλαι μὲν τῶν Περσῶν καὶ Πάρθων βασιλεύοντες ἔθεντο. Ὡν ὁ πατὴρ [τὴν τοῦ φόρου] ἀπαρνησάμενος ἀπαγωγὴν τὸν πόλεμον ὑπεδέξατο, καὶ τοῦτον μετὰ τῆς βασιλείας παρέπεμψε τῷ παιδί, ὥστε ταῖς μάχαις ἐπιτριβομένους τοὺς Πέρσας ἀπάτῃ ἐθελῆσαι τὴν τῶν Οὐννων λῦσαι διαφορὰν, καὶ δῆτα διαπέμψασθαι τὸν Πειρώζην (τοῦτο γὰρ ἦν ὄνομα τῷ τότε Περσῶν βασιλεύοντι) πρὸς τὸν Κούγγαν τὸν Οὐννων ἡγούμενον, ὡς τὴν πρὸς αὐτὸν ἀσμενίζων εἰρήνην ἐπὶ τε συμμαχίᾳ σπένδασθαι βούλοιο, καὶ τὴν αὐτοῦ κατεγγυᾷ ἀδελφῇ. Νεώτατον γὰρ αὐτὸν εἶναι συν-

έβαινε, καὶ μηδέπω παίδων εἶναι πατέρα. Τὸν δὲ προσδεξάμενον τοὺς λόγους γήμασθαι οὐ τοῦ Πειρώζου ἀδελφῇ, ἀλλ' ἑτέραν γυναῖκα βασιλικῶς διακοσμηθεῖσαν, ἣν ὁ Περσῶν μόναρχος ἐξέπεμψε, παρεγγυήσας, ὡς οὐδὲν μὲν ἀνακαλύπτουσα τῶν ἐσχηματισμένων βασιλείας καὶ εὐδαιμονίας μεθέξει, ἐκλέγουσα δὲ τὴν ὑπόκρισιν θάνατον ἔξει ζημίαν· οὐ γὰρ ἀνέξεσθαι τὸν Κιδαριτῶν ἄρχοντα θεράπειναν ἔχειν γαμετὴν ἀντὶ τῆς εὖ γενομένης. Τούτου χάριν σπεισάμενος ὁ Πειρώζης πρὸς τὸν τῶν Οὐννων ἡγούμενον οὐκ ἐπὶ πολὺ τῆς ἀπάτης ἀπώνατο· εὐλαβηθεῖσα γὰρ ἡ γυνή, μή ποτε ὁ ἄρχων τοῦ ἔθνους ὑπὸ ἐτέρων πυθόμενος τὴν αὐτῆς τύχην χαλεπῶ αὐτὴν ὑφείξει θανάτῳ, μηνύει τὸ μελετηθέν. Ὁ δὲ Κούγγας ἐπαινέσας τὴν γυναῖκα τῆς ἀληθείας αὐτὴν μὲν ἔμεινεν ἔχων γαμετὴν, τίσασθαι δὲ τοῦ δόλου Πειρώζην ἐθέλων πόλεμον πρὸς τοὺς δμόρους ἔχειν ὑπεκρίνετο, δεῖσθαι τε ἀνδρῶν οὐ τῶν πρὸς μάχην ἐπιτηδείων (μυρίον γὰρ αὐτῷ παρεῖναι πλῆθος), ἀλλὰ τῶν στρατηγησόντων αὐτῷ τὸν πόλεμον. Ὁ δὲ τ' αὐτῷ ἀνδρας τῶν λογάδων ἐξέπεμψε. Καὶ τοὺς μὲν ὁ τῶν Κιδαριτῶν ἄρχων ἀπέκτεινε, τοὺς δὲ λωβησάμενος παρὰ τὸν Πειρώζην ἀπέπεμψεν ἀπαγγελοῦντας, ὡς τῆς ἀπάτης ταύτην ἔδωκε δίκην. Οὕτως αὖθις αὐτοῖς ὁ πόλεμος ἀνεζωπυρήθη, καὶ ἐμάχοντο καρτερῶς. Ἐν Γόργα τοίνυν (τοῦτο γὰρ ὄνομα τῷ χωρίῳ, ἐν ᾧ περ συνέβαινε τοὺς Πέρσας στρατοπεδεύεσθαι) τὸν Κωνστάντιον ὁ Πειρώζης ἐδέχετο, καὶ τινας ἡμέρας φιλοφρονησάμενος διαφῆκεν, δεξιὸν οὐδὲν περὶ τῆς πρεσβείας ἀποκρινάμενος.

rum conscriptus; ad Persas vero Constantius, tertium præfectus, et una cum consulatu (an. 457) patriciatus dignitatem sortitus. Et Tatianus quidem a Vandalis intra breve tempus, re infecta, reversus est, repudiatis a Genserico pacis conditionibus. Constantius vero Edessæ, quæ urbs est in Romanorum ditione posita et Persis contermina, substitit, in qua longo tempore commoratus est, quum diu eum admittere Parthorum rex differret.

33.

Tandem Persarum rex Constantium legatum, qui longo tempore, ut diximus, legationis causa Edessæ substiterat, in suam regionem admisit et ad se venire iussit, non in urbibus tum, sed in confinibus regionis suæ et Hunnorum Cidaritarum commorans. Etenim bellum iis intulerat, propterea quod Hunni minime tributum inferebant, quod illis olim Persarum et Parthorum reges imposuerant. Et regis Hunnorum pater (*Isdejerdes*), tributum illationem renuens, bellum exceperat, quod quidem una cum regno ad filium transmiserat: donec Persis longiori bello defatigatus venit in mentem bellum cum Hunnis fraude finire. Itaque Peroses (sic enim Persarum rex vocabatur) ad Cuncham, Hunnorum regem, misit, tanquam vellet cum illis pacem firmare et armorum societatem jungere et illi suam sororem dare uxorem. Ille enim erat tum forte adhuc junior, neque dum liberos ullos sustulerat. Quibus sermonibus quum Cunchas esset assensus, non tamen Perosis sororem

in matrimonium duxit, sed aliam mulierem regio cultu adornatam. Hanc autem Persarum rex misit, ut, si nihil eorum, quæ fingebantur, enuntiaret, regiæ felicitatis participem futuram: sin minus, et simulata detegeret, mortis supplicium subituram; non enim passurum Cidaritarum regem, uxorem se habere servilis conditionis pro ingenua et nobili. Quum igitur his conditionibus Peroses pacem cum Hunnorum rege sanxisset, non illi diu sua fraus utilitati et fructui fuit. Mulier enim, timens ne, si forte per alios de sua conditione certior fieret, pessima se morte muletaret, commentum indicavit. Cunchas vero, mulierem ob veritatem detectam laudans, eam in matrimonio habere perstitit, sed dolum sibi factum ulturus, contra finitimos bellum se gerere simulavit, in quo sibi viris opus esse non quidem ad militiam aptis (infinitam enim horum sibi adesse multitudinem), sed his, qui bellum sibi administrarent. Peroses vero trecentos principum ad eum misit, quorum alios Cidaritarum rex trucidavit, alios truncatos ad Perosem remisit, qui renuntiarent, has illos commissæ ab eo fraudis poenas luisse. Itaque inter ipsos multo acrius, quam antea, bellum est excitatum, et omnibus viribus depugnarunt. In Gorga igitur (hoc enim erat loco nomen, in quo tunc forte Persæ castra habebant) Constantium Peroses excepit. Quem postquam per quosdam dies laute tractaverat, nullo idoneo ad legationem dato responso, dimisit.

34. (366. Leon. an. 30.)

Exc. De leg. gent. p. 43. 44 : Ὅτι μετὰ τὸν ἐμπρησμόν τῆς πόλεως τὸν ἐπὶ Λέοντος ἦκεν ὁ Γωβά-
ζης σὺν Διονυσίῳ ἐς τὴν Κωνσταντίνου, Περσικὴν ἔχων
στολὴν καὶ τῷ Μηδικῷ δορυφορούμενος τρόπῳ. Ὅν οἱ
ἀμφὶ τὰ βασιλεία δεξάμενοι πρότερον μὲν τοῦ νεωτερι-
σμοῦ κατεμέμψαντο, ἔπειτα δὲ φιλοφρονησάμενοι ἀπέ-
πεμψαν· εἶλε γὰρ αὐτοὺς τῇ τε θωπείᾳ τῶν λόγων, καὶ
τὰ τῶν Χριστιανῶν ἐπιφερόμενος σύμβολα.

Fragmento 26 legimus Gobazem ad Leonem ve-
nire jussum, antequam obsequeretur, postulasse
ut Dionysius ad se veniret, qui fidem præstaret
nihil iniqui Gobazem passurum esse. Hæc assigna-
vimus anno 456, suadente tum Marciani regis
mentionem, tum serie excerptorum. Contra nostra,
quum urbis incendio (die 2 mens. Sept. an. 465)
posteriora sint, ad finem anni 465 vel potius ad
an. 466 pertinere debent, et cum iis quæ fr. 26
narrantur, componi non possunt, ut recte statuit
Tillemont. VI, p. 389 et 633.

35. (c. an. 466.)

Ibidem p. 44 : Ὅτι Σκίροι καὶ Γότθοι εἰς πόλεμον
συνελθόντες καὶ διαχωρισθέντες ἀμφοτέρω πρὸς συμμα-
χῶν μετὰ κλησιν παρεσκευάζοντο· ἐν οἷς καὶ παρὰ τοὺς
ἐώρους ἦλθον. Καὶ Ἀσπαρ μὲν ἡγεῖτο μηδετέροις συμ-
μαχεῖν, ὁ δὲ αὐτοκράτωρ Λέων ἐβούλετο Σκίροις ἐπι-
κουρεῖν. Καὶ δὴ γράμματι πρὸς τὸν ἐν Ἰλλυριοῖς στρα-
τηγὸν ἔπεμπε, ἐντελλόμενός σφισιν κατὰ τῶν Γότθων
βοήθειαν τὴν προσήκουσαν πέμπειν.

36.

Ibidem p. 44 : Ὅτι ἦκε κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον

παρὰ τῶν Ἀττήλα παίδων ὡς τὸν βασιλέα Λέοντα πρε-
σβεῖα, τὰς αἰτίας διακλύουσα τῆς προὑπαρξάσης διαφο-
ρᾶς, καὶ ὡς χρὴ αὐτοὺς ἐπὶ εἰρήνῃ σπένδεσθαι, καὶ
κατὰ τὸ παλαιὸν ἔθος παρὰ τὸν Ἰστρον ἐς ταὐτὸν ἰόν-
τας Ῥωμαίοις προτιθέναι ἀγορὰν, καὶ ἀντιλαμβάνειν
ὧν ἂν δεόμενοι τύχοιεν. Καὶ ἡ μὲν σφῶν αὐτῶν πρε-
σβεῖα ἐν τοῖσδε οὕσα ἀπρακτος ἐπανήει· οὐ γὰρ ἐδόκει
τῷ βασιλεύοντι Οὐννοὺς τῶν Ῥωμαϊκῶν συμβολαίων
μετέχειν πολλὰ τὴν αὐτοῦ κακώσαντας γῆν· οἱ δὲ τοῦ
Ἀττήλα παῖδες τὴν ἐπὶ τῇ πρεσβεῖᾳ ἀπόκρισιν δεξά-
μενοι πρὸς σφᾶς διεφέροντο· ὁ μὲν γὰρ Δεγγιζιχ, ἀπρά-
κτως ἐπανελθόντων τῶν πρέσβειων, πόλεμον Ῥωμαίοις
ἐπάγειν ἐβούλετο, ὁ δὲ Ἡρνάχ πρὸς ταύτην ἀπηγόρευε
τὴν παρασκευὴν, ὡς τῶν κατὰ χώραν ἀπαγόντων αὐτὸν
πολέμων.

37.

Ibidem p. 44 : Ὅτι Σαράγουροι Ἀκατίροις καὶ
ἄλλοις ἔθνεσιν ἐπιθέμενοι ἐπὶ Πέρσας ἐστράτευον. Καὶ
πρότερον μὲν ἐπὶ Κασπίας παρεγένοντο πύλας· καὶ
φρουρὰν Περσικὴν ἐν αὐταῖς ἐγκαθεστῶσαν εὐρόντες
ἐτέραν ὁδὸν ἐτράποντο, δι' ἧς ἐπὶ τοὺς Ἰβηρας ἐλθόντες
τὴν τε αὐτῶν ἐδήουν καὶ τὰ Ἀρμενίων χωρία κατέτρε-
χον, ὥστε Πέρσας πρὸς τῷ πολέμῳ τῶν Κιδαριτῶν τῷ
πάλαι αὐτοῖς συστάντι καὶ ταύτην εὐλαβουμένους ἔφο-
δον, παρὰ Ῥωμαίους πρεσβεύσασθαι καὶ αἰτεῖν χρῆ-
ματὰ σφισιν αὐτοῖς δίδοσθαι ἢ ἄνδρας πρὸς φυλακὴν
τοῦ Ἰουροειπαχ (Οὐροεισάχ cod.) φρουρίου, καὶ
λέγειν ἅπερ αὐτοῖς πολλάκις εἶρητο πρεσβευομένοις,
[ὅτι], αὐτῶν ὑφισταμένων τὰς μάχας καὶ [μὴ] συγχω-
ρούντων τὰ ἐπιόντα ἔθνη βάρβαρα πάροδον ἔχειν, ἢ τῶν
Ῥωμαίων ἀδῆλτος διαμένει χώρα. Τῶν δὲ ἀποκρινα-
μένων, ὡς ἕκαστον ἀνάγκη τῆς οἰκείας ὑπερμαχοῦντα

34.

Post incendium civitatis, quod accidit sub Leone, Go-
bazes venit Constantinopolim cum Dionysio, stola Persica
indutus, et Medorum in morem satellitibus stipatus. Hunc
imperator excepit, et primum quidem ob novarum rerum
studium vituperavit, deinde comiter eum amplexus dimisit.
Gobazes enim, Christianorum symbola ostentans, blanda
oratione eum cepit.

35.

Sciri et Gothi acie decertantes, et a pugna utrique re-
cedentes, ad accersenda auxilia animum adjecerunt. Qua de
re Romanos quoque Orientales adierunt. Aspar quidem cen-
suit, neutris opitulandum esse. Sed imperator Leo statuit
Sciris opem ferre. Itaque litteras ad præfectum Illyrici misit,
jussitque quoad necesse esset, auxiliares copias Sciris ad-
versus Gothos præbere.

36.

Eodem tempore venit et ad Leonem imperatorem legatio
a filiis Attilæ, ut, omnibus omnino præteritorum dissidio-
rum causis resecatis, pacem inirent, et inter se, ut olim
erat in more positum, ad Istrum convenientes, mercatum

celebrarent, ex quo invicem ea, quæ sibi opus essent, de-
sumerent. Et ea quidem legatio, quæ circa hæc versaba-
tur, re infecta rediit. Nec enim imperator commercium
Romanorum cum Hunnis, qui eos tot damnis et cladibus
affecerant, concedendum esse duxit. At vero Attilæ filii,
renuntiata legatione, inter se dissenserunt. Etenim Den-
gisich, legatis nulla re impetrata reversis, bellum Romanis
inferre volebat : cui consilio Irnach repugnabat, quod turbæ
intestinali a bello avocarent.

37.

Saraguri cum Acatiris aliisque gentibus conjuncti in
Persas exercitum duxerunt. Primum quidem ad portas
Caspas accesserunt, ubi quum præsidium Persicum offendis-
sent, ad aliam viam deflexerunt, qua ad Iberos conversi
regionem vastarunt, et excursions in oppida Armeniorum
fecere. Quare Persæ, qui post superius cum Cidaritis bellum
hanc quoque aggressionem timebant, legatos ad Romanos
miserunt, qui ab illis pecunias aut milites ad custodiam arcis
Iuroipach peterent, et quod jam sæpe per legatos egissent,
docerent, si ipsi certamina sustinerent et barbaros aggrien-
tes ab aditu prohiberent, tutos fore Romanorum fines. His
vero respondentibus rationi consentaneum esse unumquem-

γῆς τῆς σφετέρας φρουρᾶς ἐπιμελεῖσθαι, πάλιν ἄπρακτοι ἐπανεξέυξαν.

38.

Ibidem p. 44. 45 : Ὅτι Δεγγιζιχ πόλεμον ἐπὶ Ῥωμαίους ἐπενεγκόντος καὶ τῇ τοῦ Ἰστρου προσκαρτεροῦντος (f. exc. ὁχθη Nieb.), τοῦτο μαθὼν δ' Ὀρνιγίσκλου (αὐτὸς γὰρ εἶχε τὴν πρὸς τῷ Θρακίῳ μέρος τοῦ ποταμοῦ φυλακὴν), ἐκ τῶν ἀμφ' αὐτὸν ἐκπέμψας ἐπυνθάνετο ὅτι βουλόμενοι πρὸς μάχην παρασκευάζονται. Ὁ δὲ Δεγγιζιχ τοῦ Ἀναγάστου κατολιγώρησας τοὺς ὑπ' αὐτοῦ πεμφθέντας ἀπράκτους ἠφίει, παρὰ δὲ τὸν βασιλέα τοὺς διαλεξαμένους ἐστελλεν, ὥς, εἰ μὴ γῆν καὶ χρήματα αὐτῷ [καὶ τῷ] ἐπομένῳ δόρῃ στρατῷ, πόλεμον ἐπάξει. Τῶν δὲ παρ' ἐκείνου πρέσβειων ἐς τὰ βασίλεια ἀφικομένων καὶ τὰ αὐτοῖς ἐνταλθέντα ἀπαγγειλάντων, ἀπεκρίνατο βασιλεὺς ἐτοίμως ἔχειν πάντα ποιεῖν, εἴγε ὑπακουσόμενοι αὐτῷ παραγένωνται· χαίρειν γὰρ τοῖς ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν ἐπὶ συμμαχίᾳ ἀφικνουμένοις.

39. (c. 467, Leon. an. 11.)

Ibid. p. 45. 46 : Ὅτι Ἀναγάστου καὶ Βασιλίσκου καὶ Ὀστρύου καὶ ἄλλων τινῶν στρατηγῶν Ῥωμαίων τοὺς Γότθους ἐς τινα κοῖλον χῶρον συγκλεισάντων καὶ πολιορκούντων, λιμῷ τε πιεζομένων τῶν Σκυθῶν σπᾶναι τῶν ἐπιτηδείων, πρεσβείαν παρὰ τοὺς Ῥωμαίους ποιήσασθαι, ὥστε αὐτοὺς ἐνδιδοῦσι νεμομένους γῆν ὑπακρύειν αὐτῶν ἐς ὅτι ἂν θέλοιεν. Τῶν δὲ ἐπὶ βασιλέα τὴν ἐκείνων φέρειν ἀποκριναμένων πρεσβείαν, καὶ

τῶν βαρβάρων τοῦ λιμοῦ πέρι σφᾶς θέσθαι ἐθέλειν τὰς συμβάσεις φαμένων, καὶ μὴ οἷους τε εἶναι μακρὰς ποιεῖσθαι ἀνακωχὰς, βουλευόμενοι οἱ τὰς Ῥωμαϊκὰς τάξεις διέποντες, τροφὰς χορηγήσειν αὐτοῖς ὑπέσχοντο ἄχρι τῆς βασιλέως ἐπιτροπῆς, εἴγε σφᾶς αὐτοὺς διέλοιεν ὥσπερ καὶ τὸ Ῥωμαϊκὸν διακέκριται πλῆθος· ἔσεσθαι γὰρ αὐτῶν ῥαδίως οὕτως ἐπιμέλειαν, ἐς τοὺς κληρουμένους καὶ οὐκ εἰς πάντας ἀποβλεπόντων τῶν στρατηγῶν, ὥσπερ ἐς φιλοτιμίαν ὁρῶντες πρὸς τὴν αὐτῶν πάντως ἀμιλληθήσονται (ἀμεληθήσονται conj. Cantocl.) χομιδὴν. Τῶν δὲ Σκυθῶν τοὺς ἀπαγγεληθέντας διὰ τῶν πρέσβειων προσδεξαμένων λόγους καὶ ἐς τοσαύτας σφᾶς αὐτοὺς ταξάντων μοίρας, ἐς ὅσας περ καὶ οἱ Ῥωμαῖοι διεκέκριντο, Χελχάλ, τοῦ Οὔννων γένους ἀνὴρ καὶ ὑποστράτηγος τῶν διεπόντων τὰ Ἀσπαρος τάγματα, παρὰ τὴν ἐπιλαχοῦσαν αὐτοῖς βαρβαρικὴν μοῖραν ἐλθὼν, καὶ τῶν Γότθων (πλείονες δὲ τῶν ἄλλων ὑπῆρχον) μεταπεμφάμενος τοὺς λογάδας τοιῶνδε ἐποίησατο λόγων ἀρχήν, ὥς δώσει μὲν αὐτοῖς γῆν ὁ βασιλεὺς, οὐκ εἰς σφετέραν δὲ αὐτῶν ὄνησιν, ἀλλὰ τοῖς ἐν σφισιν Οὔννοις. Τούτους γὰρ ὀλιγώρως γεηπονίας ἔχοντας δίκην λύκων τὰς αὐτῶν ἐπιόντας διαρπάξεσθαι τροφὰς, ὥστε θεραπεύοντων τάξιν ἐπέχοντας τῆς ἐκείνων ἕνεκα ταλαιπωρεῖσθαι τροφῆς, καίπερ ἐς αἰεὶ ποτε τοῖς Οὔννοις τοῦ Γότθων γένους ἀσπόνδου διαμείναντος, καὶ ἐκ προγόνων τὴν αὐτῶν ἀποφυγεῖν ὁμοσαμένων, ἐφ' ᾧ καὶ ὄρκων πατρίων πρὸς τῇ τῶν οἰκείων στερήσει καταφρονεῖν. Αὐτὸν δὲ, εἰ καὶ τὸ Οὔννων αὐχεῖ γένος, δικαιοσύνης πόθῳ τάδε πρὸς αὐτοὺς εἰπόντα δεδωκέναι περὶ τοῦ πρακτέου βουλὴν. Ἐπὶ τούτοις οἱ Γότθοι δια-

que sua tueri et defendere, et de suis arcibus sollicitum esse, rursus re non obtenta, legati ad suos reversi sunt.

38.

Dengisich bellum Romanis inferens Istri ripæ institit. Quod ubi Ornigiscli filius (*Anagastes*) comperit (is in ea parte Thraciæ quæ ad Istrum est, custodia ripæ fluminis præfectus erat), per suos ex eo quæsivit, quem in finem acie decertare vellet. Sed Dengisich Anagastum contemnens, ab eo missos re infecta dimisit, et per legatos imperatori denuntiavit, se bellum illaturum, nisi sibi suisque terram et pecunias subministraret. Legatis in regiam introductis et mandata exponentibus imperator respondit, se omnia paratum esse facere, si suo imperio obsequi vellent: sibi enim pergratum et jucundum esse, si quando inimici in fœdus societatemque transirent.

39.

Anagastes, Basiliscus et Ostryes et alii quidam duces Romani in locum abruptum et concavum Gothos inclusos obsederunt. Ibi Scythæ, victuum inopia laborantes, Romanos missis legatis certiores fecerunt, se, facta deditione, omnibus quæ statuerint parituros, modo sibi terram ad inhabitandum concedant. Romani responderunt, se ad imperatorem eorum postulata delaturos. At Scythæ propter famem, quæ eos premebat, transigere velle dixerunt, neque longiores moras ferre posse. Tum Romanis ordinibus præpositi, habito consilio, tantisper dum imperator aliter sta-

tueret, alimenta se præbituros polliciti sunt, si Scythæ Romanorum more exercitus in partes se ipsos dividerent. Sic enim facilius eos, quum singuli ordines, non universi simul respiciendi essent, a ducibus curari posse, quippe qui cura et diligentia inter se sint certaturi. Itaque Scythæ his, quæ legati renuntiarunt, paruerunt, seque in totidem ordines distribuerunt, in quos Romani erant distributi. Quo facto Chelchal, genere Hunnus, qui secundum ab Aspare imperii gradum in eos, qui sub eo ordines ducebant, tenebat, barbarorum, quæ suis ordinibus accesserat, cohortem obiens, in qua erant plures numero Gothi, quam reliqui, accitis primoribus hujusmodi orationem habere cœpit. Terram quidem imperatorem ad inhabitandum daturum, quæ non illis fructui et commodo futura esset, sed cujus utilitas ad solos Hunnos redundaret. Hos enim terræ cultum negligere, et luporum more bona Gothorum invadentes diripere, qui ipsi servorum conditione habiti ad victum illis comparandum laborare coacti essent: quamvis nullum unquam fœdus inter utramque gentem sancitum sit, et majores jurejurando eos obstrinxerint, ut Hunnorum societatem fugerent. Quare non tantum suis eos privari, sed etiam patria sacramenta negligere. Se quidem genere Hunnum, quo maxime gloriatur, sed æquitate motum hæc illis dicere, ut, quæ facienda essent, viderent. His dictis Gothi commoti, et hæc Chelchalem pro benevolentia, qua ipsos prosequeretur, suggestisse rati, Hunnos sibi immixtos truci-

ταραχθέντες, καὶ εὐνοίᾳ τῇ πρὸς αὐτοὺς ταῦτα τὸν Χελχάλ εἰρηκέναι νομίσαντες, τοὺς ἐν αὐτοῖς Οὐννοὺς (ὡς) συστάντες διεχειρίζοντο· καὶ μάχη καρτερὰ ἀμφοτέρων συνίστατο τῶν ἐθνῶν ἐκ συνθήματος. Ὁ Ἀσπαρ πυθόμενος, ἀλλὰ γὰρ καὶ οἱ τῶν λοιπῶν στρατοπέδων ἡγεμόνες μετὰ τῶν οἰκείων παραταξάμενοι τὸν ἐπιτυχόντα τῶν βαρβάρων ἀνήρουν. Τοῦ δὲ δόλου καὶ τῆς ἀπάτης οἱ Σκύθαι λαθόντες ἐννοίαν σφᾶς τε ἀνεκαλοῦντο, καὶ ἐς χεῖρας τοῖς Ῥωμαίοις ἐχώρουν. Ἄλλ' οἱ μὲν Ἀσπαρος τὴν σφίσι ἐπιλαχοῦσαν ἐφθασαν ἀναλώσαντες μοῖραν· τοῖς δὲ λοιποῖς στρατηγοῖς οὐκ ἀκίνδυνος ἡ μάχη ἐγένετο, τῶν βαρβάρων καρτερῶς ἀγωνισαμένων, ὥστε τοὺς ἐξ αὐτῶν ὑπολειφθέντας τάς τε Ῥωμαϊκὰς τάξεις διώσασθαι καὶ τῇδε τὴν πολιορκίαν διαφυγεῖν. Cf. Tillemont. VI, p. 392, qui de tempore rei monet : « Il ne faut pas mettre cet événement plus tard qu'en 467, puisque Basilisque était occupé en 468 à la guerre des Vandales. »

40. (467. Leon. an. 11.)

Exc. De leg. Rom. p. 76 : Ὅτι Λέων ὁ βασιλεὺς στέλλει πρὸς τὸν Γεζέριχον Φύλαρχον τὴν τοῦ Ἀνθεμίου βασιλείαν μηνύων καὶ πόλεμον ἀπειλήσων, εἰ μὴ γε τῆς Ἰταλίας καὶ βασιλείας ἀφέξειτο. Ἐπανῆκε δὲ ἀγγέλλων, μὴ θέλειν αὐτὸν τοὺς τοῦ βασιλέως προσίεσθαι λόγους, ἀλλὰ ἐν πολέμῳ εἶναι παρασκευῇ, ὡς ὑπὸ τῶν ἐώων Ῥωμαίων παρασπονδούμενον. V. Tillemont. VI, p. 394 sq.

41. (c. 468. Leon. an. 12.)

Exc. De leg. gent. p. 46 : Ὅτι μεγίστης πρὸς τὸ Σουάννων ἔθνος Ῥωμαίοις τε καὶ Λαζοῖς ὑπαρχούσης διαφορᾶς, καὶ σφόδρα ἐς τὴν τοῦ σήματος * τῶν

Σουάννων συνισταμένων μάχην *. Καὶ Περσῶν δὲ ἐθελόντων αὐτῷ πολεμεῖν διὰ τὰ φρούρια, ἅπερ [ὑπὸ] τῶν Σουάννων ἀφῆρηντο, πρεσβείαν ἔστελλεν, ἐπικούρους αὐτῷ διαπεμφθῆναι παρὰ βασιλέως αἰτῶν ἐκ τῶν παραφυλαττόντων στρατιωτῶν τὰ Ἀρμενίων ὄρια τῶν Ῥωμαίοις ὑποτελῶν, ἐφ' ᾧ προσχώρων ὄντων ἐτοίμην ἔχειν βοήθειαν, καὶ μὴ κινδυνεύειν τοὺς πόρρωθεν ἀπεκδεχόμενον, ἢ παραγενομένων ἐπιτρίβεσθαι δαπάνη, τοῦ πολέμου, ἀν οὕτω τύχη, διαβαλλομένου, καθάπερ ἤδη πρότερον ἐγεγόνει. Τῆς γὰρ σὺν Ἡρακλείῳ ἀπεσταλμένης βοθείας, καὶ Περσῶν καὶ Ἰδέρων τῶν αὐτῷ ἐπαγόντων τὸν πόλεμον πρὸς ἐτέρων ἐθνῶν τότε ἀπασχοληθέντων, μάχην * τὴν συμμαχίαν ἀπέπεμψεν ἀσχάλων ἐπὶ τῇ τῶν τροφῶν χορηγίᾳ, ὥστε, αὖθις τῶν Πάρθων ἐπ' αὐτὸν ἀναξευξάντων, Ῥωμαίους ἐπικαλέσασθαι. Τῶν δὲ στεῖλαι τὴν βοήθειαν ἐπαγγεिलाμένων καὶ ἄνδρα τὸν αὐτῆς ἡγησόμενον, παρεγένετο καὶ Περσῶν πρεσβεία ἀγγέλλουσα, τοὺς Κιδάριτας Οὐννοὺς ὑπ' αὐτῶν κατηγωνίσθαι, καὶ Βαλαάμ πόλιν αὐτῶν ἐκπεπολιορκηκέναι. Ἐμήνυσον δὲ τὴν νίκηκην καὶ βαρβαρικῶς ἐπεκόμπαζον, τὴν παροῦσαν αὐτοῖς μεγίστην δύναμιν ἀποφαίνειν ἐθέλοντες. Ἀλλὰ αὐτοὺς παραυτίκα, τούτων ἀγγελθέντων, ἀπέπεμπε βασιλεὺς, ἐν μείζονι φροντίδι τὰ ἐν Σικελίᾳ συνενεχθέντα ποιούμενος.

Classenus voce μάχην, quæ in utroque loco corrupto obvia est, indicari censet nomen proprium ducis Suannorum. Tillemontius VI, p. 401, suspicabatur fortasse leg. esse, ἐς τὴν κατὰ τοῦ Σήματος (sc. ducis Lazorum)... μάχην. Idem : « Comme les anciens, inquit, ne nous marquent point que Léon ait jamais eu d'affaires en Sicile que cette année (468), à l'occasion de la guerre contre Genséric, nous y rapportons ce que dit Priscus. »

darunt. Deinde quasi ex compacto ingens pugna inter utramque gentem est commissa. Quod quum Aspari nuntiatum esset, ipse et reliqui duces acies suorum instruxerunt, et obvium quemque barbarorum occiderunt. Scythæ, cognito dolo et fraude perspecta, sese collegerunt, et manus cum Romanis conseruerunt. Sed illi, qui sub Aspare stipendia faciebant, omnem barbarorum cohortem, quæ illis obvenerat, ad internecionem usque ceciderunt. Reliquis ducibus non incruenta pugna fuit, barbaris strenue et fortiter pugnam capessentibus. Ex qua pugna qui superstites ex Scythis fuerunt, perruptis Romanis legionibus, evaserunt.

40.

Leo imperator Gensericum per Phylarchum legatum de Anthemii imperio certiore fecit, eique bellum indixit, nisi Italia cederet, et imperium ipse appetere desisteret. Rediit autem nuntius, et retulit, nolle ipsum denuntiationi parere, imo bellum apparare, quod Romani Orientales fœdera transgressi essent.

41.

Maxima intercedente Romanis et Lazis cum Suannorum

gente controversia, ** Persas quoque cupido belligerandi incessit propter oppida quæ Suanni ipsis eripuerant. Itaque ad Romanorum imperatorem legationem misit, sibi auxilia mitti postulans ex militibus, qui Armeniæ oram Romanis subjectam tuebantur, ut, quia proximi erant, præsto essent, ne, dum longinqua auxilia exspectant, periculum incurrant, aut, si advenerint, sumptibus atterantur, producto ob eam causam bello, sicut jam antea evenerat. Missam enim cum Heraclio auxiliariorum manum, Persis et Iberis, quibuscum tunc bellum erat, alio bello tum adversus alias gentes occupatis, quum grave illi et molestum esset exercitum alere, remisit : sed rursus in eum Parthis redeuntibus, Romanos revocavit. Legati vero retulerunt, Romanos missuros ad eos auxilia et ducem. Quo tempore advenit etiam legatio a Persis nuntians, Hunnos Cidaritas ab ipsis devictos, et Balaam, Hunnorum urbem, expugnatam. Nuntiaverunt igitur legati victoriam quam Persæ obtinuerant, et barbarorum in morem magnificis verbis extulerunt, maximas, quæ illis adessent, copias ostentaturi. Sed legatos statim peractis mandatis imperator dimisit : nam illi res Siculæ longe majori curæ erant.

42. (468.)

Theophanes Chron. p. 178 ed. Bonn. : Τούτῳ τῷ ἔτει Λέων ὁ βασιλεὺς κατὰ Γιζερίχου τοῦ Ἀφρων κρατοῦντος στόλον μέγαν ἐξοπλίσας ἀπέστειλεν. Ὁ δὲ Γιζερίχος μετὰ τὴν τελευταίην Μαρκιανοῦ πολλά δεινὰ ἐνεδείξατο, ἐν ταῖς ὑπὸ τὴν τῶν Ῥωμαίων βασιλείαν χώραις ληϊζόμενος καὶ αἰχμαλωτίζων πολλοὺς καὶ τὰς πόλεις κατασκάπτων· ὅθεν ζήλῳ κινηθεὶς ὁ βασιλεὺς ἐκ πάσης τῆς ἀνατολικῆς θαλάσσης ἑκατὸν χιλιάδας (1. ἑκατὸν καὶ χιλιάδα: 1113 naves sec. Cedren.) πλοίων ἀθροίσας, καὶ στρατῶν καὶ ὅπλων ταῦτα πληρώσας, κατὰ Γιζερίχου ἀπέστειλεν. Φασὶ γὰρ αὐτὸν ἄτ' κεντηνάρια δεδαπανηκέναι χρυσοῦ ἐν τούτῳ τῷ στόλῳ. Στρατηγὸν δὲ καὶ ἑξαρχον τοῦ στόλου κατέστησεν Βασιλίσκον τὸν Βερίνης τῆς αὐγούστης ἀδελφόν, τῆς ὑπάρχου τιμῆς ἤδη μετασχόντα καὶ Σχύθας πολλάκις νικῆσαντα ἐν τῇ Θράκῃ. Ὃς δὲ καὶ συνδραμούσης αὐτῷ ἐκ τῆς ἐσπερίου οὐκ ὀλίγης δυνάμεως, συμπλακείς εἰς ναυμαχίας πολλάκις τῇ Γιζερίχου μετὰ * (καὶ μέγα πλῆθος;) τῶν νηῶν τῷ βυθῷ παραδοὺς, εἴτα καὶ αὐτὴν ἡδυνήθη Καρχηδόνα κρατῆσαι. Ὑστερον δὲ δώροις ὑπὸ Γιζερίχου καὶ πλείστοις χρήμασι δελεασθεὶς, ἐνέδωκεν καὶ ἡττήθη ἐκὼν, ὥς Πρίσκος (ὥσπερ σικὸς, et ὥς Περ-

σικὸς codd.) ἱστόρησεν ὁ Θράξ. Cf. Tillemont. VI, p. 396 sqq. Gibbon. tom. VI, p. 162 sqq.

43. (circa an. 467 v. 468).

Euagrius Hist. Eccles. II, 14 : Ὑπὸ τοῖς αὐτοῖς χρόνοις (τοὺς αὐτοὺς χρόνους? Val.), τοῦ Σκυθικοῦ πολέμου συνισταμένου πρὸς τοὺς ἐβόους Ῥωμαίους, ἥ τε Θρακία γῆ καὶ ὁ Ἑλλησποντος ἐσείσθη, καὶ Ἰωνία καὶ αἱ καλούμεναι Κυκλάδες νῆσοι, ὡς Κνίδου καὶ τῆς Κῶ τῶν νήσων (τῆς νήσου?) τὰ πολλὰ κατενεχθῆναι. Καὶ ὁμῶς δὲ ἐξαισίους ὁ Πρίσκος ἱστορεῖ γενέσθαι ἀνὰ τὴν Κωνσταντίνου πόλιν καὶ τὴν Βιθυνῶν χώραν, ἐπὶ τρεῖς καὶ τέσσαρας ἡμέρας ποταμηδὸν τῶν ὑδάτων ἐξ οὐρανοῦ φερομένων· καὶ ὄρη μὲν ἐς πεδία κατενεχθῆναι, κατακλυσθείσας δὲ κώμας παραπολέσθαι· γενέσθαι δὲ καὶ νήσους ἐν τῇ Βοάνῃ λίμνῃ, οὐ μακρὰν τῆς Νικομηδείας ἀφεστῶση, ἐκ τῶν συνενεχθέντων ἐς αὐτὴν παμπολλῶν φορυτῶν· ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὕστερον ἐπράχθη. Cf. Tillemont. VI, p. 404. Fugit hic locus Niebuhrium.

Capita nonnulla eorum, quæ deinceps Priscus tractavit, recenset Euagrius Hist. Eccles. II, 16. Vide Testimon. N. 3.

42.

Hoc anno Leo imperator ingentem classem et valide instructum exercitum adversus Gizerichum qui Africam obtinebat emisit. Gizerichus quippe, defuncto Marciano, multa mala intulit in provincias Romanæ ditioni subjectas, prædis abactis, multisque in captivitatem missis et eversis passim civitatibus. Quibus excandescens imperator naves ex toto Oriente mille et centum contraxit, ipsasque militibus et armis bene munitas adversus Gizerichum destinavit. In eam classem 1300 auri centenaria expendisse narrant. Ducem ac præfectum instituit Basiliscum, Verinæ Augustæ fratrem, consulis munere jam perfunctum et frequentibus in Scythas per Thraciam victoriis clarum. Is confluenta in auxilium ex occiduo mari navium non pœnitenda manu, cum Gizerichi classe frequentiores conflictus exercuit, plerasque naves in profundum demersit, et ipsam tandem Carthaginem superare potuisset. At mox donorum illecebris et vi pecuniarum

inescatus, priorem impetum remisit et volens cladem passus est, ut Priscus Thrax tradidit.

43.

Sub idem tempus quum bellum Scythicum contra Orientales Romanos motum esset, Thracia et Hellespontus terræ motu concussæ sunt. Ionia quoque et Cyclades insulæ eandem calamitatem expertæ sunt, adeo ut in Cnido urbe et in Cō insula pleraque ædificia corruerint. Præterea immensos imbres Constantinopoli et in Bithynorum regione accidisce refert Priscus, quum trium aut quattuor dierum spatio aqua e cœlo fluviorum instar decidisset; ac montes quidem in planitiem depressos esse, vicos vero complures aquis obrutos periisse. Insulas quoque in Boanensi lacu, qui est juxta Nicomediam, exortas esse ex quisquiliis quamplurimis, quæ alluvione illuc delatæ fuerant. Verum hæc quidem aliquanto post contigerunt.

MALCHUS PHILADELPHENSIS.

« Malchus, Philadelphiensis, ex illa Philadelphia quæ in Palæstina est, ut recte e nomine viri Syriaco, quum plura ita vocarentur oppida, infert Fabricius, sophistam Constantinopoli egit. Ejus Historiam, qua Priscum continuavit, ab a. 474, decimoseptimo Leonis Imp., usque ad mortem Nepotis, qui a. 480 occisus est, septem annorum res totidem libris, quos Βυζαντιακὰ inscripsit, persecutam Photius legit : atque intra hoc temporis spatium eclogæ de legationibus, quasque ex aliis titulis Suidas servavit, comprehenduntur : ut certum sit litteratas Constantini Porphyrogeniti operas nihil amplius habuisse. Monet tamen Photius, his libris opus ad terminum quem auctor sibi proposuisset perductum non esse : ipsum innuere plura se additurum si vita suppetat : quum igitur Suidas Malchi Historiam usque ad Anastasium deductam esse scribat, non contradicam, si quis sibi persuaserit ultima parte truncatam ad Photium Constantinumque pervenisse ; integram ei innotuisse qui paulo post Justinianum Imp. lexicon de scriptoribus composuit, quod Suidas compilavit. Edidit certe Malchus mortuo demum Zenone, cujus ignaviam probraque [f. 4] mansuræ infamiæ tradidit : ac tanta quidem cum libertate ut etiam sub miti Anastasii imperio mirandum sit majestatis pœnam evasisse qui talia contra decessorem Principis, præsertim qui Augustæ maritus fuerat, auderet. Verum non unicum hoc est sub imperatoribus Byzantinis mirandæ in scribendo libertatis exemplum, fortasse a contemptu litterarum ortum : nam Tiberius, valde in iis versatus, quæcunque edebantur anxie scrutabatur, crudeliterque vindicabat. Magis etiam miramur Eunapium non morte pœnas dedisse pro his quæ quemvis Christianum non minus quam Principes læderent. Malchum non maledicentiæ sed veritati studuisse cernimus. Difficilior ad expediendum inde oritur quæstio quod Malchus Historiam a Constantino M. inchoasse a Suida dicitur : in quod tam disertum testimonium suspicio erroris eo minus cadit quod Photius e primi libri initio constare docet, alios ejusdem auctoris atque argumenti præcessisse. Casus autem efficere non potuit ut pars superstes operis initio ac fine truncati inciperet ubi Priscus substiterat : itaque necesse est aut partem quæ præcederet ab aliquo qui catenam historiæ conficiebat, cujusmodi plures exstitisse constat, recisam ; aut res a Constantino M. usque ad Prisci finem diverso opere

comprehensas fuisse. Ingenio et eloquentia infra Priscum, a Photio quidem, qui eum canonis historiæ instar esse ait, ultra veritatem laudibus elatus, tamen inter valde bonos historiæ auctores numerandus est. A Christiana religione non alienum fuisse, Photius perhibet : quod per se parum est ; verum in ipsum, ut a Classeno inter confabulationem mihi observatum fuit, plus quam in illum cadere videtur, qui Pamprepio [fr. 20] tam aperte faveat. » Hæc NIEBUHRIUS l. l. p. xxx.

TESTIMONIA.

Suidas. : Μάλχος, Βυζάντιος σοφιστής· ἔγραψεν ἱστορίαν ἀπὸ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου, καὶ ἕως Ἀναστασίου, ἐν ᾗ τὰ κατὰ Ζήνωνα καὶ Βασιλίσκον, καὶ τὸν ἐμπρησμὸν τῆς δημοσίας βιβλιοθήκης [an. 476], καὶ τῶν ἀγαλμάτων τοῦ Αὐγουστείου, καὶ ἄλλα τινὰ διεξέρχεται μάλα σεμνῶς, καὶ τραγωδίας δίκην ἀποθρηνῶν αὐτά.

Photius cod. 78 : Ἀνεγνώσθη Μάλχου σοφιστοῦ Βυζαντιακὰ, ἐν βιβλίοις ἑπτὰ. Ἀρχεται μὲν ἐξ οὗ Λέοντα τὸν βασιλέα ἡ νόσος ἐπέβη, τούτῳ δὲ τῆς βασιλείας ἔτος ἑπτακαίδεκατον παρετείνετο· διέρχεται δὲ τὴν τε Ζήνωνος ἀνάρρησιν, καὶ τὴν ὑπερόριον τῆς βασιλείου δόξης διατριβὴν, καὶ τὴν Βασιλίσκου ἀνάρρησιν, καὶ τὴν τῆς ἀλουργίδος ἀπόθεσιν, καὶ τὴν ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ πάλιν καθόδον Ζήνωνος, τὴν τε τοῦ προειρημένου Βασιλίσκου διὰ ξίφους ἀναίρεσιν, ἧς καὶ γυνὴ καὶ τέκνα παρανόμῳ κρίσει ἐκοινώνησαν. Καὶ ὅτι Ἀρμάτος ὁ Ζήνωνα κατὰ τῆς αὐτοῦ ἀντιμισθίας ἀπώνατο, διὰ Ὀνούλφου δεξάμενος τὴν σφαγὴν. Διαλαμβάνει δὲ καὶ τὴν Θεουδερύχου τοῦ Ὀτριάριου (Τρ.) στάσιν, καὶ τὴν Θεουδερύχου τοῦ Μαλαμείου (Βαλ.) φιλίαν, καὶ τὸν πρὸς τὸν τοῦ Ὀτριάριου (Τρ.) Θεουδερύχον πόλεμον, καὶ τὴν κατὰ Ζήνωνος πάλιν στάσιν, καὶ τὴν Μαρκιανοῦ ἐπανάστασιν, καὶ πρό γε τούτου τὴν τῆς πενθερᾶς Βηρίνης ἐπιβουλήν, καὶ τὴν διὰ τοῦτο φυγαδεύειν τὴν αἰδίον, καὶ τὴν κατὰ Ἰλλου πρότερον ἐπιβουλήν Βηρίνη συσκευασθεῖσαν, καὶ τὴν Ἐπιδάμνου ὑπὸ Θεουδερύχου τοῦ Μαλαμείου (Βαλ.) ἐν δόλῳ κατάσχεσιν. Ταῦτα διεξὼν διεξίσει καὶ τὰ ἐπὶ Ῥώμης, καὶ τέλος τοῦ ἐβδόμου λόγου ποιεῖται τὸν Νέπωτος θάνατον, δὲ ἐκβαλὼν τῆς ἀρχῆς Γλυκερίον τὴν τε Ῥωμαϊκὴν ἰσχὺν περιβάλετο, καὶ εἰς σχῆμα κείρας κληρικῶ ἀντὶ βασιλέως ἀρχιερέα κατέστησεν· ὅφ' οὗ καὶ ἐπιβουλευθεὶς ἀνήρηται. Οὗτοι οἱ ἑπτὰ τῆς ἱστορίας λόγοι καὶ προηγουμένους ὑποφαίνουσιν αὐτῷ λόγους ἄλλους διαπεπονήσθαι· καὶ ἡ ἀπαρχὴ δὲ τῶν ἑπτὰ τοῦ πρώτου

λόγου τοῦτο παραδηλοῖ· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐπομένους, εἰ τὸ ζῆν προσῆν τῷ συγγραφεῖ, ὡς τοῦ ἐβδόμου λόγου τὸ πέρας ἐνδείκνυσιν.

Ἔστι δ' ὁ συγγραφεὺς Φιλαδελφεὺς, εἴ τις ἄλλος κατὰ συγγραφὴν ἱστορίας ἀριστος· καθαρὸς, ἀπέριτος, εὐκρινὴς (num εἰλικρινὴς? N.), λέξεων ταῖς ἀνθηροτάταις καὶ εὐσήμοις καὶ εἰς ὄγκον τινὰ ἀνηγμέναις χρώμενος· καὶ οὐδὲ αἱ καινοπρεπεῖς αὐτῷ, ὅσαι τὸ ἐμφατικὸν καὶ εὐχρον καὶ μεγαλεῖον ἔχουσι, παραβλέπονται, ὥσπερ --- τὸ --- καὶ τοιαῦτ' ἔνια· καὶ ὅλως κανὼν ἐστὶν ἱστορικοῦ λόγου· σοφιστῆς δ' ἦν τὸ ἐπιτήδευμα, καὶ ῥητορικῆς εἰς ἄκρον ἐληλακῶς, καὶ τὴν θρησκείαν οὐκ ἔξω τοῦ χριστιανικοῦ θιάσου.

ARGUMENTUM.

Fr. 1. Amorcesus ex Persia profugus partem Arabiae Petrae et Jotaben insulam sibi subiecit. Foedus cum Romanis initurus Petrum episcopum Saracenorum ad Leonem mittit, deinde ipse ad imp. venit, votique compos honoribusque affectus revertitur. Hac in re Leo pacta violavit cum Persis inita (473 p. C.) — 2. Leo Pelagium Silentiarium ad Gothos in Thraciam legatum mittit. Theoderichus, Triarii f., Gothorum in Thracia princeps, praeter alia Asparis hereditatem sibi reddi et magistri militum munus dari postulat. Nihil obtinens, vastat Thraciam et Arcadiopoli potitur. Tandem pacem init cum Leone, qui tributum pollicetur et summi ducis munus ei concedit (473). — 2 a. De Leone imp. iudicium. — 3. Severus, senator et patricius, a Zenone legatus mittitur ad Vandalorum regem (Genserichum), qui imp. de pace propositiones admittit. Multos captivos Severus, vir integerrimus, redimit (465). — 4. Heraclius, Zenonis dux, a Theodericho in Thracia captus redimitur; in reditu a Gotho quodam occiditur (475). — 5. Ejus indoles. — 6. Erythrius, praefectus praetorio, munere se abdicat (475). — 7. Basilisci indoles. Ejus avaritia saevaeque exactiones, dum, pulso Zenone, regnum obtinebat (475-477). — 8. Harmatii et Zenonidis amores. Ad summos honores evecti fatua insolentia. A Zenone per Onulphum Illyrium interficitur (477). — 9. Zeno in Isauria clade affectus in Constantinopolim castellum confugit (Jun. 476). De Zenone iudicium. Ejus filius, juvenis vitiis obrutus, moritur. — 10. Zenone jam in regnum restituto (Jul. 477), Odoacer et Nepos Augustulus, legationibus eodem tempore Byzantium missis, amicitiam imperatoris ambiunt (477 vel 478 init.). — 11. Theu-

derichus Trarii filius, Basilisci tyranni amicus, qui postreditum Zenonis in Thraciam reversus erat, legatos de reconciliatione ad imperatorem mittit; incassum (478). — 12. Pecuniae summa, quam praefectus Aegypti muneris obtinendi causa solvebat. — 13. Honorichus, Genserichi f. et successor, homo ignavus, de amicitia et societate legatos mittit (478). — 14. Quum Theuderichi, Valamiri f., qui Romanorum socius erat, potentia minui videretur, Theoderichus autem, Triarii f. hostisque Rom., multas gentes sibi conciliaret, Zeno inimicitias componere studet. Conditionibus a Triarii filio repudiatis, bellum parat. — 15. Theoderichus, Valamiri f., contra Theoderichum, Triarii f., Marcianopoli proficiscitur, rogante Zenone et auxiliares copias promittente. Verum non stante promissis Zenone, Theoderichus auxiliis Rom. destitutus, pacem ac foedus cum Triarii filio init. — 16. Valamiri filius legatis ad Zenonem missis exponit cur cum Triarii filio foedus fecerit; terras, frumenta et pecunias poscit. Similiter Theoderichus Triarii filius tributa et affinium suorum redditionem exigit. Zeno copias undique contrahit; ipse militem ducturus est; mox ad insitam ignaviam relapsus, ob militum seditionem castra dissolvere cogitur (479). — 17. Theudericho Valamiri f. Thraciam vastante, Zeno pacem facit cum Theudericho Triarii filio. Pacis condiciones (479). — 18. Theoderichus Valamiri f. gravibus damnis a Romanis afficitur. Deinde vero Stobos in Macedonia vastat; Thessalonicam oppugnare parat; Zenonis precibus commotus Macedoniae vastationem inhibet; Epirum invadit; a Lychnide repulsus, Scampsiam et Epidamnum capit. Ejus cum Adamantio colloquium. A Sabiniano duce clade afficitur (479). — 19. Theoderichus Triarii f., audita Marciani seditione, Byzantium proficiscitur, verbo tenus ut opem Zenoni ferret, reapse ut urbe potiretur. Vix Zeno obtinet, ut copias a Byzantio Theud. reducat (479). — 20. De Pamprepio Aegypto Hilli familiari.

BYZANTIACA

ἐν βιβλίοις ἑπτὰ.

1. (473 p. C. Leonis an. 17.)

Exc. De leg. gent. p. 91. 92 Par.: Ὅτι ἐν τῷ ἑπτακαιδεκάτῳ ἔτει τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ Μακέλλου, πάντων πανταχόθεν τεταράχθαι δοκούντων,

BYZANTINA LIBRIS SEPTEM.

1.

Septimo decimo imperii Leonis Macelli anno, quum in-

gens undique rerum perturbatio esse videretur, advenit quidam Arabum Scenitarum, quos vocant Saracenos, sacerdos eorum, qui sunt apud eos Christiani; ejus adventus haec fuit causa. Quum tempore Theodosii exortum esset inter

ἀφικνεῖται τις τῶν σκηνιτῶν Ἀράβων, οὓς καλοῦσι Σαρακηνούς, ἱερεὺς τῶν παρ' ἐκείνοις Χριστιανῶν, ἐξ αἰτίας τοιαύτης. Πέρσαι καὶ Ῥωμαῖοι σπονδὰς ἐποιήσαντο, ὅτε ὁ μέγιστος πρὸς αὐτοὺς ἐπὶ Θεοδοσίου συνερράγη πόλεμος, μὴ προσδέχεσθαι τοὺς ὑποσπόνδους Σαρακηνούς, εἴ τις ἐς ἀπόστασιν νεωτερίσαι προέλοιτο. Ἐν δὲ τοῖς Πέρσαις ἦν ὁ Ἀμόρκεσος τοῦ Νοκαλίου γένους· καὶ εἴτε τιμῆς οὐ τυγχάνων ἐν τῇ Περσίδι γῇ, ἢ ἄλλως τὴν Ῥωμαίων χώραν βελτίω νενομικῶς, ἐκλιπὼν τὴν Περσίδα εἰς τὴν γείτονα Πέρσαις Ἀραβίαν ἐλαύνει. Κάντεϋθεν ὀρμώμενος προνομὰς ἐποιεῖτο καὶ πολέμους Ῥωμαίων μὲν οὐδενί, τοῖς δὲ ἀεὶ ἐν ποσὶν εὐρισκομένοις Σαρακηνοῖς. Ἀφ' ὧν καὶ τὴν δύναμιν αὖξων προήκει κατὰ μικρόν. Μίαν δὲ τῶν Ῥωμαίων παρεσπάσατο νῆσον Ἰωτάβην ὄνομα· καὶ τοὺς δεκατηλόγους ἐκβαλὼν τῶν Ῥωμαίων αὐτὸς ἔσχε τὴν νῆσον, καὶ τὰ τέλη ταύτης λαμβάνων χρημάτων εὐπόρησεν οὐκ ὀλίγων ἐντεϋθεν. Καὶ ἄλλας δὲ ὁ αὐτὸς Ἀμόρκεσος τῶν πλησίον ἀφελόμενος κωμῶν, ἐπεθύμει Ῥωμαίοις ὑπόσπονδος γενέσθαι καὶ φύλαρχος τῶν κατὰ Πετραίαν ὑπὸ Ῥωμαίοις ὄντων Σαρακηνῶν. Πέμπει οὖν πρὸς Λέοντα τὸν βασιλέα Ῥωμαίων Πέτρον ἐπίσκοπον τῆς φυλῆς τῆς ἑαυτοῦ, εἴ πως δύναίτο ταῦτα πείσας ποτὲ διαπράξασθαι. Ὡς δ' ἀφίκετο καὶ διελέχθη τῷ βασιλεῖ, δέχεται τοὺς λόγους ὁ βασιλεὺς, καὶ μετάπεμpton εὐθὺς ποιεῖται τὸν Ἀμόρκεσον ἐλθεῖν πρὸς αὐτὸν, ἀβουλότατα τοῦτο διανοησάμενος καὶ ποιήσας. Εἰ γὰρ δὴ καὶ φύλαρχον χειροτονῆσαι προήρητο, ἔδει πόρρωθεν ὄντι τῷ Ἀμορκέσῳ τοῦτο προστάξαι, ἕως καὶ τὰ Ῥωμαίων ἐνόμιζε φοβερά, καὶ τοῖς ἄρχουσιν ἀεὶ τοῖς τυ-

χοῦσι Ῥωμαίων ἐμελλεν ἔχειν ὑποπεπτηχῶς, καὶ τὴν γε προσηγορίαν βασιλέως ἀκούων αὐτὴν. Καὶ γὰρ διὰ πολλοῦ κρεῖττον τι τῶν ἀνθρώπων εἶναι τῶν ἄλλων ἐνόμιζε. Νῦν δὲ πρῶτον μὲν αὐτὸν διὰ πόλεων ἤγεν, ἃς ἐμελλεν ὄψεσθαι τρυφῆς μόνον γεμούσας, ὅπλοις δὲ οὐ χρωμένας· ἔπειτα δὲ, ὡς ἀνῆλθεν ἐς Βυζάντιον, δέχεται παρὰ τοῦ βασιλέως ἀσμένως, [ὅς] καὶ τραπέζης κοινωνὸν βασιλικῆς ἐποίησατο, καὶ βουλῆς προχειμένης μετὰ τῆς γερουσίας συμπαρεῖναι ἐποίει· καὶ τό γε δὴ αἰσχιστον ὄνειδος τῶν Ῥωμαίων, ὅτι καθέδραν αὐτῷ τὴν πρωτοπατρικίαν ἀποδοθῆναι ἐκέλευσε σχηματισάμενος ὁ βασιλεὺς, ὅτι δὴ Χριστιανὸς ἀνεπέισθη γενέσθαι· καὶ τέλος ἀπέπεμψεν αὐτὸν, ἰδίᾳ μὲν παρ' αὐτοῦ εἰκόνα τινὰ χρυσῇν καὶ κατάλιθον λαβὼν (λαβόντα c. N.), σφόδρα τε οὔσαν πολυτελεῇ, καὶ τῶν ἄλλων κελεύσας ἕκαστον εἰσενεγκεῖν, ὅσοι ἐτέλουν ἐς τὴν βουλὴν. Τὴν δὲ νῆσον ἐκείνην, ἥς ἐμνήσθημεν πρόσθεν, οὐ μόνον κατέλιπεν αὐτῷ ἔχειν βεβαίως, ἀλλὰ καὶ ἄλλας αὐτῷ κώμας προσέθηκε πλείονας. Ταῦτα παρασχὼν Ἀμορκέσῳ ὁ Λέων καὶ τῶν φυλῶν ἄρχοντα, ὧν ἤθελε, ποιήσας, ἀπέπεμψεν ὑψηλὸν, καὶ ὅσος οὐκ ἐμελλε τοῖς δεξαμένοις λυσιτελεῖν. Cf. Tillemont. VI, p. 417.

2. (473 p. C. Leon. an. 17.)

Ibidem p. 92. 93 : Ὅτι ὁ αὐτὸς Λέων βασιλεὺς ἀπέστειλε πρὸς τοὺς ἐν τῇ Θράκῃ βαρβάρους πρεσβευτὴν Τελόγιον (Πελάγιον vel Εὐλόγιον conj. N.) τὸν σιλεντιάριον. Οἱ δὲ βάρβαροι τοῦτον ἀσμένως δεξάμενοι ἀντιπέμπουσι πρέσβεις πρὸς τὸν βασιλέα, φίλοι Ῥωμαίων εἶναι βουλόμενοι. Ἠτήσαντο δὲ τρία, πρῶτον

Persas et Romanos maximum bellum, foedere remi transigerunt. Eo foedere cavebatur, ne alterutri admitterent Saracenos, qui in eorum fide et ditione essent, si forte quis deficiens res novas moliri tentaret. Apud Persas erat Amorcesus genere Nocalius: is, sive quod nullo honore apud eos haberetur, sive Romanorum regionem incolere potius duceret, Persidem relinquens, in vicinam Persis Arabiam migravit. Hinc excurrrens, rapinas et cetera hostilia exercebat in Romanorum quidem neminem, sed in Saracenos, quos passim offendebat. Sic potentiam suam augens, paulatim crevit, et unam ex insulis, quæ Romanis parebant, sibi subjecit Iotaben (*nunc Iaboa*) nomine, qua, expulsis decimarum exactoribus, potitus est. Itaque tributa colligens, quum etiam ex proximis vicis multas prædas egisset, non parvam pecuniarum summam ibi paravit. Deinde Romanorum confœderatus et Saracenorum, qui in Arabia Petræa sub Romanis degunt, princeps esse magnopere cupiebat. Quamobrem ad Leonem imperatorem mittit Petrum, ejus gentis episcopum, qui, si qua ratione posset, ab imperatore hæc impetraret. Ut venit et cum imperatore verba fecit, sermones ejus imperator excipit, et Amorcesum statim ad se vocat. Quæ sane inconsultissime et sensit et fecit. Etenim, si ipsum ejus gentis principem creare constituisset, oportuerat eum e longinquo hoc mandare, ut Romanorum imperium illi semper formidini esset, et ad solum nomen imperatoris, qui-

buslibet Romanorum magistratibus ad se accedentibus, tremere. Sic enim multo majus quid et præstantius reliquis hominibus eum esse credidisset. At ille hominem per urbes circumduxit, quas visurus erat armis vacuas et deliciis plenas. Hunc, ut Byzantium venit, imperator benigne excipit, et regiæ mensæ participem fecit. Senatui quoque, quem indixit, interesse, et illi, quod fœdissimum Romanorum probrum fuit, sellam poni ante omnes patricios jussit, ficta causa, quod Christianus fieri persuasus esset. Postremo dimisit eum, postquam ipse imaginem auream, magnifice gemmis exornatam, ei donaverat, et in eum etiam omnes, qui in senatum erant adscripti, alia munera conferre jusserat. Insulam vero, cujus supra mentionem fecimus, non solum ejus potestati permisit, ut eam sine controversia possideret: sed et plures alios vicos adjecit. Quum his illum beneficiis ornasset et phylarchum, ut optaverat, constituisset, elatum et superbientem et talem, qui non esset iis, qui benigne eum exceperant, profuturus, dimisit.

2.

Leo imperator misit *Pelagium* silentiarium legatum ad barbaros, qui in Thracia erant. Barbari lubenti animo legatum exceperunt, et legatos ipsi quoque ad imperatorem, Romanorum amici esse cupientes, miserunt, per quos tria ab eo petiere: primum ut Theuderichus, Triarii f., eorum dux, omni hereditate, quam illi reliquerat Aspar

Θευδέρικον τὸν κατάρχοντα αὐτῶν τὴν κληρονομίαν ἀπολαβεῖν, ἣν ἀφῆκεν αὐτῷ Ἀσπαρ, δεύτερον νέμεσθαι τὴν Θράκην συγχωρηθῆναι αὐτῷ, τρίτον καὶ στρατηλάτην γενέσθαι τῶν ταγματῶν, ὧν περ καὶ Ἀσπαρ ἡγήσατο. Καὶ ὁ μὲν βασιλεὺς πρὸς τὰ δύο παντελῶς ἀπείπατο, μόνον δὲ περὶ τῆς στρατηγίας κατένευσεν, εἰ φίλος αὐτοῦ γένηται ἀδόλως. Καὶ οὕτω τοὺς πρέσβεις ἀπέπεμψεν. Ὁ δὲ Θευδέρικος ὁ τῶν βαρβάρων ἀρχηγός, τοὺς πρέσβεις αὐτοῦ δεξάμενος ἐκ τοῦ βασιλέως ἀπράκτους, τὸ μὲν τῆς δυνάμεως αὐτοῦ ἐς Φιλίππους ἐκπέμπει, τῷ δὲ προσεκάθητο τὴν Ἀρκαδιούπολιν μηχανῇ πάσῃ πολιορκῶν. Καὶ ταύτην παραλαμβάνει οὐχ ὄπλοις, ἀλλὰ λιμῷ τοὺς ἔνδον τοῦ ἄστεος ἰσχυρῶς στενοχωρήσαντι. Καὶ γὰρ καὶ ἵππων καὶ ὑποζυγίων καὶ νεκρῶν σωμάτων ἤψαντο, καρτεροῦντες εἰ ποθεν αὐτοῖς ἔλθοι βοήθεια. Τῆς δὲ μὴ παρούσης, ἀπῆλπισαν καὶ ἐνέδωκαν. Οἱ δὲ ἐκπεμφθέντες ἐπὶ Φιλίππους τὰ πρὸ τοῦ ἄστεος ἐνέπρησαν μόνον, οὐδὲν δὲ ἄλλο δεινὸν εἰργάσαντο. Καὶ τούτων οὕτω λυμαινομένων τὴν Θράκην, ὅμως καὶ αὐτοὶ οἱ βάρβαροι ὑπὸ τοῦ λιμοῦ συνεχόμενοι πρεσβείαν πέμπουσι περὶ εἰρήνης πρὸς τὸν βασιλέα. Καὶ γίνεται ἡ σύμβασις τῶν ὅρκων ἐπὶ τούτοις, τοῖς μὲν Γότθοις δίδοσθαι κατ' ἔτος χρυσίου λίτρας δισχιλίας, τὸν δὲ Θευδέρικον καθίστασθαι στρατηγὸν δύο στρατηγιῶν τῶν ἀμφὶ βασιλέα, αἵ περ εἰσὶ μέγισται (εἰς τὴν ἑτέραν γῆν)· αὐτῶν δὲ τῶν Γότθων αὐτοκράτορα εἶναι, καὶ μηδένας ἐξ αὐτῶν ἀποστῆναι θέλοντας [εἰς τὴν σφετέραν γῆν ex antec. suppl. Vales.] τὸν βασιλέα δέχεσθαι· συμμαχεῖν δὲ τῷ βασιλεῖ εἰς πᾶν, ὃ τι κελεύοι, πλὴν ἐπὶ μόνων τῶν Βανδῆλων. V. Tillemont. VI, p. 414.

(*matris Theud. frater*), frueretur : secundum, ut liceret illi in Thracia habitare : tertium, ut et eorum ordinum, quorum Aspar fuerat, dux esset. Prima duo omnino denegavit imperator. Solum tertium, ut dux fieret, dummodo sine fraude ejus amicus esset, concedit, et ita legatos dimisit. Sed Theuderichus, barbarorum princeps, ubi legatos suos ab imperatore re infecta reversos excepit, suarum copiarum partem Philippos misit; cum altera parte Arcadiopolim omni apparatu oppugnaturus obsedit. Neque tamen eam armis cepit, sed fame, quæ oppidanos adeo premebat, ut equis et aliis jumentis et mortuorum corporibus, exspectantes, si qua ex parte auxilium adveniret, vescerentur. Quo non adveniente, in extremam desperationem adducti, deditionem fecerunt. Qui vero missi erant Philippos, solum ea quæ circa urbem erant, combusserunt, neque quicquam præterea atrox aut grave commiserunt. His ita in Thracia grassantibus, nihilo secius ipsi barbari fame coacti legatos ad imperatorem miserunt, qui de pace agerent, quæ his conditionibus est facta : ut duo millia librarum auri Gothi singulis annis penderentur : Theuderichus magister equitum et peditum præsentis militiæ constitueretur, quæ dignitas maxima habetur, ipso- rumque rex Gothorum esset, neque quisquam eorum, qui ab eo deficere voluerint, ab imperatore in regionem suam admitteretur; denique ut contra quemcunque voluerit

2. α.

Suidas : Λέων βασιλεὺς Ῥωμαίων, ὁ Μακέλλης. Ὃς ἔδοξε τῶν πρὸ αὐτοῦ βασιλέων ἀπάντων εὐτυχέστατος εἶναι, καὶ φοβερός ἅπασι τοῖς τε ὑπ' ἐκείνου τὴν βασιλείαν τελοῦσι, καὶ τῶν βαρβάρων αὐτῶν ὅσοις εἰς φήμην ἀφίκετο. Καὶ ταύτην μὲν τοῖς πολλοῖς καταλείπει τὴν δόξαν. « Ἐγὼ δὲ, φησὶ Μάλχος, εὐτυχίαν οὐκ οἶμαι, εἴ τις τῶν ἀρχομένων τὰ ὄντα διασυλῶν, καὶ μισθούμενος ἀεὶ συκοφάντας εἰς τοῦτο, καὶ κατηγορῶν αὐτὸς, ὅτε μὴ ἄλλον ἀνηύρισκε, καὶ τὸν χρυσὸν ἐξ ἀπάσης τῆς γῆς συλλεξάμενος ἑαυτῷ μόνῳ κατάθοιτο, ἔρημους μὲν τὰς πόλεις ἥσπερ ἔμπροσθεν εἶχον εὐπορίας ποιήσας, ὡς μηκέτι τοὺς φόρους, οὓς ἐτέλουν, δύνασθαι μετ' εὐχερείας ἀπενεγκεῖν. » Καὶ ἀπλῶς πάσης κακίας ἀπισχυρίζετο ὁ Μάλχος γενέσθαι αὐτὸν κατὰ γῶγιον· ὅς γε καὶ Ὑπερέχιον τὸν γραμματικὸν ἐφυγάδευσε. Καί ποτε τῷ Εὐλογίῳ τῷ φιλοσόφῳ σιτηρέσιον εἰπὼν δοθῆναι, τινὸς τῶν εὐνούχων λέγοντος, ὅτι ταῦτα εἰς στρατιώτας προσήκει δαπανᾶσθαι, εἶπεν· « εἴθε γένοιτο ἐπὶ τοῦ ἐμοῦ χρόνου, ὥστε τὰ τῶν στρατιωτῶν εἰς διδασκάλους παρέχεσθαι. » Postrema inde ab ὅς γε καὶ Ὑπερέχιον κτλ. num ejusdem Malchi sint, vel certe num eodem loco dicta fuerint, dubium.

3. (475. Zenon. an. 2.)

Exc. De leg. Rom. p. 87 : Ὅτι Ζήνων ἀνὴρ ὢν ἀπόλεμος ἄγαν, καὶ πολλῆς πανταχόθεν ταραχῆς ἐφεστώσης, ἔγνω πρὸς τὸν Βάνδηλον εἰς Καρχηδόνά πρεσβεύσασθαι. Καὶ Σευῆρον ἐκ τῆς βουλῆς πρεσβευτὴν αἰρεῖται, ἄνδρα καὶ σωφροσύνη διαφέρειν δοκοῦντα καὶ τῷ ἐθέλῃν τὰ δίκαια. Καὶ πατρίχιον αὐτὸν ποιήσας

imperator, exceptis Vandalis, a parte imperatoris pugnaret.

2. α.

Leo Lanio imperator Romanorum, qui omnium imperatorum, qui ante ipsum fuerunt, felicissimus esse visus est et formidabilis omnibus, tam ipsius imperio subjectis populis, quam ipsis barbaris, ad quos ejus fama pervenisset. Et hanc quidem de se opinionem vulgo reliquit. « Ego vero, inquit Malchus, felicitatem non existimo, si quis populorum imperio suo parentum fortunas diripiens, et ad hoc sycophantias semper mercede conducens, et ipse accusans, quum alios non invenerit, qui hoc faciant, et aurum ex universo terrarum orbe collectum sibi soli reponit; et urbes rerum copia, quam prius habebant, spoliatur, ut non possint amplius facile pendere tributa, quæ pendebant. » Denique Malchus affirmat, illum omnis improbitatis deversorium fuisse. Idem et Hyperechium grammaticum in exilium egit. Quum autem quondam Eulogio philosopho stipendium dari jussisset, et quidam ex eunuchis dixisset, hanc pecuniam in milites impendendam esse, dixit : « Utinam ævo meo contingat, ut stipendia militum in doctores conferantur ! »

3.

Quum multi undique tumultus exorti essent, Zenoni, homini admodum imbelli, venit in mentem ad (*Genserichum*) Vandalum legationem Carthaginem mittere, et Severum ex senatu legatum deligit, virum, qui temperantia

ἀποπέμπει, ὅπως ἐκ τῆς ἀξίας τῆς πρεσβείας τὸ σχῆμα κατασκευάσοι σεμνότερον. Καὶ ὁ μὲν ἐξέπλευσεν, ὁ δὲ Βάνδηλος μαθὼν, ὅτι ἤξοι πρεσβεία, φθάσας ἐκπλουν ποιεῖται, καὶ Νικόπολιν εἶλεν. Ὁ δὲ πρεσβευτῆς Σευῆρος διαβάς ἀπὸ Σικελίας εἰς Καρχηδόνα ἀφῖκτο, καὶ πολλὰ διὰ τὸν ἐκπλουν ἐμέμφετο τὸν Βάνδηλον. Ὁ δὲ τὰ μὲν ἔλεγεν ὡς πολέμιος πρᾶξαι· τὸν δὲ περὶ τῆς εἰρήνης, ἐπειδὴ πρεσβεύοιτο, νῦν ἔφη λόγον προσδέχεσθαι. Τοῦ δὲ Σευῆρου τό τε σῶφρον τοῦ βίου θαυμάσας καὶ τῶν λόγων ἡγάσθη, καὶ τῆς δικαιοσύνης αἰεὶ πείραν λαμβάνων πᾶν ἔτοιμος ἦν ποιεῖν, ὅπερ ἐκεῖνος προβάλλοιτο. Μάλιστα δὲ ἔδοξεν αὐτῷ δίκαιος εἶναι, ὅτι, τὰ χρήματα αὐτῷ τοῦ βαρβάρου διδόντος καὶ τὰ πρέποντα δῶρα πρεσβευτῇ δωρούμενος, ἀπεσείσατο πάντα, εἰπὼν ὡς ἀντὶ τούτων δῶρόν ἐστιν εὐσχημον πρεσβεύοντι ἀνθρώπῳ τοὺς αἰχμαλώτους κομίσασθαι. Ὁ δὲ τῆς διανοίας ἐπαινέσας τὸν ἄνδρα, « οὓς μὲν, » ἔφησε « σὺν τοῖς ἐμοῖς υἱέσι τῶν αἰχμαλώτων ἀπέλαχον, τούτους σοι πάντας ἀφίημι· ἦν δὲ τὸ πληθὸς αὐτῶν κατενεύματο μοῖραν, τούτους σοὶ μὲν ἐξέσται παρ' ἐκόντων, εἰ βούλει, πρίσθαι τῶν ἐχόντων, αὐτὸς δ' ἂν οὐ δυνάμην οὐκ ἐθέλοντας ταῦτα τοὺς εἰληφότας βιάσασθαι. » Ἐνταῦθα ὁ Σευῆρος ἀπέλυσε μὲν προῖκα οὓς αὐτὸς εἶχεν ὁ Βάνδηλος· ἃ δὲ εἶχε χρήματα, καὶ ἐσθῆτα καὶ σκευὴ πάντα ὑπὸ κήρυκι δημοσίᾳ πωλήσας, τούτοις ὅσους ἴσχυσε τῶν αἰχμαλώτων ἐπρίατο. Genserichus si mortuus est initio anni 477, paulo post pacem cum Zenone initam : sequitur legationem nostram (quam ad Genserichum, non vero ad filium ejus effeminatum missam

esse dubium non est) fugam Zenonis (an 475 Nov.) antecedere. V. Tillemont. VI, p. 480. Cf. tamen id. p. 640.

4. (475.,

Exc. De leg. Rom. p. 87. 88 : « Ὅτι Ζήνων ὁ βασιλεὺς πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῶν Γόθων πρεσβευσάμενος περὶ Ἡρακλείου τοῦ στρατηγοῦ τοῦ κρατηθέντος παρὰ τῶν Γόθων, ὑπέσχετο ἐπὶ λύτροις ἀφῆσειν, καὶ τὰ λύτρα ἑκατὸν συνωμολόγησε τάλαντα. Ταῦτα τοὺς προσήκοντας Ἡρακλείῳ Ζήνων ἐκέλευσε παρασχεῖν, ἵνα μὴ δοκοίη λελυμένος ὑπ' ἄλλων ἐν δούλου γενέσθαι σχήματι. Πέμπεται δὲ εἰς Θράκην τοῖς Γόθοις τὰ χρήματα. Οἱ δὲ ἐδέξαντο μὲν, καὶ δῆθεν ἐκ τῆς φρουρᾶς ἀνιᾶσιν Ἡράκλειον· προϊόντι δὲ αὐτῷ ἐν Ἀρκαδίου πόλει προστρέχουσί τινες Γόθοι, καὶ βεδίζοντι τῷ Ἡρακλείῳ τις ἐκ τῶν Γόθων βίβλιν τὸν ὄμιον ἔπαισε. Τῶν δὲ περὶ τὸν Ἡράκλειον τις ἐπέπληξε τῷ Γόθῳ, καὶ « πῶς, εἶπεν, οὔτε σαυτὸν οἶδας, ἄνθρωπε, οὔτε γινώσκεις ὃν ἐπληξας; » Ὁ δὲ πάνυ γινώσκειν ἔφη τὸν ὑπ' αὐτοῦ χάριστα ἀπολούμενον· καὶ ἅμα σπασάμενοι ὁ μὲν τις τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἡρακλείου, ὁ δὲ τὰς χεῖρας ἀπέτεμε. Καὶ φασιν, ὅτι κατὰ ἀνταπόδοσιν ἔπαθεν Ἡράκλειος· ἐλέγετο γάρ τινος τῶν ὑφ' αὐτῷ τελούντων στρατιωτῶν, δόξαντάς τι πλημμελεῖν οὐκ ἄξιον θανάτου, εἰς βόθρον καταβαλὼν πᾶν τὸ στράτευμα ἀναγκάσαι αὐτοὺς καταλεῦσαι. Ἐκτοτε οὖν ἡ τοῦ θεοῦ ἀγανάκτησις εἰς αὐτὸν ἐτηρεῖτο.

5.

[Suidas : Ἡράκλειος, στρατηγὸς γεγονὼς ἐπὶ

et justitia praestare existimabatur : itaque, ut legationis dignitati majus decus adderet, patricium eum creavit. Et ille quidem navigavit. Sed Vandalus, ubi didicit legationem ad se venire, prius cum classe trajecit, et Nicopolim (*Epiri*) cepit. Severus autem legatus, solvens a Sicilia, Carthaginem venit, et magnopere questus est cum Vandalis, quod classe transmisisset. Ille vero dixit, se hanc ut hostem fecisse : nunc quum de pace ad se legatus missus sit, conditiones ejus se excipere. Severi autem vitam frugi et modestam admiratus, ejus consuetudine et colloquio delectabatur, quippe qui ejus justitiae quotidie periculum faceret, ex quo omnia exsequi, quae proponebat, paratus erat. Maxime illi visus est justus esse in eo, quod, quum ei barbarus pecunias largiretur et munera legato debita daturus esset, omnia rejecit dicens, nullum donum viro legato dignius et convenientius, quam captivos in libertatem vindicare. Et barbarus, humanitate ejus collaudata : « Omnes, inquit, captivos, qui mihi et filiis meis sorte obtigerunt, tibi permitto ; reliquos vero inter exercitum sorte divisos per me tibi licet, ut lubet, ab his qui eos possident, si modo consenserint, redimere. Nec enim possem eos, quorum dominio cesserunt, invitos cogere. » Itaque Severus eos, quos Vandalus possidebat, sine pretio in libertatem restituit, et pecunia omni quam habebat quamque ex vestibis et suppellectile publice a praecone venditis solvebat, captivos quoscumque potuit redemit.

4.

Zeno imperator per legatos summum Gothorum ducem rogavit, ut Heraclium ducem, qui in hostium erat potestate, soluto redemptionis pretio liberaret, et pro redemptione pollicitus est se daturum centum talenta. Ea Zeno Heraclio propinquitate conjunctos persolvere jussit, ne ab aliis redemptus, servi loco haberetur. Missae sunt igitur pecuniae Gothi in Thraciam, quas receperunt, et Heraclium e custodia liberum abire siverunt. In hunc, quum iter Arcadiopolin tenderet, incurrunt nonnulli Gothi, quorum unus Heraclium humero vulneravit. Quamobrem aliquis ex his, qui cum Heraclio erant, in Gothum invectus : « Et quid tibi vis? ait; satin tu te ipsum nosti et eum quem vulnerasti? » At Gothus, probe se nosse eum dixit, quem male perditurus esset. Et simul Gothi enses stringentes, unus caput, alter manus Heraclio abscidit. Et illi quidem aiunt, ea quae meruisset, repensa. Fertur enim quosdam, qui sub eo stipendia faciebant, judicatos aliquod facinus, non tamen morte dignum, commisisse, in foveam conjectos lapidibus ab omni exercitu obrui jussisse; ex eo deus ira sua eum persecutus est.

5.

Heraclius fuit sub Zenone copiarum dux, homo quidem audax et paratus ad manus cum hostibus in bellis al-

Ζήνωνος, οἷος μὲν τολμῆσαι καὶ πρόθυμος ἐγχειρεῖν ἐς πολέμους ἐτοίμως, οὐ μέντοι τὸ προμηθὲς εἶχεν ἐν τοῖς κινδύνοις, οὐδὲ βουλὴν πρότερον ποιησάμενος, ὥρμα πρὸς δ' ἐσπευδε πράττειν, ἀλλ' ἔξω τοῦ λογισμοῦ πρὸς τὰ ἔργα ἐχώρει. Καὶ τὸ ἐμπλήκτως ὁξὺ ἐν ἀνδρὸς μοίρα ἐτίθετο. Ὅπερ δὴ καὶ μάλιστα αὐτὸν ὕστερον ἐσφηλεν.] Malchi hæc esse Valesius monuit.

6. (475.)

[Suidas : Ἐρύθριος, ἑπαρχος γεγωνὺς ἐπὶ Ζήνωνος. Ὅς ἐπεὶ μήτε τὰ κοινὰ διαρκοῦντα ἑώρα, μήτε βάρος προσθεῖναι πλεῖον τοῦ τεταγμένου τοῖς συντελέσιν ἡνείχετο, μήτε τινὰ ποιεῖν πονηρὸν, ὥς ὢν φιλάνθρωπος, τῶν ὀφειλομένων ἡδύνατο χάριν, αἰτησάμενος παρὰ Ζήνωνος ταύτης τῆς ἀρχῆς ἐπαύσατο. Λύπην δὲ τῇ πόλει παρέσχε, ἡνίκα ταύτην ἀπέθετο. Μόνος γὰρ τῶν τελούντων τότε εἰς τὴν πολιτείαν οὗτος ἐπὶ τῷ πάντων ἀγαθῷ ἐπεφύκει, θάττους μὲν τὰς χάριτας παρέχων τοῖς αἰτουμένοις, οὐκ ἔχων δὲ τινὰ παντάπασιν τῶν πρόσθε προσκεχρουκότων ἀμύνεσθαι. Τὸ δὲ κοινὸν τότε εἰς πᾶσαν ἀπορίαν κατῆλθεν, ὥς μηδὲν ἔχειν ὑπόλοιπον. Ἄ τε γὰρ ἐν τῷ κοινῷ ταμείῳ Λέων κατέλιπεν ἀποθνήσκων ὑπὸ Ζήνωνος ταχὺ ἐκεκένωτο πάντα, πολλὰ μὲν χαριζομένου τοῖς φίλοις, ὥς ἔτυχεν, οὐκ ὄντος δὲ ἀκριβοῦς, ὥστε γινώσκειν αὐτὰ, εἴ πη καὶ ἄλλως κλέπτοιτο.] Erythrium præfectum prætorio fuisse annis 473 et 474 ex legibus quibusdam in cod. Justinian. liquet. Idem præfectus adhuc fuit anno 475 (v. Tillemont. VI, p. 478). Successit ei Sebastianus, quem præfectum fuisse mense Dec. an. 477, paullo post quam Zeno ex fuga redierat, leges Zenonis in cod. Just. probant (v. Tillem. p. 590). Erythrius igitur statim post reditum Zenonis (mens. Oct. 477), vel, quod probabilius est, paullo antequam imperator Verinæ et Basilisci insidiis in fugam compelleretur (Jul. an. 475), munus deposuit.

criter conserendas : nullam vero prudentiam in periculis habebat, neque consultatione prius habita, sed sine consilio et temere ad res gerendas accedebat, et inconsultam celeritatem furore percitam viro forti convenire judicabat. Quod etiam postea ipsi gravissimorum casuum causa fuit.

6.

Erythrius præfectus prætorio sub Zenone, qui, quum neque fiscum sufficere videret, nec tributis constitutis gravius onus addere, neque æris alieni dissolvendi gratia injuste cuiquam vim inferre, utpote vir humanus, sustineret, Zenonem rogavit, ut sibi magistratu illo abire liceret : quod impetravit. Dolorem autem civibus gravem attulit, quum officium suum deponeret. Ex iis enim, qui tunc reipublicæ præerant, solus ad omnium commune bonum natus erat. Nam petentibus prompte beneficia præstabat, nec quenquam ob veteres offensas ulcisci animum induxit. Fiscus autem ad summam penuriam tunc devenerat, ut in eo nihil esset reliquum. Nam quæ Leo moriens reliquerat

Cf. de eodem Tillemont. p. 402 403 et 577. Idem probabiliter est Erythrius cujus mentio fit ap. Suidam : Πανόλβιος, ἐπὶ ποιητής. Ἐγραψε διάφορα, καὶ πρὸς Αἰθέριον μετὰ τὴν νόσον δι' ἐπῶν καὶ πρὸς Ἐρύθριον, καὶ πρὸς Δωρόθεον ἡγεμόνα καὶ κόμητα· καὶ εἰς Ἀφθόνιον κόμητα· καὶ ἐπιτάφιον Ὑπατίας θυγατρὸς Ἐρυθρίου. Porro ad hunc Erythrium Reinesius refert quæ e Damascio habet Suidas v. Ἡραΐσκος : Ὅτε γὰρ Ἀμυώνιος καὶ Ἐρύθριος ὁ Αἰγύπτιος διεμάχοντο πρὸς ἀλλήλους ἐν Βυζαντίῳ, καὶ διετέλει προωθῶν αἰεὶ ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον εἰς τοὺς ἐσχάτους κινδύνους. — Idem Suidas de Heraisco alteram habet glossam, quam e Malcho fluxisse suspicatur Bernhardus. Verba sunt : Ἡραΐσκος, ἀνὴρ Αἰγύπτιος. Οὗτος ἦν μὲν συνεῖναι δεινότητος, ἀγωνιαστῆς δὲ οὐκ ἰσχυρὸς ἀπὸ (ὑπὲρ s. v. Συνεῖναι, ubi ead.) τῆς ἀληθείας, οὐδὲ τὰς ἔξω φερούσας ἀπὸ ταύτης ὁδοὺς ἀνιχνεῦσαι καὶ διεξελεῖν. Οὗτος γὰρ ἐς τοῦναντίον ἐκεκλήρωτο τὴν εὐμοιρίαν.

7. (an. 475—477.)

[Idem : Βασιλίσκος, Βηρίνης ἀδελφὸς τῆς βασιλίδος, ἐπὶ Λέοντος τοῦ βασιλέως ἀντὶ Ῥουστικίου στρατοπεδάρχου ἡρέθη, εὐεπίτευκτος μὲν ὢν ἐν μάχαις, βραδύνους δὲ καὶ φενακίζουσι ραδίως ὑπαγόμενος.

Βασιλίσκος, ὁ Ῥωμαίων τῶν ἐφ' ὧν βασιλεὺς, τῶν ἐκκλησιῶν τοὺς ἐπισκόπους εἰσέπραττε χρήματα, καὶ Ἀκάκιον τὸν Κωνσταντινουπόλεως ἐπίσκοπον μικροῦ δεῖν ἀπώσατο, εἰ μὴ τῷ πλήθει τῶν λεγομένων μοναχῶν ἀπεκρούσθη. Πολὺς τε ἦν πρὸς ἐπιθυμίαν χρημάτων, ὥς μηδὲ αὐτῶν τῶν τὰς εὐτελεῖς καὶ βαναύσους μετιόντων ἐπιστήμας ἀπέχεσθαι. Καὶ ἦν ἅπαντα μεστὰ δακρύων τῇ τῶν τοιούτων εἰσφορῶν πράξει. Καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἀρμάτιος.] V. Tillemont. VI, p. 482 sqq.

in publico aërio, omnia a Zenone celeriter exhausta erant, quod multa amicis inconsulte largiretur, ipse vero parum esset accuratus, ut cognosceret si forte ab aliis sibi quædam surriperentur.

7.

Basiliscus, Verinæ imperatricis frater, sub Leone imperatore in locum Rusticii, castrorum præfecti, delectus est. In pugnis quidem felix, sed per ingenii tarditatem adversus fraudes impostorum parum cautus.

Basiliscus, Romanorum Orientalium imperator, pecuniam ab ecclesiarum episcopis exigebat, et Acacium, Constantinopolis episcopum, parum abfuit quin pepulisset, nisi a multitudine eorum, qui monachi dicebantur, cohibitus fuisset. Magnaque pecuniæ congerendæ cupiditate flagrabat, et insigni avaritia præditus erat, ut ne illis quidem parceret, qui viles et sordidas artes exercebant. Quamobrem propter huiusmodi tributorum exactiones omnia lacrimarum plena erant. Vide de eodem s. v. *Harmatius*.

8. (an. 475-477.)

[Suidas : Ἀρμάτος. Ὅτι Βασιλίσκος ὁ βασιλεὺς, ἐπεὶ περὶ ὡς συγγενεὶ τῷ Ἀρμάτῳ ἀδελφῶς ἐπέτρεπεν ἐν-
τυγχάνειν Ζηνωνίδι τῇ βασιλίδι, τριβομένης σφισὶ τῆς
δμιλίας, καὶ τοῦ κάλλους αὐτῶν οὐκ εὐπαροδεύτου
ὄντος, ἄμφω ἀλλήλων ἐκτόπως ἤρων. Ῥίψεις οὖν ὁμ-
μάτων ἐπ' ἀλλήλους ἐγίνοντο καὶ παρεκστροφαὶ συνε-
χεῖς προσώπων καὶ μειδιαμάτων μεταδόσεις, πόνος τε
μετὰ ταῦτα ἔρωτος ὑπ' ὅψιν στεγομένου. Ἐπεὶ δὲ
κοινωσάμενοι τὸ πάθος Δανιήλ εὐνούχῳ καὶ Μαρίας
μαίᾳ ἰάσαντο τοῦτο μάλιστα τῇ τῆς μίξεως ἱατρείᾳ, Ζη-
νωνὶς Βασιλίσκον διὰ θωπείας ἤγε τοῦ τὸν ἔραστὴν
ἔχειν ἐν τῇ πόλει τὰ πρωτεῖα. Ὅρων δὲ Θεωδέρικος
τιμώμενον ἐκ πάντων Ἀρμάτον, ἡσχαλλεν ὡς παρευ-
δοκιμούμενος ἐκ νέου, τριχῶν μόνον καὶ τῆς ἄλλης
φροντίζοντος σωμασκήας. Ὁ δ' Ἀρμάτος ἐκ τε φορᾶς
χρημάτων καὶ τιμῆς ἀπλέτου τυφωθείς, οὐδένα αὐτοῦ
ᾔετο διοίσειν ἐπ' ἀνδρεία. Καὶ τοσοῦτον αὐτοῦ ἦδε
ἡ ἄλῃ ἐπεκράτει, ὡς σκευὴν ἀναλαμβάνειν (ἀναλαβεῖν
Suid. v. Ἄλῃ, ubi ead.) Ἀχιλλέως, οὕτω τε περι-
βαίνειν (εἰς) ἵππον καὶ κατὰ τὸν ἵπποδρομον φρυάτ-
τεσθαι τοῦ οἴκου. Ἐξῆρε δὲ τοῦτον πλείω πρὸς τοιαύτην
δόξαν μαίνεσθαι τὸ ὑπὸ δήμου σύρφακος ἐν εὐφημίαις
ἀνακαλεῖσθαι Πύρρον. Ὅς εἰ μὲν οὕτως ἐβόα διὰ τὸ
ἐρυθροπρόσωπον εἶναι, ἔλεγεν εἰκότα· εἰ δ' ὡς πρὸς
ἐπαινον ἀνδρείας, ἔθελγεν ὡς νέον. Οὐ γὰρ ἥρως
ἔβαλλεν, ὡς Πύρρος [δ' Ἀχιλλέως add. v. Σύρφαξ],
ἀλλὰ γυναιμανῆς ἦν, ὡς Πάρις.

Ἀρμάτιος. Οὗτος μέγιστον ἴσχυσε παρὰ τῇ Ζη-
νωνίδι τῇ βασιλίσσῃ καὶ αὐτῷ Βασιλίσκῳ. Ἐσφάγη
δὲ ὑπὸ Ζήνωνος τοῦ βασιλέως. Καὶ ὑπερήσθησαν οἱ
πολῖται τῇ τούτου σφαγῇ. Ἐπὶ γὰρ Λέοντος πρὸς *
τοὺς στασιάζοντας, ὅσους λάβοι τῶν Θρακῶν, τὰς

χεῖρας ἐκτέμνων ἀπέπεμπε. Ὀνόουλφος δὲ αὐτὸν διε-
χρήσατο, ὄντινα ὁ Ἀρμάτιος πένητα καὶ ἄρτι ἐκ βαρ-
βάρων ἦκοντα προσλαβὼν φιλοφρόνως, τὸ μὲν πρῶτον
κόμητα ἐποίησεν, ἔπειτα καὶ στρατηγὸν Ἰλλυριῶν,
καὶ εἰς ἐστίασιν ἔχειν πολὺν ἄργυρον παρέσχε. Ἀντέ-
δωκε δὲ τούτῳ τὴν βαρβαρικὴν ἀπιστίαν μετὰ χειρὸς
μιαιρόνου.]

Utrumque locum Malcho tribuit Niebuhrius. Quamquam et in scribendo nomine Harmati vel Harmatii diversitas et orationis color diversus parum favet huic sententiæ. Priorem locum Candido Isauro Toupus, Damascio in Vita Isodori Valesius (ad Euagr. Hist. Eccl.) tribuit.—Pro Toupusii sententia facit quod in Candidi exc. ap. Phot. nomen viri est Ἀρμάτος. In Malchi excerpt. De leg. (fr. 10) nomen est Ἀρμάτιος, ut in secundo Suidæ loco legitur. Ex primo loco nonnulla repetuntur v. Ἄλῃ et Σύρφαξ. Pro φρυάττεσθαι τοῦ οἴκου (quod optimi codd. etiam s. v. Ἄλῃ præbent, ceteri vero : φρ. τοῦ ἵππου) Toupus scribi vult καταφρυάττεσθαι τοῦ ὄχλου. Bernhardus nomen loci recondi (velut Zeuxippi, in Chron. Pasch. p. 285 B) suspicatur. Ceterum de Harmatii historia adi diligentissimum nostrum Tillemontium VI, p. 481. 483. 488.

8 a.

Exc. De leg. Rom. p. 88 : Ὅτι * φεύγειν τε καὶ
πλανᾶσθαι καὶ μηδαμῶς δύνασθαι τῶν κακῶν ἀναπνεύ-
σαι, παρ' οἷς μοι τοῦ πταίσματος ἡλπιζον εἶναι παρα-
φυγὴν. Verba Zenonis exulis.

9. (an. 476 Juli.)

[Suidas v. Ζήνων : Ὅτι Ζήνων ὁ βασιλεὺς, πυθό-

8.

Harmatus. Quum Basiliscus imperator Harmato, ut co-
gnato, liberum aditum ad uxorem Zenonidem permetteret,
eaeque consuetudo diutius duraret et utriusque forma non
vulgaris esset, ambo mutuo amore vehementer ardere ocu-
losque in se vicissim conjicere, et vultus subinde convertere
et risu mutuo blandiri sibi cœperunt. Quum vero dolorem
tandem pareret amor, quem vultu tegebant morbum suum
Danieli eunucho et Mariæ obstetrici aperuerunt, eumque
medicina concubitus vix sanarunt. Quo facto Zenonis blandis
identidem verbis Basiliscum aggressa effecit tandem, ut
amator principem in urbe locum teneret. Theodoricus
(*Triarii filius*) autem animadvertens, Harmatum ab omni-
bus coli, ægre tulit præferri sibi juvenem, qui capillis tan-
tum ornandis et corpori exercendo operam daret. Harmatus
vero quum propter pecuniarum affluentiam, tum ob honoris
amplitudinem inflatus, neminem fortitudine se præstan-
torem putabat. Quæ falsa ejus persuasio adeo invaluerat, ut
Achillis habitum assumeret, itaque vestitus equo veheretur, et
in circo sese insolenter populo jactaret. Illud autem insanum
gloriæ studium acclamationes infimæ plebis, Pyrrhum eum
vocalis, augebant. Quæ quidem si eum ita appellabat,

quod rubicunda esset facie, vere dicebat; sin laudandæ
fortitudinis gratia, tanquam adolescenti palpabatur. Non
enim heroes telis petebat, ut Pyrrhus, sed muliercularum
amori Paridis modo indulgebat.

Harmatius. Hic plurimum potuit apud Zenonidem impe-
ratricem et ipsum Basiliscum. Occisus autem est a Zenone
imperatore, ejusque cæde cives admodum sunt lætati. Nam
sub Leone quoscumque de Thracibus, qui seditionem mo-
verant, cepisset, eos manibus amputatis dimiserat. Onoul-
phus vero quidam ipsum interfecit, quem Harmatius pau-
perem et a barbaris recens venientem humaniter susce-
ptum, primum quidem comitem fecerat, deinde vero
præfectum Illyriorum, et ad convivium magnam pecuniæ vim
ipsi præbuerat. Ille vero barbaricam perfidiam sanguinaria
manu ipsi pro gratia retulit.

8 a.

Extorrem esse et errare neque unquam a malis respirare
mihi datum est, ne apud eos quidem apud quos infortunii
me consolationem reperturum sperabam.

9.

Zeno imperator (*profugus in Isauria*), audita suorum

μενος τῶν οἰκείων τὴν ἤτταν, ἐς φρούριον καταφεύγει ἐπὶ λόφου κείμενον, ὃ Κωνσταντινούπολιν οἱ πρόσχωροι ἐκάλουν. Ὅπερ γνοὺς τοῖς συνοῦσι στενάξας, « Θεοῦ παίγνιον ἄρα, εἶπεν, ὁ ἄνθρωπος, εἶγε καὶ ἐμὲ οὕτω παίζειν φιλεῖ τὸ δαιμόνιον. Ἐμοὶ γὰρ δὴ οἱ μάντεις τὸν Ἰούλιον μῆνα ἐξανάγκης ἐν Κωνσταντινουπόλει διατεινόμενοι προὔλεγον. Καὶ γὰρ μὲν ἐνόμιζον ἐς Κωνσταντινούπολιν ἀναβήσεσθαι, νῦν δὲ πάντων ἔρημος καὶ φυγὰς εἰς λόφον ἤλθον, εὐρηκὼς ὁ δεῖλαιος προσηγορίαν δμῶνυμον. »

Ζήνων, βασιλεὺς Ῥωμαίων, τὴν μὲν ὡμότητα, ἣ ἐκέχρητο Λέων, ἐν τῇ φύσει οὐκ εἶχεν, οὐδὲ τὸ θυμούμενον ἀπαραίτητον αὐτῷ καθειστήκει ἐσάπαξ, οἷον τοῦ Λέοντος διέμενε. Καὶ τὴν γε προαίρεσιν ἐν πολλοῖς εἶχε φιλότιμον, καὶ ἃ ἔπραττε, δόξης ἕνεκεν καὶ τοῦ θαυμάζεσθαι ἔπραττεν, ἐπιδεικτικῶς μᾶλλον ἢ ἀληθῶς. Οὐ μὲν οὐτε ἔμπειρος τῶν πραγμάτων ἦν, οὐτε εἶχεν ἐπιστήμην, δι' ἧς ἔστιν ἀσφαλῶς τὰς βασιλείας ἰθύνεσθαι. Πρὸς δὲ κέρδος καὶ λῆμμα οὐχ οὕτω μὲν ἐμμανῶς ὥς ὁ Λέων διέκειτο, οὐδὲ ἔπλαττε μὴ ὄντα τοῖς κεκτημένοις ἐγκλήματα, οὐ μὲν οὐδὲ παντελῶς κρείττων ὑπῆρχε τοῦ πράγματος. Καὶ χρηστῆς ἂν βασιλείας ἔτυχον Ῥωμαῖοι, εἰ μὴ Σεβαστιανὸς ὁ τότε παραδυναστεύων ἦγεν αὐτὸν ὅπη ἐβούλετο, καπηλεύων ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἅπαντα, καὶ μηδὲν ἄπρατον ἔων ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐλῇ διαπράττεσθαι, ἀλλὰ τὰς μὲν ἀρχὰς ἀπεδίδοτο πάσας, ἰδίᾳ μὲν ἑαυτῷ, ἰδίᾳ δὲ λαμβάνων τῷ βασιλεῖ τὰ τιμήματα· καὶ εἰ προσῆλθεν ἕτερος βραχύ τι προστιθείς, ἐκεῖνος ἦν αἰρετώτερος. Τῶν δὲ ἐν τοῖς ἀρχαίοις γινομένων ἀπάντων οὐδὲν ἦν, ὃ μὴ λαβὼν ἀπεπίπρασκεν. Εἰ δὲ τίνα (τινί?) ἀρχὴν τῶν περὶ αὐτὸν ὄντων ἐχαρίσατο Ζήνων, ὥσπερ πολιτοκά-

πηλος, αὐτὸς ταύτην ὀλίγου παρ' ἐκείνου λαμβάνων, ἄλλοις παρεῖχε τοῦ πλείονος, Ζήνωνι δὲ τὰ κλέμματα παρέχων.

Ζήνων, βασιλεὺς Ῥωμαίων. Ὅς Ζήνονα τὸν ἑαυτοῦ υἱὸν διάδοχον καταλιμπάνειν θέλων κομιδῇ νέον, προηγέ τε δι' ἀξιώων, καὶ σωμασκειῖσθαι ἐκέλευεν εἰς ἐπίδοσιν τῆς ἡλικίας. Οἱ δὲ βασιλικοὶ ἐν ἐξουσίᾳ γενόμενοι τοῦ ἄδδην τὰ δημόσια καταναλίσκειν, συβαρικῶς τὸν νέον κραυπαλᾶν ἐνήργουν (ἐνήγον conij. Bernh.), καὶ μαστροπεύοντες αὐτῷ τοὺς συνήθους πρὸς τοὺς τῶν ἀρρένων ἔρωτας λυσσᾶν ἐπαίδευσαν ἐκτόπως. Διαίτης οὖν ἐν ἡδοναῖς καὶ τύφῳ τιθεμένης τὸ καλὸν ἐθὰς γενόμενος, καὶ τὴν ὑποτυφομένην ἀλαζονείαν ἐπὶ τῇ βασιλικῇ καραδοκίᾳ διὰ τῶν προσώπων ἀπεμφαίνων, ἀκροβατεῖν τε ἤρξατο καὶ μετέωρον τὸν αὐχένα αἶρειν καὶ, συλλήβδην φάναι, προσέχειν πᾶσιν ὡς οἰκέταις ἀνθρώποις. Ἀλλ' ὁ πάντων ἔφορος τὴν φυσικὴν καὶ διδακτὴν κακότητα αὐτοῦ τεθεαμένος, διαρρεύσαντα τῇ γαστρὶ καὶ ἀναισθητῶς ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἐς τὴν εὐνὴν ἀποπατοῦντα, πρόωρον τῶν ἀνθρωπείων ἐδικαίωσεν ἐκβῆναι. Cf. idem vv. Ἄδην, Μαστροπεύοντες, Διαίταις.]

Hæc e Malchi Exc. Constant. fluxisse dubium non est. Cum iis quæ primo loco leguntur cf. Suidas v. Ἐξ ἧ λθεν, ἐξέβη, ἐτελέσθη. « Ὅτι Ζήνωνι παρ' ἧν εἶχε δόξαν, ἐξῆλθε τὸ μάντευμα. Ἀντὶ γὰρ τῆς βασιλείδος ὡς ᾤετο πόλεως, εἰς λόφον συγκλεισθέντι τὸ αὐτῷ ὄνομα ἔχοντι συνέβη τὸ πέρας τοῦ βίου. » Postrema quum ab historia prorsus aberrant, corrupta habeo. Corrigam ex nostro loco τὸ πέρας τοῦ Ἰουλίου. De Zenone in Isauria obsessio v. Theophanes p. 186 ed. Bonn.; Euagrius III, 3; Tillemont. VI,

clade, in castellum confugit, quod in colle situm vicini Constantinopolin vocabant. Quo cognito suis cum gemitu dixit : « Homo utique dei ludibrium ; siquidem me sic ludificari placuit numini. Vates enim constanter mihi prædixerunt affirmantes, Julium mensem [an. 476] fatalem mihi esse, quo Constantinopoli versarer. Atque ego quidem arbitrabar me Constantinopolin venturum. Nunc vero ab omnibus destitutus et exul in collem veni, quem eodem nomine appellari miser deprehendo. »

Zeno, Romanorum imperator, non eadem qua Leo fuit crudelitate, neque iracundia fuit in perpetuum inexorabili, ut ille. In multis autem animum ambitiosum ostendit, et quæ faciebat, gloriæ et admirationis causa faciebat, per ostentationem potius quam ex veritate. Adde quod erat rerum imperitus, neque illam scientiam habebat, per quam regna tuto gubernari possunt. Lucri autem et quæstus non tam insano flagrabat amore, quam Leo, nec falsa crimina adversus possessores comminiscabatur; nec tamen ab vitio isto prorsus immunis erat. Jam sub illius imperio Romani quiete vivere potuissent, nisi Sebastianus, tum in aula potentissimus, arbitrato suo quovis eum impulisset, omnia velut in foro cauponans, nec quidquam in aula Cæsarea sine pretio confici sinens. Sed omnes magistratus vendebat, pretio partim sibi reservato, partim cum imperatore com-

municato. Quodsi quis accessisset, qui paullum quiddam adjiceret, is ceteris præferebatur. In aula denique nihil erat rerum omnium, quod ipsi venale non esset. Si cui vero suorum familiarium Zeno contulisset, ipse tanquam publicorum munerum nundinator ab illo redemptum exiguo pretio pluris vendebat aliis, Zenoni furta præbens.

Zeno, Romanorum imperator, Zenonem suum filium, admodum adolescentem, imperii successorem relinquere cupiens, per varias dignitates provexit, et corpus exercere jussit ad incrementum staturæ. Sed aulici, nacti potestatem pecuniæ publicæ luxu perdendæ, adolescentem in Sybariticam crapulam impulerunt, quumque lenonum more pueros æquales ipsi conciliarent, insano marium amore animum ejus imbuerunt. Itaque vitæ assuescens, quæ pulchrum in voluptate et superbia reponeret, et arrogantiam, quam ob expectationem imperii animo fovebat, vultu præ se ferens, superbe incedere, et sublimem cervicem erigere, et, ut breviter dicam, omnes servorum loco habere cœpit. Sed ille omnium vindex improbitatem ejus, tam natura quam disciplina haustam, perspicuens, quum ventris profluvio laborasset et per dies multos sine sensu lectum excrementis suis inquinasset, immaturum rebus humanis excedere jussit.

p. 386. De Constantinopoli castello mihi non constat. De filio isto Zenonis impuro reliqui scriptores nihil tradidere.

10. (477 vel 478 init.)

Exc. De leg. gent. p. 93. 94 : Ὅτι ὁ Αὐγουστος ὁ τοῦ Ὁρέστου υἱὸς (deb. : Ὅτι Ὁδοάχος) ἀκούσας Ζήνωνα πάλιν τὴν βασιλείαν ἀνακεκτῆσθαι τῆς ἑω, τὸν Βασιλίσκον ἐλάσαντα, ἠνάγκασε τὴν βουλὴν ἀποστεῖλαι πρεσβείαν Ζήνωνι σημαίνουσαν, ὡς ἰδίας μὲν αὐτοῖς βασιλείας οὐ δέοι, κοινὸς δὲ ἀποχρήσει μόνος ὢν αὐτοκράτωρ ἐπ' ἀμφοτέροις τοῖς πέρασι. Τὸν μέντοι Ὁδοάχον ὑπ' αὐτῶν προβεβλήσθαι ἱκανὸν ὄντα σῶζειν τὰ παρ' αὐτοῖς πράγματα, πολιτικὴν ἔχοντα σύνεσιν ὁμοῦ καὶ μάχιμον· καὶ δεῖσθαι τοῦ Ζήνωνος πατρικίου τε αὐτῷ ἀποστεῖλαι ἀξίαν, καὶ τὴν τῶν Ἰταλῶν τούτῳ ἐφεῖναι διοίκησιν. Ἀφικνοῦνται δὲ ἄνδρες τῆς βουλῆς τῆς ἐν Ῥώμῃ τούτους ἐς Βυζάντιον κομίζοντες τοὺς λόγους, καὶ ταῖς αὐταῖς ἡμέραις ἐκ τοῦ Νέπωτος ἄγγελοι, τῶν τε γεγεννημένων συνησθησόμενοι τῷ Ζήνωνι, καὶ δεόμενοι ἅμα ταῖς ἴσαις τῷ Νέπωτι συμφοραῖς χρησαμένῳ συσπουδάσαι προθύμως βασιλείας ἀνάκτῃσιν, χρήματά τε καὶ στρατὸν ἐπὶ ταῦτα διδόντα, καὶ τοῖς ἄλλοις, οἷς δέοι, συνεκπονοῦντα τὴν κάθοδον. Ταῦτά τε λέξοντας ὁ Νέπως ἀπέστελλεν. Ζήνων δὲ τοῖς ἤκουσι, τοῖς μὲν ἀπὸ τῆς βουλῆς ἀπεκρίνατο ταῦτα, ὡς δύο ἐκ τῆς ἑω βασιλέας λαβόντες τὸν μὲν ἐξηλάκασιν, Ἀνθέμιον δὲ ἀπέκτειναν· καὶ νῦν τὸ ποιητέον αὐτοῦς ἔφη γινώσκειν· οὐ γὰρ ἂν βασιλείῳ ἔτι ὄντος ἐτέραν ἡγήσεσθαι (εἰσηγ. Bekk.) γνῶμην ἢ κατιόντα προσδέχεσθαι· τοῖς δὲ ἐκ

τοῦ βαρβάρου ὅτι καλῶς πράζοι παρὰ τοῦ βασιλείῳ Νέπωτος τὴν ἀξίαν τοῦ πατρικίου δεξάμενος Ὁδοάχος· ἐκπέμψειν γὰρ αὐτὸν, εἰ μὴ Νέπως ἐπεφθάκει. Ἐπαινεῖν δὲ, ὡς ἀρχὴν ἐπιδέδεικται ταύτην τοῦ τὸν κόσμον φυλάττειν τὸν τοῖς Ῥωμαίοις προσήκοντα· καὶ πιστεύειν ἐντεῦθεν, ὡς καὶ τὸν βασιλέα τὸν ταῦτα τιμήσαντα καταδέξοιτο θάπτον, εἰ ποιεῖν θέλοι τὰ δίκαια. Καὶ βασιλείον γράμμα περὶ ὧν ἠβούλετο πέμπων τῷ Ὁδοάχῳ, πατρίκιον ἐν τούτῳ τῷ γράμματι ἐπωνόμασε. Ταῦτα δὲ συνεσπουδάξε τῷ Νέπωτι ὁ Ζήνων ἐκ τῶν ἑαυτοῦ κακῶν τὰ ἐκείνου οἰκτεῖρων καὶ τό γε κοινὸν τῆς τύχης εἰς ὑπόθεσιν ἔχων τῷ δυστυχοῦντι συνάγχεσθαι. Ἀμα δὲ καὶ Βηρίνα συνεπώτρυνε τοῦτον, τῇ Νέπωτος γυναικὶ συγγενεῖ οὔσῃ συσπεύδουσα. V. Tillemont. VI, p. 492 et 441.

11. (478 Zenon. an. 5.)

Ibidem p. 94. 95 : Ὅτι ἐν τῷ ἐξῆς ἔτει ἐπὶ Ζήνωνος πρέσβεις ἦλθον ἐκ Θράκης τῶν ὑποσπόνδων Γόθων, οὓς δὴ καὶ φοιδεράτους οἱ Ῥωμαῖοι καλοῦσιν, ἀξιοῦντες Ζήνωνα Θευδερίῳ σπείσασθαι τῷ παιδὶ Τριαρίου, ἥσυχον ἐθέλοντι διεξάγειν τὸν βίον καὶ μηδένα πόλεμον τοῖς κοινοῖς αἵρεσθαι πράγμασιν. Ἡξίου δὲ καὶ σκοπεῖν, ὅσα πολέμιος ὢν κατέβλαψε Ῥωμαίους, καὶ ὅσα Θευδερίχος ὁ τοῦ Βαλαμήρου παῖς, στρατηγὸς ὢν καὶ φίλος, ταῖς πόλεσιν ἐλυμήνατο, καὶ μὴ νῦν ἀπερχθείας παλαιὰς ὁρᾶν μάλλον, ἢ ὅπως τι τῷ κοινῷ γένοιτο παντελῶς ὠφέλιμον. Εὐθὺς οὖν ὁ βασιλεὺς τὴν βουλὴν συγκαλέσας γνῶμην αὐτοῖς προὔθηκεν ὅ τι δέοι ποιῆσαι. Οἱ δὲ ἀμφοτέροις μὲν οὐκ ἔφασαν ἱκανὸν τὸ

10.

(*Odoacer*) ut audivit, Zenonem iterum Orientis imperium, expulso Basilisco, recuperasse, senatum Romæ legationem ad Zenonem mittere coegit, quæ illi significaret, proprio imperatore se non indigere. Unum imperatorem sufficere, qui utriusque imperii fines tueretur : Odoacrum se elegerit, qui hanc partem tutam præstaret. Hunc enim et scientia reipublicæ administrandæ, et rei militaris peritia præstare. Itaque orare ut illum Zeno patriciatus dignitate ornet, et Italiam regendam ei committat. Profecti sunt igitur ex senatu Romano viri, qui hos sermones Byzantium deferrent. Iisdem diebus venerunt et a Nepote nuntii, qui Zenoni restitutum imperium gratularentur, et ipsum obtestarentur, ut omni opera et studio illum, qui eodem tempore eodem, quo ipse, casu afflictus esset, in recipiendo imperio adjuvaret, et pecunias et exercitus et alia, quæ opus forent, suppeditaret, quo illi reditum ad pristinam fortunam pararet. Hæc qui dicerent Nepos misit. At Zeno his, qui venerant, hæc responsa dedit : senatoribus, illos ex duobus quos ab Oriente accepissent, imperatoribus unum expulisse, et Anthemium occidisse. Nunc quid sibi facto opus esset, ipsos dixit perspicere : imperatore enim superstite, non aliam debere valere sententiam, quam ut illum redeuntem exciperent. Ad ea vero, quæ barbarus nuntiarat : recte et juste facturum, si a Nepote imperatore Odoacer patriciatus dignitatem susciperet. Eam se illi mis-

surum, nisi Nepos prævenerit. Laudare se eum, quod sic morem Romanis convenientem servare inceperit, ideoque confidere, fore ut imperatorem, qui illum hoc honore affecerit, si quidem justa facere vellet, quamprimum reciperet. Et in litteris regiis, quibus Odoacro voluntatem suam significaret, eum patricium nominavit. Quæ Zeno Nepotis causa instituit, propter sua Nepotis malorum miserritus, et communem hominum sortem reputando ad aliorum commiserationem adductus. Eo illum impulit etiam Verina, quæ Nepotis uxori, cujus erat consanguinea, favebat.

11.

Insequenti anno Zenonem legati a Gothis adierunt, qui in Thracia consederant et fœdere cum Romanis conjuncti erant : hos fœderatos Romani vocant. Orabant ut reconciliari vellet Theudericho, Triarii filio, cui nihil esset optatius, quam tranquillam et quietam vitam ducere neque armis rempublicam vexare. Illud etiam eum considerare jusserunt, quanta mala ipse, quum hostis exstisset, Romanorum rebus attulisset, et quot urbes Theuderichus, Balameri filius, qui dux et amicus appellatus esset, evertisset ; neque tam veterem inimicitiam respiciendam esse, quam communem omnium utilitatem. Confestim igitur imperator senatum convocavit, et hæc illis proposuit, ut sibi consilium darent, quid facto opus esset. Senatores vero dixerunt, reditus publicos minime sufficere

δημόσιον εἶναι συντάξεις τε καὶ μισθὸν ἐπαρχέσαι προ-
χειρώς, ὅποτε γε μηδὲ αὐτοῖς μόνοις τοῖς στρατιώταις
ἀμέμπτους ὑποτελεῖν τὰς χορηγίας δυνάμεθα. Ὅπο-
τερον δὲ αὐτῶν δεῖ φίλον προελέσθαι, τούτου κύριον
αὐτὸν βασιλέα καθίστασθαι. Ὁ δὲ ἐπὶ τὴν αὐλὴν τοὺς
τε κατὰ τὴν πόλιν στρατιώτας καλέσας καὶ τὰς σχολὰς
ἀπάσας, ἀναβὰς ἐπὶ βῆμα πολλὰ τοῦ Θεουδερίχου κα-
τηγόρει, ἐν τούτοις ὅπως τε τοῖς Ῥωμαίοις ἐχθρὸς
ἄνωθεν εἴη, καὶ ὡς ἐλυμῆνατο τοῖς τὴν Θράκην οἰ-
κοῦσι, χειράς τε ἀποτέμνων ἅμα τῷ Ἀρματίῳ καὶ τὸ
γεωργοῦν ἅπαν ποιήσας ἀνάστατον ὅπως τε τυραννίδα
πάλιν ἐπὶ τοῖς κοινοῖς τὴν Βασιλίσκου ἐπήγειρε, καὶ
ὡς τοὺς στρατιώτας ἐκεῖνον ἀνέπεισεν ἐκποδῶν ποιή-
σασθαι, ὡς τῶν Γότθων ἀρκούντων. Καὶ νῦν δὴ πρε-
σβεύεσθαι οὐκ εἰρήνης γε μᾶλλον, ἢ στρατηγίας δεό-
μενον. « Ἦν οὖν ἔχετε γνώμην καὶ ὑμεῖς περὶ τούτων,
ταύτην » ἔφη « παρ' ὑμῶν ἀκοῦσαι βουλόμενος νυνὶ
παρεκάλεσα, εἰδὼς τῶν βασιλέων τούτους ἀσφαλῶς
πράττειν, οἳ ἂν τὰ βουλευόμενα τοῖς στρατιώταις κοι-
νώσωσιν. » Οἱ δὲ ἤς κατέτεινε κατηγορίας ἀκούσαντες
καὶ ἐκ ταύτης διδαχθέντες ὁ χρῆν ἀποκρίνασθαι, πάν-
τες ἀνεβόησαν, ἐχθρὸν εἶναι Ῥωμαίοις Θεουδερίχον
καὶ πάντας εἴ τις ἐκεῖνῳ συνέστηκεν. Οὐ μέντοι τοῖς
πρέσβεσι ταύτην εὐθὺς ἔδωκεν ἀπόκρισιν ὁ Ζήνων,
ἀλλ' ἐπεῖχεν, ἕως τὸ πλέον ἀκούσει τῶν ἔξωθεν. Ἐν
τούτῳ δὲ γράφοντες τὰ ἔνδον γινόμενα τῶν ἐν τῇ πόλει
τινὲς τῷ Θεουδερίχῳ ἐάλωσαν, Ἀνθιμὸς τε ἱατρὸς καὶ
Μαρκελλῖνος καὶ Στέφανος. Καὶ οὐ μόνον ἑαυτῶν ἐπι-
στολὰς ἔπεμπον, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐν τέλει πλαττόμενοι
γράμματα ἐκεῖνῳ ἐπέστελλον, θαρσύνειν βουλόμενοι,

ὡς ἱκανοὺς ἔχοντα τοὺς συμπράττοντας ἔνδον. Καὶ
τρῆς τῶν ἀπὸ βουλῆς, τοῦ μαγίστρου παρόντος, ἐξε-
τάσαντες ταῦτα, καὶ πληγὰς τὰ σώματα πολλὰς ἐπι-
θέμενοι, φυγὴν εἰσάπαξ ἐπέθηκαν. Δῆθεν γὰρ ἀπέ-
χεσθαι θανάτου καὶ σφαγῶν δοκεῖν ὁ Ζήνων ἐβούλετο.
Repudiata sic reconciliatione, quam Theuderichus
proposuit, bellum illud secutum esse videtur, in
quo urbes vastans Theud. usque ad muros By-
zantii pervenit, tandem vero a suis sibi timens
recessit, uti narrant Euagrius III, 25 et Theo-
phanes p. 108, C.

12.

Exc. De leg. Rom. p. 88 : Ὅτι τὸν ἄρχοντα Αἰ-
γύπτου ἐπὶ μόλις χρυσίου λίτραις ν' ἐκπεμπόμενον,
ὥσπερ εὐδαιμονεστεράς γενομένης ἡ πρόσθεν, ἐπὶ πεν-
ταχοσίαις ὁμοῦ λίτραις ἀπέστειλεν.

13. (an. 478.)

Exc. De leg. gent. p. 95. 96 : Ὅτι τῷ αὐτῷ
ἔτει πρέσβεις ἐκ Καρχηδόνης ἐς Βυζάντιον ἦλθον, οὓς
Ἀλέξανδρος ἤγεν ὁ τῆς Ὀλυβρίου γυναικὸς ἐπίτροπος·
ὃς ἐτύγχανε πεμφθεὶς ὑπὸ Ζήνωνος πάλαι, συνθελοῦσης
καὶ αὐτῆς τοῦτο τῆς Πλακιδίας. Ἐλεγον δὲ οἱ πρέ-
σβεις, ὅτι Ὀνώριχος φίλος τε τῷ βασιλεῖ καθεστήκοι
ἀδόλως, καὶ στέργοι τὰ Ῥωμαίων, καὶ ἀφήσι πάντα,
ἃ πρόσθεν ἐνεχάλει περὶ τε τῶν προσόδων καὶ τῶν
ἄλλων χρημάτων, ἃ τῆς αὐτοῦ γυναικὸς προειλήφει
ὁ Λέων, καὶ ὅσα τῶν ἐμπόρων τῶν ἐκ τῆς Καρχηδόνης
ἄρτι καθισταμένου τοῦ πολέμου ἐλήφθη, καὶ εἴ τι ἄλλο

ad stipendia prompte utrisque suppeditanda, quum ne solis
quidem militibus victus commode praestari posset. Cum
quo vero ex duobus amicitiam instituere praestaret, id in
solius imperatoris arbitrio consistere. In aulam quoque
convocatis militibus et omnibus scholis, ascenso suggestu,
multa de Theudericho questus est, maxime quod jampridem
Romanorum hostis exstisset, quod Thraciae incolas
depraedatus fuisset, quod una cum Harmatio manus ca-
ptivis amputasset; quod omne agricolarum genus sedibus
suis expulisset, quod Basilisci tyrannidem in rempublicam
invenisset, deinde ad ejusdem caedem milites instigasset,
tanquam soli Gothi sufficerent. Et nunc legatos ad se mit-
tere, non tam ut pacem, quam ut exercitus imperium po-
stularet. « Nunc igitur, » inquit, « quam sententiam super
his dicturi sitis, audire cupiens, vos huc convocavi : scio
enim, eos imperatores tuto suas res agere, qui sua consi-
lia cum exercitibus communicant. » At illi, accusationibus,
quas in Theuderichum imperator intenderat, auditis satis
ex ipsa accusatione, quid sibi respondendum esset, perci-
pientes, acclamaverunt omnes, Romanorum hostem esse
Theuderichum et omnes, qui illi faverent et ad ejus cau-
sam se adjungerent. Et hoc quidem responsum Zeno non
e vestigio legatis dedit, sed exspectabat, donec exploratius,
quomodo se haberent ea quae foris gererentur, sciret. In-
terea comprehensi sunt qui ea quae in urbe facta erant,
ad Theuderichum scripserant, Anthimus medicus, Marcel-

linus et Stephanus, qui non solum suas ipsorum litteras,
sed etiam magistratuum quorundam supposititias ad eum
miserant, quibus jubebant illum bono animo esse, tanquam
multos suarum partium fautores intra urbem esset habitu-
rus. Tres ex senatu, praesente magistro, de his quaestionem
habuerunt, quos multis illatis plagis perpetuo exilio con-
demnarunt. Quippe suppliciiis Zeno et caedibus abstinere
videri volebat.

12.

Præfectum Aegypti, qui antea vix quinquaginta auri libras
pro obtinendo munere solvere solebat, Zeno, tanquam
uberiore facta provincia, quingentis libris in praefecturam
amandavit.

13.

Eodem quoque anno legati a Carthagine Byzantium ve-
nerunt, quos Alexander, uxoris Olybrii procurator, duce-
bat, qui a Zenone, Placidia consentiente, missus fuerat.
Dicebant vero legati, Honorichum velle cum imperatore
sine fraude amicitiam contrahere et Romanorum partes
amplecti. Quae antea repetisset de redditibus et pecuniis
uxoris suae, quae Leo ipsi praeipuisset, quaeque mercatori-
bus Carthaginensibus per bellum, quod nuper fuerat,
rapta et ablata essent, et in universum ea, de quibus pater
ejus cum Romanis litigasset, remittere et condonare. Fir-
mam et stabilem pacem petere, neque quicquam suspicio-

πάλαι ὁ πατήρ πρὸς Ῥωμαίους ὁπωσοῦν ἔσχεν αἰτίαν τὴν τε εἰρήνην ἔχειν ἀξιοίη βεβαίαν, καὶ μηδὲν εἶναι λοιπὸν τοῖς Ῥωμαίοις ὑποπτος τῷ μὴ οὐχὶ γνησίως τὰς σπονδὰς ἐμπεδώσειν, καὶ ὅσα ἤδη συνέκειτο. Εἰδέναι γὰρ χάριν, ὅτι τὴν Ὀλυβρίου τετιμήκοι γυναῖκα· καὶ ταῦτα πυθόμενος πάντα ἔτοιμος ἦν βασιλεῖ πράττειν ἃ βούλοιο. Ἦν δὲ τοῦτο πρόσχημα εὐπρεπὲς τῷ λόγῳ, ἐπεὶ τό γε ἀληθὲς πᾶσαν ἐδεδόικεσαν ὑποψίαν πολέμου, καὶ μετὰ τὸν θάνατον Γινζιρίχου πεσόντες ἐς πᾶσαν μαλακίαν οὔτε τὴν αὐτὴν ῥώμην ἐς πράγματα ἔσχον, οὔτε τὰς αὐτὰς ἔτι συνεῖχον παρασκευὰς, ἃς ἐκεῖνος πρὸς πᾶσαν πρᾶξιν εἶχεν ἐφόρους, ὡς θάττον αἰεὶ πράττειν, ἢ ὡς ἂν ἄλλος βουλευσάιτο. Δεζόμενος δὲ αὐτοὺς φιλοφρόνως ὁ Ζήνων τιμῆς μὲν ἡξίωσε δεούσης τοὺς πρέσβεις, καὶ δώροις ἀπέπεμψε τοῖς πρέπουσι κοσμήσας, Ἀλέξανδρον δὲ ποιεῖ τῶν πριβάτων κόμητα.

Ἄλγεσθαι τῆς Ὀλυβρίου γυναικὸς ἐπιτρ.] sic pro ὁ τῆς Ἀλκυρίου ἐπ. Valesius, addens : « Hæc Placidia Nobilissima dicebatur. Hanc Genserichus rogatu Leonis Augusti una cum Eudoxia matre, Valentiniani Placidi vidua, Constantinopolim remisera, ut scribit Procopius in lib. I Vandalicorum et Priscus. De Alexandro autem procuratore Placidie loquitur Victor Uticensis in libro II De persecutione Vandalorum, qui hanc historiam valde illustrat. »

14.

Exc. De leg. Rom. p. 88. 89 : Ὅτι ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ ὁ Ζήνων αἰσθόμενος, ὡς τὰ μὲν Θεουδερῖχου τοῦ παιδὸς Βαλαμήρου αἰεὶ ἀσθενέστερα καὶ ἐλάττονα γίγνοιτο, ὁ δὲ τοῦ Τριαρίου ἔθνη τε συναθροίζει καὶ συστρέφει δυνάμεις, ἐνόμισε βέλτιον ἐπὶ μετρίοις

αὐτῷ, εἰ συμβῆναι βούλοιο, καταλύσαι τὴν ἔχθραν. Καὶ πρέσβεις ἀποστείλας ἡξίου τὸν τε υἱὸν παραδοῦναι ὁμηρον, ὡς πάλαι προὔκαλεῖτο, καὶ ιδιώτην ὄντα ἐν τοῖς ἑαυτοῦ μένειν, μηδὲν ἐνοχλούμενον, ὥσπερ ἤτησε τότε, λαβεῖν τε τὴν οὐσίαν ὁπόσης ἀφῆρητο, καὶ τᾶλλα ἡσυχάζειν, οὐδὲν ἔχοντα κακὸν οὐδὲ ἐτέρῳ παρέχοντα. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, ὅτι [οὔτε] τὸν υἱὸν ἔτι ὁμηρον δώσοι, οὔτε δύνασθαι ἔτι ἐκ μόνης τῆς οὐσίας ιδιώτης διαγίνειν. Ἔως μὲν γὰρ ἦν μόνος, μήπω ἔθνη τοσαῦτα περὶ αὐτὸν ἔχων, μόνην ἂν τὴν οὐσίαν σφόδρα συστελλομένῳ ἴσως ἂν ἐπαρκέσαι· νῦν δὲ, ἐπεὶ περ αὐτὸν ἐς ἀνάγκην τοῦ ἔθνη συλλέξαι κατέστησαν, ἐκ τῆς ἀνάγκης εἶναι ἢ τρέφειν τοὺς ἐλθόντας ἢ σὺν αὐτοῖς πολεμεῖν, ἕως παθὼν ἢ ὁράσας ἐν ἀναμφισβήτητον τῷ παντὶ πέρας ἐξοίσειεν. Ταῦτα ὡς ἀπηγγέλη, ἔδοξεν εἰς ἀκριβῆ κατασκευάζεσθαι πόλεμον. Καὶ τάγματα μὲν πάντα, ὅσα τε πρὸς τῷ Πόντῳ καὶ κατὰ τὴν Ἀσίαν, καὶ ὅσα τοῖς ἐώροις ἐνίδρυτο μέρεσι, κατὰ τάχος ἐκάλει. Καὶ παρῆν πανταχόθεν οὐκ ὀλίγον τι πλῆθος. Κατεσκευάζοντο δὲ ἅμαξαι σκευοφόροι, καὶ βόες ἐωνοῦντο, καὶ σῖτός τε καὶ ὅσα χρήσιμα στρατοπέδῳ πάντα ἐγίνετο ἑτοιμα, ὡς αὐτοῦ γε μέλλοντος Ἰλλοῦ ἐξίεναι.

15.

Ibidem p. 89. 90 : Ὅτι ὁ Ζήνων Μαρτινιανὸν προβαλόμενος στρατηγὸν, καὶ τοῦ στρατοῦ ἐς ἀταξίαν ἐλθόντος, ὡς ταῦτα καλῶς ἔχειν ἐδόκει, πέμπει ἄνδρας αὐτίκα παρὰ τὸν Βαλαμήρου λέγοντας, ὅτι οὐ δεῖ τρίβειν ἔτι τὴν μάχην, ἀλλ' ἔργου νῦν ἔχεσθαι καὶ πληροῦν τὰς ἐλπίδας, ἐφ' αἷς τῆς στρατηγίας ἡξιώθη Ῥωμαίων. Ὁ δὲ ἀκούσας ἀντιπέμπει καὶ αὐτὸς ἐς Βυζάντιον πρέσβεις, λέγων ὡς οὐ πρότερον ἐγχειρήσοι τῷ ἔργῳ,

nis Romanis relinquere statuisset, quominus pax et fœdus sine fraude componeretur : multam quoque gratiam habere imperatori, quod Olybrii uxorem honore affecerit; quod quia intellexerit, adduci ut omnia, quæ imperator voluerit, facere paratus sit. Ista vero ad speciem tantum conficta erant : revera enim quamvis belli occasionem timebant. Etenim post mortem Genserici in omnem mollitiem deveniant; neque pristina fortitudine ad bella gerenda vigebant, neque eosdem exercitus alebant, quos Genserichus ad omnes occasiones instructos habebat, ut semper celeritate exsequendi aliorum consilia præveniret et anteverteret. Legatos Zeno liberaliter excepit et honore debito est prosecutus, et muneribus pro merito ornatos dimisit, et Alexandrum comitem privatarum rerum fecit.

14.

Eodem tempore quum Zeno imperator præsentiret, Theuderichum, Valamiri filium, opibus et potentia labi et minui, contra Theuderichum triarii varias gentes sibi conciliare et copias suas colligere, inimicitias æquis conditionibus, si convenire vellet, deponere melius esse, existimavit. Itaque per legatos, quos misit, petiit ut filium, quod jam pridem poposcerat, obsidem daret, ut privatam vitam ageret, et sine ulla molestia in sua potestate maneret; ut omnia, quæ rapuerat, sibi haberet, ceterum quiesceret, a nemine

mala passurus, nemini quoque inferret. At ille, se neque filium obsidem daturum, respondit, neque privatam vitam agentem, solis suis opibus casus suos sustentare. Quum enim solus neque tanta multitudine circumseptus fuerit, bona quidem, quæ tunc possidebat, si ea diligenti ratione administrasset, privato fortasse suffecissent. Nunc quoniam in ea se necessitate constituerint, ut milites colligeret, necesse esse ut aut omnes, qui ad se venerint, aleret, aut una cum ipsis bellum gereret, dum victus aut victor certum denique rei finem imponeret. Hæc ubi nuntiata sunt, censuit imperator bellum omni cura et diligentia apparandum. Itaque omnes legiones, quæ erant circa Pontum et quas ad Asiam et Orientis partes collocarat, quanta potuit celeritate evocavit, et undique præsto fuit non parva multitudo. Comparabantur currus, qui veherent utensilia, et boves emebantur et frumentum, et quæcumque necessaria erant alendo exercitui, ea omnia præparabantur diligenter, quoniam illis ipse intra breve tempus copias educturus erat.

15.

Quum exercitus, Martiniano duce creato, in magnam licentiam incidisset, Zeno ad Theuderichum, Valamiri filium, mittit qui dicerent, non jam amplius oportere differre pugnam, sed tempus esse prælio decertandi et expectationem, quam excitasset, quum ducis Romanorum dignitate

εἰ μὴ καὶ ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ σύγκλητος αὐτῷ ἐπομόσαιο πᾶσα, ὡς οὐδέποτε ἐπὶ (ἔτι c. Bekk.) τῷ Τριαρίου συμβήσονται. Οἱ μὲν οὖν ἀπὸ βουλῆς καὶ οἱ ἄρχοντες ὤμοσαν μὴ συμβαίνειν, εἰ μὴ βασιλεὺς θέλοι· αὐτὸς δὲ ὁ βασιλεὺς μηδὲν ἀποστήσασθαι τῶν ἤδη συγχειμένων, εἰ μὴ πρῶτον ἐκεῖνον παραβαίνοντα ἴδοι. Τούτων δὲ ὁμοθέντων, αὐτὸν μὲν Θεοδέρικον ἔδοξε κινήσαντα τὴν αὐτοῦ δύναμιν, ἐν Μαρκιανοῦ πόλει τὴν πᾶσαν ἰδρυμένην, εἰς τὸ εἶσω ἐλαύνειν· ἐπειδὴν δὲ γένηται πρὸς ταῖς πύλαις τοῦ Αἵμου, τότε τὸν τῆς Θράκης στρατηγὸν δισχιλίους ἱππεῦσι καὶ ὀπλίταις μυρίοις ἀπαντῶντα συμμίζει· ὑπερβάντι δὲ Αἷμον ἄλλην ἀπαντήσασθαι δύναμιν πρὸς τῷ Ἐβρω καὶ Ἀδριανοῦ πόλει, πεζοὺς μὲν δισμυρίους, ἐξακισχιλίους δὲ μετὰ τούτων ἱππέας. Ἀπὸ δὲ Ἡρακλείας καὶ τῶν πρὸς Βυζαντίῳ πόλεων καὶ φρουρίων ἄλλην ἔλεγον εἶναι δύναμιν, εἰ δεήσοι, ὥστε μηδὲν ἐλλείπειν τῶν ἐς ἐλπίδα χρηστὴν συντελούντων τῷ ἔργῳ. Ταῦτα ὑποσχόμενος ὁ Ζήνων τοῖς πρέσβεσι κατὰ τάχος ἐκπέμπει. Ἄρας δὲ ὁ Θεοδέρικος τῷ αὐτοῦ στρατεύματι ἦει ἐπὶ τὰς πύλας, καθάπερ συνέκειτο. Ἐρχομένων δὲ αὐτῷ οὔτε ὁ στρατηγὸς τῆς Θράκης ἀπήντα, οὔτε οἱ πρὸς τῷ Ἐβρω ὑποκαθῆσθαι λεγόμενοι, ἀλλὰ δι' ἐρημίας (ἡρεμίας conj. Val.) διελθὼν τὰ ἐν μέσῳ εἰς τοὺς περὶ Σονδὶν (Σοῦκιν Val.) παραγίνεται χώρους. Ὅρος δὲ ἐστὶ τοῦτο ὑψηλὸν τε καὶ μέγα καὶ ἄπορον ἐπελθεῖν, εἴ τις ἄνω κοιλύει· ἐν δὲ στρατοπεδεύων ὁ Τριαρίου ἐτύγχανε. Κάντεῦθεν πρὸςβάλλοντες ἐξ ἐφόδων ἀλλήλοις

ποίμνιά τε καὶ ἵππους καὶ λείαν ἄλλην ἀφήρπαζον. Ὁ δὲ τοῦ Τριαρίου συνεχῶς προσιππεύων ἐπὶ τὸ στρατόπεδον τὸ ἐκεῖνου, ὕβριζε καὶ ὠνείδιζε πλεῖστα, ἐπίορκόν τε καλῶν καὶ παῖδα καὶ ἄφρονα καὶ τοῦ γένους τοῦ κοινοῦ ἐχθρόν τε καὶ προδότην, ὅστις οὐ συνίησι τῆς γνώμης τῆς Ῥωμαίων, μηδὲ ὁρᾷ τὴν σκέψιν, ὅτι αὐτοὶ βούλονται καθήμενοι ἡσυχῇ αὐτοὺς περὶ ἑαυτοὺς κατατρίψαι τοὺς Γότθους. « Κάκεινοι μὲν τὴν νίκην ἀκονιτὶ ἔχουσιν, ὁπότεροι πέσοιμεν. Ἡμῶν δὲ ὁπότεροι τοὺς ἐτέρους φθείρουσι, τὴν τοῦ λόγου Καδμεῖαν ἀποφέρονται νίκην, ἐλάττους λειπόμενοι πρὸς τὴν Ῥωμαίων ἐπιβουλὴν. Νῦν γοῦν σὲ καλέσαντες καὶ ἐπαγγειλάμενοι παρέσσεσθαι καὶ αὐτοὶ καὶ κοινῇ συστρατεύειν, οὔτε ἐνταῦθα πάρεισιν, οὔτε ἐπὶ τὰς πόλεις ἀπήντησαν, ὡς εἶπον, μόνον δὲ ἀπέλιπον ἀπολέσθαι χάκιστα καὶ τῆς γε θρασύτητος δοῦναι δίκην ἀξίαν ᾧ προέδωκας γένει. » Ταῦτα ἐπακούσαντες πολλοὶ τοῦ αὐτοῦ πλήθους συνῆδον τοῖς λόγοις, καὶ τῷ σφετέρῳ αὐτῶν στρατηγῷ προσιόντες ἔλεγον, ὡς εἰκότα ὠνείδιζοι ἐκεῖνος, καὶ ὅτι οὐ προσήκει φθίρεσθαι περαιτέρω, οὐδὲ τῆς συγγενείας τῆς κοινῆς ἀμελοῦντα τοῖς προδοῦσι προσέχειν. Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ πάλιν ἀναβάς Θεοδέρικος ἐπὶ τινα γήλοφον ὑπὲρ τοῦ στρατοπέδου τοῦ ἐκεῖνων ἐβόα· « Τί τοὺς ἐμοὺς συγγενεῖς, ὧ κάκιστε, ἀπόλλυς; τί τοσαύτας γυναῖκας ἐποίησας χηρεῦειν; ποῦ δὲ οἱ τούτων ἄνδρες; ἢ πῶς ἐξαπόλωλε πάντων ἡ εὐπορία, ἣν ἔχοντες οἴκοθεν συνεστράτευσάν σοι; καὶ σύνδυο καὶ σύντρεϊς ἕκαστος ἵππους ἔχων, νῦν ἀνιπποὶ χω-

decoratus esset, explendi. His cognit's, Valamiri filius mittit quoque Byzantium legatos, qui dicerent, illum non prius id operis aggressurum, quam imperator et senatus juramento fidem dedissent, nunquam se in gratiam redituros cum Theudericho, Triarii filio. Itaque senatores et duces sacramenta dixerunt, nunquam se in gratiam cum illo, nisi imperator voluerit, redituros. Et imperator, se nunquam a foedere recessurum, nisi prius ea ipse esset transgressus. His juramentis praestitis, Theuderichum movere cum omnibus copiis, quas ad Martianopolim in castris habebat, et ulterius progredi jussit: ubi ad portas Haemi montis pervenisset, Thraciae praefectum cum duobus equitum millibus et decem millibus gravis armaturae se illi conjuncturum esse; Haemum transgresso alias illi copias ab Hebro flumine et Adrianopoli obviam ituros, peditum viginti, equitum sex millia. Ceterum Heraclae et in aliis civitatibus et locis munitis circa Byzantium dicebant esse alias copias, si opus foret, ita ut nulla re, quae ad felicem eventum sperandum faceret, destitueretur. Haec Zeno promittens legatis, statim eos dimisit. Itaque Theuderichus movens cum suo exercitu, ut convenerat, ad fauces Haemi montis venit. Quum illuc accessisset, neque dux Thraciae obvius fuit, neque hi qui ab Hebro venturi dicebantur. Interea percurrens deserta, quae in medio crant, ad loca Sondin (*Sucin P*) pervenit. Est autem Sondis mons altus et praeruptus, qui ascendi minime potest, si quis sit qui ex alto impediatur. In eo Theuderichus, Triarii filius, castra posuerat, ibique levibus proeliis inter se, quum pabulatum

ibant, congregientes, armenta, equos et aliam praedam mutuo sibi eripiebant. Sed Triarii filius crebro obequitans circa castra alterius exercitus, eum contumeliose insectabatur, et multa convicia in eum jaciebat, perjurum eum vocans, puerum, dementem et sui generis hostem et proditorem, qui Romanorum mentem non nosset, neque quo tenderent eorum consilia, videret. « Etenim volunt, inquit, ipsi otiosi efficere ut Gothi per Gothos deleantur et conficiantur, quo sine ullo labore, utrivis nostrum ceciderint, victores exsistant. Quicumque nostrum adversarios oppraserint, Cadmeam, quam dicunt, victoriam reportabunt, ipsi scilicet viribus attritis Romanorum insidiis magis obnoxii. Nunc postquam te advocarunt, et se ipsos quoque venturos et, ut cum tuo exercitu conjunctos, bellum gesturos esse promiserunt, neque quisquam hic adfuit, neque ad urbes, sicuti dixerant, occurrerunt, teque solum, ut male perires et poenas temeritatis tuae his, quos prodidisti, dares, reliquerunt. » Haec ubi audierunt, plures ex multitudine, quae cum Theudericho erat, ea quae dicta erant, probarunt, et adversus suum ducem insurgentes dixerunt, merito hunc illi convicia dicere, nec oportere diutius in mutuum perniciem armatos pergere, et nulla habita cognationis ratione, se ad eorum causam, qui ipsos proderent, adjungere. Postridie iterum ascendens Theuderichus collem hostium castris imminentem, clamabat: « Cur, pessime, meos cognatos perditum isti? cur tot mulieres viduas effecisti? ubinam locorum sunt eorum viri? quomodo consumptae sunt facultates quas habuerunt, quum domo ad

ροῦσι καὶ πεζοὶ, καὶ διὰ Θράκης ὥσπερ ἐν ἀνδραπόδων ἐπόμενοι μερίδι· ἀλλὰ καὶ ἐλεύθεροί τε καὶ γένους οὐ χείρονος, * ἢ μεδίμνω χρυσίου ἐλθόντες ἀπομετρήσονται (οἱ μεδίμνω χρυσίον ἐλθ. ἀπεμετρήσαντο *conh.* *Hoesch.*); » Ταῦτα ὡς ἐπήκουσε τὸ στρατόπεδον ἅπαν, ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες ὁμοῦ πάντες ἤεσαν ἐπὶ τὸν Θεουδέριχον τὸν αὐτῶν ἡγεμόνα, κραυγῇ τε καὶ θορύβῳ ἀξιοῦντες συμβαίνειν· εἰ δὲ μὴ, ἀπολείψειν αὐτὸν ἔφασαν πάντες, ἐς τὸ συμφέρον χωρήσαντες. Ἐνταῦθα ἀποστέλλει πρὸς Θεουδέριχον πρέσβεις, καὶ συνέρχονται ἄμφω παρὰ ποταμόν τινα ἐφ' ἑκατέρας ὁχθης. Μέσον δὲ ποιησάμενοι τὸν ποταμὸν διελέγοντο, καὶ ποιοῦνται συνθήκας, μὴ πολεμεῖν ἀλλήλοις, [καὶ] ὅσα ἤγνητο συμφέροντα. Καὶ ταῦτα ὁμόσαντες πέμπουσιν ἄμφω πρέσβεις ἐπὶ τὸ Βυζάντιον.

16. (an. 479.)

Exc. De leg. gent. p. 96. 97 : Ὅτι συνθήκας πρὸς ἀλλήλους ποιησάμενοι Θεουδέριχος καὶ ὁ Τριαρίου οἱ Γότθοι μὴ πολεμεῖν ἀλλήλοις, πέμπουσιν ἄμφω πρέσβεις ἐπὶ τὸ Βυζάντιον, ὁ μὲν τοῦ Βαλαμήρου τῷ βασιλεῖ ἐγκαλῶν, ὅτι προδομένος ὑπ' ἐκείνου τυγχάνει, καὶ ὡς τῶν συντεθέντων οὐδὲν εὐρὼν ἀληθὲς Θεουδέριχῳ συμβαίη, αἰτῶν δὲ χώραν αὐτῷ, ἐν ᾗ μένοι, δοθῆναι, καὶ σῖτον, ὅστις αὐτῷ καὶ μέχρι καρποῦ τὸν στρατὸν ἐξαρκέσει διάγειν, καὶ τοὺς προαγωγέας τῶν λημμάτων τῆς ἀρχῆς, οὓς δομεστικούς καλοῦσι Ῥωμαῖοι, ἐκπέμπειν ὡς τάχιστα, λόγον διδόντας ὧν

ἔλαβον· ἢ μὴ ταῦτα ποιουμένων πρὸς αὐτὸν τῶν Ῥωμαίων, οὐ δυνήσεσθαι αὐτὸς πολὺν ὄχλον κατέχειν τοῦ μὴ ὅθεν δύναιτο δι' ἀρπαγῆς ἑαυτοῖς ἐπανορθοῦσθαι τὴν ἔνδειαν. Ταῦτα μὲν ὁ ἕτερος Θεουδέριχος ἔλεγεν· ὁ μὲντοι Τριαρίου τά τε ἐπὶ Λέοντος συντεθέντα ἡξίου αὐτῷ πάντως γενέσθαι, καὶ τῶν προτέρων χρόνων τὰς συντάξεις λαμβάνειν, τοὺς τε κηδεστὰς αὐτῷ ζῶντας ἀποδοθῆναι· εἰ δὲ καὶ ἄρα τεθνήκασι, τὸν Ἰλλοῦν περὶ τούτων ἐπομόσαι καὶ ἄλλους, οἷς αὐτὸς ἐπὶ τούτων τῶν Ἰσαύρων πιστεύει. Ζήνων δὲ πυθόμενος, πρὸς μὲν τὸν Βαλαμήρου ἀπεκρίνατο, ὅτι αὐτὸς εἴη προδότης καὶ πάντα ἐναντία οἷς ὑπέσχετο δράσας, ὅστις διαπολεμεῖν ὑποσχόμενος μόνος εἶτα καὶ βοήθειαν προσκαλέσεται ἄλλην, πάλιν δὲ τὴν δύναμιν τῶν Ῥωμαίων καλέσας κρύφα πρὸς Θεουδέριχον πράττει περὶ φιλίας· οὗ δὴ καὶ αἰσθόμενον τὸν στρατηγὸν τῆς Θράκης καὶ τοὺς ἄλλους, ὅποσοι τὰ Ῥωμαίων φρονοῦσι, μήτε ἀπηντηκέναι, μήτε συμβάλλειν αὐτῷ τὰς δυνάμεις θαρσῆσαι, φοβουμένους ἐνέδραν. Νῦν τε εἰ θελήσαι πρὸς αὐτὸν πολεμῆσαι, ἐπαγγέλλεσθαι αὐτῷ ταῦτα δώσειν νικῶντι, χρυσίου λίτρας χιλίας, μυριάδας δ' ἀργυρίου, πρόσδοδόν τε πρὸς τούτοις νομισμάτων μυρίων· καὶ γάμον αὐτῷ δώσειν τῆς Ὀλυβρίου παιδὸς ἢ ἄλλης τῶν ἐνδόξων γυναικῶν ἐν τῇ πόλει. Ταῦτα τε ἅμα λέγων τῶν τε ἀποσταλέντων παρ' αὐτοῦ τοὺς πλείονας ἀξίαις ἐτίμησε, καὶ πρέσβεις ἀπέστειλε πρῶτον μὲν Φιλόξενον, εἶτα Ἰουλιανόν, εἰ πως ἄρα δύναιτο μεταπεῖσαι ζυρραγῆναι ἐκείνῳ. Ὡς δὲ οὐδὲν ἔπειθε,

militandum sub te profecti sunt? Unusquisque eorum duos aut tres equos habebat, nunc equis destituti pedites incedunt, et te per Thraciam mancipiorum instar sequuntur, quamvis liberi sint neque deteriore genere, quam tu; * et venerint, ut aurum modio admetiantur. » Hæc ubi totus exercitus audivit, tam viri, quam mulieres, Theuderichum, ducem suum, adierunt, et cum tumultu et vociferatione oraverunt, ut paci studeret; sin minus, se quod sibi utile foret amplexuros et eum deserturos. Ob eam causam mittit ad Theuderichum legatos, et ambo convenerunt ad fluvium quendam, ab utraque ripa. Deinde medio interjecto flumine, collocuti statuunt, non amplius bellum se gesturos, et quicquid utile sibi videbatur. Hæc ubi uterque juravit, mittunt legatos Byzantium.

16.

Theuderichus, Triarii, et Theuderichus, Balameri filius, Gothi, fœdere caverunt, ne inter se bellum gererent, et legatos Byzantium mittunt. Balameri filius imperatorem accusabat, quod se prodidisset, et quia nihil fidei inesse his, quæ promiserat, reperisset, id causæ fuisse, ut cum Theudericho conveniret. Petere autem regionem sibi, in qua commoretur, dari, et frumentum suppeditari, quod alendo exercitui usque ad messem satis esset. Ut etiam reddituum imperii coactores, quos domesticos Romani vocant, quam primum mittat, qui rationem redderent eorum quæ receperint. Ni ea Romani fecerint, in sua potestate non esse tam magnam turbam continere, quin rapinas et prædas agant, ex quibus suam inopiam possint sublevare. Hæc

quidem alter proposuit: alter Theuderichus, Triarii, postulabat ut omnia sibi a Leone promissa præstarentur, et præteritorum annorum stipendia solverentur, et affines sui superstites sibi redderentur; de his autem, qui mortui essent, illum et ex Isauris alios, quorum curæ et custodiæ commissi fuerant, jurare jussit. Hæc ubi Zeno audivit, Theudericho Valamiri responsum dedit, eum esse proditorem, qui omnia contra, quam promisisset, fecisset; quum se solum bellum gesturum fidem dedisset, aliunde auxilia sibi accersisset: et quum Romanorum copias, quæ suppetias ferrent, accivisset, clam, et illis insciis, cum Theudericho amicitiam contraxisset. Quæ quum dux Thraciæ et alii, quicumque a Romanorum partibus starent, vidissent, veritos insidias, ad illum accedere aut suas copias ejus copiis conjungere ausos non esse. Nunc etiam si velit cum Theudericho bellum facere, se polliceri hæc, si victoriam reportarit, illi daturum: auri mille, argenti quadraginta millia librarum, et redditum decem millium aureorum et nuptum illi collocaturum Olybrii filiam, aut aliam ex illustrioribus mulieribus civitatis. Quæ quum dixisset, plerosque eorum, qui missi erant, dignitatibus ornavit, et ipse legatos misit primum quidem Philoxenum, deinde etiam Julianum, si qua ratione possent eum adducere, ut fœdus cum Theudericho solveret. Quum nihil eum moveret, evocatis militibus bellum suscepit, quos hortatus est, ut bono animo essent: se enim communiter cum illis belli pericula, ubi opus fuerit, aditurum. Hæc quum milites audiissent, imperatorem huic bello interesse statuisset, ita

πέμψας τοὺς στρατιώτας ἐς τὸν πόλεμον ὄρμα, καὶ παρεκάλει θαρσεῖν ὡς αὐτὸς ἐκστρατεύσων καὶ κοινῇ σὺν ἐκείνοις ὃ τι ἂν δέοι πεισόμενος. Οἱ δὲ ὡς ἐπήκουσαν, ὅτι αὐτὸς βασιλεὺς ἐξάγειν ἐθέλοι, οὕτως ἕκαστος αὐτῶν ἠπειγέτο ἑαυτὸν ἐπιδεῖξαι βασιλεῖ πολλοῦ ἄξιον ὄντα, ὥστε καὶ οἱ πρότερον τοῖς ἡγεμόσιν αὐτῶν, ἐφ' ᾧ μὴ στρατεύοιντο, ἀργύριον διδόντες πάλιν εἰς τὸ μέτεχειν τῆς ἐξόδου παρεῖχον. Καὶ πάντες ἀνθήπτοντο τοῦ πολέμου ὀργῶντες· καὶ τοὺς τε κατασκόπους τοὺς παρὰ Θευδέριχου πεμφθέντας ἐζώγρησαν, καὶ τῆς τοῦ Βαλαμήρου φυλακῆς μοῖραν ἐλθοῦσαν ἐπὶ τὸ μακρὸν τεῖχος οἱ ἐκεῖ φυλάττοντες διαπρεπῶς ἀπεκρούσαντο. Ἐπεὶ δὲ εἰς τὴν αὐτοῦ φερόμενος ὁ Ζήνων ἀνεχώρησε φύσιν, καὶ ὑπὸ τῆς συμφύτου ἀπεσθῆσθαι δειλίας, ἐνταῦθα ὀργίζονται καὶ χαλεπῶς ἔφερον, κατὰ συστάσεις τε γινόμενοι ἐμέμφοντο ἀλλήλους τῆς ὅλης ἀτολμίας, εἰ χειράς τε ἔχοντες καὶ βαστάζοντες ὅπλα μαλακίας τοιαύτης ἀκούειν ἀνέχονται, δι' ἧς πόλεις ἅπασαι καὶ ἡ πᾶσα Ῥωμαίων ἰσχὺς ἐξαπόλωλε, πάντων ἐπ' ἐξουσίας περιχοπτόντων, ἃ βούλονται. Τοῦτον δὲ Μαρτινιανὸς συνελόμενος τὸν θροῦν, πέμπει Ζήνωνι λέγων ὅτι δεῖ τὸ στρατόπεδον ὡς τάχιστα διαλύειν, μὴ τι καὶ νεώτερον συνεστηκότες ἐργάσωνται. Πέμψας οὖν ἐκέλευεν ἀπιέναι ἕκαστους ἐπὶ τὰ χειμάδια, ὡς πρὸς τὸν Θευδέριχον ἐσομένης εἰρήνης. Οἱ [δὲ] τὸν χάρακα ἔλυσαν· καὶ ἀπῆλθον οἱ πλείους τῇ διαλύσει ἄχθόμενοι, καὶ ὅτι θᾶττον αὐτοῖς χωρισθῆναι συνέβη, πρὶν ἄνδρα σκεψαμένους τοῖς κοινοῖς ἐπιστῆσαι, ὃς τῆς παρουσίας λύμης ἀνακτᾶσθαι τὴν πολιτείαν ὁπωσοῦν δυνήσεται.

17. (an. 479.)

Exc. De leg. Rom. p. 90. 91 : Ὅτι Ζήνων, ἐπεὶ διέλυσε τὴν στρατιάν, πέμπει πρὸς Θευδέριχον, τὴν εἰρήνην συνθέσθαι πρὸς αὐτὸν, ὅπως καὶ δύναιτο. Ἐν δὲ τούτῳ συστρέψας τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν ὁ παῖς ὁ Βαλαμήρου ἐπὶ τὰ πρὸς Ῥοδόπην παραγίνεται μέρη, καὶ κατατεινόμενος (κατασινάμενος Val.) τὰ κάλλιστα τῆς χώρας τῶν Θρακῶν ἅπαντα, καὶ εἴ τι ἦν κτηνικὸν ἀφαρπάζει. Ἐξέτριψε δὲ ἅπαν τὸ αὐτόθι γεωργοῦν, κτείνων τε καὶ εἰσπράττων (σπαράττων Bekk.) ὅσα μὴ φέρειν ἠδύναντο (ἠδύνατο em. Bekk.). Θευδέριχος δὲ ταῦτα ἀκούσας γινόμενα, ἠδεσθαι μὲν ἔλεγεν, ὅτι φίλος αὐτῶν καὶ υἱὸς λεγόμενος ταῦτα αὐτοῦς ὄρωγῃ, ἄχθεσθαι μέντοι, ὅτι τῆς ἐκείνων ἀνοίας ἐν τοῖς γεωργοῖς βλέπει γινομένην τὴν δίκην, ὧν οὐδὲ φθειρομένων Ζήνωνά γε ἡ Βηρίναν οὐδ' ὁπωσοῦν ἐπιστρέφεσθαι. Ὡς δὲ ἦλθον οἱ πρέσβεις, τίθενται τὴν εἰρήνην ἐφ' ᾧ τε μυρίοις μὲν καὶ τρισχιλίοις ἀνδράσιν, οἷς θέλοι Θευδέριχος, συντάξεις τε καὶ τροφὴν χορηγεῖν βασιλέα, δούῳ δὲ αὐτὸν σχολαῖν προβάλλεσθαι ἄρχοντα, ἀπολαβεῖν δὲ αὐτοῦ τὴν οὐσίαν, ὅσῃν πρότερον εἶχεν, λαβεῖν δὲ τὴν ἐτέραν τῶν δύο στρατηγιῶν τῶν περὶ βασιλέα, καὶ ἔχειν τὰς ἀξίας, εἰς ἃς ἤδη προῆκτο ὑπὸ τοῦ Βασιλίσκου. Περὶ δὲ τῶν κηδεστῶν, εἰ μὲν ἐτελεύτησαν, ὡς ἔλεγεν ὁ Ζήνων, μηδὲν εἶναί οἱ πράγμα· εἰ δὲ ζῶσι, λαβόντας ἦνπερ εἶχον οὐσίαν, οἰκεῖν πόλιν, ἣν αὐτὸς δοκιμάσειε Ζήνων. Ταῦτα ὡς συνέδοξε, παύσας τὸν Βαλαμήρου τῆς ἀρχῆς ὁ βασιλεὺς στρατηγὸν ἀντ' ἐκείνου Θευδέριχον ποιεῖται, καὶ χρήματα ἔπεμψεν, ὅσα ἔδει αὐτίκα διανεῖμαι τοῖς Γόθοις.

se ad hoc compararunt, ut talem se unusquisque ostendere studeret, qualem imperator merito suo plurimi faceret. Et tam ardentibus animis ad pugnandum profecti sunt, ut qui antea militiæ vacationem a ducibus pecunia redemerant, pecunias, ut sibi in hostes exeundi potestatem facerent, numerarent. Itaque et exploratores, a Theudericho præmissos, vivos ceperunt, et cohortem, quæ Valamiri filii custodiam agebat et usque ad longos muros progressa erat, opportune depulerunt. Sed non multo tempore res steterunt, quin Zeno ad pristinam naturam rediret et ad insitam ignaviam delaberetur. Ex quo milites indignati, per turbas coeuntes, sese invicem ignaviæ accusabant, quod manus habentes et arma gestantes tantæ mollitiæ, quæ omnes civitates et omnes Romanorum vires pessumdaret, obsequi sustinerent, neque quisquam omnis generis contumeliis abstinuit. Hunc motum quum Martinianus intellexisset, ad Zenonem mittit suadens, ut quam citissime fieri posset, exercitum, ne quid novarum rerum moliretur, dissolveret. Ad quem Zeno remisit, et jussit, ut unusquisque militum, tanquam cum Theudericho pax futura esset, in hiberna concederet. Itaque castra solverunt; quam castrorum solutionem plerique iniquo animo ferentes abierunt: maxime quod discedere cogerentur, antequam virum summæ rerum præfecissent, qui rem publicam ab everensione et interitu vindicare posset.

17. Zeno, exercitu misso facto, mittit ad Theuderichum (Triarii f.), ut pacem inter se, quomodo possent, facerent. Inter hæc (Theuderichus) Valamiri filius, contractis copiis suis, ad Rhodopen montem processit et fertilissima quæque Thraciæ loca vastans, omnia pecora rapuit; agricolas agris suis expulit, occidens et corrumpens quæ auferre non poterat. Hæc ubi facta Theuderichus (Triarii f.) audivit, se quidem lætari dixit, eum qui amicus et filius ab iis appellaretur, talia in ipsos perpetrare, tamen moleste ferre, quod videret agricolas ob illorum dementiam plecti et pœnas dare, quos in summam calamitatem redigi nihil morari Zenonem aut Verinam. Ubi vero legati venerunt, pacem fecerunt: ut tredecim hominum millibus, quos Theuderichus (Triarii f.) vellet, imperator stipendia et comæatus præberet: duabus scholis ipse dux præficeretur: ut omnes facultates, quas prius habuerat, illi restituerentur; et ut alterum ex duobus exercitibus, qui circa imperatorem sunt, duceret, et easdem dignitates, quas sub Basilisco obtinuerat, recuperaret. De affinis, si mortui essent, ut Zeno diceret, nihil amplius negotii esse; si superstites, omnia bona, quæ eorum fuissent, eos recuperaturos, et eam civitatem, quam Zeno arbitratus fuerit, habitaturos esse. Hæc ubi conventa sunt, imperator, abrogato Theudericho, filio Valamiri, magistratu, in ejus locum suffecit Theuderichum, Triarii filium. Et pecunias misit, quæ confestim debebant distribui Gothis.

18. (an. 479.)

Exc. De leg. Rom. p. 78—86: Ὅτι ὁ Βαλαμήρου ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων στρατηγῶν πολλοὺς τῶν ἰδίων ἀποβαλὼν, οὐ μικρὰν ἔχων ὀργὴν τῷ [ἐπὶ τῷ Nieb.] πάθει ἀπέδραμεν, ἀφειδῶς δ' τι ἐν ποσὶν εὖροι καίων τε καὶ φονεύων, καὶ τὴν πρώτην τῆς Μακεδονίας πόλιν, τοὺς Στόβους, ἐπόρθησε, καὶ τῶν γε στρατιωτῶν τῶν ταύτῃ ἐμφρουρούντων τοὺς ἀντιστάοντας ἀπέκτεινεν. Ὡς δὲ τῇ Θεσσαλονίκῃ ἐγγύθεν ἐφεδρεύων ἡγγέλθη ὁ βάρβαρος, αὐτίκα οἱ πολῖται νομίσαντες ἐκ δόλου τὰ ἐν τῇ προτεραίᾳ ἀνεγνώσθαι γράμματα καὶ τὴν πόλιν βούλεσθαι Ζήνωνά τε καὶ αὐτὸν ἐκείνῳ παραδοῦναι, συστραφέντες ἐν σφίσιν αὐτοῖς τὰς τοῦ Ζήνωνος στήλας καταβάλλουσι πάσας, καὶ αὐτὸν ὁρμήσαντες τὸν ἑπαρχον (ὑπαρχον Nieb.) ἑτοιμοὶ διασπάσαι ἦσαν. Οἱ δὲ κομισάμενοι πῦρ ἐπὶ τὸ ἀρχεῖον ἐμπιπράναι ἔμελλον, εἰ μὴ ὑποφθάσαντες τὰ τε ἱερὰ γένη καὶ οἱ ἐν ταῖς ἀξίαις ἐξήρπασάν τε αὐτὸν τῆς ὀργῆς τῆς τοῦ δήμου, καὶ τὸ ἀτακτοῦν λόγοις πράεσι κατέστειλαν, λέγοντες, οὔτε αὐτὸν αἴτιον εἶναι τούτου, οὔτε τὸν βασιλέα τῇ πόλει τι δυσχερές ἢ κακὸν βεβουλεύσθαι, τῆς τε πόλεως χρῆναι ποιήσασθαι φυλακὴν, ὅτῳ ἂν ἐθέλωσι καὶ ὃν ἡγοῦνται πιστὸν ἐπιτρέποντες ταύτην. Οἱ δὲ τὰς κλεῖς τῶν πυλῶν ἐκ τοῦ ὑπάρχου λαβόντες τῷ ἀρχιερεῖ ἔδοσαν, καὶ ἀπὸ τῶν ἐνόντων φρουρὰν ἐπενόησαν, ὡς ἡδύναντο, πλείστην, καὶ τὸν στρατηγὸν ἔστεργον. Ἐν δὲ τούτῳ ὁ Ζήνων πυθόμενος τὸν κατέχοντα κίνδυνον, καὶ ἰδὼν, ὡς, οὐδενὸς βουλομένου μάχεσθαι, ἄριστον

εἶη σπονδαῖς ὡς ἐν κακοῖς μετρίαις τῆς τῶν πόλεων φθορᾶς ἐπισχεῖν τὸν βάρβαρον, Ἀρτεμίδωρον πέμπει καὶ Φωκᾶν τὸν ὅτε ἦν στρατηγὸς γραμματέα αὐτῷ τῆς ἀρχῆς ὄντα. Οἱ ἐλθόντες ἔλεγον, ὅτι « Σὲ ὁ βασιλεὺς φίλον ἐποίησατο, καὶ ἀξίαις, αἷ εἰσι λαμπρόταται Ῥωμαίοις, σεμνῶς ἐπεκόσμησε, καὶ ἀρχεῖν τῶν μεγίστων ταγμάτων ἐποίησεν, οὐδὲν οἷά περ ἀνδρὶ ἀπυστήσας βαρβάρῳ. Σὺ δὲ, οὐκ ἴσμεν ὅπως, ταῖς τῶν κοινῶν δυσμενῶν ἀπάταις ὑπαχθεὶς τὰ τε ὑπάρχοντά σοι ἀγαθὰ διέφθειας, καὶ τῆς εὐδαιμονίας τῆς σῆς ἄλλον ἐποίησας, ὡς οὐκ ἔδει σε (sic Bekk.; ἴδεις vgo), κύριον. Οὐκ ἂν δίκαιος εἴης τῷ βασιλεῖ ἐγκαλῶν, ὦν εἰς ἑαυτὸν ἅμα καὶ εἰς ἐκεῖνον ἐξήμαρτες. Νῦν οὖν ἐπειδὴ σαυτὸν εἰς τοῦτο κατέστησας, ὑπόλοιπόν σοί ἐστιν ἐκ τῆς παρούσης τύχης τῆς τε κατὰ τῶν ἐθνῶν καὶ τῶν πόλεων βλάβης ἐπισχεῖν [ὡς] οἷόν τε, πέμποντα δὲ πρεσβείαν πειρᾶσθαι τι μέτριον παρὰ τοῦ βασιλέως ἀγαθοῦ ὄντος εὐρίσκεσθαι. » Ὁ δὲ πεισθεὶς ἄνδρας μὲν ἐπὶ τὸ Βυζάντιον σὺν αὐτοῖς ἀποπέμπει, αὐτὸς δὲ τοῦ μὲν καίειν ἢ φονεύειν τοὺς ἀνθρώπους ἀνεῖργε τὸ στράτευμα, οὐ μέντοι ἐδύνατο πάντων ὄντας ἀπόρους τὰ γοῦν ἐπιτήδεια ἐκπορίσαι κωλύειν. Καὶ δὴ προῖων ἦλθεν ἐπὶ τὴν Ἡράκλειαν τὴν ἐν Μακεδονίᾳ, καὶ τοῦ ἀρχιερέως τοῦ ἐν ταύτῃ [τῇ] πόλει πολλὰ καὶ παντοδαπὰ τῇ στρατιᾷ καὶ αὐτῷ ἀποστείλαντος δῶρα, τὴν τε χώραν ἀπαθῇ πᾶσαν διεφύλαξε, καὶ οὐδὲν τοὺς οἰκοῦντας ἐνταῦθα παραλυπῶν ἐκ τῶν ταύτῃ μόρων (μερῶν Hoesch., φόρων Nieb.) τὸ πλῆθος ἐπιεικῶς ἐπειρᾶτο διάγειν. Εἰς δὲ τὸ Βυζάντιον ὡς ἦλθον οἱ

18.

Theuderichus, Valamiri filius, multis suorum a Romanis ducibus cæsis, non parum iracundiæ ob acceptam cladem animo conscivit, et fugiens quicquid ante pedes suos offendit, ussit et necavit, et primam, quæ illi obvia fuit, Macedoniae urbem, Stobos, evertit, et militum, qui illic in præsiis erant, omnes, qui resistere audebant, interfecit. Ut vero nuntiatum est, barbarum Thessalonice petere, statim urbis incolæ ad fraudem faciendam litteras pridie recitatas esse suspicati, et Zenonem ipsumque præfectum habere in animo, urbem barbaro tradere, seditione facta, ejus statuas dejiciunt, et præfectum aggressi, ad ipsum mulcandum parati erant, et prætorium, igne illato, incendissent, nisi ordo sacra procurantium et magistratus prævenientes, populi iræ præfectum subduxissent et furorem plebis blandis verbis compescuissent. Dicebant enim, eum non esse horum malorum causam, neque imperatorem male consultum civitati velle, aut illi adversa cupere. Oportere sane diligentem custodiam civitatis agere, eamque committere cui voluerint quemque sibi fidum esse cognoverint. Itaque claves civitatis a præfecto acceperunt, et archiepiscopo tradiderunt, tum ex iis qui tum temporis in urbe erant, quam diligentissimam potuerunt custodiam instituebant, et duci suo obtemperabant. Interea Zeno quum audiret imminens periculum, et videret, optimum esse, quandoquidem nemo pugnare volebat, conditionibus ut in dubiis rebus æquissimis barbarum ab urbium ruinis et

excidiis avertere, Artemidorum mittit et Phocam, qui Zenonis, quum dux erat, scriba fuerat. Hi progressi tali sunt oratione usi: « Te imperator amicum conciliavit, et dignitatibus, quæ sunt apud Romanos clarissimæ, magnifice ornavit, etiam imperare maximis exercitibus dedit, tibi, homini licet barbaro, minime diffidens. Tu vero, nescimus quomodo, communium inimicorum fraude et dolo inductus, in discrimen te fortunasque tuas conjecisti et eas ad alium, ad quem non debebas, detulisti. Et vero haudquaquam jure imperatori imputes ea quæ in te ipsum et in illum deliquisti. Nunc igitur, quoniam eo te redeigisti, hoc tibi quantum ad præsentem fortunam reliqui est, ut ab injuria et damnis urbibus et gentibus inferendis, quantum in te erit, temperes, et legationem mittas, qua apud imperatorem, qui bonus est, moderatum quid et æquum obtinere coneris. » Ille vero persuasus, viros quosdam una cum ipsis Byzantium mittit. Et ipse quidem exercitum suum urere et occidere homines vetuit, etsi suos, quum omnium rerum essent egeni, quominus res necessarias sibi compararent, prohibere non potuit. Hinc movens ad Heracleam (Sinticam) Macedoniae pervenit. Hujus urbis archiepiscopus, quum quam plurima et diversi generis munera ad eum et ejus exercitum misisset, omnem regionem a direptione illæsam conservavit, neque quicquam molestiæ exhibens locorum incolis, copias suas ex reditu hujus regionis alere operam dedit. Legati autem ab eo missi simulatque Byzantium accesserunt, imperatorem monuerunt oportere, quam celer-

παρ' αὐτοῦ σταλέντες πρέσβεις, ἔλεγον ὅτι δέοι τὰ-
 χέως περὶ πάντων αὐτοκράτορα αὐτῷ πρεσβευτὴν ἀπο-
 στεῖλαι, ὥς οὐχ οἶω τε πλῆθος ἄπειρον εἶργειν ἐπὶ
 πλείονα χρόνον τῆς ἀφ' ὧν ἂν δύναιντο βλάβης. Ὁ δὲ
 Ἀδαμάντιον τὸν Βιβιανοῦ παῖδα, πατρίκιόν τε ὄντα
 καὶ πολιαρχήσαντα, προσθεὶς αὐτῷ καὶ τιμὴν ὑπατι-
 κῆν, ἔπεμψε παραγγείλας, γῶραν μὲν αὐτῷ δοῦναι ἐν
 Παυταλίᾳ, ἣ τῆς μὲν Ἰλλυρικῆς μοίρας ἐστὶν ἐπαρχία,
 οὐ πολὺ δὲ ἀπέχουσα τῶν εἰσβολῶν τῆς Θράκης, ὅπως,
 εἴτε Θεωδέρικος ὁ Τριαρίου ἐγγειροίῃ τι κινεῖν, ἔφεδρον
 ἔχοι αὐτὸν ἐγγύθεν κατ' ἐκείνου, εἴτε αὐτὸς ταράττειν
 τὰ συγχείμενα θέλοι, ἐν μέσῳ αὐτὸν ἔχων τῶν τε Ἰλ-
 λυρικῶν καὶ τῶν Θρακίων δυνάμεων εὐκολώτερον αὐτοῦ
 περιεῖναι δύναιτο. Εἰ δὲ τροφῶν ἀπορεῖν τῷ στρατεύ-
 ματι λέγοι τὸν παρόντα ἐνιαυτὸν, ἅτε μήτε ἐν σπόροις
 μήτε καρποῦ ἐλπίδα ἔχων ἐν Παυταλίᾳ, ἔδωκε λίτρας
 χρυσοῦ ἀπιδόντι διαχοσίας, ἃς ἐκέλευε δόντα τῷ
 ὑπάρχῳ τῷ ἐκεῖ ποιῆσαι τὴν δαπάνην αὐτοῖς εἰς Παυ-
 ταλίαν χορηγῆσαι τὴν ἐπαρχοῦσαν. Ἐτι δὲ τοῦ πρε-
 σβευτοῦ ὄντος ἐν Βυζαντίῳ, στρατιῶται συστάντες ἐν
 Θεσσαλονίκῃ τὸν ὑπαρχον Ἰωάννην προϊόντα φυλά-
 ξαντες ξιφῆρεις ὤρμησαν καὶ ὠρίσθη παρὰ τῶν (τοῦ
 Bekk.) Ζήνωνος Ἀδαμάντιος, καὶ ταῦτα κατέστησεν.
 Ὁ δὲ Βαλαμήρου, ἐν ᾧ τὰ τῆς Θεσσαλονίκης ἐγένετο,
 περὶ Ἡράκλειαν ἔμενεν, καὶ ἐπὶ τὴν Ἡπειρον πέμπει
 πρὸς Σιδιμοῦνδον, ἐκ μὲν τῆς αὐτῆς φυλῆς τὸ ἀνέκαθεν
 ὄντα, δοκοῦντα δὲ τότε εἶναι Ῥωμαίοις ὑπόσπονδον,
 καὶ ἐν τῇ κατ' Ἐπίδαμνον Ἡπείρῳ γῶραν τε νεμό-
 μενον καὶ εὐδαίμονα κλῆρον, καὶ παρὰ βασιλέως δεχό-

μενον συντάξεις. Ἀνεψιὸς δὲ ἦν οὗτος Αἰδοίγγου, Βη-
 ρίνης τε μάλιστα ὄντος οἰκειοτάτου καὶ τὴν τῶν
 λεγομένων δομεστικῶν ἀρχὴν ἄρχοντος, μεγάλην τινὰ
 οὔσαν τῶν περὶ βασιλέα. Πρὸς τοῦτον οὖν ἔπεμπε,
 τῆς τε παλαιᾶς αὐτὸν συγγενείας ἀναμιμνήσκων, καὶ
 ἀξίων ἐξευρεῖν καὶ συμπρᾶξαι τρόπον, δι' οὗ τῆς τε
 Ἐπιδάμνου καὶ τῆς ἄλλης Ἡπείρου δυνηθείη κρατήσας
 στήναι τῆς πολλῆς πλάνης, καὶ ἰδρύσας ἑαυτὸν ἐν
 πόλει καὶ τείχεσιν ἐντεῦθεν ὥς ἂν διδῶ δέχεσθαι τὸ
 συμβαῖνον. Σιδιμοῦνδος δὲ ταῦτα παρ' αὐτοῦ δεξάμε-
 νος, καὶ βάρβαρος βαρβάρῳ συνοικεῖν ἢ Ῥωμαίοις
 ἡγησάμενος κρεῖττον, ἐλθὼν εἰς Ἐπίδαμνον καὶ ἰδίᾳ
 μετιῶν τῶν πολιτῶν ἕκαστον ὥς ὀῆθεν κατ' εὐνοίαν
 συνεβούλευεν αὐτοῖς, ἃ τε ἕκαστος ἔχει, θᾶττον ὑπεκ-
 τίθεσθαι, καὶ αὐτοὺς ἢ εἰς νήσους ἢ πόλιν ποι σῶζεσθαι
 λέγων, ὥς βάρβαρος ἐπὶ ταύτην ὤρμηται, καὶ ὅτι τῷ
 βασιλεῖ ταῦτα δοκοῦντά ἐστι, καὶ ὥς Ἀδαμάντιος ἐπὶ
 ταῦτα πεμφθείη· κρεῖττον οὖν εἶναι αὐτοῖς, ἕως ἔτι
 ἄπεστιν, κατὰ πλείονα σχολὴν τὰ κατ' αὐτοὺς διοική-
 σασθαι. Ταῦτα καὶ τοῖς στρατιώταις [λέγων Nieb.]
 τοῖς ἐκεῖ φυλάττουσιν, οὔσιν ὥς δισχιλίους, οἳ καὶ ἀμύ-
 νασθαι ἐπιόντα πρὸς γε τὸ παραχρῆμα βραδίως ἠδύ-
 ναντο, ἔπεισεν ὁμοῦ πάντας ἐκλιπεῖν Ἐπίδαμνον, καὶ
 λέγων καὶ ταράττων, καὶ φήμην ἀεὶ καινὴν πειρώμενος
 ἐμβάλλειν, καὶ ὅτι βασιλεῖ ἀπεχθήσονται μᾶλλον
 ἀντιστῆναι θέλοντες, καὶ πρὸς τὸν Βαλαμήρου εὐθέως
 ἐπέστελλεν, ὥς τάχος ἐπείγασθαι. Ὁ δὲ τὸ τοῦ Σιδι-
 μούνδου ἐπέμενε δῆλωμα, καὶ τὴν αὐτοῦ ἀδελφὴν νόσῳ
 κατεχομένην, ἐξ ἧς ἐτελεύτησε. Φανεράν μέντοι τῆς

rime fieri posset, legatum mittere idonea auctoritate in-
 structum. Nec enim in ejus potestate esse, longo tempore
 tantam militum turbam a damnis pro libidine inferendis
 continere. Quamobrem imperator misit Adamantium, Vi-
 viani filium, patricium et olim urbi praefectum, quem etiam
 dignitate consulari auxit, jussitque regionem in Pautalia illi
 assignare, quae Illyricae partis est provincia non longo in-
 tervallo distans ab ingressu Thraciae. Quod eo consilio fa-
 ciebat, ut, si qua Theuderichus, Triarii filius, se commo-
 vere susciperet, illum adversarium huic oppositum sciret,
 atque etiam, si alter pacta violare et pacem turbare vellet,
 quum inter duos exercitus, Illyricum et Thracium, degeret,
 eum facilius opprimere posset. Quodsi hoc anno exerci-
 tum suum inopia laborare Theuderichus diceret, propterea
 quod nullum semen terris mandatum esset, neque ullam
 spem percipiendorum in Pautalia fructuum haberet, dedit
 Adamantio proficiscenti ducentas auri libras, quas jussit re-
 gionis illius praefecto tradere, ut eas ad convehendos in Pau-
 taliam commeatus, qui illis alendis satis essent, impenderet.
 Quum legatus adhuc esset Byzantii, milites, qui Thessalonicae
 in praesidiis erant, Joannem praefectum, qua exiret, obser-
 vantes gladiis aggressi sunt. Huic negotio finem imposuit
 Adamantius ex praescripto Zenonis et haec pacavit. Dum
 haec Thessalonicae gerebantur, Theuderichus, Valamiri
 filius, circa Heracleam commoratus, in Epirum ad Sidi-
 mundum mittit. Is, ex eodem genere et majoribus ortus,
 tunc temporis credebatur Romanorum amicus esse. Etenim

regionem circa Epidamnum incolebat, quae illi ex hereditate
 opulenta obvenerat, et sub imperatore stipendia merebat.
 Erat hic Aedoingi patruelis, qui valde familiariter Verina
 utebatur, et eos, qui domestici vocantur, regebat, quae di-
 gnitas magnam habet in regia auctoritatem. Ad hunc igitur
 misit, antiquam cognationem in memoriam revocans et
 orans, ut viam reperiret et efficeret, qua Epidamno et
 reliquae Epiri dominatu potiretur, ubi post tot errores con-
 sistere posset, et suis rebus urbe et moenibus firmatis, casus
 quos fortuna daret, exspectaret. Ut Sidimundus haec ab illo
 accepit, barbarus cum barbaro conjungi, quam cum Ro-
 manis, satius esse duxit. Itaque Epidamnum venit, et pri-
 vatim unumquemque civium circumiens, tanquam ipsorum
 saluti providens, consilium dedit, ut omnia, quae quisque
 haberet, exportaret, et se suae omnia in insulas, aut in
 aliquam aliam urbem conferret: barbarum enim quam
 primum Epidamnum invasurum: sic enim imperatorem
 decrevisse, qui ad eam rem exsequendam Adamantium
 miserit. Itaque melius esse per otium, dum nondum ades-
 set, rebus suis prospicere. Erant quoque in ea urbe in prae-
 sidiis militum duo millia, qui barbari primum impetum re-
 pellere potuissent. His quoque multum dicendo et terrorem
 injiciendo et quotidie novos rumores spargendo persuasit,
 ut urbem Epidamnum desertam relinquerent. Aiebat enim,
 eos, si resistere auderent, magis imperatoris voluntati ad-
 versaturos. Mox quo celerius Theuderichus accederet, ad
 eum misit: is circa Heracleam consederat, et quid sibi

καθέδρας πρόφασιν ἐποιεῖτο τὴν τοῦ πρεσβευτοῦ παρὰ Ζήνωνος ἀφίξιν καὶ τὸ βούλεσθαι μαθεῖν ὅπως πρὸς αὐτὸν ἔχει τὰ ἐκ τοῦ βασιλείως. Ἐπεὶ δὲ τὴν ἀδελφὴν μὲν ἀποθανοῦσαν ἔθαψεν, τὰ δὲ παρὰ Σιδιμούνδου ἀπήντησε καλοῦντα, πρὸς τοὺς Ἡρακλειώτας ἐκλιπόντας μὲν τὴν πόλιν, ἐς φρούριον δὲ ἰσχυρὸν ἀνασκευασμένους, πέμψας ἀπῆτει σῖτον πολὺν τινα καὶ οἶνον, ὅπως τῷ στρατῷ ἔχοι ἀπιὼν ἐφόδια. Οἱ δὲ οὐδὲν ἔφασαν αὐτῷ δύνασθαι . . . ἐν τοσαύταις ἡμέραις λέγοντες, ὅσον εἶχον ἐπὶ φρουρίῳ γε μικρῷ δεδαπανῆσθαι. Ὁ δὲ πρὸς ὀργὴν τὰ πλεῖστα τῆς πόλεως ἐμπρήσας, ἀνδρῶν οὔσης ἐρήμου, εὐθύς ἀπανίσταται. Καὶ κατὰ τὴν δύσσοδον καὶ στενὴν ὁδὸν τὴν ἐπὶ τὴν νέαν λεγομένην Ἡπειρον ἀπάγουσαν ἀναστήσας ἤλαυνε, καὶ προπέμπει τοὺς ἱππεῖς τὰ ἄκρα τῇ στρατιᾷ προκαταληψομένους, καὶ ἕως ἀνέλπιστοί εἰσι κατ' ἐκεῖνα χωρήσειν, ἐξ ἐφόδου ἀθρόας ἐκκρούσοντας τὴν φυλακὴν, ἣτις ἦν αὐτόθι. Οἱ δὲ ὡς ἀνέβησαν, οἱ ἐπὶ τῷ τειχίῳ φρουροῦντες στρατιῶται τό τε πλῆθος ἰδόντες καὶ πρὸς τὸ αἰφνίδιον αὐτῶν καταπλαγέντες οὔτε ἐς ἀλκὴν ἔτι τραπέσθαι ὑπέμειναν, οὔτε λογισμὸν ἔσχον ἀποζεῦξαι τὸ τεῖχος, ἀλλ' ὥρμησαν φεύγειν, ὑπὸ τῆς ἐκπλήξεως ἀπερίοπτοι πάντων [τῶν] εἰς τὸν τότε καιρὸν ὠφελῆσαι δυναμένων. Οἱ δὲ κατὰ πολλὴν ἐρημίαν προσιόντες ἐχώρουν, ἐπὶ τοῦ στόματος αὐτὸς δὲ Θεουδέριχος, Σόας δὲ ὁ μέγιστος τῶν ὑπ' αὐτὸν στρατηγῶν κατὰ τὸ μέσον εἶχε, Θεудиμοῦνδος δὲ ὁ ἕτερος τῶν Βαλαμήρου παίδων ἐπὶ τῆς οὐραγίας. Θεουδέριχος μὲν οὖν προκαταβάς

καὶ θαρσῶν, ὡς οὐδεὶς ἦν αὐτοῖς ἐφεπόμενος, τοῖς ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν καὶ τοῖς ἄλλοις σκευοφόροις εἶπεν προχωρεῖν· αὐτὸς δὲ ἠπείγετο φθάσαι προκαταλαβὼν ἢ ἂν δύναίτο πόλιν. Καὶ πρὸς μὲν τὴν Λυχνηδὸν ἐπελθὼν ἀπεκρούσθη, ἐπὶ ὄχυροῦ κειμένην καὶ πηγῶν ἔνδον πλήρη, καὶ σίτου προενόντος. Ἀναστὰς δὲ ἐκεῖθεν τὴν τε Σκαμπίαν αἰρεῖ, τῶν οἰκητόρων αὐτὴν πάλαι ἐκλειποτόων, καὶ ἐξ αὐτῆς ὁρμήσας Ἐπίδαμνον λαμβάνει. Ἀδαμάντιος δὲ ταῦτα πυθόμενος προπέμπει τῶν ἱππέων τῶν βασιλείων τινα, οὓς μαγιστριανοὺς καλοῦσι, μεμφόμενός τε αὐτῷ παρὰ τὴν ὑπόσχεσιν τῆς πρεσβείας ποιοῦντι, καὶ κελεύων ἡρεμεῖν καὶ μῆτε πλοῖα λαβεῖν, μῆτ' ἄλλο τι τῶν παρόντων πλέον νευτερίσαι, ἕως ἂν αὐτὸς ἔλθῃ· ἀποστεῖλαι δὲ καὶ ἄνδρα, ὅστις τὰ πιστὰ δώσει τῆς μετὰ τὴν πρεσβείαν αὐθις ἀναχωρήσεως καὶ τῆς ὅλης ἀδείας. Ταῦτά τε πρὸς ἐκεῖνον ἐπέστελλε, καὶ αὐτὸς ἄρας ἀπὸ Θεσσαλονίκης ἔρχεται εἰς Ἐδεσσαν, ὅπου ἦν Σαβινιανὸς, σὺν δὲ αὐτῷ καὶ Φιλῶζενος. Καὶ τὰς τε δέλτους αὐτῷ παρέχουσι, καὶ στρατηγὸν ἀποφαίνουσι, καὶ περὶ τῶν παρόντων εὖ διεβουλεύοντο. Καὶ τὸ μὲν ἐπιχειρεῖν τοῖς βαρβάροις πορευομένοις οὐκ ἀσφαλὲς ἐδόκει, ὀλίγων μὲν συνόντων αὐτῷ Σαβινιανῷ μισθοφόρων οἰκείων, τῆς δὲ δημοσίας στρατιᾶς καὶ τῶν κοινῶν ταγμάτων τῶν μὲν διεσπαρμένων κατὰ πόλεις, τῶν δὲ μετὰ τοῦ στρατηγοῦ Ὀνούλφου (ὁ εὐούλφου νγο) ἀκολουθούντων. Ἐδόκει δὲ πέμπειν ἀπανταχοῦ προστάγματα συγκαλοῦντα τοὺς στρατιώτας, καὶ τὸν στρατηγὸν δηλοῦντα προ-

nuntii a Sidimundo veniret, et propter morbum sororis, quæ paullo post decessit, exspectabat. Suæ autem moræ causam palam legatum esse simulavit, quem ad eum Zeno miserat, quia ex eo, quo animo in se esset imperator, intelligere cuperet. Nec multo post, quum sororem suam mortuam efferret, a Sidimundo nuntius occurrit, qui eum arcesseret. Tum ad Heracleotas, qui urbem reliquerant et se in arcem munitissimam receperant, misit qui peterent magnam frumenti vim et vini, ut discedens viaticum, quod alendo exercitui sufficeret, haberet. Illi autem responderunt, nihil sibi restare commeatum, quos largiri possent; etenim quos habuissent tot diebus in parvo castello consumpsisse. Ille ira exarsit, et urbis, quæ ab hominibus vacua erat, quam plurima loca incendit, et confestim motis castris, via ardua et angusta, quæ ad Novam Epirum ducebat, perrexit. Tum equites præmittit, qui juga montium prius occuparent, ut, quum nemo suspicari posset, eos per ea loca progressuros, præsidia, si qua essent, impetu repente facto depellerent. Qui pro mœnibus urbis præsidia agebant, ut multitudinem hostium conspexerunt, subito casu perterriti, neque resistere ausi sunt, neque illis tantum animi et prudentiæ fuit, ut propugnaculum occluderent, sed in fugam conversi præ pavore nihil, quod utile esset, attenderunt. Hostes autem per loca hominibus vacua et deserta progrediebantur. Theuderichus erat inter primos, Soas a Theudericho secundum in exercitu gradum tenebat, et medium agmen ducebat, Theudimundus, alter ex Valamiri filiis, extremum. Theuderichus valde audax

et confidens, ut neminem, qui sibi resisteret, obviam fieri vidit, eos, qui apud currus et cetera impedimenta erant, procedere jussit. Ipse præibat, ut quamcunque posset urbem præveniendū caperet. Ad Lychnidum accedens est repulsus. Erat enim difficili loco sita et fontium et scaturigine plena, et convecto prius frumento abundabat. Hinc movens, Scampiam, quam jamdudum incolæ reliquerant, diruit, et inde progressus impetu facto Epidamnum occupat. Quod ubi cognovit Adamantius, mittit unum ex equitibus imperatoris, qui cum eo expostularet, quod contra id, quod missa legatione promiserat, faceret, et juberet ab incepto desistere neque naves sumere, aut quicquam aliud novarum rerum tentare, donec adventaret: denique virum ad se mittere, qui sibi tuti post peractam legationem reditus et reliquæ securitatis fidem præstaret. Hæc quum ad eum Adamantius mandata dedisset, ipse, Thessalonica relicta, Edessam venit et una cum eo Philoxenus. Erat Edessæ Sabinianus, cui litteras imperatoris reddiderunt quemque ducem crearunt, ceteraque omnia ordine administrarunt. Sed barbaros recedentes persequi minime tutum visum est. Sabiniano enim pauci milites mercenarii ex ejus domesticis et familiaribus aderant. Nam qui publice merebant et ordinariis legionibus adscripti stipendia faciebant, quum per urbes dispersi, tum Onulfum, ducem suum, secuti, abierant. Itaque visum est edicta, quibus milites undique evocarentur, proponere, et ducem legatum, qui ea promulgaret, præmittere. Eo ipso tempore eques ab Adamantio missus reversus, una secum adducens barbarorum sacerdotem,

πέμπειν τὸν πρεσβευτήν. Ἦδη δὲ ὁρμωμένοις ὁ παρὰ τοῦ Ἀδαμαντίου προαπεσταλμένος ἱππεὺς ἀπαντᾷ, τὸν τῶν βαρβάρων ἔχων ἱερέα, ὃν οἱ Χριστιανοὶ καλοῦσι πρεσβύτερον, ὡς πίστιν τῆς ἀδείας αὐτῷ ἐπιθήσονται. Ἐχοντες οὖν αὐτὸν σὺν αὐτοῖς ἠπειγόντο, καὶ ἀφικνοῦνται εἰς Λυχνηδόν. Τῶν δὲ ἐκ τῆς πόλεως τῶν ἐν ταῖς ἀξίαις (παλαιόπλουτός τε γὰρ αὕτη καὶ εὐδαίμων ἡ πόλις) καὶ τῶν ἄλλων ἀπαντησάντων, εἰσέρχονται ἐνταῦθα. Καὶ ἀποστέλλει πάλιν Ἀδαμάντιος εἰς Ἐπίδαμνον, κελεύων ἢ αὐτὸν τὸν Θευδέριχον εἰς τι τῶν περὶ Λυχνηδὸν χωρίων ἀπαντῆσαι μετ' ὀλίγων διαλεξόμενον αὐτῷ περὶ ὧν ἀπέσταλτο, ἢ εἰ βούλοιο αὐτὸν ἔλθειν εἰς Ἐπίδαμνον, πέμψαι ὁμήρους εἰς Λυχνηδὸν Σόαν τε τὸν αὐτοῦ στρατηγὸν καὶ Δαγίσθεον, φυλαχθησομένους ἕως ἂν αὐτὸς ἐπανέλθῃ. Ὁ δὲ πέμπει μὲν τούτους, ἐκέλευσε δὲ αὐτοὺς περιμεῖναι ἐν Σκαμπίᾳ καὶ προαποστεῖλαι ἄνδρα, ὃς τὸν Σαβινιανὸν ὁρκώσῃ, ἢ μὴν ἐπανιόντος σώου τοῦ Ἀδαμαντίου καὶ αὐτὸν τοὺς ὁμήρους ἀπαθεῖς ἀποπέμψαι. Ὁ δὲ Σαβινιανὸς οὐκ ἂν ἔφη ὁμείσθαι· οὐδὲ γὰρ ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ ὁμωμοκέναι ἐπ' οὐδενὶ πράγματι, καὶ τὸ πάλαι αὐτῷ δόξαν οὐκ ἂν νῦν καταλύσειν. Καὶ τοῦ Ἀδαμαντίου λέγοντος, ὡς ἀνάγκη συγχωρῆσαι τῷ καιρῷ ἢ ἀπρακτον εἶναι τὴν πρεσβείαν (οὐ γὰρ αὐτὸν ἀπελθεῖν μὴ τι καὶ ἐνέχυρον τοῦ σώματος λαβόντα), οὐδὲν μᾶλλον ἐπέισθη, ἀλλ' ἐκεῖνον μὲν ἔφη εἰδέναι τὸ ἑαυτῷ πρακτέον, αὐτὸν δὲ οὐδὲν ποιήσῃν παρὰ τὸν αὐτοῦ νόμον. Ἐνταῦθα Ἀδαμάντιος καταστάς εἰς ἄπορον, λαβὼν στρατιώτας διακοσίους, δι' ὄχθων τε ἀβάτων καὶ ὁδοῦ

ἀδήλου μὲν τοῖς πολλοῖς, στενῆς δὲ καὶ ἀτρίβοῦς καὶ τότε πρῶτον ἵππους, ὡς ἔλέγετο, δεξαμένης, ἀφ' ἐσπέρας ὁρμήσας καὶ κύκλῳ περιελθὼν ἔρχεται εἰς φρούριον Ἐπιδάμνου πλησίον ἐπὶ λόφου ὑψηλοῦ κείμενον καὶ ἄλλως ἄμαχον, ὃ φάραγξ ὑπέκειτο βαθεῖα, καὶ παρὰ τὴν φάραγγα ποταμὸς βαθὺς ἔρρει. Ἐνταῦθα μεταπέμπεται τὸν Θευδέριχον. Καὶ ὁ μὲν ὑπακούσας ἔρχεται, καὶ τὴν ἄλλην στρατιὰν πόρρῳ καταστήσας σὺν ὀλίγοις ἱππεῦσι πρὸς τὸν ποταμὸν ἀφικνεῖται. Ἀδαμάντιος δὲ κύκλῳ περὶ τὸν λόφον τάζας στρατιώτας, ὅπως μὴ κύκλωσις παρ' ἐκείνου γένηται, ὑποκαταβάς εἰς πέτραν, ἀφ' ἧς ἦν ἀκουστὸν, καὶ κελεύσας ἀκείνῳ τοὺς ἄλλους ἀποπέμψαι, μόνος διελέγετο μόνῳ. Καὶ καταστάς ὁ Θευδέριχος κατηγόρει Ῥωμαίων, ὡς ἐδόκει, δίκαια, λέγων ὅτι « ἐγὼ μὲν ἔξω τῆς ὅλης Θράκης διατρίβειν ἡρούμην, πόρρῳ πρὸς τὴν Σχυθίαν, ὅπου μένων οὔτε ἐνοχλεῖν ἐνόμιζον οὐδένα, ἐτοίμως δὲ βασιλεῖ ὑπακούσσεσθαι ἐντεῦθεν ἐς ὃ τι προστάξειεν. Ὑμεῖς δὲ καλέσαντες ὡς ἐπὶ τὸν πόλεμον τὸν πρὸς Θευδέριχον, πρῶτον μὲν ὑπέσχεσθε τὸν τῆς Θράκης στρατηγὸν μετὰ τῆς δυνάμεως εὐθύς μοι παρέσεσθαι, ὃς οὐδαμοῦ ἐφάνη, ἔπειτα καὶ Κλαύδιον τὸν τοῦ Γοτθικοῦ ταμίαν σὺν τῷ ξενικῷ ἤξειν, ὃν οὐδὲ αὐτὸν εἶδον, τρίτον καὶ ἡγεμόνας ὁδῶν μοι δεδώκατε, οἱ τὰς εὐπορωτέρας τῶν ὁδῶν ἐάσαντες τὰς εἰς τοὺς πολεμίους φερούσας ἀπήγαγον δι' ὀρθίας ἀτραποῦ καὶ κρημνῶν ἀμφιρρόπων, ἐν οἷς παρὰ μικρὸν ἤλθον, σὺν ἱππεῦσί τε ἰὼν, ὡς εἰκὸς, καὶ ἀμάξαις καὶ στρατοπέδων κατασκευῇ, ἐπιθεμένων ἡμῖν ἄφνω τῶν πολεμίων ἅμα τῷ ἐμῷ πλήθει παντὶ

quem Christiani presbyterum vocant, qui tuto Adamantium ad barbarum accedere fide sua interposita iuberet, advenerat. Quem Sabinianus et Adamantius secum ducentes protinus discedunt et Lychnidum veniunt. Erat hæc urbs jam olim opulenta et divitiis abundans : cujus magistratus et alii cives obviam illis prodierunt, et eos in eam introduxerunt. Hinc Adamantius denuo Epidamnum mittit, petitque ut Theuderichus ad se circa Lychnidum cum paucis veniret, et de rebus, de quibus ad eum missus erat, secum colloqueretur, aut si illi videretur, ipsum Epidamnum accessurum, modo Soam, ipsius ducem, et Dagistheum obsides Lychnidum mitteret, qui illic asservarentur, dum salvus et incolumis remitteretur. Hos quidem barbarus mittit, sed Scampiæ subsistere et hominem ad Sabinianum præmittere jussit, qui Sabinianum jurejurando adigere, si salvus et incolumis Adamantius rediret, se quoque salvos et incolumes obsides dimissurum. Sed Sabinianus negavit se juraturum. Nec enim ulla de re antea se jurasse, neque opinionem apud animum suum a tam longo tempore inverteratam depositurum. Quum Adamantius diceret, necesse esse tempori cedere aut legationem irritam fore : nec enim se profecturum, nisi prius aliquod vitæ et salutis suæ pignus accepisset : Sabinianus tamen nihil movebatur. Et illum quidem ait scire, quid sibi facto opus sit, se quidem nihil quicquam contra legem, quam colat, commissurum. Hic quum Adamantius in dubio hæreret, assumptis ducentis militibus, per ripas inaccessas et viam multis incognitam ne-

que antea initam, et quæ tunc primum equites admisisse dicitur, sub vesperam profectus circumeundo pervenit ad castellum Epidamno proximum, in prærupto tumultu situm, cui suberat fossa profunda, in quam altus fluvius influebat. Illuc Theuderichus arcessivit; et ille quidem obtemperans venit, et instructo longe a tergo cetero exercitu, cum paucis equitibus ad fluvium accessit. Adamantius autem, ne ullæ insidiæ tentarentur, undique in orbem circa collem milites collocavit, et descendens in saxum, unde exaudiri posset, et jubens barbarum omnes alios dimittere, solus cum solo est collocutus. Hic quum Theuderichus constitisset Romanos jure, ut videbatur, accusat. « Ego quidem, » inquit, « extra Thraciæ fines Scythiam versus vitam transigere constitueram. Hic mihi manenti et imperatori in omnibus obtemperare parato neminem vexare in mentem veniebat. Vos me ad bellum contra Theuderichum, Triarii filium, evocastis, et primum quidem Thraciæ ducem cum exercitu mihi præsto futurum promisistis : is nullibi gentium apparuit : deinde Claudium, procuratorem stipendii Gothici, cum extero milite adventurum, quem ipsum quoque nusquam vidi. Tertio mihi viarum duces dedistis, qui, tutis et expeditis omissis, per eas, quæ ad hostem ferebant, per prærupta et præcipitia loca me deduxerunt, in quibus parum abfuit, quum cum equitibus et curribus et reliquo castorum apparatu iter facerem et hostes in me derepente irruerent, quin cum toto exercitu meo funditus interirem. Ex quo necessariam cum illis pactionem facere sum coactus,

ἀπολέσθαι καθάπαξ. Ἐνταῦθα ἀναγκαίαν ἐβιάσθην σύμβασιν πρὸς αὐτοὺς ποιήσασθαι· οἷς χρή πολλὴν χάριν ἔχειν, ὅτι ὑφ' ὑμῶν προδοθέντα δυνάμενοι καὶ διαφθεῖραι διέσωσάν γε ὁμῶς. » Ἀδαμάντιος δὲ τῶν τοῦ βασιλέως τιμῶν αὐτὸν ἀνεμίμνησκε, καὶ ὅτι πατρίκιον καὶ στρατηγὸν ποιήσας, ἃ τοῖς πλεῖστα καμοῦσι παρὰ Ῥωμαίοις γέρα ἐστὶ, καὶ τῶν ἄλλων δωρεῶν καὶ πλούτου ἐνέπλησεν, ἀνθ' ὧν ἔδει μηδέποτε πρὸς αὐτὸν ἄλλως πως ἢ πρὸς πατέρα φρονεῖν τε καὶ διατίθεσθαι. Καὶ τὰ τῶν παρ' αὐτοῦ ἐγκλήσεων (ἦν γὰρ οἶμαι ἀληθῆ) διακρούεσθαι ἐπειρᾶτο. Καὶ ὅτι οὐκ ἀνεκτὰ ποιήσειεν ἐν πρεσβείας ἐλπίδι καταλαβὼν τὰ Ῥωμαίων, οἳ καὶ ἀποκεκλεισμένον ἐν Θράκῃ ἔχοντες ὄρεσι καὶ ποταμοῖς καὶ περιβολῇ στρατοπέδων, ὁμῶς συνεχώρησαν ἐκόντες διεξελθεῖν· οὐ γὰρ ἂν μὴ βουλομένων αὐτὸν ἐκείθεν κινήθῃναι, οὐδὲ εἰ δεκαπλασίαν εἶχε δύναμιν τῆς παρούσης. Νῦν τε συμβουλεύειν αὐτῷ μετριώτερον ἑαυτὸν τῷ βασιλεῖ παρέχειν· οὐ γὰρ ἂν δυνήθῃναι τὴν Ῥωμαίων εἰς τέλος ὑπερβάλλειν χεῖρα πανταχόθεν ἐφεστηκότων. Δεῖν οὖν, εἰ αὐτῷ πείθοιτο, ἐκλιπεῖν μὲν τὴν Ἡπειρον καὶ τὰς αὐτόθι πόλεις (οὐδενὶ γὰρ εἶναι φορητὸν πόλεις οὕτω μεγάλας, τῶν οἰκητόρων ἐκβλήθέντων, ὑπ' αὐτοῦ κατέχεσθαι), ἐλθεῖν δὲ εἰς τὴν Δαρδανίαν, ἐν ἣ ἡ χώραν εἶναι πολλὴν παρὰ τὰ οἰκούμενα, καλὴν μὲν καὶ εὐγειον, ἐνδεᾶ δὲ οἰκητόρων, ἣν δύναται γεωργῶν ἐν πᾶσιν ἀφθόνοις αὐτοῦ τὴν στρατιὰν διάγειν. Ὁ δὲ Θευδέρικος αὐτὸς μὲν ἐπώμνυε ταῦτα βούλεσθαι, οὐ μέντοι ἀνέξεσθαι αὐτοῦ τὸ πλῆθος, πολλὰ

μὲν προτεταλαιπωρηκὸς, μόλις δὲ ἀναπαύσεως νῦν ἐπιλαβόμενον· οὐς οὐ δύνασθαι μήπω ἀναπνεύσαντας ἄγειν μακρὰν οὕτω πορείαν. Ἀλλὰ νῦν μὲν αὐτοὺς ἔαν αὐτοῦ ἐπιχειμάσαι, μήτε πρόσω χωροῦντας [ῶν] ἔχουσι πόλεων, μήτε ἐπιφθείροντας· συνθέμενον δὲ περὶ πάντων ἐπὶ τούτοις ἅμα τῷ ἥρι πέμψαι τὸν ἄζοντα ἐπὶ τὴν Δαρδανίαν ἐνθως (ἐπιεικῶς N., ἐτοίμως B.; ἀσμένως?) ἐπακολουθήσοντας. Ἐλεγε δὲ, ὡς ἑτοιμος εἴη τὴν αὐτοῦ κατασκευὴν καὶ τὸ ἄμαχον πλῆθος καταθέμενος ἐν πόλει, ἣ βούλοιτο βασιλεὺς, καὶ ὁμήρους παρασχὼν τῆς ἀπάσης πίστεως τὴν τε μητέρα καὶ ἀδελφὴν, μετὰ ἐξακισχιλίων τῶν μάλιστα μαχίμων ἐλθεῖν ὡς τάχιστα ἐς Θράκην· καὶ ὑπισχνεῖσθαι σὺν τούτοις καὶ τοῖς Ἰλλυριοῖς στρατιώταις καὶ ἄλλοις, ὁπόσους ἂν βασιλεὺς ἀποστείλῃ, τοὺς ἐν τῇ Θράκῃ Γότθους ἀναλώσειν ἅπαντας, ἐφ' ᾧ τε, εἰ τοῦτο ποιήσοι, αὐτὸν τε ἀντὶ Θευδερίχου στρατηγὸν γενέσθαι, καὶ εἰσδεχθῆναι εἰς τὴν πόλιν τὸν Ῥωμαϊκὸν πολιτεύσοντα τρόπον· ἑτοιμος δὲ, εἰ προστάξειε βασιλεὺς, καὶ εἰς Δαλματίαν ἀπελθεῖν, ὡς Νέπωτα κατὰζων. Ἀδαμάντιος δὲ οὐκ ἔφη κύριος εἶναι οὐδὲν αὐτῷ συνθέσθαι μένοντι ἐν τῇ χώρᾳ, ἀλλὰ δεῖν βασιλέα πρῶτον περὶ τούτων πείθεσθαι. Ἀνοίσειν οὖν ἐκεῖνω, καὶ αὐτὸς ἐπιμενεῖν, ἕως τὴν τοῦ κρατοῦντος διαπύθηται γνώμην. Ἐπὶ τούτοις διελύθησαν ἀπ' ἀλλήλων. Ἐν ὅσῳ δὲ Ἀδαμάντιος ἀμφὶ ταῦτα ἦν, συνεληλύθει μὲν πολλὰ τῶν ταγμάτων εἰς τὴν Λυχνηδὸν κατὰ τὴν τοῦ στρατηγοῦ ἀγγελίαν, λέγει δὲ τις τῷ Σαβινιανῷ, ὡς οἱ βάρβαροι καταφρο-

quibus magnam gratiam habere oportet, quod me, a vobis proditum, quum occidere possent, tamen servarunt. » Ad hæc Adamantius illi in memoriam revocavit, quibus illum imperator honoribus affecisset, ut patricium et ducem creasset, quæ essent apud Romanos præmia his, qui strenuam rei publicæ navaverint operam, constituta amplissima, ut eum multis donis et muneribus cumulasset, pro quibus decuerat imperatorem haud secus, quam patrem, colere et revereri. Ceterum ea, de quibus imperatorem insimulabat (et erant opinor vera), diluere et refutare conatus est. Sane minime toleranda commisisse, qui per speciem legationis Romani imperii partem invaserit et occuparit, præsertim quum illi, tametsi copiæ ejus in Thracia montibus et fluviis inclusæ et militum manu septæ tenerentur, tamen libere exire concesserint. Etenim si noluisent et restitissent, etiamsi ejus copiæ decies numero superassent eas quas nunc haberet, nunquam tamen inde pedem referre potuissent. Nunc igitur se illi suadere, ut se summissius erga imperatorem gerat. Nec enim tandem in ejus potestate fore Romanorum, qui illi undique imminerent, manus effugere. Oportere igitur, si se audiat, Epiro et ejus regionis urbibus cedere. Nec enim ullo modo ferendum, tam magnas urbes, expulsis incolis, eum tenere. Abeat igitur in Dardaniam, ubi regio sit præter eam, quæ habitetur, ampla, amœna et fertilis, quæ incolis indigeat; quam si colat, omnium rerum abundantia exercitum suum alere et sustentare posse. Theuderichus jurejurando affirmavit, id quidem sibi cordi esse:

sed exercitum suum reluctaturum esse, qui tot mala perpessus, vix nunc quiete frueretur. Fieri enim non posse ut milites, nondum a laboribus respirantes, tantum itineris ducerentur. Sed oportere ipsos sinere in his locis hiemare ea conditione, ut non ultra in tentandis urbibus aliis, quam quas haberent, aut populationibus faciendis progredierentur. Quibus ita compositis, ab imperatore petiit ut ineunte vere virum, qui eos in Dardaniam deduceret, mitteret; ipsos enim libenter secuturos esse. Addidit, se omnem suum apparatus bellicum et omnem imbellem turbam paratum esse in ea urbe, quam imperator præscripserit, relinquere. Quin, matre quoque et sorore ad fidem confirmandam obsidibus datis, se ipsum Thraciam cum sex hominum fortissimorum millibus quam celerrime petiturum. Cum his et Illyricis militibus et aliis, quos imperatori mittere placuerit, se tota Thracia Gothos exterminaturum polliceri. Quæ si exsecutus fuerit, petere, ut dux loco Theuderichi creetur, et civitate donetur et Romanorum more rem publicam sibi administrare liceat. Imo si imperator jussit, paratum esse et in Dalmatiam ire, ut inde Nepotem reducat. Adamantius respondit, non sibi mandatum quicquam cum illo pacisci, quamdiu in ea regione maneret; imperatori hæc omnia esse probanda. Quare se illi hæc relaturum, et exspectaturum esse, dum ejus sententiam compererit. Post hæc discesserunt. Interea dum hæc gerebat Adamantius, complures milites Lychnidum ad edictum ducis convenerant, et ad officium redierant. Quo tempore nescio quis Sabiniano nuntiavit, barbaros

νήσαντες σχολαίτερον κατίασιν ἀπὸ τῆς Κανδαβείας, οἱ τε σκευοφόροι αὐτῶν καὶ τῶν ἀμαξῶν αἱ πλείους καὶ οἱ ἐπὶ τῆς οὐραγίας, ἐν οἷς καὶ Θεοδίδμουδος ἦν ὁ τοῦ Θεοδερίχου ἀδελφός, καὶ ἡ μήτηρ ἡ τούτων, καὶ ὅτι ἔστιν ἐλπίς τῶν πλειόνων κρατήσειν. Ὁ δὲ τό τε ἱππικὸν μεθ' ἑαυτοῦ συντάξας καὶ πεζοὺς οὐκ ὀλίγους κύκλῳ διὰ τῶν ὁρῶν περιπέμψας καὶ προειπὼν ὁπότε δεῖ καὶ πόθεν ἐκφανῆναι, δειπνήσας καὶ ἀναλαβὼν τὸ στράτευμα ἀφ' ἐσπέρας ἐχώρει. Καὶ ἅμα τῇ ἡμέρᾳ αὐτοῖς ἐπιτίθεται ἤδη πορευομένοις. Καὶ ὁ μὲν Θεοδίδμουδος καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ, ὡς εἶδον τὴν ἔφοδον, ταχὺ διεκπεσόντες ὑπέφυγον εἰς τὸ πεδίον, καὶ τὴν γέφυραν, καθ' ἣν ὑπερέβησαν, εὐθέως ἀνελόντες (ἀναλύοντες Nieb.), ἡ φάραγγι βαθείᾳ ἐπέzeugτο, μέσης οὐσῆς τῆς ὁδοῦ, τὴν δίωξιν ἐκείνοις ἐπὶ τοὺς καταθάντας ἐποίησαν ἄπορον, καὶ μέντοι καὶ τοῖς ἑαυτῶν ἀδύνατον τὴν φυγὴν, ὥστε πρὸς ἀπόνοιαν ὀλίγοι ὄντες ὁμόσε τοῖς ἱππεῦσιν ἐχώρουν. Ὡς δὲ ὑπὲρ κεφαλῆς οἱ πεζοὶ ἐφάνησαν κατὰ τὸ συγκεῖμενον, οὕτω διетράποντο, καὶ οἱ μὲν εἰς τοὺς ἱππεῖς, οἱ δὲ εἰς τοὺς ὀπλίτας ἐμπίπτοντες ἔθνησκον. Καὶ τὰς ἀμάξας αὐτῶν λαβὼν Σαβινιανός, οὐσας ὡς δισχιλίαις, αἰχμαλώτους τε πλείους ἢ πεντακισχιλίους καὶ λείαν οὐκ ὀλίγην, τινὰς δὲ τῶν ἀμαξῶν καὶ κατακάυσας ἐν τῷ ὄρει, ἃς ἦν ἔργον ἐλκύσαι διὰ κρημνῶν τοσούτων, ἐς τὴν Λυχνηδὸν ἀφικνεῖται. Καὶ εὕρισκει Ἀδαμάντιον ἐκ τῆς πρὸς Θεοδερίχον συνουσίας ἐπανελθόντα· οὐ γάρ πω Θεοδερίχος ἐπέπυστο οὐδὲν τῶν ὑπὸ Σαβινιανοῦ ἐν τῷ ὄρει πραχθέντων. Τοὺς μὲν οὖν αἰχμαλώτους τοὺς μὲν εὖ γεγονότας ἐν φυλακῇ ποιεῖται, τοὺς δὲ ἄλλους μετὰ τῆς λείας διέδωκε τοῖς στρατιώταις. Ἀ-

μάξας μέντοι πολλὰς κελεύσας ταῖς πόλεσι πρὸς τὰς τοῦ στρατοπέδου κατασκευάσαι χρεῖας, ὡς ἐλήφθησαν αὐταί, ἀπεῖπε ταῖς πόλεσι μηδὲν ἐνοχλεῖσθαι, ὡς τὰς ἀρκούσας ἔχων. Μετὰ δὲ ταῦτα γράφει μὲν Ἀδαμάντιος τῷ βασιλεῖ, ὡς ὑπέσχετο, τὰ πρὸς Θεοδερίχον αὐτῷ διειλεγμένα· γράφει δὲ καὶ Σαβινιανός καὶ Ἰωάννης ὁ ὑπαρχος τὰ γεγενημένα ἐπὶ μεῖζον ὀγκοῦντες καὶ λέγοντες, μὴ χρῆναί τι τῷ βαρβάρῳ συνθέσθαι, ὡς ἐλπίδος οὐσῆς ἢ κατὰ κράτος αὐτὸν ἐξελάσειν τῆς χώρας ἢ αὐτοῦ μένοντα κατατρίψειν. Ταῦτα δεξάμενος βασιλεὺς καὶ νομίσας, πόλεμον εἰρήνης αἰσχυρὰς εἶναι βελτίῳ, πέμψας ἀνεκάλεσε τὸν πρεσβευτὴν, κελεύσας μηδὲν ἔτι πρὸς ἐκεῖνον συνθέσθαι, ἀλλ' εἰπεῖν Σαβινιανῷ καὶ Γέντονι, Γότθῳ μὲν ὄντι ἀνδρὶ, γυναῖκα δὲ Ῥωμαίων τῶν περὶ τὴν Ἑπειρον γεγαμηκότι καὶ δύναμιν ἔχοντι, ἔχεσθαι τοῦ πολέμου πάσῃ χειρὶ, ὡς οὐδὲν βασιλέως πρὸς ἐκείνους συνθησομένου. Καὶ συγκαλέσας τοὺς στρατιώτας ὁ Ἀδαμάντιος ἐπήνεσεν αὐτοὺς τῆς προθυμίας, καὶ ἐκέλευσε γενναίως, ὥσπερ πάτριον αὐτοῖς, ἔχεσθαι τῶν πραγμάτων, καὶ τὸ ἐκ βασιλέως ἐπανεγνώ πρόσταγμα. Ταῖς τ' ἐλπίσιν αὐτοὺς μετεώρους ποιήσας, ὡς βασιλέως αἰεὶ πᾶσι τὴν προθυμίαν οὐκ ἄκαρπον ἐῶντος, εὐφημίας ἔτυχε καὶ μετὰ τιμῆς παρεπέμφθη. Καὶ ὁ μὲν ἀπηλλάγη μηδὲν πλέον ποιήσας.

19. (an. 479.)

Ibid. p. 86. 87 : Ὅτι ἐπὶ Ζήνωνος τοῦ βασιλέως στάσεως γενομένης παρὰ Μαρκιανοῦ καὶ ἄλλων τινῶν, Θεοδερίχος ὁ Τριαρίου μαθὼν τὰ γεγονότα, καὶ ὑπο-

securos soluto agmine a Candavia descendere, cum his impedimenta et plerosque currus, et extremum exercitus agmen, in quo Theudemundus, Theuderichi frater, et mater eorum versaretur. Spem esse horum maxima parte potiundi. Sabinianus equites, quos habebat, certo loco disposuit, et pedites non paucos per montem, quem circum-eundo superarent, immisit, tum, quando et ubi apparere oporteret, praemonuit. Ut coenaverat, cum exercitu suo sub vesperam movet, et prima luce hostium agmen invadit. Theudimundus autem et ejus mater, ut in se impetum fieri viderunt, celeriter in planitiem elapsi, et pontem, cui suberat fossa ingenti profunditate, transgressi sunt, quo dissoluto persecutionem eorum, qui in alteram ripam pervenerant, hostibus intercluserunt; reliquis autem suorum a ponte exclusis fugam impeditam reddiderunt. At illi praee desperatione, quum pauci essent, in Romanos equites irruerunt, sed ubi Romanorum pedites ex composito proruperunt, ita hostes terga verterunt, ut partim in equites, partim in pedites inciderent et trucidarentur. Sabinianus curruum duo, captivorum plus quam quinque millia, cepit, et non parum praedae. Curribus tamen aliquot, quos difficile fuisset per tot praerupta loca agere, in monte incensis, Lychnidum revertitur: hic Adamantium reperit, qui a colloquio cum Theudericho redierat. Nondum enim Theuderichus, quae in monte a Sabiniano gesta erant, cognoverat. Captivorum autem nobiliores custodiae tradidit, reliquos militibus cum

praeda distribuit. Et quum non multo ante per civitates ad usum exercitus currus praeparandos imperasset, ut istis est potitus, vetuit civitates amplius de curribus laborare, quia quod satis erat habebat. His ita gestis, scribit Adamantius imperatori, ut Theudericho promiserat, sermones, quos cum eo habuerat. Scribunt et Sabinianus et Joannes praefectus res a se gestas, et omnia in majus extollentes, suadebant, ut pacem cum barbaro non faceret. Spem enim esse vi eum regione depelli, aut si manserit, opprimi posse. Haec ubi imperator rescivit, bellum turpi pace potius ducens, misit qui legatum redire, neque quicquam rei amplius cum barbaro contrahere juberet, sed verbis suis Sabiniano diceret et Gentoni (is erat vir Gothus, et mulieri Romanae in Epiro nupserat, et copias ducebat), ut cum omnibus copiis quae ipsis adessent, bellum gererent; nec enim sibi ulla in re cum barbaro convenire. Adamantius vero, convocatis militibus, eorum fortitudinem laudavit, et ut fortes esse pergerent, ut mos patrius ferret, hortatus est. Tum imperatoris mandatum illis recitavit, et in magnas spes eos erexit, imperatorem fortitudinem et navitatem eorum non sine magnis praemiis esse praetermissurum. Haec illum magno cum plausu locutum honorifice milites prosecuti sunt. Et sic quidem, legatione laud feliciter peracta, discessit.

19.

Zenone imperante Marcianus et alii nonnulli seditionem moverunt. Ubi ea res ad Theuderichum Triarii fil. est de-

λαβὼν καιρὸν νῦν αὐτῷ παρεστάναι τῇ πόλει ἐπιθέσθαι καὶ τῷ βασιλεῖ αὐτῷ, πᾶν εὐθὺς ἀναστήσας τὸ βαρβαρικὸν ἦκε, δῆθεν μὲν ὡς βουλόμενος αὐτῷ τε τῷ βασιλεῖ καὶ τῇ πόλει ἀμῦναι, πρόδηλος δὲ ὢν πᾶσιν ἐφ' ὅτῳ ἡπείγετο. Βασιλεὺς δὲ ἀκούσας ἱππέα ἐξέπεμψε καὶ βασιλεία γραμματα, τῆς μὲν προθυμίας αὐτὸν ἐπαινῶν, κελεύων δὲ ἀπελθεῖν, ὡς οὐκέτι οὔσης χρείας, μὴ μόλις καταστᾶσαν ἐκ τοιούτου σάλου τὴν πόλιν αὐθις εἰς ὑπόνοιαν ἐμβαλόντες ἑτέραν τὸ θορυβεῖσθαι φιλοῦν εἰς χεῖρω καὶ μείζονα ἐκταράζωσι στάσιν. Ὁ δὲ αὐτὸς μὲν ἔφη τῷ βασιλεῖ πείθεσθαι, τὸ δὲ πλῆθος οὐκέτι δύνασθαι ἀναστρέφειν, τοσοῦτόν τε συλλεγὲν καὶ μέρος τι οὐ βραχὺ διαναπαύων (λίαν ἀπειθές conj. Nieb.). Ὑπὲρ τε γὰρ τειχῶν οὐδένα ἐνόμιζεν αὐτῷ ἀντιστήσεσθαι, μήτε ἐπάλξεως μηδεμιᾶς μήτε πύργου ἐστῶτος, καὶ εἰσελθόντι πάντα τὸν δῆμον προσέσεσθαι τῇ τῶν Ἰσαύρων ἀπεχθεία. Ἄ δὲ καὶ φοβούμενος Ζήνων ἐκπέμπει Πελάγιον χρήματα ἔχοντα πολλὰ, τὰ μὲν αὐτῷ Θεουδερῖχῳ, τὰ δὲ καὶ τῷ Γοθικῷ τῷ παντὶ διδόασιν (διδόναι Nieb.), καὶ ἄλλας ὑποσχέσεις δωρεῶν οὐκ ὀλίγας. Ἐλθὼν δὲ Πελάγιος καὶ τὰ μὲν ἀπειλήσας, τὰ δὲ ὑποσχόμενος, τὰ δὲ καὶ τοῖς χρήμασιν οὐκ ὀλίγοις οὔσι τὸ φύσει φιλόργυρον τοῦ τρόπου μετελθὼν, διαπέμπει. Καὶ ἔδοξε δὴ τοῦτο τοῦ φόβου τοῦ πλείονος ἀναφέρειν τὴν πόλιν. Οὐδὲν γὰρ ἦν ἐλπίζειν εἰσιόντος ἢ πόλεμόν τε ἔνδον καὶ τοῦ παντός ἐμπρησιν. Οὐδὲ γὰρ οἱ Ἰσαυροὶ ἀπλῶς ἀναχωρῆσαι βιαζόμενοι ἐπενόουν, ἀλλὰ κοντοὺς ὑψηλοὺς προπαρασκευάσαντες, λίνον ἐπ' ἄκροις αὐτοῖς προσδήσαντες καὶ θεῖον, πολλοὺς εἶχον ἐτοίμους, εἴ ποτε βιασθεῖεν, ἀπασαν ὑφάψαι

τὴν πόλιν. Καὶ ὁ μὲν Θεουδερῖχος οὕτως ἀπεχώρησε. Τοὺς δὲ περὶ Προκόπιον καὶ Βούσαλβον πολλάκις ἀποστέλλων παρὰ Θεουδερῖχου ἐξήτει, ἔνδειγμα τῆς εὐνοίας καὶ εὐπειθείας αὐτὸν τοῦτο ἀξίων παρασχέσθαι. Ὁ δὲ πάντα μὲν ἔλεγε πείθεσθαι τῷ βασιλεῖ, μὴ μέντοι ὅσιον Γόθοις, ὥσπερ οὐδὲ ἄλλοις ἀνθρώποις, ἰκέτας καὶ σωτηρίας δεομένους ἀνθρώπους τοῖς λαθεῖν βουλομένοις ἐκδιδόναι προχείρως. Ἐὰν οὖν αὐτοὺς ἡξίου, μηδενὶ πλὴν ἢ ὅσα ζῇν ὀχληροὺς ἐσομένους. Καὶ οἱ μὲν οὕτω βραχὺ τι γήδιον νεμόμενοι παρὰ Θεουδερῖχῳ διῆγον.

Fragmenta 18 et 19 in Exc. De legat. Rom. primo et secundo loco legebantur, quum loco postremo essent collocandæ. Hoc enim flagitat tum rerum ordo chronologicus, tum series narrationis, qualem e Malcho enotavit Photius. Igitur ab initio Excerptorum ad finem hæc revocavimus. De rebus adi Tillemontium VI, p. 493 sqq.

20.

Suidas : Παμπρέπιος. Οὗτος μέγα παρὰ Ζήνωνι ἐδυνήθη· γένος μὲν ὢν Θηβαῖος τῶν κατὰ τὴν Αἴγυπτον, φύσει δὲ πρὸς ἅπαντα δεξιᾷ χρησάμενος, ἔρχεται εἰς Ἀθήνας, καὶ παρὰ τῆς πόλεως γραμματικὸς αἵρεθεὶς, συχνά τε ἐπαίδευσεν ἔτη, καὶ ἐπαιδεύθη ὁμοῦ ὅσα ἦν σοφώτερα ὑπὸ τῷ μεγάλῳ Πρόκλῳ. Διαβολῆς δὲ αὐτῷ πρὸς Θεαγένην τινὰ τῶν ἐκεῖ γενομένων (ἐλλογίμων conj. Bernh.) συστάσης, ὑβρισθεὶς ὑπ' ἐκείνου καὶ μείζονος ἢ ἐχρῆν διδάσκαλον ὑπ' αὐτοῦ πειραθεὶς σκευωρίας, ἦλθεν εἰς Βυζάντιον, τὰ μὲν ἄλλα

lata, sibi oblatam occasionem urbem et imperatorem ipsum adoriendi existimans, magnam barbarorum manum coegit, simulans se ad imperatorem et urbem a periculo liberandum accedere; sed manifestum erat omnibus, qua de causa accurreret. Itaque imperator, ubi hoc audivit, ad eum cum litteris regis equitem mittit, animum et voluntatem erga se laudat, sed jubet eum recedere, quia illo non amplius sibi opus esset, ne civitatem vix a tanto aestu liberatam homines novarum rerum cupidi in aliam perturbationem et suspicionem conjicerent, et longe perniciosiorem et majorem priore excitarent seditionem. Ille vero respondit, se imperatori obsecuturum, neque tamen posse exercitum reducere tantum et maximam partem dicto suo parum audientem. Sperabat enim, neminem, qui resisteret pro mœnibus, quæ nullo propugnaculo aut turre munita erant, sibi occurrurum, et ad se in urbem ingredientem omnem popularem turbam defecturam propter odium quo Isauros prosequeretur. Idem Zeno veritus mittit Pelagium cum multis pecuniis, quas partim Theudericho, partim Gothis in universum divideret, et qui alia non parva munera se daturum sponderet. Itaque ut Pelagius venit, partim minis, partim promissis, partim ingentibus pecuniis barbaros, insitam eorum avaritiam adortus, ad recedendum commovit. Ex quo existimatus est non parvo metu civitatem levasse. Nam Theudericho in civitatem introducto, nihil aliud, quam bellum intestinum et universum incendium, expectare

oportebat. Statutum enim apud animum suum Isauri habebant, si vi cogerentur, haud placide urbe cedere. Itaque contos prægrandes præparaverant, quorum in extrema parte linum cum sulphure alligaverant, et si sibi vis inferretur, multorum auxilio, quos sibi consociaverant, urbem incendio cremare constituerant. Et ita Theuderichus discessit. Procopium (Marciani filium) vero et Busalbus sæpius a Theudericho sibi tradi petebat, ut in hoc suam erga se benevolentiam et obsequium declararet. Sed ille respondit, se quidem in omnibus dicto audientem fore imperatori, tamen nefas esse Gothis, sicut et ceteris mortalibus, supplices et eos, qui salutem precentur, his, qui eos comprehendere velint, prodere. Eos igitur ut omitteret, orabat, præsertim quum nulla re, nisi quod viverent, essent molesti futuri. Et illi quidem apud Theuderichum, quod reliquum vitæ fuit, modicum agrum colentes, transegerunt.

20.

Pamprepius. Hic apud Zenonem multum potuit. Genere Thebæus Ægyptius ingenioque præditus ad omnia apto. Venit Athenas, et a civitate delectus grammaticus, multos ibi docuit annos: simul autem sub magno Proclo eruditus est in omnibus reconditæ sapientiæ partibus. Quum autem a calumniatoribus apud Theagenem illius loci magistratum delatus et gravius quam magistrum deceret exagitatus fuisset, Byzantium venit. Et cetera quidem bonum et probum se præbebat, sed, ut in urbe, in qua omnes Christiani

ἀγαθὸς καὶ χρηστὸς φαινόμενος, ὡς δὲ ἐν Χριστιανοῦς πάντας ἐχούσῃ πόλει, τὸ Ἑλληνικὸν αὐτοῦ τῆς θρησκείας οὐκ ἔχον ὑπόκρισιν, ἀλλὰ μετὰ παρρησίας προδήλως δεικνύμενον, εἰς τὴν τοῦ καὶ ἕτερα τῆς ἀρρήτου σοφίας εἰδέναι ὑπόνοιαν ἦγε. Συσταθέντα δὲ αὐτὸν ὁ Ἰλλους ἠδέως δέχεται. Καί τι καὶ δημοσίᾳ ποίημα ἀναγνόντα λαμπρῶς τε ἐτίμησε, καὶ σύνταξιν ἔδωκε, τὴν μὲν αὐτὸς ἰδίᾳ, τὴν δὲ ὡς διδασκάλῳ καὶ ἐκ τοῦ δημοσίου. Καὶ ἀπελθόντος δὲ αὐτοῦ ἐπὶ τὴν Ἰσαυρίαν, οἱ βασκαίνοντες αὐτῷ συνθέντες διαβολὴν, τὴν τε ἐκ τῆς θρησκείας, καὶ ὅτι μαγγανέοι καὶ μαντεύοιτο τῷ Ἰλλῳ κατὰ τοῦ βασιλέως, πείθουσι τὸν Ζήνωνα καὶ τὴν Βηρίναν τότε μέγιστα δυναμένην τῆς πόλεως ἐκπέμψαι. Καὶ ὁ μὲν ἐς Πέργαμον ἔρχεται τῆς Μυσίας. Ἰλλους δὲ πυθόμενος, κατὰ τὴν αὐτοῦ πρόφασιν ἐληλάσθαι τὸν ἄνδρα, πέμψας ἀναλαμβάνει αὐτὸν ἐς Ἰσαυρίαν, καὶ σύμβουλόν τε αὐτὸν καὶ σύνοικον ποιεῖται, καὶ (ἦν γὰρ πολιτικῆς συνέσεως ἔμπλεως) τὰ τῆς ἀρχῆς αὐτῷ, πρὸς ἃ μὴ σχολὴν ἦγε, διοικεῖν ἐπέτρεπεν, ἐλθὼν τε ἐς Βυζάντιον συμπαρέλαβεν αὐτόν. Καὶ ὅτε ἐγένετο ἡ Μαρκιανοῦ σύστασις, ἀποροῦντα τὸν Ἰλλουν αὐτὸς ἐπεθάρσυνε. Καὶ τοσοῦτόν γε εἰπὼν, ὅτι « τὰ τῆς προνοίας μεθ' ἡμῶν ἐστι τεταγμένα, » παρέσχεν ὑποψίαν τοῖς τότε ὑπακούσασιν, ὡς ἔκ τινος ἀδῆλου ταῦτα θειάζοι προγνώσεως. Καὶ ἐκθάντος, ὥσπερ δὴ καὶ ἐξέβη, τοῦ τέλους, πρὸς τὴν τύχην τὸν ἐκείνου λόγον συμβάλλοντες, αὐτὸν πάντων αἴτιον (οἷα φιλεῖ ὁμιλος) μόνον ὑπελάμβανον τῶν παραδόξως αὐτοῖς ἀποθαίνειν δοκούντων. Οὕτω μὲν οἱ σώφρονες περὶ αὐτοῦ εἶκαζον. Εἰ δέ τι καὶ ἄλλο ἦν, οὔτε ἰσχυρῶς ἀνελεῖν ἔχω, οὔτε πείθεσθαι· ἀλλ' ὁμοίως καὶ μέγα καὶ ἐλάχιστον αὐτῷ πρῶτον ἀνεκοινοῦτο. Καὶ τότε τοίνυν λαβὼν αὐτόν, εἰς Νίκαιαν ἦκε χειμάσων, εἴτε τὴν ἐκ τοῦ δήμου δυσχέρειαν ἐκκλίνων, εἴτε ἐπὶ ταῖς σφαγαῖς τὸν ἔχοντα τὴν πόλιν ἐκτρέπεσθαι δαίμονα πρὸς ὀλίγον ἐθέλων.

Locum hunc a Malcho petitum esse patet e Suida v. Συντάξεις, ubi hæc : Καὶ Μάλχος· « Τῶν συντάξεων στερηθέντες πολλάκις οἱ στρατιῶται καὶ παρακοπτόμενοι τῆς τροφῆς τῆς συνήθους ἐς ἀπόνοιαν ἦλθον. » Καὶ αὖθις Μάλχος· « Ὁ δὲ τὸν Παμπρέπιον λαμπρῶς τε ἐτίμησε καὶ σύνταξιν ἔδωκε. » De Pamproprio cf. Candidus ap. Phot. cod. 78, Damascius ap. Phot. cod. 242 et quæ sequuntur apud Suidam l. l. et v. Σαλούστιος, ex eodem Damascio, ut videtur, excerpta. Tillemont. l. l. p. 507 sqq. 513. 521. Patria viri fuit Panopolis in Thebaide. Suidas : Παμπρέπιος Πανοπολίτης, ἐπὼν ποιητῆς, ἀκμάσας κατὰ Ζήωνα τὸν βασιλέα. Ἐγραψεν (inseuerim καὶ) Ἐτυμολογιῶν ἀπόδοσιν, Ἰσαυρικὰ καταλογάδην. Utrumque scriptum prosaicum fuisse puto. Bernhardyus τὰ Ἰσαυρικὰ sermone ligato, Etymologias soluto scripta censet.

21.

Idem v. Ἐπετίμα, ἐπηύξει τὴν τιμὴν. « Οἱ δὲ κερδαίνειν οἰόμενοι ἐπετίμων ὡς λιμώττοντι τὸν σῖτον. Ὁ δὲ οὐδὲν ἤττον ἡγόραζε. » Μάλχος φησίν.

Idem : Λέπρα, εἶδος νόσου. Μάλχος. « Λέπρα δὲ ἐπῆνθει τῷ προσώπῳ αὐτοῦ. »

Idem : Ἀμαξιτόν, ὁδὸν δημοσίαν. Μάλχος· « ἡ δὲ εἰσβολὴ κτλ. Quæ verba non Malchi, sed Xenophontis Anab. I, 2, 21 sunt. Malchi locus et deinde Xenophontis mentio exciderit.

Idem v. Ὑπολαβὼν : « Τοὺς δὲ ἀντιστῆναί οἱ τολμήσαντας ὑπολαμβάνων ὡς ἐκάστους διέφθειρε. » Καὶ Μάλχος « Ὁ δὲ Κῦρος κτλ. Quæ item non Malchi, sed Xenophontis (Anab. I, 1, 7) verba sunt. « Fort. antecedens locus ad Malchum pertinet, adeo ut scrib. sit φησὶ Μάλχος vel ὡς M. » Bernh.

essent, græca sua religione, quam non dissimulabat, sed confidenter palam ostentabat, opinionem attulit hominibus ipsum et alia arcana sapientia esse præditum. Igitur eum sibi commendatum Illus humaniter suscepit, et, quum publice quoddam poema recitasset, honorifice tractavit, et stipendium ei dedit, partim de suo, partim e publico, ut doctori. Quum autem in Isauriam abiisset, invidi, conflata calumnia tum ex ejus superstitione, tum quod incantationibus uteretur, et adversus imperatorem Illo vaticinaretur, persuadent Zenoni et Verinæ, quæ tunc plurimum poterat, ut ex urbe expelleretur. Quamobrem ille quidem Pergamum, urbem Mysiæ, se confert. Illus vero, quum audisset, hominem sua causa pulsum esse, in Isauriam advocatum consiliarium et contubernalem adsciscit, et (erat enim vir ille civilis prudentiæ plenus) eas sui imperii res, ad quas administrandas otium ipse non habebat, gerendas ipsi permittebat, et Byzantium profectus, eum secum adduxit. Quum autem Marciani conspiratio exorta esset, Illum dubitantem ipse confirmavit, tantumque effatus :

« Providentia nobiscum facit, » suspicionem præbuit iis qui auscultarant, quasi ex quadam prænotione divinitus hæc dixisset. Quum autem res evenisset, sicut evenit, ejus sermonem cum eventu comparantes, ipsum, ut vulgus solet, omnium, quæ præter communem opinionem ipsis accidere videbantur, solum auctorem existimabant. Sic quidem de eo sapientes conjiciebant. Ceterum aliud quid fuisse neque præfracte negare habeo neque affirmare. Illus tamen perinde maxima et minima quæque cum illo primo communicabat. Tunc igitur illo assumpto, Nicæam hibernaturus venit, sive populi offensionem declinans, sive fatum illud, quod urbem cædibus infestabat, evitare paullisper volens.

Milites stipendiis sæpe privati, victu etiam consueto fraudati, in desperationem venerunt.

21.

Illi vero lucrari volentes, ei frumentum ut fame laboranti majore pretio vendebant. At ille nihilominus emit. »

Lepra autem in ejus facie efflorescebat.

CAPITO LYCIUS.

Quemadmodum Pamprepium, Zenonis Isauri æqualem, Ἰσαυρικὰ scripsisse modo vidimus (v. Malchi fr. 20 not.), sic idem argumentum iisdem fere temporibus, sub Anastasii, ut videtur, imperio, tractavit Capito Lycius. De eo ita Suidas habet: Καπίτων, Λύκιος, ἱστορικός. Οὗτος ἔγραψεν Ἰσαυρικὰ βιβλία ἡ' (ζη cod. E.)· Μετάφρασιν τῆς Ἐπιτομῆς Εὐτροπίου ῥωμαῖστὶ ἐπιτεμόντος Λίβιον τὸν Ῥωμαῖον· καὶ Περὶ Λυκίας καὶ Παμφυλίας. (Eadem Eudocia p. 267.) Patet Capitonem hunc Eutropio, quem brevavit, juniorem, Stephano Byzantio autem, a quo sæpius laudatur, antiquiorem fuisse, ideoque vixisse inter regna Valentis et Justiniani II (inter an. 380—580). Motus vero Isaurici, quos narrasse in Ἰσαυρικοῖς Capitonem jure statuimus, quum inde a Valentis maxime temporibus usque ad primos annos Anastasii obtinuerint, deinde in fragmento 5 occurrat mentio Cononis, quem eundem esse suspicor cum Conone duce Isaurorum contra Anastasium rebellantium (491): haud adeo improbabilis conjectura est scripsisse Capitonem nostrum temporibus Anastasii (491—518) vel Justini I (518—527). — Libros Ἰσαυρικῶν Suidas recenset octo; at Stephanus citat librum decimum quintum. Aut igitur apud Suidam pro ἡ' scribendum videtur ι', aut in Stephano pro ι' olim fuerit ε'. — Eutropii versionem græcam a Pæanio quodam elaboratam adhuc habemus; ea quam Capito confecisse dicitur, nusquam commemoratur. Quanquam Valesius et Küsterus quædam ejus vestigia in Suida deprehendere sibi visi sunt. Etenim ad v. Ἀμύσσειν hæc Küsterus annotavit: « Quæ hic Suidas de M. Valerio Corvino refert, ad verbum pæne translata sunt ex Eutropii Breviario (II, 6). Neque vero hic duntaxat locus, sed et plura alia apud Suidam ex eodem Breviario conversa sunt; unde patet exstitisse olim versionem græcam Eutropii, antiquiorem et elegantiorē ea quæ hodie in manibus eruditorum versatur et Pæanium auctorem habet. Ex eadem versione Joannes Antiochenus quoque multa loca in historiam suam

transtulerat, ut monet Valesius in notis ad Collectanea Constantini Porphyrogen. p. 115. Existimem autem cum Valesio versionis illius, qua Suidas et Joannes Antiochenus usi sunt, auctorem fuisse Capitonem Lycium. » Hæc etsi speciem veri præ se ferunt, falsa tamen esse mihi persuasum est. Argumenta rei exponam in annotatione ad reliquias Joannis Antiocheni, ubi demonstrare studebo illos, quibus Joannes atque Suidas (qui sua ex Exc. Joannis habet) cum Eutropio conspirant, non fluxisse ex versione aliqua Eutropii, verum ex antiquiore Chronico petita esse, qui communis erat fons et Eutropii et Joannis Antiocheni.

ΙΣΑΥΡΙΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

1.

Stephan. Byz. : Ἐδεβησσός, πόλις Λυκίας, ὡς Καπίτων ἐν Ἰσαυρικῶν α'. Τὸ ἐθνικὸν Ἐδεβησσεύς καὶ Ἐδεβήσσιος. Cf. Hierocles Synecd. p. 395, 21 ed. Bonn., ubi inter Lyciæ urbes : Γάγαι, Ἀχαλίσσος, Ἐδεβησσός (sic ex Stephano Wesseling. pro v. Ἐλεβεσός), Λίμυρα.

Κοτράδης, πόλις Ἰσαυρίας. Καπίτων Ἰσαυρικῶν πρώτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Κοτραδεώτης, ἀπὸ τῆς γενικῆς τῆς Κοτράδεως.

Ααλίσανδα, πόλις Ἰσαυρικῆ, ὡς Καπίτων Ἰσαυρικῶν πρώτῳ· τὸ ἐθνικὸν Ααλισανδεύς. Οἱ νῦν δὲ Ααλίσανδα καὶ Δαλισανδεώτας. Nunquam Ααλίσανδα urbs nominata est; sed Isaurica Capitonis, quibus Stephanus usus est, scripturæ vitio literam Α pro Δ exhibebant, monente Wesselingio ad Hieroclem, p. 397, 22, ubi v. plura de hac urbe.

E LIBRO SECUNDO.

2.

Idem : Ἀλίμαλα, χωρίον Λυκίας. Καπίτων ἐν Ἰσαυρικῶν δευτέρῳ. Ο. ἐνοικοῦντες Ἀλιμαλεῖς.

Ἀρύκανδα, πόλις Λυκίας, ὡς Καπίτων ἐν Ἰσ. δευτέρῳ. Τὸ ἐθνικὸν Ἀρυκανδεύς.

ISAURICA.

1.

Edebessus, urbs Lyciæ, ut Capito in primo Isauricorum. Gentile Edebessius et Edebessius.

Cotrades, urbs Isauriæ. Capito Is. primo. Gentile Cotradeates, a genitivo *Cotradeos*.

Lalīsanda, urbs Isaurica, ut Capito Is. primo. Gentile

Lalisandeus. Nunc vero Dalisanda urbem dicunt civesque Dalisandeotas.

2.

Alimala, locus Lyciæ. Capito Is. secundo. Incolæ Alimalenses.

Arycanda, urbs Lyciæ, ut Capito Is. secundo. Gentile Arycandensis.

Σύβρα, οὐδετέρως, Φρυγίας φρούριον, ὡς Καπίτων ἐν Ἰσ. δευτέρῳ. Τὸ ἐθνικὸν Συβριανός. Westermanni ed. Σύμβρα et Συμβριανός; idque recte, puto, flagitante ordine alphabetico.

E LIBRO TERTIO.

3.

Idem : Ἀρνεαί, πόλις Λυκίας μικρά, ὡς Κ. ἐν Ἰσ. τρίτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Ἀρνεάτης.

Μενεδήμιον, πόλις Λυκίας. Κ. ἐν Ἰσ. τρίτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Μενεδήμιος ἢ Μενεδημιεύς.

Σύεδρα, πόλις Ἰσαυρίας, ὡς Κ. ἐν Ἰσ. τρίτῳ. Ὁ πολίτης Συεδρεύς. Cf. Florus 4, 2; Lucan. 8, 259; Hierocles Synecd. p. 395, 18. Syedris oriundus Valentis dux Aelianus. V. Eunapii fr. 36

E LIBRO SEXTO.

4.

Idem : Καυίνδανα, Ἰσαυρίας κώμη. Κ. Ἰσ. ἕκτῳ : Ὁ κωμήτης Καυινδανεώτης.

Μούκισσος, πόλις Καππαδοκίας δευτέρας. Κ. Ἰσ. ἕκτῳ. De hac urbe, quæ aliis audit Μωκισὸς vel Μωκησὸς, posteaque Cappadociæ tertiæ metropolis a Justiniano I constituta et Justinianopolis est vocata, vide quæ conghesserunt Berkel. ad Steph. et Wesseling. ad Hierocl. p. 396, 29. Ceterum ex hoc loco colligas Capitonem vixisse antequam Justinianus Cappadociam, a Valente imp. in duas partes distinctam, in tres provincias distribueret.

Symbra, neutro genere, Phygiae castellum, ut Capito Is. secundo. Gentile Symbrianus.

3.

Arneæ, urbs Lyciæ parva, ut Capito Is. tertio. Gentile Arneates.

Menedemium, urbs Lyciæ. Capito Is. tertio. Gentile Menedemius vel Menedemiensis.

Syedra, urbs Isauriæ. Capito Is. tertio. Civis Syedrensis.

4.

Cauindana, vicus Isauriæ. Capito Is. sexto. Paganus Cauindaneates.

Mucissus, urbs Cappadociæ secundæ. Capito Is. sexto.

5.

Psimada, oppidum Isauriæ. Gentile Psimadensis. Ca-

E LIBRO DECIMO QUINTO.

5.

Ψίμαθα, χωρίον Ἰσαυρίας. Τὸ ἐθνικὸν Ψιμαθεῖς Καπίτων ἐν πεντεκαιδεκάτῳ. « Κόνωνα δὲ παρόντα Ψιμαδέα μεγάλως ἐφιλοφρονήσατο. » Novimus Cononem fratrem Zenonis imperatoris (v. Theophanes p. 117, D. Tillemont. VI, p. 377), atque alium Cononem Isaurum, qui olim Apameæ episcopus, in postrema Isaurorum rebellione, quæ pos mortem Zenonis accidit (an. 491), unus ex duobus eorum fuit. V. Euagrius III, 35, Tillemont p. 543.

E LIBRIS INCERTIS.

6.

Idem : Ἀκαρασὸς, πόλις Λυκίας, ὡς Καπίτων. Τὸ ἐθνικὸν Ἀκαράσσιος καὶ Ἀκαρασσεύς, σύνθηες αἰ τοῖς τὴν χώραν οἰκοῦσιν.

Ἀμάσεια, πόλις Ποντικῆ... Ὁ πολίτης Ἀμασεύς, ὡς Στράβων· κατὰ δὲ Καπίωνα Ἀμασεώτης.

Δέρβη, φρούριον Ἰσαυρίας καὶ λιμὴν. Ὁ κατοικῶν Δερβήτης... Λέγεται δ' ἴσως καὶ Δέρβεια καὶ τὸ ἐθνικὸν Δερβεΐτης. Καπίτων δὲ Δέρμην φησί. Τινὲς δὲ Δέλβειαν, ὃ ἐστὶ τῇ τῶν Λυκαόνων φωνῇ ἄρκευθος· καὶ Ἀρκεύθη (Ἀρκεύθης cod. Rh.) ἢ πόλις.

Πιτύη, πόλις Καρίας. Οἱ πολῖται Πιτυᾶται. Καπίτων δ' αὐτὴν διὰ δύο σ λέγει.

Μοναβαί, πόλις Ἰσαυρίας. Καπίτων ἐν Ἰσαυρικοῖς. Τὸ ἐθνικὸν Μοναβάτης.

pito in decimo quinto : « Cononem Psimadensem, qui aderat, comiter admodum amplexus est. »

6.

Acarassus, urbs Lyciæ, ut Capito. Gentile Acarassius et Acarassensis, ex more apud indigenas loci hujus obtinente.

Amasea, urbs Pontica. Civis Amasensis, ut ap. Strabonem est. Secundum Capitonem vero Amaseota.

Derbe, castellum Isauriæ et portus. Incola Derbetes. Fortasse etiam Derbia urbs, et Derbites civis dicitur. Capito autem Dermen appellat. Nonnulli vero Delbiam dicunt, quod Lycaonum sermone significat juniperus; ut urbs sit *Junipera*.

Pitye, urbs Cariæ. Cives Pityatæ. Capito autem urbem per duas s (*Pissyen*) vocat.

Monabæ, urbs Isauriæ. Capito in Isauricis. Gentile Monabates.

CANDIDUS ISAUROS.

Candidus ex Isauria Tracheotide oriundus, Christianus orthodoxus, per tres libros stylo ab historia alieno res Leonis I et Zenonis Isauri (457—491) concinnavit, teste Photio, qui singulorum librorum argumenta summis lineolis adumbrat.

Photius Bibl. cod. 79 : Ἀνεγνώσθησαν Κανδίδου ιστορίας λόγοι τρεῖς. Ἀρχεται μὲν τῆς ιστορίας ἀπὸ τῆς Λέοντος ἀναρρήσεως, ὃς ἦν ἐκ Δακίας μὲν τῆς ἐν Ἰλλυριοῖς, στρατιωτικῷ παραγγείλας τάγματι καὶ τελλῶν ἄρξας τῶν ἐν Σηλυμβρία, τὴν βασιλείαν δὲ σπουδῇ Ἀσπαρος ἐγχειρισθεὶς, ὃς ἦν Ἀλανὸς μὲν γένος, ἐκ νεαρᾶς δὲ στρατευσάμενος ἡλικίας καὶ παιδοποιησάμενος ἐκ τριῶν γάμων Ἀρδαβούριον, Πατρίκιον, Ἑρμενάρικον, καὶ θηλείας δύο. Ποιεῖται μὲν ὁ συγγραφεὺς, ὡς εἴρηται, ἀρχὴν τῆς ιστορίας τὴν ἀρχὴν τῆς Λέοντος βασιλείας, τελευτᾷ δ' εἰς τὴν ἀναγόρευσιν Ἀναστασίου. Ἔστι δὲ πατρίδος μὲν Ἰσαυρίας, ὡς αὐτὸς φησι, τῆς Τραχείας· ἐπιτήδευμα δὲ ἔσχεν ὑπογραφεὺς τῶν ἐν Ἰσαύροις πλείστον ἰσχυσάντων· τὴν δὲ θρησκείαν Χριστιανὸς ἦν καὶ ὀρθόδοξος. Τὴν τε γὰρ τετάρτην σύνοδον ἐπαίνους στέφει, καὶ τοὺς κατ' αὐτῆς καινοτομοῦντας καθάπτεται δικαίως. Τὴν δὲ φράσιν οὐκ ἔχει πρέπουσαν λόγῳ ἱστορικῷ· ταῖς τε γὰρ ποιητικαῖς λέξεσιν ἀπειροκάλως τε κέχρηται καὶ μεिरακιωδῶς, καὶ ἡ συνθήκη αὐτῷ εἰς τὸ τραχύτερον καὶ δύσηχον ἐκδιθυραμβοῦται, ὥσπερ αὖ πάλιν εἰς τὸ ἐκλελυμένον τε καὶ ἐκμελὲς ὑπτιάζει. Νεωτερίζει δὲ καὶ ταῖς συντάξεσιν οὐκ εἰς τὸ γλαφυρὸν μᾶλλον καὶ ἐπαφρόδιτον, ὥσπερ ἕτεροι, ἀλλ' ὥστε δυσχερὲς ἀκοῦσαι, καὶ τοῦ ἡδέος ὑπερόριος.

Πλὴν αὐτὸς ἑαυτοῦ πολὺ βελτίων ἐνιαχοῦ τοῖς λόγοις πάντα γινόμενος, συμμιγῇ τὴν ἱστορίαν καὶ ἐξ ἀνομοιοτάτων ἁρμόζων ἀλίσκεται. Οὗτος ἰσχυρίζεται τὴν Ἰσαυρίαν ἀπὸ τοῦ Ἡσαῦ λαβεῖν τὴν ἐπωνυμίαν.

Διέρχεται δὲ ἐν μὲν τῷ πρώτῳ λόγῳ τὴν Ἀσπαρος καὶ τῶν παίδων αὐτοῦ δυναστείαν· τὴν ἀνάρρησιν διὰ τοῦ Ἀσπαρος Λέοντος, τὸν συμβάντα τῇ πόλει ἐμπρησμόν, καὶ ὅσα Ἀσπαρι περὶ τούτου ἐπὶ τὸ κοινῇ συμφέρον διαπέπρακται· καὶ περὶ Τατιανοῦ καὶ Βιθιανοῦ, καὶ ὡς περὶ αὐτῶν διηνέχθη Ἀσπαρ καὶ ὁ βασιλεὺς, καὶ οἷα εἰς ἀλλήλους ἀπεφθέγγαντο· καὶ ὡς ὁ βασιλεὺς διὰ τοῦτο ἡταιρίσατο τὸ Ἰσαύρων γένος διὰ Ταρασικοδίσσα Ρουσουμβλαδεώτου, ὃν καὶ Ζήνωνα μετονομάσας γαμβρόν ἐποιήσατο, τὴν προτέραν γυναικα θανάτου νόμῳ ἀποβαλόντα. Καὶ ὡς Ἀρδαβούριος εἰς τὸ ἐναντίον μελετῶν τῷ βασιλεῖ, καὶ αὐτὸς οἰκαιοποιήσασθαι τοὺς Ἰσαύρους διενόηθη. Καὶ ὅτι Μαρτῖνος, οἰκειὸς ὢν Ἀρδαβουρίου, μὴνύει Ταρασικοδίσσα ἅπερ Ἀρδαβουρίῳ κατὰ βασιλείως ἐτυρεύετο· καὶ ὡς ἐντεῦθεν ἐς τὸ τραχύτερον τῆς ἐς ἀλλήλους ὑπονοίας προοίους, ἀναιρεῖ Λέων ὁ βασιλεὺς Ἀσπαρ καὶ τοὺς παῖδας, Ἀρδαβούριον καὶ Πατρίκιον τὸν καίσαρα. Ἀλλ' ὁ μὲν καῖσαρ τῶν πληγῶν ἀνενεγκὼν, παραδόξως διεσώθη καὶ διέζησεν. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἕτερος τῶν παίδων, Ἀρμενέριχος (supra Ἑρμενάρικος), οὐ συμπαρὼν τῷ φόντι τὸν φόνον τότε διέφυγε. Ταρασικοδίσσαν δὲ γαμβρόν ἐπὶ θυγατρὶ Ἀριάδνῃ Λέων ὁ βασιλεὺς ποιεῖται, καὶ μετονομάζει Ζήνωνα, στρατηγὸν τῆς ἐν χειροτονήσας. Καὶ τὰ κατὰ Ἀφρικὴν Βασιλίσκου εὐτυχήματά τε καὶ δυστυχήματα. Καὶ ὡς Λέων πολλὰ βουλευθεὶς καὶ δια-

Lecti sunt Candidi historici libri tres. Inchoat historiam ab electione Leonis, qui e Dacia Illyrica oriundus, quum militari agmini Selymbrianisque cohortibus præesset, Asparis studio imperium adeptus est. Hic Aspar genere Alanus erat, a pueritia militiam secutus, qui ternis nuptiis totidem filios, Ardaburium, Patricium, Ermenarichum, duasque filias sustulit. Incipit ergo, uti diximus, historicus ab initio Leonis imperatoris; desinit vero quum Anastasius imperator renuntiatus est. Patria illi ea Isauria est, ut ipse fatetur, quæ Trachea sive Aspera dicitur. Tabellio fuit vitæ instituto sub iis qui apud Isauros poterant plurimum: religione vero Christianus, et quidem orthodoxus. Quartam enim synodum laudibus ornat, meritoque perstringit eos qui eam oppugnant. Stylum habet historiæ non satis accommodatum. Nam et poetarum phrasibus sine delectu ac juveniliter abutitur: et compositio ejus durior et absona, dithyramborum ritu, quæ alias iterum in dissolutum atque inconcinnum dilabitur. Constructiones innovat non ad ornatum majorem ac venustatem, ut alii solent, sed ita, ut auditu molestus fiat, omnisque adeo expers suavitatis. Interdum autem se ipso verbis melior

prorsus evadens, promiscuam historiam ex admodum dissimilibus concinnare deprehenditur. Hic Isauriam ab Esau nomen mutuatum dicere audent.

Primo libro narrat Asparis liberorumque ejus potentiam, et Leonis per Asparem electionem. De urbis conflagratione exorta, quæque hic ab Aspare reipublicæ commodo gesta sint. De Tatiano et Viviano, utque de illis Aspar cum imperatore contenderit, et quæ ac qualia inter eos verba tum jactata sint. Imperatorem ea ex causa cum Isaurore genere societatem iniisse per Tarasicodissam Rusumbladeotam, quem etiam, Zenonem mutato nomine vocatum, generum sibi adscivit, quum is priorem conjugem mortali lege amisisset. Ardaburium item, quo imperatori adversaretur, Isauros æque suarum partium facere constituisse: atque Martinum quendam, Ardaburii familiarem, Tarasicodissæ indicasse, quæcumque in imperatorem machinaretur Ardaburium. Quomodo exinde asperius in dies crescente mutua suspicione, Leo imperator Asparem sustulit ejusque liberos, Ardaburium et Patricium Cæsarem; etsi Cæsar excepta plaga, inopinato salvus evasit, vixitque: et alius item de Aspari filiis, Armenerichus, quod

μηχανησάμενος Ζήνωννα τὸν γαμβρὸν ἀνειπεῖν βασιλέα, τῶν ὑπηκόων μὴ παραδεχομένων, οὐκ ἴσχυσε. Καὶ ὡς πρὸ τελευτῆς αὐτοῦ τὸν ἔγγονον μὲν αὐτοῦ ἐκ Ζήνωνος φύντα τῇ Ἀριάδνῃ· καὶ ὡς μετὰ τελευτὴν Λέοντος ὁ παῖς Λέων Ζήνωννα τὸν πατέρα, συναινέσει τῆς βουλῆς, βασιλέα ἔσται. Λεπτομερὲς τε τῆς Ἰσαύρων γενεαλογίας ἀφήγησις, καὶ ὡς εἶσαν ἀπόγονοι τοῦ Ἡσαῦ, πολλὰ σπουδὴ καὶ διήγησις. Ὅπως τε Ζήνων ὑπὸ Βηρίνης ἀπατηθεὶς, φεύγει γυναικὶ ἅμα καὶ μητρὶ τῆς πόλεως καὶ τῆς βασιλείας. Καὶ ὡς Βηρίνα, ἐλπίδι τοῦ συναφθῆναι Πατρικίῳ τῷ μαγίστρῳ καὶ βασιλεύειν αὐτὸν τὸν γαμβρὸν αὐτῆς φυγαδεύσασα ἐξ ἀπάτης, καὶ αὕτῃ τῆς ἐλπίδος ἐσφαλῇ, τῶν ἐν τέλει Βασιλίσκου τὸν αὐτῆς ἀδελφὸν ἀνειπόντων βασιλέα. Περὶ τε τῆς Ἰσαύρων ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀμυθῆτου σφαγῆς. Καὶ ὡς μετὰ Νέπωτα βασιλέα Ῥώμης Αὐγούστουλον ὁ πατήρ Ὁρέστης Ῥώμης κατεπράξατο βασιλεύειν. Ταῦτα ὁ πρῶτος λόγος.

Ὁ δὲ δεύτερος, ὅπως Πατρικίος ὁ μάγιστρος ὁ Βηρίνη συμφθειρόμενος, ἐπαγανακτήσαντος αὐτῷ Βασιλίσκου, ἀπεβίω. Καὶ διὰ τοῦτο Βηρίνα δι' ἔχθρας πρὸς τὸν ἀδελφὸν καταστᾶσα, καὶ Ζήνωνι διὰ χρημάτων τὴν τῆς βασιλείας ἀνάληψιν συμπράττουσα, τὰ ἔσχατα ἔπασχεν ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ· καὶ εἰ μὴ διέκλειπεν αὐτὴν Ἀρμάτος ἐκ τοῦ ναοῦ, τάχα ἂν καὶ διεφθάρη. Ὡς Ἀρμάτος τῇ γαμετῇ συνδιαφθειρόμενος Βασιλίσκου, ἐπὶ μέγα δυναστείας ἤρθη. Καὶ ὡς ὕστερον τὸν κατὰ Ζή-

νωνος πιστευθεὶς πόλεμον, ἀπέκλινεν ἐπὶ συνθήκαις δι' Ἰλλου πρὸς αὐτόν. Καὶ εὐδοκιμῶν ἐπὶ Ζήνωνος, ὡς καὶ τὸν υἱὸν Βασιλίσκου καίσαρα ἰδεῖν, ὕστερον ἐκρεουργήθη, καὶ ὁ παῖς ἐκ τοῦ καίσαρος εἰς τοὺς ἐν Βλαχέρναις ἀναγνώστας ἐτέλεσεν. Ὡς πρὸ τούτων Βασιλίσκος Μάρκον τὸν ἴδιον υἱὸν καίσαρα ἀνείπεν, εἴτα καὶ βασιλέα. Καὶ ὡς Ἰλλους συνέβη Ζήνωνι εἰς φιλίαν, καὶ πάλιν ἀναλαβεῖν παρεσκεύασε τὴν βασιλείαν. Καὶ ὡς καταστασιασθεὶς Βασιλίσκος σὺν τῇ γυναικὶ Ζηγωνίδι καὶ τέκνοις καταφεύγει εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ κεῖθεν ἀπάτῃ Ἀρμάτου ἐκβληθεὶς, ἐξορίζεται εἰς Καππαδοκίαν, εἴτα παγγενεὶ κατασφάζεται. Ὡς Πέτρου τοῦ δυσσεβοῦς τὰς τῆς ἀνατολῆς ταρασσόντος ἐκκλησίας, Καλανδίωνα Ζήνων ὁ βασιλεὺς εἰς τὸ ἱερᾶσθαι Ἀντιοχείας ἀπέστειλε, καὶ δεόμενος χρημάτων ἐκ μηνυμάτων ἐπέτυχε. Καὶ πολλοὶ νεωτερίσαντες κατ' αὐτοῦ καὶ ἐαλωκότες δίκην ἔδοσαν. Ὡς Ἰλλους πολλὰ τῇ Ῥωμαίων συνήνεγκε πολιτεία, ταῖς τε κατὰ πόλεμον ἀνδραγαθίαις, καὶ ταῖς κατὰ πόλιν φιλοτιμίαις τε καὶ δικαιοπραγίαις. Ὡς μετὰ τὴν ἀναίρεσιν τοῦ βασιλέως Νέπωτος Ῥώμης καὶ τὸν διωγμὸν τοῦ μετ' αὐτὸν Αὐγουστούλου, Ὁδοάκρος Ἰταλίας καὶ αὐτῆς ἐκράτησε Ῥώμης. Καὶ στασιασάντων αὐτῷ τῶν δυσμικῶν Ἰαλατῶν, διαπρεσβευσαμένων τε αὐτῶν καὶ Ὁδοάκρου πρὸς Ζήνωννα, Ὁδοάκρῳ μᾶλλον ὁ Ζήνων ἀπέκλινεν. Ὡς Ἀλανός τις Ἰλλουν ἀνελεῖν βουλευθεὶς καὶ πλήξας, Ἐπινίκιον εἶπεν, ὃς ἦν οἰκεῖος Βηρίνη, τὴν ἀναίρεσιν

abesset tum forte a patre, eadem perinde effugit. Tarasicodissam ergo sibi generum, data Ariadna filia, imperator adscivit, Zenonemque nominatum, exercitus in Oriente ducem creavit. Refert deinde quæ in Africa secunda adversaque gesserit Basiliscus. Leonem quoque multa volentem molientemque, quo Zenonem generum imperatorem renuntiaret, subditis repugnantibus, minime id quidem efficere potuisse, sed paulo ante obitum nepotem ex Ariadna et Zenone natum creasse: ita post Leonis excessum a Leone filio Zenonem patrem, assentiente senatu, esse imperatorem coronatum. Hinc Isaurorum stemina per series descripsit auctor, atque illos esse Esau posteros ac sobolem studiose persuadere conatur. Ut a Verina deceptus Zeno fugerit cum uxore ac matre ex urbe imperioque: utque Verina spe adjungendi sibi Patricium magistrum, foreque ut imperaret, generum suum Zenonem fugaverit per fraudem; quæ tamen spes eam fefellerit, quum ii qui in magistratu erant, Basiliscum, ejus fratrem, imperatorem renuntiarent. De Isaurorum incredibili Constantinopolitana in urbe cæde, utque post Nepotem, Romanorum imperatorem, Orestes pater Augustulum Romano præfecerit imperio. Et hæc fere libro primo narrat Candidus.

Altero vero libro ista. Patricius magister, qui cum Verina consuetudinem habebat, indignante ipsi Basilisco, periit. Eapropter in fratrem Verina odio concepto, ac Zenonem opibus ad recuperandum imperium adjuvans, extrema quæque a fratre pertulit, ac nisi e templo Harmatus eam clam subduxisset, forte et ipsa e medio sublata fuisset. Cum Basilisci uxore adulteratus Harmatus, ad

summam pervenerat potentiam, adeo ut tandem ei bellum, quod adversus Zenonem gerebatur, creditum fuerit, ad quem tamen certis pactis Illi opera conditionibus defecit. Sub Zenone igitur tanti quum esset nominis Harmatus, ut et filium Basiliscum Cæsarem viderit, post nihilominus in frustra discerptus est, et puer ipse ex Cæsare inter lectores in Blachernis profiteri cœpit. Basiliscus ante hæc Marcum filium Cæsarem crearat, ac post etiam imperatorem. Illus, cum Zenone conciliata amicitia, imperium eidem recuperare studuit. Basiliscus itaque a seditiosis superatus, cum Zenonide conjuge ac liberis in templum se recepit, unde Harmati fraudibus extractus, et in Cappadociam relegatus, mox cum tota stirpe cæsus est. Quum Petrus ille impius Orientis turbaret ecclesias, misit Zeno imperator Calandionem, ut Antiochenæ sedis episcopus sacraretur. Quum autem pecunia indigeret imperator, eam ex denuntiationibus sibi comparavit. Multi rebus novis contra illum studentes, capti poenas dederunt. Multa Illus Romanæ rei publicæ contulit, quum militiæ rebus fortiter gestis, tum domi honestis studiis ac justitiæ cultu. Post interemptum Nepotem, imperatorem Romanum, et ejus successorem Augustulum expulsum, Odoacer Italia atque ipsa adeo urbe potitus est. Rebellantibus autem huic Occidentis Gallis, et legatione ab ipsis, aliaque ab Odoacro ad Zenonem missa, in Odoacrum magis Zenonis animus inclinavit. Alanus quidam occidere Illum conatus, quum eum percussisset, ab Epinicio, qui erat Verinæ domesticus, subornatum se ad cædem ait; itaque traditus Illo Epinicius est, qui data fide et oblivionis et præmiorum, ordine cuncta enarravit, quæ in Illum

ὑποθέσθαι. Καὶ ὡς ἐξεδόθη Ἐπινίκιος Ἰλλου· καὶ ὡς ὑποσχέσει καὶ ἀμνηστίας καὶ εὐεργεσιῶν ἐξείπε πάντα Ἐπινίκιος, ὅσα ἐπεβούλευε Βηρῖνα κατὰ Ἰλλου. Καὶ ὡς Ζήνων Βηρῖναν διὰ τοῦτο ἐκδίδωσιν, ὁ δ' αὐτὴν εἰς φρούριον Κιλικίας ὑπερορίσας ἡσφαλίσατο· ὡς Παμπρεπίῳ τῷ δυσσεβεῖ διὰ Μάρσου Ἰλλους φιλιωθείς, ἅπαντα κατὰ μικρὸν συνέχεε τὰ αὐτοῦ. Ὡς ἐμφύλιος συνέστη Ζήνωνι πόλεμος, ἐξάρχοντος Μαρκιανοῦ καὶ Προκοπίου υἱῶν τοῦ βασιλεύσαντος Ῥώμης Ἀνθεμίου, καὶ κρατήσαντος Ζήνωνος δι' Ἰλλου, πρεσβύτερος μὲν Μαρκιανὸς ἐχειροτονήθη, ὁ δὲ Προκόπιος πρὸς Θεοδώριχον τὸν ἐν Θράκῃ διέφυγε. Καὶ ὡς ὑπερορισθεὶς Μαρκιανὸς ἐν Καππαδοκίᾳ καὶ διαφυγῶν ἐτάραξε τὴν κατ' Ἀγκυραν Γαλατίαν· εἷτα συλληφθεὶς εἰς Ἰσαυρίαν διωκίσθη. Καὶ ὡς ἡ πρὸς Ἰλλου ἐχθρα τῷ βασιλεῖ συνέστη καὶ ἠϋξήθη. Οὕτω μὲν οὖν καὶ ὁ δευτερος.

Ὁ δὲ τρίτος ἄλλα τε περιέχει καὶ ὡς εἰς τὸ ἐμφανὲς Ἰλλους ἐπαναστὰς Ζήνωνι βασιλέα Λεόντιον σὺν Βηρῖνῃ ἀνεῖπεν. Ὅπως τε δυσπραγήσαντες ἐπολιορκήθησαν, καὶ ἀλόντες ἀπετιμήθησαν, καὶ τᾶλλα ἕως τῆς Ζήνωνος τελευτῆς.

2.

Suidas v. Χειρίζω : Κάνδιδος (Κάδδος codd.) ἱστοριογράφος φησὶν ὅτι Λέων ὁ Μακέλλης, ὁ μετὰ Μαρκιανὸν βασιλεύσας, περὶ τὴν ἐκστρατείαν τὴν κατὰ Βανδῆλων ἀπειρα χρήματα δεδαπάνηκε. Ἦσαν γάρ, ὡς οἱ ταῦτα ἐφάνέρωσαν κεχειρικότες, διὰ μὲν τῶν ὑπάρχων χρυσίου λίτραι τετρακισμύρια πρὸς ἑπτακισχίλιαι· διὰ δὲ τοῦ κόμητος τῶν θησαυρῶν ἑπτακισχίλιαι πρὸς μυρίας· καὶ ἀργυρίου λίτραι ἑπτακόσiai χιλιάδες, ἅτε τῶν ἀνηλωμένων ἀρχόντων (ἀρχούντων Vales.) ἐκ δημευσίμων, καὶ ἐκ τοῦ βασιλέως Ἀνθεμίου. Cf. Vales. ad Euagrium p. 74.

Verina moliretur. Quare Zeno Verinam Illo tradidit, qui eam in Ciliciæ castellum ablegavit, atque ita tutum sese reddidit. Illus Pamprepio, homini impio, Marsi opera, factus carus, paulatim omnia ipsius negotia perturbavit. Civile Zenoni bellum fuit atque intestinum, insurgentibus Marciano atque Procopio, filiis ejus, qui Romæ imperaverat, Anthemii. Quos quum Illus Zenonis auspiciis devicisset, Marcianus quidem natus grandior ordinatus est presbyter; Procopius vero ad Theuderichum (Triarii filium) in Thraciam confugit. Quin et extorris in Cappadocia Marcianus, fuga elapsus, quæ ad Ancyram pertinet, Galatiam turbavit, donec captus in Isauriam est relegatus. In Illum quoque ab imperatore odium conceptum est autumque. Atque hæc libro secundo prodita.

Tertius deinde liber quum alia continet, tum quomodo palam in Zenonem Illus insurrexerit, Leontiumque imperatorem cum Verina renuntiaverit, utque re infelicitè gesta, obsessi captique capite truncati sunt, aliaque ad exitum usque Zenonis.

2.

Candidus historicus refert a Leone Macello, qui post Marcianum imperavit, in bellum adversus Vandalos infinitam pecuniam erogatam fuisse. Fuerunt enim, testibus illis qui eam administrarunt, per præfectos numerata auri pondo quadraginta septem millia; per Comitem vero largitionum auri librarum septendecim millia, argenti vero septingenta millia, quum sumptus abunde suppeterent partim ex bonis publicatis, partim ex ærario imperatoris Anthemii.

EUSTATHIUS EPIPHANIENSIS.

Eustathius ex Epiphania Syriæ urbe oriundus historiæ epitomen condidit, in qua, sumpto inde ab antiquissimis temporibus exordio, usque ad Anastasii imp. annum duodecimum (502) narrationem deduxit. Opus hoc ex uno fere novimus Euagrio, qui iis locis quibus historiæ profanæ summa capita rebus ecclesiasticis interponit, sæpius ac summa cum laude Eustathii facit mentionem. Neque dubito quin Euagrius historiæ civilis breviaria sua usque ad an. 502 longe plurima hauserit ex Eustathii epitome, adeo ut etiam historici, qui majorum operum conditores passim ab eo citantur, ex Eustathio nostro commemorentur (*). Idem lib. V, 24 divisionem operis indicat. Etenim postquam historiæ profanæ scriptores recensuit Characem, Theopompum, Ephorum, Dionysium Halicarnassensem, Polybium, Appianum, Diodorum, Dionem Cassium, Herodianum, Nicostratum, Dexippum, Arrianum, Asinium Quadratum, Zosimum, Priscum, subjicit hæc : Ἀπερ ἅπαντα Εὐσταθίῳ τῷ Ἐπιφανεῖ ἐπιτέμνεται πανάριστα ἐν δύο τεύχεσιν, ἐνὶ μὲν ἕως ἀλώσεως Ἰλίου, τῷ δὲ ἑτέρῳ ἕως δωδεκάτου ἔτους τῆς Ἀναστασίας βασιλείας. In his verba ἐν δύο τεύχεσιν intelligenda sunt de duobus operis partibus, quarum utramque complures libros continuisse consentaneum est. In priore parte, quæ mythica continebat, præ ceteris secutus erit Characem, quem per multos libros argumentum illud tractasse scimus, atque primo loco inter auctores, quos Eustathius excerpserit, ab Euagrio memorari videmus. De altera parte, quæ a Trojanis temporibus initium cepit, Suidas loquitur in hisce : Εὐστάθιος, αἶτ, Ἐπιφανεύς. Χρονικὴν ἐπιτομὴν (ὥραιοτάτην add. Eudocia) τῶν ἀπ' Αἰνείου (τοῦ Τρωὸς add. Eud.) μέχρι Ἀναστασίας βασιλείας ἐν τόμοις θ', καὶ ἄλλα τινά. Eudocia pro ἐν τόμοις θ' habet ἐν τόμοις εἴκοσι. Küsterus scribi voluit ἐν τόμοις β', ex Euagrio scilicet. Verum Euagrius duas historiarum

(*) Eustathium inter fontes Euagrii recenset etiam Nicephorus Callist. H. Eccl. proœm.

partes, uti dixi, non vero duos libros significare voluisse mihi videtur.—Inter ἄλλα τινά, quæ Eustathius scripsisse dicitur, fortasse fuit historia belli Persici, quod contra Cabadem Anastasius (502—505) gessit. Eam vero historiam ne ultra primum belli annum, qui Amidæ urbis expugnatione clarus erat, deduceret, fato impeditus est. Euagrius I, 19 (fr. 1, ubi de Theodosii II temporibus sermo est) : Ἀπερ ἱστορήται μὲν καὶ ἄλλοις, ἐπιτέμνεται δὲ εὖ μάλα κομψῶς καὶ Εὐσταθίῳ τῷ ἐξ Ἐπιφανείας, τῷ Σύρῳ, δς καὶ τὴν ἄλωσιν Ἀμίδης συνεγράψατο. Idem III, 37 (fr. 6, ubi inter belli Persici initia Theodosiopolis et Amidæ expugnatio commemoratur) : Εἰ τῷ δὲ φίλον λεπτοῦς τὰ περὶ τούτων εἰδέναι καὶ τῇ ἀκριβείᾳ πάντων ἐπεξελεῖν, Εὐσταθίῳ εὖ μάλα σοφῶς μετὰ πολλοῦ τοῦ πόνου καὶ τῆς ἐς ἄγαν κομψείας ἱστορήται τε καὶ συγγέγραπται· δς μέχρι τῆς γραφῆς ταύτης ἱστορήσας τοῖς ἀπελθοῦσι συναριθμεῖται, δωδέκατον ἔτος τῆς Ἀναστασίας καταλειποῦς βασιλείας. Malala p. 399 (fr. 7) : Περὶ οὗ πολέμου Εὐστάθιος . . . συνεγράψατο· ὅστις καὶ εὐθέως ἐτελεύτησε, μήτε εἰς τέλειον τὴν ἔκθεσιν αὐτοῦ συντάξας.

I.

Euagrius Hist. Eccl. I, 19 : Ἐν δὲ τοῖς αὐτοῖς χρόνοις Θεοδοσίου ἐπαναστάσεις συχναὶ κατὰ τὴν Εὐρώπῃν γεγόνασιν, Οὐαλεντινιανοῦ Πρώτης βασιλεύοντος· ὁ καὶ καθεῖλε Θεοδοσίος, μεγάλας δυνάμεις ἐκπέμψας κατὰ τε γῆν καὶ θάλασσαν, περὶ τὴν τε καὶ νηιτὴ στρατῶ. Οὕτω δὲ καὶ Περσῶν παροινησάντων κεκράτηκε, βασιλεύοντος αὐτῶν Ἰσδιγέρδου πατρὸς τοῦ Οὐαραράνου, ἡ ὥς Σωκράτει δοκεῖ, αὐτοῦ Οὐαραράνου βασιλεύοντος· ὡς καὶ πρεσβευσάμενοις αὐτοῖς εἰρήνην χάρισθαι, ἡ καὶ διήρχησε μέχρι δύο καὶ δέκα ἐτῶν τῆς Ἀναστασίας βασιλείας. Ἀπερ ἱστορήται μὲν καὶ ἄλλοις, ἐπιτέμνεται δὲ εὖ μάλα κομψῶς καὶ Εὐσταθίῳ τῷ ἐξ Ἐπιφανείας, τῷ Σύρῳ, δς καὶ τὴν ἄλωσιν Ἀμίδης συνεγράψατο. Euagrius exscripsit Nicephorus Callist. Hist. Eccl. XIV, 57, p. 579 ed. Paris.

Ἰσδιγέρδου πατρὸς τοῦ Οὐαραράνου] His menda subest, quæ in errorem induxit diligentis-

1.

Ejusdem Theodosii temporibus crebræ in Europa rebellionēs exstiterunt, dum Valentinianus Romæ imperium administraret. Quas Theodosius oppressit missis ingentibus auxiliis tam pedestris quam navalis exercitus. Persas quoque insolentia elatos (quorum tunc rex erat Isdigerdes pater (l. filius) Vararanis, sive, ut Socrati placet, Vararanes

ipse) usque adeo superavit, ut pacem ipsis per legatos poscentibus concederet, quæ ad duodecimum annum Anastasii permansit. Quæ res tum ab aliis scriptoribus prodita sunt, tum ab Eustathio Epiphaniensi Syro admodum eleganter in compendium sunt redactæ. Qui quidem Amidæ quoque urbis expugnationem scripsit.

sinum Tillemontium *Hist. des emp.* VI, p. 44. 45. 610. Etenim Isdigerdem I (398—419), patrem Vararanis, omnino nullum contra Romanos suscepisse bellum diserte testatur Agathias IV, 27. Filius vero ejus Vararanes V (419—439 vel 440) bellum intulit Theodosio II, qui etsi armis superior esset, ipse tamen primus legatos de pace ineunda ad Persas misit (Socrates c. 18, p. 357, C. Theophanes p. 134 ed. Bonn.). Pax illa facta est an. 422 in annos centum (Sozom. IX, 4, p. 805, A). At duodeviginti fere annis post foedera rupta, bellumque instauratum, sive eodem adhuc regnante Vararane (ut Procopius De bell. Pers. I, 2, et Agathias IV, 27 tradunt), sive sub initio regni Isdigerdis filii, ut Eustathius noster dicit (probabilius utique, v. Tillemont. p. 611), ac statuisset videtur Chron. Marcellini, ubi res ponitur in an. 441. Hinc deinceps usque ad Anastasii annum duodecimum de bellis inter Romanos Persasque gestis nihil innotuit, ac revera eousque pacem fuisse testatur Eustathius. Patet igitur apud Euagrium non de bello anni 422, sed de bello anni 441 cogitandum esse; idque vel inde colligas, quod in antecedente capite Euagrius de Attila Hunnorum rege (ab an. 433) verba facit. Consequitur pro Ἰσδιγέρδου πατρὸς leg. esse Ἰσδιγ. υἱοῦ, nisi forte ipsius Euagrii errorem esse mavelis. Denique pro παροινησάντων leg. propono παρασπονδησάντων.

2.

Euagrius II, 15 : Λέων δὲ γαμβρὸν ἐπὶ θυγατρὶ Ἀριάδνῃ προσλαμβάνεται Ζήνωνα, Ἀρικμησον μὲν ἐκ σπαργάνων καλούμενον, μετὰ δὲ τοῦ γάμου καὶ τὴν προσηγορίαν προσκτησάμενον ἐκ τινος παρὰ τοῖς Ἰσαύροις ἐς μέγα κλέος ἐληλυθότος, οὕτω προσαγορευομένου. Ὅθεν δὲ προσήχθη οὗτος ὁ Ζήνων, τίνος τε χάριν πάντων παρὰ τοῦ Λέοντος προὔκριθη, Εὐσταθίῳ ἐκτίθεται τῷ Σύρω.

2.

Leo Zenonem sibi generum adscivit, data ei in conjugium Ariadna filia. Qui quum ab incunabulis Aricmesius dictus esset, simul cum nuptiis nomen Zenonis assumpsit, ex quodam viro ita appellato, qui apud Isauros ad summam gloriam pervenerat. Undenam vero hic Zeno ad tantum fastigium processerit, et qua de causa Leo cunctis cum prætulerit, ab Eustathio Syro relatum est.

3.

Insurrexit adversus Zenonem Theuderichus (*Triarii* f.), natione Gothus; collectisque in Thracia suis copiis, expeditionem suscepit adversus Zenonem. Et quum cuncta quæ obvia erant, usque ad fauces Ponti late vastasset, parum abfuit quin ipsam urbem regiam caperet. Cēpissetque omnino, nisi quidam ex ejus familiaribus, donis corrupti, ipsum interficere moliti essent. Itaque ille, cognita suo-

Ἀρικμησον] Ἀρικμήσιον cod. Florent Nomen corruptum. Apud Candidum Isaurum (cujus v. fr.) vocatur Ταρσικοδίσσας. Apud Agathiam IV, 29 : Ζήνων.. ὃς δὲ πρῶτην Ταρσισκωδίσσεος; sic legebatur ante Niebuhrium, qui scripsit Ταρσικωδισαῖος e cod. Rhedig., ubi Τάρσισ Κωδισαῖος; similiter in Chronico Pasch. p. 599, 12, ed. Bonn. legitur : Ζήνων ὁ Κωδισσεὺς ὁ Ἰσαυρος. In epistola Verinæ Aug. ap. Theophanem p. 200, 11 Bonn. : Τρσκαλισαῖον τὸν μετακληθέντα Ζήωνα. — ἐκ τινος] Intellige Flavium Zenonem, consulem an. 448, et magistrum militum in Oriente. V. Priscus fr. 8 extr. 12. 14. 15. Tillemont. l. l. VI, p. 109. 114. 229.

3.

Idem III, 25 : Ἐπανίσταται δὲ τῷ Ζήνωνι καὶ Θεοδέρικος Σκύθης ὦν γένος, καὶ τὰς οἰκείας δυνάμεις ἀνὰ τὴν Θρακῶν ἀθροίσας ἐπιστρατεύει κατὰ τοῦ Ζήνωνος, καὶ μέχρι στόματος τοῦ Πόντου δηρώσας τὰ ἐν ποσὶ χωρία μικροῦ τὴν βασιλείον εἴλε πόλιν, εἴ γε μὴ τινες τῶν ἐς τὰ μάλιστα αὐτῷ ἐπιτηδείων ὑπαρχόντες ἐβουλεύσαντο αὐτὸν ἀνελεῖν. Ὅς ἐθελοκαχοῦντας τοὺς οἰκείους ἐγνωκῶς, ἐς τοῦπίσω μὲν ἀποχωρεῖ· οὐ πολλῶν δὲ ὕστερον τοῖς ἀπελθοῦσι συναριθμεῖται. Λέξω δὲ καὶ τὸν τῆς τελευτῆς τρόπον, ὥδε γενομένον. Δόρυ διηγκυλημένον πρὸ τῆς σκηνῆς αὐτῷ μετρώρητο σχῆμα βαρβαρικόν. Εἶτα διακινήσαι τὸ σῶμα βουληθείς, ἵππον ἀχθῆναι προστέταχεν· ἀναβολεῖ δὲ οὐκ εἰθῶς χρῆσθαι, τῷ ἵππῳ προσήλατο. Ὁ δὲ, ἀγελαῖός τις ὦν καὶ ὕβριστής, οὐπω περιβάδην Θεοδερύχου καθίσαντος, μετεωρίζει τὸ πρόσθε πόδε, τῷ ὀπισθίῳ μόνῳ ἀκροβατῶν, ὡς διαφιλονεικοῦντα τὸν Θεοδέρικον, καὶ μήτε τῷ χαλινῷ ἀνασειράζειν τὸν ἵππον τολμῶντα, ὡς ἂν μὴ ἐμπέσοι γε αὐτῷ, μήτε τῆς ἑδρας βεβαίως ἀντεχόμενον, [ἐν τῷ] τῇδε κάκεισε περιδονεῖσθαι διασεῖσαι τὴν αἰχμὴν, ταύτην τε ἐπ' αὐτὸν ἐνεχθῆναι πλαγίαν, καὶ τὴν πλευρὰν κατατρῶσαι· ἐνθεν τε κλινῆρη γενομένον καὶ βραχέας ἡμέρας ἀρκέσαντα, τὸν βίον ἐκ τοῦδε τοῦ τραύματος καταστρέψαι. Cf. Marcellin. Chron. ad

rum malevolentia, retro abscessit. Neque multo post vitam cum morte commutavit. Mortis autem genus quale fuerit, exponam. Hasta amentata ante illius tabernaculum suspensa erat more barbarico. Forte igitur quum corpus exercere vellet, equum sibi adduci jussit. Quumque stratoris auxilio haudquaquam uti soleret, ipse in equum insiliit. Equus vero, utpote indomitus ac ferox, quum Theuderichus ipsum ambabus tibiis nondum amplexus esset, anterioribus pedibus in sublime elatis, posterioribus duntaxat insistere atque ingredi cœpit. Adeo ut Theuderichus cum equo suo certans, ac neque illum freno retrahere ausus, ne retractus supra ipsum caderet, neque in sella firmiter inhaerens, hac et illac circumageretur, hastæque cuspidem impelleret: quæ in eum oblique impacta latus ejus vulneravit. Inde igitur in lectum delatus, quum paucos dies supervixisset, ex eo vulnere discessit.

an. 481 (Placidio solo cons.) : *Theodorichus, Triarii f., rex Gothorum, adscitis suis usque ad Anaplum, quarto urbis milliario advenit; nulli tamen Romanorum noxius continuo reversus est. Porro in Illyricum properans, dum inter suorum moventia plaustra progreditur, jacentis super carpentum teli acumine et pavescentis equi sui impulsionem fixus transverberatusque interiit.* Cf. Tillemont. VI, p. 499. 505.

Cap. 26. Μετὰ δὲ ταῦτα διενεχθεὶς πρὸς Ζήνωνα Μαρκιανὸς, παῖς μὲν Ἀνθεμίου τοῦ Ῥώμης βασιλεύσαντος, κῆδος δὲ πρὸς Λέοντα τὸν βεβασιλευκότα πρότερον ἐσχληκῶς, ἐπεὶ τὴν νεωτέραν αὐτοῦ θυγατέρα Λεοντίαν ἐσωκίσατο, τυραννεῖν ἐπειρᾶτο· καὶ μάχης ἰσχυρᾶς περὶ τὰ βασίλεια συρραγείσης καὶ πολλῶν ἐκατέρωθεν πεπτωκότων, τρέπει τοὺς ἐναντίους ὁ Μαρκιανὸς, καὶ τῶν βασιλείων ἐγκρατὴς γέγονεν ἄν, εἰ μὴ τὸν καιρὸν παρῆκεν, ἐς αὖριον τὴν πρᾶξιν ἀναβαλλόμενος· ὁξυπετής γάρ ὁ καιρὸς, καὶ παρὰ πόδας μὲν ἰὼν ἴσως ἀλίσκεται· ἐπὶ δὲ τὴν λαθὴν διαδράσοι, μετεωροπορεῖ, γελᾷ τε τοὺς διώκοντας, ἐφικτὸς αὐτοῖς λοιπὸν οὐκ ἀνεχόμενος εἶναι· ὅθεν ἀμέλει οἱ πλάσται καὶ ζωγράφοι κόμην ἔμπροσθεν καθέντες αὐτῷ, τὴν κεφαλὴν ὀπισθεν ἐν χρῷ ξυρῶσιν· εὖ μάλα σοφῶς αἰνιττόμενοι ὡς ὀπισθόπους μὲν τυγχάνων τῷ κατειμένῳ τῆς κόμης ἴσως κρατεῖται, ἔμπροσθόπους δὲ γενόμενος τέλεον διαφεύγει, οὐκ ἔχων ὅτῳ κρατηθεῖ τῷ διώκοντι. Ὅπερ καὶ ἐπὶ Μαρκιανῷ γέγονε, τὸν μὲν εὖθετον αὐτῷ καιρὸν ἀπολέσαντι, ἐξευρεῖν δὲ τοῦτον λοιπὸν οὐ δυνήθέντι. Ἀνὰ γὰρ τὴν ἐξῆς πρὸς τῶν οἰκείων καταπροδοθεὶς, καὶ μόνος ἀποληφθεὶς πέφευγεν ἀνὰ τὸ τέμενος τῶν ἁγίων ἀποστόλων· ἐκεῖθεν τε πρὸς βίας ἀφελκυ-

σθεὶς, εἰς Καισάρειαν πόλιν (εἰς τὸ Παπουρίου Καστέλλιον Theoph.) τῶν Καππαδοκῶν ἐξοικίζεται. Καὶ τισι μοναχοῖς συναγελαζόμενος, ὕστερον ἐφωράθη λαθεῖν ἐθέλων. Καὶ πρὸς τοῦ βασιλέως εἰς Ταρσὸν τῆς Κιλικίας ἐκπεμφθεὶς, καὶ τὴν κόμην ἀποθέμενος πρεσβύτερος χειροτονεῖται. Γέγραπται ταῦτα κομψῶς Εὐσταθίῳ τῷ Σύρῳ. Cf. Theophanes p. 196 sq.; qui eodem modo hæc narrat post memoratam necem Theoderichi.

4.

Idem ib. c. 27 : Ὁ αὐτὸς γράφει τὸν Ζήωνα καὶ Βηρίνη τῇ πενθερᾷ μυρίας ἐπιβουλὰς ῥάψαι· μετὰ δὲ ταῦτα καὶ πρὸς τὴν Κιλικίαν ἐκπέμψαι χώραν. Ὑστερον δὲ μεταβῆναι ταύτην πρὸς τὸ Παπιρίου λεγόμενον φρούριον, Ἰλλου τυραννήσαντος, αὐτόθι τε τὸν βίον ἐκλιπεῖν. Καὶ τὰ κατὰ Ἰλλουν δὲ γράφει μάλα λογίως ὁ Εὐστάθιος, ὅπως πρὸς τοῦ Ζήωνος ἐπιβουληθεὶς διέφυγε, καὶ ὅπως ὁ Ζήων τὸν ἀποσφάζαι τοῦτον προσαχθέντα ἐς θάνατον ἐκδέδωκε, μισθὸν τῆς ἀποτυχίας τὴν τῆς κεφαλῆς ἐκτομὴν αὐτῷ παρασχών· ὃν καὶ στρατηγὸν ὁ Ζήων τῶν ἐφῶν ἀποδεῖκνυσι δυνάμεων, τὸ λαθεῖν πραγματευόμενος. Ὁ δὲ, Λεόντιον προσεταιρισάμενος, Μάρσον τε οὖν, ἄνδρα δόκιμον, καὶ Παμπρέπιον, ἀνὰ τὰ τῆς ἐφῆς γέγονε μέρη. Εἴτα τὴν Λεοντίου ἀνάρρησιν τὴν ἐς Ταρσὸν τῆς Κιλικίας γενομένην· ὅπως τε καὶ οὗτοι τῆς τυραννίδος ἀπώναντο, Θεοδερίχου κατ' αὐτῶν ἐκπεμφθέντος, ἀνδρὸς Γότθου τὸ γένος ὑπάρχοντος, παρὰ Ῥωμαίοις τε αὖ ἐπισήμου, μεθ' ἡμεδαπῆς τε καὶ ἄλλοδαποῦς δυνάμεως. Ἀναγράφει μάλα σοφῶς ὁ αὐτὸς Εὐστάθιος καὶ τοὺς δευδαίως ἀνηρημένους πρὸς Ζήωνος ἀντὶ τῆς ἐς αὐτὸν εὐνοίας· καὶ

Post hæc Marcianus, filius Anthemii ejus qui Romæ imperavit, affinis autem Leonis, qui ante Zenonem imperium rexerat, cujus etiam filiam natu minorem, Leontiam nomine, uxorem duxerat, a Zenone dissidens, tyrannidem arripere conatus est. Commissaque gravi pugna circa palatium, et plurimis ex utraque parte cæsis, Marcianus adversarios in fugam vertit. Eodemque impetu palatium occupavisset, nisi, re in crastinum diem dilata, opportunitatem e manibus elabi sivilisset. Volucris enim est occasio. Et dum ad pedes quidem advolat, forsitan apprehendi potest; ubi vero manus effugerit, in sublime avolat, ridetque eos qui ipsam insequuntur, nec amplius ad eos advolare sustinet. Itaque pictores et statuarii comam ei a fronte dimittunt, et occipitium ad cutem usque radunt: prudenter admodum subindicantes, occasionem quamdiu quidem a tergo imminet, comâ demissâ facile apprehendi posse; quando autem præcedit, penitus effugere, nullam ansam, qua capiatur, præbentem insequentibus. Quod quidem tunc accidit Marciano: qui quum occasionem ipsi oblatam elabi sivilisset, eandem postea recuperare non potuit. Postero enim die a suis proditus, et solus relictus, confugit ad basilicam sanctorum apostolorum. Unde per vim extractus Cæsaream Cappadociæ relegatur. Ibi quum se monachis quibusdam aggregavisset, postea fugam meditari

deprehensus est. Quam ob causam ab imperatore Tarsum Ciliciæ deportatus, detonsâ comâ presbyter est ordinatus. Atque hæc quidem ab Eustathio Syro scripta sunt elegantius.

4.

Idem Eustathius scribit Zenonem innumeras insidias adversus Verinam socrum suam struxisse, tandemque eam in Ciliciam relegasse. Postea vero, quum Illus tyrannidem occupasset, Verina in Papirium castrum migravit, ibique excessit e vita. Res præterea Illi ab eodem scriptore elegantissime exponuntur, quemadmodum, quum a Zenone insidiis appetitus fuisset, effugerit; atque Zeno eum quem ad interficiendum Illum submiserat, Illo necandum tradiderit, capitis amputationem mercedis loco ei rependens, eo quod conatu excidisset. Illum quoque magistrum Orientalis militiæ renuntiavit, studens ut occultæ essent insidiæ quas illi comparaverat. Illus vero, adscito in societatem Leontio et Marso, viro egregio, ac Pamprepio, ad Orientis partes perrexit. Refert deinde idem Eustathius, quomodo Leontius apud Tarsum Ciliciæ imperator nuncupatus sit; et quem isti tyrannidis suæ fructum perceperint, quum Theoderichus, vir natione Gothus, et qui apud Romanos erat illustris, adversus eos missus esset cum exercitu Romanorum simul ac barbarorum. Idem Eustathius ele-

ὅτι γε ὁ Θεωδέρικος τῆς ἐπιβουλῆς Ζήνωνος αἰσθόμενος, ἐπὶ τὴν πρεσβυτέραν Ῥώμην ἀναχωρεῖ· τινὲς δὲ φασιν ὡς καὶ ὑποθήκη Ζήνωνος. Καὶ Ὀδόακρον μάχη κρατήσας, ὑφ' ἑαυτὸν τὴν Ῥώμην ποιεῖται, ῥῆγα προσονομάσας ἑαυτόν. Cf. uberem narrationem Theophanis p. 197 sqq. Plura apud Tillemont. VI, p. 509 sqq. 519 sqq.

5.

Idem III, 29 : Τοῦ Ζήνωνος τοίνυν ἄπαιδος τελευτήσαντος ἐπιληψίας νόσῳ μετὰ ἑβδομον καὶ δέκατον ἔτος τῆς αὐτοῦ βασιλείας, ἤλπισε μὲν Λογγίνος ὁ τοῦτου ἀδελφὸς εἰς μέγα δυνάμειος προκεχωρηκώς, τὴν βασιλείαν ἑαυτῷ περιθήσειν· οὐ μὴν τῶν δοκηθέντων ἔτυχεν. Ἡ γὰρ Ἀριάδνη Ἀναστασίῳ τὸν στέφανον περιτίθῃσιν, οὕτω μὲν ἤκοντι ἐς γερουσίαν, ἐν δὲ τῇ λεγομένη τῶν σιληντιαρίων σχολῇ καταλεγόμενῳ. Ἱστορεῖ δὲ οὖν ὁ Εὐστάθιος μετὰ τὴν ἀρχὴν τῆς Διοκλητιανοῦ βασιλείας ἐς τὴν Ζήνωνος τελευτὴν καὶ τὴν ἀνάρρῃσιν Ἀναστασίου ἔτη διελθεῖν ἑπτὰ καὶ διακόσια· ἀπὸ δὲ τῆς Αὐγούστου μοναρχίας ἔτη δύο καὶ λ' καὶ πεντακόσια πρὸς μῆσιν ἑπτὰ· ἀπὸ δὲ τῆς Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνης ἀρχῆς ἔτη δύο καὶ τριάκοντα καὶ ὀκτακόσια ὁμοίως πρὸς μῆσιν ἑπτὰ· ἐκ δὲ τῆς τῶν Ῥωμαίων καὶ Ῥωμύλου βασιλείας ἔτη δύο καὶ πεντήκοντα [add. καὶ διακόσια] καὶ χίλια καὶ πρὸς γε μῆνας ἑπτὰ· ἀπὸ δὲ τῆς ἀλώσεως Τροίας ἔτη ἕξ καὶ ὀγδοήκοντα καὶ ἑξηκόσια καὶ χίλια πρὸς μῆσιν ἑπτὰ. Οὗτος δ' Ἀναστάσιος πατρίδα τὴν Ἐπίδαμνον ἔχων, [ἢ] Δυρράχιον νῦν προσηγόρευται, τὴν τε Ζήνωνος βασιλείαν καὶ γαμετὴν τοῦ αὐτοῦ Ζήνωνος, τὴν Ἀριάδνην ἐσοικίζεται· καὶ

πρῶτα μὲν Λογγίνον Ζήνωνος ἀδελφόν, τὴν τοῦ μαγίστρου ἀρχὴν διέποντα, ὃν ἡγεμόνα τῶν ἐν τῇ αὐλῇ τάξεων οἱ πρόσθεν ἐκάλουν, ἀνὰ τὴν ἐνεγκαμένην ἐκπέμπει· εἴτα δὲ καὶ πολλοὺς ἑτέρους Ἰσαύρους, τοῦτο δῆθεν αἰτήσαντας. Zeno mortuus est an. 491. Anni epocharum, quas Euagrius affert, parum accurate notati. De Longino etc., v. Theophan. p. 210 sq. Tillemont. VI, p. 533 seq. 542 sq. 648 sq.

6.

Idem III, 35 : Οὐκ ἀπὸ δὲ τρόπου (τόπου?) καθ' ἣν ἐτύχομεν προκαταθεβληκότες ὑπόσχεσιν, καὶ τὰ ἕτερα λόγου ἄξια ὑπὸ τοῖς Ἀναστασίου χρόνοις γεγεννημένα συνάψαι τῇ ἱστορίᾳ. Λογγίνος, ὁ Ζήνωνος ὁμαιμος, τὴν ἐνεγκαμένην, ὡς προδεδήλωται (προδεδήγηται v.g.), κατελιγνὼς, τὸν πρὸς τὸν αὐτοκράτορα πόλεμον ἀναφανδὸν ἀναζώννυται. Καὶ πολλῶν ἔνθεν τε καὶ κεῖθεν συναθροισθέντων δυνάμεων, μεθ' ὧν καὶ Κόνων ἐτύγχανεν ὧν, ἐπίσκοπος τῆς ἐν Ἀπαμείᾳ τῶν Σύρων ἐπαρχίας γεγονώς, τοῖς Ἰσαύροις ὡς Ἰσαυρος συνεστράτευσε, τέλος ἐπιτίθεται τῷ πολέμῳ, τῶν μὲν Ἰσαύρων τῶν συστρατευσάντων τῷ Λογγίνῳ πανωλεθρία φθαρέντων, τῶν δὲ κεφαλῶν Λογγίνου καὶ Θεοδώρου πρὸς Ἰωάννου τοῦ Σχύθου σταλίσαντων ἀνὰ τὴν βασιλέως πόλιν· ὅς καὶ ἐν κόντοις περιαρτήσας ὁ βασιλεὺς ἐν ταῖς καλουμέναις Συκαῖς ἀντιπέραν τῆς Κωνσταντίνου κειμέναις ἐπῆώρησεν, ἡδὺ θέαμα τοῖς Βυζαντίοις ἀνθ' ὧν κακῶς πρὸς Ζήνωνος καὶ τῶν Ἰσαύρων ἐπέπόνθησαν. Καὶ ὁ ἕτερος δὲ Λογγίνος τὸ πολὺ τῆς τυραννίδος συνέχων ὁ ἐπὶ κλὴν Σελινούντιος, καὶ Ἰνδῆς σὺν αὐτῷ, πρὸς Ἰωάννου τοῦ ἐπὶ κλὴν κυρτοῦ στέλλονται

ganti admodum stylo cædem eorum describit, quos Zeno crudeliter necari iussit, hanc iis mercedem rependens benevolentiae qua ipsum complexi fuerant : et quomodo Theuderichus, quum Zenonis adversus ipsum insidias comperisset, Romam se contulit. Alii dicunt Zenonis suasu id a Theudericho factum fuisse. Qui conserto prælio quum Odoacrum superasset, Romam sub potestatem suam redegit, regis nomine sibi assumpto.

5.

Quum Zeno post septimum decimum imperii sui annum ex comitali morbo absque liberis decessisset, Longinus quidem ejus frater, qui ad magnam potentiam pervenerat, in spem venit se imperium facile occupaturum esse. Sed tamen voti sui haudquaquam compos factus est. Etenim Ariadne coronam imposuit Anastasio, qui, nondum in senatorium ordinem adlectus, in silentiariorum adhuc schola militabat. Porro Eustathius scribit ab exordio imperii Diocletiani ad Zenonis obitum et nuncupationem Anastasii annos fluxisse 207; a principatu autem Augusti annos 532 mensesque septem; ab Alexandri autem Macedonis regno annos 832 et menses septem; a Romanorum et Romuli regno annos 1252 mensesque septem; a Trojæ denique expugnatione annos 1686 cum septem mensibus. Hic Anastasius, ortus ex urbe Epidamno, quæ nunc Dyrrhachium dicitur, imperium simul et Zenonis uxorem Ariadnen accepit.

Ac primum quidem Longinum, Zenonis fratrem, qui magistri dignitatem gerebat, quem antiqui præfectum officiorum palatii appellabant, in patriam amandavit. Multis item aliis Isauris, qui ab ipso id petebant, ad suos redeundi copiam fecit.

6.

Non ab re fuerit, si res quoque ceteras, quæ Anastasii temporibus acciderunt, juxta id quod antea polliciti sumus, subtexamus. Longinus, Zenonis frater, quum in patriam suam, sicut antea memoratum est, advenisset, palam adversus imperatorem bellum suscepit. Plurimis igitur collectis utrimque copiis, in quibus erat etiam Conon, Apameæ in Syria olim episcopus, qui una cum Isauris, utpote Isaurus, militabat, bellum tandem hujusmodi exitu terminatum est. Isauri qui una cum Longino militaverant, omnes ad internecionem cæsi; Longini vero ac Theodori capita ab Joanne Scythæ Constantinopolin missa sunt. Quæ imperator contis suffixa circumferri et in suburbano Syntici, quod ex adverso Byzantii situm est, suspendi jussit : quod spectaculum Constantinopolitanis gratissimum fuit, ob mala quæ a Zenone et ab Isauris perpassi fuerant. Alter vero Longinus, cognomento Selinuntius, præcipuum robur tyrannicæ factionis, et cum illo Indes, ab Joanne, cognomento Gibbo, vivi capti sunt, et ad imperatorem Anastasium missi. Quæ res et imperatorem et populum Constan-

τῷ Ἀναστασίῳ ζωγρίαι· ὁ μάλιστα τόν τε βασιλέα τούς τε Βυζαντίους τεθεράπευκε, θριάμβου δίκην ἀνά τὰς λεωφόρους τῆς πόλεως ἀνά τε τὴν ἵπποδρομίαν Λογγίνου τε καὶ Ἰνδου περιενεχθέντων, καὶ τῶν ἐκ σιδήρου πεποιημένων ἀλύσεων ἀνά τοὺς αὐχένας καὶ τὰς χεῖρας περιβεβλημένων. Ἐντεῦθεν καὶ τὰ καλούμενα πρώην Ἰσαυρικὰ τοῖς βασιλικοῖς ἐνγέχθη θησαυροῖς· ἦν δὲ ἄρα τοῦτο χρυσίον ἐς ἕκαστον ἔτος τοῖς βαρβάροις χορηγούμενον, πενταχισχιλίας ἔλκον λίτρας. Cf. Theophan. p. 216. 224. Tillemont. l. l. p. 549.

Cap. 36. Ἐπεχώμασαν οὐκ εἰς τὸ συνοῖσον σφίσι κατὰ τῆς Ῥωμαϊκῆς ἐπικρατείας καὶ οἱ Σκηῖται βάρβαροι, τὰ τε τῆς μέσης τῶν ποταμῶν τὰ τε τῆς Φοινίκης ἑκατέρας καὶ τὰ Παλαιστίνων ληισάμενοι πράγματα. Οἵπερ κακῶς παρὰ τῶν ἑκασταχοῦ στρατηγούντων παθόντες, ὕστερον τὴν ἡσυχίαν ἤγαγον, πρὸς Ῥωμαίους πασσυδεῖ σπείσάμενοι. Cf. Theophan. p. 217 sq.; Nonnos Exc. ap. Photium; Tillemont. p. 351.

Cap. 37. Ἀλλὰ καὶ Πέρσαι παρασπονδήσαντες ὑπὸ Καβάδῃ τῷ βασιλεῖ, καὶ τὰ οἰκεῖα καταλελοιπότες ἤθη, πρῶτα μὲν Ἀρμενίοις ἐπεστράτευσαν, καὶ πολίχνιον ἐπὶ κλὴν Θεοδοσιούπολιν ἐλόντες, ὡς Ἀμιδαν πόλιν ὀχυρὰν τῆς μέσης τῶν ποταμῶν ἀφικνοῦνται, καὶ ταύτην ἐκπολιορκήσαντες εἶλον. Καὶ αὖθις ὁ Ῥωμαίων βασιλεὺς πολλοῖς ἀνενεύσατο πόνοις. Εἴ τῳ δὲ φίλον λεπτῶς τὰ περὶ τούτων εἰδέναι καὶ τῇ ἀκριβεῖ πάντων ἐπεξελεῖν, Εὐσταθίῳ εὖ μάλα σοφῶς μετὰ πολλοῦ τοῦ πόνου καὶ τῆς ἐς ἄγαν κομψείας ἱστορήται τε καὶ συγγέγραπται· ὃς μέχρι τῆς γραφῆς ταύτης ἱστορήσας, τοῖς ἀπελθοῦσι συναριθμεῖται, δωδέκατον ἔτος τῆς

Ἀναστασίου καταλελοιπὴς βασιλείας. Cf. Theophan. p. 222 sq. Procop. Bell. Pers. I, 7, De ædif. III, 5; Marcellin. Chron. ad an. 502 (Probo et Avienocoss.); Tillemont. p. 560 sq.

7.

Malala p. 398, 11 ed. Bonn.: Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ (Ἀναστασίου) βασιλείας παρελήφθη Ἀμιδα, μητρόπολις ὀχυρὰ πάνυ τῆς Μεσοποταμίας, καὶ Θεοδοσιούπολις, πολέμῳ ληφθεῖσα ὑπὸ Κωάδου, βασιλέως Περσῶν, ἐπελθόντος τοῦ βασιλέως μετὰ δυνάμεως πολλῆς. Ἐλαβε δὲ παραλήπτους ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Περσῶν Κωνσταντῖνον, στρατηγὸν Ῥωμαίων δυνατὸν, φυλάττοντα τὴν αὐτὴν Θεοδοσιούπολιν, καὶ ἄλλους δὲ πολλούς· οἵτινες καὶ ἐτελεύτησαν ἐν τοῖς Περσικοῖς μέρεσι. Καὶ ἐπεστράτευσεν κατὰ Περσῶν ὁ αὐτὸς Ἀναστάσιος βασιλεὺς, πέμψας Ἀρεόβινδον τὸν Δαγαλαῖφου υἱόν, στρατηλάτην ἀνατολῆς, τὸν ἄνδρα Ἰουλιάνας, καὶ Πατρίκιον, στρατηλάτην τοῦ μεγάλου πραισέντου, καὶ Ὑπάτην, στρατηλάτην πραισέντου, τὸν υἱὸν Σεκουδίνου τοῦ πατρικίου, καὶ τὸν πατρίκιον Ἀππίονα, ποιήσας αὐτὸν ἑπαρχὸν τῶν πραιτωρίων ἀνατολῆς, καὶ πλῆθος ἄπειρον στρατιᾶς μετ' αὐτῶν πεζικῆς καὶ ἱππικῆς δυνάμεως. Καὶ συνέβαλον μετ' ἀλλήλων τὰ ἀμφοτέρωθεν τάγματα, καὶ ἐσφάγησαν πολλοὶ καὶ ἔπεσον ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν. Περὶ οὗ πολέμου Εὐστάθιος ὁ σοφώτατος χρονογράφος συνεγράψατο· ὅστις καὶ εὐθὺς ἐτελεύτησε, μήτε εἰς τέλειον τὴν ἔκθεσιν αὐτοῦ συντάξας.

tinopolitanum magnopere recreavit, quum Longinus et Indes, tanquam in triumphali pompa, per vicos urbis et in circo traducerentur, catenas ferreas collo ac manibus circumjectas gestantes. Ex eo tempore munera, quæ vocabantur Isaurica, in principis ærarium inferri cœpere. Id erat aurum, quod barbaris quotannis pendebatur, librarum scilicet quinque millia.

Sed et barbari quos Scenitas vocant, non sine suo ipsorum damno insultarunt imperio Romano, Mesopotamiam et utramque Phœnicen et Palæstinam provincias depopulati. Verum a ducibus Romanis, qui in singulis provinciis erant, gravi clade affecti, postmodum quiescere, quum universa gens pacem cum Romanis fecisset.

Persæ quoque, regnante apud ipsos Cabade, fœdus rupere, et, relictis propriis sedibus, primum in Armeniam cum exercitu invaserunt. Quumque oppidulum Theodosiopolin cepissent, Amidam versus, quæ urbs Mesopotamiæ est satis munita, iter fecere. Hanc quoque diuturna obsidione cinctam tandem ceperunt. Sed imperator Romanorum, non sine magno labore, eam postmodo instauravit. Quodsi quis singula accurate cupit cognoscere, et diligentem cunctorum, quæ gesta sunt, narrationem perlegere, is Eustathium legat, qui luculentissime et summo cum labore

maximaque elegantia harum rerum historiam conscripsit. Qui quum usque ad hæc tempora historiam suam perduxisset, excessit e vita, res gestas anno imperii Anastasii duodecimo persecutus.

7.

Anastasio imperante, Persarum rex Coades (*Cabades*), ingenti exercitu instructus, Theodosiopolin atque Amidam, munitissimam Mesopotamiæ metropolin, bello cepit. Constantinum quoque ducem Romanorum fortissimum et urbis Theodosiopolitanæ custodem, cum pluribus aliis captivum abduxit, qui diem suum omnes in Perside obierunt. Imperator itaque Anastasius bellum Persis intulit, in expeditionem hanc missis Areobindo Dagalaiphi filio, Julianæ conjuge et militum in Oriente magistro, Patricio magni Præsentis duce, et Hypate Secundini patricii filio, Præsentis militiæ magistro, et Appione patricio, quem prætorio in Oriente præfectum constituit: horum sub ductu exercitum emisit pedestribus et equestribus copiis instructissimum. Proelio autem commisso quamplurimi utrimque ceciderunt. Belli autem hujus historiam exorsus est sapientissimus Eustathius chronographus; quam tamen morte præoccupatus ad exitum non perduxit.

HESYCHIUS MILESIUS.

Suidas : Ἡσύχιος Μιλήσιος, υἱὸς Ἡσυχίου δικηγόρου καὶ Φιλοσοφίας, γεγονὼς ἐπὶ Ἀναστασίου βασιλέως. Ἐγραψεν Ὀνοματολόγον ἢ Πίνακα τῶν ἐν παιδείᾳ ὀνομαστῶν, οὗ ἐπιτομή ἐστὶ τοῦτο τὸ βιβλίον. Καὶ Χρονικὴν ἱστορίαν, ἣντινα διεῖλε εἰς ἕξ διαστήματα (οὕτω γὰρ καλεῖ ἕκαστον βιβλίον), ἐν οἷς ἐμφέρονται αἱ κατὰ καιροὺς πράξεις τῶν Ῥωμαίων βασιλέων καὶ αἱ δυναστεῖαι τῶν κατὰ ἔθνος κρατησάντων τυράννων καὶ τὰ κατὰ τὸ Βυζάντιον πραχθέντα ἕως τῆς βασιλείας Ἀναστασίου, τοῦ ἐπονομαζομένου Διόρου. Εἰς δὲ τὸν πίνακα τῶν ἐν παιδείᾳ λαμπάντων ἐκκλησιαστικῶν διδασκάλων οὐδενὸς μνημονεύει· ὥς ἐκ τούτων ὑπόνοιαν παρέχειν, μὴ εἶναι αὐτὸν Χριστιανόν, ἀλλὰ τῆς Ἑλληνικῆς ματαιοπονίας ἀνάπλεων.

Igitur Hesychius, qui a dignitate *Illustris*, Ἰλλούστριος, vocari solet, patriam habuit Miletum, patrem Hesychium, matrem denique, si veteres Suidæ editiones sequimur, *Sophiam*. Verum pro vulgata καὶ Σοφίας optimi Suidæ codices ABVÆ præbent καὶ φιλοσοφίας. « Nec temere, Bernhadyus ait, præsertim quum in Labbæi Glossis Basil. exstet ὁ Ἰλλούστριος Ἡσύχιος ὁ φιλοσοφῆσας τῆς Μιλησίας. Accedit quod Photius item Bibl. cod. 69 posuit Ἡσυχίου καὶ Φιλοσοφίας, ubi libris invitis olim legebatur καὶ Σοφίας. Itaque καὶ Σοφίας repudiavi; quamquam quæ doctrinæ genera memorata fuerint, haud divinare licet. » Mihi vero non doctrinæ genera sed matris nomen commemorari apud Suidam videtur. Eo enim ducit Photius; et in Glossis Bas. facillime emendatur : Φιλοσοφίας τῆς Μιλησίας. Ac quidni apud Romanos, qui nomen Σοφίας in honore habebant, modestius etiam Φιλοσοφίας nomen mulieri inditum sit? — Filium ex uxore Hesychius suscepit Joannem, quem fatum præmaturum patri eripuit (Phot. cod. 69).

Deinde Suidas vixisse Hesychium dicit sub Anastasio; recte procul dubio; sed vixit etiam sub Justino I et Justiniano. Nam Constantinus Porphyrogenitus De them. I, 2 p. 18 Bonn. : Οὕτε γὰρ Προκόπιος, αἶτ, οὕτε Μένανδρος οὕτε Ἡσύχιος Ἰλλούστριος ἐμνημόνευσε τοῦ τοιούτου ὀνόματος (sc. τοῦ θέματος Ἀρμενιακοῦ), οἱ τὰ Χρονικὰ συντάξαντες ἐπὶ τῆς Ἰουστινιανοῦ βασιλείας. Idem etiam inde colligitur, quod Hesychius historias suas usque ad primos annos regni Justiniani deduxit, et probabiliter etiam ultra deducturus fuisset, nisi a scribendo animum avertisset dilecti mors filii. Denique rem conficiunt ea quæ de Triboniano assentatore leguntur in Ὀνοματολόγῳ. Qui quidem Tribonianus quum

Ἕλληνα καὶ ἄθεος, i. e. *ethnicus et impius*, dicatur, simul hinc liquet Hesychium religione Christianum fuisse. Adde quod inter Sibyllas primam fuisse narrat Chaldæam τὴν περὶ Χριστοῦ προφητεύσασαν. Alia nonnulla, quæ in eandem sententiam interpretanda apud Hesychium occurrunt, collegit Chr. Thorschmidtus in Comment. De Hesychio Milesio *Christiano* (Wittenberg 1716; et repetita in Hesychii Milesii opusculis II, ed. Orellius Lips. 1820, p. 261 sqq.). Temere igitur Suidas ethnicum Hesychium fuisse suspicatur ex eo, quod in Onomatologo sacra miscere profanis auctor noluit.

Scripsit Hesychius Ὀνοματολόγον ἢ Πίνακα τῶν ἐν παιδείᾳ ὀνομαστῶν, οὗ ἐπιτομή ἐστὶ τοῦτο τὸ βιβλίον. « Hæc (Nækius ait in Chœril. fr. p. 34) incredibile quantas turbas dederint. Albertus, ubi Suidæ locum exhibet cum variorum notis, in Prolegg. ad Hesych. Lex. fol. I, Jo. Vossii verba apponit, quæ si bene intelligo, hæc fuit Vossii sententia, Suidam lexicon illud suum appellare βιβλίον et Epitomen Hesychii Milesii. Meursius mutilum esse censebat Suidam, et ita supplendum : ὀνομαστῶν, Διογένην Λαέρτιον μιμησάμενος, οὗ ἐπιτομή κτλ. Quam conjecturam secure repetiit Thorschmidtus in Diss. De Hesychio Milesio. Albertus eam non refutavit, et Küsterus ad Suidam liberum de ea lectori iudicium reliquit. A vero proxime abfuit Fabricius B. Gr. VI, p. 222 (*). Breviter

(*) Fabricius l. l. : « Hoc potest ita intelligi, ut duos libros ejusdem argumenti composuerit Hesychius, unum uberius, quem Callimachi exemplo inscripserit Πίνακα et alterum qui hodie exstat brevius Ὀνοματολόγον, qui fuerit prioris veluti epitome. Equidem Meursius putat supplenda esse verba : Διογένην τὸν Λαέρτιον μιμησάμενος, οὗ ἐπιτομή ἐστὶ τὸ παρὸν βιβλίον. Sed quamquam plurima e Laertio iisdem verbis repetiit, Epitomen tamen Laertii nequiquam præstat, ne dicam codicem nullum Suidæ ms. conjecturæ Meursii audaciori suffragari, et Hesychium multa referre, de quibus in Laertio ne γρά. Nonnulla ex Hesychii libello verbotenus Suidas, non tantum in v. Ξάνθος, Ξενοκράτης, Ποτάμων, Φαίδων, sed etiam in Ἀπολλώνιος, Ἀριστέας et aliis quam plurimis locis. » — « Exstat hic libellus mss. Florentiæ in bibl. Laur. Med. cod. XXXVII, nr. 10, et cod. XIV, sæc. XVI, plut. 70 : vid. Bandin. Catal. codd. Gr. II, 569 et 674. In posteriore codice præcedit epistola græca Christophi Rufi ad Cosmum I Medicum, in qua se recens hunc auctorem e tenebris eruisse testatur. Quam epistolam Bandinus l. l. evulgavit. Montfauconus Bibl. bibl. mss. tres codices bibl. Medic. refert. — Paris. in cod. 3025, nr. 10 bibl. nation. » HARLES. — « Prodiit primum græce e bibliotheca Jo. Sambuci, Antwerpiae an. 1572,8. apud Christophorum Plantinum, subjunctaque ad

loquitur, ut in re nota, Suidas, cujus sententia hoc modo supplenda est: *Hesychius Milesius scripsit Ὀνοματολόγον ἢ Πίνακα, cujus Epitome est hicce libellus, qui nunc Hesychii Milesii nomine inscribitur.* Innuit autem eundem libellum quem hodie nos habemus. » Sane quidem nos nihil nisi epitomen quandam uberius operis tenere, eamque negligenter admodum confectam, luce clarius est. Quodsi vero glossas Suidiani lexicæ cum iis quæ in nostro libello leguntur, contuleris, facile intelligitur Suidam aut integro Hesychii opere usum esse, aut epitomen ante oculos habuisse, eâ, quæ superstes est, ampliorem. In hac sua epitome, opinor, Suidas reperit verba illa quæ immutata in suum lexicon transcripsit: οὗ ἐπιτομή ἐστὶ τοῦτο τὸ βιβλίον.

Præterea Hesychius Annales scripsit libris (διαστήμασιν) sex, quibus continentur imperatorum Romanorum res variis temporibus gestæ et historiæ principum, qui singulis gentibus imperarunt, item ea quæ Byzantii gesta sunt usque ad imperium Anastasii cognomento Dicori. Sic Suidas refert. Disertius de his exponit Photius, qui etiam tertium Hesychii opus, cujus mentio apud Suidam desideratur, commemorat.

Photius cod. 69: Ἀνεγνώσθη μοι βιβλίον ἱστορικὸν ὡς ἐν συνόψει κοσμικῆς ἱστορίας (ὁ δὲ συγγραφεὺς Ἡσύχιος ὁ Ἰλλούστριος, Μιλήσιος μὲν ἐκ πατρίδος, παῖς δὲ Ἡσυχίου καὶ Φιλοσοφίας [Σοφίας vgo])· καθ' ὃ καὶ ἡ ἐπιγραφὴ τοῦ βιβλίου μετὰ τοῦ Ἱστορίας Ῥωμαϊκῆς τε καὶ παντοδαπῆς τυγχάνει. Ἀρχεται μὲν οὖν ἀπὸ τῆς τοῦ Βήλου τοῦ Ἀσσυρίων βασιλέως βασιλείας, κάτεισι δὲ μέχρι τῆς τελευτῆς Ἀναστασίου, ὃς Ῥωμαίων γέγονεν αὐτοκράτωρ.

Ἔστι δὲ σύντομος καὶ καλλιπεπῆς· λέξει τε γὰρ ἀνθηρῶ καὶ εὐσήμῳ κέχρηται, καὶ ἡ συνθήκη τοῦ λόγου κατὰ λόγον αὐτῷ ἡρμοσμένη· κυριολογίᾳ μὲν μάλιστα χαίρων· εἰ δὲ που καὶ τρέφοιτο, τῷ τε εὐσήμῳ καὶ ἐμπατικωτάτῳ τῆς λέξεως ἡδυνε μὲν τῇ τρόπῃ τὸν ἀκροατὴν, οὐδὲν δὲ ἥττον, εἰ μὴ καὶ μάλλον, σαφῶς τὸ πρᾶγμα, ἢ εἰ μὴ ἐτέτραπτο, παρεστήσατο. Ὑπισχνεῖται δὲ καὶ ἀληθείας εἶναι φροντιστής.

calcem versio latina Hadriani Junii cum ejus castigationibus, in quibus, ut Hesychium e Laertio, ita vicissim Laertium ex Hesychio subinde emendandum demonstrat. Postea græce et latine prodiit cum Junii versione et notis, novisque H. Stephani animadversionibus ad calcem Diogenis Laertii, ex laudati Stephani officina an. 1594, 8. Illa Laertii editio et cum illa Hesychii libellus recusatus est Genevæ ap. Jo. Vignon, 1616. 8. Interim Jo. Meursius Lugdun. Bat. 1613. 8 [et tom. VII Opp. Meursii, Florent. 1746, p. 205 sqq.] Hesychii opuscula atque in his præsentem libellum vulgavit, castigationibusque Junii ac Stephani notas suas addidit. » FABRICIUS. Novissime Hesychii opuscula cum notis variorum suisque ipsius edidit Orellius (Lips. 1820).

Διαιρεῖται δὲ αὐτῷ τὸ σπούδασμα εἰς τμήματα ἑξ. ὧν τὸ μὲν πρῶτον τμήμα περιέχει τὰ πρὸ τῶν Τρωικῶν, τὸ δὲ δεύτερον τὰ ἀπὸ Ἰλίου ἀλώσεως ἕως τῆς κτίσεως Ῥώμης, τὸ δὲ τρίτον τὰ ἀπὸ τῆς κτίσεως Ῥώμης μέχρις οὗτο Ῥωμαίοις ἢ τῶν ὑπάτων εἰσῆχθη ἡγεμονία, καταλύσασι τοὺς βασιλεῖας κατὰ τὴν ὀγδόην καὶ ἐξηκοστὴν Ὀλυμπιάδα (Ol. 68, 1=508 a. C.). τὸ δὲ τέταρτον, ἐξ οὗπερ Ῥωμαίων ἡγήσαντο ὑπατοί, ἦτοι ἀπὸ τῆς ὀγδόης καὶ ἐξηκοστῆς Ὀλυμπιάδος μέχρι β' καὶ π' καὶ ρ' Ὀλυμπιάδος, οὗ καὶ ἔληξεν ἡ τοιαύτη ἀρχή, Ἰουλίου τοῦ Καίσαρος μοναρχήσαντος. Τὸ δὲ πέμπτον τμήμα περιέχει τὰ ἀπὸ τῆς Ἰουλίου τοῦ Καίσαρος μοναρχίας μέχρις οὗτο Βυζάντιον ἐπὶ μέγα δόξης καὶ ἰσχύος ἦρθη, Ὀλυμπιάδος ἐβδόμης καὶ ο' καὶ διακοσιοστῆς ἱσταμένης (329 p. C.). Τὸ δὲ ἕκτον, ἐξ οὗ βασιλεῖα Κωνσταντινουπόλεως ἡτύχῃσεν Κωνσταντῖνον, μέχρι τῆς Ἀναστασίου τελευτῆς (518 p. C.). ὃν οὗτος ὁ συγγραφεὺς πραότητι τε καὶ ἡμερότητι οὐκ οἶδ' ὅπως πολλῶν ἀποσεμνύνει διενεγκεῖν· οὗ συνέπεσεν ἡ τελευτὴ κατὰ τὴν ἐνδεκάτην ἰνδικτιῶνα, Μάγνου μόνου ὑπατεύοντος (518 p. C.). Ἡ δὲ περιοχὴ τῶν χρόνων χιλίων (δισχιλίων;) καὶ ἐνενήκοντα καὶ ἑκατὸν· ἐν οἷς καὶ ἡ συγγραφὴ [τελευτᾷ].

Ἀνεγνώσθη δέ μοι καὶ ἐτέρα τοῦ αὐτοῦ βίβλος, ἐν ᾗ περιείχετο τὰ τε Ἰουστίνῳ πραχθέντα, ὅπως τε Ἀναστασίου τελευτήσαντος, αὐτὸς ἀνερρήθη· εἶτα καὶ τὴν Ἰουστινιανοῦ, τοῦ μετὰ Ἰουστίνον, ἔστιν ἀνάρρησιν κατιδεῖν, καὶ τὰς ἄλλας πράξεις μέχρις ἐτῶν τινων (f. τριῶν Bekk.) τῆς αὐτοῦ βασιλείας. Καὶ τὸ λοιπὸν ὁ συγγραφεὺς ἐπεσχέθη, θανάτῳ τοῦ παιδὸς Ἰωάννου τὴν ψυχὴν καιρίαν βληθεὶς, καὶ τῆς πρὸς τὸ γράφειν ὁρμῆς ἐκκοπεῖς.

Quod postremo loco Photius commemoravit opus de rebus Justiniani, penitus interiit. Ex Chronicis vero, quæ usque ad mortem Anastasii pertinebant, præter breviores locos tres vel quattuor, amplius fragmentum servatum est ex initio libri sexti, in quo de Constantinopoli a Constantino condita agens in priorem urbis historiam excurrit, fataque ejus inde ab origine usque ad Constantinum imp. ex tōn ἀρχαίων ποιητῶν καὶ συγγραφέων recenset. Quæ digressio jam pridem e chronicis Hesychianis avulsa separatimque edita esse videtur. — Primus eam edidit G. Dousa (Heidelberg. 1596, 8), deinde Meursius (Lugd. 1613, 8) e codice Palatino (*),

(*) Plura quæ ad bibliographica pertinent vide apud Fabricium B. Gr. I. I. — Codicem Palatin. denuo excussit Bastius in Ep. crit. ad Boissonadium. Ceterum Harles. in Fabricii Bibl. annotat hæc: « In Cod. Vindob. Cæsar. CXXVI. est Hesychii Illustris initium sextæ partis Annalium s. Chronici operis, cum inscriptione πάτρια Κωνσταντινουπόλεως, πόθεν ἐκλήθη καὶ πόθεν ὀνομάζεται. De quo copiosus est Kollar. in Supplem. ad Lambecii comm. 729, variaque culpat in Nesselii cap. V Catal. cod. XXXVII. et Forlosiæ

ubi titulus prængitur : Ἡσυχίου Μιλησίου Ἰλλουστρίου πάτρια Κωνσταντινουπόλεως. Præterea fragmenti hujus pars longe major occurrit in Georgii Codini (qui medio sæc. XV vixit) Excerptis De orig. Constant., quorum primum caput inscribitur hunc in modum : Γεωργίου τοῦ Κωδίνου παρεχόμεναι

ἐκ τῆς βίβλου τοῦ Κρονικοῦ περὶ τῶν πατρίων τῆς Κωνσταντινουπόλεως : quod Chronicon vel ipsius Hesychii Milesii fuit, vel senioris auctoris, qui Hesychium exscripserat. Cf. Heynium De Antiq. Byz. Excurs. I (p. 361 sqq. in ed. Orellii).

narratione. Nomen quidem nusquam adscriptum comparet ; ex certissimis tamen vestigiis cognoscitur. Kollar. negat contra Forlosiam illum codicem, seculo XIII vel certe proxime consequenti manu exaratum, a Georgio Codino, captæ a Turcis CSpoli superstitæ, fuisse interpolatum, tum ostendit, in hoc eodem modo quasdam abesse narratiunculas, quæ in Codini edit. legantur, modo plura indicari, quæ in exemplo Codini typis vulgato desiderantur. Concludit igitur hanc Hesychianorum annalium partem sextam jam ante Codinum ab incerto quodam sæculi XI scriptore a

reliquo annalium corpore resectam fuisse et sub Originum CSpolitanarum epigraphe separatim editam. Quæ de Synodis quibusdam post Hesychii ætatem habitis et de imp. Leon. philosopho ac Romano II vel III addita sunt, ea a scriptore sæc. XI profecta esse monet (conf. Montfauc. in Bibl. biblioth. MSS. de codice Colbertino, T. II, p. 1150). Denique affirmat, id quod superest in Cæsareo codice Hesychianorum annalium, multo esse sincerius, quam illud, quod præscripto Codini nomine vulgatum sit. »

ΙΣΤΟΡΙΑ ΡΩΜΑΙΚΗ ΤΕ ΚΑΙ ΠΑΝΤΟΔΑΠΗ.

1.

ΕΚ ΤΟΥ Ε ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ.

Gloss. verborum juris in Ottonis Thesaur. jur. tom. III, p. 1818 : Παλματίους ἐκούους, ὁ τοῦ Παλματίου ἵππος. *Ὡν δὲ Παλμάτιος οὗτος ἵππεὺς παμπλούσιος διὰ τυραννίδα ἐδημεύθη, περὶ οὗ φησιν ὁ Ἰλλούστριος Ἡσύχιος ὁ φιλοσόφης (1. Φιλοσοφίας) τῆς Μιλησίας, ἐν τῷ πέμπτῳ χρονικῷ διαστήματι τῆς Ἱστορίας ταῦτα. « Κατὰ τοὺς χρόνους Οὐαλεριανοῦ ἐν Κεισαρείᾳ τῆς Καππαδοκίας Παλμάτιος τις, οἰκίαν ὑπὲρ τὰ βασίλεια κεκτημένος, ἵππων τε ἀγέλαις καὶ τῷ ἄλλῳ πλούτῳ κομῶν, εἰς πολὺ μέρος τῶν μοναρχούντων ἐφικνούμενος, ἀσελγὴς δὲ, εἴ τις ἕτερος, ὥς καὶ ὑπατικοῦ τινὸς Ἰσοαίμου τὸννομα γαμετὴν Αἰθερίαν καλουμένην ἀρπάσαι καὶ εἰς Σίδην ἐκκομίσαι. * διότι προστατεύων ἐτύγχανε τῆς ἐναντίας τοῦ δήμου μοίρας. »

2.

Constantin. Porphy. De Them. II, 8 : Καὶ νικήσας ὁ Καῖσαρ τὸν Ἀντώνιον καὶ τὴν Κλεοπάτραν ἔκτισε πόλιν, καλέσας αὐτὴν Νικόπολιν διὰ τὸ ἐκεῖσε ἡττηθῆναι τὸν Ἀντώνιον. Ἀπὸ δὲ τοῦ ἀκρωτηρίου τοῦ καλουμένου Ἀκτίου καὶ τὰς καλουμένας ἰνδικτιῶνας ἐκάλεσεν. Οὕτω γὰρ γράφει Ἡσύχιος ὁ Ἰλλούστριος.

HISTORIA ROMANA ATQUE OMNIGENA.

1.

E LIBRO QUINTO.

Palmatius equus, id est, equus Palmatii. Palmatius ille, eques perdives, ob affectatam tyrannidem bonis exutus est. De eo Hesychius Illustris, Philosophiæ Milesiæ f., in quinto Chronicæ Historiæ libro ita habet : « Valeriani temporibus, Cæsareæ in Cappadocia Palmatius quidam domum possidebat ipsa regia splendidiorem, et equorum gregibus ceterisque divitiis abundabat, adeo ut parum abesset quin ad regium fastigium attingeret. Idem vero, si quis alius, insolentem se gerebat, ut vel consularis viri, cui Isoæmo nomen erat, Ætheriam uxorem raptam in Sidam urbem abduxerit. * Quamobrem factioni populo adversanti patrocinabatur. »

2.

Cæsar quum Antonium et Cleopatram vicisset, urbem condidit, quam Nicopolin nominavit, quod eo loci superatus esset Antonius. Ab Actio autem promontorio Indictiones vocari instituit. Sic enim Hesychius Illustris scribit :

Fr. 2. Cf. Cedrenus p. 327 ed. Paris. (tom. I, p. 573 ed. Bonn.) : Καὶ ἤρξαντο ἀριθμεῖσθαι αἱ ἰνδικταί, ἀρξάμεναι ἀπὸ Αὐγούστου Καίσαρος ἐν ἔτει ιε' τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ. Καλεῖται δὲ ἰνδικτιῶν, τοῦτέστιν ἰνακτιῶν, ἡ περὶ τὸ Ἀκτιον νίκη. Ἀκτιον δὲ ἐστὶν ἀκρωτήριον Νικοπόλεως τῆς Ἑπείρου, ἐνθα μαχεσάμενος Αὐγούστος τὸν τε Ἀντώνιον καὶ Κλεοπάτραν ἐνίκησε, μοναρχὸς ἀναδειχθεὶς τῷ τότε χρόνῳ. De hoc commentum vide Idelerum in *Handbuch der mathem. u. techn. Chronol.*, tom. II, p. 357. Ceterum hæc Hesychius eo Historiarum loco notasse putandus est, quo de instituto secundum indictionum periodos numerandi exposuit. Numerari vero solebant indictiones ab anno 312 (Sept. 1). Hinc retro annum, ad quem origo hujus periodi pertinuerit, Hesychius computavit. Vide notam ad fragm. 4 § 1. Subjungo alterum locum, qui item ad mythologumena chronologica pertinet.

« Ἰνδικτιών, τοῦτ' ἔστιν Ἰνακτιών, ἡ περὶ τὸ Ἀκτιονίκη. Διὰ τοῦτο ἄρχεται μὲν Ἰνδικτιών ἀπὸ πρώτης καὶ καταλήγει μέχρι τῆς ιε', καὶ πάλιν ὑποστρέφει καὶ ἄρχεται ἀπὸ πρώτης, διὰ τὸ τὸν Ἀντώνιον συνάρχοντα γενέσθαι Αὐγούστῳ τῷ Καίσαρι μέχρι τοῦ ιε' χρόνου· μετὰ δὲ ταῦτα μόνος ἐκράτησεν Αὐγουστος. »

3.

Ἐὼ Καλάνδον Νόννον τε καὶ τὸν Εἰδὸν σὺν τούτῳ, ὥνπερ τὸ εὐεργέτημα ἡμέραις παρεγράφη. Ἐν χρόνοις Ἀντωνίνου γὰρ Ῥωμαίων ἡττηθέντων καὶ συγκλεισθέντων ἐν αὐτῇ τῇ γεραιτέρῳ Ῥώμῃ, κινδυνευόντων τε λιμῷ πάντων διαφθαρεῖν, οὗτοι τὸν δῆμον οἰκοθεν ἔτρεφον τὸν τῆς Ῥώμης, ἡμέρας ὀκτωκαίδεκα Κάλανδος κατὰ μῆνα, Νόννος ἡμέρας δὲ ὀκτὼ, τὰς τέσσαρας Εἰδὸς δέ. Ἡσύχιος Ἰλλούστριος, Πλούταρχος τε καὶ Δίων καὶ Διονύσιος ὁμοῦ γράφουσι ταῦτα πάντα.

EK TOY Σ' ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ.

4.

HESYCHIOY MIAHΣIOY IΛΛOYCTPIOY.

ΠΑΤΡΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ.

Δύο καὶ ἐξήκοντα καὶ τριακοσίων ἀπὸ τῆς Αὐγούστου Καίσαρος διεληλυθόντων ἐνιαυτῶν τῇ πρεσβυτέρῳ Ῥώμῃ, καὶ τῶν πραγμάτων αὐτῆς ἤδη πρὸς πέρας ἄφι-

« *Indictio*, inquit, hoc est *Inactio*, victoria scilicet ad Actium (2 *Sept. an.* 31 *a. C.*). Idcirco indictio incipit a prima et desinit in decima quinta, et deinde rediens iterum incipit a prima, quia Antonius collega fuerat Augusti Cæsaris usque ad annum decimum quintum, post quem solus imperavit Augustus. »

3.

Mitto Calandum, Nonum nec non Idum, quorum salutare institutum mensis diebus adscriptum est. Etenim Antonini temporibus, quum victi Romani includebantur in ipsa Roma antiquiore, ac fame perire omnes periclitabantur, viri illi populum Romanum e re sua cibis sustentabant, et Calandus quidem per dies octodecim quoque mense, Nonus autem per octo dies, et per quattuor Idus. Hesychius Illustris, Plutarchus atque Dio et Dionysius simul hæc scribunt omnia.

E LIBRO SEXTO.

4.

HESYCHII MILESII ILLUSTRIS, ORIGINES CONSTANTINOPOLIS.

Annis post Augustum Cæsarem trecentis sexaginta duobus, quum vetus Roma ejusque res jam declinare ad finem cœpissent, Constantinus Constantii filius, qui tum scepra-

Fr. 3. Locus est Tzetze in Chil. III, 869 sqq. — « Nomini Antonini in codice A. superscriptum Ἀδριανού. » *Kiesslingius*. Dionis, Plutarchi et Dionysii mentio ad ea quæ in præcedentibus Tzetzes narrat, referenda esse videtur.

Fr. 4. § 1. Quæ leguntur § 1 et 2 Codinus hoc loco omittit; postea vero quum ordo narrationis ad Constantini tempora duxisset, iisdem fere verbis apponit (p. 14, 18 ed. Bekker.) : Ἐν δὲ τῷ τέτ' ἔτει ἀπὸ Αὐγούστου Καίσαρος μοναρχίας, τῆς πρεσβυτέρῃς Ῥώμῃ καὶ τῶν πραγμάτων αὐτῆς ἤδη πρὸς τὸ πέρας ἀφιγμένων, Κωνσταντίνος ὁ Κωνσταντίου παῖς τῶν σκήπτρων ἐπιλαβόμενος τὴν νέαν ταύτην καὶ περικαλλῆ ἀνέστησε πόλιν, τὴν λεγομένην Κωνσταντίνου. Eadem paucis mutatis Chron. Constantinop., et ex alio Chronico Suidas v. Ἡράκλειος, nisi quod ap. Suidam pro annis 362 ponuntur anni 360, quantum ex edit. Bernhardyana colligere possum. Nam Meursius ad Hesych. Suidiana citans, scribit : δύο δὲ καὶ ἐξήκοντα καὶ τριακοσίων... διεληλυθόντων ἐνιαυτῶν. Encaenia urbis Constantinus celebravit die XI mensis Maii, regni anno vicesimo quinto (330 p. C.), uti testantur Hesychius § 42, Chronicon Paschal. p. 529 ed. B., Malalas p. 319 ed. B., alii (apud Philostorg. H. E. II, 19, pro ἡ καὶ κ' ἔτει lege : ε' καὶ κ' ἔτει). Quando fundamenta murorum urbis Imperator jecerit, in nostro quidem fragmento non traditur, sed ex Hesychio, puto, accuratissime tradidit Codinus p. 17, 13 ed. Bekk. Cujus verba quum et Tillemontium (tom. IV, p. 655) in disquisitione de anno quo Nova Roma condita sit, in errorem duxerint, et in novissima etiam Codini editione non sanata sint, apponere liceat. Hæc sunt : Χρὴ δὲ εἰδέναι ὅτι τῷ πεντακισχιλιοστῷ ὀκτακοσιοστῷ τριακοστῷ ἐβδόμῳ (τετάρτῳ cod. C.) ἔτει τοῦ κόσμου τῷ τρίτῳ μηνὶ τῆς δευτέρας ἐπινεμήσεως (i. e. anni 328 p. C.), τῇ εἰκοστῇ ἑκτῇ τοῦ Σεπτεμβρίου μηνὸς ἐν ἡμέρᾳ τετάρτῃ (l. ex cod. C. : τῇ ἡμέρᾳ τετάρτῃ τοῦ Νοεμβρίου μηνὸς), ὅντος τοῦ ἡλίου εἰς τὸ τοῦ τοξότου ζώδιον (ὠροσκόπει γὰρ καρκίνος), τῷ πρώτῳ (lege τετάρτῳ) ἔτει τῆς διακοσιοστῆς ἐξηκοστῆς πέμπτῃς (leg. e cod. C. : ἐβδομηκοστῆς ἑκτῆς) Ὀλυμπιάδος, ἐπῆξαντο τοὺς θεμελίους τῶν δυτικῶν τειχῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Καὶ ἐν ἐννέα (l. ἐν ἐννεακαίδεκα) μηνὶ τό τε χερσαῖον καὶ παράλιον τεῖχος μετὰ πλείστων οἰκοδομημάτων τῶν ἐν τῇ πόλει δομηθέντων ἀπαρτίσαντες, τῇ ια' τοῦ Μαΐου μηνὸς τὰ ἐγκαίνια τῆς πόλεως γέγονε. — Initio hujus loci perperam legi Σεπτεμβρίου, qui primus, non vero tertius mensis indictionis est, luce clarius est. Ne quid corrigerent editores, impedisse videntur quæ mox leguntur verba ἐν ἐννέα μηνὶ : nam revera a Septembre ad Maium novem sunt menses. Sed primum haud credideris novem mensium spatium ista omnia exstructa esse; deinde vero, si recte haberet illud ἐννέα, urbs condita foret anno 329, quæ est indictio *tertia*, dum Noster ponit indictionem *secundam* (δευτέρας ἐπινεμήσεως), sive annum 328; idque sincerum esse suadet auctoritas Chronici Paschalis p. 527, in quo ad eundem annum 328 (Januario et Justo coss.) origines Const. referuntur. Liqueat igitur scribendum esse ἐν ιθ' μηνὶ (Nov. 328 — Mai 330); quod quum in ἐν θ' μηνὶ corruptum esset, factum est ut sciolus in antecc. loco Novembris poneret Septembrem. — His præmissis, ad nostrum locum Hesychii redeamus. Quodsi Hesychius annos istos 362 numeravit usque ad *encaenia* urbis (330 Mai), numerus explicari nequit. Porro corruptum esse, ob aliorum consensum non est probabile. Itaque usque ad *urbem conditam* (328 Nov.) numerum pertinere statuo. Quod si est, sequitur Augusti imperii initium præliumque Actiacum referri ad an. 34 a. C. Id quidem falsissimum est; sed erravit hunc errorem Hesychius. Etenim fragm. 2 vidimus *indictionum initium* componi cum prælio ad Actium et cum initio imperii Augusti. Indictionum vero cycli quindecennales vulgo computantur a primo Sept. an. 312 p. C.; atque ita Hesychium quoque fecisse, inde colligis quod Anastasium obiisse dixit indictione undecima (518 p. C. Vide Phot. in introduct.). Jam vero

γμένων, Κωνσταντῖνος ὁ Κωνσταντίου παῖς ἐπιλαβόμενος τῶν σκήπτρων τὴν νέαν ἀνίστησι 'Ρώμην, ἴσῃ αὐτὴν τῇ πρώτῃ χρηματίζειν προστάξας. Ἦδη μὲν γὰρ καὶ τυράννοις καὶ βασιλεῦσι χρῆσαμένην πολλάκις, ἀριστοκρατίας τε καὶ δημοκρατίας πολιτευσαμένην τρόπον, τέλος ἐπὶ τὸ προκείμενον ἐξενηνοχέναι μέγεθος. (2) Λεκτέον δὲ ἡμῖν, ὅπως τε ἐξ ἀρχῆς γέγονε, καὶ ὑπὸ τίνων ἀπωκίσθη, ἐκ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν καὶ συγγραφέων τὴν ὑπόθεσιν ποιούμενοις.

3. Φασὶ μὲν Ἀργεῖους πρώτους, χρῆσάσης αὐτοῖς τῆς Πυθίας οὕτως,

Ὀλβιοι, οἳ κείνην ἱερὴν πόλιν οἰκήσουσιν
ἀκτὴν Θρηικίην τ' ἐνυγρον παρὰ τε στόμα Πόντου,
ἐνθα δύο σκύλακες πολὴν λάπτουσι θάλασσαν,
ἐνθ' ἰχθὺς ἑλαφός τε νομὸν βόσκονται ἐς αὐτόν.

πήξασθαι τὰς οἰκήσεις ἐν ἐκείνῳ τῷ χωρίῳ, ἐν ᾧ Κῦδαρος τε καὶ Βαρβύσης ποταμοὶ τὰς διεξόδους ποιοῦνται, ὃ μὲν τῶν ἀρκτῶν, ὃ δὲ τῶν ἐσπερίων προρρέοντες, καὶ κατὰ τὸν τῆς λεγομένης Σεμέστρης νύμφης βωμὸν τῇ θαλάσῃ μιγνύμενοι. (4) Ἐπεὶ οὖν εἰς τὴν εἰμαρμένην ἀφίκοντο, καὶ θυσίαις τοὺς ἐγχωρίους ἐξιλεώσαντο δαίμονας, κόραξ τῆς ἱερουργίας ὑφαρπάσας βραχὺ τι μέρος εἰς ἕτερον μετατέθεικε τόπον, ὃς ἔχει τὴν τοῦ Βοσπόρου προσηγορίαν, βουκόλου τὴν τοῦ ὄρνιθος ὑποδείξαντος πτῆσιν, ἀφ' οὗπερ καὶ Βουκόλια ἐκείνο τὸ χωρίον ἐκλήθη. (5) Ἄλλοι δὲ Μεγαρεῖς ἱστορήσαν ἀπὸ Νίσου τὸ γένος κατάγοντας, εἰσπλουν ἐν αὐτῷ ποιησαμένους τῷ τόπῳ ὑφ' ἡγεμόνι Βύζαντι, οὗπερ τὴν προσηγορίαν μυθεύουσι τῇ πόλει προστεθῆναι. Ἄλλοι δὲ Σεμέστρης τῆς ἐπιχωρίου νύμφης παῖδά τινα γεγονότα τὸν Βύζαντα ἀναπλάττουσι. (6) Οἱ μὲν οὖν

tenebat, novam condidit Romam, quam eodem quo priorem nomine ac loco esse voluit. Jam enim, quum et tyrannorum et regum imperio sæpius civitas subjecta fuisset, atque aristocratica et democratica rerum publicarum administratione usa esset, tandem ei ad hocce magnitudinis fastigium efferri contigit. (2) Nobis vero, quænam ejus fuerint initia, et a quibus condita sit, ex vetustorum poetarum et historicorum narratione referendum est.

3. Ac fama quidem fert, Argivos primum, quum a Pythia responsum accepissent :

Felices illi, qui urbem istam sacram incolent,
et litus Thracium ad aquosi os Ponti,
ubi catuli duo canum lambunt mare,
ubi piscis cervusque pabulo vescuntur eodem :

suas fixisse sedes eo in loco, in quo Cydarus et Barbyses fluvii, quorum alter ab arcto, alter ab occasu venit, apud aram Semestræ nymphæ mari miscentur.

(4) Quum igitur in terram fato ipsis destinatam sacrificio indigenis diis litarent, corvus particulam victimæ surreptam alium in locum deportavit, qui Bosporus nominabatur, pastore volatum avis indicante : unde etiam Bucolia locus ille vocatus est. (5) Alii vero memoriæ prodiderunt Megarenses a Niso genus ducentes, illic appulisse duce Byzante, a quo etiam urbi nomen inditum esse volunt. Alii Semestræ, indigenæ nymphæ, filium Byzantem fingunt. (6) Illi igitur diverse de hac re narrant; nos autem historiæ nostræ lectoribus id, quod

si hinc retro cyclorum initia computaveris, videbis proelium Actiacum (2 Sept. an. 31), ut cum indictionum cycli initio componeretur, removendum fuisse in an. 34, Sept. 1. — Ceterum de rebus Byzantii et Constantinopolis v. Du Fresne Byzantii veteris origines in Scriptt. Byz. tom. XIV; Gyllius De Bosporo Thracio et De topographia Const. in Gronov. Thes. tom. VI, p. 3087-3342; Anselm. Bandurius Commentat. in Antiqq. Constant. in Scriptt. Byz. tom. XV; Heynius Antiquitates Byzantinæ in Commentt. Soc. Gotting. 1809; Alex. Falkius De origine Byzantii. Vratislav. 1829. Gibbon. *Hist. of the decline and fall* etc. chap. XVII, not. 2. J. Dallaway. *Constantinople ancient and modern*. London. 1794, 4. Hammer. *Constantinopolis und der Bosporus, örtlich u. geschichtlich beschrieben*. Pesth. 1820. 2 voll. Andreoffy *Constantinople et le Bospore*. Paris. 1828. — ἤδη μὲν] ἔδει μὲν conj. Bastius. Excidisse verbum videtur. Post voc. προκείμενον suppleverim συνέβη. — § 2. ὀλβιοι κτλ.] Codinus et Chron. Constantin. nonnisi duos versus postremos exhibent, quorum in priore Chron. C. habet : διερὴν μάρπτουσι θάλασσαν (Cf. Hesych. § 32). Apud Stephan. Byz. v. Βύζαντιον ita legitur : Χρησμός δ' ἐδόθη ἐρωτησάντων εἰς Δελφοὺς Μεγαρέων τοιοῦτος :

Ὀλβιοι, οἳ κείνην πόλιν ἀνέρες οἰκήσουσιν,
ἀκτὴς Θρηικίης ὑγρὸν παρ' ἄκρον στόμα Πόντου,
ἐνθ' ἰχθὺς ἑλαφός τε νομὸν βόσκουσι τὸν αὐτόν·
στέλλειν δ' ὡς ὤκιστα, καὶ εἰς φρένα πάντα λαβόντα.

Καὶ οὕτως ἐκτίσθη ἀπὸ Βύζαντος τοῦ Κεροέσσης, τῆς Ἰοῦς θυγατρὸς καὶ Ποσειδῶνος. [ἡ ὅτι τοῦ στόλου Βύζης ἦν ἡγεμών]. Stephanum exscripsit Eustathius ad Dionys. 803, nisi quod quartum versum omittit. Secundum Stephan. conditores fuisse videntur Megarenses sub duce Argivo. De Argivis Byzantii v. Müller. *Dor.* 1, p. 120. — ἰχθὺς ἑλαφός τε] Quo spectent hæc, liquet e Strabone VII, p. 320. — ἐς αὐτόν] τὸν αὐτόν Codinus et Steph.; sed infra § 32 Codinus item habet ἐς αὐτόν. In secundo versu leg. videtur παρὰ τὸ στόμα. — Βαρβύσης] Βαρβύσης Codin.; Βαρβύσου habes ap. Suidam v. Ἡράκλειος. Βάρνυσσον fluvium dicit Nicephorus Breviar. p. 13. De Barbysio Phidalix patre historiam præbet Chronicon Paschal. ad Ol. 243, p. 493 Bonn. Ceterum de fluviis illis v. Gyllius De Bosp. Thrac. II, 3. — Σεμέστρης] Σεμιμήτρης Codinus. — § 4. ἐξιλεώσαντο] ἐξιλάσκοντο Codinus, sicut Hesychius infra § 11. — βραχύτι] τι om. Codin. — τοῦ Βοσπ.] τοῦ om. Codin. — § 5. Μεγαρεῖς] τοὺς M. Codin. De re cf. Scymnus Perieg. 717, Constantin. De them. II, 1. De tempore v. Fischer. tabb. Chronol. ad Ol. 30, 3. 659. — ἀπὸ Νίσου] ἀπὸ νήσου codex; em. Lambecius ad Codinum, ubi codd. : ἀπὸ νήσου τῆς νῦν Καταγνίας. — προστεθῆναι] προσγραφῆναι Codin. Quæ sequuntur ἄλλοι... ἀναπλάττουσι om. Codin. — § 6. τοῖς ἐντυγχάνειν ἐθέλουσι] τοῖς θέλουσι Codin., qui deinde om. vocem προσφόρως. Mox v. δε

διαφόροις ἐγρήσαντο λόγοις, ἡμεῖς δὲ πιθανὴν τὴν ἱστορίαν τοῖς ἐντυγχάνειν ἐθέλουσι παραστῆσαι βουλόμενοι ἐκ τῆς Ἰνάχου θυγατρὸς Ἰοῦς τὴν ἀρχὴν προσφόρως ποιούμεθα. Ἰνάχου γὰρ τοῦ Ἀργείων βασιλέως γέγονε θυγάτηρ Ἰώ. Ταύτης [δὲ] τὴν παρθενίαν ἐφύλαττεν Ἄργος, ὃν πολυόμματον λέγουσιν. Ἐπεὶ δὲ Ζεὺς ἐρασθεὶς τῆς κόρης πείθει τὸν Ἑρμῆν δολοφονῆσαι τὸν Ἄργον, λυθείσης αὐτῇ τῆς παρθενίας, εἰς βοῦν μεταβάλλεται. (7) Ἡρὰ δὲ χολωθείσα ἐπὶ τῷ γενομένῳ οἴστρον ἐπιπέμπει τῇ δαμάλει, καὶ διὰ πάσης αὐτὴν ἐλαύνει [τῆς] ξηρᾶς τε καὶ ὑγρᾶς. (8) Ἐπειδὴ δὲ πρὸς τὴν Θρακῶν ἀφίκετο χώραν, ὄνομα μὲν τῷ τόπῳ καταλέλοιπε Βόσπορον, αὐτὴ δὲ πρὸς τὸ καλούμενον Κέρας ἐπανεληθοῦσα, καθ' ὃ Κύδαρος τε καὶ Βαρβύσης συμμίσγονται, τοῖς ἐνοικοῦσιν προθεσπίζουσα τὰ ἐσόμενα, παρὰ τὸν Σεμέστρης βωμὸν τὴν λεγομένην Κερόεσσαν ἀπεκύησε κόρην, ἐξ ἧς καὶ Κέρας ὁ τόπος ὠνόμασται. Ἄλλοι δὲ μᾶλλον τῇ θέσει τοῦ χωρίου τοῦνομα προστιθέασιν· οἱ δὲ τῇ τῶν καρπῶν εὐπορίᾳ τὸ τῆς Ἀμαλθείας αἰγὸς κέρας προσαγορεύουσιν. (9) Ἡ τοίνυν Κερόεσσα παρὰ τῇ Σεμέστρη νύμφη τραφεῖσα καὶ παραδόξῳ μορφῇ λαμπρυνθεῖσα, πολὺ τὰς Θρακικὰς ὑπερέβαλε παρθένους, τῷ τε θαλαττίῳ μιγεῖσα Ποσειδῶνι τίχτει τὸν καλούμενον Βύζαντα, τοῦνομα τοῦτο λαβόντα ἐκ τῆς θρεψάσης αὐτὸν κατὰ τὴν Θράκην νύμφης Βυζίης, ἧς μέχρι καὶ νῦν οἱ πολλοὶ τῶν ὑδάτων ἀρύονται. (10) Ὡς οὖν ἐπὶ τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας ὁ νέος προέβαινε, καὶ τοῖς Θρακίοις ἐνδιέτριβεν ὄρεσι, φοβερὸς πρὸς τοὺς θῆρας καὶ τοὺς βαρβάρους φερόμενος, πρεσβεῖας ὑπὸ τῶν τοπαρχούντων ἐδέχετο, σύμμαχος αὐτοῖς εἶναι καὶ φίλος προτρεπόμενος. (11) Ὡς οὖν καὶ Μελίας ἀντὶ τὸν ὁ τῶν Θρακῶν βασιλεὺς ἐπὶ τὸν τοῦ θηρὸς ἄθλον μετεπέμψατο, καὶ τὰς ἐξ αὐτοῦ δόξας ὁ Βύζας ἀπηνέγκατο, τὸν ὑποταγέντα ταῦρον τῇ ἱεουργίᾳ προσφέρων καὶ τοὺς πατρώους ἐξίλασκόμενος δαίμονας, κατὰ τὴν τῶν εἰρημένων ποταμῶν σύμμιξιν, ἀετὸς ἀθρόως φανείς τὴν καρδίαν ὑφαρπάζει τοῦ θύματος, καὶ κατὰ τὴν ἄκραν τῆς Βοσπορίας ἀκτῆς ἀποπτάς ἐστη ἀντικρὺ τῆς καλουμένης Χρυσοπόλεως· ἦν Χρύσης ὁ παῖς ἐκ Χρυσήϊδος γεγονὼς Ἀγαμέμνονος, φεύγων τὴν Κλυταιμνήστρας ἐπιβουλήν μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς ἀναίρεσιν, καὶ πρὸς τὴν τῆς Ἰφιγενείας ζήτησιν ἐπειγόμενος, μνηστὴρ τῆς ἑαυτοῦ ταφῆς τοῖς ἐγχωρίοις κατέλειπε, φθασάσης αὐτὸν [ἐκεῖ] τῆς τοῦ βίου καταστροφῆς. (12) Ὁ μὲν οὖν Βύζας κατὰ τὴν ἄκραν τῆς Βοσπορίας ἀλὸς διέγραψε πόλιν. Ποσειδῶνος δὲ καὶ Ἀπόλλωνος, ὥς φασι, συνερ-

vero simile est, commemorabimus, ab Io, Inachi filia, ut par est, facientes initium. Inachi enim Argivorum regis filia Io fuit : hujus virginitati Argus, quem multoculum appellant, custos appositus. Postquam vero Juppiter puellæ amore captus Mercurio auctor fuit, ut dolo Argum occideret, imminuta virginitate a Jove in buculam mutatur. (7) Irata vero Jovis facto Juno æstrum illi immittit, agitque per omnes terras tractusque maris. (8) At ubi Thraciam attingit, Bosporum loco nomen reliquit; et ad Ceras, quod appellatur, veniens, ad Cydari et Barbysæ confluentes, ubi futura incolis prædixit, ad Semestræ aram Ceroessam peperit, a qua locus ille Ceras appellatur. Alii nominis causam ad situm loci potius referunt; alii ob fructuum abundantiam Amaltheæ capræ cornu appellant. (9) Hæc Ceroessa apud Semestræ aram educata, quum forma excelleret, et Thracias virgines reliquas longe superaret, a Neptuno marino compressa Byzantem peperit, ita appellatum a nutrice Byzia, nympha, quæ illum in Thracia enutriverat; cujus etiamnum aquas hauriunt cives. (10) Quum igitur ætatis florem juvenis hic attigisset, atque in Thraciæ montibus versaretur, feris pariter barbarisque metuendus, per legatos a loci dominis ad amicitiam societatemque invitatur. (11) Quumque etiam Melias Thraciæ rex ad feræ certamen advocasset, et victoriam cum gloria deportasset Byzas, devictumque taurum diis patriis offerret ad Cydari et Barbysæ, quos dixi, confluentes, apparens derepente aquila, abrepto hostiæ corde, ad extremum Bospori litus avolans, substitit ex adverso Chrysopoleos, quam Agamemnonis e Chryseide filius Chryses, post necem patris Clytæmnestræ insidias fugiens, et Iphigeniæ quærendæ intentus, sepulcri sui monumentum indigenis reliquit, quum mors illic eum occupasset. (12) Ceturum Byzas in extremitate Bosporii maris urbem designavit, et Neptuno ac Apolline, ut fertur, adjuvantibus, mœnia

addidi e Codino. — λυθείσης] e Codin.; λυθείσης δ' codex Hesych. — μεταβάλλεται] μετετρέπετο Codin. — § 7. ἐπὶ τῷ γεν.] τῷ γεν. Codin. — αὐτὴν] om. Codin., ex quo addidi v. τῆς. — § 8. ἐπειδὴ δὲ] ἐπεὶ δὲ Codin. — καταλέλοιπε] κατέλειπε Codin. — προθεσπίζουσα] e Codino; προθεσπίζοντες Hesychius. Verba παρὰ τὸν Σ. β. om. Codin. — μᾶλλον] μάλιστα Codin. — εὐπορίᾳ] εὐφορίᾳ Codin. — § 9. παρὰ τῇ Σ. v.] om. Codin. — τοῦνομα τοῦτο] τοῦτο om. Codin. — Βυζίης] e Codino; Βυζύης codex Hesychii. Innui Borbysem fluvium, qui item Byzantem educasse dicitur, opinatur Lambecius ad Codinum. — § 10. τὴν ἀκμὴν] τῆς ἀκμῆς Codin. — προέβαινε] ἐβaine Codin. — ὑπὸ τ. τοπ. ἐδέχετο] ἐδέχετο ὑπὸ τῶν τοιούτων Codin. — § 11. ἀποπτάς ἐστη] e Codino addidit Meursius. — καλουμένης Χρυσ. καλ. om. Codin. — Ἀγαμέμν.] καὶ Ἀγ. Codin. — τὴν Κλ.] τῆς Κλ. Codin. — τοῖς ἐγχωρ.] τοῖς ἐγγ. τὸ ὄνομα τοῦτο κατέλειπε Codin. — ἐκεῖ] addidi e Codino. — § 12. ἀνοικοδομεῖ] ἀνωκοδομεῖ Codin.

γούντων ἀνοικοδομεῖ τὰ τεῖχη, λόγου (τε) παντὸς κρείττονα μηχανώμενος. (13) Τοὺς γὰρ ἐν αὐτῷ πύργους ἐπτὰ ὄντας ἀντιφθέγγεσθαι τε καὶ διηγεῖν ἀλλήλοις συνήρμοζεν. Εἶποτε γὰρ σάλπιγξ ἢ φωνή τις ἑτέρα τοῖς πύργοις ἐπεφοίτα, ἕτερος ἐξ ἑτέρου τὴν ἡχὴν μετελάμβανε, καὶ τῷ πρὸς τὸ πέρας κειμένῳ παρέπεμπον. (14) Ἀλλὰ μὴν καὶ ἄλλο τι τοῖς ταῦτα συγγράψασιν εἰρημένον οὐ παραλείψομεν. Τὸν γὰρ Ἡρακλέους καλούμενον πύργον τὰ τῶν πολεμίων τοῖς ἐντὸς οὔσι τοῦ τείχους μεταδιδόναι μυστήρια λέγουσι. (15) Μετὰ δὲ τὴν τοῦ τείχους στεφάνην καὶ [τὰ] τεμένη τῶν θεῶν ἀπειργάζετο· Ῥέας μὲν κατὰ τὸν τῆς Βασιλικῆς λεγόμενον τόπον νεῶν τε καὶ ἄγαλμα καθιδρύσατο, ὅτι καὶ Τύχαιον τοῖς πολίταις τετίμητο, Ποσειδῶνος δὲ τέμενος πρὸς τῇ θαλάττῃ ἀνήγειρεν, ἐνθα νῦν ὁ τοῦ μάρτυρος Μηνῆ οἶκος διακεκόσμηται, Ἐκάτης δὲ κατὰ τὸν τοῦ ἵπποδρομίου τόπον, τῶν δὲ Διοσκούρων, Κάστορός τε φημι καὶ Πολυδεύκους, ἐν τῷ τῆς Σεμέστρης βωμῷ καὶ τῇ τῶν ποταμῶν μίξει, ἐν ἣ καὶ λύσις τῶν παθῶν τοῖς ἀνθρώποις ἐγίνετο. (16) Ἐγγὺς δὲ τοῦ καλουμένου στρατηγίου Αἶαντός τε καὶ Ἀχιλλέως βωμοὺς ἀνεθήκατο· ἐνθα καὶ [νῦν] τὸ Ἀχιλλέως χρηματίζει λουτρόν. Ἀμφιάρειω δὲ τοῦ ἥρωος ἐν ταῖς λεγομέναις Συκαῖς ὠκοδόμησεν, αἱ τὴν ἐπωνυμίαν ἐκ τῶν συκοφόρων δένδρων ἐδέξαντο. Ἀνωτέρω δὲ μικρὸν τοῦ Ποσειδῶνος ναοῦ, καὶ τὸ τῆς Ἀφροδίτης προσαγορεύεται τέμενος, Ἀρτέμιδος δὲ [καὶ Ἀθηνᾶς] πρὸς τὸ τῆς Θράκης ὄρος.

17. Ἐπεὶ δὲ ταῦτα πρὸς τὴν αὐτοῦ διωκῆσατο πόλιν, ἐχρῆν λοιπὸν τοὺς ἐπιόντας ἀπωθεῖσθαι βαρβάρους, [καὶ] μάλιστα τὸν Αἶμον, ὃς τῆς Θράκης τύραννος ἦν, καὶ πρὸς αὐτὴν ἤκεν τὴν τοῦ Βύζαντος πόλιν, αὐτόν τε τὸν ἥρωα προκαλούμενος εἰς μάχην, καὶ διαπορθεῖν ἅπαντα προθυμούμενος. [Ὁ δὲ] οὐχ ὑπομείνας τὴν ἔφοδον τοῦ βαρβάρου, μόνος πρὸς μόνον διαγωνίζεται, καὶ καταβάλλει τὸν Αἶμον ἐπὶ τὸν ἐπώνυμον αὐτοῦ λόφον. (18) Ὁ μὲν οὖν Βύζας μετὰ τὴν εἰρημένην νίκην ὥς ἐπὶ τὴν Θράκην ἤλαυνε τοὺς πολεμίους, Ὀδρύσης ὁ τῶν Σκυθῶν βασιλεὺς περαιωθεὶς τὸν Ἰστρον, καὶ πρὸς αὐτὰ διελθὼν τὰ τῆς πόλεως τεῖχη, ἐπολιόρχει

omni prædicatione excellentiora extruxit. (13) Septem enim, quæ in iis sunt, turres ita coaptavit, ut loqui inter se et responsare viderentur: quippe si tubæ aut alius aliquis sonus turres illas percuteret, altera alteri sonum ad ultimam usque transmittabant. (14) Est etiam aliud quod ab harum rerum scriptoribus memoriæ proditum minime silentio præteribimus: turrim scilicet, quæ Herculis nuncupatur, hostium arcana civibus prodere solitam narrant. (15) Absoluto muri ambitu, delubra quoque condidit; et Rheæ quidem templum et simulacrum in loco nuncupato Basilicæ crexit, quod etiam ut Fortunæ fanum a civibus colebatur; Neptuni autem templum juxta mare extruxit, ubi nunc Menæ martyris ædes est; porro Hecates, ubi Hippodromus; Dioscurorum Castoris et Pollucis ad Semestræ aram et fluminum confluentes, ubi etiam a malis liberari hominibus contingebat. (16) Prope Strategium Ajaci et Achilli aras crexit, ubi etiamnum Thermæ Achilleæ, quas vocant, sunt. Præterea Amphiarao heroi in regione Sycæna, quæ a ficubus nomen habet, sacrum dedicavit. Paullo supra Neptuni templum Veneri fanum consecratum, Dianæ autem et Minervæ ad Thraces montem.

17. Urbe sic constituta, supererat ut incurrentes barbaros submoveret, et inprimis Hæmum Thraciæ tyrannum, qui ad ipsam Byzantis urbem progressus, heroe hoc ad pugnam provocato, cuncta vastare decreverat. At Byzas barbarum incursantem indignatus, solusque cum solo congressus in monte cognomine eum prosternit. (18) Post hanc victoriam quum hostes in Thraciam usque Byzas persequeretur, Scytharum rex Odryses, trajecto Istro, ad ipsa mœnia progressus urbem obsedit; cum quo Byzantis uxor, admirabilis illa

— § 13. ἐν αὐτῷ] ἐν αὐτῇ Codin. Præstaret ἐν αὐτοῖς.—τὴν ἡχὴν] τὸν ἡχον μετεδίδου Codin.—§ 14. τὸν γὰρ κτλ.] Codinus: τὸν γὰρ Ἡρακλέους πύργον ἱστάμενον ἐντὸς τοῦ τείχους τὰ τῶν πολεμίων μεταδιδόναι μυστήρια λόγος ἦν. Cf. fragmentum quod Lambecius e codice Bibl. Reg. exscripsit in not. ad Codin.: "Ὅτι Βύζας ὁ τὸ Βυζάντιον κτίσας τὴν πόλιν ἀνήγειρεν τεῖχεσι μεγάλαις καὶ πύργοις περικαλλέειν ἐπτὰ. Ξένον δὲ τινα καὶ ἀξιοθαύμαστον οἱ πύργοι οὗτοι τὴν ἐνέργειαν εἶχον. Εἶποτε γὰρ, φησί, σάλπιγξ ἢ φωνή τις ἑτέρα, ἀνθρώπου τυχὸν ἢ ἄλλου ζώου ἢ καὶ λίθου βολῆς, ἐνὸς τῶν ἐπτὰ τούτων πύργων ἐπεγένετο, εὐθὺς εἰς τὸν μετ' αὐτόν ὁ ἡχος διέβαινε, καὶ καθεξῆς διὰ τῶν ἄλλων μέχρι τοῦ ἐσχάτου παρεπέμπετο καθαρὸς, οἷος ἐξ ἀρχῆς ἐξεφωνήθη, εἴτε ἑναρθρὸς εἴτε καὶ ἀναρθρὸς. Ἀλλὰ καὶ ὁ εἰς τῶν ἐπτὰ τούτων πύργων, ὁ καὶ τοῦ Ἡρακλέους καλούμενος, τὰ τῶν πολεμίων ἐξωθεν μυστήρια, τῶν εἰς πολιορκίαν τυχόν τῆς πόλεως καθισταμένων, ἐνῆγα ἐποίει τοῖς ἐντὸς καὶ ἀκουστά." Ἰδρυται δὲ ὁ πύργος οὗτος ἐν τῷ τῆς ἀκροπόλεως λόφῳ, ὃς νῦν Κυνήγιον ὀνομάζεται.— § 15. [τὰ] suppl. e Codino.—ὅτι καὶ T.] ὅπερ τεῖχειον Codin.—τε τίμητο] Codin.; τετίμηται Hes.—Ποσ. δὲ] Bekker. Π. τε Hes. et Codin.—τῶν δὲ Διοσκ.] e Codino. τὸν δὲ Δ. Hes.—φημι] om. Codin.—ἐν τῷ τῆς Σεμ. κτλ.] Codinus: ἐν τῇ τῶν ποταμῶν μίξει, ἐν ἣ καὶ κτλ., missis verbis τῷ τῆς Σ. βωμῷ Hesychius: ἐν ᾧ καὶ. Sensus sec. Heynium: ubi novas sedes quærentes conditores consederunt. Valde ego dubito.— § 16. ἀνεθήκατο] ἀνέθηκεν Codin.—νῦν] addidi e Codin.; τὸ τοῦ Ἀχ. Codin.—ἥρωος] ἱερέως Codin.—ὠκοδόμησεν] ναὸν addit Codin.—μικρὸν] om. Codin.—καὶ τὸ τῆς Ἀφ.] καὶ om. Cod.—Ἀρτέμ. δὲ] e Codino; Ἀ. τε Hesych.—Θράκης ὄρος] Ἀφροδίτης ὄρος Codin.— § 17. αὐτοῦ] ἑαυτοῦ Codin.—ἐχρῆν] e Codino; ἐχρῆν δὲ Hesych.—ἐπιόντας ἀπωθεῖσθαι] ἐπιόντας αὐτῷ ἀπωθῆσαι Codin.—καὶ μαλ.] καὶ addidi e Codino, qui dein et h. l. et infra τὸν Αἶμονα.—Θράκης τύρ. ἦν] τύρ. Θράκης ὦν Codin.—[ὁ δὲ] supplevi.—μόνος] Αἶμονος codd. Codin.— § 18. τοὺς πο-

τοὺς ἔνδον. Πρὸς δὲ ἢ τοῦ Βύζαντος γυνή, ἢ θαυμαστὴ Φιδάλεια, μηδέν τι καταπλαγεῖσα τὸ πλῆθος τῶν πολεμίων, ἀλλὰ τῇ γυναικεῖα χρησαμένη χειρὶ διηγωνίσαστο, σοφισαμένη τὸν βάρβαρον τῇ τῶν δρακόντων συμμαχίᾳ. (19) Ὡς γὰρ τοὺς κατὰ [τὴν] πόλιν ὄφεις εἰς ἓν τι χωρίον συλλαβοῦσα ἐφρούρει, ἀθρόως τοῖς ἐναντίοις ἐμφανεῖσα δίκην βελῶν καὶ ἀκοντίων ἔπεμπε τὰ θηρία, καὶ πλείστους λυμνηαμένη τούτῳ τῷ τρόπῳ διέσωσε τὴν πόλιν. Ἐντεῦθεν τοίνυν ἀρχαῖος μῦθος φέρεται, μὴ δεῖν τοὺς κατὰ τὴν πόλιν ἀλισκομένους ἀπολλύειν ὄφεις, ὡς οἷα εὐεργέτας αὐτῆς γενόμενους.

20. Οὐ μετὰ πολὺν δὲ χρόνον Στρόμβος ἀνὴρ τοῦνομα, καὶ αὐτὸς ἐκ Κεροέσσης τεχθεὶς, πόλεμον ἐπιφέρει τῷ Βύζαντι, πολλὴν ἐπαγόμενος δύναμιν. Ἀνεκινεῖτο τοίνυν ἅπαντα τὰ Σκυθικὰ γένη· συνέτρεχον δὲ καὶ οἱ τῆς Ἑλλάδος κρατοῦντες καὶ Ῥοδίων οὐκ εὐκαταφρόνητος δύναμις ὃ τε τῆς γείτονος Χαλκηδόνος τοπάρχης Δίνεως, ἐκ Μεγαρέων ἀποικὸς ἐκεῖσε γενόμενος δέκα καὶ ἐννέα ἔμπροσθεν ἔτεσι τῆς Βύζαντος αὐταρχίας. (21) Χαλκηδὼν δὲ ὠνόμασται τὸ χωρίον, ὡς μὲν τινὲς φασιν, ἀπὸ τοῦ Χαλκηδόνος ποταμοῦ· ὡς δὲ ἕτεροι, ἀπὸ τοῦ παιδὸς Κάλχαντος τοῦ μάντεως, ὕστερον τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου γενομένου· ὡς δὲ ἄλλοι, ἀπὸ Χαλκίδος πόλεως τῆς Εὐβοίας, ἀποίκων ἐκεῖ πεμφθέντων· οὓς δὴ καὶ τυφλοὺς ἀπεκάλεσαν, παρεωρακότας τὸ Βυζάντιον. (22) Ὡς οὖν σὺν πλείοσι ναυσὶν ὁ Δίνεως εἰς συμμαχίαν ἦκε τοῦ Βύζαντος, μὴ δυνηθεὶς προσορμῆσαι τῇ πόλει, ἄρτι τοῦ βασιλέως αὐτῶν Βύζαντος μεταλλάξαντος, καὶ τοῦ δήμου παντὸς ἐν ἀγωνίᾳ τυγχάνοντες, πρὸς τὸν καλούμενον Ἀνάπλου ἀφίκετο, ἔνθα καὶ διατρίψας Ἑστίας τὸν τόπον ὠνόμασε. (23) Μικρῷ γε μὴν ὕστερον διαβάς ἐν τῇ πόλει, καὶ τοὺς βαρβάρους ἀπώσάμενος, αὐτὸς ἐστρατήγησε τοῦ δήμου τῶν Βυζαντίων· καθ' οὓς δὴ χρόνους καὶ δρακόντων πλείστα γένη ἐπεφοίτησε τῇ πόλει, ὡς τοὺς οἰκοῦντας αὐτὴν διαφθεῖρεσθαι· οὓς δὴ τῇ τῶν καλουμένων πελαργῶν ὀρνίθων ἐπιφορᾷ διεχρήσαντο, Ποσειδῶνος αὐτοῖς, ὡς φασιν, συνεργήσαντος. (24) Οὐ μετὰ πολὺ δὲ καὶ τῶν ὀρνίθων αὐτοῖς ἐναντία φρονούντων καὶ θανάτων αἰτίαν ἐπαγόντων, τοὺς τε ἀλισκομένους αὐτοῖς ὄφεις πρὸς τὰς τῶν ὑδάτων δεξαμενὰς ἀκοντιζόντων, καὶ τοῖς γε πο-

Phidalia, hostium multitudine inperterrita, muliebri manu decertavit, serpentum auxilio barbarum circumveniens.

(19) Angues enim, quos in urbe uno in loco collocatos asservabat, eos subito in hostes sagittarum vel jaculorum instar immisit, et plurimis hoc modo interfectis urbem servavit. Atque hinc etiam antiqua illa fabula fluxit, nefas esse quemquam serpentes in urbe captos, quippe qui ei salute fuerint, occidere.

20. Non longo post tempore Strombus quidam, et ipse Ceroessa genitus, numeroso exercitu adducto bellum Byzanti intulit. Universa itaque Scythica natio commota est: præstantissimi etiam Græcorum, et Rhodiorum non contemnendæ copię convenerunt, unaque vicinæ Chalcedonis dominus Dinæus, qui deducta Megaris colonia novemdecim annis ante Byzantis principatum sedem illic sibi elegerat. (21) Chalcedon autem appellata est, ut quidam volunt, a fluvio Chalcedone, sive, ut alii, a Calchantis vatis filio, qui post Trojanum bellum vixit: alii vero a Chalcide Eubææ urbe, unde missi illo coloni, quos et cæcos appellarunt, quod solum Byzantii non animadvertissent. (22) Ceterum Dinæus cum magna classe suppetiatum Byzanti veniens, quum ad urbem appellere non posset, Byzante ejus rege paullo ante defuncto, et universo populo ea re perturbato, ad Anaplum, quem vocant, pervenit, ibique commoratus Hestiae loco nomen dedit. (23) Nec multo post urbem ingressus est, et barbaris profligatis, ipse Byzantinorum præturam gessit. Hac tempestate varia serpentum genera urbem infestabant et perniciem civibus afferebant, quos Neptuni ope, ut aiunt, ciconiarum superventu, interfecerunt. (24) Paullo post quum aves quoque inimicum animum induissent, atque mortis causa multis exsisterent, eo quod serpentes quos ceperant in cisternas aquarum jacularentur, et civibus in viis pu-

λεμῖους] Codin.; τ. πολέμους cod. Hesych. Verba hæc ut a librario assuta ejicienda censet Heynius. — Ὁ δρῦσης] Χρύσης (et Κροΐσος) δὲ ὁ codd. Codini. — καὶ πρὸς αὐτὰ κτλ.] καὶ πρὸς αὐτὸν διελθὼν ἐπολιόρκει τὰ τῆς πόλεως τεῖχη· πρὸς δὲ κτλ. Codin. — ἢ θαυμ. Φιδάλεια] om. Codin. Phidaliæ facinus narrat etiam Tzetzes Chil. II, hist. 40. Cf. Stephan. Byz. v. Γυναικόπολις. — μηδέν τι] τι om. Codin. — καταπλαγεῖσα] καταλογισαμένη Codin. — ἀλλὰ] om. Codinus, qui mox διηγωνίζετο. — § 19. ὡς γὰρ τοὺς] Codinus: οὓς γὰρ κατὰ τὴν πόλιν ὄφεις εἰς ἓν τῶν χωρίων συλλαβοῦσα ἐφρούρει, ἀθρόως τοῖς ἐν. ἐμφανεῖσα καὶ δίκην βελῶν ἀκοντίων κτλ. Vocem τὴν e Codino addidi. — λυμνηαμένη] καταλ. Codin. — ὡς οἷα] οἷα Codin. — § 20. ἀνεκινεῖτο] ἐκινεῖτο Codin. — Δίνεως] Διναιὸς Codin. h. l. et infra. — δέκα καὶ ἐννέα] septemdecim sec. Herodot. IV, 144. — αὐταρχίας] ἐπαρχίας Codini codd. nonnulli. — § 21. ὡς δὲ ἄλλοι] ἄλλοι δὲ Codin. — ἐκεῖ πεμφθέντων] ἐκεῖσε παραπεμφθέντων Codin. — ἀπεκάλεσαν] ἐκαλ. Codin. De re v. Herodot. IV, 144; Strabo VII p. 322; Tacitus Ann. XII, 63. — § 22. ὡς οὖν] ὡς δὲ οὖν Codin. — ἐστίας] ἐστίαν Codin. — § 23. μικρῷ] μικρὸν Codin. — αὐτὸς ἐστρατ.] δεῦτερον αὐτὸς ἐστρ. Codin. — καθ' οὓς δὴ] δὴ om. Codin. — ὡς τοὺς κτλ.] καὶ τοὺς οἰκ. αὐτῇ διέφθειρεν Codin. — πελ. ὀρνίθων] ὀρνίθων om. Codin. — § 24. θαν. αἰτίαν] θάνατον ἐτι ἐπαγ. Codin. — αὐτοῖς ὄφεις] αὐτοῖς om. Codin. — ἐπιβαλλόντων] ἐφαλλομένων Codin.

λίταις ἐν ταῖς λεωφόροις ἀφανῶς ἐπιβαλλόντων, ἐν ἀφασίᾳ διετέλουν. (25) Ἄνὴρ δέ τις τῶν ἐκ Τυάνων τοῦνομα Ἀπολλώνιος ἐκ λίθου ξεστοῦ τρεῖς ἀνεστήσατο πελαργούς ἀντριπροσώπως ἀλλήλοιν ὀρῶντας· οἱ καὶ μέχρι τῶνδε διαμένουσι τῶν χρόνων, οὐ συγχωροῦντες ἐπιφοιτῆσαι τῇ πόλει τὸ τῶν πελαργῶν γένος.

26. Ἐπὶ δὲ τοῖς εἰρημένοις Δίνεω τοῦ στρατηγοῦ μεταλλάξαντος, Λέων τὴν τῶν Βυζαντίων ἀριστοκρατίαν ἐδέξατο, ἐφ' οὗπερ Φίλιππος ὁ τῶν Μακεδόνων βασιλεὺς, ὁ Ἀμύντου παῖς γεγονὼς, πολλὴν ἐπαγόμενος δύναμιν ἐπολιόρκει τὴν πόλιν, διώρυξί τε καὶ παντοίοις πολεμικοῖς μηχανήμασι τοῖς τεύχεσι προσπελάζων. (27) Καὶ δὴ ἂν ταύτην ἐξεῖλε νυκτὸς ἐπιλαβόμενος ἀσελήνου καὶ ὀμβροῦ καταρραγέντος ἐξαισίου, εἰ μὴ τις αὐτοῖς τοῦ θεοῦ γέγονε συμμαχία τοὺς κατὰ τὴν πόλιν κύνας πρὸς ὑλακὴν ἀναστήσαντος, καὶ νεφέλας πυρὸς τοῖς ἀρκτῶρις ἐπαγαγόντος μέρεσιν. Ἐξ οὗπερ οἱ δῆμοι διεγερθέντες, καὶ θερμῶς τοῖς πολεμίοις συνενεχθέντες, ἤδη τὴν πόλιν ὑπὸ τῷ Φιλίππῳ γενομένην ἐρρύσαντο, ἀναλαβόντες τοὺς διαφθαρέντας πύργους τοῖς ἐκ τῶν τάφων παρακειμένοις λίθοις, καὶ ἀνυφάναντες τὰς ἐπάλξεις τοῦ τείχους· οὗ δὴ χάριν Τυμβοσύνην τὸ τεῖχος ἐκάλεσαν, λαμπαδηφόρον· Ἐκάτης ἀναστήσαντες ἄγαλμα. Αὐθις δὲ πρὸς ναυμαχίας τραπέντες περιφανῶς τοὺς Μακεδόνας ἐνίκησαν. Καὶ τούτῳ τῷ τρόπῳ διαλυθέντος τοῦ πολέμου Φίλιππος παραχωρεῖ Βυζαντίους.

28. Ἐπειδὴ δὲ καὶ Λέων τὸν βίον μετέλλαξεν, Χάρης ὁ τῶν Ἀθηναίων στρατηγὸς σὺν ναυσὶ τεσσαράκοντα εἰς συμμαχίαν τῶν Βυζαντίων ἐλθὼν πρὸς τὸν κατὰ Φιλίππου πόλεμον, κατέλαβε τὴν ἄκραν τῆς Προποντίδος, ἣτις μεταξὺ κεῖται Χρυσοπόλεως καὶ Χαλκηδόνος, καὶ ἐν ἐκείνῳ προσορμίσας τῷ τόπῳ ἀποπειραν ἐλάμβανε τοῦ πολέμου. (29) Ἐνθα δὴ τὴν ἐπομένην αὐτῷ γυναῖκα νόσῳ βληθεῖσαν ἀποβαλὼν κατέθηκεν ἐν τάφῳ, ἀναστήσας αὐτῇ βωμὸν καὶ κίονα σύνθετον, ἐν ᾗ δάμαλις δείκνυται ἐκ ξεστοῦ λίθου ἀνακειμένη. Οὕτω γὰρ (μᾶλλον) ἐκείνη τὴν ἐπωνυμίαν ἐκέκλητο, ἣτις διὰ τῶν ἐγγεγραμμένων στίχων μέχρι

blicis clanculum injicerent, stupore Byzantini perculsi sunt. (25) Sed vir quidam Tyaneus, Apollonius nomine, tres ciconias ex lapide polito, obversa facie se mutuo adspicientes erexit, quæ ad hoc usque tempus durant, neque ciconias in urbem venire permittunt.

26. Post hæc, Dinæo prætore mortuo, Leo summum Byzantii magistratum suscepit; sub quo Philippus Macedonum rex, Amyntæ filius, magnis copiis admotis, urbem obsedit, et cuniculis aliisque machinis bellicis muros aggressus est. (27) Et sane facile eam expugnasset, nocte illuni et immensa pluvia adjuvantibus, nisi quis deus tulisset opem, et canes per urbem ad latratum excitasset, nubesque lucidas ad septemtrionem produxisset. Ea re suscitati cives urbem jam fere a Philippo captam conservarunt, turresque et murorum propugnacula labefactata ex lapidibus sepulcralibus restaurarunt. Ejus rei gratia illum murum Tymbosynen (*Sepulcretum*) cognominarunt, erecta simul lampadifera Hecates statua. Deinde autem ad pugnam navalem se convertentes, illustri clade Macedones affecerunt. Atque hunc in modum finito bello Philippus Byzantiis cessit.

28. Postquam autem Leo quoque excessit e vita, Atheniensium dux cum quadraginta navibus in auxilium Byzantium profectus ad bellum contra Philippum, occupavit promontorium Propontidis, quod inter Chalcidionem et Chrysopolim situm est, ibique periculum belli subiit. (29) In eodem loco conjugem, expeditionis comitem, morbo extinctam sepulturæ tradidit, et aram ei posuit cum columna, in qua *damalis* seu juvenca conspicitur ex lapide polito. Etenim *Damalis* nomen uxori

— 25 Τυάνων] e Codino; Τυάνης Hesych. Temporum confusionem in hujusmodi auctore noli mirari. Frustra Orellius in § 24 pro οὐ μετὰ πολὺ δὲ scribi voluit μετὰ πολὺ δὲ. Ceterum de re cf. Tzetzes Chil. II, hist. 60; Nicephorus Callistus III, 11, et Cedrenus in Chron. — ἀλλήλοιν ὀρ.] ὀρῶντας ἀλλήλους. « Ceterum ad hunc Hesychii et Codini locum illustrandum pertinet fragmentum historicum, quod ex antiquo codice Bibl. Regiæ hic subjunxi: "Οτι ἐνοχλουμένων ὕστερον τῶν Βυζαντίων ὑπὸ τῶν ὄψεων, διαφθειρόντων αὐτοῖς τὰ ὕδατα, ὁ Τυανεύς Ἀπολλώνιος ἀπὸ λίθου ξεστοῦ τρεῖς ἀνέστησε πελαργούς, οἵτινες οὐκ ἐῷσιν ἐπιφοιτῆσαι τῇ πόλει πελαργούς· ἐκεῖνοι γὰρ πνίγοντες τὰς ὄφεις πρῶην ἡχόντιζον νεκρούς κατὰ τῶν δεξαμενῶν." » *Lambecius*. Alia de Apollonio Tyanensi a Constantino Byzantium advocato v. in Chron. Constantinop. — § 26. Λέων] Λέων τις τῶν Βυζ. τὴν ἀρ. Codin. Inapte Dinæum in præfectura Leo excepisse dicitur. De re cf. Stephan. Byz. v. Βόσπορος. — ἐφ' οὗπερ] ἐφ' οὗ Codin. — ὁ Ἀμύν.] ὁ om. Cod. — παντοίοις] om. Cod. — § 27. καὶ δὴ ἂν ταύτην ἐξεῖλε] καὶ ταύτην ἂν εἶλε Codin. — κύνας vocem post ἀναστήσ. ponit Codinus. — πρὸς... μέρεσιν] πρὸς τοὺς ἀρκτ. ἐπ. τόπους Codin. — διεγερθ.] ἐπεγερθ. Codin. — καὶ θερμῶς... συνενεχθέντες] om. Codin. — ἀνυφάναντες] ἀνοικοδομήσαντες Codin. — Τυμβοσύνην] « Fort. Τυμβοσύνην a violatis sepulcris. » *HEYNICUS*. — ναυμαχίας] συμμαχίαν cod. Codin. — § 28. ἐπεὶ δὲ] ἐπεὶ δὲ Cod. — τῶν Βυζ.] τῶν om. Codin. — § 29. ἐνθα] ἐνθεν Hesych.; ἐνθα καὶ τὴν γυναῖκα συνεπομένην ἔχων αὐτῷ Codinus. — σύνθετον] om. Codin. — ἀνακειμένη] om. Codin. — οὕτω γὰρ μᾶλλον κτλ.] Disertius Codinus: οὕτω γὰρ τὴν ἐπωνυμίαν ἐκέκλητο ἐκείνη ἢ γυνὴ τοῦ Νάρητος, ὅπερ καὶ διὰ τῶν ἐγγεγραμμένων ἐκεῖσε στίχων ἀριδῶλως ἐμφαίνεται, μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς διασωζομένων χρόνων.

τῶν καθ' ἡμᾶς διασώζεται χρόνων. (30) Εἰς δὲ [οἱ] στίχοι οὗτοι·

30 Ἰναχίης οὐκ εἰμὶ βοὸς τύπος, οὐδ' ἀπ' ἐμεῖο
κλήζεται ἀντωπὸν Βοσπόριον πέλαγος.
Κείνην γὰρ τὸ πάροιθε βαρὺς χόλος ἤλασεν Ἥρης
ἐς Φάρον· ἥδε δ' ἐγὼ Κεκροπίς εἰμι νέκυς.
Εὐνέτις ἦν δὲ Χάρητος, ἔπλων δ', ὅτ' ἐπλυνεν ἐκεῖνος
τῇδε, Φιλιππέων ἀντίπαλος σκαφέων.
Βοίδιον οὖνομα δ' ἦεν ἐμοὶ τότε· νῦν δὲ Χάρητος
εὐνέτις ἡπείροις τέρπομαι ἀμφοτέραις.

(31) Τοῦ δὲ Χάρητος εἰς Ἀθήνας ἐκπλεύσαντος, Πρωτόμαχος τὴν στρατηγικὴν ἀρχὴν διαδέχεται· ὃς τοὺς ἐπαναστάοντας Θρᾷκας καταδουλώσας τοῖς ὅπλοις, ἐν τῷ καλουμένῳ τῆς πόλεως Μηλίῳ χάλκεα ἀνέθηκε τρόπαια. (32) Κατοιχομένου δὲ καὶ τούτου, Τιμήσιος ἀνὴρ τῶν ἐν Ἀργείοις γραφέντων πρῶτον μὲν κατὰ τὸν Εὐξείνιον προσαγορευόμενον πόντον, πρὸς τῷ λεγομένῳ Ἐφεσιᾷ (ἐνθα ποτὲ Ἐφέσιοι ἀποικίας πέμφαντες, καὶ πόλιν οἰκοδομεῖν πειραθέντες, αὔθις τοῦ Βυζαντίου ὑπήκουσαν λογίου,

Ἐνθα δύο σκύλακες πολιτὴν μάρπτουσι θάλασσαν,
Ἐνθ' ἰχθὺς ἐλαφὸς τε νομὸν βόσκονται ἐς αὐτόν),

ἀντικαταστήσαι πόλιν ἐπιχειρήσας, καὶ διαμαρτῶν τῆς ἐλπίδος, συνοικίζεται Βυζαντίοις, καὶ στρατηγὸς τοῦ παντὸς ἀναδειχθεὶς δῆμου, πᾶσαν ὁμοῦ τὴν πόλιν εἰς τὸ μεῖζον καὶ ὠφέλιμον μετερρύθμισε, νόμους τε περὶ τῶν καθ' ἡμέραν συμβολαίων τιθέμενος, καὶ ἔθη καθιστὰς πολιτικά τε καὶ ἡμέρα, δι' ὧν ἀστεῖους τε καὶ φιλανθρώπους τοὺς πολίτας ἀπέδειξεν, (33) ἱερά τε θεῶν πλεῖστα, τὰ μὲν αὐτὸς ἀνεστήσατο, τὰ δὲ καὶ πρὶν ὄντα ἐπεκόσμησε· τὸν γὰρ πρὸς τῇ ἄκρᾳ τῆς Προποντίδος θαλάσσης κείμενον ναὸν, ὃν Ἰάσων ποτὲ τοῖς δώδεκα θεοῖς καθιέρωσε, κατηρειπωμένον ἀνήγειρε, καὶ τὸν ἐπὶ τῷ Φρίξου λεγομένῳ λιμένι τῆς Ἀρτέμιδος οἶκον ἀνεκαίνισεν. (34) Ἐπὶ δὲ τούτῳ Καλλιᾶδης στρατηγῶν τοῦ Βυζαντίου, ἀριστὰ τε πρὸς τοὺς ὀθνεῖους τε καὶ ἐμφυλίους πολέμους ἀγωνισάμενος, τὸ περιδόητον τοῦ Βύζαντος ἄγαλμα κατὰ τὴν καλουμένην Βασιλικὴν ἀνέθηκε, καὶ ἐπέγραψεν οὕτως·

Τὸν κρατερὸν Βύζαντα καὶ ἡμερτὴν Φιδάλειαν
κίονι κοσμήσας ἀνθετο Καλλιᾶδης.

35. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν καὶ ἀριστοκρατουμένων καὶ δημοκρατουμένων τῶν Βυζαντίων, ἔτι δὲ καὶ τυραννουμένων, κατὰ διαφόρους συμβέβηκε χρόνους. Ὡς δὲ

Charetis erat, ut liquet ex adscriptis hisce versibus, qui adhuc supersunt :

50. Inachiae non sum signum bovis, haudque vocatur
a me adversum illud Bosporium pelagus.
Hanc etenim prius ira gravis Junonis abegit
usque Pharum ; sed ego mortua sum Cecropis ;
atque Charetis eram conjux, illumque sequebar
nempe Philippeis navibus oppositum.
Bucula dicta fui : conjux nunc grata Charetis
terrarum gemino lætor utroque solo.

31. Quum vero Chares Athenas navigasset, Protomachus præturam excepit ; qui quum obturbantes Thraces armis subjugasset, ærea tropæa eo in urbis loco qui Miliarium dicitur statuit. (32) Hoc etiam mortuo Timesius quidam Argivorum civitate adscriptus primum ad Pontum Euxinum in loco nuncupato Ephesiate (ubi quondam Ephesii, colonis eo deductis, urbem ædificare conati, iterum Byzantium illud oraculum audierunt :

Hic, ubi cæruleum lambunt duo flumina pontum,
Piscis ubi cervusque cibo vescuntur eodem),

urbem ex adverso condere incipiens, quum spe excidisset, ad Byzantios se contulit. Universique populi imperator designatus, totam civitatem in melius auctam reformavit, ac leges de quotidianis commerciis promulgavit, et consuetudines instituit civiles, quibus elegantes et humanos cives effecit. (33) Ædes item deorum complures vel exstruxit ipse, vel pridem exstructas exornavit. Nam quod ad Propontidis promontorium est templum, ab Iasone olim diis duodecim consecratum, dejectum restauravit, et in Phruxi portu ædem Dianæ renovavit. (34) Post hunc Calliades, Byzantii prætor, vir bellis domi forisque egregius, celebrem illam et admirandam Byzantis statuam in Basilica posuit, atque sic inscripsit :

Magnanimum Byzantem cum grata Phidalea
erexit junctis Calliades statuis.

35. Et hæc quidem Byzantiis sub optimatum, populi et tyrannorum quoque imperio variis temporibus acciderunt. Postquam vero consulari virtute Romanum imperium

— § 30. οἱ στ.] οἱ addidi e Codino. Epigramma exstat etiam ap. Constantin. Porphy. De Them. II, 12. V. in Anthol. Steph. III, 12, p. 224. Brunk. Anal. t. III, p. 187. Cf. Heyn. Antiq. Byz. Excurs. III : *De Damalide Charetis conjuge ejusque statua*. — βοίδιον κτλ.] βοῦιδιον δ' ἤχουν ἐγὼ τότε Codin. — § 31. καταδουλώσας] καταδουλωσάμενος Codin. — Μηλίῳ] ἐν τῷ καλ. Μηλίῳ τόπῳ τῆς πόλεως Codin. — ἀνέθηκε] ἀνέστησε Codin. — § 32. γραφέντων] τραφέντων Codin. — προσαγορευόμενον] om. Codin. — Ἐφεσιᾷ], « loco in litore Bospori sinistro (Dionys. Byz. p. 17), haud longe a Ponti Euxini ostio, infra Myrlæum. » HEYNE. Cf. Lambecius in not. ad Codinum. — λογίου] λόγου Codin. — μάρπτουσι] supra § 3 λάπτουσι, uti hoc quoque loco habet Codinus, non duos, sed quattuor versus apponens, quos Hesyichius § 3 adscripsit. — ὁμοῦ τὴν πόλιν] sic Codin. ; ὁμ. τὴν μὲν πόλιν Hesyich. Particulam τε post νόμους om. Codin. — τε καὶ ἡμέρα] om. Codin. — § 33. ἐπεκόσμ.] διεκόσμ. Codin. — καθιέρωσε] καθίδρυσε Cod. — Φρίξου] Φρίξω Cod. — τῆς Ἀρτ.] τῆς om. Cod. — κατεριπωμένον] Hes. ; κατερειπώμενον Cod. — § 34. στρατηγῶν] στρατηγῆσας vel, ut in cod. Vat. στρατηγός Cod. — καλουμένην] λεγομένην Cod. — κίονι] Codin. ; εἰν ἐνὶ Hesyich. ; ἐνθάδε Codini codex bibl. Valicellanae. — § 35. ταῦτα μὲν καὶ ἀρ. κτλ.] ταῦτα μὲν ἀρ. τῶν Βυζ. ἔτι δὲ καὶ τυρανν. κτλ. Codin. — ἐπισταταίῳ] Bekker. in Co-

τῇ τῶν ὑπάτων ἐπιστατείᾳ ἡ Ῥωμαίων ἀρχὴ πάσας ὑπερεβάλετο τὰς δυναστείας, κατεδούλωσε δὲ καὶ τὰ τῶν Ἑλλήνων ἔθνη, εἰκότως αὐτῇ καὶ οἱ Βυζάντιοι πειθόμενοι διετέλουν. (36) Ἐπειδὴ δὲ μετὰ τινες χρόνους, Σεβήρου βασιλεύσαντος τῆς Ῥώμης, αὐτοὶ τὴν τοῦ τυραννήσαντος τῶν ἐσίων Νίγρου προτιμήσαντες ἐλπίδα, εἰς χεῖρας ἐλθεῖν ἐτόλμησαν πρὸς τὸν αὐτοκράτορα, ἀφαιρεθέντες παρ' αὐτοῦ τῶν πολιτικῶν δικαίων, καὶ τῆς στεφάνης αὐτοῖς καταλυθείσης τοῦ τείχους, Περινθίοις προσετάρχθησαν δουλεύειν, τοῖς καλούμενοις Ἡρακλεώταις. (37) Πausaμένου δὲ τῆς ὀργῆς τοῦ Σεβήρου, αὖθις εἰς μέζονα κόσμον ἐπανῆλθον, λουτρὸν μὲν αὐτοῖς μέγιστον κατὰ τὸν τοῦ Διὸς ἱππίου βωμὸν ἢ τὸ Ἡρακλεῶς ἄλσος καλούμενον (ἐνθα τὰς Διομήδους αὐτὸν φασὶ δαμάσαντα Ἴππους, Ζεύξιππον τὸν τόπον ὀνομάσαι) πολυτελεῶς ἐγείραντος, καὶ τὸν τούτῳ πλησιάζοντα χώρον τῆς ἵπποδρομίας, τοῖς τοῦ Διὸς ἀνακείμενον κούροις, ἱκρίοις τε καὶ στοαῖς διακοσμήσαντος (ἐνθα καὶ νῦν οἱ καμπτήρες δηλοῦσι τὰ τῶν ἐφόρων γνωρίσματα διὰ τῶν ἐπικειμένων ὥων τοῖς χαλκοῖς ὀβελίσκοις), ἐπὶ δὲ τούτοις καὶ στρατιωτικὰ τέλη προσνείμαντος. (38) Μέχρι μὲν οὖν περιῆν Σεβήρος καὶ ὁ τούτου παῖς Ἀντωνῖνος, ἡ πόλις Ἀντωνινία προσηγορεύετο, ἐπειδὴ δὲ τοῖς θεοῖς τῶν βασιλέων ἀπεδόθη, αὖθις τὸ Βυζάντιον ὠνομάζετο. (39) Κωνσταντίνου δὲ τὸ Ῥωμαϊκὸν κῦρος παρεληφότος καὶ αὐτὴ Κωνσταντινούπολις ἐκλήθη, προθύμως ἀνασχόμενη τὴν προσηγορίαν ἀνταλλάξαι τῇ ὑπερβαλλούσῃ τοῦ αὐτοκράτορος φιλοτιμίᾳ, θαυμαστὴν μὲν αὐτὴν ἀπεργασαμένου τῷ κάλλει, πόρρω δὲ μεταγαγόντος τὰ

omnes potestates superavit, redacta jam in servitutem Græcia, merito sequoque illi submiserunt Byzantii. (36) Aliquanto tamen post, imperante Severo, quum ipsi Nigri, qui Orientis imperium invaserat, partes potiores rati, opponere se imperatori ausi essent, ereptis privilegiis, murisque dejectis, Perinthiis sive Heracleotis servire jussi sunt. (37) Sed pacato mox Severo in meliorem rursum formam restituti: quippe balneum ipsis maximum ad Jovis Equestris aram, sive lucum Herculis (qui domitis ibi Diomedis equis Zeuxippo nomen loco dedisse creditur) splendide exstruxit: item vicinum Hippodromum, Dioscuris sacrum, tabulatis ac porticibus exornavit (ubi etiamnum metæ Deorum præsidium exhibent indicia, ova nimirum æneis obeliscis imposita), et assignavit etiam redditus e militari aerario. (38) Et quidem quousque Severus superstes fuit, ejusque filius Antoninus *Caracalla*, urbs Antoninia appellata fuit: postquam vero divis imperatoribus annumerati fuerant, iterum Byzantii nomen accepit. (39) Ubi vero in imperium Constantinus successit, Constantinopolis appellari cœpit, neque invita sane nomen mutavit, insigni imperatoris munificentia; quippe elegantiores ille reddidit et pulchritudine admirandam, ad Troadenses usque porticus prolatis pomæriis, quæ antea foro ipsi cognomini terminabantur: præ-

dino pro vulg. ἐπιστρατεία. — καὶ τὰ τῶν Ἑλλήνων ἔθνη] καὶ Ἑλλήνας Codin. — οἱ Βυζ.] οἱ om. Cod. — § 36. ἐπειδὴ δὲ] ἐπεὶ δὲ Cod. — βασιλεύσαντος τῆς Ῥ.] τῆς Ῥ. βασιλεύοντος Cod. — παρ' αὐτοῦ] om. Cod. — αὐτοῖς καταλ.] αὐτῆς τοῦ τείχους κ. Cod. — προσετάρχθησαν] ἐτάχθησαν Codin. — παυσαμένου] παυσαμένης Codin. — § 37. αὖθις εἰς μέζ. κτλ.] Codinus: αὖθις τοῦτον ἔσχον εἰς βασιλέα, ὃς καὶ εἰς μέζονα καὶ περιφανῆ κόσμον ἐπανήγαγε τὸ Βυζάντιον. — αὐτοῖς μέγιστον] αὐτοῖς om. Cod. — ἢ] ἦτοι Cod. — ἐνθα κτλ.] Codinus: Λουτρὸν μὲν... ἀνήγειρεν, ἐνθα δὲ καὶ τὰς Διομήδους δαμάσαντες Ἴππους Ζεύξιππον τὸν τόπον ὠνόμασαν· καὶ τὸν αὐτοῦ πλησιάζοντα χώρον τοῦ Ἴπποδρομίου τοῖς τοῦ Δ. ἁ. κ. ἰ. τ. κ. στ. διεκόσμησεν. — ἐπὶ δὲ τούτοις... προσνείμαντος] om. Codinus. — § 38. Ἀντωνινία] Ἀντωνία Hesych.; quod item vulgo legitur ap. Eustath. ad Dion. 803 (p. 253 ed. Bernh.), ubi ad verum proxime accedit cod. K., qui Ἀντωνυμίαν. In numis Severi et Antonini: *Antoneinia Byzantion Sebasta*. Codinus: καὶ μέχρι μὲν οὖν περιῆν ὁ Σεβήρος, ἀπὸ τούτου παιδὸς Ἀντωνίνου Ἀντωνινία ἡ πόλις κατωνομάζετο. Deinde interponit hæc: Ἀπὸ δὲ τοῦ Βυζάντος μέχρι τοῦ Σεβήρου ἔτη διήλθον ἑξακόσια ὀγδοήκοντα (πεντήκοντα Vatican.) πέντε. Ἀλλ' ἐπανακτέον τὸν λόγον καὶ διηγητέον, ὅπως Σεβήρος τοῦ Βυζαντίου ἐκράτησεν. Ἀναστὰς ἐκ Ῥώμης Σεβήρος, κατέλιπε τὸ Βυζάντιον, κρατοῦντος τότε αὐτοῦ Νίγρου, τοῦ υἱοῦ Τιμησίου· καὶ εἰρηνικὰς σπονδὰς μετὰ Νίγρου ποιήσας, εἰσῆλθε μετὰ τῶν μεγιστάνων αὐτοῦ εἰς τὸ Βυζάντιον. Ἐπεὶ δὲ οἱ Βυζάντιοι ὑπὸ Μακεδόνων κακῶς ἐπολιορκούντο καὶ ἐλυμαίνοντο, ἐξῆλθεν ὁ Σεβήρος κατὰ Μακεδόνων, ὑπερμαχῶν Βυζαντίων. Μέλλων δὲ ἐξέρχεσθαι, τὴν ἰδίαν θυγατέρα τῇ τοῦ Νίγρου υἱῷ εἰς γυναῖκα παρέδωκεν· (τὸν γὰρ στρατὸν αὐτοῦ ὁ Σεβήρος κατέλιπε ἐν Χρυσόπολει). Ἐν δὲ τῇ τοῦ γάμου εὐωχίᾳ ἔστησαν ἐπὶ τῆς τραπέζης δύο φιλόσοφοι· τινες Ῥωμαῖοι, Φόρτων καὶ Μαρκίων καλούμενοι, καὶ εἶπον πρὸς τοὺς ἐσθιόντας Βυζαντίους· « Ἡγάγομεν χαρὰν ἀκερδῇ καὶ λύπην ἀζήμιον. » Προσκαλεσάμενος δὲ Νίγρος τοὺς φιλοσόφους αὐτοῦ, ἐποίει ἐρευναν περὶ τοῦ ῥήματος· ἀλλ' οὐδεὶς ἠδυνήθη διερμηνεύσαι αὐτό. Εἰς δὲ τις τῶν ἐν τῇ συμποσίῳ ἀνακειμένων, ἀγγίνους πάνυ, ἥδη γεραῖος, ἀναλογισάμενος τὸ ἀπόρρηγμα εἶπεν· « Τοῦτό ἐστι ἱππικὸς καὶ ἀγωνιστικὸς ἀγών. » Τότε ὁ Σεβήρος πρὸς θεραπείαν τοῦ συμπενθεροῦ αὐτοῦ Νίγρου, ἔκτισε δύο λουτρά· ἔσωθεν μὲν τῆς πόλεως καὶ πλησίον τοῦ παλατίου ἐν, τὸ καλούμενον Ζεύξιππον· ἐξωθεν δὲ τῆς πόλεως, τὰ νῦν καλούμενα Καμίνια, λουτρὸν εὐμέγεθες καὶ ἀξιοθαύμαστον· ἐκ δὲ τῆς ὑπερβολῆς τοῦ μεγέθους αὐτοῦ ἐν ἐκάστῃ ἡμέρᾳ ὅσοι χιλιᾶδες ἐλούοντο. Ἦπτε δὲ τὸ τοιοῦτον λουτρὸν μετὰ τοῦ Μηδικοῦ πυρός. Τὸ δὲ μέχρι τοῦ νῦν σωζόμενον Ἴπποδρόμιον ἐκτίσθη παρ' αὐτοῦ τοῦ Σεβήρου, κήπων ὄντων ἐκεῖσε δύο τινῶν ἀδελφῶν καὶ γυναικὸς χήρας. Μέχρι μὲν οὖν τοῦ χαλκοῦ κίονος τοῦ Τετραπλεύρου πεδινὸς ἦν ὁ τόπος, ἀπὸ δὲ τούτου καὶ μέχρι τῆς Σφενδόνης, κρημνοῦ ὄντος, κίονες εὐμέγεθες καὶ κτίσματα ἀνηγέρθησαν. Ἐνθα δὲ καὶ ἡ ψυχρὰ καλούμενη κιστέρνα ἐστὶ, διότι πάνυ κρηνώδης ἦν ὁ τόπος. Τὸ δὲ ἐν μέρος τῶν βαθμίδων ἀνεπληρώθη παρ' αὐτοῦ τοῦ Σεβήρου, κατελείβη δὲ τὸ ἕτερον ἀτελές, διὰ τὸ ἐλθεῖν εἰς αὐτὸν ἀγγελίαν, ὅτι Γάλλοι πορθοῦσι τὴν Ῥώμην, καὶ παραγενέσθαι ἐν αὐτῇ· ἢ ὅττι καὶ τελευταῖα νόσφ' ἐπιληψίας, βασιλεύσας χρόνους δεκαεπτὰ. (Quæ sequuntur apud Codin. usque ad v. ἀνέστησε πόλιν eadem fere habes ap. Hesych. § 1.) Παρήλθον δὲ χρόνοι ἐξήκοντα καὶ ἐπέκαινα

τείχη κατὰ τοὺς λεγομένους Τρωαδισίους ἐμβόλους, πρότερον αὐτῶν οὐκ ἔξω τῆς ἐπωνύμου ἀγορᾶς τοῦ βασιλέως χειμένων, λουτροῖς τε καὶ ἱεροῖς οἴκοις ἐπιδείξαντος φαιδρότερον, δίκαιά τε πάντα πρὸς ζῆλον τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης δωρησαμένου, καθὰ καὶ ἐν τῷ Στρατηγίῳ λεγομένῳ φόρῳ, ἔνθα ποτὲ οἱ στρατηγοῦντες τῆς πόλεως ἄνδρες τὰς τιμὰς ὑπεδέχοντο, ἐπὶ λιθίνῃ ἀνέγραψε στήλῃ. (40) Καὶ τῆς ἑαυτοῦ μητρὸς [Ἑλένης] ἐπὶ κίονος ἀνέστησεν ἄγαλμα, καὶ τὸν τόπον ὠνόμασεν Αὐγουσταῖον, καὶ τοῖς ἀκολουθήσασιν αὐτῷ ἀπὸ τῆς μεγάλης Ῥώμης συγκλητικοῖς ἐφιλοτιμήσατο οἴκους, οὓς αὐτὸς κατεσκεύασεν ἐκ χρημάτων ἰδίων. (41) Ἐπὶ δὲ τούτῳ, Κωνσταντίου τὴν ἀρχὴν διαδεξαμένου, καὶ ὁ τῶν ὑδάτων ὄλκός προσετέθη τῇ πόλει, ἀνέστησαν δὲ αἱ δύο ἀψίδες πρὸς τῷ καλουμένῳ φόρῳ, καὶ ὁ πορφυροῦς καὶ περίβλεπτος κίων, ἐφ' οὗπερ ἰδρῦσθαι Κωνσταντῖνον ὁρῶμεν, δίκην ἡλίου προλάμποντα τοῖς πολίταις. Ἐπὶ δὲ τούτοις καὶ τοὺς τῆς συγκλήτου βουλῆς ἀνωκοδόμησεν οἴκους, Σενάτα τούτους ὀνομάσας, καὶ τὴν τῶν βασιλείων αὐλήν. (42) Πάντα δὲ κατὰ τὸν εἰρημένον τρόπον πληρώσας ὁ Κωνσταντῖνος, καὶ τὴν τῶν ἐγκαινίων ἡμέραν κατὰ τὴν ἐνδεκάτην τοῦ Μαΐου μηνὸς ἐπιτελέσας, ἐν ἔτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ εἰκοστῷ πέμπτῳ, ἵπποδρόμιον θεωρήσας, διέταξεν οὕτω τὴν ἑαυτοῦ στήλην ἐπὶ τοὺς ἐφεξῆς χρόνους τῇ τῶν γενεθλίων ἡμέρᾳ ὁρᾶσθαι μετὰ τῆς εἰθισμένης τιμῆς τῷ κατὰ καιρὸν βασιλεύοντι καὶ τῷ δήμῳ. Οὕτω μὲν οὖν ἡ Κωνσταντινούπολις πρὸς τόδε τὸ μέγεθος ἐξενήνοχεν, ἐκ διαδοχῆς βασιλευμένη μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων. Τέλος.

5.

(Follis tributum) Τοῖς μὲν τοῦ πρωτίστου τέλους ὀκτὼ χρυσίου λίτραι, τοῖς δὲ τοῦ δευτέρου τέσσαρες, καὶ δύο τοῖς τρίτοις, ὥς φησιν Ἡσύχιος ὁ Ἰλλουστριος, ὁ Φιλοσοφίας τῆς Μιλησίας, ἐν τῷ σ' Χρονικῷ διαστήματι τῆς ἱστορίας.

5.

Prima classis eorum, a quibus follis tributum exigebatur, solvebant octo auri litras, secunda litras quattuor, tertia duas litras, ut Hesychius Illustris, Philosophiæ Milesiæ filius, libro sexto Historiæ Chronicæ refert.

ἄχρι τῆς βασιλείας τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου. Ἐν δὲ τῷ τριακοστῷ καὶ ἐξηκοστῷ δευτέρῳ ἔτει ἀπὸ Αὐγούστου Καίσαρος μοναρχίας, τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης καὶ τῶν πραγμάτων αὐτῆς ἤδη πρὸς τὸ πέρας ἀφικμένων, Κωνσταντῖνος ὁ Κωνσταντίου παῖς, τῶν σκήπτρων ἐπιλαβόμενος, τὴν νέαν ταύτην καὶ περικαλλῆ ἀνέστησε πόλιν, τὴν λεγομένην Κωνσταντίνου. Θαυμαστὴν γὰρ προσεργασάμενος τῷ κάλλει, πόρρωθεν καὶ τὰ τεῖχη μετέστειλε κατὰ τοὺς Τρωαδικούς ἐμβόλους, λουτρά τε καὶ ἱερὰς δύο οἴκους μεγάλους ἀνήγειρε, καὶ ἐν τῷ Στρατηγίῳ λεγομένῳ φόρῳ, ἔνθα ποτὲ οἱ στρατηγοῦντες τὰς τιμὰς αὐτῶν ἀπεδέχοντο, ἑαυτὸν ἐπὶ λιθίνῃ ἀνέγραψε στήλῃ. — § 40. [Ἑλένης] e Codino addidi. — ὠνόμασεν] ἐκάλεσεν Cod. — καὶ τοῖς ἀκ.] Codinus : τοῖς τε συνεχολογήσασιν αὐτῷ ἀπὸ Ῥώμης συγκλητικοῖς ἐφιλοτιμήσατο, οἴκους αὐτοῖς δωρησάμενος, οὓς ἐξ ἰδίων ἐδείματο χρημάτων. — § 41. ἐπὶ δὲ τούτῳ κτλ.] Codinus : Ἐπὶ δὲ τούτου καὶ ὁ τῶν ὑδάτων ὄλκός προσετέθη τῇ πόλει. — ἀνέστησαν κτλ.] Loci ratio grammatica laborat. Codinus iterum plura interponens ita habet : Ἀνέστησε δὲ καὶ δύο ἀψίδας πρὸς τὸν καλούμενον φόρον, καὶ ὁ πορφυροῦς καὶ περίβλεπτος κίων ἐφ' οὗπερ ἰδρύται Κωνσταντῖνος, ὃν ὁρῶμεν δίκην ἡλίου τοῖς πολίταις ἐκλάμποντα. Τοῦτο γοῦν τὸ ἄγαλμα κατέπεσεν ἀπὸ τοῦ κίονος, καὶ φόνον τῶν ἐκεῖσε εὐρεθέντων ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν ὥσπερ δέκα εἰργάσατο, κατὰ τὴν πέμπτην δηλαδὴ τοῦ Ἀπριλίου μηνὸς, τῆς τεσσαρεσκαίδεκάτης ἰνδικτιῶνος, τοῦ ἑξακισχιλιοστοῦ καὶ ἑξακοσιοστοῦ τεσσαρεσκαίδεκάτου ἔτους, εἰκοστὸν ἔτος ἀγούσης τῆς βασιλείας τοῦ κυρίου Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ. Ὡρα ἦν ὥσπερ τρίτη, ὅτε γνόφος ἐγένετο καὶ βίαιος νότος ἐπνευσε σφοδρῶς, τοῦ κομήτου ἀστέρος τοῦ ἀκοντίου κληθέντος τὸν τοιοῦτον τοῦ ἀέρος τάραχον ἐξεργασαμένου, τοῦ φανέντος κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς παρασκευῆς τῆς πρώτης ἐβδομάδος. Οὗτος δὲ τῆς συγκλήτου βουλῆς ἐποίησεν οἴκους, καὶ Σενάτον τὸν τόπον ὠνόμασεν, ἐν οἷς καὶ τὸ τοῦ Δωδωναίου Διὸς ἵσταται ἄγαλμα καὶ δύο τῆς Παλλάδος ἱδρύματα. Deinde alia sequuntur sat multa de aedificiis a Constantino exstructis (p. 16-23 ed. Bekker.), quorum partem haud dubie etiam in Hesychii Chronicis legere erat; verum Codinus aut Hesychiana cum aliis senioribus miscuit, aut omnia sua ex inferioris ævi auctore hausit, qui ipsum Hesychium adhibuerat.

Fr. 5. Leguntur hæc in Glossis verborum juris in Ottonis Thes. jur. tom. III, p. 1818, v. Φόλλις, ubi sermo est de Follis tributo, quod a nobilissimis viris, qui ad præturas evecti essent, Constantinus exigere iussit (v. Zosim. II, 38). Eadem paullo post commemorantur iterum.

6.

Ἰστέον δὲ ὅτι ὁ Ἰλλούστριος Ἡσύχιος ὁ Φιλοσοφίας (φιλοσοφήσας vgo) Μιλησίας ἐν τῷ 5^ῳ Χρονικῷ διαστήματι τῆς ἑαυτοῦ ἱστορίας φησὶν οὕτως· « Δημοσίων χωρίων ἀπέδοτο ἐγγὺς ἅπαντα Οὐάλης ὁ βασιλεὺς δεηθεὶς χρημάτων ὑπερφυῶς τῶν βαρβάρων ἔνεκα. Ὅσοις ἂν (1. οὖν) ᾗν δυνατόν ὠνεῖσθαι, τιμήματος ὀλιγοστοῦ κύριοι τούτων κατέστησαν, καταλαπτόσαντες (1. καταλεπτύσαντες) τὴν ἀληθῆ αὐτῶν πρόσοδον χάριτι καὶ προσοδία (1. προδοσία) τῶν διαχειριζομένων τὰ δημόσια. Καὶ οἱ μὲν οὐδενὸς καθάπαξ φόρου ἐπιβλήθέντος αὐτοῦ (1. αὐτοῖς), ὀλίγῳ τινὶ πλείονος τιμήματος ταῦτα ἐπρίαντο, ὅπερ κτήσεως εἶδος ῥελέβατον λέγουσι οἱ Ῥωμαῖοι· οἱ δὲ παραυτίκα μεῖον ἐν τῷ παρὰ Ῥωμαίοις σαβλο κάνονες *. Ὁ δὲ βασιλεὺς Μαρκιανὸς ἄριστα προϋῆκε τοῖς ὠνησαμένοις ἢ ἀναδοῦναι τὰ χωρία κομισαμένους ταῦτά τιμήματα, ἢ καὶ τὰ χωρία κατέχοντας οὐκ ὀρθῶς ἀποκρυφθεῖσαν ποσότητα τῆς προσόδου τῷ δημοσίῳ συναγαγεῖν. »

7.

ΗΣΥΧΙΟΥ ΜΙΛΗΣΙΟΥ ΙΛΛΟΥΣΤΡΙΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΠΑΙΔΕΙΑ ΔΙΑΛΑΜΨΑΝΤΩΝ
(ΣΟΦΩΝ).

Κυνική ἐκλήθη φιλοσοφία διὰ τὸ ἐν Κυνοσάργει τῷ γυμνασίῳ κατάρξασθαι αὐτῆς τὸν Ἀντισθένην. Ἡ δὲ Περιπατητικὴ, διὰ τὸ ἐν περιπάτῳ ᾗτοι κήπῳ κατάρξαι αὐτῆς Ἀριστοτέλην.

A.

1. Ἀπολλώνιον τὸν Τυανέα κύουσα ἡ μήτηρ, δαίμονα ἐθεάσατο λέγοντα, ὥς αὐτὸς εἶη, ὃν κύει· εἶναι δὲ αὐτὸν Πρωτέα τὸν Αἰγύπτιον, ὅθεν ὑπολήφθαι αὐτὸν Πρωτέως εἶναι υἱόν.

2. Ἀριστεύου τοῦ Προκοννησίου φασὶ τὴν ψυχὴν ἐξίεναι, ὅτε ἐβούλετο, καὶ ἐπανιέναι πάλιν.

3. Αἰσχίνης ὁ τοῦ ἀλλαντοποιοῦ διεβάλλετο ὑπὸ Μενεδήμου τοῦ Ἐρετριέως, ὥς τοὺς πλείστους διαλόγους ὄντας Σωκράτους ὑποβάλλοιτο, λαμβάνων παρὰ Ξανθίππης· ὣν οἱ καλούμενοι ἀκέφαλοι σφόδρα εἰσὶν ἐκλελυμένοι καὶ οὐκ ἐπιφαίνοντες τὴν Σωκρατικὴν

6.

Notandum est quod Hesychius, Philosophiae Milesiae f., in sexto Chronicae suae historiae libro narrat : « Fundos publicos, ait, fere omnia Valens rex vendiderat, quum barbarorum causa pecuniis egeret quammaxime. Quibus igitur tunc emendi facultas erat, ii pretio minimo in possessionem bonorum illorum venerunt, quum veram reditus ex iis percipiendi summam attenuarent sive gratia administratorum publicorum sive proditione. Et alii quidem haec, si omni prorsus tributo exonerarentur, paullo majori pretio emerunt : quod possessionis genus *relevatum* Romani vocant : alii autem... Verum Marcianus rex iis qui sic emerant jure merito proposuit, ut aut redderent fundos recepto emptionis pretio, aut, si servare vellent possessiones, justam vectigalis quantitatem contra fas celatam exsolverent. »

7.

HESYCHII MILESII ILLUSTRIS

DE HIS QUI ERUDITIONE CLARUERUNT LIBER.

Cynica secta nomen adepta est a Cynosarge gymnasio, ubi Antisthenes primus eam orsus est (*Diog.* VI, 13). *Peripatetica* autem dicta est, quod in ambulacro sive horto primus eam condidit Aristoteles.

A.

1. *Apollonium Tyaneum* mater utero ferens, daemone dicentem sibi conspexit, se esse quo gravida sit, nimirum Protea Aegyptium : unde factum est ut Protei filius esse crederetur.

2. *Aristeæ Proconnesii* animam quoties vellet ex corpore exiisse et eodem remeasse ferunt.

3. *Aeschines* fartoris filius a Menedemo Eretriensi insimulatus fuit, quod dialogos plerosque Socrate auctore scriptos pro suis venditaverit, a Xanthippe scilicet acceptos : inter quos soluti admodum sunt et remissi ii qui ἀκέφαλοι (*exordio carentes*) vocantur, neque Socraticam acrimoniam et

Fr. 6. Ibidem tom. III, p. 1794 v. Ῥελεβάτους ἄγερ. Verba οἱ δὲ παραυτίκα κτλ. quomodo emendanda sint nescio.

§ 1. Ex integriore Hesychii opere vel epitome hausit Suidas : Ἀπολλώνιος Τυανεύς, φιλόσοφος, υἱὸς Ἀπολλωνίου καὶ μητρὸς πολιτίδος τῶν ἐπιφανῶν, ὃν κύουσα ἡ μήτηρ ἐπιστάνα δαίμονα ἐθεάσατο, λέγοντα, ὥς αὐτὸς εἶη ὃν κύει· εἶναι δὲ Πρωτέα τὸν Αἰγύπτιον· ὅθεν ὑπελήφθαι αὐτὸν Πρωτέως εἶναι υἱόν. Καὶ ἤκμαζε μὲν ἐπὶ Κλαυδίου καὶ Γαίου καὶ Νέρωνος καὶ μέχρι Νέρβα, ἐφ' οὗ καὶ μετέλλαξεν. Ἐσιώπησε δὲ κατὰ Πυθαγόραν πέντε ἔτη· εἴτα ἀπῆρεν εἰς Αἴγυπτον, ἔπειτα εἰς Βαβυλῶνα πρὸς τοὺς μάγους, κάκειθεν ἐπὶ τοὺς Ἀραβας, καὶ συνῆξεν ἐκ πάντων τὰ μυρία καὶ περὶ αὐτοῦ θρυλούμενα μαγγανεύματα. Συνέταξε δὲ τσαυτὰ· Τελετάς ἢ περὶ θυσιῶν, Διαθήκην, Χρησμούς, Ἐπιστολάς, Πυθαγόρου βίον. Εἰς τοῦτον ἔγραψε Φιλόστρατος ὁ Ἀθήνιος τὸν φιλοσόφῳ πρέποντα βίον. Cum iis quae in excerpto nostro leguntur, cf. Philostrat. Vit. Ap. I, 4.

§ 2. Haec quoque plenius Suidas tradit : Ἀριστεύας, Δημοχάριδος ἢ Καυστροβίου, Προκοννήσιος, ἐποποιός. Τὰ Ἀριμάσπεια καλούμενα ἔπη· ἔστι δὲ ἱστορία τῶν Ὑπερβορέων Ἀριμασπῶν, βιβλία γ'. Τούτου φασὶ τὴν ψυχὴν ὅτε ἐβούλετο ἐξίεναι καὶ ἐπανιέναι πάλιν. Γέγονε δὲ κατὰ Κροῖσον καὶ Κύρον, Ὀλυμπιάδι ν' (ὁ γδὲ cod. V.). Ἐγραψε δὲ οὗτος καὶ καταλογάδην Θεογονίαν, εἰς ἔπη χίλια.

εὐτονίαν. Τοῦτόν φασι δι' ἀπορίαν ἔλθεῖν εἰς Σικελίαν πρὸς Διονύσιον, καὶ ὑπὸ μὲν Πλάτωνος παροφθῆναι, ὑπὸ δ' Ἀριστίππου συσταθῆναι, δόντα τέ τινας τῶν λόγων (διαλόγων Diog.) δῶρα λαβεῖν, ἔπειτ' ἀφικόμενον Ἀθήναζε μὴ τολμᾶν σοφιστεύειν, ἐνευδοκίου μούντων (εὐδοκιμ. Diog. e nostro corrigendus) τότε τῶν περὶ Πλάτωνα [καὶ Ἀρίστιππον add. D.], ἐμίσθους δὲ τὰς ἀκροάσεις ποιεῖσθαι. Τούτου τοὺς διαλόγους καὶ Ἀρίστιππος ὑπώπτευν. Ἐν γοῦν Μεγάρῳ ἀναγινώσκοντος αὐτοῦ φασὶ σκῶψαι, εἰπόντα, Πόθεν σοί, ληστὰ, ταῦτα;

4. Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος τὰς ἡδονὰς μὲν μετεδίωκε, πόνῳ δὲ οὐδεμίαν ἀπόλαυσιν ἐθήρα τῶν οὐ παρόντων· ὅθεν ὁ Διογένης βασιλικὸν κύναι αὐτὸν ἐκάλει. Οὗτος ἐρωτηθεὶς, τί πλεον ἔχουσιν οἱ φιλόσοφοι, ἔφη, « ἂν πάντες οἱ νόμοι ἀναιρεθῶσιν, ὁμοίως βιώσομεν ». Ἀργύριον εἶπε παρὰ τῶν γνωρίμων λαμβάνειν, οὐχ ἵν' αὐτὸς χρῶτο, ἀλλ' ἵν' ἐκεῖνοι εἰδεῖν, εἰς τίνα δεῖ χρῆσθαι τοῖς ἀργυρίοις. Πρὸς τὸν αἰτιώμενον, ὅτι Σωκράτους ὦν μαθητὴς ἀργύριον λαμβάνει· « Καὶ μάλα, » εἶπε· καὶ γὰρ Σωκράτης, πεμπόντων αὐτῶν τινῶν καὶ σῖτον καὶ οἶνον, ὀλίγα λαμβάνοντα τὰ λοιπὰ ἀποπέμπειν. * Εὐτυχίδης δὲ τῷ ἀργυρωνήτῳ. Ἐχρήτο καὶ Λαίδη τῇ ἐταίρᾳ. Πρὸς οὖν τοὺς μεμφομένους ἔφη· « Ἐγὼ Λαίδα, ἀλλ' οὐκ ἔχομαι, ἐπεὶ τὸ κρατεῖν καὶ μὴ ἡττᾶσθαι ἡδονῶν ἀριστον, οὐ τὸ μὴ χρῆσθαι. » Ἐρωτηθεὶς, τίνα ἐστὶν ἃ δεῖ (τοὺς D.) καλοὺς παῖδας μαρθάνειν, ἔφη· « Οἷς ἄνδρες γενόμενοι χρήσονται. » Τέλος δὲ ἀπέφαινε τὴν λείαν κίνησιν εἰς αἴσθησιν ἀνατιδομένην.

5. Ἀλεξίνος ὁ Ἡλείος διὰ τὸ φιλονεικίατος εἶναι Ἐλεγχίνος ἐπεκλήθη. Τοῦτόν φασιν, ὡς ἐκ τῆς Ἡλίδος ἀπελθὼν ἐν Ὀλυμπίᾳ φιλοσοφοῖ. Τῶν δὲ μαθητῶν αὐτοῦ πυθθανομένων, διὰ τί τῇδε κατοικεῖ, φάναι βούλεσθαι αἴρεσιν συστήσασθαι, ἣν Ὀλυμπιακὴν κληθήσεσθαι· τοὺς δὲ καὶ [τοῖς add. D.] ἐφοδίοις θλιβομένους καὶ τὸ χωρίον νοσερὸν καταγνόντας ἀπελθεῖν, καὶ τοῦ λοιποῦ διατρίβειν [ἐρημον add. D.] Ἀλεξίνον σὺν οἰκέτῃ μόνῳ· ἔπειτα μέντοι νυχόμενον ἐν τῷ Ἀλφειῷ νυχθῆναι καλὰ μῶ, καὶ [οὕτως add. D.] τελευτῆσαι. Καὶ ἐστὶν εἰς αὐτὸν ἐπίγραμμα·

Οὐκ ἄρα μῦθος ἦν ἐκεῖνος εἰκαῖος,
ὡς ἀτυχὴς τις ἐὼν
τὸν πόδα κολυμβῶν περιέπειρέ πως ἦλω.
Καὶ γὰρ ὁ σεμνὸς ἀνὴρ,
πρὶν Ἀλφείον ποτ' ἐκπερᾶν Ἀλεξίνος
θνήσκει νυχθεὶς καλὰ μῶ.

6. Ἀριστοτέλης τὸν Σταγειρίτην φασὶ παιᾶνα εἰς τὸν Θλαδίαν Ἑρμεῖαν ποιήσαντα, ὃς ἦν αὐτοῦ πενθε-

soliditatem produnt. — Hic in Siciliam ad Dionysium venisse dicitur ad levandam egestatem, et a Platone fastidium, ab Aristippo fuisse commendatum, proque oblati dialogis aliquot donatum muneribus : postea reducem Athenis non ausum profiteri publice, Platonis tum celebri fama : stipem tamen factitandis privatis lectionibus coegisse. — Dialogos illius Aristippus quoque suspectos habuit : nam quum Megaris eos lectione praeiret ille, subsannatum ferunt ac dixisse : Unde tibi ista, plagiarie? (*E Diogene II*, 60. 61. 62.)

Aristippus Cyrenæus voluptates sectabatur quidem, labore tamen quærenda e rebus absentibus oblectamenta non venabatur : qua de causa regium canem appellabat eum Diogenes (*Diog. II*, 66). Interrogatus, quo excellerent philosophi, respondit : Quod eadem qua nunc ratione viveremus, si leges omnes abolerentur (*D. II*, 68). Aiebat a familiaribus se pecuniam accipere, non quo ipse uteretur, sed ut illi discerent in quos usus argento uti conveniat (*D. II*, 72). — Criminanti cuidam, cur ipse unus e Socratis discipulis pecuniam acciperet : « Quidni, inquit, caperem, siquidem Socrates, quum nonnulli frumentum ac vinum ipsi mitterent, paucis sibi reservatis, remittebat reliqua. *Habuit enim ille penuarios Atheniensium principes, ego autem Eutychidem emptitium servum.* » Idem et amica Laide utebatur, quapropter ad objicientem illi Laidis amores, « Habeo, inquit, Laidem, non habeor : nam vincere voluptates neque servire iis laus est, non vero prorsus ab iis abstinere » (*D. II*, 74, 75). Interrogatus, quæ liberalibus pueris sint discenda, respondit : « Quæ viri usui futura sunt » (*D. II*, 80). Finem (bonorum) definiebat esse placidum et æquabilem motum, qui in sensus diffundatur (*D. II*, 86).

5. *Alexinus* Eleus ob nimium altercandi arguendique studium voce allusoria Ἐλεγχίνος, quasi argutator aut altercator, dictus fuit. Aiunt hunc ex Elide Olympiam immigrasse, ibique philosophiam cœpisse profiteri. Sciscitantibusque discipulis cur ibi sedem cepisset, respondisse, in animo esse sibi sectam condere, quæ Olympiaca vocaretur : at illos viatici inopia afflictos, et locum insalubritate infamem exosos, discessisse, ab eoque tempore Alexinum solum cum famulo ibi substitisse. Fertur postea, dum in Alpheo amne natat, arundinis cuspe læsum, mortem oppetiisse. Exstat in illum huiusmodi epigramma :

Non illa erat fabella vero dissona,
Clavo quod urinator impactum pedem
Oblæderet; nam canna acuta saucius
Mortem oppetit Alexinus Alpheum innatans (*II*, 409, 410.).

6. *Aristoteles* Stagiritis memoratur pæana scripsisse ad Hermiam eunuchum, socerum suum, eaque de caussa ju-

§ 4. τὰς ἡδονὰς μὲν μετεδίωκε] *Diog. II*, 66 : Ἀπέλαυε μὲν γὰρ ἡδονῆς τῶν παρόντων, οὐκ ἐθήρα δὲ πόνῳ τὴν ἀπόλαυσιν τῶν οὐ παρόντων. *Suidas v.* Ἀρίστιππος : Καὶ τῶν μὲν παρόντων ἀπέλαυε καὶ ἡδονὴν μετεδίωκε, πόνῳ δὲ ἀπόλαυσιν οὐδεμίαν ἐθήρα τῶν οὐ παρόντων. In his integrius *Hesychii* opus agnoscimus; ac reliqua quoque *Suidiana*, non e *Diogene* sed e *Nostri Lexico* desumpta esse jure statuimus. — Εὐτυχίδης δὲ τῷ ἀργ.] Hæc debentur excerptoris negligentia. Etenim *Diogenes* post v. ἀποπέμπειν pergit : « εἶχε γὰρ ταμίαν τοὺς πρώτους τῶν Ἀθηναίων, ἐγὼ δ' Εὐτυχίδην ἀργυρωνήτην. » Ἐχρήτο καὶ Λ. κτλ.

ρὸς, κατακριθῆναι πιεῖν ἀκόνιτον, καὶ ἀποθανεῖν. Οὗτος βούλεται διττὸν εἶναι τὸν κατὰ φιλοσοφίαν λόγον, τὸν μὲν πρακτικόν, τὸν δὲ θεωρητικόν· καὶ τοῦ πρακτικοῦ τὸν τε ἡθικὸν καὶ πολιτικόν, οὗ τὰ τε περὶ πόλιν καὶ τὰ περὶ οἶκον [ὑπο]γεγράφθαι· τοῦ δὲ θεωρητικοῦ τὸν τε φυσικόν καὶ λογικόν, οὗ τὸ λογικὸν οὐχ ὁλομερῶς, ἀλλ' ὡς ὄργανον προσηκριδωμένον· καὶ τούτου διττοὺς ὑποθέμενος σκοποὺς, τό τε πιθανὸν καὶ τὸ ἀληθές διεσάφησε. Δύο δὲ πρὸς ἐκάτερον δυνάμειν ἐχρήσατο, διαλεκτικῇ μὲν καὶ ῥητορικῇ πρὸς τὸ πιθανόν, ἀναλυτικῇ δὲ καὶ φιλοσοφίᾳ πρὸς τὸ ἀληθές, οὗ τι ὑπολειπόμενος οὔτε τῶν πρὸς εὔρεσιν, οὔτε τῶν πρὸς κρίσιν, οὔτε μὴν τῶν πρὸς χρῆσιν. Πρὸς μὲν οὖν τὴν εὔρεσιν τὰ τε τοπικὰ καὶ μεθοδικὰ παρέδωκε προτάσεων πλῆθος, ἐξ ὧν πρὸς τὰ προβλήματα πιθανῶν ἐπιχειρημάτων οἷόν τε εὐπορεῖν, πρὸς δὲ τὴν κρίσιν τὰ ἀναλυτικὰ πρότερα καὶ ὕστερα. Διὰ μὲν οὖν τῶν προτέρων τὰ λήμματα κρίνεται, διὰ δὲ τῶν ὑστέρων ἡ συναγωγή ἐξετάζεται. Πρὸς δὲ τὴν χρῆσιν τὰ τε ἀγωνιστικὰ καὶ τὰ περὶ ἐρωτήσεως ἐριστικά τε καὶ σοφιστικῶν ἐλέγχων τε καὶ συλλογισμῶν καὶ τῶν ὁμοίων τούτοις. Κριτήριον δὲ τῆς ἀληθείας τῶν μὲν κατὰ φαντασίαν ἐνεργημάτων τὴν αἴσθησιν ἀπεφήνατο, τῶν δὲ ἡθικῶν, τῶν περὶ πόλιν καὶ περὶ οἶκον καὶ περὶ νόμους, τὸν νοῦν. Τέλος δὲ ἐν ἐξέθετο, χρῆσιν ἀρετῆς ἐν βίῳ τελείῳ. Ἐφη δὲ τὴν εὐδαιμονίαν συμπλήρωμα ἐκ τριῶν ἀγαθῶν εἶναι· τῶν περὶ ψυχὴν, ἃ δὴ καὶ πρῶτα τῇ δυνάμει καλεῖ· ἐκ δευτέρων δὲ τῶν περὶ σῶμα, ὑγείας καὶ ἰσχύος καὶ κάλλους καὶ τῶν παραπλησίων· [ἐκ τρίτων δὲ] τῶν ἐκτὸς, πλούτου καὶ εὐγενείας καὶ δόξης καὶ τῶν ὁμοίων. Τὴν τε ἀρετὴν μὴ εἶναι αὐτάρκη πρὸς εὐδαιμονίαν, προσδεῖσθαι γὰρ τῶν τε περὶ σῶμα καὶ τῶν ἐκτὸς ἀγαθῶν, [ὡς] κακοδαιμονήσοντος τοῦ σοφοῦ, καὶ ἐν πόνοις ᾗ, καὶ ἐν πενίᾳ καὶ τοῖς ὁμοίοις. Τὴν μὲντοι κακίαν αὐτάρκη πρὸς κακοδαιμονίαν, καὶ ὅτι μάλιστα παρῇ αὐτῇ τὰ ἐκτὸς ἀγαθὰ καὶ τὰ περὶ (τὸ) σῶμα. Τὰς τ' ἀρετὰς, ἔφη, μὴ ἀντακολουθεῖν· ἐνδέχεσθαι γὰρ φρόνιμόν τινα καὶ δίκαιον ὄντα ἀκόλαστον καὶ ἀκρατῆ εἶναι. Ἐφη [δὲ] τὸν σοφὸν μὴ εἶναι μὲν ἀπαθῆ, μετριοπαθῆ δέ. Τὴν τε φιλίαν ὠρίσατο ἰσότητα εὐνοίας ἀντίστροφον· ταύτης δὲ τὴν μὲν εἶναι ξενικὴν, [τὴν δὲ ἐρωτικὴν,] τὴν δὲ συγγενικὴν. Εἶναι δὲ καὶ τὸν ἔρωτα μὴ μόνον συνουσίας, ἀλλὰ καὶ φιλοσοφίας· καὶ ἐρασθῆσεσθαι δὲ τὸν σοφὸν καὶ πολιτεύσεσθαι, γαμήσειν τε [μὴν add. D.] καὶ βασιλεῖ συμβίωσειν. Βίων τε τριῶν ὄντων, θεωρητικοῦ, ἡδονικοῦ, πρακτικοῦ, τὸν θεωρητικὸν [προ]έκρινεν. Εὐχρηστα δὲ καὶ τὰ ἐγκύκλια μαθήματα πρὸς ἀρετῆς ἀνάληψιν. Ἐν τε τοῖς φυσικοῖς αἰτιολογικώτατος παρὰ πάντα ἐγένετο, ὥστε καὶ περὶ τῶν ἐλαχίστων [τάς] αἰτίας ἀποδιδόναι. Τὸν [δὲ] θεὸν ἀσώματον ἀπέφαιναν, ὡς ὁ Πλάτων· διατείνειν δὲ αὐτοῦ τὴν πρόνοιαν μέχρι τῶν οὐρανίων, καὶ εἶναι ἀκίνητον αὐτόν· τὰ δ' ἐπίγεια κατὰ τὴν πρὸς ταῦτα συμπάθειαν κινεῖσθαι (οἰκονομεῖσθαι D.). Εἶναι δὲ

dicum sententiis condemnatus cicutæ poculum hausisse, atque ita occubuisse mortem (*Diog. V, 5, 6*). Docet hic duplicem esse philosophiæ rationem, unam practicam, alteram theoreticam : ad praticam pertinere Ethicem et Politicem, qua in parte tum de publica, tum de familiari re agi; ad theoreticam Physicem Logicenque referri, e quibus Logica non summam, sed velut omnium disciplinarum instrumentum diligentissime exposita est. Ejus quum geminum finem subjecisset, verisimile ac verum explicuit. Ad utrumque duarum maxime rerum viribus nititur : namque ad verisimile seu probabile oratoria et dialectica, ad verum autem analytica et philosophia usus est, nihil omnino omittens eorum quæ vel ad inventionem, vel ad iudicium, vel etiam ad usum pertinerent. Enimvero ad inventionis adminicula topica et methodica tanquam propositionum copiam et multitudinem tradidit, ex quibus ad quæstiones probabilia argumenta elicere affatim licet. Porro ad iudicandum analytica priora et posteriora conscripsit, prioribus assumptiones sub iudicium vocans, posterioribus compositionis examen agens. Ceterum ad usum pertinent ea quæ sub certamen cadunt, quæque in interrogatione versantur et contentione sophisticorum argumentorum atque syllogismis atque his similibus. Veritatis vero iudicium, eorum quidem quæ secundum imaginationem sunt, sensum definivit; moralium vero, ubi de republica ac domestica et ubi de legibus agitur, mentem. Finem autem unum exposuit, virtutis usum in vita perfecta. Felicitatem ait tribus maxime bonis effici, iis nimirum quæ in animo sunt, quæ et prima vi sua appellat; iis quæ ad corpus attinent, ut sunt bona valetudo, robur, pulchritudo ceteraque his similia; atque iis quæ extrinsecus veniunt, divitiis, nobilitate et gloria atque in hunc modum ceteris, quibus tertium locum assignavit. Virtutem ad beatam vitam sibi minime sufficere dixit : quippe corporis bonis exterioribusque indigere. Miserum atque infelicem fore sapientem, sive doloribus afficiatur sive inopia et ceteris huiusmodi incommodis prematur. Vitium autem ad miseriam atque infelicem vitam sufficere, quantumlibet externis corporisque affluat bonis. Virtutes ait non se invicem sequi : fieri enim posse ut prudens quispiam ac justus idemque intemperans atque incontinens sit. Sapientem quidem non omnino perturbationibus vacare, verum perturbari modice dixit. Amicitiam æqualitatem esse definivit mutuæ benevolentiae. Ejus tres species esse tradidit : esse quippe aliam hospitalem, aliam amatoriam, tertiam cognationis. Amorem non modo congressionis, verum et philosophiæ esse. Amaturum quoque sapientem et accessurum ad rempublicam, ducturumque uxorem et regis consuetudine usurum. Tribus autem generibus vitæ constitutis, primo quod in contemplando, sequenti quod in agendo, et tertio quod in voluptate consistit, quod est in contemplando genus prætulit. Liberales disciplinas ad apprehensionem virtutis multum conferre sensit. In descriptione rerum naturalium præter ceteros maxime in rerum causis perscrutandis versabatur, adeo ut minimarum quarumque rerum reddiderit causas. Deum, sicut et Plato, incorporeum definivit, ejusque providentiam ad cælestia usque pertingere, ipsum vero immobilem esse : porro terrena omnia ad cælestium congruen-

ἀπαρ τὰ τέσσαρα στοιχεῖα καὶ ἄλλο πέμπτον, ἐξ οὗ τὰ αἰθέρια συνεστάναι, ἄλλοιαν δὲ αὐτοῦ τὴν κίνησιν εἶναι· κυκλοφορητικὴν γάρ. Καὶ τὴν ψυχὴν [δὲ] ἁσώματον, ἐντελέχειαν οὖσαν τὴν πρώτην· σώματος γὰρ φυσικοῦ καὶ ὀργανικοῦ δυνάμει ζωὴν ἔχοντος. Διττὴ δ' ἔστιν αὕτη κατ' αὐτόν. Λέγει δὲ (τὴν) ἐντελέχειαν, ἧς ἔστιν εἰδὸς τι ἁσώματον. Ἡ μὲν κατὰ δύναιμι, ὡς ἐν τῷ κηρῷ [δ] Ἑρμῆς ἐπιτηδειότητα ἔχων ἐπιδέξασθαι τοὺς χαρακτῆρας, καὶ ὁ ἐν τῷ χαλκῷ ἀνδριάς· καθ' ἕξιν δὲ λέγεται ἐντελέχεια ἡ τοῦ συντετελεσμένου Ἑρμοῦ ἢ ἀνδριάντος. Σώματος δὲ φυσικοῦ, ἐπεὶ τῶν σωμάτων τὰ μὲν ἔστι χειρόκμητα, ὡς τὰ ὑπὸ τεχνιτῶν γινόμενα, οἷον πύργος, πλοῖον· τὰ δὲ ὑπὸ φύσεως, ὡς φυτὰ καὶ τὰ τῶν ζώων. Ὁργανικοῦ δὲ εἶπε, τουτέστι πρὸς τι κατεσκευασμένου, ὡς ἡ ὄρασις πρὸς τὸ ὄρᾶν καὶ [ἡ] ἀκοή πρὸς τὸ ἀκούειν· δυνάμει δὲ ζωὴν ἔχοντος, οἷον ἐν ἑαυτῷ. Τὸ δυνάμει δὲ διττὸν, [ἡ καθ' ἕξιν] ἢ κατ' ἐνέργειαν· κατ' ἐνέργειαν μὲν, ὡς ὁ ἐγρηγορῶς λέγεται ψυχὴν ἔχειν· κατὰ ἕξιν δ', ὡς ὁ καθεύδων. Ἴν' οὖν καὶ οὗτος ὑποπίπτῃ, τὸ δυνάμει προσέθηκεν.

7. Ἀντισθένης ὁ κυνικός, ἀπλοκύνων ἐπεκαλεῖτο. Διογένης δὲ Λαέρτιος σκώπτει αὐτὸν ὡς φιλόζωον ἐν ἐπιγράμματι οὕτως ἔχοντι·

Τὸν βίον ἦσθα κύων, Ἀντίσθενης, ὥδε πεφυκώς
ὥστε δακεῖν κραδίην ῥήμασιν, οὐ στόμασιν.
Ἄλλ' ἔθανες φθισικός. Τάχ' ἐρεῖ τις ἴσως, Τί δὲ τοῦτο;
Πάντως εἰς Αἶδην δεῖ τιν' ὁδηγὸν ἔχειν.

Ἦρεσκε δὲ αὐτῷ τάδε· διδακτὴν ἀπεδείκνυε τὴν ἀρετὴν· τῶν ἔργων τε εἶναι αὐτὴν, μήτε λόγων πλείστων δεομένην μήτε μαθημάτων. Αὐτάρκη τε εἶναι τὸν σοφόν· πάντα γὰρ αὐτοῦ εἶναι τὰ τῶν ἄλλων. Τὴν τε ἀδοξίαν ἀγαθὸν καὶ ἴσον τῷ πόνῳ. Καὶ τὸν σοφὸν οὐ κατὰ τοὺς κειμένους νόμους πολιτεύεσθαι, ἀλλὰ κατὰ τὸν τῆς ἀρετῆς. Γαμήσειν τε τεκνοποιίας χάριν, ταῖς εὐφροσύναις συνιόντα γυναῖξιν. Καὶ ἐρασθήσεσθαι δέμονον γὰρ εἰδέναι τὸν σοφὸν τίνων δεῖ ἔρᾶν. Τῷ σοφῷ ξένον οὐδέν [οὐδ' ἄπορον D.]. Ἀξιέραστος ὁ ἀγαθός. Οἱ σπουδαῖοι φίλοι. Συμμάχους ποιεῖσθαι τοὺς εὐψύχους ἅμα καὶ δικαίους. Ἀναφαίρετον ὄπλον [ἡ] ἀρετή. Κρεῖττον ἔστι μετ' ὀλίγων ἀγαθῶν πρὸς ἅπαντας [τοὺς] κακοὺς, ἢ μετὰ πολλῶν κακῶν πρὸς ὀλίγους [ἀγαθοὺς] μάχεσθαι. Προσέχειν τοῖς ἐχθροῖς· πρῶτοι γὰρ τῶν ἁμαρτημάτων αἰσθάνονται. Τὸν δίκαιον περὶ πλείονος ποιεῖσθαι τοῦ συγγενοῦς. Ἄνδρὸς καὶ γυναῖκος ἡ αὐτὴ ἀρετή. Τὰ ἀγαθὰ καλὰ, τὰ κακὰ αἰσχροτάτα. Τὰ πονηρὰ πάντα νόμιζε ξενικά. Τείχος ἀσφαλέστατον φρόνησιν· μήτε γὰρ καταρρεῖν, μήτε προδίδοσθαι. Τείχη κατασκευαστέον ἐν τοῖς αὐτῶν ἀναλώτοις λόγοις (1. λογι-σμοῖς ex D.).

8. Ἀρκεσίλαος. Οὗτος πρὸς τὸν θρασύτερον διαλεγόμενον νεανίσκον, οὐ λήψεται τις, ἔφη, τοῦτον ἀστραγαλωτί (ἀστραγαλωτῇ? ἀστραγάλῳ Diog.); Πρὸς [δὲ] τὸν αἰτίαν ἔχοντα περαινέσθαι, ὡς ἀνήνεγκεν

tiam ordinemque administrari. Præter elementa ista quatuor esse et quintum aliud, ex quo cœlestia consistant, ejusque motum diversum esse, nimirum orbicularem. Animam item incorpoream, primamque esse ἐντελέχειαν sive perfectionem, corporis nempe naturalis et organici potentia vitam habentis. Est autem ea secundum illum duplex. Ἐντελέχειαν vero sive perfectionem appellat, cujus sit species quædam incorporea. Altera ex his quidem secundum potentiam, ut est Mercurius in cera, quæ idonea est ad varias formas excipiendas, itemque in ære statua: secundum habitum vero perfectio dicitur ea quæ est consummata ac perfectæ statuæ aut Hermæ. Naturalis autem corporis dixit, quia sunt corpora alia quidem manu et arte elaborata, ut quæ ab artificibus fiunt, puta turris atque navis; alia vero sic a natura prodeunt, ut arbores et animalium corpora. Porro organici dixit, hoc est ad aliquid parati et conditi, ut est ad videndum oculus, aurisque ad audiendum. Potentia autem vitam habentis, in se ipso. Potentia autem duplex est, aut secundum habitum aut secundum actionem: secundum actionem, ut vigilans habere animam dicitur; secundum habitum autem, ut dormiens. Ut igitur et hic sub definitionem caderet, adjecit vocem *potentia* (Diog. V, 28-34).

7. Antisthenes Cynicus ἀπλοκύνων, quasi pure puteque canis, cognominatus est. Diogenes Laertius (VI, 19) in hunc illudit, velut mortis metu retinendæ vitæ cupidiorē, epigrammate quod tale est:

In vita canis acer eras, Antisthenes, ut tu
morderes verbis, haud tamen ore, homines.
Mortuus es phthisicus; dicet quis forte, Quid ad rem?
Ductore omnino ad limina Ditis opus.

Placita autem ejus hæc sunt: Doceri posse virtutem; virtutem esse operum, neque verbis multis neque disciplinis indigentem; sapientemque sibi ipsi sufficere: ipsius enim esse quæ aliorum sunt omnia; nominis obscuritatem bonum esse et labori simile; sapientem non secundum constitutas leges rem publicam administraturum, sed juxta virtutis normam; ducturumque uxorem procreandorum liberorum causa, formosissimis quibusque congregientem mulieribus; præterea amaturum: solum quippe scire sapientem quænam sint amore dignæ. Sapienti nil novum [nec arduum]; dignus est qui ametur vir bonus; virtute præditi amici; propugnatores faciundos qui animosi et justī sint; virtutem arma esse quæ tolli non possint; præstat cum paucis bonis adversus malos omnes quam cum multis malis adversus paucos bonos pugnare; sollicite observandos inimicos: primi enim peccata sentiunt; justum virum pluris faciendum quam propinquum; viri ac mulieris virtus eadem; bona pulchra, mala esse turpia; prava omnia aliena puta atque peregrina; murum tutissimum prudentiam esse: neque enim decidere neque prodi; mœnia struenda in nostris animi cogitationibus quæ expugnari nequeant (Diog. VI, 10. 13).

8. Arcesilaus. Hic, adolescente quopiam ferocius quam par esset garriente, « Nemone, inquit, scutica astragalus no-data hunc expugnabit? » Quendam male audientem, tanquam muliebria pateretur, quum objecisset, videri sibi

αὐτῷ, ὅτι οὐ δοκεῖ ἕτερον ἐτέρου μεῖζον εἶναι, ἡρώτη-
σεν, εἰ οὐδὲ τὸ δεκαδάκτυλον τοῦ ἑξαδάκτυλου. Πρὸς
Ἀλεξίνειόν τινα διαλεκτικὸν μὴ δυνάμενον κατ' ἀξίαν
τῶν Ἀλεξίνου τι διηγῆσασθαι, τὸ Φιλοξένῳ πρὸς τοὺς
πλινθιακοὺς πραχθὲν εἶπεν· ἐκεῖνος γὰρ τὰ αὐτοῦ κα-
κῶς ἄδοντας τούτους καταλαβὼν, αὐτὸς τὰς πλίνθους
αὐτῶν συνεπάτησεν, εἰπὼν· ὡς ὑμεῖς τὰ ἐμὰ διαφθεί-
ρετε, οὕτω καὶ γὰρ τὰ ὑμέτερα. Ἦν δὲ εὐρεσιλογώτατος
ἀπαντῆσαι εὐστόχως, πειστικώτατος δὲ ὑπὲρ ὄντιν' οὐκ
παρὸ καὶ πλείους πρὸς αὐτὸν ἀπῆντων εἰς τὴν σχολήν,
καίπερ ὑπ' ὀξύτητος αὐτοῦ ἐπιπληττόμενοι· ἀλλ' ὅμως
ἔφερον ἡδέως, καὶ γὰρ ἦν ἀγαθὸς σφόδρα, καὶ ἐλπιδὼν
ὑποπιμπλᾶς τοὺς ἀκούοντας, ἐν τε τῷ βίῳ κοινωνικώ-
τατος ἦν, καὶ εὐεργετῆσαι προχειρότατος, καὶ λαθεῖν
τὴν χάριν ἀτυφώτατος· εἰσελθὼν γοῦν ποτὲ παρὰ Κτη-
σίβιον νοσοῦντα, καὶ ἰδὼν ἀπορίαν θλιβόμενον, κρύφα
βαλάντιον ὑπέθηκε τῷ προσκεφαλαίῳ· καὶ δὲ εὐρών,
« Ἀρκεσίλαου, ἔφη, τὸ παίγνιον. » Καί τινος ἀργυρώ-
ματα λαβόντος εἰς ὑποδοχὴν φίλων, καὶ ἀποστεροῦντος,
οὐκ ἀπῆτησεν οὐδὲ προσεποιήσατο (προσεποιήθη Diog.).
Οἱ δὲ φασιν ἐπίτηδες χρῆσαι, καὶ ἀποδιδόντος, ἐπεὶ
πένης ἦν, χαρίσασθαι. Οὐκ ἐθεράπευε δὲ τινα τῶν βα-
σιλέων· διὸ καὶ πρεσβεύων πρὸς Ἀντίγονον ὑπὲρ τῆς
πατρίδος, οὐκ ἐπέτυχεν. Ἦν δὲ φιλομειράκιος καὶ κα-
ταφερῆς, καὶ ἐταίραις συνώκει. Καί ποτε τὸν ἐρώμενον
αὐτῷ Δημοχάρει ὁμιλοῦντα καταλαβὼν, ὑπ' ἀνεξικα-
χίας παραχωρεῖν ἔφη. Πρὸς Ἀρίδηλον προτείνοντά τι
θεώρημα ἐπὶ συμποσίου καὶ ἀξιοῦντα εἰς αὐτὸ λέ-
γειν, εἶπεν· Ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο μάλιστα φιλοσοφίας ἴδιον,
[τὸ] τὸν καιρὸν ἐκάστων ἐπίστασθαι. Τίμων δὲ ὡς φί-
λοχλον παίζει, λέγων·

Ὡς εἰπὼν, ὄχλοιο περίστασιν εἰσκατέδυνεν.

Οἱ δὲ μιν ἤυτε γλαῦκα πέρι σπίζαι τερατοῦντο,
ἠλέματον δεικνύντες· ὅθ' οὐνεκεν ὄχλοαρέσκης,
οὐ μέγα πρῆγμα, τάλας· τί πλατύνειαι, ἡλίθιος ὧς;

Οὕτω δὲ ἄτυφος ἦν, ὥστε τοῖς μαθηταῖς παρήνει καὶ
ἄλλων ἀκούειν.

9. Ἀρχύτας δὲ Πυθαγορικὸς στρατηγῶν τῶν πολιτῶν
οὐδέποτε ἠττήθη, φθονηθεὶς δ' ἀπαξ ἀφῆκε τὴν στρα-
τηγίαν, καὶ οἱ αὐτίκα ἐλήφθησαν.

Ὁ μουσικὸς Ἀρχύτας ὀνειδιζόμενος ἐπὶ τῷ μὴ ἑξα-
κούεσθαι, εἶπε· Τὸ γὰρ ὄργανον ὑπὲρ ἐμοῦ ὀνειδιζό-
μενον λαλεῖ.

10. Ἀναξάρχος δὲ Ἀβδηρίτης ἔλεγε μὴδὲ αὐτὸ
τοῦτο εἰδέναι, ὅτι οὐδὲν οἶδεν.

11. Αἴσωπος, οὐχ ὁ μυθοποιὸς, ἔγραψε περὶ Ἑλέ-
νης, ἐνθα φησὶ Πᾶνα ἰχθὺν καλεῖσθαι κητώδη, ἐν
τούτῳ δὲ τὸν ἀστερίτην λίθον εὕρισκεσθαι, δὲ ὑπὸ τῷ
ἡλίῳ ἀνάπτεται, ποιεῖ δὲ πρὸς φίλτρα.

alterum altero majus non esse, interrogavit, an ne id qui-
dem quod decem digitorum esset, eo quod sex digitorum
(*Diog. IV, 34*). Alexinium quendam dialecticum Alexini
quædam commode ac pro merito enarrare non valentem,
quid Philoxenus adversus lateritios operarios egisset, ad-
monuit. Ille enim, quum carmina sua male cantantes
offendisset, lateres illorum conculcare cœpit ac dicere :
« Ut vos mea corrumpitis, ita ego vestra dissipabo » (*IV, 36*). Mire felix exstitit in inveniando, quo objectis facili
et prompta responsione occurreret. Idem præ quovis alio
persuadendi quæ vellet facilitate gaudebat : unde factum
est ut ad eum audiendum confluerent plurimi, quan-
quam illius acumine compuncti. Quod tamen illi æquo
animo ac libenter tolerabant : erat enim vir egregie bonus,
quique auditorum suorum animos spe impleret. Erat illi
summa facilitas in communicandis rebus suis, atque ad
ferenda beneficia promptus occurrebat : latere quoque
gratiam omni studio quærebat, fastum maxime exhor-
rens. Sic ingressus aliquando ad Ctesibium ægrotum,
vidensque eum inopia premi, clanculum marsupium pulvino
supposuit : quo ille invento, « Arcesilai, inquit, hic jocus »
(*IV, 37*). Acceperat ab eo quidam ad excipiendos ami-
cos argentea vasa; quæ quum is non redderet, non re-
petiit ac semper dissimulavit. Aiunt alii de industria hæc
eum utenda dedisse, et quum ea ille redderet, quia pau-
per erat, ei largitum fuisse (*IV, 38*). Regum neminem
magnopere coluit. Sic etiam legatus pro patria ad Antigonom
profectus, re infecta rediit. In puerorum amores pronior
fuit, et libidini indulgens scortis utebatur. Hic aliquando,
quum deprehendisset puerum a se in deliciis habitum
(*Cleocharem*) cum Demochare consuesse, cedere se pro
sua patientia dixit. Aridelo in cœna quæstionem propo-
nenti, atque ut super eo disserteret, exposcenti : « Atqui,
inquit, hoc ipsum philosophiæ proprium inprimis est,
scire cujusque rei opportunitatem. » Timon ludit in eum,
ut popularis auræ captatorem, his versibus :

Hæc ait et mediæ turbæ sese intulit : illi
ceu fringillæ ululam circum stupuere loquaces
monstrantesque levem : nam tu, vanissime, plebis
supplex captator, quid ob hæc, vesane, ferocis?

Ceterum ita moderatus et fastus fugiens erat, ut discipulos
moneret et alios audire (*Diog. IV, 40, 42*).

9. *Archytas* Pythagoricus, quoties civium exercitui
præesset, nunquam superatus est : sed postquam semel
illum attigit invidia, imperio cessit, ac confestim cives
clade affecti sunt (*Diog. VIII, 82*).

Archytas musicus, quum probro ei daretur quod exau-
diri non posset, respondit : « At instrumentum pro me de-
certans loquitur » (*Diog. VIII, 82*).

10. *Anaxarchus* Abderita dixit, se ne id quidem ipsum
scire, quod nihil sciret (*Diog. IX, 58*).

11. *Æsopus*, non ille fabulator, de Helena scripsit; in
quo opere dicit, Pana vocari piscem cetacei generis, in
eoque lapidem asteritem inveniri, qui solis radiis inflam-
metur, eumque amoris illecebram conciliare.

§ 11. Eadem ex Hesychio Suidas : Αἴσωπος, Μιθριδάτου ἀναγνώστης. Ἐγραψε Περὶ Ἑλένης· ἐν ᾧ φησὶ Πᾶνα ἰχθὺν καλεῖ-
σθαι etc. — φίλτρα. Ἐγραψε καὶ Μιθριδάτου ἐγκώμιον. Eadem de asterite lapide (ex *Æsopo*) refert Hephæstion. ap. Phot.
cod. 190 (Westerm. Mythogr. p. 199) : Πᾶνά φασιν ἰχθὺν εἶναι θαλάσσιον κητώδη, ὅμοιον τῷ Πανὶ κατὰ τὴν ὄψιν. Ἐν
τούτῳ λίθον εὕρισκεσθαι τὸν ἀστερίτην, ὃν εἰς ἡλίον τεθέντα ἀνάπτεσθαι· ποιεῖν δὲ καὶ πρὸς φίλτρον. Τοῦτον δὲ τὸν λίθον εἶχεν
Ἑλένη, γλυφὴν ἔχοντα αὐτὸν τὸν ἰχθὺν τὸν Πᾶνα, καὶ ταύτῃ ἐκέχρητο τῇ σφραγίδι. Cf. Plinius H. N. 37, 9.

B.

12. Βίων ὁ Βορυσθενίτης ἔλεγε μὴ εἶναι θεοὺς· διὸ καὶ ἐστὶν εἰς αὐτὸν ἐπίγραμμα·

Βίωνα, τὸν Βορυσθένης ἐφυσε γῇ Σκύθισσα,
λέγειν ἀκούομεν θεοὺς ὡς οὐδὲν εἰσιν ὄντως.
Κεῖ μὲν τὸ δόγμα τοῦτ' ἔχων ἐμειμεν, ἦν ἂν εἰκὸς
λέγειν, φρονεῖν ὅπως δοκεῖ· κακῶς μὲν, ἀλλ' ἔδοξε.
Νῦν δ' ἐς νόσον πεσὼν μακρὴν καὶ μὴ θάνῃ δεδοικῶς
ὁ μὴ θεοὺς εἶναι λέγων, ὁ νῆδον οὐδὲ βλέψας,
ὁ πολλὰ χλευάσας βροτοὺς, ὅσοι θεοῖς ἔθουον,
οὐ μούνον ἐσχάρης ὑπερ βωμῶν τε καὶ τραπέζης
κνίσῃ, λίπει, θυλήμασιν θεῶν ἔδαισε ῥίνας·
οὐδ' εἶπε μούνον, Ἥλιτον, σύγγνωτε τοῖς πρίν· ἀλλὰ
καὶ γὰρ δῶκεν εὐμαρῶς τράχηλον εἰς ἐπωδὴν
καὶ σκυτίσιν βραχίονας πεπεισμένως ἔδῃσε·
ῥάμνον τε καὶ κλάδον δάφνης ὑπὲρ θύρην ἔθηκεν,
ἅπαντα μᾶλλον ἢ θανεῖν ἔτοιμος ὢν ὑπουργεῖν.
Μωρὸς δ' ὅς ἤθελ' ἐν τινος μισθοῦ τὸ θεῖον εἶναι,
ὡς τῶν θεῶν ὄντων ὅταν Βίων θέλῃ νομίζειν.
Τοιγὰρ μάτην φρονῶν, ὅτ' ἦν ἅπας ὁ λέμφορ ἄνθρωπος,
τὴν χεῖρα τείνας ὧδὲ πως, Χαῖρ', εἶπε, χαῖρε, Πλουτεῦ.

Βίων ἄλλος Ἀβδηρίτης ἔγραψεν εἶναι τινὰς οἰκή-
σεις, ἐνθα γίνεσθαι ἕξ μηνῶν τὴν νύκτα καὶ ἕξ τὴν
ἡμέραν.

Γ.

13. Γενέθλιος ὁ Παλαιστίνος ἐν ἀκροάσει μιᾷ με-
λέτην ὅλην ἀπεμνημόνευσεν.

Δ.

14. Δαφίδας ὁ Τελμισσεὺς πᾶσιν ἐλοιδορεῖτο,
μηδὲ αὐτῶν φειδόμενος τῶν θεῶν· διὸ καὶ ἐχθρὸς ἦν
Ἀττάλῳ τῷ βασιλεῖ Περγάμου. Οὗτος ἐλθὼν ποτὲ εἰς
Πυθίαν, ἐσκώπτειν εἰς τὸ μαντεῖον καὶ ἐπεγγελῶν ἡρώτα,
εἰ τὸν ἵππον εὐρήσοι· ἔχρησε δὲ αὐτῷ εὐρήσειν τα-
χέως. Ἐκεῖνος δὲ διεθρύλλησε τοῦτο, ὡς οὐδὲ ἦν αὐτῷ
ἵππος, οὐδὲ ἀπώλετο. Ἀναχωρήσαντα δὲ συλλαβόμε-
νος Ἀτταλὸς ἐκέλευσε χρημνισθῆναι. Ὁ δὲ τόπος, ἐν
ᾧ τοῦτο ἐγένετο, ἐκαλεῖτο Ἴππος, καὶ ἔγνω πρὸς τῷ
θανάτῳ, μὴ ἐψεῦσθαι τὸ λόγιον.

15. Διαγόραν τὸν Τηλεκλείδου εὐφυᾶ θεασάμενος
Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρίτης ὠνήσατο αὐτὸν δοῦλον ὄντα
μυρίων δραχμῶν, καὶ μαθητὴν ἐποίησατο. Ὁ δὲ τῇ
λυρικῇ ἐπέθετο· ἐπεκλήθη δὲ ἄθεος, [διότι] [τοῦτο]

B.

12. Bion Borysthenites negabat esse deos, in quem pro-
pterea scriptum tale exstat epigramma :

Biona, quem Borysthenes in Scythia produxit,
hunc tradidisse accepimus deos nil esse omnino.
Quod si tenuisset fortiter placitum semel, dicturi
eramus : Sentit ut placet : male hercle, at ita placebat.
Nunc vero, in morbum ut incidit longum et mori formi-
dat], non esse qui dicit deos, qui templum nunquam aspe-
xit,] derisor ille mortalium sacris qui numen placant,
non solum super altaribus, focis et sacra mensa
adipe, nidore et thuribus nares deorum implevit,
nec id modo dixit quod solet : Peccavi, veniam date de-
lictis :] sed anui facile præbuit collum sibi excantandum,
obedienter et loris devincienda brachia,
rhamnunique et lauri ramulos super fores posivit,
quidquid velis promptus magis subire quam sepulcrum.
Stolidus vero, ex mercedula qui divos suspendebat,
ac si tunc essent quando eos Bioni esse expediret.
Frustra ergo sapiens iste stips, ut faciu'st carbo totus,
sic ferme tendens dexteram, Salve, inquit, Pluto, salve !

Bion alter Abderita in scriptis suis prodidit, esse regio-
nes, ubi semestris nox sit, totidemque mensium dies
(Diog. IV, 56-58).

G.

13. Genethlius Palæstinus declamationem integram se-
mel auditam memoriter recitavit.

D.

14. Daphidas Telmisseus grammaticus nullum non con-
viciis lacescebat, ne a diis quidem ipsis abstinens; quam-
obrem Attalo regi Pergami valde invisus fuit. Hic ali-
quando Pythiam quum adiisset, oraculo illusit, ac per
risum sciscitatus, an equum esset inventurus, responsum
accepit, non multo post reperturum. Tum ille passim ja-
ctavit, equum se neque habuisse neque amisisse. Quum au-
tem revertentem eum Attalus corripuisset et præcipientem dari
jussisset eo in loco, qui Equus appellatur, moriturus in-
tellexit oraculum non fuisse mentitum.

15. Diagoram, Teleclidis filium, Democritus Abderita
egregio ingenio præditum cernens decem millibus drachma-
rum e servitute redemit, et in discipulorum numerum
recepit. Ille vero pœsi lyricæ operam dedit. Cognominatus

§ 13. Plinius hanc Suidas : Γενέθλιος, Γενεθλίου, Παλαιστίνος ἐκ Πετρῶν, μαθητὴς Μινουκιανοῦ καὶ Ἀγαπητοῦ, ἀντι-
παῖδεύσας κατὰ τὰς Ἀθήνας Καλλινίκῳ τῷ διασήμεῳ, δεξιὸς τὴν φύσιν, καὶ ὅλην μελέτην ἀπομνημονεύσας ἐν [suppl. μιᾷ]
ἀκροάσει. Τελευτᾷ δὲ νέος ἔτων κη'. Ἐγραψε δὲ Λαλιάς ἦτοι διαλέξεις, καὶ Μελέτας, ὧν ἐστὶν Ὁ ἄπολις ἑαυτὸν ἀποκηρύτ-
των μετὰ τὴν τῶν Θηβῶν κατασκαφὴν, Προπεμπτικὸν πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ ἐταίρους, Δαδοῦχον καὶ Ἀσκληπιάδην, Πανηγυρικοῦς
[πέντε addit Eudocia]. « Ad hunc Genethlium quasi studiorum sodalem, si Valesius recte coniecit, Menander librum
De encomiis misit. » BERNHARDY.

§ 14. Suidas : Δαφίδας, Τελμισσεὺς, γραμματικὸς, γεγραφὼς Περί Ὀμήρου καὶ τῆς αὐτοῦ ποιήσεως ὅτι ἐψεῦσατο. Ἀθη-
ναῖοι γὰρ οὐκ ἐστράτευσαν ἐπὶ Ἴλιον. Ἦν δὲ οὗτος λοιδορούμενος παντὶ, καὶ μέχρις αὐτῶν μὴ φειδόμενος τῶν θεῶν. Καὶ
Ἀτταλὸν μὲν τὸν βασιλέα Περγάμου διὰ τοῦτο ἔχειν αὐτῷ ἐπιβουλεύοντα. Εἰς δὲ τὴν Πυθίαν ἐλθὼν ποτὲ σκώπτειν εἰς τὸ
μαντεῖον, καὶ ἐπιγγελῶντα ἐρέσθαι, εἰ τὸν ἵππον εὐρήσει. Χρησθῆναι δὲ αὐτῷ, εὐρήσειν ταχέως. Εἶτα ἐκεῖνον διαθρύλλῃσαι
τοῦτο, ὅτι μὴδὲ ἦν αὐτῷ ἵππος μὴδὲ ἀπώλετο. Ἀναχωρήσαντα δὲ συλλαβόμενος Ἀτταλὸς ἐπέταξε κατακρημνισθῆναι. Ἐν ᾧ δὲ
τόπῳ τοῦτο ἐγένετο, ἐκαλεῖτο Ἴππος ὁ τόπος. Καὶ ἔγνω πρὸς τῷ θανάτῳ, μὴ ἐψεῦσθαι τὸ λόγιον. Οὕτως οὖν ἐνουβρίσας κακῶς
ἀπώλετο. Cf. Valerius Maximus I, 8, 8; Strabo XIV, p. 647; Jacobs. in Anthol. tom. XIII, p. 881; Cicero De fato c. 3.

§ 15. Suidas : Διαγόρας, Τηλεκλείδου ἢ Τηλεκλύτου, Μήλιος, φιλόσοφος καὶ ἀσμάτων ποιητής· ὃν εὐφυᾶ θεασάμενος

ἐδόξαζεν, ἀφ' οὗ] ὁμοτέχνος τις αἰτιαθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ὡς δὴ παιᾶνα ὑφελόμενος, ὃν αὐτὸς ἐποίησεν, ἐξωμόσατο μὴ κεκλοφέναι αὐτόν· μικρὸν δὲ ὕστερον ἐπιδειξάμενος αὐτὸν εὐημέρησεν. Ἐντεῦθεν ὁ Διαγόρας λυπηθεὶς ἔγραψε τοὺς Ἀποπυργίζοντας λόγους, ἔκπτωσιν ἔχοντας τῆς περὶ τὸ θεῖον δόξης.

16. Διόδωρος Ἰασεὺς, ὁ Κρόνος ἐπὶ κλην, διαλεκτικός, ὃς πρῶτος ἔδοξεν εὑρεῖν τὸν κερατίνην καὶ τὸν ἐγκεκαλυμμένον [λόγον], παρὰ Πτολεμαίῳ τῷ Σωτῆρι διατρίβων, λόγους τινὰς διαλεκτικούς ἡρωτήθη πρὸς Στίλπωνα. Καὶ παραχρῆμα μὴ δυνάμενος διαλύσασθαι, ὑπὸ τοῦ βασιλέως τὰ τε ἄλλα [ἐπ]ετιμήθη, καὶ [δὴ καὶ] Κρόνος ἤκουσεν ἐν σκώμματος μέρει· ἐξελθὼν δὲ τοῦ συμποσίου, καὶ λόγον γράψας περὶ τοῦ προβλήματος, ἀθυμία τὸν βίον κατέστρεψε. Καὶ ἔστιν εἰς αὐτὸν ἐπίγραμμα·

Κρόνε Διόδωρε, τίς σε δαιμόνων κακῇ
ἀθυμίῃ ξυνείρυσεν,
ἔν' αὐτὸς αὐτὸν ἐμβάλης εἰς Τάρταρον
Στίλπωνος οὐ λύσας ἔπη
αἰνιγματώδη; τοιγὰρ εὐρέθης Κρόνος
ἔξωθεν τοῦ ῥῶ κάππα τε.

Περὶ τούτου φησὶ Καλλίμαχος ἐν ἐπιγράμμασι·

. . . . . αὐτὸς ὁ Μῶμος
ἔγραψεν ἐν τοίχοις, « Ὁ Κρόνος ἐστὶ σοφός ».

17. Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς τοσοῦτον ἦν εὐπρέπης, ὡς ὑπὸ τινων προσαγορευθῆναι Λαμπετὼ καὶ χαριτοβλέφαρος.

18. Δημήτριος τις ἕτερος Ἰξίων ἐπεκλήθη, διότι λεπίδας χρυσᾶς κλέπτων τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆς Ἡρας ἀγάλματος ἐφωράθη.

19. Δίδυμος ὁ Ἀλεξανδρεὺς διὰ τὴν πρὸς τὰ βιβλία ἐπιμονὴν Χαλκέντερος ἐπεκλήθη. Φασὶ δὲ αὐτὸν συγγεγραφεῖν ὑπὲρ τὰ τρισχίλια πενταχόσια βιβλία.

20. Δράκων ὁ νομοθέτης εἰς Αἴγιναν ἐπὶ νομοθεσίαις εὐφημούμενος ὑπὸ τῶν Αἰγινήτων ἐν τῷ θεάτρῳ ἐπιρριψάντων αὐτῷ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν πετάσους πλείονας καὶ χιτῶνας [καὶ ἱμάτια add. Suid.] ἀπεπνίγη.

21. Δημοκρίτος ἤσκει ποικίλως δοκιμάζειν τὰς

est Athens, quod deos rejecit, postquam æmulus quidam artis ab eo insimulatus, quasi carmen ab ipso compositum surripisset, jurejurando factum erat detestatus, paullo tamen post illud carmen publice recitans laudem sibi paraverat. Qua ægritudine Diagoras scripsit orationes Ἀποπυργίζοντας, quæ demonstrant ab opinione de deo eum descivisse.

16. *Diodorus Iasensis*, *Cronus* cognominatus, dialecticus, primus putatur invenisse cornutum conclusionis genus et involutum. Hic apud Ptolemæum Soterem comorans quum propositas sibi a Stilpone quasdam quæstiones dialecticas protinus solvere nequiverat, ab rege et aliis modis increpitus et per ignominiam *Cronus* appellatus est. Egressus igitur e convivio conscriptoque de proposita quæstione libello, ex mœrore obiit. Est in ipsum epigramma in hunc modum :

Crone Diodore, quis deorum te malis
objecerit doloribus,
dic, ipse ut atrum sponte peteres Tartarum,
Stilponis abdita haud valens
aperire dicta? Deprehensus es Κρόνος,
Rho et Kappa demptis literis.

De hoc in Epigrammatibus ita Callimachus lusit :

. . . . . Parietibus ipse
inscripsit Momus, quod Cronus est sapiens (*Diog. II, 111, 112*).

17. *Demetrius Phalereus* forma fuit tam eximia, ut a nonnullis Λαμπετὼ a nitore formæ, et Χαριτοβλέφαρος a palpebrarum decore et gratia appellaretur (v. *Diog. V, 16*).

18. *Demetrius* alter, cognomento Ixion dictus, quod deprehensus est in furto, quo bracteas aureas Alexandrinæ Jovonis simulacro surripere conabatur.

19. *Didymus* Alexandrinus Chalcenterus (*ahenea intestina habens*) cognominatus est quod indefesso labore libris assideret : scripsisse supra ter mille et quingentos libros perhibetur.

20. *Draco* legislator in Æginam profectus, faustisque populi acclamationibus in theatro exceptus ob perlatis leges, multitudine petasorum, tunicarum et vestium in caput ipsius conjectarum suffocatus interiit.

21. *Democritus* variis modis studebat explorare animi

κτλ. uti ap. Hes. usque ad v. ἐποίησατο. Ὁ δὲ καὶ τῇ λυρικῇ ἐπέθετο, τοῖς χρόνοις ὧν μετὰ (κατὰ Küster.) Πίνδαρον καὶ Βακχυλίδην, Μελανιππίδου δὲ πρεσβύτερος· ἤκμαζε τοίνυν σὴ Ὀλυμπιάδι. Ἐπεκλήθη δὲ ἄθεος διότι τοῦτο ἐδόξαζεν, ἀφ' οὗ τις ὁμοτέχνος αἰτιαθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ὡς δὴ παιᾶνα ὑφελόμενος (l. ὑφ. ex Hes.), ὃν αὐτὸς ἐπεποιήκει, ἐξωμόσατο μὴ κεκλοφέναι τοῦτον, μικρὸν δὲ ὕστερον ἐπιδειξάμενος αὐτὸν εὐημέρησεν. Ἐντεῦθεν οὖν ὁ Διαγόρας λυπηθεὶς ἔγραψε τοὺς καλουμένους Ἀποπυργίζοντας λόγους, ἀναχώρησιν αὐτοῦ καὶ ἔκπτωσιν (ἐκπτυξιν conj. Hemsterh.) ἔχοντας τῆς περὶ τὸ θεῖον δόξης. Κατοικήσας δὲ Κόρινθον ὁ Διαγόρας, αὐτόθι τὸν βίον κατέστρεψεν.

§ 18. Suidas : Δημήτριος, ὁ ἐπὶ κλην Ἰξίων, γραμματικός, Ἀδραμυττηνὸς, γεγονὼς κατὰ τοὺς Αὐγούστου τοῦ Καίσαρος χρόνους· ὃς διέτριψεν ἐν Περγάμῳ. Ἐπεκλήθη δὲ τοῦτο, ὡς μὲν τινες, διότι λεπίδας χρυσᾶς κλέπτων τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆς Ἡρας ἀγάλματος ἐφωράθη· ὡς δὲ ἄλλοι, ὅτι ἀπεσύλησεν Εὐριπίδειον Φιλότιμον τὸ δράμα ἔχον τὸν Ἰξίονα· ἕτεροι δὲ, ὅτι τῷ διδασκάλῳ Ἀριστάρχῳ ἀντήρισε, ὡς περὶ ὁ Ἰξίων εὐεργετήσας αὐτὸν ταῖς θεοῖς ἀχαριστεῖν ἐπεχείρησεν. Ἐγραψε δὲ πολλὰ, Περὶ τῶν εἰς μὴ ληγόντων ῥημάτων, καὶ ἄλλα Περὶ ἀνωθυμίων, Εἰς Ὀμηρον ἐξήγησιν, Εἰς Ἡσίοδον ὁμοίως. Cf. *Diog. L. V, 84*.

§ 19. Suidas : Δίδυμος, Διδύμου ταριχοπώλου, γραμματικός Ἀριστάρχου, Ἀλεξανδρεὺς, γεγονὼς ἐπὶ Ἀντωνίου καὶ Κικέρωνος, καὶ ἕως Αὐγούστου· Χαλκέντερος κληθεὶς διὰ τὴν περὶ τὰ βιβλία ἐπιμονήν. Φασὶ γὰρ αὐτὸν συγγεγραφεῖν ὑπὲρ τὰ τρισχίλια καὶ πενταχόσια βιβλία.

§ 20. Suidas : Δράκων, Ἀθηναῖος νομοθέτης. Οὗτος εἰς Αἴγιναν etc. usque ad ἀπεπνίγη· καὶ ἐν αὐτῷ ἐτάφη τῷ θεάτρῳ· Γέγονε δὲ τοῖς χρόνοις κατὰ τοὺς ἐπτά σοφοὺς, ἢ μᾶλλον καὶ πρεσβύτερος. Τῇ γοῦν λθ' Ὀλυμπιάδι τοὺς νόμους ἔθετο γεραίος ὧν τοῖς Ἀθηναίοις. Ἐγραψεν Ὑποθήκας εἰς ἔπη τρισχίλια.

φαντασίας, ἐρημάζων ἐνίοτε καὶ τοῖς τάφοις ἐνδιατρίβων. Οὗτος νειμάμενος τὴν οὐσίαν τῷ ἀδελφῷ, καὶ τὴν ἐλάττω μοῖραν ἐλόμενος, τοῖς γυμνοσοφισταῖς συνέμιξε καὶ εἰς Ἰνδίαν ἀπῆρε καὶ Αἰθιοπίαν. Ἐλθὼν (ἀνελθὼν?) δὲ ταπεινότατα διῆγεν, ἅτε τὴν πᾶσαν οὐσίαν καταναλωκώς, ἐτρέφετό τε διὰ τὴν ἀπορίαν ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς (l. τοῦ ἀδελφοῦ) Δαμάσου. Ὡς δὲ προειπὼν τινὰ τῶν μελλόντων ἠυδοκίμησεν, ἐνθέου δόξης παρὰ τοῖς πλείστοις ἠξιώθη. Ἐδόκει δὲ αὐτῷ, ἀρχὰς εἶναι τῶν ὅλων ἀτόμους, καὶ κενόν, τὰ δ' ἄλλα πάντα νενομίσθαι (δοξάζεσθαι D.). ἀπείρους τε εἶναι κόσμους, καὶ γεννητοὺς καὶ φθαρτοὺς, μηδὲν τε ἐκ τοῦ μὴ ὄντος γίνεσθαι, μηδὲ εἰς τὸ μὴ ὄν φθείρεσθαι. Καὶ τὰς ἀτόμους ἀπείρους εἶναι κατὰ μέγεθος καὶ πλῆθος, φέρεσθαι δ' ἐν τῷ ὅλῳ δινουμένας· καὶ οὕτω πάντα τὰ συγκρίματα γεννᾶν πῦρ, ὕδωρ, ἀέρα, γῆν· εἶναι γὰρ καὶ ταῦτα ἐξ ἀτόμων τινῶν συστήματα, ἅπερ εἶναι ἀπαθῆ καὶ ἀναλλοίωτα διὰ τὴν στερρότητα. Τόν τε ἥλιον καὶ τὴν σελήνην ἐκ τοιούτων δι' ὧν (l. δινῶν Steph.; λείων Menag.) καὶ περιφερῶν ὄγκων συγκεκρίσθαι, καὶ τὴν ψυχὴν ὁμοίως, ἣν καὶ νοῦν ταῦτόν εἶναι. Ὁρᾶν δ' ἡμᾶς κατ' εἰδῶλων ἐμπτώσεις, πάντα τε κατ' ἀνάγκην γίνεσθαι, τῆς δίνης αἰτίας οὐσης τῆς γενέσεως πάντων, ἣν ἀνάγκην λέγει. Τέλος δ' εἶναι τὴν εὐθυμίαν, οὐ τὴν αὐτὴν οὖσαν τῇ ἡδονῇ, ὥς ἐνιοὶ παρακούσαντες ἐξεδέξαντο (ἐξηγήσαντο D.), ἀλλὰ καθ' ἣν γαληνῶς καὶ εὐσταθῶς ἡ ψυχὴ διάγει, ὑπὸ μηδενὸς ταραττομένη φόβου ἢ δεισιδαιμονίας, ἢ ἄλλου τινὸς πάθους. Καλεῖ δὲ αὐτὴν καὶ εὐεστὴ καὶ πολλοῖς ἄλλοις ὀνόμασι. Ποιητὰ δὲ νόμιμα εἶναι, φύσει δὲ ἄτομα καὶ κενά (l. κενόν ex D.).

29. Διογένης ὁ Ἀπολλωνιάτης ἔλεγε στοιχεῖον εἶναι ἀέρα, κόσμους ἀπείρους καὶ κενὸν ἀπειρον, τὸν τε ἀέρα πυκνούμενον καὶ ἀραιούμενον γεννητικὸν εἶναι τῶν κόσμων. Οὐδὲν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος γίνεσθαι, οὐδὲ εἰς τὸ μὴ ὄν φθείρεσθαι. Τὴν γῆν στρογγύλην, ἐρηρυσμένην ἐν τῷ μέσῳ τὴν σύστασιν εἰληφυῖαν κατὰ τὴν ἐκ τοῦ θερμοῦ περιφορὰν, καὶ πῆξιν ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ.

E.

23. Ἐπιμενίδου τοῦ Κρητὸς λόγος, ὡς ἐξήρχετο ἡ ψυχὴ, ὅτε ἠβούλετο, καὶ ὁπόσον ἤθελε καιρὸν, καὶ πάλιν ἐπανήρχετο· τελευτήσαντος δὲ αὐτοῦ, τὸ δέρμα εὐρέθη γράμμασι κατὰστικτον.

24. Ἑρμογένους ὁ ῥήτωρ τελευτήσας ἀνετμήθη,

imaginationes, solitarius vivens et in sepulcris degens (D. IX, 38). Hic in cernendo hæreditatem cum fratre minorem portionem delegit; qua instructus Indiam adiit et Æthiopiam, et Gymnosophistis se conjunxit (D. IX, 35). Inde regressus parcissime vixit, quippe qui rem suam omnem consumpserat, et egestatem subsidio Damasi fratris sustentavit. Ubi vero futura quædam prædixerat sequensque rerum eventus famam ei conciliaverat, divinis jam honoribus dignus a plerisque judicatus est (IX, 39). Sunt autem ejus placita hæc: Principia omnium esse atomos atque inane, cetera cuncta in opinione sita esse. Infinitos esse mundos, generationi et corruptioni obnoxios. Nihil ex eo quod non sit fieri, neque in id quod haudquaquam sit corrumpi. Atomos præterea et magnitudine et numero esse infinitas ferrique in toto ac rotari, atque ita concrectiones omnes gignere, ignem, aquam, aerem, terram: quippe et hæc ex atomis quibusdam constare; esseque passioni et immutationi ob firmitatem ac soliditatem minime obnoxia. Solem item et lunam ex hujusmodi lævibus ac rotundis massis esse compositam, animamque similiter, quam idem esse quod mentem dicit. Cernere nos incidentibus in obtutus nostros rerum imaginibus. Cunctaque secundum necessitatem fieri, quum sit vertigo causa generationis omnium, quam necessitatem dicit. Finem vero esse rectum quietumque animi statum, quam εὐθυμίαν vocat, quæ non idem sit quod voluptas, ut quidam male intelligentes acceperunt, verum secundum quam animus magna tranquillitate constantiaque beatus est, dum nullo metu, nulla superstitione aut alia quavis perturbatione agitur. Eandem vero et εὐεστὴν appellat compluribusque aliis nominibus. Jus et fas ab hominibus factum, natura vero esse atomos atque inane (Diog. IX, 44. 45).

22. Diogenes Apolloniates dixit elementum esse aerem, mundos infinitos et inane infinitum: densatumque aerem ac rarescentem mundos gignere: nihil ex eo quod non sit fieri neque in id quod non sit corrumpi: terram esse rotundam atque in medio infixam, eamque cepisse compagem secundum illam quæ ex calido est circumferentiam, ex frigido concrectionem ac soliditatem accepisse (D. IX, 57).

E.

23. Epimenidis Cretensis anima narratur corpore excessisse, quando et quamdiu ipse voluisset, et denuo reversa esse: mortui pellem literis notatam esse repertam fama est.

24. Hermogenes rhetor post obitum dissectus est, ejus-

§ 23. Suidas: Ἐπιμενίδης, Φαίστου ἢ Δοσιάδου ἢ Ἀγισάρχου (Ἀγισάρχου em. Bernh.) υἱὸς, καὶ μητρὸς Βλάστας (Βλαίστης Eudoc.), Κρής ἀπὸ Κνωσσοῦ, ἐποποιός· οὗ λόγος ὡς ἐξίει ἡ ψυχὴ ὁπόσον ἤθελε καιρὸν, καὶ πάλιν εἰσῆι ἐν τῷ σώματι· τελευτήσαντος δὲ αὐτοῦ, πόρρω χρόνων (π. χρ. om. cod. V.) τὸ δέρμα εὐρήσθαι γράμμασι κατὰστικτον. Γέγονε δὲ ἐπὶ τῆς λ' Ὀλυμπιάδος, ὡς προτερεῦειν καὶ τῶν ζ' κληθέντων σοφῶν, ἢ καὶ ἐπ' αὐτῶν γενέσθαι. Ἐκάθηρε γοῦν τὰς Ἀθήνας τοῦ Κυλωνεῖου ἄγους κατὰ τὴν μδ' (μς' Diog.) Ὀλυμπιάδα, γεραίος ὢν. Ἐγραψε δὲ πολλὰ ἐπικῶς καὶ καταλογάδην μυστήριά τινα καὶ καθαρμούς καὶ ἄλλα αἰνιγματώδη. Πρὸς τοῦτον γράφει Σόλων ὁ νομοθέτης, μεμφόμενος τῆς πόλεως κάθαρσιν. Οὗτος ἐξῆσεν ρν' (ρμ' cod. V.) ἔτη, τὰ δὲ ξ' (sic vv. dd. pro vg. ἐξ) ἐκαθεύδῃσεν. Καὶ παροιμία Τὸ Ἐπιμενίδειον δέρμα ἐπὶ τῶν ἀποθέτων.

§ 24. Suidas: Ἑρμογένης, Ταρσεὺς, ὁ ἐπὶ κλην Εὐστήρ, σοφιστής· οὗ ἤκουσε καὶ Μουσώνιος ὁ φιλόσοφος [καὶ Μάρκος ὁ βασιλεὺς]. Γέγονε δὲ ἐπὶ Μάρκου τοῦ βασιλέως, εὐφυέστατος, καὶ τῆς ἡλικίας αὐτοῦ ἐνδεεστέρας ὑπαρχούσης μᾶλλον ἢ φρό-

καὶ εὐρέθη ἡ καρδία αὐτοῦ τετριχωμένη, καὶ τῷ μεγέθει πολὺ τῆς ἀνθρωπείας φύσεως ὑπερβάλλουσα.

25. Ἐρατοσθένης διὰ τὸ δευτερεύειν παντὶ εἶδει παιδείας τοῖς ἄκροις ἐγγίζων, Βῆτα ἐκλήθη.

26. Εὐριπίδης κατὰ τὴν ἡμέραν, ἣν ἐνίκων Ἕλληνες Πέρσας ἐν τῇ κατὰ Ξέρξου ναυμαχίᾳ, γεννᾶται, εὐτυχίαν προσημαίνων Ἀθηναίοις.

27. Εὐκλείδης ὁ Μεγαρικὸς μετὰ τὴν τοῦ Σωκράτους τελευτὴν Πλάτωνα καὶ τοὺς λοιποὺς φιλοσόφους ἐδέξατο, δείσαντας τὴν ὁμότητα τῶν τυράννων. Οὗτος ἐν τῷ ἀγαθὸν ἀπεφαίνετο πολλοῖς ὀνόμασι καλούμενον, ὅτε μὲν γὰρ φρόνησιν, ὅτε δὲ θεὸν, καὶ ἄλλοτε νοῦν καὶ τὰ λοιπά. Τὰ δ' ἀντικείμενα τῷ ἀγαθῷ ἀνήρει, φάσκων μὴ εἶναι. Ταῖς δὲ ὑποδείξεσιν ἐνίστατο, οὐ κατὰ λήμματα, ἀλλὰ κατ' ἐπιφοράν.

38. Ἐπίκουρόν τινες διαβάλλοντες φασὶ πρὸς Πυθοκλέα ὥραϊον ὄντα γράψαι αὐτόν· « Καθεδοῦμαι προσδοκῶν τὴν ἡμερτὴν καὶ ἰσόθεόν σου εἴσοδον. » Καὶ ἐν τῷ Περὶ τέλους οὕτω γράφειν· « Οὐ γὰρ ἔγωγε ἔχω τί νοήσω τὰ ἀγαθὸν, ἀφαιρῶν μὲν τὰς δι' ἀφροδισίων, ἀφαιρῶν δὲ τὰς διὰ χυλῶν ἡδονάς, καὶ τὰς δι' ἀκροαμάτων [καὶ τὰς διὰ μορφῶν add. Diog.]. » Φασὶ καὶ περὶ Ναυσифάνους τοῦ μαθητοῦ Πύρρωνος γράφειν αὐτόν· « Ταῦτα ἡγάγεν αὐτὸν εἰς ἔκστασιν τοιαύτην, ὥστε μοι λιοδορεῖσθαι, καὶ ἀποκαλεῖν διδάσκαλον. » Πνεύμονά τε αὐτὸν ἐκάλει, καὶ ἀγράμματον καὶ ἀπατεῶνα καὶ πόρνον. Τούς τε περὶ Πλάτωνα Διονυσοκόλακας, καὶ αὐτὸν Πλάτωνα χρυσοῦν, καὶ Ἀριστοτέλη ἄσωτον· φαγόντα γὰρ τὴν πατρίαν οὐσίαν στρατεύεσθαι καὶ φαρμακοπωλεῖν· φορμοφόρον τε Πρωταγόραν, καὶ γραφέα Δημοκρίτου, καὶ ἐν κώμαις γράμματα διδάσκειν. Ἡράκλειτόν τε μιμητὴν (1. κυκητὴν ex D.), καὶ Δημοκρίτον Αἰηρόκριτον, καὶ Ἀντίδωρον Σαινίδωρον, τοὺς τε Κυζικηνούς (Κυνικοὺς em. Reines.) ἐχθροὺς τῆς Ἑλλάδος, καὶ τοὺς διαλεκτικοὺς πολυφθονερούς, Πύρρωνά τε ἀμαθῆ καὶ ἀπαιδεύτον. Χρύσιππος δὲ ἐξήλου αὐτὸν ἐν πολυγραφίᾳ· ὅθεν αὐτὸν Καρνεάδης παράσιτον τῶν ἐκείνου βιβλίων ἀποκαλεῖ· εἰ γάρ τι γράψαι ὁ Ἐπίκουρος, ἐφιλονεῖκει τοσοῦτον γράψαι ὁ Χρύσιππος, καὶ διὰ

que cor inventum pilis obsitum, multoque majus quam hominis natura patiat.

25. *Eratosthenes* Beta cognominatus est, quod summis proximus, in omni disciplinæ genere secundas teneret.

26. *Euripides* diem, quo Græci Persas prælio navali cum Xerxe commisso profligarunt, natalem habuit, Atheniensibus prosperam fortunam portendens.

27. *Euclides* Megarensis a Socratis nece Platonem et reliquam philosophorum turbam, qui tyrannorum crudelitatem metuebant, in domum suam receptavit. Hic bonum esse unum definivit multis nominibus appellatum: aliquando enim hoc dici prudentiam, quandoque deum, alias mentem vocari et hujusmodi cetera. Quæ bono adversa viderentur sustulit, ea ne esse quidem dicens. Utebatur probationibus, non his quæ per assumptiones, sed quæ per conclusiones fiunt (*Diog. II*, 106).

28. *Epicurum* qui probri insimulant, eum ad Pythocleum formosum adolescentem in hæc verba scripsisse referunt: *Amabilem tuum et divinum sedebo operiens ingressum* (D. X, 5): item in libro De fine sic scripsisse: *Equidem ignoro, quid de summo bono statuam, si tollam voluptates, quas sapor ministrat, aut Veneris usus affert, aut quibus aures permulcentur* (X, 6). Ferunt eundem de Nausiphane Pyrrhonis discipulo scribere: *Hæc adduxerunt illum in tantam animi insolentiam, ut me maledictis sugillaret vocitaretque se magistrum meum*. Pulmonem quoque ipsum et indoctum et deceptorem et scortum vocabat; Platonis item sectatores Dionysii assentatores, Platonem quoque ipsum aureum; Aristotelem prodigum, qui patrimonio consumpto militasset et medicamenta vendidisset; bajulum Protagoram et scribam Democriti, qui in vicis literas docuisset; Heraclitum quoque turbatorem, Democritum Lerocritum (sive Nugatorem) et Antidorum Sænidorum (sive Donisblandientem); Cynicos inimicos Græciæ et dialecticos nimium invidios; Pyrrhonem quoque indoctum et imperitum appellabat (X, 8). Æmulatus est illum Chrysippus in librorum multitudine; quare eum Carneades parasitum illius librorum dicit: nam si quid Epicurus scriberet, tantundem

νησις ὑπερεῖχεν, ἀλλ' οὐκ εἰς μακρὸν ταύτης ἀπήλαυσε· γενόμενος γὰρ περὶ τὰ κατὰ ἔτη ἐξέστη τῶν φρενῶν, καὶ ἦν ἄλλοις αὐτοῦ, μηδεμιᾶς ἀφορμῆς γενομένης ἢ ἀρρωστίας τοῦ σώματος· ὥστε καὶ τινὰς ἀποσκόπτειν εἰς τουτονὶ τὸν τρισάθλιον τόδε τὸ λόγιον· Ἐρμογένης ὁ ἐν παισὶ γέρων, ἐν δὲ γέρουσι παῖς. Πλὴν περὶ τὸν ἡ' ἢ κ' χρόνον γενόμενος γράφει ταῦτα τὰ βιβλία τὰ γέγοντα θαυμάτων, Τέχνην ῥητορικὴν, ἣν μετὰ χεῖρας ἔχουσιν ἅπαντες, Περὶ στάσεων βιβλίον ἐν, Περὶ ἰδεῶν λόγου βιβλία β', Περὶ Κοίτης Συρίας β'. Φιλόστρατος δὲ ὁ Ἀθήνιος ἐν ταῖς Περὶ τῶν σοφιστῶν ἀναγραφαῖς ταῦτά φησιν Περὶ αὐτοῦ· « Ἐρμογένης δὲ κτλ. (Vide Vit. Sophist. p. 575). » Λέγεται δὲ τοῦτο ὑπὸ τινων, ὅτι τελευτήσαντος αὐτοῦ ἀνετμήθη καὶ εὐρέθη ἡ καρδία αὐτοῦ τετριχωμένη, καὶ τῷ μεγέθει πολὺ τῆς ἀνθρωπείας φύσεως ὑπερβάλλουσα. Καὶ ταῦτα μὲν τὰ περὶ αὐτοῦ ἠδόμενα.

§ 25. Suidas: Ἐρατοσθένης, Ἀγλαοῦ· οἱ δὲ Ἀμβροσίου· Κυρηναῖος, μαθητὴς φιλοσόφου Ἀρίστωνος Χίου, γραμματικοῦ δὲ Λυσανίου τοῦ Κυρηναίου καὶ Καλλιμάχου τοῦ ποιητοῦ. Μετεπέμθη δὲ ἐξ Ἀθηνῶν ὑπὸ τοῦ τρίτου Πτολεμαίου, καὶ διέτριψε μέχρι τοῦ πέμπτου. Διὰ δὲ τὸ δευτερεύειν ἐν παντὶ εἶδει παιδείας τοῖς ἄκροις ἐγγίσαντα Βῆτα (τὰ βήματα codd.) ἐπεκλήθη. Οἱ δὲ καὶ δευτέρον ἢ νέον Πλάτωνα, ἄλλοι Πένταθλον ἐκάλεσαν. Ἐτέχθη δὲ ργς' Ὀλυμπιάδι, καὶ ἐτελεύτησεν π' ἐτῶν γεγωνῶς, ἀποσχόμενος τροφῆς διὰ τὸ ἀμβλυώττειν, μαθητὴν ἐπίσημον καταλιπὼν Ἀριστοφάνην τὸν Βυζάντιον· οὐ πάλιν Ἀρίσταρχος. Μαθηταὶ δὲ αὐτοῦ Μνασέας καὶ Μένανδρος καὶ Ἀριστις. Ἐγραψε δὲ φιλόσοφα καὶ ποιήματα καὶ ἱστορίας, Ἀστρονομίαν ἢ Καταστερισμοὺς (Καταστηρίγμους codd.), Περὶ τῶν κατὰ φιλοσοφίαν αἰρέσεων, Περὶ ἀλυσίας, Διαλόγους πολλοὺς καὶ γραμματικὰ συχνά.

§ 26. Cf. præter ceteros Suidas v. Εὐριπίδης: Ἐν δὲ τῇ διαβάσει Ξέρξου ἐκυοφορεῖτο ὑπὸ τῆς μητρὸς, καὶ ἐτέχθη καθ' ἡν ἡμέραν Ἕλληνες ἐτρέψαντο τοὺς Πέρσας. Quæ cum verbis Nostri minus quam in ceteris locis alia concinunt.

τοῦτο πολλάκις τὰ αὐτὰ γέγραφε καὶ τὸ ἐπελθὼν, καὶ ἀδιόρθωτα εἶχε τῷ ἐπιείγεσθαι, καὶ τὰ μαρτύρια τοσαῦτά ἐστιν, ὥς ἐκείνων μόνον γέμειν τὰ βιβλία. Καὶ τοῦτον φασὶ τὴν ἀρχὴν γραμματοδιδάσκαλον γεγενῆσθαι, ἔπειτα περιτυχόντα τοῖς Δημοκρίτου βιβλίοις ἐπὶ φιλοσοφίαν αἰῆσαι· διὸ καὶ Τίμων οὕτω λέγει περὶ αὐτοῦ·

Ὑστάτος αὖ φυσικῶν καὶ κύντατος ἐκ Σάμου ἐλθὼν
γραμμαδιδοσκαλίδης, ἀναγωγότατος ζωνόντων.

Νοσήσας δὲ ἰδ' ἡμέρας, εἰς πύελον ἐνέβη χαλκῆν κεκραμένην ὕδατι θερμῷ, καὶ αἰτήσας ἄκρατον ἐρρόφησε, τοῖς τε φίλοις παραγγείλας τῶν δογμάτων μεμνησθαι, ἐτελεύτησε. Καὶ ἐστὶν εἰς αὐτὸν ἐπίγραμμα·

Χαίρετε καὶ μέμνησθε τὰ δόγματα, τοῦτ' Ἐπίκουρος
ὑστάτον εἶπε φίλοις πρῶτος (οἷσιν D.) ἀποφθίμενος.
Χαλκῆν (I. θερμὴν ex D.) εἰς πύελον γὰρ ἐσήλυθε, καὶ τὸν
[ἄκρατον
ἔσπασεν· εἰτ' αἰδὼν ψυχρὸν ἐπεσπάσατο.

29. Ἐμπεδοκλῆς. Ἀκρωνος τοῦ ἱατροῦ τόπον αἰτοῦντος παρὰ τῆς βουλῆς Ἀκραγαντίνων εἰς κατασκευὴν πατρῷου μνήματος, διὰ τὴν ἐν τοῖς ἱατροῖς ἀκρότητα, παρελθὼν ὁ Ἐμπεδοκλῆς ἐκώλυσε, τὰ τε ἄλλα περὶ ἰσότητος διαλεχθεὶς, καὶ τοιοῦτόν τι ἐρωτήσας, « Τί δ' ἐπιγράφομεν ἐλεγείον; ἢ τοῦτο;

Ἄκρον ἱητρὸν Ἀκρων' Ἀκραγαντίνον πατρὸς ἄκρου
κρύπτει κρημνὸς ἄκρος πατρίδος ἀκροτάτης. »

Οὗτος ἀποστείλας τὴν νεκρὰν ἀνθρωπὸν ζῶσαν, καὶ δοξασθεὶς θυσίαν συνετέλει. Παρῆσαν δὲ καὶ τῶν φίλων τινές. Μετὰ δὲ τὴν εὐωχίαν, οἱ μὲν ἄλλοι χωρισθέντες ἀνεπαύσαντο, οἱ μὲν ὑπὸ τοῖς δένδροισιν, ὥς ἀγροῦ παρκειμένου, οἱ δ' ὅπη βούλοιντο· αὐτὸς δὲ ἔμεινεν ἐπὶ τοῦ τόπου, ἐφ' οὗπερ κατεκέχλιτο. Ὡς δ' ἡμέρας γενηθείσης ἐξανέστησαν, οὐχ εὐρέθη μόνος. Ζητουμένου δὲ καὶ τῶν οἰκετῶν ἀνακρινόμενων, καὶ φασκόντων μὴ εἰδέναι, εἷς τις ἔφη μέσων νυκτῶν φωνῆς ὑπερμεγέθους ἀκοῦσαι προσκαλουμένης Ἐμπεδοκλέα, εἶτα ἐξαναστάντα ἐωρακέναι φῶς οὐράνιον, ἄλλο δὲ μηδέν. Τῶν δὲ ἐκπλαγέντων ἐνομίσθη δεῖν θύειν αὐτῷ καθάπερ θεῷ. Τὴν ἄπνουν φασὶ τοιοῦτόν τι εἶναι, ὥς τριάκοντα ἡμερῶν τηρεῖν ἄπνουν τὸ σῶμα καὶ ἄσιτον (I. ἄσφυκτον). Οὗτος ὁ Ἐμπεδοκλῆς πολλὰς τῶν πολιτῶν ἀπροίκους οὖσας ἐπροίκισε διὰ τὸν παρόντα πλοῦτον· διὸ καὶ πορφύραν ἀνέλαβε καὶ στρόφιον ἐπέθετο χρυσοῦν, ἔτι τε ἐμβάδας χαλκᾶς καὶ στέμμα Δελφικόν. Κόμη τε ἦν αὐτῷ βαθεῖα. Καὶ παῖδες ἀκόλουθοι, καὶ αὐτὸς αἰετὶ σκυθρωπὸς ἐφ' ἐνὸς σχήματος ἦν. Τοιοῦτος δὲ προήει, τῶν πολιτῶν ἐντυχόντων καὶ τοῦτο ἀξιωσάντων οἶονεὶ βασιλείας τινὸς παράσημον. Ὑστερον δὲ διὰ τινὰ πανήγυριν πορευόμενος ἐφ' ἀμάξης ὥς εἰς Μεσσήνην, ἔπεσε, καὶ τὸν μηρὸν ἐκλάσθη, καὶ νοσήσας ἐκ τούτου ἐτελεύτησεν, ὥς φησι Νεάνθης ὁ Κυζικηνός.

scribere et Chrysippus contendebat. Atque ideo et sæpius eadem scriptis prodidit et quicquid in mentem veniret atque inemendata reliquit propter festinationem, totque testimonia inserit, ut iis solis libri pleni esse videantur (X, 26). Initio literarum elementa docuisse memoratur, postea nactum Democriti scripta, curriculo ad philosophiam transisse : unde Timon sic de illo :

Ultimus ex physicis et pessimu', cui Samus altrix,
grammaticæ doctor, hominumque rudissimu' longe (X, 5).

Quum quattuordecim dies æger decubisset, labrum æneum calda infusa temperatum ingressus, meri poculum poposcit, hausitque, et præsens amicis mandans, ut traditorum dogmatum memores essent, vitam finivit. Exstatque hoc in eum epigramma :

Hoc moriens caris Epicurus dixit amicis :
Dogmatis o memores usque valete mei !
Nam calidam ingressus pelvim prædulce meracum
hausit, deinde subit algida regna Stygis (X, 16).

29. *Empedocles*. Acrone (*quasi dicas* Summone) medico locum sibi ad construendum paternum monumentum a senatu postulante, quod inter medicos arte præcipue excelleret, in medium surrexit Empedocles et fieri prohibuit, atque inter cetera quæ de æqualitate disseruit, ita illum rogare cœpit : « Cujusmodi inscribemus elegos? num hos?

Summonem summum summi patris ex Acragante
hic summus summæ collis habet patriæ (D. VIII, 65). »

Iste quum in opinionem hominum irrepsisset ob restitutam vitæ mortuam mulierem, sacrificium fecit. Aderant etiam ex amicis nonnulli. Peracto deinde convivio, ceteri quidem loco paululum digressi, alii sub arboribus (adjaçebat ager) se ad quiescendum composuerunt, alii quocumque visum est in loco quieverunt, ipse ubi accubuerat permansit. Mane autem facto e somno excitis ceteris solus ipse repertus non est. Facta autem diligenti inquisitione e servis qui rogabantur negabantque se scire, unus affuit qui diceret se nocte media ingentem exaudisse vocem Empedoclem vocantem, tum vero ubi surrexisset, cœlestem vidisse lucem, nihil aliud. Attonitis rei miraculo omnibus, placuit illi ut deo rem divinam fieri oportere (D. VIII, 67). Porro quod de exanimi muliere fertur miraculum, ejusmodi esse perhibent, ut illa triginta diebus absque spiritu pulsusque motu corpus integrum conservaverit (VIII, 61). Empedocles multas puellas populares suas indotatas ex privatis opibus dote locupletavit : propterea etiam purpuram sumpsit et aureo strophio usus fuit, ac crepidas æreas induit, et vittam Delphicam. Capillus illi erat promissus; pueros alebat assecclas, ipse severitatis semper plenus in uno eodemque tenore perseverabat; sic in publicum prodibat, civibus ipsi occurrentibus, atque admirantibus hoc tanquam imperii cujusdam insigne. Postremo ad festum solenne dum curru invectus Messanam petit, prolapsus crus perfregit, unde contracto morbo decessit, ut Neanthes Cyzicenus literis consignavit (VIII, 73).

Z.

30. Ζήνωνα τὸν Κιττιέα ἐθαύμαζεν Ἀντίγονος ὁ βασιλεὺς· ἐρωτηθεὶς δὲ, διὰ τί θαυμάζει αὐτὸν, « Ὅτι, ἔφη, πολλῶν καὶ μεγάλων δεδομένων αὐτῷ ὑπ' ἐμοῦ οὐδέποτε ἔχαυνώθη οὐδὲ ταπεινὸς ὤφθη. » Οὗτος πρὸς τὸν καλὸν εἰπόντα, ὅτι οὐ δοκεῖ [αὐτῷ] ἐρασθήσεσθαι ὁ σοφὸς, « Οὐδὲν ἀθλιώτερον, ἔφη, ὑμῶν ἔσται τῶν καλῶν, εἰ μὴ ἡμεῖς ἐρασθησόμεθα. » Τούτου λέγοντος, ὡς οὐ λυπηθήσεται ὁ σοφὸς, διάπειραν βουλευθεὶς λαβεῖν ὁ βασιλεὺς Ἀντίγονος, ἐποίησεν αὐτῷ πλαστῶς ἀγγελλῆναι, ὡς εἴη τὰ χωρία αὐτοῦ πρὸς τῶν πολεμίων ἀφηρημένα, καὶ ἡ γυνή καὶ οἱ παῖδες· τοῦ δὲ σκυθρωπώσαντος, « Ὅρα, ἔφη, ὅτι οὐκ ἔστιν ὁ πλοῦτος ἀδιάφορον. »

31. Ζήνων ὁ Ἐλεάτης ἔλεγε κόσμον εἶναι, κενόν τε μὴ εἶναι· γεγενῆσθαι δὲ τὴν τῶν ὑδάτων φύσιν ἐκ θερμοῦ καὶ ψυχροῦ καὶ ὑγροῦ καὶ ξηροῦ, λαμβανόντων αὐτῶν εἰς ἄλληλα τὴν μεταβολήν· γένεσιν τε ἀνθρώπων ἐκ γῆς εἶναι, καὶ ψυχὴν κρᾶμα ὑπάρχειν ἐκ τῶν προειρημένων, κατὰ μηδενὸς τούτων ἐπικράτησιν. Τοῦτόν φασι λοιδορούμενον ἀγανακτῆσαι, αἰτιασαμένου δέ τινος φάναι· « Εἰ μὴ λοιδορούμενος προσποιῶμαι, οὐδὲ ἐπαινούμενος ἡσθήσομαι. »

H.

32. Ἡράκλειτος ὑδέρῳ περιπεσὼν ἔλεγε τοῖς ἰατροῖς, εἴ τις δύναιτο ἔντερα ταπεινώσαι, ὑγρόν τ' ἐξερᾶσαι· ἀπειπόντων δὲ, ἔθηκεν ἑαυτὸν εἰς τὸν ἥλιον, καὶ ἐκέλευσε τοὺς παῖδας βολβίτοις καταπλάττειν. Οὕτω δὲ κατατεινόμενος, μὴ δυνηθεὶς ἀποσπάσαι τὰ βόλβιτα, ἔμεινε καὶ διὰ τὴν μεταβολὴν ἀποσπᾶσθαι κυνόβρωτος γέγονεν. Οὗτος οὐδενὸς ἤκουσεν, ἀλλ' αὐτὸς ἔφη διζήσασθαι καὶ μαθεῖν πάντα παρ' ἑαυτοῦ. Ἔστι δὲ εἰς αὐτὸν ἐπίγραμμα·

Πολλάκις Ἡράκλειτον ἐθαύμασα, πῶς ποτε τὸ ζῆν
ᾧδε διαντλήσας δύσμορος εἶτ' ἔθανε.

Σῶμα γὰρ ἀρδεύσασα κακὴ νόσος ὕδατι φέγγος
ἔσβεσεν ἐν βλεφάροις καὶ σκότον ἡγάγετο.

Οὗτος τὴν οἴησιν ἱερὰν νόσον ἔλεγε, καὶ τὴν θρασὺν ψεύδεσθαι, πῦρ εἶναι στοιχεῖον, καὶ πυρὸς ἀμοιβὴν τὰ πάντα ἀραιώσει καὶ πυκνώσει γινόμενα. Σαφῶς δὲ οὐδὲν ἐκτίθεται. Γίνεσθαί τε πάντα κατ' ἐναντιότητα, καὶ ρεῖν τὰ ὅλα ποταμοῦ δίκην. Περεράνθαι τε τὸ πᾶν, καὶ εἶναι κόσμον ἓνα· γεννᾶσθαι τε αὐτὸν ἐκ πυρὸς, καὶ πάλιν ἐκπυροῦσθαι κατὰ τινὰς περιόδους ἐναλλάξ τὸν σύμπαντα αἰῶνα, καὶ τοῦτο γίνεσθαι καθ' εἰμαρμένην· τῶν δὲ ἐναντίων τὸ μὲν ἐπὶ τὴν γένεσιν ἄγον καλεῖσθαι πόλεμον καὶ ἔριν· τὸ δὲ ἐπὶ τὴν ἐκπύρωσιν, ἐμολογίαν καὶ εἰρήνην. Καὶ τὴν μεταβολήν, ὁδὸν ἄνω κάτω· τὸν τε κόσμον γίνεσθαι κατ' αὐτὴν· πυκνούμενον γὰρ τὸ πῦρ ἐξυγραινέσθαι, συνιστάμενόν τε γίνεσθαι ὕδωρ, πηγνύμενον δὲ τὸ ὕδωρ εἰς γῆν τρέπεσθαι, καὶ ταύ-

Z.

30. Zenonem Citticensem admirabatur Antigonus rex, qui, interrogatus cur tantopere illum in honore haberet, « Quod, inquit, quum illi a me multa et magna data sint, nunquam neque elatior factus est neque humilis apparuit (*Diog.* VII, 15). » Cuidam formoso dicenti, sibi non videri amaturum sapientem, « Nihil, ait, vobis formosis esset infelicius, nisi nos in amore essemus (VII, 21). » Hic dicere solebat, in sapientem non cadere mœrorem : cujus dicti constantiam periclitari volens rex Antigonus subornavit qui falso illi nuntiaret agros ipsius ab hostibus direptos, uxorem cum liberis abductam : quem quum rex vultu dejecto mœstum animadvertisset, « Viden', inquit, divitias non esse ex his rebus, quibus neutram in partem moveri debeamus » (VII, 36) !

31. Zeno Eleates dicebat, mundum esse, vacuum non esse, universi naturam conflata esse e calido, frigido, humido et sicco, mutuas operas inter se mutando tradentibus : homines e terra ortum ducere : animam esse miscellam, e prædictis concinnatam, nullo omnium prævalente, aut exsuperante. Aiunt convicio verberatum ira exarsisse : quod quum alius illi vitio vertisset, respondisse : « Si contumelia vexatus id dissimulavero, ne tum quidem, quum laudabor, voluptatem capiam. »

H.

32. Heraclitus aqua intercute correptus medicos rogavit, num quis intestina comprimere et humorem exinanire posset : illis infitiantibus, soli ferventi se exposuit, jussis pueris ut se fimo bubulo oblinerent : eo pacto expassus porrectusque quum fimum duratum deripere non valeret, permansit, ignoratusque ob insignem mutationem, a canibus laniatus est (*Diog.* IX, 4). Nullius auditor exstitit, seque suo Marte investigasse didicisseque omnia professus est. Exstat in eum tale epigramma :

Mecum Heraclitum mirabar sæpe quod olim
sic vitam infelix hausit et inde obiit.

Nam malus ossa rigans et aquosus corpora languor,
extincto invexit lumine mox tenebras (*D.* IX. 4).

Iste arrogantiam sacrum morbum nominabat : visum dicebat fallacem esse ; ignem elementum esse ignisque vicissitudine constare omnia, tum raritate tum densitate genita. Aperte vero nihil explicat. Fierique omnia per contrarietatem et fluminis in modum omnia fluere. Finitumque esse hoc universum et unum esse mundum : eumque ex igne nasci et rursus per quosdam ambitus conflagrare, idque per vices in perpetuum : id autem fato fieri. Ex his vero quæ contraria sunt id quidem quod ad generationem adducat vocari bellum et contentionem ; quod autem ad conflagrationem, concordiam et pacem. Mutationem quoque viam esse sursum deorsumque ducentem, secundum quam fieri mundum. Densatum quippe ignem liquescere coactumque aquam fieri, concretam vero aquam in humum verti : et

την ὁδὸν εἶναι ἐπὶ τὸ κάτω. Πάλιν τε αὐτὴν τὴν γῆν χεῖσθαι, ἐξ ἧς τὸ ὕδωρ γίνεσθαι, ἐκ δὲ τούτου τὰ λοιπὰ, σχεδὸν πάντα ἐπὶ τὴν ἀναθυμιάσιν ἀνάγων τὴν ἀπὸ τῆς θαλάσσης. Αὕτη δὲ ἐστὶν ἡ ἐπὶ τὸ ἄνω ὁδός. Γίνεσθαι δὲ ἀναθυμιάσεις ἀπὸ τε γῆς καὶ θαλάσσης, αἷς μὲν λαμπράς καὶ καθαράς, αἷς δὲ σκοτεινάς. Αὕξεσθαι δὲ τὸ μὲν πῦρ ἀπὸ τῶν λαμπρῶν, τὸ δὲ ὑγρὸν ἀπὸ τῶν ἐτέρων. Τὸ δὲ περιέχον ὁποῖόν ἐστιν, οὐ δηλοῖ εἶναι μέντοι ἐν αὐτῷ σκάφας ἐπεστραμμένας κατὰ κοῖλον πρὸς ἡμᾶς, ἐν αἷς ἄθροισομένας τὰς λαμπράς ἀναθυμιάσεις ἀποτελεῖν φλόγας, αἷς εἶναι τὰ ἄστρα. Λαμπροτάτην δὲ εἶναι τὴν τοῦ ἡλίου φλόγα καὶ θερμοτάτην. Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα ἄστρα πλέον ἀπέχειν ἀπὸ τῆς γῆς καὶ διὰ τοῦτο ἥττον λάμπειν καὶ θάλλειν. Τὴν δὲ σελήνην προσγειοτέραν οὔσαν μὴ διὰ τοῦ καθαροῦ φέρεσθαι τόπου. Τὸν μέντοι ἥλιον ἐν διαυγεῖ καὶ ἀμιγεῖ κεῖσθαι, καὶ σύμμετρον ἀφ' ἡμῶν ἔχειν διάστημα· τοιγάρτοι μᾶλλον θερμαίνειν τε καὶ φωτίζειν. Ἐκλείπειν τε καὶ ἥλιον καὶ σελήνην ἄνω στρεφομένων τῶν σκαφῶν. Τούς τε κατὰ μῆνα τῆς σελήνης σχηματισμοὺς γίνεσθαι στρεφομένης ἐν αὐτῇ κατὰ μικρὸν τῆς σκάφης. Ἡμέραν τε καὶ νύκτα γίνεσθαι καὶ μῆνας καὶ ὥρας ἐτείους καὶ ἐνιαυτοὺς ὑετοὺς τε καὶ πνεύματα καὶ τὰ τούτοις ὅμοια κατὰ τὰς διαφόρους ἀναθυμιάσεις. Τὴν μὲν γὰρ λαμπρὰν ἀναθυμιάσιν φλογωθεῖσαν ἐν τῷ κύκλῳ τοῦ ἡλίου, ἡμέραν, τὴν δὲ ἐναντίαν ἐπικρατήσασαν, νύκτα ἀποτελεῖν. Καὶ ἐκ μὲν τοῦ λαμπροῦ τὸ θερμὸν αὐξανόμενον, θέρος ποιεῖν, ἐκ δὲ τοῦ σκοτεινοῦ τὸ ὑγρὸν πλεονάσαν χειμῶνα ἀπεργάζεσθαι. Περὶ δὲ τῆς γῆς οὐδὲν ἀποφαίνεται ὁποία ἐστί. Φέρονται δὲ εἰς αὐτὸν ἐπιγράμματα τάδε·

Ἡράκλειτος ἐγὼ· τί μ' ἄνω κάτω ἔλκετ' ἄμουσοι;
οὐχ ὑμῖν ἐπόνουν, τοῖς δ' ἔμ' ἐπισταμένοις.
Εἷς ἐμοὶ ἄνθρωπος τρις μύριοι, οἱ δ' ἀνάριθμοι
οὐδεῖς. Ταῦτ' αὐδῶ καὶ παρὰ Φερσεφόνη.

Ἄλλο·

Μὴ ταχὺς Ἡρακλείτου ἐπ' ὀμφαλὸν εἴλεε βίβλον
τοῦ φεσίου· μάλα τοι δύσβατος ἀτραπιτός·
ὀρπηγὴ καὶ σκότος ἐστὶν ἀλάμπeton· ἦν δὲ σε μύστης
εἰσαγάγη, φανεροῦ λαμπρότερ' ἡλίου.

Λαμπρὸς δὲ [ἐνιότε] ἐν τοῖς συγγράμμασι καὶ σαφής, ὥστε καὶ τὸν νωθέστατον ῥαδίως γινῶναι, καὶ διαρμα ψυχῆς λαβεῖν· ἡ τε βραχύτης καὶ τὸ βάρος τῆς ἐρμηνείας ἀσύγκριτον.

Θ.

33. Θεόδωρος ὁ κληθεὶς ἄθεος, εἶτα θεός, παντάπασιν ἀνῆρει τὰς περὶ θεῶν δόξας. Τέλος δὲ ὑπελάμβανε χαρὰν καὶ λύπην, τὴν μὲν ἐπὶ φρονήσει, τὴν δὲ ἐπὶ ἀφροσύνῃ· ἀγαθὰ δὲ φρόνησιν καὶ δικαιοσύνην, κακὰ δὲ τὰς ἐναντίας ἐξείς· μέσα δὲ ἡδονὴν καὶ πόνον. Ἀνῆρει δὲ καὶ φιλίαν, διὰ τὸ μήτε ἐν ἀφροσιν αὐτὴν εἶναι, μήτε ἐν σοφοῖς. Τοῖς μὲν γὰρ τῆς χρείας ἀναιρεθείσης καὶ τὴν φιλίαν ἐκποδὼν εἶναι· τοὺς δὲ σοφοὺς αὐτάρκεις ὑπάρχοντας μὴ δεῖσθαι φίλων. Ἐλεγε δὲ καὶ εὖ-

hanc esse deorsum ducentem. Humum ipsam denno lique-scere atque ex ea fieri aquam, ex hac autem reliqua : ferme omnia enim ad evaporationem eam refert quæ ex mari fit. Hæc autem sursum ducens via est. Porro evaporationes ex terra fieri et mari, alias quidem lucidas et liquidas, alias vero occultas. A lucidis ignem, a reliquis humorem incrementa capere. Aerem vero cujusmodi sit non significat : esse tamen scaphas per concavum ad nos conversas, in quibus convenientes evaporationes lucidas efficere flammis, quæ sint sidera. Esse autem lucidissimam calidissimamque solis flammam : namque astra cetera a terra remotiora esse atque ideo minus lucere minusque calefacere ; lunam, quæ terræ vicinior sit, non per liquidum locum deferri. Solem in suo splendore nulli admixtioni obnoxium durare, et modico a nobis intervallo distare : ex eo igitur magis calefacere atque illustrare. Deficere item solem ac lunam quum scaphæ ad superiora vertantur : menstruasque figuras lunæ fieri, dum ejus sensim vertitur scapha. Diem item ac noctem et menses et tempestates et annos, pluvias et ventos et his similia secundum evaporationes varias fieri. Nam lucidam evaporationem in solis circulo inflammata diem facere ; contrariam vero, ubi obtinuerit, efficere noctem : item ex lumine calorem auctum æstatem efficere ; ex tenebris humorem abundantem hiemem operari. De terra cujusmodi sit nihil enuntiat (*Diog.* IX, 8-11). Exstant in eum hæc epigrammata (IX, 16) :

Heraclitus ego : quid me vexatis inepti?
Non vos, sed doctos tam grave quærit opus.
Unus homo est nobis ter mille, sed innumerati
nemo. Vel in Stygiis hæc ego dico locis.

Aliud hocce :

Noli Heraclitum rapido percurrere cursu :
est via difficilis, luce papyrus eget.
At si doctus in hæc te duxerit atria vates,
cuncta videbuntur lucidiora die.

Clare interdum et aperte in suo opere loquitur, ut vel tardissimo cuique facilis sit ad intelligendum idemque animi quandam elationem sentiat : concinnitas quoque stili et gravitas incomparabilis est (IX, 7).

TH.

33. *Theodorus* cognomento dictus ἄθεος (*impius*), postea θεός, opiniones de diis penitus sustulit. Finem bonorum et malorum putabat esse gaudium et mœrorem : alterum constare prudentia, alterum stultitia. Bona esse prudentiam atque justitiam ; mala vero contrarios habitus ; media voluptatem et dolorem. Sustulit et amicitiam, quod ea neque insipientibus adsit neque sapientibus. In illis enim sublato usu amicitiam quoque evanescere : sapientes vero quum

λογον εἶναι τὸν σπουδαῖον [μὴ] ἐξαγαγεῖν ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἑαυτὸν, οὐ γὰρ ἀποβάλλειν τὴν φρόνησιν ἔνεκα τῆς τῶν ἀφρόνων ὠφελείας· εἶναι τε πατρίδα τὸν κόσμον. Καὶ κλέψειν τε καὶ μοιχεύσειν καὶ ἱεροσυλῆσαι ἐν καιρῷ· μηδὲν γὰρ τούτων φύσει αἰσχρὸν εἶναι, τῆς ἐπ' αὐτοῖς δόξης αἰρομένης, ἣ σύγκειται ἔνεκα τῆς τῶν ἀφρόνων συνοχῆς. Οὗτος ἐκινδύνευσέ ποτε εἰς Ἄρειον πάγον ἀχθῆναι, εἰ μὴ Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς αὐτὸν ἐρρύσατο· οἱ δὲ φασὶ καὶ κώνειον αὐτὸν πιεῖν καταδικασθέντα.

34. Θεόδωρος ἄλλος, Σάμιος, συνεβούλευσεν ἄνθρακας ὑποτεθῆναι τοῖς θεμελίοις τοῦ ἐν Ἐφέσῳ ναοῦ. Καθύγρου γὰρ ὄντος, ἔφη, τοῦ τόπου, τοὺς ἄνθρακας τὸ ξυλῶδες ἀποβαλόντας, αὐτὸ τὸ στερεὸν ἀπαθὲς ἔχειν ὕδατι.

35. Θεόφραστος. Λέγεται εἰς τὴν Θεοφράστου διατριβὴν φοιτᾶν μαθητὰς πρὸς δισχιλίους.

I.

36. Ἴππασος ὁ Μεταποντῖνος ἔλεγε, χρόνον ὠρισμένον εἶναι τῆς τοῦ κόσμου μεταβολῆς, καὶ πεπερασμένον εἶναι τὸ πᾶν καὶ ἀεικίνητον.

K.

37. Καρνεάδου Λίβυος φιλοσόφου τελευτήσαντος, ἡ σελήνη ἐξέλιπε καὶ ὁ ἥλιος ἀμυδρὸς ἐγένετο.

38. Κράτης καὶ Πολέμων οὕτως ἐφιλείτην ἀλλήλῳ, ὥστε καὶ ζῶντες οὐ μόνον τῶν αὐτῶν ἥστην ἐπιτηδεύματων, ἀλλὰ καὶ μέχρι σχεδὸν ἀναπνοῆς ἐξωμοιώσθην ἀλλήλοις, καὶ θανόντες τῆς αὐτῆς ταφῆς κοινωνεῖτην. Ἐνθεν καὶ Ἀρκεσίλαος μετελθὼν παρὰ Θεοφράστου πρὸς αὐτοὺς, ἔλεγεν, ὡς εἶεν θεοὶ τινες ἡ λείψανα τῶν ἐκ τοῦ χρυσοῦ γένους. Καὶ γὰρ ἥστην οὐ φιλοδημῶδες, ἀλλ' οἷον Διονυσόδωρόν ποτε τὸν ἀλητὴν φασὶν εἰπεῖν, σεμνυνόμενον ἐπὶ τῷ μηδὲν τῶν κρουμάτων αὐτοῦ μήτ' ἐπὶ τριήρους μήτ' ἐπὶ κρήνης ἀκηκοέναι, καθάπερ Ἰσμηνίου.

39. Κράντωρ ὁ Σολεὺς ἐθαύμαζεν Ὅμηρον καὶ Εὐριπίδην, λέγων ἐργῶδες [εἶναι ἐν τῷ κυρίῳ] τραγικῶς καὶ συμπαθῶς γράψαι, καὶ προεφέρετο τὸν στίχον τὸν ἐκ τοῦ Βελλεροφόντου·

Οἶμοι. — Τί δ' οἶμοι; θνητά τοι πεπόνθαμεν.

Ἦν δὲ δεινὸς ὀνοματοποιῆσαι· ποιητοῦ γοῦν τινος σκίφης μεστοὺς εἶναι τοὺς στίχους εἶπε, καὶ τὰς Θεοφράστου θέσεις ὁστρέως γεγράφθαι.

40. Κλεάνθης ὁ μαθητὴς Κράτητος τοσοῦτον γέγονε φιλόπονος, ὥς καὶ δεύτερος Ἡρακλῆς προσαγορευθῆναι· μὴ ἔχων γὰρ ὅθεν τραφεῖν, τὰς μὲν νύκτας ἦντλει ὕδωρ μισθοῦ, μεθ' ἡμέραν δὲ τοῖς μαθήμασιν ἐσχόλαζεν, ὅθεν ἐπωνομάσθη Φρεάντλης. Οὗτος τὸ ἀπὸ τοῦ κόπου αὐτοῦ συναχθὲν κέρμα εἰς μέσον ποτὲ ἀγα-

sibi ipsis sufficiant, amicis non indigere. Rationi convenire dicebat prudentem virum non se ipsum pro patria morti obicere : neque enim pro insipientium commodis amittendam esse prudentiam. Esseque patriam mundum. Furto quoque et adulterio et sacrilegio, quum tempestivum erit, usurum sapientem. Nihil quippe horum turpe natura esse, si tollatur vulgaris de iis opinio, quæ ad compescendos stolidos constitit (*D. II, 86, 97 sq.*). Iste aliquando periculum adiit, ut in Areopagum pertraheretur, nisi Demetrius Phalereus eum discrimini exemisset. Sunt qui dicant, illum etiam cicutam hausisse iudicio condemnatum (*D. II, 101*).

34. *Theodorus* alter Samius consuluit, ut templi Ephesini fundamentis carbones substernerentur, quod loco uliginoso carbones lignea exuti natura soliditatem acciperent aquis inexpugnabilem (*D. II, 104*).

35. *Theophrastus*. Hujus ludum frequentasse ad his mille auditores dicuntur (*D. V, 37*).

HI.

36. *Hippasus* Metapontinus dicebat, statum esse interitus mundi tempus, ipsumque universum certis finitum esse terminis, motuque sempiterno cieri (*D. VIII, 84*).

C.

37. *Carneade* Libyco philosopho e vita discedente, luna defecit et sol tenebris obscuratus est (*D. IV, 64. Suidas s. v.*).

38. *Crates* Atheniensis et *Polemon* ita mutuo se invicem amore complexi sunt, ut vivi non iisdem modo studiis dediti essent, verum etiam usque ad extremum pæne spiritum inter se mores conformarent, ac mortui communi sepulcro tumularentur. Unde et *Arcesilas* a *Theophrasto* ad eos divertens dicere solebat, illos esse deos quospiam et aurei seculi reliquias : neque enim vulgi applausum quærebant, sed *Dionysodori* tibicinis similes erant, quem gloriatum accepimus, quod suos modos ad lyram pulsos nemo unquam inaudisset in triremi aut apud fontem, quemadmodum *Ismenia* Thebani (*Diog. IV, 21. 22*).

39. *Crantor* Solensis admiratione *Homeri* atque *Euripidis* tenebatur, dicens arduum esse servata communis sermonis lege tragice scribere et affectus movere, proferebatque versiculum hunc ex *Bellerophonte* :

Eheu! — Quid eheu? humana nos passi sumus.

In fingendis vocabulis mire felix erat; itaque poetæ cujusdam versus blattis refertos esse dixit, et *Theophrasti* quæstiones testa fuisse exaratas (*D. IV, 26*).

40. *Cleanthes*, *Cratetis* discipulus, ita ad labores impiger fuit, ut *Hercules* alter nominaretur : nam quum deesset illi unde victum quæreretur, nocturno tempore hauriebat e puteo aquam mercede, interdiu disciplinis gravioribus vacabat; unde pro *Cleanthe* *Phreantles* seu puteorum exantlator cognominatus est. Iste, prolata in medium familia-

§ 40. De *Cratete* *Cleanthis* magistro nihil habet *Laertius*. *Suidas* vero : Κλεάνθης, ... μαθητὴς Κράτητος, εἴτα Ζήνωνος. Quæ ex *Hesychii* *Onomatologo* petita sunt. V. reliqua ap. *Suidam*.

γῶν τῶν γνωρίμων, ἔφη· « Κλεάνθης μὲν καὶ ἄλλον Κλεάνθην δύναιτ' ἂν τρέφειν, εἰ βούλοιτο· οἱ δὲ ἔχοντες ὅθεν τρέφονται, παρ' ἐτέρων ἐπιζητοῦσι τὰ ἐπιτήδεια, καίπερ ἀνειμμένως φιλοσοφοῦντες. » Εἰπόντος τινός, Ἀρκεσίλαον μὴ ποιεῖν τὰ δέοντα, « Παῦσαι, ἔφη, καὶ μὴ ψέγε, εἰ γὰρ καὶ λόγῳ τὸ καθῆκον ἀναιρεῖ, τοῖς γοῦν ἔργοις αὐτὸ τιθεῖ. » Καὶ ὁ Ἀρκεσίλαος, « Οὐ κολακεύομαι, » φησί· πρὸς δὲ Κλεάνθης, « Ναί [σε] κολακεύω, φησί, φάμενος ἄλλα μὲν λέγειν, ἕτερα δὲ ποιεῖν. » Ἐρωτῶντός τινος, τί ὑποθήσεται τῷ υἱῷ, ἔφη· « Τὸ τῆς Ἥλέκτρας,

Σῖγα, σῖγα, λευκὸν (1. λεπτὸν) ἵχνος... »

Σωσίθεον τὸν ποιητὴν ὑβρίσαντα αὐτὸν, καὶ μετανοήσαντα προσήκατο, εἰπὼν ἄτοπον εἶναι, τὸν μὲν Διόνυσον καὶ τὸν Ἡρακλέα φλυαρουμένους ὑπὸ τῶν ποιητῶν μὴ ὀργίζεσθαι, αὐτὸν δ' ἐπὶ τῇ τυχούσῃ βλασφημίᾳ δυσχεραίνειν.

Λ.

41. Λεύκιππος ὁ Ἐλεάτης ἔλεγεν ἄπειρα εἶναι τὰ πάντα, καὶ εἰς ἄλληλα μεταβάλλειν· τό τε πᾶν εἶναι κενόν, καὶ πλήρες σωμάτων· τοὺς τε κόσμους γίνεσθαι, σωμάτων εἰς τὸ κενὸν ἐμπιπτόντων καὶ ἀλλήλοις περιπλεκομένων. Ἐκ τε τῆς κινήσεως κατὰ αὐξήσιν γίνεσθαι τὴν τῶν ἀστέρων φύσιν. Φέρεσθαι δὲ τὸν ἥλιον ἐν μείζονι κύκλῳ παρὰ τὴν σελήνην· τὴν γῆν ὀχεῖσθαι περὶ τὸ μέσον δινουμένην· σχῆμά τε αὐτῆς τυμπανοειδὲς εἶναι. Πρῶτός τε ἀτόμους ἀρχὰς ὑπεστήσατο. Τὸ πᾶν ἄπειρόν φησι, τούτου δὲ τὸ μὲν πλήρες εἶναι, τὸ δὲ κενόν. Καὶ στοιχεῖά φησι κόσμους τε [ἐκ τούτων] ἀπείρους εἶναι, καὶ διαλύεσθαι εἰς ταῦτα. Γίνεσθαι δὲ τοὺς κόσμους οὕτως· φέρεσθαι κατ' ἀποτομὴν ἐκ τῆς ἀπείρου πολλὰ σώματα παντοῖα τοῖς σχήμασιν εἰς μέγα κενόν, ἅπερ ἀθροισθέντα μίαν ἀπεργάζεσθαι δίνην, καθ' ἣν προσκρούοντα καὶ παντοδαπῶς κυκλούμενα διακρίνεσθαι χωρὶς τὰ ὅμοια πρὸς τὰ ὅμοια· ἰσορρόπων δὲ διὰ τὸ πλήθος μηκέτι δυναμένων περιφέρεισθαι, τὰ μὲν λεπτὰ χωρεῖν εἰς τὸ ἔξω κενόν, ὥσπερ διαττόμενα· τὰ δὲ λοιπὰ συμμένειν, καὶ περιπλεκόμενα συγκατατρέχειν ἀλλήλοις, καὶ ποιεῖν πρῶτόν τι σύστημα σφαιροειδές. Τοῦτο δὲ οἷον ὑμένα ὑφίστασθαι, περιέχοντα ἐν ἑαυτῷ παντοῖα σώματα, ὧν κατὰ τὴν τοῦ μέσου ἀντέρεισιν περιδινουμένων, λεπτὸν γίνεσθαι τὸν περίξ ὑμένα, συρρεόντων αἰετῶν συνεχῶν κατ' ἐπίψαυσιν τῆς δίνης. Καὶ οὕτω γενέσθαι τὴν γῆν, συμμερόντων τῶν ἐνεχθέντων ἐπὶ τὸ μέσον. Αὐτόν τε πάλιν τὸν περιέχοντα οἷον ὑμένα αὐξεσθαι, κατὰ τὴν ἐπικράτησιν (ἐπέκρυσιν D.) τῶν ἔξωθεν σωμάτων· δίνη τε φερόμενον αὐτὸν ὧν ἂν ἐπιψάυῃ, ταῦτα ἐπικτᾶσθαι· Τούτων δὲ τίνα συμπλεκόμενα ποιεῖν σύστημα, τὸ μὲν πρῶτον κάθυγρον καὶ πηλῶδες, ξηρανθέντα δὲ καὶ περριφερόμενα σὺν τῇ τοῦ ὄλου δίνῃ, εἴτ' ἐκπυρωθέντα τὴν τῶν ἀστέρων ἀποτελέσαι φύσιν. Εἶναι δὲ τὸν τοῦ ἡλίου

rium cœtum pecunia, quam labore coegerat, « Cleanthes, inquit, si velit, etiam alteri Cleanthi victum ministrare queat, quum hi, quibus abunde est unde alantur, ab aliis adversus vitæ necessaria expetant, quamvis remisse philosophantes. » Quum quidam dixisset, Arcesilaum ab officio discedere, respondit : « Desine maledicere : etsi namque contra officium loquitur, re tamen ipsa illud stabilit. » Tum Arcesilas : « Adulationem, inquit, non recipio. » Subjecit Cleanthes : « Scilicet adulor tibi, qui aliud loqui te, aliud præstare dixi. » Interroganti cuidam, quid potissimum filio inculcaret atque præciperet, illud inquit Electræ :

Sile, sile, tenue vestigium...

Sositheum poetam convicium ipsi ingentem et pœnitentia ductum recepit in gratiam, dictitans absurdum fore, si, quum Liber pater et Hercules a poetis ludibrio habiti non incandescant, ipse ob levem offensam et maledictum succenseret (D. VII, 168. 170-173).

L.

41. *Leucippus* Eleates dicebat, cuncta esse infinita, et in se ipsa invicem commutari : item universum inane esse plenumque corporibus. Mundosque fieri corporibus in hoc inane incidentibus et invicem implicatis, atque ex motu secundum illorum incrementa naturam siderum fieri. Solem juxta lunam majorem in orbem ferri : terram vehi ac circa medium verti ; figuramque illius tympano similem esse. Primus hic atomos principia esse statuit. Universum quidem infinitum ait : hujus partem plenam esse, partem inanem. Etiam elementa statuit, mundosque ex eis infinitos esse et in illa dilabi atque dissolvi. Gigni vero mundos in hunc modum : ferri per abscissionem ex infinito multa corpora figuris omnigena in magnum vacuum, eaque in unum coacta unam vertiginem efficere, cujus impetu impacta modisque omnibus circumvoluta ita discerni, ut seorsum similia quæ sunt sui similia petant. Ceterum æquilibra quum ob multitudinem minime jam circumferri possint, exilia quidem ad exterius vacuum contendere, quasi cribro excussa ; cetera considerare et innexa atque in se implicata invicem concurrere, atque ea concursione primum quandam concretionem efficere rotundam. Hanc autem veluti membranam subsistere, continentem in se omnigena corpora : quæ dum secundum mediæ reluctationem circumvolvuntur, tenuem quæ circa est membranam fieri, confluentibus semper corporibus perpetuis secundum vertiginis attactum : atque ita ortam esse terram, commanentibus quæ semel in medium injecta erant. Ipsumque rursus continentem membranæ instar augeri secundum externorum influentiam corporum : et quum vertigine fertur, quæcumque attigerit ea acquirere. Ex his quædam complicata concretionem facere, primo quidem humidam ac luteam, exsiccata vero et circumacta cum totius vertigine, deinde incensa et ignita siderum efficere naturam. Esse autem solis

κύκλον ἐξώτατον, τὸν δὲ τῆς σελήνης προσγείοτατον, τῶν ἄλλων μεταξὺ τούτων ὄντων. Καὶ πάντα μὲν τὰ ἄστρα πυροῦσθαι διὰ τὸ τάχος τῆς φορᾶς, τὸν δὲ ἥλιον καὶ ὑπὸ τῶν ἀστέρων ἐκπυροῦσθαι, τὴν δὲ σελήνην ὀλίγον τοῦ πυρὸς μεταλαμβάνειν. Ἐκλείπειν δὲ ἥλιον καὶ σελήνην *, τῷ κεκλίσθαι τὴν γῆν πρὸς μεσημβρίαν. Τὰ δὲ πρὸς ἄρκτῳ αἰεὶ τε νίφεσθαι καὶ κατάψυχρα εἶναι καὶ πήγυσθαι. Τὸν [μὲν] ἥλιον ἐκλείπειν σπανίως, τὴν δὲ σελήνην συνεχῶς, διὰ τὸ ἀνίσους εἶναι τοὺς κύκλους αὐτῶν. Εἶναι δὲ, ὥσπερ γενέσεις κόσμου, οὕτω καὶ αὐξήσεις καὶ φθίσεις [καὶ φθοράς] κατὰ τινὰ ἀνάγκην, ἣν ὁποία ἐστὶν [οὐ] διασαφεῖ.

M.

42. Μενέδημος δ' Ἐρετριεὺς ἀρχιτέκτονος υἱὸς ἦν, [adde e Diog. οἱ δὲ καὶ σκηνογράφον αὐτὸν εἶναί φασιν, καὶ μαθεῖν ἐκάτερα τὸν Μενέδημον]· ὅθεν γράψαντος αὐτοῦ ψήφισμά τι καθήψατό τις Ἀλεξίνιος, εἰπὼν, ὥς οὔτε σκηνὴν οὔτε ψηφίσματα προσήκει τῷ σοφῷ γράφειν. Περμφεῖς δὲ φρουρὸς ὑπὸ τῶν Ἐρετρίων εἰς Μέγαρα, ἀνῆλθεν εἰς Ἀκαδημίαν πρὸς Πλάτωνα, καὶ θηραθεὶς κατέλιπε τὴν στρατείαν. Ἦν δὲ σεμνὸς ἱκανῶς, ὅθεν αὐτὸν Κράτης παρωδῶν φησὶ

Φλιάσιόν τ' Ἀσκληπιάδην, καὶ ταῦρον Ἐρέτρην.

Ὁ δὲ Τίμων οὕτω·

Λῆρον ἀναστήσας ὀφρυωμένος ἀφροσιδόμβαξ.

Οὕτω δ' ἦν σεμνός, ὥς Εὐρύλοχον τὸν Κασσανδρέα μετὰ Κλεῖπιδου Κυζικηνοῦ μεिरακίου κληθέντα ὑπ' Ἀντιγόνου, ἀντειπεῖν· φοβεῖσθαι γὰρ, μὴ Μενέδημος αἰσθοίτο· ἦν γὰρ ἐπικόπτης καὶ παρρησιαστής. Ἀντιγόνου συμβουλευομένου, (τί εἴποι,) εἰ ἐπὶ κῶμον ἀφίκοιτο, σιωπήσας τὰ ἄλλα, μόνον ἐκέλευσεν ἀπαγγεῖλαι, ὅτι βασιλέως υἱὸς ἐστὶ. Πρὸς τὸν ἀναίσθητον ἀναφέροντά τι αὐτῷ εἰκαίως, ἠρώτησεν, εἰ ἀγρὸν ἔχει· φήσαντος δὲ καὶ πάμπλειστα κτήματα, « Πορεύου τοίνυν, ἔφη, κακείνων ἐπιμελοῦ, μὴ συμβῇ σοι καὶ ταῦτα διαφθεῖραι, καὶ κομψὸν ἰδιώτην ἀποβαλεῖν. » Πρὸς τὸν εἰπόντα πολλὰ τὰ ἀγαθὰ, ἐπύθετο πόσα τὸν ἀριθμὸν, καὶ εἰ νομίζοι πλείω τῶν ἑκατόν. Ἦν δὲ καὶ ἐκκλητὴς καὶ τὰ τῆς σχολῆς ἀδιάφορος· οὔτε γὰρ τάξιν τινὰ ἦν παρ' αὐτῷ βλέπειν, οὔτε βάρβαρον κύκλῳ διέκειτο, ἀλλ' οὗ ἂν ἕκαστος ἔτυχε περιπατῶν ἢ καθήμενος ἤκουε, καὶ αὐτοῦ τοῦτον τὸν τρόπον διακειμένου. Κράτης δὲ ποτε περισταμένου αὐτὸν, καὶ καθάπτομένου εἰς τὸ ὅτι πολιτεύεται, ἐκέλευσέ τισιν εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐμβαλεῖν αὐτόν· τὸν δὲ μηδὲν ἥττον τηρεῖν παριόντα καὶ ὑπερχύπτοντα Ἀγαμεμνόνειόν τε καὶ Ἥγησίπολιν ἀποκαλεῖν. Ἦν δὲ πῶς ἡρέμα καὶ δεισιδαιμονέστερος. Σὺν Ἀσκληπιάδῃ γοῦν ποτὲ κατὰ ἄγνοιαν ἐν πανδοχείῳ χρεάτων ῥιπτουμένων φαγῶν, ἐπεὶ μάθοι, ἐναυτία τε καὶ ὠχρία, ἕως Ἀσκληπιάδης ἐπετίμησεν αὐτῷ ὥς οὐδὲν, εἰπὼν, ἠνώχλησεν αὐτῷ τὰ

circulum extimum, lunæ vero terræ proximum, ceteris in medio horum positis. Ac sidera quidem omnia ob celeritatem motus ignescere, solem vero inflammari a sideribus; lunam autem exiguam ignis partem capere. Solem lunamque deficere * quod terra ad meridiem vergat; quæ ad septentrionem sunt nivibus semper urgeri et pruinis algere in glaciemque concrecere. Ac solem quidem raro deficere, lunam vero frequenter, quod sint impares eorum orbis. Porro ut generationes mundi, ita et incrementa esse et diminutiones et corruptiones secundum quandam necessitatem, quæ cujusmodi sit non declarat (Diog. IX, 30-33).

M.

42. Menedemus Eretriensis architecti filius fuit. Alii tabernas pinxisse referunt, et utrumque didicisse Menedemum. Quocirca quum decretum quoddam tulisset, reprehensus est a quodam de schola Alexini, qui negabat oportere sapientem tabernam pingere (γράφειν) aut plebiscitum. Missus ab Eretriensibus in præsidium Megara, itabat ad Platonem in Academiam, a quo captus a militia destitit (D. II, 125). Menedemus insigni gravitate fuit; unde eum Crates parodia ridens ait :

Phliasiumque Asclepiadem taurumque Erethrensem.

Timon autem sic :

Fastoso vultu nugas exorsus inanes.

Erat autem ea severitate, ut Eurylochus Cassandreus ab Antigono ad cœnam vocatus cum Cleippide Cyziceno adulescente recusaverit : metuere enim ne id Menedemus resciret. Erat enim acer in reprehendendo ac liberi oris (II, 126). Consultanti Antigono an comessatum iret, hoc illi solum renuntiari jussit, eum esse regis filium. Stupidum quendam nescio quid nihil ad rem dicentem interrogavit an villam haberet; et quum ille multa se habere prædia dixisset, « Abi igitur, inquit, atque ea cura, ne accadat ut et agri corrumpantur et homo scitus futurus modo a philosophiæ studio absterneat (II, 128). » Dicente quodam multa esse bona, rogat quot numero, et an putet plura esse quam centum (II, 129). Erat deflectens a more parumque satagens rerum quæ ad scholam pertinerent : neque ullum apud illum, ut fieri solet, ordinem vidissēs; neque subsellia erant per gyrum disposita, sed quo quisque loco forte deambulabat aut stabat, ibi audiebat, atque idem ipse faciebat (II, 130). Quum ei aliquando Crates convicium faceret et quod ad rempublicam accessisset increparet, eum in carcerem conjici jussit : at ille nihilo minus observabat prætereuntem, et fenestra prospectans Agamemnonis æmulum et Hegesipolim (civium dominum) appellabat. Erat idem paulo religiosior ac pronior in superstitionem. Comederat aliquando cum Asclepiade in caupona carnes projectas imprudens : id quum animadvertisset, nausea pallorque turbabatur, donec illum Asclepiades objurgans non carnes di-

κρέα [ἀλλ' ἢ περὶ τούτων ὑπόνοια]. Ἦν δὲ φιλυπόδοχος, καὶ διὰ τὸ νοσῶδες τῆς Ἑρετρίας πλείω συνάγων συμπόσια. Προσεῖχε δὲ Ὀμήρῳ καὶ τοῖς μελικοῖς, εἴτα Σοφοκλεῖ καὶ Ἀχαιοῖ, ὧ καὶ τὸ δευτερεῖον ἐν τοῖς Σατύροις, Αἰσχύλῳ δὲ τὸ πρωτεῖον ἀπεδίδου. Πρὸς γοῦν τοὺς ἀντιπολιτευομένους ταῦτα προεφέρετο·

Ἥλίσκετ' ἄρα καὶ πρὸς ἀσθενῶν ταχὺς,
καὶ πρὸς χελώνης ἀετὸς βραχεῖ χρόνῳ.

Ταῦτα δὲ ἐστὶν Ἀχαιοῦ ἐκ τῆς σατυρικῆς Ὀμφάλης· ὥστε προσπταίουσιν οἱ λέγοντες, αὐτὸν μηδὲν ἀνεγνωκέναι πλὴν τῆς Εὐριπίδου Μηδείας. Στίλποννα ἐπαινῶν ἄλλο μὲν οὐδὲν εἶπε, πλὴν ὅτι ἐλευθέριος. Ἐν δὲ ταῖς ζητήσεσιν ὧδε μάχιμος ἦν, ὡς ὑπόπια φέρων ἀπήει. Οὕτω δὲ ἦσαν οὗτος καὶ Ἀσκληπιάδης φίλοι, ὥστε Ἀρχεπόλιδος τρισχιλίας αὐτοῖς διαγράψαντος, στηριζομένους περὶ τοῦ τίς δεύτερος ἄρῃ, μηδέτερον λαβεῖν. Ἐγῆμαν δὲ γυναῖκας, Ἀσκληπιάδης μὲν τὴν θυγατέρα, τὴν δὲ μητέρα Μηνέδημος· καὶ περὶ ἐτελεύτησε τῇ Ἀσκληπιάδῃ τὸ γύναιον, ἔλαβε τὸ τοῦ Μενεδήμου· ἐκεῖνός τε αὖ, ἐπειδὴ προὔστη τῆς πολιτείας, πλουσίαν ἔγῃμεν· ἐπέτρεψε μέντοι τὴν τῆς οἰκίας διοίκησιν τῇ προτέρᾳ γυναικί. Τὰ δὲ συμπόσια οὕτως ἐποιεῖτο· προηρίστα μετὰ δυοῖν ἢ τριῶν ἐς ὃ βραδέως ἦν τῆς ἡμέρας, ἔπειτ' αἱ ἐκάλει τοὺς παραγενομένους, καὶ αὐτοὺς ἤδη δεδειπνηκότας· ὥστε, εἴ τις ἔλθοι θάττον, ἀνακάμπτων ἐπυνθάνετο τῶν ἐξιόντων, τί εἴη παρακείμενον, καὶ πῶς ἔχοι τοῦ χρόνου. Εἰ μὲν οὖν λάχανον ἦν ἢ τάριχον, ἀνεχώρουν, εἰ δὲ κρεάδιον, εἰσῆσαν. Ἦν δὲ τοῦ μὲν θέρους ψίαθος ἐπὶ τῶν κλινῶν, τοῦ δὲ χειμῶνος κώδιον, προσκεφάλαιον δ' αὐτῷ φέρειν ἔδει. Τό τε περιαγόμενον ποτήριον οὐ μεῖζον κοτυλίου· τράγημα θέρμος ἢ κύαμος, ἐστὶ δ' ὅτε καὶ τῶν ὠρίων ἄπιος ἢ ῥοιὰ ἢ ὄλγαι (1. ὠγροί) ἢ νῆ Δί' ἰσχάδες. Λυκόφρων δὲ γράψας αὐτοῦ ἐγκώμιον, περὶ τούτου φησίν·

Ὡς ἐκ βραχείας δαιτὸς ἢ βριαὶ κύλιξ
αὐτοῖς κυκλεῖται πρὸς μέτρον, τράγημα δὲ
ὁ σωφρονιστὴς τοῖς φιληκόσις λόγος.

Τοῦτόν φασι τυράννων πολλάκις ἐλευθερῶσαι τὴν πατρίδα· φοιτᾶν γοῦν καὶ πρὸς Ἀντίγονον, καὶ βούλεσθαι ἐλευθερῶσαι πάλιν αὐτήν· τοῦ δὲ μὴ εἶχοντος, ἐπ' ἀθυμίας ἀσιτήσαντα ἐπτά ἡμερῶν τὸν βίον μεταλλάξαι.

43. Μέλισσος ἔλεγε τὸ πᾶν ἄπειρον εἶναι, καὶ ἀναλλοίωτον καὶ ἀκίνητον καὶ ἐν ὁμοίῳ ἑαυτῷ καὶ πλήρες, κίνησιν τε μὴ εἶναι, δοκεῖν δὲ εἶναι. Καὶ περὶ θεῶν ἔλεγε μὴ δεῖν ἀποφαίνεσθαι, μὴ γὰρ εἶναι γινῶσιν αὐτῶν.

ceret ejusce mutationis causam esse, sed praesumptam de illis fatuam opinionem (II, 131 sq.). Amabat praeterea hospites apud se accipere : et quia parum salubris erat Eretria, convivia saepe cogebat. Plurimum Homero tribuit et melicis, deinde Sophocli et Achæo, cui in Satyris secundum, ut Æschylo principem locum dedit; unde in adversantes sibi regenda republica hæc jactabat :

Quandoque pernicem capit tardus pede,
aquilamque testudo brevi præverterit.

Sunt autem ex Omphale satyrica Achæi. Quapropter falluntur, qui nihil illum legisse præter unam Euripidis Medeam dictitant (II, 133 sq.). Quum Stilponem laudaret, aliud non dixit, quam quod liberalis esset. In quaestionibus adeo vehemens fuit et pugnax, ut cum sugillationibus in facie discederet (II, 136). Tam arcta vero amicitia devincti erant ipse et Asclepiades, ut, quum Archepolis perscripsisset illis tria drachmarum millia, obfirmatis animis, uter secundo loco tolleret, neuter acceperit. Uxores autem duxerant Menedemus matrem, filiam Asclepiades; qua extincta, Menedemi conjugem hic sibi adjunxit; ille vero, jam reipublicæ præfectus, opulentam duxit, permissa priori uxori rei familiaris administratione. Porro convivia in hunc modum faciebat. Prius ipse cum duobus aut tribus prandebat, dum dies in vesperam vergeret : tum vero vocabat quispian eos qui advenerant, et ipsos jam cœnatos. Itaque si quis citius venisset, percontabatur exeuntes quid esset appositum et quæ esset diei hora. Et si quidem vel olusculum vel salsamentum quippiam audissent, recedebant; sin vero carnes, ingrediebantur. Lectulis æstate stœreas, hieme vervecum pelles superponebat; sed pulvinar sibi quemque afferre oportebat. Poculum quod circumagebatur, cotyla majus non erat. In secunda mensa lupinus sive faba, nonnunquam ex fructibus pira, mala punica, cicera, sive mehercle ficus passæ apponebantur. Lycophron, qui illius encomium conscripsit, de eo sic ait :

Cœna in brevi pusillus admodum calix
in orbem obambulat, tragematum efficit
vicem eruditus sermo cum sodalibus (139. 140).

Aiunt illum patriam a tyrannis non semel liberasse, et ad Antigonom se contulisse, voluisseque illam iterum reddere liberam; sed quum ille flecti non posset, præ animi mœrore, postquam septem dies inedia tolerasset, vita excessisse (143).

43. *Melissus* dicebat universitatis corpus esse infinitum ac mutationis motusque expers, et unum sibi ipsi simile ac plenum : motum non esse, sed videri. De deo nihil esse certo statuendum et asseverandum censebat; nullam enim ejus esse cognitionem (D. IX, 24).

N.

44. Νικόλαος φιλόσοφος, ὁ Δαμασκηνός, τοσοῦτον ἡγαπήθη παρὰ τοῦ Αὐγούστου Καίσαρος, ὥστε τοὺς ὑπ' ἐκείνου πεμπομένους πλακοῦντας τῷ Καίσαρι Νικολάους αὐτὸν καλεῖν. Καὶ διαμένει τοῦτο ἄχρι τῆς σήμερον.

45. Νουμήνιος Πυθαγορικὸς φιλόσοφος, ὁ Ἀπαμεύς, τὴν Πλάτωνος διάνοιαν ἤλεγξεν, ὡς ἐκ τῶν Μωσαϊκῶν βιβλίων τὰ περὶ θεοῦ καὶ κόσμου ἀποσυλήσασαν· διὸ καὶ φησί· « Τί γάρ ἐστι Πλάτων ἢ Μωσῆς ἀττικίζων; »

46. Νέστωρ ἑποποιὸς, ὁ ἐκ Λυκίας, ἔγραψεν Ἰλιάδα λειπογράμματον. Ἔστι γὰρ ἐν τῷ α' μὴ εὐρίσκεισθαι α, καὶ κατὰ ῥαψωδίαν οὕτω τὸ ἐκάστης ἐκλιμπάνειν στοιχεῖον. Ἐποίησε δὲ καὶ Τρυφιδώωρος Ὀδύσσειαν ὁμοίως αὐτῷ.

Ξ.

47. Ξάνθος, Λυδὸς ἱστορικὸς, ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν Λυδιακῶν ἱστοριῶν φησὶν ὅτι πρῶτος Γύγης ὁ Λυδῶν βασιλεὺς γυναῖκας εὐνούχισεν, ὅπως αὐταῖς χρῶτο αἰ νεαζούσαις.

48. Ξενοκράτης ὁ φιλόσοφος, πέμψαντος αὐτῷ τοῦ Μακεδόνα Ἀλεξάνδρου χρυσοῦ τριάκοντα τάλαντα, ἀπέπεμψεν, εἰπὼν βασιλέα δεῖσθαι χρημάτων, οὐ φιλόσοφον. Ἀντιπάτρου ποτὲ ἐλθόντος εἰς Ἀθήνας, καὶ ἀσπασαμένου τοῦτον, οὐ πρότερον ἀντιπροσηγόρευσε, πρὶν ἢ τὸν λόγον, ὃν ἔλεγε, διαπεράνασθαι. Ἀτυφότητος δὲ ὢν, πολλάκις ἑαυτῷ τῆς ἡμέρας ἐμελέτα, καὶ ὦραν μίαν, φασὶν, ἀπένεμε σιωπῇ. Ἀθηναῖον δ' ὅμως αὐτὸν τοιοῦτον ὄντα ἐπίπρασκόν ποτε, τὸ μετοίκιον ἀτονοῦντα θεῖναι· καὶ αὐτὸν ὠνεῖται Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς, καὶ ἐκάτερον ἀποκατέστησε, Ξενοκράτει μὲν τὴν ἐλευθερίαν, Ἀθηναίοις δὲ τὸ μετοίκιον.

49. Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος ἔλεγε τέσσαρα εἶναι τῶν ὄντων στοιχεῖα, κόσμους δ' ἀπείρους, (οὐ) παραλλάκτους δέ· τὰ νέφη συνίστασθαι, τῆς ἀφ' ἡλίου ἀτμίδος ἀναφερομένης καὶ αἰρούσης αὐτὰ εἰς τὸ περιέχον. Οὐσίαν θεοῦ σφαιροειδῆ, μηδὲν ὅμοιον ἔχουσιν ἀνθρώπων· ὅλον δὲ ὄραν καὶ ὅλον ἀκούειν, μὴ μέντοι ἀναπνεῖν. Σύμπαντά τε εἶναι νοῦν καὶ φρόνησιν καὶ αἰδῖον. Πρῶτός τε ἀπεφάνετο, ὅτι πᾶν τὸ γινόμενον φθαρτόν ἐστι, καὶ ἡ ψυχὴ πνεῦμα. Ἐφη τε καὶ τὰ πολλὰ ἦσσω νοῦ εἶναι. Καὶ τοῖς τυράννοις ἐντυγχάνειν

N.

44. *Nicolaum* philosophum *Damascenum* tanto amore complexus fuit *Augustus Cæsar*, ut missas ab eo ad se placentas *Nicolaos* vocaret : quæ in hunc usque diem durat appellatio.

45. *Numenius* *Pythagoricus* philosophus, *Apamea* oriundus, *Platonis* ingenium perstrinxit, quod veluti plagio subriperit e *Mosaicis* libris, quæ de deo et mundo prodidit : eo spectat quod dicit : « Quid enim aliud est *Plato*, quam *Moses* atticissans? »

46. *Nestor* *Lycius*, carminum scriptor, composuit *Iliadem* certis literis carentem. Nam in primo libro nullum α invenias, atque ita in omnibus libris alphabeti græci ordine distinctis deest sua cuique litera. Similiter *Odysseam* scripsit *Tryphiodorus*.

X.

47. *Xanthus*, *Lydius* historicus, in *Lydiacæ* historiæ secundo memoriæ prodidit, *Gygen*, *Lydorum* regem, primum feminas castrasse, quo illis semper ætate florentibus uteretur.

48. *Xenocrates* philosophus, quum *Alexander Macedo* misisset illi dono triginta auri talenta, remisit, dictitans· regem pecuniis, non autem philosophum opus habere. *Antipatro* *Athenas* venienti, ipsumque complexo, non prius sermonis vicem reddidit, quam ille inceptam orationem finivisset. Ipse vero a fastu alienissimus, secum frequenter interdiu meditabatur, horamque unam silentio destinavit (*D.* IV, 11). Tantum tamen virum *Athenienses* aliquando venumdedere, quum non posset inquilinarium tributum appendere : eum emit *Demetrius Phalereus*, utrique subveniens, nam *Xenocrati* reddidit libertatem et *Atheniensibus* tributum inquilinarium solvit (IV, 14).

49. *Xenophanes* *Colophonius* quattuor esse rerum elementa dixit, infinitos autem mundos eosdemque mutabiles. Nubes consistere quum vapores a sole excitati sursum feruntur easque in aerem elevant. Dei substantiam rotundam esse et globosam nihilque cum homine habere commune ; totum cernere totumque audire, non tamen respirare ; denique omnibus suis partibus et mentem esse et prudentiam atque æternitatem. Primusque pronuntiavit quidquid nascatur, idem interire debere ; item animam esse spiritum : aiebat etiam pleraque inferiora mente esse. Item tyrannis congregiendum aut minime esse aut suavissime. *Empedocle*

§ 44. Eadem *Suidas*. V. *Nicolai* fr. tom. III, p. 313.

§ 45. *Suidas* : *Νουμήνιος*, Ἀπαμεύς ἀπὸ Συρίας, φιλόσοφος Πυθαγόρειος. Οὗτός ἐστιν ὁ τὴν τοῦ Πλάτωνος ἐξελέγξας διάνοιαν, ὡς κτλ. ut apud *Nostrum*.

§ 46. *Suidas* : *Νέστωρ*, Ἀραρανδεὺς ἐκ Λυκίας, ἑποποιὸς, πατὴρ Πεισάνδρου τοῦ ποιητοῦ, γεγονώς ἐπὶ Σεβήρου τοῦ βασιλέως. Ἰλιάδα λειπογράμματον ἦτοι ἀστοιχειώτον (ὁμοίως δὲ αὐτῷ ὁ Τρυφιδώωρος ἔγραψεν Ὀδύσσειαν)· ἔστι γὰρ ἐν τῇ πρώτῃ μὴ εὐρίσκεισθαι α', καὶ κατὰ ῥαψωδίαν οὕτως τὸ ἐκάστης ἐκλιμπάνει στοιχεῖον. Μεταμορφώσεις, ὡς περ καὶ Παρθένιος ὁ Νικαιεύς, καὶ ἄλλα.

§ 47. Eadem plenius *Suidas*. V. *Xanthi* fr. 19, tom. I, p. 40.

§ 48. Quæ in primo segmine leguntur paullo aliter narrat *Diogenes* IV, 8 ; *Suidas* vero s. v. *Ξενοκράτης* iisdem verbis, quibus *Noster* utitur.

ἢ ὡς ἥκιστα ἢ ὡς ἥδιστα. Ἐμπεδοκλέους εἰπόντος αὐτῷ, ὅτι ἀνεύρετός ἐστιν ὁ σοφός, « Εἰκότως, ἔφη· σοφὸν γὰρ εἶναι δεῖ τὸν ἐπιγνωσόμενον τὸν σοφόν. » Πρῶτος δὲ εἶπεν, ἀκατάληπτα εἶναι τὰ πάντα.

Ο.

50. Ὁ μῆρος ἱστορεῖται γενέσθαι τυφλός, ὡς μὴ ἡττηθεὶς ἐπιθυμίας, ἢ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἔρχεται.

Π.

51. Παλαμήδης εὔρε τὸ ζ καὶ π καὶ φ καὶ χ στοιχεῖα.

52. Πίνδαρος ὁ λυρικός αἰτήσας τὸ κάλλιστον αὐτῷ δοθῆναι τῶν ἐν τῷ βίῳ, ἀθρόον ἀπέθανεν ἐν θεάτρῳ, ἀνακεκλιμένος εἰς τὰ τοῦ ἔρωμένου αὐτοῦ Θεοξένου γόνата.

53. Πλάτων ὁ φιλόσοφος λέγεται μὴ γάμον τινὰ μηδὲ ὁμιλίαν σώματος καθάπαξ ἀνέχεσθαι. Φασὶ δὲ, ὡς ἔκ τινος θείας ὀψεως ἢ μήτηρ αὐτοῦ ἔγκυος γέγονεν, ἐπιφανέντος αὐτῇ τοῦ Ἀπόλλωνος. Καὶ ἡνίκα ἔτεκε τὸν Πλάτωνα, τότε αὐτῇ ὁ ἀνὴρ συνεγένετο. Πλατὺς δὲ ὢν τὰ στέρνα ἢ τὸ μέτωπον Πλάτων προσηγορεύθη. Οἱ δὲ ὡς πλατὺν ἐν λόγοις οὕτω φασὶ κληθῆναι. Τίμων δὲ κωμῳδῶν αὐτὸν ἐν Σίλλοις φησί·

Τῶν πάντων ἡγεῖτο πλατύστατος, ἀλλ' ἀγορητὴς
ἡδυεπὴς τέττιξιν ἰσογράφος, οἳ θ' Ἐκαδήμου
δένδρει ἐφεζόμενοι ὅπα λειριόεσσαν ἰᾶσιν.

Πρότερον γὰρ ἢ Ἀκαδημία τὸ χωρίον Ἐκαδημία ἑκαλειτο. Οὗτος μίξιν ἐποιήσατο τῶν τε Ἡρακλειτείων λόγων, Πυθαγορικῶν καὶ Σωκρατικῶν. Τὰ μὲν γὰρ αἰσθητὰ καθ' Ἡράκλειτον, τὰ δὲ νοητὰ κατὰ Πυθαγόραν, τὰ δὲ πολιτικὰ κατὰ Σωκράτην ἐφιλοσόφει. Ὡφέληται δὲ πολλὰ παρ' Ἐπιχάρμου. Φησὶ γὰρ ὁ Ἐπιχάρμος (I. ὁ Ἀλκιμος)· « Λέγουσιν οἱ σοφοὶ τὴν ψυχὴν τὰ μὲν διὰ τοῦ σώματος αἰσθάνεσθαι, οἷον ἀκούουσιν, βλέπουσιν, τὰ δ' αὐτὴν καθ' αὐτὴν ἐνθυμεῖσθαι μηδὲν τῷ σώματι χρωμένῃ· διὸ καὶ τῶν ὄντων τὰ μὲν αἰσθητὰ εἶναι, τὰ δὲ νοητά. Ἐννεκα καὶ Πλάτων ἔλεγεν, ὅτι δεῖ τοὺς συνιδεῖν τὴν τοῦ παντὸς ἀρχὴν ἐπιθυμοῦντας πρῶτον μὲν αὐτὰς καθ' αὐτὰς διελέσθαι τὰς ἰδέας, οἷον ὁμοιότητα καὶ μονάδα καὶ πλῆθος καὶ μέγεθος καὶ στάσιν καὶ κίνησιν· δεύτερον αὐτὸ καθ' αὐτὸ τὸ καλὸν καὶ ἀγαθὸν καὶ δίκαιον καὶ

dicente ipsi sapientem inveniri non posse, « Recte, inquit : nam sapiens sit necesse est, qui norit explorare sapientem. » Idem primus dixit omnia incomprehensibilia esse (D. IX, 19).

ΗΟ.

50. *Homerum* tradunt captum oculis fuisse, quia cupiditati quæ per oculos irrepit, non cesserit.

Ρ.

51. *Palamedes* literaria elementa quattuor invenit, ζ, π, φ et χ.

52. *Pindarus* lyricus precatus deos, ut, quod in vita maxime optandum sit, sibi darent, in theatro repentina morte extinctus est, reclivi capite super amasii Theoxeni genua.

53. *Plato* philosophus dicitur et connubium et venereum congressum in universum respuisse. Ferunt matrem ejus e numine gravidam uterum tulisse, objecto illi Apollinis viso, ac post editum Platonem, tum demum Aristonem maritum cum ea consuetudinem habuisse (Cf. *Diog.* III, 2). Platonis nomen accepit, quod πλατὺς, id est lato vel pectore vel fronte esset : alii inditum nomen rentur ab ubertate sermonis. Timon comice illum traducens in Sillis ait :

Hos inter dux ille Plato celsissimus ibat,
cujus ab ore melos manabat, quale Hecademi
de arbustis lepida modulantur voce cicadæ.

Initio enim Academia locus Hecademia dicebatur (III, 7). Hic Heracliti, Pythagoræ et Socratis rationes commiscuit ; nam quæ sensibus obvia sunt, ex Heracliti sententia tractavit : quæ mente comprehenduntur, secundum Pythagoram explicuit : in politicis et civilibus rebus a Socrate non discessit. Multa ab Epicharmo mutuatus est, ut testatur *Alcimus* (III, 9), qui etiam hæc dicit : « Rerum periti dicunt, animam partim per corpus persentiscere, nimirum videndo audiendoque ; partim per se ipsam concipere atque intelligere, nunquam corporis ope usam : ac proinde rerum alias sensibus percipi, alias animo cognosci. Quamobrem Plato dixit, eos, qui universitatis primordia animo complecti desiderant, primum oportere seorsum per se rerum formas, ideas appellat, disjungere atque dispartire, exempli gratia, similitudinem et unitatem, multitudinem et magnitudinem, statum et motum : secundo loco ipsum per se honestum, bonum et æquum, quæque

§ 50. Suidas v. Ὁμηρος p. 1097 ed. Bernh. : Ἐν τῇ νήσῳ τῇ Ἰῳ τέθραπται, τυφλὸς ἐκ παίδων γεγωνώς· τὸ δὲ ἀληθές, ὅτι οὐχ ἡττήθη ἐπιθυμίας, ἢ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἄρχεται (ἔρχεται Davis. ex Hes.).

§ 51. Suidas : Παλαμήδης, Ναυπλίου καὶ Κλυμένης, Ἀργεῖος, ἐποποιός. Ἦν δὲ οὗτος ἀνεψιὸς τοῦ βασιλέως Ἀγαμέμνονος πρὸς μητρός. Ἔσχε δὲ εὐφυῶς πρὸς τε φιλοσοφίαν καὶ ποιητικὴν, καὶ εὐρετὴς γέγονε τοῦ Ζ στοιχείου καὶ τοῦ Π (Θ Küster.) καὶ τοῦ Φ καὶ τοῦ Χ, ψήφων τε καὶ πεσσῶν καὶ κύβων καὶ μέτρων καὶ σταθμῶν. Τὰ δὲ ποιήματα αὐτοῦ ἠφανίσθη ὑπὸ τῶν Ἀγαμέμνονος ἀπογόνων διὰ βασκανίαν. Ὑπολαμβάνω δὲ καὶ τὸν ποιητὴν Ὁμηρον αὐτὸ τοῦτο πεπονθέναι, καὶ μηδεμίαν τοῦ ἀνδρὸς τούτου μνήμην ποιήσασθαι.

§ 52. Suidas : Πίνδαρος, Θηβῶν, Σκοπελίνου υἱός, κατὰ δέ τινες Δαϊφάντου· ὁ καὶ μᾶλλον ἀληθές. Ὁ γὰρ Σκοπελίνος ἐστὶν ἀφανέστερος καὶ προσγενὴς Πινδάρου. Τινὲς δὲ καὶ Παγωνίδου ἱστόρησαν αὐτόν. Μαθητὴς δὲ Μύρτιδος γυναικὸς, γεγωνώς κατὰ τὴν ξε' Ὀλυμπιάδα, κατὰ τὴν Ξέρξου στρατείαν ὢν ἑτῶν μ'. Καὶ ἀδελφὸς μὲν ἦν αὐτῷ ὄνομα Ἐρωτίων, καὶ υἱὸς Διόφαντος (I. Δαϊφάντος)· θυγατέρες δὲ Εὐμητις καὶ Πρωτομάχη. Καὶ συνέβη αὐτῷ τοῦ βίου τελευτῇ κατ' εὐχάς· αἰτήσαντι γὰρ τὸ κάλλιστον etc. ut ap. Nostrum. Post v. γόνата Suidas addit : ἐτῶν νε'. Sequitur scriptorum catalogus.

τὰ τοιαῦτα ὑποθέσθαι· τρίτον δὲ τῶν ἰδεῶν συνιδεῖν ὅσαι πρὸς ἀλλήλας εἰσιν, οἷον ἐπιστήμην ἢ μέγεθος ἢ δεσποτείαν, ἐνθυμουμένους ὅτι τὰ παρ' ἡμῖν, διὰ τὸ μετέχειν ἐκείνων, δμώνυμα ἐκείναις ὑπάρχει· λέγω δὲ, οἷον δίκαια μὲν ὅσα τοῦ δικαίου, καλὰ δὲ ὅσα τοῦ καλοῦ. Ἔστι δὲ τῶν εἰδῶν ἐν ἑκάστων αἰδιότιον τε καὶ νόημα καὶ πρὸς τούτοις ἀπαθές. Διὸ καὶ φησιν ἐν τῇ φύσει τὰς ἰδέας ἐστάναι καθάπερ παραδείγματα, τὰ δ' ἄλλα ταύταις εἰσὶν ἐκείναις, τούτων δμοιώματα καθεστῶτα. Ὁ τοίνυν Ἐπίχαρμος περὶ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ περὶ τῶν ἰδεῶν οὕτω λέγει·

A. Ἄρ' ἐστὶν αὐλησίς τι πρᾶγμα; B. Πάνυ μὲν ὦν.
A. Ἄνθρωπος ὦν αὐλησίς ἐστιν; B. Οὐδαμῶς.
A. Φέρ' ἴδω; τίς αὐληγὰς; τίς εἰμέν τοι δοκεῖ;
ἀνθρώπος. Οὐ γάρ; B. Πάνυ μὲν ὦν. A. Οὐκ ὦν δοκεῖ
οὕτως ἔχειν τοι καὶ περὶ τῶγαθῶ; τὸ μὲν
ἀγαθὸν τί πρᾶγμ' εἶμεν καθ' αὑτὸν· ὅστις δὲ κα
εἰδῆ μαθὼν τῇν', ἀγαθὸς ἤδη γίγνεται.

Οὗτος ὁ Πλάτων Χαβρία συνείπετο τῷ στρατηγῷ φεύγοντι θανάτου, μηδενὸς τῶν πολιτῶν τοῦτο πρᾶξαι βουλευθέντος. Ὅτε καὶ ἀνιόντι αὐτῷ εἰς τὴν ἀκρόπολιν σὺν τῷ Χαβρία Κρωθύλος ὁ συκοφάντης ἀπαντήσας φησὶν· « Ἄλλω συναγορεύσων ἤκεις, ἀγνοῶν ὅτι καὶ σὲ τὸ Σωκράτους κώνειον ἀναμένει; » Ὁ δ' ἔφη· « Καὶ ὅτε ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἐστρατευόμην, ὑπέμενον τοὺς κινδύνους, καὶ νῦν ὑπὲρ τοῦ καθήκοντος διὰ φίλον ὑπομενῶ. » Τοιοῦτος δὲ ὦν ὅμως ἐσκήφθη καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶν κωμικῶν. Θεόπομπος γοῦν φησὶν·

Ἐν γάρ ἐστιν οὐδὲ ἐν,
τὰ δὲ δύο μόλις ἐν ἐστί, ὥς φησι Πλάτων.

Ἀλλὰ καὶ Ἀναξανδρίδης·

Ὅτε τὰς μορίας ἔτρωγεν ὥσπερ [καὶ] Πλάτων.

Καὶ Τίμων παραγραμμάτιζον αὐτόν·

Ὡς ἀνέπλατε Πλάτων πεπλασμένα θαύματα εἰδώς.

Ἀλεξίς·

Εἰς καὶρὸν ἤκεις, ὥς ἔγωγ' ἀπορουμένη
ἄνω κάτω τε περιπατοῦς, ὥσπερ Πλάτων,
σοφὸν οὐδὲν' εὔρηκ', ἀλλὰ κοπιῶ τὰ σκέλη.

Καὶ πάλιν·

Λέγεις περὶ ὧν οὐκ οἶσθα συγγενῶς τρέχων
Πλάτωνι, καὶ γνώσει λίτρον καὶ κρίμμνον.

Ἀμφίς Ἀμφικράτει·

Τὸ δ' ἀγαθόν, ὃ τί ποτ' ἐστίν, οὐ σὺ τυγχάνεις
μέλλεις διὰ ταύτην, ἥττον οἶδα τοῦτ' ἐγώ,
ὦ δέσποτ', ἢ τὸ Πλάτωνος ἀγαθόν.

Ὁ Πλάτων περὶ μὲν ὧν κατείληφεν, ἀποφαίνεται, τὰ δὲ ψεύδη διελέγχει, περὶ δὲ τῶν ἀδήλων ἐπέχει. Καὶ περὶ μὲν τῶν αὐτῷ δοκούντων ἀποφαίνεται διὰ τεσσάρων προσώπων, Σωκράτους, Τιμαίου, [τοῦ Ἀθηναίου ξένου, τοῦ Ἐλεάτου ξένου]· περὶ δὲ τῶν ψευδῶν ἐλεγχομένους εἰσάγει Θρασύμαχον, Καλλικλέα, Πῶλον, Γοργίαν. Ἐλεγε δὲ, τῇν μὲν ψυχὴν ἀρχὴν ἔχειν ἀριθμητικὴν, τὸ δὲ σῶμα γεωμετρικὴν· ὠρίζετο δὲ αὐ-

eius generis sunt alia, constituere : tertio cernere, quæ ideæ sub eandem rationem cadant, ut scientiam, aut proceritatem, aut principatum ; idque animo reputare, ea quæ sunt apud nos ex illorum participatione eis æquivoca fieri : verbi gratia, æqua esse, quæ cum æquo, honesta, quæ cum honesto communicent. Est autem unaquæque species æterna et intelligentia omniumque affectionum vacua : propterea dicit ideas exsistere tanquam exemplaria, cetera iis similia esse, velut earum simulacra. De bono igitur et ideis sic Epicharmus loquitur :

A. Tibicinalis ars, resne aliqua est? B. Quippeni?

A. Tibicinalis hæc ars, an homo est? B. Neutiquam.

A. Videamus : ipsum quid putas tibicinem?

hominem, annon? B. Hominem haud dubie. A. Nonne exirem sese habere pariter etiam de bono? [stimas

nempe ut bonum ipsum res sit : at si quis bonum

istud didicerit, is jam dicatur bonus? (*Diog.* III, 12-14.)

Plato Chabriam ducem capitis accusatum comitabatur, nullo id civium tentare auso. Quo tempore inter ascendendum una cum illo in arcem Athenarum, quum Crobylus quadruplator illi obviam factus istud ingessisset : « Alteri auxiliaturus venis, at nescis, te quoque manere Socratis cicutam : » ipse respondit : « Quum pro patria militarem, pericula sustinui, et quidem nunc in amici gratiam, ne officium deseram, sustinere non verebor » (III, 24). Ejusmodi tamen vir non effugit maledicta et scommata comicorum, inter quos Theopompus :

Unum enimvero ne unum quidem est ;

Imo duo vix sunt unum, quod sentit Plato.

Præterea Anaxandrides :

Quum devorabat oleas, ut solet Plato.

Et Timon ad nomen alludens :

Ut conficta Plato astutus miracula finxit.

Item Alexis :

in tempore ipso venisti : ego nam consili inops sursum deorsum spatians, ut Plato, nil docti inveni, sed laboro cruribus.

Et iterum :

Loqueris de quibus nil nosti, plane cursitans

Platonis instar ; cæpam nosces et nitrum.

Amphis in Amphicrate :

Atqui bonum illud quod nancisci cogitas
te posse propter hanc, id ego, here, minu' scio
Platonis istud quam bonum (III, 27.)

Plato quæ assecutus et animo complexus fuit, asserit, falsa refutat, de incertis definire supersedit. De iis quæ approbat, per quattuor personas sententiam suam prodit, nempe Socratem, Timæum, Atheniensem hospitem et exterum Eleatem (*D.* III, 52). Mendacio vero convictos inducit Thrasy Machum, Calliclem, Polum et Gorgiam. Animum dicebat principium sui habere arithmetice, corpus

τὴν ἰδέαν τοῦ πάντῃ διεστῶτος πνεύματος, αὐτοκίνητόν τε εἶναι.

54. Πύρρων δ' Ἡλεῖος Ἀναξάρχῳ συνακολουθῶν, καὶ τοῖς γυμνοσοφισταῖς καὶ τοῖς μάχοις συνέμιξεν. Οὗτος τὸ τῆς ἀκαταληψίας καὶ ἐποχῆς εἶδος εἰσήγαγεν· οὐδὲν γὰρ ἔφασκεν οὔτε καλὸν οὔτε αἰσχρὸν οὔτε δίκαιον οὔτε ἀδίκον. Καὶ ὁμοίως ἐπὶ πάντων, μηδὲν εἶναι τῇ ἀληθείᾳ, νόμῳ δὲ καὶ ἔθει πάντα τοὺς ἀνθρώπους πράττειν· οὐ γὰρ μᾶλλον τόδε ἢ τόδε εἶναι ἕκαστον. Φασὶ δὲ αὐτὸν ἐκπατεῖν καὶ ἐρημάζειν, σπανίως ἐπιφαινόμενον τοῖς οἴκοι. Τοῦτο δὲ ποιεῖν ἀκούσαντα Ἰνδοῦ τινὸς ὀνειδίζοντος Ἀναξάρχῳ, ὡς οὐκ ἂν ἑτερόν τινα διδάξαι οὗτος ἀγαθόν, αὐτὸς αὐτὰς βασιλικὰς θεραπεύων. Αἰεὶ τε εἶναι ἐν τῷ αὐτῷ καταστήματι· ὥστε, εἰ καὶ τις αὐτὸν καταλίποι μεταξὺ λέγοντα, αὐτῷ διαπεραίνειν τὸν λόγον. Πολλάκις τε καὶ ἀπεδήμει μηδενὶ προειπὼν, καὶ συνερέμβετο οἷσιν ἤθελε. Καταληφθεὶς δὲ ποτε αὐτῷ λαλῶν, καὶ ἐρωτηθεὶς τὴν αἰτίαν, ἔφη, μελετᾶν χρηστὸς εἶναι. Ἐν ταῖς ζητήσεσιν ὑπ' οὐδενὸς κατεφρονεῖτο, διὰ τὸ [δι]εξοδικῶς λέγειν, καὶ πρὸς ἐρώτησιν. Οὕτω δ' ὑπὸ τῆς πατρίδος ἐτιμήθη, ὥστε καὶ ἀρχιερεὺς κατέστη, καὶ δι' ἐκεῖνον πᾶσι τοῖς φιλοσόφοις ἀτέλεια ἐψηφίσθη. Εὐσεβῶς καὶ τῇ ἀδελφῇ συνεβίω μαιευούσῃ. Καὶ φέρων εἰς τὴν ἀγορὰν, ἐπίπρασκεν ὀρνίθια, εἰ τύχοι, καὶ χοιρίδια. Καὶ τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας ἐκῆθαιρεν ἀδιαφόρως. Καὶ χολήσας τι περὶ τῆς ἀδελφῆς (Φιλίστα ἐκαλεῖτο), πρὸς δὴ τὸν λαβόμενον εἶπεν, ὡς οὐκ ἐν γυναικίῳ ἐπίδειξις τῆς ἀδιαφορίας. Καὶ κυνὸς ποτε ἐπενεχθέντος διασοβηθεὶς εἶπε πρὸς τὸν αἰτιασάμενον, ὡς χαλεπὸν εἶη [ὀλοσχερῶς] ἐκδῦναι τὸν ἀνθρώπον· διαγωνιζέσθαι δὲ πρῶτον μὲν ὡς οἷόν τε τοῖς ἔργοις πρὸς τὰ πράγματα, εἴ γε μὴ, τῷ γε λόγῳ.

55. Ποτάμωνα τὸν Μιτυληναῖον ῥήτορα εἰς τὴν πατρίδα ἐπανιόντα ποτὲ ὁ Καῖσαρ Τιβερίος τοιοῦτοις ἐφωδίαζε γράμμασι· « Ποτάμωνα τὸν Λεσβώνακτος εἴ τις ἀδικεῖν τολμήσει, σκεψάσθω, εἴ μοι δυνήσεται πολεμεῖν. »

Σ.

56. Σίβυλλα Ῥωμαϊκὴ λέξις ἐστίν, ἐρμηνευομένη προφητίς. Ὅθεν αἱ θήλειαι μάντιδες ἐνὶ ὀνόματι σίβυλλαι ὠνομάζοντο. Γεγόνασι δὲ Σίβυλλαι δέκα, ὧν πρώτη ἡ Χαλδαία ἡ περὶ Χριστοῦ προφητεύσασα. Εἰ δὲ οἱ στίχοι αὐτῆς ἀτελεῖς εὐρίσκονται, καὶ ἄμετροι, οὐκ αὐτῆς ἡ αἰτία, ἀλλὰ τῶν ταχυγράφων, ἀσυμφθασάντων τῇ ῥύμῃ τοῦ λόγου· ἅμα γὰρ τῇ ἐπιπνοίᾳ ἐπέπαυτο ἡ τῶν λεγομένων μνήμη.

57. Στήσιχορος ὁ λυρικὸς γράψας ψόγον Ἑλένης ἐτυφλώθη· πάλιν δὲ γράψας Ἑλένης ἐγκώμιον, ἀνέβλεψεν. Ἐκλήθη δὲ Στήσιχορος, ὡς πρῶτος ἐν κιθαρωδία στήσας χορόν· πρότερον γὰρ Τισίας ἐλέγετο.

vero geometriam; definiebatque animam esse formam spiritus quoquo versum distracti, et se suapte vi moventem.

54. *Pyrrho* Eleus *Anaxarchi* comes cum *Gymnosophistis* Indis et *Magis* consuetudinem habuit. Hic legem quandam et formulam invexit incomprehensibilitatis et in dijudicando suspensionis. Negabat quidquam revera esse honestum vel flagitiosum, justum vel injustum: et consimiliter de ceteris: homines tantummodo cuncta agere aut ex legis instituto aut ex consuetudine, disserebat: nihilo enim magis hoc quam illud esse. Prædicant illum solere solitudines et secessus captare, raro domesticis videndum se præbendo, idque fecisse ab eo tempore, quo *Indum* audierat *Anaxarcho* exprobrantem objicientemque, quod alium neminem virtutem et bonum doceret, ipse aulas regum colens atque frequentans. Præterea eodem in statu habituque persistere solitum memorant, ut, etiamsi dicentem quis desereret, secum nihilominus inceptum sermonem perageret. Non raro peregrinationem suscipiebat, nemini sui instituti indicium faciens, et quibuscum vellet una vagabatur. Deprehensus quandoque secum loqui, causamque interrogatus, respondit meditari secum, qua ratione vir bonus fiat et aliis utilis. In quæstionibus nemo despectui illum habuit, eo quod oratione pressa, et ad interrogationem accommodata responderet. In patria tanti est habitus, ut pontifex maximus designatus fuerit: atque in ejus gratiam omnibus philosophis immunitas a vectigalibus plebiscito promulgata est. Pie vixit et cum sorore obstetricante. Idem in forum deferebat aviculas, si ita res ferebat, et porcellos. Utensilia domus promiscue tergebat et mundabat. Commotior in sororem, cui *Philistæ* nomen erat, et ob id reprehensus ab alio dixit: « In muliercula non edendum specimen indifferentiæ. » Irruente olim in eum cane exterritus, ad culpantem dixisse memoratur: « Quam difficile est hominem penitus exuere: contendendum tamen est primum, quam fieri potest, maxime operibus, si id fieri nequeat, saltem ratione. » (*Diog. IX, 61 sqq.*).

55. *Potamonem* Mytilenæum rhetorem, patrium solum repetentem, *Tiberius Cæsar* hujusmodi literis viatici loco instructum dimisit: « *Potamonem* Lesbonactis filium si quis offendere audebit, consideret secum ille, an mecum suscipere bellum valeat. »

S.

56. *Sibylla* romana vox est, fatidicam mulierem significans, unde vaticinæ feminæ uno nomine *Sibyllæ* vocantur. Decem autem numero fuere, quarum prima *Chaldæa* de Christo vaticinata est; cujus si versus aliquot imperfecti et metricis legibus parum constantes inveniuntur, non ipsius id culpa, sed scribarum, qui orationis celeritatem scribendo assequi nequiverunt, quod simul cum cessante inspiratione dictorum memoria intercideret.

57. *Stesichorus* lyricus, quum scripsisset *Helenæ* vituperium, luminibus orbatus fuit, recepto visu, postquam recantasset, edito *Helenæ* encomio. Nomen autem *Stesichori* accepit, quod primus chorum statuerit in cantu ad tibiam, dictus antea *Tisias*.

§ 55. Eadem plenius Suidas. V. fragm. Potam. tom. III, p. 505.

§ 56. Eadem alio ordine Suidas s. v. Cf. Cramer's Anecd. Paris. I, p. 332 sq.

§ 57. Eadem Suidas s. v.

58. Σαπφὼ ἢ Λεσβία δι' ἔρωτα Φάωνος τοῦ Μιτυληναίου ἐκ τοῦ Λευκάτα κατεπόντισεν ἑαυτήν.

59. Σοφοκλῆς ὁ τραγικὸς μέλιττα ἐκαλεῖτο διὰ τὸ ἡδύ.

60. Σώφρων Συρακούσιος, Ἀγαθοκλέους, ἔγραψε καταλογάδην Δωρίδι διαλέκτῳ μίμους ἀνδρείους καὶ γυναικείους. Καί φασι Πλάτωνα τὸν φιλόσοφον αἰεὶ ἐντυγχάνειν αὐτοῖς, ὡς καὶ καθεύδειν ἐπ' αὐτῶν ἔσθ' ὅτε.

61. Στίλπων ὁ Μεγαρεὺς τοσοῦτον εὐρησιλογία καὶ σοφιστεία προῆγε τοὺς ἄλλους, ὥστε μικροῦ δεῖσαι πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ἀφορῶσαν εἰς αὐτὸν μεγαρίσαι. Ἀπέσπασε μὲν οὖν καὶ ἄλλους πολλοὺς, Δίφιλον δὲ τὸν Βοσποριανὸν καὶ Μύρμηκα τὸν Ἐξαινέτου, παραγενομένους ὡς ἐλέγχοντας, ζηλωτὰς ἔσχε. Τοῦτον ἀπεδέχετο καὶ Πτολεμαῖος ὁ Σωτήρ· καὶ ἐγκρατὴς Μεγάρων γενόμενος, ἐδίδου τε ἀργύριον αὐτῷ, καὶ παρεκάλει εἰς Αἴγυπτον συμπλεῖν. Ὁ δὲ μέτριον μὲν τι τὰργυριδίου προσήκατο, ἀρνησάμενος δὲ τὴν ὁδὸν, μετῆλθεν εἰς Αἴγιναν, ἕως ἐκεῖνος ἀπέπλευσεν. Ἀλλὰ καὶ Δημήτριος ὁ Ἀντιγόνου καταλαβὼν τὰ Μέγαρα, τὴν τε οἰκίαν αὐτοῦ φυλαχθῆναι, καὶ πάντα τὰ ἀρπασθέντα προϋνόησεν ἀποδοθῆναι. Ὅτε καὶ βουλομένῳ παρ' αὐτοῦ τῶν ἀπολωλότων ἀναγραφὴν λαβεῖν, ἔφη μηδὲν τῶν ἰδίων ἀπολωλεκέναι· παιδείαν γὰρ μηδένα ἐξενηνοχέναι, τὸν τε λόγον ἔχειν καὶ τὴν ἐπιστήμην. Καὶ αὐτῷ διαλεχθεὶς περὶ ἀνθρώπων εὐεργεσίας, οὕτως εἶλεν ὥστε προσέχειν αὐτῷ. Ἦν δὲ ἀληθῶς κομψότατος καὶ ἀφελὴς καὶ ἀνεπίπλαστος πρὸς τε τὸν ἰδιώτην εὐθετος. Οὗτος ἰδὼν τὸν Κράτητα χειμῶνος συγκεκαυμένον· « ὦ Κράτης, εἶπε, δοκεῖς μοι χρειὰν ἔχειν ἱματίου καινοῦ », ἦτοι νοῦ καὶ ἱματίου. Καὶ ὃς παρωδήσας εἶπεν εἰς αὐτὸν οὕτω·

Καὶ μὴν Στίλπων' εἰσεῖδον χαλέπ' ἄλγε' ἔχοντα
ἐν Μεγάροις, ὅθι φασὶ Τυφώος ἔμμεναι εὐνάς.
Ἐνθάδ' ἐρίζεσκεν, πολλοὶ δ' ἄμφ' αὐτὸν ἐταῖροι·
τὴν δ' ἀρετὴν παρὰ γράμματα διώκοντες κατέτριβον.

Οὗτος δὲ Στίλπων γηράσας καὶ νοσήσας οἶνον προσήκατο, ὡς τάχιον ἀποθάνη· ὃ καὶ γέγονεν. Οὗτος ἀνῆρει τὰ εἶδη· καὶ ἔλεγε τὸν λέγοντα ἀνθρώπον εἶναι μηδένα· οὔτε γὰρ τόνδε εἶναι οὔτε τόνδε· τί γὰρ μᾶλλον τόνδε ἢ τόνδε; οὐδ' ἄρα τόνδε. Καὶ πάλιν· τὸ λάχανον οὐκ ἔστι τὸ δεικνύμενον· λάχανον γὰρ ἦν πρὸ μυρίων ἐτῶν· οὐκ ἄρα ἔστι τοῦτο λάχανον.

T.

62. Τίμαιος Ταυρομενίτης γρασοσυλλέκτρια ἐλέγετο, διὰ τὸ τὰ τυχόντα ἀναγράφειν.

58. *Sappho* Lesbica amore Phaonis Mytilenæi ardens de Leucate promontorio in mare præcipitem se dedit.

59. *Sophocles* tragicus apud cognominatus fuit ob carminis suavitatem.

60. *Sophron* Syracusius Agathoclis filius scripsit oratione soluta et Dorica dialecto Mimos masculos et muliebres, quos Platonem semper in manibus habuisse ferunt, illisque interdum etiam indormivisse.

61. *Stilpon* Megarensis inventionis gratia et argutiis in tantum superavit ceteros, ut tantum non omnis Græcia conjectis in eum oculis intenta megarissare cœperit. Avellit itaque ab illis multos discipulos: præterea Diphilum Bosporianum et Myrmecem Exæneti filium ad se venientes arguendi gratia sectatores habuit. Magni eum faciebat etiam Ptolemæus Soter; qui captis Megaris et pecuniam illi misit, et invitavit ut secum in Ægyptum veniret. Ille pecuniæ pauxillum accepit, sed in Ægyptum ire recusans migravit Aeginam, donec ille abiisset. Demetrius quoque Antigoni filius quum cepisset Megaram, domum illi servari et quæ direpta essent cuncta restitui curavit. Ubi quum ea quæ amiserit ut scripto sibi traderet moneret, nihil rerum suarum se perdidisse respondit: quippe doctrinam et eruditionem sibi ademisse neminem, reliquamque sibi esse et eloquentiam et disciplinam. Atque illum erga homines beneficentiæ admonuit tanta orationis vi, ut rex illius jam studiosus prorsus auditor fieret. Erat revera festivus, simplex, simulationis nescius, et rudibus accommodatus. Quum vidisset hieme Cratetem frigore adustum, « O Crates, inquit, videris mihi indigere pallio novo (καινοῦ, id est καὶ νοῦ, « pallio et mente »). Unde Crates illum tali parodia lusit:

Atqui ego Stilponem Megaris mala multa ferentem
vidi, ubi monstrosi esse ferunt habitacula Typhæi.
Hic contendebat juvenum comitante caterva,
virtutem absumens verbo tenus assectando.

Porro Stilpon senio confectus morboque implicitus vinum poposcit, quo mors acceleraretur: quod et evenit. Hic tollebat species: et hominem, qui secum disputabat, esse negabat: neque enim qui disputaret hunc esse vel hunc: qui enim hunc magis quam hunc? non igitur hunc. Rursusque, « Olus quod ostenditur non est: olus enim ante mille annos fuit: non est igitur hoc olus. »

T.

62. *Timæus* Tauromenita dictus fuit convicio Anus collectrix, eo quod trivialia conscriberet.

§ 58. Suidas: Σαπφὼ, Λεσβία ἐκ Μιτυλήνης, ψάλτρια. Αὕτη δι' ἔρωτα... ἑαυτήν. Τινὲς δὲ καὶ ταύτης εἶναι λυρικήν ἀνέγραψαν ποίησιν.

§ 59. Eadem Suidas s. v., ubi vide reliqua.

§ 60. Eadem Suidas, post voc. Ἀγαθοκλέους addens: καὶ Δαμνασυλλίδος. Τοῖς δὲ χρόνοις ἦν κατὰ Ξέρξην καὶ Εὐριπίδην

§ 62. Eadem Suidas s. v.

63. Τιμόλαος ὁ Λαρισσαῖος ῥήτωρ ἐδιπλασίασε τὴν Ἰλιάδα, παρεμβαλὼν στίχον πρὸς στίχον. Ἔχει δὲ οὕτως·

Μῆνιν ἄειδε, θεὰ, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
 ἣν ἔθετο Χρύσου κεχολωμένος εἵνεκα κούρης,
 σὺλομένην, ἣ μυρὶ Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε
 μαρναμένοις, ὅτε Τρῳσὶν ἄτερ πολέμιζον ἄνακτος.
 Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἀΐδι προΐαψεν
 Ἑκτορος ἐν παλάμῃσι δαΐζομένων ὑπὸ δουρί.

64. Τριβωνιανὸς κολακεύων Ἰουστινιανὸν βασιλέα, ἔπειθεν αὐτὸν, ὅτι οὐκ ἀποθάνειται, ἀλλὰ μετὰ σαρκὸς εἰς οὐρανὸν ἀρπαγῆσεται. Ἦν δὲ ὁ Τριβωνιανὸς Ἕλλην καὶ ἄθεος.

65. Τυρταῖόν φασι τὸν ἐλεγείοποιόν τοῖς μέλεσι χρησάμενον, ὅτε Λακεδαιμόνιοι Μεσσηνίοις ἐπολέμουν, παροτρῦναι Λακεδαιμονίους, καὶ ταύτῃ ἐπικρατεστέρους ποιῆσαι.

66. Τυραννίων ὁ Ἐμισσηνός (1. Ἀμισσηνός), Θεόφραστος πρὶν καλούμενος, μετεκλήθη Τυραννίων, ὡς κατατρέχων τῶν δημοσκόλων. Οὗτος αἰχμάλωτος ὑπὸ Λουκούλλου ληφθεὶς, καὶ πλούσιος ἐν Ῥώμῃ γενόμενος, ἐκτήσατο βιβλίων ὑπὲρ τὰς τρεῖς μυριάδας.

Υ.

67. Ὑπατία, ἡ Θεώνος θυγάτηρ τοῦ Ἀλεξανδρέως φιλοσόφου, καὶ αὕτῃ φιλόσοφος, διεσπάσθη ὑπὸ Ἀλεξανδρέων, καὶ τὸ σῶμα αὐτῆς ἐνυδρισθὲν καθ' ὅλης τῆς πόλεως διεσπάρη. Τοῦτο δὲ πέπονθε διὰ τὴν ὑπερβάλουσαν σοφίαν, καὶ μάλιστα εἰς τὰ περὶ ἀστρονομίας.

Φ.

68. Φαίδων ὁ Ἡλεῖος, ὁ Σωκράτους μαθητὴς, αἰχμάλωτος ὑπὸ Ἰνδῶν ληφθεὶς, εἴτα πραθεὶς πόρνο-βοσκῷ τινι, προέστη ὑπ' αὐτοῦ πρὸς ἐταίρησιν ἐν Ἀθήναις. Ἐντυχὼν δὲ Σωκράτει ἐξηγουμένῳ, ἠράσθη τῶν λόγων αὐτοῦ, καὶ αἰτεῖ λύσασθαι. Ὁ δὲ πείθει Ἀλκιβιάδην πρίασθαι αὐτόν· καὶ ἦν τὸ ἐντεῦθεν φιλόσοφος. Οὗτος ἤρξε τῆς ἀπ' αὐτοῦ κληθείσης Ἡλειᾶκος αἵρέσεως, ἥτις ὕστερον ὑπὸ Μενεδήμου τοῦ Ἐρετριέως Ἐρετριακὴ προσηγορεύθη.

69. Φερεκύδην τὸν Σύριον (ἔστι δὲ μία τῶν Κυκλάδων νήσων ἢ Σύρα) φασὶν οὐ σχεῖν διδάσκαλον, ἀλλ' ἑαυτὸν ἀσκησάμενον τὰ Φοινίκων ἀποκρυφα βιβλία. Οὗτος πρῶτος τὸν περὶ μετεμψυχώσεως λόγον εἰσήνεγκε. Γέγονε δὲ φθειρόβρωτος.

63. *Timolaus* Larissæus, rhetor, congeminavit Iliadem, versum semper versui subjiciens, hoc modo :

*Iram, Diva, mihi Pelidæ suggere Achillis,
 quam Chrysæ ob natam sumpsit (cui injuria facta),
 letalem, quæ mille malis involvit Achivos,
 pugnantes dum bella cient ductore carentes,
 heroumque animas fortes demisit ad Orcum
 Hectoreis manibus, quos hausit missile ferrum.*

64. *Tribonianus* Justiniano imperatori adulans persuasit non moriturum ipsum, sed una cum corpore raptum cælo immigraturum. Erat autem paganus et impius.

65. *Tyrtæum*, elegiacum poetam, carminibus Lacedæmonios, quo tempore cum Messeniis bellum gerebant, animasse, eaque ratione victoriam illis peperisse proditum est.

66. *Tyrannion* Amisenus, prius Theophrastus (ab eloqui divinitate), posterius Tyrannion mutato nomine dictus est, quod condiscipulos exagitaret. Captus fuit a Lucullo, Romæque in magnis divitiis vivens possedit supra tres librorum myriades.

ΗΥ.

67. *Hypatia* Theonis Alexandrini philosophi filia et ipsa philosopha, ab Alexandrinis discerpta est, et cadaver ejus contumeliis affectum per totam urbem frustatim sparsum est : quod illi accidit ex invidia orta ob eximiam peritiam, rerum præsertim astronomicarum.

PH.

68. *Phædon* Eleus, Socratis auditor, ab Indis captus, ac lenoni venundatus, ab eo prostitutus Athenis fuit ad stuprum. Is forte in Socratem incidens publice profitentem, disputationibus illis mire affici cœpit, petiitque obnixè, ut redimeretur. Itaque Alcibiadem flexit Socrates, qui eum mercaretur : quo facto jam inde philosophari cœpit. Auspicatus est Eliacam sectam ab ipso nomen adeptam, quæ postea a Menedemo Eretriensi Eretriaca appellata est.

69. *Pherecydes* Syrius (est autem Syra e Cycladibus insulis una) nullo usus fuisse magistro, suoque marte profecisse dicitur, postquam arcana Phœnicum commentaria nactus fuerat. Hic primus opinionem de animorum transmigratione invexit. Absumptus autem est a pediculis.

§ 63. Suidas : Τιμόλαος, Λαρισσαῖος ἐκ Μακεδονίας, ῥήτωρ, Ἀναξιμένους τοῦ Λαμψακηνοῦ μαθητής. Ὁς καὶ ποιητικῶς ἔχων παρενέβαλε τῇ Ἰλιάδι στίχον πρὸς στίχον, καὶ ἐπέγραψε τὸ σύνταγμα Τρωικόν. Μῆνιν ἄειδε κτλ.

§ 64. Suidas : Τριβωνιανὸς, Μακεδονιανὸς, ἀπὸ δικηγόρων τῶν ὑπάρχων. Οὗτος ὁ Τριβωνιανὸς Ἕλλην ὑπῆρχε καὶ ἄθεος καὶ ἀλλότριος κατὰ πάντα τῆς τῶν Χριστιανῶν πίστεως· κόλαξ δὲ καὶ ἀπατεὼν καὶ πείθων Ἰουστινιανὸν τὸν βασιλέα, ὥς ὅτι οὐκ ἀποθάνειται, ἀλλ' εἰς τοὺς οὐρανοὺς μετὰ σαρκὸς ἀναληφθήσεται. Ἦν δὲ κοιαίστωρ Ἰουστινιανοῦ.

§ 65—69. Eadem Suidas.

70. Φιλήμων ὁ Συρακούσιος ὑπὸ σφοδροῦ γέλωτος ἐτελεύτησεν, ὡς δὴ καὶ Φιλιστίων ὁ Νικαεὺς, εἰς δὲ καὶ ἔστι τοῦτο τὸ ἐπίγραμμα·

Ὁ τὸν πολυστένακτον ἀνθρώπων βίον
γέλωτι μίξας Νικαιεὺς Φιλιστίων.

Οὗτος ἔγραψε τὸν Φιλόγελων.

71. Φιλίσκον τὸν Μιλήσιον ῥήτορα, πρότερον αὐλητὴν ὄντα παραδοξότατον, Ἰσοκράτης ὁ ῥήτωρ αὐλοτρύπην ἐκάλει.

72. Φιλητᾶς ὁ Κῳος ἰσχυθεὶς ἐκ τοῦ ζητεῖν τὸν καλούμενον ψευδόμενον λόγον ἀπέθανε.

73. Φίλων ὁ Ἑβραῖος τοσαύτην πρὸς Πλάτωνα δμοιότητα ἔσχε κατὰ τε φράσιν καὶ διάνοιαν, ὡς εἰς παροιμίαν παρ' Ἑλλήσι τοῦτο χωρῆσαι· ἢ Πλάτων φιλωνίζει ἢ Φίλων πλατωνίζει.

74. Φιλόστρατος ὁ Λήμιος, ὁ τὰς Εἰκόνας γράψας, υἱὸς ἦν τοῦ πρώτου σοφιστοῦ Φιλοστράτου Λημνίου. Οὗτος ὁ δεύτερος ἐσοφίστευσεν ἐν Ἀθήναις, εἶτα ἐν Ῥώμῃ, ἐπὶ Σεβήρου τοῦ βασιλέως.

X.

75. Χοιρίλος Σάμιος, ποιητὴς, ἔγραψε τὴν Ἀθηναίων νίκην κατὰ Ξέρξου, ἐφ' οὗ ποιήματος κατὰ στίχον στατῆρα χρυσοῦν ἔλαβε, καὶ σὺν τοῖς Ὀμήρου ἀναγινώσκεισθαι ἐψήφισθη.

76. Χρύσιππον τὸν φιλόσοφον αἰτιῶνται τινες προνοεῖν λέγοντα ὅπως ποριστέον τῷ σοφῷ. Φασὶ γὰρ, τίνας χάριν ποριστέον αὐτῷ· εἰ μὲν γὰρ τοῦ ζῆν ἕνεκα, ἀδιάφορον τὸ ζῆν· εἰ δὲ ἡδονῆς, καὶ αὐτὴ ἀδιάφορον· εἰ δὲ τῆς ἀρετῆς, αὐτάρκης αὕτη πρὸς εὐδαιμονίαν. Καταγέλαστοι δὲ φασὶ καὶ οἱ τρόποι τοῦ πορισμοῦ, οἷον οἱ ἀπὸ βασιλέως· εἶκειν γὰρ αὐτῷ δεήσει· καὶ οἱ ἀπὸ φιλίας· λήμματος γὰρ ὦνιος ἡ φιλία ἔσται· καὶ οἱ ἀπὸ σοφίας· μισθαρνήσει γὰρ ἡ σοφία. Τοῦτον τὸν Χρύσιππον φασὶν ἤξει ἐπὶ φιλοσοφίαν, τῆς οὐσίας αὐτοῦ τῆς πατρῴας εἰς τὸ βασιλικὸν ἀναληφθείσης. Τέλος.

70. *Philemon* Syracusanus nimio risu exstinctus est, ut et *Philistion* Nicæensis, de quo exstat epigramma :

*Mortalium ærumnosam vitam miscuit
risu Philistion , Nicæa quem dedit.*

Hic scripsit *Cachinnatorem*.

71. *Philiscus* Milesius rhetor, antea clarus artis gloria tibicen, quem *Isocrates* orator tibiæ foratorem nuncupabat.

72. *Philetas* Cous quum in inveniendō sophismate quod *Pseudomenos* vocatur, elaboraret, extenuato corpore obiit.

73. *Philon* Hebræus tantam cum Platone et ingenio et scriptis affinitatem habuit, ut in proverbium abierit apud Græcos : Aut *Plato* philonissat, aut *Philo* platonissat.

74. *Philostratus* Lemnius, qui de *Imaginibus* librum scripsit, filius fuit primi *Philostrati*, sophistæ Lemnii : docuit Athenis; postea Romæ, imperante Severo.

CH.

75. *Chærilus* Samius poeta scripsit Atheniensium victoriam de Xerxe, pro cuius poematis singulis versibus aureum staterem dono accepit, decretumque fuit, ut cum Homericis scriptis simul legeretur.

76. *Chrysippum* philosophum criminantur nonnulli, quod prævidisse animo se dixerit, qua ratione sapienti quæstus sit faciendus. Nam aiunt cuius rei gratia sectandus ei quæstus erit? Nam si quidem ut vivat, vivere indifferens est; quodsi ut fruatur voluptate, et ipsa indifferens est; si autem virtutis causa, sufficit ipsa ad beatam vitam. Sunt autem perridiculi et quæstus hujusmodi: quippe si qui a rege suppeditentur, obsequendum illi erit necessario; si autem ab amicitia proficiantur, venalis et quæstiosa erit amicitia: sin vero a sapientia, mercenaria erit sapientia (D. VIII, 126). Hunc ad philosophiam accessisse perhibent postquam res paterna in fiscum regium absumpta esset. *Finis.*

NONNOSUS.

Nonnosus, Abramæ f., scriptum reliquit de legatione quam ad Saracenos, Auxumitas et Homeritas Justiniani temporibus (c. an. 533) obierat. Natione Syrum fuisse ex patris nomine suspiceris. Pater ille sicuti etiam avus Nonnosi, ipsi quoque ad Arabes legationes susceperant. Nam avus ab Anastasio imp. ad Aretham (*Al Hareth*, Ambri f., Saracenorum Chindenorum (*Kende* arab.) principem v. Pocock. Spec. hist. p. 69) missus est, ut pacis fœdera componeret (Phot. § 1) (*). Pater vero Nonnosi sub Justino imp. ad Almundarum (*Almondar*, Hirensium regem decimum sextum ap. Pocock. p. 69), ac postea ad nepotem Arethæ Caisum, Chindenorum et Maadenorum (**) præfectum, venit legatus. Denique Nonnosus a Justiniano ad eundem Caisum, cui persuaderet ut ad imperatorem se conferret, tum vero ad Auxumatarum regem Elesbaam et ad Homeritas profectus est. Apud Caisum nihil videtur profecisse, quandoquidem Abramæ tandem, denuo ad Caisum misso, contigit ut Saracenum istum ad Justinianum adduceret. Elesbaam cur Nonnosus conveniret disertius non indicavit Photius, qui ex scripto pauca tantum quæ ad itineris pericula et regionum populorumque, quos vidit Nonnosus, descriptionem pertinent, enotavit. Quare ad Malalam et Theophanem chronographos nos convertamus, quorum auctor quin Nonnosi opus noverit et adhibuerit, cum Humphredo Hodyo (Prolegg. ad Malalam p. XLVIII ed. Bonn.) et Gibbono (cap. 41, not. 94) nullus dubito.

Malalas Chron. p. 456, 24 ed. Bonn. (et Theophan. p. 377) : Ὁ δὲ βασιλεὺς Ῥωμαίων ἀκούσας παρὰ τοῦ πατρικίου Ῥουφίνου τὴν παρὰ Κωάδου, βασιλέως Περσῶν, παράδοσιν, ποιήσας θείας κελεύσεις κατέπεμψε πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Αὐξουμιτῶν · ὅστις βασιλεὺς Ἰνδῶν συμβολὴν ποιήσας μετὰ τοῦ βασιλέως τῶν Ἀμεριτῶν (***) Ἰνδῶν, κατὰ κράτος νικήσας παρέ-

(*) Pertinet hæc legatio ad illud tempus quo Badicharimus, Arethæ filius, Palæstinam et Phœniciam incursionibus vexavit (c. an. 498). Vide Theophan. Chron. p. 222 ed. Bonn., coll. Euagr. H. Eccl. III, 36, et Procop. Panegyr. in Anastas. p. 497 ed. Nieb.; Tillemont *Hist. des emp.* VI, p. 556; Le Beau *Hist. du bas emp.* VIII, p. 359. •

(**) Μααδηνοὶ haud dubie iidem sunt, qui apud alios auctores vocantur Μαδιανῖται, Μαδιηνοὶ, Μαδιηναῖοι (*Midianim* hebraice). Cf. Forbiger. *Geogr.* p. 744.

(***) Sic etiam Nonnosus ap. Photium pro vulgari nom. Ὀμηριτῶν. Elesbaas (*Adad* Theophan. p. 346. *Andas* Mal. p. 434) Dimnum (vel Damianum sec. Theoph.), qui Romanorum mercatores Christianos, instigantibus Judæis, oc-

λαβε τὰ βασίλεια αὐτοῦ καὶ τὴν χώραν αὐτοῦ πᾶσαν, καὶ ἐποίησεν ἀντ' αὐτοῦ βασιλέα τῶν Ἀμεριτῶν Ἰνδῶν ἐκ τοῦ ἰδίου γένους Ἀγγάνην διὰ τὸ εἶναι καὶ τὸ τῶν Ἀμεριτῶν Ἰνδῶν βασιλεῖον ὑπ' αὐτόν. Καὶ ἀποπλεύσας ὁ πρεσβευτὴς Ῥωμαίων ἐπὶ Ἀλεξάνδρειαν διὰ τοῦ Νείλου ποταμοῦ καὶ τῆς Ἰνδικῆς θαλάσσης κατέφθασε τὰ Ἰνδικὰ μέρη. Καὶ εἰσελθὼν παρὰ τῷ βασιλεῖ τῶν Ἰνδῶν, μετὰ χαρᾶς πολλῆς ἐξενίσθη ὁ βασιλεὺς Ἰνδῶν, ὅτι διὰ πολλῶν χρόνων ἡξιώθη μετὰ τοῦ βασιλέως Ῥωμαίων κτήσασθαι φιλίαν. Ὡς δὲ ἐξηγήσατο (*) ὁ αὐτὸς πρεσβευτὴς, ὅτε ἐδέξατο αὐτὸν ὁ τῶν Ἰνδῶν βασιλεὺς, ὑφηγήσατο τὸ σχῆμα τῆς βασιλικῆς τῶν Ἰνδῶν καταστάσεως, ὅτι γυμνὸς ὑπῆρχε, καὶ κατὰ τοῦ ζώσματος εἰς τὰς ψύας αὐτοῦ λινόχρυσά ἱμάτια, κατὰ δὲ τῆς γαστρὸς καὶ τῶν ὤμων φορῶν σχιστάς (σχιστὰ Theoph.) διὰ μαργαριτῶν καὶ [ἐν τοῖς βραχίουσιν add. Theoph.] κλαβία ἀνὰ πέντε, καὶ χρυσὰ ψέλια εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ, ἐν δὲ τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ λινόχρυσον φακιόλιον ἐσφενδονισμένον, ἔχον ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν σειρὰς τέσσαρας, καὶ μανιάκιν χρυσοῦν ἐν τῷ τραχήλῳ αὐτοῦ · καὶ ἴστατο ὑπεράνω τεσσάρων ἐλεφάντων ἔχόντων ζυγὸν καὶ τροχοὺς δ'. καὶ ἐπάνω ὡς ὄχημα ὑψηλὸν ἡμφιεσμένον χρυσεῖς πετάλοις, ὥσπερ ἐστὶ τὰ τῶν ἀρχόντων τῶν ἐπαρχιῶν ὄχηματα ἀργύρῳ ἡμφιεσμένα. Καὶ ἴστατο ἐπάνω ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰνδῶν βαστάζων σκουτάριον μικρὸν κεχρυσωμένον καὶ δύο λαγκίδια καὶ αὐτὰ κεχρυσωμένα κατέχων ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ. Καὶ οὕτως ἴστατο πᾶσα ἡ σύγκλητος αὐτοῦ μεθ' ὅπλων, (καὶ αὐλοὶ) ᾄδοντες μέλη μουσικά. Verba καὶ αὐλοὶ non habet Theoph.

Καὶ εἰσενεχθεὶς ὁ πρεσβευτὴς Ῥωμαίων κλίνας τὸ γόνυ προσεκύνησε · καὶ ἐκέλευσεν ὁ βασιλεὺς Ἰνδῶν ἀναστῆναί με (τε? Dindf.) καὶ ἀναχθῆναι πρὸς αὐτόν. Καὶ δεξιόμενος τὴν τοῦ βασιλέως Ῥωμαίων σάκραν κατεφίλησε τὴν σφραγίδα [τὴν ἔχουσιν τὸ σπηθᾶριον τοῦ βασιλέως add. Theoph.]. Δεξιόμενος δὲ καὶ τὰ δῶρα τὰ πεμφθέντα ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἐξεπλάγη. Λύσας δὲ καὶ ἀναγνοὺς δι' ἐρμηνέως τὰ γράμματα, εὖρ-

ciderat, bello aggressus est, victumque regno exiit, et (Christianam religionem amplexus) ab imperatore Rom. episcopum petivit (circa 522). V. Malalas p. 433; Theophan. p. 436, coll. p. 261; Cedren. I, p. 656 (qui tamen veris falsa miscent); Procop. Pers. I, 19. 20. Gibbon. I. I.

(*) Theophan. p. 377 : Ἐξηγεῖτο δὲ ἐπανελθὼν ὁ αὐτὸς Ἰουλιανὸς, ὅτι, ὅτε ἐδέξατο αὐτόν, γυμνὸς ἦν ὁ βασιλεὺς Ἀρέθας. Præterquam quod regem Aretham, legatum Julianum perperam dicit Theophanes, legationem hanc in primum Justinini imperat. annum transfert. Verum regis nomen Ἐλεσθαῶς Theoph. habet p. 261. Apud Malalam orationem turbatam in ordinem redigere possis, ejectis verbis ὑφηγήσατο... ὅτι.

περιέχοντα ὥστε δπλίσασθαι αὐτὸν κατὰ Κωάδου, βασιλέως Περσῶν, καὶ τὴν πλησιάζουσαν αὐτῷ χώραν ἀπολέσαι καὶ τοῦ λοιποῦ μηκέτι συνάλλαγμα ποιῆσαι μετ' αὐτοῦ, ἀλλὰ δι' ἧς ὑπέταξε χώρας τῶν Ἀμεριτῶν Ἰνδῶν διὰ τοῦ Νεῖλου ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὴν πραγματείαν ποιεῖσθαι. Καὶ εὐθέως ὁ βασιλεὺς Ἰνδῶν Ἐλεσβάας (Ἐλεσβαῶς Phot. et Theophan. p. 261, 1) ἐπ' ὅψει τοῦ πρεσβευτοῦ Ῥωμαίων ἐκίνησε πόλεμον κατὰ Περσῶν, προπέμψας δὲ τοὺς ὑπ' αὐτὸν Ἰνδοὺς Σαρακηνούς, ἐπῆλθε τῇ Περσικῇ χώρᾳ ὑπὲρ Ῥωμαίων, δηλώσας τῷ βασιλεῖ Περσῶν τοῦ δέξασθαι τὸν βασιλέα Ἰνδῶν πολεμοῦντα αὐτῷ καὶ ἐκπορθῆσαι πᾶσαν τὴν ὑπ' αὐτοῦ βασιλευμένην γῆν. Καὶ πάντων οὕτως προβάντων, ὁ βασιλεὺς Ἰνδῶν κρατήσας τὴν κεφαλὴν τοῦ πρεσβευτοῦ Ῥωμαίων, δεδωκὼς εἰρήνης φίλημα, ἀπέλυσεν ἐν πολλῇ θεραπείᾳ. Κατέπεμψε γάρ καὶ σάκρας διὰ Ἰνδοῦ πρεσβευτοῦ καὶ δῶρα τῷ βασιλεῖ Ῥωμαίων.

PHOTIUS BIBL. COD. 3 :

Ἀνεγνώσθη Νοννόσου ἱστορία · ἐν ᾗ διαλαμβάνεται πρεσβεῖα αὐτοῦ πρὸς τε Αἰθίοπας καὶ Ἀμερίτας καὶ Σαρακηνούς τὰ ἰσχυρότερα τῶν τότε ἔθνων, ἔτι δὲ καὶ πρὸς ἄλλα ἀνατολικά ἔθνη. Ἰουστινιανὸς δὲ τὸ τνηκαῦτα τὴν Ῥωμαϊκὴν περιεῖπε πολιτείαν · φύλαρχος δὲ τῶν Σαρακηνῶν ἐχρημάτιζε Κάϊσος, ἀπόγονος Ἀρέθα, καὶ αὐτοῦ φυλάρχου γεγεννημένου, πρὸς δὲ ὁ Νοννόσου πάππος ἐπρεσβεύσατο, παρὰ Ἀναστασίου τότε βασιλεύοντος ἀποσταλεῖς, καὶ τὰ πρὸς εἰρήνην ἐσπέισατο. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ὁ πατὴρ Νοννόσου (Ἀβράμης δ' ἦν αὐτῷ ὄνομα) πρὸς Ἀλαμούνδαρον φύλαρχον Σαρακηνῶν ἐπρεσβεύσατο, καὶ δύο στρατηγούς Ῥωμαίων, Τιμό-στρατον καὶ Ἰωάννην, νόμῳ πολέμου συλληφθέντας,

ἀνεσώσατο, Ἰουστίνῳ δὲ τῷ βασιλεῖ τὴν τῶν στρατηγῶν διηκονεῖτο ἀνάρρυσιν. Ὁ μέντοι Κάϊσος, πρὸς δὲ ἐστέλλετο Νόννος, δὴ γενῶν ἡγεῖτο τῶν παρὰ τοῖς Σαρακηνοῖς ἐπισημοτάτων, Χινδηνῶν καὶ Μααδηνῶν. Πρὸς τοῦτον δὲ τὸν Κάϊσον καὶ ὁ Νοννόσου πατὴρ, πρὶν ἢ Νόννον πρεσβεῦειν αἰρεθῆναι, Ἰουστινιανοῦ πέμποντος, ἀπέσταλτο, καὶ εἰρηνικὰς ἔθετο σπονδὰς · ὥστε καὶ τὸν υἱὸν Κάϊσου (Μαυίας δὲ ἐκαλεῖτο) ὁμηρεῖν, καὶ πρὸς Ἰουστινιανὸν ἐς Βυζάντιον ἀποκομίσαι, μεθ' ὃν χρόνον ἐπρεσβεύσατο Νόννος ἐπὶ δυσὶ τούτοις, Κάϊσον, εἰ δυνατόν, πρὸς βασιλέα ἀγαγεῖν, καὶ πρὸς τὸν τῶν Αὐζουμιτῶν ἀφικέσθαι βασιλέα. Ἐλεσβαῶς δὲ τότε ἐκράτει τοῦ ἔθνους · καὶ πρὸς τούτοις καὶ εἰς τοὺς Ἀμερίτας παραγενέσθαι. Ἡ δὲ Αὐζουμὶς πόλις ἐστὶ μεγίστη καὶ οἷον μητρόπολις τῆς ὅλης Αἰθιοπίας · κεῖται δὲ μεσημβρινωτέρα καὶ ἀνατολικωτέρα τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς. Ὁ δὲ Νόννος πολλὰς μὲν ἐπιβουλὰς ἔθνων ὑποστάς, πολλὰς δὲ θηρίων χαλεπότητας παρὰ τὴν ὁδὸν, καὶ πολλὰς δυσχωρίαις καὶ ἀπορίαις πολλὰς περιπεσὼν, ὁμῶς καὶ τὰ δόξαντα ἐξετέλεσε καὶ σῶος τῇ πατρίδι ἀποδίδοται.

Ὅτι Κάϊσος, Ἀβράμου πάλιν πρὸς αὐτὸν πρεσβεύσαντος, πρὸς τὸ Βυζάντιον παραγίνεται, καὶ τὴν ἰδίαν φυλαρχίαν Ἀμβρῳ καὶ Ἰεζίδῳ τοῖς ἀδελφοῖς διανειμάμενος, αὐτὸς τὴν Παλαιστινίων ἡγεμονίαν παρὰ βασιλέως ἐδέξατο, πλῆθος πολὺ τῶν ὑποτεταγμένων αὐτῷ σὺν αὐτῷ ἐπαγόμενος.

Ὅτι τὰ σανδάλια, φησὶ, νυνὶ λεγόμενα ἀρβύλας ἔλεγον οἱ παλαιοὶ, καὶ τὸ φακίολιον φασώλιν.

Ὅτι τῶν Σαρακηνῶν οἱ πλεῖστοι, οἳ τε ἐν τῷ Φοινικῶνι καὶ οἱ τοῦ Φοινικῶνος καὶ τῶν ὀνομαζομένων Ταυρηγῶν ὄρων ἐπέκεινα, ἱερὸν τι χωρίον νομίζουσιν ὅτι δὴ θεῶν ἀνειμένον, καὶ ἐνταῦθα συλλέγονται κατ' ἐνιαυτὸν ἕκαστον δῖς ὧν τὴν μὲν τῶν πανηγύρεων αὐτῶν μὴν ὅλος μετρεῖ παρατείνων, σχεδὸν πού τοῦ

Lecta est Nonnosi historia, qua legationem suam complectitur ad Æthiopas et Homeritas atque Saracenos susceptam, populos tum potentissimos, et ad alias item Orientis gentes. Justinianus Romanum tum imperium tenebat. Præfectus vero Saracenorum Caisus erat, Arethæ (*Al-Hareth*) nepos : qui et ipse præfectus fuerat, ad quem Nonnosi avus ab Anastasio imperatore legatus fuerat et pacis fœdera sanxerat. Quin et Nonnosi pater, cui Abramæ nomen, ad Alamundarum, præfectum Saracenorum, orator aliquando profectus, duces Romanorum duces, Timostratum et Joannem, belli jure captos, una liberavit, Justino imperatori in ducibus his liberandis subserviens. Porro Caisus, ad quem Nonnosus missus, duabus præerat gentibus apud Saracenos clarissimis, Chindenis (*Kende arab.*) et Maadenis. Ad quem ipsum Caisum Nonnosi quoque pater, antequam hæc Nonnoso legatio mandaretur, a Justiniano missus est, pacisque fœdera ita instituit, ut Caisi filium, Maviam nomine, obsidem acceperit, et Byzantium ad Justinianum adduxerit. Post quem duplici Nonnosus nomine legatus missus est : ut Caisum, si posset, ad imperatorem adduceret, et ad Auxumitarum regem, cui

genti Elesbaas tunc præerat, itemque ad Homeritas proficisceretur. Auxumis permagna est civitas, et quasi Æthiopiæ totius metropolis, magis ad meridiem et orientem vergens quam Romanum imperium. Nonnosus vero, multis gentium superatis insidiis ferarumque periculis præter viæ incommoda multaque discrimina, in quæ sæpenumero incidit, tamen quæ voluit perfecit, et salvus est patriæ redditus.

Caisum refert, misso iterum Abramo ad illum legato, Byzantium profectum esse, suamque præfecturam Ambro et Iezido fratribus divisisse ; ipsum vero Palæstinæ præfecturam ab imperatore administrandam suscepisse, infinitamque hominum subditorum secum multitudinem duxisse.

Quæ nunc σανδάλια dicta, ἀρβύλας appellasse veteres ait ; et φακίολιον φασώλιν.

Saracenorum, ait, plerique, tam qui in Phœnicone, quam qui ultra Phœniconem et Taurenos, quos vocant, montes degunt, locum quendam pro sacro habent, alicui deorum consecratum, quo bis quotannis conveniunt. Horum conventuum ipsorum alter mensem durat integrum, ad medium fere ver, quando Tauri signum sol in

ἔαρος κατὰ τὸ μέσον τελουμένην, ὅτε τὸν ταῦρον ὁ ἥλιος ἐπιπορεύεται· ἡ δὲ ἑτέρα πανηγύρις δυσὶ μῆσι παρατείνεται. Μετὰ θερινὰς τροπὰς ἄγουσι ταύτην. Ἐν ταύταις, φησὶ, ταῖς πανηγύρεσιν πᾶσαν ἄγουσιν εἰρήνην, οὐ πρὸς ἀλλήλους μόνον, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἅπαντας τοὺς ἐνδημοῦντας ἀνθρώπους· φασὶ δὲ ὅτι καὶ τὰ θηρία πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, οὐ μόνον δὲ ἀλλὰ καὶ αὐτὰ πρὸς ἀλλήλα. Λέγεται δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ παράδοξα καὶ μύθων οὐδὲν διαλλάττοντα.

Ὅτι διεστηκέναι φησὶ τὴν Ἀδουλίαν τῆς Αὐξούμεως πεντεκαίδεκα ἡμερῶν ὁδόν, ἀπιοῦσι δὲ εἰς τὴν Αὐξουμιν Νοννόσω τε καὶ τοῖς μετ' αὐτοῦ μέγιστον ἐφάνη θέαμα περὶ χωρίον Αὐτὴν προσονομαζόμενον· κεῖται δὲ ἡ Αὐτὴ ἐν μέσῳ τῆς τε τῶν Αὐξουμιτῶν καὶ τῆς τῶν Ἀδουλιτῶν πόλεως· ἐλεφάντων πλῆθος οὐκ ὀλίγον, ἀλλὰ σχεδὸν ὡς χιλιάδων πέντε· ἐνέμοντο δὲ οὗτοι οἱ ἐλέφαντες ἐν πεδίῳ μεγάλῳ, καὶ πελάζειν αὐτοῖς οὐδενὶ τῶν ἐγγχωρίων ἦν εὐκολον οὐδὲ εἴργειν τῆς νομῆς. Τούτῳ μὲν οὖν μεταξὺ τὸ θέαμα αὐτοῖς προσεγεγόνει.

Χρὴ δὲ καὶ τὰ περὶ τῆς κράσεως τῶν ἀέρων εἰπεῖν, οἷα ἀπὸ τῆς Αὐτῆς ἐπὶ τὴν Αὐξουμιν διαδέχεται· ἐναντίως γὰρ περὶ τε θέρος καὶ χειμῶνα διάκειται. Τοῦ γὰρ ἡλίου τὸν καρκίνον τε καὶ λέοντα καὶ παρθένον διερχομένου, μέχρι μὲν τῆς Αὐτῆς, ὥσπερ καὶ παρ' ἡμῖν, θέρος τε καὶ ξηρότης διακρατεῖ τὸν ἀέρα· ἀπὸ δὲ τῆς Αὐτῆς ἐπὶ τὴν Αὐξουμιν καὶ τὴν ἄλλην Αἰθιοπίαν χειμῶν ἐπικείται σφοδρός· οὐ δι' ὅλης ἡμέρας, ἀλλὰ γὰρ ἀπὸ μεσημβρίας ἀρχόμενος ἐκάστοτε, συνεφεῖ τε τὸν

ἀέρα ποιῶν, καὶ ὄμβροισι βραγδαίοις τὴν χώραν ἐπικλύζων. Τηνικαῦτα δὲ ἄρα καὶ ὁ Νεῖλος πολλὰς ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον ἐρχόμενος πελαγίζει τε καὶ κατάρδει τὴν γῆν. Ὅτε δὲ ὁ ἥλιος τὸν αἰγόκερὸν τε καὶ ὑδροχόον καὶ ἰχθύας ἐπιπορεύεται, ἀνάπαλιν ὁ ἀήρ τοῖς μὲν Ἀδουλίταις μέχρι τῆς Αὐτῆς ὄμβροισι ἐπικλύζει τὴν χώραν, τοῖς δὲ ἀπὸ τῆς Αὐτῆς μέχρι Αὐξούμεως καὶ τῆς ἄλλης Αἰθιοπίας θέρος τε, καὶ τὰ ὠραῖα τηνικαῦτα τούτοις ἡ γῆ παραδίδωσιν.

Ὅτι ἀπὸ τῆς Φαρσάν πλέοντι τῷ Νοννόσῳ ἐπὶ τὴν ἐσχάτην τῶν νήσων κατηντηκότι τοιόνδε τι συνέβη, θαῦμα καὶ ἀκοῦσαι. Ἐνέτυχε γάρ τισι μορφὴν μὲν καὶ ἰδέαν ἔχουσιν ἀνθρωπίνην, βραχυτάτοις δὲ τὸ μέγεθος καὶ μέλασι τὴν χροάν, ὑπὸ δὲ τριχῶν δεδασυσμένοις διὰ παντὸς τοῦ σώματος· εἶποντο δὲ τοῖς ἀνδράσι καὶ γυναῖκες παραπλήσιαι, καὶ παιδάρια ἔτι βραχύτερα τῶν παρ' αὐτοῖς ἀνδρῶν· γυμνοὶ δὲ ἦσαν ἅπαντες, πλὴν δέρματί τινι μικρῷ τὴν αἰδῶ περιεκάλυπτον οἱ προβεβηκότες ὁμοίως ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες. Ἄγριον δὲ οὐδὲν ἐπεδείκνυντο οὐδὲ ἀνήμερον, ἀλλὰ καὶ φωνὴν εἶχον μὲν ἀνθρωπίνην, ἄγνωστον δὲ παντάπασιν τὴν διάλεκτον τοῖς τε περιοίκοις ἅπασιν καὶ πολλῷ πλέον τοῖς περὶ τὸν Νόννοσον. Διέζων δὲ ἐκ θαλαττίων ὀστρέων καὶ ἰχθύων τῶν ἀπὸ τῆς θαλάττης εἰς τὴν νῆσον ἀπορριπτομένων· θάρσος δὲ εἶχον οὐδὲν, ἀλλὰ καὶ δρῶντες τοὺς καθ' ἡμᾶς ἀνθρώπους ὑπέπτησσαν, ὥσπερ ἡμεῖς τὰ μεῖζω τῶν θηρίων.

Zodiaco tenet : alter vero in duos alteros menses extenditur, agiturque post æstivum solstitium. In his, ait, conventibus summa viget tranquillitas, non solum inter ipsos, sed et cum omnibus advenis. Quin etiam feras cum hominibus, non tantum inter se, pacate tunc degere fabulantur. Narrat et alia multa inopinata et fabulis non absimilia.

Adulin scribit ab Auxumi quindecim itinere dierum distare. Proficiscenti vero Auxumin Nonnoso cum suis maximum hoc objectum spectaculum ad regionem Auen dictam, quæ media est inter Auxumin et Adulin urbes : elephantorum nimirum vis non modica, imo millia ferme quinque. Pascebant hi elephantum maximo in campo, propiusque accedere nemini incolarum facile erat, neque pastu prohibere. Hoc illis interim spectaculum occurrit.

De cæli quoque constitutione dicere oportet, quæ est ab Aue ad Auxumin : contra enim æstas illic et hiems accidit. Nam sole Cancrum, Leonem et Virginem obeunte, ad Auen usque, uti et nobis, æstas est summaque cæli siccitas : at ab Aue Auxumin versus et reliquam Æthiopiam hiems est vehemens, non integro quidem illa die, sed quæ a meridie incipiens ubique coactis nubibus aerem obducit et

horrendis imbribus oram illam inundet. Quo etiam tempore Nilus late Ægyptum pervadens, maris in modum terram irrigat. Quum autem sol Capricornum, Aquarium et Pisces perambulat, aer vice versa Adulitis Auen usque imbribus regionem inundat, iis vero qui ab Aue Auxumin ceteramque Æthiopiam versus jacent, æstas est, et maturos jam fructus terra præbet.

Naviganti a Pharsa Nonnoso et ad extremam usque insularum delato, tale quid occurrit vel ipso auditu admirandum. Incidit enim in quosdam forma quidem et figura humana, sed brevissimos, et cutem nigros, totumque pilosos corpus. Sequebantur viros æquales feminæ, et pueri adhuc breviores. Nudi omnes agunt, pelle tantum brevi adultiores verenda tecti, viri pariter et feminæ, agreste nihil neque effierum quid præ se ferentes. Quin et vox illis humana, sed omnibus, etiam accolis, prorsus ignota lingua, multoque amplius Nonnosi sociis. Vivunt marinis ostreis et piscibus e mari ad insulam projectis. Audaces minime sunt, ut nostris conspectis hominibus, quemadmodum nos visa ingenti fera, metu perculsi fuerint.

PETRUS PATRICIUS.

De vita scriptisque Petri Patricii ita habet NIEBÜHRUS in Corp. Script. Hist. Byz. tom. I, p. XXI : « Petrus, cui a dignitatibus magistri et Patricii cognomina hæserunt, Thessalonicae natus, a Procopio (Goth. I, 3) Illyrius dicitur : non quod natione ad Illyricam gentem pertineret (nam quis illo ævo veteres Illyrios ab aliis gentibus, qui istas regiones incolebant, distinxisset?), sed quia diocesis Macedonia sub dispositione Præfecti Prætorio per Illyricum erat. Hic causis agendis Constantinopoli occupatus, quum propter singularem eloquentiam persuasionisque vim celebraretur (v. Testim. 2. 4), a Justiniano imp. a. 534 legatus ad Amalasuntham destinatus, quia interim Theodahadus regnum arripuerat, Aulonæ substitit, et anno demum sequente cum imperatoris mandatis Ravennam pervenit : tunc vero, ignavia et timore hominis callide usus, Theodahado persuasit ut se Augusti fidei permetteret, Italiaque universa concederet (Procop. Goth. I, 6). Quæ quum ipse Constantinopolim renuntiasset, iterum cum Athanasio Ravennam missus est, ut illis agentibus quæ rex Gothus promiserat ad exitum perducerentur : verum is, Mundo interim cum exercitu in Dalmatis cæso, spretis quæ convenissent, violataque legationum sanctitate, illos in custodiam dedit (ibid. I, 7), neque prius redeundi facultas concessa est quam a Vitige fere post tres annos, circa finem anni 538. Sed hoc incommodum Petro insigni honore repensatum est, collata dignitate magistri officiorum (*). Postea, anno fere 550, jam ad patriciatum evectus (**), legatus in Orientem missus est ad inducias cum Chosroe componendas (Procop. IV, 12), unde tamen re infecta rediit : mox, a. 552 (***), delectus est ut cum Vigilio Papa, qui

(*) « De magisterio officiorum legendi sunt Joannes Lydus De magistr. II. 10. 25 26; III, 40, et Valesius ad Amm. Marc. XXVI, 5. Ex diversissimorum negotiorum procuratore pro nostra opinione ridicule coagmentata conflatum, complectebatur, ut nostro sermone potius quam Pannonica latinitate utar : *das Ministerium der auswärtigen Angelegenheiten, die Aemter des Hofmarschalls, Ceremonienmeisters und Generalpostmeisters, und die Direction der Gewehrfabriken.* »

(**) « Patricius a Constantini M. ætate eum locum in aula obtinebat ut Britannorum lingua apposite *a privy Counsellor* diceretur. Hic dignitatis gradus conjungebatur cum eo officio in quo aliquis alias constitutus erat : ac Petrum quidem nostrum usque ad mortem in magisterio mansisse constat. »

(***) « De anno quo nuntii imperatoris cum Vigilio egerunt, cl. Gieselerus a me consultus respondit se plane Man-

Chalcedone detinebatur, de negotio trium capitulorum ageret. Vigilius ubi, quæ tunc acta sunt, narrat, Petrum exconsulem, patricium et magistrum vocat : mox magnificum virum et referendarium : qui tunc exconsul dicebatur, erat quem imperator consulatus codicillis ornaverant; eum postea in Byzantino imperio, rei dignitate paulatim imminuta, consulem et hypatum dixerunt. Decem deinde annis interjectis, a. 562, pacis negotium cum Persis iterum, ac feliciore quidem exitu, suscepit, ignominiosa quidem, sed pro exhaustis imperii viribus necessaria, pace in quinquaginta annos composita (Menandri fr. 11). Ubi quum a legato Persico super Suania, quam Petrus repetebat, fallaci spe proposita, ad regem Chosroem rejectus esset, anno proximo hunc adiit : verum frustra. Ex qua legatione Byzantium reversus, haud multo post obiit (Men. fr. 13), 28 fere annis post primam legationem Italicam; relicto filio Theodoro qui jam a. 565 dignitatem patris obtinebat; mox comes largitionum factus, atque a. 576 ad Persas missus est (Men. fr. 46). Christianum fuisse Petrum dubio caret : quippe qui in legatione Persica ut natalem Christi Domini Epiphaniamque celebraret, substitit (Men. fr.), atque cum Vigilio Papa de rebus quæ ad dogmata pertinent egerit.

« Hic Petrus inter coævus incredibili quadam floruit laude et gloria : cujus rei testimonia infra posui. Præter eloquentiam atque unicam in persuadendo vim, summam in rebus tractandis solertiam, diligentiam indefessam, legum cognitionem accuratissimam, eruditionem omnigenam, ei tribuunt; tum vero amœnum ingenium, mitemque animum : in quo cum unico cujus verba ad nos pervenerunt obtrectatore (*) ita consentit Petri cliens Joannes Lydus, ut hoc certe constet, benevolum fuisse, liberumque ab omni arrogantia. Etiam post mortem a Corippo boni cognomine insignitur (Testim. 13), ut olim Rex Ancus. Quæ tamen virtutes non obstant quominus vere Procopius ei exprobrare potuerit furacissimum fuisse, atque inexplibili divitiarum cupiditate incensum (Procop. I. I.) : avaritia enim apud Orientis po-

sio assentiri qui illud a. 552 contigisse statuat, corrigendumque in subscriptione epistolæ encyclicæ censeat : P. C. Basilii XI. »

(*) Procopius Anecd. 24, p. 70 : Πρῶτος ἦν καὶ ὡς ἡμισυ ὑπερίκειν εἰδώς. V. Testim. 3.

pulos, ad servitutem prolapsos, persæpe etiam virorum minime malorum animos invadit : quorum bonitas eo tantum elucet, quod neque crudeliter agunt numorum causa, neque jus violant : quales sunt fere si qui inter Turcas viri boni dicuntur. In quo genere illustre exemplum erat memoria mea Mohammedes senex, Algeriæ satrapa. Nihil hoc viro mitius, ejusque fide data nihil sanctius : at idem non solum, nisi pacem ab eo redemisses, piraticam exercebat; violataque, sine sua culpa, pace, gavisum esse credo; verum etiam quotidie per vesperam aureis numerandis se delectabat. Prædivitem certe fuisse Petrum inde colligimus, quod insula Aconitis, in qua cotis fodinæ exercebantur, integra pro fundo ad eum pertinebat (V. testim. 12). Eadem servitutis miseria viros quamvis bonos immanissima principis jussa pro numinis oraculis exsequi cogit, quasi nihil arbitrio suo relictum sit : itaque asseverare non auderem calumniam esse Procopii narrantis Theodahabum a Petro ad Amalasunthæ necem incitatum esse (Procop. Anecd. 16, p. 47) : nisi causa quam affert cur Theodora exitium infelicis reginæ machinata esset tam parum credibilis foret, ut hoc quoque crimen maledictis vesanæ impudentiæ accenseri posse confidam.

« Petro Patricio Suidas ἱστορίας tribuit : unde petitæ eclogæ in utroque titulo de legationibus exstant; quarum prima ad imperium Tiberii, ultima ad res a Juliano adhuc Cæsare sub auspiciis Constantii in Gallia gestas pertinet. Quodsi ulterius progressus esset, is qui eclogas confecit non magis in Petro quam in ceteris ultimam operis partem neglexisset : itaque eum finem fecisse ubi Eunapius res plene narrare incipiebat non dubito. Verum in quo tempore historiæ suæ initium constituerit, ea quæstio non æque certe expediri potest : regum tamen liberique populi Romani tempora tractasse non crediderim; quum propter eclogarum ex universo hoc tempore defectum, tum quia non video quid hominem Byzantinum impellere potuerit ad scribenda quæ, ut quisque prolixius aut brevius narrata quæreretur, vulgo inveniebantur. Non tamen a Tiberio incepisse, — id quod per se omni careret probilitate, — sed jam de Augusto triumviratusque tempore egisse, probant fragmenta quæ in libello Seguieriano De syntaxi inveni (fr. 1). Ex his alterum apud Dionem Cassium iisdem prope verbis legitur, quod de fr. 5 observavit Valesius [adde fr. 2 et 7] : unde conjectura certa oritur Petrum nihil aliud quam Dionis breviarium confecisse quatenus hujus historia pateret. Jam vero quum continuator Dionis, cujus eclogas ill. Maius in titulo de sententiis invenit,

quantum spatia metiri licet, non multum infra Constantinum M. descenderit, non temeraria hariolatione mihi persuasi eum non diversum a Petro esse : ad quam firmandam nonnihil accederet, si exploratum esset imperatorum nomina quibus ista apud Maium pro lemmatis distinguuntur in codice sic posita esse : nam eadem ratione grammaticus ille qui de syntaxi scripsit, Petri opus in partes distinctum invenit : certe non librorum numeris; quos, ut semper alias, possuisset.

« Præterea idem Suidas Petro opus Περὶ πολιτικῆς κατὰστάσεως adscribit : quod ill. Maius illos anonymi scriptoris de re publica dialogos esse conjicit quorum Photius cod. 37 meminit, ipse autem e palimpsesto Vaticano ampla edidit fragmenta Περὶ πολιτικῆς ἐπιστήμης inscripta. Equidem inscriptionis diversitatem omittam, neque negabo Petro placere potuisse ut libros sine nomine ederet : attamen vix credibile videtur rem Suidæ compertam docto curiosoque Photio non innotuisse; aut contra, Suidam silentio transiisse illud opus quo Petrus Lydo (v. testim. 1) teste de magisterio officiorum exposuit : quum id tamen in hominum manibus versaretur decimo sæculo. Et enim manifesto hujus partes sunt quæcumque e Petro magistro exstant inserta cæremoniali Constantini Porphyrogeniti : habent autem eum auctorem non solum capita primi libri 84 et 85, quibus ejus nomen præfixum diserte legitur, verum etiam decem quæ continuo sequuntur, usque ad 95, ubi sæpe, v. gr. 86. 87. 95, de Justiniano tanquam imperante quum ista scriberentur, sermo est. Petita autem esse hæc omnia e libro de officio magistri satis inde colligitur quod auctor præcipue id agit, ut doceat quæ partes magistri sint in rebus quas tractat; magistrorumque nomina ponit, qui in ea dignitate fuerint quo tempore Leones, avus et nepos, Anastasiusque et Justinus imperium susceperunt.

« Utrum hoc in volumine an alibi Petrus exposuerit quæ cum Chosroe de pace componenda locutus esset (V. Menand. fr. 12), pro incomparto relinquo. Sermonis rusticitatem in eo reprehendit Menander, quam se verbis Atticis [non] mutasse ait quum colloquia ista referret : justamque esse reprehensionem ei facile credimus : nam in capitulis quæ in cæremoniali exstant græcitas ad barbariem vulgaremque sermonem manifesto inclinata, imo jam in hunc conversa, conspicitur; neque eclogæ ex historia ab ista labe immunes sunt. At, quæ e libris Περὶ πολιτικῆς ἐπιστήμης in luminis oras reduxit Maius, summa elegantia, et pæne intemerato Attico sermone scripta sunt. Quum autem Petrus sui

ævi hominibus, qui ea fere lingua utebantur quæ nunc apud Græcos obtinet, loqueretur, non verteribus Atticis, sermo ejus, pro grammaticorum sententia vitiosus, non impediēbat quo minus, si vis persuadendi ei inesset, hominum mentes oratione flecteret.

TESTIMONIA

JOHANNES LYDUS De mag. II. 25. 26. : Τοῖς δὲ ἡμειρομένοις τοὺς ἐφεξῆς μὴ ἀγνοῆσαι μαγίστρους ἄχρις ἡμῶν, ἀρχέσει πρὸς διδασκαλίαν Πέτρος ὁ πάντα μεγαλόφρων, καὶ τῆς καθόλου ἱστορίας ἀσφαλῆς διδάσκαλος, δι' ὧν αὐτὸς ἐπὶ τοῦ λεγομένου μαγιστηρίου ἀνεγράψατο. Προῆλθεν οὖν ἡ δύναμις ἐπὶ πλεόν τῆς ἀρχῆς· οὐ μόνον γὰρ τὰς τῶν ἐθνῶν πρεσβείας ὑφ' ἐαυτῷ τελοῦσας ὁ μάγιστρος ἔχειν πιστεύεται, τὸν τε δημόσιον ὁρόμον, καὶ πλῆθος ἐμβριθῆς τῶν πάλοι μὲν φρουμενταρίων νῦν δὲ μαγιστριανῶν, τὴν τε τῶν ὀπλῶν κατασκευὴν καὶ ἐξουσίαν, ἀλλ' ἔτι καὶ τὴν τῶν πολιτικῶν πραγμάτων· καὶ διαφερόντως Πέτρος οὗτος, ὁ πολὺς, ὁ μηδενὶ ταῖς ἀρεταῖς κατὰ μηδὲν δεύτερος. Διασώζει μὲν γὰρ καὶ φρουρεῖ τὴν αὐλήν, καὶ τὴν Ῥωμαϊκὴν οὐκ ἀποπτύει μεγαλειότητα, ἣν ἐγγὺς ἀπολομένην ἀβελτερίᾳ τῶν πρὸ αὐτοῦ, οἷα σοφὸς καὶ διὰ παντὸς τοῖς βιβλίοις προσανέχων, ἀποκαθίστησι. Τοὺς δὲ νόμους εἰδὼς, εἴπερ τις ἄλλος, οἷς ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων ἀνετράφη (I. ἐνετρ. N.) συνηγορῶν τοῖς δεομένοις, ἀρχῶν τε μέγιστος, καὶ ἀξίαν ὄφρυν τῆς ἐξουσίας ἀνατείνων ἐδειχθή, καὶ δικαστὴς ὁξὺς, καὶ τὸ δίκαιον κρίνειν εἰλικρινῶς ἐπιστάμενος, κατὰ μηδὲν αὐτὸν ὑπταζούσης τῆς τύχης. Πρῶτος μὲν γὰρ ἐστὶ καὶ μειλίχιος, ἀλλ' οὐκ εὐχερῆς, οὐδὲ πρὸς τὰς αἰτήσεις ἔξω τοῦ νόμου καμπτόμενος· ἀσφαλῆς δὲ ὁμοῦ, καὶ προβλέπων τὰς ὁρμὰς τῶν προσιόντων· μηδένα καιρὸν ταῖς ῥαθυμίαις παραχωρῶν· τὴν μὲν νύκτα τοῖς βιβλίοις, τὴν δὲ ἡμέραν τοῖς πράγμασιν ἐγκείμενος, μηδὲ αὐτὴν τὴν μέχρι τῆς αὐλῆς ἐκ τῆς οἰκίας ἐν ὁμιλίαις διασυρίζων ἀπλῶς, ζητήμασι δὲ λογικοῖς καὶ ἀφηγήσεσι πραγμάτων ἀρχαιοτέρων μετὰ τῶν περὶ ταῦτα σχολαζόντων εἰλούμενος. Καὶ καιρὸς οὐδεὶς αὐτῷ διδασμάτων ἐστὶν ἀμέριμνος· ὥς τοὺς τῶν λόγων ἐξηγητὰς δεδιέναι τὴν πρὸς αὐτὸν ἐντυχίαν· πράγμασι γὰρ αὐτοὺς καὶ στροφαῖς περιβάλλει, μετρίως ὑπελέγχων, ὥς λέγοντο μόνον, οὐκ εἰσὶ δὲ τοιοῦτοι ὁποῖους αὐτοὺς ἡ φήμη διαθρυλλεῖ. Ἐμοὶ δὲ μάλιστα σκοτοδινίας οὐ μικρὰς ἀνακινεῖ ἡ πρὸς αὐτὸν συνήθεια· χαίρω γὰρ αὐτῷ ὅτι καλὸς ἄμα καὶ ἐλεύθερος, καὶ τύφου καὶ κορύζης ἐκτὸς, ἀστεϊὸς τε καὶ κοινός· ἀλλ' ἐπισείει μοι, ὥς εἴρηται, φροντίδας οὐ μικρὰς, μηδὲν ὧν ἐπίστασθαι δοκῶ προτείνων εἰς ζήτησιν, τὰ δὲ παντελῶς ἡγνοημένα παρεισάγων· ὥστε με τὰς πασῶν ἰσχυροτάτας εὐχὰς μελετᾶν, μηδεμίαν αὐτὸν ἄβατον ἔμοι, ὥσπερ εἶωθεν, ἐπιροιζῆσαι θεωρίαν.

2. PROCOPIUS Goth. I, 3 : Ὁ βασιλεὺς Πέτρον, Ἰλλυριὸν τὸ γένος, ἐκ Θεσσαλονίκης ὁρμώμενον, ἐς τὴν

Ἰταλίαν εὐθὺς ἔστελλεν, ἓνα μὲν ὄντα τῶν ἐν Βυζαντίῳ ῥητόρων, ἄλλως δὲ ξυνετόν τε καὶ πρῶτον καὶ ἐς τὸ πείθειν ἱκανὸν πεφυκότα.

3. Idem Anecd. 24 : Πέτρος τὸν ἅπαντα χρόνον ἡνίκα τὴν τοῦ μαγίστρου καλουμένην εἶχεν ἀρχὴν, αἰ καθημέραν αὐτοὺς (τοὺς σχολαρίους) κλοπαῖς ἀμυθήτοις ἀπέκναιε. Πρῶτος μὲν γὰρ ἦν, καὶ ὥς ἥκιστα ὑβρίζειν εἰδὼς, κλεπτίστατος δὲ ἀνθρώπων ἀπάντων, καὶ ῥόπου αἰσχροῦ ἀτεχνῶς ἔμπλεως.

4. Suidas : Πέτρος ὁ ῥήτωρ, ὁ καὶ Μάγιστρος, ἱστορικὸς, πρεσβευτὴς ὡς Χοσρόην σταλείς. « Μάλα ἐμβριθῆς τε ἦν καὶ ἀνάλωτος ἐν τῷ ῥητορεύειν, τῷ καταμαλάζει φρονήματα βαρβαρικὰ, σκληρὰ τε καὶ ὀγκώδη. » Ἐγράψεν Ἱστορίας καὶ Περὶ πολιτικῆς καταστάσεως. Cf. idem v. Ἐμβριθῆς, et Eudociap. 353. Verba : μάλα... ὀγκώδη sunt Menandri Protectoris (fr. 12) in Exc. De sent. p. 356. 357 ed. Mai.

5. Menander (fr. 11) in Exc. De legg. p. 133 P. : Πέτρος... ἀποχρώντως ἔχων τῆς τε ἄλλης παιδείας καὶ τῆς τῶν νόμων, ἔλεξεν ὧδε· κτλ.

Idem ib. p. 144 (fr. 11), Chosroes ad Petrum : Οὐδὲ αὐτὸς σε, ὦ Ῥωμαίων πρεσβευτὰ, ὥσπερ εἰκὸς ἐν τοσαύτῃ φιλοσοφίᾳ τεθραμμένον, ἧ περιεῖναι τοῖς ῥήμασι μεμάθηκας, μεμφθεῖν πρὸς τινος ἔγωγε μὴ πείθειν μαθῶν.

7. Idem ib. p. 150 (fr. 15), ubi Joannes legatus : Πέτρος μὲν γὰρ, ὁ πρὸ ἡμῶν πρεσβευτὴς, ... ἐμπειρία λόγων καὶ δεινότητι πειθοῦς καὶ τὰ περὶ τῶν νῦν ἐπεγκαλούντων Σαρακηνῶν καὶ ἕτερα ὅσα διημφισθητήθη, οἷος ἐγένετο παραχρούσασθαι.

8. Idem (fr. 12) in Exc. De sent. p. 356 Mai., Petri legati orationem appositurus : Οὐδὲ μὴν ἀνθ' ἐτέρων ἐτέραις λέξεσιν ἐχρησάμην, ἧ τὸ χθαμαλώτερόν πως ἐστὶν ἧ τῶν λόγων, καθόσον οἶόντέ μοι, μετέφρασα ἐς τὸ Ἀττικώτερον.

9. Cassiodorus Var. X, 19, nomine Theodahadi regis : *Vir eloquentissimus Petrus legatus serenitatis vestrae, et doctrina summus, et conscientiae claritate praecepius.*

10. Idem X, 22, ejusdem nomine : *per virum disertissimum Petrum.*

11. Idem X, 24, nomine Gundelinæ reginæ : *veniente viro sapientissimo Petro.*

12. Steph. Byz. : Ἀκόναι, πολίχνιον πλησίον Ἡρακλείας. Λέγεται κατὰ περίφρασιν ὁ οἰκὼν τὰς Ἀκόνας. Τὸ ἐθνικὸν Ἀκονίτης, τὸ θηλυκὸν Ἀκονίτις. Οὕτω γὰρ τις νῆσος διαφέρουσα μὲν τῷ πανευφήμεῳ πατρικίῳ καὶ τῷ πάντα σοφωτάτῳ μαγίστρῳ Πέτρῳ, κειμένη δὲ καταντικρὺ τῆς εὐδαίμονος πόλεως Χαλκηδόνης· ἐπικέκληται δὲ διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐν αὐτῇ πρὸς ἀκόνας πεποιημένων λίθων. Ad hæc Holstenius : « Exstat adhuc hodie ejus (Petri magistri) effigies Parisiis in S. Capella Palatii inter thesauros Constantinopoli allatos. » Quæsiui frustra.

13. Corippus De laud. Justini I, 24 :
Successor boni redivivaque gloria Petri
hic Theodorus adest, patria gravitate magister.

ARGUMENTUM.

Fr. 1. Antonius. Cæsar. — 2. Parthorum legatio ad Tiberium, qui regem eorum constituit Phraaten, eoque mortuo, Tiridatem, quem mox pellit Artabanus (35 p. C.). — 3. Mithridates Iberum rex proditur a Cotye fratre, quem Claudius in locum ejus substituit (47). — 4. Deceballi Dacum regis ad Domitianum legatio. Ejus insolentia (86). — 5. Ejusdem Deceballi ad Trajanum legationes duæ (103). — 6. Longobardi et Obii, qui Istrum transgressi erant, ab Marco Aurelio pacem petunt (167). — 7. Quadi pacem obtinent. Astingi et Lacringi auxilio veniunt Marco Aurelio (175). — 8. Menophilus, Moesiæ præfectus, susque deque habet Carporum legatos, qui tributum sibi annum postulabant (230?). — 9. Valerianus imp. ad Saporem Persarum regem de pace legatos mittit incassum (260). — 10. Odenathus Palmyrenus Saporem (penes quem Valerianus captivus erat) frustra conciliare sibi muneribus studet. (161). — 11. Sapor a Callisto et Odenatho clade affectus contento itinere in Persiam recedit (261). — 12. Vandali ab Aureliano petentes pacem obtinent (271). — 13. Apharban ab Narsæo, Persarum rege pugna victo, legatus de pace mittitur ad Galerium (297). — 14. Sicorius Probus a Diocletiano missus, ut pacis condiciones Narsæo Persæ exponeret (297). — 15. Mestrianus Licinii, prælio victi, legatus ad Constantinum (314). — 16. Legatio a Magnentio ad Constantinum de pace missa (350). — 17. Narses legatus Saporis regis literas ad Constantinum affert (358). — 18. Julianus Cæsar cum Chamavis de pace agit (358).

ΙΣΤΟΡΙΑΙ.

1.

Lex. Seguer. in Bekker. Anecd. p. 117 : Θωπεύω, αἰτιατικῇ. Πέτρου εἰς τὰ περὶ Ἀντωνίου.
 « Πολλὰ οὖν θωπεύσας αὐτόν. »

HISTORIÆ.

1.

Antonius multis ei blanditus. — Vetuit Cæsar ne quis senatorum Italia peregre excederet.

2.

Parthi petierunt a Tiberio, ut sibi regem ex obsidibus daret, et dedit ipsis Phraatem, Phraatis filium. Quum autem in itinere vitam morte commutasset, Tiberius misit Tiri-

Ibid. p. 130 : Ἀπεῖπε, δοτικῇ. Πέτρου εἰς τὰ τῆς μοναρχίας Καίσαρος. « Ἀπεῖπε τοῖς βουλευταῖς ἐκδημεῖν ἔξω Ἰταλίας. »

Exscripsit Petrus Dionem Cass., qui LII, 42 : Τό τε τῶν εὐπατριδῶν γένος συνεπλήθυσσε (Cæsar imp.), τῆς βουλῆς οἱ δὴθεν ἐπιτρεψάσης τοῦτο ποιῆσαι, ἐπειδὴ τό γε πλεῖστον ἀπολώλει σφῶν.... Ταῦτά τε οὖν ἔπραξε καὶ προσαπέειπε (πρὸς ἀπέειπε c. Niebuhr.) πᾶσι τοῖς βουλευούσι μὴ ἐκδημεῖν ἔξω τῆς Ἰταλίας, ἂν μὴ αὐτοῖς τινι κελεύσῃ. Osannus (*Beitræge* tom. II, p. 16 not.) in Lexico verba : Καίσαρος ἀπέειπε corrupta esse putat et refingenda in καὶ πρὸς ἀπέειπε, uti ap. Dionem. Quod non persuasit mihi.

2. (Tiberii an. 22; an. 35 p. C.)

Exc. De legg. gentium ad Rom. p. 23 P. : Ὅτι οἱ Πάρθοι πρὸς Τιθέριον ἐπρεσθεύοντο (sic Nieb. pro ἐπορεύοντο), βασιλέα σφίσιν ἐκ τῶν ὀμηρεύντων δοῦναι. Καὶ δέδωκεν αὐτοῖς Φραάτην τὸν τοῦ Φραάτου υἱόν. Ἐκείνου δὲ κατὰ τὴν ὁδὸν (sic Dio; κ. τῆς ὁδοῦ cod.) τελευτήσαντος, Τιριδάτην ἐκ τοῦ βασιλικοῦ γένους ἔπεμψε· καὶ ὅπως ῥᾶον τὴν βασιλείαν παραλάβοι, ἔγραψε Μιθριδάτῃ τῷ Ἰσθίων βασιλεῖ εἰς τὴν Ἀρμενίαν εἰσβαλεῖν, ἵνα ὁ Ἀρτάβανος τῷ υἱῷ βοηθῶν ἀπὸ τῆς οἰκείας παρῇ (1. ἀπάρη). Καὶ εἰσελθὼν ὁ Τιριδάτης τὴν βασιλείαν κατέσχεν. Οὐ μέντοι καὶ ἐπὶ πολὺ ἐβασίλευσεν· ὁ γὰρ Ἀρτάβανος Σκύθας προσλαβὼν οὐ χαλεπῶς αὐτὸν ἐξήλασε. Καὶ ταῦτα μὲν τὰ κατὰ Πάρθους.

Hæc quoque, ad verbum pleraque, transcripta ex Dione Cass. LVIII, 26 : Ἀποστάντες οὖν τινες αὐτοῦ ἐπρεσθεύσαντο πρὸς τὸν Τιθήριον, βασιλέα σφίσιν ἐκ τῶν ὀμηρεύντων αἰτοῦντες· καὶ αὐτοῖς τότε μὲν Φραάτην τὸν τοῦ Φραάτου, τελευτήσαντος δὲ ἐκείνου κατὰ τὴν ὁδὸν, Τιριδάτην, ἐκ τοῦ βασιλικοῦ καὶ αὐτὸν γένους ὄντα, ἔπεμψε. Καὶ ὅπως γε ὥς ῥᾶστα τὴν βασιλείαν παραλάβῃ, ἔγραψε Μιθριδάτῃ τῷ Ἰσθίῳ εἰς τὴν Ἀρμενίαν εἰσβαλεῖν· ἵνα ὁ Ἀρτάβανος τῷ υἱεῖ βοηθῶν, ἀπὸ τῆς οἰκείας (οἰκίας vgo) ἀπάρη. Καὶ ἔσχεν οὕτως οὐ μέντοι καὶ ἐπὶ πολὺ ὁ Τιριδάτης ἐβασίλευσεν. Ὁ γὰρ Ἀρτάβανος Σκύθας προσλαβὼν, οὐ χαλεπῶς αὐτὸν ἐξήλασε. Τὰ μὲν οὖν τῶν Πάρθων οὕτως ἔσχε. De re vide interpr. ad Dion. l. l.

3. (Claudii circa an. 8; 47 vel 48 p. C.)

Ibid. p. 23 : Ὅτι Μιθριδάτης ὁ τῶν Ἰσθίων βασι-

datem ex genere regio. Et quo facilius regnum capesseret, scripsit Mithridati, Iberorum regi, ut in Armeniam incursionem faceret, quo se Artabanus conferret suppetias filio laturus. Et Tiridates quidem regnum obtinuit. Sed non diu regnavit. Nam Artabanus Scythas assumens, minimo negotio eum regno expulit. Et hæc de Parthis.

3.

Mithridates, Iberorum rex, novas res tentavit, et se ad bellum Romanis inferendum præparavit. Huic mater con-

λεὺς ἐνεωτέρεισε, καὶ παρεσκευάζετο εἰς τὸν κατὰ τῶν Ῥωμαίων πόλεμον. Τῆς δὲ μητρὸς ἀντιλεγούσης καὶ φυγεῖν, ἐπειδὴ μὴ πείθειν αὐτὸν ἡδύνατο, βουλευθείσης, βουλόμενος ἐπικαλύψαι τὸ σπουδαζόμενον, αὐτὸς μὲν παρεσκευάζετο, πέμπει δὲ Κότυν τὸν ἀδελφὸν εἰς πρεσβείαν, φιλίους λόγους τῷ Κλαυδίῳ κομίζοντα. Ὁ δὲ παραπρεσβεύσας πάντα αὐτῷ κατεμήνυσε, καὶ βασιλεὺς Ἰβηρίας ἀντὶ Μιθριδάτου γίνεται.

Mithridatem hunc a Claudio e custodia liberatum, et in Asiam πρὸς τὴν ἀνάληψιν τῆς ἀρχῆς missum esse narrat Dio Cass. LX, c. 8. De iis quæ nostro loco leguntur, apud Dionem nihil occurrit. Verum quum fr. antecedens nec non fr. 5 e Dione exscripta sint, atque constet permulta ex postrema hac historiæ parte in nostris Dionis codicibus desiderari : hunc quoque Petri locum sicuti sequentem ex integriori Cassio esse descriptum censeo.

4. (Domitian. an. 6 ; 86 p. C.)

Ibid. p. 24 : Ὅτι Δεκέβαλος ὁ Δακῶν βασιλεὺς ἐπεκηρυκεύετο πρὸς Δομετιανὸν, εἰρήνην ὑπισχνόμενος· ἐφ' οὗ ἔπεμψε Δομετιανὸς Φοῦσκον μετὰ πολλῆς δυνάμεως. Ὅπερ μαθὼν ὁ Δεκέβαλος ἔπεμψε πρὸς αὐτὸν πρεσβείαν αὐθις ἐν γλευασμῷ, λέγων ὡς, εἰ ἔλοιτο ἕκαστος Ῥωμαίων δύο ὀβολοὺς Δεκεβάλῳ ἑκάστου ἔτους τελεῖν, εἰρήνην πρὸς αὐτὸν τίθεσθαι· εἰ δὲ μὴ τοῦτο ἔλοιτο, πολεμήσειν καὶ μεγάλα αὐτοῖς προστρίψεσθαι κακὰ. V. Sueton. Domitian. c. 6.

5. (Trajani an. 6 ; 103 p. C.)

Ibid. p. 24 : Ὅτι Δεκέβαλος πρὸς Τραϊανὸν πρέσβεις ἔπεμψε πιλοφόρους· οὗτοι γὰρ εἰσι παρ' αὐτοῖς οἱ τιμιώτεροι. Πρότερον γὰρ κομήτας ἔπεμπεν, εὐτελεστέρους δοκοῦντας παρ' αὐτοῖς εἶναι. Ἐκεῖνοι δὲ ἐλθόντες ἐπὶ τοῦ Τραϊανοῦ ἔρριψαν καὶ (τε? B.) τὰ ὅπλα, καὶ τὰς χεῖρας ὀπισθεν δῆσαντες ἐν αἰχμαλώ-

των τάξει ἐδέοντο τοῦ Τραϊανοῦ εἰς λόγους ἐλθεῖν Δεκεβάλῳ (suppl. ἐπιτραπῆναι).

Ὅτι πάλιν ὁ Δεκέβαλος πρεσβείαν ἔπεμψε πρὸς Τραϊανὸν, τῶν παρόντων ἀναχωρῆν κομιζόμενος (κομισ. N.). Ὑπισχνεῖτο δὲ τὰ τε ὅπλα πάντα καὶ τὰ μηχανήματα παραδιδόναι τῷ Τραϊανῷ καὶ τοὺς μηχανοποιούς τοὺς Ῥωμαίους τοὺς παρ' αὐτῷ ὄντας, καὶ τοὺς αὐτομόλους, καὶ τὰ ἐρύματα πάντα ὅσα κατεσκεύασεν καθαιρεῖν, παραχωρεῖν δὲ καὶ τῆς γῆς, ἣν ἐκράτησεν ὁ Τραϊανὸς, καὶ τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ καὶ τῶν Ῥωμαίων οἰκείους ἐχθροὺς νομίζειν, καὶ αὐτομόλους μὴ ὑποδέχεσθαι, μηδὲ στρατιώτην Ῥωμαίων ἔχειν ἐγγὺς ἑαυτοῦ. Προσεδέξατο οὖν τὴν πρεσβείαν ὁ Τραϊανὸς ἐπὶ ταύταις ταῖς συνθήκαις. Ὁ δὲ Δεκέβαλος τὰ ὅπλα ἔρριψεν ἐπὶ αὐτοῦ, καὶ εἰς τὴν γῆν πεσὼν προσεκύνησε, καὶ εἰς Ῥώμην πρέσβεις ἔπεμψε, καὶ αὐτοὶ ὁμοίως τὰς χεῖρας ἔδθησαν ὡς ἐν αἰχμαλώτων τάξει.

Eadem leguntur in Exc. Legg. ex hist. Dionis Cassii (LXVIII, 14), monente Valesio : Ἐπεπόμφει μὲν καὶ πρὸ τῆς ἥττης πρέσβεις, οὐκ ἔτι τῶν κομητῶν, ὥσπερ πρότερον, ἀλλὰ τῶν πιλοφόρων τοὺς ἀρίστους. Καὶ ἐκεῖνοι τὰ τε ὅπλα ῥίψαντες καὶ ἑαυτοὺς ἐς τὴν γῆν καταβαλόντες ἐδεήθησαν τοῦ Τραϊανοῦ μάλιστα μὲν αὐτῷ Δεκεβάλῳ καὶ ἐς ὅψιν καὶ ἐς λόγους αὐτοῦ ἐλθεῖν, ὡς καὶ πάντα τὰ κελευσθησόμενα ποιήσονται, ἐπιτραπῆναι· εἰ δὲ μὴ, σταλῆναί γέ τινα τὸν συμβησόμενον αὐτῷ. Καὶ ἐπέμφθη ὁ Σοῦρας καὶ Κλαύδιος Λιθιανὸς ὁ ἑπαρχος. Ἐπράχθη δὲ οὐδέν. Ὁ γὰρ Δεκέβαλος οὐδὲ ἐκείνοις ἐτόλμησε συμμῖξαι. Ἐπεμψε δὲ καὶ τότε τινάς. Ὁ δὲ Τραϊανὸς ὄρη τε ἐντετειχισμένα ἔλαβε, καὶ ἐν αὐτοῖς τὰ τε ὅπλα τὰ τε μηχανήματα καὶ τὰ αἰχμάλωτα, τό τε σημεῖον τὸ ἐπὶ τοῦ Φούσκου ἄλὸν εὔρε. Δι' οὖν ταῦτα ὁ Δεκέβαλος, ... οὐδὲν ὅ τι οὐχ ἐτοίμως τῶν προσταχθέντων ἔσχε συνθέσθαι· οὐχ ὅτι καὶ ἐμμένειν αὐτοῖς ἐμελλεν, ἀλλ' ἵν' ἐκ τῶν παρόντων ἀναπνεύσῃ. Quæ deinde sequuntur apud Petrum, eadem habes paullo plenius in Dionis codicibus nostris.

tradixit, et quoniam non persuadebat, fugere voluit. At ille, quamvis in apparatu esset, volebat tegere, quod susceperat. Itaque Cotyn fratrem mittit legatum ad Claudium, qui gratulationes deferret; sed ille non ex fide legationem obiit, et omnia, quæ frater animo voverat, enuntiavit, et rex Iberiæ Mithridatis loco constituitur.

4.

Decebalus, Dacorum rex, legationem pacis causa ad Domitianum misit. Quo facto Domitianus Fuscum misit cum magna manu. Hoc ubi Decebalus didicit, ad eum rursus legatum misit, qui cum irrisione illi diceret, se pacem facturum, si unusquisque Romanorum vellet illi quotannis pendere duos obolos; sin minus, bellum et magna mala se illis illaturum.

5.

Decebalus misit ad Trajanum legatos ex his, qui pileos ferunt : hi enim apud Dacos sunt honoratiores. Prius autem

comatos miserat, qui apud eos viliores habentur. Hi quum ad Trajanum venissent, abjecerunt arma et, manibus post terga vinctis, captivorum instar, Trajanum orarunt ut Decebalo in colloquium venire permetteret.

Rursus Decebalus legationem ad Trajanum misit, ut ex præsentibus malis per inducias vires recolligere posset. Pollicebatur se omnia arma et bellica instrumenta Trajano traditurum, et Romanos machinarum fabricatores et transfugas, qui apud ipsum essent, et omnia præsidia et castella, quæ extruxisset, diruturum. Cessurum quoque omni terra, qua Trajanus potitus esset, et ejus et Romanorum hostes pro suis hostibus habiturum, neque posthac ullos transfugas admissurum, neque ullum militem Romanorum secum habiturum. His conditionibus hanc legationem Trajanus accepit. Decebalus in conspectu Trajani arma abjecit, et in terram cadens eum salutavit. Legatos etiam Romam misit, qui captivorum more manus jungebant.

6. (Marc. Aurel. an. 10; 170 p. C.?)

Ibid. p. 24 : Ὅτι Λαγγιβάρων καὶ Ὀβίων ἐξακισχιλίων Ἰστρον περαιωθέντων, τῶν περὶ Βίνδικα ἱππέων ἐξελασάντων καὶ τῶν ἀμφὶ Κάνδιδον πεζῶν ἐπιφθασάντων, εἰς παντελῇ φυγὴν οἱ βάρβαροι ἐτρέποντο. Ἐφ' οἷς οὕτω πραχθεῖσιν ἐν δέει καταστάντες ἐκ πρώτης ἐπιχειρήσεως οἱ βάρβαροι, πρέσβεις παρὰ Αἴλιον Βάσσον τὴν Παιονίαν διέποντα στέλλουσι, Βαλλομαρίον τε τὸν βασιλέα Μαρχομάννων καὶ ἐτέρους δέκα, κατ' ἔθνος ἐπιλεξάμενοι ἕνα. Καὶ ὄρκοις τὴν εἰρήνην οἱ πρέσβεις πιστωσάμενοι οἴκαδε χωροῦσιν.

Ad quemnam annum res h. l. narrata pertineat, accuratius dici vix potest. Niebuhrius in margine adscripsit : an. 167? Tillemont. *Hist. des emp.* tom. V, p. 631 ad ann. 170 p. C., Marci Aurelii an. 10, referendam esse conjicit.

7. (Marc. Aurel. an. 15; 175 p. C.)

Ibid. p. 24 : Ὅτι Κούαδοι πρέσβεις ἔπεμψαν πρὸς Μάρκον εἰρήνην αἰτούμενοι, καὶ ἔτυχον. Καὶ πολλοὺς μὲν ἵππους, πολλοὺς δὲ βόας δεδώκασιν, καὶ αἰχμαλώτους τότε μὲν μυρίους καὶ τρισχιλίους, ὕστερον δὲ καὶ ἐτέρους πλείστους ἀπέλυσαν.

Ὅτι ἦλθον καὶ Ἀστιγγοὶ καὶ Λακριγγοὶ εἰς βοήθειαν τοῦ Μάρκου.

Ubicunque Dionem Cass. conferre licet, Petrus noster exscripsisse eum apparet. Dio LXXI, 1 (Exc. legg.) : Οἱ δὲ εἰρήνην αἰτούμενοι, ὥσπερ οἱ Κούαδοι, καὶ ἔτυχόν γε αὐτῆς, ἵνα τε ἀπὸ τῶν Μαρχομάννων ἀποσπασθῶσι, καὶ ὅτι ἵππους καὶ βοῦς πολλὰς ἔδωκαν, τοὺς τε αὐτομόλους πάντας καὶ τοὺς αἰχμαλώτους, πρότερον μὲν ἐς μυρίους καὶ τρισχιλίους, ὕστερον δὲ καὶ τοὺς λοιποὺς ἀποδώσειν ὑπέσχοντο. Pro καὶ τοὺς λοιποὺς ἀποδώσειν ὑπέσχοντο Petrus vel

ejus excerptor perperam scripsit καὶ ἐτέρους πλείστους ἀπέλυσαν. Nam promiserunt tantum, neque steterunt promissis, uti liquet ex Dione LXXI, 13. — De altero loco cf. Dio LXXI, 12 (Exc. legg.) : Ἀστιγγοὶ δὲ... ἦλθον μὲν ἐς τὴν Δακίαν οἰκῆσαι, ἐλπίδι τοῦ καὶ χρήματα καὶ χώραν ἐπὶ συμμαχίᾳ λήψεσθαι κτλ. Qui nostro loco Λακριγγοὶ dicuntur apud Dion. l. l. (ed. Tauchnitz.) scribuntur Δάκριγγοι. Astingos vel Asdingos regium Vandalorum genus esse, itidemque *Lacringos* videri gentis regiae alicujus nomen esse pro nationis nomine positum, Niebuhrius censet in Indice nominum

8. (Alexandri Sev. an. 9; 230 p. C.?)

Ibid. p. 25 : Ὅτι Κάρποι τὸ ἔθνος φθονοῦντες τοῦ καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν τελουμένοις τοῖς Γότθοις, ἔπεμψαν πρὸς Τοῦλλιον (Ἰούλιον? N.) Μηνόφιλον πρεσβείαν μεθ' ὑπερηφανείας ἀπαιτοῦντες χρήματα. Οὗτος δὲ δοῦξ ἦν Μυσίας, καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν τὸν στρατὸν ἐγύμναζε, καὶ προμάθων τὴν ὑπερηφάνειαν αὐτῶν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας οὐκ ἐδέξατο αὐτοὺς, διδοὺς αὐτοῖς ἄδειαν ὄρᾶν τοὺς στρατιώτας γυμναζομένους. Καὶ ἴνο τῷ παρελκυσμῷ καθέλοι αὐτῶν τὰ φρονήματα, καθίσει ἐπὶ βήματος ὑψηλοῦ καὶ παραστήσας τοὺς μεγίστους τοῦ στρατοπέδου ἐδέξατο αὐτοὺς, μηδένα λόγον αὐτῷ ποιούμενος, ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ λεγόντων αὐτῶν τὴν πρεσβείαν συνεχῶς ἐτέροις διελέγετο, ὥς δὴ ἄλλα τιμιώτερα πράγματα ἔχων. Οἱ δὲ περιδεεῖς γενόμενοι οὐδὲν ἄλλο εἰρήκασιν, εἰ μὴ, ὅτι « Διὰ τί οἱ Γότθοι τοσαῦτα χρήματα παρ' ὑμῶν λαμβάνουσι, καὶ ἡμεῖς οὐ λαμβάνομεν; » Ὁ δὲ εἶπεν, ὅτι « αὐτοκράτωρ πολλῶν χρημάτων κύριός ἐστι, καὶ τοῖς δεομένοις αὐτοῦ χαρίζεται. » Οἱ δὲ ἐπήγαγον, ὅτι « Καὶ ἡμεῖς ἐχέτω εἰς τοὺς δεομένους, καὶ δότω ἡμῖν τοσαῦτα· ἡμεῖς γὰρ κρείττονες ἐκείνων ἐσμέν. » Καὶ γελάσας ὁ Μηνόφιλος

6.

Sex millia Longobardorum et Obiorum Istrum trajece-
runt, in quos Vindicis equites, et pedites, quorum dux
erat Candidus, irruerunt et in fugam verterunt. Prima
statim invasione terrore barbari perculsi, legatos ad Ælium
Bassum, qui Pannoniam provinciam obtinebat, mittunt
Ballomarium, regem Marcomannorum, una cum aliis de-
cem, ex unaquaque gente uno electo. Sic pace jurejurando
firmata, legati domum redierunt.

7.

Quadi legatos miserunt ad Marcum pacem petituros, et
consecuti sunt. Itaque multos equos et multas boves dede-
runt : et tunc quidem tredecim millia captivorum, postea
vero etiam reliquos libertati restituerunt.

Venerunt et Astingi et Lacringi in auxilium Marci.

8.

Carporum gens invidia flagrabat, quod Gothi stipendia
quotannis a Romanis accipiebant. Itaque legationem mise-
runt ad Tullium Menophilum, et arroganter pecunias ab
illo petierunt. Erat ille dux Mœsiæ et singulis diebus exer-

citum ad bellum exercebat : et quum Carpos insolentes et
superbos esse accepisset, per plures dies eos non admisit, sed
tamen potestatem eis fecit, quum exercitus exercebatur, ut
milites conspicerent : et quum satis prorogatione temporis
diem de die ducens superbos illorum spiritus fregisset et re-
tundisset, sedens in alto suggestu, primarios totius exercitus
viros circa se adhibuit, et Carpos excepit, nullaue illorum
habita ratione in medio militum, dum legationem suam ex-
ponerent, tanquam aliud agens et longe sibi essent gra-
viora negotia, sermonem cum aliis habebat. At illi timentes
sui nihil aliud dixerunt nisi : « Quia Gothi, inquit, a vo-
bis stipendium accipiunt, cur nos quoque non accipimus? »
Quibus Menophilus : « Quum imperator noster multarum
pecuniarum sit dominus, liberalitatem suam exercet erga
eos, qui, ut sibi gratificetur, suppliciter petunt. » Tum
illi : « Nos quoque supplicantium numero habeat, et nobis
eadem largiatur. Sumus enim Gothi præstantiores. » Ri-
dens Menophilus, « Meum est, ait, de his ad imperatorem
referre. Redite igitur intra quattuor menses in hunc eundem
locum, et responsum accipietis. » Et simul illinc abiit et

εἶπε· « Καὶ περὶ τούτων μηνῦσαι δέομαι τῷ αὐτοκράτορι. Καὶ μετὰ τέσσαρας μῆνας δεῦτε εἰς τόνδε τὸν τόπον, καὶ λαμβάνετε ἀπόκρισιν. » Καὶ μετῆλθεν ἐκεῖ, καὶ πάλιν τοὺς στρατιώτας ἐγύμναζε. Καὶ ἦλθον οἱ Κάρποι μετὰ τοὺς τέσσαρας μῆνας, καὶ τὸ ὅμοιον σχῆμα ποιήσας αὐτοῖς ἐτέραν εὗρεν ἀναβολὴν τριῶν μηνῶν. Καὶ πάλιν εἰς ἕτερον στρατόπεδον ἐδέξατο αὐτοὺς ὁμοίως, καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς ἀπόκρισιν, ὅτι « Ὅσον ἐξ ὑποσχέσεως οὐδὲν ὑμῖν παντελῶς δίδωσιν ὁ βασιλεὺς· εἰ δὲ δέεσθε συγκροτήσεως, ἀπελθόντες ρίψατε ἑαυτοὺς πρηνεῖς καὶ δεήθητε αὐτοῦ· καὶ εἰκὸς ἐστὶ συγκροτηθῆναι ὑμᾶς. » Οἱ δὲ μετὰ ἀγανακτήσεως ἀνεχώρησαν, καὶ [κατὰ] τὴν τοῦ Μηνοφίλου ἀρχὴν εἰς τρία ἔτη ἀνυσθεῖσαν ἡσυχίαν ἔσχον. *Ad postrema Alexandri Severi tempora rem pertinere conjecerunt Tillemont. III, p. 194, et Niebuhrius.*

9. (Valeriani an. 8; 260 p. C.)

Exc. De leg. Rom. ad gent. p. 29 : Ὅτι Βαλεριανὸς εὐλαβηθεὶς τὴν ἔφοδον τῶν Περσῶν (ἐλοίμωξε γὰρ τὸ στράτευμα αὐτοῦ, καὶ μᾶλλον οἱ Μαυρούσιοι), χρυσίον ἄφατον συναγαγὼν ἔπεμψε πρέσβεις πρὸς Σαπώρην, ἐπὶ μεγάλας δόσεις τὸν πόλεμον καταλῦσαι βουλόμενος. Ὁ δὲ τὰ τε περὶ τοῦ λοιμοῦ μαθὼν, τῇ τε παρακλήσει Βαλεριανοῦ πλεόν ἐπαρθεὶς, τοὺς πρέσβεις παρελκύσας, ἀπράκτους αὐτοὺς ἀπολύσας, εὐθὺς ἐπηκολούθησεν.

Pro ἐλοίμωξε et λοιμοῦ vgo legitur ἐλίμωξε et λιμοῦ, aperto errore. — Petrum puto ἐν τοῖς μετὰ Δίωνα eodem auctore (Dexippo ut vid.) usum esse, quem sequitur Zosimus, qui ita habet (I, 36) : Λοιμοῦ δὲ τοῖς στρατοπέδοις ἐμπεσόντος καὶ τὴν πλειὴν μοῖραν αὐτῶν διαφθείραντος, Σαπώρης ἐπιὼν τὴν ἐῶν,

milites exercuit. Post quattuor menses Carpi redierunt. In quibus admittendis quum eadem forma qua prius usus fuisset et rationem negotium in alios tres menses rejiciendi reperisset, quum tandem iterum eos, ut prius, coram alio exercitu excepisset, illis hoc responsum dedit : « Nihil prorsus imperator vobis ex conventionem dabit. Sed si gratificatione indigetis, accedite ad eum, et ad ejus pedes procumbite et ei supplicate, et verisimile est eum vestras preces admissurum. » At illi indignati recesserunt et per tres annos, quibus Menophilus in provincia cum imperio fuit, quieverunt.

9.

Valerianus, ne a Persis oppugnaretur, timens (peste enim ejus exercitus laborabat, et maxime Maurusii), ingentem auri vim accumulans, misit legatos ad Saporem, et magnis largitionibus bellum solvere voluit. Sed Sapores de peste in Romanorum castris grassante certior factus et precibus Valeriani elatus, legatos distinet, deinde re infecta dimittit, eosque subsequitur.

10.

Odenathus Saporem, tanquam longe Romanis praestan-

ἅπαντα κατεστρέφετο, Οὐαλεριανοῦ δὲ διὰ τε μαλακίαν καὶ βίου χαυνότητα βοηθῆσαι μὲν εἰς ἔσχατον ἐλθοῦσι τοῖς πράγμασιν ἀπογόντος, χρημάτων δὲ δόσει καταλῦσαι τὸν πόλεμον βουλομένου, τοὺς μὲν ἐπὶ τούτῳ σταλέντας πρέσβεις ἀπράκτους ὁ Σαπώρης ἀπέπεμψεν κτλ. *De re cf. Tillemont. tom. III, p. 313.*

10. (Gallieni an. 9; 261 p. C.)

Ibid. p. 29 : Ὅτι Ὀδέναθος τὸν Σαπώρην πολὺ ἐθεράπευεν ὥς ὑπερβεβηκότα κατὰ πολὺ τοὺς Ῥωμαίους. Βουλόμενος δὲ αὐτὸν ὑπαγαγέσθαι, πέμπει δῶρα μεγαλοπρεπῆ καὶ ἄλλα ἀγώγιμα, ὧν ἡ Περσίς οὐκ ἦν εὐφορος, καμῆλοις ἐπιθείς. Καὶ γράμματα πέμπει δεήσεως δύνάμιν ἔχοντα, καὶ ὅτι οὐδὲν Πέρσαις ὑπεναντίον αὐτὸς εἰργάσατο. Ὁ δὲ τοὺς οἰκέτας ὑπέτασσε δεξαμένους τὰ δῶρα ρίπτειν εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ τὰς ἐπιστολάς διαρρήξας συνέτριψε, καὶ ἐδήλωσε· « Τίς ὦν καὶ πόθεν ἐτόλμησε πρὸς τὸν οἰκεῖον δεσπότην γράψαι; καὶ νῦν εἰ βούλεται ἐλαφροτέρας κολάσεως τυχεῖν, ὀπίσω τὰς χεῖρας δήσας προσπεσέτω. Εἰ δὲ μὴ, ἴστω ὡς καὶ αὐτὸν καὶ τὸ γένος καὶ τὴν πατρίδα ἀπολῶ. »

11. (Gallieni an. 9; 261 p. C.)

Exc. De leg. gent. ad Rom. p. 25 : Ὅτι Σαπώρης ὁ Περσῶν βασιλεὺς τὸν Εὐφράτην διαβάς μετὰ τοῦ οἰκείου στρατοπέδου, ... [οἱ δὲ στρατιῶται suppl. Nieb.] ἡσπάζοντο ἀλλήλους καὶ ἔχαιρον ὡς ἀπωγμένου κινδύνου * φυγόντες. Πρὸς δὲ τοὺς ἐν Ἑδέσσει στρατιώτας ἔπεμπεν, ὑποσχόμενος αὐτοῖς διδόναι πᾶν τὸ Σύριον νόμισμα τὸ ὄν παρ' αὐτῶν, ἵν' ἀνενόχλητον αὐτὸν συγχωρήσωσι παρελθεῖν, καὶ μὴ ἐλῶνται κίνδυνον εἰς ἀμφιβολίαν αὐτοὺς ἄγοντα, καὶ ἀσυχολίαν αὐτῷ περιποιῆσαι καὶ βραδυτῆτα. Οὐ γὰρ δεδιὼς αὐτοὺς ταῦτα

tiorem, multum coluit et observavit, et cupiens eum sibi devincere, dona magnifica camelis imponens earum rerum, quarum Persis non erat ferax, ad eum mittit cum litteris, quibus cum multis precibus se nihil unquam contrarium Persarum rationibus fecisse testabatur. At ille jussit servos suos, postquam recepissent munera, ea in proximum fluentem projicere, et ejus literas laceratas pedibus conculcare. Hæc quoque palam protulit : « Quis et unde iste est, qui eo temeritatis devenit, ut audeat ad suum dominum scribere? Nunc si velit leviori pœna affici, manibus a tergo revinctis, prosternat se ante me. Si non faciat, sciat me illum et omne ejus genus atque patriam perditurum. »

11.

Sapores, Persarum rex, ut cum suis est Euphratem transgressus. . . sese amanter amplexi, sibi invicem gratulati sunt, quod imminens periculum effugissent, et ad eos qui Edessæ stipendia faciebant, mittit qui promitterent, se illis daturum omnes quos secum portaret Syrios nummos, ut sine ulla molestia ipsum iter pergere sinerent, neque se ipsos in dubiam periculi aleam conjicerent, sibi moram et negotium facessentes. Neque vero se, tanquam ipsos time-

ἐπιδιδόναι ἔφη, ἀλλ' ἐπειγόμενος τὴν ἑορτὴν εἰς τὰ οἰκεῖα ποιῆσαι, καὶ μὴ βουλόμενος τριβὴν καὶ ὑπέρθεσιν γενέσθαι τῇ ὁδοιπορίᾳ αὐτοῦ. Καὶ εἶλοντο οἱ στρατιῶται λαβεῖν τὸ χρυσίον ἀκινδύνως καὶ παραχωρῆσαι αὐτοῖς παρελθεῖν.

De Sapore a Callisto clade affecto et in Persiam propere refugiente vid. Zonaras XII, 23, p. 559 ed. Bonn., Syncell. p. 382, B. Cf. Zosimus I, 39.

12. (Aureliani an. 2; 271 p. C.)

Ibid. p. 26 : Ὅτι Οὐανδαλοὶ ἡττηθέντες ἔπεμψαν πρεσβείαν πρὸς Αὐρηλιανόν, παρακαλοῦντες εἰρήνην. Αὐρηλιανὸς δὲ ἀσμένως ἐδέξατο, καὶ πακτεύσας πρὸς αὐτοὺς ἀνεχώρησεν.

Rem fusius narrat Dexippus fr. 24 (tom. III, pag. 685). Cf. Tillemont. III, p. 383.

13. (Diocletiani an. 14. 297 p. C.)

Ibid. p. 26. 27 : Ὅτι Ἀφφαρβᾶν, φίλτατος ὢν ὡς μάλιστα τῷ Ναρσαίῳ τῷ Περσῶν βασιλεῖ, εἰς πρεσβείαν πεμφθεὶς σὺν ἱκετείᾳ τῷ Γαλερίῳ ὑπήντησεν. Ὅστις ἄδειαν τοῦ λέγειν λαβὼν εἶπε· « Φανερόν ἐστι τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, ὅτι ὡσπερανεὶ δύο λαμπτήρες εἰσιν ἢ τε Ῥωμαϊκὴ καὶ Περσικὴ βασιλεία· καὶ χρὴ καθάπερ ὀφθαλμοὺς τὴν ἑτέραν τῇ τῆς ἑτέρας κοσμεῖσθαι λαμπρότητι, καὶ μὴ πρὸς ἀναίρεσιν ἑαυτῶν ἀμοιβαδὸν μέχρι παντὸς χαλεπαίνειν. Τοῦτο γὰρ οὐκ ἀρετὴ μᾶλλον, ἀλλὰ κουφότης νομίζεται ἢ μαλακία· τοὺς γὰρ μεταγενεστέρους οἰόμενοι μὴ δύνασθαι ἑαυτοῖς βοηθεῖν σπουδάζουσι τοὺς ἀντιτεταγμένους ἀνελεῖν. Μὴ χρῆναι μέντοι μηδὲ Ναρσαῖον ἀσθενέστερον τῶν ἄλλων βασιλέων νομίζεσθαι· ἀλλὰ τοσοῦτον τῶν ἄλλων

βασιλέων Γαλέριον ὑπερέχειν, ὥστε αὐτὸν τούτῳ μόνῳ δικαίως Ναρσαῖον ἡττῆσθαι, καίτοι τῆς τῶν οἰκεῖων προγόνων ἀξίας καταδεέστερον οὐ γενόμενον. » Πρὸς τούτοις ἔλεγεν ὁ Ἀφφαρβᾶν ἐντετάλθαι αὐτῷ παρὰ Ναρσαίου, ὡς ἔχοντες (1. ἔχοντος N.) ἐπιείκειαν, τὸ τῆς οἰκείας βασιλείας δίκαιον τῇ Ῥωμαίων ἐπιτρέψαι φιλανθρωπία. Τοιγαροῦν μηδὲ τοὺς ἔρκους κομίζειν, ἐφ' οἷς χρὴ γίνεσθαι τὴν εἰρήνην, ἀλλὰ τὸ ὅλον τῇ γνώμῃ τοῦ βασιλέως διδόναι, πλὴν ὅτι παρακαλεῖ τοὺς παῖδας μόνον καὶ τὰς γαμετάς αὐτῷ ἀποδοθῆναι, διὰ τῆς τούτων ἀποδόσεως πλεόν εὐεργεσίαις ἔνοχος εἶναι λέγων ἢ ὅπλοις περιών· οὐδὲ νῦν δύνασθαι κατ' ἀξίαν χάριτας ὁμολογεῖν, ὅτι ἐν αἰχμαλωσίᾳ γενόμενοι τῆς ἐντεῦθεν οὐκ ἐπειράθησαν ὕβρεως, ἀλλ' οὕτω μετεχειρίσθησαν ὡς τῇ οἰκείᾳ εὐγενείᾳ ὅσον οὕτω ἀποδοθησόμενοι. Ἐν τούτοις εἰς μνήμην ἦγε καὶ τὸ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων εὐμετάβλητον. Ὁ δὲ Γαλέριος πρὸς ταῦτα δόξας ὀργίζεσθαι, συγκινήσας τὸ ἑαυτοῦ σῶμα, ἀπεκρίνατο λέγων, οὐ καλῶς Πέρσας ἀξιοῦν τῆς μεταβολῆς τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων ἑτέρους μεμνησθαι, ὁπότε αὐτοὶ καιροῦ ἐπιλαμβανόμενοι οὐ παύονται ταῖς τῶν ἀνθρώπων συμφοραῖς ἐπικείμενοι. « Καλῶς γὰρ καὶ ἐπὶ Βαλεριανοῦ τὸ μέτρον τῆς νίκης ἐφυλάξατε, οἵτινες δόλοις αὐτὸν ἀπατήσαντες κατέσχετε καὶ μέχρι γήρως ἐσχάτου καὶ τελευτῆς ἀτίμου οὐκ ἀπελύσατε, εἴτα μετὰ θάνατον μυσαρᾶ τινι τέχνῃ τὸ δέρμα αὐτοῦ φυλάζαντες θνητῷ σώματι ἀθάνατον ὕβριν ἐπηγάγετε. » Ταῦτα διεξελθὼν ὁ βασιλεὺς, καὶ εἰπὼν ἑαυτὸν ἐπικαμφθῆναι οὐχ οἷς Πέρσαι διὰ τῆς πρεσβείας ὑπέμνησαν, ὡς δέον πρὸς τὰς ἀνθρωπίνους ἀφορᾶν τύχας (διὰ τοῦτο γὰρ μᾶλλον καὶ πρὸς ὀργὴν προσήκειν κινεῖσθαι, εἴ τις πρὸς αὐτὰς Πέρσαι πεπράχασιν ἀποβλέψειεν), ἀλλὰ

ret, hæc daturum esse dixit, sed domum festinare, ut festum ageret et minime cupere ullam moram suo itineri interponi. Milites autem satius duxerunt pericula evitare et eos sinere transire et aurum accipere.

12.

Vandali victi miserunt legationem ad Aurelianum, pacem poscentes. Aurelianus lubenti animo eos excepit, et pacatione pacis cum ipsis facta, rediit.

13.

Appharban quum amicissimus Narsæo, Persarum regi, esset missus ad legationem, supplex Galerio occurrit. Is, data potestate loquendi, dixit, Romanum et Persicum imperium esse tanquam duo luminaria; et oportere alterum alterius, sicut oculos, luce et splendore illustrari, neque ad extinctionem et eversionem invicem sibi molestos et graves esse. Hoc enim non virtus, sed magis levitas et molities censeretur. Nam qui inferiores nihil sibi prodesse posse putant, conantur eos qui sibi adversantur, tollere et evertere. Non oportere autem Narsæum omnibus aliis regibus imbecilliorum existimare; sed Galerium tanto reliquis regibus superiorem esse, ut ab eo solo merito Narsæus victus sit, tametsi ne Narsæus quidem a suorum majorum virtute absit. Præterea dixit Appharban mandatum sibi fuisse a

Narsæo, omnia proprii regni jura Romanorum humanitati committi, ipsum æquum esse ducere: neque ideo conditiones, quibus pacem fieri vellet, ipsum ferre, sed id omne imperatoris arbitrio permittere. Hoc solum ipsum hortari, ut sibi uxorem et filios redderet; quos si reciperet, multo devinctiorem se illi fore beneficiis, quam si armis vicisset; ne nunc quidem satis pro merito gratias agere posse, quod captivi haud quicquam contumeliæ passi sint, sed ita habiti, ut pristinae suæ nobilitati primo quoque tempore se restitutum iri sperarent. Hic legatus Persarum in memoriam revocavit rerum humanarum inconstantiam. Ad quæ visus est Galerius subirasce, et toto corpore commotus, non recte Persas, ait, petere, ut alii varietatis et inconstantiae rerum humanarum meminissent, quippe qui ipsi, quum secundæ res illis contigerint, hominum calamitatibus ultro instare non desisterent. « Belle scilicet adversus Valerianum moderationem in victoria tenuistis. Nam dolo eum cepistis, et usque ad extremam senectutem et mortem turpem et fœdam non dimisistis. Etiam post mortem nefaria arte cultem ejus custodientes, mortali corpori immortalem ignominiam inussistis. » In ista digressus est imperator, et dixit, se quidem flecti non his, quorum Persæ in legatione mentionem fecerant, oportere in rerum humanarum varietatem intueri (ob hoc enim si quis ad ea, quæ Persæ commise-

τοῖς τῶν οἰκείων προγόνων ἔχουσιν ἀκολουθεῖν, οἷς ἔθος φείδεσθαι μὲν τῶν ὑπηκόων, καταγωνίζεσθαι δὲ τῶν ἀντιταττομένων, ἐκέλευσε τῷ πρεσβευμένῳ τῷ ἰδίῳ βασιλεῖ ἀπαγγεῖλαι τὴν Ῥωμαίων καλοκαγαθίαν, ὣν τῆς ἀρετῆς ἐπειράθη, καὶ οὐ πολλῷ ὕστερον προσελπίζειν παρ' αὐτὸν ἀφιζομένους κατὰ γνώμην τοῦ βασιλέως. Cf. Eutropius. Tillemont. t. IV, p. 39.

14. (Diocletiani an. 14; 297 p. C.)

Exc. De leg. Rom. ad gent. p. 29. 30: Ὅτι Γαλέριος καὶ Διοκλητιανὸς εἰς Νίσιβιν συνῆλθον, ἔνθα κοινῇ βουλευσάμενοι στέλλουσιν εἰς Περσίδα πρεσβευτὴν Σικόριον Πρόβον ἀντιγραφέα τῆς μνήμης. Τοῦτον δὲ Ναρσαῖος τῇ τῶν ἐπαγγελλθέντων ἐλπίδι φιλοφρόνως ἐδέξατο. Χρηται δὲ καὶ τινι ἀναβολῇ ὁ Ναρσαῖος. Ὡς γὰρ βουλόμενος ὤρῃεν τοὺς περὶ Σικόριον πρέσβεις, οἷα δὲ κεκοπωμένους, ἀνακτήσασθαι, μέχρι τοσούτου περὶ τὸν Ἀσπροῦδιν ποταμὸν τῆς Μηδικῆς τὸν Σικόριον παρεῖλκυεν, οὐκ ἀγνοοῦντα μέντοι τὸ γινόμενον, ἕως οἱ τῇδε κάκῃσε διὰ τὸν πόλεμον σκορπισθέντες συνελέγησαν. Καὶ τηνικαῦτα ἐν τοῖς ἐνδοτέρῳ τῶν βασιλείων πάντας τοὺς ἄλλους χωρίσας, καὶ ἀρξέσθαι τῇ παρουσίᾳ Ἀφφάρβα καὶ Ἀρχαπέτου καὶ Βαρσαβώρσου, ὧν δὲ μὲν ἕτερος ὑπαρχος ἦν πραιτωρίων, ὁ δὲ ἕτερος τὴν τοῦ Συμίου εἶχεν ἀρχήν, ἐπέτρεψε τῷ Πρόβῳ τὴν πρεσβείαν διεξιέναι. Ἦν δὲ τὰ κεφάλαια τῆς πρεσβείας ταῦτα, ὥστε κατὰ τὸ ἀνατολικὸν κλίμα τὴν Ἰντηληνὴν μετὰ Σοφηνῆς καὶ Ἀρζανηνὴν μετὰ Καρδουηνῶν καὶ Ζαβδικηνῆς Ῥωμαίους ἔχειν, καὶ τὸν Τίγριν ποταμὸν ἑκατέρας πολι-

τείας ὁροθέσιον εἶναι, Ἀρμενίαν δὲ Ζίνθα τὸ κάστρον ἐν μεθορίῳ τῆς Μηδικῆς κείμενον ὀρίζειν, τὸν δὲ Ἰβηρίας βασιλέα τῆς οἰκείας βασιλείας τὰ σύμβολα Ῥωμαίοις ὀφείλειν, εἶναι δὲ τόπον τῶν συναλλαγμάτων Νίσιβιν τὴν πόλιν παρακειμένην τῷ Τίγριδι. Τούτων δὲ Ναρσαῖος ἀκούσας, ἐπειδὴ πρὸς μηδὲν τούτων ἡ παροῦσα τύχη ἀρνεῖσθαι αὐτὸν συνεχώρει, συνέθετο τούτοις ἅπασιν· πλὴν ἵνα μὴ δόξῃ ἀνάγκη πάντα ποιεῖν, διηρνήσατο μόνον τὸ τόπον εἶναι τῶν συναλλαγμάτων τὴν Νίσιβιν. Ὁ δὲ Σικόριος· « Ἐνδεδωκέναι χρή πρὸς τοῦτο· οὔτε γὰρ αὐτοκράτωρ ἡ πρεσβεία, καὶ περὶ τούτου ἐκ τῶν αὐτοκρατόρων οὐδὲν ἐπετέτραπτο. » Τούτων οὖν συντεθέντων, ἀπεδόθησαν τῷ Ναρσαίῳ αἱ τε γαμεταὶ καὶ οἱ παῖδες, μετὰ φιλοτιμίας τῶν βασιλέων τῆς σωφροσύνης αὐτοῖς καθαρᾶς φυλαχθείσης.

15. (Constantini an. 8; 314 p. C.)

Exc. De leg. gent. ad Rom. p. 27: Ὅτι Λικίνιος πέμπει πρεσβευτὴν πρὸς Κωνσταντῖνον Μεστριανὸν κόμητα. Ἐλθόντα δὲ τὸν Μεστριανὸν ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τινα χρόνον διέσυρε. Μετὰ ταῦτα δὲ πρὸς τε τὸ ἄδηλον τοῦ πολέμου ἀποβλέπων, ἅμα δὲ καὶ ὅτι οἱ τοῦ Λικιννίου ἐφόδῳ λανθανούσῃ χρησάμενοι τὴν βαστάγην αὐτοῦ μετὰ τῆς βασιλικῆς ὑπηρεσίας κατέσχον, δέχεται αὐτόν. Ὁ δὲ τοῖς δυσὶ βασιλεῦσι τὴν εἰρήνην ἐπρεσβεύετο, μὴ χρῆναι λέγων τὸν τοὺς δημοφύλους νενικηκότα κατ' αὐτῶν χαλεπαίνειν. Ὅτι γὰρ ἂν ἀπόλοιτο, τοῦτο λοιπὸν τῷ νενικηκότι, ἀλλ' οὐχὶ τοῖς ἡττωμένοις ἀπόλλυσθαι· καὶ ὅτι ὁ ἐνὶ τὴν εἰρήνην ἀρνούμενος

rint, advertat, oportere in iram ferri); sed se vestigiis majorum insistere, quibus mos fuerit parcere subjectis et debellare superbos. Itaque jussit eum, qui legatione fungebatur, regi suo Romanorum mansuetudinem et clementiam, quorum virtutis periculum fecisset, renuntiare, et spem facere, non multo post fore ut, impetrata ab imperatore venia, captivi ad ipsum redirent.

14.

Galerius et Diocletianus Nisibi conveniunt. Ibi communicato consilio, mittunt legatum in Persidem Sicorium Probum, magistrum memoriae. Hunc Narsæus, quia ex his, quæ sibi nuntiata fuerant, spem se optata consecuturum conceperat, benigne et comiter excepit. Antea tamen calide moras nectebat. Quum enim speraret se legatos longo itinere fessos facilius sibi conciliaturum esse, eo usque Sicorium, qui consilii ipsius non ignarus erat, circa Asprudum, Mediæ fluvium, detinuit, donec milites, qui hic illic per bellum dispersi erant, convenissent. Tum in interiori conclavi regis admissus, reliquis omnibus abire jussis, contentus præsentia Apharbæ et Archapeti et Barsaborsi, quorum alter erat præfectus prætorio, alter Sumii dignitatem obtinebat, jussit Probo suam legationem referre. Erant autem capita legationis hæc, ut Romani in Oriente haberent Intilenen cum Sophene, Arzanenen cum Carduene et Zabdicene, et Tigris fluvius utriusque imperii limes es-

set; ut Zintha castellum, in confiniis Mediæ situm, Armeniam terminaret; rex Iberiæ regni sui insignia a Romanis accepta susciperet; commerciorum locus Nisibis esset, ad Tigrim amnem sita. Quæ ubi audivit Narsæus, quandoquidem, quæ erat ejus fortuna, nihil quicquam eorum licebat illi denegare, consensit et approbavit, præterquam quod, ne ista omnia videretur necessitate coactus facere, solummodo abnuit, commerciorum locum esse Nisibim. Sed Sicorius hoc quoque ab illo concedendum esse dixit; neque enim legatos libera auctoritate instructos esse, neque imperatores quicquam de hac re præcepisse. His igitur conditionibus acceptis, Narsæo restitutæ sunt ejus uxores et liberi, debita erga illas temperantia cum summa imperatorum fide observata.

15

Licinnius legatum ad Constantinum Mestrianum Comitem mittit, quem Constantinus, quum ad se venisset, longo tempore detinuit. Tandem quum ad incertos belli casus animum adjiceret, quia manus militum Licinnii jumenta sarcinalia cum regia suppellectili ad se tendentem clandestina incursione interceperat, legatum admisit. Ille vero de pace inter utrumque imperatorem componenda agens dicebat, non oportere eum, qui de civibus suis victoriam reportasset, iis irasci. Quicquid enim intereat, victori, non victo interire, et si nunc uni pacem denegaverit, multorum bel-

πολλῶν ἐμφυλίων πολέμων γίνεται αἴτιος. Ὁ δὲ βασιλεὺς τῷ τε προσώπῳ καὶ τῇ τοῦ σώματος κινήσει τὸ μέγεθος τῆς ὀργῆς δηλῶν, καὶ μόλις φωνὴν ἀφείς, εἶπεν· « Οὐχ οὕτω μέχρι τοῦ παρόντος διαγενόμεθα (διαγεγενήμεθα? B.), οὐδὲ διὰ τοῦτο ἐκ τοῦ ὠκεανοῦ μέχρι τῶν ἐνταῦθα πολεμοῦντες καὶ νικῶντες ἀφικόμεθα, ὥστε μὴ ἐθέλῃν τὸν οἰκεῖον γαμβρὸν κοινωνὸν ἔχειν διὰ τὰ μύση αὐτοῦ καὶ τὴν ἀγχιστείαν ἀπαγορεύειν, εὐτελὲς δὲ ἀνδράποδον μετ' αὐτοῦ εἰς τὰ βασίλεια προσδεῖσθαι. » Ἐκέλευσεν οὖν τὸν Μεστριανὸν τούτου τοῦ μέρους τῆς πρεσβείας σχολάζοντα, εἴ τι ἕτερον αἰτεῖν βούλοιτο, λέγειν· καὶ ἔδοξε τὸν Βάλεντα ἐκβληθῆναι τῆς βασιλείας. Cf. Zosimus II 20. Tillemont. IV, p. 161.

16. (Constantii an. 14; 350 p. C.)

Ibid. p. 27. 28 : Ὅτι Μαγνέντιος καὶ Βετρανίων πέμπουσι πρέσβεις πρὸς Κωνσταντίον. Πέμπονται δὲ Ῥουφῖνος καὶ Μαρχελλῖνος, ὁ μὲν ὑπαρχος ὢν τῶν πραιτωρίων, ὁ δὲ ἕτερος στρατηλάτης, καὶ Νουνέχιος συγκλητικὸς ὑπαρχος, καὶ Μάξιμος πρὸς τούτοις, ὑπομνήσοντες τὸν Κωνσταντίον ὅπλων ἀποσχέσθαι καὶ πρώτην ἔχειν ἐν τῇ βασιλείᾳ τιμὴν. Ὁ δὲ Μαγνέντιος δι' αὐτῶν τὴν ἰδίαν θυγατέρα τῷ Κωνσταντίῳ ὑπισχνεῖτο διδόναι γαμετὴν ἐπὶ τῷ καὶ αὐτὸς τὴν Κωνσταντίαν λαβεῖν τὴν ἀδελφὴν τοῦ Κωνσταντίου. Ἐδέξατο οὖν ὁ βασιλεὺς τοὺς Βετρανίωνος καὶ Μαγνεντίου πρέσβεις, ἐν οἷς ὁ Νουνέχιος εὐθὺς ἔφη τῷ προοιμίῳ εἰρήνην αἰτεῖν τὸν Μαγνέντιον, καὶ πολλάκις τῆς περὶ τῶν παρόντων πραγμάτων καταστάσεως τὸν Κωνσταντίον ὑπεμίμνησκε, φάσκων μὴ χρῆναι αὐτὸν ἀπροόπτως καὶ κεκμηκότα ἤδη τοῖς πολέμοις δύο κατ' αὐτὸν (αὐ-

τοῦ B.) βασιλεῖς, στρατιωτικῆς τε ἐπιστήμης ἐμπείρους καὶ ὁμονοοῦντας ἀλλήλοις καὶ ἔτι ἀκεραίους ὄντας, εἰς πόλεμον προκαλεῖσθαι· οἵτινες, εἰ μὴ περὶ εἰρήνης συνδόξαιεν, (ὥς) ὅποιοι καὶ πηλικοί κατὰ τὸν ἐμφύλιον πόλεμον ἔσονται παραταττόμενοι, εἴτε εἷς μόνος, εἴτε ὁμοῦ ἄμφω παραγένοιτο, μὴ θέλῃν αὐτὸν ἐτέρωθεν μαθεῖν ἢ ἐκ τῶν ἤδη πεπραγμένων αὐτοῖς, ὅτε ταῖς ἐκείνων παρατάξεσιν αὐτῷ τε καὶ τῷ γένει αὐτοῦ θρίαμβοι κατωρθοῦντο. Ταύτης τῆς πρεσβείας ἀκούσας ὁ βασιλεὺς ἐν φροντίσι πολλαῖς ἦν. Καὶ εἰς ὕπνον τραπείς εἶδεν ὄψιν, ὅτι ὁ πατὴρ αὐτοῦ ὥσπερ ἐξ ὕψους κατιῶν καὶ τῇ χειρὶ κατέχων τὸν Κώνσταντα, ὃν ἀνείλε Μαγνέντιος, τοῦτον αὐτῷ προσφέρων ταῦτα πρὸς αὐτὸν ἐδόκει τὰ ῥήματα φθέγγεσθαι· « Κωνσταντίε, ἰδοὺ Κώνστανς ὁ πολλῶν βασιλέων ἀπόγονος, ὁ ἐμὸς υἱὸς καὶ σὸς ἀδελφός, τυραννικῶς ἀπολλύμενος (ἀπολόμενος B.). Μήτε οὖν τὴν βασιλείαν διακοπτομένην, μήτε τὴν πολιτείαν ἀνατρεπομένην περιύδης, μήτε εὐλαδῆθῃς ἀπειλὰς, ἀλλὰ τὴν ἐντεῦθεν ἐσομένην σοι δόξαν πάσης ἐκβάσεως προτίμησον, καὶ μὴ ἴδης ἀνεχδίκητον ἀδελφόν. » Μετὰ ταύτην τὴν ὄψιν ἀφυπνισθεὶς ὁ Κωνσταντίος, τῶν πρέσβεων πλὴν Ῥουφίνου φυλακῇ παραδοθέντων.... Vid. Tillemont. IV, p. 366.

17. (Constantii an. 22; 358 p. C.)

Ibid. p. 28 : Ὅτι ἐπὶ Κωνσταντίου πρέσβεις ἦλθον Περσῶν. Ὁ δὲ τῆς πρεσβείας ἡγεμὼν Ναρσῆς τὸ τραχὺ τῶν γραμμάτων ὧν ἐπεφέρετο τῇ τῶν οἰκείων ἡμερότητι τρόπων συγκεράσας, ἔδωκε πρὸς ἀνάγνωσιν.

De his fuse exponit Ammian. Marcell. XVII, 5. V. Tillemont. IV, p. 429.

lorum civilium causam fore et auctorem. At imperator et vultu et motu corporis acerbitatem iræ suæ demonstrans, et ægre vocem emittens dixit : « Non ita nos ad hoc usque tempus gessimus, neque ideo ab Oceano huc bellum gerentes et vincentes pervenimus, ut generum nostrum propter nefaria flagitia a societate regni excludamus et afinitatem ejus dissolvamus, et vile mancipium (*Valentem*) cum ipso in imperium introducamus. » Jussit igitur Me-
strianum, hac legationis parte omitta, si quid aliud vellet, promere. Et visum est Valentem ab imperio deicere.

16.

Magnentius et Vetranio mittunt legatos ad Constantium. Mittuntur autem Rufinus et Marcellinus, hic præfectus prætorio, ille alterius agminis ductor, et Nunechius senatus princeps, et Maximus cum ipsis, qui adhortarentur Constantium ut ab armis abstineret, et primum honoris gradum in imperio obtineret; Magnentius Constantio filiam desponderet, et ipse uxorem acciperet Constantiam, Constantii sororem. Itaque imperator Constantius admisit Vetranionis et Magnentii legatos, quorum unus, Nunechius, initio statim Magnentium pacem petere præfatus est, et Constantium, quo in statu res in præsentia essent, monuit dicens, non oportere ipsum inconsiderate, præsertim quum bellis jam confectus esset, duos contra se impera-

tores, rei militaris peritos et inter se concordēs et integris viribus, ad bellum provocare. Qui, nisi nunc de pace inter eos conveniret, quales quantique in bello civili futuri essent, sive unus solus, sive uterque simul, non aliunde ipsi descendum esse, quam ex egregiis facinoribus, quæ ante edidissent, quando ipsi et generi ejus prospere rebus gestis triumphos peperissent. Quum hanc legationem audisset imperator, magnam illi ea res curam et sollicitudinem attulit. Itaque ad somnum conversus, vidit in somnis patrem tanquam ex alto descendentem. In manu tenebat Constantem a Magnentio peremptum, quem Constantio ostendens hæc illi dicere visus est : « Constanti, ecce Constans, multorum regum progenies, meus filius, frater tuus nefarie necatus; neque imperium labefactatum, neque rempublicam eversam negligas, neque si quis tibi minetur, terrore afficiaris, sed gloriam, quæ inde te manet, cuicumque oppugnationi præponas, neque inultum fratrem tuum relinquis. » Hoc ostento viso, est expergefactus et legatos præter Rufinum in vincula conjecit.

17.

Sub Constantio legati a Persis venere, cujus legationis princeps Narses asperitatem literarum, quas afferebat, lenitate morum suorum temperavit, easque legendas tradidit.

18. (Constantii an. 22; 358 p. C.)

Ibid. p. 28 : Ὅτι οἱ βάρβαροι ἐπὶ Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου εἰρήνην ἤτουν· ὁ δὲ ἦλθεν εἰς τὸ σπείσασθαι αὐτοῖς, καὶ ἐζήτηι ὁμήρους λαβεῖν. Οἱ δὲ βάρβαροι πάνυ πολλοὺς ἔλεγον ἔχειν [αὐτὸν αἰχμαλώτους. Καὶ ἐκεῖνος ἀπεκρίνατο τούτους ἔχειν suppl. Nieb.] πολέμῳ, ἀλλ' οὐ παρ' ἐκείνων δεδομένους· νῦν δὲ ζητεῖν εἰρήνης ἐνέχυρα, εἴ τινες εἶεν πρὸς τοῦτο παρ' αὐτοῖς ἐπιτήδαιοι. Ἐκείνων δὲ οὐδὲν ἀπαρνούμενων, ἀλλὰ δώσειν συντιθεμένων οὓς ἂν αὐτὸς ἐπιλέξειτο, τὸν τοῦ βασιλέως υἱὸν ἡξίου λαβεῖν ὡς ἀντὶ πολλῶν μόνον ἀρκοῦντα, ὃν εἶχεν αἰχμάλωτον. Οἱ δὲ βάρβαροι ἤδη τεθνάναι αὐτὸν ὑπολαμβάνοντες, μετὰ τοῦ σφῶν βασιλέως ὀδυρόμενοί τε καὶ στένοντες, ἐδέοντο τοῦ Καίσαρος ἀδύνατα μὴ ζητεῖν, ἀπαιτοῦντα τοὺς ἤδη τεθνεῶτας ὁμήρους· τοῦτο δὲ τεκμήριον εἶναι τοῦ σπονδὰς αὐτὸν μὴ ἐθέλειν ποιήσασθαι.

Diductius hæc narrat Eunapius (fr. 2), quem exscripsisse videtur Petrus Patricius.

ANONYMUS,

QUI DIONIS CASSII HISTORIAS CONTINUAVIT.

Petro Patricio subtexere placuit de sententiis excerpta, quæ in Palimpsesto Vaticano eclogis Dionis Cassii adjunguntur nullo distinctionis interposito indicio. Etenim Dio Cassius haud ultra Alexandri Severi annum octavum (229 p. C.) historias suas deduxit, uti constat. At Excerpta Vaticana pergunt usque ad Constantinum Magnum. « Est ergo, Maius (p. xxiv) ait, hæc Anonymi continuatio, quam Christianum habere auctorem ex pag. 244 (fr. 13, § 1) cognoscimus. Sed enim vix inceptis Constantini rebus, palimpsesti Vaticani folia deficiunt, ideoque quatenus continuatio processerit, ignoramus. Quia tamen Planudes quoque Dionis eclogarius, ut postea dicam, appendicem illum novit, isque in rebus Gratiani desiit, hanc fuisse appendicis metam atque ipsius auctoris ætatem credere licet. » Idem Maius (p. 234) de auctore hujus continuationis : « Ego,

inquit, valde suspicor fuisse Johannem Antiochenum, cujus reapse historici archæologiam compilat Porphyrogeniti eclogarius in codice Peiresciano, quem Valesius edidit. Certe homo Christianus est, ut ex Diocletiani rebus (fr. 13, 1) cognoscitur. » Verumenimvero quum Chronica Johannis ab Adamo initium sumant longeque ultra Constantini tempora progrediantur : mirum foret scriptorem sententiarum nonnisi operis particulam res inde ab Alexandro Severo usque ad mortem Constantini complectentem excerptisse, dum ii qui Exc. de virtut. et De insid. concinnarunt, universam Antiocheni monachi historiam percurrunt. Deinde vero fragmenta nostra ubertatem narrationis arguunt, qualem in Dione habemus, in Chronicorum autem compendiis nemo expectaverit. Et ipsa hæc narrationis exilitas in causa fuit, opinor, ut Chronica Johannis, sicuti etiam Syncelli, Joannis Malalæ et Georgii Hamartoli, a titulo De sententiis excluderentur. Præterea Joannes Antiochenus inde a Commodi regno usque ad Gordiani tempora in compendium redegit et ut plurimum verbotenus exscripsit historias Herodiani. Nostra autem Anonymi fragmenta, quæ ad hoc temporis spatium pertinent, ex alio manasse fonte liquet. Ergo de Joanne auctore cogitari nequit.

Paullo probabilius Niebuhrius censuit eclogas illas anonymas ad Petrum Patricium referendas esse. Sed iterum quæras cur eclogarius ab ea demum historiarum parte initium fecerit, in qua Dio Cassius desinit. Num catenam quandam historiæ nectere voluit? Id vero studium a Constantinianis Excerptis alienum est. Num igitur propterea ita actum esse putabimus, quod antecedentia Petri magistri omnia e Dione transcripta esse constabat? Tum vero offendit, quod ejus rei nonnisi in titulo De sententiis, non item in Eclogis De legatis ratio habita sit. — Quæ quum ita sint, de nomine auctoris nihil asseverare et ne divinare quidem ausim. Ceterum censeo scriptorem illum omnino non esse de numero eorum qui in aliis titulis Constantinianis nominatim recensentur. Etenim quum excerptor nomen præter morem non apposuerit, excerptorum autem adornatio eadem sit, quæ in Dionis eclogis, quibus pro lemmatis nomina imperatorum præfiguntur : suspicio nasci-

18.

Barbari (sc. *Chamavi*) sub Juliano Apostata pacem petierunt; ille vero profectus est, ut cum illis transigeret, et obsides sibi dari petiit. Barbari responderunt, multos jam in ejus potestate esse. Tum ille hos belli jure, non ab ipsis traditos habere se dixit : nunc quærere pacis pignora; viderent, si qui essent apud ipsos huic rei apti et idonei. Quum nihil abnuerent, sed daturos se promitterent, quos

elegisset, regis filium poscit, quem unum pro multis obsidem detineret; is autem jam inter captivos a Romanis custodiebatur. Sed barbari ipsum periisse existimantes, ad luctum et mœrorem una cum rege conversi, obtestati sunt Cæsarem, ne a se ea, quæ præstare non possent, peteret : quod faceret, quum eos, qui jam fato functi essent, sibi dari obsides postularet, quo satis se fœdera facere nolle indicaret.

tur τὰ μετὰ Δίωνα in ipso Dionis codice, quo eclogarius tituli De sententiis usus est, ἀνωνύμως fuisse subjecta. Immo ultro progrediendum esse puto. Scilicet quum Dionis eclogæ in tit. De sent. mirum quantum ab editionibus nostris recedant, et enormes sint, ut Maii verbis utar, lectionis varietates : proclivis est suspicio eundem hominem qui Dionem continuavit, etiam retractasse Dionis historias vel mutasse modo contrahendo narrationem, modo Dioneis verbis sua ipsius substituendo. Obicias mutationes istas omnes eclogario imputandas esse. Ego vero nego. Etenim in fragm. Vaticano quod p. 204 ed. Rom. ex Calligulæ historia affertur, verba aliter plane habent quam in editionibus nostris Dionis (59, 22). In his Dioneum orationis colorem agnoscis, in fragmento autem illo ingenium deprehendis hominis senioris; hunc vero non fuisse eclogarium inde comprobatur, quod iisdem quibus ille verbis eandem rem narravit Joannes Antiochenus (fr. 38, ubi vide), quem in hac historiæ parte quamplurima e Dione exscripsisse scimus. Unde colligo Joannem et Eclogarium nostrum eadem Dionis quasi recensione usos esse. Nescio an diligentior disquisitio etiam alia ejusdem rei vestigia possit indagare. Ego unum hoc, in quod forte incido, subjungam. In Dionis Exc. Vat. p. 547, nomen Viriathi mire corruptum est in Βορίανθος. Eodem autem modo nomen hoc scribitur in Exc. Joannis Antiocheni (fr. 60). — Ceterum ex auctore nostro, qui Dionis historias continuavit, præ ceteris sua hausit Zonaras, adeo ut haud semel eum ad verbum fere exscripserit (v. fr. 2. 8. 9. 10. 11).

ΑΝΩΝΥΜΟΥ ΤΑ ΜΕΤΑ ΔΙΩΝΑ.

Ι. ΒΑΛΕΡΙΑΝΩΣ.

(254 p. C.; Valeriani et Gallieni an. 1.)

Ὅτι ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς μετὰ Μαριάδνου πρὸ τῆς πόλεως Ἀντιοχείας ὡς εἴκοσι σταδίους στρατοπεδεύεται. Καὶ οἱ μὲν φρόνιμοι ἔφυγον τῆς πόλεως, τὸ δὲ πολὺ πλῆθος ἔμεινεν, τοῦτο μὲν φίλοι ὄντες τῷ Μαριάδνῳ, τοῦτο δὲ καὶ τοῖς καίνισμοις χαίροντες, ὅπερ ὑπὸ ἀνοίας πάσχειν εἰώθασιν.

Pro φίλοι ὄντες τῷ Μαριάδνῳ, quod dedi, Maius : φιλοῦντες τὸ Μαριάδνῳ (sic); possis etiam φιλοῦντες

τὸν Μαριάδνον. Antiochiam a Sapore captam esse verbo tradunt Zosimus III, 32, 8; Trebellius Pollio in Triginta tyr. c. 2; Zonaras XII, 23, p. 594 ed. Bonn.; fusius Ammian. XXIII, 5, 4 et Malala XII, p. 295 sq. ed. Bonn. cf. Libanius Or. 4, p. 154, C; Or. 6, p. 185 B. Qui n. 1. Μαριάδνος vocatur, ap. Ammian. l. l. audit *Mareades*; apud Malalam l. l. Μαριάδης, rectius, puto. Ammianus ita habet : *Quum Antiochiæ in alto silentio, scenicis ludis, mimus cum uxore immissus e medio sumpta quædam imitaretur, populo venustate attonito, conjunx, « Nisi somnus est, inquit, en Persæ », et retortis plebs universa cervicibus, exacervantia in se tela declinans spargitur passim. Ita civitate incensa et obtruncatis pluribus, qui pacis more palabantur effusius, incensisque locis finitimis et vastatis, onusti præda hostes ad sua remearunt innoxii, Mareade vivo exusto, qui eos ad suorum interitum civium duxerat inconsulte. Et hæc quidem Gallien temporibus evenerunt.* Malalas ita : Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ (Βαλεριανοῦ) βασιλείας εἰς τῶν πολιτευομένων Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης ὀνόματι Μαριάδης, ἐκβληθεὶς ἐκ τῆς βουλῆς κατὰ συσκευὴν τοῦ παντὸς βουλευτηρίου καὶ τοῦ δήμου (ἐλείπετο γὰρ εἰς τὰ ἱππικὰ, εἰς οἷον δῆποτε μέρος ἐστρατήγησε, μὴ ἀγοράζων ἵππους, ἀλλὰ τὰ τοῦ ἱππικοῦ δημόσια ἀποκερδαίνων), ἀπῆλθεν εἰς τὴν Περσίδα καὶ ἀπηγγείλατο τῷ βασιλεῖ Περσῶν Σαπῶρῃ προδίδειν αὐτῷ Ἀντιόχειαν τὴν μεγάλην, τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πόλιν. Καὶ ἦλθεν ὁ αὐτὸς Σαπῶρης... καὶ παραλαμβάνει τὴν Ἀντιόχειαν... ἐν ἐσπέρᾳ καὶ πραιδεύει αὐτὴν καὶ στρέφει καὶ καίει αὐτὴν, χρηματιζούσης τότε τῆς μεγάλης Ἀντιοχείας ὅτι (sic cod.; τιδ' scr. Chilmead.; i. e. 263 p. C.; quod a vero longius abest. Corrigo δὲ, ær. Antioch. an. 304, 253 p. C.). Ἀπεκεφάλισε δὲ καὶ τὸν πολιτευόμενον, ὡς προδότην ὄντα πατρίδος ἰδίας. Multo probabilius est Mariadem a Syris, non vero a Sapore interfectum esse. Fides Malalæ, qui sua e Domnino chronol. affert, pænè nulla est, ut vel ex iis quæ sequuntur apud eum fabulosa de Sapore ab Antiochenis tunc interfecto intelligis. Ceterum, nisi fallor egregie, *Miriades* iste idem est cum *Cyriade*, quem Trebellius Pollio in Triginta tyrannis (c. 2) recenset, aliunde autem non novimus. Verba Pollionis hæc sunt : *DE CYRIADE. Hic patrem Cyriadem fugiens, dives et nobilis, quum luxuria sua et moribus perditis sanctum senem gravaret, direpta magna parte auri, argenti etiam infinito pondere,*

DIONIS CONTINUATIO.

1. VALERIANUS.

Persarum rex (Sapor) cum Mariadno (*Mariade*) ab urbe Antiochia stadiis ferme viginti castra metatus est.

Tum prudentior quisque civis urbe se subduxit; plebis tamen multitudo mansit, partim cum Mariadno faciens, partim etiam rebus novis delectata, qui mos stultitiæ popularis est.

Persas petiit; atque inde Sapor regi conjunctus atque sociatus, quum hortator belli Romanis inferendi fuisset, Odenatum primum, deinde Saporem ad Romanum solum traxit: Antiochia etiam capta et Cæsarea (et Carris Salm.), Cæsarianum nomen accepit. Atque inde vocatus Augustus, quum omnem Orientem vel virium vel audaciæ terrore quateret, patrem vero interemisset (quod alii historici negant factum), ipse per insidias suorum, quum Valerianus jam ad bellum Persicum veniret, occisus est. Neque plus de hoc historice quidquam mandatum est quod dignum memorie esse videatur: quem clarum perfugium et parricidium et aspera tyrannis et summa luxuries literis dederunt.

2. AIMILIANOS.

(254 p. C. Valeriani an. 1.)

Ὅτι Αἰμιλιανὸς ἀναγορευθεὶς βασιλεὺς ἔγραψε πρὸς τὴν σύγκλητον, ὅτι « Τὴν βασιλείαν ὑμῖν καταλιμπάνω, καὶ γὰρ ὁ στρατηγὸς ὑμέτερος πανταχοῦ ἀγινώσκωμαι. »

Æmilianus hic, in Mœsia legionibus sub Gallo imp. præfectus, quum Scythis sive Gothis insignem cladem intulisset, elatus hoc successu, purpuram sumpsit, et ad Italiam occupandam properavit. Profectus contra eum Gallus, commisso prælio victus periit (253 p. C.). His relatis, Zonaras (XII, 22, p. 591), ex Nostro fonte hauriens, pergit: Ἀναρρηθεὶς δὲ οὕτως αὐτοκράτωρ ὁ Αἰμιλιανὸς ἐπέστειλε τῇ συγκλήτῳ, ἐπαγγελλόμενος ὡς καὶ τὴν Θράκην ἀπαλλάξει βαρβάρων καὶ κατὰ Περσῶν ἐκστρατεύσεται καὶ πάντα πράξει καὶ ἀγωνίσεται ὡς στρατηγὸς αὐτῶν, τὴν βασιλείαν τῇ γερουσίᾳ καταλιπών. Ἄλλ' οὐδὲν τούτων ἔφθη πεποιηκώς, Οὐαλεριανοῦ ἐπαναστάντος αὐτῷ. Æmiliano a militibus deserto, Valerianus imperio potitur (254). Cf. de Æmiliano Euseb. Hist. Eccl. VI, 39. Auctor noster hæc narravit ad an. 254.

2. ÆMILIANUS.

Æmilianus sumpta purpura ita scripsit ad senatum: « Regnum quidem vobis permitto; ego vero ubique terrarum imperator vester bella gero. »

3. GALLIENUS.

Macrinus fisci comes et annonæ præfectus, quia pede mutilatus erat, non est in prælio (quo Sapor rex Valerianum vicit et cepit) conspectus, sed Samosatis milites exspectavit et recepit. Sapor autem misit Cledonium, virum judicibus apud imperatorem introducendis præpositum, qui Macrinum adhortaretur, ut veniret ad Valerianum. Is autem negavit se iturum. « Quis enim, inquit, adeo insanus est, ut libertati servitutem præponat. Præterea qui me accersunt, nequaquam domini mei sunt: alter quippe est

3. ΓΑΛΙΗΝΟΣ.

(260 p. C. Galieni an. 7.)

Ὅτι Μακρίνος, κόμης τῶν θησαυρῶν καὶ ἐφεστὼς τῇ ἀγορᾷ τοῦ σίτου, ἐπειδὴ καὶ τὸν ἕνα πόδα ἐπεπήρωτο, οὐχ εὐρέθη ἐν τῷ πολέμῳ, ἀλλ' ἐν Σαμοσάτοις καὶ ἀπεδέχετο τοὺς στρατιώτας καὶ ἀνεκτάτο. Ὁ δὲ Σαπώρης πέμπει Κληδόνιον ἄνδρα τοὺς δικαστὰς εἰσάγοντα τῷ βασιλεῖ, ὃς προέτρπε Μακρίνον ἐλθεῖν πρὸς Βαλεριανόν. Ὁ δὲ οὐχ εἴλετο ἀπελθεῖν, λέγων· « Τίς τοσοῦτον μαίνεται ὥστε ἐκὼν ἀντ' ἐλευθέρου δοῦλος καὶ αἰχμάλωτος γενέσθαι; ἄλλως τε καὶ οἱ προσταττοντες ἀπελθεῖν οὐκ εἰσὶ μου κύριοι. Ὁ μὲν γὰρ πολέμιός ἐστιν, ὁ δὲ οὐδὲ ἑαυτοῦ δεσπάζει, οὐχ ὅπως ἡμῶν (ἡμῖν Mai.). » Καὶ παρήνει καὶ τῷ Κληδονίῳ μένειν καὶ μὴ ἐπανελθεῖν πρὸς Βαλεριανόν. Ὁ δὲ ἔφη μὴ προδιδόναι τὴν πίστιν τοῦ γενομένου αὐτοῦ δεσπότου. Καὶ ἐπανελθὼν κατεσχέθη μετὰ τῶν αἰχμαλώτων.

ἕνα πόδα ἐπεπήρωτο] Cf. Zonar. XII, 24, p. 598: θάτερον πεπήρωτο τῶν σκελῶν. Euseb. Hist. Eccl. VII, 10. — Οὐχ εἴλετο ἀπελθεῖν] « Hinc ap. Euseb. VII, 53 dicitur proditor Valeriani Macrinus. Reapse autem non ivit ad Persas Macrinus, quia imperium affectabat. » Mai. De ejus rebellione præter laudatos vide Trebell. Poll. in Trig. tyr. c. 11.

4. ΓΑΛΙΗΝΟΣ ΚΑΙ ΜΕΜΩΡ.

(Circa 261 p. C. Gallieni an. 8.)

Ὅτι Μέμωρ Μαυρούσιος πεμφθεὶς ἐπὶ συλλογῇ καρπῶν, καινῶν πραγμάτων ἐπεθύμησεν, καὶ σπουδῇ ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν ἀναιρεῖται. Οἱ δὲ ἄρχοντες ἐμέμφοντο ὡς ἀδίκως αὐτὸν ἀναιρεθέντα. Καὶ Θεόδοτος κελευσθεὶς ἀπολογήσασθαι εἶπεν, ὅτι « οὐκ ἦν πολλῆς ἄξιος καταγνώσεως Μέμωρ, ὡς ἀδυνάτοις ἐπιχειρῶν ὁ ἔχων τοσούτων ἀρχόντων περιβολὴν καὶ δύναμιν, ἀλλ' ἐκείνος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ διὰ τῆς ἐμῆς σπουδῆς καὶ βασιλικῆς προνοίας τοῦ σκοποῦ διήμαρτον. » Ἡσθεὶς ὁ βασιλεὺς τῇ

hostis, alter ne sui quidem ipsius, nedum nostri dominus est. » Quare auctor erat Cledonio, ut ipse quoque maneret, neque ad Valerianum rediret. At enim hic negavit, fidem se ejus falsurum, qui dominus aliquando sibi fuisset; re-versusque cum aliis illic captivis retentus est.

4. GALLIENUS ET MEMOR.

Memor Maurus ad frumentandum missus, novas res moliri cœpit, statimque a militibus occisus est. Sed quum præfecti inique illum occisum quererentur, Theodotus causam dicere jussus ait admodum condemnatione dignum fuisse Memorem, quippe qui, quum tot præfectorum tutela et viribus niteretur, minime impossibilem sit rem aggressus; at vero iste consciique ejus, inquit, diligentia mea nec non regia providentia a proposito suo depulsi sunt. Delectatus

ἀπολογία ἐκέλευσεν ὑπὲρ Μέμορος μηδένα φεύξεσθαι.

Ὅτι οἱ φαύλως ἀναχθέντες ἄνθρωποι οὐκ εἰώθασιν βεβαίως τὰς φιλίας φυλάττειν, ἀλλ' ἐκ μικρῶν προφάσεων μεταβάλλονται.

Nisi cæcutio, legend. est : ὅτι ἦν πολλῆς... ὡς οὐκ ἄδυνάτοις κτλ. Memor ille, ex eorum numero qui imperium sub Gallieno affectarunt, ex solo novimus Zosimo I, 38, 1 : Ἐπὶ πᾶσι τούτοις ὁ Γαλλιηνὸς συνταραχθεὶς, εἰς τὴν Ῥώμην ἐπανήει (260), τὸν ὑπὸ Σχυθῶν ἐπαχθέντα πόλεμον διαθήσων. Ἐν τούτῳ δὲ ἐπαναστάντων αὐτῷ Μέμορος (sic ex cod. Vatican. em. Mai. vulgatam Κέκροπος) τοῦ Μαυρουσίου καὶ Αὐριόλου καὶ Ἀντωνίνου καὶ ἐτέρων πλείονων, οἱ μὲν ἄλλοι σχεδὸν ἅπαντες ὑπήχθησαν δίκῃ, Αὐρίολος δὲ κτλ.

Annum ad quem res pertineat, accuratius definire non habeo. De Theodoto Gallieni duce, qui Æmilianum in Ægypto (263), et Posthumium in Gallia debellavit (264 sq.), v. Trebellius Pollio in Gallieno c. 4 et in Trig. tyr. c. 21.

5. ΓΑΛΙΗΝΟΣ ΚΑΙ ΙΝΓΕΝΟΥΟΣ.

(261 p. C.)

1. Ὅτι ἡ τοῦ Γαλιηνοῦ γαμετὴ τοῦ βασιλέως ἀπηρέσθη τῷ προσώπῳ Ἰνγενοῦ, καὶ μεταπεμφαμένη Βαλεντίνον, εἶπεν αὐτῷ ὅτι « Ἐγὼ τὴν σὴν προαίρεσιν οἶδα, τὸν δὲ βασιλέα ἐπὶ μὲν τῇ σῇ ἐπιλογῇ ἐπαινῶ, ἐπὶ δὲ τῇ Ἰνγενοῦ οὐκ ἐπαινῶ. Ἐν πολλῇ γάρ μοι ὑπονοία ἐστίν· ἀλλ' ἀντιπράττει τῷ βασιλεῖ οὐ δύναμαι· ἀλλὰ σὺ ἐπιτήρει τὸν ἄνδρα. » Ἀποκρίνεται Βαλεντίνος ὅτι « Γένοιτο μὲν καὶ Ἰνγένουον γνήσιον περὶ τὴν δουλείαν ὑμῶν ὀφθῆναι, ἐπεὶ τὸ ἐν ἐμοὶ οὐκ ἂν παραλείψω τι τῶν εἰς εὐνοίαν ὁρῶντων τοῦ ὑμετέρου οἴκου. »

2. Ὅτι ἐν τῷ κατὰ Ἰνγενοῦ πολέμῳ πολλὰ καὶ τέκνα καὶ γονεῖς καὶ ἀδελφοὺς ἀνείλον, ἐπὶ τοσοῦτον

ὥστε τινὰ κατασχεῖν ἴδιον ἀδελφὸν παρὰ Γαλιηνοῦ καὶ εἶπεν· « Ὡ βασιλεῦ, οὗτος ἀδελφὸς ἐμός ἐστι, καὶ ἐν τῷ πολέμῳ κατέσχον αὐτόν. » Ὁ δὲ νομίσας ὅτι παραιτήσασθαι αὐτὸν βούλεται, καὶ ἀπεδέξατο καὶ ἐπήνεσεν, καὶ ὑπέσχετο πολλὰ δώσειν, καὶ τὴν ἀμαρτίαν τῆς τυραννίδος συγχωρεῖν. Τὸν δὲ εἶπεν, ὅτι οὐ χρὴ τὸν ἅπαζ ἀντάραντα ὅπλα βασιλέως ζῆσαι, καὶ τὸ ξίφει ἀνελεῖν αὐτόν. Ὁ δὲ Γαλιηνὸς ἡγανάκτησε μὲν, πλὴν διὰ τὸ ἀδόκητον τῶν πραγμάτων συνεχώρησεν.

3. Ὅτι Κλαύδιος ἔτυχε τρωθεὶς εἰς τὸν ἀστράγαλον, καὶ μετὰ πολλῆς σπουδῆς ὁ βασιλεὺς περὶ αὐτοῦ ἐπυνθάνετο. Εἷς οὖν τῶν στρατιωτῶν εἶπεν ὅτι ὡς Ἀχιλλεὺς πολεμήσας γενναίως ἐτρώθη, καὶ ἐν τῷ καταγωγίῳ αὐτοῦ ἐστὶ θεραπευόμενος· ὥστε τὸν βασιλέα εἶπεν ὅτι εἰκότως καὶ εἰς τὸν ἀστράγαλον ἐτρώθη.

§ 1. Gallieni uxorem in castra maritum secutam etiam ex Zonara XII, 25, p. 601 liquet. — De Valentino aliunde non constat. Maius suspicatur fortasse eundem esse cum Valente, quem dicit Trebellius in Gallieno c. 2. — § 2. « Belli huius sævitiam immanem arguere licet etiam ex epistola quam recitat Trebellius in Ingenio sive in Trig. tyr. c. 8. » MAI. Cf. de hoc bello Zonaras XII, 24, p. 597, et Tillemont III, p. 324 sq. — § 3. Claudium Gallieno bellorum socium fuisse colligitur ex Trebellio in Gallien. c. 7 et 5.

6. ΓΑΛΙΗΝΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΤΟΥΜΟΣ.

Ὅτι Γαλιηνὸς ὁ βασιλεὺς πρὸς Πόστουμον αὐτοκράτορα ἀναγορευθέντα πέμπει πρεσβευτὰς τοὺς ἐπισταμένους τὰ γενόμενα παρ' αὐτοῦ, καὶ ἐροῦντας αὐτῷ ὅτι χρὴ τὰ ὀχυρὰ καταλαβόντας ἡσυχάζειν. « Ἀλλὰ παραχώρησόν μοι εἰσελθεῖν ἵνα διακριθῶμεν· καὶ ὁ κρείττων, βασιλεὺς. » Ὁ δὲ ἀντεδήλωσεν ὅτι « Οὐδὲ παραχωρῶ σοὶ ποτε ἔκων παρελθεῖν τὰς Ἀλπεῖς, οὔτε εἰς

hac defensione imperator vetuit quenquam interfecti Memoris causa accusari.

Pravis consiliis utentes homines non solent firmiter amicitiam tueri, sed levibus de causis mutantur.

5. GALLIENUS ET INGENUUS.

1. Gallieni imperatoris uxor vultu Ingenui offensa est, vocatoque ad se Valentino, « Animum quidem tuum, inquit, probe compertum habeo, atque imperatoris de te iudicium laudo; non item quod Ingenium elegerit, quia hic mihi valde suspectus est. Ceteroquin imperatori resistere nequeo; sed tu hominem observa. » Respondit Valentinus: « Utinam Ingenius in obsequio vestro fidelis deprehendatur! Ego certe quantum in me est, nihil prætermittam quod ad meam componendam erga vestram domum benevolentiam spectat. »

2. In bello adversus Ingenium multi filios, parentes fratresque occiderunt, adeo ut quidam fratrem manu tenens Gallieno se stiterit dicens: « Hic meus, o imperator, frater est, quem bello cepi. » Gallienus existimans velle

hunc pro eo deprecari, admisit hominem commendavitque, et multa se daturum, eumque de læsæ majestatis crimine absoluturum promisit. Illum vero contra dixisse ferunt, non oportere vivere qui semel arma adversus imperatorem tulisset; gladioque fratrem confodisse. Facinus moleste tulit Gallienus, sed tamen ob inopinum rerum eventum, id ratum habuit.

3. Claudius quum vulneratus in talo esset, sollicitè Gallienus imp. de eo præsentes rogabat. Tum miles quidam ait eum fortiter ad modum Achillis pugnantem vulnus accepisse et nunc in tentorio suo curari. Ad quæ imperator, congruenter igitur, respondit, hunc quoque in talo esse vulneratum.

6. GALLIENUS ET POSTUMUS.

Gallienus imperator ad Postumum qui purpuram sumserat, misit qui res quæ ab eo gererentur rescirent, dicerentque opus esse ut ii, qui munita loca occupassent, quietem agerent. Rogabat etiam ut sibi ingressum in Gallias concederet, ut bello inter se discernerent; nempe ut is qui superior

τοιαύτην ἀνάγκην εὐχομαι καταστῆναι, ἵνα Ῥωμαίοις πολεμήσω. » Γαλιηνὸς δὲ πέμπει πρὸς αὐτόν· « Οὐκ οὖν ἀμφοτέροι μονομαχήσωμεν, ἵνα μὴ Ῥωμαῖοι ἀπόλωνται. » Ὁ δὲ ἀντεδῆλωσεν· « Ἐγὼ οὔτε μονομάχος εἰμὶ, οὔτε γέγονά ποτε· ἀλλ' ἀπολλυμένας τὰς ἐπαρχίας ταύτας ὑπὸ σοῦ ταχθεὶς διασώζειν, ἔσωσα· καὶ ὑπὸ τῶν Γάλλων ἡρέθην βασιλεὺς· καὶ ἀρκοῦμαι ἄρχειν τῶν ἐκουσίως με ἐλομένων· καὶ εἴ τι δύνάμει τῇ βουλῇ τῇ ἐμαυτοῦ καὶ τῇ δυνάμει, τούτοις βοηθῶ. »

De Postumo (*M. Cassianio Latinio Postumo*, inscr. ap. Orell. 1015 et in numis ap. Eckhel. D. N. VII, p. 458 sq.) rebelle, qui in Gallia per septem annos (260—267) imperio potitus est, v. Trebellius in Trig. tyr. c. 2 et in Gallien. c. 4; Zonaras XII, 24, p. 597 sq.; Zosimus I, 38; Tillemont. III, p. 325 sqq.; Düntzer. *Postumus u. Victorius u. Tetricus in Gallien in Rheinlænd. Jahrb.* IV, p. 45—58.

7. ΟΔΕΝΑΘΟΙ ΔΥΟ.

Ὅτι τὸν Ὀδέναθον τὸν παλαιὸν Ῥουφῖνος ἀναιρεῖ ὡς νεωτέροις ἐπιχειροῦντα πράγμασιν. Κατηγόρει δὲ ὁ νεώτερος Ὀδέναθος Ῥουφίνου ὡς φονεύσαντος τὸν πατέρα αὐτοῦ. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἡρώτησε τὸν Ῥουφῖνον διὰ τί τοῦτο ἐποίησεν. Ὁ δὲ εἶπεν ὅτι σὺν δίκη τοῦτο ἐποίησε· « Καινοῖς γὰρ ἐπεχείρει πράγμασι· καὶ εἴθε ἐπέτρεπές μοι καὶ τοῦτον τὸν Ὀδέναθον τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἀνελεῖν, καὶ παραχρῆμα τοῦτο ἐποιοῦν. » Ἦν δὲ ὁ Ῥουφῖνος ποδαλγὸς καὶ χειραλγὸς, παντελῶς μὴ κινηθῆναι δυνάμενος. Καὶ ἔλεγεν αὐτῷ ὁ βασιλεὺς· « Ποία δυνάμει καὶ ποίῳ σώματι θαρρῶν ταῦτα λέγεις; » Ὁ δὲ ἔλεγεν· « Οὐδὲ εἰ ἔτυχον ὑγιῆς ὢν πλεον τῆς νεότητός

μου, ἐδυνάμην διὰ τοῦ σώματός μου τί ποτε εἰς αὐτὸν ποιῆσαι· ἀλλὰ τῇ σῇ δεξιᾷ κελεύων καὶ διατυπῶν πάντα κατῴρθουν. Καὶ σὺ γὰρ αὐτὸς, ὦ βασιλεῦ, οὐ τῷ σώματί σου ἰσχύων ποιεῖς, ἀλλὰ τοῖς στρατιώταις σου κελεύων. » Καὶ ἐπήνεσε τοὺς λόγους αὐτοῦ ὁ Γαλιηνός.

De Odenatho, patre ejus Odenathi, qui Zenobiam uxorem habebat, sicuti de Rufino illo aliunde non constat.

8. ΚΥΙΝΤΟΣ.

1. Ὅτι Κύιντος ὁ Μακρίνου υἱὸς τὸ βασιλεῖον (καὶ παραχρῆμα) ἐν Ἑμέσῃ ἐκάθητο, καὶ παραγίνεται Ὀδέναθος μετὰ πλήθους βαρβάρων, καὶ δηλοῖ αὐτοῖς ὅτι « Παράδοτε αὐτοὺς, ἢ πολεμήσατε. » Οἱ δὲ εἶπον ὅτι πᾶν ὅ τι οὖν ἡνείχοντο ὑπομένειν ἢ βαρβάρῳ ἑαυτοὺς παραδοῦναι.

2. Ὅτι Καρίνος ἐδυσχέρανεν ὥσῳτι τῶν Ῥωμαίων τὸν πόλεμον οἰκειώσατο Ὀδέναθος. Ὁ δὲ τοῦτο μαθὼν ἐκέλευσεν αὐτὸν ἀναιρεθῆναι· καὶ ἐκ τῶν οἰκείων πολλὰ ἐφιλοτιμήσατο εἰς ταφὴν αὐτοῦ, ἅτινα καὶ ζῶντι αὐτῷ ἐπέδειξεν. Ὁ δὲ γελάσας ἔφη πολλῆς ἀμαθίας καὶ εὐηθείας πεπληρωσθαι τὸν ἄνδρα· ἀμαθίας μὲν, ὅτι τοὺς ἐχθροὺς ἀναιροῦμεν, τοῖς δὲ φίλοις χαρίζομεθα· ἀγνοεῖν δὲ αὐτὸς πότερον εἰς φίλους ἢ εἰς ἐχθροὺς τάξει αὐτόν· εὐηθείας δὲ, ὅτι βούλεται περιόντα αὐτὸν καὶ αἰσθανόμενον λυπῆσαι καὶ φονεῦσαι, τελευτῶντα δὲ καὶ ἀναισθητοῦντα ὠρεαῖς τιμᾶν. — Καὶ ἡ τοσαύτη εὐτυχία ταχείαν ἔσχε μετὰπτωσιν.

Κύιντος] Sic etiam Zonaras XII, 24. Trebellio Pollioni *Quietus* dicitur, rectius; nam sic in numis Romanis exaratur; in numis Alexandrinis est

discederet, postea regnaret. Respondit Postumus: « Neque te sponte sino Alpes transgredi, neque in eam necessitatem venire me opto, ut cum Romanis pugnem. » Gallienus denuo missis legatis aiebat: « Igitur ambo singulari inter nos pugna certemus, ne Romanorum cædes fiat. » Ille rursus respondit: « Ego neque sum neque fui unquam gladiator; verum has provincias, quarum salus mihi a te commissa fuerat, servavi; a Gallis autem electus sum imperator. Porro mihi satis est, si his imperem, qui me sponte elegerunt: atque his quantum consilio et viribus possum, opem fero. »

7. ODENATHI DUO.

Odenathum seniore Rufinus tanquam novis rebus studentem interemit. Quumque junior Odenathus Rufinum de cade parentis sui accusasset, imperator facinoris causam a Rufino quæsit. Ille vero, « Utinam, inquit, copiam mihi faceres hunc quoque filium ejus Odenathum occidendi, quem illico de medio tollerem! » Porro erat Rufinus podagra chiragraque correptus, atque ab omni motu impeditus. Quamobrem ait imperator: « Quibus viribus aut cui corpori sisus hæc dicis? » Ille respondit: « Ne si incolumior quidem quam olim, ætate juvenili, essem, corporis mei vi-

ribus huic unquam nocere possem: sed tuâ dexterâ jubens atque designans nihil non recte gererem. Nam ne tu quidem, imperator, corporis tui viribus quæ facis peragis, sed militibus tuis imperans. » Hanc Rufini orationem Gallienus laudavit.

8. QUINTUS.

1. Simulac Quintus, Macrini filius, regiam sedem Emesæ statuit, Odenathus cum barbarorum multitudine advenit, eisque denuntiavit ut vel deditionem vel pugnam facerent. Illi vero responderunt se quidvis pati malle quam in barbari manus incidere.

2. Carinus moleste ferebat, quotiescumque Odenathus pro Romanis bellum se gerere dictitabat. Id intelligens Odenathus Carinum jussit occidi; et de suo patrimonio multa decrevit in funus ejus insumenda, quæ etiam viventi ille demonstravit. Carinus autem cum risu dixit inscium plane fatuumque esse Odenathum: inscium quidem, quia hostes occidimus, amicis donamus; ignorare autem Odenathum, utrum ipsum in amicorum an in hostium numero poneret: fatuum vero, quia quem viventem spirantemque cruciare et occidere vellet, eundem mortuum sensuque carentem donis honorare pararet. — Ceterum præsens fortuna citam conversionem nacta est.

Κουητος, in Nicæensibus Κυητός. — Initio fragmenti, nisi corrupta vox παραχρημα, legendum : τὸ βασιλεῖον ἐν Ἑμέσῃ ἐκάθητο, καὶ παραχρημα παραγίνεται. De re cf. Zonaras XII, 24, p. 601 : Τῆς ἡττης δὲ τῶν Μακρίνων (patris et filii, qui frater erat Quieti) τῆς κατὰ Παιονίαν συμβάσεως (262 p. C.) ἀγγελθείσης τῷ Κύντῳ καὶ τῷ Βαλλίστῃ, πολλὰ καὶ τῶν ὑπ' αὐτοὺς ἀπέστησαν πόλεων. Οἱ δ' ἐν Ἑμέσῃ διῆγον, ἔνθα [παρα]γενόμενος ὁ Ὠδέναθος καὶ συμβαλὼν αὐτοῖς νικᾷ, καὶ τὸν μὲν Βαλλίσταν αὐτὸς ἀναιρεῖ, τὸν δὲ Κύντον οἱ τῆς πόλεως. — § 2. Καρῖνος] « Scribendum est, meo iudicio, *Macrinus* seu *Macrianus*, non *Carinus*; cujus postrema tempora ab Odenathi rebus absunt. Et certe Odenathus oppressurus erat Macrinum, ut ait Trebellius c. 18, nisi hic maturius e Syria discessisset. » MAI. Quod ferri nequit. Nam Macrinus (*Macrianus* Trebell.) ejusque filius jam in expeditione Pannonica a militibus suis interfecti erant, teste Zonara, qui ubique cum nostro consentit. Quis fuerit iste *Carinus* nescio.

9. ΚΛΑΥΔΙΟΣ. (269 p. C.)

1. Ὅτι τῶν Σκυθῶν ἐπὶ Κλαυδίου τὰς Ἀθήνας ἐλόντων καὶ συναγαγόντων πάντα τὰ βιβλία καὶ βουλευθέντων καῦσαι, ἄλλος τις ἐν αὐτοῖς φρόνιμος εἶναι νομιζόμενος ἐκώλυσε λέγων, ὅτι περὶ ταῦτα οἱ Ῥωμαῖοι σχολάζοντες πολέμου ἀμελοῦσι. Τοῦτο δὲ ὡς ἄπειρος εἶπεν· εἰ γὰρ ἤδει τὰς τῶν Ἀθηναίων καὶ Ῥωμαίων ἀρετὰς, οἷτινες ἐν λόγοις καὶ ἐν πολέμοις εὐδοκίμουν, οὐκ ἂν τοῦτο εἶπεν.

2. Ὅτι οἱ Σκύθαι πρὸς τοὺς ἐν πόλεσιν ἐγκεκλεισμένους ἀπέσκηπτον, ὅτι οὗτοι οὐκ ἀνθρώπινον βίον ζῶσιν, ἀλλ' ὀρνίθων ἐν καλιαῖς εἰς τὸ ὕψος καθημένων, καὶ ὅτι καταλιπόντες τὴν γῆν τὴν τρέφουσιν αὐτοὺς, ἀκάρπους πόλεις ἐπιλέγονται, καὶ ὅτι τοῖς ἀψύχοις θαρροῦσι μᾶλλον ἢ περὶ αὐτοῖς.

3. Ὅτι Ἀνδοννόβαλλός τις ἦν, ὃς ἀπὸ Ἑρούλλων

προσέφυγε πρὸς Ῥωμαίους. Καὶ ἦλθεν εἰς λόγους Βιβούλῳ (τῷ βασιλεῖ) τῶν Ῥωμαίων. Προέτρεπε γὰρ αὐτὸν δοῦναι ἑαυτὸν τῷ βασιλεῖ. Ὁ δὲ ἐκάλει αὐτὸν δοῦλον φιλοδεσπότην καὶ γαστρὸς ἡττονα· καὶ ὅτι ἐλευθερίαν διὰ τὸ φαγεῖν καὶ φορέσαι [καμφορῆσαι?] ἀπίωλεσεν. Ἐκεῖνος δὲ ἀντέλεγεν αὐτῷ· « Ἐγὼ ἐλεύθερός εἰμι· καὶ γὰρ φίλος βασιλέως τηλικούτου εἰμι, καὶ οὐδὲν μοι τῶν ἀγαθῶν λείπει· σὺ δὲ οὔτε ἐσθῆτος οὔτε τροφῆς εὐπορεῖς. »

4. Ὅτι μετὰ τὴν νίκην τῶν Σκυθῶν εὐφραινομένου τοῦ βασιλέως καὶ ἐστιῶντος, εἰσῆλθεν Ἀνδοννόβαλλος ἐπὶ πάντων καὶ λέγει, ὅτι « Χάριν θέλω τινά ποτε παρὰ σοῦ αἰτῆσαι. » Καὶ νομίσας μέγα τί ποτε αἰτεῖσθαι, ἐπέτρεψεν αὐτῷ αἰτεῖσθαι. Καὶ λέγει Ἀνδοννόβαλλος· « Δός μοι καλὸν οἶνον, ἵνα καλέσω πάντας τοὺς τοῦ οἴκου μου καὶ εὐφρανθῶ μετ' αὐτῶν. » Καὶ γελάσας ὁ βασιλεὺς ἐκέλευσεν αὐτῷ δοθῆναι οἶνον· δέδωκεν δὲ αὐτῷ καὶ ἑτέρας πολλὰς δωρεάς.

§ 1. Eadem iisdem pæne verbis Zonaras XII, 26, p. 605 : Ἐπελθόντες δὲ ταῖς Ἀθήναις εἶλον αὐτάς· καὶ συναγαγόντες πάντα τὰ ἐν τῇ πόλει βιβλία, καῦσαι ταῦτα ἡθούλοντο. Εἷς δὲ τις τῶν συνετῶν παρ' αὐτοῖς δοκούντων ἀπεῖρξε τοὺς δημοφύλους τοῦ ἐγγχειρήματος, φάμενος ὡς περὶ ταῦτα οἱ Ἕλληνες ἀσχολούμενοι πολεμικῶν ἀμελοῦσιν ἔργων καὶ οὕτως εὐχεῖρωται γίνονται. — § 3. Βιβούλῳ τῷ βασιλεῖ.] « Num pro *Bibulo* scribendum est *bajulus* (nempe lecticarius), ita ut græcus textus latinitate sit infectus; Herulus autem ille non cum *Bibulo* Cæsare, sed cum *Claudii Gothici bajulo* loquatur? Atqui in codicis quoque margine lemma rubricatum est περὶ βιβούλου τοῦ βασιλέως. Neque tamen lemma suspicionem erroris excludit. » MAI. Ut de *bajulo* cogitaret, movisse Maium videtur vox φορέσαι, quam vertit *bajulando*. Quod non est probabile. Aut scrib. ἐμφορῆσαι, aut eodem sensu barbarus noster usurpavit vocem φορέσαι. Fortasse fuit ἦλθεν εἰς λόγους εὐνούχῳ vel δούλῳ vel τριβούνῳ τινὶ βασιλέως, vel Βιβούλῳ τῷ ** τοῦ βασιλέως.

9. CLAUDIUS.

1. Quum Athenas, regnante Claudio, Scythæ occupavissent, conquisitosque omnes libros crematuri essent, quidam inter eos prudentior ceteris creditus, rem inhibuit. Dicebat enim fore ut Romani, dum libris occuparentur, bellum negligerent. Hoc autem ut rudis dixit : nam si novisset Atheniensium et Romanorum virtutes, qui literis et armis æque claruerunt, haud ita esset locutus.

2. Scythæ urbium incolas irridebant, quod hi non hominum sed avium vitam agerent, quæ nidos sublimiter suspensos habitant; et quod altrice terra relicta, steriles urbes præoptarent, quodque rebus potius inanimis quam sibi confiderent.

3. Andonnoballus quidam ab Herulis ad Romanos transfugiens venit in colloquia cum Bibulo, Romanorum impe-

ratoris (ministro), qui hortabatur illum ut imperatori se traderet. At is contra appellabat Bibulum servili animo præditum ventrique deditum, qui nimirum libertatem edendo et ingurgitando amisisset. Ille vero respondit « : Immo ego sum liber; nam tanto principi carus sum, nullaque re bona destituor; tibi vero neque vestis neque cibi affatim est. »

4. Post victoriam de Scythis relatam dum imperator lætitiæ indulget et convivatur, ingressus est coram omnibus Andonnoballus, aitque velle se beneficium ab illo petere. Imperator existimans magnum fortasse aliquid petiturum, nihilominus indulsit ei, ut peteret. Tum Andonnoballus, « Da mihi, inquit, vinum optimum, ut, necessariis meis omnibus convocatis, una oblecter. » Ridens imperator iussit ei vinum suppeditari, tum et aliorum munerum copiam addidit.

10. ΑΥΡΗΛΙΑΝΟΣ. (270.)

1. Ὅτι Αὐρηλιανὸς βασιλεύσας καὶ συναγαγὼν πάντας τοὺς ἐν λόγῳ ἐν Ῥαβέννῃ βουλὴν ἐποιεῖτο, πῶς χρὴ βασιλεύειν αὐτόν· ἐβούλετο γὰρ μετὰ θάνατον Κλαυδίου ἐξ ὧν ἔπραττεν μείζων ἐκείνου φαίνεσθαι. Εἷς δὲ τῶν ἐκ τῆς συγκλήτου εἶπεν αὐτῷ· « Ἐὰν θέλῃς καλῶς βασιλεῦσαι, χρυσῷ καὶ σιδήρῳ σεαυτὸν δ'χύρωσον· κατὰ μὲν τῶν λυπούντων σε, σιδήρῳ· πρὸς δὲ τοὺς θεραπεύοντας, χρυσῷ. » Καὶ πρῶτος τῆς κακῆς τῆς (κακίστης; οἰκείας Zon.) συμβουλῆς ταύτης αὐτὸς ὁ συμβουλεύσας ἀπήλαυσεν.

2. Ὅτι Ἀλβίνος γέρων ὢν ἐνόσει τὴν ἐπὶ θάνατον· εἰσελθὼν δέ τις ἐπυνθάνετο αὐτόν πῶς διακέεται; Ὁ δὲ εἶπεν· « Εἰ μὲν σῴζεται ἡ πατρίς, κακῶς· πάντως γὰρ ἀποθνήσκω· εἰ δὲ μὴ σῴζεται, καλῶς· ἐγὼ γὰρ φθάνω ἀποθανὼν πρὶν μάθω τὸν ὄλεθρον τῆς πατρίδος· καὶ τούτου μείζον ἀγαθὸν οὐ ζητῶ. »

3. Ὅτι Αὐρηλιανὸς μαθὼν ἐν Πλακεντία εἶναι μοῖραν τῶν βαρβάρων, ἐδήλωσεν αὐτοῖς ὅτι « Εἰ μὲν θέλετε πολεμήσειν, ἰδοὺ ἑτοιμός εἰμι· εἰ δὲ τὰ βελτίονα λογίζεσθε παραδοῦναι ἑαυτοὺς, δέχομαι ὑμᾶς ὡς δεσπότης ὑμῶν. » Οἱ δὲ ἀντεδήλωσαν ὅτι « Ἡμεῖς οὐκ ἔχομεν δεσπότην· καὶ αὖριον ἐτοίμασον σεαυτὸν, καὶ μανθάνεις ὅτι πρὸς ἐλευθέρους πολεμεῖς. »

4. Ὅτι Αὐρηλιανὸς ἐν τῷ πολιορκεῖν τὰ Τύχνα εἰρήκει τοῖς στρατιώταις ὅτι « Ἐὰν εἰσέλθωμεν, μηδὲ κύνα ἐάσητε. » Μετὰ δὲ τὴν ἄλωσιν ἀπηγόρευσε τοῖς στρατιώταις μήτε φονεῦσαι μήτε διαρπάσαι. Ἐλεγον οὖν αὐτῷ θυμούμενοι οἱ στρατιῶται ὅτι « Ἀ ὑπέσχου, ἐπίτρεψον ἡμῖν ποιῆσαι. » Ὁ δὲ λέγει αὐτοῖς· « Ἀληθεύετε ὅτι ἐγὼ εἶπον· ἀπέλθετε, κύων μὴ εὐρεθῇ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, ἀλλὰ πάντας φονεύσατε. » Καὶ ἔπεμψε καὶ τοὺς τριβούνους καὶ τοὺς στρατιώτας, καὶ πάντας

τοὺς κύνας ἐφόνευσεν· ὥστε εἰς γέλωτα ἐλθῆναι (ἐκλυθῆναι;) τὸν θυμὸν τοῦ στρατεύματος. Καὶ μετὰ ταῦτα συγκαλέσας αὐτοὺς εἶπεν ὅτι « Ἡμεῖς ὑπὲρ τοῦ ἐλευθερῶσαι τὰς πόλεις ταύτας πολεμοῦμεν· καὶ ἐὰν μέλλωμεν πραιδεῦειν αὐτάς, οὐκέτι ἡμῖν πιστεύουσιν· ἀλλὰ μᾶλλον τὴν πραΐδα τῶν βαρβάρων ζητήσωμεν, καὶ τοιούτων (τούτων;) ὡς ἡμετέρων φεισώμεθα. »

5. Ὅτι Αὐρηλιανὸς ἔπεμψε πρεσβευτὰς πρὸς Ζηνοβίαν προτρέπων αὐτὴν ἐνδοῦναι τελεῖν ὑπ' αὐτόν. Ἡ δὲ ἀντεδήλωσεν ὅτι « Ἐγὼ οὐδὲν μέγα ἐβλάβην· οἱ γὰρ πεσόντες ἐν τῷ πολέμῳ σχεδὸν πάντες Ῥωμαῖοί εἰσιν. »

6. Ὅτι Αὐρηλιανὸς πειραθείς ποτε στρατιωτικῆς ἐπαναστάσεως, ἔλεγεν ἀπατᾶσθαι τοὺς στρατιώτας, εἰ ἐν ταῖς αὐτῶν χερσὶ τὰς μοίρας εἶναι τῶν βασιλέων ὑπολαμβάνουσιν. Ἐφασκε γὰρ τὸν θεὸν δωρησάμενον τὴν πορφύραν (καὶ ταύτην ἐπεδείκνυ τῇ δεξιᾷ) πάντως καὶ τὸν χρόνον τῆς βασιλείας ὀρίσαι. Καὶ οὐ πρότερον ἀπέστη πρὶν ἂν εἰς τοὺς ἀρχηγούς τῆς στάσεως πεντήκοντα ἐξεδίκησεν.

§ 1. Eadem Zonaras XII, 27, p. 606 : Αὐρηλιανὸς τῆς βασιλείας ἐπιβεβηκὼς Ῥωμαίων ἤρετο τοὺς ἐν τέλει ὅπως βασιλεύειν χρεών. Ὡς εἷς εἶπεν αὐτῷ ὡς « Ἐὰν βούλῃ βασιλεῦσαι καλῶς, χρυσῷ σε δεῖ καὶ σιδήρῳ περιφράξαι σαυτόν· κατὰ μὲν τῶν λυπούντων κεχρημένον σιδήρῳ, τοὺς δὲ γε (σε;) θεραπεύοντας χρυσῷ ἀμειβόμενον. » Ὁς πρῶτος, ὡς λέγεται, τῆς οἰκείας ταύτης ἀπώνατο συμβουλῆς, μετ' οὐ πολὺ τοῦ σιδήρου πειραθείς.

§ 2. « Sine dubio hic est M. Nummius Albinus, qui consul iterum processit an. 263; de quo exstat nota illa philologis inscriptio apud Reinesium p. 465 : M. NUMMIO ALBINO V. C. QUÆSTORI CANDIDATO PRÆTORI URBANO COMITI DOMESTICO ORDINIS

10. AURELIANUS.

1. Aurelianus ad imperium evectus, coacto Ravennæ concilio hominum quotquot erant fama clarorum, de modo regnandi deliberabat. Quippe avebat post obitum Claudii major illo videri rebus gerendis. Tunc de concilio unus, « Si vis, inquit, bene regnare, auro et ferro te communi; adversus nimirum molestos ferro, erga obsequentes auro. » Is autem qui pravum hoc consilium dederat, primus illud expertus est.

2. Albinus senex et letali morbo decumbens homini ad se ingresso rogantique quomodo se haberet, « Si salva, inquit, patria est, equidem male pereō; sin illi secus evenit, bene: ego enim moriar priusquam patriæ excidium intelligam. Atque hac majorem nullam felicitatem exquiro. »

3. Aurelianus edoctus partem barbarorum Placentiam occupare, significavit illis: « Si pugnare avetis, en ego paratus sum; sin meliora consilia capitis, nempe ut vosmet dedatis, recipio vos ut dominus vester. » Illi responderunt: « Nos dominum non habemus; et mane quidem esto paratus, ut te cum viris liberis pugnare cognoscas. »

4. Aurelianus in Tyanorum obsidione militibus prædixe-

rat, fore ut illuc ingressi ne canem quidem incolumem esse sinerent. Mox urbe expugnata militibus edixit ne occiderent neve diriperent. Illi indignati postulabant ab eo ut quod ante promisisset, nunc iis facere concederet. Is autem, « Vere, inquit, narratis, quod ita dixerim: Pergite porro; canis nullus hac in urbe supersit, sed omnes occidite. » Immissis ergo tribunis et militibus, canes occisione delevit, ita ut ira exercitus in risum soluta sit. Idem postea concione vocata, « Nos, inquit, pro his urbibus liberandis præliamur; quas si prædari maluerimus, fide in postremum apud ipsas carebimus. Quin potius prædam e barbaris petamus; his autem urbibus seu rei nostræ parcamus. »

5. Aurelianus missis ad Zenobiam legatis hortabatur eam, ut sui demum deditionem faceret. Illa vero respondit: « Haud ego magnopere detrimento affecta sum: nam qui occiderunt in prælio, plerique omnes Romani sunt. »

6. Aurelianus seditione militari aliquando appetitus dixit falli milites, qui regum fata in sua se potestate habere putarent. Quippe deum, qui dator sit purpuræ (quam utique dextera prætendebat), etiam annos regni definire. Neque prius destitit, quam in quinquaginta seditionis principes animadvertisset.

PRIMI ET CONSULI ORDINARIO ITERUM NUMMIUS SECUNDUS EJUS F. » ΜΑΙ. — § 3. « De Aureliano ad Placentiam primum victo a Marcomannis, mox eorundem victore (270), legis Vopiscum c. 21, Aurel. Victorem Epit. c. 35. » ΜΑΙ. — § 4. Eadem narrat Vopiscus in Aurel. c. 22 (272 p. C.).

11. ΠΡΟΒΟΣ. (282.)

Ὅτι πρὸς ἀνταρσίαν ἐλθόντος Κάρου ἐβουλεύσατο ὁ Πρόβος τί δεῖ ποιῆσαι αὐτόν. Καὶ πάντων σιωπῶντων, Μαρτινιανός τις χιλιάρχος παρρησιασάμενος πολλὰ ἐνεκάλει αὐτῷ, ὡς διὰ τὸν ὄκνον αὐτοῦ τῶν πραγμάτων ἀπολλυμένων· καὶ προέτρεπεν αὐτὸν παραχρῆμα κινῆσαι καὶ ἐξελθεῖν εἰς πόλεμον καὶ ἀπαντῆσαι τῷ τυράννῳ.

Nihil de Caro rebellante Vopiscus in Vita Probi. Idem tamen in Vita Cari, c. 6 : *Hic (Carus) igitur... praefectus praetorii a Probo factus tantum sibi apud milites amoris locavit, ut interfecto Probo tanto principe, solus dignissimus videretur imperio. Non me praeterit suspicatos esse plerosque, et eos in fastos retulisse Cari factione interemtum Probum; sed neque meritum Probi erga Carum, neque Cari mores id credi patiuntur : simul quia Probi mortem et acerrime et constantissime vindicavit.* Unicus testis qui disertius quid de his tradit, Zonaras est lib. XII, 30, p. 610 : Γέγονε δὲ κατ' αὐτοῦ (Πρόβου) καὶ ἄλλη τις ἐπανάστασις. Μέρους γὰρ τῆς Εὐρώπης ὁ Κάρος ἄρχων ἔγνω τοὺς ὑπ' αὐτὸν στρατιώτας βουλευομένους ἀναιρεῖν αὐτὸν αὐτοκράτορα, καὶ τοῦτο τῷ Πρόβῳ ἐδήλωσε, δεόμενος ἐκεῖθεν ἀνακληθῆναι. Ὁ δὲ οὐκ ἤθελεν ἀφελῆσθαι αὐτὸν τὴν ἀρχήν. Περιστάντες οὖν οἱ στρατιῶται τὸν Κάρον καὶ ἄκοντα καταδέξασθαι τὴν τῶν Ῥωμαίων ἀρχὴν ἐβιάσαντο, καὶ αὐτίκα σὺν αὐτῷ εἰς Ἰταλίαν ὠρμήκεσαν. Καὶ ὁ Πρόβος τοῦτο μαθὼν στράτευμα ἔπεμψε σὺν ἄρχοντι ἀντιστῆναι αὐτῷ. Ἦδη δὲ πλησιάσαντες οἱ πεμφθέντες τῷ Κάρῳ, δεσμῆσαντες τὸν ἄρχοντα ἑαυτῶν, ἀκχεῖνον καὶ

ἑαυτοὺς τῷ Κάρῳ παραδεδώκασιν. Ὁ δὲ Πρόβος ὑπὸ τῶν οἰκείων δορυφόρων ἀνῆρτο, μαθόντων τὴν τῶν στρατιωτῶν πρὸς Κάρον προσχώρησιν.

12. ΚΑΡΟΣ. (283 p. C.)

Ὅτι ἅμα τῇ ἀναγορεύσει λέγουσιν εἰρηκέναι τὸν Κάρον ὅτι ἐπὶ κακῷ Περσῶν εἰς τὴν βασιλείαν ἦλθεν.

13. ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΣ.

1. Ὅτι ἐν τῇ οἰκείᾳ ἀναγορεύσει ὁ Διοκλητιανὸς, τὰ τότε σεβόμενα θεῖα μαρτυρόμενος, ἔλεγεν μὴ διὰ τῆς βασιλείας ἐφίεσθαι Καρίνον ἀνελεῖν, ἀλλὰ διὰ τὸ ἐλεεῖν τὴν πολιτείαν.

2. Ὅτι τὸ πολλὰ πράττειν ἀντικλιματῆρων καὶ κινδύνων πολλῶν αἴτιον γίνεται.

3. Ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη φύσις τάναντία μᾶλλον ἐπίσταται φέρειν, ἢ μέτρον ἐν ταῖς εὐτυχίαις φυλάττειν.

4. Ὅτι καὶ διὰ τὸ [διὰ τοῦτο?] τιμῆς αὐτὸν ἀθανάτου (τε) τετυχηκότα χρῆναι μεμνησθαι ὅτι θνητός ἐστι καὶ τῶν ἀνθρωπίνων συμφορῶν οὐκ ἀλλότριος.

5. Ὅτι Λούκιος Ὀκτάβιος εἰς δεῖπνον κληθεὶς θριάμβου, καὶ ἀποκληθεὶς ἀπήγγειλεν ἑαυτὸν εἰς τὸ συμπίσιον ἤξειν εἰ μὴ ὡς οἶόντε κάλλιστα μέρη αὐτῷ πεμφθεῖη.

6. Ὅτι Διοκλητιανὸς, ὅψειός τινος ἐν ὕπνοις πολλάκις αὐτὸν ἐνοχλοῦσης, ὥστε ἀρχὴν ἐγχειρῆσαί τι, ὅν γε ὀνομαστὶ ἡ ὄψις ἐσήμανεν, ὑπονοήσας εἶναι τοῦτο ἐκ γοητείας, ἐν τινι ἡμέρᾳ μετακαλεσάμενος αὐτὸν, τοῦτο μόνον ἔφη πρὸς αὐτόν· « Δέξαι ἀρχὴν ἣν καθ' ἐκάστην νύκτα αἰτεῖς παρ' ἐμοῦ, καὶ μὴ φθονήσης τῷ βασιλεῖ τῆς ἐκ τοῦ ἡσυχάζειν θεραπειάς. »

§ 1. Τὰ τότε σεβόμενα θεῖα] « Hinc cognoscimus historicum Christianum. » ΜΑΙ. — Καρίνον ἀνελεῖν] Zonaras XII, 30, p. 612 : Θάτερος μέντοι τῶν Κάρου υἱῶν ὁ Καρίνος εἰς Ῥώμην διάγων

11. PROBUS.

Caro rebellante deliberabat in concilio Probus quid ageret. Cunctis silentibus, Martinianus quidam tribunus libera fiducia coepit Probo graviter exprobrare, quod ob ejus segnitiam respublica interiret : impulitque eum ut confestim arma moveret, bellum susciperet, tyrannoque in acie occurreret.

12. CARUS.

Quum purpuram sumpsit Carus dixisse fertur tactum se imperatorem ad Persarum exitium.

13. DIOCLETIANUS.

1. Imperium capessens Diocletianus deos tunc cultos testans, non regni obtinendi causa se dixit optare necem Carini, sed quod misereretur reipublicae.

2. Multorum negotiorum susceptio causa fit infelicitum climatericorum atque periculorum.

3. Humanæ naturæ est adversa facilius ferre quam modestiam servare in rebus prosperis.

4. Propterea eum, etsi immortales consecutum honores, meminisse tamen debere se mortalem esse et ab humanis casibus non alienum.

5. L. Octavius ad triumphalem coenam invitatus, deinde rogatus ut venire supersedeat, nuntiavit se convivio interfuturum, nisi honoratior, ut par esset, partes sibi mitterentur.

6. Diocletianus, spectro quodam in somnis eum perturbante, ut imperium cuidam traderet, qui nominatim a spectro designabatur : suspicatus hoc accidere ex praestigio, quadam die vocato ad se illo homine, hoc tantum dixit : « Accipe imperium, quod me singulis noctibus poscis, neque inideas imperatori quietis gratiam. »

χαλεπὸς τοῖς Ῥωμαίοις ἐτύγγανεν, ἀσελγὴς γενόμενος καὶ ὤμους καὶ μνησίκακος· ὃς ὑπὸ Διοκλητιανοῦ εἰς Ῥώμην ἐπιδημήσαντος διεφθάρη. — § 5. » *Ergone consul erat L. Octavius? Nam Valerius Maximus II, 8, 6 de cœna triumphali ait: Moris erat ab imperatore triumphum ducturo consules invitari ad cœnam, deinde rogari ut venire supersedeant, ne quis eo die, quo ille triumpharet, majoris in eodem convivio sit imperii.* Hæc autem narratio ceu hic locum habeat non video, atque obiter ex occasione nescio qua interpositam arbitror. » ΜΑΙ. Interposuit hæc auctor de triumpho agens, quem Diocletianus egit (303 p. C.), paullo antequam imperio se abdicaret. Zonaras quoque (XII, 32, p. 618) et Joannes Antiochenus (fr. 167) ea occasione nonnulla de origine triumphi narrationi suæ intexunt. — 5. μετακαλεσάμενος αὐτὸν] Intellige Constantium Chlorum.

14. ΛΙΚΙΝΙΟΣ.

Ὅτι Λικίνιος τὰ χρυσᾶ νομίσματα, ἐν οἷς ὁ Κωνσταντῖνος τὴν τῶν Σαρματῶν νίκην ἐτύπωσε, οὐ προσεδέχετο, ἀλλ' ἀναχωνεύων αὐτὰ εἰς ἑτέρας μετέφερε χρήσεις, οὐδὲ ἄλλο τοῖς περὶ τοῦτο μεμφομένοις ἀποκρινόμενος, ἦ ὅτι οὐ βούλεται βάρβαρον ἐργασίαν ἐν τοῖς συναλλάγμασι τῆς ἑαυτοῦ βασιλείας ἀναστρέφειν.

2. Ὅτι Κρίσπου τοῦ υἱοῦ Κωνσταντίνου μεγάλα ἐφάνησαν ἀνδραγαθία, καὶ πολλάκις Λικίνιος ὑπ' αὐ-

τοῦ ἡττηθεὶς, ἀχθόμενος τὰ Ὀμηρικὰ (Π. 8, 102) ταῦτα ἔλεγεν ἔπη·

ὦ γέρον, ἦ μάλα δὴ σε νέοι τείρουσι μαχηταί·
σὴ τε βίη λέλυται, χαλεπὸν δέ σε γῆρας ἰκάνει.

3. Ὅτι Τιθήριος ἀνήγγελλε ἐπὶ τὴν σύγκλητον, ὥστε τὸν Χριστὸν τρισκαιδέκατον θεὸν εἶναι· ἡ δὲ σύγκλητος οὐκ ἀπεδέξατο, ὥστε καὶ τινὰ ἀστεϊόμενον εἰπεῖν, ὅτι τρισκαιδέκατον οὐ δέχεσθε, καὶ πρῶτος ἔρχεται.

§ 1. De his numis cum inscriptione SARMATIA DEVICTA (an. 322) v. Eckhel. D. N. VIII, p. 87. De re v. Zosimus II, 21. — § 2. De Crispi contra Licinnium rebus gestis v. Zosim. l. l. Eusebius H. Eccl. X, 9.

15. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ.

Ὅτι Κωνσταντῖνος ἐβουλεύσατο πρῶτον ἐν Σαρδικῇ μεταγαγεῖν τὰ δημόσια· φιλῶν τε τὴν πόλιν ἐκείνην συνεχῶς ἔλεγεν· « Ἡ ἐμὴ Ῥώμη Σαρδική ἐστιν. »

2. Ὅτι Κωνσταντῖνος τὰ τῶν πρότερον βεβασίλευκόντων ἔργα καλύψαι θέλων, τούτων τὰς ἀρετὰς ἐπυνύμοις τισὶν ἐκφαυλίζειν ἐσπούδαζεν. Τὸν μὲν γὰρ Ὀκταβιανὸν Αὐγούστον κόσμον τύχης ἐκάλει, τὸν δὲ Τραϊανὸν βοτάνην τοίχου, Ἀδριανὸν δὲ ἐργαλεῖον ζωγραφικόν, Μάρκον δὲ καταγέλαστον, Σεβῆρον***.

§. 1. Cf. Zonaras XIII, 13. — § 2. « Desunt paginae duæ usque ad finem quaternionis, quibus in paginis res Constantini et fortasse etiam Constantii excerptas posuerat eclogarius. » ΜΑΙ.

14. LICINIUS.

1. Licinius aurea numismata, in quibus Constantinus suam de Sarmatis victoriam excuderat, non recipiebat, sed conflans ea in alios usus convertibat; nihil aliud iis qui id reprehenderent dicens, nisi quod nollet barbaricum opus in sui imperii negotiationibus versari.

2. Crispi Constantino geniti egregie facta claruerunt, victusque ab eo sæpe Licinius æger Homericos illos versus citabat:

O senex, te valde vexant juvenes bellatores,
Tuusque vigor languet, teque senium invasit.

3. Tiberius retulerat ad senatum, ut deus decimus tertius

Christus fieret. Recusante senatu, lepide dixit quidam: « Quem decimum tertium non admittitis, is primus veniet. »

15. CONSTANTINUS.

1. Constantinus principio consilium ceperat sedem regni in urbem Sardicam transferendi; captusque ejus urbis amore semper iterabat: « Roma mea Sardica est. »

2. Constantinus decessorum suorum res gestas obscurare studens, horum virtutes jocularibus quibusdam epithetis vilipendere studebat. Scilicet Octavianum Augustum fortunæ mundum appellabat, Trajanum herbam parietariam, Hadrianum pictoriam officinam, Marcum ridiculum, Severum***.

MENANDER PROTECTOR.

De Menandro Protectore quæ comperta habemus paucissima brevi Niebuhrius l. l. p. xxii exponit hunc in modum : « Menander, Euphratæ filius, Constantinopolitanus, in juventute legum studio sese dederat : sed quoniam a causidicorum munere animus abhorrebat, ad segnitiam delapsus, in circo factionumque furoribus patrimonium effudit; tandem vero a necessitate ad meliora compulsus, quum a Mauricio imperatore literatos homines splendidis præmiis ornari videret, se in hoc genere experiri statuit. Itaque historiam Agathiae continuare sibi proposuit : quod ab adventu Catri-
guratorum Hunnorum in Thraciam, quos Belisarius repressit, annoque 558, usque ad excessum Tiberii imperatoris, an. 582, perfecit. Protectoris cognomen, quo ab illustri poeta Attico discriminatur, indicat eum cohortibus prætoriis imperatoris adscriptum fuisse : quæ tamen illo ævo æque ac scholarii fictam tantummodo exercebant militiam (Procop. Anecd. 24, p. 71). In scribendi genere prorsus simia Agathiae est; ridendus quoties sententiarum acumine aut verborum elegantia se ostentare cupit : verumtamen in rebus gestis referendis bonus auctor; circa populorum mores terrarumque longin quarum situm et peregrinantium itinera admodum curiosus et fide dignus. Ejusdem Agathiae imitatione etiam epigrammata componere tentavit (v. fr. 35 a). Quæ supra de ejus origine ac juventute dixi, ea omnia ipse in proœmio historiae tradiderat (fr. 1). » — Præter Suidam mentionem ejus facit Constantinus Porphy. De them. I, 2, p. 18, et Theophylactus Simocatta Hist. I, 3 (v. fr. 66), qui Menandrum nostrum continuavit.

ARGUMENTUM.

Fr. 1. 2. Ex Proœmio. — 3. Persarum et Romanorum de Lazica regione certamina in tempus componuntur, pactis induciis. Justinianus Hunnos Utiguros ad bellum Hunnis Catriguris inferendum excitat (558). — 4. Avars per Zandichum legatum a Justiniano annua stipendia et regionem sibi postulant. Imperator senex, non vi sed arte Avars a finibus imperii removere statuit (558). — 5. Justinianus Avarum legationem donis demulcet, missoque Valentino iis persuadet, ut contra Hunnicas gentes bellum suscipiant. Avars Utiguros, Salos, Sabiros vincunt. — 6. 7. Avars Mezamerum, Antarum gentis legatum, occidunt, Anta-

rumque regionem vastare pergunt. — 8. Ammigus, dux Francorum, semper se hostem Romanorum fore declarat (561). — 9. Justinianus Avarum legatos novas sibi sedes petentes Byzantii detinet. Hinc Romanorum et Avarum inimicitiae (562). — 10. Silzibulus s. Dizabulus, Turcorum dux, contra Ephthalitas bellum gerit. Quo absoluto, in Avars arma movenda statuit. Catulphi Ephthalitæ dictum. Sententiæ. — 11. Petrus Patricius, Justiniani legatus, et Jesdegusnaph, Zichus a Chosroe missus, in confiniis utriusque imperii congressi de pace inter Romanos et Persas firmiter componenda agunt. Fœderum capita singula recensentur. Quum vero Suaniam provinciam poscenti Romano nequaquam concederet legatus Persarum, Petrus ad Chosroem ipsum proficiscitur, ut ab eo æquiores condiciones impetret. Ejus cum Chosroe colloquia (562). — 12. Petri Patricii uberior historia de legatione ipsius ad Chosroem laudatur. — 13. Petrus de Suania nihil obtinet. Pace composita, Byzantium redit, ubi mox diem obit. — 14. Justinus Avarum condiciones superbe respuit (565). — 15. Justinus imperio potitus Joannem legatum ad Chosroem mittit, qui de reddenda Suania ageret; verum is infecta re Byzantium redit (565). — 16. Joannes ob rem male gestam honoribus exuitur. — 17. Zichus, et post Zichum in itinere mortuum Mebades a Persarum rege legatus Byzantium mittitur : neque ipse neque Saracenorum legati, quorum causam Mebodes apud imperatorem agit, quæ cupiunt impetrant (566). — 18. Turcorum legati a Persis sprety Byzantium proficiscuntur ad commercia cum Romanis petenda (568). — 19. Zemarchi legatio ad Turcos (568). — 20. Descriptio itineris ejus et congressus cum Dizabulo, Turcorum duce. — 21. 22. Zemarchus a legatione ad Turcos rediens magnis itineris difficultatibus et periculis laborat. — 23. Avars, commeatus inopia laborantes, a Francis, quibuscum fœdus inierant, sustentantur. — 24. Longobardorum legati Avars contra Gepidas et Romanos sollicitant. — 25. Longobardi quum fœderis condiciones ab Avaribus propositas non admittendas ducerent, a Romanis auxilia petunt. — 26. Bajanus, Avarum Chaganus, Sirmium obsessurus, legatos Romanorum in vincula conjicit (568). — 27. Idem post multas disceptationes cum Bono, Romanorum duce, iratus ab obsidione Sirmii recedit (568). — 28. 29. Targitius, Avarum legatus, Sirmium op-

pidum et pecunias sibi tradi petens, superbe a Justino dimittitur (568 s. 569). — 30. Sententiæ. Avarum jactantiam nihil curant Romani. — 31. Bonus, Romanorum dux, Avarum strategema eludit. — 32. Turci Justinum ad bellum cum Persis renovandum incitant (570). — 33. Justinus nullas Avarum conditiones admittit (570). — 34. Pax componitur inter Romanos et Avars (570). — 35. Avarum legati a latronibus expilati res suas a Tiberio repetunt (570). — 35. De Persarmeniorum defectione. Isaozitæ Christiani nex. Procopii laudes. — 36. Sebochthes legatus a Chosroe ad Justinum missus ad fœdus inter Persas et Romanos instaurandum (571). — 36. Nisibis a Marciano obsessa (572). — 37. Jacobus insolentem Chosrois epistolam Tiberio et Sophiæ Augustæ tradit (575). — 38. Zacharias medicus a Sophia imperatrice ad Chosroem missus annuas inducias cum Persis componit (575). — 39. Trajanus post Zachariam missus quinque annorum inducias paciscitur (576). — 40. Quas quum Tiberius accipere detrectet, Persæ in fines Romanorum incursiones faciunt. — 41. Legatio Theodori, Bacchi filii, ad Chosroem, quem in Armenia belligerantem comitatur. — 42. Sabirorum et Alanorum legati de pace agunt cum Tiberio Cæsare. — 43. Valentinus, Romanorum ad Turcos legatus, a Turxatho, duce eorum, contumeliis afficitur (576). — 44. Sententiæ. — 45. Turci bellum Romanis inferunt (576). — 46. Romanorum et Persarum legati in confiniis utriusque imperii conveniunt (577). — 47. Zacharias et Mebodes de pace inter Romanos et Persas restituenda agunt; Romani Persarmenia et Iberia cedunt, sed Daras oppidum a Persis sibi reddi poscunt (577). Slavini in Thraciam irrum-punt (578). — 48. Bajanus Avarum dux a Tiberio Cæsare instigatus cum magno exercitu in sedes Sclavinorum irrum-pit (578). — 49. Tiberius Cæsar pecunias ad aliquos e principibus Longobardorum conciliandos mittit (578). — 50. Chosroes inter ipsas pacis actiones bellum cum Romanis renovat (578). — 56. Persæ ex improvise castellum Romanorum expugnant (578). — 55. Tanchosdro in fines imperii Rom. impetum facit (578). — 53. De eodem Tanchosdro. — 54. Zacharias

ad Chosroem et Pherogdathes ad Tiberium de pace legati mittuntur (579). — 55. Zacharias et Theodorus cum æquis pacis conditionibus ad Persas missi, ab Hormisda, post Chosroem Persarum rege, indigne excepti, infectis rebus domum revertuntur (579). — 56. Mauricius dux Orientis creatur (579). — 57. Mauricius Chlomarum, Persarum oppidum, obsidione premit (580). — 58. Idem disciplinam militarem corrigere instituit. — 59. Romanorum adversus populos vectigales injustitia, antequam Mauricius exercitui præfectus esset, Mauricius in Iberia rem infelicitè gerit. — 60. Zacharias iterum a Tiberio ad pacem componendam in Persiam missus in confiniis cum Andigano, legato Persarum, convenit; sed longis disputationibus nihil efficitur (580). — 61. Sententiæ. — 62. Tiberius ut Italiam adversus Longobardos tueatur, multos eorum donis in partes suas traducit (580). — 63. Bajanus, dux Avarum, usque ad Sirmium progressus, Savum trajicere conatur, bellum contra Sclavinos prætendens (580). — 64. Idem a Tiberio ut Sirmium sibi concedatur, postulat. — 65. Theognis, dux Romanorum, Sirmium fortiter obtinet. — 66. Romani Sirmium Bajano dedere coguntur (581).

TA META AGATHIAN.

I.

EX PROOEMIO LIBRI PRIMI.

Suidas : Μένανδρος Προτίκτωρ, ιστορικός, ὃς λέγει περὶ ἑαυτοῦ· « Ἐμοὶ πατήρ Εὐφρατᾶς ἐκ Βυζαντίου δρμώμενος ἦν· οὗτος δὲ ὅν ἤχιστα τῆς τῶν λόγων μετείληχαι παιδείας· Ἡρόδοτος μὲν οὖν (ὦν?) μοι δμόγιος, τῆς πρὸς τὸν νόμον ἀπογευσάμενος παιδείας, εἴτα ἀφηνίασε τῆς περὶ ταῦτα σπουδῆς· ἀλλ' ἔγωγε οὔτι χρῆναι ὥσπερ μὴ καὶ νόμοις δμιλῆσαι, καὶ ἐς τέλος ἰκέσθαι τῶν πόνων· καὶ δὲ ἀφικόμεν, ὥς μοι ὑπῆρχε δυνατόν. Ἡχιστα δὲ ἐχρησάμην τῇ ἐπαγγελίᾳ τοῦ ἐπιτηδεύματος· οὐ γάρ μοι θυμῆρες ἦν ἀγωνίζεσθαι δίκας, οὔτε μὴν ἐν τῇ βασιλείᾳ στοᾶ θαμίζειν, καὶ δεινότητι λόγων τὰς τῶν ἐντυγχανόντων οἰκιοῦσθαι φροντίδας. Καὶ τὰ σπουδαῖα τοιγαροῦν παρὶς καὶ τὰ χεῖριστα ἐλόμενος, κεχρηγὼς περιενόστουν· καὶ μοι καταθύμιοι ἦσαν οἱ τε θόρυβοι τῶν χρωμάτων καὶ οἱ ἀμιλλητήριοι

CONTINATIO HISTORIÆ

AGATHIÆ.

1.

Menander Protector, historicus, de se ipse scribit : « Pater mihi Euphratas, Byzantio oriundus; minime ille quidem eruditus. Herodotus vero mihi frater germanus erat, qui legum doctrina degustata, statim ab harum studio recessit. Ego vero et leges minime negligendas esse, et ad

finem laborum perveniendum mihi esse existimavi : idque feci, ut licuit. Minime tamen hujus studii professione sum usus. Haud enim mihi cordi fuit causas in foro agere, vel regiam porticum frequentare, et eloquentiæ facultate aliorum studia mihi conciliare. Quare neglectis rebus seriis, deteriora sectari et otiosus circumire cœpi. Ac placuere mihi certamina partium circensium et decursiones equestres, præterea saltationes pantomimorum. Ad hæc et in palæstris frequenter me exercui, et eo amentitiæ processi,

τῶν ἱππῶν ἀγῶνες, ἔτι γε μὴν καὶ ἡ παντόμιμος ὄρχησις· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ παλαιστραῖς ἐναπεδυμένη· καὶ ἐς τοσοῦτον ἐξώκειλα ἀφροσύνης, ὥς καὶ τὸν φαινόλην ἀποδύσασθαι, συναποδύσασθαι δὲ αὐτῷ καὶ τὸ νουνεχές, καὶ ἄλλο ὃ τι ἐς βίον ἀγλαΐσμα. Ἐπεὶ δὲ Μαυρίκιος τὸ βασιλείον διεδήσατο κράτος, τοῦτο μὲν προμηθεύστατα ἔχων ἐς τοὺς ἐπηκόους, τοῦτο δὲ καὶ Μουσῶν ἐραστῆς, ποιημάτων τε καὶ ἱστορίας ἥδιστα ἐπαίων, ὥς καὶ τὸ πολὺ τῆς νυκτὸς μέρος καταναλίσκειν περὶ τὰς τοιαύτας φροντίδας, καὶ παρορμᾶν ἐντεῦθεν καὶ δξύνειν τοῖς χρήμασι τοὺς ἀμβλυτέρους τὸν λογισμὸν, ἀγαπητῶς ἐν τῷ τότε ἔγωγε ἀλύων, καὶ δυσανασχετῶν τῷ μὴ τὰ δέοντα ἔχειν, ἀναλογιζόμενος ἦν ὥς οὐ χρεῶν ἀνόνητά με περινοστεῖν· ὥς τοίνυν μὴ διὰ παντὸς κενεμβατοῖην, ὠρμήθην ἐπὶ τήνδε τὴν συγγραφὴν, ἄρξασθαι μετὰ τὴν ἀποβίωσιν τοῦ Ἀγαθίου, καὶ τῆς ἱστορίας ποιήσασθαι τὴν ἀρχήν. » In postremis Bernhardy, eiectionis voc. ἄρξασθαι, leg. proponit : ... συγγραφὴν, καὶ τὰ μετὰ τὴν ἀποβίωσιν τοῦ Ἀγ. τῆς ἱστορίας ποιήσασθαι τὴν ἀρχήν. Cf. Eudocia p. 299 : Μένανδρος Πρ. ἱστορικός. Ἐγραψε τὰ μετὰ τὴν ἀποβίωσιν Ἀγαθίου· ἦτοι διάδοχος τῆς ἐκείνου ἱστορίας.

2.

Exc. De sent. p. 353 Mai : ... [οὐ τοσοῦτον τῷ τῆς] λέξεως εὐγενεῖ ὅσον τῇ τῶν πραγμάτων ἀφηγήσει καρποῦσθαι θαρρήσας· πῶς γὰρ οἶόντε ἦν ἐμὲ ἐς τοσοῦτον ἀφῆχθαι παιδείας, ὥς καὶ ἐς τὸ συγγράφειν ἵεναι; ἀμέριμνος γὰρ ἐσὶ ἐμοί γε ὁ βίος καὶ ἐκδεδιητημένος ἐπῆρχεν. Hæc item ex procemio. Prima verba supplevit Niebuhrius.

2.

[*Nequaquam tantum*] elocutionis nobilitate, quantum rebus narrandis me consecuturum esse speravi. Nam qui fieri potest ut ego eruditionem adquisiverim historiæ componendæ necessariam, qui rudem vitam et sine disciplina duxi?

3.

Medi in Colchorum regionem, de qua certabatur, irrue-
runt, ut ipsam sibi subicerent, et post multa et varia cer-

3. (558 p. C.; Justiniani an. 32.)

Exc. De leg. Rom. p. 132 Par. : Ὅτι ἐπειδὴ Μῆδοι τῇ περιμαχήτῳ τῶν Κόλχων χώρα προσκαθεζόμενοι, ὥς ἂν ποιήσωνται γε αὐτὴν κατήκοον, μετὰ πολλοὺς ὅσους ἀγῶνας, χρόνου τε συχνοῦ τριβέντος αὐτοῖς, οὐδέν τι περαιτέρω ἔδρασαν· ἀλλὰ γὰρ τὰ τε πλείονα τῆς Λαζικῆς καὶ ὁ Φᾶσις ἡ πόλις, ἐνθα λέγεται εἶναι τὰ τοῦ Αἰήτου βασιλεία, οὐδὲν ἦττον ὑπὸ Ῥωμαίους ἐτύγχανον ὄντα· τέλος δὲ ἔδοξε Ῥωμαίοις τε καὶ Πέρσαις, ὧν μὲν ἐν κατοχῇ ὑπῆρχον, εἴτε φρούρια εἴτε ἕτερα ἄλλα, οὐτι μεταθεῖναι, εἶναι δὲ ἐν τῷ αὐτῷ μέχρῃ οὐδ' ἀσφαλέςτερον διευκρινηθεῖν τὰ τῆς διαφορᾶς. Καὶ τοίνυν ἐδόκει οὐκ ἄλλως, ἐκ χειρὶς τέ τις ἐγγόνει ὅσον οὐπω τελεωτάτης εἰρήνης ἔχουσα ἐλπίδα, τὰ τε μέγιστα τῶν πολιτευμάτων ἡσυχίαν ἦγον. Ἐπεὶ οὖν ταῦτα τῇδε ἐχώρει καὶ οἱ γε ἀμφὶ τὸν Ζαβεργὰν Οὐννοὶ πόρρω που τῆς Ῥωμαίων ἐπικρατείας ἀπεληλαμένοι ἐτύγχανον, τῇ καὶ τῷ Ἰουστινιανῷ (ἐν νῷ γὰρ εἶχεν, ὥς ἐλεύσονται καὶ αὐθις οἱ Κοτρίγουροι δηλώσοντες τὰ ἐπὶ Θράκης) ἐγκείμενός τε ἦν τῷ Σανδύλῳ τῷ τῶν Οὐτιγούρων ἡγεμόνι, ἀνίει τε οὐδαμῶς παραινῶν, πρεσβείας τε συχνὰς ἐκπέμπων καὶ ἄλλοτε ἄλλῳ τρόπῳ ἀνερθείζων, ὥς ἂν ἀμωσγέπως ἐκπολεμώσῃ γε αὐτὸν ὥς τὸν Ζαβεργὰν. Προσετίθει δὲ ταῖς ὡς τὸν Σάνδιλχον ἀγγελίαις ὁ αὐτοκράτωρ, ὥς, εἴ γε καταγωνίσοιτο τοὺς Κοτρίγους, καὶ τὰ ὅσα ἐτήσια χρήματα ἐκ τῆς Ῥωμαίων ἐπικρατείας ἀπονειμθέντα ἦσαν τῷ Ζαβεργᾷ, μεταθήσειν ὡς αὐτόν. Καὶ τοίνυν ὁ Σάνδιλχος (Ῥωμαίοις γὰρ ἐπιτήδειος ἐβούλετο εἶναι) βασιλεῖ ἐσήμηνεν, ὥς « πέφυκεν οὐχ ὅσιον μὲν οὐδὲ ἄλλως εὐπρεπὲς τοὺς δημοφύλους ἀφανίσαι ἄρδην, μὴ ὅτι δμογλωσ-

tamina multumque temporis consumptum nihil quicquam profecerunt. Etenim maxima pars Lazicæ regionis, maxime vero Phasis urbs, ubi quondam, ut aiunt, Æetis regia fuit, nihilominus semper remanserant in fide et potestate Romanorum. Itaque Romanis et Persis a possessione sive oppidorum munitorum, sive aliarum rerum, quæ quisque bello occupaverat, discedere minime placuit, sed ut omnia in eodem statu manerent, donec controversia prorsus dijudicaretur. Quod quum utrimque decretum esset, induciæ factæ sunt, quæ spem præbebant, fore ut brevi perfecta pax componeretur : quo facto maxima illa duo imperia quiescebant. Hæc quum ita gesta essent et Hunni, qui Zabergani parebant, longe ab imperii Romani finibus fuissent repulsi, Justinianus suspicans, Cotriguros iterum Thraciam populationibus vexatum venturos, totus in Sandilchum, Utigurorum ducem, incubuit, quem frequentibus legationibus hortari non destitit, et omni ratione ad bellum contra Zaberganem excitare conatus est. Præter alias conditiones imperator Sandilcho pollicitus est, si Cotriguros debellasset, ad ipsum annuas pecuniarum pensiones, quæ quotannis Zabergani pendebantur, redituras esse. Itaque Sandilchus, tametsi necessitudinem sibi cum Romanis esse cuperet, imperatori significavit, minime sibi pium aut decens fore omnes suos contribules ad internecionem usque delere.

σοί τέ εἰσι καὶ ὁμόσκειοι ἡμῖν, καὶ ὁμοίᾳ χρῶνται στολῇ καὶ διαίτῃ, ἀλλ' ὅτι καὶ συγγενεῖς καὶ (κἀν? Nieb.) ἑτέροις τισὶ τετάχεται ἡγεμόσιν. Ὅμως δ' οὖν (Ἰουστινιανὸς μὲν γὰρ ὁ τὰ τοιάδε ἐγκελευσάμενος) καὶ αὐτίκα τὴν ἵππον τοὺς Κοτριγούρους ἀφελόμενος οἰκεῖον ποιήσομαι κτῆμα, ὥς ἂν μὴ ἔχοιεν ὅτῳ ὀχοῦμενοι σίνονιντο τοὺς Ῥωμαίους. » Cf. Agathias V, 24. 25.

4. (558 p. C.)

Exc. De leg. gent. p. 99 Par. : [Περὶ Ἀθάρων.] Ὡς πολλὰ περινοστήσαντες ἤκον ἐς Ἀλανοὺς, καὶ ἱκέται ἐγένοντο Σαρωσίου τοῦ Ἀλανῶν ἡγουμένου, ὥς ἂν δι' αὐτοῦ γνώριμοι ἔσονται Ῥωμαίοις. Ὁ δὲ Ἰουστίνῳ τῷ Γερμανοῦ, κατ' ἐκεῖνο καιροῦ τῶν ἐν Λαζικῇ καταλόγων ἐξηγουμένῳ, τῶν Ἀθάρων πέρι ἐδήλωσεν, ὁ δὲ Ἰουστίνος Ἰουστινιανῷ βασιλεῖ. Καὶ ὁ δὲ ἐνεκελεύσατο ὁ βασιλεὺς τῷ στρατηγῷ στέλλειν ἐς Βυζάντιον τὴν πρεσβείαν τοῦ ἔθνους. Καὶ οὖν Κανδὶχ ὀνομά τις ἡρέθη πρεσβευσόμενος ὑπὲρ Ἀθάρων πρῶτος, ὃς ἐσφοιτήσας ἔλεξε τῷ αὐτοκράτορι, ὥς πάρεστι τὸ μέγιστόν τε καὶ ἀλκιμώτατον τῶν ἔθνων, καὶ ὥς τὸ φύλον οἱ Ἀθαροὶ ἀκαταμάχητοί τε εἰσι καὶ τὸ ἀντιστατοῦν οἷοίτε βραδίως ἀπίσασθαι τε καὶ διαφθεῖρειν, καὶ ὥς προσήκόν ἐστι τῷ βασιλεῖ ἐς ὁμαιχμίαν σφᾶς ἐταίρῃσασθαι, ἀλεξητῆράς τε ἔχειν ἀγαθοὺς, καὶ ὥς οὐκ ἄλλως εὐνοῦστάτοι ἔσονται τῇ Ῥωμαϊκῇ πολιτείᾳ ἢ δώροις ἐς τὰ μάλιστα τιμιωτάτοις καὶ χρήμασιν ἐτησίαις καὶ γῆς εὐφορωτάτης οἰκήσει. Ταῦτα τῷ αὐτοκράτορι ἐπειδὴ ἡγγεῖλεν ὁ Κανδὶχ, αὐτίκα — οὐ γὰρ ἐσφρίγα οἱ τὸ σῶμα, οὐδὲ ἤκμαζεν ἡ ἀλκή, ὥσπερ ἀμέλει,

ἡνίκα Γελίμερά τε τὸν Βάνδηλον καὶ Οὐίτιγιν τὸν Γότθον ἄμφω ἔτι νεάζων ἔθετο δορυάλωτον· ἀλλ' ἤδη γηραλέος τε ἦν, καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἐκεῖνο φρόνημα καὶ φιλοπόλεμον μετεβέβλητο ἐς τὸ ῥαθυμότερον. Ταῦτα ἔγνω ἑτέρῳ τρόπῳ καὶ οὐχὶ πολέμῳ τὴν βαρβαρικὴν ἀποκρούσασθαι δύναμιν. Καὶ κατηγωνίσατο ἂν καὶ ἄρδην ἡφάνισεν, εἰ καὶ μὴ πολέμῳ, ἀλλ' οὖν εὐβουλία, εἴ γε μὴ τῷ ὀφειλομένῳ τέλει πρότερον ἡφανίσθη αὐτός· οὐ γὰρ πολλῷ ὕστερον ὤχετο ἐκεῖσε. Ἐπεὶ οὖν ἥκιστα ἦν οἷόσπερ περιεῖναι, τὴν ἑτέραν ἐτράπετο. De Justiniano, ætate ingravescente, molliore, et donis dolisque potius quam armis hostes cohibente, cf. Agathias V, 14.

5.

Ibidem p. 100 : Ὅτι δημηγορήσας ὁ βασιλεὺς, τοῦ τε ἱεροῦ ξυλλόγου τὸ ἀγγίνουν τε καὶ βουλευτικὸν τοῦ βασιλέως ἐπαινέσαντος, παραχρῆμα τὰ τε δῶρα ἔστειλε, σειράς τε χρυσῷ διαπτεποικιλμένας καὶ κλίνας, ἐσθῆτάς τε σηρικὰς καὶ ἕτερα πλεῖστα ἐκμαλθακῶσαι οἷά τε ὄντα ἀλαζονείας ἀνάπλεα φρονήματα, πρὸς τοῖς καὶ πρεσβευσόμενον Βαλεντίνον (εἷς δὲ οὗτος τῶν βασιλικῶν μαχαιοφόρων)· καὶ προὔτρεπετο τὸ φύλον ὁμαιχμίαν ἐσάγειν Ῥωμαίοις καὶ κατὰ τῶν ἀντιπάλων ὀπλίζεσθαι, ἐμφρονέστατα οἷμαι προμηθευσάμενος ὁ βασιλεὺς, ὥς ἡ νικῶντες οἱ Ἀθαροὶ ἢ καὶ ἡσσωμένοι ἐξ ἀμφοῖν περιθῶσι Ῥωμαίοις τὸ συνοῖσον. Τοῦ δὲ Βαλεντίνου ἐκεῖσε ἀφικομένου καὶ τὰ δῶρα παρασχομένου, καὶ ὅσα ἐσήμηνεν ὁ βασιλεὺς ἐξειπόντος, πρῶτον μὲν ἐξεπολεμήθησαν Οὐτιγούροις, εἴτα Ζάλοις, Οὐννικῷ φύλῳ· καὶ Σαβείρους δὲ καθεῖλον.

« Nam non solum, inquit, illi eadem nobiscum lingua et vivendi ratione utuntur, sed etiam sunt nostri consanguinei, quamvis aliis ducibus pareant. Nihilominus (Justinianus enim hoc imperavit) omnes Cotrigurorum equos illis ademptos nostros faciemus, ne habeant, quo vecti et insidentes Romanis amplius noceant. »

4.

Avares quum diu multumque incerti errassent, tandem ad Alanos accesserunt, et Sarosium, eorum ducem, suppliciter orarunt, ut per eum in notitiam et amicitiam Romanorum venirent. Is Justino, Germani filio, qui tunc temporis militibus, qui in Lazica in præsidiis erant, præerat, eam rem nuntiavit, et Justinus ad Justinianum retulit, qui illi mandavit, ut ejus gentis legatos ad se Byzantium transmitteret. Electus vero fuit ab ea gente quidam Candich nomine, qui quum primus legatus ad imperatorem venisset, dixit, adesse gentem omnium maximam et fortissimam, Avares, genus hominum invictum, qui omnes hostes repellere et funditus extinguere possent. Imperatoris rationibus valde conducere cum eis armorum societatem facere et auxiliarios optimos sibi adsciscere, qui tamen non alia conditione Romano imperio servirent, quam si donis pretiosis, annuis etiam stipendiis et fertili regione, quam habitarent, donarentur. Hæc Candich imperatori. Erat ea tempestate imperator effæcto corpore : non eadem illi vis animi, qua florebat, quum juvenis adhuc Gelimerem Vandalum et Vit-

tigem Gothum captivos fecit. Itaque jam senex exacta ætate, quum animi robur et belli amorem desidia et otio commutasset, barbarorum exercitum non bello, sed alia ratione a finibus imperii depellere constituit. Et sane vicisset cum et penitus exstinxisset, si minus præliis, at prudentia et consilio, nisi ipse debito fine prius extinctus esset. Etenim non multo post ex vita migravit. Quum igitur vi barbaros superare non posset, aliam viam ingressus est.

5.

De ea re imperator concionem apud sacrum senatum habuit, qui ejus prudentiam et in rebus gerendis consilii vim et acerrimum judicium valde collaudavit. Hoc facto statim imperator dona ad legatos misit, catenas auro variegatas et lectos et sericas vestes et alia quam plurima, quibus leniret et demulceret animos superbiæ et insolentiæ plenos. Misit quoque legatum Valentinum (is erat unus ex imperatoriis satellitibus), cui præcepit ut gentem Romanis societate conjungeret, et efficeret ut suos inimicos bello aggredirentur. Sic enim valde prudenter, opinor, imperator sentiebat, sive Avares vincerent, sive vincerentur, in utramque partem ea quæ evenirent, suo commodo cessura. Quum igitur Valentinus ad eos profectus esset et munera præbuisset et mandata imperatoris exposuisset, primum quidem Utigueros, tum Salos, Hunnicam gentem, debellarunt, et Sabiros everterunt.

6.

Ibidem p. 100, 101 : Ὅτι ἐπεὶ οἱ ἄρχοντες Ἀντῶν ἀθλίως διετέθησαν καὶ παρὰ τὴν σφῶν αὐτῶν ἐλπίδα ἐπεπτώχεσαν, αὐτίκα οἱ Ἀβάροι ἔχειρόν τε τὴν γῆν καὶ ἐληΐζοντο τὴν χώραν. Πιεζόμενοι δ' οὖν ταῖς τῶν πολεμίων ἐπιδρομαῖς ὡς οἶόντε, ἐπρεσβεύσαντο ὡς αὐτοὺς Μεζάμηρον τὸν Ἰδαριζίου, Κελαγαστοῦ ἀδελφόν, ἐπὶ τὴν πρεσβείαν χειροτονήσαντες· ἐδέοντό τε πρίσθαι τῶν τινος τοῦ οἰκείου φύλου δορυαλῶτων. Καὶ τοίνυν Μεζάμηρος ὁ πρεσβευτὴς, στωμύλος τε ὢν καὶ ὑπαγόρας, ὡς Ἀβάρους ἀφικόμενος ἀπέρριψε ῥήματα ὑπερήφανά τε καὶ θρασύτερά πως. Ταῦτά τοι ὁ Κοτράγηγος (Κοτρίγουρος conj. Nieb.) ἐκεῖνος, ὁ τοῖς Ἀβάρους ἐπιτήδειος, ὁ κατ' Ἀντῶν τὰ ἐχθίστα βουλευσάμενος, ἐπεὶ ὁ Μεζάμηρος ὑψηλότερον ἢ κατὰ πρεσβευτὴν διελέγετο, εἶπεν ὡς τὸν Χάγανον· « Οὗτος ὁ ἀνὴρ μεγίστην ἐσὶν περιβέβληται δύναμιν ἐν Ἀνταῖς, οἷόσπερ πέφυκε κατὰ τῶν ὁπωσοῦν αὐτῷ πολεμίων ἀντιτάττεσθαι. Δεῖ τοιγαροῦν ἀποκτανθῆναι τοῦτον, καὶ τὸ λοιπὸν ἀδεῶς ἐπιδραμεῖσθαι τὴν ἀλλοτρίαν. » Τούτῳ πεισθέντες οἱ Ἀβάροι παρωσάμενοι τὴν τῶν πρέσβειων αἰδῶ, ἐν οὐδενί τε λόγῳ θέμενοι τὴν δίκην, ἀναιροῦσι τὸν Μεζάμηρον. Ἐξ ἐκείνου πλέον ἢ πρότερον ἔτεινον τὴν γῆν τῶν Ἀντῶν, καὶ οὐκ ἀνέσαν ἀνδραποδιζόμενοι καὶ ἄγοντές τε καὶ φέροντες.

7.

Suidas : Θρᾶκες ὅρκια οὐκ ἐπίστανται. Ταύτης μέμνηται Μένανδρος ἐν τῇ πρώτῃ. Λέγει γὰρ ὅτι ἐν ταύτῃ τῇ γῇ πρεσβεύς τις (ὁ πρεσβύτατος libri opt.) ἀκοντισθεὶς διὰ τοῦ στήθους ἀπώλετο· καὶ ἐντεῦθεν Ἰωσι καὶ Αἰολεῦσιν αἰνιγμα ἐγένετο· « Θρᾶκες ὅρκια οὐκ ἐπίστανται. » Eadem leguntur apud Zenobium IV, 32 et Photium. Jam quum Zenobius Hadriani tempore vixerit, non posse Menandri mentionem ad nostrum scriptorem pertinere, sed Menandrum Ephesium vel alium intelligendum esse

6.

Quum duces Antarum parum prospere res gessissent et spe sua excidissent, confestim Avars hostium terram vastarunt et regionem sunt depopulati. Hi vero inimicorum excursionibus vexati ad Avars legationem miserunt, ad quam gerendam Mezamerum, Idarizii filium, Celagasti fratrem, suffragio elegerunt, et ab eo petierunt ut captivorum aliquos gentis suæ redimeret. Mezamerus igitur legatus, vir vanus et magniloquus, ubi ad Avars pervenit, in verba superbiora et arrogantiora prorupit. Cotragegus autem ille, Avarum perquam familiaris et necessarius, quum Mezamerus insolentius, quam legatum decebat, esset locutus, Chagano dixit : « Vir ille magnæ est apud Antas auctoritatis, et in quoscumque voluerit inimicos vim parare potest. Oportet igitur ipsum de medio tollere, deinde intrepide in regionem inimicam excursiones facere. » Ab illo adducti Avars, sprete ea, quæ legatis debetur, reverentia, nulla habita juris ratione, Mezamerum necant. Et ab eo

monet Hemsterhusius ad Suid., suffragante Meinekio in Men. com. p. 60 et Bernhardy. Attamen mirum est Menandrum nostrum in primo Historiarum libro legatum Antarum contra fas gentiumque jus occisum narrasse (v. fr. 6). Quo accedit quod apud Zenobium et Photium et in Suida codd. optimi præbent : ἐν ταύτῃ τῇ γῇ ὁ πρεσβύτατος ἀκ. Quæ lectio quum aperte sit corrupta, e Menandro Protectore facile possit corrigi in ὁ πρεσβεὺς vel πρεσβευτὴς Ἀντῶν. Quare nescio an Menandri nostri mentio in codice aliquo Zenobii e margine in textum irrepserit; atque eo ipso Zenobii de hoc proverbio expositio disjecta nunc perierit, nisi quod ex ea supersint verba : καὶ ἐντεῦθεν Ἰωσι κτλ.

8. (circ. 561. Justinian. an. 35.)

Exc. De leg. Rom. p. 133 : Ὅτι Ἀμμιγος ὁ Φράγγος ἐστρατοπεδεύσατο ἀντικρυ τοῦ ποταμοῦ Ἀττίσου, ἧ προσδόκιμοι ἦσαν οἱ Ῥωμαῖοι διαθήσεσθαι. Ὁ δὲ Ναρσῆς τοῦτο ἐγνωκὼς Παμφρόνιον, ὃς ἐν τοῖς βασιλέως πατράσιν ἐτέλει, καὶ Βοῦνον (Βῶνον? N.) προεστῶτα τῆς αὐτοῦ βασιλείας περιουσίας, ἐκπέμπει πρεσβευσομένῳ ἄμφω ὡς Ἀμμιγον, ἐδήλωσέ τε αὐτῷ ἐκ ποδῶν γενέσθαι καὶ μηδαμῶς πόλεμον αὐθις κινήσαι κατὰ Ῥωμαίων· ἐκεχειρία γάρ τις ἐγεγόνει μεταξὺ τοῦ χρόνου Φράγγοις τε καὶ Ῥωμαίοις. Ὁ δὲ Ἀμμιγος διὰ τῶν πρέσβειων ἀπεκρίνατο, ὡς οὐκ ἐνδῶσοι ποτέ εἰσ' αὐτῷ τὸ ἀκόντιον οἶατέ ἐστι κραδαίνειν ἢ χεῖρ.

Ἀμμιγος] « Hic Amingus dicitur a Paulo lib. II Historiæ Langobardorum : *Amingus vero dum Widino, Gothorum comiti, contra Narsetem rebellare paranti auxilio esse non dubitat, victus Narsetis gladio perimitur, Widinus captus Byzantium mittitur.* Sic etiam nominatur ab Aimonio in lib. II Histor. Franc. et ab Hermanno Contracto in Chronico, quod editum est a Canisio. In Appen-

tempore latius et liberius depopulari Antarum terram cœperunt, neque captivos aut prædas agere cessaverunt.

7.

Thraces fœdera nesciunt. Hujus proverbii meminit Menander libro primo. Dicit enim in hac terra *legatum Antarum* jaculo per pectus transfixum periisse.

8.

Ammigus Francus castra locavit ex adverso fluminis Athesis, quod Romani transire constituerant. Hoc cognito Narses Pamphronium, qui unus ex patriciis erat, et Bonum, comitem rei privatæ imperatoris, legatos ad Ammigum mittit. Per hos denuntiavit Ammigo ut decederet, neque iterum bellum contra Romanos gereret. Induciæ enim per id tempus inter Francos et Romanos factæ erant. Ammigus vero respondit se non cessurum, quamdiu manus telum jaculari posset.

dice vero Marcellini Comititis, ex qua Hermannus hæc desumpsit, *Omnirugus* perperam exaratur, annusque, quo a Narsete devictus est, male designatur, quum hæc clades anno 33 Justiniani, ut minimum est, contigerit. » VALESIIUS.

9.

(c. 562. Justinian. an. 36.)

Exc. De leg. gent. p. 101 : Ὅτι ἐδέξατο Ἰουστινιανὸς παρὰ Ἀβάρων πρέσβεις, ἐφ' ᾧ σφᾶς περιαθρῆσαι γῆν, ὅποι τὸ φύλον θήσονται τὰς οἰκήσεις. Καὶ ὁ μὲν βασιλεὺς, Ἰουστίνου τοῦ στρατηγοῦ σημῆναντός οἱ, ἐν βουλῇ ἐποίησατο ἐς τὴν Ἐρούλων χώραν κατοικίσει τὸ ἔθνος, ἔνθα πρὸ τοῦ ὄκουν οἱ Ἐρουλοι· δευτέρα δὲ προσαγορεύεται Παιονία· καὶ εἴ γε θυμῆρες αὐτοῖς ἐγένετο, καὶ κατένευσεν ἂν ὁ βασιλεὺς. Ἀλλ' ἐκεῖνοι Σχυθίας οὐ τι ὄνοντο δεῖν ἔσεσθαι ἐκτός· αὐτῆς γὰρ δῆπουθεν ἐσὶ ἐφίεντο. Τοῦτο μὲν οὖν οὐ προὔβη, ἔστειλε δὲ ὁμῶς Ἰουστίνος ὁ στρατηγὸς τοὺς πρέσβεις ἐς τὸ Βυζάντιον, ἐδήλωσέ τε τῷ βασιλεῖ, ὡς ἂν αὐτοῦ ἐν κατοχῇ ἔσονται ἐπὶ πολὺ. Ἐφιλοποίησατο γὰρ τῶν πρέσβεων ἓνα ὄνομα Οἰκουνίμων· ἐν ἀπορρήτῳ τέ οἱ ἔλεγεν ὁ Οἰκουνίμων, ὡς ἕτερα διαλεγόμενοι ἕτερα γνωματεύουσι, καὶ ὡς λόγοις μὲν ἐς τὰ μάλιστα μετρίοις χροῦνται καὶ (ὡς) τὴν ἐπιείκειαν παραπέτασμα προβάλλονται τοῦ δόλου, τῷ ἐμπεδῶσαι δῆθεν τὸ εὖνουν ὡς τοὺς Ῥωμαίους, ὡς ἂν ταύτῃ διαπεραιωθεῖεν τὸν Ἰστρον, τὸ δέ γε βουλόμενον αὐτοῖς τῆς γνώμης ἔχει ἐτέρως, καὶ ὡς, εἴγε διέλθοιεν τὸν ποταμόν, βούλονται πανστρατεῖ ἐπιθέσθαι. Τούτων οὖν Ἰουστίνος ἐγνωσμένων, αὐτῷ τῷ βασιλεῖ ἐσήμηνεν, ὡς ἂν οἱ πρέσβεις τῶν Ἀβάρων ἐγκαθειργμένοι ὣσιν ἐν Βυ-

ζαντίῳ· ταύτῃ γὰρ οὐκ ἀνέξοιντο διελθεῖν τὸ ρεῖθρον, πρὶν ἢ ἀφεθῶσιν οἱ πρέσβεις. Ἐν ᾧ δὲ ταῦτα ἔπρασσαν ὁ Ἰουστίνος, οὐχ ἥττον παρεσκευάζετο ἅμα φυλάζων τὰς διαβάσεις τοῦ ποταμοῦ· Βῶνον γὰρ τὸν πρωτοστάτην τοῦ θητικοῦ καὶ οἰκετικοῦ τῇ τοῦ ποταμοῦ ἀπένειμε φυλακῇ. Οἱ δὲ πρέσβεις τῶν Ἀβάρων ἐπεὶ οὐδέν τι ὦνῃσαν ὧνπερ αἰτοῦντες πρὸς βασιλέα ἀφίκοντο, δῶρα, ὥσπερ σύνηθες ἦν αὐτοῖς, παρ' αὐτοῦ εἰληφότες, καὶ μὲν οὖν ὦνῃσάμενοι τὰ ὅσα χρεῶν, τοῦτο δὲ καὶ ὅπλων [πλῆθος suppl. Nieb.], ἀφέθησαν μὲν· ὁμῶς δὲ οὖν Ἰουστίνῳ λάθρα ἐνεκελεύσατο ὁ βασιλεὺς τρόπῳ τῷ τὰ ὅπλα ἀφελέσθαι παρὰ σφῶν. Καὶ οὖν ὁ στρατηγὸς ἐπεὶ ἐδέξατό γε αὖθις ἐπανιόντας τοὺς πρέσβεις, κατὰ ταῦτα ἐποίησεν. Ἐντεῦθεν ἤρξατο ἡ δυσμένεια Ῥωμαίων τε καὶ Ἀβάρων, ἥδη ἐκ πολλοῦ ὑποτυφομένη, καὶ μάλιστα τῷ μὴ ὡς θάττον ἀφεθῆναι τοὺς πρέσβεις. Συνεχέστατα γὰρ ἐσήμηνεν ὁ Βαϊανός, ὡς ἂν ἐπανέλθοιεν· τὸ μελετώμενον δὲ σάφα ἐπιστάμενος ὁ βασιλεὺς ἄλλοτε ἄλλως διετίθει τὸ παρὸν, ὅπως ἐς τὴν βασιλίδαν πόλιν ἐγκαθειργμένοι εἶεν.

10.

Exc. De sent. p. 354. 355 ed. Mai. : Ὅτι ὁ πρὸς τοῦ κρατοῦντος ἡδίκημένος χαλεπαίνει ὡς τὰ πολλὰ τῷ κοινῷ.

Ὅτι ὁ Σιλζιβουλός ὁ τῶν Τούρκων ἡγεμὼν (ἡκη-κόει γὰρ ἡδη τῶν Ἀβάρων τῆς φυγῆς πέρι, καὶ ὡς τὰ Τούρκων διαδηλησάμενοι ὄχοντο), οἷα φύσει φρονήματι ἔπεται βαρβάρῳ, ἀπαυθαδισάμενος ἔφη, ὡς « οὔτε ὄρνεις πεφύκασιν, ὅπως τῇ πτήσει ἀνὰ αἰθέρα διαφύγοιεν τῶν Τούρκων τὰ ζίφη, οὔτε μὴν ἰχθύες, ὡς ἂν ὑποβρύχιοι γενόμενοι ἐς τὰ κατώτατα τοῦ θαλάττειν ἀφανισθῇσονται κλύδωνος, ἀλλ' ὑπερθε περινοστοῦσι

9.

Justinianus legatos ab Avaribus excepit, qui postulabant ut illis liceret circumspicere terram in qua eorum gens sedes et domicilia poneret. Et imperator quidem, Justino duce suadente, in ea terra, ubi prius habitabant Heruli, quæ secunda Pannonia vocatur, eos collocare animum induxit, et, si illis placuisset, ipse non esset adversatus. Sed Avars Scythia sibi exeundum non censuerunt, quasi hujus desiderio valde tenerentur. Hoc igitur etsi irritum cecidit, tamen Justinus legatos misit Byzantium et imperatorem eos aliquamdiu in custodia retinere jussit. Justinus enim sibi conciliaverat unum ex legatis. Œcunimonem nomine, qui secreto eum monuit Avars aliud in ore habere et aliud sentire : eos blanda quam maxime oratione uti et suæ fraudi obtendere simulatam erga Romanos benevolentiam, tantisper dum Istrum trajiciant, sed longe aliter id, quod in mente gerant, se habere. Etenim simul atque Istrum transmiserint, omnibus copiis eos in bellum erupturos. Quæ quum cognovisset Justinus, eorum omnium imperatorem certior fecit, ut legatos Avarum Byzantii quamdiu posset retineret. Nec enim Avars Istrum prius trajecturos, quam legati dimissi essent. Ea quum Justinus mandaret, non minus curæ et operæ impendebat, quo Avars fluvii traje-

ctione prohiberet. Bonum enim, domesticarum copiarum ducem, fluminis custodiæ præfecit. At vero Avarum legati, ubi nihil profecerunt eorum quæ ab imperatore petita venerant, munera, ut consuetum erat, acceperunt, et ea quæ sibi opus erant, compararunt, arma etiam emerunt, et ita dimissi sunt. Verum imperator secreto mandavit Justino, ut, quacumque ratione et via posset, in reditu arma illis eriperet. Itaque dux quum legatos exciperet, imperatoris mandata est exsecutus. Hinc cœperunt inter Romanos et Avars inimicitiae multis antea ex causis accensæ : maxime, quod non statim legati eorum dimissi essent. Præceperat enim Bajanus, ut quamprimum redirent. Sed imperator, quum sciret quid cogitarent, varia identidem tentaverat, ut aliquamdiu eos in urbe detineret.

10.

Qui a principe injuriam passus est, is rem publicam plerumque odit.

Silzibulus (*alii Exc. locis : Dizabulus*), Turcorum dux, audita Avarum fuga, in qua hi res Turcorum detrimentis affecerant, solita barbarorum superbia jactanter ait : neque aves eos esse, ut aerio volatu Turcorum gladios effugere possent; neque pisces, ut profundo pelago submersi undis occultarentur, sed supra terram eos vagari. « Quare, inquit,

τῆς γῆς· καὶ ἡνίκα μοι ὁ κατὰ τῶν Ἐφθαλιτῶν διανυσθήσεται πόλεμος, ἐπιθήσομαι καὶ Ἀθάροις καὶ τὰς ἐμὰς ἥκιστα φεύζουσι δυνάμεις. » Ταῦτα λέγεται ἐπιχομπάσαντα τὸν Σιλζιβούλον ἔχεσθαι τῆς ἐπ' Ἐφθαλίτας ὁρμῆς.

Ὅτι ὁ Κάτουλφος κωλύων τὸν τῶν Ἐφθαλιτῶν ἡγεμόνα τῆς πρόσω πορείας, ἐφθέγγετο βαρβαρικὸν μὲν τι καὶ παροιμιῶδες, ὅμως δ' ἐχόμενον πειθοῦς, ἓνα κύνα ἐν τοῖς οἰκείοις ὀθνεῖων δέκα ῥωμαλεώτερον εἶναι.

Ὅτι περ οὐδὲν οὕτω βέβαιον ὥς τὸ τῆς νίκης ἀθέβαιον.

Ὅτι ἐν τοῖς μεγίστοις κινδύνοις πολλάκις παραπέσηγε τῇ τόλμῃ τὸ ἐλπίζεσθαι (παρέπεται τῇ τόλμῃ τὸ λογίζεσθαι conj. Bekk.).

Οὐ γὰρ ἐμοί γε τάληθῃ σιγητέον, ἀλλ' οὐδὲ πρὸς χάριν ἂν εἴποιμι τῶν μέγα δυναμένων. Οἷς γὰρ οὐκ ἔνεστι τὸ εὐκλεές, τούτοις ἐγκώμια προσφέρων τις παρὰ τὴν πάντων δόξαν καταγέλαστον τίθῃσι τὸν ἐπαινούμενον, καὶ τὴν ἀλήθειαν ἐπισκιάζειν βουλόμενος κἂν τοῖς ὁμολογουμένοις ψεύδεσθαι δόξει.

Ὅτι ἀναπτρωτόν τι χρῆμα ἡ νίκη, καὶ διαδιδράσκειν οἶατε οὔσα βραδίως. Ταῦτά τοι καὶ Ὅμηρος αὐτὴν φησιν ἐπαμείβεσθαι τοὺς ἄνδρας.

Ὅτι ψυχὴ τυραννουμένη πρὸς φόβου τῶν δεόντων κατ' οὐδὲν ὀτιοῦν προμηθεύεται.

Πᾶν γὰρ ἀγαθὸν τε καὶ κακὸν τῇ ἀνθρωπίνῃ ταλαντεύεται γνώμῃ, καὶ τῷ βουλομένῳ προσδέχεται τὴν ῥοπήν.

11. (an. 562.)

Exc. De leg. Rom. p. 133-147 : Ὅτι ἀνὰ τὴν

ἑω τε καὶ Ἀρμενίαν τελευτάτῃ τις εἶναι εἰρήνην ἐδόκει, κατὰ δὲ τὴν Λαζικὴν ἐκεχειρία ἦν Ῥωμαίοις τε καὶ Πέρσαις. Ἐπεὶ οὖν ὥσπερ ἡμιτελῆ τὰ τῆς εἰρήνης ὑπῆρχεν, ἐδόδοκτο δὲ Ῥωμαίων τε καὶ Περσῶν τοῖς βασιλεῦσι πληρεστάτην ἡσυχίαν ἄγειν, τούτου ἕνεκα Ἰουστινιανὸς στέλλει Πέτρον, ὃς τῶν κατὰ τὴν αὐτὴν ταγματῶν ἡγεῖτο, διαλεχθησόμενον Χοσρόῃ περὶ τῶν καθόλου σπονδῶν. Καὶ τοίνυν ἀφικομένου ἐν τοῖς ὁρίοις τοῦ Δάρας, κατὰδὴλόν τε ποιήσαντος τῷ τῶν ἐσθίων βαρβάρων βασιλεῖ, ὥς πάρεστιν ἐπικηρυκευσόμενος ἀμφὶ τοῦ καταθέσθαι τὰ ὅπλα ἑκασταχόσε, ἐκπέμπεται αὐτόθι καὶ Περσῶν πρεσβευτῆς, ὃς δῆτα ὑπῆρχε μὲν ἀξίωμα τὸ Ζιχ, μέγιστόν τι τοῦτο παρὰ τοῖς Πέρσαις γέρας, προσηγορία δὲ αὐτοῦ Ἰεσδεγουνάφ. Οὗτος δὲ παρευναστήρ τοῦ κατ' αὐτὸν βασιλέως ὑπῆρχε. Καὶ τοίνυν ἐν ταύτῳ γενόμενοι οἱ πρέσβεις, καὶ τῶν κατ' αὐτῶν ἐπιχωρίων ἀρχόντων εἰς ἐν ξυναθροισθέντων, κατέστησαν ἐς ἐκκλησίαν. Καὶ Πέτρος ὁ τῶν Ῥωμαίων πρεσβευτῆς, ἀποχρώντως ἔχων τῆς τε ἄλλης παιδείας καὶ τῆς τῶν νόμων, ἔλεξεν ὧδε· « Πάρεσμεν, ὃ ἄνδρες Πέρσαι, πρὸς τοῦ Ῥωμαίων βασιλέως σταλέντες. Ὅποιος δὲ ὁ κατ' ἡμᾶς βασιλεὺς, περιττὸν ἂν εἴη λέγειν, πραγμάτων τὸν ἄνδρα διηγουμένων ὑμῖν. Πάρεμι μὲν οὖν ἐφ' ὃ τὰ τῆς ἡδὴ γεγενημένης ἐς τελευτάτῃν εἰρήνην μετασκευάσαι. Ἀναδιδάξαι δὲ βούλομαι πρότερον πρὸς οἷαν ὑμῖν πολιτείαν καὶ ὅσην αἱ σπονδαὶ βεβαιωθήσονται. Ἀλλ' εἰ καὶ τις μεγαλορρήμων εἶναι δόξω, τὸ συνοῖσον ἀμφοτέραις ταῖς πολιτείαις θηρώμενοι μὴ ἀχθεσθῇτε τῇ περιττολογίᾳ. Οὐκ ἐς μακρὰν γὰρ ἐν δέοντι δόξει τὰ τοιαῦτα λελέχθαι, ἐπαινεθήσομαί τε πρὸς ὑμῶν, τῶν πραγμάτων ὑμᾶς ἀναδιδασκόντων τὴν

simulatque Ephthaliticum bellum absolvero, Avars aggrediari, qui meis profecto viribus non resistent. » Hæc aiunt jactantem Silzibulum adversus Ephthalitas esse profectum.

Catulphus ut averteret Ephthalitarum ducem, quominus agmen ulterius duceret, dixit barbaricum quidem proverbium, aptum tamen ad persuadendum, unum canem in propriis ædibus externis decem esse validiorem.

Nihil est adeo constans ut victoriæ inconstantia.

In maximis periculis sæpe audacia spem superat.

Neque a me veritas reticenda est, neque ad gratiam potentium loquendum. Etenim si hominibus, qui nihil commendabile habent, laudes contra omnium sententiam quisquam tribuat, tum is, qui laudatur, ridiculus evadit, tum qui veritati fucum facere nititur, in manifestis etiam rebus mentiri postea videbitur.

Volucris admodum victoria est, et facile aufugere solet; atque ob id mihi videtur ipsa ab Homero dici inter homines alternare.

Animus timore oppressus nullum officii respectum habebit.

Namque omne bonum malumque in humano libratur iudicio, atque a voluntate inclinationem accipit.

11.

Per Orientem et Armeniam perfecta pax esse videbatur; et per Lazicam Romani inducias cum Persis pepigerant.

Itaque quum ad perfectam pacis constitutionem non multum desideraretur, et utriusque populi reges quietem penitus restituere cuperent, Justinianus Petrum, magistrum officiorum, ad Chosroem mittit, qui de pace in universum ageret. Is ad fines circa Daras oppidum accedens significavit orientalium barbarorum regi, se illic adesse, ut de armis ab utraque parte ponendis fœdere conveniret. Illuc quoque missus a Persis legatus dignitate Zichus, quæ maximæ est apud Persas auctoritatis, nomine Iesdegusnaph (*Isdagonnas* ap. Procop.), qui erat regis cubicularius, advenit. Legati igitur convenerunt, et una quoque cum illis ipsarum regionum viri primarii, ut de his rebus deliberarent, sunt congregati. Apud quos Petrus, Romanorum legatus, quum omnibus disciplinis valde excultus, tum præcipue in jure versatus, « Adsumus, o viri Persæ, inquit, a Romanorum imperatore missi. Quis vero et qualis sit noster imperator, supervacuum est dicere. Etenim ejus opera vobis vîrum demonstrant et indicant. Adsum igitur, ut jam initas et factas conventiones ad perfectam et absolutam pacem traducam. Ego vero primum quali et quam potenti cum populo amicitiam contracturi sitis, vobis ostendere volo. Quodsi multus in dicendo esse videbor, tamen quod Romanis et Persis conducat respicientes, quæso ne orationis longitudine offendamini. Nam brevi hæc opportune dicta esse apparebit et laudem a vobis consequar, quum res ipsæ

ἐκ τῶν λόγων ὠφέλειαν. Γενήσονται τοίνυν ὑμῖν αἱ ξυνθῆκαι πρὸς Ῥωμαίους. Ἀρκέσει δὲ Ῥωμαίους εἰπεῖν· δηλοῖ γὰρ ἡ προσηγορία τὰ λειπόμενα. Χρεὼν οὖν ὑμᾶς, ὡς πρὸς τοσαύτην πολιτείαν σπεισομένους καὶ οὐ περὶ βραχέων βουλευομένους, τὰ κάλλιστα τε καὶ συνοίσοντα μᾶλλον ἐλέσθαι, καὶ ἀντὶ τῶν ἀδήλων τοῦ πολέμου τὸ προδηλότατον πᾶσιν ἀνθρώποις, τὴν εἰρήνην, ἀγαθὸν ἀσπάζεσθαι. Καὶ μή τις ὑμᾶς ἀπατάτω λογισμὸς, ὡς νενικήκατε Ῥωμαίους, ἐπληρμένοι τῷ τὴν Ἀντιόχειαν ἀλῶναι πρὸς ὑμῶν καὶ ἅττα Ῥωμαϊκὰ χωρία. Τὸ γὰρ ὑπερβάλλον τῆς Ῥωμαϊκῆς εὐτυχίας ὁ θεὸς ἐκόλασεν ἐν τούτῳ, τῷ μὴ νομίζειν ἀνθρώπου ἀνθρώπου διαφέρειν πολύ. Καὶ εἰ μὲν τὸ φύσει δίκαιον ἀνθρώπου διαφέρειν πολύ. Καὶ εἰ μὲν τὸ φύσει δίκαιον ἐκράτει, οὔτε ῥητόρων οὔτε νόμων ἀκριθείας οὔτε μὴν ἐκκλησίας καὶ τῆς περὶ ταῦτα ποικιλίας τῶν λόγων ἔδει· αὐθαίρετα γὰρ τοῖς βιωφελέσι τῶν πραγμάτων προσετέθημεν. Ἐπειδὴ δὲ πάντες ἀνθρώποι δίκαια καθεστάναι νομίζομεν (τὰ κεχαρισμένα add. Nieb.), προσδεῖ καὶ τῆς ἐκ τῶν λόγων τερθρείας ἡμῖν. Τοιγαροῦν καὶ ἐς ἐκκλησίαν ξυνεληλύθαμεν, ὡς ἂν πείσοιμεν ἕκαστοι τοὺς (τοὺς ἄλλους Nieb., ἡμᾶς αὐτοὺς Bekk.) δεινότητι λόγων ἐπεικχεῖς εἶναι. Ὅτι μὲν οὖν ἀγαθὸν εἰρήνην καὶ τοῦναντίον πονηρὸν δὲ πόλεμος, οὐδεὶς ἀντερεῖ. Εἰ γὰρ καὶ παρὰ τὴν κοινὴν τῶν ἀνθρώπων δόξαν βέβαιον ἡγησόμεθα τὸ νικᾶν, οἶμαι τὸν νενικηκότα χάκιστα ζῆν ἐξ ὧν δακρύουσιν ἕτεροι. Οὕτω δὲ που καὶ τὸ κρατεῖν λυπηρὸν, μή τί γε τὸ κρατεῖσθαι λυπηρότερον. Διὸ τοίνυν ὁ καθ' ἡμᾶς βασιλεὺς ἀπέσταλκε σπεισομένους ἡμᾶς καὶ προτέρους ἱκετεύοντας καταθέσθαι τὸν πόλεμον,

οὐχ ὡς δεδιὼς μὲν τὰ πολέμια, φοβούμενος δὲ, μὴ προφθάσοιτε διαλεγόμενοι πρότεροι περὶ τῆς εἰρήνης τῆς φιλτάτης ἡμῖν. Μὴ δῆτα οὖν, ὡς πρὸς τῆς τῶν θορύβων ἀπαλλαγῆς *, τὰς κατ' ἀλλήλων ἐπεκτείνωμεν δυσμενείας. Πολιτείας γὰρ εἴ πολιτευομένης ἀλλότριον πέφυκε πως τὸ μὴ στοχάζεσθαι τῶν συμβησομένων ἐκ τοῦ πολέμου. Διαγραφέτω τις ὑμῶν ἐν ταῖς ψυχικαῖς θεωρίαις ὥσπερ παρόντας τοὺς πεπτωκότας κατολοφυρομένους· ἀναλογιζέσθω καὶ τὰς καιρίας τῶν πληγῶν ἐπιδεικνύοντας ἀποικτιζομένους τε καὶ ἐπεγκαλοῦντας ὡς τῇ κρατούντων ἀβουλίᾳ διέφθαρται τὸ ὑπήκοον· εἴτα τοὺς περιόντας εἰσπράττοντας ἡμᾶς τοὺς ἀπολωλότας τυχὸν μὲν γονεῖς, τυχὸν δὲ παῖδας, ξυμβάνδ' ἐ τοὺς φιλτάτους, ἢ τὸν ὄντιναοῦν καὶ ἀπλῶς ἀνθρώπον. Ἐνθυμηθῶμεν χηρωθείσας τὰς οἰκίας ἀνδρῶν, καὶ τὴν νεωτάτην ἡλικίαν ὀρφανισθεῖσαν, καὶ πανταχοῦ μεριζόμενον τὸν θρῆνον, ἐφ' ἐκάστῳ συγγενείας ὀνόματι. Εἰ γὰρ καὶ δοίμεν τὸ πίπτειν ὑπὲρ πατρίδος εἶναι καλὸν, πάσης ἀφροσύνης ἐστὶν ἀνάπλεων δύνασθαι μὲν ἄνευ κινδύνων χάριν ἐκτίνειν τῇ θρεψαμένῃ, τῷ δὲ δοκεῖν μειονεκτεῖσθαι τῶν ἀντιπάλων μὴ βούλεσθαι. Οἶμαι καὶ τὴν Περσίδα γῆν καὶ τὴν Ῥώμην αὐτὴν, εἴπερ ἡδύναντο φωνὰς ἀφιέναι, ταῦτα δὴ πουθεν ἡμᾶς ἀντιβολεῖν. Μὴ οὖν αἰσχυρθῶμεν τοῦ πολέμου καταθέσθαι τὸ φορτίον. Τὸ γὰρ ἐπικαίρως ἅπαντα πράσσειν μᾶλλον ἡμῖν προσοίσει τῆς ἀνδρείας τὴν εὐκλειαν. Μηδὲ τις ἡμῖν, ἐς προκάλυμμα τοῦ μὴ ἐθέλειν κατατιθέναι τὰ ὅπλα, τοῦτο δὲ τὸ κάλλιστον τὴν εἰρήνην δυσεύρετον εἶναι τι χρῆμα καὶ δυσπόριστον εἴποι. Οὐ γὰρ, ὡς οἴονται πολλοὶ, τὰ χάκιστα μὲν προ-

vos docuerint eam quam ex oratione mea capietis utilitatem. Vos igitur fœdus et amicitiam contrahetis cum Romanis; sufficit vero dicere Romanos. Etenim hac sola denominatione reliqua facile intelliguntur. Oportet igitur, quandoquidem vos cum tam potenti gente fœdus initis, neque de rebus parvi momenti consilium habetis, honestissima et utilissima quæque capessere et pro incertis belli certissimum omnibus mortalibus bonum, pacem, amplecti et servare. At ne qua blanda cogitatio vos deludat, tanquam Romanos viceritis, elati, quod Antiochiam et alia quædam ignobilia loca, quæ Romanorum erant, cepistis; in hoc deus felicitatem Romanorum, quæ nimia erat, punivit, neque hominem homini multum præstare debere indicavit. Quodsi quod natura justum est dominaretur, nihil opus esset neque rhetorum neque legum cultu et diligentia, nec concionibus aut orationum ubertate, quæ in his usurpatur. Sponte enim rerum utilitatem sequeremur. Sed quum omnes mortales, quæ sibi placent, justa esse velint: etiam orationis illecebris nobis opus est. Hanc ob causam convenimus, ut unusquisque nostrum evinceat orationis vi et gravitate, se justum esse. Pacem vero bonam esse, bellum autem rem malam, nemo dubitat. Etiam si, contra id quod vulgo homines opinantur, certum exploratumque habemus nos victoriam adepturos, opinor tamen, eum, qui vicat, infeliciter agere, quod alterum graviter afflictum videt. Sic igitur vincere quoque molestum est, etsi vinci est molestius. Itaque noster imperator misit nos, ut fœdera vobiscum

iniremus, et priores deprecaremur ut bellum deponatis: non quod timeat adversam belli fortunam, sed ne eum præveniat in pace, quæ nobis tam cara est, petenda. Itaque non amplius foveamus inimicitias nostras, ut tandem aliquando belli curis et molestiis liberemur. Alienum est enim ab omni re publica bene constituta, non providere casus qui in bello accidere possunt. Unusquisque vestrum, quæso, ante oculos ponat, et apud animum suum contempletur, tanquam præsentem eos qui cum acerbo dolore cadunt; recordetur eorum qui letalia vulnera ostendentes lamentantur, et dominantes incusant, quasi pravo eorum consilio subditi pereant: deinde etiam superstites considerare, qui a nobis repetunt eos quos in bello amiserunt, forte parentes, forte liberos, ut plurimum certe amicissimos quosque aut alium quemvis hominem. Denique animo lustremus viduatam viris domos et infirmissimam ætatem, patribus et matribus orbatam, et passim diffusum per omne cognationis nomen luctum. Nam etsi dederimus, honestum esse mori pro patria, tamen summæ dementiae est, quum possimus sine periculo terræ altrici gratiam referre, id recusare, quia nobis non idem cum adversariis consecuti esse videmur. Opinor Persidem terram et Romanam, si possint vocem emittere, hoc a nobis postulaturas fuisse. Quare neminem nostrum pudeat deponere belli onus. Nam prudenter omnia instituendo melius famæ nostræ consulamus, quam bellica virtute. Ne vero quisquam hanc nobis belli non omittendi causam objiciat, quod pulcherrimum

χειρότατα καὶ αὐθαίρετα προσίπταται τοῖς ἀνθρώποις, τὰ δὲ αὖ βέλτιστα τῶν πράξεων διαδιδράσκει τε καὶ διολισθαίνει καὶ δυσάλωτα πέφυκέ πως. Πᾶν γὰρ ἀγαθὸν εἰρήνην δοκεῖ.... ἐγὼ δὲ κατεπλάγην ἂν ταῖς κομψολογίαις, εἰ μὴ Ῥωμαῖοι μὲν ὑμεῖς, ἡμεῖς δὲ Πέρσαι ἐτυγχάνομεν ὄντες. Μὴ οὖν οἴεσθε περιόδω ῥημάτων λήσειν ἡμᾶς, ὅποιοί τινες καθεστῶτες ἤχετε τευζέμενοι τοῦ συνοίσοντος. Ἐπειδὴ δὲ προβάλλεσθε τὴν εἰρήνην ὥσπερ παραπέτασμα τῆς δειλίας, καὶ ταύτῃ τὸ φανερώτατον τῆς ἀτιμίας ἐπισκιάζειν οἴεσθε, βραχέα διαλεχθείην· οὐ γὰρ σύνηθες ἀνδρὶ Πέρσῃ περιπτολογία διεξιέναι τῶν πραγμάτων τὰ καίρια. Χοσρόης ὁ πάντων ἀνθρώπων, εἶπερ βούλεται, βασιλεὺς, οὔτε τὴν Ἀντιοχείας ἄλωσιν ἐγκαλλώπισμά τι καὶ ἐγκώμιον ἑαυτῷ περιτίθῃσιν. Εἰ γὰρ καὶ φοβερόν ὑμῖν καὶ ἐργωδέστατον εἶναι δοκεῖ τὸ παρ' ἡμῶν πραχθὲν, ὅμως ἡμεῖς πάρεργον ἡγούμεθα τὸν ὄντιναοῦν τῶν πολεμίων νικᾶν. Πειπιδεύμεθα γὰρ ἀκριβῶς τὸ κρατεῖν, καθόσον τὰ λοιπὰ τῶν ἀνθρώπων γένη κρατεῖσθαι μεμαθήκασιν ὑφ' ἡμῶν. Οὔτε μὴν ἐτέρας Ῥωμαϊκῆς πόλεως καταστροφὴ πρὸς ὄγκον ἡμᾶς ἐξαίρει ποτέ· τὸ γὰρ προχειρότατον ἡμῖν οὐ θαυμαστόν. Καὶ ταῦτα μὲν ἀρκέσει πρὸς ἔλεγχον τῆς μάτην ἀπερριμμένης παρ' ὑμῶν ἀδολεσχίας. Ῥωμαῖοι δὲ τὸ σύνηθες πράττουσι, περὶ σπονδῶν πρότεροι διαλεγόμενοι Πέρσαις. Ἦσσηθῆναι (ἡσσηθέντες? Ν.) πρὸς ἡμῶν νενικήκατε τῷ τάχει, προτερήσαντες τὴν εἰρήνην αἰτεῖν. Καὶ ταύτῃ τὴν ἐν τοῖς πολέμοις ἀδοξίαν ἐπικαλύπτετε, τῷ δῆθεν μὴ ἐφιέμενοι μάχης ἐπιεικεῖς εἶναι δοκεῖν. Ὅπερ ἂν ἡμεῖς, εἶπερ ἐμελλήσατε, καὶ

κρατοῦντες ἐπράξαμεν. Ὅμως δεχόμεθα τοὺς λόγους, τὴν εἰρήνην περὶ πλείστου ποιούμεθα. Φρόνημα γὰρ εὐγενὲς τῷ πρέποντι συμμεταρρυθμίζειν τὰ πράγματα. Οὕτω δὲ καὶ τοῦ Ζιχ εἰπόντος, οἱ ἀμφοτέρων ἐρμηνεῖς διασαφηνίσαντες ἐφ' ἑκάτερα μέρη τὰ ῥήματα διδάσκαλοι τῶν νοημάτων ἐγίγοντο, πλείστων καὶ ἐτέρων ἀπερριμμένων λόγων, νῦν μὲν αὐτοῦ τοῦ χρειώδους χάριν, νῦν δὲ καὶ κόμπου ἕνεκα καὶ τοῦ μὴ δοκεῖν ἤττον ἔχοντας τῆς εἰρήνης ἐφίεσθαι. Πέρσαι μὲν διηνεκεῖς ἡξίουσαν ἐσεσθαι τὰς σπονδὰς, πρὸς δὲ γε καὶ χρυσίον ῥητὸν ἐφ' ἑκάστῳ ἐνιαυτῷ ὑπὲρ τοῦ μὴ κεχρῆσθαι τοῖς ὅπλοις κομίζεσθαι ἀπὸ Ῥωμαίων· καὶ τεσσαράκοντα μὲν ἐτῶν, τὸ γοῦν ἐλάχιστον τριάκοντα, προειληφότες ἐκτὸς συντελεσθησομένων (πᾶν τὸ συντελεσθησομένον Nieb.) ἐν ἐνὶ ξυναθροισμῷ, οὕτω βούλεσθαι κατατιθέναι τὰ ὅπλα. Ῥωμαῖοι δὲ τοῦναντίον ὀλιγοχρονίους τὰς ξυνθήκας εἶναι ἐβούλοντο, πρὸς τῷ μήτε μὴν κατατιθέναι τι ὑπὲρ τῆς εἰρήνης. Ἀμίλλης δὲ περὶ τούτου ἐπὶ μέγα κινηθείσης καὶ λόγων προελθόντων ἥμισυ δίλιγν, τέλος ἔδοξεν ὥστε ἐπὶ πεντήκοντα μὲν ἔτη ξυνεστάναι τὴν εἰρήνην, Ῥωμαίοις δὲ ἐπιδοθῆναι τὴν Λαζικήν· στερράς τε εἶναι καὶ ἐρρωμένους τὰς συνθήκας, καὶ κρατεῖν ἑασταχόσε, τοῦτο μὲν κατὰ τὴν ἔω, τοῦτο δὲ καὶ (κατὰ τὴν) ἐν Ἀρμενίᾳ, ἀλλὰ γὰρ καὶ ἐν αὐτῇ δήπου τῇ Λαζικῇ, οὕτω μέντοι ὡς τριάκοντα χιλιάδας ἔτησίαις χρυσίου νομίσματος ἀποφέρεσθαι Πέρσας τῆς εἰρήνης ἕνεκα ἀπὸ Ῥωμαίων. Ἐβεβαιώθη δὲ τοῦτο, ὥστε Ῥωμαίους ἐν ὁμάδι δεκαετίας ποσότητα προπαρασχεῖν οὕτω, παραχρῆμα μὲν ἐνιαυτῶν ἑπτὰ, καὶ

illud pacis beneficium haud facile inveniri et comparari possit. Non enim, ut multi existimant, pessima quæque prompte et ultro in sinum hominum advolant, optima diffugiunt, et sese a nobis subtrahunt; tanquam natura ita comparata sint, ut vix apprehendi et teneri possint. Pax enim ex omni parte bonum censetur.... (*Deest initium orationis legati Persarum.*) Ego quidem vestris verborum præstigiis moverer, nisi vos Romani, et nos Persæ essemus. Itaque ne existimetis vestras orationis ambages nos celaturas, vos vestrae utilitatis causa huc venisse. Quemadmodum autem per pacem, quam proponitis, colorem timiditati vestrae quaeratis, et ita vestrum dedecus, quod satis undique patet et manifestum est, tegi posse putetis, paucis ostendam. Etenim viro Persæ insolens est, superfluis verborum ambagibus extra propositum egredi et excurrere. Chosroes omnium hominum, si illi lubet, rex, quod Antiochiam cepit, haud id sibi ornamento et laudi tribuit. Vos quidem, quod gessimus, magnum aliquid, et quod nostri terrorem pariat, existimatis, nos vero non item. Non enim rem operæ pretii ducimus, si qualemcunque hostem devicerimus. Etenim exinie vincere didicimus, quum reliquum hominum genus a nobis vinci didicerit. Neque alterius ex Romanis urbibus expugnatio nos unquam ad altiores spiritus tollet. Hoc enim in nobis minime mirum, quippe quod usitatum et in promptu est. Atque hoc sufficiat ad reprehensionem nugarum, quas frustra effudistis. Romani vero, quod consueverunt, faciunt, qui primi cum Persis de pace colloquium instituunt. Vos alioqui victi in eo vincitis, quod pacis pe-

tendæ celeritate prævenitis, et acceptum ex bellis dedecus hac ratione tegitis, et in eo humanitatis laudem affectatis, quod a pugnando abhorretis. Id quidem et nos, si quando tardius mentionem pacis fecissetis, etiam vincentes fecissemus. Itaque et pacem magni aestimamus, et sermones pacis admittimus. Nam generosi animi est, honestatis leges in omnibus rebus sequi. » Hæc Zichus. Interpretes vero amborum legatorum ab utrisque prolata explicantes, ea quæ unaquæque pars sentiebat, exposuerunt, quum in multos quoque alios sermones erupissent, quum utilitatis, tum ornatus causa, et ne propterea quod inferiores essent, pacis desiderio teneri viderentur. Persæ autem pacem continuam esse et certam auri quantitatem, ne armis uterentur, singulis annis accipere volebant. Præterea quadraginta aut ad minus triginta annorum auri præstationem uno cumulo coacervatam sibi dari, ut ab armis discederent, postulabant. Romani contra ad breve tempus fœdera fieri æquum censebant, et quicquam pro pace solvere recusabant. Magno super hoc certamine exorto, quum pluribus verbis inter se disseruissent, tandem decreto sancitum est, ut per quinquaginta annos pax esset; ut Romanis Lazicam Persæ redderent; ut pacis conditiones valerent et ubique observarentur, et per Orientem et per Armeniam et per ipsam quoque Lazicam: sic tamen ut triginta aureorum millia singulis annis pro pace Romani Persis præstarent. De eo quoque convenerunt, ut decem annorum tributum una prius solveretur, ita ut septem annorum summa præsentī pecunia, trium reliquorum annorum, qui restabant ex decem, statim post per-

μετὰ τὴν τῶν ζ' ἐτῶν παραδρομὴν, οὐκ ἐς ἀναβολὴν, κατατιθέναι τῶν λοιπῶν τριῶν ἐτῶν τὴν συντέλειαν· εἴθ' οὕτω καθ' ἕκαστον ἔτος πορίζεσθαι Πέρσας τὸ ὠρισμένον ἐνιαυσιαῖον. Ἔδοξε δὲ καὶ περὶ τοῦ κατασκαφῆναι τὸν μοναστήριον οἶκον τὸν λεγόμενον Σεβανὸν καὶ ἰδρυμένον ἐν τοῖς μεθορίοις, καὶ ἀπολήψεσθαι Ῥωμαίους τὸν τόπον, Ῥωμαίων μὲν καθεστῶτα ἀπ' ἀρχῆς, Περσῶν δὲ παρασπονδῆσάντων καὶ ἐν κατοχῇ τούτου ἤδη γενομένων, τείχει τε κατησφαλισμένων τὸ ἱλαστήριον. Οἱ δὲ ἀλλὰ γὰρ οὔτε ἐς τέλος κατέσκαψαν, οὔτε μὴν ἐνεχείρισαν Ῥωμαίοις. Ταῦτά τοι οὐδὲ ἐν ταῖς σπονδαῖς ἐμφέρεται. Ἐστέρχθη δὲ ὥστε τὰς λεγομένας τῇ Λατίνων διαλέκτῳ σάκρας ἐξ ἀμφοῖν τοῖν βασιλείοι αὐτοῦ ἐπικομισθῆναι, ἐπιβεβαιούσας ἅπαντα, ὅσα πρὸς τῶν πρέσβειων ἐμπεδωθέντα ἐτύγχανε. Καὶ τοῖνυν τὰ τοιαῦτα ἐστάλη αὐτόθι. Ξυνέβησαν δὲ καὶ ἐς τοῦτο, ὥστε κατὰ μίαν μοῖραν προσελθεῖν τὴν καλουμένην σάκραν ἐκ τοῦ Ῥωμαίων βασιλείως, ἐπιψηφισμένην περὶ τῶν προδοθησομένων χρημάτων τῆς τριετίας μετὰ τὸν ἑβδομον ἐνιαυτὸν, ὡς καταθήσουσι ταῦτα Ῥωμαῖοι Πέρσαις. Ἐκυρώθη [δὲ] ὥστε καὶ ἐκ τοῦ βασιλείως Περσῶν ὁμολογίαν ἐν γράμμασι προσελθεῖν, ὡς, ἥνίκα πορίσαιντο Πέρσαι τῶν τριῶν ἐτῶν τὸ ὀφειλόμενον χρυσίον, βασιλεῖ Ῥωμαίων τὸ περὶ τοῦ τοιοῦδε βεβαιωτικὸν ἀναδοθῆσεται γράμμα. Ἡ μὲν τοῦ Ῥωμαίου αὐτοκράτορος περὶ τῆς εἰρήνης ὁμολογία, τὴν συνήθη φέρουσα προγραφὴν, γνώριμος ἡμῖν ἐς τὰ μάλιστα τυγχάνει· ἡ δὲ τοῦ Περσῶν βασιλείως γράμμασι μὲν ἐγράφη Περσικοῖς, τῇ δὲ Ἑλληνίδι φωνῇ κατὰ ταῦτα δῆπουθεν ἰσχύει τὰ ῥήματα· « Θεῖος, ἀγαθός,

εἰρηνοπάτριος, ἀρχαῖος Χοσρόης, βασιλεὺς βασιλέων, εὐτυχὴς, εὐσεβής, ἀγαθοποιός, ὅτινι οἱ θεοὶ μεγάλην τύχην καὶ μεγάλην βασιλείαν δεδώκασιν, γίγας γιγάντων, ὃς ἐκ θεῶν χαρακτηρίζεται, Ἰουστινιανῷ Καίσαρι, ἀδελφῷ ἡμετέρῳ. » Ἡ μὲν οὖν προγραφὴ οὕτω πη ἐδήλου, ἀτὰρ ἡ δύναμις τῶν λεχθέντων τοιαῦτα ἐπῆρχεν. Εἴποιμι δὲ αὐτὴν γε δῆπου τῶν λόγων τὴν συνθήκην· ἀναγκαῖον γὰρ ἔγωγε ὥρῃην χρῆσθαι οὐκ ἄλλως, ὡς ἂν μὴ ὑποτοπήσοι τις ἐτέρα φράσει παρατετράφθαι τι τῶν ἀληθῶς ... εἶχεν οὕτω· « Χάριν ἀπονέμεμεν τῇ ἀδελφότητι τοῦ Καίσαρος περὶ τῆς χρείας τῆς εἰρήνης τῆς μεταξὺ τούτων τῶν δύο πολιτειῶν. Ἡμεῖς μὲν Ἰεσδεγουσνάφ, θείῳ κουβικουλαρίῳ, ἐκελεύσαμεν καὶ ἐξουσίαν δεδώκαμεν· ἡ ἀδελφότης τοῦ Καίσαρος Πέτρω μαγίστρῳ τῶν Ῥωμαίων καὶ Εὐσεβίῳ ἐκέλευσε καὶ ἐξουσίαν δέδωκε λαλῆσαι καὶ τραχταῖσαι. Καὶ ὁ Ζίχ καὶ ὁ λεγόμενος παρὰ Ῥωμαίοις μάγιστρος καὶ Εὐσέβιος τὰ περὶ τῆς εἰρήνης κοινῶς ἐλάλησαν καὶ ἐτραχταῖσαν, καὶ ἐτύπωσαν τὴν εἰρήνην πεντήκοντα ἐνιαυτῶν, καὶ ἐγγραφα πάντες ἐσφράγισαν. Ἡμεῖς οὖν [καθ'] ἃ ὁ Ζίχ καὶ ὁ μάγιστρος τῶν Ῥωμαίων καὶ Εὐσέβιος ἐποίησαν, βεβαίως ἔχομεν τὴν εἰρήνην, καὶ ἐμμένομεν αὐτοῖς. » Οὕτω μὲν ἐπὶ λέξεως εἶχεν. Ὁμοιοτρόπως δὲ καὶ ἡ τοῦ Ῥωμαίων βασιλείως ἐτύγχανεν οὕσα ὁμολογία, ἄνευ τῆς προγραφῆς ἧς εἶχε τὸ βασιλεῖον γράμμα τὸ Περσικόν. Καὶ ἐν τοιοῖσδε ὁ ξύλλογος διελύθησαν. Ἐν δὲ δὴ ἐτέρα ξυνελεύσει μεγαλαυχῶντος τοῦ Ζίχ καὶ ἐπὶ Χοσρόῃ βασιλεῖ κομπολογίᾳ χρωμένου, φάσκοντός τε ὡς ἀμαχώτατός τέ ἐστι καὶ νίκας περιεβάλετο πολλὰς, καὶ ὡς ἐξ οὗ χρόνου τὴν κίδαριν ἀνεδήσατο,

actum septennium penderetur; deinde per reliquos singulos annos ex conventionē solutio fieret. Actum quoque est de diruenda monastica domo, quæ Sebanus vocatur, ædificata in confinibus, cujus aream Romani acciperent. Etenim ab initio Romanorum fuerat: sed eam Persæ, quum pacem rupissent, occupaverant, et quum in ejus possessione diu fuissent, hanc ædem mœnibus sepserant. Non tamen illi eam funditus demoliti sunt, neque Romanis tradiderunt. Fœdera enim de ea re nihil quicquam continebant. Conventum etiam fuit, ut litteræ, quas sacras Latina lingua vocant, ab utrisque, et ab imperatore et a rege, afferrentur, quibus ratas haberent et confirmarent pacis condiciones, de quibus legati consenserant. Et hæc confestim illuc sunt missæ. Conditionibus quoque adscriptum erat, ut separatim sacra sanctio ab imperatore Romano emitteretur, qua pecunias pensionis trium reliquorum annorum, qui restabant ex decem, se statim exeunte septimo anno Persis numeraturum caveret. Pactum quoque est, ut Persarum rex cautionem interponeret, se, simulatque aurum, quod stipulatus erat, pro tribus annis recepisset, securitatis litteras imperatori Romano traditurum. Et Romani imperatoris pacis ratihabitio solitam præ se ferebat inscriptionem, quæ satis nota est. Persarum vero regis Persica lingua scriptæ verba Græce hæc sonant: « Divinus, bonus, pacificus, summus princeps, Chosroes, rex regum, felix, pius, beneficus, cui dii magnum imperium cum magnis opibus indulserunt, Gigas

Gigantum, ad deorum exemplar compositus, Justiniano Cæsari, fratri nostro. » Atque inscriptio erat hujusmodi. Vis autem eorum, quæ comprehensa sunt litteris, talis fuit. Referam ego ipsam verborum structuram et dispositionem. Necessarium enim esse duxi non aliter facere, ne quis suspicaretur ex veritate aliquid a me immutatum. Hæc sic se habent: « Gratias agimus Cæsaris fraternitati pro pace inter ista duo regna constituta. Nos quidem Iesdegusnapho, divino cubiculario nostro, jussimus et potestatem dedimus, id negotii conficere. Fraternitas autem Cæsaris ejus procurationem Petro, Romanorum magistro, et Eusebio commisit, ut de pace colloquium haberent et tractarent. Et quidem Zichus, et qui a Romanis magister dicitur, et Eusebius, re inter se deliberata et perpensa, tractaverunt et in scripta redegerunt pacem in quinquaginta annos Persis et Romanis esse, et quæ scripta sunt, suis sigillis impressis approbaverunt. Itaque nos omnia quæ Zichus et magister Romanorum et Eusebius de pace convenerunt, rata firma valere volumus, et conditionibus dictis stamus. » Et ista quidem ad verbum ita scripta se habebant. Eodem sensu Romanorum imperatoris ratihabitio scripta fuit, sed sine inscriptione illa, quam litteræ regis Persarum habebant. Super his solutum est inter legatos colloquium. Quum denuo ad colloquium venissent et Zichus magnificis verbis jactaret et extolleret Chosroen, et diceret illum invictum esse et multas victorias retulisse, et ab eo tempore, quo cidari

ἀμφὶ τὰ δέκα ἔθνη καταγωνισάμενος κατέστησεν ἐς φόρου ἀπαγωγὴν, καὶ ὅτι τὴν τῶν Ἐφθαλιτῶν κατεστρέψατο δύναμιν, καὶ μὲν οὖν βασιλεῖς ἐχειρώσατο πλείστους, καὶ ὡς ἄγανταί τε αὐτὸν καὶ τεθήπασιν οἱ ἐκείνη βάρβαροι, καὶ ὡς κατὰ τὸ προσῆκον καὶ οὐκ ἀπεικὸς αὐτῷ ἢ ἐπωνυμία κεκόμψευται τὸ βασιλέα προσαγορεύεσθαι βασιλέων, ταῦτα καὶ τὰ τοιάδε τοῦ Ζίχ περὶ Χοσρόου μεγαληγορίᾳ χρησαμένου ἐν διηγήματι, ἐξῆλθεν ὁ Πέτρος τοιάνδε ἱστορίαν τινά· ὡς ἐγένετό τις ἐν τοῖς πάλαι τε καὶ ἀνωτάτω χρόνοις βασιλεὺς Αἰγύπτιος, ὄνομα Σέσωστρις, καὶ οὖν γε συμπνεούσης αὐτῷ τῆς τύχης μέγала ἐφύσα καὶ ἔθνη μέγιστα καθεῖλεν, ὡς δουλαγωγῆσαι καὶ βασιλεῖς, καὶ ἐπὶ τοσοῦτον ἀρθῆναι ἀλαζονείας, ὡς καὶ ὄχημα χρυσοκόλλητον συμπήξασθαι, καὶ ἀνθ' ὧν ἵππους δέον ἢ ἕτερα ἐλκυστήρια ζῶα, τοὺς δοριαλώτους ἐκείνους βασιλεῖς ὑπαγαγεῖν τῷ ζυγῷ, οὕτω τε διφρευόμενον διὰ τῶν λειωφόρων ἐπιφέρεισθαι (ἐπιφαίνεσθαι conj. B.) τοῖς ὑπηκόοις. Τοῦτο ἐπεὶ ὁσημέραι ἐπετέλει, τῶν τις βασιλέων τὸ ὄχημα ἐλκόντων κατὰ τὸ ἄκρον ἐξευγμένος, συνεχέστατά πως καὶ λεληθότως (πεπηγότως conj. B.) εἰς τοῦπίσω τὸ βλέμμα ἐπιστρέφων, ἐθεᾶτο τὸν τροχὸν κυλινδούμενον τε καὶ τῇ τῆς κινήσεως συνεχείᾳ ἐν ἑαυτῷ περιελιττόμενον. Ἐποχούμενος δὴ οὖν ὁ Σέσωστρις (ἐπέσκηψε γάρ), « Τί δῆτα, ἔφη, τοῦτο ποιεῖς, ὦ οὔτος; » « Ὁ δὲ ἀμοιβαδὸν ἔφη· « Ὡ δέσποτα, ὁρῶν τὸν τροχόν, ὡς θαμὰ περιδινούμενος οὐκ ἐπὶ τῆς αὐτῆς βάσεως μένει ὁδε, ἀλλὰ γὰρ ἄνω κάτω φερόμενος τὴν ἀρματοτροχίαν ἐργάζεται. » Τοῦτο ἀκηχοῦς ὁ Αἰγύ-

πτιος, καὶ μὲν οὖν τεκμηράμενος, ὡς ὑπαινίττεται τὸ ἀστάθμητόν τε καὶ παλίμβολον τῆς τύχης καὶ ὡς τροχῷ κυλιόμενῳ ἔοικε τὰ ἀνθρώπεια, ξυνῆκε, μὴ ἄρα καὶ αὐτὸς χρόνῳ ποτὲ τοιούτῳ προσπταίσει δυστυχίματι, τοῦ λοιποῦ τε ἐπαύσατο κατὰ τὸν προλεχθέντα τρόπον ἀρματοηλατεῖν· πρὸς τοῖς [τοῖς] δεδουλωμένους οἱ βασιλεῖς ἀφῆκε καὶ ταῖς σφῶν αὐτῶν ἡγεμονίαις ἐνεβίβασεν αὐθις. Ἐνταῦθα Πέτρῳ ἐπαύσατο τῆς ἱστορίας ὁ λόγος, ἐγγαλινώσαντι τὴν τοῦ Ζίχ περὶ Χοσρόου μεγαληγορίαν. Εἵτα διελέγοντο αὐθις περὶ τῶν πρακτέων. Ἀπαντα μὲν γὰρ, ὡς ἐνῆν, ἀμφίβολα ἐν τάξει καὶ κόσμῳ καθειστήκει. Τὰ οὖν περὶ Σουανίαν ἔτι ἐν μετέρῳ ὑπῆρχε, καὶ ὑπελέλειπτό σφισι μόνᾳ ἐπ' ἀμφίβολῳ. Τῷ τοι ἔλεξεν ὁδε Πέτρος· « Πλείστων ἐπαίνων ἄξιός ἐστιν ἀνὴρ, ὃς τέλεια βουλευόμενος τέλειον ἐπιθήσοι ταῖς πράξεσι τὸ πέρας. Εἰ γὰρ ἑλλείπει τι τῶν δεόντων, ἑλλιπὲς οἶμαι καὶ τῷ βουλευομένῳ φρόνημα. Οὐκ εἰκῇ δὲ καὶ μάτην εἴρηται νῦν ἡμῖν ὁ λόγος· πρὸς σὲ δὲ φερόμενος, ὦ Ζίχ, Ῥωμαίοις τε καὶ Πέρσαις φανήσεται λυσιτελέστερος. Εἴποιμι δέ πως φανερώτερον. Σουανία Ῥωμαίοις ὑπῆρχε, καὶ Ῥωμαῖοι Σουάνοις ἐκέλευον. Ἀμέλει Τζαθίου Σουάνων ἐξηγουμένου Δείτατός (infra Ἐξίσματος) τις Ῥωμαῖος ἀνὴρ τῶν ἐκεῖσε Ῥωμαϊκῶν καταλόγων ἐτύγχανε προεστώς· ἀλλὰ καὶ ἕτεροί τινες Ῥωμαίων ἐν Σουάνοις ἐποιοῦντο τὰς διατριβάς. Δυσμενείας δὲ τινος [γενομένης] μεταξὺ τοῦ Λαζῶν βασιλέως καὶ Μαρτίνου τοῦ Ῥωμαίου τηνικαῦτα ἐκεῖσε στρατηγοῦντος, τούτου ἕνεκα ὁ Κόλχος οὐκ ἀπέστειλε Σουάνοις τὸ σύνηθες σιτηρέσιον· ἔθος γὰρ πέμ-

redimitus fuisset, decem gentes, cum quibus dimicasset, tributum pendere coegisse, et Ephthalitarum potentiam evertisse, et multos reges subegisse, et omnes illarum terrarum barbaros ipsum colere et venerari, unde jure et merito regis regum appellationem sibi sumeret: quum hæc et hujusmodi Zichus de Chosroe prædicaret, et magnifice loqueretur, Petrus, paulum a proposito digrediens, hanc historiam recitavit. « Erat, inquit, olim priscis temporibus quidam Ægyptiorum rex, nomine Sesostris. Is, quum illi fortunæ aura afflaret, magnos spiritus sumpsit, et potentes gentes domuit, et earum reges captivos fecit, eoque devenit arrogantiae, ut currum deauratum fabricaret, et equorum et aliorum animalium vecturæ aptorum loco reges illos captivos jugo aptaret. Et ita vectus per vias publicas sese subditis exhibebat. Quæ quum quotidie factitasset, accidit ut quodam die unus ex illis regibus, qui erat summo jugo aptatus, intente et defixe vultum retorquens, spectaret rotam se circumvolventem et continuatione motus in se ipsam revertentem. Quum id Sesostris, qui vehebatur, animadvertisset, eum increpans, « Quid rerum agis? » inquit. « Contemplor, respondit ille, domine, hanc rotam, quæ se alternis frequenter in orbem circumagit, quæ nunquam eodem loco manet, sed fertur modo superius, modo inferius, et ita currus agitationem facit et operatur. » Hæc quum audisset rex Ægyptius, et sentiret illum indicare fortunæ inconstantiam et volubilitatem, quæ semper volvitur, neque eodem loco permanet, et rotæ semper volventi res hu-

manas similes esse: veritus ne ipse posthac in aliquam calamitatem incideret, abstinuit deinceps eo modo, quo diximus, vehi, et præterea reges apud se servitutem servientes in sua regna, ut illic, quemadmodum antea, regnarent, dimisit. » Hic finem accepit Petri sermo historiam recitantis, quo Zichi magniloquentiam repressit. Deinde disseruerunt de his quæ agenda restabant. Cetera enim omnia, quoad ejus fieri potuerat, quæ in controversia fuerant, composita transactaque erant, exceptis quæ ad Suaniam pertinebant, quæ sola in suspensio adhuc et incerta manebant. Itaque Petrus Zicho dixit: « Multis laudibus vir ille dignus est, qui perfecte utilia suadet, eademque perfecte ad exitum perducit. Etenim, si quid in his deest, imbecillitati opinor judicii ejus, qui negotium suscepit, attribuitur. Non immerito neque temere hæc a me habetur oratio, quæ ad te directa, o Ziche, tandem in magnam Romanorum et Persarum utilitatem est redundatura. Dicam ego paullo apertius. Suania ditionis Romanorum fuit, et Suanis Romani imperarunt. Quo tempore autem Tzathius eorum dux erat, Ditatus quidam, Romanus, præerat Romanis militibus, qui illic in præsidiis agebant: tum quoque multi Romani inter Suanos domicilium habebant et commorabantur. Orta quadam inter Lazorum regem et Martinum, Romanorum tunc temporis in his partibus ducem, discordia, Colchus mittere Suanis præstari solitum frumentum recusavit. Mos enim erat mitti a rege Colchorum frumentum. Suani graviter et iniquo animo tulerunt, se

πεσθαι σῖτον ἐκ τοῦ Κόλχων βασιλείως. Δὲ δυσανα-
 σχετοῦντες οἱ Σουάνοι τῷ τῶν νενομισμένων στερηθῆ-
 ναι, κατὰ δὴλον ἐποίησαντο Πέρσαις, ὥς, εἰ γενήσονται
 αὐτοῦ, Σουανίαν ἐγχειρίσουσιν αὐτοῖς. Ἐν τοσούτῳ
 Ἐξισάτω καὶ τοῖς ἑτέροις ἡγεμόσιν τῶν Ῥωμαϊκῶν
 ταγμάτων ἔφησαν, ὅτι « Πολυπληθία Περσῶν ἀγγέλλε-
 ται χωροῦσα κατὰ Σουάνων, πρὸς ἣν ἀξιόμαχον οὐκ
 ἔχομεν δύναμιν. Ἀλλὰ τὸ συνοῖσον βουλευσάσθε, ξὺν
 τοῖς ἐνταῦθα Ῥωμαίων καταλόγοις ὑποχωροῦντες τῇ
 Μηδικῇ στρατιᾷ. » Τοσούτῳ χρησάμενοι Σουάνοι δόλῳ,
 καὶ δώροις ἀναπέψαντες τοὺς τῶν καταλόγων ἐπιστά-
 τας, ἀπεβάλλοντο παρὰ σφῶν τὴν Ῥωμαίων φυλακὴν.
 Οἱ δὲ Πέρσαι ξὺν τάχει παραγενόμενοι Σουανίαν ἔλα-
 βον. Ληπτέον οὖν ἐντεῦθεν, ὥς καὶ Ῥωμαίων ἀνέκαθεν
 ὑπῆρχεν, καὶ Ῥωμαίοις ἀρμόζει τήμερον. Εἰ γὰρ δι-
 καιότατα Λαζικῆς κύριοι καθεστήκαμεν, καθὰ δῆπουθεν
 ὑμεῖς ἐψηφίσασθε, Σουανίας τῆς ὑπὸ Λαζικὴν οὐκ ἀπὸ
 τρόπου δεσπόσομεν. » Ὁ δὲ Σουρήνας ἔφη· « Ἀχθεσθε
 μᾶλλον Ῥωμαῖοι, ὅτι ἔθνος αὐθαίρετα καὶ ἐκουσίως
 προσεπέλασεν ἡμῖν. » Ὁ Ζιχὺς ὑπολαβὼν ἔφη· « Αὐτόνομοι
 γεγονάσι Σουάνοι, καὶ οὐ πώποτε τῇ Κόλχων ὑπεκλίθη-
 σαν ἀρχῇ. » Αὐθις ὥς τὸν Ζιχὺς ἔλεξεν ὁ Πέτρος· « Εἴγε
 μὴ βούλει, ὦ Ζιχ, ἐν τοῖς τῆς εἰρήνης συμβουλαίοις
 ὄνομα τὸ Σουανίας ἐγχαράξαι, σήμανον, ὥς ἀποδίδως
 μοι Λαζικὴν ξὺν τοῖς ὑποτεταγμένοις ἔθνεσιν αὐτῇ. »
 Ὁ Ζιχ,· « Εἰ τοῦτο, ἔφη, ποιήσω, ἄδειά σοι δοθή-
 σεται καὶ περὶ Ἰβηρίας ἀμφισβητεῖν, κατ' ἐξουσίαν τε
 εἴποις ἂν, ὥς καὶ αὐτὴ κατήκοος ἐγεγόνει Λαζῶν. »
 « Ἐν δηλώσει δὲ, » ὁ Πέτρος, « γεγένησαι, ὦ Ζιχ, ὥς

οὐ βούλει πᾶσαν ἡμῖν ἀποδοῦναι Λαζικὴν, ἀλλὰ τινα
 μοῖραν αὐτῆς. » Πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἕτερα Ῥωμαῖοί
 τε καὶ Πέρσαι εἰπόντες τε καὶ ἀκηκόες Σουανίας
 πέρι, ὅμως οὐ ξυνέβησαν. Δοκεῖ τοιγαροῦν αὐτοῖς περὶ
 τοῦ τοιοῦδε τὸν βασιλέα ἐπισκοπῆσαι Περσῶν. Καὶ
 ὅρκῳ ἐπιστώσατο ὁ Ζιχ, ἥ νενόμισται Πέρσαις δμνῦναι,
 ξυνεπιλαβέσθαι Πέτρῳ ὡς Χοσρόην ἀφικνουμένῳ ἕνεκα
 Σουανίας. Εἴτα τοῦ Ζιχ τοὺς περὶ Ἀμβρου τοῦ Ἀλα-
 μουνδάρου τοῦ τῶν Σαρακηνῶν ἡγουμένου κινήσαντος
 λόγους, φάσκοντός τε, ὅτι γε δῆπου καὶ αὐτὸν, ὥσπερ
 καὶ τὸν πρὸ αὐτοῦ ἡγεμόνα τοῦ Σαρακηνικοῦ, κομί-
 ζεσθαι χρεὼν τὰς ἑκατὸν χρυσίου λίτρας, ἀντεῖπεν
 ὁ Πέτρος, ὥστε « τὸν πρὸ Ἀμβρου ἡγεμόνα δωρεᾷ τινι
 ἀγράφῳ, ὅσω ἂν ἡβούλετο χρυσίῳ καὶ ὀπηνίκα, ὁ καθ'
 ἡμᾶς ἐφιλοφρονεῖτο δεσπότης. Τοιγαροῦν ἐστέλλετο
 τῇ ταχυτῇ τῶν δημοσίων ἵππων ὀχούμενος ἀνὴρ
 ἀγγελιαφόρος ὥς τὸν Σαρακηνὸν, ἀποκαταστήσων οἱ
 τὸ ὅπερ ἐτύγχανεν αὐτῷ πεμφθὲν πρὸς τοῦ Ῥωμαίου
 βασιλέως. Οὕτω τε ἐς τοῦμπάλιν ἐκ τοῦ Σαρακηνοῦ
 ὡς βασιλέα τὸν ἡμεδὰπὸν ἐπέμπετο δωροφορῶν πρε-
 σβευτῆς. Εἴτα ἀντιδῶρῳ αὐθις ἐφιλοφρονεῖτο τὸν Σαρα-
 κηνὸν ὁ καθ' ἡμᾶς αὐτοκράτωρ. » Εἰ βούλεται οὖν
 καὶ Ἀμβρος κατὰ ταῦτα ποιεῖν, εἰ δοκεῖ καὶ τῷ καθ'
 ἡμᾶς βασιλεῖ *· εἰ δέ γε οὐ βούλεται, κινεῖ τηνάλλως,
 πρὸς γε καὶ ἡλιθιώτατα φρονεῖ. Ἀποίσεται γὰρ οὐδὲν
 ὀτιοῦν. » Τούτων διαμφισβητηθέντων καὶ ἑτέρων, ἐγρά-
 φησαν αἱ πεντηκοντούτιδες σπονδαὶ Περσιστί καὶ Ἑλλη-
 νιστί, μετεβλήθη τε τὸ Ἑλληνικὸν εἰς Περσίδα φωνὴν
 καὶ τὸ Περσικὸν εἰς Ἑλληνίδα. Οἱ δὲ τὰς ξυνθήκας βε-

privatos esse his, quæ sibi ex conventione debebantur. Quamobrem significarunt Persis, se, si illuc accederent, eorum manibus Suaniam tradituros. Eodem tempore Exisato et reliquis Romanis ordinum ducibus dixerunt, magnam Persarum manum Suanis bellum inferre nuntiari. Quamobrem quum non idoneas ad resistendum haberent copias, petere ut ipsorum salutis causa cum Romanorum copiis exercitui Persarum obviam irent. Hoc dolo Suani usi, et donis demeriti legionum nostrarum duces, Romanorum præsidium ejecerunt. Persæ autem celeriter accedentes, Suaniam suæ potestatis fecerunt. Hinc facile est intelligere, olim Romanorum juris fuisse Suaniam, hodieque jure illis competere. Nam si optimo jure constituti sumus domini Lazicæ (sic enim et vos jampridem æquum censuistis), non absque ratione Suania, quæ infra Lazicam sita est, in nostrum jus dominiumque cedere debet. » Cui Surenas respondit: « Iniquiori animo et gravius ista fertis, o Romani, quod ea gens sua sponte et ultro sese nostræ potestati permisit. » Zichus ejus verba suscipiens: « Suani suis legibus sunt usi, inquit, neque unquam Colchorum imperio paruerunt. » Tum Petrus: « Si tu, o Ziche, Suanix nomen in conventionem pacis omitti mavis, hoc tamen commemora, te mihi Lazicam reddere cum gentibus quæ huic regioni subjectæ sunt. » — « Si hoc facio, inquit Zichus, aditus tibi aperietur de Iberia quoque controversiam movere. Nam in tuo arbitrio erit dicere, ipsam quoque subjectam fuisse Lazis. » — « Manifestum est igitur, o Ziche, te nolle nobis

integram Lazicam restituere, sed ejus partem. » — Multa etiam alia ultro citroque Persæ et Romani et dixerunt et audierunt de Suania, neque tamen convenire potuerunt. Sed totam rem ad regis Persarum arbitrium rejecerunt, apud quem Zichus se Petro neque studio neque gratia defuturum, quum primum ad Chosroem redisset, jurejurando, quod apud Persas sacrosanctum habetur, fidem suam obstrinxit. Deinde Zichus sermonem movit de Ambro, Alamundari filio, Saracenorum duce, dixitque illi deberi centum auri libras, et æquum esse ut eas acciperet, sicut et is qui ante Saracenorum dux fuerat. Contra dixit Petrus: « Saracenorum ducem, qui ante Ambrum fuerat, imperator noster libero auri dono nullis litteris obstricto, quando ipsi placebat, ornare solebat. Mittebatur igitur ad Saracenum nuntius, qui, vectus celeritate equorum publicorum, redderet quod illi imperator donatum volebat. Invicem Saracenus per legatum, quem mittebat, imperatorem nostrum donis sibi conciliabat. Tunc iterum imperator vicissim aliqua liberalitate Saracenum sibi devincire studebat. Si Ambrus igitur ita facere decreverit, et imperatori nostro idem placuerit, bene est; sin minus, frustra contendit, et demens est, neque quicquam impetrabit. » Hæc et alia multa quum inter se agitassent, fœderum in quinquaginta annos conditiones sunt perscriptæ Græce et Persice. Deinde Græca in sermonem Persicum, et Persica in Græcum sunt translata. Fœderibus autem scribendis et faciendis affuerunt e Romanis Petrus, dux militum qui circa im-

βαιοῦντες Ῥωμαίων μὲν Πέτρος ὁ τῶν περὶ βασιλέα καταλόγων ἡγεμὼν καὶ Εὐσέβιος καὶ ἕτεροι, Περσῶν δὲ ὁ Ἰεσδεγουσνάφ καὶ Σουρήνας καὶ ἕτεροι. Τῶν οὖν ἐξ ἑκατέρου μέρους ὁμολογιῶν ἐν συλλαβαῖς ἀναληφθεισῶν, ἀντιπαρεβλήθησαν ἀλλήλαις τῷ ἰσοδυνάμῳ τῶν ἐνθυμήματων τε καὶ ῥημάτων. Ὅσα δὲ ἐσήμηνε τὰ τῆς εἰρήνης γραμματεῖα, λελέγεται. Καὶ δὴ δόγμα ἐγράφη πρῶτον, ὡς διὰ τῆς στενοπορίας τῆς εἰσόδου τοῦ λεγομένου Χορουτζὸν καὶ τῶν Κασπίων πυλῶν μὴ ἐφεῖναι Πέρσας ἢ Οὐννοὺς ἢ Ἀλανοὺς ἢ ἑτέρους βαρβάρους πάροδον ποιεῖσθαι κατὰ τῆς Ῥωμαίων ἐπικρατείας· μήτε δὲ Ῥωμαίους ἐν αὐτῷ δήπου τῷ χώρῳ, μήτε μὴν ἐν ἄλλοις Μηδικοῖς ὁρίοις στράτευμα στέλλειν κατὰ Περσῶν. Δεύτερον, ὡς ἂν οἱ σύμμαχοι Σαρακηνοὶ ἑκατέρας πολιτείας ἐμμένειν καὶ οἱ τοῖς βεβαιωθείσι, καὶ μήτε τοὺς Περσῶν κατὰ Ῥωμαίων, μήτε τοὺς Ῥωμαίων ὀπλιζεσθαι κατὰ Περσῶν. Κατὰ τρίτην τάξιν, ὥστε τοὺς ἐμπόρους Ῥωμαίων τε καὶ Περσῶν τῶν ὁποιωνοῦν φορτίων, τούτους δὲ καὶ τοὺς τοιούσδε ποριστὰς κατὰ τὸ ἐξ ἀρχῆς κρητῆσαν ἔθος ἐμπορεύεσθαι διὰ τῶν εἰρημένων δεκατευτηρίων. Δ', ὡς ἂν οἱ πρέσβεις καὶ οἱ τῇ ταχυτῇτι χρώμενοι τῶν δημοσίων ἵππων πρὸς τὰς ἀπαγγελίας, ὁ μὲν ἐς τὰ Ῥωμαίων, ὁ δ' ἐς τὰ Περσῶν ἤθη ἀφικνούμενοι, κατὰ ταύτην τὴν ἀξίαν καὶ τὸ προσῆκον ἕκαστοι τιμηθεῖν, καὶ τῆς δεούσης τεύζονται ἐπιμελείας· ἀπαλλάττεσθαι τε σφᾶς μὴ χρονοτριβοῦντας· ἀλλὰ γὰρ καὶ τὰς ἐμπορίας, ἃς ἐπιφέρονται, ἀμοιβάζειν ἀκωλύτως τε καὶ ἄνευ συντελείας τινός. Ε' διετυπώθη, ὥστε τοὺς Σαρακηνοὺς καὶ τοὺς ὁποιουσοῦν βαρβάρους ἐμπόρους ἑκατέρας πολιτείας μὴ διὰ ξένων ἀτραπῶν ποιεῖσθαι

τὰς πορείας, μᾶλλον μὲν οὖν διὰ τῆς Νισίβεως καὶ τοῦ Δάρας, μήτε μὴν ἄνευ κελεύσεως ἀρχικῆς ἰέναι κατὰ τὴν ἀλλοδαπήν. Εἰ μέντοι παρὰ τὸ δοκοῦν τολμήσωσί τι, ἤγουν, τὸ λεγόμενον, κλεπτοτελωνήσουσιν; ἀνιχνευόμενους ὑπὸ τῶν ἐν τοῖς ὁρίοις ἀρχόντων ζῶν τοῖς ὅσα ἐπιφέρονται, εἴτε Ἀσσύρια φορτία εἴεν εἴτε Ῥωμαῖα, παραδίδοσθαι εὐθύνας ὑφέζοντας. Γ', ὡς εἴ τινες, ἐν ᾧ χρόνῳ ὁ πόλεμος ξυνειστήκει, ἡτομόλησαν, τοῦτο μὲν ὡς Πέρσας ἀπὸ Ῥωμαίων, τοῦτο δὲ ἀπὸ Περσῶν ὡς Ῥωμαίους, εἴγε βούλοιντο οἱ προσκεχωρηκότες ἐς τὰ οἴκοι ἐπαναστρέφειν, μὴ γίνεσθαι σφισιν ἐμποδῶν μήτε μὴν κωλύμῃ χρήσασθαι τινι. Τοὺς μέντοι ἐν χαίρῳ εἰρήνης αὐτομόλους ἤγουν καταφεύγοντας ἐξ ἐτέρων εἰς ἑτέρας μὴ ὑποδέχεσθαι, ἀλλ' ἐκ παντὸς τρόπου καὶ ἄκοντας ἐγχειρίζεσθαι τοῖς ἐξ ὧν καὶ ἀπέδρασαν. Ζ' μέρος τῶν σπονδῶν, ὥστε τοὺς ἐπεγκαλοῦντας περὶ τοῦ σίνεσθαι τι σφᾶς τοὺς ἀντιπολιτευομένους δίκη τέμνεσθαι τὸ φιλονεικούμενον, ἢ δι' ἑαυτῶν τῶν τὴν βλάβην πεπονθότων ἢ δι' οἰκείων ἀνθρώπων ἐν τοῖς μεθορίοις παρὰ τοῖς ἀρχουσιν ἑκατέρας πολιτείας ξυνιόντων· οὕτω δὲ τὸν ζημιώσαντα ἀκέσασθαι τὸ σκάζον. Η', ὥστε τοῦ λοιποῦ μὴ ἐγκαλεῖν Πέρσας Ῥωμαίοις ἕνεκα τοῦ ἐπικτιζεσθαι τὸ Δάρας, ἔδοξε καὶ ἀμφοτέραν πολιτείαν τοῦ λοιποῦ μηδὰ μῶς ἐπιτειχίζειν, ἤγουν περιοχῇ τινι κατασφαλίζειν τι τῶν ἐν τοῖς ὁροθεσίαις χωρίων, ἵνα μὴ πρόφασις ἐντεῦθεν ἔσοιτο ταραχῆς, καὶ ἐκ τούτου διαλυθήσονται αἱ σπονδαί. Θ', μὴ ἐπιέναι ἢ πολεμεῖν ὑπηκόῳ ἔθνει ἢ χώρα τινὶ ἄλλῃ τοὺς ἑτέρας πολιτείας· μᾶλλον μὲν οὖν ἄνευ βλάβης καὶ κατ' οὐδὲν ὀτιοῦν πημαινομένους ἐν τῷ αὐτῷ μένειν, ὡς ἂν καὶ οἶδε ἀπολαύειν τῆς εἰρήνης.

peratorem militabant, Eusebius et alii, ex Persis Iesdegus-naph, Surenas et alii. Quum igitur conventiones ab utraque parte litteris mandatæ essent, utramque inter se compararunt, ut verba et sententiæ idem valerent. Quæ autem pacis libelli continerent, dicuntur. Primum decretum fuit: ne per angustias ejus introitus, qui Chorutson (*Τεωρ* ap. Procop.) appellatur, et portas Caspias Persæ aut Hunnos aut Alanos aut alios barbaros in Romanorum fines transire sinerent, neve Romani in ea loca aut in aliam quamecunque partem finium Medicorum exercitum contra Persas mitterent; secundo loco decretum est ut Saraceni, utriusque civitatis socii, eadem pacta servarent, neque hi qui Romanorum partium essent, contra Persas, neque qui Persarum, contra Romanos arma ferrent; tertio capite cavetur ut Romani et Persæ quarumcunque mercium mercatores et negotiatores secundum veterem morem neque in aliis locis, quam in quibus decimarum solutio est indicta, mercaturas faciant; quarto loco decretum, ut legati et reliqui, qui, quum quid nuntii perferant, equis publicis utantur, tum qui per Romanorum, tum qui per Persarum regiones iter habeant, pro cujusque gradu et dignitate honore afficiantur, et debita cura excipiantur, neque cunctentur, et merces si quas afferant, permutent sine ullo impedimento aut tributii exactione; quinto loco sancitum est, ne mercatores Saraceni aut alii quicumque barbari in amborum regum regionibus per incognitas et

minime tritas vias incedant, sed Nisibim aut Daras petant, neque sine jussu principum alienam regionem adeant. Si quid tamen præter quod statutum est audeant, aut, ut dicitur, vectigalia fraudaverint, si deprehendantur ab his qui limitibus præsumt, una cum mercibus quas vehunt, sive sint merces Assyriæ sive Romanæ, pœnas et multas a legibus statutas luant; sexto loco decretum est ut his qui, dum bellum erat, sive a Romanis ad Persas, sive a Persis ad Romanos transierunt, si regredi et ad sua redire voluerint, nullum impedimentum aut molestia fiat; sed qui per pacem deinceps aufugient et migrabunt ex alterius ditionis terris, in alterius regionem minime admittantur, sed omni modo etiam invitati reddantur his a quorum dominatu effugerunt; septima pars fœderum fuit, ut, si qui quererentur sibi quid damni illatum esse a contrariæ partis civibus, judicio dirimatur controversia sive per eos ipsos qui injuriam passi sint, sive per certos homines, qui in confiniis apud utriusque partis præfectos conveniant, et ita, qui peccaverit, damno medeatur; octavo capite, ut in posterum Persæ Romanis non succenseant, quod Daras muniant, placuit utramque rem publicam a muniendis locis prope fines sitis porro abstinere, neque ea muris et propugnaculis circumdare, ne inde barbarum occasio nascatur, et fœdera dissolvantur; nono loco placuit neminem invadere aut bello lacessere gentem aut regionem, quæ sub alterutrius imperio sit, sed potius omnes nulla injuria

Γ', ὥστε μὴ πολυπληθίαν στρατοῦ ἐς τὸ Δάρας ἐνιζάνειν, πλὴν ὅση γε ἀρκέσει· πρὸς φυλακὴν τοῦ ἄστεος· μήτε δὲ τὸν τῆς ἑω στρατηγὸν κατὰ ταύτην ἐνιδρῦσθαι, τοῦ μὴ ἐκ τοῦ τοιοῦδε ἐπιδρομὰς ἢ βλάβας γίνεσθαι κατὰ Περσῶν. Εἰ δέ γε ἄρα τι τοιοῦτον ξυνερχεῖται, ἐπαγιώθη τὸν ἄρχοντα τοῦ Δάρας διατιθέναι τὸ πλημμεληθέν. Μία πρὸς τῇ δεκάτῃ τῶν σπονδῶν βεβαίωσις, ὥστε, εἰ πόλις ἐτέραν ζημιώσει πόλιν ἢ ὅπως οὖν διαφθείρει τι τῶν αὐτῆς, μὴ τῷ νόμῳ τοῦ πολέμου μήτε μὴν δυνάμει στρατιωτικῇ, ἄλλως δὲ ὁλῶ τινὶ καὶ κλοπῇ — εἰσὶ γὰρ τοιοῖδε τινὲς ἀνοσιουργοὶ οἱ ταῦτα πράσσοντες, ὡς ἂν πολέμου ἔσοιτο πρόφασις· ἐβεβαίωθη τοιγαροῦν τὰ τοιουτότροπα ἀναζητεῖν ἐς τὸ ἀκριβές, καὶ ἐπανορθοῦσθαι τοὺς δικαστὰς τοὺς ἐν τοῖς πέραισιν ἐκατέρας πολιτείας ἰδρυμένους. Εἰ δέ γε αὐτοὶ οὐκ ἔσονται ἱκανοὶ ἀναστέλλειν τὰς πρὸς ἀλλήλους τῶν ἀστυγειτόνων φθορὰς, ἐστέρχηται, ὥστε τὴν διαδικασίαν ἀναπέμπεσθαι ὡς τὸν τῆς ἑω στρατηγὸν, ὡς, εἴ γε εἴσω μηνῶν ἑξ μὴ τμηθεῖται τὰ τῆς ἀμύλλης καὶ ὁ ζημιωθείς μὴ λήφεται τὸ ἀπολωλός, τὸν ἀδικήσαντα λοιπὸν ἐπὶ ποινῇ ἐς τὸ διπλάσιον τῷ ἡδικομένῳ εἶναι ὑπεύθυνον. Ὡς, εἴ γε μηδὲ οὕτω πέραις ἔξοι, διετυπώθη τὸ πονοῦν μέρος πρεσβείαν στέλλειν ὡς τὸν βασιλέα τοῦ ἡδικοκός. Εἴτα εἰ μηδὲ ὑπὸ τοῦ βασιλέως γενήσεται οἱ τὸ ἀποχρῶν καὶ διπλοῦν τὸ ὀφληθὲν ἀναλήφεται κατὰ τὸ ὥρισμένον ἐντὸς ἐνιαυτοῦ, ὅσον ἐπ' ἐκείνῳ τῷ δόγματι διαλελύσθω τὰ τῶν σπονδῶν. Δευτέραν πρὸς τῇ δεκάτῃ μοῖραν τῶν σπονδῶν κατανοήσεις τὰς πρὸς θεὸν ἰκετείας, ἔτι τε καὶ τὰς ἀράς, οἷον τῷ μὲν στέργοντι τὴν εἰρήνην εἶναι τὸν θεὸν ἰλεών τε καὶ ξύμμαχον διὰ παντός, τῷ

δὲ ἀπατηλῷ τῶν τε ἐμπεδωθέντων νεοχμῶσαι τι βουλομένῳ τὸν θεὸν ἔσεσθαι ἀντίπαλόν τε καὶ πολέμιον. Τρίτῃ πρὸς τῇ δεκάτῃ τῶν νομισθέντων ἰσχύς, πεντηκοντούτιδας εἶναι τὰς σπονδὰς, ἐρρωσθί τε τὰ τῆς εἰρήνης ἐπὶ πεντήκοντα ἐνιαυτοὺς, ἀριθμουμένου τοῦ ἐνιαυτοῦ κατὰ τὸ ἀρχαῖον ἔθος, ἐκάστου ἔτους τῇ τριακοσιοστῇ καὶ ἐξηκοστῇ καὶ πέμπτῃ ἡμέρᾳ περατουμένου. Ἰσχυῖσαι δὲ καὶ τοῦτο, καθὰ ἔφην, ὥστε ἐξ ἀμφοῖν ἀποχομισθῆναι συλλαβὰς ἐκεῖσε, δηλούσας ὡς καὶ ἀμφω στέρξαι ταῦτα ἐφ' οἷς ἐβεβαίωσαν οἱ πρέσβεις. Πέραις τε δεξαμένων τῶν συνθηκῶν, ἀντεδόθησαν αἱ λεγόμεναι σάκραι. Τούτων δὲ δοξάντων καὶ ἰσχυροποιηθέντων ἐκτὸς ἐνομίσθη τὰ περὶ τῶν ἐν Περσίδι Χριστιανῶν, ὥστε καὶ νεὼς οἰκοδομεῖν καὶ ἐπιθειάζειν σφᾶς ἀδεῶς, καὶ τοὺς χαριστηρίους ὕμνους, καθὰ νενόμισται ἡμῖν, ἀκωλύτως ἐπιτελεῖν, ἀλλὰ γὰρ μήτε καταναγκάζεσθαι μαγικὴν μετιέναι θρησκείαν, μήτε μὴν θεοκλυτεῖν ἀκουσίως τοὺς παρὰ Μῆδοις νενομισμένους θεοὺς. Καὶ οἱ Χριστιανοὶ δὲ, ὥστε ἥκιστα καὶ οἶδε τολμῶεν μετατιθέναι μάγους ἐς τὴν καθ' ἡμᾶς δόξαν. Ἐκράτησε δὲ ὥστε καὶ τοὺς θνήσκοντας τοῖς Χριστιανοῖς ἐπ' ἐξουσίᾳ εἶναι θάπτειν ἐν τάφοις, ἥ νενόμισται παρ' ἡμῖν. Τούτων οὕτω προελθόντων καὶ ἐν κόσμῳ καὶ τάξει γενομένων, ἐπεὶ ἀνεδέξαντο οἱ γε ἐς τοῦτο τεταγμένοι τὰς συλλαβὰς τοῖν δυοῖν βιβλίοις, καὶ ἀπηκρίβωσαν τῷ ἰσορρόπῳ τε καὶ ἰσοδυνάμῳ τῶν ῥημάτων τὰ ἐνθυμήματα, αὐτίκα οἷγε ἰσόγραφα ἕτερα ἐπετέλουν. Καὶ τὰ μὲν κυριώτερα ξυνειληθέντα τε καὶ κατασφαλισθέντα ἐκμαγεῖσις τε κηρίνοις, ἑτέροις τε οἷς εἰώθασι Πέρσαι χρῆσθαι, καὶ ἐκτυπώμασι δακτυλίων ὑπὸ τῶν πρέσβεων, ἔτι μὴν καὶ ἐρμη-

laccessitos eodem statu manere, ut illis quoque pace frui liceat; decimo loco cautum est ne magna militum manus Daras ultra quam custodiendo oppido satis sit, conveniat, neque dux Orientis circa ea loca commoretur, ne fiant inde excursions in Persas et damna illis inferantur. Quodsi quid tale contigerit, statutum est ut præfectus Daras oppidi damnum rependat. Undecima fœderis conditio hæc est: Si una civitas alteri detrimento fuerit, et quocumque modo, non legitimo bello, neque exercitus vi, sed dolo et clandestina invasione damnum intulerit (sunt enim multi homines ad hujusmodi facinora perpetranda admodum proclives, quo belli inde occasio oriatur), statutum est ut in ejusmodi injurias diligenter inquiratur, et judices, qui in utriusque regni confiniis juri dicundo sunt præpositi, in eos animadvertant. Quis coercendis finitimorum dissidiis non sufficiant, sancitur ut disceptatio ad præfectum Orientis transmittatur; qui si intra sex menses concertationes illas non rese-cuerit, et damno affectus non receperit quod perdidit, eum qui injuriam intulit, obnoxium fore alteri in duplum. Si ne sic quidem res finem acceperit, pars quæ oppressa fuerit legationem mittat ad regem ejus qui vim fecerit, a quo rege damnum si non rependatur, neque duplicem injuriæ restitutionem læsus intra præscriptum anni tempus accipiat, fœdus hoc quidem capite violatum erit. In duodecima fœderum parte videbis ad deum preces, et execrationes quoque, scilicet ut deus pacem colenti sit propitius

et perpetuus adjutor: contra decipienti et aliquid in conditionibus novare cupienti hostis et inimicus. Tertio et decimo capite additur, quinquagenarias esse pactiones, et in quinquaginta annos durare pacem: annum numerandum esse, secundum morem antiquum, qui terminatur trecentesimo sexagesimo quinto die. Illud quoque obtinere, ut utrimque, sicuti dictum erat, afferrentur litteræ, quæ declararent, utrumque regem approbare ea quæ a legatis gesta transactaque essent. Constitutis igitur pacis conditionibus, mutuo sunt traditæ quæ vocantur sacra. His ita decretis et confirmatis, separatim pacta sunt interposita de Christianis qui in Perside vivunt, ut illis liceret templa construere, et sine ullo timore sacra peragere, et gratiarum actiones per hymnos deo, sicut apud nos fieri solet, canere, neve cogereantur magicis ceremoniis interesse, aut invitos colere et venerari, qui apud Medos deorum numero habentur. Neque tamen ideo Christiani auderent conari magica sectantes in nostram religionem pertrahere. Obtinuit quoque ut Christianis potestas esset mortuos sepulcris condere, sicuti mos apud nos obtinet. Hæc quum ita rite et ordine gesta administrataque fuissent, litteras hi, quibus ejus rei cura demandata erat, duobus libellis exaratas susceperunt, et earum vim et sensum accurate inter se contulerunt, quarum statim altera exempla confecerunt. Et quidem eæ tabulæ, quibus plenior fides haberetur, diligenter involutæ, et securitatis causa cera et aliis rebus quæ apud Persas

νέων δέκα πρὸς τοῖς δύο, ἔξ μὲν Ῥωμαίων, οὐχ ἦττον δὲ Περσῶν, ἀμοιβαίᾳ τῇ δόσει τὰ τῆς εἰρήνης βιβλία παρέσχοντο ἀλλήλοις. Τὸ μὲν τῇ Περσῶν φωνῇ γεγραμμένον ἐνεχείρισε Πέτρῳ ὁ Ζίχ, καὶ Πέτρος δὲ τῷ Ζίχ τὸ τῇ Ἑλληνίδι· καὶ αὖθις τοῦ Ζίχ τὸ ἰσορροποῦν τῇ Ἑλληνίδι βιβλίον γράμμασι Περσικοῖς διασεσημασμένον, ἄνευ τῆς τῶν ἐκτυπωμάτων ἀσφαλείας, εἰληφότος, [ἔς] τὸ σωθήσεσθαι οἱ τὰς μνήμας, καὶ Πέτρος οὐκ ἄλλως ἐπετέλεσεν ἀμοιβαίως. Εἴτα ἐπὶ τούτοις διελύθησαν, τῶν τε ὀρίων ἄπο ἐγένοντο, καὶ ὁ Ζίχ εἰς τὰ πάτρια ἦθη ἐπορεύετο. Ἀτὰρ ὁ Πέτρος ἔμεινεν αὐτοῦ, ἐπιθειάσων τῇ γενεθλίᾳ ἑορτῇ Χριστοῦ τοῦ θεοῦ· ἥδη γὰρ προσεπέλαζε τῆς ἡμέρας τὸ σέβας. Ἔτι δὲ καὶ τῇ τοῦ θεοῦ ἐπιφανεῖα τὰ νόμιμα ἀγιστεύσας, μετὰ ταῦτα ἐπέβη τῆς Περσῶν. Καὶ ἐν τοῖσδε πέρας εἰλήφει τὰ τῶν ξυνθηκῶν. Πρὸ δὲ δὴ τῆς ἀναχωρήσεως τῶν πρέσβεων, παραγενομένων τινῶν Περσῶν εἰς τὸ Δάρας, οἷς τὸ τοιόνδε ἐν φροντίσιν ὑπῆρχεν, ἅμα ἐνίοις τῶν ἐρμηνέων καὶ τοῖς τῶν πλαστήγγων ἐπιστάταις, ἀπεκατέστη τοῖς περὶ τὸν Ζίχ τὰ ὀφειλόμενα χρήματα τῶν ζ' ἐνιαυτῶν, ἐφ' οἷς αἱ ξυνθηκαὶ προῆλθον. Ὡς δὲ Πέτρος ἀφίκετο πρὸς βασιλέα Περσῶν ἐν τῷ προσαγορευμένῳ Βιθαρμαῖς, διαλεχθησόμενός οἱ περὶ Σουανίας, ἔς τὰ βασιλεία προελθὼν ἔλεξεν ὧδε· « Ἦκομεν, ὦ βασιλεῦ, παρὰ σέ, τὸ μὲν ἐν βεβαίῳ τὴν εἰρήνην ἔχειν εὐτυχήσαντες ἥδη, τὸ δὲ καὶ ὀψέ γοῦν τευξόμενοι τῶν δικαιοτέρων παρὰ σοῦ μὴ ἀχθησόμενοι. Ὁ γὰρ τὸ παρὸν εὖ διαθείς καὶ σχεδιάσας, ὥς εἰπεῖν, τὸ συνοῖσον πῶς οὐχὶ τῶν μελλόντων προμηθεύεται πολλῷ τῷ δια-

φόρῳ, καθόσον καὶ χρόνῳ τῷ πλείονι; μεγίστου τοίνυν πέφυκε βασιλέως τὸ δύνασθαι μὲν πλέον ἔχειν, μὴ βούλεσθαι δέ· τὸ γὰρ ὑπερβάλλον τῆς ἰσχύος ἐν σώφρονι κολάζεται λογισμῷ. Ἐπεὶ οὖν τὸ ζέον τοῦ πολέμου κατέσβεσται νῦν ἡμῖν καὶ ὥσπερ ἀνεπνεύσαμεν, εἷς δὲ μόνος ὑπολείπεται σπινθήρ (φημὶ δὲ σπινθήρα κακῶν τὴν Σουανίαν, ἀπειλοῦσαν ἡμῖν μεγίστην ἔσεσθαι δυσμενείας ἐμπύρῳσιν), γενοῦ κώλυμα τῶν δεινῶν, καὶ προκατάπαυσον ἡμῖν ἐλπίδα τῶν κακῶν. Ἐν σοὶ γὰρ τῶν ἀμηχάνων τὸ ἄπορον ἀνθέμεθα, μηχανησαμένῳ τὰ δέοντα. Μία γάρ τίς ἐστι τελεωτάτη τοῦ πολέμου κατάλυσις, τὸ προστεθῆναι καὶ Σουανίαν ἡμῖν, εἴπερ Λαζικῆς κύριοι καθεστήκαμεν. Ὁ γὰρ δεσπότης τοῦ ἡγεμονικοῦ πῶς οὐχ ἔξει τὸ ὑποβεβηκός; οὔτε γὰρ Λαζοὶ οὔτε μὴν αὐτοὶ Σουάνοι πρὸς ἀμφισβήτησιν ἴοιεν, ὥς οὐχ ὑπήκοος ἡ Σουανία Λαζῶν ἀνέκαθεν ἦν, καὶ ὅτι ψήφῳ τοῦ Λαζῶν βασιλέως ὁ Σουανίας ἄρξων τὸ κῦρος ἐδέχετο. » Ταῦτ' εἰπὼν Πέτρος ἐν γράμμασιν ἐπεδείκνυ Χοσρόη παλαιτέρους Λαζῶν βασιλεῖς, καὶ ἄλλους ὑπὸ ἄλλων χειροτονηθέντας Σουάνων βασιλεῖας. Εἴτα καὶ αὖθις ἔλεξε· « Τοῦ δικαίου τοίνυν ἡμῖν, ὦ βασιλεῦ, καὶ Σουανίαν παρέχοντος, οὐχὶ σὺ προτερήσας ἐν κέρδει σχήσεις ἀμφοτέρω, καὶ τὸ δόξαι μὴ ἀδικεῖν καὶ τὸ δοκεῖν δωρεῖσθαι τὸ προσῆκον πᾶσιν; οὕτω γὰρ ἂν καὶ ὁ καθ' ἡμᾶς βασιλεὺς [οὐκ] οἴοιτο ἀδικεῖσθαι, εἴγε τὸ οἰκεῖον ὥσπερ δῶρον λήψεται παρ' ὑμῶν, ἐπεὶ καὶ Λαζικὴν οἶεται οὐκ ἄλλως ἔχειν. Διαβεβαιουμένων γὰρ ἡμῶν καὶ ἐναργέστατα δεικνύντων ὥς Ῥωμαίων ἐκ πλείστου χρόνου κτῆμα, ἀντεῖπας αὐτὸς τῷ τοῦ πο-

sunt in usu, firmatae sunt : tum legatorum sigilla annulis impressa, et duodecim interpretum, sex Romanorum et totidem Persarum. Sic mutua traditione inter se sibi pacis tabulas Zichus Petro Persarum lingua scriptas, et Graeca Petrus Zicho tradiderunt. Rursus quum Zichus accepisset a Petro aliud illius pactionis exemplum Graeca lingua, sed litteris Persicis exaratum, sine ulla sigillorum impressione, quod ad solam rei gestae memoriam valeret, eadem itidem Petrus a Zicho pari forma accepit. His transactis seorsum alter ab altero procul a confiniis abierunt, et Zichus quidem ad sedes patrias remeavit; sed Petrus illic remansit, ut festum Nativitatis Christi dei (instabat enim veneranda dies) sancte et religiose coleret. Nec multo post illic adhuc Epiphaniae festum solenni more celebravit; deinde ad Persas profectus est. Et sic quidem pacis transactio ad finem perducta est. Ante profectionem legatorum, quum ex Persis hi, quibus ea res curae erat, ad Daras accessissent una cum interpretibus et iis qui trutinis praefecti sunt, representatae sunt quae Zicho pro septem annorum pensionibus promissae fuerant pecuniae. Petrus vero ad regem Persarum accessit in loco qui Bitharmais appellatur, ut de Suania cum illo ageret, et in regiam introductus sic locutus est : « Venimus, o rex, ad te, quum magna ex parte pacis beneficium jam adepti simus, ut in reliquis quoque quanquam sero iustitiam a te impetremus; nec nos deceptum iri speramus. Nam qui praesentem rerum statum recte composuit et instantia commoda respexit, quanto

magis is futuris providebit, quia et diuturniora sunt? Magni regis est posse quidem plus habere, sed nolle. Quicquid enim potentiae superat, cohibetur et comprimitur prudenti moderatione. Itaque quum fervens belli inter nos ardor jam deferbuerit et quodammodo respiremus, una scintilla relicta est : Suaniam dico scintillam malorum, quae minatur nobis maximum inimicitiarum incendium. Sis igitur obstaculo et impedimento gravissimis qui impendent casibus, et restingue malorum imminentium expectationem. Nos enim dubia et controversa, quae secare non potuimus, ad te rejecimus, ut quae convenirent statueres. Unica enim et sola belli prorsus finiendi ratio est, si quidem domini Lazicae sumus, ut Suaniam quoque nobis restituas. Qui enim dominium assequitur ejus quod imperat, qui fieri potest ut non dominus sit ejus quoque quod alteri paret? Atqui Lazi, sed ne ipsi quidem Suani, minime in dubium revocaverint, Suaniam olim subjectam fuisse Lazicae, et regi Lazorum jus fuisse arbitrio suo, qui Suaniam regeret, constituere. » Quae quum diceret Petrus, ex tabulis Chosroem docuit de Lazorum regibus antiquioribus, a quibus reges Suanorum subinde essent creati; deinde sic dicere pergit : « Quum igitur ipsa iustitia, o rex, Suaniam nobis attribuat, nonne tu magni facies, prius concedendo utrumque assequi, ut et nemini injuriam intulisse, et omnibus ea quae debes, largitus esse videaris? Sic enim rex noster minime se laesum esse existimabit, si quod suum est, tanquam dono acceperit, quum et Lazicam non alio modo suam effectam putarit.

λέμου νόμῳ Λαζικὴν οἰκειώσασθαι, καὶ ὅμως, τῷ βούλεσθαι τὴν δίκην ἄτρωτον εἶναι, προυργιαίτερον ἔθου σῶφρονά κεκτηῖσθαι λογισμὸν ἢ χεῖρα δυνατὴν. Τοιγαροῦν ἐποιήσω τὴν οὐκ ἀνάγκην ἀνάγκην, καὶ τῷ γενναίῳ τῆς μεγαλοφροσύνης ἐψηφίσω κατὰ σαυτοῦ, καὶ νικᾶν ἡξιώσας ἡττημένους τοῦ πρέποντος, καὶ ἀπλῶς ἀπεκατέστησας ἡμῖν Λαζικὴν ὥσπερ οἰκεῖόν τι κτῆμα μεταθείς καὶ τὴν ἐξουσίαν μεταγαγὼν ἐφ' ἡμᾶς. Οὐκ ἄλλως δὲ καὶ περὶ Σουανίας ἀντιβολοῦμεν, τὸ οἰκεῖον προῖκα λαβεῖν· καὶ χάριν δὲ ὁμολογήσειν ἡμᾶς ὑμῖν, τῷ μὴ ἐζημιῶσθαι τὸ οἰκεῖον· ὑμᾶς δὲ τῷ κρείττονι, τῷ δύνασθαι τοσοῦτον ὥστε δωρεῖσθαι δοκεῖν καὶ τὸ μὴ ὑμέτερον. » Καὶ ὁ βασιλεὺς ἔλεξεν ὧδε· « Οὕτω δῆτα ψυχὴν λόγων χηρεύουσιν καὶ τοῦ πείθειν ἔρημον εὐροῦσα ἢ τῆς σοφίας δύναμις, περιφρονοῦσα τὸ ἀσθενὲς καταγωνίζεται, ὥσπερ φάρμακον ἐν ἔλκει προσπλαττόμενον καταδιβρώσκει μὲν τὸ νοσοῦν, συναναζωπυρεῖ δὲ τὴν υγείαν τῷ κάμνοντι. Εἰ γὰρ τὸ δίκαιον οὐκ εἴπέ τιςιν, εἴ πῃ (εἴποι Ν.) δὲ τὸ ἀρμόδιον, οὐδὲν ἦττον καὶ οὕτω νικήσει. Τοιγαροῦν ἡ σοφία τούτου ἔνεκα τῆς ἰσχύος τῶν ὅπλων κρατεῖ, ὅτι πολέμου μὲν δύναμις οὐχ οἶατε πέφυκε τοῦ πρακτέου γενέσθαι (περιγενέσθαι Ν.), εἰ μὴ πῶ καὶ ἑαυτὴν αὐτὴ διαχρήσεται, τὸ δὲ τῆς σοφίας ἀσώματον καὶ φρούριον καθέστηκεν ἑαυτῆς· πρόσγε καὶ φρουρεῖ τὸν κεκτημένον αὐτήν. Ἐντεῦθεν οὖν οὐδὲ αὐτὸς [σέ], ὃ Ῥωμαίων πρεσβευτὰ, ὥσπερ εἰκὸς ἐν τῷ ταύτῃ φιλοσοφίᾳ τεθραμμένον, ᾗ περιεῖναι

τοῖς ῥήμασι μεμάθηκας, μεμψείην πρὸς τινος ἔγωγε μὴ πείθειν μαθὼν· πλὴν ὡς ἂν οἴσῃτε ὧ, καὶ εἰ μὴ τοῖς ῥήμασι τηλαυγῶς, ἀλλ' ὅμως τῷ βουλομένῳ τῆς γνώμης, ὡς ἔνεστιν, ἐν φανεροῦ προθείην τὸ δίκαιον· δοίμεν, ὡς ἐδικαιολογήσω περὶ Σουανίας, τὴν ἀλήθειαν οὕτως ἔχειν. Λαζικὴν μὲν ἐχειρῶσάμην, Σουάνοις δὲ οὐδὲ προσέβαλον, ἢ μόνῃ ἀκοῇ τῷ τὸν Μερμερόην ἡμῖν σημῆναι, ὡς οὐκ ἔστιν ἀξιόλογος οὐδὲ μὴν περιμάχῃτος ἡ χώρα, οὐδὲ βασιλικῆς ἔργον ἐκστρατείας, ἀλλ' ἐν ὑπάρχει τῶν ἐθνῶν τῶν περὶ τὸν Καύκασον, καὶ ὡς ἔχουσι βασιλίσκον, καὶ ὡς ὁ χώρος ἐστὶ Σκυθῶν πάροδος. Ἀπεβίω Μερμερόης, εἴτα ὁ Ναχόεργαν ὑπῆλθε τῇ στρατηγίᾳ. Γέγραφε τοίνυν ἡμῖν καὶ αὐτὸς οὐκ ἄλλως περὶ αὐτῶν, ὅτι τοῦ Καυκάσου τὰς ἀκρωτείας οἰκοῦσι, καὶ ὅτι δῆτα κλωπές τε καὶ λαφυραγωγοὶ καὶ χαλεπῶν ἔργων καὶ ἀνοσίων καθεστήκασιν ἐργάται. Ἐβουλόμην οὖν κατὰ σφῶν ἐλάσαι στρατεῖαν, οἱ δὲ κατορρωδῆσαντες ἀντὶ Σουάνων ἐγένοντο Πέρσαι. Ὡς εἶναι δῆλον ἐντεῦθεν ἀνήκειν μοι τὴν χώραν, καὶ ἔχειν οὐκ ἀρνοῦμαι. Καὶ τοίνυν δηλοῦσιν ὑπακούοντες ἡμῖν ἀσμενέστατα τῷ καὶ τοῖς δούλοις ἄρχεσθαι τοῖς ἡμῶν. Ἀμέλει καὶ τοῦ Ζίχ ἐν γράμμασι δηλώσαντος, ὡς Ῥωμαῖοι Σουανίαν ἐπιζητοῦσι λαβεῖν, τοσοῦτον πόρρωθεν ὥρῃην ὑμᾶς τοῦ δικαίου φῆσαι, καθόσον οὐ πλησίον ἐγενόμην τοῦ πείθεσθαι τῷ παραλόγῳ τῆς ἀκοῆς. Πλὴν ἡττηθῆσομαι τοῦ δυνατοῦ, καθόσον οἰηθείην περιέσεσθαι, μὴ οὐχὶ ταῦτα φρονεῖν τῷ καθ' ὑμᾶς βασιλεῖ. » Ταύτας δῆπουθεν αὐτὰς ἀπεκύησε

Quum enim asseveranter contenderemus, quod etiam aperte ostendebamus, Lazicam a longo tempore a Romanis possessam fuisse, tu contra eam tibi belli jure propriam effectam dixisti; nihilominus illæsam justitiam esse voluisti, et temperatam habere cogitationem quam manum potentem potius duxisti. Quare, quæ nulla erat necessitas, eam sponte tibi necessitatem imposuisti, et generoso judicio contra te ipsum pronuntiasti: ab honestate te victum esse confessus, plane nobis Lazicam restituisti, et tanquam nostrum proprium patrimonium eam tradens ejus possidendæ potestatem in nos transtulisti; quod et idem de Suania supplices petimus, ut gratis quod nobis proprium est, recipiamus, et ut nos vobis gratias habeamus, quod eo, quod nostrum est, minime nos mulctaveritis: vos autem summo numini, quod tantum potestis, ut etiam quæ vestra non sunt, dono dare videamini. » Rex autem ita respondit: « Equidem sapientiæ vis si offenderit animum ratione destitutum et persuadendi facultate orbatum, quod infirmum et imbecillum est, prosternit et conterit, quemadmodum medicamentum ulceri adhibitum depascitur id quod dolorem facit, et sanitatem restituit ægrotanti. Quamvis enim minime justa sit ea quæ apud hujusmodi hominum genus habetur oratio, si tamen apte et concinne quis dicat, dicendo evincit. Ea de causa sapientia longe armorum vim superat, quod bellica virtus non possit aliquod egregium facinus edere, nisi se ipsam quoque consumat, prudentia autem et suum ipsius præsidium constitutum est, et eum, qui ipsam possidet, salvum et incolumem servat et præstat. Quamobrem nolim hoc mihi vituperio dari, o Roma-

norum legate, si ego, qui a nemine didici, tibi non persuadeam, qui philosophicis disciplinis adeo innutritus et imbutus fueris, ut oratione superiorem esse didiceris: tamen quantum in me erit, etsi non luculento verborum artificio, ex animi mei sententia quod justum est promam. Demus de Suania te vera dixisse, et ita se rem habere: at Lazicam bello subegi; Suanos nunquam bello appetii. Solo auditu a Mermeroe accepi, qui significavit, regionem non esse dignam nostra cura, neque pro qua certaremus, neque regem decere huic terræ bellum inferre. Sitam esse inter eas gentes, quæ circa Caucasum habitant, habere regulum, et esse transitum Scytharum. Decessit Mermeroes, administrationem exercitus suscepit Nachoorgan (*Nachoragan*, ap. *Agathiam*). Scripsit ille nobis eadem: Suanos juga Caucasi habitare, esse latrones, prædarum abactores et quorumcunque gravium et immanium scelerum patratores. Constituimus adversus illos exercitum mittere, sed subito metu compulsi ex Suanis Persæ facti sunt: unde satis apertum est, hanc regionem in nostra potestate esse, et eam me tenere minime infitior. Nec obscurum est illos nobis lubenti animo parere et a nostris servis regi. Postremo Zichus nos per literas certiores fecit, Romanos repetere Suaniam, in quo tam longe vos ab eo, quod justum erat, discedere existinavi, quantum abfui a fide adhibenda his quæ ad me contra rationem deferebantur. Sed cedam, quantum fieri potest, rerum necessitati, quanquam me victurum esse speraveram, quominus a rege vestro dissentiam. » Has igitur cogitationes e mente sua effudit rex Persarum, et tum paulum quievit disceptatio de Suania. Mox autem, veluti me-

τῷ νῷ τὰς ἐννοίας ὁ Περσῶν βασιλεὺς, καὶ ἐν τούτοις ὁ λόγος ἐπέπαυτο πρὸς βραχὺ περὶ Σουανίας αὐτῷ. Καὶ αὖθις, ὥσπερ ἐν μεταξυλογίᾳ τινὶ, περὶ Ἀμβρου τοῦ Ἀλαμουνδάρου τοῦ Σαρακηνοῦ διελεγέσθην ἄμφω, τοῦ βασιλέως οὕτω πως ἀρξάμενου. » Ὁ καθ' ἡμᾶς Ἀμβρος ὁ Σαρακηνὸς οὐχ ἥκιστα ἐπιμέμφεται τῷ Ζίχ, καὶ καταβολὴν πεποιήται τάνδρὸς οὐκ ἐλαχίστην, ἅτε οὐδέν τι ὀνήσαντός γε αὐτόν, ἥνικα ἐσπενδόμεθα ὡς ὑμᾶς. » Καὶ ὁ Πέτρος, « Ἐν οὐδενὶ χρόνῳ πώποτε, ἔφη, ῥητόν τι χρυσίον ἐκομίσαντο ἐκ Ῥωμαίων οἱ καθ' ὑμᾶς Σαρακηνοί, οὔτε μὴν ἀνάγκη τινὶ, οὔτε καθ' ὁμολογίαν τινά· ἀλλὰ δῆτα ὁ πατήρ Ἀμβρου Ἀλαμούνδαρος ἐστελλε δῶρα τῷ Ῥωμαίων αὐτοκράτορι, καὶ ὁ γε δεχόμενος ἀντεδωρεῖτό γε αὐτόν. Ὅπερ ἐφ' ἐκάστῳ ἐνιαυτῷ τὸ-τοιόνδε ἐγίγνετο οὐδαμῶς, ἀλλ' ἔστιν ὅτε καὶ πέντε παρωχημένων ἐτῶν. Τοῦτο γοῦν διεσώθη τε καὶ διεφυλάχθη Ἀλαμουνδάρῳ τε καὶ ἡμῖν ἐπὶ χρόνον ἥκιστα ὀλίγον. Ἐξεπίσταται δὲ τὸ κρεῖττον, ὅτι οὐχὶ δῆτα ἐρρωμένα φρονῶν ἐς Πέρσας τὰ τοιάδε ἔπρασεν Ἀλαμούνδαρος. Τοιγαροῦν διεβεβαιοῦτο, ὡς, εἰ καὶ ὑμεῖς πόλεμον κινήσοιτε καθ' ἡμῶν, Ἀλαμουνδάρῳ γε ἀπρακτός τε καὶ ἀνενέργητος ἔσται ἡ μάχαιρα τῆς Ῥωμαίων ἑκατι πολιτείας. Ταῦτα μὲν οὖν ἐπὶ τινα διέμεινε χρόνον· νῦν δὲ ὁ σὸς μὲν ἀδελφός, δεσπότης δὲ ἐμὸς, ἔθετο ἐν νῷ ἐμφρονέστατα οἶμαι, ὃ βασιλεῦ, ἔφη τε, ὡς, εἰ βεβαίως ἔχει τὰ πολιτεύματα τὴν εἰρήνην, τί δήποτε ἄρα λυσιτελήσει μοι τοῦ λοιποῦ ὑπηκόοις τε καὶ δούλοις προσφθέγγεσθαι Περσῶν, ὡς ἂν καταπρόοιντο τῶν κεκτημένων τὰ πράγματα, ἥγουν πορίζειν τι αὐτοῖς ἢ πορίζεσθαι παρὰ σφῶν; » — « Εἰ

πρὸ τῆς εἰρήνης, ἔλεξεν ὁ βασιλεὺς, ἐκατέρωθεν ἐστέλλοντο πρεσβεῖαι καὶ ἀμοιβαίως ἐφιλοφρονεῖσθε ὁδῶρις ἀλλήλους, χρῆναι οἶμαι ἄτρωτα εἶναι τὰ ὅσα ἐστέρχθη πρὸ τοῦ. » Ταύταις μὲν οὖν αὐταῖς καὶ περὶ Ἀμβρου ταῖς δικαιολογίαις ἐχρησάσθην, καὶ αὖθις ἀντελογίζοντο περὶ Σουανίας. Ὁ δὲ βασιλεὺς εἶπεν. « Ὅπηνικα ἐγωγε παρεστησάμην Σκένδεις τε καὶ Σάραπα καὶ Λαζικὴν, ὑμεῖς οὐ φατε ὅτι τηνικαῦτα Σουανίαν ἐν ὑπηκῶν ἐῤυχτε μοίρα. Εὐδὴλον οὖν ἐντεῦθεν, ὡς οὐκ ἐτύγχανον ὄντες ὑπὸ Λαζούς. Ἡ γὰρ ἂν καὶ αὐτοὶ ζῶν τοῖς κρατοῦσιν ἡμῖν προσεχώρησαν. » Ὁ Πέτρος ἔφη ἀμοιβάδόν· « Τοῦτο οὐ γέγονεν, ἐπεὶ ὁ Σουάνος οὐκ ἀπέστη, καθὰ δῆπουθεν οὐ δοῦλος ἦν ὁ Λαζός. Φημί δὲ, ὡς τοῦ καθ' ἡμᾶς δούλου ὁ δοῦλος ἀφηνίασεν οὐδαμῶς. » — « Τήμερον, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, δέκα ἤδη παρωχήκασιν ἐνιαυτοί, ἐξ οὗ Σουανίαν ἐν κατοχῇ ἐποιησάμην· πρέσβεις πολλάκις ἐδεξάμεθά τε καὶ ἐξεπέμψαμεν ὡς Ῥωμαίους· καὶ τί δῆτα ἐξ ἐκείνου τὸν ὀντιναοῦν οὐ κεκινήκατε λόγον ἕνεκα Σουανίας; » — « Ἐπειδὴ τηνικαῦτα, ἔλεξεν ὁ Πέτρος, καὶ Λαζικῆς κύριος ἐγεγόνεις. Καὶ εἴπερ ἔφην· ὡς δεῖ παραχωρῆσαί μοι Σουανίας, ἀντέλεξας ἂν· τίνος χάριν; καὶ εἴπερ αὖθις ἔφην· ἐπεὶ Λαζικῆς ἐστι κατήκοος, ἀπεκρίνω· τίνα γάρ σε γνωρίζομεν Λαζικῆς; καὶ λοιπὸν ἀντερεῖν εἵχομεν τὸ παράπαν οὐδέν. » — « Τοῦτο φῆς, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ὅτι Σουανία Λαζῶν ὑποχείριος ἦν. Εἴπερ ἐν γράμμασιν οἶόσθε εἰ τεκμηριῶσαι τὸ τοιόνδε, ἥκιστα ἀποτεύξῃ τοῦ δέοντος. » Καὶ ὁ Πέτρος· « Οὐ τι μελλήσω, ἀναδιδάξω δέ σε τάληθές. Ἀρχαῖον ἔθος, ὃ δέσποτα, τότε ἐκράτησε παρὰ Λαζοῖς. Ὁ Σουανίας ἡγεμὼν

dio quodam colloquio, rursus de Ambro Saraceno inter eos exortus est sermo. Rex sic incepit: « Qui apud eos est Ambros, Alamundari filius, Saracenus, non parum Zicho succenset, neque parvam querelam de eo instituit, quod illius rationibus consulere, quum inter nos pacem fecit, praetermisit. » Et Petrus, « Nullo unquam tempore, inquit, Saraceni qui apud vos sunt certam auri summam a Romanis abstulerunt. Nec enim id nostrarum rerum necessitas unquam postulavit, neque nobis cum his quicquam convenerat. Sed pater Ambri, Alamundarus, misit dona ad Romanorum imperatorem: is quum ea accepisset, vicissim eum donis est remuneratus, quod tamen unoquoque anno nequaquam factum est, sed aliquando interpositum est spatium quinquennii. Hoc igitur inter Alamundarum et nos usurpatum et observatum est non brevi tempore. Deus autem novit, Alamundarum hoc fecisse, quum rebus Persicis minime studeret. Conventum enim fuit, si bellum contra nos moveritis, ut Alamundari ensis adversus rem publicam Romanam quiesceret et ab omni bellico opere immunis esset. Haec igitur aliquo tempore durarunt. Nunc vero frater tuus, meus dominus, o rex, prudenter, opinor, in animum induxit suum, et ait: Si pacem ista duo regna observent, quid mihi porro proderit, subditos et servos Persarum sollicitare, ut dominos suos prodant, et quicquam illis largiri aut ab illis accipere? » — « Si ante pacem, respondit rex, multo missae sunt legationes, et vos invicem donis amice colui-

stis, existimo inviolata et illaesa permanere debere, quae inter vos sunt prius constituta. » His igitur, quo suam quisque causam de Ambro tueretur, argumentis usi sunt: deinde rursus inter se de Suania contenderunt, et rex dixit: « Quum occupavi Scendes, Sarapa et Lazicam, vos non dixistis tum Suaniam in ditione habuisse. Ex quo apparet, eam non subiectam fuisse Lazis. Si enim ita se res habuisset, una cum Lazis, quippe qui imperium ejus tenerent, in nostram potestatem venisset. » Petrus contra respondit: « Hoc factum non est, quia Suani a nobis non defecerunt, quemadmodum Lazi, quibus subjecti erant. Hoc igitur affirmo, servos servorum nostrorum nunquam a nobis descivisse. » At rex: « Hodie praeterierunt decem anni, ex quo Suaniam occupavimus. Legatos saepius a vobis excepimus, et ad vos misimus. Cur tandem nullam unquam mentionem de Suania fecistis? » — « Quia, Petrus ait, Lazices dominium eras adeptus. Etenim si te adissem ut mihi Suaniam cederes, causam, cur id faceres, interrogasses; quam si reddidissem: quia Lazis est subdita: An nescis me Lazicae dominum effectum esse? respondisses, neque nobis quicquam reliqui fuisset, quod ultra eloqui potuissemus. » — « Ain tu, inquit rex, Suaniam Lazis fuissesubjectam? Hoc si tu tabulis scriptis probare poteris, impetrabis quod justum est. » Et Petrus: « Haud cunctabor. Docebo te verum. Vetus mos, o domine, obtinuit, apud Lazos hicce: quum Suaniae dux subesset Lazo, inter hos, qui illi tributa pendebant, adscriptus erat.

ὑπήκουε τῷ Λαζῷ, καὶ ἀνάγραφτός οἱ ἐπεφύκει ἐς δασμοφορίαν. Καὶ τοίνυν ἐχομίζετο παρ' αὐτοῦ ὁ Λαζὸς καρπούς τε μελιττῶν καὶ δέρρεις καὶ ἕτερα ἅττα. Ὅπηνίκα δὲ οὖν ὁ Σουάνος ἄρχων ἀπεβίω, ἐχειροτόνει δὲ τοῖς Λαζοῖς ἐφεστῶς τὸν διαφυλάσσοντα τοῦ ἀποιχομένου τὴν ἀρχήν. Ἐν τούτῳ γράμμασιν ἐχρῆτο ὡς τὸν Ῥωμαίων αὐτοκράτορα τῶν ξυμβεβηκότων πέρι· καὶ αὐτὸς ἀντιγράφῳ ἐπιστολῇ ἐνεκελεύετο οἱ ἐκπέμψαι τὰ σύμβολα τῆς τῶν Σουάνων ἡγεμονίας ὅτῳ μὲν βούλοιτο, Σουάνῳ δ' ὅμως ἀνδρί. Τοῦτο τὴν ἰσχὺν ἔλαβεν ἐκ τῶν Θεοδοσίου τοῦ καθ' ἡμᾶς βασιλέως χρόνων μέχρι Περόζου τοῦ ὑμετέρου πάππου καὶ Λέοντος τοῦ καθ' ἡμᾶς. » Εἵτα ἐκ τῆς γλαυύδος ὁ Πέτρος ἐν φανερωῷ προκομίζει βιβλίδιον τι, ἐν ᾧ στοιχηδόν τε καὶ διηρημένως ἐδηλοῦντο Λαζῶν βασιλεῖς, οἱ Σουάνων ἐχειροτόνησαν ἡγεμόνας. Εἶχε δὲ οὕτω τοῦ γραμματείου ἡ δύναμις, εἰ καὶ μὴ οὕτω τὰ ῥήματα· « Οἷδε Λαζῶν βασιλεῖς, οἳ γε βασιλίσκους ἐπέστησαν Σουάνοις, ἐξ οὗ χρόνου Θεοδόσιος τὸ Ῥωμαίων διήνυσε κράτος καὶ Οὐαράνης τὸ Περσῶν ἄχρι Λέοντος αὐτοκράτορος καὶ Περόζου. » Καὶ διεξελθὼν ὁ Πέτρος ἔφη· « Ἄχρι τούτων ἴσμεν ἐν γράμμασι Λαζῶν τε βασιλεῖς καὶ τοὺς ὅσοι ὑπὸ Λαζοῖς ἄρχοντες ἐγένοντο Σουάνων. » Καὶ ὁ βασιλεὺς· « Εἰ ξυγχωρήσομέν σοι τὸ παρὰ σοῦ προκομισθὲν γράμμα ξυναίρομενον τῇ κατὰ σέ πολιτείᾳ ἔχειν τὸ πιστὸν, ἄρα καὶ τὰ ἡμέτερα συμβόλαια πιστευθήσονται δικαιοτάτα; » — « Οἶμαι. » — « Πλὴν, » ἥ δὲ ὁ βασιλεὺς, « ὅπερ ἔφης, ἔχεται πειθοῦς, ὅτι δῆτα οὗτοι οἱ βασιλεῖς οἱ μὲν οὕτως, οἱ δὲ ἄλλως ἐγένοντο. Ἐπειδὴ δὲ νῦν περὶ ἀμφηρίστου διαλεγόμεθα δούλου, εἰ μὲν

ἐναργέστατά πως δυνηθείης ἀποφῆναι, ὡς πέφυκε σὸς, λήψῃ γε αὐτόν· εἰ δὲ τὸ τοιόνδε οὐχ οἶόσσε εἶ πιστώσασθαι, καὶ ἄλλως βούλεται ὁ Σουάνος ὑποτετάχθαι τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ, ἥκιστα ἔσομαι ἐμποδὼν. Τούτου περαιτέρω οὐδὲν ὁτιοῦν δυνησομαι ποιεῖν. » Ὁ δὲ Πέτρος· « Οὐχὶ πεύσῃ, ᾧ δέσποτα, πρὸς τοῦ Σουάνου, ὅποι βούλεται εἶναι; ἐξουσιάζει γὰρ αὐτὸς, ὅσον ἐπὶ ταύτῃ γε δήπου τῇ μοίρᾳ. » — « Ἄθρῃ δὲ, ὁ βασιλεὺς, ὡς οὐ βούλομαι περὶ Σουανίας τῆς χώρας τι πυθέσθαι πρὸς τῶν Σουάνων, ἐπεὶ οὐδὲ ὅσιον οὔτε μὴν ἄλλως δίκαιον (τὴν) περὶ τῆς γῆς αὐτῆς ἐν δούλου κινδυνεύεσθαι κρίσει. » Οἷδε μὲν οὖν οἱ λόγοι προῆλθον ἐξ ἀμφοῖν.

12

Exc. De sent. p. 355-357 : Ὅτι φησὶ Μένανδρος ὁ ἱστορικὸς περὶ Πέτρου τοῦ πρέσβεως καὶ Χοσρόου· « Οἷδε μὲν οὖν οἱ λόγοι προῆλθον ἐξ ἀμφοῖν, καὶ οὐχ ἕτερα νοήματα ἐλέχθη Σουανίας πέρι· οὐδὲ μὴν ἀνθ' ἐτέρων ἐτέραις λέξεσιν ἐχρησάμην, ἢ τὸ χθαμαλωτέρων πως ἔστιν ἢ τῶν λόγων, καθόσον οἶόντε μοι, μετέφρασα ἐς τὸ Ἀττικώτερον. Οὐ γὰρ ἐμοί γε θυμῆρες τὰ εἰρημένα κυρίως καὶ ἐς ἐμὲ ἦκοντα, ὡς οἶμαι, ἐς τὸ ἀκριβές, μεταφέρειν ἐς ἑτερολογίαν, καὶ τῷ γλαφυρῷ τῶν ῥημάτων οὐχὶ τὰ ὅσα ἐρρήθη, ἀλλὰ γὰρ τὴν τῆς ῥητορικῆς ἐπιδείκνυσθαι δύναμιν, μάλιστα καὶ περὶ σπονδῶν οὕτω μεγίστοις δυοῖν βασιλείοις καὶ πολιτείαις ποιουμένῳ μοι τὴν ἀπαγγελίαν. Εἰ δὲ γε ἄρα βούλεται τις τὰ ὅσα Περσῶν βασιλεὺς καὶ Πέτρος τρηναῦτα ἀκριβολογησαμένῳ ἥστην εἰδέναι, ἀναλεξάσθω ταῦτα ἐκ τῆς αὐτοῦ Πέτρου συναγωγῆς· ἅπαντα γὰρ αὐτῷ

Quamobrem Lazus accipiebat ab ipso fructus, mella, pelles et alia quædam. Quando autem Suania princeps vita excedebat, suffragio ejus, qui Lazis præerat, eligebatur qui in locum defuncti regionis administrationem susciperet. Tunc Lazorum præfectus literis imperatorem certiore faciebat de his quæ evenerant. Et imperator Lazicæ præfecto per epistolam jubebat ipsum mittere insignia præfecturæ Suania cui vellet, modo Suanus esset. Quod jam a tempore Theodosii, imp. nostri, usque ad Perosem, avum vestrum, et Leonem, qui apud nos imperavit, invaluit. » Deinde e chlamyde Petrus in medium protulit libellum, in quo numerabantur ordine et distincte Lazorum reges, qui Suanis duces elegerant. Hæc autem erat hujus tabulæ vis; verba enim non id expresse continebant: « Hi erant Lazorum reges, qui regulos Suanos constituerunt a tempore quo Theodosius Romanum rexit imperium, et Varanes Persarum, ad Leonem imperatorem et Perosem usque. » Hos postquam Petrus recitaverat, dixit: « Ad hos usque habemus in scriptis Lazorum reges, et omnes qui ab eis Suania præfecti constituti fuerunt. » Et rex: « Si concesserimus, libellum a te exhibitum, qui vestræ rei publicæ causam tuetur, fidem facere, nonne nostris quoque fidem haberi æquissimum est? » — « Opinor. » — « Quare, sicut dicis, inquit rex, hæc res in fide posita est, reges illos, alios sic, alios aliter creatos esse. Sed quoniam de servo inter nos contentio est, qui cujus sit, dubium est: si claris

et manifestis argumentis probare potes tuum esse, accipies: sin minus id potes, et Suanus tamen velit Romanorum imperio subesse, non intercedam. Nec est ultra id quicquam, quod facere possim. » Tum Petrus: « Non percontaberis e Suano, o domine, cujus velit esse? hac enim conditione delata se in libertatem assereret. » — « Noli hoc rogare, respondit rex; non enim in animo habeo, quantum ad regionem Suaniam, quicquam Suanorum voluntati credere. Etenim neque fas neque justum est, de terra ipsa servi judicii periculum subire. » Atque hi inter utrosque habiti sunt sermones.

12.

Menander historicus de Petro legato et de Chosroe sic loquitur: « Hi ergo utrimque habiti sunt sermones, neque aliis sententiis actum est de Suania. Neque enim ego alia aliis verba substitui; neque si quid humiliter dictum fuit, id ego conatus sum pro meis viribus in Attici sermonis elegantiam transferre; neque mihi libuit, quæ proprie dicta sunt, quæque ad me incorrupta, ut arbitror, deveniunt, ea deinde in alia verba convertere: ita ut splendore vocabulorum non singula, quæ reapse dicta fuerunt, sed rhetoricam potius vim repræsentarem; præsertim quum fœdera narrem tantorum duorum regum atque imperiorum. Quod si quem scire etiam delectat quidquid diserte inter Persarum regem Petrumque actitatum sit, is adeat Petri ipsius commentarios, in quibus cuncta diligenter scripsit, quæ-

ἀναγέγραπται ἐς τὸ ἀκριβὲς ὅποσα Χοσρόης καὶ πρέσβεις Ῥωμαίων καὶ Περσῶν ἔλεξαν τε καὶ ἤκουσαν, αὐτοῖς τοῖς λόγοις τῶν φθεγξαμένων εἰρημένα, εἴτε κατὰ θωπεῖαν τινὰ ἐξ ἀμφοῖν τοῖν μεροῖν τυγχάνουσι λεγόμενα, εἴτ' οὖν κατασοβαρευόμενοι σφῶν ἔλεξαν ἅττα ἢ εἰρωνευόμενοι ἢ καὶ ἐπιτωθάζοντες ἢ καὶ ἀποφλαυρίζοντες· καὶ ἀπλῶς ὅσα ἐνῆν καὶ ὅπως περὶ τόσου πράγματος διαλεγόμενους τοὺς ἀμφοτέρους πολιτείας ἀνδρας εἰπεῖν, ἐνθὲνδε ἀναλεχτέον. Τεῦχος γὰρ μέγιστον ἐσὶ τῶν τοιῶνδε πεπλήρωται, οἶμαι, ζὺν ἀληθείᾳ λόγων, εἰ μὴ Πέτρῳ κεκόμψευται τι τῆς αὐτοῦ χάριν εὐκλείας, ὥς ἂν τοῖς μετέπειτα δειχθεῖη ὡς μάλα ἐμβριθὲς καὶ ἀνάλωτος ἐν τῷ ῥητορεύειν τῷ καταμαλάξαι φρονήματα βαρβαρικὰ σκληρὰ τε καὶ ὀγκώδη. Ἄπαντα δὲ οὖν ἐν τῇ τούτου βίβλῳ (τ') ἀναλεγόμενος ὁστισοῦν εὐρήσει· οὐ γὰρ ἐμοί γε ὑπῆρχεν ἀναγκάϊον οὐδὲ ἄλλως ἀρμόδιον ἐν συγγραφῇ περιττολογίᾳ χρῆσθαι τὸ (τῷ vel τοῦ Bekk.) ἐφ' ἐνὶ κεφαλῇ ἐμφιλοχωρεῖν· ὥς, εἰ γε ἅπαντα ἀνεγραψάμην τὰ ὅσα κατ' ἐκείνην γε δῆπου φέρεται τὴν διφθέραν, ἀπέχρησέ μοι ἂν ἡ τῶν σπονδῶν ῥαψωδία ἐς μεγίστης ἱστορίας ὑπόθεσιν. Ἐγὼ δὲ ἐκεῖθεν ἀρυσάμενος ὃ τι χρειῶδες ἐν ὀλίγῳ ἔλεξα. »

13.

Exc. De leg. Rom. p. 147 : « Ὅτι οὐδὲν προέβη περὶ τῆς Σουανίας, ἀλλ' ὁ Πέτρος ἀπρακτος ἀνεχώρησε τῶν Μηδικῶν ὁρίων. Ὅμως δ' οὖν ἐσπείσατο Πέρσαις, καὶ κατέθεντο τὸν πόλεμον ἀμφοτέραι πολιτεῖαι. Καὶ οἱ μὲν Μηδοὶ ἐκ τῆς τῶν Κόλχων γῆς ἐπ' οἶκον ἀνεχώ-

ρησαν· ἅτὰρ ἐς τὸ Βυζάντιον ἀφικόμενος ὁ Πέτρος οὐ πολλῷ ὕστερον κατέλυσε τὸν βίον.

14. (565. Justini an. 1.)

Exc. De leg. gent. p. 101-103 : « Ὅτι ἐπὶ Ἰουστίνου τοῦ νέου οἱ τῶν Ἀβάρων πρέσβεις παρεγένοντο ἐν Βυζαντίῳ, τὰ συνήθη δῶρα ληψόμενοι, ἅπερ τῷ κατ' αὐτοὺς ἔθνεϊ Ἰουστινιανὸς ὁ πρὸ τοῦ βασιλεὺς ἐδίδου· ἦσαν δὲ καλῶδιά τε χρυσῷ διαπεποικιλμένα, ἐς τὸ εἶργειν τι τῶν ἀποδιδρασκόντων ἐπινεσημένα, καὶ κλῖναι ὁμοίως καὶ ἄλλα τινὰ ἐς τὸ ἀβρότερον ἀνειμένα. Τότε δὲ οὖν οἱ πρέσβεις τῶν Ἀβάρων ἐς πείραν ἵεναι τοῦ βασιλέως ἐβούλοντο, εἴγε οὐκ ἄλλως [εἴη] δῶρα λαμβάνειν αὐτοῖς, καὶ τῇ Ῥωμαίων ῥαθυμίᾳ ἐπεντυφᾶν, καὶ τὸ ἀμελὲς αὐτῶν οἰκεῖον τίθεσθαι κέρδος. Καὶ δὲ παρὰ βασιλέα φοιτᾶν ἠξίου. Καὶ οὖν τοῦτο ἐφειμένον αὐτοῖς, ἔτι γε μὴν καὶ διὰ τῶν ἐρμηνέων ὃ τι βούλονται λέγειν, τοιοῖσδε ἐχρήσαντο λόγοις· « Χρεῶν, ὦ βασιλεῦ, κληρονομοῦντά σε τῆς πατρῴας ἀρχῆς καὶ τοὺς πατρώους φίλους οὐκ ἄλλως, ἢ περὶ ὁ πατήρ ὁ σὸς, εὔποιεῖν, καὶ ταύτῃ φαίνεσθαι μᾶλλον διάδοχον εἶναι τελευτηκότος τῷ μηδὲν ἐναλλάττειν ὧν ἐκεῖνος ἔπραττε περιῶν. Οὕτω γὰρ καὶ ἡμεῖς τῆς αὐτῆς ἀνθεξόμεθα γνώμης, καὶ οὐχ ἥττον τὸ τῆς εὐεργεσίας ὄνομα μεταθήσομεν, εἰ σὲ καὶ μετ' ἐκεῖνον εὐεργέτην ἀποκαλέσοιμεν· πρὸς γε καὶ αἰσχυνησόμεθα τῷ πεπονθέναι καλῶς μὴ τοῖς ὁμοίοις ἀμείβεσθαι τὸν δεδρακότα. Καὶ γὰρ πατέρα τὸν σὸν δώροις ἡμᾶς φιλοφρονούμενον ἀντεδωρούμεθα τῷ καὶ δυνάμενοι μὴ κατατρέχειν τὴν

14.

cumque Chosroes legatique tum Romanorum tum Persarum locuti sunt vel audierunt, conceptis ipsis loquentium verbis : sive hæc adsentatione quadam utrimque dicta fuerunt, sive serio, sive ironice, sive etiam irridenter et contemtim; atque omnino quæ de re tanta et quomodo dicenda habuerint utriusque imperii viri, ea indidem repetere oportet : est enim volumen maximum, plenum veridicorum, ut puto, sermonum; nisi forte Petrus aliquantulum ostentat se, famæ suæ gratificans, ut nimirum posteritati demonstret, se fuisse prævalidum atque invictum in arte rhetorica ad emolientos duos atque elatos barbarorum spiritus. Lector igitur omnia eo in libro inveniet. Neque enim mihi necessarium, immo neque concinnum est, scribenti historiam longis sermonibus uti, atque in uno rerum capite tamdiu versari. Nam si omnia referrem, quæ membranis illis continentur, sufficeret fœderis illius tractatus ad copiosissimæ historiæ argumentum. Ego igitur illinc haustis, quæ utiliora esse videntur, breviter rem expedivi. »

13.

Nim quicquam Petrus de Suania obtinuit, sed infecto negotio a finibus Medorum recessit; pacem tamen cum Persis composuit, et utraque regna bellum deposuerunt, et Medi quidem a Colchorum finibus domum reverterunt. Nec multo post Petrus, quum Byzantium rediisset, mortuus est.

Justino Juniore imperante Avarum legati Byzantium venerunt, ut consueta munera acciperent, quæ Justinianus, qui ante eum imperium tenuerat, conferre erat solitus; erant autem catellæ auro variegatæ, quasi ad vincendos fugientes comparatæ, lecti et alia quædam ad delicatorem cultum spectantia. Tunc Avars voluntatis imperatoris periculum facere statuerunt, an forte ab hoc quoque munera capere et, inertia Romanorum decepta, sua sibi commoda inde comparare possent. Itaque imperatoris adeundi sibi potestatem fieri petierunt; quod illis est permissum, quin et per interpretem, quicquid libitum esset, proponere. Hac vero usi sunt oratione : « Oportet, o imperator, te, qui imperium paternum hereditate suscepisti, paternos quoque amicos æque, ac ille, beneficiis augere, teque in eo maxime patris successorem præbere, si nihil eorum, quæ vivus statuit, eo mortuo immutes. Ita fiet ut nos eandem erga te voluntatem conservemus, neque minus in te beneficiæ nomen transferamus, te post ipsum auctorem nostrarum fortunarum nuncupantes. Et sane erubesceremus, si a te commodis ornati non eadem tibi retribuimus. Sic enim patrem tuum, qui in nos liberalis et munificus fuerat, remunerati sumus. Etenim quum ejus regiones vastare possemus, non modo abstinuimus, verum etiam, quo nos propensiores erga ipsum ostenderemus, vicinos barbaros

Ῥωμαϊκὴν, ἀλλὰ πλέον ἐνδείκνυσθαι τι. Τοὺς γὰρ ἐκ γειτόνων ὑμῖν βαρβάρους, τὴν Θράκην αἰεὶ περικόπτοντας, ἠφανίσσαμεν ἄθρόον, καὶ οὐδεὶς ὅστισοῦν αὐτῶν περιέλειπται τὰ Θρακῶν δρίσματα καταδραμούμενος· δεδίασι γὰρ τῶν Ἀθάρων τὴν δύναμιν φιλίως ἔχουσιν πρὸς τὴν Ῥωμαίων ἀρχήν. Πεισίσμεθα δὲ οὖν, ὡς ἐν τούτῳ μόνῳ καινοτομήσεις ἡμᾶς τῷ πλέον παρέχειν ἡμῖν, ἣ ὁ σὸς ἐδίδου πατήρ· ἀνθ' ὧν καὶ ἡμεῖς ἤπερ ἐκείνῳ γενησόμεθα σοὶ κατὰ τὸ πλέον ὑπεύθυνοι, καὶ μείζονας ἐποφλήσομέν σοι τὰς χάριτας. Πάρεσμεν οὖν ληψόμενοι τὰ κατὰ τὸ εἰωθός. Γνωθὶ γὰρ ὡς ἄλλως οὐκ ἔστι δυνατόν τὸν καθ' ἡμᾶς ἡγεμόνα σοὶ τε καὶ τῇ Ῥωμαίων εὐνούστατον ἔσεσθαι πολιτείᾳ, εἴ γε μὴ ἐγχειρισθῇ πρότερον αὐτῷ τὰ ἐφ' οἷς οὐ κινεῖν ὄπλα κατὰ Ῥωμαίων ἔγνω. » Οἱ μὲν τῶν Ἀθάρων πρέσβεις τοιαῦτα διεξῆλθον, ἐπαμφοτερίζοντες τῇ γνώμῃ· τοῦτο μὲν γὰρ ἐδόκουν ἰκετεύειν, τοῦτο δὲ ἀπειλεῖν. ὦροντο γὰρ ὡς ταύτῃ δεδίζονταί τε καὶ ἐκφοβήσουσι τὸν βασιλέα, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀναγκασθήσονται Ῥωμαῖοι ὥσπερ ὑπόφοροι εἶναι Ἀθάρων. Ὁ δὲ βασιλεὺς οὐδὲν ἕτερον ἢ φόβον ἡγησάμενος τῶν Ἀθάρων ῥήματα, ἀντέλεξεν οὕτω· « Προβαλλομένων ὑμῶν σὺν ἰκετεία τὴν μεγαληγορίαν, οἰομένων τε τῇ συγκράσει ταύτῃ τῶν λόγων τὸ σπουδαζόμενον ὑμῖν ἀνύσειν, ἀμφοτέρας, ὡς εἰπεῖν, ἐκπεπτώκατε τῆς ἐλπίδος· οὐδὲ γὰρ ὑποθώπεύοντες ἡμᾶς ἀπατήσετε, οὐδὲ μὴν ἀπειλοῦντες ἐκφοβήσετε. Πλείονα δὲ ὑμῖν ἐγὼ παρέξω τοῦ ἡμετέρου πατρὸς τὸ πέρα τοῦ δέοντος ἐπηρμένους ὑμᾶς τῷ πρέποντι σωφρονίζειν· ὁ γὰρ μεταρρυθμίζων τοὺς ἀτάκτους τῶν λογισμῶν, καὶ ὥσπερ παιδεύων τε καὶ ἀνακόπτων τῆς ἐπ' ὀλέθρῳ τῶν αὐθαδιζομένων ὁρμῆς, ὀφθήσεται

κατὰ τὸ μᾶλλον εὐεργέτης ἢ περ ὁ χορηγὸς τῆς τρυφῆς, ὃς φιλεῖν μὲν δοκεῖ, προφάσεως δὲ μικρᾶς ἐπιλαθόμενος τὸν δῆθεν εὐεργετούμενον ἠφάνισεν εὐθέως. Ἄπιτε τοιγαροῦν πλείστον πριάμενοι παρ' ἡμῶν καὶ γοῦν ἐν ζῶσι τελεῖν, καὶ ἀντὶ τῶν Ῥωμαϊκῶν χρημάτων τὸν καθ' ἡμᾶς φόβον εἰς σωτηρίαν εἰληφότες. Οὔτε γὰρ δεηθῆιν ποτὲ τῆς καθ' ὑμᾶς συμμαχίας, οὔτε τι λήψεσθε παρ' ἡμῶν ἢ καθόσον ἡμῖν δοκεῖ, ὥσπερ δουλείας ἔρανον, καὶ οὐχ, ὡς οἴεσθε, φορολογίαν τινά. » Τοιοῦτον ἐπισείσαντος φόβον τοῦ βασιλέως τοῖς πρέσβεσι τῶν Ἀθάρων, κατεγνωνότες ἐκ τῶν εἰρημένων οἱ βάρβαροι, ὡς οὐκ ἀνέξεται σφῶν τῆς πλεονεξίας, καὶ ὡς οὐδὲν αὐτοῖς ἔτι δοθήσεται ὧν ἐχομίζοντο πρὸ τοῦ, καὶ ὡς τὸ λοιπὸν ἀδεῶς οὐκ ἐπιδραμοῦνται τὴν Ῥωμαϊκὴν, ἐν δυσθυμίᾳ τε ἐτύγχανον πολλῇ, καὶ ἀναλογιζόμενοι ἦσαν ὅποι τὰ παρόντα ἐκβήσεται καὶ ὅποι τύχης αὐτοῖς χωρήσει τὰ πράγματα· οὐδὲ γὰρ μένειν ἐν Βυζαντίῳ ἀνόνητα ἤθελον, οὔτε μὴν ἀπρακτοὶ ἀπιέναι ἐβούλοντο. Ὅμως δ' οὖν τῶν κακῶν αὐτοῖς αἰρετώτερον ὑπῆρχεν ἀπονοστήσαι ὡς τοὺς ὁμοφύλους. Καὶ τούτοις ἐνωθέντες ἐς τὴν τῶν Φράγγων χώραν ἀφίκοντο, τοῦ βασιλέως τὴν ἀπολογίαν θαυμάσαντες.

Καλῶδια] « Iis autem fasciis seu prandeis Abares comam vinciebant, ut docet historia Miscella lib. 16, unde Corippus in lib. 1 dicit :

colubrimodis Abarum gens nexa capillis.

Porro hæc legatio Avarum introducta est die 7 post inaugurationem Justinii Junioris, teste Corippo in lib. 3 :

Septima lux aderat;

et mox,

Thraciam invadentes uno impetu delevimus, neque quicquam eorum postea est inventus, qui Thraciæ fines populationibus vexaret. Metuebant enim Avarum potentiam, qui amicitiam colebant cum Romanis. Persuasum igitur habemus, te nulla alia in re ab iis, quæ a patre statuta sunt, discessurum, nisi in eo, quod nobis maiora largiturus sis, quam pater largitus est. Pro quibus et nos multo tibi, quam patri, devinctiores erimus, et tibi multo quoque majores gratias retribuemus. Adsumus igitur, qui consueta munera accipiamus. Nam scito, non aliter fieri posse ut noster dux tibi et Romanorum rei publicæ sit amicus, quam si ea acceperit, quibus receptis contra Romanos arma non movere constituit. » Hæc Avarum legati disseruerunt, et modo se in hanc, modo in aliam partem vertebant : modo precibus agebant, modo minas ingerebant. Existimabant enim se imperatorem perterrefacturos, et ex eo coactum iri Romanos illis quasi tributarios esse. Verum imperator quum nihil aliud quam vanos clamores Avarum orationem esse existimaret, sic respondit : « Vos quidem humiles preces magna cum arrogantia in medium profertis et in spem adducimini, hac sermonis commistione facilius quod cupitis consequi. Sed ex utraque spe, ut verum aperte dicam, excidistis. Nam neque blandimentis me decipietis, neque minis terrebitis. Atque ego multo plura vobis tribuam, quam pater meus : etenim vos ad majores, quam

par est, spiritus sublato ad æquitatem et saniora consilia reducam. Qui enim hominum in exitium voluntarium ruentium turbatos affectus cohibet et obediens rationi facit, beneficentior est eo, qui sumptus in delicias præbet, et amare videtur, sed minima captata occasione, eum quem beneficio affecit, statim perdit et tollit. Abite igitur, qui magni pretii rem a nobis obtinetis, quod vobis salvis licet vitam peragere, et pecuniarum loco, quas a Romanis accipere vultis, nostri timorem ad salutem vestram reportate. Neque enim nos unquam vestro egebimus auxilio, neque quicquam a nobis accipietis, nisi quantum nobis visum fuerit, idque tanquam mercedem servitutis, non pro tributo, ut vos falso existimatis. » Postquam imperator tantum sui terrorem legatis Avarum incussit, et cognoverunt ex his quæ dixerat, minime eum superbiam ipsorum toleraturum, neque quicquam eorum, quæ prius accipere consueverant, daturum, nec vero ipsos impune posthac incursiones in fines Romanos facturos, in magnam animi anxietatem inciderunt, et secum cogitarunt, quo tandem res casuræ essent et quis futurus esset earum exitus. Nec enim Byzantii, quandoquidem nihil proficere poterant, manendum diutius statuebant, neque re infecta discedere volebant. Tutius tamen visum illis est a Romanis discedere et ad suos se recipere. Sic illi imperatoris responsum admirati conjuncti cum suis in Francorum regionem abierunt.

*Legatos Avarum jussos intrare Magister
ante fores sacras divinæ nuntiat Aulæ,
orantes sese vestigia sacra videre
clementis domini: quos voce et mente benigna
imperat acciri.*

Reliqua Corippi narratio cum Menandri historia prorsus congruit. »

Ἐς τὴν τῶν Φράγγων χώραν] « Abares post mortem Clotharii in Thuringiam irruerunt, et cum Sigisberto bellum gessere, ut scribit Paulus in Hist. Longobardorum lib. 2, cap. 10, et Gregorius Turonensis lib. 4, quod notandum est contigisse anno primo Justinii Junioris. Male ergo Hermannus Contractus anno 561 id refert quinquennio ante Justiniani mortem. » VALESIIUS.

15. (565. Justinii an. 1.)

Exc. De leg. Rom. p. 147—151: Ὅτι Ἰουστινὸς ὁ ἀνεψιὸς Ἰουστινιανοῦ κατ' ἐκεῖνο καιροῦ Ἰωάννην τὸν Κομεντιόλον ἐς τὰ Περσῶν ἦθη ἔστειλε πρεσβευσόμενον. Παρενεγγύησε δέ οἱ ἐκ μὲν τοῦ ἐμφανοῦς ἀνακήρυξιν ποιήσασθαι τῆς αὐτοῦ ἐπὶ τὴν βασιλείαν ἀναγορεύσεως κατὰ τὸ εἰωθὸς Ῥωμαίοις τε καὶ Πέρσαις, ἐν ταύτῳ δὲ, εἶγε καλέσοι καιρὸς, καὶ ἀμφὶ Σουανίας κινήσας λόγους. Ταύτην γὰρ οὐπω Χοσρόης ἀπεκατέστησε Ῥωμαίοις, καίτοι τῆς Λαζικῆς παραχωρήσας, ἥς ὑπήκοος οὖσα ἡ Σουανία ἐτύγχανεν. Ἄλλ' αἱ μὲν πεντηχοντούτιδες σπονδαὶ ἦσαν, ἃς ἔθετο Πέτρος ὁ τῶν περὶ βασιλέα καταλόγων ἡγεμών· τὰ δὲ περὶ Σουανίας ἐπ' ἀμφιβόλῳ ἦν. Ἰουστίνος δὲ ὁ βασιλεὺς ἐνεκελεύσατο Ἰωάννην, ὡς, εἶγε βούλοιντο Πέρσαι καὶ ὦνιον ἀποδίδοσθαι τὴν χώραν, ἐτοιμότατα φῆσαι ἔχειν.

Ἡ γὰρ Σουανία ἀξιόλογος μὲν οὐδαμῶς, ὁμῶς δὲ ἐπιτηδείως ἔχουσα θέσεως ἐς τὰ μάλιστα ὀνίνησι τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν τῷ μὴ δι' αὐτῆς ἐπιτιθεμένους Πέρσας τὰ τῶν Κόλχων ὄρια λυμαίνεσθαι. Ἰωάννης οὖν ἐκ Βυζαντίου ἄρας, καὶ ὡς τάχιστα τὴν πορείαν ἀνύσας, ἐν ταῖς κατὰ τὴν πάροδον πόλεσι τῶν ἀναγκαίων φροντίδα θέμενος πολλὴν, τοῦτο προειρημένον αὐτῷ ἐκ βασιλέως, ἀφίκετο εἰς τὸ Δάρας. Ἐνταῦθα τὸν κατὰ πόλιν ὀλκὸν τοῦ ὕδατος ἐπεσκεύασε καὶ ὑδροχοεῖα ἐπενόησε, καὶ μὲν οὖν ἄλλα ἄττα τῶν ἐν ἄστει ἀναγκαίων εἰργάσατο. Διήγαγε δὲ αὐτοῦ ἡμέρας δέκα τῷ τὴν (τοὺς conj. N.) ἐν τῇ Νισίβει τῇ πόλει πανηγυρίζειν τε καὶ ἄγειν ἐορτὴν, καὶ τούτου τὴν πρεσβείαν μὴ ὑποδέξασθαι. Ὁ δὲ Ἰωάννης δεχθεὶς μετὰ τὴν ἐορτὴν τὴν Φουρδίαν προσαγορευομένην, ὃ ἔστιν Ἑλληνιστὶ νεκυία, ἐκ τῶν ἐν τῇ Νισίβει ἀρχόντων ἐξεπέμφθη σὺν τῇ νομιζομένῃ τιμῇ πρεσβεύειν ἐς τὰ βασίλεια Περσῶν· καὶ ἅπαντα, ὧν ἕνεκα ἔσταλτο, ἐν δέοντι καταστησάμενος, ἐν τούτοις ὑπῆρχεν. Ὁ δὲ Χοσρόης ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν τῶν Σαρακηνῶν περὶ αὐτῷ ἐκίνησε λόγους. Τὰ γὰρ Σαρακηνικὰ φύλα μυριάδες ταῦτα, καὶ τὸ πλεῖστον αὐτῶν ἐρημονόμοι εἰσὶ καὶ ἀδέσποτοι· καὶ [τὰ] μὲν οὖν τῆς Ῥωμαίων, ἐστὶν αἱ καὶ τῆς Περσῶν ὑπήκοα πολιτείας. Οὕτω δὲ διακεκριμένων αὐτῶν, Ἰουστινιανὸς, μεγάλῳ φρονέων ἀνὴρ καὶ βασιλικώτατος, τοὺς μηδίζοντας Σαρακηνῶν δώροις ἐδεξιοῦτο κρατούσης εἰρήνης. Ὁ δὲ Ἰουστίνος, ἐμβριθὴς τε ὢν καὶ βαρβάρων φρονήματι ἡκιστα ὑποχαλῶν, ἐν οὐδενὶ λόγῳ ἐποίησατο τοὺς ὅσοι ἐμῇδιζον τῶν Σαρακηνῶν. Οἱ δὲ (πλεονεκτικώτατον γὰρ τὸ φύλον) ἀποκοπὴν τοῦτο ἡγήσασθαι τῷ βασιλεῖ ἐνέκειντο Περσῶν μὴ περιδεῖν αὐτοὺς αὐτῷ ἀνακειμένους. Τῷ τοι ἄρα καὶ Πέτρου ἐκεῖσε πρεσβεύσα-

15.

Justinus minor, Justiniani nepos, illo tempore misit Joannem Comentiolum in Persiam, ut legatione fungeretur. Mandavit ei, ut ad speciem quidem pro more inter Romanos et Persas recepto nuntiaret, Justino imperium delatum: simul autem, si se offerret occasio, in sermonem de Suania incideret. Nondum enim eam juri Romanorum Chosroes cesserat, quamvis Suania ditioni Lazicæ subjecta esset, quæ ipsa Romanis tradita erat. Fœdera quidem, quæ in quinquagesimum annum Petrus, magister officiorum, pepigerat, observabantur: sed quoad Suaniam res adhuc in suspensio remanserant. Justinus vero imperator Joanni in mandatis dederat, si Persæ illam regionem vendere vellent, ut se paratum esse diceret. Erat Suania non ipsa quidem magni momenti aut pretii, sed situ valde commodo et apto, ut magnum adjumentum afferret ad arcendos Persas ab invadendis Colchorum finibus. Itaque Joannes Byzantio profectus, quum rebus urbium, per quas iter illi erat, ut ab imperatore præscriptum fuerat, multa cura et diligentia subvenisset, ad Daras pervenit. Illic aquæ ductum reficiendum curavit, et aquæ receptacula condidit, et alia quædam opera necessaria extruxit. Ibi per decem dies est commoratus, tantisper dum Nisibi festum celebraretur et perageretur. Hæc causa erat, cur legatio admitti non poterat.

Festo peracto, quod apud eos Furdigan dicitur, feralia diceret (*Menandrum errare suspicor. Certe Fardschane Persis Ptochodocheum significat. Nieb.*), exceptus Joannes a primoribus Nisibis cum solenni honore ad exsequendam legationem in regiam Persarum est dimissus. Is eo accessit, et omnibus, quorum causa missus fuit, rite peractis, responsum manebat. Chosroes autem quadam die sermonem movit de Saracenis. Gentes enim Saracenicæ innumeræ sunt, quarum maxima pars per deserta pascentes et sine domino vagantur, aliæ Romanorum, aliæ Persarum imperio parent. Ita divisæ quum essent, Justinianus, magni judicii vir, et qui magnum usum regiæ administrationis habebat, Saracenos, qui in Medorum partibus erant, per pacem donis persecutus fuerat. Sed Justinus, vir gravis et constans neque quidquam barbarorum superbiæ cedens, Saracenos, qui Persis favebant, contemptui habuit, et nihili fecit. At illi (est enim gens avidissima) quum tanquam quod suum esset, sibi eripi existimarent, Persarum regem, ne se ad sua genua prostratos contemneret, supplices orarunt. Itaque Chosroes, quum Petrus apud eum legatum ageret, Romanos Saracenis debitum solvere æquum censebat. Deinde quum Joannes ad eum accessisset, iisdem verbis est usus. Saraceni enim asseverabant, se ob eam causam, ut quietem agerent, neque Romanorum terris infesti essent, eas pecu-

μένου, ὥσπερ τοῖς Σαρακηνοῖς ὑπευθύνους ὄντας Ῥωμαίους ἔλεγε δεῖν ὁ Χοσρόης ἀποδιδόσθαι σφισι τὸ χρέος. Εἴτα καὶ Ἰωάννου αὐτόσε ἀφικομένου τοῖς αὐτοῖς ἐχρήσατο ῥήμασι. Διςχυρίζοντο γάρ πως οἱ Σαρακηνοί, ὡς ὑπὲρ τοῦ εἰρήνην ἄγειν καὶ μὴ καταθέειν τὴν Ῥωμαίων τὰ τοιαῦτα ἐκομίζοντο χρήματα, ἐντεῦθεν τε ἐβιάζοντο τὴν τοῦ πράγματος φύσιν. Ὁ δὲ Ἰωάννης, ὡς ἑώρα σφᾶς οὐ κατὰ τὸ δέον τὸ ἐπικλήμα ποιουμένους, εἶπεν· « Εἰ μὲν ἕτερός τις, καὶ οὐχὶ Χοσρόης ὁ πάνυ, ξυνεπελαμβάνετο τοῖς ἀδίκως ἐπεγκαλοῦσι Σαρακηνοῖς, ἦττον ἂν ὑπῆρχε δεινόν. Τοσοῦτον δὲ βασιλέα Περσῶν, περὶ πλείστου ποιούμενον τὰ μὴ ἐναντία τῆς τῶν πραγμάτων φύσεως, προσθήσω δὲ καὶ τὰ Ῥωμαίων ἀσπαζόμενον, συνηγοροῦντα τοῖς ἐθέλουσιν ἀδικεῖν θαυμάσαιμι λίαν καὶ ὑπερεκπλαγεῖν. Ὅμως δὲ ῥαθυμία τὸν νοῦν οὐκ ἐπιτρέψω, Ῥωμαῖος πεφυκώς, ἀναδιδάξω δὲ τὸ πᾶν, καίτοι τοῦ βασιλέως οὐ δεομένου διδασκαλίας, ἀλλ' ἐν εἰδόσι τῆς διηγήσεως προοιούσης. Ὁ γὰρ προεγνωκώς ἤδη τὰ ὅσα τῷ δικαίῳ ξυνάδει, ταῦτα πάλιν ἀναδιδάχθεις ἐπιρρώσει τῷ ἀδεκάστῳ τὸ συνειδός. Πέτρος μὲν γὰρ ὁ πρὸ ἡμῶν πρεσβευτής, ὃς ἐναγχος παραγενόμενος ἐβεβαίωσε τὰ τῆς εἰρήνης, ἐμπειρία λόγων καὶ δεινότητι πειθοῦς καὶ τὰ περὶ τῶν νῦν ἐπεγκαλούντων Σαρακηνῶν, καὶ ἕτερα ὅσα διημφισβητήθη, ὅσος ἐγένετο παρακρούσασθαι. Ἐγὼ δὲ ῥητορεύειν τε καὶ πείθειν ἡσκημένος οὐδαμῶς, ὅμως τῷ (πρὸς τῷ Nieb.) περιεῖναι τῇ δίκῃ τῶν Σαρακηνῶν ἔξω πρὸς ὑμῶν, τῷ (τὸ Nieb.) μὴ στέργειν ὑμᾶς ἀντὶ Ῥωμαίων Σαρακηνούς, καὶ ταῦτα τοὺς ἀδικωτάτους, καὶ ἀντὶ τοῦ συνοίσοντος τοῖς καθ' ἡμᾶς (ὑμᾶς Bekk.) πολιτεύμασι

τὸ ἀζύμφορον. Οἱ καθ' ὑμᾶς γὰρ Σαρακηνοί (ὅταν δὲ λέγω Σαρακηνούς, ἀναλογίζεσθε, ὧς Μηῶδοι, τὸ ἀλλόκοτόν τε καὶ παλίμβολον τοῦ ἔθνους), οὗτοι δῆτα οὖν πρὸς βασιλέως Ἰουστινιανοῦ δῶρα μὲν λαμβάνειν εἰώθεισαν, τὸ δὲ ἔθος αὐτοῖς τῷ τοῦ παρέχοντος ἐβεβαίουτο βουλήματι. Ὑπερηδόμενος γὰρ τῇ εἰρήνῃ, καὶ οἷς οὐκ ἐχρῆν τὸ μεγαλόδωρον ἐπεδείκνυτο. Καὶ μᾶλλον ἐκαίνιζεν ἐκουσίως φιλανθρωπίας ὑπερβολῇ πρὸς τὸ μὴ ἀναγκαῖον τὰ πράγματα, ἥπερ ἀκουσίως, εἰ θέμις εἶπεῖν, ἐποιεῖτο τῶν ἀναγκαίων τὴν σύστασιν. Μαρτύριον δέ μοι σαφέστατον τοῦ δῶρα τοὺς Σαρακηνούς, καὶ οὐχ ὡς ὑπὲρ σπόνδων, ὡς φασι, κομίζεσθαι τὰ τοιαῦτα χρήματα, καὶ αὐτοὺς ἀντιδωροφορεῖν τὸν καθ' ἡμᾶς βασιλέα. Καὶ πρὸς ταῦτα μὲν οἶμαι μὴδ' ὄντιναοῦν ἀντερεῖν. Εἰ δὲ καὶ δοίημεν, ὡς Ἰουστινιανὸς αὐτοὺς κατὰ ξυνθήκας ἐφιλοφρονεῖτο τοῖς χρήμασι, συνεμετρήθη τῷ βίῳ τοῦ δωρουμένου βασιλέως καὶ συνανεπαύσατο τούτου τῇ τελευτῇ τὸ δωρούμενον. Οὐ γὰρ ἐνὸς ἀνδρὸς ἔθει (φημὶ δὲ τὸ πλέον) καὶ νόμῳ μὴ λυσιτελοῦντι, καὶ εἰ πέφυκε βασιλεὺς ὁ τὸ ἔθος ἰσχυροποιήσας ἡγουν νομοθετήσας, πολιτεία καταδικασθήσεται ποτε. Ἡμεῖς δὲ τοσοῦτον ἀπέχομεν τοῦ διδόναι τι τὸ λοιπὸν Σαρακηνοῖς, καθόσον Ἰουστινιανὸς μὲν καὶ πρὸς τοὺς βαρβάρους ἡπιώτατος, ὁ δὲ νῦν Ῥωμαίων αὐτοκράτωρ πρὸς πάντας εἶναι βούλεται φοβερώτατος. Οὐ χρεὼν οὖν ταῦτα τοὺς Σαρακηνούς ὀνειροπολεῖν· οὐ γὰρ τι τοιοῦτον ὁ καθ' ἡμᾶς βασιλεὺς ἔλοιτο ποιεῖν. Εὐχτόν δὲ ὑμῖν γενήσεται τὸ τὴν εἰρήνην αὐτὸν ἐθέλειν ἐρρῶσθαι, καὶ μὴ οἶεσθαι γε αὐτὸν ἔλαττον ἔχειν Ῥωμαίους ἐν ταῖς ἡδὴ γεγενημέναις σπονδαῖς. Ταύτῃ γὰρ ἀνέζεται μὴ ὄπλᾳ κινεῖν. » Οὐ-

nias accipere, et hac ratione in causa defendenda maxime nitebantur. Itaque Joannes, ut vidit Saracenos, præterquam quod fas erat, criminari et accusare Romanos, dixit: « Si quis alius quam Chosroes Saracenorum causam, qui Romanos injuste criminantur, tueretur, minus id quidem grave et molestum esset. Persarum vero tantum regem, qui quæ rerum naturæ consentanea sunt, plurimi facit, addam etiam, qui bene de Romanis rebus sentit, consentire his qui volunt injusta facere, simul et admirarer et quererem: sed animum non socordiae dabo: Romanus enim sum: et docebo omnia; tametsi regem doceri minime necesse est, sed ad haud inscios narratio mea convertitur. Qui enim semel ea, quæ justitiæ et æquitati sunt consentanea, cognovit, si eadem iterum docetur, immutata veritate perspecta, conscientiam suam firmabit. Petro quidem, qui ante me legatus fuit et pacem stabilivit, facile fuit, quum eloquentia et persuadendi vi polleret, ea quæ nunc objiciuntur de Saracenis, et reliqua, quæcumque adhuc controversa erant, diluere et refutare. Ego vero, qui nunquam eloquentiæ et persuadendi arti operam dedi, tamen et causæ nostræ æquitatem Saracenos vincam, et hoc saltem a vobis impetrabo, ut ne Romanis Saracenos, omnium mortalium injustissimos, neque vestræ utilitati manifesta incommoda præferatis. Qui enim apud vos sunt Saraceni (quum Saracenos dico, animo perpendite, o Medi, gentis perfidiam et inconstantiam), dona quidem ab imp. Justiniano accipere

consueverant, sed hæc consuetudo liberalitate ejus, qui dabat, invaluit. Quum enim pace magnopere lætaretur, se liberalem erga eos quoque, quos non oportebat, exhibebat, et eo tempore liberalitatis modum sponte sua, quum minime opus erat, excedere maluit, quam ut invitatus, si dicere fas est, necessitati rerum cederet. Sed manifestissimum argumentum ejus rei, quod pecunias non ex conventionem, ut dicunt, sed dono acceperunt, illud est, quod illi vicissim imperatorem nostrum muneribus coluerunt. Neque quemquam istis contradicendum puto. Quodsi concederemus, imperatorem Justinianum ex conventionem illis pecunias largitum, hæc conventio spatio vitæ ejus, qui pecunias solveret, esset terminata et circumscripta, et morte ejus donatio finem accepisset. Neque unius hominis consuetudine aut lege minime utili (dico autem ut plurimum), licet rex ipse sit, qui hanc consuetudinem aut legem constituerit, tota gens aut res publica teneri debet. Nos vero eo magis abest ut quicquam dono dare Saracenis velimus, quod quantum imperator Justinianus erga barbaros benignus et beneficus fuit, is, qui nunc Romanis imperat, tanto magis constituit se cunctis præbere formidandum. Itaque non oportet Saracenos hæc sibi somnia fingere. Nunquam enim imperator hæc facere sustinebit. Vobis autem optandum est ut pacem servare in animum suum inducat, neque existimet foederum conventiones in aliqua re Romanorum majestatem lædere et minuere. Si enim id existima-

τας μὲν οὖν οὕτως ἔλεξε. Καὶ περὶ μὲν τῶν Σαρακηνῶν τὸ λοιπὸν οὐδεμία τις ἐφέρετο μνήμη. Ἐπιτηρήσας δὲ τῷ δοκεῖν οὐκ ἐργωδῶς ἀμφὶ Σουανίας ἀπέρριψε λόγους, ὡς δέον ὑπὸ Ῥωμαίους αὐτὴν καθεστάναι, εἴ γε καὶ Λαζικῆς ἐπελάβοντο ἐννομώτατα αὐτοί. Ὁ δὲ Περσῶν βασιλεὺς τοὺς περὶ Σουανίας μὲν λόγους ἔδοξε παραδέχεσθαι, χρῆναι δὲ αὐτὸν ἔφη περὶ ταύτης ἅμα τοῖς ἐν τέλει τῶν Μήδων βουλευσάσθαι. Μετὰ ταῦτα δ' Ἰωάννης λόγους προσήγαγε τῷ Ζίχ τῷ καὶ Ἰεσδεγουσάφ, καὶ μὲν οὖν ἑτέροις τισὶ τῶν παρὰ Πέρσαις ἡγεμόνων. Οἱ δὲ ἔλεξαν, ὡς ἐτοιμώτατα ἔχουσιν Σουανίας παραχωρήσαι Ῥωμαίοις, οὕτω μέντοι ἐφ' ᾧ χρήματα λήψεσθαι καὶ ὄνιον θέσθαι τὴν ἀπαλλαγὴν. Καὶ πρὸς γε συνθήκας ἄλλας τινὰς δεῖν ἔφασκον γενέσθαι, αἰσχυράς τε καὶ ἀναξίας τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς, καὶ βεβαιούσας οὐδαμῶς τὴν περὶ βασιλείας Ἰουστίνου κρατήσασαν δόξαν, ὡς ἐστὶ μάλα ἐμβριθὴς τε καὶ κατηκριβωμένος. Ἰωάννης δὲ τὰ τοιαῦτα ἀκηκοὺς, καὶ οὐ σφόδρα τῆς τοῦ αὐτοκράτορος στοχαζόμενος γνώμης, ἀβουλότατα διεπράξατο· ἔστειλε γὰρ παρὰ Σουάνους, τὸν σφῶν βασιλέα βουλόμενος δεξιώσασθαι, δελεάσαντος οὖν αὐτὸν ἐς τοῦτο ἀτοπίας ἐλθεῖν αὐτοῦ Χοσρόου, ἐσκήπτετο δὲ τὸ τοιόνδε καὶ ἐμηχανᾶτο, ὅπως ἔσοιτό γε αὐτῷ ἐς δικαιολογίαν τινὰ, ὡς αὐτοὶ Σουάνοι, καίτοι προτραπέντες, οὐκ ἀνάσχετα ποιοῦνται Ῥωμαίοις ὑπακούειν. Ἐξηπίστατό γάρ ὅτι οὖν ὤνησαν οἱ πρὸς Ἰωάννου σταλέντες. Μετὰ ταῦτα ἐπηγγεῖλατο Χοσρόης στέλλειν πρεσβευτὴν ὡς βασιλέα Ῥωμαίων, τὸν ταῦτα ἅπαντα ἐν δέοντι καταστησόμενον· καὶ ἀνέζευξεν Ἰωάννης ἐς τὸ Βυζάντιον.

ret, ab armis inferendis non abstineret. » Atque hic ad hunc modum est locutus, neque deinceps ulla mentio de Sarcenis est facta. Observato deinde tempore, ne de industria agere videretur, Suaniae mentionem iniecit; nimirum quum Lazica optimo jure restituta esset, oportere quoque ipsam Suaniam Romanorum potestati permitti. Visus est autem Persarum rex sermones de Suania excipere, et sibi amplius de ea re cum principibus Medorum deliberandum dixit. Nec multo post Joannes colloquium habuit cum Zicho, qui etiam Iesdegusnaph nominabatur, et reliquis Persarum primoribus. Illi quidem dixerunt, paratos se esse Romanis cedere Suaniam hac conditione, ut pretium ejus acciperent et ejus cessionem venderent, multasque alias conventiones in medium proponebant turpes et indignas Romani imperii majestate, et quæ minime existimationi, quam Justinus adeptus erat, consentiebant. Gravis enim et elati animi vir, et qui omnia diligenter perpenderet, habebatur. Quæ quum Joannes audiisset, neque satis ad ea, quæ imperator illi præceperat, advertisset, imprudenter fecit, et ad Suanos misit, qui regem eorum salutarerent ejusque gratiam conciliarent. Eo absurditatis eum pellegerat Chosroes, qui callide hoc commentus ita instituit, ut haberet quod quasi jure suo diceret, Suanos ipsos quamvis rogatos Romanis parere recusasse. Noverat enim, quantum qui a Joanne missi fuerant, efficerent. Nec multo post Chosroes pollicitus est, se legatum ad Romanorum imperatorem missurum esse, qui hæc omnia componeret, et reversus est Joannes Byzantium.

16.

Ibidem p. 151 : Ὅτι Ἰουστίνος ὁ βασιλεὺς ἐπεὶ ἐπύθετο, ὡς ἐν Σουανίᾳ εἴη πέμψας, καὶ ὅτι τοῖς Ῥωμαίων οὐ προσέθεντο Σουάνοι, ἐχάλεπαινε, οἷα εἰκός. Καὶ παραπρεσβείας ἐκρίνετο Ἰωάννης, ἅτε οὐ πρὸς τὸ συνοῖσον τῇ πολιτείᾳ διαπραξάμενος. Οὐδὲ γὰρ χρῆναι αὐτὸν ἔφασκε στείλαι, εἴγε μὴ τοῦτο ἐνεκελεύσατο ὁ βασιλεὺς, καὶ τούτου δοῦναι πρόφασιν Πέρσαις τὸ ἀδίκημα ξυσχιάζειν, καὶ προφέρειν λόγους, ὡς αὐτοὶ Σουάνοι ἀπηνήναντο τὰ Ῥωμαίων· ἀλλ' οὐδὲ ἐν ἀρχῇ τὴν τοιαύτην προσδέξασθαι πρόκλησιν, ἢ Σουάνους προτρέψασθαι εἶναι ὑπὸ Ῥωμαίους, ἢ τούτου γε ἕνεκα πρεσβεύτην ἐν Βυζαντίῳ γενέσθαι. Οὐδέτερον γὰρ ἐξ ἀμφοῖν εὐπρεπὲς εἶναι τῇ πολιτείᾳ ἡγήσατο. Ἰωάννην οὖν περιφρονήσας ὁ αὐτοκράτωρ ἐν τῇ τῶν ἀνεπιτηδείων ἔταξε μοίρᾳ, ἐγνωμάτευσε δὲ ὅπως τὰ ἡμαρτημένα εὖ διαθείη.

17. (an. 566; Justin. 2.)

Exc. De leg. gent. p. 103 — 106 : Ὅτι ἡγγέλθη Ἰουστίνῳ, ὡς ἐκ τῆς Περσῶν ἐπικρατείας ἐξώρμησεν ὁ Ζίχ πρεσβευσόμενός τε καὶ διαλεχθησόμενος περὶ Σουάνων, ἐν ταῦτῳ καὶ φιλοφροσύνης ῥήματα ἀποκομίσων βασιλεῖ, ἔτι τε καὶ τὰ ἐφ' οἷς Ῥωμαῖοι προσεγκαλοῦσιν εὖ διαθησόμενος. Ὁ δὲ Ἰουστίνος ἐν βουλῇ ἐποιεῖτο ἢ μὴ προσδέξασθαι τὴν πρεσβείαν, ἢ προσδεχόμενον εἰδέναι τὸν Ζίχ, ὡς τὰ κατὰ νοῦν αὐτῷ ἀνυσθήσεται οὐδαμῶς. Καὶ δὴ ξυγκροτηθείσης αὐτῷ ἐκκλησίας, δοκεῖ κατάδηλον γενέσθαι ἔτι ὁδοιποροῦντι

16.

Justinus imperator ubi accepit, Joannem legatos in Suaniam misisse, Suanos autem se non imperio Romanorum subjecisse, graviter molesteque tulit, et Joannem legationis non ex utilitate rei publicæ gestæ condemnavit. Nec enim se inscio, aut non jubente, debuisse mittere et ex hac occasionem Persis præbere, qua suam injustitiam tegerent, et palam prædicarent, Suanos ipsos Romanorum imperium detrectasse. Nec enim hanc ab imperio suscepisse provinciam, ut aut Suanis suaderet ut se Romanis subderent, aut hujus rei gratia Byzantium legatus veniret. Neutrum enim imperio Romano dignum esse existimabat. Itaque Joannem imperator a se abalienatum dimisit et eorum numero habuit, qui minime commodi suis rebus essent: tum excogitavit, qua ratione inconsulte facta in melius corrigeret.

17.

Justino nuntiatum est a Persarum imperio Zichum legatum ad se missum esse, qui de Suanis ageret, Persarumque erga imperatorem benevolentiam testificaretur, et ea, de quibus Romani quererentur, amice componeret. Justinus vero aut minime legationem admittere, aut, si admitteret, Zicho significare constituit, nequaquam rem optatum exitum habituram. Et accedente senatus auctoritate censuit, ut Joannes per litteras Zicho adhuc iter peragenti palam faceret, imperatorem in nullo eorum, quæ speraret, assensurum. Quo facto, Timotheo, ex numero eorum, qui jam

τῷ Ζίχ διὰ συλλαβῶν Ἰωάννου, ὡς τὸ παράπαν οὐδὲν τῶν δοκηθέντων προσεδέξατο ὁ βασιλεὺς. Τούτου γενομένου, τὸ γράμμα ἐνεχειρίσθη Τιμοθέῳ τῶν ἅμα Ἰωάννη γενομένων ἐνὶ κατὰ δὴ τὴν Περσῶν πρὸ τοῦ. Καὶ οὖν Τιμοθέῳ ἐνεκελεύσατο βασιλεὺς ῥήματα μὲν δῆθεν τῆς ἐς Ῥωμαίους φιλίας ἀποκομίσαι βασιλεῖ τῶν Περσῶν, ὑπαντιάζοντι δὲ, ὥσπερ εἰκὸς, τῷ πρεσβευτῇ ἐπιδεῖξαι τὴν Ἰωάννου ἐπιστολὴν, ὡς ἂν ἔσοιτο ἐξεπιστάμενος ὁ Ζίχ καὶ σαφέστατα προγινώσκων τὴν βασιλέως βουλήν. Τιμόθεος οὖν, τοῦτο ἐπιτετραμμένον αὐτῷ, παρεγένετο ἐν τοῖς ὁρίοις. Γνοὺς δὲ, ὡς οὐπω πάρεστιν ὁ Περσῶν πρεσβευτῆς, ἐπορεύετο ὅ γε αὐτίκα πρὸς Χοσρόην. Ξυμβάν δὲ οὕτω, τοῦ Ζίχ δι' ἐτέρας ἀτραποῦ ἐς τὴν Νίσιβιν ἀφικομένου, ἐκεῖ τε διατρίψαντος τῷ διατεθῆναι τὸ σῶμα ἀρρώστως, ἐν τοσούτῳ Τιμόθεος πρὸς τοῦ Περσῶν βασιλέως ἀφθεῖς, ἐπεὶ κατέλαβε τὸν Ζίχ ἐπανερχόμενος κατὰ δὴ τὴν Νίσιβιν ἐτι νοσῶδη, τὰ τε γραφέντα οἱ πρὸς Ἰωάννου ἐνεχείρισεν *. Ὁ δὲ καταμαθὼν ὡς ἐς τοῦναντίον αὐτῷ τῶν ἐλπισθέντων ἡ ὁδὸς γίνεται καὶ ὡς οὐκ αἰσίως οἱ προβήσεται τὰ τῆς πρεσβείας, δυσθυμία περιπεσὼν καὶ τῇ νόσῳ κάτοχος ὢν κατέστρεψε τὸν βίον. Καὶ μὲν δὴ καὶ Ἰωάννην αὐτίκα συνέβη τεθνάναι. Μετὰ ταῦτα ἀγγέλλεται ἐν Βυζαντίῳ, ὡς ἕτερος ἦξει πρεσβευτῆς ὁ προσαγορευόμενος Μεβώδης. Οὗτος ἐς τὴν βασιλίδαν ἐπορεύετο ἐξογκούμενος καὶ μάλα βρενθυόμενος, καὶ ἐλπίδα ἔχων, ὡς περὶ Σουανίας αὐτῷ κινηθήσονται λόγοι καὶ ὅτι Πέρσας ἀρέσκουσαι γενήσονται ξυνθῆκαι. Τοιαύτῃ διανοίᾳ ἐπηρμένος ἐν Βυζαντίῳ ᾔκει, αὐθαδέστερον ἢ κατὰ πρεσβευτὴν θέμενος τοῖς κατὰ τὴν ὁδοι-

πορίαν. Παραγενομένου δὲ (βασιλεὺς γὰρ ἤδη ἐπέπυστο Μεβώδου τῆς ἀλαζονείας πέρι, καὶ ὅποια ἄττα ἐλπίζων τὴν ἄφιν ἐποίησατο), τὰς μὲν ἐκ βασιλέως Περσῶν ἔδοξε δέχεσθαι προσρήσεις κατὰ τὸν εἰωθότα θεσμόν, περιεφρόνησε δὲ ὅμως τὸν Μεβώδην καὶ ἀπεφλαύριζε μὴδὲ τὴν οἴαντοῦν συνουσίαν ὡς αὐτὸν ποιούμενος. Ὡς δὲ ἐς τοῦναντίον ἤπερ ἐβούλετο τὰ τῆς πρεσβείας οἱ ἐχώρει, καὶ τὸ παράπαν οὐδὲν αὐτῷ ἔλεξε περὶ Σουανίας ὁ βασιλεὺς, ἔπειτα ἐξελιπάρει ὁ Μεβώδης τοὺς ἅμα οἱ Σαρακηνούς ἐς λόγους ἵεναι τῷ αὐτοκράτορι. Εἶποντο γὰρ ἀμφὶ τοὺς τεσσαράκοντα οἰκείῳ τινὶ πρεσβευτῇ ταττόμενοι. Ὁ γὰρ τῶν Σαρακηνῶν φύλαρχος Ἀμβρος ἐκπέμψας ὑπῆρχε καὶ ὁ γε ζὺν τῷ Μεβώδῃ πρεσβείαν διαλεχθησομένους περὶ ὧν χρημάτων πρὸς Ἰουστινιανοῦ ἐκομίζοντο. Μεβώδης οὖν τοῦ σκοποῦ τοῦ περὶ Σουανίας ἁμαρτῶν, ὡς ἂν μὴ πάντῃ ἄπρακτος ἀναχωρήσοι, ἐπιμελέστατά πως ἡντιβόλει τῆς ὡς βασιλέα τυχεῖν εἰσόδου τοὺς Σαρακηνούς. Καὶ τοίνυν ὑπολαβὼν ὁ αὐτοκράτωρ, « Τί γὰρ δῆτα, » ἔφη, « βούλονται οἱ καθ' ὑμᾶς Σαρακενοί; » Ὡς δὲ ἐγκείμενον ἑώρα, κατένευσε μόνῳ εἰσιέναι τῷ ἐκείνων πρεσβευτῇ. Ἠπίστατο γὰρ, ὡς ἀπαυθαδιαζόμενος οὐκ ἂν ἔλοιτο ἄνευ τῶν ἐπομένων ὡς βασιλέα φοιτῆσαι, ἀλλ' ὥσπερ ἡνίκα παρὰ Ἰουστινιανὸν ζὺν ἅπασιν τοῖς ἅμα αὐτοῖς τῶν Σαρακηνῶν οἱ πρέσβεις ἐγίνοντο, καὶ τὸν οὕτω βούλεσθαι τὸ σύνηδες διασώζοντα ποιήσιν. Ἐντεῦθεν τε εὐπρόσωπον ὦρετο ἔξιν αἰτίαν, ὡς αὐτὸς μὲν τὰ ἀρμόδια βασιλεῖ διεπράξατο, ὁ δὲ Σαρακενὸς ἥκιστα ἔγνω τὰ δέοντα· εἴτα κατὰ δὴ τοῦ βαρβάρου ἀντιστραφήσεται τὸ ἐπὶ κλημα. Καὶ οὐκ (ἂν) ἄλλως

antea cum Joanne in Perside fuerant, literæ traditæ sunt. Jusserat imperator Timotheo, ut regi Persarum ob significationem in se benevolentiae gratias ageret, literas vero Joannis legato, quem obvium in itinere, sicut itineris ratio ferebat, habiturus esset, traderet, ut Zichus exploratam perspectamque imperatoris voluntatem haberet. Hæc ubi Timotheo sunt imperata, ad limites contendit. Illic quum cognovisset nondum advenisse Persarum legatum, confestim ad Chosroem est profectus. Forte enim contigerat ut Zichus alia via Nisibim diverteret, ibique valetudinis causa detineretur. Interea Timotheus a Persarum rege dimissus rediens Nisibi Zichum adhuc ægrotantem assecutus, ei Joannis literas tradidit. Is quum intellexisset, iter suum haud prospere cedere, neque ex voto legationem peractum iri, animo cecidit, et ex morbo, quo detinebatur, vitam morte commutavit. Nec multo post Joannes quoque mortuus est. Post hæc Byzantium nuntiatur, advenire alium legatum, Mebodem nomine. Is vana confidentia inflatus in regiam pervenit magnam spem habens, sermonem motum iri de Suania, seque fœdus ex Persarum sententia facturum. Hac cogitatione elatus, dum Byzantium iter habet, arrogantius, quam legatum decebat, erga omnes, quibuscum convenit, se gessit. Ut venit, imperator, qui hominis arrogantiam et importunitatem, et quorum obtinendorum spe iter instituisset, jam didicerat, gratulationes a Persarum rege benigne, ut mos erat, excepit. Sed Mebodem impera-

tor contemptui habuit, neque illi ullum familiaritatis signum exhibuit. Sic illi præter spem legatio cessit, neque ullum omnino verbum imperator de Suania fecit. Deinde Mebodes magnopere petiit, ut Saracenis, qui cum eo erant, imperatorem adeundi potestas esset. Erant enim in ejus comitatu circiter quadraginta proprio legato parentes. Miserat scilicet cum Mebode Ambrus, Saracenorum phylarchus, et ipse legatos, qui de pecuniis, quas a Justiniano impetraverant, agerent. Itaque quum Mebodes, quantum ad Suaniam attinebat, spe sua excidisset, ne nulla re obtenta discederet, cura omni contendit, ut Saracenorum legati aditum ad imperatorem nanciscerentur. De ea re quum Mebodus orationem imperator excepisset, « Quid nobis volunt, inquit, Saraceni? » ut instantem vidit, concessit eorum legato, ut solus ad se accederet. Neque enim legatum, qui superbior erat, toleratum existimabat, ut remotis comitibus in imperatoris conspectum veniret: sed quemadmodum quondam imperatorem Justinianum eorum legati cum omnibus comitibus suis adiissent, hunc quoque pertinacius in eo perstiturum esse, ut mos solitus observaretur. Qua in re imperator se optimi juris speciem præ se laturum esse speravit, quod ipse quæ imperatorem decerent, fecisset, Saracenus autem minime, quæ fieri oportuissent, intellexisset: se igitur omnem culpam in barbarum conjecturum. Neque aliter res cecidit quam suspicatus fuerat imperator. Etenim Saracenus haud decorum sibi esse existimans, so-

ἀπέβη, ἥ βασιλεὺς ἐστοχάσατο. Ὁ γὰρ δὴ Σαρακηνὸς ἀπρεπὲς εἶναι τὸ παρεῖναι οἱ μόνῳ ὡς βασιλέα ὑποπῆσας, καὶ τὸ κρατῆσαν δῆθεν καταλύειν οὐχ αἰρετέον αὐτῷ, ἀπηνήνατο τὴν ἐς βασιλέα πάροδον. Τότε ὁ βασιλεὺς τὸν μὲν Σαρακηνὸν τελεώτατα περιεφρόνησεν, ὁ δὲ ἐς τὸν Μεβώδη παρήγαγε τὰς αἰτίας. Ὁ δὲ τῶν Περσῶν πρεσβευτῆς, « ὦ δέσποτα, » ἔλεξεν, « οὐ πάριμι συνεπαμύνων, εἴγε ὁ Σαρακηνὸς ἐπλημμέλησέ τι, ἄλλως δὲ ἀκουσόμενος, ὅπως, εἰ μὲν ἀρμόδια τῷ δικαίῳ λέγοι, μὴ περιόψομαι, εἰ δέ γε ἐς τοῦναντίον ὀφθήσεται ἀδίκως ἐπεγκαλῶν, αὐτὸς ἐγὼ καταδικαίω τὸ τοῦ Σαρακηνοῦ. » Ὁ βασιλεὺς ἐπιτωθάζων· « Ἦκεις, ὡς ἔοικεν, οὐχὶ πρεσβευσόμενος, ἀλλὰ δικάσων. » Ὁ Μεβώδης αὐτίκα ὃ γε τῷ πληκτικῷ τοῦ λόγου συγχέας τὸ πρόσωπον ἐφοίνιττετο. Τοιγαροῦν παραχρῆμα τὸν αὐτοκράτορα προσειπὼν ἥπερ θέμις, οὕτως ἀνεχώρησεν. Ὀλίγαις δὲ ὕστερον ἡμέραις αὖθις ἐς τὰ βασίλεια παρελθὼν παρητεῖτο λιπαρῶς περὶ τῆς τῶν Σαρακηνῶν εἰσόδου. Τοῦ δὲ βασιλέως ἀνανεύοντος, οὐχ ὅσιον ἔφασκεν εἶναι μὴ τὰ ὅσα ἐπετέλει πρὸ τοῦ παρὰ Ῥωμαίους πρεσβευσόμενος ὁ Ζιχ, καὶ ἐμὲ αὖθις ἐπιτελεῖν. « Οἱ γὰρ καθ' ἡμᾶς Σαρακηνοὶ ἅμα αὐτῷ παρὰ βασιλέα ἐγίνοντο. Δεῖ οὖν καὶ ἐμὲ τῶν ἴσων ἐκείνῳ ἀπολαύειν, ὡς ἂν μὴ ὥσπερ λελωθιμέναι ὣσιν αἱ μεταξὺ Ῥωμαίων τε καὶ Περσῶν συνθῆκαι. » Ὁ βασιλεὺς πρὸς ταῦτα ὀργίλως ἔχων· « Τί οὖν, εἰ καὶ πεφώραται ὁ Ζιχ ἐπὶ μοιχείᾳ καὶ ἐτέρῳ ὅτῳ πλημμελήματι τῶν ἀνηκέστων ἀλούς, καὶ σοὶ κατ' ἔχνος ἐκείνῳ ἰτέα; ἢ οὐ ξυναισθάνῃ βασιλεῖ Ῥωμαίων καὶ Ἰουστίνῳ διαλεγόμενος; » Τότε κατορρωδῆσας ὁ Μεβώδης, περιδεῆς τε

γενόμενος, πρηνὴς ἔκειτο ἐπ' ἐδάφους, πρὸς ἄρνησίν τε καταφεύγων καὶ ἀναινόμενος εἰρῆσθαί οἱ τὰ τοιάδε. Τοιαύτη ἀπολογία χρωμένου, ὁ αὐτοκράτωρ ἔδοξεν ὑπάγεσθαι τῇ πειθοῖ, ἔλεξέ τε· « Ἔοικεν οὖν ὁ ἐρμηνεὺς ἡμῖν ἕτερα ἄνθ' ἐτέρων φράσαι. Εἰ τοίνυν οὐδὲν λέλεκται σοι παρὰ τὸ προσῆκον, ἴσθι τὸ ἐπὶ κλημα ἀπονιψάμενος. » Οὕτως ὁ βασιλεὺς ἐκοντὶ ἀποπροσποιησάμενος τὰ λεχθέντα πρὸς αὐτοῦ εἰδέναι, τῶν εἰρημένων τὴν ἄγνοιαν ὑπεκρίνετο, καὶ δὴ ἐς τὸ ἡπιώτερον μετηνέχθη, ὡς ἂν μὴ θρασύτερός τε καὶ κατὰ τὸ μᾶλλον ὑψαγόρας ἔσοιτο ὁ Μεβώδης τῷ ἐς ἔννοιαν ἔχειν συνειδέναι τὸν αὐτοκράτορα τῇ τῶν ῥημάτων τραχύτητι. Οὕτω δὴ οὖν τοῦ βασιλέως παρακρουσαμένου τὴν ὑπόνοιαν, « Οἴμωζέτω, » ἥ δὲ ὁ Μεβώδης, « καὶ τὰ Σαρακηνικὰ φῦλα ἅπαντα καὶ Ἀμβρος αὐτὸς καὶ ἡ πρεσβεία ἡ κατ' αὐτούς· ἐμοὶ γὰρ σιγῇ ἔσοιτο ἕκατί τε αὐτῶν, οὐδ' εἴποιμί τι λοιπόν. » Τούτων οὕτω κεκινημένων, πλεῖστα μὲν καὶ ἄλλα ὁ βασιλεὺς τὸν Σαρακηνὸν εἶπε κακῶς, καὶ ὡς μεταβολεύς τε καὶ παλιγκάπηλος ἦκοι. Πρὸς τοῖς δ' ἔφασκεν, ὡς οὐχ οἷός τε πέφυκε λήσειν, ὅτου ἔνεκα βασιλεῖ ἐντευξόμενος ἀφίκετο. « Φησὶ γὰρ, ὡς ἐθέλοι τὰ συνήθη χρήματα κομίσασθαι πρὸς ἡμῶν, ἄνθ' ὧν οἶμαι κομίζεται ξυμφοράς ὁ κατάρατός τε καὶ ἀπολούμενος. Γελοιῶδες γάρ, εἰ Σαρακηνῶν ἔθνει, καὶ ταῦτα νομάδων, Ῥωμαῖοί γε ὄντες τεταξόμεθα ἐς φόρων ἀπαγωγὴν. » Ὁ Μεβώδης, « Εἶεν, » ἔφη, « ὦ δέσποτα· εἰ καὶ ἀπρακτον, ὅμως ἀποπεμφον αὐτόν. » Ὁ βασιλεὺς· « Καὶ εἰ μὴ παρεγένετο, ὅσον τό γε ἐφ' ἡμῖν, ἀλλ' οὖν ἀπίτω. » « Καὶ ἐμὲ ξὺν αὐτῷ κέλευσον, » ἥ δὲ ὁ Μεβώδης. Εἰς τέλος ἐλθούσης

lum sine ullo comitatu ad imperatorem accedere, neque a more, qui jamdudum obtinuerat, sibi recedendum esse ratus, imperatoris aditum renuit. Tunc imperator valde despexit Saracenum; de qua re quum apud Mebodem questus esset, Persarum legatus imperatori dixit: « Ego quidem, domine, adsum, haud defensionem suscepturus Saraceni, si in aliquo deliquerit, sed rem cogniturus, ut, si verum ad me detulerit, causam ejus non deseram; sin injuria accusasse apparebit, ego ipsum condemnem. » Cui imperator mordens: « Venisti igitur non legationis munus obiturus, sed judicis officio functurus. » At Mebodes acerba et mordaci imperatoris responsione confusus erubuit vultu, atque confestim imperatore, sicut fas erat, salutato, recessit. Paucis post diebus iterum Mebodes imperatorem adiit, et suppliciter postulavit, Saracenum ad eum introduci, et imperatore abnuente, minime justum esse, dixit Mebodes, sibi non eadem perficere licere, quæ Zichus ante se legatus perfecisset. « Nam nostra memoria, inquit, Saraceni ad imperatorem una cum ipso accesserunt. Itaque oportet me iisdem frui, quibus ille, ne in aliquo inter Romanos et Persas induciæ sint quodammodo violatæ. » Ad quæ imperator iracundia percitus: « Si igitur Zichus in adulterio aut aliquo alio gravi crimine deprehensus esset, tu illius vestigiis tibi insistendum putares? Annon sentis, te cum Romanorum imperatore et Justino sermonem habere?» Tum consternatus Mebodes præ pavore pronus in terram

se ad ejus pedes prostravit et ad mendacia confugiens negavit, a se talia prolata fuisse. Qua excusatione quum uteretur, imperator fidem habere videbatur, et dixit: « Videtur igitur interpretes nobis alia pro aliis suggessisse. Itaque si nihil a te dictum est ab officio et decoro alienum, scito te crimen purgasse. » Ad hunc modum imperator sponte ea quæ dicta fuerant, quum eorum ignorationem simularet, dissimulatione transegit, et ad animi æquitatem est delapsus, ne forte Mebodes in posterum fieret audacior aut verbis elatior, quum recordaretur, imperatorem sermonis ejus impudentiam animadvertisse. Itaque quum sic imperator quod sensit, repressisset, Mebodes exclamavit: « Abeant in malam rem et Saracenicæ gentes omnes et Ambros ipse et legatio eorum: mihi vero de ipsis silentium sit neque quidquam in posterum dicam. » Quæ quum dixisset, imperator quoque maledicta in Saracenum conjecit, eumque institorem et cauponem appellavit. Ad hæc dixit, se silentie præterire non posse, qua de causa imperatoris congressum tantopere concupisset. « Scilicet dicit se a nobis solitas pecunias accipere velle, pro quibus calamitates, opinor, scelestus et improbus feret. Ridiculum enim esset, si nos Romani tributum Saracenicis gentibus iisque nomadibus penderemus. » Tum Mebodes, « Esto, inquit, o domine; at tu illum, licet re infecta, dimitte. » Et imperator, « Quamvis melius non venisset, quantum in me est, abeat tamen. » « Et me quoque jube, inquit Mebodes, cum

τῆς πρεσβείας ἐν τούτοις, τόν τε Περσῶν πρεσβευτὴν καὶ τοὺς Σαρακηνούς ὁ βασιλεὺς ἅμα ἀφῆκεν ἐς τὰ πάτρια ἤθη ἀπονοστήσοντας. Οὕτω δὲ ἀπεσιγήθη ἅπαντα τῇ τοῦ αὐτοκράτορος νουνεχείᾳ τὰ ὅσα Ἰωάννης ἐπὶ τῇ πρεσβείᾳ διεπράξατο οὐ κατὰ τὸ προσῆκον. Ὡς δὲ οἱ Σαρακηνοὶ ἔνδον τῆς ἑαυτῶν ἐγένοντο, ἀπήγειλάν τε τῷ Ἀμβρῳ τὴν τοῦ βασιλέως βουλὴν περὶ τοὺς μηδίζοντας τῶν Σαρακηνῶν, τότε δ' Ἀμβρος Καμβώση (Καβώση mgo) τῷ ἀδελφῷ, ὃς Ἀλαμουνδάρῳ τῷ τῶν ὑπὸ Ῥωμαίους Σαρακηνῶν ἡγουμένῳ ἀντικαθιστάμενος ἦν, σημαίνει καταδραμεῖν τὴν Ἀλαμουνδάρου γῆν. Ἦδε δὲ ἡ γῆ ὑπὸ Ἀραβίαν τελεῖ.

18. (568. Justini an. 4.)

Ibidem p. 106 — 108 : Ὅτι ἀρχομένου τοῦ τετάρτου ἔτους τῆς Ἰουστίνου βασιλείας πρεσβεία τῶν Τούρκων ἀφίκετο ἐν Βυζαντίῳ. Ὡς γὰρ τὰ τῶν Τούρκων ἐπὶ μέγα ἤρθη, οἱ Σογδαῖται οἱ πρὸ τοῦ μὲν Ἐφθαλιτῶν, τηνικαῦτα δὲ Τούρκων κατήκοοι, τοῦ σφῶν βασιλέως ἐδέοντο πρεσβείαν στείλαι ὡς Πέρσας, ὡς ἂν ἐκεῖσε ἀπιόντες οἱ Σογδαῖται ὦνιον παράσχοιντο τὴν μέταξαν τοῖς Μήδοις. Καὶ οὖν πείθεται ὁ Διζαβούλος, ἀφίησιν τε πρεσβευσομένους Σογδαίτας. Ἐξηγεῖται δὲ τῆς πρεσβείας Μανιάχ. Ἀφικόμενοι δὲ οὖν παρὰ βασιλέα Περσῶν ἐδέοντο τῆς μετὰξῃς πέρι, ὅπως ἄνευ τινὸς κωλύμενης αὐτοῖς προσέλθοι ἐπ' αὐτῇ τὰ τῆς ἐμπορίας. Ὁ δὲ Περσῶν βασιλεὺς (οὐδαμῶς γὰρ αὐτῷ ἤρεσκε τὰ τοιαῦτα, ὡς ἂν μὴ ἐνθένδε ἄδεια ἔσοιτο Τούρκους τοῖς Περσῶν ἐμβατεύειν ὁρίοις) ἀνεβάλετο ἐς τὸ αὔριον. Καὶ μὲν οὖν αὐθις ἀναβολῇ ἐχρῆτο πάλιν ἑτέρα. Ὡς δὲ ἄλλοτε ἄλλως τὸ παρὸν ἀπεκρούετο, τῶν Σογδαϊτῶν ἐκλιπαρούντων τε καὶ ἐγκειμένων, τότε Χοσρόης ἐκ-

κλησιάσας ἀνελογίζετο. Καὶ οὖν ὁ Κάτουλφος ἐκεῖνος ὁ Ἐφθαλίτης, ὃς διὰ τὴν ἐκ τοῦ κατ' αὐτὸν βασιλείως γεγεννημένην βιαίαν μίξιν τῇ γυναικὶ προῦδωκε τὸ ὁμόφυλον τοῖς Τούρκοις, οὗτος γοῦν (μετανάστῃς γὰρ ἐν τῷ μετὰξὺ ἐγεγόνει τοῦ χρόνου καὶ ἐμήδιζεν ἤδη) παρήνεσε βασιλεῖ τῶν Περσῶν τὴν μέταξαν οὐδαμῶς ἀποπέμψασθαι, ἀλλὰ γὰρ καὶ ὠνήσασθαι καὶ τὰ ὑπὲρ αὐτῆς μὲν καταθέσθαι τιμήματα, θεωμένων δὲ αὐτῶν τῶν πρέσβειων ταύτην ἀφανίσαι πυρὶ, ὡς ἂν μήτε ἀδικεῖν δόξῃ, μήτε μὴν βούλεσθαι χρῆσθαι τῇ ἐκ Τούρκων μετὰξῃ. Καὶ ἡ μὲν μέταξα ἐπυρπολήθη· αὐτοὶ δὲ ἐς τὰ πάτρια ἤθη ἀνεχώρησαν, τῷ γεγεννημένῳ ἡκιστα χαίροντες. Ἐπειδὴ δὲ τῷ Διζαβούλῳ τὰ συγκυρήσαντα ἔφρασαν, αὐτίκα ὁ γε καὶ ἑτέρα πρεσβεία ἐχρῆτο ὡς Πέρσας, φιλοποιήσασθαι τὴν κατὰ σφᾶς πολιτείαν βουλούμενος. Ἐπεὶ δὲ ἡ Τούρκων πρεσβεία αὐθις ἀφίκετο, ὁ βασιλεὺς ἅμα τοῖς ἐν τέλει Περσῶν καὶ τῷ Κατούλφῳ ἐγνομάτευσεν, πάντῃ ἀξύφορον εἶναι Πέρσαις φιλίαν θέσθαι ὡς Τούρκους· τὸ γὰρ Σκυθικὸν εἶναι παλίμβολον. Ταύτῃ τοι καὶ παρενεγύησε δηλητηρίῳ φαρμάκῳ ἐνίους διαφθαρῆναι τῶν πρέσβειων, ὅπως ἀπείποιεν τῆς ἐκεῖσε μετέπειτα παρουσίας. Καὶ δὴ οἱ πλεῖστοι τῶν πρεσβευσασμένων Τούρκων τῇ περὶ τὴν ἐδωδὴν μίξει τῶν ἀναιρετικῶν φαρμάκων αὐτοῦ που τὸν βίον κατέλυσαν, πλὴν τριῶν ἢ τεσσάρων. Θροῦς δὲ ἐφοίτησε Πέρσαις, ὡς διώλοντο τῷ πνιγερῷ τῶν Περσῶν αὐχμῷ τῶν Τούρκων οἱ πρέσβεις, ἅτε τῆς αὐτῶν χώρας θαμὰ νιφετῷ παλυνομένης, καὶ ἀδύνατον ὄν αὐτοῖς ἄνευ κρυμῶδους καταστήματος βιοτεύειν. Ταύτῃ τοι καὶ ἄλλως ὑποτοπήσαντες, οἱ γε τὴν ἐπιβουλὴν διέφυγον, οὕτω ξυμβὰν εἰς τὴν πατρίαν ἐπανελθόντες τὰ ἅπερ οἱ Πέρσαι καὶ οἱ διεψιθύρισαν ταῦτα.

ipso abire. » In his finivit legatio. Itaque Persarum legatum et Saracenos ad sua redituros imperator dimisit. Atque ita imperatoris prudentia pacata sunt et emendata omnia, quæ Joannes in sua legatione perperam egerat. Ut vero Saraceni domum reverterunt, consilium imperatoris de Saracenis, qui Medorum partibus adhærebant, Ambro retulerunt. Tunc Ambrus Camboso fratri, qui Alamanduro, Saracenorum partes Romanas fiventium duci, erat oppositus, mandavit, ut Alamanduri terram, quæ Arabiæ contermina erat, excursionibus vexaret.

18.

Initio quarti anni imperii Justini legatio Turcorum Byzantium accessit. Ut enim Turci opibus et potentia creverunt, Sogdaitæ, qui prius quidem Ephthalitarum, tunc vero Turcorum subditi erant, a rege suo precibus contenderunt, ut legationem ad Persas mitteret, quo Sogdaitis eo proficiscentibus sericum venum exponere apud Medos liceret. Dizabulus eorum precibus obtemperans permisit Sogdaitis legationem mittere, cujus princeps fuit Maniach. Profecti igitur ad Persarum regem precati sunt, ut liberum illis esset sine ullo impedimento apud ipsos serici commercium. At Persarum rex, cui minime hoc gratum erat, ne impune illis esset Persarum fines ingredi, responsum distulit in crastinum, deinde alia atque alia dilatione iterum usus est. Quum

diem ex die traxisset, et obnixæ Sogdaitæ peterent et urgerent, Chosroes, consilio convocato, deliberavit. Catulfus autem ille Ephthalites, qui propter stuprum a rege uxori suæ per vim illatum gentem Turcis prodiderat et deinde ad Medorum partes transierat, hortatus est Persarum regem, sericum minime prætermitteret, sed empto eo, pretium traderet; tum autem ante oculos legatorum illud in ignem injiceret, ne injuste agere, neve Turcorum serico uti velle videretur. Et sericum quidem igni crematum est, legati vero haud læti ad proprias sedes remearunt. Deinde quum Dizabulo, quæ decreta fuerant, renuntiassent, is confestim alia legatione ad Persas usus est, qua rei publicæ suæ eos conciliare studebat. Ubi vero iterum legatio a Turcis advenit, Persarum rex una cum primoribus Persarum et Catulfo censuit, minime e re Persarum esse, amicitiam jungere cum Turcis. Omne enim Scythicum genus perfidum et mutabile. Quin etiam jussit, veneficio tolli nonnullos legatorum, ut in posterum aversarentur ad suas regiones accessum. Sic evenit ut fere omnes legati, exceptis tribus aut quattuor, mixto cibus letali veneno, sint perempti. Rumor ex eo inter Persas dissipatus est, Turcorum legatos nimis calido et sicco terræ Persidis situ perisse, quia, quum Turcorum regio crebris nivibus contexta sit, non nisi in frigida aeris temperie vivere possent. Quin

Ὅμως ὁ Διζάβουλος (ἀγχίνους γὰρ τις καὶ δεινός) οὐκ ἠγνόησε τὸ πραχθὲν, ὥρθη δὲ, ὅπερ καὶ ἦν, ὡς ἐδόλο-
φονήθησαν οἱ πρέσβεις. Ἐνθεν τοιγαροῦν ἡ δυσμένεια
ἤρξατο Περσῶν τε καὶ Τούρκων. Καὶ λαβόμενος
ὁ Μανιάχ, ὃς τῶν Σογδαϊτῶν προεστήκει, τοιοῦδε
καιροῦ συμβουλεύει τῷ Διζαβούλῳ, ἄμεινον εἶναι
Τούρκοις ἀσπάσασθαι τὰ Ῥωμαίων, καὶ παρ' αὐτοὺς
ὄνιον ἀποκομίζειν τὴν μέταξαν, ὡς γε καὶ κατὰ τὸ
πλέον τῶν ἄλλων ἀνθρώπων χρωμένους. Ἐτοιμότατα
δὲ ἔχειν ἔφη ὁ Μανιάχ καὶ αὐτὸς συναπαίρειν τοῖς
πρέσβεισι τῶν Τούρκων· καὶ ὡς ταύτῃ φίλοι ἔσονται
Ῥωμαῖοί τε καὶ Τούρκοι. Τούτοις δὴπου κατανεύσας
τοῖς ῥήμασιν ὁ Διζάβουλος ἐκπέμπει αὐτόν τε καὶ ἐτέ-
ρους τινὰς ὡς βασιλέα Ῥωμαίων πρεσβευσομένους,
προσρήσεις τε ἀποκομιοῦντας καὶ δῶρα μετὰξῃς, οὐκ
ὀλίγον τι χρήμα, καὶ συλλαβάς τινας. Τοιάσδε τινὰς
ἐπιστολὰς ἐπιφερόμενος ὁ Μανιάχ ἀπῆρξατο τῆς ὁδοι-
πορίας. Καὶ δὴ ἐς τὰ μάλιστα πολλὴν διανύσας
ἄτραπὸν, χώρους τε διελθὼν ἐσὶ πλείστους, ὄρη τε
μέγιστα καὶ ἀγχινεφῆ καὶ πεδία καὶ νάπας, λίμνας τε
καὶ ποταμούς, εἶτα τὸν Καύκασον αὐτὸν τὸ ὄρος ὑπερ-
ελθὼν, τὸ τελευταῖον ἀφίκετο ἐς Βυζάντιον. Καὶ τοίνυν
εἰς τὰ βασίλεια παρελθὼν καὶ παρὰ βασιλέα γενόμενος
ἅπαντα ἔπραξε τὰ ὅσα ἔπεται τῷ τῆς φιλίας θεσμῷ,
τό τε γράμμα καὶ τὰ δῶρα ἐνεχείρισε τοῖς ἐς τοῦτο
ἀνειμένοις, καὶ ἐδεῖτο μὴ ἀνονήτους αὐτῷ γενέσθαι τοὺς
τῆς ὁδοιπορίας ἰδρωτάς. Ἀτὰρ ὁ βασιλεὺς ἀναλεξάμενος
διὰ τῶν ἐρμηνέων τὸ γράμμα τὸ Σκυθικὸν ἀσμενέ-
στατα προσήκατο τὴν πρεσβείαν. Τοιγαροῦν ἤρετο
τοὺς πρέσβεις περὶ τῆς τῶν Τούρκων ἡγεμονίας τε καὶ
χώρας. Οἱ δὲ γε ἔφασαν τέτταρας αὐτοῖς εἶναι ἡγεμο-

νίας· τὸ δὲ γε κράτος τοῦ ξύμπαντος ἔθνους ἀνεῖσθαι
μόνῳ τῷ Διζαβούλῳ. Πρὸς γε ἔλεξαν, ὡς παρεστήσαντο
καὶ Ἐφθαλίτας μέχρι καὶ ἐς φόρου ἀπαγωγῇ. « Πᾶ-
σαν οὖν, » ἔφη ὁ αὐτοκράτωρ, « τὴν τῶν Ἐφθαλιτῶν
ἐκποιήσασθαι (ἰδιοποιήσασθε vel ὠκειώσασθε Bekk.)
δύναμιν. » « Πάνυ μὲν οὖν, » ἔλεξαν οἱ πρέσβεις. Αὐθις
ὁ βασιλεὺς· « Κατὰ πόλεις ἢ που ἄρα κατὰ κώμας
ῥῥουν οἱ Ἐφθαλίται; » Οἱ πρέσβεις· « Ἀστικοί,
ὡ δέσποτα, τὸ φύλον. » « Εὐδὴλον οὖν, ἢ δὲ ὁ βασιλεὺς,
ὡς ἐκείνων δῆπου τῶν πόλεων κύριοι καθεστῆκατε. »
« Καὶ μάλα, » ἔφασαν. Ὁ βασιλεὺς· « Ἄρα ἡμᾶς ἀνα-
διδάξατε ὅση τῶν Ἀθάρων πληθὺς τῆς τῶν Τούρκων
ἀφηνίασεν ἐπικρατείας, καὶ εἴ τινες ἔτι παρ' ὑμῖν; »
« Εἰσὶ μὲν, ὦ βασιλεῦ, οἳ γε τὰ ἡμέτερα στέργουσιν
ἔτι· τοὺς δὲ δῆπουθεν ἀποδράσαντας οἶμαι ἀμφὶ τὰς
εἴκοσιν εἶναι χιλιάδας. » Εἶτα ἀπαριθμησάμενοι οἱ
πρέσβεις ἔθνη κατήκοα Τούρκων, τὸ λοιπὸν ἠντιδόλουν
αὐτοκράτορα εἰρήνην τε ξυνεστάναι καὶ ὁμαιχμίαν
Ῥωμαίοις τε καὶ Τούρκοις. Προσετίθεσαν δὲ, ὡς καὶ
ἐτοιμότατα ἔχουσι καταπολεμῆσαι τῆς Ῥωμαίων ἐπι-
κρατείας τὸ δυσμενές, ὅποσον ἐς τὴν κατ' αὐτοὺς ἀγε-
λάζονται ἡπειρον. Ἐπὶ τούτοις ἅμα τῷ λέξει τὸ χεῖρε
ὑψοῦ ἀνατείνας ὁ Μανιάχ οἳ τε ζῦν αὐτῷ ὄρκῳ ἐπι-
στύσαντο μεγίστῳ, ἢ μὴν ὀρθογνώμονι διανοίᾳ ταῦτα
εἰρησθαι. Πρὸς γε καὶ κατέχεον ἄρας σφίσιν αὐτοῖς,
ἔτι γε μὴν καὶ τῷ Διζαβούλῳ, ἀλλὰ γὰρ καὶ παντὶ
τῷ ἔθνει, εἴ γε οὐχὶ τὰ ἐπηγγελμένα ἀληθῆ τε εἶη καὶ
πρακτέα. Οὕτω μὲν οὖν τὸ φύλον οἱ Τούρκοι φίλοι
ἐγένοντο Ῥωμαίοις, καὶ τῇ καθ' ἡμᾶς οὐχὶ ἄλλως
ἐφοίτησαν πολιτεία.

et illi qui insidias evaserant, quamvis aliter suspicarentur,
eandem, quæ per Persidem percubuerat, famam quoque
apud suos divulgaverunt. Sed Dizabulus, homo callidus et ver-
sutus, quæ patrata erant, non ignorabat. Credebat enim,
sicut erat, legatos dolo necatos esse. Hinc inimicitiae Tur-
corum et Persarum originem ceperunt. Et hanc occasionem
Maniach, qui Sogdaitis præerat, arripiens, Dizabulo per-
suasit, utilius esse Turcis Romanos colere, et eorum ami-
citiam amplecti, et ad illos serici commercium transferre,
qui illud in frequentiori usu haberent quam reliqui homi-
nes, seque paratissimum esse dicebat Maniach una cum
legatis Turcorum ad eam legationem proficisci, ut Romani
et Turci hac conditione fierent amici. His verbis Dizabulus
accensus mittit ipsum et quosdam alios, qui legationem
obirent apud imperatorem Romanum, eique gratulationes
et dona serici non parvi pretii una cum literis deferrent.
Hanc epistolam ferens Maniach in viam se dedit. Quum lon-
gum itineris spatium confecisset multasque regiones pera-
grasset, montes præruptos et undique nivibus coopertos,
loca plana et silvosa, paludes et flumina, deinde Caucasum
superasset, Byzantium pervenit, et in regiam introductus
ad imperatorem accessit. Hic omnia exsecutus est, quæ
inter socias gentes observari solent, et literas et dona in
manus tradidit eorum, quorum hoc officium erat, et pre-
catus est, ne sibi irriti fierent tam longi itineris sudores.

Imperator autem, ubi legit per interpretem literas Scythile
scriptas, legationem lubenti animo admisit. Itaque legatos
percunctatus est de Turcorum principatu et regione: illi
vero responderunt, quattuor apud eos præfecturas, sed
summum totius gentis imperium penes solum Dizabulum
esse. Ad hæc dixerunt subegisse Ephthalitas eosque tributum
pendere coegisse. « Omnis igitur, inquit imperator, a vobis
est eversa Ephthalitarum potentia? » Annuentibus legatis,
imperator rogavit: « Utrum in urbibus, an vicatim habi-
tabant Ephthalitæ? » « Gens, o domine, urbes colit. »
« Ergo, subiecit imperator, manifestum est, vos omnium
urbium, quæ illorum fuerunt, factos esse dominos. » « Sic
est, imperator, » dixerunt. « Sed nos docete, quanta sit
Avarum multitudo, quæ vestri imperii frenum excussit,
et num pars etiamnum vobis subjecta sit. » « Sunt qui nostro
imperio adhuc pareant. Qui vero a nobis defecerunt, arbi-
tror esse circiter viginti millia. » Postremo imperatori di-
numerarunt gentes Turcis subditas. Deinde ab eo, ut pax
et armorum societas Romanis et Turcis esset, petierunt.
Addiderunt, se paratissimos esse, pugnare contra omnes
qui Romanæ dominationi infesti, eos prope ipsorum fines
bello appeterent. Hæc simulatque pronuntiarunt, Ma-
niach, manibus in cælum sublatis, et qui cum ipso erant,
jurejurando maximo, sese ex animi sui sententia bona fide
hæc omnia dicere et promittere affirmarunt; nisi ea vera es-

19. (an. 568.)

Exc. De leg. Rom. p. 151. 152 : Ὅτι τῶν Τούρκων, τῶν Σακῶν καλουμένων τὸ πάλαι, πρεσβείας ποιησαμένων πρὸς Ἰουστίνον περὶ εἰρήνης, ἐν βουλῇ ἐποιήσατο ὁ βασιλεὺς ἐκπέμψαι πρεσβείαν ὡς Τούρκους. Καὶ δὴ Ζημάρχῳ τῷ Κίλικι ἔλεγε παρασκευάζεσθαι ἐπὶ τούτῳ, ὃς τῶν πρὸς ἑὸν πόλεων τηνικαῦτα ὑπῆρχε στρατηγός. Ἐπεὶ οὖν ἅπαντα αὐτῷ τὰ ὅσα πρὸς μακρὰν ὁδὸν ἐξηρτυμένα ἦν, ἡνίκα πρὸς τὸ πέρας ἡνύετο τῆς Ἰουστίνου βασιλείας τὸ τέταρτον ἔτος, τῷ δευτέρῳ ἐνιαυτῷ τῆς πεντεκαίδεκαετηρίδος περιφορᾶς, περὶ τὰ προοίμια τοῦ παρὰ Λατίνοις Αὐγούστου μηνός, ὁ μὲν Ζήμαρχος ἀπῆρεν ἐκ Βυζαντίου ζὺν αὐτῷ Μανιάχῳ καὶ τοῖς ἄμφ' αὐτόν.

20. (an. 568.)

Ibid. p. 152-154 : Ὅτι πολλῶν ἡμερῶν ὁδὸν διανύσαντες οἱ περὶ Ζήμαρχον, ἐπειδὴ παρήσαν ἐν τοῖς τῶν Σογδαῖτων τόποις, ὀπηνίκα τῶν ἵππων ἀπέβησαν, τῶν Τούρκων ἔνιοι (ὡς ἔοικεν, ἐς τοῦτο ἀνειμένοι) ὧνιόν σφισι προΐσχοντο σίδηρον, οἷμαι τῷ ποιήσασθαι ἐνδείξιν τινα ὡς μέταλλα αὐτοῖς ὑπάρχει σιδήρου. Λέγεται γὰρ ὡς παρ' αὐτοῖς οὐκ εὐπόριστόν τι χρῆμα ὁ σίδηρος· ταύτη ἔνεστι τεκμηριῶσαι, ὡς ὑπαινιττόμενοι ἔχειν γῆν σιδηροφόρον τῷ τοιῷδε ἐχρήσαντο κόμπῳ. Ἄλλοι δὲ τινες τοῦ φύλου τὸ κατὰ σφᾶς αὐτοὺς ἀναφανέντες, οὓς εἶναι ἔλεγον τῶν ἀπαισίων ἐλατῆρας, ἀγχοῦ ἦλθον τῶν περὶ Ζήμαρχον. Καὶ τοίνυν ἅπαντα ὅσα [ἐπεφέροντο (*) φορτία ἀράμενοι, ἔθεσαν ἐν μέσῳ. Εἶτα τοῖς τοῦ λιθάνου κλάδοις πῦρ

(*) Inclusa ex Suida v. φορτία supplevit Toup. I, p. 552.

ἀνάψαντες, τῇ Σκυθικῇ φωνῇ βάρβαρα] ἅττα ῥήματα ὑπεψιθύριζον, ἐπιπαταγοῦντες δὲ κώδωνί τινα καὶ τυμπάνῳ ὑπερθεῖν τοῦ φόρτου περιέφερον τὸ φυλλῶδες τοῦ λιθάνου τῇ φλογὶ λακίζόμενον, καὶ ἅμα γινόμενοι μανιώδεις καὶ ἐμβριμούμενοι τὰ πονηρὰ ἀπελαύνειν ἐδόκουν· οὕτω γὰρ ἀποτρόπαιοί τινες εἶναι καὶ ἀλεξικάκοι ἐδόκουν. Ἀποδιοπομπησάμενοι δὴ οὖν, ὡς ὄντο, τὰ δυσχερῆ, Ζήμαρχόν τε αὐτόν δι' αὐτῆς παρήγαγον τῆς φλογός· ὧδέ τε ἔδοξαν καὶ σφᾶς ἀφαγνίζειν. Τούτων δὲ ταύτη γεγεννημένων, ἔπειτα ἐπορεύοντο ζὺν τοῖς ἐς τὸ τοιόνδε τεταγμένοις, ἵνα ὁ Χαγάνος αὐτοῖς ἦν, ἐν ὅρει τινὶ λεγομένῳ Ἐκτάγ, ὡς ἂν εἴποι χρυσοῦν ὄρος Ἑλλήν ἀνὴρ. Καὶ τοίνυν αὐτοῦ ἀφικόμενοι, ὅπη τηνικαῦτα τῷ Διζαβούλῳ ἦσαν αἱ διατριβαὶ κατὰ δὴ κοιλάδα τινὰ τοῦ προσαγορευομένου χρυσοῦ ὄρους· ἐπεὶ οὖν οἱ περὶ Ζήμαρχον ἐκεῖσε ἐφοίτησαν, μετὰκλητοὶ γενόμενοι παραχρῆμα τοῦ Διζαβούλου ἦλθον ἐς ὅψιν. Ἦν δὲ ἄρα ἔνδον σκηνῆς, καθῆστο δὲ ἐπὶ διτροχού καθέδρας χρυσῆς, ἐλκομένης ὀπηνίκα ἔδει, ὑφ' ἵππου ἑνός. Προσειπόντες δὲ τὸν βάρβαρον, ὡς ἔθος αὐτοῖς, τὰ δῶρα προΐσχοντο. Καὶ τοίνυν οἷς γε τοῦτο ἐν φροντίσιν ἦν ὑπεδέξαντο. Ἀτὰρ ὁ Ζήμαρχος, « Σοὶ δῆτα, ἔφη, ὦ τοσούτων ἐθνῶν ἡγεμὼν, ὁ καθ' ἡμᾶς βασιλεὺς ὁ μέγας, ἀγγελοφόρος χρησάμενος ἐμοί, ἐσήμηνεν εἶναι ἐσαεὶ τὴν τύχην αἰσίαν τε καὶ ἀγαθὴν, ἐν ἡδονῇ ποιουμένῳ σοι τὰ Ῥωμαίων, καὶ πρὸς γε φιλοφρονουμένῳ ἡμᾶς. Ἐστω δὲ σοι κρατεῖν αἰεὶ τῶν δυσμενῶν καὶ λαφυραγωγεῖν τὰ πολέμιοι. Ἀπέστω δὲ βασκανία τις ὡς πορρωτάτω ἡμῶν, οἷάτε οὕσα διαρρηγνύναι τοὺς τῆς φιλίας θεσμούς. Ἐπιτήδεια ἔμοιγε τῶν Τούρκων τὰ φύλα, καὶ ὅσα κατήκοα Τούρκων· ἔξετε δὲ τὴν (τὰ Nieb.) καὶ

sent, aut si scientes fallerent, neque ea observarent, sibi ipsis et ipsi Dizabulo totique genti diras sunt imprecati. Ad hunc modum gens Turcica Romanis amica est facta.

19.

Justinus, quum Turci, qui Sacæ antiquitus vocabantur, legatos ad eum de pace misissent, consilium cepit legationem quoque ad eos mittere. Itaque Zemarcho Cilici, qui tunc temporis erat præfectus urbium Orientis, jussit ut ad eam se præpararet. Is quum necessaria ad tam longum iter comparasset, circa finem quarti anni imperii Justini, exacto secundo quindecennalis periodi anno, initio mensis qui Latinis vocatur Augustus, profectus Byzantio, viam ingressus est una cum Maniacho et suis comitibus.

20.

Multorum dierum itinere peragrato, Zemarchus et qui cum eo erant, quum in regionem Sogdaitarum pervenis- sent, ut ex equis descenderunt, obvios habuerunt ex Turcis nonnullos, ad id missos, qui ferrum vendendum offerrent, opinor, ut indicarent, apud eos reperiri ferri fodinas. Ferebatur enim ferrum apud eos esse rem minime paratu facilem. Ea de causa hoc commento usi sunt, ut ostenderent, in sua regione ferri fodinas esse. Alii quoque homines ex eadem gente se ipsos sponte exhibuerunt, quos dicebant esse averruncos. Hi quum ad Zemarchum accessis-

sent, sarcinis depositis, thuris folia incenderunt, Scythi caque lingua nescio quæ verba susurrarunt, et tintinnabulis atque tympanis resonantes, ramum thuris igne cum strepitu laceratum circumferebant, et furore perciti fremen- tesque, dæmones depellere videri volebant. Adversa igitur ut existimabant, alio aversuri, Zemarchum ipsum per flam- mam duxerunt, quo ritu se ipsos quoque lustrasse sibi vi- debantur. His ita confectis, deducuntibus quibus hoc mu- nus incumbibat, ad locum ubi erat Chaganus, in montem qui vocatur apud ipsos Ectag, montem aureum diceret, pro- fecti sunt. In hujus convalle tum temporis erat Dizabul domicilium. Illuc quum venissent, vocati statim ad Chaga- num accesserunt. Is vero intra tentorium suum sedebat in sella duabus rotis suffulta, quæ, si opus esset, uno equo trahebatur. Quem quum salutassent, munera, ut mos est protulerunt, quæ hi, quibus hoc mandatum erat, suscep- erunt. Tum Zemarchus : « Tibi, inquit, o tot gentium dux quia Romanos diligis, et eorum te secundæ res delectant noster magnus imperator, me internuntio, precatur, ut in perpetuum felix sis, fausta quoque fortuna utaris. Detur tibi inimicos semper superare, et prædas agere ex hostibus Invidia autem quam longissime a nobis absit, quæ amicitia dissolvere potest. Equidem Turcos et gentes illis subditas necessariorum loco habeo : et vos eodem erga nos animo

ἡμᾶς καὶ ὑμεῖς οὐκ ἄλλως. » Τοιαῦτα ἅττα ἔλεξεν ὁ Ζήμαρχος· ὁ δὲ δὴ Διζάβουλος καὶ αὐτὸς προσήρπασιν ἐχρήσατο ὁμοίαις. Εἴτα τὸ λοιπὸν ἐτράπησαν εἰς θοίνην, καὶ πανημερία (πανημέριοι Bekk.) εὐωχούμενοι διετέλουν ἐν αὐτῇ δήπου τῇ σκηνῇ. Κατεσκευάστο δὲ αὐτῷ ἐξ ὑφασμάτων σηρικῶν τε καὶ διαπεποικιλμένων τοῖς χρώμασιν εὐτέλως. Οἷνῳ μὲν οὖν ἐχρήσαντο, οὐχ ὁμοίῳ δὲ τῷ παρ' ἡμῖν ἐκθλιβομένῳ ἐκ τῆς ἀμπέλου· οὐ γὰρ δὴ ἀμπελοφόρος αὐτοῖς ἡ γῆ, οὐδὲ μὴν ἐγγωριάζει παρ' αὐτοῖς τὸ τοιόνδε γένος· ἐτέρου δὲ τινος βαρβαρικοῦ ἐνεφορήθησαν γλεύκους. Καὶ ἀνεχώρησαν, ὅποι αὐτοῖς ἡ κατάλυσις ἦν. Εἴτα εἰς τὸ αὐριον ἐν ἐτέρᾳ τινὶ καλύβῃ ξυνῆλθον, ἡμφιεσμένη δὲ καὶ καταπεποικιλμένη οὐκ ἄλλως ἐξ ἱματίων σηρικῶν· ἔνθα καὶ ἀγάλματα διάφορα τῇ μορφῇ εἰστήκει. Ὁ δὲ Διζάβουλος ἐνίστανεν ἐπὶ κλίνης τινός, ὅλης ἐκ χρυσοῦ. Κατὰ δὲ δὴ τὸ μέσον τοῦ ἐνδαιτήματος κάλπεις τε χρυσαῖ καὶ περιραντήρια, ἔτι τε πίθοι χρυσοῖ. Θοινησάμενοι δ' οὖν καὶ αὖθις, καὶ τὰ ὅσα ἐχρῆν ἐν πότῳ εἰπόντες τε καὶ ἀκήκοότες, ἀνεχώρησαν. Τῇ ἐξῆς ἐν ἐτέρᾳ ἐγένοντο διαίτη, ἔνθα ξύλινοι χίονες ἦσαν τινες, ἐνδεδυμένοι χρυσῷ, χρυσήλατός τε κλίνη ὁμοίως, ἦντινά γε δήπου καὶ τάωνες χρυσοῖ τέταρες ἡώρουν. Κατὰ δὲ δὴ τὸ ἐμπρόσθιον τῆς διαίτης ἐπὶ πολὺ παρετέταντο ἅμαξαι, ἐν αἷς πολὺ τι χρῆμα ἀργύρου ἐπῆν, δίσκοι τε καὶ κανᾶ· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τετράπόδων ἰνδάλματα πλεῖστα, καὶ αὐτά γε δήπουθεν ἀργυροποίητα, οὐδὲν τι ἀποδέοντα τῶν παρ' ἡμῖν. Τοῦτο μὲν οὖν τῷ τῶν Τούρκων ἡγεμόνι ἔνεστι χλιδῆς. Τῶν δὲ περὶ Ζήμαρχον ἔτι ἐκεῖσε ἐνδιατριβόντων, ἔδοξε τῷ Διζαβούλῳ, ὥστε αὐτὸν μὲν Ζήμαρχον ἅμα

εἴκοσι θεραπευταῖς τε καὶ ὁπαδοῖς ἐπεσθαί οἱ ἐκστρατευομένων κατὰ Περσῶν, τοὺς δὲ ἄλλους Ῥωμαίους ἐπαναστρέφοντας κατὰ δὴ τὴν χώραν τῶν Χολιατῶν ἀναμένειν τὴν Ζημάρχου ἐπάνοδον. Καὶ δὴ δὲ (τῷ) προὔβῃ, δώροις τε φιλοφρονησάμενος αὐτοὺς ἀφῆκε· τὸν δὲ Ζήμαρχον καὶ θεραπαίνῃ ἐτίμησε δοριαλώτῳ, ἡ δὲ ἦν ἐκ τῶν λεγομένων Χερχίς. Καὶ ὁ Ζήμαρχος σὺν τῷ Διζαβούλῳ ἐπορεύετο μαχησομένῳ Πέρσαις. Ἐν ταύτῃ δήπου τῇ πορείᾳ γενόμενοι, ἐν χώρῳ τινὶ καταλυσάντων αὐτῶν ἐπικαλουμένῳ Τάλας ὑπαντιάζει τῷ Διζαβούλῳ Περσῶν πρεσβευτής. Καὶ τοῖνυν ξυνέκάλεσε παρ' αὐτῷ ἐστιασομένους τοὺς τε Ῥωμαίων καὶ Περσῶν πρέσβεις. Καὶ δὴ παραγενομένων αὐτῶν, τοὺς Ῥωμαίους ὁ Διζάβουλος ἐν τιμῇ πλείονι ἐποίησατο, ὥς καὶ κατὰ τὴν ἐπικυδεστέραν ἀνακλῖναι στιβάδα. Πρὸς γε καὶ πλεῖστα ἐπιμεμφόμενος ἦν τοὺς Πέρσας, ἅτε δὴ πρὸς αὐτῶν ἄδικα πεπονθώς, καὶ ὥς τούτου ἔνεκα ἔρχεται πολεμήσων. Ὁ δὲ Περσῶν πρεσβευτής, τοῦ Διζαβούλου συντονώτερον ἐπεγκαλοῦντος, περιφρονήσας τὸν νόμον τῆς σιωπῆς τὸν ἰσχύοντα παρ' αὐτοῖς ἐν ταῖς ἐστιάσεσιν, ἐπιτροχάδην ἤρξατο διαλέγεσθαι, τοῦ Διζαβούλου γενναίως τὰ ἐπικλήματα ἀπωθούμενος, ὥς καὶ θαυμάσαι τοὺς παρόντας τὸ ὑπερβάλλον τῆς αὐτοῦ ὀργῆς, ὥς παρ' οὐδὲν θέμενος τὸν νόμον πολλοῖς τε καὶ ἀκολάστοις ἐχρήσατο. Ἐν τούτοις ἀπαλλαγέντων, ὁ μὲν Διζάβουλος παρεσκευάζετο τὴν ἐπὶ Πέρσας. Τῷ τοι ἄρα τοὺς ἀμφὶ Ζήμαρχον μετακαλεσάμενος, καὶ ὥς ἐνῆν, πρὸς τοὺς Ῥωμαίους φιλίαν ἐμπεδιώσας, ἀφῆκεν αὖθις ἀπονοστήσοντας, ἕτερον πρεσβευτὴν αὐτοῖς συναποστείλας τῷ τὸν πρότερον λεγόμενον Μανιάχ τεθνάναι. Ἦν δὲ ἐπὶ κλησίς τῳ μετ' ἐκεῖνον πρεσβευτῇ Ταγμα

eritis. » Quum Zemarchus hujusmodi orationem habuisset, Dizabulus ad eandem sententiam respondit. Inde se ad convivium converterunt, et quod reliquum fuit diei in eodem tentorio genio indulgentes transegerunt. Erat autem illud tentorium instructum sericis tapetibus, affabre per colores variegatis. Vinum præbitum quidem illis est, non autem id genus quod ex uvis exprimitur : neque enim eorum regio vitium ferax est, neque hujus generis potu uti assueti sunt ; sed alio barbaricæ potionis genere, ad musti similitudinem factæ satiati, ad hospitium, quo diverterant, redierunt. Postridie etiam in alio tugurio convenerunt, quod erat simili tapetum sericorum genere adornatum, et in quo effigies varia forma cernebantur. Sedebat autem ipse Dizabulus in lecto, qui totus erat ex auro confectus, et in medio conclavis erant urnæ, aquiminaria et dolia aurea. Postquam iterum convivati erant, et inter potandum quæ convivio conveniebant dixerant et audierant, discesserunt. Postridie in alio tentorio convenerunt, in quo erant columnæ ligneæ, auro involutæ; auratum etiam cubile, quattuor pavonibus aureis fultum. Ad vestibulum ejus loci, ubi commorabatur, disposita erant plaustra, quibus inerat multa argentea supellex, disci et lances, et plurimæ statuæ animalium argento elaboratæ, quæ venustate et elegantia non concedebant nostris. Eo usque opulentia ducis Turcorum processit. Quum Zemarchus et qui cum

eo erant illic moram traherent, placuit Dizabulo ut se proficiscentem contra Persas Zemarchus sequeretur cum viginti ex suis, qui illi ministrarent; interea reliqui Romanorum ejus reditum in Choliatarum regione opperirentur. Atque is eos in discessu muneribus donatos a se dimisit. Zemarchum quoque honoravit captiva concubina, ex his quæ Cherchis dicuntur. Ita Zemarchus cum Dizabulo bellum cum Persis gesturo profectus est. Iter emensi, in loco qui dicitur Talas consederunt. Hic obviam venit Dizabulo Persarum legatus, quem una cum Romanorum legato ad cœnam invitavit. Ad eam quum accessissent, multo plus honoris detulit Dizabulus Romanis quam Persicis legatis, et Romanorum legatum honoratiore loco accumbere jussit. Quin etiam multum de Persis est questus, tanquàm ab his multa injusta passus esset, quæ ut bello et armis vindicaret, venerat. Quum Dizabulus acerbius inveheretur, Persarum legatus legem silentii apud ipsos in conviviis observari solitam transgressus, summatim cœpit disserere et magno animo Dizabuli criminationes refutavit, ut qui aderant mirarentur eum in tam violentam iram exardescere, ut, nulla habita legis ratione, multis intemperantibus verbis uteretur. Post hæc quum discessissent, Dizabulus in Persas contendit. Et Zemarcho et ejus comitibus ad se vocatis, ubi amicitiam cum Romanis confirmarat, eos, ut ad sua redirent, missos fecit. Cum his quoque alium a se ad Ro-

αὐτῷ, ἀξίωμα δὲ Ταρχάν. Οὗτος δὲ οὖν ἐστάλη ὑπὸ Διζαβούλου ὡς Ῥωμαίους πρεσβευσόμενος. Καὶ μὲν οὖν σὺν αὐτῷ ὁ τοῦ ἤδη ἀποικομένου παῖς, φημί δὲ τοῦ Μανιάχ, κομιδῇ μειράκιον, ὅμως δὲ τὸ πατρῶον διαδεξάμενος γέρας, ἔτι μὴν καὶ τὴν μετὰ τὸν Ταγμα Ταρχάν κληρωσάμενος ἀξίαν· οἶμαι δὲ τῷ ἐπιτηδειότατόν τε καὶ εὐνούστατον γενέσθαι τῷ Διζαβούλῳ τὸν Μανιάχ τοῦ πατρώου τὸν παῖδα τυχεῖν ἀξιώματος. Ἐπεὶ οὖν ὁ Διζαβούλος διαφῆκε τοὺς περὶ Ζήμαρχον, ἐπικαταλαμβάνουσι τοὺς πρότερον ἀφεθέντας Ῥωμαίων, οἳ ἦν ξυντεθειμένοι αὐτοῖς, καὶ τοίνυν ἐν τῷ αὐτῷ γενόμενοι τῆς ἐς τὰ οἰκεία ὁδοιπορίας ἀπῆρξαντο. Καὶ δὴ καταλελοιπότες τὴν πρωτεύουσαν πόλιν τῶν Χολιατῶν, διὰ φρουρίων ἐπορεύοντο.

21. (568.)

Exc. De leg. gent. p. 108. 109 : Ὅτι διαθρυλληθέν κατὰ τὴν Τουρκίαν, ὅσοι ἀγχίθυροι ἦσαν, ὡς Ῥωμαίων ἐνδημοῦσι πρέσβεις καὶ ὡς πορεύονται τὴν ἐπὶ τὸ Βυζάντιον ἅμα πρεσβεῖα Τούρκων, ὁ τῶν ἐκείνη ἐθνῶν ἡγεμὼν ἐδήλωσε τῷ Διζαβούλῳ ξὺν ἰκετεία, ὡς ἂν καὶ αὐτὸς ἐκ τοῦ σφετέρου τινὰς ἀποστείλῃ ἐθνους ἐπὶ θέαν τῆς Ῥωμαϊκῆς πολιτείας. Καὶ τοίνυν ὁ Διζαβούλος ἐφίετο. Καὶ ἕτεροι δὲ προεστῶτες ἐθνῶν ταῦτα ἐζήτουν· ὁ δὲ οὐδενὶ ξυνεχώρησε τῶν πάντων, ἢ μόνον τῷ τῶν Χλιατῶν ἡγεμόνι. Καὶ οὖν καὶ τοῦτον παρειληφότες οἱ Ῥωμαῖοι διὰ τοῦ λεγομένου ποταμοῦ Ὠήχ*, καὶ ἀτραπὸν διανύσαντες οὐδαμῶς ὀλίγην, ἐγένοντο κατὰ δὴ τὴν λίμνην τὴν ἀπλετον ἐκείνην καὶ εὐρεῖαν. Ἐνταῦθα ὁ Ζήμαρχος ἐνδιατρίψας ἡμέρας τρεῖς στέλλει Γεώργιον, ὃς ἀνεῖτο ἐς τὴν τῶν ἐπιτομωτέρων συλλα-

βῶν ἀπαγγελίαν, προδηλώσοντα τῷ βασιλεῖ τὴν σφῶν αὐτῶν ἐκ Τούρκων ἐπάνοδον. Καὶ οὖν ὁ Γεώργιος ἅμα Τούρκοις δέκα πρὸς τοῖς δύο ἀπῆρξατο τῆς ἐπὶ τὸ Βυζάντιον ὁδοῦ, ἀνύδρου τε μάλα οὔσης καὶ πάντῃ ἐρήμου, ὅμως δ' οὖν ἐπιτομωτέρας. Ὁ δὲ Ζήμαρχος κατὰ δὴ τὸ ψαμαθῶδες τῆς λίμνης παροδεύων ἐπὶ ἡμέρας δέκα καὶ δύο, δυσβάτους τέ τινας χώρους παραμειψάμενος, ἐγένετο κατὰ τὰ ρεῖθρα τοῦ Ἰχ, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν Δαίχ, καὶ διὰ λιμνῶν ἐτέρων αὐθις ἐς τὸν Ἀτίλαν· πάλιν ὡς Οὐγούρους, οἳ δὲ καὶ σφισιν ἀπήγγειλαν, ὡς εἰς τὰ περὶ τὸν Κωφῆνα ποταμὸν ἐς τὰ λασία τέσσαρες χιλιάδες Περσῶν ἐπιτηροῦσι προλελοχισμένοι, ὡς ἂν χειρώσονται παριόντας αὐτούς. Ταύτῃ τοι ὁ τῶν Οὐγούρων ἡγούμενος, ὃς διέσωζεν ἐκεῖσε τοῦ Διζαβούλου τὸ κράτος, πληρώσας ὕδατος ἄσλους παρέσχετο τοῖς περὶ Ζήμαρχον, ὡς ἂν ἔχοιεν ὅθεν ὑδρεύσονται διὰ τῆς ἀνύδρου ἰόντες. Εὖρον δὲ καὶ λίμνην, καὶ παραμειψάμενοι τὸ μέγα τοῦτο ὑδροστάσιον ἀφίκοντο ἐς ἐκείνας τὰς λίμνας, ἐν αἷς ἐπιμιγνύμενος ἀπόλλυται ὁ Κωφῆν ποταμός. Ἐξ ἐκείνου δὲ τοῦ χώρου πέμπουσι διοπτῆρας προδιασχεφομένους, εἶγε ὡς ἀληθῶς οἱ Πέρσαι ἐνεδρεύουσιν· οἳ δὲ ἀνιχνεύσαντες ἀπήγγειλαν μηδένα ἰδεῖν. Ὅμως ξὺν μεγίστῳ φόβῳ ἀφίκοντο ἐς Ἀλανίαν, κατὰ τὸ μᾶλλον δεδιότες τὸ φῦλον τῶν Ὀρομουσχῶν.

22.

Ibidem p. 109. 110 : Ὅτι γενόμενοι ἐν Ἀλανίᾳ παρὰ Σαρῳδιον τὸν ἐκείνων ἡγεμόνα, καὶ ἅμα τοῖς ἐπομένοις Τούρκοις ἐσφοιτῆσαι βουλόμενοι, ὁ Σαρῳδιος τὸν μὲν Ζήμαρχον καὶ τοὺς ἐπομένους ἐδέξατο

manos legatum misit, quia Maniach, de quo supra diximus, vita excesserat. Huic legato nomen erat Tagma, dignitas vero Tarchan. Hic igitur ut legationem apud Romanos obiret, a Dizabulo missus est, et una cum eo Maniach ejus, qui nuper mortuus erat, filius admodum adolescens. Is patri in magistratu successerat, et dignitate proxime ad Tagma Tarchan accessit. Ideo, puto, hic honor puero obtigit, quia pater ejus Dizabulo carissimus et fidelissimus fuerat. Dimissus a Dizabulo Zemarchus, assumptis his ex Romanis, quos certo loco consistere jusserat quum primum conjuncti erant, viæ se commiserunt, et Choliatarum primaria urbe relicta, per castella iter direxerunt.

21.

Postquam fama ad finitimas Turciæ gentes pervenerat, legatos Romanorum advenisse, eosque una cum Turcorum legatis Byzantium redire, ejus regionis dux Dizabulum supplex oravit, ut reipublicæ Romanæ visendæ gratia sibi quoque legatos mittere liceret. Quod Dizabulus non recusavit. Sed quum aliarum quoque gentium duces idem peterent, nulli alii quam soli Chliatarum (Choliatarum fr. 20) duci concessit. Itaque hunc etiam Romani assumptes, trajecto flumine Oich (Iaxarte), haud breve viæ spatium emensi, ad illam ingentem et latam paludem (Aral) pervenerunt. Hic Zemarchus tres dies commoratus, mittit Georgium, cui munus breviores epistolas per-

ferendi delatum erat, ut imperatori legatorum a Turcis reditum significaret. Georgius igitur cum duodecim Turcis desertam quidem et inaquosam, sed breviorē viam Byzantium versus ingressus est. Zemarchus autem per arenosa paludis iter faciens per duodecim dies, loca prærupta prætergressus, attigit ripas non solum fluminis Ichi (Iembæ), sed etiam Daiichi (Iaik) et rursus per alias paludes ad Attilam (Volgam. Ethel) pervenit, inde ad Uguros, qui Romanos monuerunt, in densis et arboribus consitis locis circa Cophenem (Cuphan) flumen latere in insidiis collocata Persarum quattuor millia, qui prætereuntes eos captivos facerent. Ugurorum dux, qui illic ex auctoritate Dizabuli imperium habebat, utres aqua implevit et præbuit Zemarcho et ejus comitibus, ut, quum per deserta irent, haberent unde aquarentur. Invenerunt et paludem, et magnum illud stagnum prætergressi, pervenerunt ad eas paludes, in quas immixtus Cophen annis sese effundit. Ex eo loco mittunt qui explorarent, an verum esset, Persas in insidiis esse. Hi iisdem totam regionem perscrutati renuntiarunt, se neminem vidisse. Nihil secius in Alaniam magna cum trepidatione, propterea quod metuebant gentem Oromuschorum, properarunt.

22.

Quum in Alaniam pervenissent, et Sarodium, Alanorum ducem, una cum Turcis adire vellent, Sarodius quidem Zemarchum et qui cum eo erant benigne et comiter exce-

σμένως, τοὺς δὲ δὴ πρέσβεις τῶν Τούρκων ἔφασκε μὴ τρότερον τῆς ὥς αὐτὸν εἰσόδου τυχεῖν, ἢ καταθεμένους τὰ ὅπλα. Τοιγάρτοι καὶ ἄμιλλα αὐτοῖς ἐγένετο περὶ οὗτου ἐπὶ ἡμέρας τρεῖς, καὶ Ζήμαρχος ἦν τῶν φιλοεικουμένων διαιτητής. Τέλος ἀποθέμενοι τὰ ὅπλα οἱ Γούρκοι, ὡς Σαρωδίῳ ἐδόκει, ὡς αὐτὸν ἐσεφοίτησαν. Ο δὲ δὴ Σαρώδιος παρενεγύησε τοῖς περὶ Ζήμαρχον διὰ τῆς τῶν Μινδιμιανῶν ἀτραποῦ ἥμιστα ἰέναι, τῷ κατὰ τὴν Σουανίαν τοὺς Πέρσας ἐνεδρεῦειν· ἄμεινον δὲ ἶναι διὰ τῆς λεγομένης Δαρεινῆς ἀτραποῦ οἴκοι ἀποχωρεῖν. Ταῦτα ἐπεὶ ἔγνω ὁ Ζήμαρχος, διὰ τῆς Μινδιμιανῆς ἔστειλεν ἄχθοφόρους δέκα μέταξαν ἐπιφερομένους, ἀπατήσαντας Πέρσας τῷ προεκπεμφθῆναι τὴν μέταξαν καὶ προτερῆσαι τῇ ὁδῷ, ἐκ τούτου τε ὑποτοπῆσαι ὡς ἐς τὸ αὐριον παρέσται καὶ Ζήμαρχος. Καὶ οἱ μὲν ἄχθοφόροι ὄχοντο ἀπιόντες, ὁ Ζήμαρχος δὲ διὰ τῆς Δαρεινῆς παρεγένετο ἐς Ἀψιλίαν, τῇ Μινδιμιανῇ χαίρειν εἰπὼν, ἐς τὰ εὐώνυμά τε ἑάσας αὐτὴν, ἣ ἐπίδοξοι ἦσαν ἐπιθήσεσθαι οἱ Πέρσαι. Καὶ ἦκεν ἐς τὸ Ῥογατόριον, (εἶτα) κατὰ δὴ τὸν Εὐξείνιον Πόντον, εἶτα ναυτιλίᾳ χρησάμενος ἐς Φᾶσιν ποταμόν· πάλιν ἐς Γραπεζοῦντα· οὕτω τε δημοσίῳ ἵππῳ ἐς Βυζάντιον παρὰ βασιλέα εἰσελθὼν ἔφρασε τὸ πᾶν. Ζημάρχω μὲν οὖν ἐν τοιοῖσδε ἔληξεν ἡ πορεία καὶ ἀποπορεία ἐπὶ Τούρκους.

23.

Ibidem p. 110 : Ὅτι Ἀβάρων καὶ Φράγκων σπεισαμένων πρὸς ἀλλήλους, καὶ τῆς εἰρήνης ἐμπεδωτάτα ἐχούσης, ἐσήμηνεν ὁ Βαϊανὸς Σιγισβέρτῳ τῷ τῶν Φράγκων ἡγεμόνι ὅτι λιμῶν πιεζομένης αὐτῷ τῆς στρατιᾶς, καὶ ὡς χρεῶν εἴη βασιλέα καθεστῶτα, καὶ πρὸς

γε αὐτόχθονα, μὴ περιδεῖν στράτευμα ἔνσπονδον. Ἐφασκε δὲ, ὡς, εἴγε ἐπιρρώσει τῶν Ἀβάρων τὸ στράτευμα τοῖς ἀναγκαίοις, οὐ πλέον ἢ τρεῖς ἡμέρας αὐτοῦ ἐνδιατρίψει, εἶτα ἀπαλλαγῆσεται. Ταῦτα ἐπειδὴ ἀπήγγελλτο τῷ Σιγισβέρτῳ, παραχρῆμα ὁ γε ἄλευρά τε ἔστειλε τοῖς Ἀβάροις καὶ ὄσπρια καὶ ὄις καὶ βόας.

De foedere Francorum Avarumque v. Gregor. Tur. IV, 23.

24.

Ibid. : Ὅτι Ἀλβούιος ὁ τῶν Λογγιβάρδων μόναρχος (οὐ γὰρ αὐτῷ ἀπέληγεν ἡ πρὸς Κονιμοῦνδον ἀπέχθεια, ἀλλ' ἐκ παντὸς τρόπου ὤζετο δεῖν καταστρέψασθαι τὴν τῶν Γηπαίδων ἐπικράτειαν) ταύτῃ τοι πρέσβεις ἐξέπεμψεν ὡς τὸν Βαϊανόν, ἐς ὁμαιχιμίαν παρακαλῶν. Παραγενομένων δὲ τῶν πρέσβεων, ἡντιβόλουν μὴ περιδεῖν σφᾶς ὑπὸ Γηπαίδων τὰ ἀνῆκεστα πεπονθότας, μάλιστα καὶ Ῥωμαίων τῶν ἄγαν ἐχθίστων Ἀβάροις συμμαχούντων τοῖς Γήπαισιν. Ἐδίδασκον δὲ, ὡς οὐ κατὰ τοσοῦτον πρὸς Γήπαιδας τὸν πόλεμον ἀναρρίψωσι, καθόσον Ἰουστίνῳ μαχέσονται, βασιλεῖ τῷ τῶν Ἀβάρων ἔθνει ἐς τὰ μάλιστα δυσμενεστάτῳ γε ὄντι, δς παρωσάμενος τὰς Ἰουστινιανοῦ τοῦ μητραδέλφου σπονδὰς πρὸς Ἀβάρους ἐκ πολλοῦ γεγεννημένης τῶν εἰωθότων ἐστέρησε. Προσετίθησαν δὲ, ὡς, εἴ γε ἔσονται ἅμα Λογγιβάρδοις, ἀκαταμάχητοι γενήσονται πως, καὶ ὡς καταστρεφόμενοι Γήπαιδας τοῦ τε πλούτου σφῶν, ἔτι γε μὴν καὶ τῆς ἐκείνων κοινῇ κρατήσουσι χώρας, καὶ ὡς ἡ Σκυθία τὸ λοιπὸν αὐτοῖς εὐημεροῦσί γε ἐς αἰεὶ, καὶ μὲν οὖν ἡ Θράκη αὐτῇ ἔσται εὐεπίδατος, καὶ ἀπλῶς ζῆν οὐδενὶ πόνῳ ἐκ γειτόνων ὀρμώμενοι τὴν Ῥωμαίων καταδραμοῦνται, καὶ ὡς ἄχρις αὐτοῦ γε δὴ που τοῦ Βυζαντίου

pit, sed Turcorum legatos prius, quam arma deposuissent, in suum conspectum venire noluit. Maximo igitur inter ipsos super hac re orto et continuato per tres dies certamine, dissidentium arbiter fuit Zemarchus. Tandem, armis depositis, ut Sarodio placuerat, eum adierunt. Sarodius autem monuit Zemarchum, ne per Mindimianos (*Misimianos* sec. Agath.) iter faceret, propterea quod Persae circa Suaniam in insidiis essent: consultius faceret, si per Darinen iret. His cognitis, Zemarchus per Mindimianam decem equos misit, serico onustos, qui Persas fallerent, quasi sericum praemisum esset, et ipsi praerent, unde conjicerent, Zemarchum crastino die secuturum. Et hi quidem profecti sunt. Zemarchus vero per Darinen in Apsiliam venit, Mindimiana ad laevam relicta (hac enim parte suspicio erat Persas insidias struere), et Rogatorium accessit, ad Pontum Euxinum, deinde navibus usus usque ad Phasin, tum Trapezuntem pervenit, unde equo publico Byzantium ad imperatorem delatus, illi omnia narravit. Hic igitur profectio et reditus Zemarchi finem accepit.

23.

Quum Avars et Franci foedera invicem sanxissent et pax firma inter eos esset, Baianus, Avarum dux, significavit Sigisberto, Francorum duci, suum exercitum commeatus inopia laborare: decere eum, qui rex esset et inter suos,

minime negligere exercitum sibi foedere conjunctum. Promittebat autem, si exercitum Avarum necessariis rebus recreasset, se tertio die castra moturum, neque diutius in his locis commoraturum. Haec ubi Sigisberto sunt nuntiata, statim farinam, legumina, oves et boves ad Avars misit.

24.

Alboinus, Longobardorum rex, inimicitias, quas cum Cunimundo, Gepidarum rege, exercebat, minime deponebat, sed quacumque ratione Gepidarum opes sibi evertendas ducebat. Itaque legatos ad Baianum misit, quibus eum ad armorum societatem adhortaretur. Legati quum advenissent, precibus cum Baiano agebant, ne se contemneret, qui nefanda omnia a Gepidis passi essent, praesertim quum etiam Romani, Avarum genti quam infestissimi, Gepidas bello juvassent. Neque tam in Gepidas bello ferri dicebant, quam contra Justinum pugnare cuperent, regem Avarum genti inimicissimum, qui foedera cum Justiniano, ejus avunculo, jam pridem transacta pro nihilo habens Avars consuetis muneribus privaret. Adjecit, si cum Longobardis se conjungerent, fore ut invicti essent, et, Gepidis exterminatis, eorum opibus et regione communiter potirentur. Tum pacatis et conjunctis ipsis facile fore Scythiam et ipsam Thraciam occupare, et ex vicinis locis moventes minimo negotio Romanorum regiones armis percurrere et Byzan-

ἐλάσσουσιν. Ἐρασκον δὲ οἱ τῶν Λογγιβάρδων πρέσβεις, ὡς καὶ συνοίσει τοῖς Ἀβάροις τὴν πρὸς Ῥωμαίους ἀσπάσασθαι μάχην· ἥ γὰρ ἂν ἐκεῖνοι προτερήσουσι, καὶ ἐκ παντὸς τρόπου καθελοῦσι τὴν Ἀβάρων δύναμιν, ὅπου καὶ γῆς τυγχάνουσιν ὄντες.

Τῶν Ῥωμαίων συμμαχούντων τοῖς Γή-
παισιν] «Quum Gepidæ a Longobardis gravissima
clade affecti fuissent, ad Justinum imp. confuge-
rant, qui Baduarium generum iis auxilio misit,
ut scribit Theophylactus VI, 10. De hoc Baduario
loquitur Corippus in lib. III :

*dispositorque novus sacræ Baduarius aulae
successor soceri, factus mox Curopalates.*

Idem postea proelio victus a Longobardis, obiit in
Italia, anno decimo Justinī, ut scribit Abbas Bi-
clariensis in Chronico. » VALESIIUS.

25.

Ibidem p. 111 : Ὅτι ὁ Βαϊανὸς τοὺς τῶν Λογγι-
βάρδων πρέσβεις δεξάμενος ἐδόκει τούτους περιφρονεῖν,
τῷ βούλεσθαί γε αὐτὸς κερδαλεώτερον θέσθαι ὡς αὐτοὺς
τὴν συμμαχίαν, καὶ πῇ μὲν τὸ μὴ δύνασθαι, πῇ δὲ τὸ
δύνασθαι μὲν προΐσχετο, μὴ βούλεσθαι δέ. Ξυνελόντα
δὲ εἰπεῖν, ἅπαντα τρόπον ἀπάτης τοῖς δεομένοις ἐπι-
σείσας ἐδόξε μὲν πείθεσθαι μόλις, οὐκ ἄλλως δὲ ἢ [εἰ]
τὸ δεκατημόριον τῶν τετραπόδων ἀπάντων, ὅσα παρὰ
Λογγιβάρδοις ὑπῆρχεν, αὐτίκα κομίσαιντο, καὶ ὡς,
εἰ γένοιτο καθυπέρτεροι, ἡμισυ μὲν τῆς λείας ἐξουσιν
αὐτοὶ, τὴν δὲ τῶν Γηπαίδων χώραν εἰς τέλος. Ἀ δὲ
καὶ ἐγένετο. Καὶ ἐχώρουν Γήπαισι πολεμήσοντες.
Ἐπειδὴ δὲ ἐπύθετο Κονιμούνδος, λέγεται δεισας, ὡς
καὶ αὖθις παρὰ βασιλέα Ἰουστίνον ἔπειψε πρέσβεις,

καὶ ὡς οὐδὲν ἤττον, ἢ πρότερον, ξυνεπιλαβέσθαι οἱ
τοῦ κινδύνου ἰκέτευσεν, καὶ πάλιν τὸ Σίρμιον καὶ τὴν
εἴσω Δράου ποταμοῦ χώραν ἐπηγγέλλετο δώσειν, αἰδῶς
τε αὐτὸν οὐκ εἶχεν ἤδη περὶ τῶν αὐτῶν ὁμωμοκότα ἅπαζ
καὶ τοῖς ὄρκοις οὐχὶ ἐγκαρτερήσαντα. Διὸ δὲ καὶ βασι-
λεὺς Ἰουστίνος εὖ εἰδὼς τε καὶ τεχμαιρόμενος τοῖς φθά-
σασιν, ὡς Κονιμούνδῳ ἔνεστι πίστεως οὐδὲν ὀτιοῦν,
ἀνῆλθαι μὲν οὐ τι ὥετο χρῆναι τὴν ξυμμαχίαν, ἀνα-
βολῇ δὲ ὅμως παρεκρούσατο τοῦ βαρβάρου τὴν αἵτησιν·
ἔφη γὰρ, ὡς διεσκεδασμένα τὰ Ῥωμαϊκὰ ὑπάρχει
στρατεύματα, ξὺν σπουδῇ δὲ ὡς οἷόν τέ ἐστιν ἀθροίσας
αὐτίκα ἐκπέμψοι. Ἀκήκοα δὲ περὶ Κονιμούνδου καὶ
τοιάδε, ἐμοὶ δὲ οὐ πιστά· λίαν γὰρ ἀναιδὲς ὑπῆρχε τὸν
παρασπονδήσαντα περὶ τῶν αὐτῶν δεῖσθαι καὶ πάλιν.
Λέγεται δὲ ὡς καὶ Λογγιβάρδοι τῆνικαῦτα ἐπρεσβεύ-
σαντο παρὰ Ἰουστίνον, καὶ ὅτι Γήπαιδας τῆς ὡς Ῥω-
μαίους ἀγνωμοσύνης πλεῖστα ὅσα κακηγορήσαντες,
τὴν ἐκ Ῥωμαίων μὲν θηρώμενοι συμμαχίαν ἤνυσαν
οὐδὲν, κατεπράξαντο δὲ ὅμως πρὸς τοῦ βασιλέως μηδὲ
ἐτέρους τῆς Ῥωμαίων ἀπολαῦσαι ἐπικουρίας.

26. (an. 568.)

Ibidem p. 111 : Ὅτι Βαϊανὸς ὁ τῶν Ἀβάρων ἡγού-
μενος, ἐν ᾧ χρόνῳ τὸ Σίρμιον ἠβούλετο πολιορκήσιν,
Βιταλιανόν τε τὸν ἐρμηνέα καὶ Κομιτᾶν εἶχεν ἐν δε-
σμοῖς. Ἀμφω γὰρ τῷ ἀνδρὶ τούτῳ Ἰουστίνος ὁ βασιλεὺς
ἤδη στείλας ὑπῆρχεν ὡς αὐτὸν, αἰτήσαντας αὐτοῦ, ὡς
ἂν ἅττα διαλεχθεῖη (ἅττα ἐγκαλοῖη διαλ. conj. N.) γε
αὐτοῖς. Ὁ δὲ παρὰ τὸν κοινὸν τῶν πρέσβεων θεσμὸν
εἶχεν ἐν δεσμοῖς.

27. (an. 568.)

Ibidem p. 111-114 : Ὅτι ὁ Βαϊανὸς μετὰ τὴν

tium usque ferri. Dixerunt quoque Longobardorum legati,
Avaribus expedire Romanos ultro bello petere : alioquin
enim illos prævencuros, et quoquo terrarum Avarum con-
stituerint, eos persecuturos et quacumque ratione deleturos.

25.

Baianus legatos quidem Longobardorum excepit, sed eos
parvi facere decrevit, ut ea ratione conditionibus, quæ suis
rationibus utiles essent, ad armorum societatem secum
contrahendam pelliceret. Et modo se non posse, modo
posse, jactabat, sed nolle. Quumque se precantes omni frau-
dis genere, ut breviter dicam, concussisset, tandem eorum
petitioni assentiri videbatur, sed non alia conditione, quam
si decimam partem quadrupedum, quæ tunc temporis apud
Longobardos essent, confestim acciperet, si superiores eva-
derent, dimidium manubiarum et tota Gepidarum regio
ejus juri cederet. Atque hæc quum ita conventa essent, bel-
lum inferre Gepidis deinceps instituerunt. Quæ ubi Coni-
mundus intellexit, dicitur timore percussus legatos iterum
misisse ad Justinum imperatorem, et cum esse obtestatus,
ut non minus, quam antea, in partem periculi veniret.
Tum rursus, se illi Sirmium et omnem regionem quæ intra
Dravum fluvium est, concessurum esse pollicitus est. Neque
pudore afficiebatur, quod idem jam semel jurasset, neque
jurejurando stetisset. Ex quo quum imperator perspicere et

conjiceret ex his quæ evenerant, nihil inesse Conimundo
fidei, minime quidem illi denegandum auxilium, sed dila-
tione et procrastinatione petitionem ejus ducendam existi-
mavit. Respondit enim, per varias provincias dispersos esse
Romanorum exercitus : cum celeritate et studio illos coa-
cturum et quam citissime suppetias missurum. Hæc quoque
mihi de Conimundo audita ; sed minime verisimilia viden-
tur. Mihi enim satis impudens videtur is qui, quum fœdera
ruperit, eadem rursus petit. Dicitur vero, non solum tunc
temporis Longobardos legatos ad Justinum misisse, sed
quavis ratione eos Gepidas apud Romanos ingrati erga illos
animi insimulatos esse, quo magis ipsi auxilio digni vide-
rentur ; sed nihil profecerunt. Hoc tamen ab imperatore con-
secuti sunt, ut neutra gens a Romanis auxiliis juvaretur.

26.

Baianus, quo tempore de obsidendo Sirmio cogitabat,
Vitalianum interpretem et Comitam in vincula conjecit.
Hos autem duos viros Justinus imperator dudum ad illum
miserat, ut aditum ad colloquendum cum illo de quibusdam
rebus peterent. Is autem contra fas et commune jus gentium
eos in vinculis habuit.

27.

Baianus post murorum oppugnationem misit qui de
pace agerent. Nonnulli ex his qui Sirmii erant, ad sum-

τειχομαχίαν στέλλει τινὰς ἀμφὶ τῆς εἰρήνης διαλεχθῆ-
σομένους. Ἐνιοὶ δὲ τῶν ἐν Σιρμίῳ ἀνὰ τὸ ἡλίβατον
τοῦ βαλανείου, ὃ δῆτα τῷ δήμῳ ἐτύγχανεν ἀνειμένον,
ἐπὶ κατασκοπῇ τῶν πολεμίων κατὰ τὸ σύνηθες ἐνιζά-
νοντες, καὶ ἐν ἀπόπτῳ καραδοκοῦντές τε καὶ θεώμενοι
εἴ που ἐπήλυσις ἔσται βαρβαρική, ὥς κατενόησαν τοὺς
τῶν Ἀθάρων ἀγγελιαφόρους ἤδη προσιόντας, τῷ μή-
κει τῆς ἀτραποῦ ἀποπλανηθέντες καὶ οὐπω κατεγνώ-
κότες τὸ ἀκριβές ὑπετόπησαν εἶναι πληθὺν Ἀθαρικὴν,
ἐδῆλωσάν τε αὐτίκα, καὶ τὸ σημεῖον καθεῖλον. Ὁ δὲ
Βῶνος πρὸς τοῦτο δυσχεράνας σαφέστερον ἔσπευσε κα-
ταμαθεῖν τὰ ληθές. Γνοὺς δὲ ὀλίγους εἶναι τοὺς Ἀθάρους
καὶ βούλεσθαι οἱ ἐπικηρυκεύσασθαι, ἐξέπεμψε καὶ αὐ-
τὸς τοὺς ποιησομένους τὰς καταλλαγὰς ἐς τὰ ἔξω τοῦ
τείχους. Ἐτι γὰρ ἐκ τοῦ ἔλκου περιώδυνος ἦν, καὶ
ὁ Θεόδωρος ὁ ἱατρὸς οὐκ εἶα τὸν στρατάρχον ἐν φανερωῖ
γίνεσθαι τοῖς ἐναντίοις. Εἰκὸς γὰρ μηδὲ [εἰδέναι] ἔφα-
σκε τοὺς πολεμίους ὥς ἐβλήθη. Εἰ δὲ τοῦτο κατάδηλον
ἔσται αὐτοῖς, τότε ἀνάγκη μὴ ὑποκρύπτειν, ὥς ἂν μὴ
ὑπόνοια γένηται σφισι τοῦ ἀποθεβιωχέναι αὐτόν. Οἱ δὲ,
ἐπεὶ ἕτεροι περὶ τῆς εἰρήνης ἦλθον διαλεχθῆσόμενοι καὶ
οὐχὶ αὐτὸς, ὑπενόησαν ὥς διώλετο ὁ στρατηγός, καὶ
αὐτῷ ἐθέλειν ἔφασκον ἐν συνουσίᾳ γενέσθαι. Τότε
ὁ Θεόδωρος, τοῦ συνοίσοντος εὖ μάλιστα στοχασάμε-
νος, ἔλεξεν ὥς τὸ λοιπὸν οὐ χρεὼν ἀποκρύπτεσθαι τὸν
στρατηγὸν, μᾶλλον μὲν οὖν ἐς τὰ ἔξω ἵεναι τῆς πόλεως
καὶ ἐς ὅψιν γίνεσθαι τῶν βαρβάρων. Καὶ φαρμάκῳ τινὶ
τὸ ἔλκος περιστείλας ἀφήσιν αὐτόν. Καὶ δὴ προελθὼν
ὁ Βῶνος, ἀγχοῦ τε τῶν βαρβάρων γενόμενος, ἐφάνη
σφισι. Τότε οἱ πρέσβεις τοιάδε ἀμοιβαίῳ τῷ λόγῳ

ἔφασαν· « Ταῦτα ἡμῖν, ὦ Ῥωμαῖοι, διαλεχθῆναι πρὸς
ὑμᾶς ὁ τῶν Ἀθάρων ἐκέλευσε δεσπότης· μή μοι μέμ-
ψιν τινὰ ποιήσασθαι πόλεμον ἀραμένῳ· ὑμεῖς γὰρ
πρῶτοι τὴν αἰτίαν τοῦ πολέμου δεδώκατε. Πολλοὶς γὰρ
πόνους ὁμιλήσας, καὶ ἀποδημίας οὐχ ἥκιστα ποιησά-
μενος, μόλις ἐχειρωσάμην ταύτην τὴν χώραν, καὶ ὑμεῖς
ἀφείλεσθέ μοι βιαίως αὐτήν. Πρὸς τοῖς καὶ τὸν Οὐσδῆ-
βαδον τῷ τῶν δορυαλώτων ἀνήκοντά μοι νόμῳ ἔχετε
λαβόντες. Ἀλλὰ γὰρ ὕβρεις ἐς τὰ μάλιστα πικράς
ὁ καθ' ὑμᾶς κατέχεε μοι βασιλεὺς, οὐ μόνον ἄπαξ
ἢ δις, ἀλλὰ καὶ πολλάκις· τῶν δεόντων τε οὐδὲν ἡβου-
λήθη διαπράξασθαι. Εἰ τοίνυν τοιαῦτα πρὸς ὑμῶν ἡδι-
κημένος τοῖς ὅπλοις ἐχρησάμην, οὐδαμῶς ὑπάρχω
μεμπτέος. Καὶ νῦν οὖν εἴ γε βούλεσθε περὶ σπονδῶν
τε καὶ εἰρήνης ἡμῖν θέσθαι λόγους, ἐτοιμότατα ἔχομεν·
ἐν ὑμῖν τε κείσθω προτιμῆσαι τὸ συνοῖσον καὶ τὰ εἰ-
ρηναῖα πρὸ τοῦ πολέμου ἐλέσθαι. » Πρὸς ταῦτα ἀπε-
κρίνατο ὁ Βῶνος· « Πρότερον μὲν ἡμεῖς οὐκ ἠρξάμεθα
πολέμου· οὐδὲ γὰρ καθ' ὑμῶν ἠλάσαμεν. Ἐς τοῦναν-
τίον μὲν οὖν σὺ κατὰ τῆς Ῥωμαίων ἡλασας, λοιπὸν
δὲ, ὅτι καὶ ὁ βασιλεὺς ἐν βουλῇ ἐποίησατο χρήματά σοι
ἐπιδοῦναι· τοιγαροῦν καὶ παρέσχε τοῖς κατὰ σέ πρέ-
σβεσιν. Ἐπεὶ δὲ κατενόησεν αὐθαδιαζόμενον καὶ ὑπὲρ
αὐτὴν δὴ που τὴν βαρβαρικὴν ἀλαζονείαν ἐξογκούμενον,
ρήματά τε ὑπερήφανα σημαίνοντα καὶ τῆς σῆς δυνά-
μεως καθυπέρτερα, τηνικαῦτα καὶ αὐτὸς ἄτε ἀγχίνους
ἐπετέλεσε τὰ οἰκεῖα. Καὶ τὸ νῦν δὲ ἔχον, ἡμέτερόν
ἐστιν ὥς βασιλέα στεῖλαι οὓς ἂν σὺ βουλευθείης πρέσβεις
τοὺς βεβαιώσοντας τὰ περὶ τῆς εἰρήνης. Μηδὲ γὰρ ἐν
ἡμῖν εἶναι νόμιζε καὶ γοῦν φθέγξασθαι τι, μήτι γε καὶ

mum fastigium balnei, quod populi usui erat destinatum,
ad speculandos hostes, ut moris est, ascenderunt. Hi ex
specula circumspicientes, si qua barbari eruptionem face-
rent, adverterunt Avarum nuntios, qui jam se in viam de-
derant. Hos quum, ob longinquitatem itineris, errantes certo
dignoscere non possent, suspicati sunt, esse ex hostium
exercitu. Itaque illico signo dato adventum eorum nuntia-
verunt. At Bonus, quum illi in dubio hæreret animus, re
diligentius explorata, cognovit barbaros esse parvo nu-
mero, et pacis conditiones esse laturos. Itaque et ipse mi-
sit qui extra muros cum illis colloquia sererent. Decum-
bebat enim ex vulnere, neque illi per Theodorum medicum
licebat hostibus obviam ire. Neque enim hostes eum vulne-
ratum esse scire suspicabatur. Quodsi vero id rescissent,
tum non amplius illi latendum esse dixit, ne suspicionem
injiceret, ducem e vivis excessisse. Sed hostes ubi viderunt
alios, qui de pace disceptarent, venire, suspicati sunt du-
cem periisse. Itaque colloquium coram eo fieri velle dixe-
runt. Tunc Theodorus, qui quod utile foret, præcipue
spectabat, dixit non jam tempus postulare, ut dux domi
in occulto se contineret, sed potius, ut extra civitatem
prodiret, et in conspectum barbarorum veniret. Itaque
vulnere unguento illito, Bonus a medico dimissus cum
barbaris convenit. Tunc legati mutuo sermone hujusmodi
verbis sunt usi: « Avarum dominus, o Romani, apud vos
hæc proponere jussit. Ne illi succenseretis, si contra vos

bellum suscepit. Etenim priores bello causam dedistis.
Multis exhaustis laboribus et non minoribus itinerum fa-
tigationibus toleratis vix istam, inquit, regionem ceperam,
quum mihi illam vi eripuistis. Præterea Usdebadum, qui jure
captivorum dominio meo cesserat, mihi ereptum retinetis.
Multas quoque alias acerbas contumelias in me effudit im-
perator vester, neque id semel atque iterum, sed sæpius,
neque quicquam eorum, quæ justa erant et æquitati con-
sentanea, voluit. Itaque si tot tantisque injuriis et damnis
a vobis affectus et lacessitus, armis sum usus, in nullo sum
reprehendendus. Quodsi vultis nunc etiam de fœdere et
pace nobiscum verba facere, prompto animo id faciemus.
Vestri igitur arbitrii est, quod expedit, præoptare, et pa-
cem bello præponere. » Ad quæ Bonus respondit: « Priores
quidem nos minime bellum occepimus, aut in vos grassati
sumus: e contrario tu prior in Romanos irruisti. Quin
etiam imperator dona tibi mittere animum induxit, idque
legatis ad te missis mandavit. Sed quum te audaciorem fa-
ctum cerneret, et ultra barbaricam insolentiam vana gloria
elatum et tumentem, ita ut illi verba arrogantiora, longe
tuas vires excedentia, denuntiares: nimirum prudens et
cautus rebus suis prospexit. Et ut nunc sunt res, nostrum
est ad imperatorem legatos, quos tibi videbitur, mittere,
qui de pace convenient. Nec enim existimes velim, in nostra
potestate esse quicquam aliter, quam imperator præscri-
pserit, dicere aut facere. » Hæc ubi Bonus dixit, recta qui-

ἐτέρως [ἡ] καθὰ βασιλεῖ τῷ ἡμετέρῳ δοκεῖ διαπράσσειν. » Ταῦτα Βώνου εἰρηκότος, εὖ ἔχειν ἔδοξε τῷ Βαϊανῷ τὰ ῥήματα. Ἐσήμανε δὲ αὖθις· « Ἐπειδὴ τὰ ἐς δμαιοχμίαν ἐπόμενά μοι ἔθνη αἰσχύνομαι, αἰδώς τέ με ἔχει, εἴ γε πάντῃ ἀπρακτος ἐνθένδε ἀναχωρήσω, μηδέν τι ὀνήσας ἑμαυτόν· ὥς ἂν μὴ οὖν δόξω μάτην πεποιηκέναι καὶ ἀκερδῇ τὴν ἐπιχείρησιν, βραχέα μοί τινα πέμψατε δῶρα. Καὶ γὰρ ἐν τῇ Σκυθίᾳ περαιωθεὶς οὐδὲν ὀτιοῦν ἐκομίσάμην, καὶ τῶν ἀδυνάτων ἐστὶ κἀντεῦθεν ἥκιστα ὠφεληθέντα με ἀπελεύσεσθαι. » Βώνῳ δὲ τῷ στρατηγῷ καὶ τοῖς ὅσοι γε ἀμφ' αὐτόν (ἦν δὲ ὁ τῆς πόλεως μέγιστος ἱερεὺς) ἔδοξεν εὐλογον μὲν εἶναι τὸ προτεινόμενον· οὐδὲ γὰρ πλεῖστα ἐβούλετο κομίσασθαι, ἀλλ' ἄχρι δίσκου ἑνὸς ἀργυροποιήτου καὶ ὀλίγου χρυσίου, ἔτι γε μὴν καὶ ἀμπεχονίου Σκυθίου (σηρικῶν conj. Bekk.)· πλὴν ἐδεδίδεσαν οἱ περὶ Βώνον ἰδιοβουλῆσαι καὶ οὐχὶ γνώμη τοῦ αὐτοκράτορος ἅπαντα διαπράσσειν. Ἀντεσήμαναν τοιγαροῦν αὐτῷ, ὥς « νῦν ἔχομεν βασιλέα φοβερόν τε καὶ ἐμβριθέστατον, καὶ οὐκ ἀνεξόμεθα οὐδὲ ὅσα οἶόντε ἐστὶ διαλαθεῖν αὐτὸν ἐπιτελέσαι αὐθαιρέτως, ἄλλως τε καὶ ἡμεῖς, ἅτε ἐν στρατεύματι τυγχάνοντες, οὐκ ἐπιφερόμεθα χρημάτων περιουσίαν ἢ μόνον στρατιωτικὴν ἐφεστρίδα, ἣν γε δὴ που καὶ περιβεβλήμεθα, ἔτι τε τὰ ὄπλα. Δωροφορῆσαι δὴ οὖν τῷ τῶν Ἀβάρων ἡγουμένῳ ἐξ ὧν ἐνταῦθα ἤκομεν ἔχοντες εὐτελῶν, ἄθρει, ὦ Χάγανε, μὴ καὶ ὕβρις πέφυκέ τις. Ἀξιότιμον δὲ, καθὰ ἔφην, ὠδὶ οὐκ ἔχομεν· τὰ γὰρ τιμαλφέστερα τῶν ἐφοδίων ἡμῖν ἐν ἑτέροις ὑπάρχουσι τόποις καὶ ὥς πορρωτάτῳ ἡμῶν. Εἰ οὖν ὁ καθ' ἡμᾶς αὐτοκράτωρ φιλοφρονήσεται σοι

δώροις, οὐκ ὀκνήσομεν δὴ που καὶ ἡμεῖς γεγενηότες τε καὶ τῷ βασιλεῖ ἐπόμενοι ταῦτα διαπράσσειν, καθόσον οἰοίτε ἐσμέν, ὥσπερ φίλῳ προσφερόμενοι καὶ δμοδούλῳ. » Πρὸς ταῦτα ἀγανακτῆσας ὁ Βαϊανὸς σὺν ὄρκῳ ἠπειλήσεν, ἥ μὴν στρατεύμα ἐκπέμψειν τὴν Ῥωμαίων ἐπιδραμούμενον. Καὶ δὴ τοῦ στρατηγοῦ κατάδηλον αὐτῷ πεποιηκότος, ὥς ἐξέσται μὲν οἱ ποιεῖν ὅσα ἂν δυνήσοιτο, εἰδέναι δὲ, ὥς οὐ πάντως ἐπ' ἀγαθῷ τῶν στελλομένων ἐσται ἡ ἐπιδρομὴ, αὐτὸς ἔφη ὅτι « Τοιούτους ἐπαφήσω τῇ Ῥωμαϊκῇ, ὥς, εἰ καὶ συμβαίῃ γέ σφισι θανάτῳ ἀλῶναι, ἀλλ' ἐμοὶ γε μὴ γενέσθαι συναίσθησιν. » Καὶ δὴ παρεκελεύσατο δέκα χιλιάδας τῶν Κοντριγούρων λεγομένων Οὐννων διαβῆναι τὸν Σάον ποταμὸν καὶ δεῦρ' αὐτὸν ἐπὶ Δαλματίαν, αὐτὸς δὲ ζὺν πάσῃ τῇ κατ' αὐτὸν πληθύνει διελθὼν τὸν Ἰστρον ἐς τὰ τῶν Γηπαίδων διέτριβεν ὅρια.

28. (an. 568.)

Exc. De leg. Rom. p. 154—156 : Ὅτι ὁ Βαϊανὸς ὁ τῶν Ἀβάρων ἡγεμὼν ἐν βουλῇ ἐποίησατο πρεσβεύσασθαι καὶ περὶ σπονδῶν λόγους προσαγαγεῖν. Τὸν δὲ Βιταλιανὸν ἐζήτην χρυσίον οἱ παρασχεῖν, ὥς ἂν μὴ λεηλασίᾳ χρήσοιτο κατὰ δὴ τὸν τῆς ἐκχειρίας καιρόν. Ὁ δὲ Ἰοβουλῆδας, καὶ εἰληφὼς ἐκ τοῦ τῆς Ἰλλυρίδος ὑπάρχου νομίσματα οὐ μείον ἢ ὀκτακόσια, παρέσχετο τῷ Βαϊανῷ. Ταύτῃ τοι καὶ ἔστειλε τὸν Ταργίτιον ὁ τῶν Ἀβάρων ἡγούμενος, ζὺν τῷ καὶ Βιταλιανὸν τὸν ἐρμηνέα, τῷ βασιλεῖ λέγοντας ὥστε τὸ Σίρμιον οἱ ἐνδοθῆναι, καὶ τὰ συνήθη χρήματα, ἃ Κουτρίγουροι καὶ Οὐτίγουροι πρὸς Ἰουστινιανοῦ ἐκομίζοντο βασιλέως,

dem eum et justa dixisse Baianus censuit; sed hæc subiecit: « Sane ego propter gentes, quæ me ad bellum secutæ sunt, verecundia ducor, si nulla re effecta recedere, neque quicquam operæ pretii fecisse videar. Ne igitur videar frustra tantum laboris pertulisse et sine ullo emolumento expeditionem suscepisse, parva munuscula ad me mittite. Etenim e Scythia huc transmittens, nihil quicquam mecum extuli neque mihi, si nihil rei, quod me juvet, percepero, hinc excedere licet. » Bono quidem duci et ceteris, qui cum eo erant, inter quos erat supremus urbis sacerdos, visum est, Baianum justa et rationi consentanea proponere. Nec enim immoderata munera Baianus sibi dari petebat, solum unam pateram ex argento factam, nec multum auri, præter hæc togulam Scythicam. Verum Bonus et qui ei adstabant aliquid proprio consilio inconsulto imperatore facere timebant. Itaque Baiano contra respondit: « Habemus nunc imperatorem, qui facile ad iracundiam adducitur; quare ne ea quidem, quæ fortasse eum laterent, nostra sponte et proprio animi iudicio facere sustinebimus. Præterea quum in castris degamus, pecunias in numero minime habemus, neque quicquam nobiscum ferimus nisi castrensem supellectilem, et ea quibus induimur, atque arma. Denique Avarum duci ex iis, quibus modice instructi huc venimus, dona offerre vide, o Chagane, ne injuria et ignominia aliqua sit: nam nihil tanto honore digni habemus. Pretiosiora enim viaticorum nostrorum sunt in aliis locis et longe a nobis remo-

tis posita. Quodsi vos imperator noster muneribus demereri voluerit, non cunctabimur, tibi et nobis gratulantes, et imperatoris jussa facere, et omne, quoad ejus fieri poterit, quod tibi conducet, exsequi, tanquam amici et ejus, qui una nobiscum uni domino paret, utilitatibus inservientes. » Ob hæc indignatus Baianus jurans minatus est, se immisurum exercitum in Romanorum ditionis regiones, qui populationes faceret. Ad quæ quum dux palam prædicaret, illi quidem licere omnia, quæ posset, aggredi et tentare, sed persuasum habere, fore ut istæ excursionses his, qui in eas mitterentur, non bene verterent, respondit, se tales missurum, qui si perierint, damnum nullum ex eorum exitio ad ejus sensum esset perventurum. Itaque jussit dena millia Hunnorum, qui Contriguri (*Cutrigurir* fr. 28. *Cotriguri* Agath.) dicebantur, trajicere Saum et vastare Dalmatiam. Ipse vero cum omni suo exercitu, transmisso Istro, in finibus Gepidarum substitit.

28.

Baianum, Avarum ducem, voluntas coegit legatos ad Romanos mittere, qui de fœderibus verba facerent. A Vitaliano etiam sibi aurum dari petiit, ut a prædis agendis per inducias abstineret. Iobulidas, acceptis a præfecto Illyrici nummis non minus octingentis, ea Baiano tradidit. Quamobrem Avarum dux misit Targitium, qui una cum Vitaliano interprete imperatori denuntiarent, ut Sirmium et pecunias, quas Cotriguri et Utiguri a Justiniano accipere

οἷα δὲ αὐτοῦ ἄμφω τῷ φύλῳ τούτῳ καθελόντος· πρὸς τοῖς καὶ Οὐσδίβαδον τὸν Γήπαιδα. Ἐφασκε γὰρ τοὺς Γήπαιδας ἅπαντας αὐτῷ ἀνέκειν, ἅτε δὴ καὶ αὐτοὺς πρὸς αὐτοῦ καταπολεμηθέντας. Ἀφικομένων δὲ οὖν τῶν πρέσβειων κατὰ δὴ τὴν βασιλίδά πόλιν, παρελθόντων τε ὡς τὸν αὐτοκράτορα, ἔφη ὁ Ταργίτης· « ὦ βασιλεῦ, πάρειμι σταλεις ὑπὸ τοῦ σοῦ παιδός· πατήρ γὰρ αὐτὸς ἀληθῶς Βαϊανοῦ τοῦ καθ' ἡμᾶς δεσπότης. Πέποιθα δὲ οὖν, ὡς ἐπιδείξασθαι προθυμηθείης τὴν περὶ τὸν παῖδα στοργὴν τῷ διδόναι τὰ τοῦ παιδός. Οὕτω τοίνυν ἔχόντων ἡμῶν, τάχα δὲ σοῦ καὶ ἡμῶν, ἄρα οὐχὶ παραχωρήσεις αὐτῷ τῶν γερῶν; οὐ γὰρ ἐς ἀλλότριον οὔτε μὴν πολέμιόν τινα τὰ διδόμενα μεταθήσεις σχεδόν· οὐδὲ μεταθήσεται τῶν παρεχομένων ἡ κυριότης, ἢ πάλιν εἰς σὲ ἀναδραμεῖται διὰ τοῦ παιδός, εἴγε παράσχοις αὐτῷ τὰ ἐφ' οἷς ἤκω, τὴν τε πόλιν τὸ Σίρμιον καὶ τὰ χρήματα κατ' ἔτος, ὅσα βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς τοῖς Κουτριγούροις καὶ Οὐτιγούροις ἐδίδου (οἱ), Βαϊανοῦ τήμερον δεσπόζοντος τούτων γε δήπου τῶν ἐθνῶν· ἔτι καὶ Οὐσδίβαδον τὸν Γήπαιδα καὶ τοὺς περὶ αὐτόν· οὐδὲ γὰρ περὶ τούτων ἀντερεῖ τις, ὡς οὐχὶ πεφύκασιν ἀνδράποδα Βαϊανοῦ. » Ταῦτα ὁ Ταργίτης ἔλεξεν. Ἀτὰρ ὁ βασιλεὺς· « Οὐ πρεσβευσόμενος ἤκεις, ὡς ἔοικεν, ὦ Ταργίτα· μᾶλλον μὲν οὖν πρὸς ἀγνοοῦντας ἡμᾶς τεκμηριώσασθαι βουλόμενος τῶν Ἀβάρων τοὺς τρόπους. Εἰ γὰρ, ὡς φατε, δοίημεν ὑμῖν τὰ ὅσα τοῖς πρώην Οὐννοις, οἵκτω μᾶλλον καὶ οὐ φόβῳ, τῷ μὴ ἐθέλειν αἶμα ἐκχεῖν, Ἰουστινιανὸς ἐδίδου, γελοῖόν γε ἂν εἴη, * καὶ οἷς τὸ φιλόανθρωπον ἀπο-

νέμειν δεῖ, καὶ οἷς ἀντιτάττεσθαι φανῶμεν οἱ αὐτοί· δόποτε οἱ δαίλαιοι Κουτριγούροι τε καὶ Οὐτίγυροι, οὓς διαβεβαιοῦσθε πρὸς ἡμῶν κομίζεσθαι χρήματα, τοῦτο μὲν φυγόντες ἡμᾶς, τοῦτο δὲ πεπτωκότες ὑφ' ἡμῶν τυγχάνουσιν ἄρδην ἡφανισμένοι. Τί οὖν παράσχοιμεν ὑμῖν τὰ τῶν ἡσσωμένων; ἀλλ' οὐ τῇ φύσει ξυνάδει τῶν πραγμάτων καὶ κρατεῖν ἅμα, καὶ ὑπὲρ τῶν κεκρατημένων ἐτέροις χρήματα καταθεῖναι. Οὐ γὰρ ἀποχρῶν, εἰ φανείημεν ἅπαξ τοῦ τὰ δέοντα φρονεῖν ἐστερημένοι, ἀλλὰ γὰρ καὶ εἰς συνήθειαν ἔλκειν τὴν ἀφροσύνην οἴεσθε δεῖν; τί οὖν ποιοῦμεν τὸν Οὐσδίβαδον; ὑμῖν ἀποδοίημεν; οὐχ οὕτω πεφύκαμεν ἡλίθιοι, ὥστε τὰ ἡμέτερα καταπροέσθαι, καὶ ταῦτα βαρβάροις καὶ λυμαινομένοις τῇ καθ' ἡμᾶς πολιτείᾳ. Ὁ γὰρ πρὸ ἡμῶν τὸ βασίλειον ἀναδεδεγμένος κράτος Γήπαιδας ἐπὶ λυδάς ὄντας εἰσεποιήσατο, καὶ χώραν αὐτοῖς ἀπένειμε τὴν περὶ τὸ Σίρμιον, εἴτα καὶ πολέμου κινήσαντος αὐτοῖς ὡς Λογγοβάρδους, ὥσπερ εἰκὼς, ξυνεπελαδόμεθα τοῦ κινδύνου τοῖς οἰκείοις. Καὶ ἂν ἐκράτουν οἱ Γήπαιδες τῇ Ῥωμαίων χειρὶ, εἴγε μὴ ἀνδραποδώδεις ὥφθησαν καὶ τῷ τῆς γνώμης δολερῷ τοὺς εὐεργέτας ἐλύπησαν. Ἀνθ' ὧν ἐπιβουλεύσαντας ἡμῖν ἀσύγγνωστα οὐ Ῥωμαίοις ἔδοξε μετελθεῖν τοὺς ἀγνωμονήσαντας, οἷς ἔνεστι μὴ ἀντιτιθέναι τὰς τιμωρίας ἰσορρόπους τοῖς πλημμελήμασι, μᾶλλον μὲν οὖν περιδεῖν, ὡς ἂν ὑφ' ἐτέρων ἐς τὸ παντελὲς διαφθάρησιντο. Εἰ τοίνυν ἄλλως οὐκ ἔχει ταῦτα, ἐπεὶ περ ἡμεῖς ἐπεγκαλεῖν ἄξιοι καθεστήκαμεν, ὅτι τοὺς ἡμῖν ἀνέχοντας ἔχετε Γήπαιδας, ἀντέστραπται καθ' ἡμῶν τὰ τῶν ἐγκλημάτων. Ὑμεῖς μὲν γὰρ τὸν

soliti erant, quia utramque gentem subegerat, illi traderet, et praeterea Usdibadum etiam Gepidam. Dicebat enim, omnes Gepidas in suum jus dominiumque venisse, quia eos devicerat. Itaque legati ubi in regiam urbem ad imperatorem venerunt, Targites sic eum est affatus: « O imperator, adsum a tuo filio missus. Tu enim vere pater es Baiani, ejus qui apud nos dominatur. Confido igitur, te affectum paternum exhibiturum esse filio in eo, quod reddes ea quae filii sunt. Quum igitur nos hoc animo simus, et fortasse tu aequae ac nos, nonne tu illi sua praemia praebebis? Quod si feceris, ea non in extraneum, neque in hostem contuleris, neque earum rerum mutabitur dominium. Etenim rursus ad te redibit per filium, si ea induleris, quae a te petitum venio. Scilicet Sirmium et pecunias, quotannis quas dabat imperator Justinianus Utiguris et Cotriguris, quum Baianus hodie dominium sit adeptus harum omnium gentium; deinde Usdibadum et ejus comites sibi tradi poscit. Nec enim Usdibadum quisquam negarit factum esse Baiani mancipium. » Haec Targites; cui imperator: « Tu quidem, ut videtur, minime, ut legationem faceres, venisti; sed magis, ut mores Avarum, antea nobis penitus ignotos, cognitos perspicuosque efficeres. Si enim, ut dicitis, concesserimus vobis ea, quae nuper Justinianus, commiseratione potius quam terrore adductus, quia ab effundendo sanguine abstinere volebat, Hunnis largitus est, ridicula res sane erit, * si etiam liberalitatem et humanitatem in eos exercere oporteat, contra quos in acie stare, nemo est qui nos non viderit,

quando miseri Cotriguri et Utiguri, quos affirmatis a nobis accepisse pecunias, modo fugientes, modo caesi, a nostro exercitu sunt ad internecionem usque deleti. Cur igitur vobis largiemur bona eorum, quos vicimus? Hoc enim abhorret a communi sensu, simul et vincere, et eorum, quos viceris, bona aliis tribuere. Nonne satis est, si semel visi sumus prudentia destituti? An censetis imprudentiam nobis etiam ad consuetudinem trahendam esse? Quid igitur de Usdibado faciemus? vobisne eum reddemus? non sumus adeo dementes et stolidi, ut nostra profundamus, maxime in barbaros et eos, qui nostrae rei publicae gravia damna intulerunt. Qui enim imperatoriam majestatem ante nos administravit, Gepidas vagantes excepit, et illis regionem circa Sirmium, quam incolerent, distribuit. Deinde exorto inter ipsos et Longobardos bello, sociis nostris, ut par erat, opem tulimus, et Romanorum auxilio Gepidae vicissent, nisi servilem animum prodidissent. Nam mala mente benefactoribus suis infesti fuerunt, et pro beneficiis in eos collatis insidias, in quo nulla venia digni sunt, nobis struxerunt; Romanis tamen minime visum est homines ingratos persequi, qui nunquam dignas poenas pro peccatis dare possunt; sed potius pati, ut ab aliis funditus everterentur. Quum igitur non aliter se res habeant, si nobis jure de vobis conqueri licet, quod eos, qui nostri optimo jure fuerunt, possideatis, nunc a vobis eadem in nos retorquentur. Vos enim Usdibadum, nos Gepidas, qui reliqui sunt, a vobis repetimus. Etenim nos Romani ab initio et ab omni ho-

Οὐσδίβαδον, ἡμεῖς δὲ καὶ τοὺς Γήπαιδας ὑμᾶς τοὺς λοιποὺς εἰσπράξοιμεν. Ῥωμαῖοι γὰρ ἄνωθέν τε καὶ ἐξ ἀρχῆς σωφρονίζειν ἐτάχθημεν τὸ ἀνόητον, οὐ μὴν ἀνόητοί τινες εἶναι νομίζεσθαι. Ἀλλὰ τὸ Σίρμιον ἐγχειρίσωμεν βαρβάρους; οὐκ ἀρκέσει γὰρ ὑμῖν τὸ περιεῖναι μέχρῃς ὅπλα κινεῖν οὐ βούλοιντο Ῥωμαῖοι. Ἀλλ' ἐρεῖς, ὦ Ταργίτα, ὅτι διαθήσεται Ἰστρον ὁ Χαγάνος, ἔτι γε μὴν καὶ τὸν Ἑβρον· καὶ ὅτι τὰς ἐπὶ Θράκης αὐτοβοεῖ παραστήσεται πόλεις. Ἀλλὰ προφθάσουσιν αἱ Ῥωμαῖαι καὶ δυνάμεις, καὶ τῆς ἐλπίδος αὐτὸν ἀφαιρήσονται, καὶ μᾶλλον αὐτοὶ σκευαγωγήσουσι τὰ Ἀθάρων. Καὶ οὐ παυσόμεθα καταβάλλοντές τε καὶ χειρούμενοι, ἕως ἂν ἐφυθρίσῃ τὸ βάρβαρον. Λυσιτελήσει δὲ Ῥωμαίοις ἀντὶ τῆς εἰρήνης ὁ πόλεμος. Ἀθάρων γὰρ τῶν νομάδων τε καὶ ἐπηλύδων καθεστάναι φίλους τῆς ὥς αὐτοὺς δυσμενείας βαρύτερον, ἄλλως τε καὶ φιλίας ὑπούλου καθεστώσης. Κρεῖσσον ἐν τοῖς σώμασι καὶ οὐχὶ ταῖς ψυχαῖς φέρειν τὰ τραύματα. Πρὸς ταῦτα, ὦ Ταργίτα, καὶ τόξα καὶ ἵπποι καὶ μυρία δυνάμεις ὀπλιτῶν ἔστωσαν ἐν παρασκευῇ· οὐ γὰρ ἡσυχία τοῦ συνοίσοντος αἰρετώτερον. » Τοσαῦτα εἰπὼν ὁ αὐτοκράτωρ, μεγαληγορία τε χρησάμενος πολλῇ, τῶν Ἀθάρων ἀφῆκε τοὺς πρέσβεις, πρότερον Βῶνῳ τῷ στρατηγῷ ἐν γράμμασι πλεῖστα ἐπιμεμψάμενος, ὅτι γε ὅλως ὥς αὐτὸν τοιάδε προῖσχομένους ἔστειλεν ἐς Βυζάντιον· πρὸς γε καὶ σημήνας ἔργου ἔχεσθαι καὶ πάντα τὰ πολεμιστήρια ὄργανα ἐπισκευάζειν, σαφῶς ἐπιστάμενον, ὥς ξυγκροτηθήσεται ὁ πρὸς Ἀθάρους πόλεμος καὶ μάλα αὐτίκα. Καὶ δὴ ὁ Βῶνος, ἐπεὶ τὸ βασιλεῖον ἀνελέξατο γράμμα, τὰ πρὸς τὸν πόλεμον ἐξηρτύετο.

29. (an. 568 s. 569.)

Exc. De leg. gent. p. 114 : Ὅτι αὐθις ἦλθε Ταργίτιος βουλόμενος πρεσβεύσασθαι ὡς βασιλέα, ἐκεῖνά τε ἔφη τῷ βασιλεῖ καὶ ἤκουσε πρὸς αὐτοῦ ἅπερ καὶ ἄλλοτε. Τὴν τε γὰρ πόλιν τὸ Σίρμιον ἐβούλετο πρὸς Ῥωμαίων κομίσασθαι, ἅτε οἰκεῖον ὃν αὐτῷ κτῆμα ἐξότε τὰ τῶν Γηπαίδων ὑπ' αὐτοῦ διέφθαρτο πράγματα· ἔτι τε καὶ χρήματα, ἅπερ Ἰουστίνος (1. Ἰουστινιανός) τοῖς Οὐννοῖς ἐφ' ἐκάστῳ ἐνιαυτῷ ἐδίδου· καὶ, οἷα μηδὲν εἰληφότων αὐτῶν ἐκ τῶν παροιχομένων ἐτῶν, ἅπαντα ὁμοῦ Ταργίτιος εἰσπράττειν ἤξιου, οὕτω τε λοιπὸν τὰς ἐνιαυσιαίας συντάξεις ἐρρωμένας κατατιθέναι Ῥωμαίοις. Πρὸς γε καὶ τὸν Οὐσδήβαδον ἐξήτει οἷα προσήκοντα τῷ τῶν δορυλήπτων αὐτῷ θεσμῷ. Καὶ ἕτερα δέ τινα προεβάλλετο ὁ Ταργίτιος ὑπερηφανίας ἀνάπλεα, ὧν οὐδένα λόγον ἐποιεῖτο ὁ βασιλεὺς, ἀλλὰ γὰρ τὰ τε λεγόμενα πρὸς αὐτοῦ ἀπεφλαύριζε, καὶ μὲν οὖν βασιλικῶς ἐχρῆτο τοῖς ῥήμασιν. Ἐπὶ τούτοις οὖν διάφοροι πρεσβεῖαι φοιτήσασαι, ὥς διηνύσθη πλέον οὐδὲν, διαφῆκε τὸν Ταργίτιον ὁ βασιλεὺς, εἰρηκῶς αὐτῷ στέλλειν ἐκεῖσε Τιθέριον αὐτοκράτορα στρατηγόν, περὶ τοῦ παντὸς διαλεχθησόμενον καὶ βεβαιώσοντα τὰ ἕκαστα.

30.

Exc. De sent. p. 357. 358 : Ὅτι ἐν ταῖς εὐπραγίαις τῶν δυσμενῶν διπλασιάζεσθαι πέφυκε τὸ ἔχθος.

Ὅτι τὸ εὐτυχεῖν οὐδ' οὐκ ἐχρῆν ὑπόθεσις γίνεται τοῦ μὴ τὰ δέοντα φρονεῖν τοῖς μὴ λογισμῷ βεβηκότι χρωμένοις τῇ τύχῃ.

minum memoria imprudentes coercere officium nostrum duximus, non ipsi imprudentes habebamur. Nosne Sirmium barbaris trademus? Non igitur satis vobis superesse videtur, quousque Romanis nondum arma ferre placuit? Sed ais, o Targita, Chaganum Istrum trajecturum et Hebrum quoque, et Thraciae urbes primo impetu occupaturum. At praevenerunt et occurrent Romanorum copiae, et eum spe depellent sua, imo agent et rapient quae Avarum sunt. Neque grassari et praedas agere cessabimus, dum barbari superbient; et certe longe Romanis utilius bellum quam pax. Etenim cum Avaribus et Nomadibus et advenis amicitiam tenere gravius et acerbius est, quam eos hostium numero habere. Nam subdola est eorum amicitia, et praestat vulnera corpore, quam animo, gerere. Quamobrem, o Targita, et arcus et equi et infinitae copiae armatorum in apparatu erunt. Nec enim quies utilitate potior. » Haec quum imperator alto spiritu dixisset, Avarum legatos dimisit. Prius tamen Bonum ducem per literas magnopere increpavit, quod ad se illos legatos, qui talia proponerent, Byzantium misisset. Ad haec illum monuit, quia certus erat, quamprimum bellum contra Avarum erupturum esse, ut omni opera et studio bellicas machinas praepararet. Et Bonus, lectis imperatoris literis, omnia, quae ad bellum pertinebant, diligenter curavit.

29.

Venit denuo Targitius, ut legatione fungeretur apud

imperatorem. Eadem vero dixit imperatori, et audivit ab imperatore, quae et antea. Petebat enim a Romanis sibi tradi Sirmium oppidum, tanquam esset sua privata et domestica possessio, quia ab ipso Gepidarum res essent eversae; tum etiam pecunias, quas Justinus (*Justinianus*) Hunnis quotannis pendebat, postulabat, et quasi superioribus annis nihil accepissent, omnes simul Targitius sibi persolvi volebat, et ita in posterum annua cum Romanis foedera se rata habiturum dixit. Usdibadum quoque poscebat, tanquam qui suus captivitatis jure et lege esset. Plurima alia etiam in medium proferebat Targitius, insolentiae et superbiae plena, quorum omnium imperator nullam rationem habuit, sed elusit et contempsit, et verbis imperatoriam majestatem decentibus est usus. Denique quum per diversas et multas legationes super his commeantes nihil quicquam effectum esset, Targitium dimisit imperator, et illi dixit, se illuc missurum Tiberium, qui summum in exercitu habebat imperium, qui de omnibus rebus ageret, et singula pacaret et firmaret.

30.

Sicubi res prospere eveniunt, tunc malevolorum odium duplicari solet.

Indignorum hominum felicitas in causa est, quominus illi congruos spiritus mente agitent, qui non satis firmo animo fortunam suam ferunt.

“Οτι φιλοτάραχον χρῆμα δὲ δῆμος, καὶ φύσις αὐτῶν ἡ προπέτεια.

“Οτι χαλεπὸν ἀμελούμενον τὸ χρῆμα (ἀμελούμενος παραχρῆμα conj. Bekk.) καὶ δυσκαταγώνιστον ἐμφύλιος πόλεμος.

“Οτι ἀνδρείας ἐπίδειξις προερχομένη κατὰ τῶν φύσει δυσμενῶν καὶ οὐ κατὰ τῶν ὁμοδιαίτων ἐνδοξότερον τίθησι τὸν ἐπιδεικνύμενον.

“Οτι οἱ Γότθοι παντελῶς ὑπὸ Ῥωμαίων ἡττήθησαν. Καὶ ἐγὼ γε τὰ τοιάδε ἄγαμαι οὐδαμῶς· χρόνῳ γὰρ συμμορφοῦσθαι πέφυκε τὰ ἀνθρώπεια, εὐροῖς τε σχεδὸν ἅπασαν (ἂν πᾶσαν Bekk.) ἱστορίαν τῶν τοιῶνδε χαλεπῶν ἀνάπλευσιν, γένη τε μέγιστα καὶ πόλεις νῦν μὲν ἐς ἄγαν εὐημερήσαντα, νῦν δὲ ἐς τὸ μὴ εἶναι κατολισθήσαντα παντελῶς. Ταῦτα μὲν οὖν καὶ τοιάδε ἡ περιφορὰ νεοχμοῦσα τοῦ χρόνου καὶ πρὸ τοῦ ἐπεδείξατο, καὶ μὴν ἐπιδείζεται αὖθις, καὶ ἐπιδεικνυμένη οὐ παύσεται, ἔστ’ ἂν ἀνθρωπότης τε ὣσι καὶ μάχαι.

“Οτι μέχρι τοσούτου δέον πονεῖν, ἄχρι τῆς ἐκ τῶν πόνων ὠφελίας ἐν ἀπολαύσει καθεστάναι δύναίτο τις· δὲ γὰρ μὴ οὕτω βιοτεύων, εἰ καὶ πλέον ἔσχε τῶν ἄλλων, ἥττον ἔχει τῶν ἀγαθῶν.

“Οτι ὁ ζῶν τῇ δυνάμει τῶν πέλας νικήσας οὐδὲν ἥττον ὥσπερ νενικηκόσι τοῖς ἡσσημένοις παραχωρήσει μεγαλαυχεῖν τῷ πρὸς διττὴν αὐτοῦς ἀγωνίζεσθαι δύναμιν.

“Οτι κινδύνων ἐλπίς ἄνευ κινδύνων τίθησι τὸν ἐλπίζοντα τῷ προησφαλισθαι τῶν δυσχερῶν τῇ δοκῇσι τὰ πράγματα. Πολλάκις γὰρ καὶ τό γ’ ἄληθές ἐν ὑπονοίᾳ γενόμενον ἀσφαλές.

“Οτι καὶ αὖθις δὲ τῶν Ἀθάρων ἡγούμενος ταῖς πρώην ἐχρήσατο ἀπειλαῖς. Καὶ ἐπειδὴ κομπάζων καὶ μεγαλο-

ρήμων ἐσὶ ὑπάρχων οἷόσπερ οὐκ ἐγένετο ἐκδειματῶσαι τοὺς Ῥωμαίους· οὗτοι γὰρ δὴ πρὸς οἷς οὐκ ὀρρωδία τις αὐτοῖς ἐνέσκηψε, ἀλλὰ γὰρ καὶ ἀπεφλαύριζον καὶ περιεφρόνουν τὸν βάρβαρον, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ κομπωδестέραις ἐχρῶντο ταῖς ἀντιλογίαις.

“Οτι μεμίσηται τυραννὶς, καὶ ἀντίπαλος εἴη [αἰεὶ Bekk.] ὁ τυραννούμενος.

31.

Suidas : Ἐπιδουπῆσαι, ἐπικτυπῆσαι.... Μένανδρος· « Οἱ δὲ Ἀβαιο κατὰ τὴν τοῦ πολέμου κίνησιν ἐβούλοντο ἦχον ἐγεῖραι ξυμμιγῇ τε καὶ ἄγριον, ἔτι δὲ (οὖν) ζῶν τῷ ἀλαλάγματι ἐπιδουπῆσαι τοῖς τυμπάνοις, ὅπως ἂν ἐς τοσοῦτον αὐτοῖς ὁ κτύπος ἐξαρθείη, ὥς καταπληξαί τε καὶ δεδίξασθαι τὸ Ῥωμαϊκόν· ταῦτα ἐπεὶ προέγνω ὁ Βῶνος, προαφηγήσατο τοῖς στρατιώταις, ὥστε αὐτοὺς τῷ ἀθρόῳ μὴ καταπλαγῆναι, ἀλλὰ προανατυποῦντας ὅπερ ἔμελλεν ἔσεσθαι ἐθίζεσθαι τῇ δοκῇσι καὶ τῷ μήπω παρόντι πρὸς τὸ ἐσόμενον· καὶ ὅταν αἰσθοῖντο τὸν πάταγον τῶν τυμπάνων, ἀντιπαταγεῖν καὶ αὐτοὺς ταῖς ἀσπίσι, καὶ ἐπαλαλάζειν τὸ ἐνυάλιον, καὶ παιανίζειν, καὶ τοῖς ὑδροχοοῖς ἀγγείοις ξυλίνοις οὖσιν ἐπικτυπεῖν. » Partem horum repetit v. Δεδίξασθαι.

Suidas : Ἀνάρροπον. Μένανδρος· « Κατιόντων τῶν Ἀθάρων κατ’ ὀλίγους, οἱ στρατηγοὶ γνώμῃ ἐχρῶντο παραχρῆμα ἐπιθέσθαι σφίσι, καὶ τούτου ἀνάρροπον τίθεναι τὴν τῶν Ἀθάρων κατάβασιν. »

32. (an. 570. Justini an. 6.)

Exc. De leg. gent. p. 114 : “Οτι ἄλλα τε πολλὰ αἵτια ἐγένοντο τοῦ πολέμου Ῥωμαίων τε καὶ Περσῶν, τὸ δὲ μᾶλλον ἀναπτερώσαν Ἰουστίνον δὲ κινῆσαι (καὶ

Populus tumultuandi amans est et natura sua temerarius. Incuria difficile et vix superabile bellum civile.

Ea demum fortitudo facit hominem inclytum, quæ adversus naturales hostes, non quæ contra cives exseritur.

Gothi a Romanis penitus domiti fuerunt. Neque ego id miror : nam æque, ut tempus, res humanæ mutabiles sunt. Cunctam vero propemodum historiam gravium huiusmodi casuum plenam invenies, et quidem maximas gentes urbesque modo felicissimas, modo ad nihilum redactas. Hæc et similia, inquam, temporis circumactio ac perpetua novitas ante nos demonstravit, tum et deinceps, donec hominum genus erit et bellandi usus, spectanda exhibebit.

Eatenus laborandum est, quatenus laborum utilitate frui quis potest : nisi enim ita vivit, is etiamsi ceteros superaverit, ubertate tamen verorum bonorum inferior est.

Qui finitimorum viribus adjutus vicit, is occasionem præbebit victis, ac si essent victores, gloriandi, quasi ipsi contra vires duplo suis majores pugnauerint.

Periculorum exspectatio extra periculum exspectantem collocat ; propterea quod suspitione malorum rebus suis cavet : sæpe enim id etiam, quod reapse impendet, si suspitione præoccupetur, tuto cavemus.

Avarum dux prædictas denuo minas intentavit : neque tamen jactantia tumidisque verbis Romanos territare potuit.

Porro hi, nullo timore correpti, non solum barbarum contemnebant ac flocci faciebant, sed ultro etiam jactantioribus responsis non temperabant.

Tyrannis invisæ est, semperque inimicus, qui tyrannidem patitur.

31.

Avares sub initium prælii dissonum et horridum clamorem tollere, et cum fremitu bellico tympana quoque pulsare statuerant, ut inopino illo vehementique strepitu Romanos percellerent ac territarent. At Bonus id præcognitum militibus jam prædixerat, ne re subitanea consternerentur ; sed opinione præcipientes id quod futurum erat, assuescerent ei quod nondum acciderat : et ubi strepitum tympanorum audissent, ipsi quoque vicissim scutis concreparent, et pæana canerent, et situlis ligneis inter se collisistrepitum ederent.

Quum Avares manipulatim descenderent, visum est ducibus illico eos aggredi, atque ita retrogradam efficere illorum incursionem.

32.

Multæ quidem aliæ belli causæ inter Romanos et Persas exstiterunt, maxime vero Turcorum gens impulit imperatorem, ut contra Persas arma moveret. Etenim Turci Mediam invaserant et depopulati erant. Itaque Justinum missa

κινῆσαν conj. Nieb.) κατὰ Περσῶν τὸ ἔθνος οἱ Τοῦρκοι ἐγένοντο. Οἷδε γὰρ ἐσβάλλοντες ἐς τὴν Μηδικὴν τῆς τε γῆς ἔτεμον, ἔστειλαν δὲ καὶ ὡς Ἰουστίνον πρεσβεῖαν ἐφ' ᾧ συνεκπολεμῶσαι γε αὐτὸν Πέρσαις, κοινῇ τε καθελεῖν ἔξαιτοῦντες ἀμφοτέρων τοὺς δυσμενεῖς, καὶ [τὰ] τῶν Τούρκων μᾶλλον ἀσπάσασθαι· οὕτω γὰρ ἂν τῇ μὲν Ῥωμαίων, τῇ δὲ Τούρκων ἐπιθεμένων ἐν μέσῳ τὰ Περσῶν διαφθαρήναι. Ταύταις ταῖς ἐλπίσιν ἐπηρμένους Ἰουστίνος ῥαδίως ᾤετο τὴν Περσῶν καταστρέψασθαι δύναμιν καὶ ἐς τὸ μὴ εἶναι ξυνελάσειν. Καὶ οὖν, ὡς οἶόντε ἦν, ἐν βεβαίῳ ἔξεν αὐτοῦ τὴν πρὸς Τούρκους φιλίαν ἅπαντα παρεσκευάζετο.

33. (an. 570.)

Ibidem p. 114. 115 : Ὅτι αὖθις οἱ Ἀβάροι πρεσβεῖαν ἔστειλαν ὡς Ῥωμαίους, καὶ περὶ ᾧ πολλὰκις, περὶ τῶν αὐτῶν ἐπρεσβεύοντο. Ὡς δὲ οὐδὲν ὑπῆκουον οἱ Ῥωμαῖοι (οὐ γὰρ Ἰουστίνον τὸν αὐτοκράτορα ἤρεσκε), τὸ τελευταῖον τοῦ Ἀψίχ ἐς πρεσβεῖαν ἐληλυθὸς, ξυνήρесе Τιβερίῳ καὶ τοῖς περὶ τὸν Ἀψίχ παρασχεθῆναι γῆν τοὺς Ῥωμαίους, ἵνα κατοικίξασθαι μέλλοιεν οἱ Ἀβάροι, εἴ γε τῶν παρὰ σφισιν ἀρχόντων λήφονται τοὺς παῖδας ὁμηρεύοντας. Καὶ οὖν τὰ τοιαῦτα Τιβερίος ἐσήμηνε βασιλεῖ. Ἀλλὰ γὰρ τῷ αὐτοκράτορι οὐ τι ἐδόκει τοῖς πράγμασι τῶν Ῥωμαίων εἶναι λυσιτελές· οὐκ ἄλλως δὲ εἰρηνεύσειν ἔφασκεν, εἴ γε μὴ αὐτοῦ δῆτα τοῦ Ἀθάρων ἡγουμένου λάβοι τῶν παίδων τινὰς ἐς ὁμήρους. Τιβερίῳ δὲ οὐ ταῦτα ἐδόκει· ἐγνωμάτευε γὰρ, ὡς, εἴ γε τῶν παρὰ Σκύθαις ἀρχόντων λήφονται τοὺς παῖδας, οἷα εἰκὸς, βουλευομένου τοῦ Χαγάνου τὰ ξυντεθειμένα παρώσασθαι, οὐ συγχωρήσειν τῶν ὁμηρευόντων τοὺς πατέρας. Τιβερίος μὲν

τοιαῦτα ἐπῆρχε γνώμης, βασιλεῖ δὲ οὐχ οὕτως ἐδόκει· ἀλλὰ γὰρ δὴ πού καὶ ἐνεμέσιζε τοῖς Ῥωμαίων στρατιάρχαις τὸν πόλεμον ἀναβαλλομένοις, συλλαβαῖς τε ἐχρήτο ὡς αὐτοὺς διαγορευούσαις, ὡς δέοι τοῖς βαρβάροις ἐνδείκνυσθαι, ὅτι γε δὴ πού Ῥωμαίοις οὐχὶ ἐς τὸ ἀβροδίαιτον ὁ βίος..., ἄλλως δὲ ὡς φιλοπόλεμοι τέ εἰσι καὶ φερέποναι. Ἐπεὶ δὲ τὰ τῆς ἐριδος ἐνίκῃ καὶ ὁ πόλεμος ἠπειλεῖτο, Τιβερίος ἐσήμηνε Βώνῳ ἐν γράμμασι φυλάξασθαι τὰς διαβάσεις τοῦ ποταμοῦ.

34. (an. 570.)

Ibidem p. 115 : Ὅτι μετὰ τὴν νίκην τῶν Ἀθάρων, ἡττηθέντος Τιβερίου τοῦ στρατηγοῦ, μετὰ τὰς ξυνθήκας συνήρесе πρεσβεύσασθαι ὡς τὸν Ῥωμαίων αὐτοκράτορα. Καὶ δὴ Τιβερίος ξυναπέστειλε τῇ πρεσβεῖᾳ Δαμιανὸν ταξίαρχον, ἐσήμηνέ τε τῷ βασιλεῖ ἅπαντα τὰ ξυνεχθέντα, καὶ περὶ ᾧ βούλεται τὸ Ἀβαρικόν. Καὶ ἐσπείσαντο τελέως Ῥωμαῖοί τε καὶ Ἀβάροι.

35.

Ibidem p. 115 : Ὅτι τῶν Ἀθάρων σπεισαμένων καὶ ἐς τὰ οἰκεῖα ἀπερχομένων, οἱ Σκαμάρεις ἐγγχωρίως ὀνομαζόμενοι ἐνεδρεύσαντες ἀφείλοντο ἵππους τε καὶ ἄργυρον καὶ ἑτέραν ἀποσκευήν. Τούτων ἕνεκα πρεσβεῖαν ἔστειλαν αὖθις ὡς Τιβερίον, τῶν κεκλοφῶτων πέρι ἐπιμεμφομένοι, ἔτι καὶ τὰ ἀφαιρεθέντα ἀνακομίσασθαι βουλόμενοι. Καὶ δὴ ἀνερεινυθέντες οἱ τὴν κλοπὴν εἰργασμένοι ἐν φανερώῳ τε γενόμενοι, μοῖραν τινα ἀπεκατέστησε τοῖς Ἀθάροις.

35 a.

Exc. De sent. p. 359—361 : Ὅτι τῇ κακῇγορίᾳ

legatione, ut bellum Persis secum inferret, quo communibus hostibus exitio essent, sollicitabant. Etenim ex una parte Romanis, ex altera Turcis ingruentibus, Persas, qui in medio constituti essent, facile opprimi posse. Harum rerum fiducia elatus Justinus, facile fore existimabat, ut Persarum potentiam everteret et ad interitum adduceret. Itaque quantum in illo erat, omnia curabat, quo sibi Turcorum amicitiam fidam et tutam conservaret.

33.

Avares legationem de iisdem rebus, de quibus sæpius antea, ad Romanos miserunt, cui legationi quum Romani minime aures præberent (nondum enim Justino placuerat), tandem Apsicho legationem obeunte, Tiberius et Apsich in ea sententia constituerunt, ut Avaribus Romani terram, in qua habitarent, darent, si obsides filios eorum, qui apud ipsos imperia gerebant, acciperent. Quæ Tiberius imperatori significavit. Quod tamen minime rationibus Romanorum conducere imperator censuit, neque aliter se pacem facturum dixit, nisi aliquos ex liberis ipsius ducis Avarum obsides acciperet. Tiberio vero non ista probabantur. Sic enim iudicabat, si aliquos liberos eorum, qui apud Scythas imperitabant, obsides haberet, fore ut, si Chaganus a pace recedere vellet, patres eorum, qui apud Romanos obsides essent, id non permitterent. Tiberii igitur hæc erat sententia. Sed imperatori pacem omnino minime

faciendam videbatur. Quinimo ipsis exercituum ducibus succensuit, quod bellum gerere cunctarentur, literis quoque eos admonuit, oportere ut barbaris ostenderent, Romanorum mores non in mollitiem et inertiam degenerasse, sed se laborum patientes et belli cupidos esse. Ubi vero discordia prævaluit et bellum jam instabat, Tiberius literis Bonum admonuit, ut diligenter fluvii custodiam faceret.

34.

Tiberio victo, et victoria potitis Avaribus, conventum est legationem per inducias ad imperatorem mitti. Ad quam Tiberius Damianum, ordinis ductorem, misit, qui illum eorum, quæ contigerant et quæ Avares vellent, certiore faceret. Tandem fœdus inter Romanos et Avares est factum.

35.

Fœdere inito, quum Avares ad sua redirent, Scamares patrio nomine dicti, ex insidiis illis vim fecerunt, et equos, argentum et reliquam suppellectilem eripuerunt. Quapropter legationem ad Tiberium miserunt, quæ de rebus ablatis quereretur et rapta repeteret. Et deprehensis qui latrocinium fecerant, et in apertum adductis, partem aliquam Avaribus restituit.

35 a.

Maledicentia, quæ aliorum miseriis gaudere solet, impigre grassatur et perscrutatur. Sic etiam in hunc officium

ἐνεστιν ὡς τὰ πολλὰ ἐπιχαιρεκάκῳ οὔσῃ ἀόκνως περινοστεῖν τε καὶ ὑπευρύνεσθαι (ὑπερευνᾶσθαι?). Τὸ ἐαυτῆς οὖν ἐπιτελοῦσα ἐφότου [ἐφοῖτα c. B.] ψιθυρίζουσα κατὰ τούτου. Ἐπεὶ δὲ ἐνεφώλευε τοῖς ὡσὶ, τὸ ἀστάθμητόν τε καὶ ἀλλόκοτον τούτου ἐκτραγωδοῦσα, οἱ . . . . . ὑπήκουον [οἱ κατὰ τὴν Περσῶν Ἀρμενίαν καὶ Ἰβηρίαν ὑπήκουοι conj. Nieb.] ἤχθοντο, καὶ περιέφερον ἐν στόματι τὸν ἡγεμόνα ἅτε ἀνοσιουργόν.

Ὅτι ὁ ἱστορικός φησι Μένανδρος περὶ Ἰσαοζίτου τοῦ ἐν Περσίδι σταυρωθέντος, τραγωδίαν θέμενος καὶ τὸν ἄνδρα ἐσῶτι ἀγασθεῖς· « Ἐν νῶ ἑθαλόμην, ὡς καὶ ἄξιον τῷ τοῦ θεοῦ θεραπευτῇ τῷ βαρβάρῳ ἐν ἐξαμέτρῳ ἐπιγράμματα λέξαι. Καὶ δὴ λέλεκται μοι ἐπιγράμματα ὧδε (*).

Ἦν πάρος ἐν Πέρσῃσιν ἐγὼ μάγος Ἰσαοζίτης
εἰς ὁλοὴν ἀπάτην ἐλπίδας ἐκκρεμάσας.
Εὗτε δὲ πυρσὸς ἔδαπτεν ἐμὴν πόλιν, ἤλθον ἀρῆξαι,
ἤλθε δὲ καὶ Χριστοῦ πανσθενέος θεράπων.
Κεῖνῳ δ' ἐσθέσθη δύναμις φλογὸς, ἀλλὰ καὶ ἔμπης
νικηθεὶς νίκην ἤνυσσα θειοτέρην. »

Ὅτι ὁ αὐτὸς Ἰσαοζίτης, παραινούντων αὐτὸν ἐσταυρωμένον ὄντα ἐς τὰ πάτρια μεταθεῖναι νόμιμα καὶ σώζεσθαι, ἔφη μεταμελεῖσθαι οὐχ ὅτι ἐς τοῦτο ἔγνω σωτηρίας ἐλθεῖν, ἀλλ' ὅτι ἔγνω ὀψέ. Ταῦτα ἔλεγε γλιχόμενος κατὰ τὸ ἀπαραίτητόν τε καὶ καρτερόν τῶν οὐρανίων ἐκ . . διὰ παλαιῶν στεφάνων τὰ ἀκήρεια ἀνακεῖσθαι νικητήρια, καὶ ἡξίου τὸ βραχὺ καὶ ἀνόνητον τοῦ βίου δοκεῖν τίθεσθαι ἐπὶ ῥῆ . . δια . . ἐς αἰί.

Ὅτι ἡ εἰς τὰ μέγιστα τῶν ἐγχειρημάτων ὁρμὴ πλέον πέφυκε τὸ ἀναγκαιῖζον τοῦ παρορμῶντος ἔχειν, ἄλλως τε καὶ ἦν αὖθις * ὧσιν οἱ ἐς προὔπτον κίνδυνον ἐθέλοντες ἀφιέναι.

(*) « Hoc epigramma editum est in Anthologia Gr. tom. I, p. 27, ubi hominis nomen scribitur Ἰσθοζήτης. » NIEBUHR.

suum exsequens circumibat insusurrans criminationes. Postquam vero aures hominum insedit, inconstantiam et iniquitatem ejus supra modum incusans, (*qui Persarmeniam et Iberiam incolebant*,) oderant ac veluti scelestum differebant sermonibus ducem Surenam.

Ait historicus Menander de Isaozita apud Persas in crucem acto, tragœdiæ in modum hominis fatum lugens et admirans: « Eidem destinaveram epigramma, prout famulo Dei, quamquam barbaro, dignum erat, inscribere. Est autem epigramma hoc:

Eram olim inter Persas magus ego Isaozita,
Qui perniciose in fraude spem collocaveram.
Quumque urbem meam ignis corripuit, veni auxiliaturus;
Venitque simul Christi invicti famulus.
Ille sane vim igneam exstinxit; sed tamen ego
Victus victoriam retuli diviniorem. »

Idem Isaozita, quum quidam hortarentur eum cruci jam affixum, ut ad patria sacra revertens fatum supremum declinaret, pœnitere se ait, non quod salutis adoptandæ consilium cepisset, sed quod sero cepisset. Hæc aiebat cupiens per suam firmitatem atque constantiam cœlestes

Ὅτι περὶ Προκοπίου τοῦ ἱστορικοῦ καὶ δικηγόρου φησὶν ὁ Μένανδρος· « Οὐ γὰρ ἐμοὶ γε δυνατόν, οὐδέ γε ἄλλως πέφυκε θυμῆρες, τοσαύτη λόγων ἀκτῖνι τὴν ἐμαυτοῦ θρυαλλίδα ἀντανασχεῖν. Ἀρκέσει δέ μοι ἐν μικροῖς πάγκαλον δεῖσθαι (« Ita legebam. » Mai.) τοῖς ἐμαυτοῦ, καὶ τῷ Ἀσκραίῳ [ἐπεσθαι] ποιητῇ ἡλίθιον τινα καὶ παράφρονα εἶναι φάσκοντι τὸν ἐς τοὺς κρείττονας ἀμιλλώμενον. » Sic.

Ὅτι μετὰ τὴν τῶν Ἀβάρων ἡ [ἦτταν conj. Nieb.] . . . τὴν . . . ὁ τῶν Ἀβάρων . .

. . . . . μόν ἐπενεγκεῖν ἐτόλμησ . . . γράμματα τε καὶ διψ[θέρας Nieb.]

εἰσὶν· ὅθεν ἀναλεγόμενοι γνω . . . .

χωτάτῳ ἐς τὰ φύλα . . Τιθέριον δὲ φάναι ἀμιοβζίῳ . . . . . εἶναι ἐπιτήδειον.

Primus locus, si recte Niebuhrius conjecit, de Persarmeniis est, qui, quum a cultu religionis Christianæ prohiberentur, Surenam præfectum necarunt, et a Persis ad Romanos defecere (571 p. C.). V. Euagrius V, 7; Menander fr. 36. Ex eodem loco petita fuerint quæ de nece Isaozitæ Christiani sequuntur. Reliqua quo pertineant minus patet. Quæ post hæc in Exc. De sent. leguntur, eadem habes in Exc. De leg. fragm. 43.

36. (571. Justinian. 7.)

Exc. De leg. gent. p. 115—117: Ὅτι τοῦ δεκάτου ἔτους ἀνυσθέντος τῶν πεντηκοντουτῖδων σπονδῶν, μετὰ τὴν σφαγὴν Σουρήνα, ἐν τούτῳ ὁ Περσῶν βασιλεὺς στέλλει Σεβόχθην, ἄνδρα Πέρσῃν, ἐς πρεσβείαν ὡς Ἰουστίνον τὸν βασιλέα, τῶν ἐν Περσαρμενίᾳ μὲν ξυνενεχθέντων ἄγνοιαν δῆθεν ὑποκρινόμενος, ἄλλως δὲ τὸ συντεταγμένον Ῥωμαίους κατατιθέναι χρυσίον βουλόμενος, οἷα δὲ τῆς δεκαετίας περαιωθείσης, ἥς τὰ χρήματα ὑφ' ἐν ἐκομίσαστο, εἶτα ἐμπεδωτάτα ξυνεστάναι

coronas adipisci . . et brevem hanc et inutilem vitam parvi æstimare videri volebat.

Magna ausa animum potius reprimere quam excitare solent; idque præcipue si * sint, qui ad apertum discrimen hominem impellunt.

De Procopio historico et juridico ait Menander: « Neque mihi possibile est, neque alioquin animo destinatum, ut contra tantum eloquentiæ splendorem exiguam meam candelam attollam. Satis erit mihi tenuitas mea; Ascræoque poeta audiens ero, qui cum potioribus certantem stultitiæ insinulat atque dementiæ. »

36.

Exacto decimo quinquaginta annorum induciarum anno, post Surenæ (*Persarmeniæ præfecti*) cædem, Persarum rex Sebochthen, virum Persam, legatum ad Justinum imperatorem mittit. Ille quidem ignorationem eorum, quæ in Persarmenia gesta erant, fingebat, sed quum decem anni præterissent, quorum tributa in unam collata, fuerant soluta, deinceps Romanos aurum, de quo convenerant, solvere, ut fœderibus scriptum erat, et pacem constare

τὴν εἰρήνην, καθά που ἐνεγέγραπτο ἐν ταῖς ξυνηταῖς. Σφόδρα γὰρ ἐν ἀρχαῖς ἐτάραξε Χοσρόην αἰσθόμενον, ὡς βασιλεὺς Ῥωμαίων πρὸς πόλεμον ὥρμα τὰ εἰρηναῖα παρωσάμενος. Ἐδεδόκει τε, μὴ πως ἐκ μεγάλης παρασκευῆς ἐπιθοῖτό τε αὐτῷ. Καὶ ἄλλως οὐχ ἥκιστα φροντίδα ἐτίθετο, εἰς ἔσχατον γῆρας ἐληλακῶς καὶ ἤδη ἐκλελυμένος ταῖς ὁρμαῖς τοῦ πολέμου, ὥστε ἐρρῶσθαι τὰ εἰρηναῖα, καὶ ὥσπερ ἀμέλει πατρῶον κτῆμα τοῖς γε αὐτοῦ παισὶ ἀσάλευτά τε καὶ ἄτρωτα καταλιπεῖν. Σεβόχθην μὲν οὖν Ἰουστίνος φοιτήσαντα ἐς τὸν βασιλέα οὐ τι μάλα προσίετο, ἐπεὶ καὶ ἄλλως, ἡνίκα εἰσῆλθε κατὰ δὴ τὸ εἰωθὸς τὸν αὐτοκράτορα προσκυνήσων, χαμαὶ ῥίψαντος ἑαυτὸν, οὕτω ξυμβάν, ὁ πῖλος δὲ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ κατὰ τὸ νενομισμένον Πέρσαις ἐπέκειτο, ἐς τοῦδαφος ἔπεσε. Τούτῳ αἰσίων τινὶ συμβόλῳ χρησάμενοι οἱ ἐν τέλει καὶ ὁ δῆμος ταῖς κολακείαις τὸν βασιλέα ἐπτέρωσαν, ὡς ὅσον οὐπω ὑποπεσεῖται αὐτῷ ἡ Περσίς. Τῷ τοι ἄρα Ἰουστίνος ἐπηρμένος ἦν ταῖς ἐλπίσι καὶ μετεωρίζετο τῇ διανοίᾳ, τὰ κατὰ νοῦν ῥᾶστα ἐκθήσεσθαι οἰόμενος. Σεβόχθην δὲ οὖν ἀγγείλαντα ἐφ' οἷς παρεγένετο, ὁ βασιλεὺς περιεφρόνησέ γε αὐτὸν, καὶ ἐν οὐδενὶ λόγῳ ἐποιεῖτο τὸν ἄνδρα. Ἐφη τοιγαροῦν ὡς αὐτὸν, ὡς ἡ φιλότης χρήμασι βεβαιουμένη οὐκ ἀγαθή· αἰσχυρὰ γὰρ καὶ ἀνδραποδώδης ὠνητὴ τε ἡ τοιάδε. Φιλίαν δὲ τὴν ἰσόρροπὸν τε καὶ οὐχὶ κερδαλέαν ὀρίζεσθαι, ἐν ᾗ καὶ τὸ βέβαιον πέπηγε φύσει τινί. Πρὸς τοῖσδε ἀνεπυνθάνετό γε πρὸς αὐτοῦ, μὴ τι καὶ περὶ τῆς κατὰ σφᾶς Ἀρμενίας βούλοιτο διαλέγεσθαι. Σεβόχθης δὲ οὖν ἀπεκρίνατο, ἀκηκοέναι μὲν τὸν αὐτοῦ βασιλέα, ὡς ἀνὰ τὰ ἐκείνη βραχεῖά τις ἐγένετο ταραχῇ,

στεῖλαι δὲ ὅμως τινὰ τὸν δυνάμενον ἐν κόσμῳ θέσθαι τὰ γεγενημένα καὶ τὸν θόρυβον καταπαύσοντα. Ἰουστίνος δὲ Περσαρμενίους προφανέστατα ἔφη εἰσδέξασθαι Περσῶν ἀποχωρήσαντας, καὶ οὐ περιόψεσθαι σφᾶς ἀδικουμένους, οἷα δὴ ὁμογνώμονας τὰ εἰς θεόν. Σεβόχθης δὲ οὖν ἐν Πέρσαις ἀγγίλους[τε] ἅμα καὶ νομίζων τὰ περὶ τὸ θεῖον οὐκ ἄλλως ἢ καθὰ νομίζουσι Χριστιανοὶ, ἐπιμελέστατά πως ἐδεῖτο τοῦ βασιλέως Ἰουστίνου μὴ κινήσai τι τῶν ἐν κόσμῳ, ἐν ᾧ τε βαλέσθαι τὸν πόλεμον, οὕτως ἄδηλον πρᾶγμα καὶ οὔτε ἐπὶ ῥητοῖς εἰωθότα χωρεῖν. Καὶ ὅτι δὴ, εἴγε οὕτω τύχοι, καὶ κρατούντων Ῥωμαίων, ἐς τοῦναντίον αὐτοῖς περισταίῃ τὰ τῆς νίκης. Ἐσιόντες γὰρ ἐς τὴν Περσῶν καὶ ἐπὶ μικρότατον (μακρότατον conj. Nieb.) ὁδοιπορίας ἐλαύνοντες εὐρήσουσιν ἅπαντάς γε δὴ που περὶ τὸ θεῖον οὐκ ἄλλως, ἢ περ αὐτὸν, ἐσπουδακότας· ὡς, εἴγε ἔλαιντο τοὺς τοιούσδε ἀποκτινύναι, οὐδὲν ἤττον αὐτοῖς πάλιν ἡττηθήσονται. Οὐ δῆτα οὖν χρεὼν κατὰ Χριστιανῶν τοὺς ὁμοδόξους θήγειν τὰ ξίφη. Ἀλλὰ γὰρ τοῖς οὕτω λίαν ὁμαλοῖς τε καὶ ἐπιεικέσι λόγοις Ἰουστίνος οὐκ ᾔετο χρῆναι ἔσεσθαι πειθήνιος. Ἐφη δὲ, ὡς, εἴγε παρθεῖν δάκτυλον ἓνα, κινήθησεται, καὶ ὡς ἐς τὴν Περσῶν ἐλάσοι· θαρρεῖν τε, ὡς, εἰ πρὸς πόλεμον δρμήσοι, καθελεῖ τε Χοσρόην καὶ αὐτὸς βασιλέα χειροτονήσοι Πέρσαις. Οὕτω τοίνυν ὑπερόρια εἰπὼν ἀπέπεμψε Σεβόχθην.

« Post hunc locum sequuntur in vulg. duo ex Simocatta petita, et lemma ἐκ τῆς β' βίβλου, quod ad eundem pertinet. » NIEBUHR

petebat. Nam quum initio Chosroes suspicaretur, Romanorum imperatorem a conditionibus pacis recedentem ad bellum ferri, valde perturbatus fuerat. Verebatur enim, ne ex improviseo imperator cum magno apparatu se bello aggrediretur. Et omnino illi maxime curae erat, quum jam ad extremam senectutem pervenisset, et bellorum consilia omisisset, pacem inviolatam servare, et nullis bellis interturbatam et impeditam regni paterni possessionem liberis suis relinquere. Imperator autem Sebochthen ad se venientem non magni faciebat, praesertim quum accidisset, simulatque ingressus est ad imperatorem, ut moris erat, venerans, et ad pedes ejus humi procubuit, ut pileus, quem in capite, ut Persarum leges ferunt, gestabat, in terram caderet. Hoc omine principes viri et cetera turba, tanquam divinitus immisso, usi et foeda adulatione imperatorem extollere, et dicere, fore ut Persis brevi ei submitteretur. Hac cogitatione mente elatus Justinus in spem adducebatur, omnia, quae animo volvebat, ad optatum exitum perventura. Itaque quum Sebochthes ea, quorum causa venerat, renuntiaret, imperator eum contempsit et nullo numero habuit, dixitque amicitiam pecuniis contractam haud probari. Turpem enim et servilem esse, quippe quae pretio empta esset. Amicitiam autem, cujus ratio constans et natura bene fundata esset, aequalem, non quaestu comparatam definiri. Deinde ex ipso quaesivit, numquid vellet de his, quae in Armenia, quae eorum juris erat, contingerant, disserere.

Et ille quidem regem suum accepisse respondit, exortum quendam in illa provincia tumultum, levem et exiguum; ad eum sedandum misisse qui comprimeret et res pristino statui restitueret. Justinus vero palam dixit, se Persarmenios, qui a Persis defecissent, in fidem tutelamque suam recepisse, neque si quis eos injuria afficeret, neglecturum, quippe qui eadem, quae ipse, de religione sentirent. Sebochthes autem, qui apud Persas prudentia excelebat, quum eandem, quam Christiani, de religione opinionem haberet, etiam atque etiam vehementer Justinum orabat, ne ea, quae se bene haberent, moveret, et ut animum induceret, bellum esse rem valde incertam neque certis legibus fluere. Quodsi forte fortuna contingeret, ut Romani victoria potirentur, ipsam victoriam fortasse in contrarium casuram. Etenim qui Persarum regionem vel longissimo itinere cognoverint, eos compertum habere, omnes non alio ritu religionem, quam ipse colat, colere et amplecti. Hos si occidere susceperint, nihilominus postea ipsis inferiores fore. Proinde injuste eos contra homines eadem cum Christianis religione utentes enses esse stricturos. His tam æquis et lenibus sermonibus Justinus minime sibi acquiescendum existimavit, sed dixit, etiamsi unum digitum apponeret, se expeditionem suscepturum et Persidem invasurum. Confidere se, si in bellum eruperit, Chosroem de medio sublatum, et regem Persis daturum. Ad hunc modum insolenter locutus, Sebochthen missum fecit.

36 a.

Suidas : Οὐ μέλον αὐτῷ· οὐ φροντιστέον. Μένανδρος· « Ταύτη τοι καὶ τῆς Νισίβιος πολιορκίας οὐ μέλον αὐτῷ. » De Nisibi a Marciano, qui an. 572 dux Orientis constitutus est, obsessa, v. Theophan. Byz. ap. Phot. et Eugr. V, 8.

37. (575. Justini an. 11.)

Exc. De leg. gent. p. 118. 119 : Ὅτι ἐπεὶ Ἰουστίνος τὰς φρένας παρεκόπη καὶ Τιθέριον ἀνεδείξατο διοικεῖν τῆς πολιτείας τὰ πράγματα, ἐν ἀπόρῳ ἦσαν αὐτός τε Τιθέριος καὶ ἡ βασιλὶς Σοφία ὅπως διάθωιντο τὰ τῶν πολέμων. Ἀλλὰ γὰρ ἔλυσε τὸ ἄπορον σφῶν βασιλεὺς ὁ Περσῶν ὡς τὸν Ῥωμαίων αὐτοκράτορα στεῖλας Ἰάκωβον, ὃς τὰ Περσικὰ ῥήματα τῇ Ἑλληνίδι φωνῇ διασαφηνίζειν ἠπίστατο. Συννοήσας γὰρ ὡς εἰς ἔσχατον νῦν ἐλπίδος οἱ Ῥωμαῖοι κατολισθήσαντες ἥδιστον μὲν ἂν ἔχοιεν ἐπὶ ταῖς οἰαίσοις ξυνθήκαις διαλύσαι τὸν πόλεμον, οὐ μὴν θαρρήσειαν πρεσβεῖαν τινὰ στεῖλαι διὰ τὸ οὐκ εὐπρόσωπον εἶναι τὸν ἀρξάμενον πολέμου ἀπάρξασθαι καὶ ἰκετείας· προτερήσας οὖν ὁ Περσῶν βασιλεὺς τὴν αἰσχύνην προανεῖλε, καὶ τῷ κατεπτηχότι τῆς γνώμης αὐτῶν ἐπενόησε πρόφασιν, ὡς ἂν ἔλθοιεν ἐς λόγους αἰτησόμενοι μεθ' ἰκετηρίας εἰρήνην. Στέλλει τοίνυν Ἰάκωβον, ἁμεινόν πως βουλευσάμενος, ὡς οὐ πώποτε ἂν εὐκλεέστερον Πέρσαι τὸν πρὸς Ῥωμαίους κατάθωιντο πόλεμον· τοσαῦτα γὰρ ἐνδύσειν Ῥωμαίους, ὅσα ἂν ἐθελήσωσι Πέρσαι αὐτοί. Ἡ δὲ σταλεῖσα πρὸς αὐτοῦ ὡς Ἰουστίνον ἐπιστολὴ οὔτε τῆς ἡλικίας ἦν τοῦ Περσῶν βασιλέως, μεираκιώδης οὔσα παντοίως, οὔτε δὲ ἄλλου τινὸς οἶμαι ἐμφο-

νεστάτου. Ἔτερον γὰρ τὸν ὄντιναοῦν ἀπαυθαδίζεσθαι οὐκ ἀπὸ τρόπου ἦν· ἐκεῖνον μέντοι οὐ βρενθύεσθαι ἴσως ἐχρῆν, οὐδὲ ὑπαγόραν τινὰ εἶναι καὶ ἀπειρόκαλον. Ἡ γὰρ ἐπιστολὴ ὕβρεώς τε μεστὴ καὶ ὀνειδισμοῦ καὶ μεμεθυμένων ῥημάτων ὑπῆρχε. Καὶ ἡ μὲν ἐπιστολὴ ὑπερηφανίας τε ἦν καὶ ἀλαζονείας πλήρης· εἰσάγεται δ' οὖν Ἰάκωβος, οὐ μὴν ὡς Ἰουστίνον, ἅτε νοσώδη τυγχάνοντα, ἀλλὰ γὰρ ὡς τὴν βασιλίδαν, ἐπεὶ αὐτὴ ξὺν Τιθερίῳ ἅπαντα ἔπραττεν. Ἀναλεξαμένη τοίνυν τὰ γράμματα ἐπηγγείλατο καὶ αὐτὴ στέλλειν τὸν πρεσβευσόμενον ὡς βασιλέαν Περσῶν καὶ ἀμφὶ τῶν ὁπωσοῦν κεκινημένων διαλεχθόσμενον. Στέλλεται δ' οὖν Ζαχαρίας, ἐν τοῖς βασιλείοις καταταττόμενος ἱατροῖς, ἐπιφερόμενος γράμμα ἐκ τῆς βασιλίδος.

(38. an. 575.)

ΕΚ ΤΟΥ Ζ' ΛΟΓΟΥ.

Exc. De leg. Rom. p. 157 : Ὅτι ἡ βασιλὶς Σοφία Ἰουστίνου [Ζαχαρίαν] πρέσβυν στέλλει ὡς τῶν Περσῶν βασιλέαν Χοσρόην, ἐν τοῖς βασιλείοις ἱατροῖς καταταττόμενον. Καὶ οὗτος μὲν αὐτοῦ ἀφικόμενος, τεσσαρακονταπέντε χιλιάδας χρυσοῦ νομίσματος παρασχών, τίθεται τὰς ξυνθήκας ἀνὰ τὴν ἑω ἐνιαυσιαίας, ὡς ἂν ἔσοιτο ἐκεχειρία. Ἐν τοσούτῳ γὰρ ἔφασκε σταλῆσεσθαι πρὸς τῆς βασιλίδος μέγιστον πρεσβευτὴν τὸν τελεώτερά πως περὶ πάντων διαλεχθόσμενον, ἔτι μὴν καὶ τὸν πόλεμον διαλύσοντα, τυχόν ἐν μέσῳ καὶ τοῦ Ῥωμαίων βασιλέως μεταβαλόντος ἐς τὸ ἐρρωμένον. Οὕτω μὲν τὰς ἐπ' ἐνιαυτὸν ποιησάμενος σπονδὰς περὶ τῆς κατὰ τὴν ἑω Ῥωμαίων ἐπικρατείας, οὐ μὴν καὶ περὶ τῆς ἐν Ἀρμενίᾳ, καταθέμενος δῆπουθεν αὐτοῦ καὶ

36 a.

Hac de causa quum Nisibis urbis obsidio ipsi curæ non esset.

37.

Quum Justinus mentis imbecillitate laboraret et Tiberium reipublicæ administrandæ præfecisset, Tiberius et regina incerti erant, quid de rebus bellicis statuerent; sed dubitationem exemit Persarum rex, qui Jacobum legatum ad Romanorum imperatorem misit. Is Persica verba Græce exprimere noverat. Nam Persarum rex, Romanorum res in ultimum discrimen adductas esse ratus, et nihil jucundius et opportunius illis contingere posse, quam quibusvis conditionibus bellum pace finire, cujus rei gratia tamen eos puderet legationem mittere, quod indecorum existimarent, eum qui bellum suscepisset, initium supplicandi facere, hunc pudorem præveniando sustulit. Et quoniam consternati animo erant, rationem et occasionem excogitavit, ut per speciem colloquii pacem supplices orarent. Itaque mittit Jacobum, Persas nunquam gloriosius bellum contra Romanos deponere posse existimans, quia Romani omnia, quæ Persæ voluerint, essent concessuri. Atque hæc missa per Jacobum ad Justinum epistola neque ætati regis Persarum accommodata erat (nam puerilem in modum con-

scripta erat), neque alterius opinor viri prudentia præditi fuit. Alium enim quempiam insolentem esse, non alienum fuisset, sed illum minime superbire aut audacius loqui decebat. Epistola illa contumeliæ et probri et verborum insolentium plena fuit. Itaque etiamsi epistola arrogantiae et contemptus plena esset, tamen introductus est Jacobus, non quidem ad Justinum, qui gravi morbo afflictus erat, sed ad reginam, quæ omnia imperii negotia cum Tiberio curabat. Lecta epistola, regina respondit, se quoque missuram legatum ad regem Persarum, qui de omnibus, de quibus inter ipsos controversia mota erat, ageret. Itaque mittitur Zacharias, inter imperatoris medicos adscriptus, qui tulit literas reginæ.

38.

E LIBRO SEXTO.

Imperatrix Sophia (Zachariam) Justinus legatum misit ad Chosroen, Persarum regem, ex medicis imperatoris. Is ubi ad Persas accessit, quadraginta quinque millia aureorum dedit et inducias annuas per Orientem fecit, tantisper, ut dicebat, dum ab imperatrice maximus legatus mitteretur, qui de omnibus rebus accuratius ageret et bello finem imponeret, si forte etiam interea accideret, ut Justinus convalesceret. Itaque in Oriente, qua Romanis parebat, ex-

μόνου ἔνεκα μὲ' χιλιάδας χρυσῶν νομισμάτων, ἐπανῆ-
κεν. Ἐμπεδωθέντων δὲ ἄρα τῶν τοιούτων, Εὐσέβιος
ὁ στρατηγὸς ἐς Βυζάντιον μεταστέλλεται.

39. (576. Justinian. 12.)

Ibidem p. 157 : Ὅτι δὴ στέλλεται κατὰ τὴν Περ-
σῶν χώραν πρεσβευτὴς Τραϊανὸς, ἐν τοῖς βασιλείοις
τατράσι τελῶν καὶ τὴν λεγομένην τοῦ Κοιαιστόρος
διέπων ἀρχὴν, ἣν οἶμαι ἐκ τοῦ ἀναζητεῖν ὧδε λελέχθαι
Ῥωμαίοις. Ξυναπεστάλη δὲ καὶ Ζαχαρίας, οὗ ἔναγχος
ἐμνήσθην, ἐφ' ᾧ, εἰ μὲν οἷοίτ' ἔσονται, ἅμα ἐμπεδώσι
κατὰ τὴν τε ἑώαν καὶ τὴν Ἀρμενίαν ἐντὸς τριῶν
ἐνιαυτῶν ἐκεχειρίαν. Ἐν τοσοῦτῳ ξυνέλθοιεν ἕξ ἐκα-
τέρας πολιτείας ἐν τοῖς ὁρίοις, οἳ διαλύσουσι τὰ ἀμ-
φίβολα, βουλευσάιντό τε καὶ τρόπῳ τῷ καταθήσουσι
τὰ ὅπλα ἐς τέλος· εἰ δέ γε μὴ οὕτω προχωροίη, τοῖς
γούν πρὸς ἥλιον οἰκοῦσιν τὴν τοιάνδε ἐκεχειρίαν παντὶ
τρόπῳ ποιήσασθαι. Παραγενόμενοι τοίνυν οἱ πρέσβεις
πρὸς βασιλέα Περσῶν, ἐς ἐκκλησίαν τε καταστάντες,
ἐλεξάτην τοιάδε. (Ζήτει ἐν τῷ Περὶ δημογρο-
ριῶν.) — Πολλῶν δὲ κεκινήμενων λόγων, καὶ τῶν
μὲν Περσῶν μακροτέραν ποιεῖσθαι τὴν εἰρήνην ἱεμένων,
ἄχρι δὲ πέντε ἐνιαυτῶν βεβαιοῦν τὴν ἐκεχειρίαν, τῶν
δὲ Ῥωμαίων τριετηρίδας εἶναι βουλομένων τὰς σπον-
δάς, τέλος οὐκ ἴσχυσαν οἱ πρέσβεις, καθὰ ἐπετέτραπτο,
σφᾶς ποιήσασθαι τὰς συνθήκας· ἐπὶ [δὲ] πέντε ἐνιαυ-
τοὺς εἶναι ἔρρωμένους συνήρουν ἀμφοτέρᾳ πολιτεία,
κατὰ δὴ τὴν ἑώ μόνον, τριάκοντά τε χιλιάδας νομι-
σμάτων χρυσῶν κατατιθέναι Ῥωμαίους ἕτει ἐκάστῳ.
Ξυνήρουν δὲ τὰ τοιάδε, εἰ βασιλεὺς ὁ Ῥωμαίων ἐπι-
ψηφίσειτο.

40.

Ibid. p. 157. 158 : Ὅτι ἐπειδὴ Τιβερίῳ ἤδη τὰ
τῆς πολιτείας περιεκέχυτο πράγματα, Τραϊανὸς τε καὶ
Ζαχαρίας τὸν πρέσβει ὡς αὐτὸν ἐγεγράφεν μὴ βού-
λεσθαι Πέρσας ἄχρι τριῶν ἐτῶν ποιήσασθαι τὰς ξυν-
θήκας, πενταετηρίδας δὲ εἶναι μᾶλλον. Καὶ οὐκ ἐπι-
νεύσας (οὐ γὰρ αὐτὸν ἤρεσκε μακροτέραν ποιεῖσθαι
τὴν ἐκεχειρίαν) ἐσήμεινεν ὡς αὐτοὺς μάλιστα μὲν
ἄχρι δύο ἐνιαυτῶν τὰς τοιάσδε βεβαιῶσαι σπονδάς· εἰ
δὲ γε ἀδύνατα ἔχοιεν, περαιτέρῳ μὴ ἀνέξεσθαι ἢ τριε-
τίας. Σταλείσης δὴ οὖν (ὡς) τοῖς πρέσβεσι τῆς τοιάσδε
ἐπιστολῆς, καὶ δὴ ἀναλεξαμένων ὅτι ἐδήλου τὸ
γράμμα, Μεβώδου ἐπὶ τούτῳ ἀφικομένου ἐν τοῖς
ἀμφὶ τὸ Δάρας ὁρίοις, αἰσθανομένου τε ὡς ταῖς ἤδη
ὑπὸ Τραϊανοῦ καὶ Ζαχαρίου δοκιμασθείσαις σπονδαῖς
οὐ στέργουσι Ῥωμαῖοι, ἐπαφίησι τὸν Ταχόσδρω κατὰ
τῆς Ῥωμαίων ἐπικρατείας. Καὶ δὲ ἀθρόον ἐπιδραμὼν
ἐνέπρησε τὰ ὅσα πλησιόχωρα τοῦ Δάρας, ἕως ἐπέισθη
Μεβώδης δέξασθαι τὰς τριάκοντα χιλιάδας τῶν χρυσῶν
νομισμάτων ἀν' ἔτος τῆς τριετηρίδος ἔνεκα εἰρήνης,
ἐφ' ᾧ ἐν τοσοῦτῳ τοὺς ἄρχοντας ἐκατέρας πολιτείας εἰς
ἐν ξυνιόντας βουλευσάσθαι ὅπως δὴ τὰ ὅπλα καθαθέσθαι
τελέως. Προνοία δὲ δὴ τινι στοχαζόμενος τοῦ συνοίσον-
τος, τὰ τοιάδε ἐπετέλει ὁ Καῖσαρ· ἡπίστατο γὰρ, ὡς
ἄχρι ἐνιαυτῶν τριῶν ἀποχωρῶσα αὐτῷ ἔσται ἡ παρα-
σκευὴ Πέρσας τε ἀξιόμαχος ἀναφανήσεται. Ξυνησθά-
νοντο δὲ καὶ Πέρσαι τῆς τοιάσδε προμηθείας τοῦ Καί-
σαρος, ὡς οὐδενὸς ἐτέρου ἔνεκα γίνεται αὐτῷ ἀναβολὴ
ἢ προορωμένῳ τοῦ μέλλοντος, ὅπως ἐς τὸ δέον αὐτῷ
προπαρασκευασθῇσιντο αἱ δυνάμεις. Κατεφρόνουν δὲ

cepta tamen Armenia, per annum ut ab armis cessaretur,
est statutum. Quum igitur hujus rei tantummodo conse-
quendæ gratia quadraginta quinque aureorum millia nume-
rasset, rediit. Et his transactis Eusebius dux Byzantium
arcessitur.

39.

Mittitur deinde in Persarum regionem legatus Trajanus,
inter patricios ascriptus, qui quæstoris magistratu funge-
batur, quem a quærendo a Romanis sic dictum esse puto.
Missus est una quoque Zacharias, cujus antea meminimus,
ut, si possent, trium annorum inducias per Orientem et
Armeniam facerent, tantisper dum alii ex utroque regno
in finibus convenirent, qui controversias dirimerent et con-
siliū haberent, qua ratione in perpetuum arma depone-
rent : si hoc minime succederet, induciæ saltem tanti
temporis pro his, qui ad Orientem incolunt, omni ratione
obtinerent. Legati ubi ad regem Persarum accesserunt, in
concionem vocati hæc dixerunt. (*Quære in Exc. De con-
cionibus.*) — Multis ultro citroque motis sermonibus Persæ
in quinquennium inducias, Romani per triennium tantum
valere volebant. Postremo legati Romanorum, sicut ipsis
mandatum erat, in eo non perstiterunt, ut trium annorum
induciæ fierent ; sed in quinquennium inducias esse placuit
utrique civitati tantummodo per Orientem, ob quas quot-
annis Romani triginta millia aureorum penderent ; quæ

pacta tamen non alia conditione, nisi ea imperator suffragio
suo comprobasset, rata forent.

40.

Ut Tiberius negotiorum administrationem jam suscep-
erat, Trajanus et Zacharias legati ad eum rescripserunt,
Persas nolle ad tres annos, sed ad quinque inducias pacisci.
Quæ quum non approbasset (nec enim ei in tam longum
tempus inducias facere placebat), mandavit ut in duos
annos paciscerentur ; sin id non obtinere possent, nihil ad tres
annos adjicerent. Missa est igitur hæc ad legatos epistola,
et quum ea, quæ continebat, legissent, Mebodes, qui ad
responsum accipiendum ad fines Daras venerat, satis in-
tellexit, Romanos inducias, quas Trajanus et Zacharias
fecerant, non approbare. Itaque Tachosdronem immisit,
qui terras ditionis Romanorum subito invasit, et propin-
qua loca Daras igne vastavit. Sed fide Mebodi data, illi nu-
meratum iri quotannis per tres annos triginta millia aureo-
rum pro induciis, statutum est, ut interea principes viri
utriusque regni in unum convenirent, et aliqua ratione fir-
mam pacem constituerent. Id utile suis rationibus fore
Caesar existimabat, et providentia quadam faciebat : con-
fidebat enim, se intra tres annos idoneas copias coacturum,
quibus se satis munitum et instructum ad Persis resisen-
dum ostenderet, ut etiam ex æquo cum eis pugnare posset.
Præsenferant et Persæ hanc imperatoris providentiam,

ὁμως τῶν Ῥωμαίων, ἅτε ἀναμαχήσασθαι οὐ δυναμένων, εἰ καὶ πλείων αὐτοῖς ἐνδοθείη χρόνος. Ἐπεὶ οὖν ἀνακωχὴ ἐγεγόνει ἀνὰ τὴν ἔω, μετενήνεκτο δὲ ἅπας ἐπὶ τὴν Ἀρμενίαν ὁ θόρυβος, ἄλλου ἄλλα αὐτῆς διακληρωσαμένων, ἥρος ἀρχομένου συνέστη πόλεμος.

Ex hoc loco quædam excerpit Suidas, non nominato auctore, v. Δοκιμάσας : « Μαθὼν ὡς ταῖς ἡδὴ ὑπὸ Ζαχαρίου δοκιμασθείσαις σπονδαῖς οὐ στέργουσι Ῥωμαῖοι, ἐπαφίησι τὸν Τανχοσδρὼ κατὰ τῆς Ῥωμαίων ἐπικρατείας. »

41.

Ibidem pag. 158—160 : Ὅτι ὁ Τιδέριος ὁ Καῖσαρ στέλλει Θεόδωρον τὸν Βάκχου πρεσβευσόμενον ὡς βασιλέα Περσῶν, τῷ δοκεῖν μὲν ὁμολογήσοντα χάριτας ἀνθ' ὧν τὸν μέγιστον Ῥωμαίων πρεσβευτὴν ἐς τὰ μάλιστα ἐτίμησε Τραϊανὸν, ἡνίκα ἐναγχός γε δήπου τὴν δι' αὐτοῦ ἐδέξατο πρεσβείαν, ἔκπαλαι τὸ τοιόνδε νομισθὲν ὡς ἀμφοτέρας πολιτείας, ὥστε μετὰ τοὺς μεγάλους πρέσβεις στέλλεσθαι ἐτέρους ἥσσονας τῆς τῶν μεγίστων πρέσβων ἀποδοχῆς τε ἑκατὶ καὶ φιλοφροσύνης. Ἄμα δὲ ἐνετείλατό οἱ διαλεχθῆναι, ὡς ἐτοιμότατα ἔχοι, κατὰ τὸ ἡδὴ ἐμπεδωθὲν, ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς ἔω στεῖλαι τοὺς Ῥωμαίων ἄρχοντας γνωματεύσοντας ζῦν τοῖς ὑπ' αὐτοῦ ἐκπεμφθησομένοις ἡγεμόσι Περσῶν ἀμφὶ τῆς εἰρήνης καὶ τὰ ἀμφίβολα διευκρινήσοντας. Θεόδωρον μὲν αὐτοῦ ἀφικόμενον, βασιλεὺς ὁ Περσῶν καταλέλοιπεν ἐν τῷ Δάρας τῇ πόλει τοὺς τε τὸν ἄνδρα ἄξοντας, ἐγκελευσάμενος, ἔνθα ἂν μάθοιεν τὸν βασιλέα εἶναι, ἐπικαταλαβεῖν, ὡς ἂν μὴ τὰ εἰθισμένα ἐπὶ πρεσβευτῇ πράσσων

ἀναβολῇ χρήσοιτό τι. Ἄμα γὰρ ἠβούλετο καὶ πολέμοις ὁμιλεῖν καὶ δέχεσθαι τὴν πρεσβείαν· ταύτῃ γὰρ ἐκφοβήσκειν ὤρετο ἐς τὰ μάλιστα Ῥωμαίους. Τῷ τοι ἄρα τὴν ὁδοιπορίαν διανύσας διὰ τοῦ λεγομένου Ἀρρεστῶν κλίματος καὶ τοῦ Μαρεπτικῶν ἀφίκετο ἐν Περσαρμενίᾳ, οὐκ οἰομένων τῶν Ῥωμαίων οὕτω γε δήπου θάττον ἥξειν αὐτόν. Εἰωθότων γὰρ τῶν Περσῶν ἐν τοῖς ἐμπροσθεν χρόνοις ἀμφὶ τὸ πέρας τοῦ τὴν ἐπωνυμίαν Αὐγουστου κληρωσαμένου μηνὸς ἀναφαίνεσθαι κατὰ δὴ τῆς Περσῶν Ἀρμενίας καὶ τηνικαῦτα τὸν πόλεμον συγκροτεῖν, προτερήσας αὐτὸς εἰσήρρησεν αὐτόθι. Ξυνήνεχθη τοιγαροῦν ἅπαξ προκατειλημμένους καὶ ἐφυστερήσαντας τοὺς Ῥωμαίους δι' ὅλου τοῦ ἔτους οὐδὲν ὀτιοῦν σφᾶς διαπράξασθαι ἐν καιρῷ. Οὔτε γὰρ τὸ στρατεύμα ξυνήθροιστο τὸ Ῥωμαϊκόν, ἀλλ' οἱ μὲν περὶ Κοῦρσον καὶ Θεόδωρον τοὺς στρατιώτας (στρατηγούς B.), ἐπειδὴ αὐτοῖς ἀπήγγελλτο, ὡς νεμεσᾷ τε καὶ ἀγανακτεῖ ὁ Καῖσαρ, ὅτι δὴ ἐσβαλόντες ἐν Ἀλβανίᾳ μὴ ἀνέστησαν ἅπαντας Σαβείρους τε καὶ Ἀλβανούς, ἀλλ' ὅτι ὁμήροις πεποιθότες ἐξεχώρησαν κατεγνωνκότες τε ἐξ αὐτῆς τῆς πείρας, τῷ ἀφηνιάσαι αὐτίκα ἀπὸ Ῥωμαίων τὸν Σαβεῖρα, ὡς οὐ κατὰ τὸ δέον ἐπεπράχσαν, παρώφθη τε ὑπὸ σφῶν τὸ συνοῖσον, ὥσπερ ἀμέλει ἐκ μεταμελείας αὐθις ἐλάσαντες ἐν Ἀλβανίᾳ * (πρεσβείας) ἦγον τοὺς Σαβείρους τε καὶ Ἀλβανούς, πανοικίᾳ σφᾶς μετοικίζοντες ἐς τὰ τῇδε τοῦ Κύρου ποταμοῦ, ὡς λοιπὸν ἐν τῇ Ῥωμαϊκῇ διαιτᾶσθαι χώρα. Ἔτι οὖν Θεόδωρός τε καὶ Κοῦρσος ἐν τούτοις ἐνησχολημένοι ἐτύγγανον. Εἴτα ἐγκαλεσαμένου τοῦ Καίσαρος Ἰουστινιανὸν τὸν τῆς ἔω στρατηγὸν μεταφοιτῆσαι καὶ

quod nulla alia ratione tantopere de hac dilatione impetranda laboraret, quam ut per id temporis spatium idoneas copias præpararet. Contemnebant tamen Persæ Romanos, tanquam qui adversum se in acie stare et pugnando pares esse non possent, etiamsi longius tempus iis indulgissent. Quamobrem postquam belli cessatio ad tempus rata per Orientem fuit, omnis motus in Armeniam est translatus, et quum alius aliud munus in illa regione obiret, ineunte vere bellum est exortum.

41.

Tiberius Theodorum, Bacchi filium, legatum ad regem Persarum mittit, specie quidem gratias agendi causa, quod Trajanum, nobilissimum Romanorum legatum, summo honore affecisset, quum paulo ante legationem ejus accepisset. Jam diu enim in more erat apud utrumque principem, post magnos legatos mittere alios minores, qui gratiam agerent ob priores legatos benigne receptos, et amicitiam testificarentur. Huic autem simul præceperat, ut regi exponeret, se esse paratum (jam enim id convenerat) mittere in fines utriusque ditionis viros nobiles, qui de pace cum his, quos ipse eo ad id mitteret, agerent et controversias dirimerent. Quum Theodorus ad Daras accessisset, Persarum rex ibi reliquerat qui eum eo deducerent, ubi regem commorari comperissent, ne, ulla re, quæ legato præstari solebat, omissa, moram illi faceret. Volebat enim simul bellum gerere et legationem excipere : sic enim se

Romanis terrorem injecturum esse sperabat. Qua de causa quum iter per regionem, quæ Arestorum et Marepticorum dicitur, fecisset, in Persarmeniam pervenit, inopinantibus Romanis, qui tam cito eo illum perventurum nunquam credidissent. Solebant enim Persæ antea circa finem mensis qui Latinis vocatur Augustus, in Persarmenia apparere, et inde ad bellum accingi : nunc autem Chosroes prius illuc accessit. Accidit autem ut Romani semel præventi, quum tardius rebus suis prospexissent, nihil toto illius anni spatio feliciter et opportune gererent. Nec enim exercitus Romanorum collectus erat ; sed militibus, qui sub Curso et Theodoro merebant, nuntiatum erat, imperatorem iratum esse propterea quod in Albaniam irruentes, Sabiros et Albanos non penitus sustulissent et exterminassent, sed obsidibus confisi discessissent : quod quam imprudenter fecerint, ipsos ex eventu cognitum habere : etenim confestim Sabiri a Romanis defecerant. Itaque rebus tam male gestis, pœnitentia commoti, rursus in Albaniam impetum fecerunt, et legationibus Sabiros et Albanos suis sedibus excitos citra ripas Cyri amnis collocarunt, ut in posterum in Romanorum ditionis regionibus habitarent. Quibus rebus peragendis dum Cursus et Theodorus adhuc occupantur, Cæsar Justinianum, Orientis ducem, proficisci et in Armenia bello gerendo præesse jussit. Nihilominus neque Justinianus venit, quia hoc illi serius Cæsar significarat, neque rei in tempore gerendæ opportunitate usus fuerat. Ad hæc auri distributio,

ἐν Ἀρμενίᾳ γενέσθαι αὐτὸν ἡγησόμενον τοῦ πολέμου, οὐδὲν ἦττον καὶ Ἰουστινιανὸς οὐπω παρῆν, τῷ σημήναι τοῦτο αὐτῷ τὸν Καίσαρα ὁψὲ καὶ οὐκ ἐν καιρῷ τοῖς πράγμασι χρῆσασθαι, πρὸς γε καὶ τῆς συνήθους διανομῆς τοῦ χρυσίου τοῖς ἐσθλοῖς καταλόγοις γεγεννημένης οὐκ ἐπικαίρως, ἀλλὰ δῆτα ἐφυστερησάσης. Ἐπ' αἰδέας οὖν οὕτω πως καὶ ἀκονιτὶ ἐλάσαντος ἐν Περσαρμενίᾳ Χοσρόου, μηδενὸς οἱ ἀντικαθισταμένου, οἱ μὲν δασμοφόροι τῆς ἡττονος Ἀρμενίας οὔτε ἐχρήσαντο φυγῇ, ἐκλελοιπότες τοὺς ἀγροὺς οἶγε, ἀλλὰ γὰρ καὶ τὰ ὅσα ἐπιτήδεια ξυνεχομίζον τῷ στρατῷ. Προβαίνουντι δὲ Χοσρόῃ ἀνὰ τὰ πρόσω οἱ ἐν τῷ κλίματι Μακραθανδῶν καὶ Ταραννῶν ἥκιστα ἔμενον, ὡς μηδένα πάμπαν, μήτε ἄνθρωπον μήτε μὴν ὑποζύγιόν τι ὀφθῆναι. Ἄτε γὰρ πολεμίου βασιλέως ἐπελθόντος ἀπέδρασε πᾶν τὸ γεηπονοῦν, καὶ πάντα τὰ ἐκείνη ἐχέριεν ἀνθρώπων· ἀλλὰ καὶ γηράσαι βουλούμενον (ἀγοράσαι βουλομένων?), μηδὲν τι τῶν πάντων ζῶων [ἦν] ἐντυχεῖν. Ἐν τούτῳ καὶ Θεόδωρος ὁ Βάκχου ἐφοίτησεν ὡς αὐτὸν, ἐδέξατό τε τὸν ἄνδρα καὶ ξυνόμιλός οἱ ἐγένετο ἡμερώτατά πως, τὸν μὲν Καίσαρα δι' εὐφημίας ἄγων, φάσκων τε ἀσπάζεσθαι τὴν ὡς αὐτὸν εἰρήνην τε καὶ φιλοφροσύνην· μηδὲ γὰρ γεγονέναι τῆς ἔχθρας (λύσεως conj. Nieb.) τῶν σπονδῶν αἷτιον· Ἰουστίνον [δὲ] τὸν βασιλέα ἐς τουνάντιον λέγων κακῶς. Εἴτα ἐς τὰ πρόσω ἤλαυνε διὰ τῆς καλουμένης Βαδιανῆς, ἐπομένῳ οἱ καὶ Θεοδώρου· ἐσβάλλει τε εἰς τὴν Ῥωμαίων Ἀρμενίαν κατὰ Θεοδοσιούπολιν, λήγοντος ἤδη τοῦ ἔαρος· ὥστε κατὰ ταῦτον ξυνεγεχθῆναι τοὺς τε ἀγγελιαφόρους ἀφικέσθαι ἐν Βυζαντίῳ

τοὺς δηλώσοντας, ὡς ἀπροσδόκητα ἐπέστη τῇ Ῥωμαίων Ἀρμενίᾳ βασιλεὺς ὁ Περσῶν καὶ ὅσον οὐπω προσεγεχθήσεται Θεοδοσιούπολιν, καὶ αὐτὸν ἐκεῖσε παρεῖναι. Ἐπεὶ οὖν ἐγένετο αὐτοῦ, ἐστρατοπεδεύσατο ἐς τὸ Ἀραβησῶν ἐπικεκλημένον χωρίον, ἀμφὶ τὸ μεσημβρινὸν κλίμα τοῦ ἄστεος, τὸ δὲ δὴ Ῥωμαίων στρατεύμα, αὐτό γε δῆπου τὸ συναθροισθὲν, ὡς πρὸς ἄρκτον περὶ τὸ κλίμα τὸ καλούμενον * συναγόμενον, ἐς ὑπώρειάν τινα ὄρους. Ἀτὰρ ὁ Χοσρόης αὐτοῦ περὶ Θεοδοσιούπολιν, ἐπ' ὅψεσι Θεοδώρου, ἐξέταττε τὰς ἱππικὰς δυνάμεις, ἐς λόχους τε καὶ φάλαγγας διακρίνων τε καὶ μετακοσμῶν. Καὶ αὐτὸς τὸν ἵππον διελαύνων ἐνδεικνύμενος ἦν, οἷα δὴ οὐκ ἐκ προνοίας τινὸς, ὡς ἔτι ἔρρωται αὐτῷ καὶ σφριγᾷ τὸ σῶμα. Διανοεῖτο δὲ πως Θεοδοσιούπολιν ἐκπολιορκεῖν· ἔννοια γὰρ οἱ ἐσεφοίτησε μὴ οἶόντε ἔσεσθαι ἂν ἄλλως τὴν Περσῶν Ἀρμενίαν ἀνακτήσασθαι καὶ Ἰβηρίαν, εἰ μὴ πῶ ὀχυρωτάτην ἐσὶν Ῥωμαίων χειρώσοιτο πόλιν, ἐκεῖσέ τε καθεδούμενος ἀνασώσεται τὴν ἐς τοῦπίσω λοιπὸν ἐγκαταλελειμμένην Περσαρμενίαν τε καὶ Ἰβηρίαν. Τοιγαροῦν ἀναμφιβόλως εἶχε Θεοδοσιούπολιν αἰρήσειν. Ὡστε ὑποφαίνων τε καὶ αἰνιττόμενος, ὡς ἀλώσεται γε αὐτῷ πάντως ἡ πόλις, ἤρετο Θεόδωρον ὁποῖα δὴ κατὰ τὸ μᾶλλον ἀνάλωτος εἶναι δοκεῖ πόλις, τὸ Δάρας ἢ δῆτα ἡ Θεοδοσιούπολις; ὡς, εἶγε οὕτως ἀσφαλεστάτην, ἐδήλου δὲ τὸ Δάρας, ἐξεῖλε, πόσω μᾶλλον τὴν οὐχ οὕτως ἰσχυρὰν παραστήσοιτο Θεοδοσιούπολιν. Θεόδωρος μὲν οὖν ἀπεκρίνατο ἐμψρονέστατά πως, ἀνάλωτον εἶναι ἐκείνην φήσας τὴν πόλιν τὴν ἐσαεὶ φρουρουμένην ὑπὸ θεοῦ. Ὁ δὲ βασιλεὺς

quod orientalibus exercitibus debebatur, non suo tempore, sed tardius facta fuerat. Itaque Chosroes Persarmeniam liber ab omni metu sine ulla difficultate occupavit, quum nemo inventus esset, qui illi resisteret. Neque minoris Armeniæ incolæ, qui Romanis vectigales erant, fugam ceperunt, neque agros dereliquerunt, sed commeatus exercitui subministrarunt. Sed quum Chosroes ulterius progrediretur, qui in regione Macrabandorum et Tarannorum habitabant, minime manebant, ut nemo mortalium, neque vero etiam ullum animal vecturæ aptum in his locis conspiceretur. Quum enim rex hostiliter irrumperet, omnes agricolæ auferunt et omnia late hominibus vacua erant, neque, etiamsi pretio emere vellent, nihil vivi reperire poterant. Interea Theodorus, Bacchi filius, venit ad eum; is hominem benigne excepit, et cum eo familiariter conversatus de *Tiberio* Cæsare bene locutus est, seque cum illo et pacem et amicitiam cupere dixit: nec enim eum inimicitiarum, quæ ex violato fœdere ortæ erant, auctorem esse; Justinum autem imperatorem sermonibus male habebat. Deinde ulterius per Vadianam progressus est, et eum sequebatur Theodorus. Vere jam exacto, Armeniam, quæ Romanis parebat et Theodosiopoli proxima erat, invasit: quo factum est ut eodem tempore nuntii Byzantium pervenirent qui Persarum regem Armeniam, qua Romani dominabantur, ex improvise adortum, Theodosiopolin usque penetrasse nuntiarent; et ipse in his locis esset. Eo quum advenisset, e regione oppidi ad meridiem sita quæ Arabessorum voca-

tur, castra posuit: Romanorum vero exercitus, quantum militum cogi potuit, septentrionali parte in regione * vocata, in radice cujusdam montis constitutus est. Ceterum Chosroes in conspectu Theodori equitatum in aciem eduxit, quem in turmas et phalangas divisit, et ipse, equo conscenso, quasi id inopinato et casu, non de industria faceret, quam valido adhuc et vigenti corpore esset, ostentabat. Sperabat autem, Theodosiopolin se aliquo modo expugnare posse: hæc enim cogitatio illius animo occurrebat, se non alia ratione Persarmeniam et Iberiam posse sibi subjicere, quam si unam ex Romanis urbibus eamque munitissimam caperet, in qua belli sedem constituens, quod Persarmeniæ et Iberiæ post tergum esset, tueretur. Nec enim illi dubium erat se Theodosiopolin expugnaturum. Idque indicans et jactans, se illam omni modo capturum, Theodorum interrogavit, quæ illi urbs expugnata difficilior videretur, Daras, an Theodosiopolis? Quibus verbis significare volebat, quum Daras, oppidum munitissimum, cepisset, quanto magis Theodosiopolin, quæ non æque munita erat, caperet. Theodorus autem valde prudenter respondit: eam demum urbem esse inexpugnabilem, quam deus in suam custodiam tutelamque in perpetuum recepisset. At Persarum rex, priusquam Theodorum a se dimitteret, satis perspexit, urbem iis rebus omnibus, quæ ad resistendum hostibus necessariæ erant, egregie paratam esse. Quum autem multa interea contigissent, Theodorum Persarum rex Byzantium rediturum dimisit. Literis Cæsar

ὁ Περσῶν, πρὶν ἢ Θεόδωρον πρὸς αὐτοῦ ἀφελθῆναι, ὡς ἐγένετο ἀγχοῦ Θεοδοσιουπόλεως, κατενόησε τὴν πόλιν εὖ μάλα καὶ ὡς ἀληθῶς ἐς τὰ πολέμια παρεσκευασμένην. Καί τινων μεταξὺ γενομένων ἀφίησι βασιλεὺς ὁ Περσῶν Θεόδωρον ἐς Βυζάντιον ἐλευσόμενον, ἐν γράμμασι μὲν κατάδηλον ποιήσας τῷ Καίσαρι, ὡς ἤδεται καὶ αὐτὸς τῇ εἰρήνῃ, καὶ ὡς, εἰ πρὶν ἐκστρατεύοι ἀφίκετο Θεόδωρος, οὐδὲ ἐξετάζατο ἂν αὐτὸς οὐδέ γε ἐκίνησε τὰς δυνάμεις. Νῦν δὲ ἀκλεῆς αὐτῷ εἶναι δοκεῖ ἐκστρατευσαμένῳ ἤδη διαλύσαι τὸ στράτευμα· τοὺς γὰρ ἀνθρώπους ἢ τοῦ κερδαλέου γε ἔκατι ἢ δόξης ὀρεγομένους ἅπαντα πράσσειν. Ἐπηγγέλλετο δὲ, ὡς ἀπονοστήσας ἐς τὰ οἰκεῖα ἐκπέμψοι τοὺς ἐπιτηδείους αὐτῷ ἄρχοντας ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς ἑῶ, διαλεχθησομένους τε καὶ διαθήσοντας τὰ περὶ τῆς εἰρήνης ἅμα τοῖς ἐκπεμφθησομένοις Ῥωμαίων ἡγεμόσιν. Ταῦτα μὲν οὖν ἐσήμηνε τῷ Καίσαρι. Ἐκλιπαροῦντος δὲ αὐτὸν Θεόδωρου ὥστε ἐπισχεῖν τὴν εἰσβολὴν, ἔδοξεν ἐπινεύειν, εἴ γε ἄχρι λ' ἡμερῶν ἀγγελία φοιτήσῃ ὡς αὐτὸν σταλεῖσα ἐκ τοῦ Καίσαρος τὰ δέοντα βουλευσαμένου. Ἐπειδὴ δὲ Θεόδωρον ἀφῆκεν, ὡς ἔγνω μήτε ἐξ ἐφόδου τὴν Θεοδοσιούπολιν οἶόντε ὃν αὐτῷ ἐξελεῖν, μήτε γε μὴν πολιορκίᾳ τε καὶ μηχανήμασιν ἔσσεσθαι οἱ ἐς τὸ λυσιτελὲς ἀποπειραθῆναι τοῦ τείχους (ξυνελεύσεσθαι γὰρ ἐν τοσούτῳ τὰς Ῥωμαϊκὰς δυνάμεις), καὶ δὴ ἀφῆκε τὴν Θεοδοσιούπολιν.

42. (576; Justini an. 12.)

Exc. De leg. p. 119: «Οτι ἐπὶ Τιβερίου Καίσαρος οἱ τῶν Ῥωμαίων στρατηγοὶ εἰσβολὴν ἐς Ἀλβανίαν ποιησάμενοι, καὶ ὁμήρους λαβόντες Σαβείρων καὶ

ἄλλων ἐθνῶν, ἤκον ἐς Βυζάντιον. Ἀφικομένους δὲ ἐν Βυζαντίῳ τοὺς πρέσβεις τῶν ἐνδεδωκότων ἑαυτοὺς Ἀλανῶν τε καὶ Σαβείρων ὁ Καῖσαρ δέχεται ἐπεικῶς καὶ πάνυ φιλανθρώπως· πυθόμενός τε παρ' αὐτῶν ὁπόσα χρήματα αὐτοῖς ἐδίδου ὁ Περσῶν βασιλεὺς, δεδοκώς τε ἐξουσίαν σφίσιν ἐς ὅσον ἠθούλοντο ἐξῆραι τῇ ψευδολογίᾳ τὸ χρῆμα καὶ τῷ κόμπῳ τᾶλθές ἐπικαλύψαι, « Διπλάσια τούτων ἔγωγε παρέξω, » ἔφη, « τοῖς τε ἐν τέλει ὑμῶν, πρὸς δὲ δὴ καὶ ὑμῖν αὐτοῖς. » Ἐπὶ τούτοις ἤσθησάν τε οἱ βάρβαροι, καὶ ἐδόκουν χάριν εἰδέναι τῷ κρείττονι ἀνθ' ὃν ὑπήκοοι Ῥωμαίων ἐγένοντο. Ἠγγελον δὲ, ὡς ὁ Ἀβείρ ἀπέστη οὐκ ἐς μακρὰν, ὀλίγα τε φροντίσας τῶν ὁμήρων Πέρσαις προσετέθη. Τοῖς μὲν οὖν πρέσβεσιν αὖθις ἐν συνουσίᾳ γενόμενος ὁ Καῖσαρ τὰ ὅσα ἀρμόδια διελέχθη, καὶ ἔφη τοὺς τε προσχωροῦντας αὐτῷ ἔκοντι μάλα εὐεργετήσιν, τοὺς δὲ γε οὐ βουλομένους καὶ ἄκοντας ἔξειν ὑπὸ τὴν αὐτοῦ χεῖρα βίᾳ καὶ δυνάμει.

43. (576.)

ΕΚ ΤΟΥ Η' ΛΟΓΟΥ (*).

Exc. De leg. Rom. p. 164—164: «Οτι περὶ τὸ δεύτερον ἔτος τῆς Τιβερίου Καίσαρος ἡγεμονίας, μικρῶ πρότερον ἢ τὰδε ξυνενεχθῆναι τὰ περὶ Χοσρόην, πρεσβεῖα ἐστάλη αὖθις ἀπὸ Ῥωμαίων ὡς Τούρκους, Οὐαλεντίνου ἐς τοῦτο χειροτονηθέντος· εἷς δὲ οὗτος τῶν βασιλείων ξιφηφόρων. Καὶ οὖν ἐπεὶ αὐτῷ ἐπετέθη

(*) « Errorem in numero libri esse apparet, siquidem legatio ad Turcas anno secundo Tiberii Cæsaris, superstite Justino, missa est. » NIEBUHR.

significavit, se quoque pace delectari, et si antequam exercitum comparasset, Theodorus advenisset, neque ipsum in aciem descensurum fuisse, neque copias educturum. Nunc quoniam cum exercitu moverit, sibi dedecori fore, si exercitum solvat et missum faciat. Omnia enim mortales facere aut quæstus gratia, aut quo sibi gloriam quærant. Promisit autem, simulatque domum revertisset, se missurum in fines Orientis ex principibus sibi necessitudine conjunctis, qui cum primariis viris ex Romanis, quos Cæsar ejus rei gratia delegaret, de his, quæ ad pacem facerent, inter se disceptarent et statuerent. Hæc igitur ad Cæsarem misit. Quum vero Theodorus eum suppliciter oraret ut ab incursionibus abstineret, id quidem concedendum censuit, si intra quadraginta dies nuntius ad se a Cæsare veniret, qui illum, quid suæ voluntatis esset, certiore faceret. Dimisso Theodoro, ut cognovit in sua potestate minime situm esse improvisa invasione Theodosiopolin capere, neque si obsidione aut machinis muros tentaret, quicquam profecturum esse (Romanorum enim copias inter id temporis spatium conventuros), ab obsidione Theodosiopolis discessit.

42.

Sub Tiberio Cæsare Romanorum duces, impetu in Albaniam facto, obsidibus a Sabiris et aliis gentibus acceptis, Byzantium venerunt. Eo quum legati Alanorum et Sabirorum venissent, qui se Romanis dederant, Cæsar eos benigne et

humaniter excepit. Quum autem ex eorum verbis audisset, quantas pecunias illis Persarum rex largitus fuisset, facta potestate, quantum vellent oratione rem exaggerare, et verum dicendo obscurare, « Duplo majora præmia vobis largiar, inquit, non solum viris in dignitate constitutis, sed etiam unicuique vestrum. » Hæc barbaris lætitiā attulerunt, et visi sunt deo gratiam habere, quod subjecti facti essent Romanis. Retulerunt autem, Abirem (Sabirem) paullo ante defecisse et, nulla obsidum habita ratione, cum Persis se conjunxisse. Deinde Cæsar cum legatis congressus, quæ apta videbantur, disseruit et dixit, erga eos, qui sponte in ejus potestatem venirent, se liberalem futurum, sed eos, qui se suæ potestati submittere recusarent, vi et armis suo imperio parere coacturum.

43.

EX LIBRO OCTAVO.

Secundo Tiberii Cæsaris imperii anno, paulo ante quam ea, quæ de Chosroe narravimus, gererentur, legatio denuo missa est a Romanis ad Turcos. Valentinus (is erat unus ex imperatoris satellitibus) ad id muneris est delectus, quod ubi illi demandatum fuit, cum his, qui eum comitabantur, profectus est. Una quoque centum sex Turcos assumpsit,

ἡ πρᾶξις, ἄρας ὄρχετο ζῦν τοῖς κατ' αὐτὸν ὀπαδοῖς, ἔτι γε μὴν καὶ Τούρκοις ἑκατὸν πρὸς τοῖς ἑξ. Ἐνεδῆμουν γὰρ τηνικαῦτα Τούρκοι κατὰ τὸ Βυζάντιον ἤδη ἐκ πολλοῦ ὑπὸ τοῦ σφετέρου ἄλλοτε ἄλλοι ἐκπεμφθέντες ἔθνους. Ἐνίους μὲν γὰρ αὐτῶν Ἀναγκάστης ἐνταῦθα ἐπεκόμισεν, ἐς πρεσβείαν ἐκείσε ἀφικόμενος· τινὲς δὲ ἅμα Εὐτυχίῳ τὴν ἀφίξιν ἐποίησαντο κατὰ τὴν βασιλίδαν πόλιν· ἄλλοι δὲ ἐτύγγανον κατὰ τὸ Βυζάντιον διατρίβοντες μετ' αὐτοῦ δῆτα Οὐαλεντίνου πρότερον ἀφιγμένοι (οἷς γὰρ Οὐαλεντίνος ἐπρεσβεύσατο ὡς Τούρκους), ἄλλοι δὲ σὺν Ἡρωδιανῶ, ὁμοίως δὲ καὶ ἅμα Παύλῳ τῷ Κίλικι, ὡς ἑξ ἀπάντων τούτων ζυναθροισθῆναι Σχύθας ἄνδρας ἐκ τοῦ φύλου τῶν ἐπιλεγόμενων Τούρκων ἑξ πρὸς τοῖς ρ'. Οὗς δὲ ἅπαντας ἀναλαβὼν Οὐαλεντίνος ἀπῆρε τοῦ βασιλείου ἄστεος. Χρησάμενος δὲ ταῖς ταχυπλόοις τῶν ὀλκάδων, διὰ τε Σινώπης καὶ Χερσῶνος (ἥ ἐστὶν ἀντικρυ ἡ ἰὸν (*)), τοῦ ἡλίου ἀνατολῶν πέφυκεν ἰδρυμένη), οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ Ἀπατούρας, ἔτι τε καὶ διὰ φύλων. Κατὰ δὲ τῆς ψαμαθῶδες τῆς ..... παρέθει τὰ ὄρη τῆς Ταυρικῆς τὰ νεύοντα ἐπὶ μεσημβρίαν. Ἐκεῖνα δὲ οὖν τὰ ἐκ τῶν λιμναίων ὑδάτων περιθεόμενα πεδία οἳ γε ἀμφὶ Οὐαλεντίνον ἱππασάμενοι, καὶ ἐτέρους δὲ πλείστους δονακῶδεις τε καὶ λοχμῶδεις, ἔτι τε καὶ ὑδατῶδεις διεληλυθότες χώρους, οὐ μὴν ἀλλὰ

(*) « Locum fractum et foedissime depravatum, ita ut ab Hoeschelio editus est, relinquere cogor : nihil enim de Apatura et Phylis, locisve, quorum nomina in has formas mutari potuissent, equidem invenio. De Cherson tamen suspicor scriptum fuisse : ἡ ἐστὶν ἀντικρυ Σινώπης [καὶ τῶν τοῦ Ἰστρου στομάτων πρὸς τῶν ἰσημερινῶν] τοῦ ἡλίου κ. τ. λ. » NIEBUHR. Lenius corrigas : ἡς ἐστὶν ἀντικρυ Ἡῶν, [ἥτις ἐπὶ τῶν] τοῦ ἡλίου ἀν. κτλ. De Eione penins. e regione Chersonesi Tracheæ sita v. Plin. VI, 6. Apatura sita est prope Phanagoriam ; v. Hecataeus fr. 165 ; Strabo XI, p. 757 ; Plinius VI, 6. Deinde scripserim : ἔτι τε καὶ διὰ Σινδῶν.

Turci enim Byzantii jamdudum consederant, a sua gente alii alia de causa missi. Nonnullos Anancastes, quum illuc ad legationem profectus esset, secum adduxerat. Alii cum Eutychio ad imperatoriam urbem accesserant ; alii circa Byzantium commorabantur, qui cum ipso Valentino prius venerant. Bis enim Valentinus legatus ad Turcos est profectus. Erant et alii, qui cum Herodiano et cum Paulo Cilice illuc devenerant. Ex his omnibus igitur collegit centum sex Turcos, et a regia urbe citis navibus profectus est per Sinopen et Chersonem (cujus e regione orientem versus sita est Eion) et Apaturam et Sindicam. Hinc. . . Tauricæ montes, qui ad meridiem vergunt, prætervectus est. Inde Valentinus campos, circa quos stagnantes aquæ decurrebant, equis perequavit, et alios plures arundinosos, fruticosos et palustres locos superavit. Regionem quoque, quæ dicitur Accagas peragravit (est autem nomen mulieris quæ illius partis Scythiis imperabat, suffragio Anagæi, qui Utiguris præerat, regnum adeptæ), et ut breviter dicam, multa et difficilia itinera emensi, ad ea loca pervenerunt, ubi Turxanthi bellicæ stationes erant. Erat hic unus ex Turcorum ducibus : etenim in octo partes regnum diviserant qui Turcorum principatum tenebant se-

καὶ διὰ τῆς λεγομένης Ἀκκάγας (ὄνομα δὲ γυναικὸς ἀρχούσης τῶν ἀνὰ τὰ ἐκείνη Σκυθῶν, χειροτονηθείσης τηνικαῦτα ἐς τοῦτο ὑπὸ Ἀναγαίου, ὃς ἐκράτει τοῦ φύλου τῶν Οὐτιγούρων), ὡς δὲ ζύμπαν εἰπεῖν, πολλαῖς ἀτραποῖς ὁμιλήσαντες καὶ δυσχωρίαις, παρεγένοντο ἔνθα τὰ πολεμικὰ σύμβολα τοῦ Τουρζάνθου ἐτύγγανεν ὄντα· οὗτος δὲ εἷς τῶν παρὰ Τούρκοις ἡγεμόνων. Ἐν ὀκτῶ γὰρ μοίραις διεδάσαντο τὰ ἐκείνη ἅπαντα, οἷς γε τοῦ φύλου τῶν Τούρκων ἔλαχε προεστάναι. Ἀρσίλας δὲ ὄνομα τῷ παλαιτέρῳ μονάρχῳ Τούρκων. Ὁ γοῦν Οὐαλεντίνος παρὰ τὸν Τουρζάνθον ἀφικόμενος, ὃς πρὸ τῶν ἄλλων ἡγεμόνων ὑπαντιάζων ἐτύγγανε τοῖς ἐκείσε παραγενομένοις, εἶτα συνησθῆναι φράσας τῷ Καίσαρι Ῥωμαίων. Ἐς τοῦτο γὰρ ἀφῆκτο ἐκείσε, προσφθεγξόμενος τοὺς προεστῶτας τοῦ φύλου τῶν Τούρκων, Τιβερίου ἤδη ἐς τὸ τῶν Καيسάρων ἀναβεβηκότος κράτος· πρὸς τοῖς καὶ ὡς ἂν ἡ φιλοφροσύνη οὐχ ἤττον ἐν βεβαίῳ ἔσοιτο καὶ αἱ μεταξὺ Ῥωμαίων τε καὶ Τούρκων προελθοῦσαι σπονδαί, ἃς ἔθετο Διλζιβουλός τε καὶ Ἰουστίνος ὁ βασιλεὺς, Ζημάρχου πρώτου ἐκείσε φοιτήσαντος, ἡνίκα ἐσήμανεν (*) ὁ Διλζιβουλός, ὡς Ῥωμαίων φίλος οὐχ ἤττον καὶ αὐτῷ ἐπιτήδειος καὶ δυσμενῆς ὁμοίως, καὶ ὅπως τὰ τοιάδε ἀτρωτά τε καὶ ἀπερίσπαστα μένοι. Τῷ τοι ἄρα ἐπειδὴ τηνικαῦτα Ῥωμαῖοι Πέρσας ἐπολέμουν, ἐπὶ τῇ προσήρσει ἔφη Οὐαλεντίνος, δέον εἶναι ἐν καιρῷ καὶ αὐτὸν ἐπιθέσθαι Πέρσαις. Ταῦτα πρεσβεύοντος αὐτίκα ὁ Τουρζάνθος, « Ἄρα οὖν οὐχὶ ὑμεῖς, » ἔφη, « οὗτοι ἐκεῖνοί ἐστε Ῥωμαῖοι, δέκα μὲν γλώσσαις, μιᾷ δὲ χρώμενοι ἀπάτῃ ; » Καὶ ἅμα λέγων ἐπέδυσσε τοῖς δέκα δακτύλοις τὸ στόμα τὸ ἑαυτοῦ. Εἶτα ἔλεξεν αὖθις· « Ὡςπερ νῦν ἐπὶ τῷ κατ' ἐμέ στόματι δάκτυ-

(*) Ἐσήμηνεν Suidas v. Προσρήσσει et Σιλζιβουλός (sic), qui ex hoc loco nonnulla affert.

niori autem Turcorum duci nomen erat Arsilas. Itaque Valentinus ad Turxanthum accessit, qui primus Turcorum ducum obvius factus erat venientibus, eumque gaudere jussit novo Romanorum Cæsare creato : idcirco enim venerat, ut Turcorum duces saluaret, Tiberio ad Cæsarem potentiam evecto ; ad hæc, ut non minor inter eos benevolentia esset, et fœdera eadem valerent, quæ inter Dilzibulum (i. q. *Dizabulum*) et Justinum per Zemarchum, qui primus ad eos venerat, pacta conventaque fuerant. Dilzibulus enim Romanorum amicos sibi quoque amicos fore, et hostes itidem, idque immutatum et firmum esse pronuntiaverat. Quare quum Romani eo ipso tempore bellum cum Persis gererent, Valentinus oratione sua ostendit, oportere illum quoque, quum tempus opportunum venerit, Persas bello aggredi. Hæc legato dicente, confestim Turxanthus, « Num, inquit, vos estis illi Romani, qui decem quidem linguis, sed una fraude utimini ? » Hæc simul ut dixit, decem digitos in os suum conjecit, deinde rursus sic est locutus : « Ut meo ori decem meos digitos nunc admoveo, ita et vos Romani pluribus et variis utimini linguis, quibus modo me, modo eos, qui mea mancipia sunt, Uarchonitas, decipitis. Et sane omnino omnes gentes verborum illecebris et

λοὶ εἰσι δέκα, ὡσαύτως δὲ καὶ ὑμεῖς οἱ Ῥωμαῖοι πλείοσι κέχρησθε γλώσσαις· καὶ ταύτῃ μὲν ἐμὲ ἀπατάτε, τῇ δὲ ἄλλῃ τὰ κατ' ἐμὲ ἀνδράποδα τοὺς Οὐαρχωνίτας. Καὶ ἀπλῶς ἅπαντα τὰ ἔθνη, ῥημάτων τε ποιηκίᾳ καὶ τῷ δολερῷ τῆς διανοίας, εἰρωνευόμενοι τε καὶ ὑποθωπεύοντες αὐτὰ μὲν ὥσπερ ἐπὶ κεφαλὴν ὠσθέντα τῇ βλάβῃ περιφρονεῖτε, ὑμῖν δὲ αὐτοῖς τὸ λυσιτελὲς ἐκπορίζετε. Ἀλλὰ γὰρ καὶ ὑμεῖς οἱ πρέσβεις ἡμφιεσμένοι τὸ ψεῦδος ἤκετε ὡς ἐμὲ, καὶ ὁ στείλας ὑμᾶς οὐχ ἥκιστα πέφυκεν ἀπατεών. Καὶ ὑμᾶς μὲν διαχειρίσομαι παραχρήμα καὶ οὐκ ἐς ἀναβολήν· ὁθνεῖον γάρ τι καὶ ἐκφυλὸν ψεύδεσθαι Τούρκῳ ἀνδρί. Ὁ δὲ καθ' ὑμᾶς βασιλεὺς ἐκτίσει μοι δίκας ἐν δέοντι, ἐμοὶ μὲν φιλίας ἐχόμενα διαλεγόμενος, τοῖς δὲ δὴ Οὐαρχωνίταις τοῖς ἡμετέροις δούλοις (ἐδήλου δὲ τοὺς Ἀδάρους) ἀποδράσασιν τοὺς δεσπότης γενόμενος ἐνσπονδος. Οἱ μὲν Οὐαρχωνῖται, ἅτε κατήκοοι Τούρκων, ἡνίκα βούλομαι, ὡς ἐμὲ ἥξουσιν· καὶ εἶγε τὴν κατ' ἐμὲ ἱππεῖάν ἐσαθρήσουσι μάστιγα ὡς αὐτοὺς ἐκπεμφθεῖσαν, ἐς τὰ κατώτατα φεύγονται τῆς γῆς· ἀντιβλέποντες δὲ ἡμῖν, ὡς εἶδος, οὐ φονευθήσονται ξίφεσι, μᾶλλον μὲν οὖν ταῖς ὀπλαῖς καταπατηθήσονται τῶν ἡμετέρων ἱππων, καὶ δίκην ἀπολοῦνται μυρμήκων. Καὶ περὶ μὲν τῶν Οὐαρχωνιτῶν ταῦτα ὑμῖν ἐν βεβαίῳ. Ὑμεῖς δὲ, ὦ Ῥωμαῖοι, τί δῆτα ἄρα τοὺς κατ' ἐμὲ πρέσβεις διὰ τοῦ Καυκάσου ὁδοιποροῦντας ἐπὶ τὸ Βυζάντιον ἄγετε, ὡς ἐμὲ φάσκοντες μὴ εἶναι ἐτέραν ἀτραπὸν, δι' ἧς αὐτοῖς ἔσται ἡ πορεία; ταῦτα δὲ ἐπιτελεῖτε, ὡς ἀπείπομι διὰ τὰς δυσχωρίας ἐπιθέσθαι τῇ Ῥωμαίων ἐπικρατείᾳ. Πλὴν ἔγωγε ἐξέπισταμαι μάλα ἀκριβῶς ὅποι τε ὁ Δάναπρις ποταμὸς, οὐ μὴν ἀλλὰ

καὶ ὁ Ἰστρος ἔνθα καταρρεῖ, καὶ ἵνα ὁ Ἑβρος, ὁπόθεν τε ἐπεραιώθησαν ἐς τὴν Ῥωμαϊκὴν τὸ ἡμέτερον δουλικὸν οἱ Οὐαρχωνῖται. Οὐκ ἄγνοῶ τὴν καθ' ὑμᾶς δύναμιν. Ἐμοὶ γὰρ ὑποκέκλιται πᾶσα ἡ γῆ, ἀρχομένη μὲν ἐκ τῶν τοῦ ἡλίου πρώτων ἀκτίνων, καταλήγουσα δὲ ἐς τὰ πέρατα τῆς ἐσπέρας. Ἐσαθρήσατε, ὦ δειλαιοί, τὰ Ἀλανικὰ ἔθνη, ἔτι γε μὴν καὶ τὰ φύλα τῶν Οὐτιγούρων, οἳ γε ἐπὶ πολὺ θαρραλέοι τέ τινες ὄντες καὶ τῇ οἰκείᾳ πίσυνοι δυνάμει ἀντετάξαντο μὲν τῷ ἀκαταμαχῆτῳ τῶν Τούρκων, οὐκ ἀπώναντο δὲ τῶν ἐλπίδων. Ταύτῃ τοι καὶ ὑπακούουσιν ἡμῖν, καὶ ἐν μοίρᾳ καθεστήκασιν δούλου. » Τοσαῦτα μὲν οὖν τῷ Τουρζάνθῳ ἐκεκόμπαστο· ὑψαγόρας γὰρ τις ἀνὴρ καὶ ἀλαζονεὶα χαίρων. Ὁ δὲ Οὐαλεντίνος ἀκηχοῦς ἔλεξεν ὧδε· « Εἰ μὴ χαλεπώτατόν πως καὶ ἀνιάρων ὑπῆρχεν, ὦ Τούρκων ἡγεμῶν, καὶ παντὸς ὀλεθριώτερον θανάτου τὸ τεθνάναι ἡμᾶς ὑπὸ σοῦ, ζῶσαν δὲ παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις τὴν κακηγορίαν περινοστεῖν· καὶ τοῦτο δὴ μὴ πώποτε πράχθῃ, καινοτομούμενον ὑπὸ σοῦ, τῇ πράξει τὴν μαρτυρίαν διασαφηνίζειν ἔμελλεν, ὡς ἀπέκτεινας ἀνδρας πρέσβεις, καὶ τὸ τῇ ἀκοῇ καὶ μόνῃ φοβερὸν ἔργῳ δειχθήσεται φοβερώτερον· εὐξαίμην ἂν τῷ κατὰ σὲ ξίφει τήμερον τὴν τελευταίαν ἰδεῖν, τοῦτο μὲν ψευδολογία χαίρειν ἀκηχοῦς τὸν κατ' ἐμὲ βασιλέα, τοῦτο δὲ ψευδομένους αὐτῷ τοὺς πρέσβεις. Διὸ δὴ ἐκλιπαροῦμεν πρῶτον ἡμῖν προσβλέψαι, καὶ ὑποχαλᾶν τῆς ὀργῆς, καὶ τὸ λίαν ὀξύθυμον φιλανθρώπῳ καταμαλάττειν, ἔτι γε μὴν τῷ κοινῷ τῶν πρέσβεων πείθεσθαι νόμῳ. Εἰρήνης γὰρ ἐσμεν ἐργάται, καὶ πραγμάτων ὁσίων ταμίαι καθεστήκαμεν. Ἄλλως τε δεῖ σὲ καὶ τῆς πατρῴας κληρονομοῦντα γῆς τε καὶ τύχης καὶ τοὺς πατρώους

ingenii versutia demulcetis et deluditis; deinde eas, ubi damnis afflicti sunt, negligitis, et ipsi partis eorum labore commodis fruimini; et vos quoque legati undique fraude et dolo succincti ad me venitis, et nihilo secius is, qui vos ad me mittit, fraudulenter et insidiosè mecum agit. Ego vero vos statim interficiam, neque cunctabor: inusitatum enim et a gente nostra alienum, ut homo Turcus mentiatur et fallat. Qui autem apud vos regnat, mihi debitas persolvat poenas. Dum enim mecum amica verba loquitur, foedera inquit cum Uarchonitis, servis nostris (indicabat autem Avarès), qui a dominis suis aufugerunt. Et Uarchonitæ quidem, tanquam Turcorum subditi, quum voluero, ad me redibunt, et si flagellum meum, quo equos impello, conspexerint, aufugient et in interiora terræ se abdent: si consistere ausi fuerint, cædentur, ut par est, non gladiis, sed formicarum instar conterentur unguibus equitatus nostri; de Uarchonitis igitur res sunt in tuto. Vos autem, Romani, quid est quod legatos meos per Caucasum iter Byzantium instituere jubetis, et dicitis aliam viam non esse? Id vero facitis, ut propter itineris difficultatem ab invadendis Romanorum finibus abistam. Sed ego probe scio, qua Danapris fluvius, qua Ister, qua Hebrus fluat, qua transierint in Romanorum ditionem Uarchonitæ, servi nostri, ut ipsam invaderent. Neque ego sum nescius vestrarum virium. Omnis enim terra inde a primis solis radiis usque ad ultimos occidentis ter-

minos mihi paret: vobis, o miseri, ob oculos ponite Alanorum gentem atque Utigurorum. Hi insigni fortitudine et audacia præditi et domesticis copiis freti contra invictam Turcorum gentem acie congressi, nihil quicquam eorum, quæ speraverant, consecuti sunt, sed nobis parent, nostrorumque servorum numero habentur. » Hæc Turxanthus cum magno fastu jactavit et effudit; erat enim homo vanæ gloriæ cupidus: cui Valentinus ita respondit: « Nisi gravissimum foret et maxime nefandum, o Turcorum dux, et qualibet morte perniciosius, nos a te occidi, ex quo nunquam interitura apud omnes homines te maneret infamia, et quo facto tu facinus nunquam antea commissum ausus, si legatos necares, re ipsa omnibus notum testatumque relinqueres, quod auditu ipso horrendum, facto longe horribilius et detestabilius appareret; ego hic ense tuo trajectus optarem extremum diem videre, quum audio a te dici, tum imperatorem nostrum mendacio delectari, tum nos legatos ejus. Itaque te supplices oramus atque obtestamur, ut nos benignis oculis intuearis, et tuæ iræ modum faciens, acerbioris animi tui motum æquitate et humanitate mitiges et places, et legi, quæ sacrosanctos legatos esse constituit, pareas. Sumus enim pacis ministri et sanctis rebus dispensandis præsumus. Atque etiam quum tui patris morte ejus regni et omnium fortunarum hereditas ad te pervenerit, paternis quoque amicos, tanquam paternam possessionem,

διαδέχεσθαι φίλους, καὶ ὥσπερ ἡγεῖσθαι καὶ αὐτοὺς πτῆμα πατρῶν εἶναι, ὁπότε καὶ Διλζίδουλος ὁ πατήρ ὁ σὸς, αὐθαίρετα προσδραμὼν τῇ καθ' ἡμᾶς πολιτείᾳ, τὸ φιλορῳμαιὸς μᾶλλον ἢ φιλοπέρσης [εἶναι] ἡσπάσατο. Μεμένηκε τοιγαροῦν ὑμῖν τὰ (τοῦ) καθ' ἡμᾶς ἄχρι καὶ νῦν ἀφθαρτά τε καὶ ἀσάλευτα, καὶ δὴ τῆς αὐτῆς ἐχόμενοι φιλοφροσύνης διατελοῦμεν ἡμεῖς. Οὐκ ἄλλως δὲ καὶ τὰ καθ' ὑμᾶς, εὖ οἶδα, τῷ βεβαίῳ στήσεται· ὀρθότατα γὰρ διάνοια προσφερομένη πρὸς τὸν πέλας, καὶ μὴ ἐκτραπεῖσα τοῦ πρέποντος, οὐκ ἀγνωμονηθήσεται τῷ ἀδῆλῳ τῆς ψυχῆς (τύχης em. Bekk.) ἀνταλλάγματι. » Οὕτω δὲ Οὐαλεντίνου εἰρηκότος, ὁ Τούρξανθος ἔφη ὡς « Δέον ὑμᾶς ἐνταῦθα ἀφιγμένους, ὦ Ῥωμαῖοι, ἐν μεγίστῳ τε πένθει εὐρόντας ἐμὲ (ἀρτιθανῆς γὰρ μοι Διλζίδουλος ὁ πατήρ) καταχαράττειν τὰ πρόσωπα ταῖς μαχαίραις, ἐπομένους τῷ παρ' ἡμῖν ἐπὶ τοῖς τεθνεῶσιν ἰσχύοντι νόμῳ. » Καὶ δὴ αὐτίκα Οὐαλεντίνος, καὶ ὅσοι γε αὐτῷ ἐπηκολούθησαν, τοῖς αὐτῶν ξιφειδοῖς διεχαράξαντο τὰς σφᾶς αὐτῶν παρειάς. Τότε δὲ ἐν μιᾷ τῶν πενθίμων ἡμέρᾳ τέτταρας δορυαλώτους Οὕνους δεσμώτας ἀγαγὼν κατοικομένην ἤδη τῷ πατρὶ (δόχια δὲ τῇ οἰκείᾳ γλώττῃ προσαγορεύουσι τὰ ἐπὶ τοῖς τεθνεῶσι νόμιμα), τούτους δὴ οὖν τοὺς δειλαίους ἐς μέσον ἀγαγὼν ἅμα τοῖς πατρώοις ἵπποις, τῇ βαρβάρῳ ἐνεκελεύετο φωνῇ ἐκαῖσε ἀπιοῦσιν ἀναγγεῖλαι Διλζιδούλῳ τῷ πατρὶ, ὁπόσῃν αὐτῷ . . . Ἐπειδὴ δὲ τὰ τῆς πατρώας ταφῆς ἐπετέλεσεν ὁ Τούρξανθος, ἕτερα πλείστα ὅσα διαλεχθεὶς Οὐαλεντίνῳ, εἶτα ἀφῆκεν ἐς τοὺς ἐνδοτέρῳ ἡγεμόνας Τούρκων, ἔτι τε καὶ ὡς τὸν αὐτοῦ ὅμαιμον, τὸν λεγόμενον Τάρδου, ποιούμενον τὰς διαίτας κατὰ δὴ τὸ Ἐκτέλ ὅρος· δύναται δὲ τὸ Ἐκτέλ χρυσοῦν. Ἐκεῖσε τοίνυν κατὰ τὸ

Ἐκτέλ ὅρος ἀπιδόντος Οὐαλεντίνου, ἡπείλησεν ὁ Τούρξανθος ἢ μὴν αὐτίκα ἐκπολιορκήσῃν τὸν Βόσπορον ἀρξαμένων *. Τοιγαροῦν παραχρῆμα ὄγε σὺν πλείστῃ δυνάμει Τούρκων ἐξέπεμψε τὸν Βώχανον καθαιρήσοντα Βόσπορον, Ἀναγαίου ἤδη περὶ τὰ ἐκεῖσε στρατοπεδευομένου σὺν ἑτέρᾳ δυνάμει Τούρκων.

44.

Exc De sent. p. 361 : «Οτι ὀρθότατα διάνοια προσφερομένη πρὸς τὸν πέλας καὶ μὴ ἐκτραπεῖσα τοῦ πρέποντος, οὐκ ἀγνωμονηθήσεται τῷ ἀδῆλῳ τῆς ψυχῆς (τύχης Bekk.) ἀνταλλάγματι.

«Οτι ἐλπίδι τοῦ νικᾶν τοῦ πλείονος ὀρεγόμενος, τῆς ἀδῆλου ῥοπῆς ἀναλογισάμενος τὸ σφαλερὸν, ἔξει τὴν αὐτοῦ δόκησιν ἀβουλίας ὑπόθεσιν.

«Οτι οἱ ἄνθρωποι οὐ καθ' αὐτοὺς ἀδικοῦνται μόνον, ἀλλὰ συναδικοῦνται καὶ φίλων, ὡς εἰκὸς, ὑφ' ἑτέρων πασχόντων κακῶς.

«Οτι οὐχ ὅστις ἀντεπιβουλεύει τοῦ δικαίου κατόπιν ὀφθήσεται, ἀλλ' ὅς ἐπιβουλεύει τῶν χαλεπῶν ὑπόθεσις γίνεται.

«Οτι ἀφιλοπρωτεία μόνη καὶ φθόνου κατάλυσις τὰ κατριώτατα συνιστᾷ.

«Οτι τὸ εὐδαιμον οὐκ ἐξ αὐτομάτου τινὸς ἐπιρρεῖ, ἀλλ' ὅτι τῆς ἀληθοῦς εὐτυχίας οἱ πόνοι γονεῖς· ὅθεν καὶ ἡδυτέρα τις ἢ ἐκ τῶν πόνων ἀπόλαυσις.

Primam sententiam modo legimus in fragm. 43. De reliquis nihil quaero.

45

Exc. De leg. Rom. p. 164 : «Οτι ἐν ᾧ ἡ πόλις (καὶ) ὁ Βόσπορος ἦλῳ, οἱ πρέσβεις ἔτυχον παρὰ Τούρκοις οἱ

tibi ex ejus successione obvenisse existimes oportet. Etenim pater tuus sponte sua ad nostrae reipublicae amicitiam accurrens, magis Romanorum amicus, quam Persarum esse cupiebat. Itaque et vobis foedera nobiscum ad hoc usque tempus inviolata manebant, et nos in eadem benevolentiae voluntate perstamus. Vos quoque in nos eodem animo perseveraturos esse confidimus. Nam vera animi probitas, quae nunquam ab honesto aberravit, non propter incertam aliquam fortunae mutationem fidem fallit. » Haec Valentinus. Respondit Turxanthus : « Quandoquidem, o Romani, inquit, huc venientes me in maximo luctu constitutum offendistis (nuper enim pater meus est mortuus), oportebat vos facies vestras gladiis deradere, et legi, quae apud nos in justis mortuorum invaluit, obtemperare. » Tum confestim Valentinus et omnes, qui cum eo erant, gladiolis genas suas lacerarunt. Uno etiam ex luctus diebus quattuor captivos Hunnos vinctos adducens, patri mortuo (dochia eorum lingua vocant, quae in justis mortuorum observari apud eos solent) illos, inquam, miseros in medium proferens una cum paternis equis, barbarā voce jussit hinc abeuntes patri suo renuntiare, quantam ipsi . . . Funere patris curato, Turxanthus multos alios sermones habuit cum Valentino, et eum dimisit in interiora dominatus

Turcorum, et ad Tardu, consanguineum suum. Is sedes suas habebat in monte Ectel; Ectel autem significat aureus. Eo quum Valentinus proficisceretur, ei minatus est Turxanthus, se quam primum Bosporum expugnaturum. Et revera Bochanum statim cum valida Turcorum manu miserat, qui Bosporum caperet. Praeterea Anagæus jam dudum cum alio Turcorum exercitu castra in his locis habebat.

44.

Qui spe victoriae animum ad plura cupienda adjicit, is si incertorum eventuum lubricitatem secum reputet, falsa de se ipso opinione ad prava consilia ducetur.

Homines non in propria tantum persona laeduntur, verum etiam in aliena, quum amici nostri videlicet ab aliquo injuriam patiuntur.

Non qui insidias pari astu repellit, justitiam deserere videtur; sed qui prior insidiatur, is mali causa est.

Sola ambitionis fuga et invidiae omissio res deploratissimas corrigunt.

Felicitas haud a caeco eventu fluit, sed reapse bonae fortunae parentes labores sunt. Quare et suavior est post exantlatum laborem voluptas.

45.

Dum Bosporus oppidum caperetur, erant Romanorum

τῶν Ῥωμαίων, καὶ τούτου γέγονε δῆλον, ὡς Τοῦρκοι ἐξεπολεμήθησαν Ῥωμαίοις. Τῷ τοι ἄρα καὶ τοὺς σταλέντας, ἐν οἷς Οὐαλεντίνος ὑπῆρχε, κατέσχευε ὁ Τούρξανθος, ἐφυβρίζων τε ἐς αὐτοὺς καὶ ἀποφενακίζων, καὶ τὰ ἄλλα κακῶς χρώμενος, εἴτα οὕτως ἀφῆκεν.

46. (577. Justini an. 13.)

Exc. De leg. gent. p. 119—120 : Ὅτι τῶν στρατηγῶν δηρύντων τὴν Περσῶν Ἀρμενίαν, ἐν τούτῳ παρεγένετο Ναδώης, ἐς τὴν λεγομένην σμικρὰν χειροτονηθεὶς πρεσβείαν, πρὸς Χοσρόου ἐκπεμφθεὶς· ὃς τῆς διὰ Θεοδώρου τοῦ Βάχχου πρεσβείας ἔδοξεν ἀμοιβαίαν ἀποχομίζειν ἐκ τοῦ Χοσρόου ἀγγελίαν, κυρίως δὲ ὡς ἐτοιμότατα ἔχει καὶ αὐτὸς στείλαι τοὺς ἄρχοντας κατὰ δὴ τὰ ὅρια τῆς ἑω, ὡς ἂν ἐν τῷ αὐτῷ γενόμενοι τοῖς ἐκ Ῥωμαίων ἐκπεμφθησομένοις σκοπήσοιεν τε καὶ διασκέψοιντο ὅπως χρὴ τὰ ὅπλα καταθέσθαι. Ἀνακρινόμενου τούτου πρώτου τίς ἄρα πολιτεία τῆς λύσεως τῶν πεντηκοντουτίδων σπονδῶν αἰτία ἐγένετο; ὅτινί γε δὴ που ἐμφρονέστατά πως ἀπεκρίνατο ὁ Καῖσαρ, ὡς πρεσβυτέρῳ τυγχάνοντι βασιλεῖ Περσῶν αὐτὸς ἔτι νέος ὢν, καὶ ὅσον ἐπὶ τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας Χοσρόου παῖς καθεστώς, ἔτοιμος εἴη ἐφ' ὅπερ ἂν ἐκεῖνος ἡγήσοιτο ἐπεσθαί οἱ, καὶ, εἴτε τὰ ξίφη βούλοιτο εἴτε τὴν ἡσυχίαν, ἀκολουθήσειν. Ἀποπέμψας οὖν ἐπὶ τοιοῖσδε τὸν Ναδώην ὁ Καῖσαρ οὐκ ἐς μακρὰν καὶ αὐτὸς ἔστειλε κατὰ τὴν ἐφ' ἧς τοὺς εὖ διαβήσαντας τὰ ἀμφίβολα, ἐς ταῦτόν συνελυσσομένους τοῖς Περσῶν ἡγεμόσιν. Ἦσαν δὲ οἱ σταλέντες Θεόδωρος ὁ Πέτρος, ὃς τῶν ἐν τῇ αὐτῇ καταλόγων πρὸ τούτου γενόμενος ἡγεμὼν τῆνικαῦτα τῶν βασιλεῖ ἀνειμένων προειστήκει θησαυρῶν, οἳ γε ἀπὸ

τῆς δαφιλείας τῇ Ῥωμαίων προσαγορεύονται φωνῇ (Λαργούς γὰρ οἱ Λατῖνοι τὸ δαφιλές [τοὺς δαφιλῆς Nieb.] ὀνομάζουσιν), Ἰωάννης τε καὶ Πέτρος, ἀμφὶ τῇ τῶν ὑπάτων τετιμημένοι ἀξία, πρὸς γε καὶ Ζαχαρίας ἐν τοῖς βασιλείοις καταταττόμενος ἱατροῖς. Οἳ δὴ γενόμενοι ἐς Κωνσταντίναν πόλιν, τὴν μεταξὺ τῶν ποταμῶν, ἀνέμενον ἐλευσόμενον ἐκ τοῦ Χοσρόου ἐς τὰ περὶ Νίσιβιν καὶ τὸ Δάρας Μεβώδην τὸν Σανναχοεργαν, ὃν δὴ τὸ κῦρος τῶν περὶ τὴν εἰρήνην ἐπέθηκε Χοσρόης. Κατ' αὐτὸν δὲ τὸν χρόνον καὶ Ἀστέριος, εἷς τῶν βασιλείων διαιτητῶν, οὓς δὴ ἀντιγραφῆας ἀποκαλέσους, δορυάλωτος ὢν ἀνηρέθη ὑπὸ Χοσρόου, φωραθεὶς ὡς κρύβδην ἐγεγράφει βασιλεῖ τῶν Ῥωμαίων ἐπιθέσθαι κεκακωμένοις νῦν Πέρσαις. Μεβώδου δὲ ἀφικομένου ἐν τοῖς ὁρίοις ἀμίλλα μὲν τις γέγονε πρότερον αὐτῷ τε καὶ τοῖς ἀμφὶ Θεοδώρῳ καὶ Ζαχαρίᾳ περὶ τοῦ ὅποι δέον ποιήσασθαι τὴν ξυνέλευσιν. Ῥωμαῖοι μὲν γὰρ ἠξίουσαν ἐν τοῖς τελοῦσιν ἐπὶ τὸ Δάρας χωρίοις, οἳ δὲ οἰκείους καθεστῶσι, ξυγκροτεῖσθαι τὴν ἐκκλησίαν· ἀτὰρ οἱ Πέρσαι ἔφασκον, ἐπεὶ ἡ πόλις αὐτοῖς τῷ θεσμῷ τοῦ πολέμου ὑπεκλήθη, οὐκ ἀπὸ τρόπου, καὶ τὰ ὅσα γε ὑπὸ τὴν πόλιν ἀρμόζειν αὐτοῖς, καὶ οὐ δέον ἐκεῖσε ξυνιέναι, οἳ μὴ καθεστῶτων ὁροθεσίων. Μετὰ γοῦν ταῦτα, οὕτω δοκοῦν ἀμφοτέροις τοῖς μέρεσι, ξυνῆλθον ἐν τῷ δὴ λεγομένῳ Ἀθραήλων· πρὸς τοῖς καὶ οἱ ἐπιχώριοι ἄρχοντες πολιτείας ἀμφοτέρας. Καὶ τοίνυν προὔτιθεσαν ἅς γε δῆπουθεν ὦντο κατ' ἀλλήλων τὰς πολιτείας ἔχειν αἰτίας, ὡς τῆς ἐτέρας τὴν ἐτέραν ἀδικά τε καὶ οὐχ ὅσια εἰργασμένης, παρασπονδησάσης τε καὶ πόλεμον ἀδικὸν ἐλομένης. Πλείστων δὲ ὅσων ῥημάτων ἐξ ἀμφοῖν τοῖν μεροῖν, ὡς πῃ ἔτυχεν, ἐρριμμένων, χύδην τε

legati apud Turcos; ex eo inde tempore Turci adversum Romanos aperte bellum gerebant. Eos igitur, qui missi fuerant, inter quos erat et Valentinus, Turxanthus retinuit, neque prius dimisit, quam omni ludibrii genere eos illuserat et exagitaverat.

46.

Dum Romanorum duces Persarum Armeniam populationibus vexarent, advenit Nadoes electus et a Chosroe missus ad minorem, quam vocant, legationem oheundam. Hunc responsum ferre ad legationem Theodori Bacchi filii jussit Chosroes, et nominatim nuntiare Romanis, sese paratum esse mittere primarios viros ad fines Orientis, ut cum his, quos Romani mitterent, prospicerent et viderent, qua ratione arma deponerent. Quum ille primum quæreretur, quanam causa et ratio fuerit quinquaginta annorum inducias violandi: prudenter Cæsar respondit, se quidem regem Persarum, qui senior esset, quippe qui, se adhuc puero, in flore ætatis suæ constitutus foret, secuturum, et sive arma, sive pacem vellet, utrum elegisset, gratum acceptumque habiturum. His dictis Cæsar Nadoem dimisit, nec multo post delegavit ad partes Orientis, qui controversias componerent et cum Persarum principibus convenirent. Fuerunt vero qui missi sunt a Romanis Theodorus, Petri filius, ante dux numerariorum, tunc temporis thesaurorum comes, quos largitiones Romana lingua vocant (largos enim eos, qui

liberalius sua profundunt, Latini vocant), Joannes et Petrus ambo consulatus dignitate ornati: præterea Zacharias in regionum medicorum numerum relatus. Hi vero ubi in Constantinam urbem in Mesopotamia sitam advenerunt, Mebodem Sannachoerygam, qui a Chosroe in loca circa Nisibin et Daras missus erat, exspectarunt. Huic enim plenam pacis confirmandæ auctoritatem Chosroes commiserat. Eodem fere tempore Chosroes Asterium (is erat unus ex imperatoris iudicibus, quos contrascribas vocaveris) occidit, quia deprehensus est, dum captivus esset, clam litteras scripsisse ad imperatorem Romanorum, ut, dum res Persarum afflictæ essent, eos adoriretur. Mebodes quum ad limites accessisset, certamen illi cum Theodoro et Zacharia inprimis fuit, quo in loco convenirent. Romani petebant, conventum agi in finitimis Daras locis, quippe quæ sua essent. Contra Persæ dicebant, quandoquidem ea urbs jure belli Romanis subjecta esset, non a verisimilitudine alienum esse, omnem regionem circa illam eorum partibus adhærere, neque illic ad colloquium convenire oportere, quia minime regio illa esset inter limitaneas censenda. Post hæc, sic enim utrisque visum, ad colloquendum convenerunt in loco qui dicitur Athraelon, et cum illis quoque utriusque rei publicæ principes, qui eas regiones incolebant. Illic in medium proposuerunt, quas ultro citroque existimabant habere se mutuo accusandi causas, quæ alter populus alteri

περιουσῶν τῶν δικαιολογιῶν τῷ ἑκάστων ἐθέλειν τῇ κατ' αὐτὸν πολιτείᾳ, οἷα εἰκὸς, εὐνούστατον ἑαυτὸν ἀποφῆναι, τέλος ἐς δημηγορίαν πρῶτοι Ῥωμαῖοι κατέστησαν.

47. (577. 578.)

Ibidem p. 120—124 : Ὅτι οἱ πρέσβεις ξυνελθόντες τε καὶ εἰς ἓν γενόμενοι κατὰ δὴ τὰ ὅρια τῆς ἑωῆς ἀμφοτέρως πολιτείας, τὴν εἰρήνην ὅπως βεβαιωθῆναι δέον διασχεψόμενοι, γλαφυρά τε καὶ ποικίλα ῥήματα ἑκάστοι ἀπορρίψαντες, εἰπόντες τε καὶ ἀκηκοότες τὰ ὅσα χρεῶν, τυχὸν καὶ τὰ ὅσα μὴ χρεῶν, τέλος ξυνήκαν οἱ πρέσβεις περὶ μὲν τοῦ διαρραγῆναι τὰς σπονδὰς τίς αἴτιος καὶ οὐ, τὸ τοιόνδε σιγηθῆναι, διερευνῆσαι δὲ τρόπον, ὅτῳ ἐμπεδωθήσεται τὰ εἰρηναῖα τοῦ λοιποῦ καὶ αἱ ἀμφοτέρωσιν πολιτεῖαι κατὰθιοιτο τὰ ὅπλα. Εὐθὺς οὖν Μεθόδου κατὰ τὰς πρώην ξυνθήκας, αἱ ξυνέστησαν ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ, τὰς τριάκοντα χιλιάδας τῶν νομισμάτων φήσαντος χρῆναι τοὺς Ῥωμαίους τῇ πολιτείᾳ Περσῶν κατατιθέναι ἀν' ἑτοῖς, ἔτι γε μὴν ἀποχωρῆσαι Περσαρμενίας τε καὶ Ἰβηρίας, πρὸς δὲ γε καὶ αὐτοὺς τοὺς ὅσοι γε αἴτιοι τῆς ἀποστασίας ἀποδοθῆναι βασιλεῖ τῶν Περσῶν χρησόμενῳ σφίσι ταῖς προσηκούσαις φωναῖς (ποιναῖς Bekk.). Τοσαῦτα τοῦ Μεθόδου κατατείναντος, οἱ τῶν Ῥωμαίων πρέσβεις, τὸ τοιόνδε ἐκ τοῦ Καίσαρος παρεγγυηθὲν αὐτοῖς, αὐτίκα οἷ γε τοῦτο αὐτὸ οὐδὲ τοῦνομα προσίσθαι ἔφασαν τῆς εἰρήνης, εἴπερ ἐπὶ συντελείᾳ τινὶ καὶ ἄτε ἐς φόρου ἀπαγωγὴν Πέρσαι ἐλπίζοιεν Ῥωμαίους ἔξιν τοῦ λοιποῦ· μηδὲ γὰρ ἀνέξεσθαι τοῦ τοιοῦδε τὸν Καίσαρά τι παρασχέσθαι, μήτε μὴν ὥσπερ

ἀμέλει ὦνιόν τι χρῆμα πρίασθαι τὴν εἰρήνην. Οὕτω δὲ γὰρ εἰ ἔσοιτο, οὔτι εἶναι μόνιμον οὐδὲ βεβαίαν. Χρῆναι τοίνυν Ῥωμαίων ἔλεγον οἱ πρέσβεις πρότερον τοῦ τοιοῦδε ἀπειπεῖν, οὕτω τε ἐφ' οἷς δέοι τὰ τῆς εἰρήνης προῖέναι διασχεψασθαι. Καὶ αὖθις ἑκατὶ τοῦ τοιοῦδε τερθρείας λόγων ἀπερριμμένης πολλῆς ἐξ ἀμφοῖν τοῖν μεροῖν, καὶ οὐχ ὑποχαλόντων ἐν ἀρχῇ τῶν Περσῶν, ἀλλ' ἢ τὰς ἀνέκαθεν τριάκοντα χιλιάδας τοῦ χρυσοῦ νομίσματος ἢ προσάπαξ ὡς χρὴ μέγα τι καταθέσθαι δικαιολογουμένων, τὸ τελευταῖον ἔδοξεν ὁ Μεθόδης ἐπιδεικνύναι δῆθεν αὐτοῖς ἐκ τοῦ κατ' αὐτὸν βασιλέως γράμμα ἄρτι σταλὲν, ἐν ᾧ περιείχετο, ὡς χάριν τῆς πρὸς Καίσαρα φιλίας ἀνέξοιτο καὶ χρημάτων ἐκτὸς ἐξ ἰσοτιμίας ἀναρρῶσαι τὴν εἰρήνην. Τοῦτο ἐπεὶ (οἱ) κατὰ τὴν βασιλίδαν διεθρυλλήθη πόλιν, ἅπαντες ἀνεπερώθησάν τε, καὶ ἐδόκουν οἷ τε ἐν τέλει καὶ ὅσος ἕτερος ὁμιλος ἤδη ἀργήσιν τὰ ξίφη καὶ ἐμπεδώτατα καθέξειν τὴν εἰρήνην, ἐπεὶ ὁ Καῖσαρ Περσαρμενίας τε καὶ δὴ Ἰβηρίας αὐτῆς ἐτοιμότατα εἶχε παραχωρῆσαι Πέρσαις, σαφέστατα ἐξεπιστάμενος ὡς οὐ πώποτε ἐνδύσοιεν τοσαύτης ἐστερημένοι χώρας, οὐδέ γε εἰ τελέως κατολισθήσοι καὶ ἐξίτηλα ἔσοιτο τὰ πράγματα Περσῶν. Τοὺς μέντοι γενεάρχας Περσαρμενίων, ἀλλὰ γὰρ καὶ τοὺς τῷ γένει σφῶν ἡνωμένους, καὶ ἀπλῶς τὸν ὄντιναοῦν οἷ γε αὐτομολήσαντες ἦσαν ὡς Ῥωμαίους, οὔτε ἐκδώσειν· ἀλλ' οὐδὲ ἐτέρως ἐμπεδώσειν ἔφασκε τὴν εἰρήνην, εἰ γε μὴ ἄδεια ἔσοιτο τοῖς βουλομένοις Περσαρμενίων τε καὶ Ἰβήρων, τὴν σφετέραν ἐκλιπόντας, ἀνασχευάσασθαι ἐς τὴν Ῥωμαίων. Λόγον γὰρ οὐχ ἥκιστα ἐποιεῖτο πολὺν ὁ Καῖσαρ τῶν ὁμωμοσμένων ὑπὸ Ἰουστινιανοῦ (1. Ἰουστίνου) τοῦ βασιλέως τοῖς

damna intulisset aut bellum facere praeoccupasset. Itaque quum utrique plures sermones super hac re jactassent, et unusquisque abunde, quo se suae patriae, ut decebat, amantem et studiosum ostenderet, justas rationes, quibus eam tueretur et defenderet, attulisset, tandem primi Romani concionem apud conventum habuerunt.

47.

Legati convenientes et in unum congressi ad fines Orientis ab utroque regno, ut dispicerent, quomodo pacem firmam facerent, lubrica et ambigua verba utrimque emisserunt, et quae dici oportuit, dixerunt et audierunt, et forte quae minime dici debuerunt. Tandem illud disquirere supersederunt, utri populo foederis violatio attribuenda esset, et rationem investigare conati sunt, quomodo in posterum pax firmis conventionibus stabiliretur, et inimicae gentes ab armis discederent. Statim Mebodes suggestit, æquum esse, Romanos pendere Persarum reipublicae quotannis triginta millia aureorum. Sic enim conventionibus cautum esse, quae tempore Justiniani imperatoris factae erant. Praeterea Persarmenia et Iberia cederent, et omnes defectionis auctores regi Persarum redderent, quos merita morte afficeret. Haec et alia hujusmodi Mebode proponente, Romanorum legati secundum Caesaris mandata contra disseruerunt, et confestim responderunt, se hoc ne pro nomine quidem pacis admittere, si cum tributis pen-

sitatione Persae sperarent in posterum Romanos sibi obnoxios constituere. Nec enim Caesarem quicquam pendere, neque pacem, tanquam rem venalem, emere velle, quae, si ita contingeret, non diu permaneret, neque firma foret. Oportere igitur inprimis totum hunc sermonem ommittere, tum demum, quibus conditionibus pax vincienda sit, advertere. Rursus super his quum utraeque partes in multas altercationes erupissent, et Persae minime cederent, sed obnixae contenderent, justum esse, Romanos aut constitutum triginta millium aureorum tributum quotannis pendere, aut semel magnam aliquam pecuniae summam, tandem Mebodi Romanis literas Persarum regis nuper ad se scriptas ostendere placuit, quibus se propter Caesaris amicitiam etiam nulla pecuniarum habita ratione æquis conditionibus pacem facturum esse indicavit. Hujus rei fama simulatque ad regiam urbem perlata est, omnes lætati sunt et senatus et plebs, eamque animo opinionem præceperunt, tempus advenisse, quo ensibus quietem indicerent, et firmiter pacem colerent: maxime quum Caesar Persarmeniam et Iberiam Persis cedere paratus esset. Sic enim statuebat, Persas, etiamsi eorum res perditae forent et ad nihilum redactae, nunquam quieturos, quamdiu his tantis regionibus privarentur. Principes tamen Persarmeniorum, et qui illis genere conjuncti erant, et omnes qui a Persis ad Romanos confu-

Περσαρμενίοις καὶ τοῖς μεταχωρήσασιν Ἰβήρων. Ὁ μὲν γὰρ ὁ βασιλεὺς, ὡς καθόσον οἰόντέ ἐστιν αὐτῷ, ἅπαντα ἀνακινήσειν τρόπον, ὡς ἂν καὶ αὐτὴν γε δῆπου τὴν θρεψαμένην σφῶς ποιήσεται ὑποχείριον· εἰ δέ γε ἄχρι τέλους οὔτι ἔσοιτο δυνατὸς πρὸς τὸν πόλεμον ἀνθέξειν, ἀλλὰ τοὺς αἰτίους τῆς ἀποστάσεως καὶ τοὺς τῷ αἵματι σφισι προσήκοντας, ξυνελόντα δὲ εἰπεῖν τοὺς ὅσοι βούλονται Ῥωμαϊκῆς μετασχεῖν πολιτείας, οὐ πώποτε ποιήσεσθαι ἐκδότους. Ἐδόκει δὲ καὶ βασιλεὺς ὁ Περσῶν ἥδεσθαι ἐπὶ τοῖσδε, ὡς ἂν Ῥωμαῖοι μὲν ἐκστήσονται τῆς Περσαρμενίας τε καὶ Ἰβηρίας, ἐξουσίαν δὲ αὐτὸς προσνέμοι, ὅποι ἐθέλουσιν οἱ τῇδε οἰκήτορες ἵεναι, οὔτι ἀπὸ τρόπου γε οἶμαι. Ἡπίστατο γὰρ, πλὴν ὀλιγίστων τῶν ἐν τέλει, οἱ τῆς ἀποστάσεως ἤρξαν, ὡς οὐδεὶς Περσαρμενίων καὶ Ἰβήρων, πόθω τῆς θρεψαμένης ὅς φύσει τοῖς ἀνθρώποις ἐνιζάνει τε καὶ προσπέπηγεν, ἀνασχευάσοιτο ἐς τὴν θηνείαν. Ἄλλως τε καὶ ἅμα ἤλπιζε, τοῦ πολέμου λωφῆσαντος ἐν δέοντι θέσθαι τὰ Περσαρμενίας τε καὶ Ἰβηρίας· αἶδε γὰρ αὐτῷ αἱ χῶραι πάμποροι τε ὑπῆρχον, καὶ πλεῖστα ἐσὶ ἐδαρμοφόροι. Τοιγαροῦν διὰ ταῦτα ἠρέσκετο βασιλεὺς Περσῶν ἐπὶ τοῖσδε τὸν πόλεμον καταθέσθαι. Προσῆλθε δὲ τῷ Καίσαρι διανοεῖσθαι, ὡς ἂν τὸ λοιπὸν μηδεμίᾳ ὑπολείποιτο τοῦ πολέμου αἰτία, τῆς Περσαρμενίας τε καὶ Ἰβηρίας ἕκατι τὴν πόλιν τὸ Δάρας παρὰ σφῶν ἀντιλήψεσθαι, ἥκιστα μὲν τοῦ κερδαλέου χάριν· οὐ γὰρ δὴ τι τὸ Δάρας ἢ πόλις ἐς ἕτερόν τι ὀνησιφόρος ἢ τῷ ἀσφαλέστατα ἔχειν καὶ τῆς ὑπὸ Ῥωμαίους ἐφῶς ὥσπερ τι ἔρυμα προβεβλήσθαι. Ἄμα οὖν τὸ ἀτύχημα ἀκέσασθαι βουλόμενος τῷ ἀπειληφέναι Ῥωμαίους τὰ

οἰκεῖα, ἅμα δὲ καὶ μηδένα σπινθῆρα τοῦ πολέμου καταλιπεῖν ἐθέλων, ἔγνω ἀνασώσασθαι τὸ Δάρας ἢ χρημασιν ἤγουν ἐτέρω τρόπῳ τινί. Περὶ μὲν οὖν τοῦ χρῆναι ἐξ ἰσοτιμίας τὴν εἰρήνην προσελθεῖν, πρὶν ἢ διακριθῆναι τὸν ἐν Ἀρμενίᾳ πόλεμον ἐδόκει καὶ ξυνέθεντο Πέρσαι. Μελλόντων δὲ ὅσον οὐπω παραχωρῆσαι Ῥωμαίοις καὶ τοῦ Δάρας ἢ οὐδενὸς ἤγουν ὀλιγίστης χρυσίου ποσότητος, εὐδελον ὃν (δηλονότι Bekk.) πρότερον ἀφισταμένων Ῥωμαίων Περσαρμενίας καὶ Ἰβηρίας, ἐν ᾧ τὰ τοιαῦτα οἱ ἐξ ἑκατέρων διαλεγόμενοι (διαλέγονται em. Bekk.) πρέσβεις, γέγονε τὰ (ἢ B.) κατὰ τὴν Ἀρμενίαν συμπλοκὴν (συμπλοκή B.), ἐν ᾗ προσπταίσαντες οἱ Ῥωμαῖοι μεγάλως παρὰ πολὺ τῆς ἐλπίδος ἐς τὸ ἥττον ὠλίσθησαν. Διὸ δὴ τῶν Περσῶν ταῖς εὐπραγίαις ἐπηρμένων, ὁ σφῶν βασιλεὺς ἔφασκεν ὅλως περὶ τὴν πόλιν τὸ Δάρας ἐνδοῦναι Ῥωμαίοις μὴ ἐνδέξασθαι λόγον τινά. Αὐτὸς μὲν γὰρ κατὰ τὸν κοινὸν τοῦ πολέμου θεσμὸν βία καὶ δυνάμει ἐξελεῖν καὶ προσκτήσασθαι τὸ Δάρας ἀπισχυρίζετο· τοὺς δέ γε Ῥωμαίους Περσαρμενίαν τε καὶ Ἰβηρίαν ἀποστῆσαι παρασπονδῆσαντας, πρὸς δέ γε καὶ ἀφηνιάσαντας τοὺς ταύτῃ οἰκοῦντας ἀπὸ Περσῶν ὑποδέξασθαι. Καὶ τοίνυν αὐθις ὁ Βάρβαρος θρασὺς τε καὶ ὑψαύχην ἦν, καὶ μὲν οὖν ἐπὶ τοῖς ξυνεχθεῖσιν ἐβρενθύετο μέγα. Ἡπεῖλει τε καὶ πρὸ τοῦ πέρατος τῶν τριῶν ἐτῶν τῆς ἡδὴ ξυνεστῶσης ἐκεχειρίας, ἥς ἐντὸς ἐδόκει τὴν εἰρήνην ἀνὰ τὴν ἑω ἑρρῶσθαι, τὰ ὅπλα κινήσειν, καὶ κατ' αὐτὴν γε δῆπου τὴν πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα χώραν ξυγκροτήσιν τὸν πόλεμον, πρότερον κατατιθέμενον Ῥωμαίοις τὸ ὑπὲρ τῆς τοιαύτης ἀναχωχῆς δεδομένον χρυσίον, ἥνικα Ζαχαρίας

conditione pacem servandam, nisi liberum sit Persarmaniis et Iberis, qui suam patriam reliquerint, ad Romanorum partes transire. Etenim Tiberius Cæsar maximi merito faciebat ea sacramenta quæ ab imperatore Justino præstita erant Persarmaniis et Iberis, qui ad Romanos defecerant. Juraverat enim imperator omni ope se annisurum, ut terram quæ ipsos aluerat, suæ ditionis efficeret. Quodsi rem illam exsequi et bello finem imponere non posset, auctores tamen defectionis eorumque propinquos, et generaliter eos qui Romanæ reipublicæ participes esse vellent, se nunquam Persis dediturum. Grata et jucunda res Persarum regi contigit, Romanos Armenia et Iberia cedere, modo harum regionum incolis, quo vellent ire habitatum, potestatem faceret. Nec sine ratione, meo quidem iudicio. Satis enim noverat, paucis exceptis ex principibus, qui defectionis ad Romanos auctores fuerant, fore ut reliqui amore et desiderio terræ altricis capti (hoc enim natura omnibus innatum est) minime ad externos demigrarent. In spem etiam adducebatur, bello posito in commodiorem statum res Persarmaniarum et Iberiarum redactum iri. Nam hæc regiones erant fœcundæ et omnium, quæ ad vitam necessaria sunt, feraces, unde ampla tributa et vectigalia colligi poterant. Itaque Persarum regi placuit his conditionibus a bello discedere. Ad hæc, ne qua in posterum restaret belli causa, Cæsari venit in mentem cogitare, ut pro Persarmania et Iberia oppidum Daras a Persis vicissim acciperet: non quod in eo

oppido quæstum faceret; nam nihil aliud utilitatis hoc oppidum præbet, quam quod munitissimum est propugnaculi loco Orientali Romani imperii parti: sed hoc adversis Romanorum rebus solatio esse voluit, quod sua recuperarent, simul et nullam belli scintillam relinquere cupiebat. Ea de causa Daras recipere aut pecuniis aut alio quovis modo studebat. Pacem igitur facere æquis conditionibus, antequam bello in Armenia decertaretur, lubebat, et assentiebantur Persæ. Sed quum Persæ jam in eo essent ut Romanis oppidum Daras cederent, aut nulla aut quantulacumque accepta pecuniæ summa, simulac constaret Romanos Armenia et Iberia excessisse: dum hæc legati inter se disceptant, pugnatum est in Armenia, in qua pugna multum sua spe excidentes Romani in cladem delapsi sunt. Itaque quum Persæ ex secundis suis rebus spiritus sumpsissent, rex eorum dixit, se nunquam passurum, ullam mentionem de oppido Daras Romanis dedendo fieri, quod vi et virtute ex communi belli lege cepisset et obtinisset. Romanos vero contra fœdera Persarmaniam et Iberiam ad defectionem excitasse, et earum regionum incolas, qui a Persis deficiebant, tueri et suscipere. Itaque barbarum secundæ res, quæ illi evenerant, superbiorum et ferociorem reddebant. Minabatur etiam, antequam tres anni elaberentur, quibus induciæ tunc temporis durabant, intra quos pacem fieri per Orientem placuerat, fore ut arma moveret, imo et bellum in Occidentales regiones

δ ἱατρὸς καὶ τόδε ἐμπεδώσας ὑπῆρχεν. Ἐφασκε δὲ τὰ χρήματα ἀποδώσειν κατὰ τοσοῦτον, καθόσον ἐνέλιπε τῇ τριετίᾳ· εἴτα οὕτως πολέμου ἀπάρξεσθαι αὐθις. Ταύτην οὖν Μεβώδου οἷα δὴ ἐκ βασιλέως Περσῶν ἀπαγγείλαντος τὴν γνώμην, οἱ τῶν Ῥωμαίων ἄρχοντες παραβήσεσθαι μὲν οἶδε τὰς ξυνθήκας ἥκιστα ἔλεγον· οὐδὲ γὰρ ξυντετάχθαι ἐν ταῖς ἐξεῖναι θατέρῳ βουλομένῳ τῶν μερῶν ἢ τοῦ χρυσίου παντὸς ἡγουν μοίρας τινὸς ὡς τὴν παρασχόμενον ἀναδραμούσης διαρρηγνύναι τὰς σπονδάς. Ὅμως δ' οὖν περὶ τούτων αὐθις ἐν ἀπορρήτῳ ἀλλήλοις Μεβώδης τε καὶ Ζαχαρίας ἐν τῷ αὐτῷ ξυνερχομένῳ διελεγέσθην, ἐκοινολογοῦντό τε, καὶ προϋτίθεσαν τὰ ὅσα ἄμφω τῷ ἀνδρὶ ᾤοντο χρῆναι εἰρῆσθαι· ἐπειρῶντό τε ἕτερος ἐτέρου, ὅπως ξυνέλθοιεν ἐς καταλλαγὰς αἱ πολιτεῖαι. Καὶ Μεβώδης μὲν ἰσχυρότατά πως ἀπομνύμενος ἦν, ὡς βούλεται τῷ Καίσαρι χρησιμώτατα ἐξεῖπείν * αἰτήσασθαι, καὶ μὲν δὴ ἐπιτηδειότατος εἶναι οἱ· Ζαχαρίας δὲ [ἤρετο], εἰ οἶόντε εἴη λαθραιότατα καὶ ἥκιστα ἐξεπισταμένου τινὸς ὑπὲρ τῆς πόλεως τοῦ Δάρας ῥητόν τι παρασχέσθαι χρυσίον. Ζαχαρίας δὲ ἔφασκε τὰ τοιάδε, ἐπιτετραμμένον αὐτῷ πρὸς τοῦ Καίσαρος, οὐκ ἐς τὸ ἐμφανές, οὐδὲ μὴν ἐτέρου ἐξεπισταμένου τινὸς, ἢ Μαυρικίου τοῦ Παύλου, τὰ μάλιστα εὐνούστατα ὡς τὸν Καίσαρα ἔχοντος, ὃς ἐν τῷ τότε τὸν βασιλείον ἰθύνειν ἐκληρώσατο λόγον· ὥστε ἀμέλει μὴδὲ πρὸς τῶν βασιλείων γραφῶν τὰ περὶ τοῦ τοιοῦδε γεγράφθαι, τῷ μάλα ἐν παραβύστῳ εἶναι τὰ βεβουλευμένα τῷ Καίσαρι. Γράφει δ' οὖν Ζαχαρίας, ὡς εἴποις σὺ (Ζαχαρία, ὡς, εἰ λέγοι σοι Nieb.) Μεβώδης λύτρα δῆθεν τοῦ Δάρας τὸν βασιλέα κομίτασθαι Περσῶν, αὐτῷ πεισθήσεται ὁ Καῖσαρ τὰ χρή-

ματα καταθήσειν, καὶ δὴ οὐκ ἐς ἀναβολήν. Ταῦτα τοίνυν Ζαχαρίου, εἰ καὶ μὴ ἀναφανδόν, ὑπαινιττομένου δὲ ὅμως τῷ Μεβώδῃ, οὐδὲν ὄγε ἔφασκε περὶ τούτου ἐπιτετράφθαι πρὸς τοῦ βασιλέως Περσῶν, οὐδὲ μὴν ἀνέξεσθαι ὅλως ἐπὶ χρήμασι μεταθεῖναι τὸ Δάρας. Διεβεδαιοῦτο [δὲ] ἔμπης, καὶ ὄρκους τισὶν ἐπετίθει τὸ πιστόν, ὡς νῦν εἰ προσέλθοιεν αἱ ξυνθήκαι, ὑστέρον αἰτοῦντι τῷ Καίσαρι δώσειν ὥσπερ ἐξαίρετόν τι ὄωρον τὸν βασιλέα Περσῶν τὴν πόλιν. Πρόδηλος οὖν ἦν ἐντεῦθεν μὴ ἐρρωμένα φρονῶν τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ, ἀλλὰ πόρρῳ τῆς ἀληθείας φθειγγόμενος, βουλόμενός τε Ῥωμαίους μὲν ἀμαχητὶ ὑπαναχωρῆσαι τῆς Περσαρμενίας καὶ Ἰβηρίας, τελευταῖον δὲ ἄμφι τοῦ Δάρας αἰτεῖν καὶ τῶν ἐπηγγελμένων ἥκιστα τυγχάνειν, εἴτα τὴν ἐν ὑστέρῳ βουλήν, καθὰ δῆπου τὸ περιφερόμενον ἐκεῖνό φησι, μὴ ἔχειν ἰσχὺν, ὥσπερ καὶ Σουανίας πέρι ἐν τῷ πρώτῳ ἡπατήθῃ Πέτρος ὑπὸ τοῦ Ζίχ. Ὁμοίως οὖν καὶ ὁ Μεβώδης ἠβούλετο δράσειν. Ἐπεὶ δὲ ἐώρα Ζαχαρίαν ἐσὸτι ἐμφρονέστατον καὶ οὐχ οἶόντε ὅν αὐτῷ παρακρούσασθαι τὸν ἄνδρα, ὃ δὲ τὴν ἐτέραν ἐτράπετο, ὡς ἂν τρόπῳ τῇ (τῷ B.) ἀπάτῃ περιέλθοι τοὺς Ῥωμαίους. Ἐπὶ χρόνον γάρ τινα ξυνῆει ἐς ταῦτο τοῖς ἄμφι Ζαχαρίαν, ἐλπίσι (ἐλπίδα B.) ὑποστρωννύς, ὡς ἔσοιτο εἰρήνη καὶ ὡς ἐπινεύσοι ὁ Περσῶν βασιλεὺς ἐνδοῦναι Ῥωμαίοις τὸ Δάρας, ταύτῃ οἰόμενος ἐκλύσειν τὴν εἰς τὸν πόλεμον προθυμίαν τοῦ Καίσαρος. Καὶ οὖν ἐν τοιοῖσδε τριβομένου τοῦ χρόνου, καὶ τῶν ἐξ ἑκατέρας πολιτείας πρέσβειων περὶ ταῦτα ἐνησχολημένων, οὕτω τε φερομένου τοῦ ἐρίου πολέμου ἐπ' ἀδῆλοις, κατὰ δὲ τὸ τέταρτον ἔτος Τιβερίου Κωνσταντίνου Καίσαρος βασιλείας ἐν τῇ Θράκῃ ξυνηνέχθη τὸ Σκλαβηνῶν

inferret : sed prius aurum, quod Romani pro induciis impetrandis, quas Zacharias pepigerat, pependierant, ad rationem ejus temporis, quod de triennio superesset, restitutum, et ita se bellum renovaturum. Hanc quum regis Persarum sententiam esse Mebodes renuntiaret, Romanorum principes, se quidem minime inducias et foedera transgressuros esse dixerunt : nec pactum esse, ut liceret alteri partium, restituto omni auro aut aliqua ejus parte, foedera rumpere. De hac re tamen secreto Niebodes et Zacharias ibidem convenientes collocuti disseruerunt. Deinde hi duo viri, communicato consilio, inter se proposuerunt, quæ ad eam rem pertinere existimaverunt. Tum etiam alter alterum percunctatus est, quibus conditionibus inter utramque gentem pax et concordia esset. Et Mebodes asseveranter affirmavit, sibi in animo esse, quæ maxime Cæsari expedirent proponere, et illi quam maxime morem gerere. Zacharias autem rogavit, an fieri posset, ut aurum, si quod esset conventum pro civitate Daras, clam omnibus et nemine id resciente solveretur. Zacharias dixit hoc, quia a Cæsare hoc mandatum occultissime sibi creditum erat, neque ullo alio conscio, quam Mauricio, Pauli filio, qui Cæsari bene ex animo cupiebat, et tunc temporis principis rationes curabat, ut ne ullus quidem imperatoris scribarum quicquam de ea re scriptum haberet, quo Cæsaris consilia secretiora essent. Itaque scripsit ad Zachariam, si ipsi Mebodes pol-

liceretur, regem Persarum accepturum pecunias pro redemptione urbis Daras, Cæsarem nulla mora interposita pecuniam numeraturum esse. Hæc quum non aperte quidem, sed obscurioribus verbis Zacharias Mebodi indicaret, respondit Mebodes, nihil sibi a rege Persarum de ea re mandatum, neque omnino regem Daras pro pecuniis restitui passurum esse. Nihilominus tamen conventa res est et quibusdam juramentis fides præstita : si conventiones, ut tunc se habebant, manerent, regem deinceps Cæsari petenti Daras tanquam peculiare donum traditurum. Qua in re satis apparebat, eum minime salutaria Romano imperio sentire, et quæ a vero abhorrebant, dicere. Nam eo tendebat, ut Romani sine ulla pugna Persarmenia et Iberia excederent : deinde sibi Daras tradi peterent, quod minime obtinerent, nimirum quia quæ in posteriori colloquio constituta essent, tritissima illa excusandi formula, nullam vim haberent : sicut et prius de Suania Petrus deceptus fuerat a Zicho. Idem quoque Mebodes volebat facere. Ubi vero vidit Zachariam cautiozem esse, neque se posse hominem quo volebat pertrahere, alia aggressus est via, ut aliquo modo fraude Romanos circumveniret. Itaque paullo post Zachariam convenit et spem ei subdidit, pacem futuram, et regem Persarum consensurum Daras reddere, eo consilio, ut Cæsaris alacritas et belli cupiditas languesceret. Dum in istis sermonibus legati utriusque gentis occupati tempus terunt,

ἔθνος μέχρι που χιλιάδων ἑκατὸν Θράκην καὶ ἄλλα πολλὰ ληίσασθαι.

48. (578.)

Exc. De leg. Rom. p. 164. 165: Ὅτι κεραϊζομένης τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ Σκλαβηνῶν καὶ ἀπανταχόσε ἄλλεπαλλήλων αὐτῇ ἐπηρτημένων τῶν κινδύνων, ὁ Τιβερίος οὐδαμῶς δύναμιν ἀξιόμαχον ἔχων οὐδὲ πρὸς μίαν μοῖραν τῶν ἀντιπάλων, μή τί γε καὶ πρὸς πᾶσαν (πάντας B.), οὔτε μὴν οἶόσ τε ὧν πολέμοις σφισὶν ὑπαντιάζειν τῷ ἀνὰ τοὺς ἐφύους πολέμους τὰς Ῥωμαίων τετράφθαι δυνάμεις, πρεσβεύεται ὡς Βαϊανὸν τὸν ἡγεμόνα τῶν Ἀθάρων, τηνικαῦτα οὐ δυσμενῶς ἔχοντα πρὸς Ῥωμαίους, ἄλλως δὲ τῇ καθ' ἡμᾶς πολιτείᾳ χαίρειν ἐθέλοντα δῆθεν εὐθὺς ἐκ προοιμίων τῆς αὐτοῦ Τιβερίου βασιλείας. Ταύτητοι καὶ πείθει γε αὐτὸν κατὰ Σκλαβηνῶν ἄρασθαι πόλεμον, ὡς ἂν ὅπόσοι τὴν Ῥωμαίων δροῦσι, τοῖς οἰκείοις ἀνθελκόμενοι κακοῖς, ἐπαρκέσαι τε βουλόμενοι τῇ πατρίᾳ κατὰ τὸ μᾶλλον, παύσαιντο μὲν τοῦ τὴν Ῥωμαϊκὴν λεηλατεῖν, οἱ δὲ περὶ τῆς οἰκείας τὸν κίνδυνον ἀναδέξονται. Τοῦ Καίσαρος τοίνυν τὴν τοιάνδε ὡς αὐτὸν στείλαντος πρεσβεῖαν, οὔτι ἠπειθήσεν ὁ Βαϊανός. Ἐκπέμπεται δ' οὖν ἐπὶ τούτῳ Ἰωάννης, ὃς δὴ τῶν νήσων διήνυε τὴν ἀρχὴν τηνικαῦτα καὶ τὰς Ἰλλυρίδας ἰθύνειν ἔλαχε πόλεις. Οὗτος παραγενόμενος ἐν Παιονίᾳ τῇ χώρᾳ, μετήγαγεν ἐς τὴν Ῥωμαίων αὐτόν τε τὸν Βαϊανὸν καὶ τὰς τῶν Ἀθάρων δυνάμεις, ἐν ταῖς δὴ λεγομέναις ὀλκάσι μακρᾷς τὰ βαρβαρικὰ διαβιβάσας πλήθη. Καὶ λέγεται ἀμφὶ τὰς ἑ' χιλιάδας ἱππέων θωρακοφόρων ἐς τὴν Ῥωμαίων διαπορθμευθῆναι. Ἐνθένθεν αὖθις διὰ τῆς Ἰλλυριῶν διαγαγὼν, εἴτα ἐς τὴν Σκυθῶν ἀφικόμενος,

ἔμπαλιν διελθεῖν παρεσκεύασε τὸν Ἰστρον ἐν ταῖς καλουμέναις ἀμφιπρύμνοις τῶν νεῶν. Ἐπειδὴ δὲ ἐπεναιώθη ἐς τὸ καταντικρὺ τοῦ ρείθρου, παραχρῆμα τὰς τε κόμας ἐνεπίμπρα τῶν Σκλαβηνῶν καὶ εἰσίνετο τοὺς ἀγροὺς, ἧγέ τε καὶ ἔφερεν ἅπαντα, οὐδενός πω τῶν ἐκεῖσε βαρβάρων θαρρήσαντός οἱ ἐς χειρὸς ἐλθεῖν, ἐς τὰ λάσια δὲ καὶ κατηρεψῇ τῆς ὕλης καταπεφευγόντων. Ἡ δὲ τῶν Ἀθάρων κίνησις κατὰ Σκλαβηνῶν [ἐγένετο] οὔτι γε μόνον τῆς τοῦ Καίσαρος ἐνεκα πρεσβείας καὶ τῷ βούλεσθαι τὸν Βαϊανὸν Ῥωμαίοις ἐκτίσαι χάριν ἀνθ' ὧν ἐς τὰ μάλιστα ἐφιλοφρονεῖτο γε αὐτὸν ὁ Καίσαρ, ἀλλ' ὅτι γε αὐτῷ καὶ ἔχθιστοι ὑπῆρχον ἰδίας ἑκατὶ δυσμενείας. Ἔστειλε γὰρ ὡς αὐτὸν Δαυρέντιον καὶ τοὺς ὅσοι ἐν τέλει τοῦ ἔθνους ὁ τῶν Ἀθάρων ἡγούμενος, σφᾶς τε ὑπακούειν κελεύων Ἀθάρους, καὶ ἐς φόρου ἀπαγωγὴν ἔσεσθαι ἀναγράφτους. Δαυρίτας δὲ καὶ οἳ γε ζῶν αὐτῷ ἡγεμόνες, « Καὶ τίς ἄρα, ἔφασαν, οὗτος πέφυκεν ἀνθρώπων, καὶ ταῖς τοῦ ἡλίου θέρεται ἀκτῖσιν, ὃς τὴν καθ' ἡμᾶς ὑπήκοον ποιήσεται δύναμιν; κρατεῖν γὰρ ἡμεῖς τῆς ἀλλοτρίας εἰώθαμεν, καὶ οὐχ ἕτεροι τῆς ἡμεδαπῆς. Καὶ ταῦτα ἡμῖν ἐν βεβαίῳ, μέχρι πόλεμοί τε ὧσι καὶ ξίφει. » Οὕτως ἀπαυθαδισαμένων τῶν Σκλαβηνῶν, οὐκ ἄλλως καὶ οἱ Ἀθαροὶ διετέλουν χρώμενοι μεγαληγορίαις. Εἴτα ἐκ τούτου προπηλακισμοὶ καὶ ὕβρεις. Καὶ ἅτε βάρβαροι, τῷ σκληρᾷ τε καὶ ὀγκώδη φρονήματι ἔχειν, τὴν ὡς ἀλλήλους ἀνεσόβησαν ἔριν. Καὶ οἱ Σκλαβηνοὶ τὸ σφῶν αὐτῶν ὀργίλον οὐχ οἷοί τε ὄντες ἐγγχαλινῶσαι τοὺς ἐκεῖσε ἀφιγμένους πρέσβεις ἀναιροῦσιν, ὡς ἐτέρωθεν ἀμέλει ἔκπυστα γενέσθαι ταῦτα Βαϊανῷ. Τοῦτο τοιγαροῦν κατὰ Σκλαβηνῶν ἐπὶ κλημα ποιούμενος ἐκ πολλοῦ ὁ Βαϊανός, καὶ ὑποκρύψιον ἔχων

intereaue bellum in Oriente in suspenso fuit, circa quartum imperii Cæsaris Tiberii Constantini annum centum fere millia Sclavorum in Thraciam irruperunt atque hanc multasque alias regiones prædati sunt.

48.

Quum a Sclavinis Græcia vastaretur, et undique alia ex aliis pericula imminerent, neque Tiberius satis copiarum haberet, quibus ne unam quidem partem hostium, nedum conjunctas eorum vires sustineret, neque ullo modo hostibus obviam ire posset, propterea quod Romanorum vires ad Orientis bellum conversæ erant, legatum misit ad Baianum, Avarum ducem. Is tunc temporis non erat erga Romanos male animatus, imo quo tempore primum Tiberius imperium suscepit, jure rei publicæ nostræ frui cupiebat. Huic igitur persuasit, ut cum Sclavinis bellum susciperet, quo illi, qui Romanorum terras invaserant, ad sua defendenda propriis malis revocarentur, et quum patriæ suæ opitulari potius ducerent, rapinas agere ex Romanæ ditionis terris desinerent. Hac igitur legatione ad Baianum a Cæsare decreta, ei nequaquam non obtemperavit. Ad ea procuranda Joannes mittitur. Huic tunc insularum, quæ in eo tractu erant, præfectura et Illyricarum urbium administratio erat demandata. Is quum Pæoniam accessisset, Baianum et Avarum copias, longis navigiis flumine trajecto, in Romanorum fines traduxit. Sexaginta fere equitum armatorum

millia transiisse dicuntur : quæ ubi huc perduxerat, ea rursus per Illyricum Scythiam versus iter facere, et iterum Istrum navigiis, quæ utrimque puppim habebant, transveli jussit. Baianus, in ulteriorem fluminis ripam transgressus, confestim vicos et pagos Sclavinorum igni ferroque vastavit, et quum nemo barbarorum auderet cum illo manus conserere (etenim in silvas et cavernas aufugerant), omnia, quæ potuit, rapuit. Atque huic Avarum in Sclavinos eruptioni non solum Cæsaris legatio causam dedit, aut quod Baianus Romanis gratiam referre vellet, quod eum Cæsar liberalitate prosecutus fuerat, sed etiam eum privatae inimicitiae movebant, quia Baianus Sclavinis vehementer erat infensus. Miserat enim Avarum dux ad Daurentium, Sclavinorum ducem, et eos qui apud gentem auctoritatem habebant, ut Avaribus dicto audientes essent, et eorum numero se adscribi sinerent, qui tributa illis pendebant. At Dauritas et gentis principes : « Quis hominum, inquirunt, est? num quis solis radiis tepescit, qui nostram potentiam possit sibi subigere et domare? Aliorum enim regionis dominatum acquirere solemus, non alii nostræ; hoc nobis certum manet, donec erunt bella et enses. » Ad hunc modum superbe et arroganter loquentibus Sclavinis, non minori superbia et arrogantia erga eos Avarum sunt usi. Hinc in probra et convicia itum, et ut barbarorum est ferox et impotens ingenium, in rixas et contentiones inter se præcipi-

ὥς αὐτοὺς τὸ ἔχθος, καὶ ἄλλως ἀσχάλλων, ὅτι αὐτῶν ὑπῆκοοι οὐκ ἐγένοντο, μή τί γε πρὸς αὐτῶν καὶ τὰ ἀνήκεστα πεπονθέναι, καὶ ἅμα μὲν χάριν εἰδέναι βουλόμενος τῷ Καίσαρι, ἅμα καὶ πολυχρήματον τὴν χώραν εὐρήσειν οἰόμενος, ἅτε ἐκ πολλοῦ τῆς Ῥωμαίων ὑπὸ Σκλαβηνῶν... [πεπορθημένης], τῆς δὲ κατ' αὐτοὺς γῆς πρὸς ἐτέρου τινὸς πάντων ἐθνῶν οὐδαμῶς.

49. (578.)

Exc. De leg. gent. p. 124 : Ὅτι ὁ Καῖσαρ ἔστειλε κατὰ τὴν Ἰταλίαν χρυσίον συχνόν, ἄχρι κεντηναρίων τριάκοντα, ἅτινά γε δῆπου Παμφρόνιος ὄνομα, ἀξίωμα βασιλέως πατήρ, ἐκομίσατο ἐκ τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης, κατὰ δὲ τὴν βασιλίδά τνηκαῦτα ἀφιγμένος ἐπὶ τούτῳ, ἐφ' ᾧ δεήσεις τῷ Καίσαρι προσαγαγεῖν τῇ Ἰταλίᾳ ἐκτετραχωμένη ταῖς τῶν Λογγιθάρδων ἐπιδρομαῖς ἐπαμῦναι. Ὁ δὲ Καῖσαρ, ἐπεὶ αὐτῷ ὁ πόλεμος ὁ Περσικὸς ἅπαντα ἦν καὶ ἐνέκειτό γε ὅλος, ἐκεῖσε στρατιὰν οὐχ οἷός τε ἦν ἐκπέμπειν. Οὐδὲ μὴν ἅμα τῇ ἑῷ καὶ κατὰ τὴν ἐσπέραν πολεμητέα γε αὐτῷ εἶναι ἐδόκει. Χρήματα δὲ ἄλλως ἐπέδωκε Παμφρόνιῳ, ἐφ' ᾧ τινες τῶν ἡγεμόνων τοῦ Λογγιθάρδων ἐθνους, εἴ πως γε ἔσται αὐτῷ δυνατὰ, πείσοι τοῦ κέρδους ἱμείραντας μεταβαλέσθαι ὡς Ῥωμαίους ξὺν τῇ κατ' αὐτοὺς δυνάμει, καὶ τοῦτο μὲν τῇ Ἰταλίᾳ μὴ ἐνοχλεῖν, τοῦτο δὲ καὶ κατὰ τὴν ἑῷ πολεμῆσειν καὶ τῇ Ῥωμαίων ἐπικρατεῖᾳ ἐπικουρῆσαι. Ἀπειθούντων δὲ τῶν Λογγιθάρδων, οἷα εἶκος, τὴν ἐτέραν ἰέναι, καὶ τινες τῶν Φραγκικῶν ἡγεμόνων διὰ τῆς τῶν χρημάτων ἐπιδόσεως

ἐταιρίσασθαι, καὶ ταύτῃ γε λεῖναί τε καὶ ἐκτρίψαι τῶν Λογγιθάρδων τὴν δύναμιν.

50. (578.)

Exc. De leg. Rom. p. 165. 166 : Ὅτι ἦν ἱκανὸς Τραϊανὸς καὶ Ζαχαρίας ὁ βασιλεὺς ἱατρός τὰς σπονδὰς ἐτίθεντο, παρ' ἑκάστον τνηκαῦτα τῶν ὀπωσοῦν προϊόντων λόγων ἢ καὶ γραφομένων ἐν ταῖς ξυνηχαῖς, εἶγε Τραϊανὸς ἢ Ζαχαρίας, ἐφ' οἷς οἱ Πέρσαι ἔπρασαν, οἷγε οὐκ ἠβούλοντο ξυνομολογεῖν, Μεβώδου τνηκαῦτα ἢ σιωπᾶν καὶ μόνον τὸ προσταττόμενον δέχεσθαι κελεύοντος, ἢ τουτονὶ τὸν ἄνδρα ἀπειλοῦντος αὐτοῖς ἐπαφήσειν, καὶ ἅμα τῷ λόγῳ ἐπιδεικνύντος τὸν Ταναχοσρῶν (1. Τανχοσδρῶν) τνηκαῦτα τοῖς ὁρίοις ἐφεστηκότα τῆς ἐώας, καὶ δὴ τέλος ἐπαφέντος, καὶ πλείστας ὅσας κώμας τε καὶ ἀγροὺς ἐμπρήσαντος, ἕως οἷ γε ἀμφὶ Τραϊανὸν αὐτοὶ τὸ χρυσίον ἤχον κομίζοντες τῶν σπονδῶν. Καὶ τοσαύτη δῆπου χρησαμένου κατὰ Ῥωμαίων ὕβρει Μεβώδου, ὡς μὴδὲ ἀξιῶσαι τὰ εἰρηναῖα χρήματα ἐν τοῖς μεθορίοις κομίσασθαι, ἐγκελεύσασθαι δὲ Ῥωμαίοις ἐς τὴν Νίσιβιν ἀποσῶσαι, ἕτερά τε οὐκ ἀνεκτὰ περὶ τὴν τοῦ χρυσίου παράληψιν καταυθαδισαμένου τε καὶ ἐπεντροφήσαντος αὐτοῖς· ὕστερον δὲ ἐς τοῦτο αὐτὸ περιελθεῖν καὶ δεηθήσεσθαι Ῥωμαίους Χοσρόης ἐλπίσας, εἶγε καταπροτερήσοι τὸν τῆς ἐφόδου καιρὸν τῶν σπονδῶν ἀφροντιστήσας, ἢ καὶ δράσειν ἴσως τι μέγα, καὶ καταπλαγέντα τὸν Καίσαρα τελέως τῆς Περσῶν Ἀρμενίας τε καὶ Ἰβηρίας καὶ τῶν ἐκεῖνι χωρίων ἀποστήσεσθαι, παρὰ πολὺ τὴν τῆς ἑῷ δῆλωσιν τῆς Περσαρμε-

tes ferri. Slavini quum iræ moderari nequirent, legatos, qui ad se venerant, occiderunt, quod ipsum per alios Baianus rescit. Quum igitur a multo inde tempore hoc haberet quod illis objiceret, reconditum odium in pectore gerebat, atque adeo, quia imperata facere noluerant, moleste ferebat, præterquam quod summam injuriam ab illis acceperat; tum quoque Cæsari gratificari volebat. Accedebat quod multum auri se in eorum regione reperturum sperabat, quia Slavini vicinas Romanorum terras sæpe vastaverant, ipsorum autem fines a nulla alia gente unquam infestati erant.

49.

Cæsar misit in Italiam magnam auri vim ad triginta centenaria, quæ Pamphronius nomine, dignitate patricius, a vetere Roma ad imperatorem attulerat. Is tunc ad regiam venerat, ut precibus a Cæsare impetraret, ut Italiam a Longobardorum excursionibus oppressam in libertatem vindicaret. Cæsar vero, cui omnia præ bello Persico nullius momenti erant, quippe qui totus in illud incumberet, exercitum mittere non potuit, neque bellum in Oriente et in Occidente simul sibi gerendum statuit. Sed pecunias dedit Pamphronio, quibus, si qua posset, aliquos Longobardorum commoveret, ut ad Romanos transirent una cum eorum exercitu, et Italiam minime turbarent. Quod efficerent, si in Orientem arma vertere vellent et Romanis auxilium ferre. Si Longobardi renuerent, ut verisimile erat, aliam viam eum ingredi jussit, et Francorum ducum aliquos

mercede sibi socios adjungere, et hac ratione Longobardorum potentiam labefactare et infringere.

50.

Trajanus et Zacharias, imperatoris medicus, quum de induciis componendis agerent, neque ullam conditionum earum, quæ tum a Persis verbis aut scripto paciscendi causa proponebantur, sive Trajanus sive Zacharias probarent, Mebodes tandem aut silere eos et præscripta accipere jussit, aut se hunc hominem (demonstrabat autem Tanchosdrum) immissurum minatus est, qui tum prope fines Orientis, qua Romanis parebat, constitutus erat. Postremo immissus Tanchosdrus, plurimos vicos incendit, et agros populatus est, donec Trajanus ipse cum comitibus advenit, qui aurum pro fœderibus afferrent. Et Mebodes tanta erga Romanos usus est contumelia, ut non dignaretur pecunias pro fœderibus conventas in limitibus accipere, sed juberet Romanos ipsorum periculo Nisibim deportare, multaque alia non toleranda in exactione pecuniæ erga Romanos superbe et contumeliose se gerens commisit. Chosroes enim in spem adducebatur, si, neglecto fœdere, opportune incursionem facere auderet, fore ut eodem quoque postea res recideret, et Romani supplicarent, aut si forte aliquod egregium facinus ederet, Cæsarem perterrefaceret, qui tandem Persarmenia et Iberia et locis finitimis cederet, et pluris vastationem Orientis Persarmeniorum et Iberorum cessione faceret. Certior etiam Chosroes factus erat, Cæsarem quam maximum præparare exercitum, et jam navigia

νίων τε καὶ Ἰδῆρων προσχωρήσεως ἡγούμενον· ἅμα δὲ καὶ ἐπέπυστο Χοσρόης παρασκευάζειν στρατιάν ἐς τὰ μάλιστα πολλήν τὸν Καίσαρα, καὶ ἤδη στέλλειν κατὰ τὴν ἑώραν ἱππαγωγούς δλκᾶδας· ὀλίγω πρότερον ἢ αἱ τριετηρίδες σπονδαὶ τελευτήσεσθαι ἔμελλον, πρὸ ἡμερῶν δὴπου τεσσαράκοντα ἐπαφίησι κατὰ τῆς Ῥωμαίων γῆς τῆς ἐκ τῶν ὀρίων τοῦ Δάρας ἐς τὴν μέσην τῶν ποταμῶν στρατιάν ἱππικὴν, ἀμφὶ τὰς εἴκοσι χιλιάδας, ἥς περὶ τὰς δώδεκα μὲν ἦσαν Πέρσαι, θυρεοφόροι τε καὶ ἱπποτοξόται, Σαρακηνοὶ δὲ καὶ Σαβεῖροι... [ὧν ζυμπάντων ἦρχον οἱ suppl. Nieb.] σὺν τοῖς Ῥωμαίων ἄρχουσι περὶ τοῦ πῶς δεῖ προσελθεῖν τὴν ἐν γένει ὀρεινήν [εἰρήνην? Nieb.] διασχεπτόμενοι. Ὁ δὲ καὶ μάλιστα ἀλαζονείας τε καὶ ἀναισχυντίας οὐ μικρὰν προσῆψε τῷ Χοσρόῃ δοῶσαν, τὰς τε ζυνθήκας οὕτω πως ἀναίδην οὐκ ὀκνήσαντι ζυγγεᾶι, καὶ ταῦτα ὀλίγης πρὸς τὸ πέρας αὐτῷ ἐνδαψιλευομένης παραδρομῆς ἡμερῶν· καὶ ὅτι γε τὸν αὐτὸν, ἅτε δὴ ἐπεγγελῶν Ῥωμαίοις, ἅμα τε καὶ περὶ εἰρήνης διαλεχθησόμενον ἐν τοῖς ὀρίοις ἐχειρότηνησεν καὶ ἅμα ἐν τοῖς αὐτοῖς χωρίοις, ἐν αὐταῖς ὡς εἰπεῖν ταῖς ἡμέραις πολέμου τε καὶ ταραχῆς καὶ σπονδῶν συγχύσεως αἴτιον. Τοῦτον δὲ οὖν τὸν Μεβώδη βουλευμάτων τε ἡγούμενον καὶ τοῦ παντὸς ἔχοντα κύρος ὀπλίσας ἐξέπεμψε· πρὸς γε καὶ Σαπώνην τὸν Μεαίρανου (Μαιράνου fr. 52), ἀνδρὸς οὐκ ἀγεννοῦς ἀπενεγκάμενον δοῶσαν.

51. (578.)

Exc. De leg. gent. p. 125 : Ὅτι οἱ Μῆδοι δεδιότες τὴν τῶν Ῥωμαίων εἰσβολὴν κατὰ τῆς Περσῶν ὅσον οὐπω ἐσομένην, καὶ ἐπανιόντες τὸ λεγόμενον Θαυνάριος φρούριον, χρηεῦον Ῥωμαϊκῆς ἐπικουρίας, ἐν κατοχῇ ἐποίησαντο· καὶ ἐπ' οἴκου ἀνεχώρησαν, μηδὲν

ad equites transvehendos in Orientem mittere. Itaque paullo antequam triennales induciæ finituræ essent, quadraginta fere dies, Chosroes ex finitimis locis Daras immittit in mediam regionem fluviorum viginti millia equitum, quorum duodecim millia erant Persæ scutiferi et sagittarii; Saraceni autem et Sabiri... cum ducibus Romanorum.... dispicientes. Hoc autem non parvam attulit Chosroi vanæ gloriæ et impudentiæ apud omnes opinionem, quod inducias, tametsi pauci admodum dies usque ad exitum restabant, impudenter violare non est cunctatus. Accedebat quod, quasi Romanos irridens, eundem delegerat, qui in confiniis cum iis de pace ageret, quique in iisdem locis eodem tempore et belli et tumultus et violandarum induciarum auctor esset. Is erat Mebodes, dux et auctor omnium eorum consiliorum. Hunc, qui summam omnium rerum haberet auctoritatem, cum exercitu misit, et una cum ipso Sapoem, Meærani filium qui magnam virtutis laudem reportaverat.

51.

Persæ, veriti ne Romani in fines suos irrumperent, Thaurium castellum, nudatum præsidio Romanorum, invadentes, occuparunt et domum reverterunt, quum nihil dignum tam turpi federis violatione fecissent, et minime tanta damna, quanta initio sibi proposuerunt, Romanis intulissent.

τὸ παράπαν τῆς ἀναισχύντου τῶν σπονδῶν συγχύσεως ἄξιόν τι πορισάμενοι, μήτε μὴν μέγα τι Ῥωμαίους βλάβαντες, ὡς ὑπωπτεύθησαν τὴν ἀρχήν.

52. (578.)

Ibidem p. 125 : Ὅτι Ταχοσδρῶ (1. Τανχοσδρῶ) σαφῶς ἐξεπιστάμενος καὶ αὐτὸς τὴν Χοσρόου βουλήν, ὡς Μεβώδης ἀναπετερώσας αὐτὸν εἶη μὴ μείναι τὸ πέρας τῶν τριετηρίδων σπονδῶν, αἶ γε ἀμφὶ τῆς ἑω ἐμπεδωθεῖσαι ἐτύγχανον, καὶ ὅτι οὕτω δοκοῦν αὐτῷ ἀναμφιβόλως ἐμβαλεῖν αὐτόν τε Μεβώδην καὶ Σαπώνην τὸν Μαιράνου κατὰ τῆς πρὸς τὴν ἑω τῶν Ῥωμαίων ἐπικρατείας, εἴτε προστεταγμένον οἱ τοιάδε ἐκ Χοσρόου, εἴτε καὶ αὐτομάτως τοῦτο σκοπῶν ἐφ' ἑαυτοῦ, ὥσπερ ἀμέλει δευτέραν ἀφείς ἀγκυραν, ἐκτραπείς ἀπὸ τοῦ Κιθαρίζων ὥρμησε καὶ αὐτὸς κατὰ τῆς Ῥωμαίων ἐν ἀνατολῇ χώρας ἀπὸ τῶν Ἀρμενίας ἐμβολῶν, διπλὴν ἐκείσε τὴν ταραχὴν ποιησόμενος.

53. (578.)

Suidas v. Ἐμβριθῆ νοῦν : Μένανδρος· « Ὁ δὲ Τανχοσδρῶ, ὁ τοῦ Χοσρόου στρατηγός, οὐχὶ ἐλέφαντάς τε καὶ ἀγροίκων ὄμιλον καὶ ἕτερα ἅττα φόβητρα, κόμπω μὲν ἀρμόδια, ἐνεργὰ δὲ καὶ ἐμβριθῆ οὐδαμῶς, ἀλλὰ τοὺς μαχιμωτάτους τε καὶ εὐοπλοτάτους ἀγείρας, πλήθους τε ἀγεννοῦς ἀντάλλαγμα τοὺς τὰ πολέμια δεινούς ἀποκρίνας. » Καὶ αὖθις· « Ἐστάναι τε ἐμβριθέστατα καὶ ἐπαμύνειν τῇ πόλει. »

Eadem repetuntur v. Τανχοσδρῶ, ubi glossam delevit Bernhardyus. Ceterum num ad hunc potissimum Historiæ locum hæc pertineant, nescio.

54. (579. Tiberii an. 2.)

Exc. De leg. Rom. p. 166-168 : Ὅτι ὁ Τιβέριος

52.

Quum Tanchosdro quoque Chosrois consilia rescivisset, Mebodem Chosroem in eam mentem impulsisse, ut non expectaret diem qua finiebant triennales induciæ quæ in Oriente conventæ fuerant, et illum imperasse Mebodi et Sapoæ, Mærani filio, invadere Romanorum ditionem in Oriente, ipse, sive hoc mandatum fuerat a Chosroe, sive sua sponte apud se eandem rem animo volvisset, tanquam scilicet secundam ancoram jaciens, a Citharizón castello egressus, in Romanorum ditionis regiones, quæ ad Orientem erant, impetum fecit, circa Armeniæ aditus duplicem tumultum et terrorem oblaturus.

53.

« Tanchosdro autem, Chosrois copiarum dux, non elephants turbamque rusticorum, et hujus generis terribilamenta, ad ostentationem quidem apta, vim autem et efficaciam nullam habentia collegit, sed viros bellicosos et egregie armatos, selectis his, qui in re bellica excellenter imbellis multitudinis loco. » — Et alibi : « Gradu stare firmissimo et urbem fortiter defendere. »

54.

Tiberius addidit decreto aliud deo maxime gratum. Multos enim Persas Romanorum captivos, præcipue ex pri-

καὶ ἕτερόν τι προστίθῃσι τῷ δεδομένῳ, καὶ ἐς τὰ μάλιστα θεῷ κεχαρισμένον. Πολλοὺς γὰρ τῶν παρὰ Ῥωμαίοις δορυκτῆτων Περσῶν, μάλιστα τοὺς ἐν τέλει, ὧν ἔνιοι καὶ τῷ βασιλείῳ γένει ξυνημμένοι ἦσαν, ἔστειλε Χοσρόη δωροφορήσας. Εἴτα πρέσβεις ἐπὶ τῷ τοιῷδε ἐξέπεμψε Ζαχαρίαν τε αὖθις, τὸν βασιλείον ἱατρὸν, ἅτε πολλάκις χρησιμώτατά τε καὶ εὐνούστατα ἐξυπηρετησάμενον ταῖς κατὰ τὸν πόλεμον τοῦτον πρεσβείαις. Τοῦτον δὴ οὖν τὸν ἄνδρα τῇ λεγομένη ἀπὸ ἐπάρχων ἀξία διακοσμήσας ἐχειροτόνησε καὶ πάλιν, καὶ δὴ πρεσβευσόμενον ἀφῆκεν, οἷα δὴ καὶ αὐτοῦ Ζαχαρίου τὴν πρεσβείαν ταύτην γενέσθαι ξυνωθήσαντος· σὺν τῷ καὶ Θεόδωρόν τινα, ἑνα τῶν βασιλείων μαχαιοροφόρων, ἀξιώμα καὶ αὐτῷ στρατηγοῦ περιθείς. Τούτῳ τῷ ἄνδρῳ πρεσβευσόμενῳ ἀπονείμας Χοσρόη ἐξέπεμψεν, ἔγραψέ τε ἐπεικειάς ἀνάπλεα ῥήματα. Ὁ δὲ νοῦς τῆς ἐπιστολῆς· « Ἐγὼ καὶ βούλομαι τὴν εἰρήνην καὶ διὰ τὸ θεόδοτον οὖσαν ἀσπάζομαι· καὶ ὥσπερ φύσει τινὶ προσιζάνει μοι τὰ τῆς φιλίας ὑμῶν. Τοιγαροῦν ἐτοίμως ἔχω τῆς Περσαρμενίας τε πάσης ἀφίστασθαι καὶ Ἰβηρίας, οὐ μὴν τῶν βουλομένων ἡμῖν ὑπακούειν Περσῶν Ἀρμενίας τε καὶ Ἰβήρων. Ἀναδίδωμι δὲ καὶ τὸ Ἀφουμῶν φρούριον, καὶ τῆς Ἀρζανηνῆς ὑμῖν παραχωρήσω, τὸ Δάρας μόνον ἀντὶ τοσούτων ἀνακομιζόμενος πρὸς ὑμῶν. » Ταῦτα Τιβέριος ὁ αὐτοκράτωρ Χοσρόη σημήνας, ἐφῆκε Ζαχαρίᾳ τε καὶ Θεοδώρῳ καὶ μεγίστων πρέσβεων ἔχειν ἰσχὺν καὶ τὴν εἰρήνην ὥς ἂν οἴοιτε ἔσονται διατιθέναι. Μετὰ ταῦτα τῆς ὁδοιπορίας ἔτι σχομένῳ, σταλέντε ἄνδρῳ οὕτῳ παρασχόν, καὶ Χοσρόης ὁ Περσῶν βασιλεὺς καταπλαγείς τοῖς ξυμβεβηκόσι, προφθάσας ἐκπέμπει ὥς τὸν Ῥωμαίων αὐτο-

κράτορα πρεσβευτὴν, καὶ ἀφικνεῖται χειμῶνος ἀρχομένου ἤδη ὃς ἐπὶ τῇ πρεσβείᾳ ἐχειροτονήθη Πέρσης ἄνθρωπος, τοῦνομα Φερογδάθης, οὐχ ἥττον καὶ αὐτὸς φιλανθρωποτάτους ἐν ἐπιστολῇ διακομίζων λόγους πρὸς τοῦ Περσῶν βασιλέως, ἐν ᾗ ἐγγράπτο ὧδε· « Εἰ μὲν τὸ δίκαιον ποιῆσαι βουλευθείης, ὧ Ῥωμαίων βασιλεῦ, καλῶς ἂν πράξῃς τοὺς τε τὴν ἀποστασίαν τῆς Περσαρμενίας βουλεύσαντας γενεάρχας ἐκδιδοὺς ἡμῖν ὑφέζοντας ποινὰς, ἐν τοῖς ὁρίοις τε τῆς Περσῶν τε καὶ Ῥωμαίων ἀναρτηθησομένους· διδοὺς δὲ καὶ τὴν ἐντεῦθεν συμβᾶσαν ζημίαν Πέρσαις. Εἰ δὲ πρὸς ταῦτα ἐναντίως ἔχεις, πράξῃς τὸ φίλοις πρόπον· τοῦτο δὲ ἐστὶ ξυνδράμειν ἐν τοῖς ὁρίοις αὖθις τοὺς ἑκατέρας ἄρχοντας πολιτείας, τὰ τῆς εἰρήνης, ὥς ἂν δύναιτο, μεταξὺ (τῶν) ἀλλήλων διαθησομένους· ἐφ' ᾧ δὲ τὰ τοιαῦτα προελθεῖν, ἀνακωχὴν γενέσθαι τινά. » Ὡδε μὲν οὖν καὶ ἡ Χοσρόου ἐδήλου ἐπιστολή· πλείστων δὲ ἡμερῶν κατὰ τὴν βασιλίδαν πόλιν διαγενομένων ἐν ταῖς ἐν μέσῳ συνουσίαις Τιβερίου τοῦ βασιλέως καὶ Φερογδάθου τοῦ Περσῶν πρεσβευτοῦ, γράφεται μὲν ἀπιοῦσιν ἐπὶ τὴν πρεσβείαν Ζαχαρίᾳ τε καὶ Θεοδώρῳ τοῖς πρέσβεσιν ἐνδιατρίψαι κατὰ τὴν ἔω, καὶ οὐ τι μάλα ἐν σπουδῇ θέσθαι δηλῶσαι σφῶν αὐτῶν τὴν παρουσίαν βασιλεῖ τῶν Περσῶν, πρὶν ἢ ἐκ τῆς βασιλίδος ἀφεθεῖη Φερογδάθης ὁ Περσῶν πρεσβευτής. Προελθόντων δὲ καὶ κεκνημένων ἐσὸτι πλείστων λόγων, ἐκπέμπει τὸν Φερογδάθην ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τούτοις, οἷς δὴ καὶ πρὸ τοῦ ἐγγράφει διὰ τῶν Ῥωμαίων πρέσβεων. Ἐκχειρίαν δὲ οὕτω ὤρετο δεῖν ἐπὶ μήκιστον χρόνον ἐνδιδόναι Πέρσαις· ἀποχρῆν γὰρ ἔφασκε τῷ βουλομένῳ τὴν εἰρήνην καὶ μὴ διὰ τῆς τοῦ χρόνου πλείονος ἀπάτης προμηθευο-

mariis viris, quorum numero erant nonnulli ex regio genere orti, dono dedit Chosroi. Deinde legatos ad hæc misit, inter eos Zachariam iterum, regium medicum. Hic plures et admodum Romanorum rebus utiles legationes in hoc bello fecerat. Itaque eum ad hanc legationem imperator elegit, et dignitate exconsulis ornatum ad illam obeundam dimisit, quod et ipse Zacharias legatos mittendos esse inprimis admonuerat, una quoque Theodorum quendam ex imperatoris satellitibus, quem ad ducis dignitatem extulit. Hos igitur duos viros, quibus hanc legationem attribuit, ad Chosroem misit, ad quem literas quoque humanitatis plenas scripsit. Sententia hujus epistolæ hæc fere erat : « Ego pacem opto, et a deo datam colo, et tamquam naturali quodam instinctu ad vestram amicitiam feror. Itaque paratus sum, omnem Persarmeniam et Iberiam vobis concedere, præter eos Persarmenios sive Iberos, qui nobis parere malint. Restituo et Afumum castellum, et Arzanene vobis cedo, modo oppidum Daras pro his omnibus a vobis obtineam. » Hæc Tiberius imperator per Zachariam et Theodorum, quibus maximorum legatorum potestatem dedit, Chosroi literis significavit. His etiam pacem pro arbitrio, ut res ferrent, facere permisit. Et illis quidem, dum adhuc iter faciebant, accidit ut Chosroes quoque, Persarum rex, iis quæ illi contra sententiam evenerant, percussus, prope ad Romanorum imperatorem legatum mitteret, qui

jam hieme ineunte profectus erat. Is erat vir Persa, qui ad hanc legationem fuit delectus, nomine Pherogdates, et a Persarum rege ad imperatorem literas non minus humanas et officiosas detulit. Hæc sic se habebant : « Siquidem rem justam facere velles, imperator Romanorum, recte quidem te gereres, si Persarmenios genearchas defectionis auctores nobis traderes, ut meritas pœnas mihi darent, et in finibus Persarum et Romanorum suspenderentur; et si damna Persis illata rependeres. Si ista improbas, amicis officia debita ne deneges. Hoc feceris, si dederis operam ut utriusque rei publicæ primarii viri in confiniis convenient, et pacem, si fieri possit, inter utramque gentem statuunt et stabiliunt. Quæ ut ad exitum perducantur, oportet belli intermissionem fieri. » Atque hæc epistola Chosrois continebantur. Dum Pherogdates, Persarum regis legatus, in regia urbe cum Tiberio imperatore plures dies transigit, Zachariæ et Theodoro, qui in legationem profecti erant, per literas significatur, ut in Oriente subsistant, neque suum adventum Persarum regi indicare festinent, priusquam a regia urbe Pherogdates sit dimissus. Tandem imperator Pherogdaten dimittit, quum multos cum illo habuisset sermones de his quæ prius ad Romanorum legatos scripserat. Inducias in longissimum tempus Persis concedendas esse non putabat. Sufficere enim duorum aut trium mensium spatium ei qui bona fide pacem tueri instituisset, neque per fraudem

μένω παρασκευῆς ἀφορμὴν, καὶ δύο μηνῶν ἢ τριῶν παρὰδρομὴν. Καὶ οὖν ἀπῆρεν ἐπὶ τοῖς τοιοῖσδε ὁ Φερογδάθης ἐκ τοῦ Βυζαντίου.

55. (579.)

Ibidem p. 168—171 : Ὅτι Ῥωμαῖοι καὶ Πέρσαι ξυνεστήσαντο ἂν τὴν εἰρήνην, εἰ μὴ Χοσρόης ὄχρετο ἐξ ἀνθρώπων καὶ Ὀρμίσδας ὁ Χοσρόου, ἀνοσιουργὸς ὄντως ἀνὴρ, τὴν χίδαριν ἀνεδήσατο. Οἶμαι μὲν οὖν ἔγωγε οὐκ ἄλλως, πλὴν ἀλλὰ καὶ ὥς ἐκυρώθη, ἅτε Χοσρόου ἔτι περιόντος, Ζαχαρίαν τε καὶ Θεόδωρον ἐσφοιτῆσαι ἐς τὴν Περσῶν πρεσβευσομένους. Οὕτω γὰρ τὴν τῶν Σύρων παραμειψάμενοι ἦσαν, καὶ οὐδὲν ὅτι τῆς Ῥωμαίων ἐνηλλάγη πρεσβείας. Διὸ καὶ ἐκ βασιλέως αὐτοῖς γράμματα ἐστάλη ἔχειν τῆς ὁδοιπορίας ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς· γινῶναι μὲν γὰρ ἐν μέσῳ τὴν Χοσρόου τελευτήν, ὅμως δὲ καὶ πρὸς τὸν ἐκείνου παῖδα οὐκ ἄλλως φρονεῖν, ἐτοίμως δὲ ἔχειν τὸν πόλεμον ἐπὶ τοῖς ἤδη Χοσρόη γραφεῖσι καταλῦσαι· ἔτι γε μὴν καὶ τοὺς ἀφεθέντας αἰχμαλώτους ὥς ἂν ἐγχειρίσωσι τῷ Περσῶν βασιλεῖ. Προσημῆναντες τοίνυν οἱ Ῥωμαίων πρέσβεις σὺν πολλῇ τε τιμῇ καὶ εὐφημίᾳ κατὰ τὴν Νισιδίαν ἐγένοντο· ἐν θαύματί τε μεγίστῳ ἐποιοῦντο Πέρσαι τὴν Ῥωμαίων ἀμφὶ τοὺς δορυαλώτους φιλανθρωπίαν. Ἐν τούτῳ δὲ καὶ Τιβερίος ὁ αὐτοκράτωρ στέλλει αὐθις, τοῦ ἥρος ἀρχομένου, Μαυρίκιον κατὰ τὴν πρὸς ἀνίσχοντα ἥλιον ἀποκαρδοκήσοντα τὸ ἐσόμενον, ἐγχελευσάμενός οἱ, πρὸς ὅπερ ἂν ὁ Περσῶν βασιλεὺς τραπῇ, ὑπαντιάζειν τε καὶ παρασκευάζεσθαι πρὸς ἐκκτέραν τῶν πραγμάτων ῥοπὴν. Καὶ ὁ μὲν, καθὰ βα-

σιλεῖ ἐδόκει, ἀνὰ τὴν ἑω ἔμενε, τὸ πρᾶκτέον ἐπιτηρῶν· προϊόντων δὲ τῶν πρέσβεων ἐς τὰ ἤθη Περσῶν, ἐπειγομένων τε θεάσασθαι τὸν ἄρτι τῷ βασιλείῳ θρόνῳ ἐπιβεβηκότα, οἰομένων τε ἐς τὰ μάλιστα τεύξεσθαι τιμῆς, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τῶν σπουδαζομένων οὔτε (οὐδενὸς Nieb.) ἀποτεύξεσθαι (οἷα μετὰ τοσαύτην νίκην πράγους τε καὶ πάσης αὐθαδείας ἀπηλλαγμένους τοῦ Ῥωμαίων βασιλέως ἐπικομιζόμενοι λόγους· καὶ ὥς οὐ μόνον ἄχρι ῥημάτων αὐτῷ τὸ φιλάνθρωπον, μᾶλλον μὲν οὖν ἔργοις ἐπιδεικνυμένου, τῷ τοσούτους δορυαλώτους τοῖς Πέρσαις αὐτοὺς ἐπαναγαγεῖν), τούτων ἐλπιζόντων γε αὐτῶν κυρῆσαι ἀναμφιδόλως, ἐς τοῦναντίον ξυνέβη ἅπαν. Πρῶτον μὲν γὰρ κατὰ μέσον τῆς ὁδοιπορίας τῶν τις παρὰ Πέρσαις τοῖς βασιλικοῖς τε καὶ δημοσίοις πράγμασιν ἐξυπηρετουμένων (οὓς, εἴ τις τῇ Λατίνων χρήσοιτο φωνῇ, ἀσκηρῆτις προσαγορεύσειεν) ὑπαντιάσας ἤρετο σφᾶς ὅτι βούλοιντο τε καὶ ὅτι ἤκοιεν, καὶ ὁποῖαν ἀποκομίζοιεν ἀγγελίαν. Ἀλλὰ τούτῳ μὲν οἷγε ἀμφὶ Ζαχαρίαν τε καὶ Θεόδωρον ὧδε ἀπεκρίναντο, ὥς τὰ τοιάδε τῷ παρὰ Πέρσαις μαγίστρῳ (καθὰ τοῦτον καλοῦσι Ῥωμαῖοι) ῥητέον, καὶ οὐχὶ αὐτῷ. Ταῦτα εἰπόντες εἶχοντο τῆς ὁδοῦ. Ἐξ ἐκείνου ἦκεν ἕτερός τις ἐκ Περσῶν, ὃς ἔτριβε τὴν ὁδοιπορίαν αὐτοῖς καὶ διαμέλλειν ἐποίει, βραδυτῆτος χρώμενος ἐπινόαις, ἰέναι τε ἐς τὰ πρόσω μὴ συγχωρῶν. Σταθμοῖς τε γὰρ πλησιαιτέροις καὶ παρασάγγαις ὀλίγοις ἐχρῆτο, ἄλλοτε ἄλλους χώρους περιφέρων τε καὶ ἀποπλανῶν, καὶ τούτου τὰ κάκιστα σφισι προεδήλου, καὶ ἐδείκνυ τῇ περὶ τὴν ὁδοιπορίαν πλάνη οὐδὲν τι φιλοφροσύνης ἐχόμενον ἢ τῆς προσηκούσης αἰδοῦς πρέσβεσιν. Ἦν δὲ τὸ πραττόμε-

longioris temporis apparatus faciendi occasionem quæreret. His ita confectis discessit a Byzantio Pherogdates.

55.

Romani et Persæ sane pacem fecissent, nisi Chosroes ex hominum numero sublatus, et Hormisdas, ejus filius, ferocis ingenii vir, cidari redimitus fuisset. Ceterum non aliter, quam ut decretum erat, tanquam adhuc superstite Chosroe, Zachariam et Theodorum puto Persiam intrasse, legationem obituros. Etenim tunc temporis nondum Syriam transgressi erant, neque quicquam ideo ex eorum legatione mutatum est. Itaque literæ ab imperatore illis redditæ sunt, ut continuarent iter : sibi quidem nuntiatum esse, inter id temporis Chosroem mortem obiisse; verumtamen, se esse eodem in filium animo, et paratum, secundum ea quæ a Chosroe scripta erant, a bello discedere; neque propterea omitterent Persas captivos, libertate donatos, in manus regis Persarum tradere. Itaque Romanorum legati, nuntiis præmissis, cum honore et faustis acclamationibus Nisibim pervenerunt. Et Persæ quidem Romanorum erga captivos humanitatem magnopere sunt admirati. Interea Tiberius imperator, vere ineunte, rursus misit Mauricium in orientalem imperii partem, qui, quod eveniret, exspectaret, et illi imperavit, ut regi Persarum, quocumque se verteret, occurreret : et in quacunque partem res caderent, ad omnes casus se præpararet. Et ille quidem, ut rex præce-

perat, in Oriente substitit, et observabat quid facto opus esset. Quum igitur legati in Persidem venissent, Persarum regem, qui recenter in regium solium ascenderat, salutare magnopere cupiebant, et spem habebant, sibi non solum multum honoris et humanitatis impertitum iri, sed etiam, quæ peterent, sese impetraturos. Etenim post tam insignem victoriam sermones afferebant ab imperatore Romano comitate et humanitate plenos et ab omni insolentia remotos. Neque vero solum se verbis comem et benignum præbebat imperator, verum etiam re ipsa, quum tot captivos Persis restitueret. Et ex eo putabant fore ut, quæ sperabant, sine controversia consequerentur. Sed universa res in contrarium vertit. Primum enim unus ex his qui regi in negotiis et regiis et publicis ministerium præbent, quos Latini a secretis vocant, obvium se media via legatis tulit, et eos est percunctatus, quid vellent, qua de causa venirent, et quid nuntii afferrent. Huic Zacharias et Theodorus responderunt, id non illi, sed magistro (ut loquuntur Romani) dicendum. Hæc ubi dixerant, viam perrexerunt. Post hunc alius quoque ex Persis venit, qui peregrinationem illis impediabat : tardius enim de industria incedebat, et eos cunctari faciebat, neque ulterius progredi sinebat; propiores stationes eligebat et paucas parasangas conficiebat, et ex aliis locis in alia loca huc illuc errantes et palantes traducebat : et in eo se illis male cupere satis indicabat. Etenim eos nulla humanitate colebat, et nulla habita ratione obser-

νον ἐξ ἐπιβουλῆς τε καὶ μελέτης, ὥστε ἐπισχεῖν σφᾶς ὅσον ἂν χρόνον οἴοιτε ὧσιν, ἐν τούτῳ τὴν κατὰ δύναμιν ποιησομένους τοῦ πολέμου παρασκευὴν, τὰ ἐπιτήδεια τε συναθροίσοντας ἀποτεθησόμενα κατὰ δὴ τὸ ὅσον οὕτω ἀναγκαῖον ἐς Νίσιβιν τε καὶ τὸ Δάρας τὰς πόλεις, ἔτι γε μὴν καὶ τὰ πέραν τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ καὶ τὰ τῇδε φρούρια ἀνάπλεα θέσθαι τῶν ἐδωδίων ὡς ἀκρίδος οὕτω ξυμβὰν καταδηλησαμένης τοὺς ἐκείνη καρπούς, καὶ ἅμα ἐρημωθέντων κατὰ τὴν προλαβοῦσαν Ῥωμαίων ἐπιδρομὴν ἀπάντων τῶν κατὰ ταῦτα χωρίων, λιμοῦ τε σφοδροτάτου τοῖς ἐκεῖσε ἐνσκήψαντος, πρὸς δέ γε ἐφ' ᾧ καὶ στρατολογῆσαι, ἅτε πολεμησεῖντος ἐς τὸ ἐμβριθὲς τοῦ βασιλέως Περσῶν. Ἐπεὶ δὲ ταῦτα αὐτοῖς ἐβεβούλευτο, μόλις μετὰ πλείστας ὅσας ἡμέρας ἐδόθη τοῖς πρέσβουσιν ἐς τὰ βασίλεια ἐσφοιτῆσαι. Καὶ τὰ μὲν πρῶτα, καθὰ τῇ συνηθείᾳ ἐδόκει, θοινησάμενοι καὶ τὸ ἐκ βασιλέως γράμμα ἐγχειρίσαντες, πρὸς γε καὶ τοὺς δοριαλώτους ἀποδεδωκότες, ἐνθένδε ἀνεχώρησαν, φιλοφροσύνης μὴδὲν ὀτιοῦν εὐρηκότες. Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ δὲ παρὰ Πέρσαις τῆς αὐλῆς ἡγεμῶν καὶ Μεβώδης ἐπυνθανέσθην τὴν δύναμιν τῆς πρεσβείας. Τῶν δὲ εἰπόντων, ὅτι δὴ περὶ εἰρήνης ἤκοιεν πρεσβευσόμενοι, αὐτίκα οἷγε οὐ δὴ προσίεντο τοὺς περὶ τούτων αὐτῶν λόγους, φάσκοντες οὐκ ἐπιτετράφθαι τι τοιοῦτον, ἀλλὰ συλλαβὰς ἀποδόντας ἀντιλαβεῖν χρῆναι, καὶ ὡς θᾶπτόν γε δήπου τῆς Περσῶν ἀπαλλαγῆναι. Ἐν φανερωῖ τοίνυν ποιησαμένων τὴν ἐφιεῖσαν αὐτοῖς τοῦτο κέλευσιν, ἔγνωσαν ἐν βραχεῖ, ὅτι δύναται ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Ῥωμαίων αὐτοκράτορος, καὶ τὴν ἀφίξιν τῆς πρεσβείας ἅπασαν, ὡς ἔτοιμος εἶη κατὰσθεννῦναι τὰ ἐκ τοῦ πολέ-

μου χαλεπὰ, καὶ τὴν περιμάχητον αὐτοῖς Ἀρμενίαν ἅπασαν ἀμαχητὶ ἐνδοῦναι, παραχωρῆσαι δέ σφισι καὶ Ἀρζανηνῆς, ἀντιχαριζόμενος τοῦ Δάρας τὸ Ἀφουμῶν φρούριον. Ἐδέξατο μὲν οὖν καὶ αὐθις αὐτοὺς βασιλεὺς ὁ Περσῶν, τραχύτητι δὲ χρώμενος πρὸς ἕκαστα τῶν φιλανθρώπως γεγραμμένων οὔτε ἀποστήσεσθαι ἔφη πώποτε τοῦ Δάρας, οὐ μᾶλλον γε ἢ τῆς Νισίβιος ἢ Σηγάρων, ἅπερ καὶ αὐτὰ ἐκ Ῥωμαίων ἀπισχυρίζετο ἔχειν Πέρσας, οὔτε μὴν ἐλαττώσειν τι τῶν πατρῶων κτημάτων, ἀλλ' εἰ μὲν οἶόντε ἐστίν, ἐς αὕξησιν αὐτὰ ἐνεγκεῖν, εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ γὰρ καταλελειμμένα φυλάξειν. Χοσρόην μὲν γὰρ τὸν πατέρα ἔφη, ὡς, εἶγε περιῖν, ἴσως τὸ τοιόνδε ἔπραξεν ἂν καὶ τὸ Δάρας ἀφῆκε Ῥωμαίοις. Τῷ γὰρ προσκτησαμένῳ τι καὶ τοῦτο ἀποβεβληκότη οὐχ οὕτως αἰσχρόν· αἰσχύνῃ δὲ ὁμοίως ἅπασιν ἀνθρώποις καταπροέσθαι τὰ πατρῶα. Ταῦτα εἰρηκῶς, διὰ Μεβώδου πάλιν αὐτοῖς ἐποίησε κατάδηλον ὡς « ἐπὶ τίνι μέγα φρονοῦντες ἀξιοῦσι πρὸς ἡμῶν ἀνακομίζεσθαι τὸ Δάρας; ποῖον νενικηκότες πόλεμον; ποίοις ἐγκαλλωπιζόμενοι τροπαίοις; ποῖ δῆτα καθυπέρτεροι γενόμενοι Περσῶν; ἀλλ' ὅτι ἀπειρίας δραζάμενοι τοῦ Ταχοσδρῶ (Τανχ.), καὶ περιαγαγόντες αὐτὸν ἐς ἄλλοτε ἄλλους χώρους, ἐπειδὴ περιπλανωμένου ἐξ Ἀρμενίας ἐκεῖνου εἰς Ἀρζανηνῆν καὶ ἀπὸ Ἀρζανηνῆς ἐς Ἀρμενίαν ἀδειαν ἔσχον οἱ Ῥωμαῖοι καταδραμεῖν τὴν ἑω Περσῶν· τῷ τοι ἄρα βρενθύνονται ἴσως καὶ μεγαλαυχοῦσιν, ὑποτοποῦντες ἐν ἐλάττονι μοίρᾳ τὰ ἡμέτερα κεῖσθαι. Ἰστωσαν οὖν, ἔφη, Ῥωμαῖοι, ὡς οὐδὲ ἄλλως ἀνέξομαι τῆς εἰρήνης, εἰ μὴ πω κατατιθέναι μέλλοιεν καὶ τὰ ὅσα πρὸς βασιλέως Ἰουστινιανοῦ ἐχομιζόμεθα χρήματα ἂν ἔτος. »

vantiae, quæ legatis debetur, viarum erroribus fatigabat. Et id quidem Persæ data opera et præmeditato consilio faciebant, quo legatos morarentur et quam diutissime detinerent, ut maximum interea belli apparatus facerent, et copias frumenti ad quamvis necessitatis occasionem paratas in urbibus Nisibi et Daras congererent, atque etiam ultra Tigrim amnem castella necessariis copiis implerent; quia locustæ in illis regionibus omnes agrorum fruges consumpserant, et proximis Romanorum incursionibus agri desolati permanserant. Itaque acerbissima fames instabat, præsertim quum rex Persarum ad grave bellum suscipiendum exercitus pararet. Quum Persæ hoc consilii cepissent, vix post multos dies permissum est legatis, in regiam pedem inferre. Et primum quidem, ut moris est, sunt convivio excepti; quo facto, postquam literas ab imperatore tradidissent et captivos reddidissent, quum eos Persæ nullo liberali et benigno sermone dignati essent, discesserunt. Postridie aulæ apud Persas præfectus et Mebodes eos interrogaverunt, quæ esset ipsorum legationis potestas. Quum legati respondissent, se, ut de pace agerent, venisse, nullos de ea re sermones Persæ admiserunt, nihil ejusmodi sibi demandatum esse, dicentes. Itaque literas eos proferre, et vicissim accipere, et quam primum a Persarum finibus excedere jusserunt. Et quum legati mandata sua exhibuissent, Persæ omnia, quorum causa legatio decreta esset, cognoverunt: ut imperator paratus esset, mala ex bello orta so-

pire et Armeniam, de qua tot certamina fuissent, sine proelio eorum juris et potestatis facere; quin et Arzanene cedere, et pro Daras oppido Afumorum castellum illis tradere. Denuo Persarum rex legatos excepit, et ad ea quæ imperator ad illum perhuinane scripserat, acerbè admodum et arroganter respondit, se nunquam urbe Daras cessurum non magis, quam Nisibi aut Singaris, quas urbes a Romanis per vim captas haberent Persæ, neque quicquam ex possessionibus, quas illi pater reliquerit, se diminuturum, sed potius, si non auctiores faciat, saltem quantum in se esset, intacta conservaturum. « Pater Chosroes, inquit, si vixisset, fortasse eo descendisset, et Daras Romanis restituisset. Ei enim, qui ipse imperii fines protendit, parta rursus amittere, non tam turpe est. Pudori autem est omnibus hominibus paterna profligare. » Hæc ubi dixerat, rursus per Mebodem alia fere hujusmodi suggessit: Quanam de causa elati Romani Daras ab ipsis recipere poscant, qua victoria potiti, quibus tropæis se jactantes? ubi denique superiores Persis evaserunt? Imperitia quidem et imprudentia Tanchosdri res bene gesserunt; dum ipsum ex una regione in aliam circumagunt, et modo ex Armenia in Arzanenen, modo ex Arzanene in Armeniam excurrere cogitur, regionem Persarum, quæ est ad Orientem, depopulati sunt. Hoc est fortasse, quod magnos spiritus gerunt, quo superbiunt, existimantes deteriore conditione res nostras prostratas jacere. « Sciant Romani, inquit, me non

Τοσαύτη μεγαληγορία χρησαμένου Ὁρμισδα, μόλις ἀφείθησαν Ζαχαρίας τε καὶ Θεόδωρος, ἄχρι τριῶν ἤδη φθινόντων μηνῶν ἔκεισε ἐνδιατρίψαντες, πάντων δὲ τῶν δυσχερῶν ἐς πείραν ἔλθόντες· καὶ γὰρ οὐδὲ ὅσον ἄερα καθαρὸν ἀναπνεῦσαι, οὐ μὴν προκύψαι ἐκ τοῦ τέγους, ἵνα ἐνδιαιτώμενοι ᾗσαν, ξυνεχώρουν οἷς ἡ φυλακὴ τῶν πρέσβειων ἀνειμένη ἐτύγχανε· τό τε δωμάτιον αὐτὸ ζοφῶδες τε ᾗν καὶ διάπνευστον (ἀδιάπνευστον Nieb.) καὶ ὥρα θέρους ἐς τὰ μάλιστα ἀναρμόδιον, ὡς δοκεῖν εἶναι τὸ χρῆμα εἰρκτήν. Τοῖς τοιοῖσδε τοίνυν δεινοῖς ἐκτετριμμένους διαφῆκαν, πολλῶν δυσκολώτερον αὐθις πρὸς τὴν ἐπάνοδον αὐτοῖς χρησάμενοι, ὡς μήτε τῶν ἀναγκαίων ἐς τὸ ἀποχρῶν σφισι μεταδιδόναι, τρίβειν τε τὸν χρόνον καὶ μακροτέραν αὐτοῖς τὴν πορείαν ἐργάζεσθαι. Μιᾶς γὰρ ἡμέρας ὁδὸν σφᾶς ἀγαγόντες ἐπὶ τὰ πρόσω, τῇ ἐφεξῆς δι' ἐτέρας ἀτραποῦ ἐς τοῦμπαλιν ἐπανῆγον, ἕως πολλῶν ἀνιαρῶν αὐτοὺς ἀναπλήσαντες, ὡς καὶ ἐκάτερον ἀμέλει νόσῳ βαρυτάτῃ περιπεσεῖν, ἐξώθησαν (ἐξώσθησαν? Hoesch.) τῆς Περσῶν. Ἀφικομένης δὲ ταύτης τῆς ἀγγελίας παρὰ βασιλέα Ῥωμαίων καὶ παρὰ τὴν πάντων ἐλπίδα προσπεσούσης (οὐ γὰρ ὥρθη πώποτε Πέρσας ἐπὶ σμικροῖς οὕτω καὶ λίαν συμμέτροις τὴν εἰρήνην μὴ προσδέξασθαι), Μαυρικίῳ μὲν εἰκότως ἐσήμαινεν ἔχεσθαι τοῦ πολέμου κατὰ τὸν προχωροῦντα τρόπον, καὶ τὰ ἄλλα περιεσχόπει, ὡς ἂν ἀμηγέπη οἷόσπερ ἔσοιτο βοηθῆσαι τοῖς πράγμασιν. Οἱ (Τῷ Bekk.) δὲ τὰ μὲν ἄλλα οὐκ εἶχε κακῶς τὸ στράτευμα· καὶ γὰρ τὴν διανομὴν τῶν χρημάτων ἐπεποίητο.

56. (579.)

Suidas v. Μαυρίκιος : Οὗτος δὲ προχειρίζετα στρατηγὸς τῆς ἐφ᾽ ἑαυτὸν ὑπὸ Τιβερίου Καίσαρος. Ὁ Μαυρίκιος ἐν πολέμοις μὲν καὶ ἀγῶσιν οὐκ ᾗν ἐντεθραμμένος, ἔμφρων δὲ ἄλλως καὶ ἐμβριθὴς καὶ κατηκριβωμένος, ξυγκεράσας τε ἐν ἑαυτῷ ἄμφω τὰ ἐναντίως ἔχοντα ἀλλήλοις, ὄγκον φρονήματος καὶ πραότητα, πάσης ὑπεροφίας τε καὶ ὀφρύος ἐλευθέραν. Τοιοῦτον δὲ τινὰ τὸν Μαυρίκιον ὄντα ἡ τῶν πραγμάτων ἡγεμονία παραλαβοῦσα, ἀνέδειξε πῶς εὐκλεέστερον τῇ πείρᾳ.

Nonnulla horum repetuntur v. Ὁγκος. Menandri locum esse conjecit Valesius.

57. (580. Tiberii. an. 3.)

Exc. De leg. gent. p. 125. 156 : Ὅτι πολιορκούντων Ῥωμαίων τὸ Χλωμάρων, καὶ προσβολὰς ἐν κύκλῳ ποιουμένων, τάς τε ἐλεπόλεις μηχανὰς περιστησάντων, πρὸς δὲ γε καὶ ὑπονόμους ἐνερθεν ὑπορυπτόντων ἐς τὸ ἀφανὲς, στέλλει Βιγγάνης ὡς Μαυρίκιον τόν (τε) τοῦ φρουρίου ἀρχιερέα· Χριστιανοὶ γὰρ ᾗσαν οἱ τῆς Ἀρζανηνῆς ἅπαντες. Ταύτῃ τοι, ὡς αἰδοῦς ἀξιοθυσόμενον πρὸς Ῥωμαίων Χριστιανῶν ὄντων τὸν προεστῶτα τῶν ἱερῶν τοῦ Χριστοῦ, ἱκετεύειν ἐπέτρεψε τῷ μυσταγωγῷ, εἰληφότας ὁπόσος ᾗν αὐτοῖς χρυσὸς τε καὶ ἄργυρος ἀπαναστῆναι καὶ μὴ πέρα πονεῖν. Οὔτε γὰρ ἐνδῶσειν ποτὲ, Βιγγάνου τὸν ἥλιον ὀρῶντος, τοὺς ὅσοι γε ἐς τὸ Χλωμάρων εἰσὶ Ῥωμαῖοις ἑαυτούς· προσμενόντων τε τῇ πολιορκίᾳ Χριστιανῶν ἔσεσθαι τὸ διαφθειρόμενον πλῆθος, καὶ ἀσεβήσιν Ῥωμαῖους πρὸς θεὸν περιορῶντας ἀναιτίως τοὺς ἐνδὸν ἀπολλυμένους. Ταῦτα Βιγγά-

aliis conditionibus pacem fieri permissurum, quam si persolvant omnes pecunias quas Justinianus singulis annis nobis pendere erat solitus. » Hac insolenti oratione Hormisda uso, vix tribus demum post mensibus elapsis, Zacharias et Theodorus difficillima et gravia quæque experiendo perpessi, missionem obtinuerunt. Neque enim purum aera haurire, neque libere ex tecto, sub quo diversabantur, in apertum exire eorum custodiæ præpositi permittebant. Domus vero, in qua habitabant, erat obscurior, et quum in eam aura nulla perficaret, æstate inprimis valde molesta erat; denique re vera domus carcer esse videbatur. His igitur malis et incommodis attritos et confectos multo graviora in reditu passuros dimisit. Nam nec illis rerum necessariarum copiam, quoad satis esset, administrabant, diem de die ducebant, et longioribus itineribus eos fatigabant. Etenim quam viam uno die confecerant, eam postridie retro eos ducebant, donec multis ærumnis conflictati, ita ut uterque in gravissimum morbum incideret, tandem Perside excesserunt. Cujus rei nuntius quum ad imperatorem afferretur, et præter omnem expectationem illi accideret (non enim existimaverat, quum Romani ita faciles et moderatos se præbuisent, fore ut Persæ a pace abhorrerent), jure et merito Mauricio præcepit, ut bellum strenuo pararet, et cetera omnia ita instituit, ut omni modo suis rebus consulere. Neque vero exercitus quoad cetera male habebat. Stipendia enim persoluta fuerant.

56.

Mauricius a Tiberio Cæsare dux copiarum per Orientem constitutus est: non ille quidem in bellis atque certaminibus innutritus, sed prudens vir et gravis et accuratus. Qui duas res maxime inter se contrarias in se conjunxit, summam animi magnitudinem et mansuetudinem arrogantia et supercilio plane vacuum. Talis quum esset Mauricius natura, ipsa experientia longe gloriosiore eum demonstravit.

57.

Quum Romani Chlomarum oppidum obsiderent et armatis hominibus cingerent, et machinas, quibus urbes capiuntur, admoverent, cuniculi quoque subterranei in occulto subter terram ducerentur, Biganes misit urbis Episcopum (erant enim Christiani omnes incolæ Arzanenæ), quem Romanos, quia Christiani erant, majore reverentia et honore excepturos, tanquam sacrorum antistitem, existimavit, ad Mauricium, eumque orare jussit, ut accepto quicquid apud obsessos erat auri et argenti, Romani obsidionem solverent, neque ultra in vanum laborarent. Neque enim unquam, quamdiu Bigani solem intueri liceret, Christianos, qui in oppido essent, Romanis sese tradituros. Quodsi obsidionem continuarent, fore ut Christianorum multitudo periret. Ex quo fieret ut Romani impii erga deum essent, qui Christianos, qui intra oppidum essent, sine ulla sua

νης ἐδῆλου. Μαυρίκιος δὲ πολλά τε καὶ ἐπαγωγὰ τῷ ἱερεῖ διαλεχθεὶς καὶ τοῖς ἅμα αὐτῷ πρὸς ἱκετείαν ἀφικομένοις, πίστεις τε εὐνοίας πρὸς τοῦ ἱερέως εἰληφώς, ἀπαγγέλλειν ἐκέλευσε Βιγγάνη, ὡς, εἴπερ ἑαυτὸν ἐνδῶσει Ῥωμαίοις, ἀξιώματός τε μείζονος ἢ περ ἐφ' οὗ νῦν ἐστι παρὰ Πέρσαις ἀξιωθήσεται πρὸς Ῥωμαίων, κτήσεώς τε διπλάσιος καὶ ἄλλης εὐπορίας γενήσεται κύριος. Καὶ ἕτερα δὲ, ὅποσα ἦν ἐφορκὰ, εἰπὼν ἀφίησιν αὐθις ἐνδον τοῦ φρουρίου γενέσθαι τὸν ἱερέα καὶ τοὺς ξὺν αὐτῷ. Ἀλλὰ γὰρ ὁ Βιγγάνης εὐνούστατα ἔχων ὡς βασιλέα Περσῶν καὶ ἐς τὴν κατ' αὐτὸν πολιτείαν, ἔτι γε μὴν τῷ χώρῳ πίσυνος, ἥκιστα ταῖς μεγίσταις ὑποσχέσεσι Μαυρικίου τὰ ὧτα ὑπέσχε, καὶ ταῦτα βάρβαρος ὢν οὐκ ἀφηνίασε τοῦ πρέποντος, τὴν δὲ ἐξ ἀρχῆς δουλείαν τιμιωτέραν ἡγήσατο πλούτου. Στέλλει δὲ αὐθις τὰ ἐς ἀγιστείαν τοῦ θεοῦ ἀνειμένα, περιρραντήριά τε καὶ ἐκπώματα καὶ ἄλλα ὅσα τιμαλφέστατα σκεύη, ὡς Μαυρίκιον, καθάπερ ἀμέλει λύτρα τούτου τοῦ φρουρίου ταῦτα ὑποδέχεσθαι ἀντιβολῶν, τὴν πολιορκίαν καταλύσοντα. Ἀτὰρ ὁ στρατηγὸς ἐπειδὴ ταῦτα θεάσατο, οὐ προσήκατο, καίτοι ἐρίτιμα τυγχάνοντα· ἤξειν γὰρ ἔφασκεν οὐ τὰ ἱερὰ σκυλεύσων οὔτε μὴν Χριστῷ μαχησόμενος, ἀλλὰ σὺν Χριστῷ πολεμήσων, καὶ μᾶλλον ἐξαιρησόμενος τοὺς ὁμοδόξους πρὸς τῶν οὐκ ὀρθὰ φρονούντων Περσῶν. Εἵτα ἐν ἀπορρήτῳ ἔλεξε τῷ ἱεουργῷ ὅσα ἔχρῃν, συνεχώρησέ τε αὐθις εἴσω γενέσθαι τοῦ φρουρίου. Ὡς δὲ ἐπανῆκε τὸ τελευταῖον ὁ ἱερεὺς ὁ βάρβαρος, καὶ οὐδὲν ὀτιοῦν ἐς τὸ ἰθὺ τῆς γνώμης ἐφθέγγετο, ἐς τοῦναντίον μὲν οὖν τὰ Περσῶν ἐπεφώρατο ἀσπαζόμενος,

ξυλλαμβάνεται μὲν ὅγε καὶ οἱ ξὺν αὐτῷ, αὐθις δὲ ἐγχελευσαμένου τοῦ στρατηγοῦ, εἶχοντο τῆς πολιορκίας οἱ Ῥωμαῖοι.

58.

Suidas v. Ἀπετάφρευον : Μένανδρος· « Οἱ Ῥωμαῖοι γὰρ οὐκ ἀπετάφρευον τὸ πρότερον, οὔτε μὴν ἐν ἐπιστήμῃ πάμπαν τὸ τοιόνδε εἶχον πρότερον, ἢ Μαυρίκιον τὸν Παύλου ἡγήσασθαι τοῦ ἐώου πολέμου· ἐπειδὴ δὲ (ὅτε) τὴν στρατηγίαν εἶχεν ἡγεμονεύουσιν αὐτῷ τῆς ἐπὶ τὴν βασιλείαν ἀτραποῦ, τὸ τοιόνδε ῥαθυμία παροφθὲν ἐς τὸ δέον ἐπανήγαγε. Ῥωμαίοις γὰρ μὴ βουλομένοις ἦν τὸ χρῆμα, καὶ εἰς λήθην κατώλισθεν· πόνος γὰρ ὄκνῳ πολέμιος. »

59.

Exc. De sent. p. 362. 363 : Ὅτι ὡς ἔοικε, πρὶν ἢ Μαυρίκιον ἡγεμονεῦσαι τοῦ στρατοῦ, τὰ κατὰ τῶν δασμοφορούντων ἀδικήματα ἔσφηλε Ῥωμαίους. Ταύτην τοι κατὰ τινὰ θεήλατον ὀργὴν τὰ δοκηθέντα οὐκ ἐτέλεσθη, ἀλλὰ γὰρ καὶ ἀπέσκηψεν εἰς τοῦναντίον. Φιλεῖ γὰρ πῶς τὸ θεῖον ἀδίκῃ πεπραχόσιν οὕτ' οἰομένοις τὰς ποινὰς ἐπιφέρειν, ὡς ἂν τῷ παραλόγῳ τῶν ἀποθάντων σωφρονίζοιντο πλέον.

Ἀφεστηχότος γὰρ ἔτι τοῦ τῶν πολεμίων στρατοῦ καὶ τὸ πλῆθος τῆς Ῥωμαϊκῆς [δυνάμεως] δεδιότος, καιροφυλακοῦντος δὲ εἴ πῃ διασπασθεῖεν καὶ δώσοιεν αὐτοὶ τῆς καθ' ἑαυτῶν ἐφόδου καιρὸν ἀσύμφορον· ἔδοξε δέ τισι τοὺς ἅμα πάντας ἀπροσμάχους νομιζομένους, τού-

culpa misere perire paterentur. Hæc Biganes prædicavit. At Mauricius, quum comiter multa cum episcopo esset collocutus, et cum his, qui una ad exorandos Romanos venerant, bona fide utrinque jurejurando firmata, eum renuntiare jussit Bigani, si se Romanis traderet, in majore honore eum apud Romanos futurum, quam nunc apud Persas sit, et possessionem duplo ampliorem et omnium rerum affluentiam nacturum; pluraque alia, quibus illum alliceret, dictitans, dimisit sacerdotem et eos qui cum eo erant, ut in urbem reverterentur. Sed Biganis summa erat erga regem et rem publicam Persarum voluntas, et magna loci fiducia. Itaque quamvis barbarus esset, maximis Mauricii pollicitationibus minime aures præbuit, neque ab honesto recessit. Justam enim et legitimam servitutem erga eum, qui regno præerat, longe divitiis honorificentior duxit. Quamobrem iterum aquiminaria et pocula et alia pretiosiora vasa, quæ dei cultui inserviebant, ad Mauricium misit, orans, ut ea pro oppidi redemptione sumeret et ab obsidione desisteret. Sed dux ubi hæc vidit, quamvis magni pretii essent, tamen contempsit. Illuc enim dixit se venisse, non ut sacra expilaret, aut Christo bellum faceret, sed potius ut Christo opitulante et favente bellum gereret, et recta de fide sentientes contra Persas, qui a vera dei cognitione aberrarent, tueretur. Deinde quædam secreto cum sacerdote, quæ ad negotium, quod inter eos tractabatur, pertinebant, collocutus, concessit, ut rursus in oppidum rediret. Postremo ut rursus sacerdos exiit nihil

quicquam, quod ex re esset, afferens, sed aperte Persarum rebus faveret, ipse et qui cum eo erant jussu ducis in vincula conjecti sunt. Romani vero obsidionem continuarunt.

58.

Romani antea castra sua fossis non muniebant, nec rei ejus rationem ullo modo norant, priusquam Mauricius, Pauli filius, in Oriente belli dux constitueretur. Ille vero postquam ad ducatum est evectus, quæ postea ipsi viam ad imperium munivit, rem prædictam per socordiam jamdiu intermissam in usum revocavit. Romani enim laborem ejusmodi defugiebant, remque oblivioni tradiderant. Labor enim ignaviæ inimicus est.

59.

Antequam Mauricius ductaret exercitum, injuriæ, ut arbitror, adversus stipendiarios populos rem Romanam labefactaverant. Eam ob rem atque ob cœlestem nescio quam iram suscepta consilia successu caruerunt, immo contrarium exitum nacta sunt. Solet enim numen iniquis nec opinantibus pœnas infligere, ut subitis casibus modestiores reddantur.

Nam quum adhuc hostilis procul esset exercitus, copia-rumque Romanarum numerum pertimesceret, atque idoneum tempus exspectaret, dum hæc fortasse dispergerentur, atque incursioni hostili cum ipsorum damno patescerent; visum est nonnullis optimum fore, si, qui conjunctim in-

τους κατὰ τὴν πολεμίαν διαιρεθέντας εὐεπιχειρήτους ποιῆσαι.

Ὅτι εἰπὼν περὶ [τῶν] ὀκτακοσίων λευκῶν ἵππων τῶν ὑπὸ Ἀζαρέφθου ἀλόντων καὶ ἐς θρίαμβον ἀχθέντων, φησὶν ὁ ἱστορικὸς Μένανδρος· «Ταῦτα μὲν ἡ ἀβουλία καὶ ἡ καταφρόνησις ἡλίκα κατεργάζονται κακὰ παραστῆσαι βουλομένῳ λέλεκται, καὶ ὥς ὁ θεὸς, ἡνίκα ἂν οὐ ξυνεπιλαμβάνηται, καὶ τὰ δοκοῦντα εὖ βεβουλεῦσθαι περιάγεται ἐς τοῦναντίον, καὶ ὥς ἄγαν χαλεπὸν καὶ πολιτείαν διαφθεῖραι δυνάμενον τὸ τῶν ὑπηκόων ἀνῆκοον. Μαυρίκιος μὲν γὰρ ὁ τῶν Ῥωμαίων στρατηγὸς εὖ βεβουλευμένος, καὶ καθ' ὅσον οἶόντε ἦν ἀνθρώπῳ προέγνω τὰς ἀδύλους τῶν πράξεων ἀποδόσεις, τῇ δὲ τῶν ἄλλων στρατηγῶν ἀκοσμίᾳ τὸ (τῷ Bekk.) μὴ φυλάξαι τὰ πρὸς αὐτοῦ εἰρημένα τε καὶ παρεγγυηθέντα ἐς ἔσχατον κινδύνου τὰ Ῥωμαίων ἤλασε πράγματα. Καὶ οὐχ ἡ σταλεῖσα μὲν πρὸς τοῦ ἡγεμόνος κατὰ τε τὸ Δούβιον καὶ Ἰδηρίαν ταῦτα ἐδυστύχησε στρατιὰ μόνον, αὐτὸς δὲ ὁ Μαυρίκιος ἀπαθὴς κακῶν ἔμεινεν, [ἀλλὰ] κακῆϊνος εἰς τελευταίας διωλίσθησεν ἐλπίδας, ὅμως διεσώθη μόγις.»

Ὅτι ἡ τῶν προσδοκηθέντων ἀνάγκη τὸν προσδοκῶντα ῥαθυμότερον διατίθησιν.

60. (580.)

Exc. De leg. Rom. p. 171—174 : Ὅτι παρεσκευάζετο ὁ Τιθέριος διαλύσαι τὸν πρὸς Πέρσας πόλεμον. Τοιγαροῦν οὕτως ἀρέσαντα βασιλεῖ, ἀφίησιν ἐπὶ τούτῳ Ζαχαρίαν ἐν τοῖς Ῥωμαίων τε καὶ Περσῶν μεθορίοις πρεσβευσόμενον καὶ αὐθις· ὃν δὲ καὶ πολλὰκις ἐπὶ ταῖς τοιαύταις ἐχειροτόνησε χρεῖαις. Ὁ δὲ

ἀφικόμενος, καὶ δῆλον καταστήσας ἐφ' ᾧ ἐποίησατο ὡς Πέρσας τὴν ἀφίξιν, ὁ μὲν ὑπῆρχεν ἐν τούτοις, βασιλεὺς δὲ Περσῶν ἐκπέμπει Ἀνδίγαν. Οὗτος δὲ ἀνὴρ κατὰ τοσοῦτον ἐχέφρων τε ἦν καὶ πράγμασι πλείστοις ὀμιλήσας, καθόσον τε αὐτῷ ἐπὶ μακρότατον καὶ τὰ τοῦ χρόνου ξυνέβαινε ἐπισφραγίζοντι τῷ πάνυ γηραλέῳ τὸ νουνεχές. Ἐπειδὴ δὲ συνηλθέτην ἀγχοῦ τῆς πόλεως τοῦ Δάρας, ξὺν τοῖς καὶ οἱ τῶν ἐκείνη πόλεων Ῥωμαίων τε καὶ Περσῶν ἡγεμόνες, οἱ μὲν δὲ ἐξήρτύνοντο ἕκαστοι διαλεχθησόμενοι περὶ τοῦ ὅπως δέον καταθέσθαι τὸν πόλεμον· ὁ δὲ γε τῶν μεθορίων λεγόμενος προτίκτωρ (δηλοῖ δὲ παρὰ Ῥωμαίοις τὸν ἐς τοῦτο καταλεγόμενον ἀξίας, τὸν βασιλεῖον προσκεπαστήν,) οὗτος δὲ οὖν κατεσκεύασε καλύβας, ἐν αἷς ἐμελλον ἑκατέρας πολιτείας πρέσβεις τὰ εἰρημένα διασκέπτεσθαι· τοῦτο γὰρ τὸ λειτούργημα ἀνωθέν τε καὶ ἐξ ἀρχῆς τῷ προτίκτωρι ἐπιτέτραπται. Παρασκευασθέντων οὖν τῶν τοιῶνδε ἐνδιατημάτων, καὶ γενομένων ἐν τῷ αὐτῷ τοῦ Ἀνδίγαν τε καὶ Ζαχαρίου καὶ τῶν τῆς περιοικίδος ἀρχόντων, τοῦ μὲν Ἀνδίγαν τὴν συνέλευσιν ποιουμένου ἐκ τοῦ Δάρας, Ζαχαρίου δὲ ἐκ τοῦ Μάρδης, καὶ αὐθις οὐχ ἥττον ταῖς αὐταῖς χρωμένων δικαιολογίαις, αἵσπερ καὶ ἐν ταῖς προτέραις πρεσβεΐαις· καὶ τῶν μὲν Περσῶν βουλομένων κομίζεσθαι ἀπὸ Ῥωμαίων τὰ ὅσαπερ ἐκ πλείστου χρόνου εἰώθεσαν χρήματα τοῦ διομολογηθέντος ἐπὶ τῶν Ἰουστινιανοῦ χρόνων, πρὸς τούτοις ἔχειν καὶ τὸ Δάρας· τῶν δὲ δὲ Ῥωμαίων ἐξεναντίας ἀπισχυριζομένων ὥστε μηδὲν κατατιθέναι μήτε μὴν ὥσπερ τιμῆματός τινος πρίσθαι τὴν εἰρήνην, ἀλλὰ γὰρ καὶ ἀνασώσασθαι ἀπὸ Περσῶν τὸ Δάρας, ἀντάλλαγμα μέντοι παρέχοντας τὴν ἐξ ἀρχῆς Περσαρμενίαν τε καὶ Ἀρζανηνήν, ἄνευ τῶν

victi essent, eos per hostilem agrum palantes periculis irretirent.

Postquam narravit de octingentis albis equis ab Azaretho captis atque in triumpho ductis, Menander historicus ait : « Quanta quidem mala a stultis consiliis et negligentia manaverint, intelligentibus satis demonstratum est : quodque deus, nisi in partibus nostris sit, ea quoque, quæ recte excogitata videntur, in contrarium vertat : et quod gravis sit ac pessumdandæ rei publicæ idonea subditorum inobedientia. Mauricius enim, Romanorum dux, quamquam consilio præstans, et quantum homini licet, incertos rerum exitus prævidens; tamen ducum ceterorum in composito ordine, qui ejus dicta et monita neglexerunt, res Romanas in extremum discrimen adduxit. Neque solum exercitus, quem dux in Dubium et Iberiam miserat, rem improspere egit, ita tamen, ut Mauricius incolumis esset; verum et ipse in summis terroribus fuit, atque ægre vitam servavit. »

Quum ea quæ impendent, vitari nequeunt, tunc ille qui rem fatalem exspectat, audacior fit.

60.

Tiberius bellum contra Persas finire in animo habebat. Itaque, hoc consilio capto, iterum Zachariam elegit, quem ad limites Romanorum et Persarum legaret. Jam enim et sæpius antea ejus opera in hujusmodi rebus usus fuerat. Is

quum advenisset, quaque de causa ad Persas profectus esset, exposuisset, ipse in iis locis manebat, et Persarum rex Andigan eodem mittit. Hic vir erat admodum prudens, et multorum negotiorum peritissimus, quia diuturnum temporis spatium (erat enim ætate longe provecus) senectute ipsa sapientiam ejus firmaverat. Postquam autem ad Daras convenerunt, et cum his urbium tam earum, quæ Romanis, quam earum, quæ Persis parebant, primarii viri : utrique in ea disquisitione versati sunt, quomodo bello finis imponi posset. Ille, qui confinium protector erat (sic Romani eum appellant, qui ad dignitatem præfecti regii electus est), ille, inquam, tentoria præparanda curavit (hoc enim munus est illius magistratus a primis inde temporibus), sub quibus ab utraque re publica missi convenirent et colloquerentur. Itaque istic præparatis diversoriis, quum in illis Andigan et Zacharias et principes confinium viri congressi essent (eo enim Andigan ex Daras, et Zacharias ex Mardis oppido venerant), iisdem rursus rationibus jus suum ab utraque parte defenderunt, quibus in superioribus colloquiis erant usi. Volebant enim Persæ a multo tempore pecunias, quas soliti erant ex conventionem et pacto temporibus Justiniani inito, a Romanis accipere, et præterea retinere Daras. Romani vero contra, ne quid pecuniarum darent, pugnabant; neve quasi pœna et multa quadam pacem redimere viderentur. Daras quoque recuperare

ἀμφοτέρας χώρας οἰκητόρων τῶν ὅσοι τῇ Ῥωμαίων
προσεχώρησαν πολιτείᾳ, — πλείστων οὖν, ὥσπερ εἰκὸς,
ἐπὶ τηλίκῳ πράγματι προενηνεγμένων λόγων καὶ
ἥκιστα εἰς ἔργον ἀχθέντων, μήτε μὴν τῇ συμφωνίᾳ
ἀμφοῖν τοῖν μεροῖν ξυμβαίνόντων ἀλλήλοις, τὸν Ἀνδί-
γαν παρακρούσασθαι Ζαχαρίαν ὑποτοπήσαντα ἐφ'
ὧ θέσθαι συνθήκας οὐκ ἐς τὸ εὐπρεπές, ἀλλὰ γὰρ πάντῃ
ἀσυμφόρους τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ, φάναι λέγεται τοιαύδε·
« Τείχη καὶ πύλαι, καὶ εἴτι τοιοῦτον, ὧ ἄνδρες, φυλα-
κτῆριον, φυλάττειν μὲν, ὡς εἰκὸς, δυνήσεται καὶ πόλιν
καὶ πολιτείαν ὅλην. Ἐν οἷς δὲ τυγχάνουσιν οἱ τούτοις
περιπεφραγμένοι, κρύπτειν [οὐ] ῥάδιον. Φήμη γὰρ αἰεὶ
χειροῦται τὰ πράγματα, καὶ τὰ δοκοῦντά πως ἄδηλα
καθεστάναι προτίθησι ταῖς ἀκοαῖς, ὥσπερ ἐπ' ἀγορᾶς
ἐν φανερῷ τῷ βουλομένῳ πρίασθαι ὄνια. Τοιγαροῦν καὶ
ἡμεῖς ἐξεπιστάμεθα τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν πολέμοις ἀν-
τερείδουσιν πλείστοις, καὶ πολλαχόσε τῆς οἰκουμένης
ὅπλα κινουσαν καὶ τῇ δυνάμει μεμερισμένην σχεδὸν ἐφ'
ἐκάστῳ βαρβάρῳ γένει, καὶ τὴν καθ' ἡμᾶς πολιτείαν
οὐκ ἀπὸ τρόπου Ῥωμαῖοι γινώσκουσι μηδενὶ τῶν πάν-
των ἀνθρώπων νῦν πολεμοῦσαν ἢ Ῥωμαίοις μόνοις.
Ὡς οὖν ὑμῶν μὲν πολλοῖς ἔθνεσι μαχομένων, ἡμῶν δὲ
μόνοις ὑμῖν, οὕτω καὶ τὰς ξυνηθήκας ἀνάγκη διατιθέ-
ναι. Βέβαιον γὰρ ἂν γένοιτο Ῥωμαίοις τε τὸ περιεῖναι
καὶ πρὸς πολλὰ διαγωνιζομένοις ἔθνη καὶ πρὸς μίαν
τῶν Περσῶν πολιτείαν, καθάπερ καὶ ἡμῖν ἐν βεβαίῳ
γενήσεται τὸ κρατεῖν πρὸς οὐδένα τῶν ἄλλων ἢ πρὸς
Ῥωμαίους μόνοις ἔχουσι τὴν διαφορὰν, καὶ τῷ πρὸς
ένα καὶ τὸν αὐτὸν παρατάττεσθαι πόλεμον. » Ταῦτα
ἐπεὶ ἔλεξεν ὁ Ἀνδύγαν, ἀκηκοῦτα Ζαχαρίαν λέγεται

ὑπομειδιᾶσαι καὶ ὧδε εἰπεῖν· « Εὖ σοι γένοιτο, ὦ Ἀν-
δύγαν, καὶ Πέρση πεφυκότι καὶ μαρτυροῦντι Ῥωμαίοις
τῆς ἀνδρείας καὶ παρατρώσαντι τὴν ἀλήθειαν οὐδαμῶς.
Εἰ γὰρ μὴ, ὡς ἔφης, ἡ Ῥωμαίων περιεσπᾶτο δύνα-
μις, καὶ τὴν πολυχειρίαν τοῦ κατ' αὐτὴν στρατοῦ κατὰ
πολλὰ τῆς οἰκουμένης ἐξέτεινεν ἔθνη, καὶ ὡς ἐγεφύρωσε
τῇ δυνάμει τὴν θάλατταν καὶ τὰς ἡπείρους ἐξευξε τῷ
πανταχοῦ παρεῖναι τε καὶ περιεῖναι, τί ἂν οἶει πεπον-
θέναι Πέρσας ἢ ἐπὶ πόσον ἀντισχεῖν τῷδε τῷ πολέμῳ;
Οἶμαι μὲν οὖν ἔγωγε καὶ αὐτό γε δήπου τοῦνομα συμφθα-
ρῆναι Πέρσαις, καὶ μόνῳ νικῆσαι τῷ μηδέποτε φέρε-
σθαι τῇ μνήμῃ. » Τούτων Ζαχαρία εἰρημένων ὁ Ἀνδί-
γαν τῇ σιγῇ ἐδήλωσε τὸ νενικῆσθαι τῷ λόγῳ. Τοιαῦτα
μὲν οὖν ἄμφω διελεγέσθην. Ἐν τοσούτῳ δὲ ὁ Ταχοσδρῶ,
Περσῶν στρατηγός, ἅμα τῇ Περσικῇ στρατιᾷ ἐς τὰ
ἱππάσιμα τὰ περὶ τὴν Νίσιβιν ἐστρατοπεδεύετο κατὰ
τὸν Μυγδόνιον ποταμόν. Μαυρίκιος δὲ χαρακώσας
ὑπῆρχε τὰς ἀμφ' αὐτὸν δυνάμεις ἐν τῷ δὴ λεγομένῳ
Μονόκαρτον, ἐν ἀγχιθύρῳ Κωνσταντίνης τῆς πόλεως.
Ἔστι γὰρ δήπου τὰ περὶ τὸ Μονόκαρτον ἅπαντα ἐνυδρά
τε καὶ ἱππόδοτα καὶ στρατῷ ἐνσκηνήσασθαι ἀγαθὰ.
Οὕτω μὲν οὗτοι ἀπεταφρεύοντο. Ἀτὰρ ὁ Ἀνδύγαν ἔτι
ξυνεστώσης τῆς ἐκκλησίας ἐχρᾶτο καὶ πτοίαις τισὶ καὶ
φανακισμοῖς, Ζαχαρία ὑποδηλῶν, ὡς αὐτὸς εἶη μόνος
ὁ διακωλύων τὸν Ταχοσδρῶ τὴν Ῥωμαϊκὴν γῆν κατα-
σεῖσαι ἅπασαν. Τυχὸν γὰρ, ἐν ᾧ διαλεγόμενος ἦν,
ἀνεφαίνετό τις τούτων δὴ τῶν ἐς τάχος ἱππαζομένων
τε καὶ τὰς ἀγγελίας τῷ τάχει τῶν ἵππων διακομιζόν-
των, πλαττόμενος ἐκ τοῦ Ταχοσδρῶ ἐστάλθαι. Καὶ δὴ
τὸν Ἀνδύγαν ἰδίᾳ λαμβάνων ἐνεχείριζε οἱ ἐπιστολὴν, ἐν

cupiebant, et eam Persarmenia et Arzanene commutare
volebant, modo earum provinciarum incolæ, qui se ad rei-
publicæ Romanæ auctoritatem contulissent, ea deditione
non continerentur. Quum multi de ea re sermones habiti
essent, neque ulla res ad finem pervenisset, quia neutiquam
partes inter se conveniebant: Andigan in Zachariam, qui
illum pacis conditiones minime honestas, imo Romanorum
rebus ex omni parte damnosas et inutiles ferre suspicatus
erat, his verbis invectus esse fertur: « Mœnia et portæ et
aliud, o viri, munimentum poterit quidem et urbem et uni-
versam rem publicam tueri: sed qua conditione ii se ha-
beant, qui inclusi continentur, non facile occultari potest.
Fama enim in omnibus rebus dominatur, et vel ea, quæ
abscondita esse videbantur hominum auribus, sicut merces
in foro emptoribus, exponit. Quamobrem et nos certe sci-
mus, Romanum imperium cum multis populis bello con-
tendere, et per plerasque terræ oras arma circumferre.
Ex quo fit ut ejus copiæ late dispersæ sint adversus unum-
quodque fere barbarorum genus. At vero Romani sciunt
nostrum imperium, non sine ratione, cum nullo alio ho-
minum genere, quam cum Romanis, bellum gerere. Itaque
quoniam vos cum multis gentibus bello decertatis, nobis
autem cum vobis solis bellum est, ad hunc modum etiam
induciæ faciendæ sunt. Nam Romani se victuros esse con-
fidunt, etiam cum multis nationibus, et contra unum Per-
sarum imperium bellum gerentes, sicut nobis certa explo-

rataque erit victoria, quandoquidem cum nullis aliis,
quam cum solis Romanis, nobis erit certamen; et contra
unum eundemque hostem unum idemque bellum instrue-
mus. » Quæ quum Andigan dicentem Zacharias audiisset,
dicitur subrisisse et ita locutus: « Bene tibi sit, o Andigan,
homini in Persia nato, qui fortitudinis et virtutis testi-
monium Romanis præbes, neque a veritate aberras. Nisi
enim, ut dicis, Romani ingentem multitudinem suorum
exercituum ad tam multas gentes terræ extendissent, et
copiis, tanquam ponte, mare junxissent, et omnes terras
præsenti imperio continuissent; quid existimas Persas pas-
suros, aut quamdiu hoc bello tolerando pares futuros
fuisse? Jam nunc ipsum nomen Persicum cum Persis in-
teriturum eosque nulla alia re, quam æterna oblivione,
victuros fuisse. » Hæc ubi dicta sunt a Zacharia, Andigan
satis silentio indicavit, se dicendo a Zacharia superatum.
Dum autem inter se colloquerentur, Tachosdrus, Persarum
dux, cum exercitu Persico castra habebat ad Mygdonium
amnem, circa Nisibim in campis equestri pugnae et alendo
equitatui perquam opportunis. Mauricius vero vallo conti-
nebat suos milites in loco quem vocant Monocartum, prope
portas urbis Constantinæ. Sunt enim omnia loca circa Mo-
nocartum aquosa et equorum pastioni commoda, et exer-
citui sub pellibus habendo apta. Ad hunc modum illi se fossa
et vallo munierant. Ceterum Andigan, dum adhuc in con-
cilio essent, exterrere Zachariam et deludere est aggressus:

ἥ ἐνεφέρετο, ὡς Ταχσοδρὺν δῆθεν γεγραφότος, οἷα ἀκαθέκτου οὔσης τῆς Περσῶν στρατιᾶς, μάλα τε δρμώσης μὲν δὴ ἐμβαλεῖν ἐς τὴν Ῥωμαϊκὴν. Τοιαῦτα ψευδομένης τῆς ἐπιστολῆς, συνεψεύδετο τοῖς γεγραμμένοις καὶ ὁ κονιορτὸς, ὃς τῷ ἀγγελιαφόρῳ, ἅτε ἄρτι ἀφιγμένῳ ἐκ τῆς ὁδοπορίας, συμπεπλασμένος τε καὶ ἐνιζάνων πολὺς περὶ τὴν κόμην ὑπῆρχεν. Ἄμα δὲ καὶ ὁ Ἀνδίγαν διαλεγόμενος τῷ ἡθεί ὑπεκρίνετο, καὶ τῇ ἄλλῃ κινήσει τοῦ σώματος ὑπεφαίνετο οἷα μὴ ἐφιέμενος πολέμου. Τὸ μετὰ ταῦτα κατὰ δὴ τὸν ζύλλογον ἑαυτὸν ἀναμειγνύς, καὶ ἔφασκε Ζαχαρία, ὡς ἐνοχλοῖτο ὑπὸ τοῦ Ταχσοδρῶ καὶ ὡς ἐσήμηνέν οἱ, τὴν προθυμίαν τοῦ στρατοῦ εἶναι ἀφόρητον, ἐγγαλινοῦσθαί τε ἀδύνατον, τοῦτο μὲν ἐν πολλαῖς μυριάσι ξυνισταμένης τῆς Περσικῆς δυνάμεως, τοῦτο δὲ καὶ ἐς τὰ μάλιστα ἱεμένης τὴν Ῥωμαίων ἀπασαν καὶ δὴ παραυτίκα πυρπολήσειν· καὶ ὡς, εἰ μὲν Ῥωμαῖοι ἔλαιντο, καθ' ὃν ἂν βούλαιντο τρόπον Πέρσαι, ἐμπεδῶσαι τὰς σπονδὰς, ἀφέξεσθαι τῶν ὅπλων· εἰ δέ γε οὐ βούλαιντο, συγχωρήσειν αὐτῷ ἐμβαλεῖν παραχρῆμα ἐς τὴν ἐῶσαν Ῥωμαίων· οὐδὲ γὰρ ἀνθέξειν αὐτοὺς καὶ γοῦν τὸν κτύπον τῶν φαρετρῶν τοῦ Περσικοῦ ἀκούσεσθαι πλήθους. Ἄλλως τε δὲ δεδιέναι τὴν τοῦ κατ' αὐτοὺς βασιλέως ὀργὴν ἐς χρόνον τοσόνδε ἀναβαλλομένους τὸν πόλεμον. Οὕτω μὲν οὖν ὁ Ἀνδίγαν δολερώτατά τε καὶ ἀλαζονικώτατα τῷ κόμπῳ χρησάμενος τῶν ῥημάτων, ἐπλάττετο ἐκόντι μὴ προσίεσθαι τοῦ πολέμου τὸ αὐτεξούσιον. Συνεῖς δὲ καὶ Ζαχαρίας τὸ ἀπατηλὸν τῶν εἰρημένων, καὶ τὴν κομπολογίαν παραπέτασμα εἶναι

τοῦ ψεύδους, « ὦ Ἀνδίγαν, ἔφη, οὐκ ἐν τῷ ἀπατᾶν τὸ ἐχέφρον δηλοῦται, μάλιστα τοῦ ἀπατωμένου ξυνειδότος. Ἡ γὰρ οἶμι με μὴ ἐξεπίστασθαι, ὡς πλάσματά ἐστι τὰ ὑπὸ Περσῶν πρασσόμενά τε καὶ λεγόμενα, καὶ οὐδὲν ἕτερον ἢ δόκησις καὶ ἀποσκιάσματα καὶ φενακισμοί; καὶ ὡς σὺ αὐτὸς ἅπαντα ταῦτα ἐδραματούργησας, ἐννοῶν ἐκφοβήσειν Ῥωμαίους; ὡς ἂν οὖν βούλει καὶ ἀρεστόν σοι εἶη, ἐφήμι ποιεῖν. Πλὴν εἴ σοι, ὡς ἐν ἀρχαῖς τοῦδε τοῦ πολέμου Ῥωμαίοις τε ὁπλοφορεῖν φορτικώτατόν τι ἐφαίνετο· ὥστε ἀμέλει καὶ ἱκετεῖαις χρώμεθα ὡς ὑμεῖς, μὴ ἀναγκασθῆναι σφᾶς ἐπιλαβέσθαι ὅπλων. Κατὰ τοσοῦτον γὰρ ἐς τὸ ἀπόλεμον ἐπιρρεπέστατα εἶχον, ὡς καὶ ἄχρις Ἀπαμείας ἐλάσαι Πέρσας, καὶ μὲν οὖν ἄχρι αὐτῆς γε δήπου Ἀντιοχείας. Ὑμῶν τε πρὸς ταῦτα μὴ ὑποχαλασάντων, ἀφ' οὗ ἡσπᾶσαντο Ῥωμαῖοι τὸ ἐθελοκίνδυνον, οἷμαι μὴ ἀγνοεῖν Πέρσας, ὡς οὐδὲ μέχρ' αὐτῶν τῶν μεθορίων ἀναιμωτὶ οἷοι ἐγένεσθε ἀφικέσθαι. Νῦν γοῦν πεπαιδευμένων ἀκριβῶς Ῥωμαίων τὸν πόλεμον, θαρραλέοι τέ ἐσμεν καὶ εὐέλπιδες, ὡς, εἴγε κινήσοι ὁ Ταχσοδρῶ, ὑπαντιάσειν οἱ ἐν αὐτοῖς γε δήπου τοῖς ὀρίοις δόρυ Ῥωμαϊκὸν εὖ μάλα τεθηγμένον, διατιτράν τὰς λαπάρας οἷόντε ὃν αὐτοῦ. Ὡς οὖν εὖ ἐξεπισταμένων Ῥωμαίων τοὺς Περσῶν δόλους, πρᾶττε οὕτω. » Τούτων οὖν καὶ ἐτέρων πλείστων εἰρημένων μὲν, μάτην δὲ ὅμως (προῆλθε γὰρ οὐδὲν ὀτιοῦν), τότε Μαυρικίῳ ἐν γράμμασι δηλοῖ Ζαχαρίας ἀφικέσθαι ἐς τὰ πρὸ Κωνσταντίνης πεδία, οἷα δὴ ἐκεῖσε τὸν πόλεμον συγχροτή-

se enim solum impedimento fuisse prædicabat, quominus Tachosdrus omnes Romanorum agros igni ferroque proscinderet. Tum forte eodem tempore, quo cum illo verba faciebat, ex composito in eorum conspectum venit unus ex his, quorum sunt partes citis equis adequitare, et nuntios equorum velocitate perferre, qui se a Tachosdro missum fingeat. Is Andigan secreto abducit, et epistolam, tanquam a Tachosdro scriptam, tradit. Hac continebatur, exercitum Persarum minime contineri posse, quin Romanorum terras invadat et in eas impetum faciat. Huic mendaci epistolæ et his, quæ in illa scripta erant, congruebat pulvis, qui nuntio, tanquam recens de via adventanti, ex fictione capillis multus inerat. Andigan quoque cum nuntio disserens, vultum componebat, et omni corporis motu simulabat, se minime bellum appetere. Et paullo post quum ad colloquium rediisset, Zachariæ dixit, sibi molesta esse quæ a Tachosdro nuntiarentur: etenim per literas significare, incredibilem esse Persici exercitus ad pugnandum alacritatem, quæ nullo modo comprimi posset. Constare Persarum aciem multis hominum millibus, quibus nihil aliud sit in animo, quam in Romanorum fines impetum facere, eosque igni ferroque vastare; illos quidem armis temperaturos, si Romani ea conditione, qua Persæ voluerint, fœdera fecerint. Sin recusarint, se illis permissurum, ut Romanos ad Orientem aggredierentur. Quod si accidat, Romanos ne auditu quidem ipso strepitum pharetrarum Persicæ multitudinis sustenturos esse. Ni faciant, timere ne in se iram regis sui commoveant, quod tanto tempore dis-

tulerint bellum gerere. Ad hunc modum Andigan doloso et magniloquo verborum fastu utens, simulabat minime se volente bellum fieri, quod sponte erupturum esset. Quum autem Zacharias satis intelligeret fraudem quæ suberat his quæ Andigan dixerat, et exquisito verborum ornatu quæri colorem et prætextum mendacio, « O Andigan, inquit, non in decipiendo prudentia declaratur, maxime si is qui decipitur, id quod agitur intelligat. Num enim existimas me ignorare, ista omnia, quæ Persæ dicunt et faciunt, esse res fictas, neque aliud, quam simulationem et artes et tectas fraudes, quas tu ipse commentus es, ut Romanos perterrefacias? Sed non faciam, mihi crede, quod voles et tibi libitum erit. At tu scito, initio quidem hujus belli Romanis grave et durum fuisse ad arma gestanda devenire. Etenim vos deprecati sumus, ne eo rem adduceretis, ut nos arma capere cogeretis. Tunc enim Romani ad cessationem a bello propense ferebantur, ut Apameam, immo et Antiochiam usque Persæ cum manu militari progressi sint. Quum autem Romani, vobis non cedentibus, sponte periculum subirent, scire vos opinor, vos non sine sanguine ne ad fines quidem pervenire potuisse. Nunc enim artes bellicas necessario edocti, audaciores facti sumus, et spe ducimur, si se commoverit Tachosdrus, obviam ejus conatibus in ipsis confinibus ituram Romanorum acutam hastam, quæ latus ejus facile transfigat. Quare sic age, ut memineris, Romanos probe nosse Persarum dolos. » Hos et plures hujusmodi inter se habuerunt sermones, sed frustra; nihil enim inde est consecutum. Tum Zacharias Mauricium per

σοντι. Ὡσαύτως δὲ καὶ ὁ Ταχσοδρὼ κινήσας τὰ Περσικὰ στρατεύματα ἐπαγόμενος ἦει ἐς τὰ περὶ Κωνσταντίνην.

61.

Exc. De sent. p. 363. 364 : Ὅτι φήμη αἰεὶ χειροῦται τὰ πράγματα, καὶ τὰ δοκοῦντά πως ἄδηλα [καθεσ]τάναι προτίθησι ταῖς ἀκοαῖς, ὥσπερ ἐπ' ἀγορᾶς ἐν φανερωῖ τῷ βουλομένῳ πρίσθαι ὦν[ια].

... ἡλλάξατο τοῦ πονεῖν βίον τινὰ α.... μενόντων φησὶ καὶ τοῦ ἐνδοξοτέρου τὸ ἄδοξον.

Ὅτι οὐκ ἐν ῥώμῃ σώματος, ἀλλ' ἐν ἀνδρίᾳ ψυχῆς ἡ τοῦ πολέμου ῥοπή κινδυνεύεται.

Ὅτι οὐδὲν οὕτω ῥαστώνης ἢ τρυφῆς καὶ ἀναπαύλης ὥς κίνδυνοι καὶ πόνοι καθέστηκεν αἴτιον· πόνοι μὲν γὰρ τῶν προκτηθέντων ἀπόλαυσιν, ὥσπερ ταμεῖόν τι τῆς εὐκλείας καθεστήκασι· τρυφή δὲ ἄνευ τοῦ προπαιδεύεσθαι παντὸς (πάντως B.) τοῦ χάκιστα ζῆν ἡγεμῶν· ἔστι δὲ (ἔστιν ὅτε B.) καὶ αὐτοῦ τοῦ ζῆν μετὰ τῆς ἀδοξίας ἀπαλλαγῇ.

Ὅτι Ταχσοδρὼ ἐβλήθη ὑπὸ τινος ὀλεθρίαν τινὰ πληγὴν. Καὶ ἐμοὶ γε οὐκ ἀπότροπον (ἀπὸ τρόπου B.) φαίνεται τὸ τοιόνδε γενέσθαι· ἐργάτις γὰρ τῶν τοιούτων ἡ τύχη. Πολλοὶ γὰρ πολλάκις τῶν λίαν εὐδοκίμων ἐσφάλησαν, καὶ φύσει τινὲ τὰ παράδοξα τῷ ἀνθρωπείῳ συμπεριφέρεται γένει.

Ὅτι Μαυρίκιος ἡττηθεὶς ὑπὸ Περσῶν μεγίστη κατείχετο ἀνία· οἷς γὰρ παρεν ... τι ἀποθαίνει· καὶ ἐν μὲν τῷ καιρῷ τῆς πράξεως ἀνθέλκονται τῇ τοῦ περισσεύεσθαι ἀνάγκῃ, παραπάσης (παραπτάσης Class.) δὲ τῆς τιμῆς τοῦ ἔργου ἐν ἡσυχίᾳ γενόμενοι τὸ λοιπὸν

ἀθυμότατα διατελοῦσιν ἄρα λογιζόμενοι... Primum hujus fragm. locum modo legimus in fragm. 60.

62. (580.)

Exc. De leg. gent. p. 126 : Ὅτι Ἰταλία ἐπὶ (ὑπὸ N.) τῶν Λογγιβάρδων σχεδὸν ἅπασα ἐπεπόρθητο. Διὸ δὴ καὶ ἐκ τῆς συγκλήτου βουλῆς τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης ἅμα ἱερεῦσιν ἐκ τοῦ προεστῶτος ἐν Ῥώμῃ τῶν ἱερῶν πεμφθέντων τινῶν, παρεγένοντο πρεσβεύμενοι ὡς τὸν αὐτοκράτορα, τοῖς ἐκεῖσε μέρεσιν ἐπαρκέσαι. Ἀλλ' ὁ Περσικὸς πόλεμος ἐν Ἀρμενίᾳ τε κατὰ ταῦτόν καὶ ἐς τὰ περὶ τὴν ἐρῶν ξυνεστηκώς τε καὶ οὐκ ἀπολήγων, μᾶλλον μὲν οὖν ἐπὶ τὰ μείζονα δυσχερῇ ἐκτεινόμενος, οὐδεμίαν ἀξιόλογον συνεχώρησε στρατιάν τε τὸν αὐτοκράτορα, οὐδὲ μὴν ἀποχωρῶσαν τοῖς ἐκεῖσε πράγμασι δύναμιν στείλαι. Ὅμως δὲ καὶ ἐκ τῶν παρόντων τε καὶ ἐνδεχομένων στρατεύμα ξυναγείρας ἔστειλεν ὁ βασιλεὺς· καὶ τὴν ἄλλην ἐτίθετο ἐπιμέλειάν τε καὶ σπουδὴν, εἴ πως τινὰς τῶν ἡγουμένων τοῦ Λογγιβάρδων ἔθνους δεξιώσεται δώροις ὑποπείθων καὶ μεγίστας ἐπαγγελλούμενος χάριτας. Ἦδη τε πλείστοι τῶν δυνατῶν μετετίθεντο ὡς Ῥωμαίους, τὴν ἐκ τοῦ αὐτοκράτορος ὠφέλειαν προσδεχόμενοι.

63. (580.)

Ibidem p. 126—129 : Ὅτι Βαιανὸς ὁ τῶν Ἀβάρων Χαγάνος οὐδεμιᾶς ἀφορμῆς ἢ σκήψεως λαβόμενος, οὐδὲ ψευδῇ γοῦν κατὰ Ῥωμαίων αἰτίαν ἀξιῶσας τινὰ συνθεῖναι, ἀλλὰ γὰρ καὶ κατὰ τόδε ὁμοίως τὸ ἔτος Ταργίτιον πρὸς βασιλέα στείλας, ὡς τὰ συνταχθέντα κομίσαιτο τῶν χρημάτων (ὀγδοήκοντα δὲ χιλιάδες

literas monuit, ut in planitiem, quæ est ad Constantinam, descenderet, et prælium committeret. Similiter Tachosdrus movens cum omnibus Persarum copiis, eas ad Constantinam adduxit.

61.

Fama in omnibus rebus dominatur, et vel ea, quæ abscondita esse videbantur hominum auribus, sicut merces in foro emptoribus, exponit.

Laborem commutavit cum vita . . . et decus cum decore.

Belli cardo non in corporum robore, sed in animorum fortitudine vertitur.

Nihil æque, ut pericula ac labores, quietis et deliciarum et otii facultatem comparat. Et quidem labores ipsam acquisitorum bonorum voluptatem, ceu præclara custodia, conservant. Nam voluptas, quæ disciplina non regitur, pessimæ vitæ dux est : quin adeo vitam quoque ipsam turpiter eripit.

Tachosdrus ab incerto homine letale vulnus accepit : quæ res mihi haud insolita videtur ; talium quippe casuum fortuna operatrix est : multi enim clari homines ab ignobilibus interempti fuerunt. Casus enim admirabiles et vulgo inopini naturam humanam comitantur.

Mauricius a Persis victus, in magno versabatur mœrore... Nam in ipso actionis momento vincendi necessitate abri-

piuntur : sed ubi laus victoriæ avolavit, in desidiam incidunt et animum despondent.

62.

Italia tota fere a Longobardis est eversa et diruta. Itaque nonnulli ex senatu veteris Romæ cum quibusdam sacerdotibus, quos qui summæ sacrorum præerat delegaverat, ad imperatorem legati venerunt, orantes ut his partibus subveniret. Sed Persicum bellum hoc tempore in Armenia et in Oriente erat, quod non modo non intermittebat, immo in ardentiorum contentione ingravescerebat. Eo factum est ut imperator nullas idoneas copias, quæ illarum partium rebus sublevandis sufficerent, mitteret. Verumtamen delectu, ut res tulit, habito, exercitum, quem potuit, misit, atque etiam omne studium et diligentiam adhibuit, quo Longobardorum duces donis demereretur, quos magna illis præmia retributurus, ad suas partes traduceret. Itaque plerique ex Longobardorum principibus, largitione imperatoris accepta, ad Romanos defecerunt.

63.

Baianus, Avarum Chaganus, eodem anno Targitium ad imperatorem, qui præstari solita stipendia exigeret, misit (erant autem octoginta millia nummorum, quæ quotannis pendebantur), et ubi cum reliquis mercibus, quas emerat, et cum auro ad illum redierat, barbarus, nulla occasione aut causa conficta, ne falsam quidem accusationem in Ro-

ὑπῆρχον εἰς ἕτος ἕκαστον νομισμάτων), ἐπειδὴ τὸν τε ἄλλον φόρτον, ὃν ἐκ τῶν χρημάτων ἐνεπορεύσατο, καὶ τὸ χρυσίον ἔχων ἐπανῆκεν ὡς αὐτὸν, ἐκεῖνος ἀναισχυρότατα καὶ βαρβαρώτατα ἄφνω παραλύσας τὰς συνθήκας, ἃς πρὸς Τιβερίον τῆς Καίσαρος ἐπιβάντα τύχης εὐθὺς ἐν ἀρχαῖς ἐποιήσατο, καὶ πανστρατιᾷ κινήσας, ἀφικνεῖται κατὰ δὴ τὸν Σάον ποταμὸν, μεταξὺ Σιρμίου πόλεως καὶ Σιγγηδόνης, καὶ γεφυροῦν ἐπεχείρει τὸν ῥοῦν, ἐπιβουλεύων μὲν Σιρμίῳ τῇ πόλει καὶ παραστήσασθαι ταύτην βουλόμενος· δέισας δὲ, μὴ διακωλυθεῖν πρὸς τῶν Ῥωμαίων τῶν ἐπιφυλαττόντων ἐν Σιγγηδόνι καὶ τὴν ἐκ πολλοῦ τοῦ χρόνου πεῖράν τε καὶ ἐπιστήμην ἐν ταῖς τοῦ ποταμοῦ ναυσὶν ὑπειδόμενος, βουλόμενός τε πρὸ τοῦ τὴν βουλὴν ἐς τὸ φανερόν ἐκπεσεῖν τὸ ἐγχείρημα τελεώσασθαι, πλοῖα συναγείρας κατὰ τὴν ἄνω Πανωνίαν εἰς τὸν Ἰστρον πολλὰ βαρέα, καὶ οὐ κατὰ λόγον τῆς ναυπηγικῆς τέχνης, ὅμως ἐκ τῶν ἐνόντων μακρὰς συμπηζάμενος στρατιώτιδας ναῦς, καὶ πολλοὺς ἐν αὐταῖς ἐπιβιδάσας ὀπλίτας ἐρέτας τε, οὐ κατὰ κόσμον ἀλλὰ βαρβαρικῶς τε καὶ ἀνωμάλως ταῖς κώπαις τύπτοντας τὸ ὕδωρ, κινήσας ἄθρόον, ταῖς τε ἐπακτρίσι τὸν ποταμὸν, καὶ αὐτὸς μετὰ πάσης τῆς Ἀδάρων στρατιᾶς πεζῇ διὰ τῆς Σιρμιανῆς πορευόμενος νήσου, παραγίνεται κατὰ τὸν Σάον ποταμὸν. Διαταραχθέντων δὲ τῶν ἐν ταῖς πόλεσι ταύταις Ῥωμαίων καὶ τὸ ἐγχείρημα συννοησάντων, τοῦ τε ἐν Σιγγηδόνι στρατηγοῦ, Σήθου τοῦνομα, στείλαντος πρὸς τὸν Χαγάνον, καὶ ἐπερωτῶντος ὅτι δὴ καὶ βουλόμενος, εἰρήνης βεβαίως τε καὶ φιλίας συνεστώσης αὐτῷ τε καὶ Ῥωμαίοις, πρὸς τὸν Σάον ἀφίκετο ποταμὸν. ἅμα δὲ λέγοντος, ὡς οὐ περιόψεται γεφυροῦν ἐπιχειροῦντος αὐτοῦ τὸν ποταμὸν, οὐκ

ἐπιτρέποντος ὅλως τοῦ αὐτοκράτορος· οὐ κατὰ Ῥωμαίων τι μηχανώμενος ἔφη βούλεσθαι πηγνύναι τὴν γέφυραν, ἄλλως δὲ κατὰ Σκλαβηνῶν χωρεῖν, καὶ διαπεραιούμενος τὸν Σάον ἐπιβαίνων τε ἐς τὴν * Ῥώμην αὐθις τὸν Ἰστρον διαβήσεσθαι κατ' αὐτῶν, πλοίων αὐτῷ πολλῶν παρὰ τῶν (τοῦ Bekk.) Ῥωμαίων αὐτοκράτορος ἐς τὴν διάβασιν παρασκευαζομένων. Τοῦτο γὰρ δὴ καὶ πρότερον πρὸς χάριν τοῦ Ῥωμαίων βασιλέως πράξαι, καὶ πολλὰς αἰχμαλώτων μυριάδας ἐκ τῆς Ῥωμαίων γῆς Σκλαβηνοῖς δεδουλωμένων ἐλευθέρας αὐθις Ῥωμαίοις ἀποδοῦναι. Νῦν δὲ ὑβρίσθαι μὲν ἔλεγε πρὸς αὐτῶν οὐ βουλομένων τὸ συνταχθὲν τηνικαῦτα τέλος παρὰ σφῶν καθ' ἕκαστον ἕτος ἐπ' αὐτὸν κατατιθέναι· καὶ πρέσβεις δὲ Ἀδάρων σταλέντας πρὸς αὐτῶν ἀνηρῆσθαι. Διὰ ταῦτά τε ἤκειν ἐς τὸν Σάον, καὶ ἐπὶ τούτῳ πρέσβεις ἐκέλευσε δέξασθαι παρ' αὐτοῦ τὸν Σήθον σταλῆσομένους δι' αὐτοῦ ὡς τὸν αὐτοκράτορα, καὶ αἰτήσοντας παρασκευάσαι κατὰ τὸν Ἰστρον αὐτῷ τὰ πλοῖα διαπεραιοῦσθαι μέλλοντι κατὰ Σκλαβηνῶν. Ὀμνύειν τε ἔλεγεν ἔχειν ἐτοίμως τοὺς νομιζομένους μεγίστους παρὰ τε Ἀδάρους καὶ Ῥωμαίοις ὄρκους, ὡς οὐδεμίαν τινὰ κατὰ Ῥωμαίων ἢ κατὰ τῆς Σιρμίου πόλεως μηχανώμενος βλάβην, ἀλλ' ἐπὶ τῇ τοῦ ἔθνους τῶν Σκλαβηνῶν ἐφόδῳ τὴν γέφυραν βούλοιο πῆξασθαι. Ταῦτα οὐ πιστὰ μὲν οὔτε Σήθῳ αὐτῷ οὔτε τοῖς ἐν Σιγγηδόνι ἐδόκει Ῥωμαίοις. Ὅμως δὲ οὔτε παρασκευὴν ἱκανὴν ἔχειν οἰόμενοι, στρατιωτῶν τε ὀλίγων αὐτοῖς παρόντων καὶδρομάδων νεῶν πολλῶν οὐ παρουσῶν, οἷα τῆς κινήσεως ταύτης ἐξαίφνης τε καὶ ἀπροσδοκῆτως γενομένης· ἅμα τε τοῦ Χαγάνου διαπειλεῖν ἄρξαμένου καὶ διαμαρτύρασθαι, ὡς αὐτὸς μὲν ταῖς πρὸς Ῥωμαίους συντεθεῖ-

manos comminisci dignatus, impudentissime, qui barbaris mos est, foedera, quæ cum Tiberio initio ejus imperio fecerat, rupit, et cum omni exercitu movens ad Savum fluvium inter Sirmium oppidum (hoc ex insidiis capere cogitabat) et Singedonem castra ponit, et fluvium ponte jungere suscipit. Quum autem timeret ne a Romanis impediretur, qui Singedone in præsiidiis erant, maxime quod multum usum et scientiam navium fluminis habebant; consilium suum, antequam in vulgus innotesceret, exsecuturus, multa vectoria graviaque navigia in Istro per superiorem Pannoniam coegit, ex quibus, quæcumque nancisci potuit, non quidem ad artis navium ædificandarum rationem, tamen naves ea magnitudine, ut ad bellum aptæ essent, exstruxit, et eas hominibus armatis et remigibus instruxit, qui barbarum in morem inconditis ictibus aquam verberabant. Ita simul classe magno motu flumine devecta, cum omnibus Avarum pedestribus copiis per Sirmianam insulam cursum tenuit, et ad Saum fluvium pervenit. Hoc conspecto apparatu, Romani, qui in urbibus in ea parte sitis habitabant, vehementer sunt perturbati. Erat Sethus Singedone præfectus. Is ad Chaganum misit, qui ex ipso quæreretur, quoniam pax et amicitia illi cum Romanis esset, quid sibi vellet, quod ad Saum venisset, quem si ponte jungere inconsulto imperatore tentaret, non passurus esset. Ille, non ut quicquam mali Romanis machinaretur, pontem

se struere ait, sed ut contra Sclavinos expeditionem susci-peret: se transmisso Sao, et finibus Romanorum percursis, rursus Istrum trajecturum, multis ad trajectionem ab imperatore Romanorum impetratis navibus. Idem se jam antea in gratiam Romanorum imperatoris fecisse, et multa Romanorum millia, qui in servitutem a Sclavinis redacti fuissent, libertate donata, Romanis restituisset. Nunc vero dicebat, se a Sclavinis injuria affectum, quia nollent tributum quotannis illo tempore indictum sibi solvere, tum etiam quia Avarum legatos a se missos sustulissent, et eam esse causam cur ad Saum accessisset. Itaque Sethum excipere jussit legatos, quos ad imperatorem mittebat, qui peterent ut sibi in Sclavinos trajecturo naves per Istrum præpararet. Adjecit, se per ea quæ et apud Romanos et Avars sanctissima habentur, paratum jurare, se nullum damnum cogitare aut Romanis aut oppido Sirmio inferre, sed tantum, quo sibi aditum ad Sclavinos patefaciat, pontem facere instituisse. His quidem Sethus et Romani, qui Singedone erant, minime fidebant: sed se idoneo exercitu instructos, aut militibus (paucos enim habebant) aut navibus velocibus minime satis paratos esse cogitabant. Hic enim motus de improvviso et præter spem acciderat. Præterea Chaganus minitari cœpit et testificari, se solum conventis inter se et Romanos pacis conditionibus stare, et quoniam in communes suos et Romanorum hostes pergat, minime se

μέναις αὐτῷ περὶ τῆς εἰρήνης ἐμμένονι συνθήκαις, κατὰ δὲ τῶν ἑαυτοῦ τε καὶ Ῥωμαίων πολεμίων Σκλαβηνῶν χωρῶν οὐκ ἀφέζεται τοῦ ἔργου τῆς γεφυρώσεως· εἰ δέ τις θαρρήσοι Ῥωμαίων ἐν γοῦν ἀφεῖναι βέλος κατὰ τῶν ἐπιχειρούντων πηγνύναι τὴν γέφυραν, γινώσκειν αὐτοὺς, ὥς αὐτοὶ τῆς αἰτίας τῆς τῶν σπονδῶν ἥρξαντο καταλύσεως, καὶ τὸ ἐντεῦθεν, ἅτε ἐκπολεμώσαντας αὐτοὺς τὸ Ἀθάρων ἔθνος, μὴ μέμφεσθαι, ὃ τι ἂν παρ' αὐτῶν ἢ Ῥωμαίων ἡγεμονία πάθῃ. Ταῦτα δείσαντες οἱ ἐν Σιγγηδόνι τοὺς ὅρκους γοῦν αὐτὸν ὁμνύναι προεκαλοῦντο. Καὶ ὃς παραυτίκα τοὺς τε Ἀβαρικοὺς ὤμνυνεν ὅρκους, ξίφος σπασάμενος καὶ ἐπαρσάμενος ἑαυτῷ τε καὶ τῷ Ἀθάρων ἔθνει παντὶ, ὥς, εἰ κατὰ Ῥωμαίων τι μηχανώμενος γεφυροῦν βουλεύοιτο τὸν Σάον, ὑπὸ ξίφους μὲν αὐτόν τε καὶ τὸ Ἀθάρων ἅπαν ἀναλωθεῖν φῦλον, τὸν δὲ οὐρανὸν ἄνωθεν αὐτοῖς καὶ τὸν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ θεὸν πῦρ ἐπαφήσειν, καὶ τὰ πέριξ ὅρη καὶ τὰς ὕλας αὐτοῖς ἐπιπεσεῖσθαι, καὶ τὸν Σάον ποταμὸν ὑπερβλύσαντα συκαλύψειν αὐτούς. Τοιαῦτα βαρβαρικῶς ἀπομοσάμενος ὁ Χαγάνος, « Νῦν, ἔφη, καὶ τοὺς Ῥωμαίους ὅρκους ὁμνύναι βούλομαι. » Καὶ ἅμα ἤτει παρ' αὐτῶν, τί δὴ πιστόν τε καὶ σεβάσμιον ἔχειν νομίζοιεν, καθ' οὗ τοὺς ὁμνύντας τὴν τοῦ θεοῦ μῆνιν, ἣν ἐπιорκοῖεν, οὐκ ἐκφεύξεσθαι. Παραχρῆμα οὖν ὁ τῆς Σιγγηδόνης πόλεως τὴν ἀρχιερωσύνην διέπων τὰς θεσπεσίας βίβλους αὐτῷ διὰ τῶν ἐν μέσῳ τὰς ἀγγελίας διακομιζόντων [ἐνεχείρισε]. Καὶ ὃς, δολερῶτατά πως ἐπικρυψάμενος τὸν νοῦν, ἀνίσταται τε ἐκ τῆς καθέδρας, καὶ σὺν φόβῳ ὤθηεν πολλῶ καὶ σεβάσματι ταῦτα προσποιησάμενος δέχεσθαι, καὶ προσκυνήσας προθυμώτατα, ὁμνυσι κατὰ

τοῦ λαλήσαντος τὰ ἐν ταῖς ἀγίαις διφθέραις ῥήματα θεοῦ, μηδὲν [τῶν] εἰρημένων παρ' αὐτοῦ διαψεύσεσθαι. Δέχεται ταιγαραῶν ὁ Σῆθος τοὺς παρ' αὐτοῦ πρέσβεις, καὶ ἀποστέλλει εἰς τὴν βασιλίδαν Τιβερίῳ τῷ αὐτοκράτορι. Ἔως δὲ οἱ τε πρέσβεις τὴν [εἰς τὴν] βασιλεύουσαν πόλιν ὁδὸν διήνουν, καὶ ὁ αὐτοκράτωρ ἐμελλε ταῦτα ἀκούσεσθαι, ὁ Χαγάνος ἐν μέσῳ διαμελλήσας οὐδὲν, πάσῃ σπουδῇ καὶ πολυχειρίᾳ, συμπάσης αὐτῷ τῆς Ἀθάρων, ὥς εἰπεῖν, στρατιᾶς συμπονούσης, ἐγεφύρου τὸν ποταμὸν, θεῖναι (πέρας ἐπιθεῖναι Nieb.) βουλόμενος πρὶν ἢ ὁ αὐτοκράτωρ αὐτοῦ συννοήσας τὸ βούλευμα διακωλύειν αὐτὸν ἐκ τῶν ἐνόντων ἐπιχειρήσοι.

64.

Ibidem p. 129—131 : Ὅτι ἀφικομένων τῶν πρέσβεων τῶν Ἀθάρων εἰς τὴν βασιλίδαν, καὶ αἰτούντων τὸν αὐτοκράτορα παρασκευάσαι τὰς ναῦς τῷ Χαγάνῳ καὶ τῇ στρατιᾷ τῶν Ἀθάρων ἐς τὸν Ἰστρον διαβησομένη κατὰ Σκλαβηνῶν (θαρροῦντα γὰρ ἤδη τὸν Χαγάνον ἐς τὴν φιλίαν τὴν αὐτοῦ τὴν γέφυραν τε ἐς τὸν Σάον ἐργάζεσθαι ποταμὸν, καὶ βούλεσθαι τοὺς κοινούς ἐχθροὺς αὐτοῦ τε καὶ Ῥωμαίων Σκλαβηνοὺς ἐκτρίψαι), ταῦτα ἀπαγγειλάντων εὐθὺς μὲν τὸ ἐπιχείρημα καὶ τὴν ἔννοιαν τοῦ Χαγάνου διέγνω σαφῶς ὁ αὐτοκράτωρ, ὥς τὴν πόλιν τὸ Σίρμιον ἐξελεῖν βουλόμενος ἐργάζοιτο τὴν γέφυραν, ἀποκωλύσαι βουλόμενος τὴν τῶν ἀναγκαίων εἰσκομιδὴν, ὅπως λιμῷ παραστήσοιτο τὴν πόλιν. Οὐ γὰρ ἦν ἀποχρώσας δαπάνας ἐς αὐτὴν προαποθέμενος, τῇ συνεστῶσιν πρὸς Ἀθάρους εἰρήνην θαρρῶν. Ἀπορῶν δὲ στρατιᾶς, οὗ τι λέγω πρὸς τὴν

opus pontis construendi intermissurum. Quodsi quis Romanorum audeat vel unum telum conjicere in eos qui ponti ædificando manum admoverent, ab ipsis foederum violandorum initium factum esse, meminisse eos iussit, et quum ipsi Avaræ in bellum impulissent, si quid inde Romanorum res publica detrimenti ceperit, de eo queri vetuit. Hoc veriti Romani qui Singedone erant, Chaganum ad iusjurandum provocarunt. Itaque confestim Avarico ritu iusjurandum ad hunc modum præstitit. Ense educto, sibi et Avarum genti dira est imprecatus, si quid mali comminisceretur Romanis in eo, quod pontem super Sao flumine facere suscepit, ut ipse et universa gens ad internecionem usque ferro periret, cælum ex alto super ipsis, et Deus, qui in cælo est, ignem immitteret, silvæ et montes casu et ruina illos obtererent, et Saus fluvius inundatione eos submergeret. Hæc ubi barbaro more Chaganus emisit, « Nunc ego, inquit, iusjurandum Romanorum jurare volo. Tum quæsivit ex ipsis, quid esset quod sanctum et religiosum ducerent, per quod jurantes, si fallerent, dei iram minime evitatueros crederent. Tum qui in Singedone urbe summam sacrorum potestatem habebat, statim sancta Biblia per internuntios tradi iussit. Et ille quidem occultans ea quæ menteolvebat, multo cum tremore et magna cum reverentia se ea suscipere simulans, procedit e cathedra, et alacri animo in genua provolutus, juravit per deum, qui sacrorum librorum verba emisisset, se in nullo eorum, quæ

dixisset, mentiri et fallere. Itaque Sethus admisit legatos ab eo missos, et ad imperatorem Tiberium in regiam urbem transmisit. Dum legati iter peragunt, et imperator eos admittere parat, Chaganus interea opus non intermisit, sed omni cura, studio et diligentia, toto Avarum exercitu in eam rem incumbente, pontem super Sao flumine absolvit. Etenim perficere opus statuerat, antequam ea res ad imperatoris cognitionem veniret, ne, si resciret, ædificationem disturbare tentaret.

64.

Itaque profecti Avarum legati in regiam urbem, ab imperatore petierunt, ut naves præpararet Chagano et Avarum exercitui, quibus Istro trajecto in Sclavinos moverent. Etenim Chaganum, fidentem amicitia quæ illi cum Romanis erat, jam pontem struere super Sao flumine propositumque habere, communes suos hostes et Romanorum contere et labefactare. Hæc legatis nuntiantibus, statim aperte imperator cognovit conatum et mentem Chagani. Quum enim oppido Sirmio potiri cuperet, pontem fecerat, ut oppidi incolas omnium rerum commeatu intercluderet et fame ad deditionem compelleret. Nam quum imperator minime paci cum Avaribus compositæ diffideret, in urbem commeatus ad obsidionem tolerandam idoneos invehi non curaverat. Præterea copias, non dico quæ satis essent ad resistendum Avaribus, sed ne minimas quidem omnino habebat. Etenim omnes exercitus, quos conscripserat,

Ἀβάρων δύναμιν ἀντιταξομένης, ἀλλ' οὐδὲ ὀλιγίστης ὅλως ὑπαρχούσης αὐτῷ, πάντων τῶν στρατιωτικῶν καταλόγων ἐς τὸν πρὸς Πέρσας πόλεμον ἐν Ἀρμενίᾳ τε καὶ τῇ μέσῃ τῶν ποταμῶν ἐνησχολημένων, ἀπεπροσποιεῖτο δῆθεν ὡς οὐ συννόησας τὸ βουλευθὲν τῷ Χαγάνῳ. Ἐφασκε δὲ βούλεσθαι μὲν καὶ αὐτὸς κατὰ Σκλαβηνῶν αὐτοὺς χωρῆσαι, πολλὰ τῆς Ῥωμαίων ἐπικρατείας δηοῦντων· οὐκ εἶναι δὲ τῆς ἐπιχειρήσεως τὸν καιρὸν Ἀβάροις συμφέροντα, Τούρκων ἤδη περὶ Χερσῶνα ἐστρατοπεδευμένων καὶ ταχεῖαν αἴσθησιν αὐτῶν, ἣν τὸν Ἴστρον διαπεραιωθῶσι, δεξομένων. Ἀλλὰ ἐπισχεῖν γὰρ νῦν εἶναι καλὸν αὐτοὺς, καὶ ὑπερβαλέσθαι τὴν ἐπιχείρησιν. Αὐτὸς δὲ οὐ πολλοῦ τὴν διάνοιαν γνώσεσθαι Τούρκων, ὅποι δὲ καὶ τῆς ἐφόδου τὴν ἐννοίαν ἔχοιεν, καὶ ταύτην δῆλῃν ποιήσιν τῷ Χαγάνῳ. Ταῦτα οὐκ ἔλαθε τὸν Ἀβάρων πρεσβευτὴν ἐξεπίτηδες πρὸς τοῦ βασιλέως συμπεπλασμένα, καὶ ὡς τὸν ἀπὸ Τούρκων αὐτοῖς προβαλλόμενος φόβον ἐφέξειν ἡλπιζε τῆς ἐπινοίας αὐτοῦς. Ἐδοξε δ' οὖν πείθεσθαι, καὶ συνετίθετο πάντως ἐπισχῆσιν τὸν Χαγάνον. Ἦν δὲ οὗτος ὁ μάλιστα ἐνάγων αὐτὸν αἰεὶ καὶ παροτρύνων ἐς τὸν κατὰ Ῥωμαίων πόλεμον. Καὶ οὗτος μὲν ὤωρα, ἐφ' οἷς ὑπέσχετο, πολλὰ κομισάμενος ἐξώρμησε τῆς βασιλίδος· καὶ συνέβη κατὰ τὴν ἰλλυριῶν αὐτὸν διοδεύοντα μετὰ τῶν προπεμπόντων ὀλίγων Ῥωμαίων πρὸς τῶν κατατρεχόντων τὴν χώραν Σκλαβηνῶν ἀναιρεθῆναι. Οὐ πολλὰ δὲ διέδραμον ἡμέραι, καὶ παρ' αὐτῶν ἕτερος ἦκεν ἐκ τοῦ Χαγάνου σταλὲς ἐς τὴν βασιλίδαν πρεσβευτῆς, Σόλαχος τοῦνομα, ὃς εἰσόδου πρὸς βασιλέα τυχὼν φανερώτατα ἤδη καὶ μετὰ γυμνῆς τῆς ἀναιδείας ἔφη ὧδε· « Ὡς ὁ Σάος μὲν ἤδη διαπέ-

φρακται ποταμὸς γεφυρωθεὶς, ἡλίθιον τι νομίζω διαβεβαιουῖσθαι· τὸ γὰρ προδηλότατον ἐν εἰδόσι λέγειν ψόγος τῷ λέγοντι· καὶ οὐδεμία μηχανὴ Ῥωμαίους ἐπαρκέσαι Σιρμίῳ τῇ πόλει, μήτε τροφῆς μήτε μὴν ἐτέρας τινὸς βοηθείας διὰ τοῦ ποταμοῦ τὸ λοιπὸν ἐς αὐτὴν ἐσπλευσομένης, πλὴν εἰ μὴ τοσαύτη Ῥωμαίων ἀφίκοιτο πληθὺς, ὡς δυνάμει καὶ βίᾳ τὴν τε τῶν Ἀβάρων ἀπελάσαι στρατιάν καὶ διαλῦσαι τὴν γέφυραν. » Χρῆναι γοῦν τὸν αὐτοκράτορα μηδαμῶς ἐκπολεμῶσαι μιᾶς ἔνεκα πόλεως εὐτελοῦς, μᾶλλον δὲ χύτρας (ταύτῃ γὰρ αὐτῇ δῆπουθεν ἐχρήσατο τῇ λέξει), Ἀβάρους τε καὶ τὸν τῶν Ἀβάρων Χαγάνον· ἀλλ' ἐξαγαγόντα σώους ἅπαντας τοὺς ἐν αὐτῇ στρατιώτας τε καὶ οἰκήτορας, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ὅσα ἐστὶν αὐτοῖς τῶν φέρεσθαι δυνάμενων κτημάτων, παραχωρῆσαι τῷ Χαγάνῳ τῆς πόλεως, γυμνῆς τε καὶ ἐρήμου τὸ λοιπὸν καθεστῶσης. Δεδοικέναι γὰρ αὐτὸν, μὴ νῦν μὲν ταῖς τῆς εἰρήνης ἐμμένειν προσποιῶντο Ῥωμαῖοι συνθήκαις, μέχρι τὸν κατὰ Περσῶν διαθεῖντο πόλεμον, διαθέμενοι δὲ μετέπειτα πανστρατιᾷ κατὰ Ἀβάρων χωρῆσοιεν, ἐτοιμότατον ἐπιτείχισμα ταύτην γε δῆπου τὴν πόλιν ἔχοντες κατ' αὐτῶν, καὶ οὔτε ποταμῷ μεταξὺ μεγίστῳ οὔτε μὴν ἐτέρᾳ τινὶ δυσχωρίᾳ παντελῶς διειργόμενοι. Σαφές τε εἶναι καὶ φανερώτατον, ὡς οὐκ ἐπὶ καλῷ τῷ Ἀβάρων, εἰρήνης τῷ αὐτοκράτορι πρὸς αὐτοὺς σταθερᾶς συνεστῶσης, τηλικαῦτα περὶ τὴν πόλιν τὸ Σίρμιον ὠκδομήσατο τείχη. Χαίρειν μὲν γὰρ ἔφασκε τὸν Χαγάνον καὶ ἐπὶ τοῖς καθ' ἕκαστον ἔτος στελλομένοις αὐτῷ παρὰ βασιλέως δώροις· καλὸν γὰρ ὑπάρχειν κτῆμα καὶ χρυσὸν καὶ ἄργυρον καὶ μὲν οὖν ἐσθῆτα σηρικὴν· ἅπαντων δ' οὖν ἀξιοκτητότερον εἶναι τούτων καὶ τιμιώ-

Persico bello in Armenia et Mesopotamia occupati erant. Quæ tamen omnia dissimulabat, tanquam non intelligeret quo Chaganus tenderet. Itaque imperator respondit, se quoque velle Sclavinis, quoniam plerasque Romanorum regiones prædati fuerant et latrocinii vexaverant, bello persequi. Sed tunc temporis non opportunum esse Avaribus eam expeditionem suscipere, quia Turci jam circa Chersonem agerent, et si illi Istrum trajicerent, celeriter ejus rei nuntios accepturi essent. Itaque commodius illis esse super sedere et differre expeditionem in aliud tempus. Quid velint Turci et qua parte progressuri sint, se brevi cogniturum, de quibus omnibus Chaganum certiore facturum. Hæc non latebat Avarum legatum, e re nata ab imperatore conficta, qui objecto Turcorum metu Chaganum abducere ab incepto opere sperabat. Sed idem se sentire simulavit, et promisit se effecturum ut ab ea mente Chaganus desisteret. Itaque legatus, qui præcipue Chaganum ad bellum Romanis inferendum impulerat, amplissimis donis acceptis, quæ pro mercede postulaverat, e regia urbe proficiscitur. Sed quum per Illyrium iter faceret cum paucis Romanis ad eum tutandum præmissis, a Sclavinis, excursionibus in eas partes facientibus, occisus est. Non multis interjectis diebus, ecce alter legatus venit a Chagano in regiam urbem, Solachus nomine, qui apertissima et nuda impudentia ita locutus est: « Ponte junctum fluvium Saum,

supervacuum existimo affirmare. Manifesta enim is, qui probe scienti narrat, vituperatione dignus est. Neque vero ulla arte Romani Sirmium oppidum ab obsidione liberare, neque commeatum, aut aliam ullam rem, quæ obsessis levamento sit, flumine in urbem invehere possunt, nisi tantam multitudinem illuc mittant, quæ vi et fortitudine possit Avarum exercitum ab obsidione depellere et pontem dejicere. Itaque imperatorem consultius facturum, si pro una minime opulenta urbe, magis pro una olla (ea enim dictione usus fuerat), non bellum in Avars et Avarum Chaganum susciperet, sed si contentus educere salvos et incolumes omnes milites Romanos et urbis incolas una cum suis rebus, quicquid earum efferre potuerint, urbem nudam et desertam Chagano cederet. Hunc enim veritum esse, ne Romani stare pacis conditionibus in animo haberent tantisper dum bellum, quod cum Persis gererent, confecerint, eoque confecto, omnibus viribus in Avars impetum facere, quum hanc urbem promptissimum adversus ipsos propugnaculum haberent, neque interjecto fluvio maximo aut alia loci difficultate impedirentur. Ceterum perspicuum et apertum esse, imperatorem commodi Avarum nullam habuisse rationem, qui, etiam pace constituta, oppidum Sirmium validioribus mœnibus cinxerit. Frui quidem Chaganum donis quæ singulis annis accipiat ab imperatore; nam magni pretii bona esse aurum, ar-

τερον τὴν ψυχὴν, περὶ ἧς φοβούμενον αὐτὸν καὶ ἀνα-
 λογιζόμενον ὡς τὰ πολλὰ τῶν εἰς τὸν φθάσαντα χρόνον
 κατ' ἐκείνην δὴπου τὴν χώραν ἐπελθόντων ἐθνῶν τοιού-
 τοις δώροις Ῥωμαῖοι προκαλέσαντες, τέλος ἐς καιρὸν
 ἐπιθέμενοι πανωλεθρίᾳ διέφθειραν, οὐκ ἀποστήσεσθαι
 τῆς ἐπιχειρήσεως, οὐ δώροις, οὐκ ἐπαγγελίαις, οὐχ
 ἑτέρῳ τινὶ τῶν πάντων, πρὶν ἂν τὴν πόλιν τὸ Σίρμιον
 χειρωσάμενος τὴν Σιρμιανὴν ἅπασαν οἰκειώσῃται νῆ-
 σον, ἣν δικαιοτάτα καὶ προσήκειν αὐτῷ Γηπαίδων πρό-
 τερον κτῆμα γενομένην, αὐτῶν δὲ ὑπὸ Ἀθάρων πολε-
 μηθέντων (καταπ. Ν.), ὡς ἐντεῦθεν καὶ τὰ κτήματα
 κατὰ τὸ εἶκος αὐτῷ μᾶλλον καὶ οὐ Ῥωμαίοις ἀρμό-
 ζειν. Ταῦτα ἐτάραξε μὲν, καὶ τὴν διάνοιαν δεινῶς ὑπό
 τε ὀργῆς καὶ λύπης συνέχευε τοῦ αὐτοκράτορος· τοῖς
 εἰκόσι δὲ, ὡς ἐνῆν, λόγοις καὶ αὐτὸς χρησάμενος ἀντέ-
 λεξεν ὧδε· « ὡς οὔτε δυνάμει καὶ ἀνδρείᾳ χειρὸς οὔτε
 σοφίᾳ περιῆλθεν ἡμᾶς ὁ Χαγάνος, ἀλλὰ εἰρήνας τε καὶ
 συνθήκας καὶ θεὸν τὸν ὁμοθέντα καθυδρίσας, παντί
 που δῆλον. Πλέον δὲ ὅμως οὐδὲ αὐτῷ τὴν ἀπιστίαν
 οἶμαι παρέξειν· θᾶττον γὰρ ἂν αὐτῷ μίαν τῶν θυγα-
 τέρων κατεγγυήσω, δυοῖν ὑπαρχουσῶν, ἣ τὸ Σίρμιον
 τὴν πόλιν ἐκὼν παραδώσω. Εἰ δέ γε δυνάμει καὶ βίᾳ
 ταύτην ἐξέλαι, καὶ οὕτω τὸν ὑβρισμένον παρ' αὐτοῦ
 θεὸν ἐκδικὸν ἀναμένων αὐτὸς ἡκιστὰ τι καταπροέσθαι
 τῆς Ῥωμαίων πολιτείας ἐννοηθεῖν ποτέ. » Ἐπὶ τού-
 τοις τὸν πρεσβευτὴν ἀποπεμψάμενος, παρεσκευάζετο
 ἐκ τῶν ἐνόντων τῇ πόλει ἀμύνειν, στρατιὰν μὲν, ὡς
 ἔφθην εἰρηκῶς, οὐδὲ βραχεῖάν τινα ἔχων, στρατηγούς
 δὲ καὶ ἡγεμόνας καὶ λοχαγούς στέλλων, τοὺς μὲν διὰ
 τῆς Ἰλλυριῶν, τοὺς δὲ διὰ Δαλματίας, ὡς ἂν τὴν πό-
 λιν διὰ φρουρᾶς ἔχοιεν.

65.

Ibidem p. 131. 132 : Ὅτι Θεόγνις ἐπεὶ ἐν Κασίᾳ
 καὶ Καρβωναρίᾳ ταῖς νήσοις ἐγένετο, λόγων αὐτῷ κι-
 νηθέντων περὶ σπονδῶν, προσεδέξατο. Παραγενομένου
 τε τοῦ Βαϊανοῦ καὶ τοῦ ἵππου ἀποβεθηκότος, τεθείσης
 οἱ καθέδρας χρυσῆς ἐνιζάνει αὐτοῦ, ἐκ διαλίθων ὑφα-
 σμάτων σκευασθείσης αὐτῷ ὥσπερ καλύβης τινός.
 Ἀλλὰ γὰρ καὶ ὥσπερ ἄντ' ἐρύματος πρὸ τῶν στέρνων
 αὐτῷ καὶ τοῦ προσώπου προὔβάλλοντο θυρεοὺς, διὰ τὸ
 μὴ ἐκτοξεῦσαι Ῥωμαίους τυχὸν οὕτω δὴ ἀθρόον ἐς αὐ-
 τόν. Ἀτὰρ οἱ γε ἀμφὶ Θεόγνιν παραγενομένοι, βραχύ
 τι ἀφεστῶτες τοῦ χωρίου, ἵνα ὁ Βαϊανὸς ἐφεζόμενος ἦν,
 διελέγετο (δι' Bekk.) ἐρμηνέων Οὐννων τὰς πίστει
 διεσαφηνίζοντο περὶ σπονδῶν. Καὶ ὁ μὲν Βαϊανὸς
 ἔφασκε δεῖν ὑπέχειν οἱ Ῥωμαίους ἀμαχητὶ τοῦ Σιρ-
 μίου, οἷα δὴ τὸ λοιπὸν μηδεμιᾶς ὑπολελειμμένης μη-
 χανῆς ἐς τὸ μὴ ἄλῶναι τὸ ἄστυ. Πρὸς τῷ καὶ [σπάνει
 sup. Nieb.] τῶν ἀναγκαίων θᾶττον ὑποβληθήσεσθαι
 (ἀποκλεισθήσεσθαι conj. Bekk.), τοῦτο μὲν ἐξ ἀμ-
 φοῖν τοῖν μεροῖν κεκωλυμένης αὐτῇ τῆς σιτοπομπίας,
 τοῦτο δὲ καὶ τῆς τῶν Ἀθάρων δυνάμεως τῷ πολέμῳ
 μὴ ὑποχαλώσης, ἄχρις οὔ ὑποχείριον ποιήσοιντο τὴν
 πόλιν. Προὔβάλλετο δὲ καὶ τινα εὐπρόσωπον αἰτίαν
 τοῦ ἱμεῖρειν δεσπόσαι τοῦ ἄστεως, διὰ τὸ μὴ αὐτομό-
 λους ἐκ τῆς Ἀβαρικῆς στρατιᾶς, ἀγχιθύρου οὔσης τῆς
 πόλεως, ἑαυτοὺς ἐνδιδόναι Ῥωμαίοις. Τούτων οἱ δια-
 λεγομένων, ἀντεῖπε Θεόγνις, ὡς πρῶτον μὲν οὐδὲ αὐ-
 τὸς ἐνδώσει τῷ πολέμῳ πρότερον ἢ τὸ Ἀβαρικὸν ἐν-
 δοῦναι· ἄλλως τε μὴ ἐλπίζειν τὸν Βαϊανὸν τοιούτους εὐ-
 ρήσειν Ῥωμαίους, ὁποίους καὶ βούλεται. Ταῦτα αὐτῶν

gentum et sericam vestem, sed carissimum et pretiosissi-
 mum omnium bonorum esse vitam, cui quum timeret, et
 animo repeteret, Romanos multas gentes in his locis donis
 et muneribus ad se accivisse et pertraxisse, quas deinde
 tempore procedente subegerint et funditus everterint,
 neque donis, neque promissis, neque ulla alia re illum mo-
 veri posse, ut desistat ab incepto, neque quieturum donec
 urbem ceperit, et omnem Sirmianam insulam propriam sibi
 fecerit. Seque jure id facere, quia Gepidarum prius hæc
 insula fuerit, quorum res et urbes justius Avaræ sibi vin-
 dicare possent, qui eos devicerint, quam Romani. » Hæc im-
 peratorem valde perturbavit, et graviter ejus mentem ira
 et dolore perculerunt, tamen idonea et ipse, quantum po-
 tuit, oratione usus ita respondit : « Neque copiis, neque
 fortitudine manus, neque prudentia nos Chaganus circum-
 venit, sed eum pacem et deum, per quem juravit, delu-
 sisse, omnibus manifestum est. Nihilominus illi perfidiam
 parum profuturam esse spero. Sed potius unam ex filiabus,
 quas duas habeo, illi desponderem, quam Sirmium oppidum
 volens traderem. Quod si vi expugnarit, ego deum ultorem
 exspectans, cujus numen violavit, imperio Romano me
 non defuisse existimabo. » Tum dimisso legato, urbi sup-
 petias ferre, quoad potuit, paravit. Etenim, ut superius
 dixi, nullas habebat copias : itaque exercituum præfectos,
 duces et turmarum ductores, hos per Illyrium, alios per

Dalmatiam mittit, ut urbem, quoad fieri posset, custo-
 dirent.

65.

Theognis ubi in Casiam et Carbonariam insulas pervenit,
 sermones ad se, ut sædera fierent, delatos excepit : itaque
 Baianus advenit, et de equo descendens, in sella aurea
 consedit, quæ stragulis gemmis ornatis in formam tentorii
 comparata erat. Ante pectus illius et vultum propugnaculi
 modo erat objectum scutum, ne a Romanis forte in eum
 tela jaculantibus appeteretur. Etenim qui cum Theogni
 erant, non longo intervallo distabant a loco ubi Baianus
 sedebat : itaque Hunni interpretes clara voce fidem datam
 de induciis pronuntiarunt. Tum Baianus dixit, oportere
 Romanos illi sine pugna Sirmium cedere, quia nihil illis
 opis jam reliqui esset, quominus oppidum caperetur. Nam,
 præterquam quod urbem res necessariæ deficerent, impe-
 dita ab utraque parte frumenti invectione, etiam Avarum
 multitudinem nullis laboribus defatigatum iri, usque dum
 urbem suæ potestati subijciant. Proposuit etiam aliquam
 verisimilem causam, cur desideraret urbis dominium
 adipisci, ne transfugæ ex Avarico exercitu, quia urbs
 esset illis contermina, ad Romanos receptum haberent.
 Quum hæc ad hunc modum locuti essent, contra respondit
 Theognis, se non prius a bello recessurum, quam Avaricus
 exercitus cesserit, neque alia conditione Baianum sperare

καὶ τὰ τοιαῦτα ἀποφνηαμένων, καὶ ζυμφωνησάντων οὐδαμῶς πρὸς εἰρήνην, διαρρήδην Θεόγνις ἀπειρηκῶς τῶν σπονδῶν ἔφη ὡς τὸν Βαϊανὸν ἀναχωρεῖν τε αὐτὸν καὶ πρὸς πολέμου παράταξιν ἐξοπλίζεσθαι, ἅτε αὖριον καὶ οὐκ ἐς ἀναβολὴν ἀναρρήζοντος αὐτοῦ τὴν μάχην. Ἐπὶ τούτοις ἀπηλλάγησαν.

66. (581.)

Exc. De leg. Rom. p. 174. 175 : Ὅτι ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας (ἐνιαυτοὺς Ν.) πόλεμος Ῥωμαίοις καὶ Ἀβάροις συνεκροτήθη, μηδεμιᾶς δυνάμεως Ῥωμαϊκῆς κατὰ τὴν πρὸς Δαλματίαν γέφυραν ἐπιφανείσης, καίτοι σαθρότατα ἔχουσιν. Ἀλλὰ γὰρ καὶ ὁ Ἀψίχ καὶ τὸ κατ' αὐτὸν Ἀβαρικὸν αὐτοῦ ἐφεδρεύοντες πρότερον τοσαύτην καταφρόνησιν ἐπεδείξαντο κατὰ Ῥωμαίων, ὥστε μετενεχθῆναι σφᾶς κατὰ δὴ τὴν ἑτέραν γέφυραν, ἄλλην τε δύναμιν προστεθῆναι τῇ δυνάμει Βαϊανοῦ. Πιεζομένων τοιγαροῦν [τῶν] ἐν τῷ Σιρμίῳ λιμῶ μεγίστῳ, ἥδη τε ἀπτομένων ἀθεμίτων τροφῶν τῷ ἔστερῃσθαι τῶν ἀναγκαίων καὶ γεγεφυρωσθαι τὴν διάβασιν τοῦ Σαοῦ, καὶ Σολομῶνος [τοῦ] τηνικαῦτα προεστῶτος τοῦ Σιρμίου ἐκμελέστατά πως διατελοῦντος, καὶ μηδὲν ὀτιοῦν στρατηγίας ἐχόμενον ἐπιδεικνυμένου· πρὸς γε καὶ τῶν τῆς πόλεως ἀπειρηκότην τοῖς χαλεποῖς, ὀλοφυρομένων τε καὶ ἐς τὰς ἐσχάτας ἐλπίδας ἐξωλισθηκῶτων, καταμεμφομένων τε τοῖς Ῥωμαίων ἡγεμόσι, Θεόγνιδός τε αὐτοῦ ὀλιγοχειρίαν νοσοῦντος· ταῦτα [ἐπεὶ] Τιβέριος ὁ βασιλεὺς κατέμαθεν, αἰρετώτερον ἡγησάμενος μὴ συναιχμαλωτισθῆναι τῇ πόλει τῶν οἰκητόρων τὸν ὅμιλον, ἐν γράμμασι κελεύει Θεόγνιδι καταλῦσαι τὸν πόλεμον ἐπὶ σπονδαῖς, ὡς ὑπεξελθεῖν παμ-

πληθεὶ τοὺς τῇδε οἰκοῦντας, μηδὲν ἐπιφερομένους τῶν οἰκείων ἢ μόνον τὸ ζῆν καὶ παρασχὼν οὕτω περιδολαίον ἐν. Καὶ δὴ συνέβησαν ἐπὶ ταῖς τοιαῖσδε ξυνθήκαις, καὶ τὰ τοῦ πολέμου ἐλώφησεν, ἐφ' ᾧ παραχωρῆσαι μὲν Ῥωμαίους Ἀβάροις τῆς πόλεως, Ἀβάρους δὲ Ῥωμαίοις τοῦ ἐν τῇ πόλει πλῆθους, ἄνευ τῶν ὅσα ἐκάστω ἐν περιουσίᾳ ὑπῆρχεν. Ἐπεζήτει δὲ ὁ Χαγάνος καὶ τριῶν ἐτῶν παρωχημένων χρυσίον, ὧν οὐκ εἰλήφει τι κατὰ τὸ σύνθηρες, τῶν παρεχομένων αὐτῷ ὑπὲρ τοῦ μὴ χρῆσθαι ὅπλοις. Ἦσαν δὲ τὰ εἰρηναῖα χρήματα ἐκάστω ἔτει ἀμφὶ χιλιάδας ὀδοήκοντα χρυσίου νομισμάτων. Ἔτι γε μὴν καὶ ἓνα τινὰ τῶν ὑπ' αὐτῷ ταττομένων, ὃς προσεχώρησε τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ, καθὰ λέγεται, τῇ γυναικὶ τοῦ Βαϊανοῦ ἐς ἀφροδίσια συνελθὼν. Ταύτῃ τοι κατάδηλον ἐποίησε Θεόγνιδι ἐκδοθῆναί οἱ τὸν αὐτόμολον· ἥ γὰρ ἂν ἄλλως μὴ ἀνέξεσθαι ἰδεῖν ἐς σπονδάς. Ὁ δὲ γε ἀντεσήμηνεν, ὡς ἡ γῆ τοῦ Ῥωμαίων βασιλέως μεγίστη τέ ἐστι καὶ ἄπλετος, καὶ ὡς δυσεύρετόν τι φυγὰς ἀνὴρ ἐν αὐτῇ ἀλώμενος, τυχὸν δὲ ὅτι καὶ ὀλέθρῳ ἦλω. Πρὸς ταῦτα ἀντέλεξεν ὁ Βαϊανὸς ὁμνῦναι τοὺς Ῥωμαίων ἡγεμόνας, ὡς ἀναμαστεύσωσι, καὶ εἴ τι εὖροιεν τὸν φυγάδα, ἀποκρύψοιντο οὐδαμῶς, ἀλλ' ἐκ παντὸς τρόπου ἐγχειριεῖν αὐτὸν τῷ τῶν Ἀβάρων μονάρχῳ· εἰ δὲ γε τετελευτηκῶς εἴη, καὶ οὕτω σημῆναι.

Exc. De sent. p. 364 : Ὅτι Θεόγνις ****.

Cf. Theophyl. Simocatta Hist. I, 3 : Τὸ δ' ὅπως Σίρμιον ἦλω, Μενάνδρῳ τῷ περιφανεῖ σαφῶς διηγόρευται· περὶ ὧν οὐ μοι σχολὴ ἐπεργαστικώτερον τοῖς μακροῖς ἐκείνοις λόγοις ἐπεξελθεῖν, αὐθις δ' ἀριζήλως εἰρημένα μυθολογεῖν.

debere, se faciles Romanos ad ea, quæ velit, reperturum. Hæc inter se altercantibus et concertantibus, aperte fœdus Theognis icere recusavit et dixit Baiano, ut se ab oculis Romanorum subduceret, et arma ad pugnam capessendam caperet, tanquam crastina die sine ulla dilatione manus illi secum conserendi potestatem facturum. His dictis abierunt.

66.

Romani et Avars per tres dies (*annos?*) decertarunt; sed quum nullæ Romanorum copiæ numero sufficiente apparerent, quæ pontem, qua itur in Dalmatiam, tametsi parum munitus esset, oppugnarent, Apsichus et qui cum eo erant Avars, qui illic prius ad pontis custodiam consederant, tam parvi Romanos faciebant, ut ad alium pontem se conferrent, et novas copias copiis Baiani adjicerent. At qui in Sirmio erant ingenti fame oppressi, cibis nefandis se sustentabant, quia rerum necessariarum inopia laborabant, et hostes pontem in Sao fecerant. Præterea Salomon, qui tunc temporis Sirmio præerat, parum diligenter res administrabat, neque se ullum rei militaris usum habere ostendebat. Itaque cives et urbis incolæ hac calamitate afflictī, ejulabantur, et quum ad extremas spes redacti essent, omnium istorum malorum causam in duces Romanos rejiciebant. Postremo Theognis paucitate militum laborabat. Hæc ubi Tiberius didicit, potius esse duxit, civium multitudinem non cum ipsa urbe in deditionem venire: itaque

per literas jussit Theognidem bellum his conditionibus solvere, ut liceret omnibus qui in urbe habitabant, salvis et incolumibus exire, neque quicquam suarum rerum inde asportare præter vitam et unam vestem. Itaque in has conventiones consenserunt, et bellum his conditionibus desiit, ut Romani Avaribus urbem dederent, et Avars Romanis omnem, quæ in ea erat, multitudinem, absque his quæ unusquisque eorum in bonis habebat, concederent. Exegit etiam Chaganus trium præteritorum annorum aurum, quod non acceperat, et illi Romani solvere solebant, ut armis abstineret. Erant vero pecuniæ, quæ pro pace unoquoque anno pendebantur, ad octoginta millia nummorum aureorum. Præterea unus ex his, qui sub eo militabant, in Romanorum regiones fugerat, quia dicebatur adulterium cum Baiani uxore commisisse. Hoc significavit Theognidi, et sibi transfugam reddi postulavit, seque non aliter fœderum conditiones ferre posse affirmavit. Theognis respondit, Romani imperatoris ditionem longe lateque patere, in qua, propterea quod amplissima et vastissima esset, res difficilis inventu foret vir exul in ea errans, qui fortasse etiam jam periisset. Ad ea Bajanus dixit: « Jurent igitur Romani duces, se perquisituros, et si transfugam repererint, non occultaturos, sed omnino eum in manus Avarum regi tradituros; sin autem fato functus sit, ejus rei ipsum certiores facturos esse. »

INCERTÆ SEDIS.

67.

Suidas v. ἀβέλτερος : Μένανδρος· « Εἰς τοῦτο ἀβελτηρίας ἤλασεν αὐτοῖς ὁ νοῦς, ὥστε θάτερον μέρος τὴν κατὰ θατέρου μᾶλλον ἢ τὴν κατὰ τῶν πολεμίων εὐχεσθαι νίκην. »

68.

Idem v. αἰσιος· ὁ καθήκων, ἀληθής. Μένανδρος· « Ἄλλ' οὐκ αἰσίως αὐτοῖς ἐπέπνευσεν ἡ τύχη· οἱ γὰρ ἐθελοκακοῦντες οὐχ (vocem οὐχ delendam censet Küster.) ὑπεστάλησαν. » Cf. Suidas v. ἐθελοκάκως, ubi ex anonymo citantur verba : ἐθελοκακοῦντες αὐτῶν διὰ πλείους αἰτίας. Referenda hæc esse ad ipsum illum Menandri locum, qui v. αἰσιος laudatur, adeo ut plura ibi omissa sint, censet Bernhardyus.

69.

Idem v. ἀνάπαυλαν : Μένανδρος· « Ὡδὶ γὰρ (Ὡδίγαρ Nieb.) Οὐννων ἡγεμῶν μέγιστος ἔτυχεν ἀναπαύλης, » τουτέστιν ἀπέθανε.

70.

Idem v. ἄτρακτον : Μένανδρος· « Ὁ δὲ ἐπετοξάζετο κατὰ τοῦ βαρβάρου, καὶ μάλα εὐστοχώτατα τὸ κέρας ἐκτείνας ἀφίησι τὸν ἄτρακτον κατὰ τοῦ Κῶχ.

Idem v. εὐθύωρον : « Τὸ δὲ βέλος ἀνεωγμένον προφθάσαν τὸ στόμα, ἐκεῖσε ἐμπεσὼν, κατέπαυσε τὴν πτῆσιν· καὶ δὴ ὁ Κῶχ εὐθυωρὸν ἀπεβίω. »

71.

Idem v. ἐπεθείαζε : Μένανδρος· « Ὁ δὲ ἡγεμῶν ἐν ἐνὶ τῶν ἐπτὰ λόφων ἀνελθὼν, ἐπεθείαζε ῥήμασι βαρβάροις, καὶ γαυρῶ τῷ φρονήματι μεγαληγορίᾳ ἐχρῆτο. »

72.

Idem v. θεήλατος : Μένανδρος· « Ὁ δὲ Ναρσῆς, δς εἰώθει τῶν πολεμίων αἰεὶ κρατεῖν, κατὰ τινα θεήλατον ὁργὴν (ὁρμὴν conj. Küster.) ἔφυγε προτροπάδην. »

73.

Idem v. σπαλίωνες : Παρὰ δὲ Μενάνδρῳ σπαλίωνές εἰσι μηχανήματα, καλύπτραι τινὲς βοείois δέρμασιν ἐκτάδην ξυντεθειμέναι, ξύλοις τε ἀνδρομήχεσιν αἰωρούμεναι· ὧν ἐνερθεν ὑπείσδύντες ὀπλῖται, ἐν χρῶν τε τῷ τείχει προσπελάζοντες, ὄργανά τε λαοτόμα καὶ τοιχωρύχα μεταχειριζόμενοι ὑπὸ γῆν αὐλῶνας ἐργάζονται, ἐγκείμενοί τε καὶ διορύττοντες, εἴ που τείχους τι μέρος καταρρίψαιεν, ἢ ἄλλῳ τινὶ τρόπῳ ἐντὸς κενωμάτων γενόμενοι δυοῖν ἀνύσουσί γε τὸ ἕτερον, ἢ τὴν γῆν ἀναρρήξαντες τοῦ περιβόλου γενήσοιντο εἴσω, ἢ τοῦ κατὰ τὸ ἔνδον φρέατος τοὺς σήραγγας ἀγαγόντες, ἐπ' εὐθείας ἐκκενώσαιεν ἐφελκύσαντες τὸ ὕδωρ εἰς τὰ γλαφυρά τε καὶ κοῖλα τοῦ ὀρύγματος.

74. 75.

Idem v. φιλεριστῆσαι : Μένανδρος· « Τὸ γὰρ φίλερι τῆς φιλοπρωτίας μεταξὺ αὐτῶν συμπεσὼν διέλυσε τὰς δυνάμεις. »

Idem v. χάρακα : Μένανδρος· « Πολλοὶ γὰρ ἐκλειοιπότες τὸν χάρακα, τὰς κώμας ἐπόρθουν. »

Apud Suidam v. ἀνάριστος Menandri mentio pertinet ad comicum poetam. Quæ leguntur v. εὐψυχος non e Menandro hist., sed ex Appiano De bell. Hispan. petita sunt, monente Küstero. Denique v. περιπέττειν sub Menandri nomine afferuntur quæ sunt Theophylacti Simocattæ Hist. II, 9.

67.

Eo vesaniæ progressi sunt, ut a sese invicem, magis quam ab hostibus, victoriam reportare optarent.

68.

Verumtamen iis feliciter non adspiravit fortuna; refractarii enim milites obsequium et operam denegaverunt.

69.

Odigar, maximus Hunnorum dux, quietem mortis consecutus est.

70.

Ille vero arcum in barbarum intendens, jactu haud vano sagittam in Cochum emisit. Porro telum, quum per os apertum intrasset, in gutture hæsit. Cochus vero statim vita excessit.

71.

Dux vero in unum e septem collibus conscendit, et lymphatici instar barbara verba proloquens, insolenti fastu orationem jaectantiæ plenam habuit.

72.

Narses autem, qui semper hostes vincere consueverat, tunc tergum hostibus dedit.

73.

Apud Menandrum σπαλίωνες sunt machinæ, seu tecta ex pellibus bubulis expansis confecta, quæ contis viri longitudinem habentibus attolluntur. Ea quum milites subierunt, ad mœnia accedentes, et instrumenta lapidibus cædendis murisque subruendis tenentes, sub terra cuniculos agunt, terram continuo fodientes, ut vel partem aliquam murorum dejiciant, vel si quo alio modo in loca excavata penetrarint, alterutrum efficiant; aut ut terra perfossa, intra muros perveniant; aut cuniculis ad puteum intra urbem situm perductis, aquam recta inde eliciant et in excavatas fossas derivent.

74. 75.

Nam contentio de principatu inter eos orta copias bellicas dissolvit.

Multi enim derelicto vallo pagos diripiebant.

THEOPHANES BYZANTIUS.

Theophanes Byzantius, a reliquis ille hujus nominis scriptoribus probe distinguendus, libris decem consignavit res Justinii et Tiberii (565-581), ac præ ceteris ea videtur persecutus esse, quæ contra Persas imperatores Romani gesserunt. Initium historiarum sumpsit ab anno quo Joannes Comentiolus ad Persarum regem legationem obiit (566); qua quum nihil Justinus proficeret, fœdera, quæ Justinianus et Chosroes in annos quinquaginta pepigerant, rupta sunt (566). Liber ultimus desiit in belli inde ab anno 572 suscepti annum decimum (581), sive in Tiberii annum postremum. Præterea Theophanes res Justiniani descripserat, aliosque libros (de rebus Mauricii) nescio quousque pertinentes iis quæ Photius legerat decem voluminibus subjunxerat. Scripserit auctor postremis annis Mauricii imp.

Photius Bibl. cod. 64 :

Ἀνεγνώσθησαν Θεοφάνους Βυζαντίου Ἱστορικῶν λόγοι δέκα. Ἀρχεται δὲ ὁ πρῶτος λόγος ἀπὸ τοῦ Περσικοῦ πολέμου τοῦ συστάντος μετὰ τὴν διάλυσιν τῶν σπονδῶν, ἃς Ἰουστινιανὸς ὁ βασιλεὺς καὶ Χοσρόης ὁ Περσῶν ἀλλήλοις ἔθεντο. Ἐλυσεν δὲ Χοσρόης τε αὐτὸς, καὶ Ἰουστίνος, διάδοχος Ἰουστινιανοῦ καταστάς, δευτέρου ἔτους τῆς ἀρχῆς αὐτῷ περαιουμένου. Ἀρχόμενος δὲ ἐντεῦθεν τῆς ἱστορίας κάτεισι μέχρι δεκάτου ἔτους αὐτοῦ τοῦ πολέμου. Μέννηται δὲ ἐν τῷδε τῷ πρώτῳ τοῦ βιβλίου λόγῳ καὶ τὰ κατὰ Ἰουστινιανὸν ἱστορῆσαι. Οὐ μὴν ἀλλὰ δῆλός ἐστιν, ὡς καὶ ἐφεξῆς τῶν δέκα λόγων ἑτέρους συνέταξε. Διέξεισι δὲ ἐν μὲν τῷδε τῷ λόγῳ, ὅπως αἱ σπονδαὶ συνεχύθησαν Ἰουστίνου μὲν

διὰ Κομεντιόλου Σουανίαν παρὰ Χοσρόου ἀπαιτοῦντος, αὐτοῦ δὲ ὑποτιθεμένου, οὐ μέντοι διδοῦντος· ὅπως τε ἡ Μεσοποταμία πᾶσα ἐσείσθη, προοίμιον τῶν ἐπελευσομένων κακῶν γενομένη.

2. Ὅτι τὰ πρὸς εὖρον ἄνεμον τοῦ Τανάϊδος Τοῦρκοι νέμονται οἱ πάλαι Μασσαγέται καλούμενοι, οὓς Πέρσαι οἰκεία γλώσση Κερμιχίωνας φασι. Καὶ αὐτοὶ δὲ ἐν τῷ τότε δῶρα καὶ πρέσβεις πρὸς βασιλέα Ἰουστίνον ἔστειλαν, δεόμενοι μὴ ὑποδέξασθαι αὐτὸν τοὺς Ἀβάρους. Ὁ δὲ τὰ δῶρα λαβὼν καὶ ἀντιφιλοφρονησάμενος, ἀπέλυσεν εἰς τὰ οἰκεῖα. Τοῖς δὲ Ἀβάροις ὕστερον ἔλθοῦσι καὶ Παννονίαν οἰκῆσαι καὶ εἰρήνης τυχεῖν δεομένοις, διὰ τὸν πρὸς τοὺς Τούρκους λόγον καὶ τὰς συνθήκας οὐκ ἐσπείσατο.

3. Ὅτι τὴν τῶν σκωλήκων γένεσιν ἀνὴρ Πέρσης, βασιλεύοντος Ἰουστινιανοῦ, ἐν Βυζαντίῳ ὑπέδειξεν, οὕτω πρότερον ἐγνωσμένην Ῥωμαίοις. Οὗτος δὲ ἐκ Σηρῶν ὀρμηθεὶς ὁ Πέρσης, τὸ σπέρμα τῶν σκωλήκων ἐν νάρθηκι λαβὼν μέχρι Βυζαντίου διεσώσατο, καὶ τοῦ ἔαρος ἀρξαμένου ἐπὶ τὴν τροφήν τῶν συκαμίνων φύλλων ἐπαφῆκε τὰ σπέρματα· τὰ δὲ τραφέντα τοῖς φύλλοις ἐπτεροφύησέ τε καὶ τᾶλλα εἰργάσατο. Ὡν τὴν τε γένεσιν καὶ τὴν ἐργασίαν ὁ βασιλεὺς Ἰουστίνος ὕστερον τοῖς Τούρκοις ὑποδείξας ἐθάμβησεν. Οἱ γὰρ Τοῦρκοι τότε τὰ τε Σηρῶν ἐμπόρια καὶ τοὺς λιμένας κατεῖχον· ταῦτα δὲ πρὶν μὲν Πέρσαι κατεῖχον· Ἐφθαλάνου δὲ τοῦ Ἐφθαλιτῶν βασιλέως, ἐξ οὗ καὶ τὸ γένος ἔσχε τὴν κλῆσιν, Περόζην καὶ Πέρσας νικήσαντος, ἀφῆρέθησαν μὲν τούτων οἱ Πέρσαι, δεσπότης δὲ κατέστησαν Ἐφθαλίται. Οὓς μικρῷ ὕστερον μάχῃ νικήσαντες Τοῦρκοι ἀφεῖλον ἐξ αὐτῶν καὶ ταῦτα. Ἰουστίνος δὲ Ζήμαρχον ἐς τοὺς Τούρκους πρέ-

Lecti sunt Theophanis Constantinopolitani Historiarum libri decem, quorum primus initium ducit ab illo Persico bello, quod ruptis jam fœderibus iis exortum est, quæ Justinianus imperator et Chosroes, Persarum rex, invicem constituerant (562). Solverat ea Chosroes ipse, et Justinus, Justiniani jam successor, exeunte altero imperii anno (566). Hinc ergo narrationem auspicatus, perguit porro ad annum usque belli decimum. Meminit vero hoc ipso primo volumine libri, scripsisse ea quoque se quæ sub Justiniano gesta sunt, imo et plures eum decem hisce subjunxisse libros, satis manifeste apparet. Narrat autem hoc libro, qua ratione pacta conventa sint dissoluta, quum Justinus per Comentiolum Suaniam a Chosroe repeteret (*cf. Menandri fr.* 15), ipse vero verbo quidem promitteret, non tamen re præstaret. Refert et in tota Mesopotamia terram movisse, initium nimirum calamitatum, quæ subsecutæ sunt.

2. In Oriente ad Tanaim Turci degunt, qui Massagetæ antiquitus dicti, a Persis sua lingua Kermichiones appellantur. Hi tempestate hac legatos cum muneribus ad Justi-

num imperatorem legarunt, ne Avaros reciperet, obsecrantes (c. 568). Ille munera libenter accepit, omnique adeo benevolentiae atque humanitatis genere legatos complexus, domum remisit. Quumque Avari mox accessissent, qui Pannoniam habitare, paceque frui Romanorum precabantur, ob datam Turcis fidem pactasque condiciones repulsam tulerunt.

3. Bombycum originem homo quidam Persa, Justiniano imperante, Constantinopoli ostendit, nunquam antea Romanis cognitam. Hic Persa e Serum regione profectus vermium semen ferula inclusum, Constantinopolim salvum deportavit, ac vere ineunte in alimentum mori foliis semina imposuit: quæ foliis nutrita, et in alas se induerunt, et mire cœperunt operari. Ergo bombycum ortum texendique artificium quum post Turcis Justinus imperator ostendisset, vehementer obstupuerunt: nam Serum illi tum emporia portusque tenebant, quæ Persæ prius tenuerant. Ephthalanus enim, Ephthalitarum rex, a quo et appellationem universum genus traxit, Perozen et Persas quum vicisset, submoti his locis Persæ, rerum vero potiti sunt

σβιν ἀπέστειλεν, ὃς καὶ λαμπρῶς ἐστιάσας τε τοὺς Τούρκους, καὶ ἐς τὰ μάλιστα φιλοφρονηθεὶς, ἐς τὸ Βυζάντιον ἐπανήει. Διὸ καὶ ὁ Χοσρόης ἐπ' Αἰθίοπας, φίλους ὄντας Ῥωμαίοις, τοὺς πάλαι μὲν Μακροβίους, νῦν δὲ Ὀμηρίτας καλουμένους, ἐστράτευσε· καὶ τὸν τε βασιλέα τῶν Ὀμηριτῶν Σανατούρκην διὰ Μιράνους τοῦ Περσῶν στρατηγοῦ ἐζώγρησε, τήν τε πόλιν αὐτῶν ἐξεπόρθησε, καὶ τὸ ἔθνος παρεστήσατο. Διέξεισι δὲ καὶ ὅπως Ἀρμένιοι ὑπὸ Σουρήνου κακούμενοι, καὶ μάλιστα περὶ τὴν εὐσέθειαν, τὸν τε Σουρήναν ὁμοφρονήσαντες διὰ Οὐαρδάνου, οὗ τὸν ἀδελφὸν Μανουήλ ἐτύγχανεν ἀνελὼν, καὶ δι' ἐτέρου τινὸς Οὐάρδου ἀνεῖλον, καὶ Περσῶν ἀποστάντες Ῥωμαίοις προσεχώρησαν, τὸ Δούβιος τὸ πόλισμα, ἐν ᾧ κατώκουν, ἀπολιπόντες, καὶ πρὸς τὰ Ῥωμαίων ἤθη γενόμενοι. Καὶ τοῦτο μάλιστα γέγονε τῆς τῶν Περσῶν πρὸς Ῥωμαίους σπονδῶν καταλύσεως αἴτιον. Ἀπέστησαν δὲ παραυτίκα καὶ Ἰβήρες, καὶ προσεχώρησαν Ῥωμαίοις, Γοργένους αὐτῶν ἡγεμονεύοντος. Ἦν δὲ τῶν Ἰβήρων τότε ἡ Τίφλις μητρόπολις.

4. Ὅτι Μαρκιανὸς ὁ τοῦ Ἰουστίνου τοῦ βασιλέως ἐξάδελφος, τῆς ἑω χειροτονηθεὶς στρατηγός, εἰς τὸν

πρὸς Χοσρόην πόλεμον ὀγδόῳ ἔτει τῆς Ἰουστίνου βασιλείας ἐξαποστέλλεται. Ἰωάννης δὲ ὁ τῆς Ἀρμενίας στρατηγός, καὶ Μιράνης ὁ τῶν Περσῶν, ὁ καὶ Βαρμαάνης, τὴν στρατείαν συνήθροισαν. Καὶ τοῖς μὲν Ἀρμενίοις συνεμάχουν Κόλχοι, Ἀβασγοὶ καὶ Σαρῶης ὁ Ἀλανῶν βασιλεὺς· τῷ δὲ Μιράνῃ Σάβιροι καὶ Δαγάνες καὶ τὸ Διλμαϊνὸν ἔθνος. Πολεμήσας δὲ ὁ Μαρκιανὸς τὸν Μιράνην περὶ τὴν Νισιβηνῶν πόλιν, αὐτὸν μὲν ἐς φυγὴν ἔτρεψεν, ἀνείλε δὲ ἐν τῇ μάχῃ χιλίους καὶ διακοσίους, καὶ ζῶντες ἐλήφθησαν ἐβδομήκοντα· Ῥωμαίων δὲ ἄνδρες ἀνῆρέθησαν ἑπτὰ. Ἐπολιόρκει τε ἤδη καὶ τὸ τῶν Νισιβηνῶν τεῖχος. Χοσρόης δὲ ταῦτα μαθὼν, τεσσαράκοντα μὲν χιλιάδας ἱππέων, πεζῶν δὲ ὑπὲρ τὰς ἑκατὸν συναγείρας, ἡπείγετο βοηθεῖν καὶ πολεμεῖν Ῥωμαίοις. Ἐν τούτῳ δὲ διαβάλλεται ὁ Μαρκιανὸς τῷ βασιλεῖ ὡς ἐρῶν τυραννίδος, καὶ ὁ βασιλεὺς πεισθεὶς αὐτὸν μὲν παρέλυσε τῆς ἀρχῆς, Θεόδωρον ἀντικαταστήσας τὸν τοῦ Ἰουστινιανοῦ παῖδα, Τζίρον ἐπὶ κλῆν. Ἀταξίας δὲ διὰ ταῦτα συμβάσης, τῆς τε πολιορκίας Ῥωμαῖοι ἀπέσχοντο, καὶ Χοσρόης τὸ Δάρας πολιορκήσας παρεστήσατο.

Ephthalitæ : quos post paullo Turci proelio superantes, his etiam finibus pepulerunt (cf. *Men. fr.* 18). Justinus Zemarchum ad Turcos legatum misit (568 : cf. *Men. fr.* 21) ; qui et publice eos epulis excipiens, omnique adeo officii genere exceptus Constantinopolim remissus est. Quamobrem etiam Chosroes in Æthiopus, amicos populi Romani, olim Macrobios, nunc Homeritas appellatos, expeditionem suscepit, regemque Homeritarum, Sanaturcen, opera Meranis, Persarum ducis, vivum cepit, urbeque eorum direpta, incolas subjugavit. Armenii a Surena male accepti, maxime in pietatis religionisque negotio, Surenam, conjuratione facta per Vardanum, cujus fratrem Manuelem ille interfecerat, et alium quendam Vardum occiderunt, et a Persis deficientes ad Romanos transiere, relictoque oppido, quod incolebant, Dubii nomine, in Romanorum regionem commigrarunt, atque hæc ipsa potissimum causa Persis fuit rumpendi fœderis induciarumque cum Romanis. Desciverunt post hos statim etiam Iberes, et Gorgene ipsos ducente, ad Romanos transierunt. Metropolis autem Iberorum Tiphilis tunc erat (cf. *Men. fr.* 35 a. 36. an. 571).

4. Marcianus, Justinii imperatoris patruelis, Orientis dux jam renuntiatus, in expeditionem adversus Chosroem octavo imperii Justinii anno missus est (572). Joannes vero, Armeniæ dux, et Meranes Persarum, qui et Baramaanes (*Mar. p.*), exercitum colligebant. Et Armeniis quidem socios se conjunxerunt Colchi, Abasgi et Saroes, rex Alanorum ; Merani vero Sabiri et Daganes et Dilmaina gens. Marcianus ad Nisibenorum urbem, signis collatis, Meranem in fugam convertit : eoque proelio mille et ducentos cecidit, vivos cepit septuaginta, Romanis septem dumtaxat desideratis. Mox Nisibenorum mœnia obsidione cinxit. Chosroes, re mature cognita, quadraginta equitum millia, peditum vero amplius centum conducens, auxilium ferre et cum Romanis conflare properavit. Interea apud imperatorem Marcianus affectati imperii accusatur, et calumniæ fidem adhibens Justinus, exercitus eum imperio submovit, Theodorumque, Justiniani filium, Tzirum cognomento, suffecit. Hinc turbatis rebus Romani quoque obsidionem solverunt, et Chosroes Daras, oppugnatam urbem, vi cepit (573).

JOANNES EPIPHANIENSIS.

Euagrius V, 24 extr. : Προκοπίῳ δὲ τῷ ῥήτορι πεποίηται τὰ ἐξ ἐκείνου (Ἀναστασίου) ἕως τῶν Ἰουστινιανοῦ χρόνων· καὶ τὰ ἐχόμενα δὲ τούτων Ἀγαθίῳ τῷ ῥήτορι καὶ Ἰωάννῃ ἐμῶ τε πολίτῃ καὶ συγγενεῖ καθ' εἰρμὸν ἱστορήται μέχρι τῆς Χοσρόου τοῦ νέου πρὸς Ῥωμαίους φυγῆς (590 p. C.), καὶ τῆς εἰς τὴν αὐτοῦ βασιλείαν ἀποκαταστάσεως, Μαυρικίου μηδαμῶς πρὸς τὴν πρᾶξιν ἐλινύσαντος, ἀποδεξαμένου δὲ βασιλικῶς, καὶ μάλιστα τάχιστα ἐς τὴν βασιλείαν χρήμασί τε μεγάλοις καὶ στρατεύμασι καταγαγόντος (v. Euagr. VI, 17-21)· εἰ καὶ μήπω ἔτυχον ἐκδεδωκότες.

« Hic Joannes Epiphaniensis fuit. Nam quum Euagrius eum, civem suum appellet, Epiphaniensem eum fuisse necesse est, si quidem Epiphania, Syriae urbs, patria fuit Euagrii. Quare fallitur Vossius in libro De historicis græcis, qui Joannem hunc domo Antiochenum fuisse existimat. » VALESIIUS ad Euagr. p. 122. Cf. id. p. 61.

Fragmentum Historiarum, quas Joannes condidit, clarissimus Hasius e codice Vaticano edidit ad calcem Leonis Diaconi (Paris. 1819 fol.). Idem in præf. p. xiii sq. de codice illo deque historico nostro exponit hunc in modum : « Fragmentum Joannis Epiphaniensis reperi in codice Vaticano 1056, constante foliis centum, initio et fine mutilo; ubi post Theophylacti Simocattæ dialogos De quæstionibus physicis, Constantinum Porphyrog. De them., Procopium De ædificiis, alia, habetur fol. 94 vso—100 vso exordium historiæ Joannæ, inscriptum : Ἰωάννου, σχολαστικοῦ καὶ ἀπὸ ἐπαρχῶν, Ἐπιφανέως, περὶ τῆς τοῦ νέου Χοσρόου προσχωρήσεως πρὸς Μαυρίχιον, τὸν Ῥωμαίων αὐτοκράτορα, ἱστοριῶν τόμος α'. Sed ne is quidem tomus integer ad nos pervenit, abijuncta omisssaque post fol. 100 maxima parte codicis. — An opus absolverit Joannes incertum; absolvisse tamen colligas ex testimonio Euagrii H. E. V extr. p. 142, D; unde patet, tunc quum hæc scriberet Euagrius (c. an. 593), Agathiam et Joannem non edidisse quidem scripta, absolvisse tamen. Sed quantumvis licet ediderit Joannes, ad miram paucitatem redigi exemplaria Historiæ ejus necesse fuit, quum effervescentes in Asiam atque erumpentes Arabes Syriam omnem Egyptumque armis tenuerunt, literis

græcis per has partes obsolescentibus; liberque Joannis adeo jam evanuerat sæculo XII ineunte, ut Anna Comnena, quum præfationem Alexiadis pangens ab Joanne nostro complures locutiones compilarit (Vide quæ dixi Prolegg. ad Joan. Lydum De magg. R. p. XVIII et Notit. mss. Bibl. Reg. VIII, p. 261), propter raritatem exemplarium Joanneorum latiturum furtum ipsius sperasse videatur. Historiæ autem sic deperditæ desiderium quo tolerabilius feramus, ita reputemus superesse apud Theophylactum Simocattam lib. IV et V de Chosrois fuga atque per Narsem in regnum reductione narrationem admodum diligentem, quales oculatorum testium esse soleant. Ac nisi omnia me fallunt, quæcumque habet de expeditione illa Theophylactus, habet ex scriptore nostro, ut adeo velut excerptor aliquis præcipuorum capitum historiæ Joannæ sit putandus. Sed turgidis et quasi anhelatis gravius verbis fudit quæ vix triginta annis ante (tam subita fuit literarum in imp. Orientali sæculo VII ineunte ruina) congruenter exposuerat Joannes. Is enim in his certe quæ nunc produnt, studiosum se ostendit dictionis Thucydidæ, nec fere utitur verbis senescentis græcitatibus, si tamen excipis χρόνους pro ἔτη. De ipso quem alii cum Joanne Malala, alii cum alio Joanne confuderunt, v. H. Valesius ad Euagr. p. 122, B. Fabricius eum Joannem Antiochenum vocat B. Gr. VI, p. 686 Harl. Joannes historicus, de quo codex Lipsiensis Genesis (Fabric. B. Gr. VI, p. 622; VII, 532), siquidem Diocæsareæ presbyter fuit, alius videtur ac noster. Cujus de vita nihil notum esse existimo præter ea quæ ipse exponit in operis exordio p. 172, B. »

ΙΩΑΝΝΟΥ

ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟ ΕΠΑΡΧΩΝ

ΕΠΙΦΑΝΕΩΣ

Περὶ τῆς τοῦ νέου Χοσρόου προσχωρήσεως
πρὸς Μαυρίκιον τὸν Ῥωμαίων αυτοκράτορα

ΙΣΤΟΡΙΩΝ ΤΟΜΟΣ Α.

1. Τὰ μὲν ὅσα Ῥωμαῖοί τε καὶ Μῆδοι πολεμοῦντες ἀλλήλοις ἔπαθόν τε καὶ ἔδρασαν κατὰ τὴν Ἰουστινιανοῦ τοῦ Ῥωμαίων αυτοκράτορος βασιλείαν, (*) γέγραπται Ἀγαθία τῷ Μυριναίῳ ἀνδρὶ τοῖς ἐν Βυζαντίῳ ῥήτορσι καταλεγέντι διαφανῶς, καὶ μετὰ γε Προκόπιον τὸν Καίσαρέα τὰ πρὸς τοὺς βαρβάρους πραχθέντα ἀναγράφαντι. Μεγίστου δὲ ὄντος ὧν ἀκοῇ ἴσμεν, αὐτὸν βασιλέα Περσῶν φυγάδα τῆς οἰκείας γενόμενον, τῆς τε ἀρχῆς ἐκπεπτωκότα, τῇ Ῥωμαίων προσχωρῆσαι πολιτείᾳ, Μαυρικίου βασιλέως δεόμενον συμμαχίαν οἱ ἐπιδοῦναι καὶ ἐς τὴν βασιλείαν καταγαγεῖν, τοῦτο ἔρχομαι λέξων, οὐ λόγου περιουσία τεθαρρηκώς οὐδέ γε πρότερον... (**), ἀλλ' ὡς ἂν μὴ πρᾶγμα τηλικούτον τοῖς ἔπειτα γενησομένοις ἀδιαβόητον καταλειφθεῖν· ἐπεὶ καὶ τὰ μέγιστα τῶν ἔργων, εἰ μὴ πως ἄρα διὰ τῶν λόγων φυλαχθεῖν καὶ τῇ μνήμῃ παραδοθεῖν, τῷ τῆς σιωπῆς ἀποσβέννυται σκότει. Παρέχουσι γὰρ οἱ λόγοι τὸ ζῆν καὶ

(*) In margine manu sec. τοῦτο adscriptum.

(**) Vox erasa. ἐπιτηδεύσας vel tale quid suppl. monet Hasius.

διαφθειρομένοις τοῖς πράγμασιν. Ἐπειτα δὲ καὶ τισι τῶν γεγεννημένων παρατυχῶν, αὐτῷ τε Χοσρόῳ τῷ νέῳ ἐς λόγους ἔλθων καὶ τῶν ἄλλων Μήδων τοῖς μάλιστα ἀξιολογωτάτοις (καὶ γὰρ με συμβέβηκε πρότερον μὲν Γρηγορίῳ τῷ τῆς Ἀντιοχείων πόλεως ἀρχιερεῖ σύμβουλον ὄντα, ἅμα αὐτῷ τὴν πρὸς ἐκείνους ὁμιλίαν πολλάκις ποιήσασθαι· χρόνῳ δὲ ὕστερον μετὰ τὴν τοῦ πολέμου τελευτὴν καὶ ἐς τὴν Περσῶν ἀφικέσθαι γῆν, Γεωργίῳ συνεσβαλόντα τὴν τῶν γενομένων ὁμοφροσύνην ποιουμένῳ), οὐκ ἄτοπον ἡγησάμην καθ' ὅσον δ' ἂν οἷός τε ὦ, τοῖς οὐκ εἰδόσι τὰ περὶ τούτων διηγήσασθαι. Ἀναγκαῖον δὲ ὄν τῆς τῶν ἐπομένων γνώσεως ἕνεκα, ἀκριβῶς εἰδέναι καὶ τὰ καίρια τῶν προγεγεννημένων, οὐχ ἥκιστα δὲ τὰ ἐς τὴν ἐπανάστασιν τὴν Ὀρμίσδα τῷ Χοσρόου πατρὶ γεγεννημένην, τῶν ἔμπροσθέν μοι δοκεῖ διὰ βραχέων μνημονεύσαντα πρότερον, οὕτω καὶ ἐπὶ τὸν ἄλλον ἀφικέσθαι λόγον· ὡς τοὺς μὲν εἰδότας ὑπομνησθῆναι τῶν κεκινημένων, τοὺς δὲ μὴδ' ὅλως ἀκηχοῦτας τὰς ἀφορμὰς ἔχειν εἰδέναι σαφῶς ἀφ' ὧν τὰ μετὰ ταῦτα πραχθέντα γεγόνασιν.

2. Ἐπεὶ γὰρ Ἰουστινιανὸς βασιλεὺς ἑννέα καὶ τριάκοντα τοῖς πᾶσιν ἔτεσι Ῥωμαίων ἄρξας ἐτελεύτα τὸν βίον, τοῦ χρόνου τὸ πέρας ἐν εἰρήνῃ βιώσας πρὸς τε τοὺς ἄλλους καὶ Μήδους αὐτοὺς, τὴν τε Ῥωμαίων διεδέξατο βασιλείαν Ἰουστίνος ὁ νέος, ἀδελφιδόυς αὐτῷ γεγονῶς, λυθισῶν τῶν πρὸς ἀλλήλους Ῥωμαίους τε καὶ Μήδοις ἔμπροσθεν γεγεννημένων σπονδῶν, ἃς Ἰουστινιανὸς πρὸς Χοσρόην τὸν Καβάδου, Περσῶν βασιλέα, ἐπὶ χρόνους πεντήκοντα πέντε πεποίητο, μέγαν πόλεμον κεκινήκασιν πρὸς ἀλλήλους, ἀρχθέντα μὲν ἤδη κατὰ τὸ ἑβδομὸν ἔτος τῆς Ἰουστίνου βασιλείας, ἐς εἴκοσι δὲ

JOANNIS

SCHOLASTICI ET EXPRÆFECTI

EPIPHANIENSIS

De Chosrois junioris ad Mauricium imperat. Romanorum
accessione,

HISTORIARUM SECTIO I.

1. Quæ Romani et Persæ, commoto inter se bello, et acceperint damna et intulerint, Justiniani Romanorum imperatoris principatu, ab Agathia Myrinensi sunt exposita, viro inter oratores Byzantinos præcipue numerato, qui post Procopium Cæsariensem de rebus adversus barbaros gestis scripsit. Quum vero inter ea quæ audivimus maximum sit, ipsum regum Persarum patria profugum regnoque pulsum Romanorum se imperio commisisse, atque a Mauricio imperatore auxilium et reductionem in regnum petiisse, hoc ego narrare aggredior: nec dicendi facultate fretus, nec meditatus ante, sed ne tanta res apud posteros incognita relinqueretur. Etenim facta quantumvis luculenta, nisi aliquo modo scriptis servata memoriæ tradantur, silentii nocte exstinguuntur. Contra, intereuntibus quoque rebus vitam tribuunt monumenta. Deinde, quum ipse nonnullis e rebus

gestis interfuissem, in colloquiumque venissem et ipsius Chosrois junioris et honestissimi cujusque ex ceteris Persis (nam contigit mihi ut primo consiliarius Gregorio Antiochiæ archiepiscopo additus, una cum eo frequenter illis communicarem, posteaque aliquanto, restincto bello, vel in ipsam Persiam venirem, cum Georgio (Gregorio?) concordiam restituyente profectus): eas res non incommodum visum est, ut facultas mea fert, nescientibus commemorare. Sed quoniam ad sequentium intelligentiam necessarium est, antecedentium quoque rerum momenta recte nosse, tum maxime earum quæ in seditione Hormisdæ, patris Chosrois, gesta sunt: idcirco de anteactis nonnihili libitum est breviter dicere, sicque deinceps ad reliquam narrationem venire: ut qui jam antea nossent, recordentur hos motus; qui omnino non audierint, discere possint liquido, quibus de causis acciderint posterius acta.

2. Justinianus imperator quum annos omnino triginta novem Romanos moderatus discessisset e vita, cujus extremam partem in pace tum cum ceteris, tum etiam cum Persis exegerat, Romanumque imperium Justinus junior, sororis ejus filius, suscepisset: solutis induciis ante inter Romanos et Persas factis, quas Justinianus cum Chosroe Cabadis filio in annos quinquaginta quinque inierat: ingens inter se commoverunt bellum, quod jam septimo anno imperii Justini ortum et per lustra quattuor productum,

χρόνους ἐπεκτανθέντα, καὶ τὸ πέρας δεξάμενον τῷ ἐν-
νάτῳ τῆς βασιλείας ἐνιαυτῷ τοῦ Ῥωμαίων αὐτοκρά-
τορος Μαυρικίου. Τὰς μὲν οὖν αἰτίας τῆς τῶν γενῶν
φιλονεικίας ἀλλήλοις ἐπῆγον· Ῥωμαῖοι μὲν χαλεπῶς φέ-
ροντες, ὅτι τοὺς Ὀμηρίτας (Ἰνδικὸν δὲ τὸ γένος καὶ
σφίσιν αὐτοῖς σύμμαχόν τε καὶ ὑπήκοον) ἀποστῆσαι
Μῆδοι διανοήθησαν, μηδαμῶς δὲ ἐλομένων ἐκείνων,
ἐφοδὸν κατ' αὐτῶν ἐποίησαντο τοῦ χρόνου τῶν σπονδῶν
ἐνισταμένου· πρὸς τούτοις δὲ, ὅτι καὶ Τούρκων πρὸς
Ῥωμαίους... [supps. Has. πρεσ] βευσαμένων, Ἰου-
στίνου δὲ βασιλέως τὴν πρεσβείαν προσιεμένου, καὶ
Ζήμαρχον, ἄνδρα τῆς συγχλήτου βουλῆς, σὺν ἐκείνοις
ἐκπέμφσαντος, Πέρσαι τοὺς Ἀλανοὺς χρήμασι διαφθεῖ-
ραι βουληθέντες, δι' ὧν ἐκεῖνοι τὴν πορείαν ἐμελλον
ποιήσασθαι, τὸν τε Ζήμαρχον καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ Ῥω-
μαίους τε καὶ Τούρκους ἐκποδῶν γενέσθαι διεσπούδα-
ζον. Τὸν ὅμοιον δὲ τρόπον ἀντεπῆγον καὶ Μῆδοι, τοῦ
πολέμου τὰς ἀφορμὰς ἐπικαλοῦντες Ῥωμαίοις, ὅτι τοὺς
Ἀρμενίους, ὑποφόρους σφίσιν ὄντας, ἐς ἐπανάστασιν
τε ἑωρακότας, καὶ τὸν ἄρχοντα σφῶν Σουρήνην τοῦ-
νομα διαχρησαμένους, τῇ τε Ῥωμαίων ἀρχῇ προσχω-
ρήσαντας, ἐν σπονδαῖς ὑπεδέξαντό τε καὶ τῆς οἰκείας
αὐτοῖς μεταδεδώκασιν συμμαχίας. Οὐχ ἥκιστα δὲ τὸ
φιλόνηκον αὐτοῖς ἐπὶ πλέον ηὔξηθη (εἴ τις ἄρα τὴν
ἀφανεστάτην αἰτίαν, ἀληθῆ δὲ ὅμως, μαθεῖν ἐθέλῃ),
ὅτι δὴ ὁ βασιλεὺς Ἰουστίνος οὐδαμῇ ἡξίου, χρυσίου λί-
τρας πεντακοσίας, ἐφ' αἷς ἐμπροσθεν γεγόνασιν αἱ
σπονδαί, παρέχειν Μήδοις εἰς ἕκαστον ἔτος, καὶ τὴν
Ῥωμαίων πολιτείαν Πέρσαις ὑπόφορον ἐς αἰὲ κατε-
στήσασθαι.

3. Τοῦ χρόνου τοίνυν ἐς πέρας ἀχθέντος, ὑπὲρ οὗ
τὰ χρήματα κατὰ τὰ πάλαι συγχεόμενα Χοσρόης ὁ Περ-

σῶν ἐκεκόμεστο βασιλεὺς (καὶ γὰρ ἐδόκει κατὰ ταῦτόν
τὸ τῆς δεκαετίας ποσὸν ἐπιδίδοσθαι), μηδενός τε τὸ λοι-
πὸν ἐς σύμβασιν ὁμιληθέντος, Ἰουστίνος ὁ Ῥωμαίων
βασιλεὺς ἐς τὴν ἐώαν κατὰ τάχος ἐκπέμπει Μαρκιανὸν
στρατηγόν, ἐν τοῖς πατρικίοις τῆς συγχλήτου βουλῆς
τεταγμένον, αὐτῷ τε πρὸς γένος συνημμένον, τῶν τε
πολεμικῶν κινδύνων οὐκ ἄπειρον, καὶ ἄλλως ἀνδρεῖον
ὄντα τε καὶ δοκοῦντα. Διαβάς δὲ τὸν Εὐφράτην ὁ Μαρ-
κιανός, καὶ κατὰ τὴν Ὀσροηνὴν γεγωνώς, ἤδη τοῦ θέ-
ρους παρ[ακμάσαντος Has. suppl.], καὶ τῶν βαρβά-
ρων τέως οὐδὲν προειδομένων πολέμιον, τρισχιλίους
ὀπλίτας κατὰ τὴν Ἀρζανηνὴν οὕτω καλουμένην ἐκ-
πέμπει μοῖραν, ἡγεμόνας ἐπιστήσας αὐτοῖς Θεόδωρόν
τε καὶ Σέργιον, ἐκ τοῦ Ῥάβδιος τὸ γένος ἔλκοντας,
Ἰουθεντίνον τε, τῶν ἐν Χαλκίδι ταγμάτων ἡγούμενον.
Ἐμβαλόντες οὖν ἐξαπίνης τὴν Περσῶν δηοῦσι γῆν
καὶ λείαν ἱκανὴν κομισάμενοι ὡς τάχιστα ἐπανάσι.
Μετὰ δὲ τὴν τοῦ χειμῶνος ὥραν Μαρκιανοῦ τὰς δυνά-
μεις αὖθις συναγείραντος, ἐκ τε τοῦ Δάρας ὁρμηθέντος,
καὶ τῶν βαρβάρων τῆς Νισίβειος πόλεως ἐμπροσθεν
ὑπαντιασάντων, στρατηγοῦντος αὐτοῖς Βαραμάνου, ὃς
τῶν ἐκεῖσε ταγμάτων ἄρχειν ἐτέτακτο, μάχην ἰσχυρὰν
γενέσθαι συμβέβηκε, Σαργαθῶν, οὕτω προσαγορευομέ-
νου Περσικοῦ χωρίου, πλησίον, ἐν ἧπερ ἀνὰ κράτος
Ῥωμαῖοι τοὺς βαρβάρους τρεψάμενοι, πολλοὺς δὲ κα-
ταβαλόντες, ἀπόπειραν μὲν τοῦ Θηβητῶν (Θεβοτῶν
ap. Theophyl.) ἐποίησαντο φρουρίου, δέκα τὰς πά-
σας ἡμέρας αὐτόσε διατρίψαντες. Τοῦτο δὲ μηδαμῶς
ἐλεῖν δυνηθέντες, αὖθις κατὰ τὸ Δάρας ἐπανάσι πό-
λισμα, ἔτι τοῦ ἥρος ἀκμάζοντος, καὶ εἰς τὴν πολέμιαν
αὖθις ἐμβάλλουσι γῆν, γνώμη τε βασιλέως Ἰουστίνου
Νισίβιν πολιορκεῖν διεγνώκασιν.

finem cepit anno nono postquam Mauricius Caesar rerum
erat Romanarum potitus. Causas simultatis alter populus
alteri imputabat: Romani, quia graviter ferebant, quod
Homeritas (natio est Indica, in imperii foedere et clientela)
a se disjungere conati Persae, repulsa accepta, expeditionem
adversus illos ipso induciarum tempore susceperunt: ad
haec, quod, quum Turcae ad Romanos legationem desti-
nassent, Justinus Caesar autem et admisisset oratores illos,
et Zemarchum, virum senatorium, jussisset una cum illis
proficisci, Persae pecunia corrumpere Alanos conati, per
quorum fines legati iter facturi erant, quum Zemarchum,
tum Romanos et Turcas eum comitantes, tollere de medio
voluerant. Eadem ratione contra criminabantur Persae, in
Romanos collata culpa belli, quod Armenios, stipendiarios
suos, ad defectionem spectantes, qui, praefecto eorum Su-
rena truncato, se in Romanorum clientelam contulerant,
foedere percusso in societatem recepissent. Neque minime
ex eo aucta contentio (si quis occultiore quidem, sed ni-
hilominus veram causam nosse velit), quod Justinus im-
perator quingenas auri libras superioribus induciis pactas,
non amplius Medis pendere quotannis neque imperium Ro-
manum Persis vectigale perpetuo reddere volebat.

3. Ita tempore jam confecto, pro quo ex pacto superiore
pecuniam Chosroes rex Persarum acceperat (nam conve-

nerat ut decem annorum stipendium una repraesentaretur),
nulla re ad dirimendam controversiam tentata, Justinus
Romanorum imperator in Orientem confestim mittit Mar-
cianum ducem, patricium ordinis senatorii, genere sibi
conjunctum, non imperitum periculis belli, et qui
omnino in strenuis et erat et numerabatur. Is Marcianus,
transmisso Euphrate, quum in Osroenen venisset, praecipiti
jam aestate, neque barbaris hactenus hostile quicquam su-
spicantibus, gravis armaturae milites tres mille in tractum
qui Arzanene vocatur mittit, hisque praefectos praeposit
Theodorum et Sergium ex Rhabdi oriundos, atque Juventi-
num, copiarum quae Chalcide erant ducem. Hi de improvise
irruentes Persarum agros populantur, et idonea praeda
facta confestim redeunt. Hieme exacta Marcianus, coactis
iterum copiis, Dara profectus in barbaros incidit, ex oppido
Nisibi obviam tendentes, duce Baramana, militaribus nu-
meris per partes illas praeesse jusso. Ibi pugna acris facta
est prope vicum Persicum Sargathon vocatum: ex qua
Romani, fuis fugatisque barbaris, dejectis non paucis,
castellum Thebethon oppugnatione tentaverunt, totis decem
diebus ibi consumptis. Id quum capere nullo modo qui-
rent, medio etiamtum vere ad Daram oppidum se recepe-
runt, et denuo illati in fines hostium, ex mandato Justini
imperatoris oppugnare Nisibin statuerunt.

4. Στρατοπεδευομένων δὲ αὐτῶν τῆς πόλεως πλησίον, βασιλεὺς Χοσρόης ἄρας ἐκ Βαβυλῶνος ἅμα τῶν Μήδων στρατῷ, καὶ Τίγριν ποταμὸν διαβάς, τὴν τε πορείαν διὰ τῆς ἐρήμου γῆς ποιούμενος, ὡς μηδαμῇ Ῥωμαίοις ἔκπυστος ἢ τοῦ βασιλέως γένοιτο κίνησις, ἐπειδὴ πλησίον Ἀμδαρῶν Περσικοῦ γέγονεν φρουρίου (ἀφειστήκει δὲ τοῦτο πόλεως Κιρκησίου ὁδὸν ἡμερῶν πέντε), τὸν μὲν Ἀδααρμάνην, οὕτω καλούμενον στρατηγόν, αὐτόσε που τὸν Εὐφράτην περαιωθέντα, κατὰ τάχος ἐκπέμπει, [τὴν Ῥωμαίων suppl. Hās.] δηώσοντα γῆν, χιλιάδας ἕξ αὐτῷ παρασχόμενος Μήδων τε καὶ τῶν νομάδων βαρβάρων· αὐτὸς δὲ τὸν Ἀθόρραν [παραμείδων ποταμὸν, ἀπροσδοκῆτως ἐπιστῆναι mgo suppl.] τοῖς τὴν Νίσιβιν πολιορκοῦσι Ῥωμαίοις ἡπείγετο. Ὁ μὲν οὖν Ἀδααρμάνης Κιρκησίου πόλεως πλησίον τὸν Εὐφράτην διαβάς τὰ Ῥωμαίων προενόμειε πράγματα, κωλύοντος οὐδενός. Ὑπὸ γὰρ τῆς προλαβούσης εἰρήνης καὶ ἡσυχίας, ἥς ἱκανῶς ἐπὶ τῆς Ἰουστινιανοῦ βασιλείας ἀπολελεύκασιν, ἐξελέλυτο μὲν αὐτοῖς ἢ τῶν πολεμικῶν παρασκευῇ, τὸ δὲ ἀνδρεῖον τελέως διέφθαρτο. Μηδενὸς οὖν ἐς χεῖρας ἵεναι τοῖς βαρβάροις θαρρήσαντος, Ἀδααρμάνης ἄγχιστα πόλεως Ἀντιοχείας γεγωνὺς, τοὺς τε παρακειμένους τῇ πόλει τόπους τε καὶ ἀγροὺς διαφθείρας, ἐπὶ τὴν Κοίλην ἐλαύνει Συρίαν. Ἀπαμείας δὲ πόλεως μεγάλης οὐ πόρρωθεν στρατοπεδευσάμενος, τῶν τε πολιτῶν πρεσβευσαμένων καὶ [τὰ τῆς πόλεως λύτρα προτεινομένων, ἀπάτη τοὺς ἄνδρας mgo suppl.] περιελθὼν καὶ τὴν πόλιν ἀπαθῆ διαφυλάττειν ἐπαγγειλάμενος, ἐπειδὴ ταύτης ἐντὸς ἐγγόνει, διαρπάζουσι μὲν οἱ Μῆδοι τὰ πράγματα, καὶ τοὺς ἐνοικοῦντας ἀνδραποδίσαντες, τὴν τε πόλιν ἀπα-

σαν πυρὶ παραδόντες, ὡς τάχιστα ἐς τὴν οἰκείαν ἐπανίστασι γῆν. Τούτων δὲ οὕτω πραχθέντων, βασιλεὺς Ἰουστίνος Ἀκάκιον ἐκπέμψας (Ἀρχελάου δὲ τοῦτον Ῥωμαῖοι προσονομάζειν εἰώθεσαν) Μαρκιανὸν ἔτι Νίσιβιν πολιορκοῦντα παρέλυσεν τῆς ἀρχῆς, ὑποτοπήσας αὐτὸν ἐθελόκακεῖν, ἐς τὴν τῆς πόλεως κατοχὴν οὐδενὸς γεγονότος.

5. Τῶν δὲ Ῥωμαίων ὑπαναχωρησάντων, ἔς τε φρούριον ἐν ὄρει κείμενον ἀφικομένων, Μάρδης ὑπὸ τῶν ἐνοικούντων ὀνομαζόμενον, βασιλεὺς Χοσρόης ἐξαπίνης.... πολιορκίαν καθίστησιν ἑαυτὸν.... καὶ τὸ τῆς πόλεως ὕδωρ με.... φους τε μεγάλους παροικοδομήσας τῷ τείχει καὶ τοῖς ἐμβόλοις χρησάμενος μηχανήμασιν, ἐπειδὴ μηδὲν ἔξωθεν ἐς ἐπικουρίαν γέγονε τῶν ἐνοικούντων, αἶρεῖ τὴν πόλιν, βία τῶν Μήδων ἐπιβάντων τοῦ τείχους. Πᾶσάν τε αὐτὴν ληισάμενος, καὶ τοὺς τε ἄλλους ἀνδραποδίσας, ἔτι δὲ καὶ Ἰωάννην τὸν Τιμοστράτου παῖδα, δυνάμει τε καὶ ἀξιώσει προὔχοντα, καὶ τὴν τῆς πόλεως ἀρχὴν καὶ διοίκησιν ἀναδεδεγμένον, φρουρὰν τε τὴν ἀποχρῶσαν καταλιπὼν, ἀπεχώρησεν ἐπ' οἴκου, Ῥωμαίων ἔτι ἐς τὸ Μάρδης φρούριον δαιτωμένων, Μάγνου τε, ὃς τῶν βασιλικῶν ἐπετρόπευε χρημάτων, καὶ τοῦ παντὸς τὴν ἡγεμονίαν ἐπεπίστευτο. Ἡμέραις δὲ ὕστερον οὐ πολλαῖς βασιλεὺς Ἰουστίνος, ἐξαπίνης νόσου τῷ σώματι προσγενομένης, περὶ τοῦ παντὸς δεδιὼς, ἀναχωρῆν τοῦ παρόντος ἔτους πρὸς Πέρσας ἐποιήσατο. Τῆς νόσου δὲ αὐτῷ παρενοχλήσεως, Τιθέριον, ὃς τῶν βασιλέως ἦρχε σωματοφυλάκων (κόμητα δὲ τοῦτον ἐξκουβιτόρων Ῥωμαῖοι καλοῦσιν), υἱὸν ἀνειπὼν τῆς βασιλείας κοινωνὸν αἰρεῖται, Καίσαρα τοῦτον ἀναγορεύσας, τάς τε τῆς ἀρχῆς φροντίδας αὐτῷ

4. Ita quum ad oppidum castra haberent, Chosroes rex cum Persarum exercitu Babylone profectus, superato Tigri, itinere per solitudines facto, ne adventus regis cognosci a Romanis ullo modo posset, postquam propius ad Ambaron, castellum Persicum, accesserat (id a Circesio oppido quinque dierum itinere abest), ducem Adaarmanem nomine, qui Euphratem ibi trajecerat, protinus mittit, ut Romanorum fines popularetur. Huic sex millia attribuit quum Persarum tum barbarorum nomadum; ipse itinere secundum Aborram flumen facto Romanos Nisibin obsidentes necopinato opprimere properabat. Inter hæc Adaarmanes, Euphrate non longe ab oppido Circesio superato, ditionem Romanorum, nullo obsistente, prædationibus vexabat. Nam propter pacem atque tranquillitatem, qua Justiniano imperante abunde erant usi, non solum apparatus militares dissoluti erant, sed etiam bellici spiritus omnino extincti. Ita quum nemo manum conserere barbaris esset ausus, Adaarmanes proxime urbem Antiochiam accessit; inde vastatis locis agrisque circumjacentibus, convertit se in Cœlesyriam. Castrisque non longe a magno oppido Apameæ positis, incolas, qui missa legatione redemptionem promiserant, fallacia circumvenit, et oppidum incolume servare pollicitus, tamen intromissus diripiendum suis permisit. Habitatoribus in servitutem redactis, oppido flammis tradito, Persæ celeriter in fines se suos recipiunt. His rebus

gestis, Justinus imperator misso Acacio (cui cognomen Archelai Romani indiderant) Marciano etiamnunc Nisibin obsidenti imperium abrogat, suspicatus eum sponte male pugnare, nulla re facta ad capiendum oppidum.

5. Ita quum Romani inde digressi ad castellum in monte positum venissent, quod Mardes ab incolis vocatur, Chosroes rex subito [sese ad Daræ oppugnationem applicat; aquam ab urbe secludit; aggeribus] magnis pro muro excitatis, admotisque operibus, quum extrinsecus nihil fieret ad incolas liberandos, Daræ expugnat, Persis vi in murum enitentibus. Toto oppido vastato, omni multitudo servituti addicta, inque ea Joanne Timostrati f. opibus atque auctoritate præter ceteros eccellente, qui gubernationem oppidi atque administrationem suscepit, cum præsidio, quod satis esse visum est, relicto, domum discessit, Romanis etiamnunc circa castellum Marde commorantibus, cum Magno, pecuniæ imperialis procuratore, cui erat summa rerum omnium concredita. Non multis diebus post Justinus imperator, morbo subito afflicto, fortunæ imperii veritus, inducias in hunc annum cum Persis fecit. Mox quum morbo urgeretur, Tiberium, scholis palatinis præfectum (Comitem excubitorum Romani vocant), adoptatum in societatem imperii adscivit Cæsaris titulo, curationemque reipublicæ illi tradit. Id consilium optimum et longe saluberrimum ex omnibus, quæcumque Justinus toto imperii ejus tem-

παραδίδωσιν. Ὅπερ ἀπάντων τῶν ὑπὸ Ἰουστίνου πρα-
χθέντων παρὰ τὸν τῆς βασιλείας χρόνον ἄριστόν τε καὶ
ἐς τὰ μάλιστα σωτήριον βουλευθέν, πλείστων αἵτιον
ἀγαθῶν τοῖς Ῥωμαίων γέγονε πράγμασι. Βουλευομένων
δὲ Τιβερίῳ τὰ παρόντα ἐρρωμένως ἐδόκει τῶν πρα-
γμάτων ἀντιλαβέσθαι, μὴ καὶ τι ἕτερον ἀνήκεστον γέ-
νηται..... σῶζειν, καὶ τὰς ὁρμὰς ..ρξ.. δὲ ταύτη δοκούν-
των, πρότερον ...εἰκὲς Θεόδωρον τῶν ἐν Ἀρμενίᾳ
πραγμάτων ἡγησάμενον, πολλάς τε καὶ ἑτέρας οὐκ
ἀφανεῖς ἀρχὰς διοικησάμενον, λόγου τε ἱκανῶς μετέ-
χοντα καὶ τὸ δέον συνιδεῖν εὖ μάλα δεδυνημένον, ὡς
τοὺς βαρβάρους ἐκπέμπει, κατὰ τοῦτο δὴ τὸ νενομι-
σμένον τὰ τε ἀμφ' αὐτὸν πραχθέντα δηλῶν, καὶ τὸν
Χοσρόην ἐς διαλλαγὰς προτρέπων ἰέναι. Μικρῷ δὲ
ὑστερον καὶ ἐς τὴν ἐώαν ὡσαύτως ἐκπέμπει κατὰ τά-
χος Ἰουστινιανὸν τοῦ Γερμανοῦ παῖδα, τοῖς πατριχίοις
τῆς συγχλήτου βουλῆς ἐγκαταλελεγμένον, ἐπιτρέψας

αὐτῷ τὴν ὅλην τοῦ πολέμου διοίκησιν, ἄνδρα τοῖς πολε-
μικοῖς ἀγῶσιν ἐντραφέντα, ἡλικίας δὲ ἐς τοῦτο ἤκοντα,
ὡς μήτε διὰ νεότητος προπετεία, μήτε διὰ γήρως ἀσθε-
νεῖα τι σφαλῆναι. Ἰουστινιανὸς μὲν οὖν κατὰ τὴν ἐώαν
ὡς τάχιστα ἀφικόμενος, τῆς τῶν στρατιωτῶν εὐκοσμίας
τε καὶ τάξεως ἐπεμελεῖτο. Τιβέριος δὲ ὁ Καῖσαρ στρα-
τιὰν οὐκ ὀλίγην κατὰ σπουδὴν ἐκπέμπει, καὶ διὰ παν-
τὸς ἐς τὴν τοῦ πολέμου παρασκευὴν ἐπονεῖτο, χρημά-
των μὲν ἄπειρον ἀριθμὸν διανέμων, στρατιωτῶν δὲ τὸ
κράτιστόν τε καὶ μαχιμώτατον ἐν τοῖς ἔθνεσι συναγεί-
ρων, καὶ πάντα λίαν ἐπιμελῶς ἐς τὸν ἐπείγοντα πό-
λεμον διανοούμενος. Οὕτω δὲ τούτων προϊόντων, καὶ
τοῦ καιροῦ τῆς ἐς ὀλίγον γεγενημένης ἀνακωχῆς πε-
ραιωθέντος, Πέρσαι μὲν κατὰ τὸ Δάρας ἑαυτοὺς συνα-
γείραντες Κωνσταντίνης πόλεως ἀφικνοῦνται πλησίον,
τοῦ Δάρας ἀφεστῶσης ἐς δυόμενον ἥλιον σταδίοις ἐν-
νεμήκοντα καὶ τετρακοσίους.

pore egit, rebus Romanis multarum utilitatum causa fuit.
Deliberans autem de præsenti Tiberius Cæsar statuit, for-
titer rempublicam capessere, ne quid ultra flagitium accide-
ret.... servare, atque impetus barbarorum comprimere.....
sic visis, prius... Theodorum legionum per Armeniam du-
cem, multisque aliis imperiis, neque ignobilibus illis, fun-
ctum, quique doctrina liberaliter imbutus quid esset ex usu
intelligere optime poterat, legat ad barbaros, ut juxta con-
suetudinem principum quæ ibi evenissent significaret, adque
simultatem componendam Chosroem hortaretur. Paulo
post item in Orientem confestim mittit Justinianum Ger-
mani filium, Patricium in ordinem senatorium cooptatum.
Huic administrationem totius belli permittit. Erat Justinia-

nus bellicis laboribus innutritus, eoque tempore ætatis,
quo jam nec temeritate juvenili neque infirmitate senectutis
quid peccatur. Ita itinere celeriter confecto in Orientem
quum venisset, militum ad ordinem disciplinamque refe-
rendorum curam suscepit. Simul Tiberius Cæsar copias non
paucas sedulo submisit, ab bellumque universum instru-
endum totum se dedit, pecuniarum vi infinita distributa, mili-
tibus firmissimis atque fortissimis ex barbarie conductis,
omnibus diligenter admodum in urgens bellum constitutis.
Dum hæc sic geruntur, brevium induciarum tempore ex-
acto, Persæ congregatis circa Daram copiis prope Constan-
tinam adveniunt, quod oppidum a Dara quadringentorum
nonaginta stadiorum intervallo occidentem versus abest....

LIBER DECIMUS.

SCRIPTORES ÆTATIS INCERTÆ

EX ORDINE LITERARUM.

SCRIPTORES ÆTATIS INCERTÆ.

ABAS.

Suidas: Ἀβας, σοφιστής, Ἱστορικὰ ὑπομνήματα καὶ Τέχνην ῥητορικὴν καταλιπών. Eudocia p. 51 : Ἀβας, σοφιστής, Ἱστορικὰ ὑπομνήματα καὶ μέθοδον ῥητορικὴν καὶ πάνυ γλαφυρὰν κατέλιπε. De rhetore cf. Walz. Rhett. Gr. tom. VII, p. 203.

1.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΑ.

Ptolemæus Hephæst. ap. Phot. cod. 190, p. 150 (p. 192 in Westerm. Mythogr.) : Ἡ Κανδαύλου γυνή, ἥς Ἡρόδοτος οὕτως λέγει τοῦνομα, Νυσία (Μυσία codd.) ἐκαλεῖτο· ἦν καὶ δίκωρον καὶ ὀξυωπεστάτην φασὶ γενέσθαι, τὸν δρακοντίτην κτησαμένην λίθον· διὸ καὶ αἰσθέσθαι τὸν Γύγην ἐξίόντα διὰ τῶν θυρῶν· ἄλλοι Τουδοῦν αὐτὴν καλεῖσθαι· οἱ δὲ Κλυτίαν, Ἀβας δὲ Ἀβρῶ ταύτην καλεῖσθαι. Σιγῆσαι δὲ τοῦνομά φασὶ τῆς γυναικὸς τὸν Ἡρόδοτον, ἐπεὶ ὁ ἐρώμενος Ἡροδότου Πλησίρροος Νυσίας (Νυσσίας codd.) ὀνόματι ἐρασθεὶς, Ἀλικαρνασσίας τὸ γένος, ἐπεὶ μὴ τύχοι τῆς ἐταίρας, οὐκ ἀνεχόμενος βρόχῳ ἑαυτὸν ἀνήρτησε· διὸ φυλάξασθαι ὡς ἀπεχθὲς εἰπεῖν τὸ τῆς Νυσίας ὄνομα Ἡρόδοτον.

De Habrone aliunde non constat. De Tudú v. not. 55 ad Nicolai fragm. 49, tom. III, p. 384. De Nysia eundem Ptolemæum simulque auctorem ejus, Æneam Samiacón scriptorem laudat schol. ad Tzetz. Chil. I, 144 in Crameri Anecd. Oxon. tom. III, p. 351 :

Ἡ τοῦ Μυρτίλου τούτου δὲ γυνὴ τοῦ καὶ Κανδαύλου, παρὰ Αἰνεΐα φέρεται Σαμιακοῖς ἐν λόγοις Νυσσία κλησὶν ἔχουσα, πρὸς Τερτύλλαν ὡς γράφει τὶς Πτολεμαῖος ἅμα τε καὶ Ἡφαιστίων κλησὶν.

Ceterum Æneam de rebus Samiorum scriptorem alius nemo commemorat. Si corruptum nomen est, fortasse latet *Eugeonis* vel *Alexidis* mentio. Meinekios in Hist. crit. com. p. 385 reponendum suspicatur Δινία. Quanquam de Σαμιακοῖς Dinix aliunde non constat. Utut est, ex eodem auctore

fluxerint, quæ de Plesirrhoo, Herodoti amasio, idem Ptolemæus tradit p. 187 ed. Westerm. : Ὡς Πλησίρροος ὁ Θεσσαλὸς ὁ ὑμνογράφος, ἐρώμενος γεγονὼς Ἡροδότου καὶ κληρονόμος τῶν αὐτοῦ, οὗτος ποιήσσει τὸ προοίμιον τῆς πρώτης ἱστορίας τοῦ Ἀλικαρνασσεως· τὴν γὰρ κατὰ φύσιν εἶναι τῶν Ἡροδότου ἱστοριῶν ἀρχήν· « Περσέων οἱ λόγοι Φοίνικας αἰτίους γενέσθαι φασὶ τῆς διαφορῆς. » His præmissa habes quædam de Eupompo Samio, ejusque filio Draconte ὀξυωπεστάτῳ. Quæ item Σαμιακῶν isti scriptori vindico. Verba hæc sunt : Ὡς Εὐπόμπου τοῦ Σαμίου, ὃς δράκοντα θηρίον τέρας ἔτρεφεν ἄπιστον καὶ εἰπεῖν καὶ ἀκοῦσαι, τούτου τοῦ Εὐπόμπου παῖδα Δράκοντα τοῦνομα ὀξυωπέστατον γενέσθαι φασὶν, ὡς διὰ σταδίων κ' θεωρεῖν ῥαδίως· ἦ, καὶ Ξέρξῃ ἐπὶ χιλίοις συγγενόμενον ταλάντοις καὶ συγκαθεζόμενον ὑπὸ τῇ χρυσῇ πλατάνῳ διηγεῖσθαι βλέποντα τὴν Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων ναυμαχίαν καὶ τὴν Ἀρτεμισίας ἀνδρίαν.

2.

ΤΡΩΙΚΑ.

Servius ad Virgil. Æn. IX, 264 : Devicta Arisbe] Scilicet ab Achille. Dicta est Arisba a Meropis vel Macarei filia, quam primum Paris in conjugio habuit. Quidam ab Abante, qui Troica scripsit, relatum ferunt post discessum a Troja Græcorum Astyanacti ibi datum regnum, hunc ab Antenore expulsum, sociatis sibi finitimis civitatibus, inter quas et Arisba fuit; Ænean hoc ægre tulisse, et pro Astyanacte arma cepisse, ac prospere re gesta Astyanacti restituisse regnum.

ABRON VEL HABRON BATIENSIS.

Stephan. Byz. : Βατή, δῆμος τῆς Αἰγίδος φυλῆς, ὅθεν ἦν Ἀβρων ὁ Καλλίου, ἐξηγητῆς, Περὶ ἑορτῶν καὶ θυσιῶν γεγραμμένος.

Ἀβρων (rectius scribitur Ἀβρων) Βατῆθεν, pater Callix et Callistûs, quam Lycurgus orator uxorem

COMMENTARII HISTORICI.

Candaule uxor, cujus nomen non prodit Herodotus, Nysia appellabatur. Eam et duplici pupilla et acutissimi visus fuisse aiunt, quod dracontitem lapidem haberet : adeo ut per ipsas etiam fores Gygen exeuntem viderit. Alii Tudû

dictam volunt, alii Clytiam; Abas autem Habronem nuncupatam tradit. Ideo vero nomen mulieris ab Herodoto silentio pressum narrant, quod amasius ejus Plesirrhous, quum Nysiam, Halicarnassensem genere, deperiret, ab eaque repulsam tulisset, amoris impatiens laqueo vitam fregerit. Hinc veluti odiosum Nysix nomen proferre noluisse.

duxit, memoratur apud Plutarchum in Vit. X Orat. p. 842, F. Hunc eundem esse cum Calliæ filio, cujus Stephanus meminit, statuerunt C. O. Müller. De Minerva Pol. p. 43 et Nissenus (De Lycurgo p. 99). Mauritius Meierus (De vit. Lyc. Halis, 1847. p. 64) id in medio relinquit, generis vero propinquitatem extra dubium esse monet. « Idem cadit (Meieri verba sunt) in eum Ἀβρωνά Βατῆθεν qui in titulo quodam memoratur, quem Rossius (*Die Demeu v. Att.* p. 40) publici juris fecit. Habron ille num ex Eumolpidis fuerit, ut infra (ap. Plutarchum l. l.) Μῆδειος dicitur ὁ καὶ ἐξηγητὴς ἐξ Εὐμολπιδῶν γενόμενος, et C. I. 392 est : Ἀπολλώνιον... ἐξηγητὴν ἐξ Εὐμο[λπιδῶν], an Eupatrida tantum sive Patricius atque eo jure ad rituum sacrorum interpretationem accesserit, ut C. I. n. 765 est : τοῦ ἐξ Εὐπατριδῶν ἐξηγητοῦ, an denique nullo hereditatis jure eo pervenerit, non magis ausim decernere quam num Lycurgus, ut erant ipsius genti sanctissima sacerdotia propria, ita eam ob causam ista se devinxerit affinitate, quod etiam uxoris gens cum sacris cohæreret. » — Alius Habron est inter filios Lycurgi; tertius Habron, novem generationibus junior, cujus pater non memoratur, apud eundem Plutarchum in stemmate familiæ Lycurgæ occurrit. Calliam quendam tanquam principem legationis sacræ ὑπὲρ τῶν Παναθηναίων in Ægyptum missæ ad Ptolemæum Philometorem, commemorat Polybius XXVIII, 16, 4.

Distinguendus a nostro Habrone, Habron Phryx vel Rhodius, e servorum genere, Tryphonis discipulus (Suidas v. Ἀβρων). Ad hunc pertinet opus Περὶ παρωνύμων, cujus meminit Stephanus Byz. v. Ἀγάθη, Ἀθήναι, Αἴλια, Ἄργος, Γέλα, Ἐφεσος, Ἰβηρίαι; Constantin. Porphy. De adm. imp. c. 23. Cf. schol. Hesiod. Theog. 389; Eudocia p. 62; Cramer Anecd. tom. IV, p. 418, 20 (et I, p. 316, 12, ubi idem, ut videtur, Ἀμβρων vocatur).

ABYDENUS.

Abydenum tanquam scriptorem historiæ Assyriæ et Mediæ, Eusebius inter fontes recenset, quos ad componendum primum Chronicorum librum adhibuerit. Nomen apud Eusebium et Mosem Chorenensem scribitur Ἀβυδηνός; Syncelli libri præbent Ἀβυδίνος, nisi quod p. 206, A in cod. B. est Ἀβυδίνος. Num aliunde hoc nomen proprium notum sit, nescio. Nihil tamen est, opinor, quod adeo offendat. Quanquam Niebuhrius

(*Kleine Schriften*, p. 187, not.) : « Sollte hier vielleicht ein semitischer Name versteckt sein, der mit *Abd* oder *Ebed* anfang? *Ebed Hinnah* wäre wohl sehr denkbar; und als griechischer wäre der Name wohl unerhört zu nennen; denn *Lacedæmonius* aus Athen kann doch kaum hierbei angeführt werden. » At præter Lacedæmonium (ap. Thucyd. I, 45, Plutarch. Cimon. 15, et alium ap. Demosthen. p. 1301, 6, et 1360, 9), habes Athenæum, Locrum, Thessalum, Rheginum grammaticum, et haud dubie alios. Fieri etiam possit ut voce Abydenus non nomen hominis sed patria indicetur, quemadmodum v. c. Heraclides medicus vulgo simpliciter *Tarentinus*, misso nominis mentione, vocatur. At noli credere, id quod nonnullis in mentem venit, Abydenum nostrum eundem esse cum Palæphato Abydeno, discipulo Aristotelis. — Primus qui Abydeni meminit, nunc est Eusebius. Unde citerioris ævi scriptorem esse (secundi vel tertii post Chr. seculi, puto) recte conjecisse videtur Niebuhrius l. l. (*).

Scriptissey Abydenum Historiam Assyriorum et Medorum ex Eusebii testimonio et ex fragm. 11 patet luculentissime. Ex eodem opere deprompta sunt quæ ad Chaldæorum historiam pertinent, uti colligitur ex fr. 9, ubi de turri Babylonia deque Nabuchodonosoro laudatur ἡ Ἀβυδηνοῦ περὶ Ἀσσυρίων γραφή. Cf. Eusebius in P. Ev. p. 414, D (not. ad fr. 1), qui de antiquissimis Chaldæorum regibus loquens τὰ Μηδικὰ καὶ τὰ Ἀσσυριακὰ Abydeni excitat. Igitur in fragm. 2, ubi Abydenum in *Chaldæorum historia* laudat idem Eusebius, rem narratam, non titulum libri spectasse putandus est. Ceterum quæ de Chaldæis ex Abydeno referuntur, maximam partem cum Berosi narratione adeo consentiunt, ut ex ea non possint non derivata esse. Plurima brevius minusque distincte quam in Berosi fragmentis dicta sunt; in nonnullis tamen expleri Berosiana nostra ex Abydeno possunt. — Assyriorum historiam, quantum judicare de his licet, eodem fere modo adornavit, quo Castor Rhodius, auctor Excerptorum Barbarorum, alii, quorum narrationis fundamentum jecerat Ctesias. — Jam vero quum haud levis sit dissensus Ctesiae et Berosi, vel hinc colligas Chaldaica Abydeni non inserta Assyriacis per historiæ decursum, sed uno eodemque omnia loco esse prolata, eo, opinor, consilio, ut quam diversa sit Ctesianæ et Chaldaicæ narrationis indoles ostenderet. — Sententia hæc eo confirmatur quo-

(*) Contra Bauerus in *Ersch. u. Gruber. Encycl. v. Abydenus* Abydenum Berosi æqualem ejusque discipulum fuisse dicit, quasi res nota et explorata esset.

dammodo, quod e fragm. 11 discimus Abydenum seriem regum, qui in Babylonia imperium exercuerunt, usque ad Alexandrum Magnum recensuisse, antequam ad Assyriorum historiam, qualem Græci scriptores Ctesiae asseclæ exponere solent, se converteret.

Præterea etiam Κτίσεως opus scripsisse Abydenus videtur. Nam Abydenus in *primo suo Originum libro*, quem postea huc quidam attulerunt, de genealogia Armeniaca laudat Moses Chorenensis (fr. 12). In Assyria Historia dialectum ionicam auctor affectavit (v. fr. 1. 9).

ΑΣΣΥΡΙΑΚΑ ΚΑΙ ΜΗΔΙΚΑ.

I.

Syncellus p. 38, B : Ἐκ τῶν Ἀβυδηνοῦ Περὶ τῆς τῶν Χαλδαίων βασιλείας. Χαλδαίων μὲν τῆς σοφίης πέρι τοσαῦτα. Βασιλεῦσαι δὲ τῆς χώρας πρῶτον λέγεται Ἀλωρον, τὸν δὲ ὑπὲρ ἑωυτοῦ λόγον διαδοῦναι ὅτι μιν τοῦ λεῶ ποιμένα ὁ θεὸς ἀποδείξει. Βασιλεῦσαι δὲ σάρους δέκα. Σάρους δὲ ἐστὶν ἐξακόσια καὶ τρισχίλια ἔτεα, νῆρος δὲ ἐξακόσια, σῶσος δὲ ἐξήκοντα. Μετὰ δὲ τοῦτον Ἀλάπαρον ἄρξει σάρους τρεῖς, μεθ' ὃν Ἀμίλλαρος ἐκ πόλεως Παντιβίβλιος (Παντιβίβλιος cod. A.) ἐβασίλευσε σάρους ἰγ'. Ἐφ' οὗ δεύτερον Ἀννήδωτον τὴν θάλασσαν ἀναδῦναι παραπλήσιον Ὡάννη τὴν ἰδέαν ἡμιδαίμονα. Μεθ' ὃν Ἀμμένων ἐκ Παντιβίβλων ἤρξε σάρους ιβ'. Μεθ' ὃν Μεγάλαρος ἐκ Παντιβίβλων ἤρξε σάρους οὐκτωκαίδεκα· εἴτα Δαὼς ποιμὴν ἐκ Παντιβίβλων ἐβασίλευσε σάρους δέκα, ἐφ' οὗ δ' διφυεῖς γῆν ἐκ θαλάσσης ἀνέδυσαν, ὧν τὰ ὀνόματα ταῦτα, Εὐέδωκος, Ἐνεύγαμος, Ἐνεύβουλος, Ἀνήμεντος. Ἐπὶ δὲ τοῦ μετὰ ταῦτα Εὐεδώρεσχος Ἀνώδαφος. Μεθ' ὃν ἄλλοι τε ἤρξαν καὶ Σίσουθρος ἐπὶ τού-

τοῖς, ὡς τοὺς πάντας εἶναι βασιλεῖς δέκα, ὧν ὁ χρόνος τῆς βασιλείας συνῆξε σάρους ἑκατὸν εἴκοσι. Καὶ περὶ τοῦ κατακλυσμοῦ παρόμοια μὲν, οὐκ ἀπαράλλακτα λέγει οὕτως· « Μετὰ Εὐεδώρεσχον ἄλλοι τινὲς ἤρξαν καὶ Σίσιθρος, ὃς δὲ Κρόνος προσημαίνει μὲν ἔσεσθαι πλῆθος ὁμῶν Δαισίου ἰε'· κελεύει δὲ πᾶν ὅτι γραμμάτων ἦν ἐχόμενον ἐν Ἡλιουπόλει τῇ ἐν Σισπόροισιν (1. Σιππάροισιν ex Euseb.) ἀποκρύψαι. Σίσιθρος δὲ ταῦτα ἐπιτελέα ποιήσας, εὐθέως ἐπ' Ἀρμενίης ἀνέπλωε· καὶ παραυτίκα μὲν κατελάμβανε τὰ ἐκ τοῦ θεοῦ· τρίτη δὲ ἡμερὴ ἐπεὶ ὕων ἐκόπασε, μετίζει τῶν ὀρνίθων, πείρην ποιεύμενος εἴκου γῆν ἰδοῖεν τοῦ ὕδατος ἐκδῦσαν. Αἱ δὲ ἐκδεχομένου σφέας πελάγεος ἀμφιχανέος, ἀπορέουσιν ὅκη καθορμίσονται, παρὰ τὸν Σίσιθρον ὀπίσω κομίζονται· καὶ ἐπ' αὐτῇσιν ἔτε-
ραι. Ὡς δὲ τῇσι τρίτησιν εὐτύχεεν (ἀπίκατο γὰρ δὴ πηλοῦ κατάπλεοι τοὺς ταρσοὺς), θεοὶ μιν ἐξ ἀνθρώπων ἀφανίζουσι, τὸ δὲ πλοῖον ἐν Ἀρμενίῃ περίαπτα ξύλων ἀλεξιφάρμακα (καὶ) τοῖσιν ἐπιχωρίοις παρεί-
χετο. »

Λέγεται Ἀλωρον] sic Scalig.; λέγων cod. A. An λέγω? λέγει Goar. — μιν τοῦ λεῶ] Scaliger.; μὴν τοῦ λεῶς Goar. Præter Euseb. cf. Moses Choren. (fr. 4). — Ἀμίλλαρος] *Almelon* Euseb.; *Amelon* Syncell. in Berosi fr. 6. — δεύτερον Ἀννήδ.] Ad hæc respicit Syncell. p. 39, B (Berosi fr. 6) : ὁ δὲ Ἀβυδηνὸς τὸν δεύτερον Ἀννήδωτον μετὰ σάρους εἴκοσιν ἔξ sc. εἶρηκε φανῆναι. Apparuit igitur vel Almelonis anno postremo, vel primo anno Ammenonis. Hoc ex Beroso posuisse videtur Alexander Polyhistor. Apollodorus secundum Annotatedum post 40 saros apparuisse dixit, teste Syncello l. 1. Vereor ne hoc de tertio Annotatedo intelligendum sit, cujus nulla mentio injicitur. — δ' διφυεῖς] sec. Berosum fr. 6 sub Devono apparet τέταρτος Ἀννήδωτος. Illud rectius; *septem* fuerint Annotatedotes. Vide Movers. *Phœniz*. I, p. 104. — Εὐέδωκος] *Jodocus* Euseb.;

1.

EX ABYDENO. De Chaldaeorum regno. Et de Chaldaeorum quidem sapientia hactenus. Regioni vero imperasse primus dicitur Alorus populique pastorem a deo se renunciatum famam sparsisse et saris decem regnasse. Sarus vero tribus millibus et sexcentis annis æstimatur, Nerus sexcentis, Sossus sexaginta. Post hunc Alaparum saris tribus regnasse, cui successit Amillarus ex urbe Pantibibli, regnavitque saris tredecim; ejus tempore secundum Annotatedum semideum, qui Oanni forma similis erat, e mari emersisse. Hunc excepit Ammenon ex Pantibiblis, sarisque duodecim regnum obtinuit; post quem Megalarus item ex Pantibiblis saris octodecim imperavit: tum Daos ex Pantibiblis pastor saris decem populum rexit, cujus tempore quattuor animantia duplici natura constantia in terram e mari proruperunt; quorum nomina sunt: Euedocus, Eneugamus, Eneubulus et Anementus. Euedorescho, qui deinceps regnavit, Anodaphus successit; post quos imperium tenuerunt tum alii, tum Sisithrus, ita ut reges omnes numero de-

cem sint, quorum omnium in imperio tempus sarorum centum et viginti summam componit. — De diluvio supra memoratis similia nec disparia subjungit, hoc pacto. « Post Euedoreschum regnaverunt alii quidam, ac demum Sisithrus, cui Saturnus pluviarum maximam vim decimo quinto mensis Dæsii fore prænuntiavit, ac quicquid litteris consignatum esset apud Heliopolin Sisparorum abscondi jussit. Sisithrus hæc exsecutus in Armeniam confestim navigavit. Ac statim quæ a deo prædicta erant, contigerunt. Tertio vero die quum aquarum inundatio remitteretur, quasdam aves emisit, num terram alicubi aquis exstantem detegerent, exploraturus. Illæ vero, profundis tantum aquarum vortici-
bus eas excipientibus, haud reperientes quo considerare possint, ad Sisithrum remeant. Post has pariter aliæ. Quum vero tertio id fecisset et rem pro voto fuisset consecutus (volucris nimirum pedibus limo infectis redeuntibus), illico a diis ex hominum conspectu subducitur, ac navigium in Armeniam delatum, amuleta collo suspendenda e tabularum fragmentis suppeditavit indigenis. »

Jotages mgo Euseb. — Ἐνεύβουλος] Ἐνάβουλος Scaliger. — Ἐβεδωρέτχου] Ἀεδωρ. Scaliger.; *Erodanchus* Euseb. in Berosi fr. 5; Ἐβερῶδαχος Syncell. in Berosi fr. 6. — Ἀνώδαφος] Ἀνῶ Δάφος Goar.; Ὠδάχων ap. Syncell. in Berosi fr. 6. Odacon sec. Berosum πάντα τὰ ὑπὸ Ὠάννου κεφαλαιωδῶς ῥηθέντα κατὰ μέρος ἐξηγήσασθαι dicitur. Περὶ τούτου, Syncellus addit, Ἀβυδηνὸς οὐδὲν εἶπεν. — Ἄλλοι τε] ἄλλοι τοὶ τὲ cod. A; ἄλλοι δύο τε correxit Anonymus. — Ἄλλοι τινὲς κτλ.] Inde ab his verbis eadem exhibent Eusebius in P. E. p. 414, D (tom. II, p. 363 ed. Gsfd.) : Ἐγὼ δὲ σοὶ τὰ Μηδικὰ καὶ Ἀσσύρια διελθὼν ἐκ τῆς Ἀβυδηνοῦ γραφῆς... τάσδε τοῦ ἀνδρὸς παραθήσομαι τὰς λέξεις. « Μεθ' ὃν ἄλλοι τινὲς κτλ. et Cyrillus C. Jul. I, 1. Repetit et commentario illustravit Casaubonus in Vet. histor. fragm. select. p. 7 sqq. ad calcem libri De emendat. temp. »

Chron. Barber. ap. Mai. Vett. scriptt. nov. coll. tom. VIII, p. 7 : Πρώτην πασῶν ἀναγράψουσι τὴν Χαλδαίων βασιλείαν ἄνδρες ἐν παιδεύσει γνῶριμοι, Ἀλέξανδρος ὁ Πολυτίστωρ, Βηρωσσὸς καὶ Ἀβυδηνὸς καὶ Ἀπολλόδωρος. V. Berosi fr. 1, tom. II, p. 498.

2.

Eusebius Arm. p. 22 ed. Mai, postquam Chaldæorum historiam e Beroso Alexandri Polyhistoris narravit (v. Berosi fr. 12), pergit : *Quæ hactenus dicta sunt, Abydenus etiam satis consentaneus in Chaldæorum historia recitat : namque et ipse non absimilem Polyhistori narrationem ingreditur.*

ABYDENI DE PRIMO CHALDÆORUM REGNO.

De Chaldæorum sapientia hactenus. Jam ad ejusdem regionis dominium quod attinet : primum quidem Alorum regnavisse aiunt ; de quo homine nihil referunt, præterquam quod eum providentissimus deus populorum pastorem creavit. Is saris decem dominatum tenuit. Constat autem sarus annis ter mille sexcentis, nerus sexcentis, sossus sexaginta. Deinde Alaparus dominatus est : tum Alme-lon ex urbe Pantibiblis, sub quo secundus Anidostus (sic) mari emersit Oanni similis, cujus figura erat semidei. Tum Ammenon, tum Amegalarus, tum Davonus pastor, quo regnante quattuor biformes e mari in siccum semet ejecerunt, Iotagus, Eneugamus, Enebulus et Anementus : et sub Edorescho, qui postea regnavit, Anodaphus : deinde et alii dominati sunt demumque Xisuthrus. Quæ narratione historicus hic Polyhistori consonat. Tum etiam de diluvio hac ratione scribit : (v. fr. 3.)

Iotages, etc.] « Ita in margine codicis, quæ nomina in textu paullo corruptiora exhibentur :

Iodocus et Damosnes et Bolus et Anementus. » Mai. — « Post Erodescho lacuna est in codice unius vocabuli. » Mai.

3.

ABYDENI DE DILUVIO.

Euseb. l. l. : *Deinde alii quidam dominati sunt, tandemque Xisuthrus, cui prædixit Saturnus futuram esse imbrium copiam die quinta (decima quinta sec. Syncell.) mensis Daesii ; mandavitque ut libros omnes in Solis urbe Siparis conderet. Iam ubi Sisithrus (sic h. l.) præstitit, pansisque velis in Armeniam cursum direxit, statim deo favente navim illuc appulit. Mox tertio die quum imbrium vis quiesceret, misit aves aliquot explorandi causa num tellus undis emergeret. Illæ immensum tranantes continuumque et fluctuans pelagus, nulla inventa sede, qua pes subsisteret, ad Sisithrum flexo cursu reversæ sunt. Tres deinde dies moratus, denuo easdem mittebat : quæ pedes limo oblitos reversæ retulerunt. Continuoque illum dii ex hominum conspectu eripiebant : navis autem in Armenia sistebat, lignoque suo salutarem medelam regionis ejus incolis exhibebat. — Atque his quæ dicta sunt, Abydenum, ad diluvium quod attinet, cum historia Hebræorum ad amussim congruere, cunctis esse exploratum confido. Jam quod hi historici, gente Græci aut Chaldæi, Noachum alio nomine, id est Xisuthrum appellaverint, id quidem ne quæso miremur : itemque quod Deo more suo deorum nomen appinxerint, et columbam silentio presserint, proque ea indefinite aves dixerint ; hæc, inquam, magnopere non sunt miranda. Sic de diluvio Abydenus in Chaldæorum historia. Idem et de turris ædificio congruentia cum Mosis narratione hoc pacto scribit (v. fr. 6). Cf. Berosi fr. 7.*

4.

Moses Chorenens. I, 3 : *De totius generis humani radice... paucis oportet indicari quamobrem a sacris literis alii scriptores dissentiant ; Berosum dico historicum literatissimum atque Abydenum ; aut cur ipse Abydenus de navigii ædificatione, ceterisque familiarum principibus non modo quod ad nomina attinet et tempora, sed etiam in eo, quod genus humanum ab eadem stirpe non repellant. De ea re enim ita Abydenus pariter ac cæteri : « Deus quidem providentissimus pastorem constituit eum et rectorem populi. » Deinde dicit : « Regnavit Alorus saros decem, qui annos conficiunt 36,000. » Similiter ad Noam diversum adhibent nomen, ac tempus immensum, quanquam de aquarum violentia et terræ corruptione cum sacris literis con-*

sentanea tradunt; atque itidem decem familiarum principes simul cum Xisuthro numerant. Atqui eorum anni non tantum a solaribus nostris, qui quattuor tempestatibus sunt conclusi, longe discrepant, atque adeo a divinis; verum neque cum Ægyptiis lunares computant ortus, neque eos vero, qui ex diis nomen invenere; adeo ut qui revera annos designari putant, ii ad veri confirmationem, Græcorum numeris aptent et connectant, alias collectionem minuentes; alias augentes.

5.

ΑΒΥΔΗΝΟΥ.

Syncell. p. 44, D: Ἐντὶ δ' οἱ λέγουσι τοὺς πρώτους ἀνασχόντας ῥώμῃ τε καὶ μεγέθει χυανωθέντας καὶ δὴ θεῶν καταφρονήσαντας ἀμείνονας εἶναι τύρσιν ἡλίβατον αἰερίν, ἣ νῦν Βαβυλῶν ἐστίν· ἤδη τε ἄσπον εἶναι τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τοὺς ἀνέμους θεοῖσι βωθέοντας ἀνατρέψαι περὶ αὐτοῖσι τὸ μηχανήμα· τοῦ δὴ τὰ ἐρείπια λέγεσθαι Βαβυλῶνα. Τέως δὲ ὄντας ὁμογλώσσους ἐκ θεῶν πολύθροον φωνὴν ἐνέγκασθαι· μετὰ δὲ Κρόνῳ καὶ Τιτῇνι συστῆναι πόλεμον. Eadem Euseb. P. E. IX, 14 p. 416, B. (tom. II, p. 366 Gsf.). Cf. Berosi fr. 10.

6.

ABYDENI DE TURRIS ÆDIFICIO.

Euseb. Chron. p. 24. *Ea tempestate prisci homines adeo viribus et proceritate sua tumuisse feruntur, ut etiam deos aspernarentur floccique facerent, celsissimumque eum obeliscum niterentur exstruere qui nunc Babylon appellatur. Quumque jam illum proxime ad deos cœlo æquassent, dii ventorum adjutorio usi machinosum opus imbecillium impellebant, humique prosternebant: eaque rudera Babelis nomen contraxerunt. Quippe eatenus unius sermonis usura freti homines erant; tunc autem a diis confusio varia et dissona linguarum in eos, qui una lingua utebantur, immissa est. Deinde et Saturnus cum Titano prælio certabat. — Præterea idem vir Senecheribi quoque mentionem facit his verbis (v. fr. 7). — Eadem iterum tangit Euseb. p. 61.*

7.

Eusebius Chron. p. 25: ABYDENI DE SENECHERIBO. *His temporibus quintus denique et vige-*

simus rex fuit Senecheribus, qui Babylonem sibi subdidit, et in Cilicii maris litore classem Græcorum profligatam disjecit. Hic etiam templum Atheniensium (i. e. Ἀθηνᾶς) struxit: ærea quoque signa facienda curavit, in quibus sua facinora traditur inscripsisse. Tarsum denique ea forma, qua Babylon utitur, condidit, ita ut media Tarso Cydnus amnis transiret, prorsus uti Babylonem dividit Arazanes. Proximus huic regnavit Nergilus, quem Adrameles filius occidit. Rursus hunc frater suus Axerdis interfecit, patre eodem, alia tamen matre genitus, atque Byzantium usque ejus exercitum persecutus est, quem antea mercede conduxerat auxiliarem. In hoc miles erat Pythagoras quidam Chaldææ doctrinæ assecla (Cf. Berosi fr. 12, 3). Ægyptum præterea partesque inferiores Syriæ acquirebat Axerdis. Hinc Sardanapallus exortus est. Post quem Saracus imperitabat Assyriis: qui quidem certior factus turmarum vulgi collectitiarum, quæ a mari adversus se adventarent, continuo Busalussorum militiæ ducem Babylonem mittebat. Sed enim hic capto rebellandi consilio, Amuhiam Asdahagis Medorum principis filiam nato suo Nabucodrossori despondebat; moxque raptim contra Ninum seu Ninivem urbem impetum faciebat. Re omni cognita, rex Saracus regiam (Evoritam) inflammabat. Tum vero Nabucodrossorus summæ rerum potitus firmis mœnibus Babylonem cingebat. Hisce narratis, reliqua etiam Nabucodrossori gesta ita persequitur Abydenus, ut a libris Hebræorum prorsus non abhorreat.

Quintus et vigesimus] Sec. Berosum usque ad Phulum sunt reges 45; ideoque Senacheribus foret quadragesimus nonus. Fortasse igitur scriba xε' perperam exaravit pro μθ'. — Proximus huic regnat Nergilus etc.] De Nergilo non constat; Adrameles sec. Script. sacram et Berosum (ubi Ardumuzanes) filius et interfector est Senecheribi. — Axerdis apud Berosum fr. 12 est Asordanus. Cf. Niebuhr. *Kleine Schften*, p. 204. — ... quem mercede conduxerat auxiliarem] ad hæc Maius: « Locus in Arm. cod. obscurus videbatur. » De ipsa expeditione cf. Niebuhr l. l. p. 206. — Hinc Sard. exortus est] Aucher. vertit: Axerdis autem Ægyptum partesque Syriæ inferioris in suam potestatem redegit; ex qua Sardanapallus quoque exstitit. Totus hic locus paullo corruptior. Post Axerdin sive Asordanum apud Berosum sequitur Sammuges,

5.

EX ABYBENO. Sunt qui dicant primos homines viribus et corporum proceritate fisos in contemptum deorum, quasi superiores illis forent, venisse; eam ob rem miræ altitudinis turrim, quæ nunc Babylon est, molitos illamque ædificiis jam cœlis vicinam adstruxisse, ventos autem diis opi ferendæ

advolantes vastam illam molem in suos auctores deturbasse, ac rudera, quæ superfuerunt, Babylonis nomen accepisse. Homines porro quorum ad id tempus una eademque lingua fuerat, diis ita jubentibus, multiplici et ab invicem diverso loquendi genere discrepasse, ac postmodum enatis dissidiis Saturnum et Titanem inter se bello decertasse.

post hunc Sardanapallus sive Saracus. Sammugis nulla apud Nostrum fit mentio; ejus loco poni videtur Sardanapallus, qui idem esse debet cum Saraco. Annotaverat quidam, ut puto, *Saracumeundem* esse qui vulgo dicitur *Sardanapallus*. Deinde nomen Sardanapalli alieno loco in textum receptum est, ita ut Sammugis, non vero Saraci nomini substitueretur. — *Busalussorus* est Nabopalassarus. — *Evoritam*] « In Armeniaco textu est RHOK ARNER ZARCHUNIS EVORIDA. Jam vero RHOK vox hactenus nobis inaudita, cujus etymologiam investigantibus occurrebat HUR, ignis. Dicendum est ergo: incendio tradebat regiam *Evoritam* s. *Evoritæ*. Tum de postremo hoc vocabulo *Evorita* dum cogitabamus, veniebat nobis in mentem *Aroiten* nomen pro *Amuhia*, quod vidimus in textu græco (ap. Syncell. p. 210, B. Vid. not. ad Beros. fr. 12). » MAI. Igitur hoc quoque loco glossa temere in ordinem verborum recepta est.

8.

Eusebius Arm. p. 26 ed. Mai: ABYDENI DE NABUCHODONOSORO. *Nabucodrossorus suscepto imperio Babylonem intra quindecim ferme dies cingebat mœnibus et triplici aggere: fluviumque Armacalem ab Arazane promebat: puteum item excelso loco apud Sipara urbem fodiebat, quadraginta parasangas latum, et ulnas viginti profundum. Huic autem claustra apponenda curavit, quibus reclusis universa planities rigaretur. Claustrorum nomen ἐρετογνώμονας vocant, quasi ea voluntate quadam ingenitaque inclinatione sint prædita. Litus præterea Rubri maris adversus impetum fluctuum communivit: tum in limine Arabicæ regionis Teredonem urbem fundavit: regia palatia recentibus arborum surculis exornavit, nomenque his fecit viridaria pensilia. Mox accurate etiam edisserit quænam dicta sint viridaria pensilia, eademque ait a Græcis quoque in septem speciosis-
simis miraculis numerari.*

Rursus alio loco idem homo sic loquitur: Cuncta, inquit, olim aquis tenebantur; idque mare dicebatur: quod quidem Belus compescuit, et suum cuique rei locum tribuit. Idem Babylonem mœnibus ambiens communivit, quæ diuturnitate temporis diruta Nabucodrossorus demum restituit: eaque

supererant usque ad imperium Macedonum non sine valvis ære conflatis. Omnia Abydenus Danieli consona narrat, apud quem Nabuchodonosorus superbia tumidus ita inducitur loquens: « Nonne hæc est Babylon magna, quam ego ædificavi ut sit regni sedes, virtute fortitudinis meæ, et in honorem gloriæ meæ (c. 4, 27)! »

Jam quod imperii ejus felicitatem testetur Daniel his verbis, quibus de Nabuchodonosoro loquitur; audi et Abydenum: Hercule, inquit, fortior erat; idque exponit hac ratione sermonis. Potentissimus, ait, Nabucodrossorus, qui et ipsi Herculi fortitudine præstitit, in Libyam atque Iberiam magnis copiis expeditionem suscepit: quibus regionibus debellatis, incolarum partem in Ponti dexteram oram transtulit. Deinde Chaldæi tradunt, mentem ejus ad regiam reducis deorum quorundam afflatu fuisse occupatam, ita ut in hæc verba erumperet: Ego Nabucodrossorus, o strenui Babylonii, superventuras vobis ærumnas prædicam. Tum alia id genus accurate narrat. Rursusque idem scriptor addit: eum, qui tanto elatus fastu imperabat, e conspectu repente ereptum evanuisse. Hinc filius ejus Amilmarodachus regnavit, quem brevi Niglisares gener occidit. Successit autem, qui unus supererat, Labossoracus filius: qui violento item fato quum ab eodem sublatus fuisset, Nabonedochus nullo jure fretus ad regni sedem accedere jussus est: is nempe, cui Cyrus, capta dein Babylone, Carmaniæ præfecturam concessit: a Dario autem rege eadem provincia pulsus est.

Eusebius P. E. IX, 41, p. 456, D (t. II, p. 440 ed. Gsfd.): Εὐδρον δὲ καὶ ἐν τῇ Ἀβυδηνοῦ Περὶ Ἀσσυρίων γραφῇ περὶ τοῦ Ναβουχοδονόσορ ταῦτα·

« Μεγασθένης δὲ φησι Ναβουχοδρόσορον Ἡρακλέος ἀλχιμώτερον γεγονότα ἐπὶ τε Λιβύην καὶ Ἰβηρίην στρατεῦσαι· ταύτας δὲ χειρωσάμενον, ἀπόδασμον αὐτέων εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ Πόντου κατοικῆσαι. Μετὰ δὲ, λέγεται πρὸς Χαλδαίων, ὡς ἀναβάς ἐπὶ τὰ βασιλῆα κατασχεθεῖν θεῶν ὅτεω δὴ, φθεγζάμενος δὲ εἶπεν, Οὗτος ἐγὼ Ναβουχοδρόσορος, ὃ Βαβυλώνιοι, τὴν μέλλουσαν ὑμῶν προαγγέλλω συμφορὴν, τὴν ὃ τε Βῆλος ἐμὸς πρόγονος ἢ τε βασιλεία Βῆλτις ἀποστρέψαι Μοίρας πείσαι ἀσθενοῦσιν. Ὅψι Πέρσης ἡμίονος, τοῖσιν ὑμε-

9.

In ea quam Abydenus de Assyriorum rebus scripsit historia, de Nabuchodonosore hæc reperi:

« Megasthenes, inquit, auctor est Nabucodrosorum Herculi ipsi fortitudine atque animis præstitisse, atque in Libyam et Iberiam impetu facto, utriusque jam domitæ cœlonias in dextram Ponti plagam deportasse. Quibus peractis, Chaldæi ferunt, eum consensu palatio divinitus

repente afflatum, quod sequitur oraculum effudisse: Ille ego Nabucodrosorus, o Babylonii, imminentem vobis calamitatem prænuncio, quam Parcís, uti averruncent, nec Belus generis nostri auctor nec regina Beltis persuadere unquam poterunt. Persicus veniet mulus, qui dæmonum vestrorum auxilio, durum cervicibus vestris jugum imponet. Atque hujus cladis auctor etiam Medes quidam erit, quo ante Assyrii magnopere gloriabantur. O utinam ipse,

τέροισι δαίμοσι χρεώμενος συμμάχοισιν· ἐπάξει δὲ δουλοσύνην. Οὗ δὲ συναίτιος ἔσται Μήδης, τὸ Ἀσσύριον αὐχμημα. Ὡς εἶθε μιν, πρόσθεν ἢ δοῦναι τοὺς πολίτης, Χάρυβδιν τινα ἢ θάλασσαν εἰσδεξαμένην αἰστώσαι πρόρριζον ἢ μιν ἄλλας ὁδοὺς στραφέντα φέρεσθαι διὰ τῆς ἐρήμου, ἵνα οὔτε ἄστεα οὔτε πάτος ἀνθρώπων, θῆρες δὲ νόμον ἔχουσι καὶ ὄρνιθες πλάζονται, ἔν τε πέτρῃσι καὶ χαράδρῃσι μῦνον ἀλώμενον· ἐμὲ τε πρὶν εἰς νόον βαλέσθαι ταῦτα τέλος ἀμείμονος κυρῆσαι. Ὁ μὲν θεσπίσας παραχρῆμα ἠφάνιστο· ὁ δὲ οἱ παῖς Ἀμιλμαρουδόκος ἐβασίλευε. Τὸν δ' ὁ κηδεστὴς ἀποκτείναντας Ἰγλισάρης (i. q. Νηριγλισάρης) λείπει παῖδα Λαθασσοάρασκον. Τούτου δὲ ἀποθανόντος βιαίῳ μόρῳ, Ναθαννίδοχον ἀποδεικνύει βασιλέα, προσήκοντά οἱ οὐδέν. Τὸν δὲ Κῦρος ἐλὼν Βαβυλῶνα, Καρμανίης ἡγεμονίῃ δωρεῖται. »

Καὶ περὶ τοῦ κτίσαι δὲ τὸν Ναβουχοδονόσορ τὴν Βαβυλῶνα, ὁ αὐτὸς ταῦτα γράφει·

« Λέγεται δὲ πάντα μὲν ἐξ ἀρχῆς ὕδωρ εἶναι, θάλασσαν καλεομένην. Βῆλον δὲ σφεα * παῦσαι, χώραν ἐκάστῳ ἀπονείμαντα, καὶ Βαβυλῶνα τείχει περιβαλεῖν· τῷ χρόνῳ δὲ τῷ ἰκνευμένῳ ἀφανισθῆναι. Τείχισαι δὲ αὐτῇς Ναβουχοδονόσορον τὸ μέχρι τῆς Μακεδονίων ἀρχῆς διαμεῖναν ἐὼν χαλκόφυλον. »

Καὶ μεθ' ἕτερα ἐπιλέγει·

« Ναβουχοδονόσορος δὲ διαδεξάμενος τὴν ἀρχὴν, Βαβυλῶνα μὲν ἐτείχισε τριπλῇ περιβόλῳ ἐν πεντεκαίδεκα ἡμέρῃσι, τὸν τε Ἀρμακάλην ποταμὸν ἐξήγαγεν, ἐόντα κέρας Εὐφρήτεω, τὸν τε Ἀκράκανον (Ἀράκανον nonnulli libri). Ὑπὲρ δὲ τῆς Σιππαρηνῶν πόλιος λάκκον ὀρυζάμενος, περίμετρον μὲν τεσσαράκοντα παρασαγγέων, βάθος δ' ὀργυιέων εἴκοσι, πύλας ἐπέστησεν, τὰς ἀνοίγοντες ἄρδεσκον τὸ πεδίον· καλέουσι δ' αὐτὰς ἔχετογνώμονας. Ἐπετείχισε δὲ καὶ τῆς Ἐρυθρῆς θαλάσσης τὴν ἐπίκλυσιν καὶ Τερηδόνα πόλιν ἐκτίσεν κατὰ τὰς Ἀράβων εἰσβολάς· τὰ τε βασιλῆα δένδροις ἤσκησε, κρεμαστοὺς παραδείσους ὀνομάσας. » — Καὶ ταῦτα δὲ μοι ἀπὸ τῆς δηλωθείσης κείσθω γραφῆς.

10.

Moses Chorenens. II, c. 7, p. 95 : ... *ut Abydenus scriptum reliquit ita dicens : « Potens ille Nabuchodonosorus Herculem Libycum vi superabat. Exercitu coacto, in Iberorum regionem venit, et profligatam oppressamque in ditionem suam redegit, et partem quandam populi ad dextram maris Pontici abduxit collocavitque. »*

10. a.

Syncell. p. 226 A : Μετὰ τοῦτον (sc. τὸν Ναβουχοδονόσορ) υἱὸς αὐτοῦ Εὐειλάδ Μαροδάχ λεγόμενος ἔτη δύο μετὰ θάνατον τοῦ πατρὸς ἐβασίλευσεν, ὡς μαρτυροῦσιν οἱ τὰ Χαλδαϊκὰ συγγραψάμενοι Ἀλέξανδρος καὶ Ἀβυδηνός, οἷς καὶ Ἰώσηπος καὶ πάντες ἐν τούτοις ἔπονται, συμφωνούσης καὶ τῆς θείας γραφῆς.

11.

ABYDENI DE REGNO ASSYRIORUM.

Eusebius Chron. p. 36 : *Chaldaei regionis suae reges ab Alooro usque ad Alexandrum hoc pacto enumerant. Nini quidem et Samiramidis nullam rationem habent. His autem dictis ita suam historiam exorditur : « Fuit, inquit, Ninus Arbeli, Chaali, Arbeli, Anebi, Babilii, Beli regis Assyriorum. Deinde accurate reges enumerat a Nino et a Samiramide ad Sardanapallum, qui omnium extremus fuit : a quo ad primam Olympiadem sexaginta et septem anni putantur. » De Assyriorum regno hac diligentia scripsit Abydenus. Nihilominus et Castor primo libro summarii Chronicorum eadem plane ad literam narrat de regno Assyriorum.*

Annos 67 a fine Sardanapalli usque ad Olymp. I numerat etiam auctor Excerptorum Barbarorum (ex Africano). De hoc computo diximus in Fragm. chronol. p. 162. Ceterum Castor quamvis in uni-

aut profundo pelago haustus atque absorptus periret, priusquam cives meos ita proderet, aut Charybdi quadam alias abreptus invias per solitudines erro vagaretur, ubi nullius neque urbis neque hominis vestigium appareat, sed feræ duntaxat libere pascantur, volucresque circumvolent, adeoque solus medios inter scopulos ac voragines jactaretur. Mihi quoque, priusquam hæc ei tam nefaria mens injecta sit, feliciorum exitum sortiri liceat. Hæc effatus, hominum ex oculis repente sublatus evanuit. Atque Amilmarudocum filium regni habuit successorem. Quem occidit affinis Iglisares (*Neriglisares*) filiumque relinquit Labassoarascum. Hoc etiam violente nece sublato, Nabannidochum, nulla cum eo affinitate conjunctum, regem creant, cui Cyrus postea Babylone potitus Carmaniae principatum ultro concessit. »

Idem porro conditam a Nabuchodonosore Babylonem fuisse ita narrat :

« Ferunt, inquit, loca hæc omnia initio aquis obruta

fuisse marisque nomine appellata : verum suam singulis regionem Belum assignasse, Babylonemque moenibus cinxisse, ac deinceps mortalium oculis ereptum esse : postea vero septum illud, valvis distinctum æreis, a Nabuchodonosore exstructum esse, quod ad Macedonum imperium usque steterit. »

Ac rursus nonnullis interjectis :

« Nabuchodonosorus, inquit, regno potitus Babylonem intra quindecim dierum spatium triplici muro cinxit, atque Armacalen Acracanumque fluvios, ab Euphrate ortos, alio derivavit. Tum Sipparenorum urbis in gratiam paludem fodit, cujus ambitum parasangas quadraginta, altitudo vero ulnas viginti obtineret. Eidem claustra imposuit, Echetonomonas vocant, quibus patefactis agrum illi suum irrigarent. Maris quoque Rubri eluvionem objectis repressit obicibus, ac Teredonem urbem adversus Arabum irruptiones excitavit, palatiumque suum arboribus consitis (pensiles hortos vocabat) exornavit.

versum eandem de Assyriorum temporibus chronologiam sequitur (Ctesianam scilicet), minime tamen *ad verbum* eadem tradidit. Vid. Castor. fr. 1, p. 156 sqq.

12.

Moses Choren. I, c. 4, p. 13 : *Neque est quod quis de hujus rei veritate dubitet, quum de iis nobis complura tradat Abydenus, auctor certus, ita dicens : « Ninus ortus Arbelo, Chæalus Arbelo; is Anebi, is Babio, is Belo. » Similiterque stirpem nostram ab Haico ad Aræum pulchrum, quem Semiramis interfecit, hoc ordine enumerat : « Aræus pulcher Arami filius, qui Harmæ, qui Gelamii, qui Amasiæ, qui Aramæis, qui Armenaci, qui Belo adversatus vitam amisit. » Atque hæc narrat Abydenus in primo suo Originum libro, quem postea quidam huc attulerunt. Ejusdem rei testis est Cephalimus (v. fragm. Cephalionis).*

ACESANDER.

ΠΕΡΙ ΚΥΡΗΝΗΣ.

E LIBRO PRIMO.

1.

Plutarch. Qu. Conviv. V, 2, p. 675, B : Εἶπον ὅτι καὶ Περίαν θάπτων Ἀκαστος ὁ υἱὸς ἁγῶνα ποιήματος παράσχοι, καὶ Σίβυλλα νικήσειεν. Ἐπιφρομένων δὲ πολλῶν, καὶ τὸν βεβαιωτὴν ὡς ἀπίστου [καὶ] παραλόγου τῆς ἱστορίας ἀπαιτούντων, ἐπιτυχῶς ἀναμνησθεὶς ἀπέφαινον Ἀκέσανδρον ἐν τῷ Περὶ Λιβύης ταῦτα ἱστοροῦντα. Καὶ τοῦτο μὲν, ἔφην, τὸ ἀνάγνωσμα τῶν οὐκ ἐν μέσῳ ἐστί· τοῖς δὲ Πολέμωνος τοῦ Ἀθηναίου κτλ. (v. Polemon. fr. 27, tom. III, p. 123).

DE CYRENE.

1.

Dixi Acastum Peliam patrem funerantem poematum certamen instituisse, idque Sibyllam vicisse. Hic quum multi me reprehenderent, et narrationis tanquam incredibilis et absurdæ testem aliquem poscerent; commodum recordatus asserui Acesandrum in opere De Libya auctorem ejus esse. Sed hujus, aiebam, lectio non est omnibus in promptu : Polemonis autem Atheniensis etc.

2.

Pherecydes Naiade et Peneo, Acesander vero Philyra Æsopi filia et Peneo Hypseum natum esse dicunt.

3.

Hunc Apollonius modo Eurypylum modo Tritonem appellat. Acesander vero Eurypylum fratrem esse Tritonis dicit; verba sunt : « Eurypylus Neptuni et Celænus Atlante

Scriptum Περὶ Λιβύης non diversum fuisse puto ab eo, quod a reliquis laudatur Περὶ Κυρήνης.

2.

Schol. Pindar. Pyth. IX, 27 : Ναῖδος δὲ καὶ Πηνειοῦ τὸν Ὑψέα Φερεκύδης, Ἀκέσανδρος δὲ Φιλύρας τῆς Αἰσωποῦ καὶ Πηνειοῦ ἱστορεῖ τὸν Ὑψέα.

3.

Idem Pyth. IV, 57 : Τοῦτον (sc. τὸν Εὐρύπυλον, quem Pindarus Neptuni filium dicit) δὲ Ἀπολλώνιος ποτὲ μὲν Εὐρύπυλον προσαγορεύει, ποτὲ δὲ Τρίτωνα. Ἀκέσανδρος δὲ φησιν ἀδελφὸν εἶναι τὸν Εὐρύπυλον Τρίτωνος, γράφων οὕτως· « Εὐρύπυλος Ποσειδῶνος καὶ Κελαινοῦς τῆς Ἀτλαντος, Τρίτωνος ἀδελφός. Οὗτος γαμεῖ Στερόπην τὴν Ἥλιου, Πασιφάης ἀδελφὴν, καὶ γεννᾷ παῖδας δύο Λυκάονα καὶ Λεύκιππον. » Eadem Tzetz. ad Lyc. 886.

4.

Schol. Apoll. Rh. IV, 1661 : Εὐρύπυλος, Ποσειδῶνος υἱὸς καὶ Κελαινοῦς τοῦ Ἀτλαντος, βασιλεὺς δὲ Κυρήνης. Φύλαρχος δὲ ἐν ἐβδόμῳ Εὐρυτον αὐτὸν καλεῖ, καὶ ἀδελφὸν αὐτοῦ ἀναγράφει Λυκάονα. Ἀκέσανδρος δὲ ἐν πρώτῳ Περὶ Κυρήνης μετ' αὐτὸν βασιλεῦσαι φησι Λιβύης Κυρήνην τὴν Ὑψέως. Cf. Müller. Min. p. 348.

5.

Idem ib. II, 498 : Ἀκέστωρ (leg. videtur Ἀκέσανδρος) δὲ ἐν τοῖς Περὶ Κυρήνης ἱστορεῖ, ὡς ἐπ' Εὐρυπύλου βασιλεύοντος Λιβύης, ὑπὸ Ἀπόλλωνος διακομισθείη ἐς Λιβύην ἢ Κυρήνην· λέοντος δὲ τὴν χώραν λυμαينوμένου, προθείη τὴν βασιλείαν ὁ Εὐρύπυλος ἄθλον τῷ ἀποκτενοῦντι τὸν λέοντα. Τὴν δὲ διαχρήσασθαι αὐτὸν, καὶ τὴν βασιλείαν λαβεῖν. Παῖδας δὲ αὐτῆς γενέσθαι Αὐτοῦχον καὶ Ἀρισταῖον. Num recte conjecerim pro Ἀκέστωρ reponendum esse Ἀκέσανδρος, tu videas. Cogitari etiam possit de Acestodoro vel

genitæ filius, fraterque Tritonis est. Is uxorem ducit Steropen, Solis filiam, Pasiphaes sororem, ex eaque duos precreat filios, Lycaonem et Leucippum. »

4.

Eurypylus, Neptuni f. et Celænus Atlante natæ, rex Cyrenæ. Phylarchus libro septimo Eurytum appellat fratremque ejus Lycaonem scribit. Acesander vero libro primo De Cyrene ait post Eurypylum regnum Libyæ tenuisse Cyrenen filiam Hypsei.

5.

Acestor in libris De Cyrene narrat, Eurypylo in Libya regnante, Cyrenen ab Apolline in Libyam transportatam esse. Et quum terram leo infestaret, Eurypylum ei qui leonem interfecturus esset, regnum præmium proposuisse. Occidisse eum Cyrenen atque sic regnum accepisse. Filios ejus esse Autuchum et Aristæum.

Acestoride, qui Περὶ πόλεων vel Τὰ κατὰ πόλιν μυθικὰ scripsit. Vid. tom. II, p. 464.

Pro *Autucho* ap. Justinum XIII, 6 corrupte legitur *Authocus*. V. Müller. *Min.* p. 347.

6.

Schol. Apollon. Rhod. IV, 1750 : 'Ο δὲ Εὐφημος ὄκει μὲν τὴν Λακωνικὴν κατὰ τὸν αἰγιαλόν· εἰς δὲ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ Σήσαμος εἰς Θήραν ἀπώκησε. Σησάμου δὲ ἦν ἀπόγονος Ἀριστοτέλης, ὅστις τῆς εἰς Κυρήνην ἀποικίας ἡγήσατο. Ἱστορεῖται δὲ ταῦτα παρὰ Πινδάρῳ (Τιμάνδρῳ Paris.) ἐν Πυθιονίκαις· ἐπιμελέστερον δὲ παρὰ Θεοχρήστῳ ἐν α' Λιβυκῶν, καὶ παρὰ Ἀκесάνδρῳ ἐν Περὶ Κυρήνης.

7.

Schol. Pind. Pyth. IV, 1 : 'Ηρόδοτος (IV, 155) μὲν οὖν φησιν ὅτι ἡ Πυθία τὸν πρῶτον Βάττον οὕτω προσηγόρευσε Ἀριστοτέλην πρότερον λεγόμενον, τῇ Λιβύῳ φωνῇ· Λίβυες γὰρ Βάττους τοὺς βασιλέας λέγουσιν· οἱ δὲ ὅτι ἰσχνόφωνος ἦν καὶ περὶ τῆς φωνῆς πυνθανόμενος, ἡ Πυθία Βάττον προσηγόρευσε, ἐπεὶ καὶ τὸ ἐπέχεσθαι τὴν γλῶτταν βατταρίζειν φαμέν.... 'Ο δ' Ἀκесάνδρος μὴ ἐκ γενετῆς αὐτὸν φησιν ἰσχνόφωνον γεγενῆσθαι, ἀλλ' ἀπὸ ταῦτομάτου δεθῆναι τὴν γλῶτταν. Ἦν δὲ ὁ ἀνὴρ ῥητορικὸς, φησὶ, καὶ συμβουλεύσασθαι δυνάμενος.

ACESTODORUS vel ACESTORIDES. Vide Cinea fragm. 4, tom. II, p. 464.

(ACHÆUS.)

Schol. Pindar. Ol. VII, 42 : 'Εναντίως τῷ ποιητῇ τὰ περὶ τῆς μητρὸς Τληπολέμου ἱστορεῖ ὁ Πίνδαρος· 'Ομηρος μὲν γὰρ αὐτὴν Ἀστυόχην ἀποκαλῶν καὶ Ἀκτορος εἶναι θυγατέρα βούλεται, ἐν οἷς φησιν (II. β', 658; cf. 513)· «ὃν τέκεν Ἀστυόχεια.» 'Εοικε δὲ

6.

Euphemus in Laconica habitabat ad oram maritimam. Unus vero ex posteris ejus Sesamus in Theram insulam emigravit. A Sesamo autem genus ducit Aristoteles, qui deducendæ in Cyrenen coloniæ præfuit. Narrantur hæc apud Pindarum in Pythionicis, et accuratius etiam apud Theochrestum libro primo Rerum Lybicarum, et apud Acesandrum primo De Cyrene.

7.

Secundum Herodotum Pythia Battum vocabulo Libyco usa sic appellavit, quum prius ille Aristoteles vocaretur. Etenim Libyes *battos* reges dicunt. Secundum alios Battus a Pythia nominatus est, quod vocem hæsitantem haberet, ac de linguæ medela oraculum consuleret; nam voce ca-

ὁ Πίνδαρος ἐντετυχηκέναι τῷ Ἀχαιῷ ἱστοριογράφῳ. 'Εκεῖνος γὰρ οὕτω γενεαλογεῖ· Ὑπερόχου Εὐρύπυλος· οὗ Ὁρμενος· οὗ Φέρης· οὗ Ἀμύντωρ· οὗ Ἀστυδάμεια ἢ Τληπολέμου μήτηρ. Καὶ αὐτὸς (κατ' ἄλλους;) δὲ Ἀμύντωρ εἰς Δία τὸ γένος ἀνάγει. 'Ενιοὶ δὲ καὶ υἱὸν Ἀμύντορα τοῦ Διὸς εἶναι λέγουσιν.

Ad hæc Bœckius : « De Achæo historico, quem Beckius Pherecydis æqualem judicat, dubito magnopere. Voss. H. Gr. IV, p. 501, præter nostrum locum novit unum Schol. Arati Phæn., 171, ubi quanquam cum Pherecyde (fr. 46) et Hippia conjungitur, tamen tragicus Achæus accipi potest. Contra nostro loco vel articuli positus monstrare mihi videtur, excidisse nomen auctoris, v. c. Ἀκουσιλάῳ τῷ ἀρχαίῳ ἱστοριογράφῳ. Duobus locis Achæum historicum restituere tentavit Aug. Meinek. *Cur. crit.* p. 30, altero schol. Nicandr. Theriac. 613, ubi Schneiderus pro Ἀρχαίῳ nuper ex fide mpti *Alcæum* dedit; altero Harpocratonis, cui illum non obtrudemus, ubi Achæi historici auctoritatem fere nullam intellexerimus. Idem vero ibidem pro Ἀρχαίῳ ap. Artemidor. Onir. II, 25 rectissime *Alcæus* præstat. »

Acusilaus si intelligendus est, scribas ἐντετ. τῷ Ἀργεῖῳ ἱστορ. Sed malim ἐπιτυχηκέναι Ἐκαταίῳ ἱστ. Westermannus in not. ad Voss. Hist. Gr. conferri jubet C. Friebel. Græc. satyrogr. fragm. p. 21. De re cf. Müller. *Min.* p. 348.

ÆNEAS ἐν Σαμιακοῖς. V. Abantis fr. 1 not.

ADÆUS MYTILENÆUS. V. Polemonis fragm. p. 132.

ÆNESIDEMUS.

THNIAKA.

Schol. Apoll. Rhod. I, 1300, de Zete et Calai Boreadibus : Τούτους Ἡρακλῆς ἀνεῖλεν ὕστερον,

ptum esse βατταρίζειν dicimus. Acesander vero eum non inde ab natalibus vocem hæsitantem habuisse, sed casu fortuito lingua captum esse tradit; nam vir, ait, oratorius erat et consilio valebat.

De matre Tlepolemi Pindarus a Homero dissentit. Nam Homerus eam Astyoche vocat et Actoris esse filiam vult quo loco dicit : « *Quem peperit Astyochia.* » Pindarus in Achæum (?) historicum incidisse videtur. Is enim generis seriem ita constituit : Hyperochi Eurypylus; hujus Ormenus; hujus Pheres; hujus Amyntor; hujus Astydamia Tlepolemi mater.

DE TENO INSULA.

Zeten et Calain Boreadas postea interfecit ad Tenum in

εὐρὼν περὶ Τῆνον τὴν νῆσον, ἣ παράκειται Δήλῳ, ἐπειδὴ Ἡρακλῆς ἐμνησιχάκει τῷ Βορέᾳ... Αἰνησίδημος δὲ ἐν Τηνιακοῖς (sic cod. Par.; vulgo : Αἰνησίδαμος δὲ ἐν Ταϊνιακοῖς), ἐπειδὴ τὸν Ἡρακλέα ξενίσαντες ἐνὶ ὁρευσαν αὐτὸν, φονεῦσαι βουλόμενοι. Cf. Hygin. fab. 14, Poet. astr. 49, Senec. Med. 634. De Heraclidarum in Teno ins. tribu vide Müller. *Dor.* II, p. 77 sq. Alius Ænesidemus est Cnossius philosophus scepticus, qui Augusti ætate vixit. V. Exc. in Phot. Bibl. cod. 212; Cic. De orat. III, 17, De fin. II, 11; Sext. Empir. Adv. math. VIII, 8; Eusebius P. E. XIV, 18.

AETHLIUS SAMIUS.

Scriptis Aethlius dialecto ionica (fr. 4). Quare probabiliter antiquioribus historicis accensendus est. At quemadmodum ea quæ Hecataei, Hellanici, Acusilai nominibus posteriore ætate circumferebantur, aut tota aut ex parte spuria et adulterata esse critici statuebant, sic etiam Aethlii ὄρους Athenæus (fr. 3) introducit verbis : εἰ γνήσια τὰ συγγράμματα.

ὍΡΟΙ ΣΑΜΙΩΝ.

1.

Clemens Alex. Protr. c. 4, p. 13 Sylb. : Ἐν Ἰκάρῳ τῆς Ἀρτέμιδος τὸ ἄγαλμα ξύλον ἦν οὐκ εἰργασμένον· καὶ τὸ τῆς Κιθαιρωνίας Ἡρας ἐν Θεσπιά προέμνον ἐκκεκομμένον· καὶ τὸ τῆς Σαμίας Ἡρας, ὡς φησιν Ἀέθλιος, πρότερον μὲν ἦν σανίς, ὕστερον δὲ ἐπὶ Προκλέους ἄρχοντος ἀνδριαντοειδὲς ἐγένετο. Arnobius VI, p. 196 (ed. Lugd. 1651) : *Pro Marte Romani hastam, Varronis ut indicant Musæ, atque, ut Aethlius (olim Ethedius, quod em. Can-*

terus) memorat, ante usum disciplinamque fictorum, pluteum Samii pro Junone (coluere). Cf. Callimachus ap. Euseb. P. E. III, 8. Müller. *Archæol.* § 66. Panofka De reb. Sam. p. 58.

E LIBRO QUINTO.

2.

Athenæus XIV, p. 653, F : Ὅτι δὲ ἐν ταῖς Ἀθῆναις διηνεκεῖς ἦσαν αἱ ὁπῶραι πᾶσαι μαρτυρεῖ Ἀριστοφάνης ἐν Ὠραῖς. Τί οὖν παράδοξον ἱστορεῖν δοκεῖ Ἀέθλιος ὁ Σάμιος ἐν πέμπτῳ Σαμίων Ὠριῶν λέγων « Σῦκον καὶ σταφυλὴ καὶ ὁμομηλὶς καὶ μῆλα καὶ ῥόδα δις τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐγένετο. »

Hæc ex Athenæo repetit Eustath. ad Odyss. η', 120. p. 1573. De re vide Panofka *De reb. Sam.* p. 6 sq.

3.

Idem XIV, p. 650 D : Αἱ δ' ἀμαμηλίδες οὐκ εἰσὶν ἄπιοι, ὥς τινες οἴονται, ἀλλ' ἕτερόν τι καὶ ἥδιον καὶ ἰπύρηνον. Ἀριστομένης ἐν Διονύσῳ φησὶν·

Ὁ Χῖος οὐκ οἶσθ' ὥς ἀμαμηλίδας ποιεῖ;
Ὅτι δ' ἐστὶν ἕτερον τῆς ἀπίου καὶ ἥδιον Αἰσχυλίδης παρίστησιν ἐν τρίτῳ Γεωργικῶν. Περὶ Κέω γοῦν τῆς νήσου λέγων γράφει οὕτως· « Ἀπίους ἡ νῆσος φέρει κρατίστας, κατὰ τὰς ἐν Ἰωνίᾳ καλουμένας ἀμαμηλίδας· εἰσὶ γὰρ ἰπύρηνοί τε καὶ ἡδεῖαι καὶ γλυκεῖαι. » Ἀέθλιος δ' ἐν πέμπτῳ Ὠριῶν Σαμίων, εἰ γνήσια τὰ συγγράμματα, ὁμομηλίδας αὐτὰς καλεῖ. Πάμφιλος δ' ἐν τοῖς Περὶ γλωσσῶν καὶ ὀνομάτων· « Ἐπιμηλὶς (φησὶν) ἀπίου γένος. »

4.

Etym. M. p. 601, 25 : νένωται... ὁ Ἀθλιος (scr. Ἀέθλιος) ἐν τοῖς Σαμίων Ὠροις (vgo. ὄροις)· « Ἀλλὰ λέξασθαι νένωνται. »

Ex Aethlio vel alio Samiorum Annalium scriptore

sulam reperiens, quæ non longe a Delo distat. Etenim Hercules injuriam a Borea illatam eo modo ultus est. Ænesidemus vero in Teni insulæ historia propterea interfectos dicit, quod Herculem hospitio ab ipsis exceptum interficere ex insidiis tentarint.

SAMIORUM ANNALES.

1.

Samiae Junonis simulacrum, Aethlio teste, prius trabs lignea erat, postea autem sub Procle archonte statuæ similitudinem accepit.

2.

Athenis perpetuo omne genus autumnalium fructuum præsto fuisse, testis est Aristophanes in Horis. Quid igitur præter opinionem tradere videatur Aethlius Samius, quinto Annalium Samiorum dicens : « Ficus et uva et homomelis et mala et rosæ bis quotannis gignebantur. »

3.

Hamamelides non sunt eædem cum piris, ut putant nonnulli; sed diversum quiddam, et suavius, et absque nucleis. Aristomenes in Baccho ait :

Chium an nescis Hamamelidas facere?

Esse autem diversum fructum a piro, et suaviorem, Æschylides docet tertio libro Georgicorum; ubi de Ceo loquens ita scribit : « Fert ea insula pira præstantissima; quæ cum *hamamelidibus*, quas vocant in Ionia, conferri possint : nucleo enim carent, et suavia sunt atque dulcia. » Aethlius vero quinto libro Annalium Samiorum, si genuini illi libri sunt, *homomelidas* easdem vocat. Pamphilus vero, in libris De glossis et nominibus : « *Epimelis*, ait, piri genus. »

4.

Aethlius in Samiorum Annalibus : « Ἀλλὰ λέξασθαι νένωνται. Sed colligere (vel cubitum ire) statuerunt. »

fluxerint quæ affert Lactantius Instit. I, 6 : « Sextam (Sibyllam Varro recenset) Samiam de qua scripsit Eratosthenes in antiquis annalibus Samiorum reperisse se scriptum. » Cf. Suidas v. Σίβυλλαι· Ἐκτη, Σαμία, ἡ κυρίῳ ὀνόματι καλουμένη Φυτώ· περὶ ἧς ἔγραψεν Ἐρατοσθένης. Cf. Bernhardt. Fragm. Eratosth. p. 86.

AGACLYTUS.

ΠΕΡΙ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Photius : Κυψελιδῶν ἀνάθημα ἐν Ὀλυμπίᾳ· Πλάτων ἐν Φαίδρῳ (p. 236 B). Παρὰ τὸ Κυψελιδῶν ἀνάθημα σφυρήλατος ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐστάθη κολοσσός, ἀλλ' οὐ τῶν Κυψελιδῶν. Κυψέλου δέ φασι τὸ ἀνάθημα, ὡς Ἀγάκλυτος ἐν τῷ Περὶ Ὀλυμπίας φησὶν οὕτως· « Νὰς τῆς Ἡρας παλαιός, ἀνάθημα Σκιλλουντίων· οὗτοι δὲ εἰσὶν Ἡλείων. Ἐνεστὶν δὲ ἐν αὐτῷ χρυσοῦς κολοσσός, ἀνάθημα Κυψέλου τοῦ Κορινθίου· φασὶ γὰρ τὸν Κύψελον εὐξάμενον, εἰ Κορινθίων τυραννέουσιν, τὰς οὐσίας πάντων εἰς δέκατον ἔτος ἀνιερῶσιν, τὰς δεκάτας τῶν τιμημάτων εἰσπραξάμενον κατασχευάσαι τὸν σφυρήλατον κολοσσόν. » Δίδυμος δὲ κατασχευάσαι τὸν κολοσσόν φησι Περιάνδρον, ὑπὲρ τοῦ τῆς τρυφῆς καὶ τοῦ θράσους ἐπισχεῖν τοὺς Κορινθίους· καὶ γὰρ Θεόφραστος ἐν τῷ Περὶ καιρῶν β' λέγει οὕτως· « Ἐτεροὶ δὲ εἰς ἀνδρωδέστερα καταδαπανῶντες, οἷον στρατείας ἐξάγοντες καὶ πολέμους ἐπαναιρούμενοι, καθάπερ καὶ Διονύσιος ὁ τύραννος· ἐκεῖνος γὰρ οὐ μόνον ὤρετο δεῖν τὰ τῶν ἄλλων καταναλίσκειν, ἀλλὰ καὶ τὰ αὐτοῦ, πρὸς τὸ μὴ ὑπάρχειν ἐφόδια τοῖς ἐπιβουλεύουσιν· εἰκότα δὲ καὶ αἱ πυραμίδες ἐν Αἰγύπτῳ καὶ ὁ τῶν Κυψελιδῶν κολοσσός καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα τὴν αὐτὴν καὶ παραπλησίαν ἔχειν διάνοιαν. » Φέρεται δὲ τι καὶ ἐπίγραμμα τοῦ κολοσσοῦ·

Εἰμὶ (Αὐτὸς Suid.) ἐγὼ χρυσοῦς σφυρήλατός εἰμι κολοσσός·
ἐξώλης εἶη Κυψελιδῶν γενεά.

DE OLYMPIA.

Cypselidarum donarium. Meminit Plato in Phædro. Juxta Cypselidarum donarium Olympiæ stabat colossus malleo fabricatus, non ille a Cypselidis dedicatus. Alii vero donarium eum Cypselidarum fuisse aiunt, ut Agaclytus in libro de Olympia : « Antiquum Junonis templum, a Sciluntiis, colonis Eleorum, dedicatum. Ibi colossus est aureus donarium Cypseli Corinthii. Tradunt enim Cypselum vovisse, si Corinthi regnum adeptus fuisset, omnium bona post decennium se consecraturum esse; eumque exactis omnium bonorum decimis colossus malleo ductum fabricandum curasse. » Didymus vero tradit colossus a Periandro factum esse, ut Corinthiorum luxui et audaciæ modum poneret. Sic enim Theophrastus libro secundo De temporibus : « Alii vero pecuniam in res magis viriles impendunt, ut qui exercitus educunt et bella suscipiunt : quemadmodum

Ὅπερ Ἀπελλᾶς ὁ Ποντικὸς οὕτω προφέρεται·

Νάξιός εἰμι ἐγὼ, παγχρύσεός εἰμι κολοσσός·
ἐξώλης εἶη Κυψελιδῶν γενεά.

Eadem Suidas, ubi libri perperam ὡς Ἀγακλυτὸς ἐν τῇ π' Ὀλυμπιάδι. Pro ὡς Bernhardt mavult καί. — τὸν Κυψ. εὐξάμενον κτλ.] « Aliter rem narrat Aristot. OEcon. II init. Vide Menag. ad Diog. L. I, 96. » Bernhardt. — Νάξιός εἰμι ἐγὼ] εἰμὶ ἐγὼ N. Suidas et Phot., quod corr. vv. dd. — Agaclytus quidam, M. Aurelii libertus, commemoratur apud Julium Capitolinum in Vero c. 10, p. 238 ed. Schrevel.

AGATHOCLES CYZICENUS VEL BABYLONIUS. (*)

ΠΕΡΙ ΚΥΖΙΚΟΥ.

E LIBRO PRIMO

I.

Stephan. Byz. : Βέσβικος, νησίδιον περὶ Κύζικον... Ἀγαθοκλῆς δὲ ἐν πρώτῃ Περὶ Κυζίκου φησὶν ὅτι

(*) Fortasse Agathocles Cyzicenus est grammaticus, Zenodoti alumnus, Hellenici gr. magister (v. Suid. Πτολεμαῖος Ἐπιθέτης), quem laudat Eustath. ad Odys. ε', 68, p. 1524, 27, coll. p. 994, 41, schol. ad Il. α', 591 ; σ', 239. Memorantur præter Agathoclem Cyzicenum : 1. Agathocles Samius ἐν τῇ Πεσσιουντίων πολιτείᾳ apud Plutarch. De fluv. c. 9 (vide fragm. Timolai). — 2. *Agathocles Milesius*, Περὶ ποταμῶν. Plut. De fluv. c. 18, 3 — 3. *A. Chius*, rei rusticæ scriptor, ap. Varro R. R. 1, 1 ; Colum. I, 1 ; Plinius Ind. lib. IV. V. VI. VIII. X. XIV. XV. XVII. XVIII, et XXII, 12. — 4. *A. Atrarius*, Ἀλιευτικῶν auctor. Suidas v. Κικέλιος. — 5. *A.* ἐν τῷ Περὶ διαίτης. Schol. Nic. Ther. 622. — 6. *A.* Agathocleæ frater, amasius Ptolemæi Philopat., minister Ptolem. Epiphanis, scripsit de ejus tragœdia Adonide. Schol. Thesm. 1059.

etiam Dionysius tyrannus fecit. Is enim non solum alienas sed etiam suas opes consumendas esse putabat, ne alios ad insidias sibi struendas incitaret. Licet autem colligi tam Pyramides iu Ægypto quam Cypselidarum colossus et omnia hujusmodi opera eodem consilio confecta fuisse. » Fertur etiam epigramma quoddam in colosso hoc :

Ipse ego colossus sum aureus et malleo ductus :
utinam funditus pereat Cypselidarum genus.

Apellas autem Ponticus epigramma hoc ita profert :

Naxius sum ego et totus ex aureo fabricatus colossus :
utinam funditus pereat Cypselidarum genus.

DE CYZICO.

1.

Agathocles in primo De Cyzico libro Besbicum insulam ait opus esse Proserpinæ, atque nomen habere a gigante

κτίσμα ἐστὶ Φερσεφόνης, καὶ ὄνομα ἔχει γίγαντος (?). Οἱ γὰρ γίγαντες ἀπορρήξαντες αἰγιαλοὺς ἐκύλιον διὰ τῆς θαλάσσης, ἐγγῶσαι τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ῥυνδακοῦ ζητοῦντες. Ἡ δὲ Κόρη ἀγωνιώσα περὶ Κυζίκου, τὰς πέτρας ἐρρίζωσε, καὶ νῆσον ἐποίησεν, ἥτις ἀφ' ἐνὸς τῶν ὕστερον οἰκισάντων Πελασγῶν προσηγόρευται Βέσβικος, ἐφ' ἣ τοὺς λειπομένους τῶν Γιγάντων ἠφάνισε σὺν Ἡρακλεῖ. Τὸ ἐθνικὸν Βεσβικηνός. Cf. Marquardt. *Cyzicus* p. 45; Müller. *Min.* p. 445, 7; et similem fabulam in Deiochi fr. 5, tom. II, p. 18.

2.

Athenæus IX, p. 375, F : Περὶ δὲ ὧν, ὅτι ἱερόν ἐστι τὸ ζῶον παρὰ Κρησὶν, Ἀγαθοκλῆς ὁ Βαβυλώνιος ἐν πρώτῳ Περὶ Κυζίκου φησὶν οὕτως· « Μυθεύουσιν ἐν Κρήτῃ γενέσθαι τὴν Διὸς τέκνωσιν ἐπὶ τῆς Δίκτης, ἐν ἣ καὶ ἀπόρρητος γίνεται θυσία. Λέγεται γὰρ ὡς ἄρα Διὶ θηλὴν ὑπέσχετο ὤς, καὶ τῷ σφετέρῳ γρυσμῷ περιοιχνεύσας τὸν κνυζηθμὸν τοῦ βρέφους, ἀνεπαίστον τοῖς παριοῦσιν ἐτίθει. Διὸ πάντες τὸ ζῶον τοῦτο περιείσετον ἡγοῦνται, καὶ οὐ (φησὶ) τῶν κρεῶν δαΐσαιντο. Πραῖσιοι δὲ καὶ ἱερὰ ῥέζουσιν ὅτ, καὶ αὕτη προτελής αὐτοῖς ἡ θυσία νενόμισται. » Τὰ παραπλήσια ἱστορεῖ καὶ Νεάνθης ὁ Κυζικηνός ἐν δευτέρῳ Περὶ τελετῆς. Cf. Lobeck. *Aglaoph.* p. 151. Movers. *Relig. d. Phœniz.* p. 218 sq.

3.

Etym. M. p. 276, 47 : Δίκτη, ὄρος τῆς Κρήτης, εἴρηται παρὰ τὸ τέκω, τίκτω, τίκτα τις οὔσα, ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ τεχθῆναι τὸν Δία. Ἀγαθοκλῆς δὲ θηλυκὸν ὄνομα εἶναι τὸ Δίκταιον ὄρος (φησὶ).

(*a Besbico Pelasgo*). Nimirum Gigantes saxa litoris abrupta per mare volventes ostia Rhyndaci obstruere moliebantur. Proserpina vero de Cyzico anxia petras illas in mari stabilivit atque sic insulam fecit, quæ ab uno ex Pelasgis qui postea incolis eam frequentarunt Besbicus appellata est. Is Gigantes quot eorum ibi reliqui erant, cum Hercule levit.

2.

Suem apud Cretenses sacrum esse animal, Agathocles Babylonius primo libro De Cyzico tradit his verbis : « Fabulantur, inquit, in lucem editum esse Jovem in Creta in Dicta monte, in quo etiam sacrum peragitur arcanum. Narrant enim ubera Jovi præbuisse suem, et circumcursantem effecisse grunnitu suo, ut, qui accessissent, vagitum infantis non exaudirent. Quam ob causam religiose colendum hoc animal censent; et nulla conditione, inquit, de ejus carne comederint. Præsii vero etiam sacra faciunt sui : et hæc præcidanea apud illos hostia habetur. »

3.

Dictæ, mons Cretæ, nomen habet a verbo τέκω, pario, quum τίκτα quasi sive *parens* sit; nam Juppiter in eo monte natus est. Atque animadvertit Agathocles nomen Dictæ femininum esse.

4.

Athenæus I, p. 30, A : Κύρος δὲ ὁ μέγας Πυθάρχῳ τῷ Κυζικηνῷ, φίλῳ ὄντι, ἐχαρίσατο ἑπτὰ πόλεις, ὡς φησὶν ὁ Βαβυλώνιος Ἀγαθοκλῆς, Πήδασον, Ὀλύμπιον, Ἀκαμάντιον, [Τίον,] Σκῆπτρα, Ἀρτύφον, Τορτύρην. Ὁ δ' εἰς ὕβριν, φασὶ (φησὶ?), καὶ ἄνοιαν προελθὼν, τυραννεῖν ἐπεχείρησε τῆς πατρίδος, στρατιὰν συναγαγών. Καὶ οἱ Κυζικηνοὶ ἐξορμήσαντες ἐπ' αὐτὸν ἐβοηδρόμουν, πρόκροσσοι φερόμενοι ἐπὶ τὸν κίνδυνον.

Hinc sua Eustath. ad II. p. 903, 29. Ἀκαμάντιον pro vg. Καμάντιον (v. Steph. B. v. Ἀκαμάντιον) dedit, deinde Τίον supplevit Casaubonus. Ceterum vid. Marquardt. l. I. p. 57.

E LIBRO TERTIO.

5.

Idem XII, p. 515, A : Ἀγαθοκλῆς δ' ἐν τρίτῳ Περὶ Κυζίκου ἐν Πέρσαις φησὶν εἶναι καὶ χρυσοῦν καλούμενον ὕδωρ. Εἶναι δὲ τοῦτο λιβάδας ἐβδομήκοντα, καὶ μηδένα πίνειν ἀπ' αὐτοῦ ἢ μόνον βασιλέα καὶ τὸν πρεσβύτατον αὐτοῦ τῶν παίδων· τῶν δ' ἄλλων ἐάν τις πίῃ, θάνατος ἡ ζημία. V. Brissonius De princ. Pers. I, 83.

6.

Idem XIV, p. 649, F : Ἐρῶ δὲ πρότερον περὶ τῶν παρὰ Ἀλεξανδρεῦσι καλουμένων κοννάρων καὶ παλιούρων. Μνημονεύει δὲ αὐτῶν Ἀγαθοκλῆς ὁ Κυζικηνός, ἐν τρίτῃ τῶν Περὶ τῆς πατρίδος, λέγων οὕτως· « Κεραυνοῦ δὲ σκήψαντος εἰς τὸν τάφον, ἀνεβλάστησεν ἐκ τοῦ σήματος δενδρόν, ὃ ἐκείνοι κόνναρον

4.

Cyrus, magnus ille, Pytharcho Cyziceno, qui ei amicus erat, septem urbes dono dedit, ut Agathocles refert Babylonius, Pedasum, Olympium, Acamantium, Tium, Sceptra, Artypsum, Tortyren. Quibus opibus insolescens ille et ad vesaniam usque progressus, patriæ tyrannidem affectasse dicitur, coactis adversus eam copiis. At Cyziceni adversus eum egressi, valido continuoque impetu facto, sibi ipsi salutem fuerunt.

5.

Agathocles tertio libro De Cyzico ait esse in Persarum terra etiam *auream aquam* quam appellant : esse autem septuaginta scaturigines, neminemque de illa aqua bibere, nisi unum regem et filium ejus natu maximum. Alius quisque fuerit, qui de illa biberit, capite plectitur.

6.

Prius dicam de *connaris* et *paliuris* quæ apud Alexandrinos vocantur. Meminit autem eorum Agathocles Cyzicenus tertio libro Rerum Patriarum, ubi ita scribit : « Postquam de cælo tactum est sepulcrum, enata e-t ex monumento arbuscula, quam *connaron* illi (Ægyptii) nominant. Est autem arbuscula magnitudine ulmi aut piceæ, nihilo minor. Ramos autem habet crebros et longos ac

ἐπονομάζουσιν. Ἔστι δὲ τὸ δένδριον τῷ μεγέθει μὲν πτελέης καὶ πεύκης οὐδέν τι μεῖον. Ἀκρέμονας δ' ἔχει θαμέας καὶ δολιχοὺς καὶ ἐπ' ὀλίγον ἀκανθώδεις, τὸ δὲ φύλλον τέρεν καὶ χλωρόν, τῇ φυῇ περιφερές. Καρποφορεῖ δὲ δις τοῦ ἔτους, ἡρὸς τε καὶ φθινοπώρου. Γλυκὺς δὲ πάνυ ὁ καρπὸς, μέγεθος κατὰ φαυλίην ἐλαίην, καὶ τὴν σάρκα καὶ τὸ ὀστέον ταύτῃ προσείκελον, διαλλάσσον δὲ τῇ τοῦ χυμοῦ ἡδονῇ. Καὶ τρώγεται ἔτι χλωρὸς ὁ καρπός· καὶ ἐπὶ αὐανθῇ, ποιοῦσιν ἐξ αὐτοῦ ἄλευρα, καὶ πατέονται ταῦτα, οὐ μάξαντες, οὐδ' ὕδατι δεύοντες, ἀλλὰ φαύλως ὁκοῖά περ πέφυκεν.

E LIBRO INCERTO.

7.

Schol. ad Hesiod. Th. 485 : Ἀγαθοκλῆς δὲ ὁ Βαβυλωνίος φησι τὴν Ῥέαν ἐκ Προικοννήσου δέξασθαι τὸν λίθον, sc. quem Saturno devorandum dedit. De celeberrimo marmore, quo Proconnesus ins. (nunc *Marmora*) abundat, adi Marquardt. l. 1. p. 34 sq.

8.

Festusp. 269 ed. Müller. : *Agathocles, Cyzicenarum rerum conscriptor, ait, vaticinio Heleni impulsus Æneam Italiam petivisse portantem suam secum neptem Ascani filiam nomine Rhomam, eamque, ut Italia sint Phryges potiti et his [iis Ursin.] regionibus maxime, quæ nunc sunt vicinæ urbi, prima [primam Ursin.; primæ Grauert.] omnium consecrasse in Palatio Fidei templum, in quo monte postea quum conderetur urbs, visam esse justam vocabuli Romæ causam, eam, quæ priore, unde ea [quæ prior eundem corr. Scalig.] locum dedicavisset Fidei. Ait quidem Agathocles complures esse auctores, qui dicunt Æneam sepultum in urbe Berecynthia proxime flumen Nolon, atque ex ejus progenie quendam nomine Rhomum venisse in Italiam, et urbem Romam nominatam condidisse.*

Post verba vocabuli Romæ in codice legitur nom; unde nominis eruit Ursinus; Müllero hoc delendum videtur. — *Nolon*] fluvius ignotus; Berecyni castellum juxta Sangarium memorat Ser-

vius in Virg. *Æn.* VI, 785, Vibius Seq. De flum. c. 18. Cf. Steph. Byz. v. Βερέκυντος; Niebuhr. H. R. I, p. 187.

Solin. Polyh. c. 1 : *Agathocles scribit Romen non captivam fuisse, ut supra dictum est, sed ab Ascanio natam, Æneæ neptem, appellationis istius causam fuisse.* Ceterum locum Festi ex opere de rebus Cyzicenorū petitum esse, ex verbis *Cyzicenorū hist. scriptor*, et ex Berecyntriæ urbis mentione colligitur.

ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΑ.

9.

E LIBRO SEPTIMO.

Schol. Apoll. Rh. IV, 761 : Ἀγαθοκλῆς ἐν τοῖς Ὑπομνήμασι περὶ τῶν χαλκείων τοῦ Ἡφαιστου ἱστορῶν, φησὶ κατὰ Σικελίαν δύο εἶναι νήσους, ὧν ἡ μὲν καλεῖται Ἰέρα, ἡ δὲ Στρογγύλη· αἵτινες ἡμέρας καὶ νυκτὸς πῦρ ἀφιᾶσιν. [Ὁ δὲ αὐτὸς φησιν ἐν ἐβδόμῳ· « Ἐν Σικελίᾳ νῆσοι ὑπάρχουσιν. Τούτων δύο πῦρ ἀφιᾶσι.] Καλεῖται δὲ ἡ μὲν Αἰόλου, ἡ δὲ Ἡφαιστου, ἐν ᾗ πυρὸς ποταμούς φασιν ἀνιέναι. » Uncis inclusa codex Parisinus omittit. Agathocles recensetur etiam inter auctores, ex quibus H. N. libros V et VI Plinius concinnavit.

10.

Cicero De div. I, 24 : *Apud Agathoclem scriptum in historia est Hamilcarem Carthaginensem, quum oppugnaret Syracusas, visum esse audire vocem se postridie cœnaturum Syracusis : quum autem is dies illuxisset, magnam seditionem in castris ejus inter Pœnos et Siculos milites esse factam : quod quum sensissent Syracusani, improvise eos in castra irrupisse, Hamilcaremque ab iis vivum esse sublatum. Ita res somnium comprobavit.* Cf. Diodor. XX, 29,3 et 30,2 (Ol. 117, 4. 309). Ex Cicerone sua habet Valerius Maximus I, 7, 8.

COMMENTARI.

9.

Agathocles in Commentariis de Vulcani officinis exponens ad Siciliam duas ait esse insulas, quarum altera Hiera, altera Strongyle vocetur, easque diu noctuque ignem vomere. Idem dicit in septimo : « Prope Siciliam insulæ sunt, ex quibus duæ ignem vomunt. Altera Æoli, altera vocatur Vulcani, in qua ignis fluvios dicunt sursum emitti. »

nonnihil spinosos; folium vero tenerum et ex viridi pallidum, figura rotundum. Fructum fert autem bis quotannis, vere et autumnō. Estque dulcis fructus, magnitudine fere phauliæ olivæ, et carne et nucleo huic similis, sed saporis suavitate præstantior. Comeditur autem fructus recens adhuc, et postquam siccatus est, massas ex eo faciunt, quas comedunt, non subactas aut aqua humectatas, sed nude ac crude quales sunt. »

7.

Agathocles Babylonius Rheam ex Proconneso insula lapidem quem Saturno devorandum dedit, accepisse tradit.

AGATHON SAMIUS.

ΣΚΥΘΙΚΑ.

E LIBRO SECUNDO.

1.

Plutarch. De fluv. c. 14,5 : Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ (Τανάϊδι) βοτάνη, τῇ διαλέκτῳ τῶν βαρβάρων Φρύζα καλουμένη, ὅπερ μεθερμηνευόμενόν ἐστι μισοπόνηρος· πηγάνῳ δέ ἐστι παρόμοιος, ἣν οἱ πρόγονοι κρατοῦντες, οὐδὲν ὑπὸ μητρυῶν ἀδικοῦνται· μάλιστα δὲ φύεται παρὰ Βορέου προσαγορευόμενον ἄντρον. Συλλεγομένη δέ ἐστι ψυχροτέρα χιόνος· ὅταν δέ τι ἐκ μητρυῆς ἐπιβουλὴ γένηται, φλόγας ἀναδίδωσι· καὶ τοῦτο σύστημα ἔχοντες οἱ φοβούμενοι τὰς ἐπιγεγαμημένας, ἐκκλίνουσι τῶν ἐπικειμένων φόβῳ τὰς ἀνάγκας· καθὼς ἱστορεῖ Ἀγάθων ὁ Σάμιος ἐν β' Σκυθικῶν.

[ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΑ?]

2.

Plutarchus Par. min. c. 38 : Βούσιρις, παῖς Ποσειδῶνος καὶ Ἀνίππης τῆς Νείλου, τοὺς παριόντας ὑπούλῳ φιλοξενία κατέθηκε· μετῆλθε δ' αὐτὸν ἡ τῶν τετελευτηκότων νέμεσις· Ἡρακλῆς γὰρ ἐπιτεθείς τῷ ῥοπάλῳ διεχρήσατο· ὡς Ἀγάθων Σάμιος.

ΠΟΝΤΟΥ ΠΕΡΙΠΛΟΥΣ.

3.

Schol. Paris. Apollon. Rhod. II, 1015 : Ἱερὸν δέ ἐστιν ὄνομα ὄρους. Καθίκει δὲ τὸ ὄρος εἰς τὸν Εὐ-

ξείνον Πόντον. Μέννηται αὐτοῦ Κτησίας, καὶ Σουΐδας ἐν β' περὶ τοὺς λεγομένους Μάκρωνας· ἀκριβέστερον δὲ Ἀγάθων ἐν τῷ τοῦ Πόντου περίπλῳ, ὃς καὶ ἀπέχειν αὐτὸ φησι σταδίους ἑκατὸν τῆς Τραπεζοῦντος. Samium auctorem intelligo, si recte se nomen habet; sin minus, scripserim Ἀνδρῶν (v. Andron. fr. 10).

ΠΕΡΙ ΠΟΤΑΜΩΝ.

4.

E LIBRO SECUNDO.

Plutarch. De fluv. 18 : Ἰναχος ποταμός ἐστι τῆς Ἀργείας χώρας· ἐκαλεῖτο δὲ τὸ πρότερον Καρμάνωρ. Ἀλιάκμων δὲ, τῷ γένει Τιρύνθιος, ἐν τῷ Κακχυγίῳ ποιμαίνων ὄρει, καὶ κατ' ἄγνοιαν τῇ Ῥέα συγγινόμενον τὸν Δία θεασάμενος, ἐμμανὴς ἐγένετο, καὶ μεθ' ὁρμῆς ἐνεχθεὶς, ἔβαλεν ἑαυτὸν εἰς ποταμὸν Καρμάνωρα· ὃς ἀπ' αὐτοῦ Ἀλιάκμων μετωνομάσθη· προσηγορεῦθη δ' Ἰναχος δι' αἰτίαν τοιαύτην. Ἰναχος, Ὠκεανοῦ παῖς, φθαρείσης τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Ἰοῦς ὑπὸ Διὸς, τὸν θεὸν βλασφήμοις λοιδορίαις ἐπέπληττε, κατόπιν ἀκολουθῶν· ὁ δ' ἀναξιοπαθήσας ἐπεμψεν αὐτῷ Τισιφόνην, μίαν τῶν Ἑρινύων· ἀφ' ἧς ἐξοιστρηλατούμενος ἔβαλεν ἑαυτὸν εἰς ποταμὸν Ἀλιάκμονα, ὃς ἀπ' αὐτοῦ Ἰναχος μετωνομάσθη. Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ βοτάνη, Κύουρα καλουμένη, πηγάνῳ προσόμοιος· ἣν αἱ γυναῖκες, ὅταν ἀκινδύνως ἐκτρώσαι θελήσωσιν, ἐν οἴνῳ βεβρεγμένην τοῖς ὀμφαλοῖς ἐπιτιθέασιν. (Eadem, laudato Agathone, Stobæus Flor. 100, 10.)

SCYTHICA.

1.

Provenit in Tanai herba quæ a barbaris *phryxa* vocatur, id est, si velis illud vocabulum interpretari, malos odio prosequens. Rutæ similis est, et si a privignis possideatur, nequaquam eis novercæ officere possunt. Maxime vero provenit in antro, quod vocant Boreæ, collectaque nive frigidior est; at quum cuidam parantur insidiæ a noverca, flammæ edit; quod indicium qui superinductas uxores timent, habentes, imminentis timoris necessitatem evitant, ut testatur Agathon Samius secundo Rerum Scythicarum.

(ÆGYPTIACA.)

2.

Busiris Neptuni et Anippæ Nilo genitæ filius prætereuntes simulata hospitalitate exceptos mactabat. Sed in eum mactatorum ultio vindicavit. Hercules enim insidias sentiens clava eum interfecit. Ex Agathone Samio.

PONTI PERIPLUS.

3.

Hierum (*Sacrum*) est nomen montis, qui in Pontum Euxinum excurrit. Meminit ejus Ctesias et Suidas in secundo, circa Macronum regionem esse aliens; accuratius vero Agathon in Ponti Periplo, qui præter alia etiam stadiis centum eum a Trapezunte distare dicit.

DE FLUVIIS.

4.

Inachus Argivæ regionis fluvius est, Carmanor antea dictus, deinde Haliacmon, hac de causa. Haliacmon, Tiryntius genere, quum in Coccygio monte pasceret, et per inscitiam Jovem cum Rhea rem habentem vidisset, furiosus evasit, et cum impetu delatus se ipsum in fluvium Carmanora præcipitavit, qui ab eo Haliacmon vocatus est. Inachus autem dictus tandem est ob hanc causam. Inachus, Oceani f., vitiata a Jove filia sua Io, deum injuriis et contumeliis increpabat a tergo sequens, quum, non potis talia pati Juppiter, Tisiphonen, Furiarum unam, ad ipsum misit, a qua stimulatus se coniecit in fluvium Haliacmona, quem ab eo postea vocavere Inachum. Nascitur in ipso herba,

Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ καὶ λίθος, Βηρύλλῳ παρόμοιος· ὃν ἐὰν κρατήσωσιν οἱ ψευδομαρτυρεῖν ἐθέλοντες, μέλας γίνεται. Κεῖνται δὲ πολλοὶ ἐν τῷ τεμένει τῆς Προσυμναίας Ἑρας, καθὼς ἱστορεῖ Τιμόθεος ἐν τοῖς Ἀργολικοῖς· μέμνηται δὲ τούτων καὶ Ἀγάθων ὁ Σάμιος ἐν β' Περὶ ποταμῶν.

AGATHONYMUS.

Agathonymus, qui tanquam Περσίδος auctor a Pseudo-Plutarcho laudatur, non historicis qui de Persiæ rebus exposuerunt (uti Vossio visum), sed poetis, qui ἐν Περσηίδι Persei fabulam tractarunt, annumerandus esse mihi videtur. Locus Plutarchi legitur in libro De fluv. 19, 10 : Ὅρος δὲ Κοκκύγιον διωνομάσθη δι' αἰτίαν τοιαύτην. Ζεὺς, Ἑρας τῆς ἀδελφῆς ἔρασθεὶς, καὶ δυσωπούμενος τὴν ἀγαπωμένην, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς ἄρρενα· τὸ γ' οὖν καλούμενον ὄρος Λυκήϊον, ἀπὸ τοῦ συγκυρήματος Κοκκύγιον ὠνομάσθη· καθὼς ἱστορεῖ Ἀγαθώνυμος ἐν Περσίδι. (Περσηίδι?)

Agathonymi nomen in *Aristonymi* abiisse c. 24, 1 censet Reinesius. Διόνυσος, Plutarchus ait, ἔρασθεὶς Ἀλφεισιβοίας νύμφης καὶ μήτε δώροις μήτε δεήσεσι πείσαι δυνάμενος, εἰς τὴν προειρημένην Τίγριν μετέβαλε τὴν μορφήν τοῦ σώματος· καὶ φόβῳ πείσας τὴν ἀγαπωμένην, ἀνέλαβεν αὐτήν· καὶ διὰ τοῦ ποταμοῦ κομίσας, ἐγέννησεν υἱὸν Μῆδον· ὃς ἀκμάσας εἰς τιμὴν τοῦ συγκυρήματος, τὸν ποταμὸν Τίγριν μετωνόμασε· καθὼς ἱστορεῖ Ἀριστώνυμος ἐν γ'. Quæ quidem historia in poemate De rebus Persei facile locum obtinere potuit. Nescio an cum Agathonymo nostro componendus sit *Agathyllus*, Arcas poeta, qui *Arcadica* tractavit, teste Dionysio Halicarn. A. R. I, p. 123 et 180 ed. R., coll. Synkello p. 192, ubi pro Ἀγάθυλλος libri exhibent Ἀγάθυμος. — De Aristonymo poeta comico v. Athenæus p. 87, A, et 284, F; 287, C. Anonym. in Vita Aristophanis; Suidas v. Ἀριστώνυμος (diversa confundens); Meinek. Hist. crit. com. p. 196 sqq. Ex Aristonymi nescio cujus Τωμαρίσις locos com-

cyura dicta, rutæ similis, quam mulieres, quum sine periculo abortire volunt, vino irriguam umbilico imponunt. Invenitur etiam in ipso lapis, beryllo æqualis, qui niger efficitur, si, qui falso testari volunt, eum tenuerint. Horum lapidum multos exstare in templo Junonis Prosymnææ refert Timotheus in Argolicis, et Agathon Samius in secundo De fluviis.

ITALICA.

Fulvius Stellus a mulieribus animo alieno cum equa rem habuit : ea suo tempore filiam edidit perpulchram, cui pater Eponæ nomen indidit; atque hæc dea est equo-

munes affert Stobæus in Florileg. passim. Cf. S. Maximus II, p. 571, 659, 684, 719; Anton. Melissa I, c. 71. Mitto quæ ex Aristonymo citant Hesychius, Etym. M. et Bekkeri Anecd.

AGESILAUS.

ΙΤΑΛΙΚΑ.

E LIBRO TERTIO.

Plutarch. Par. m. c. 29 : Φουλούιος Στέλλος μισῶν γυναῖκας, ἵππῳ συνεμίσγετο· ἡ δὲ κατὰ χρόνον ἔτεκε κόρην εὐμορφον, καὶ ὠνόμασεν Ἑποναν· ἔστι δὲ θεὸς πρόνοϊαν ποιουμένη ἵππων· ὡς Ἀγησίλαος ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν.

Agesilaus qui laudatur in libris Macrobii (Sat. V, 18) esse debet *Acusilaus* (fr. 11 a, tom. I, p. 101).

AGIAS (ARGIVUS).

ΑΡΓΟΛΙΚΑ.

1.

Athenæus III, p. 86, F : Ἀγίας δὲ καὶ Δερκύλος ἐν Ἀργολικοῖς τοὺς στραβήλους ἀστραβήλους ὀνομάζουσι, μνημονεύοντες αὐτῶν ὡς ἐπιτηδείων ὄντων εἰς τὸ σαλπίζειν.

2.

E LIBRO TERTIO.

Clemens Alex. Strom. I, 21, p. 139, 5 : Ἀγίας δὲ καὶ Δερκύλος ἐν τῇ τρίτῃ μηνὸς Πανέμου ὀγδόῃ φθίνοντος (Ilium captum esse dicunt). Ead. Euseb. P. E. p. 293, ubi citantur Ἄγης καὶ Κερκύλος. De Πανέμῳ (rectius Πενήμῳ) mense v. Hermann. Gr. Monatsk. p. 71 sq.

3.

Schol. Vatican. Eur. Troad. 16 : Τὸν δὲ ἔρκειον

rum procuracionem gerens. Agesilaus tertio Italicorum.

ARGOLICA.

1.

Agias et Dercylus in Argolicis strabelos *astrabelos* vocant, mentionem eorum facientes ut aptorum ad canendum veluti tuba.

2.

Agias et Dercylus libro tertio Trojam captam esse aiunt die vicesimo tertio Panemi mensis.

3.

Herceum hunc Jovem historici commemorantes, ei pe-

Δία ἄλλοι ἱστορικοὶ ἀναγράφουσιν ἰδίαν τινὰ σχέσιν περὶ αὐτοῦ ἱστοροῦντες, τρισὶν ὀφθαλμοῖς αὐτὸν κεχρῆσά φασιν, ὡς οἱ περὶ Ἀγίαν καὶ Δερκύλον (Δέρκαλον cod.). Vid. Pausanias II, 24, 4; VIII, 46, 2. Welcker. *Cycl.* p. 279, not. 449.

4.

Athenæus XIV, p. 626, F : Ἀγίας δ' ὁ μουσικὸς ἔφη, τὸν στύρακα, τὸν ἐν ταῖς ὀρχήστραις θυμιώμενον τοῖς Διονυσίοις, Φρύγιον ποιεῖν ὁδμὴν τοῖς αἰσθανομένοις. Τὸ δ' ἀρχαῖον ἢ μουσικὴ ἐπ' ἀνδρείαν προτροπὴ ἦν.

Agiae nomen Fabricius (Bibl. Gr. I, p. 658) reponi voluit ap. schol. Eurip. Phoen. 13, ubi vulgo legitur Αἰγύστιος vel Αἰγύπτιος. Nos locum attulimus in fragmentis Lysimachi. — Ceterum de scriptura nominis Ἀγίας v. Welcker. in Hom. *Cycl.* p. 278. Præter Agiam Νόστων auctorem atque Agiam comicum (Pollux, III, 36), enotavi Agiam vatem, Agelochi f., qui Lysandro victoriam prædixit, ap. Pausan. III, 11, 5, ubi v. interpr.; Agiam Arcadem in Xenoph. Anab. II, 5, 7; Agiam (vgo Ageum) Argivum Olympionicam, Ol. 113, ap. Euseb. Chron. p. 152 ed. Mai; Agiam Argivum, qui, interfecto Argivorum tyranno Aristippo (vid. Diniae Argivi fragm.), summa rerum potitur, Plutarch. Arat. c. 29.

AGLAOSTHENES.

ΝΑΞΙΑΚΑ.

1.

Hyginus Poet. astron. II, 2 : *Arctos minor. Hanc Aglaosthenes, qui Naxica conscripsit, ait Cynosuram esse unam de Jovis nutricibus ex Idæis nymphis; ab ejus quoque nomine et urbem, quæ Hesticea vocatur, a Nicostrato et sodalibus ejus constitutam, et portum qui ibi est et agri majorem partem Cynosuram appellatam. Hanc autem inter Curetas fuisse, qui Jovis fuerunt administri.*

Eratosthenes Cataster. 2, de ursa minori : Ἀγλαοσθένης (Ἀγασθένης var. lect.) δὲ ἐν τοῖς Ναξικοῖς (sic) φησι τροφὸν γενέσθαι τοῦ Διὸς Κυνόσουραν, εἶναι δὲ μίαν τῶν Ἰδαίων νυμφῶν, ἀφ' ἧς ἐν μὲν τῇ πόλει τῇ καλουμένῃ Ἰστοῖς [τοῦνομα τοῦτο ἦν], ἣν οἱ περὶ Νικόστρατον ἔκτισαν, καὶ τὸν ἐν αὐτῇ δὲ λιμένα καὶ τὸν ἐπ' αὐτῇ τόπον Κυνόσουραν κληθῆναι. Urbis

nomen ex h. l. emendandum ap. Hyginum et Germanicum. Idem nomen Ἰστοὶ tanquam stationis in Icaria ins. habes ap. Strabon. XIV, p. 639.

Germanic. ad Arat. 24 : *Agatosthenes (sic) in Asiaticis carminibus Cynosuram dicit fuisse Jovis nutricem unam ex Idæis nymphis, a qua in Cretæ oppido Histoë Nicostratus constituit portus, et circa eum locum Cynosuram; fuisse cum Telchiniis, qui dicuntur Curetes Idæi.*

Initio scribe *Aglaosthenes in Naxiacis*. Istud *Asiaticis carminibus* (Ἀσιατικοῖς ἔπεσι) fortasse natum fuerit ex græcis Ναξιακοῖς φησι. — *Telchines* ipse grammaticus intulisse videtur. Vide Lobeck. *Aglaoph.* p. 1182. Cf. Hœck. *Creta*, I, p. 434.

2.

Germanicus ad Arat. 314 : *Aglaosthenes dicit Jovem in aquilam transfiguratum Naxiam regionem ubi nutritus fuerat petiisse, et regnum accepisse : egresso vero de Naxo, quum adversus Titanas proficisceretur et sacrificium faceret, aquilam ei in auspicio apparuisse et fulmina ministrasse; quam bono omine acceptam tutelæ subjecisse.* Eadem ex Germanico repetit Lactantius, I, 11.

Eratosthenis Cataster. 30 : Ἀγλαοσθένης δὲ φησιν ἐν τοῖς Ναξιακοῖς, γενόμενον τὸν Δία ἐν Κρήτῃ καὶ κατὰ κράτος ζητούμενον, ἐκεῖθεν ἐκκλαπῆναι καὶ ἀχθῆναι εἰς Νάξον· ἐκτραφέντα δὲ καὶ γενόμενον ἐν ἡλικίᾳ τὴν τῶν θεῶν βασιλείαν κατασχεῖν· ἐξορμῶντος δὲ ἐκ τῆς Νάξου ἐπὶ τοὺς Τιτᾶνας, (καὶ) ἀετὸν αὐτῷ φανῆναι συνιόντα, τὸν δὲ οἰωνισάμενον ἱερὸν αὐτὸν ποιήσασθαι κατηστερισμένον· καὶ διὰ τοῦτο τῆς ἐν οὐρανῷ τιμῆς ἀξιοθῆναι. « Vocem καὶ ante ἀετὸν delendam aut ἱερεύσαντος ex Hygino (*sacrificanti ei aquilam auspiciatam*) addendum censuit Heynius. » Westermann. Ego pro φανῆναι συνιόντα velim φανῆναι αἷσιον ὄντα vel αἰσιοῦντα.

Hygin. Poet. astron. II, 17 : *Aglaosthenes autem, qui Naxica scripsit, ait Jovem Cretæ surreptum, Naxum delatum et ibi esse nutritum : qui postquam pervenerit ad virilem ætatem, et voluerit bello lacessere Titanas, sacrificanti ei aquilam auspiciatam : quo auspicio usum esse, et eam inter astra collocasse.* Cf. Müller. *Min.* p. 443, 5.

3.

Pollux IX, 6, 83 : (Πρῶτοι νόμισμα ἔκοψαν Νάξιοι κατὰ τὴν Ἀγλαοσθένους (i. q. Ἀγλαοσθ.) δόξαν.

culiarem quendam habitum fuisse dicunt, tribusque oculis instructum narrant, sicuti Agias et Dercylus.

4.

Agias musicus dixit, styracem, quem in orchestris suffiunt feriis Bacchanalibus, Phrygium afferre odorem olfa-

cientibus. Præcis vero temporibus musica ad fortitudinem fuit adhortamentum.

3.

Primi numos cuderunt Naxii secundum Aglaosthenis sententiam.

4.

Plinius H. N. IV, 12, 22 : *Hanc (Delum) Aristoteles ita appellatam prodidit, quoniam repente apparuerit enata. Æglosthenes (scr. Aglaosthenes) Cynthiam, alii Ortygiam, Asteriam, Lagiam, Chlamydiam, Cynæthum, Pyrpilen igne ibi primum reperto. — Naxus a Delo XVIII (mill. pass.) cum oppido, quam Strongylen, dein Dian, mox Dionysiada a vinearum fertilitate, alii Siciliam minorem aut Callipolin appellarunt.*

5.

Athenæus III, p. 78, C, de Naxiorum Dionysio μειλιχίω. Vide Andrisici fr. 3.

(AGATHOSTHENES.)

Apud Tzetzen in Hist. VII, 645 *Agathosthenes* inter eos recensetur, qui mirabilia et fabulosa tradiderint. Scripserit igitur Παράδοξα, uti Sotion et Isigonus, quibus associatum ejus nomen videmus. Ceterum num genuinum sit nomen *Agathosthenis*, an ex *Aglaosthenes* corruptum (sicuti fr. 1 ap. Germanicum), non discerno.

6.

Tzetzes ad Lycophr. 1023 : Κρᾶθις, ποταμὸς Ἰταλίας τῶν λουομένων πυρσαίνων τὰς χαίτας, καθάπερ Ἰσίγονος ὁ ἱστορικός φησι, Σωτίων τε καὶ Ἀγαθοσθένους οἱ φιλόσοφοι. Cf. Aristot. mir. ausc. c. 183; Timæus fr. 63. Euripid. Troad. 227.

7.

Idem ibid. 704 : Ἄλλοι δὲ τὴν Ἀορνὸν, Σωτίων τε καὶ Ἀγαθοσθένους καὶ Δίον καὶ οἱ λοιποὶ τῶν ἱστορικῶν, οὐ λίμνην οὐδὲ πέτραν φασί, στόμιον δὲ τι περὶ τὴν Ἀδιαβηνήν, ὅπερ στόμιον ὄρνειον ὑπερπετᾶσθαι οὐ δύναται· ἀπὸ γὰρ τῆς ἐκεῖθεν ἀναφερομένης ἀναθυμιάσεως τελευτᾷ καὶ πᾶν ζῶον ἄλογον.

AGRIOPAS, Ὀλυμπιονικῶν scriptor. V. Euandridas.

6.

Crathis, Italiae fluvius, qui rufos facit crines lavantium, ut ait Isigonus historicus, et Sotion et Agathosthenes (Aglaosthenes?) philosophi.

7.

Alii, ut Sotion et Agathosthenes (Aglaosthenes?) et Dion, Aornum non lacum neque petram, sed in Adiabene orificium quoddam, quod nulla avis supervolare potest; nam vapore qui inde exhalatur omne brutum animal suffocatur.

AGROETAS (*).

ΛΙΒΥΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

I.

Herodianus II. μον. λέξ. p. 11, 19 : Ἀγροίτας α' Λιβυκῶν· « Ἀνδρωθέντα δὲ τὸν Ἀμφίθεμιν πλησιάζουσαι ταῖς Νύμφαις καὶ γεννῆσαι παῖδα μυρμαδάναρ· αὐτὰ κήνας· βυγάνμα· καλομάχαν ψύλλον, ἀφ' οὗ ψύλλοι τὸ ἔθνος. »

Ἀγροίτας α' Λ.] cod. ἀγροῖτας ἀπὸ Λιβυκῶν. emend. Lobeck. Aglaoph. p. 988. Sequentia « vehementer corrupta et in codice obscuris calami ductibus perscripta, ut singularum literarum fidem se præstare neget Blochius. » Dindorf. Emenandum est, ni fallor, hunc in modum : παῖδας Ἀδурμαχίδαν (vel Μαρμαρίδαν), Ἀραραυκήλαν, Βύζαν, Μαχλύα, Μάχαν, Ψύλλον, ἀφ' οὗ Ψύλλοι τὸ ἔθνος. Araraucelles memorat Ptolemæus; Βυζάντες (s. Βυζάριοι s. Βυζάντιοι) v. ap. Steph. B. s. v. et Strabon. p. 231, et interpr. ad ll. ll. Possis etiam scribere Ἀσδύταν vel Ἀσδύσταν, id quod vel probabilius est, quum Asbytae vel Asbystae vicini fuerint Ararauzelum. V. Forbiger. Alt. Geogr. II, p. 828. De ceteris Libyæ populis, quorum nomina h. l. indigitantur, satis constat. De Amphithemi cf. fr. 4.

2.

Schol. Apoll. Rh. II, 498 : Ἀγροίτας δὲ ἐν πρώτῳ Λιβυκῶν, ὑπὸ Ἀπόλλωνος εἰς Κρήτην αὐτὴν (τὴν Κυρήνην) κομισθῆναι, ἐκεῖθεν δὲ εἰς Λιβύην. Ἀδελφὴ δὲ Κυρήνης Λάρισσα· ἥς ὁμώνυμος πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ. Τινὲς δὲ φασὶ τὴν Κυρήνην Πηνειοῦ θυγατέρα γενέσθαι, κακῶς. Ἐνεμεν γὰρ παρ' αὐτῷ θρέμματα, οὐκ ἔτι δὲ καὶ θυγάτηρ αὐτοῦ ἦν.

(*) *Agrætam*, declamatorem Massiliensem, qui Romæ vixit, laudat M. Seneca Controv. II, 14, p. 190 ed. Bipont.

LIBYCA.

1.

Agroetas primo De rebus Libycis : « Adultum vero Amphithemin cum nymphis consuevisse ex iisque genuisse Adyrmachidam, Araraucelam, Byzam (vel Asbytam), Machlyem, Macam, et Psyllum, a quo Psyllorum gens. »

2.

Agroetas primo De rebus Libycis Cyrenen ab Apolline in Cretam, hinc deinde in Libyam transportatam esse tradit.

3.

E LIBRO TERTIO.

Idem IV, 1396 : Τὸν δράκοντα Λάδωνα ἐκάλουν. Γοῦτον δὲ Πείσανδρος ὑπείληφεν ἀπὸ τῆς γῆς γεγενῆσθαι. Ἡσίودος δὲ ἐκ Τυφῶνός φησιν. Ἀγροίτας δὲ ἐν γ' Λιθυκῶν φησὶ, μὴ μῆλα εἶναι, ἀλλὰ πρόβατα κάλιστα, ἃ χρυσᾷ ὠνομάσθη· ἔχειν δὲ ταῦτα ποιμένα ἄγριον, ὃν διὰ τὸ ἀνήμερον δράκοντα ὠνομάσθαι. Eadem Eudocia p. 216 et 435.

4.

Idem IV, 1492 (cod. Paris.) : Τὸν δὲ Ἀκακαλλίδος υἱὸν Ἀμφίθεμιν καὶ Γαράμαντά φησι κληθῆναι (sc. Alexander Polyh.). Οἱ μένουσιν ἀπ' αὐτοῦ τὸ ἔθνος τοὺς Γαράμαντας καλεῖσθαι φασιν· οἰκοῦσι δὲ οὗτοι τὴν Λιθύην· οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ ἔθνους αὐτόν. Εὐσεβεῖς δὲ οἱ Γαράμαντες, καὶ ναοὶ ἐν αὐτοῖς ἱδρυνται, ὡς ἄλλοι τε καὶ Ἀγροίτας ἱστορεῖ. Vulgo Γαράμας ἵστ., quod em. Bernhardt. ad Dion. p. 876. Scholia vulgata pro Εὐσεβεῖς δὲ χτλ., ita habent : Ἔστι δὲ καὶ ναὸς παρ' αὐτοῖς· καὶ Γαράμας μνημονεύει τοῦ ἔθνους.

5.

Steph. Byz. : Ἀμπελος πόλις τῆς Λιγυστικῆς... Ἔστι καὶ ἄκρα Τωρωναίων Ἀμπελος λεγομένη. Ἔστι καὶ ἑτέρα ἄκρα τῆς Σάμου, καὶ ἄλλη ἐν Κυρήνῃ· Ἀγροίτας δὲ δύο πόλεις εἶναι φησι, τὴν μὲν ἄνω, τὴν δὲ κάτω.

ΣΚΥΘΙΚΑ.

6.

E LIBRO XIII.

Schol. Apoll. Rh. II, 1248 : Ἀγροίτας δὲ ἐν τρισχαιδεκάτῃ (ἐν τῇ γ' ?) τῶν Σκυθικῶν δαπανᾶσθαι φησι τὸ ἦπαρ Προμηθέως δόξαι ὑπὸ τοῦ ἀετοῦ, διὰ

τὸ τὴν κρατίστην τοῦ Προμηθέως χώραν τὸν ποταμὸν τὸν καλούμενον Ἀετὸν φθείρειν. Ἦπαρ δὲ παρὰ πολλοῖς, ὥσπερ καὶ οὐθαρ, τὴν εὐκαρπον λέγεσθαι γῆν. Ἡρακλέους δὲ ἐξοχετεύσαντος διόρυξι τὸν ποταμὸν, τὸν τε ἀετὸν δόξαι ὑπ' αὐτοῦ κεχωρῆσθαι, καὶ τὸν Προμηθεῖα λελύσθαι τῶν δεσμῶν. Cf. Herodori fragm. 23, tom. II, p. 34.

ALCETAS.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΔΕΛΦΟΙΣ ΑΝΑΘΗΜΑΤΩΝ.

E LIBRO SECUNDO.

Athenæus XIII, p. 591, B : Αὐτῆς δὲ τῆς Φρόνης οἱ περικτίονες ἀνδριάντα ποιήσαντες ἀνέθηκαν ἐν Δελφοῖς χρύσειον ἐπὶ κίονος Πεντελικοῦ· κατεσκεύασε δ' αὐτὸν Πραξιτέλης. Ὁν καὶ θεασάμενος Κράτης ὁ κυνικός ἔφη τῆς τῶν Ἑλλήνων ἀκρασίας ἀνάθημα. Ἔστηκε δὲ καὶ ἡ εἰκὼν αὕτη μέση τῆς Ἀρχιδάμου, τοῦ Λακεδαιμονίων βασιλέως, καὶ τῆς Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου, ἔχουσα ἐπιγραφὴν, ΦΡΥΝΗ ΕΠΙΚΛΕΟΥΣ ΘΕΣΠΙΚΗ, ὡς φησιν Ἀλκίτας ἐν δευτέρῳ Περὶ τῶν ἐν Δελφοῖς ἀναθημάτων. De re cf. Ælian. Var. Hist. IX, 32; Pausan. IX, 27; Diog. L. VI, 60, qui pro Cratete Diogenem ponit. — De Alceta hoc aliunde non constat. De rebus Delphicis scripsit Anaxandrides vel, uti in nonnullis libris legitur, Alexandrides. — Varios Alcetas vide in Stephan. Thes. s. v., quibus adde : *A. Bæotorum* prætorem, ap. Polyb. XXIII, 2, 13 (qui non diversus est a *Diceta* lib. XXVII, 1, 10, coll. Müller. *Min.* p. 427), et *A. Cariæ præfectum*, ap. Appian. Syr. c. 52

SCYTHICA.

Agroetas libro (decimo) tertio rerum Scythicarum jecur Promethei ab aquila consumi propterea credi, quod præstantissima Promethei terra a fluvio, cui Aquilæ nomen, vastata sit. Nam ἦπαρ, *jecur*, sicuti οὐθαρ dici terram fertilem. Herculem vero, quum canalibus fluvii cursum avertisset, aquilam interemisse et vinculis Prometheum liberasse videri.

DE DONARIIS DELPHICIS.

Phrynes statuam vicini illius Delphis ponendam curarunt auream, basi e marmore Pentelico insistentem, Praxitelis opus. Quam statuam ubi vidit Crates Cynicus, *Intemperantiæ Græcorum* dixit monumentum. Stetit autem hoc signum medium inter Archidami signum, regis Lacedæmoniorum, et Philippi Amyntæ filii; inscriptionem habens, *Phrynæ Epiclis fil. Thespiciæ*; ut ait Alcetas secundo libro De donariis Delphicis.

3.

Draconem (malorum apud Hesperidas custodem) Lado-nem vocabant. Eum Pisander ex terra genitum credidit. Hesiodus Typhone natum dicit. Agroetas vero libro tertio De rebus Libycis dicit μῆλα illa non esse mala, sed oves egregias; his pastorem fuisse ferocem, cui ob morum asperitatem Dracontis nomen sit inditum.

4.

Acacallidis filium Amphithemin etiam Garamantem appellatum esse dicit. Jam vero alii Garamantum populum ab ipso, alii autem ipsum a Garamantum populo nomen habere censent. Garamantes Libyam incolunt; pique sunt ac templa habent, ut præter alios Agroetas narrat.

5.

Ampelus... etiam in Cyrenaica regione urbs est. Agroetas vero duas urbes esse dicit, alteram superiorem, alteram inferiorem.

ALCIMUS SICULUS.

Alcimus Sículus, qui de rebus Siculis scripsit, Theopompo antiquior fuit, si recte coniecit Schweighaeuserus (not. ad fr. 5). Attamen leviusculam esse hanc viri doctissimi suspicionem patet. Diogenes Laertius (II, 104) inter Stilponis Megarensis auditores recenset τὸν ῥητορικὸν Ἀλκιμον, ἀπάντων πρωτεύοντα τῶν ἐν Ἑλλάδι ῥητόρων. Qui quo clarior fuisse dicitur, tanto magis miramur, memoriam ejus omnem hocce Diogenis loco contineri. Quare num quid ei cum Alcimo Sicularum rerum auctore commune sit, in medio relinquendum. Libri quattuor quos Alcimus ad Amyntam scripsit, quum de Epicharmo Syracusano, ex quo multa Plato profecerit, fuisse videantur, haud male conveniunt homini Siculo; adeo ut auctorem eorum ab historico probabiliter non esse diversum conieceris (*).

ΣΙΚΕΛΙΚΑ.

1.

Athenæus VII, p. 322, A : Ἀλκιμος δ' ἐν τοῖς Σικελικοῖς ἐν Μεσσηνίᾳ φησὶ, τῇ κατὰ τὴν νῆσον, Βότρυν γενέσθαι, εὐρετὴν τῶν παραπλησίων παιγνίων τοῖς προσαγορευομένοις Σάλπησι. Antecedunt fragmentum 11 Nymphodori. V. tom. II, p. 278.

2.

Schol. Theocrit. I, 64 : Ἡ δὲ Αἴτνη Σικελίας ὄρος ἐστίν, ἀπὸ Αἴτνης τῆς Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ὥς φησιν Ἀλκιμος.

(3.)

Natalis Com. IX, 4 : *Alcimus in Rebus Siculis*

(*) Memorantur præter Nostrum Alcimus, Lydiae rex, ap. Xanth. fr. 9; Alcimus Cyzicenus, Olympionica Ol. 159 ap. Euseb. in Chron.; Alcimus Ael. Aristidis διοικητής, ap. Aristid. I, p. 449. 626.

DE REBUS SICULIS.

1.

Alcimus in libris De Rebus Siculis ait Messanae in Sicilia Botryn exstitisse inventorum ludicrorum similitum his quæ Salpæ tribuuntur.

2.

Ætna, Siciliae mons, nomen habet ab Ætna Cœli et Terræ filia, ut Alcimus ait.

3.

Alcimus Sículus, in eo suorum librorum qui Italicus inscribitur, omnes in Italia mulieres vino abstinere ait, tali ex causa. « Hercules quum esset in Crotoniatarum agro, ibique ad ædes quasdam in via sitas sitiens pervenisset, accessit poscens ut sibi quod biberet daretur. Per id ipsum tempus

et Syracusius Nymphodorus (fr. 13) *Chimæram Lyciæ montem esse dixerunt, in quo ignis nasceretur. Ejus in summa parte leones dicti sunt habitasse, in medio erant uberrima et amœnissima pascua, ad radices serpentes.* Hæc de Ætna loquens afferre Alcimus potuit; at constat quæ Natali in citandis auctoribus habenda sit fides. Sua hauserit ex Eustath. ad Hom. Il. p. 634.

4.

ΙΤΑΛΙΚΗ ΒΙΒΛΟΣ.

Athenæus X, p. 441, A : Ἀλκιμος δ' ὁ Σικελιώτης ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ τῶν βίβλων Ἰταλικῇ, πάσας φησὶ τὰς ἐν Ἰταλίᾳ γυναῖκας μὴ πίνειν οἶνον ἀπὸ ταύτης τῆς αἰτίας. « Ἡρακλῆς, περὶ τὴν Κροτωνιάτιν γεγόμενος, ἐπεὶ πρὸς τινα οἰκίαν, οὔσαν παρὰ τὴν ὁδὸν, διψῶν ἀφίκετο, προσελθὼν ἤτει πιεῖν ἐντεῦθεν. Ἐτυχε δ' ἡ γυνὴ τοῦ τὴν οἰκίαν κεκτημένου πίθον οἴνου λαθραίως ὑποίξασα· καὶ πρὸς μὲν τὸν ἄνδρα δεινὸν ἔφη ποιήσειν αὐτὸν, εἰ ξένου χάριν τὸν πίθον τοῦτον ἀνοίξειεν, ὕδωρ δ' ἐκέλευσεν αὐτὸν προσενεγκεῖν. Ἡρακλῆς δ' ἐπὶ θύραις ἐστὼς, καὶ ἀκούσας ταῦτα, τὸν μὲν ἄνδρα αὐτῆς σφόδρα ἐπήνεσεν· ὃν καὶ ἐκέλευσεν, αὐτὸν παρέλθοντα εἶσω σκοπεῖν τὸν πίθον. Καὶ ὃς εἰσελθὼν λίθινον εὔρε τὸν πίθον γεγονότα. Τούτου δὲ τὸ σημεῖον ἔτι καὶ νῦν ἐστίν ἐν ταῖς ἐπιχωρίαις γυναῖξι πάσαις, ἐν αἰσχυρῷ κεῖσθαι τὸ πίνειν οἶνον, διὰ τὴν προκειμένην αἰτίαν. »

Liber hic Ἰταλική inscriptus pars fuerit ejusdem operis, quod res Sicularum continebat. Similiter Timæus operis sui partem Ἰταλικά inscripserat.

5.

Idem XII, p. 518, B : Ὑπὸ δὲ τῆς τρυφῆς οἱ Τυρρηνοὶ, ὥς Ἀλκιμος ἱστορεῖ, πρὸς αὐλὸν μάττουσι καὶ πυκτεύουσι καὶ μαστιγοῦσιν. Antecedit Theopompi fr. 222. « Quodsi, ut nobis quidem videtur, Alcimi testimonium illud, quod apud Nostrum legitur, ex Theopompi historiis adpositum ab

forte uxor domini ædium clanculum vini dolium aperuerat itaque marito dicebat, durum fore si peregrini hominis gratia dolium illud aperiret; jussitque aquam ei bibendam offerri Hercules, pro foribus stans, quum hæc exaudivisset, valde laudavit maritum mulieris; hortatus autem est illum, ipse intro abiret, et dolium inspiceret. Qui quum introivisset, dolium reperit saxeum factum. Cujus rei documentum etiam nunc superest in omnibus ejus regionis mulieribus, quod, prædictam ob causam, turpe et in probro habetur, si vinum mulier bibat. »

5.

Etrusci ita voluptati dediti sunt, ut, testante Alcimo, ad tibiæ modos etiam farinam subigant et pugillatu certent et flagris cædant.

Athenæo est, colligitur inde, ætate nonnihil superiorem Theopompo fuisse Alcimum. » *Schweighæuser*. in *Indice auctt. Athen.*

6.

Festus p. 266 ed. Müller. : *Alcimus ait Tyrrhenia Æneæ natum filium Romulum fuisse, atque eo ortum Albam Æneæ neptem, cujus filius nomine Rhomus (cod. Rhodius) condiderit urbem Romam.*

ΠΡΟΣ ΑΜΥΝΤΑΝ

βιβλία τέτταρα.

7.

Diogen. Laert. III, 9, de Platone : Πολλὰ δὲ καὶ παρ' Ἐπιχάρμου τοῦ κωμωδιοποιοῦ προσωφέλῃται, τὰ πλεῖστα μεταγράψας, καθά φησιν Ἀλκιμος ἐν τοῖς πρὸς Ἀμύνταν, ἃ ἔστι τέτταρα. Ἐνθα καὶ ἐν τῷ πρώτῳ φησὶ ταῦτα· « Φαίνεται δὲ καὶ Πλάτων πολλὰ τῶν Ἐπιχάρμου λέγων· σκεπτέον δέ. Ὁ Πλάτων φησὶν αἰσθητὸν μὲν εἶναι τὸ μηδέποτε ἐν τῷ ποιῶ μηδὲ τῷ ποσῶ διαμένον, ἀλλ' αἰεὶ ῥέον καὶ μεταβάλλον· ὡς ἐξ ὧν ἂν τις ἀνέλῃ τὸν ἀριθμὸν, τούτων οὔτε ἴσων οὔτε τινῶν οὔτε ποσῶν οὔτε ποιῶν ὄντων. Ταῦτα δ' ἔστιν ὧν αἰεὶ γένεσις, οὐσία δὲ μηδέποτε πέφυκε. Νοητὸν δὲ οὐδ' μηδὲν ἀπογίνεται μηδὲ προσγίνεται. Τοῦτο δ' ἔστιν ἢ τῶν αἰδιῶν φύσις, ἣν ὁμοίαν τε καὶ τὴν αὐτὴν αἰεὶ

συμβέβηκεν εἶναι. Καὶ μὴν ὁ γε Ἐπίχαρμος περὶ τῶν αἰσθητῶν καὶ νοητῶν ἐναργῶς εἴρηκεν·

- A. Ἀλλ' αἰεὶ τοὶ θεοὶ παρῆσαν, ὑπέλιπον δ' οὐ πρόποκα·
τάδε δ' αἰεὶ πάρεσθ' ὅμοια, διὰ τε τῶν αὐτῶν αἰεὶ.
B. Ἀλλὰ λέγεται μὲν χάος πρῶτον γενέσθαι τῶν θεῶν.
A. Πῶς δ'; ἀμάχανόν γ' ἂπ' οὔτινος εἶμεν ὅ τι πρῶτον μῶλοι·
B. Οὐκ ἄρ' ἔμολε πρῶτον οὐδέν; A. Οὐδὲ μὰ Δία δεύτερον
τῶνδ' γ' ὧν ἄμμες νῦν ὥδε λέγομεν. Ἀλλὰ τῶδ' ἄθρει·
αἶ ποτ' ἀριθμὸν τις περισσὸν, αἶ δὲ λῆς, τιν' ἄρτιον
ποτιθέμεν λῆ ψᾶφον ἢ καὶ τᾶν ὑπαρχοισᾶν λαθεῖν,
ἢ δοκεῖ κά τοι τόχ' ὡυτὸς εἶμεν; B. Οὐκ ἐμίνγα κα.
A. Οὐδὲ μὲν οὐδ' αἶ ποτὶ μέτρον παχυαῖον ποτιθέμεν
λῆ τις ἕτερον μᾶκος ἢ τῷ πρόσθ' ἐόντος ἀποταμεῖν,
ἐτι χ' ὑπάρχοι τῆνο τὸ μέτρον; B. Οὐ γάρ. A. Ὡδε νῦν ὄρη
καὶ τὸς ἀνθρώπως· ὁ μὲν γὰρ αὖξεν, ὁ δὲ γὰ μὲν φθίνει·
ἐν μεταλλαγᾷ δὲ πάντες ἐντὶ πάντα τὸν χρόνον.
Ὁ δὲ μεταλλάσσει κατὰ φύσιν κοῦποχ' ἐν ταῦτῳ μένει,
ἕτερον εἴη κα τόδ' ἤδη τῷ παρεξιστακότος.
Καὶ τὸ δὴ καγὼ χθὲς ἄλλοι καὶ νῦν ἄλλοι τελέθομεν,
καὐθὺς ἄλλοι κοῦποχ' ὡυτοὶ καττὸν αὐτὸν αὖ λόγον. »

Ἔτι φησὶν ὁ Ἀλκιμος καὶ ταυτί· « Φασὶν οἱ σοφοὶ τὴν
ψυχὴν τὰ μὲν διὰ τοῦ σώματος αἰσθάνεσθαι, οἷον
ἀκούουσιν, βλέπουσιν· τὰ δ' αὐτὴν καθ' αὐτὴν ἐνθυ-
μεῖσθαι, μηδὲν τῷ σώματι χρωμένῃ. Διὸ καὶ τῶν ὄν-
των τὰ μὲν αἰσθητὰ εἶναι, τὰ δὲ νοητά. Ὡν ἕνεκα καὶ
Πλάτων ἔλεγεν ὅτι δεῖ τοὺς συνιδεῖν τὰς τοῦ παντὸς
ἀρχὰς ἐπιθυμοῦντας πρῶτον μὲν αὐτὰς καθ' αὐτὰς διε-
λέσθαι τὰς ιδέας, οἷον ὁμοιότητα καὶ μονάδα καὶ πλη-
θος καὶ μέγεθος καὶ στάσιν καὶ κίνησιν· δεύτερον αὐτὸ
καθ' αὐτὸ τὸ καλὸν καὶ ἀγαθὸν καὶ δίκαιον καὶ τὰ τοιαῦ-
τα ὑποθέσθαι· τρίτον τῶν ιδεῶν συνιδεῖν ὅσαι πρὸς
ἀλλήλας εἰσὶν, οἷον ἐπιστήμην ἢ μέγεθος ἢ δεσποτείαν·

AD AMYNTAM

libri quattuor.

7.

Multo fuit Platoni etiam Epicharmus comicus adjumento, cujus plurima transcripsit, ut Alcimus in iis libris quos ad Amyntam scripsit quattuor numero, meminit. Eorum in primo ita loquitur : « Constat autem et Platonem complura sibi de Epicharmi libris assumere. Id vero dispiciendum est. Sensibile asserit Plato, quod aut in qualitate aut in quantitate nunquam persistat, sed diffluat semper atque immutetur : veluti si numerum ex iis tuleris, quæ neque æqualia, neque aliqua, neque quanta, neque qualia sunt. Porro ista sunt quorum semper generatio est, nunquam vero substantia. Intelligibile vero, cui nihil vel decedit vel accedit. Hoc autem sempiternorum natura est, quam similem atque eandem semper esse contingit. Atqui Epicharmus de sensibilibus atque intelligibilibus expresse loquitur in hanc sententiam :

- A. Nempe di semper fuerunt atque nunquam intercident :
hæc quæ dico semper nobis rebus in isdem se exhibent.
B. Existisse sed deorum primum perhibetur Chaos.
A. Quinam vero? nam de nihilo nil pote primum existere.

- B. Ergo nec erat primum quidquam? A. Nec magis hercule aliterum
[terum
eorum quæ nunc appellamus rerum nomine. Hæc vero ita
[vide :
sume numerum, quemquem libeat, vel parem vel imparem ;
si quem huic cupias aggregare clanculum aut subducere,
an tibi hic idem videtur? B. Non mihi vero quidem.
A. Sic et aliquid ad cubitalem si addas magnitudinem,
aut si contra demas, eadem jam mensura non erit,
ante quæ fuit. B. Enimvero. A. Pariter nunc considera
homines : horum videas illum crescere, hunc decrescere.
Quotquot sunt, mutationi tempore omni subjacent,
et naturam quisque variat, uno nec manet in statu ;
atque idem est et rursus aliud illi quod nunc transiit :
ipse heri tuque aliud fuimus, aliud sumus hoc tempore,
iterumque alii : nunquam eidem sumus, ut ratio prædicat. »

Addidit hæc præterea Alcimus : « Aiunt autem sapientes animam alia quidem sentire per corpus, puta videndo atque audiendo ; alia vero ipsam per se ipsam animadvertere, nullo corporis officio utentem. Quocirca eorum quæ sunt alia sensibus percipi, alia intelligentiæ ratione comprehendere. Quare Plato quoque oportere dicebat eos qui cuperent rerum initia colligere, ipsas primum species, quas ideas vocat, secundum se ipsas distribuere, puta similitudinem et unitatem et multitudinem et magnitudinem, statumque et motum : secundo ipsum per se ipsum honestum

ἐνθυμουμένους ὅτι τὰ παρ' ἡμῖν διὰ τὸ μετέχειν ἐκείνων ὁμώνυμα ἐκείνοις ὑπάρχει· λέγω δὲ οἷον δίκαια μὲν ὅσα τοῦ δικαίου, καλὰ δὲ ὅσα τοῦ καλοῦ. Ἔστι δὲ τῶν εἰδῶν ἐν ἑκάστων αἰδιότων τε καὶ νόημα καὶ πρὸς τούτοις ἀπαθές· διὸ καὶ φησιν ἐν τῇ φύσει τὰς ἰδέας ἐστάναι καθάπερ παραδείγματα· τὰ δ' ἄλλα ταύταις ἐοικέναι, τούτων ὁμοιώματα καθεστῶτα. Ὁ τοίνυν Ἐπίχαρμος περὶ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ περὶ τῶν ἰδεῶν οὕτω λέγει·

A. Ἄρ' ἐστὶν αὐλησίς τι πρᾶγμα; B. Πάνυ μὲν ὦν.

A. Ἄνθρωπος ὦν αὐλησίς ἐστιν; B. Οὐδαμῶς.

A. Φέρ' ἴδω, τίς αὐλητάς; τίς εἰμέν τοι δοκεῖ; ἄνθρωπος. Οὐ γάρ; B. Πάνυ μὲν ὦν. A. Οὐκ ὦν δόκει οὕτως ἔχειν τοι καὶ περὶ τῶγαθῶ; τὸ μὲν ἀγαθὸν τί πρᾶγμ' εἶμεν καθ' αὐθ'· ὅστις δὲ κα εἰδῆ μαθὼν τῇν', ἀγαθὸς ἤδη γίγνεται, ὥσπερ γὰρ τὰν αὐλησιν αὐλητάς μαθὼν, ἢ ὄρχησιν ὄρχηστές τις, ἢ πλοκεὺς πλοκάν, ἢ πᾶν γ' ὁμοίως τῶν τοιούτων ὅ τι τὸ λῆς, οὐ χ' αὐτὸς εἴη τᾶ τέχνης· τεχνικός γὰρ μάν.

Πλάτων ἐν τῇ περὶ τῶν ἰδεῶν ὑπολήψει φησίν· « Ἐπερ ἐστὶ μνήμη, τὰς ἰδέας ἐν τοῖς οὖσιν ὑπάρχειν διὰ τὸ τὴν μνήμην ἡρεμοῦντός τινος καὶ μένοντος εἶναι· μένειν δὲ οὐδὲν ἕτερον ἢ τὰς ἰδέας. Τίνα γὰρ ἂν τρόπον, φησὶ, διεσώζετο τὰ ζῶα μὴ τῆς ἰδέας ἐφαπτόμενα, καὶ πρὸς τοῦτο τὸν νοῦν φυσικῶς εἰληφότα; » Νῦν δὲ μνημονεύει τῆς ὁμοιότητός τε καὶ τροφῆς, ὅποια τίς ἐστὶν αὐτοῖς, ἐνδεικνύμενα διότι πᾶσι τοῖς ζῴοις ἔμφυτός ἐστιν ἡ τῆς ὁμοιότητος θεωρία· διὸ καὶ τῶν ὁμοφύλων αἰσθάνεται. Πῶς οὖν ὁ Ἐπίχαρμος;

et bonum et justum et hujusmodi cetera ponere : tertio conspiciere quæ sibi mutuo cohæreant ideæ, puta scientiam aut magnitudinem sive dominationem; simulque et illud cogitare, ea quæ sunt apud nos ex illorum participatione eis æquivoca fieri. Exempli causa dico justa esse quæ justo communicant; honesta, quæ honesto. Est autem unaquæque species æterna, et intelligentia et omni perturbatione vacua. Quocirca ideas in natura velut exemplaria dixit subsistere : cetera his esse similia, quum sint earum imagines. Epicharmus igitur de bono atque de ideis ita disserit :

A. Tibicinalis ars, resne aliqua est? B. Quippeni?

A. Tibicinalis hæc ars, an homo est? B. Neutiquam.

A. Videamus : ipsum quid putas tibicinem? hominem, an non? B. Hominem haud dubie. A. Nonne [existimas

rem sese habere pariter etiam de bono?
nempe ut bonum ipsum res sit : at si quis bonum istud didicerit, is jam dicatur bonus?
nam sic tibicen est qui didicit tibiis,
saltator qui saltare, tum qui texere
textor, similiter qui aliud quidquid volueris.
Ars ipse non est scilicet, sed artifex.

Plato in opinatione de ideis ait : « Si quidem est memoria, ideas in his quæ sunt existere, quod memoria quietæ cujusdam rei ac manentis sit : manere autem præter ideas nihil. Quo enim, inquit, modo servarentur animantes, nisi

Εὐμαίε, τὸ σοφὸν ἐστὶν οὐ καθ' ἐν μόνον, ἀλλ' ὅποσα περ ζῇ, πάντα καὶ γνώμαν ἔχει. Καὶ γὰρ τὸ θῆλυ τᾶν ἀλεκτορίδων γένος, αἱ λῆς καταμαθεῖν ἀπενές, οὐ τίττει τέκνα ζῶντ', ἀλλ' ἐπώζει καὶ ποιεῖ ψυχὰν ἔχειν· τὸ δὲ σοφὸν ἂ φύσις τὸδ' οἶδεν ὥς ἔχει μόνον· πεπαίδευται γὰρ αὐταύτας ὑπο.

Καὶ πάλιν·

Θαυμαστὸν ὦν οὐδὲν ἐμὲ ταῦθ' οὕτω λέγειν, οὐδ' ἀνδάνειν αὐτοῖσιν αὐτοὺς καὶ δοκεῖν καλῶς πεφύκει· καὶ γὰρ ἂ κύων κυνὶ κάλλιστον εἶμεν φαίνεται, καὶ βοῦς βοῖ, ὄνος δ' ὄνῳ κάλλιστον, ὅς δὲ θῆν ὑί. »

Καὶ ταῦτα μὲν καὶ τὰ τοιαῦτα διὰ τῶν τεσσάρων βιβλίων παραπήγνυσιν ὁ Ἀλκιμος, παρασημαίνων τὴν ἐξ Ἐπιχάρμου Πλάτωνι περιγινομένην ὠφέλειαν.

ALEXARCHUS.

ITALICA.

E LIBRO QUARTO.

I.

Plutarch. Par. min. c. 7, p. 304, D. : Τοῦλλος Ὀστίλλιος, βασιλεὺς Ῥωμαίων, ἐπολέμησεν Ἀλβανοῖς, βασιλέως ὄντος Μετίου Φουβεντίου, καὶ τὴν μάχην πολλάκις ὑπερέθετο. Οἱ δὲ, ἡττωμένου, εἰς εὐωχίαν ἐτράπησαν· οἰνωμένοις δ' ἐπέθετο, καὶ τὸν

et ideam attigissent, et præterea mentem a natura accepissent? » Meminit autem similitudinis et pabuli, cujusmodi illis esse soleat, ostendens quod sit animalibus omnibus insita similitudinis intelligentia : quocirca et quæ sunt ejusdem generis, ea sentiunt. Quomodo ergo Epicharmus hæc dixit?

Eumæe, generi sapere non uni datum est :
sed quidquid anima, mente simul est præditum.
Gallorum uxores volucrum considera :
non illæ partus edunt vitæ compotes,
sed ovis incubantes animam adfabricant :
et hujus norunt principem sapientiæ
naturam solam, quæ magistra ipsis fuit.

Ac rursum :

Nil itaque mirum est ista me sic dicere,
atque ipsos sibi placere et ingenio optimo
factos videri : quandoquidem canis cani
pulcherrimum videtur, bos itidem bovi,
et asinus asino, sus sui pulcherrimum. »

Ista et hujusmodi alia per quattuor libros proponit Alcimus, admonens quantum emolumenti Plato ex Epicharmo sibi comparaverit.

ITALICA.

I.

Tullus Hostilius, Romanorum rex, bellum gessit contra Albanos, quorum rex erat Metius Fufetius, ac proelium

βασιλέα, δύο πώλους συζεύξας, διεσπάραξεν· ὥς Ἀλέξαρχος ἐν τετάρτῃ Ἰταλικῶν.

2.

Servius ad Virgil. *Æn.* III, 334 : *Chaonios cognomine Campos*] *Epirum campos non habere omnibus notum est; sed constat ibi olim regem nomine Campum fuisse ejusque posteros Campylidas dictos et Epirum Campaniam vocatam, sicut Alexarchus, historicus græcus, et Aristonicus referunt. Varro filiam Campi Campaniam dictam, unde provinciæ nomen, post vero, sicuti dictum est, Chaoniam ab Heleno appellatam, qui fratrem suum Chaonem, vel, ut alii dicunt, comitem, dum venaretur, occiderat. Alii filiam Campi Cestriam ab Heleno ductam uxorem, et de nomine soceri Campos, de nomine Chaone, Chaonas dixisse.*

A nostro scriptore diversus procul dubio est Alexarchus grammaticus ille superbiens, de quo Aristi Salaminii locus exstat apud Clementem *Alex. Protr.* IV, 54, p. 16, 27 (vide *Heraclidæ* fr. 5, tom. III, p. 168). Idem aut alius est Alexarchus de quo Plutarchus *De Is. et Os.* c. 37 : Ἀρίστων τοίνυν ὁ γεγραφὼς Ἀθηναίων ἀποικίαν ἐπιστολῇ τινι Ἀλεξάρχου περιέπεσεν, ἐν ᾗ Διὸς ἱστορεῖται καὶ Ἰσίδος υἱὸς ὢν ὁ Διόνυσος ὑπὸ Αἰγυπτίων, οὐκ Ὅσιρις ἀλλὰ Ἀρσαφῆς (ἐν τῷ ἄλφα γράμματι) λέγεσθαι, δηλοῦντος τὸ ἀνδρεῖον τοῦ ὀνόματος.

ALEXIS SAMIUS.

ΣΑΜΙΩΝ·ΩΠΟΙ.

E LIBRO SECUNDO.

1.

Athenæus XIII, p. 572, F : Ἀλεξίς δ' ὁ Σάμιος ἐν δευτέρῳ Ὄρων Σαμιακῶν· « Τὴν ἐν Σάμῳ Ἀφροδί-

sæpius distulit. Semel victo eo, Albani se ad convivia dederunt : quos Tullus vino captos adortus, regem eorum duobus pullis equinis alligatum discerpit. Alexarchus in quarto Italicorum.

ANNALES SAMIORUM.

1.

Alexis Samius secundo *Annalium Samiacorum* hæc scribit : « Venerem, quæ Sami consecrata est, quam alii *in Arundinibus*, alii *in Paludæ* vocant, dedicarunt meretrices Atticæ, quæ Periclem secutæ, quum Samum oppugnet, magnam ex prostituta forma quæstum fecerant. »

2.

Alexis *Annalium Samiorum* libro tertio : « Multis e civitatibus, ait, ornatam esse Samum a Polycrate; qui canes adscivisset Molossos et Laconicos, capras e Scyro et Naxo, oves Mileto et ex Attica. Arcessivit vero, inquit, etiam artifices maxima mercede proposita. Idem, priusquam tyrannidem occupasset, pretiosa stragula et pocula, quæ parata habebat, omnibus utenda dare consueverat, qui nuptias aut solemniora quædam epula celebrabant. » Quæ omnia quum legimus, mirari subit nusquam memoriæ prodi, tyrannum mulieres etiam et formosos pueros arcessisse; qui quidem masculæ veneris insano studio tenebatur, et in amando puero rivalis fuit Anacreontis poetæ, iraque incensus comam amasii detondit. Primus etiam Polycrates, quas ædificavit naves, eas *Samias* a patria nominavit.

3.

DE FRUGALITATE.

την, ἣν οἱ μὲν ἐν Καλάμοις καλοῦσιν, οἱ δὲ ἐν Ἑλεια, Ἀττικαί, φησὶν, ἐταῖραι ἰδρύσαντο αἱ συνακολουθήσασαι Περικλεῖ, ὅτε ἐπολιόρκει τὴν Σάμον, ἐργασάμεναι ἱκανῶς ἀπὸ τῆς ὥρας. »

2.

E LIBRO TERTIO.

Idem XII, p. 540, D : Ἀλεξίς δ' ἐν τρίτῳ Σαμίων ὥρων ἐκ πολλῶν πόλεων φησι κοσμηθῆναι τὴν Σάμον ὑπὸ τοῦ Πολυκράτους, κύνας μὲν Μολοττικὰς καὶ Λακαίνας εἰσαγαγόντος, αἶγας δ' ἐκ Σκύρου καὶ Νάξου, πρόβατα δ' ἐκ Μιλήτου καὶ τῆς Ἀττικῆς. Μετεστέλλετο δὲ, φησὶ, καὶ τεχνίτας ἐπὶ μισθοῖς μεγίστοις. Πρὸ δὲ τοῦ τυραννῆσαι κατασκευασάμενος στρωμνὰς πολυτελεῖς καὶ ποτήρια ἐπέτρεπε χρῆσθαι τοῖς ἢ γάμον ἢ μείζονας ὑποδοχὰς ποιουμένοις. Ἐκ πάντων οὖν τούτων ἄξιον θαυμάζειν τὸν τύραννον, ὅτι οὐδαμόθεν ἀναγέγραπται γυναῖκας ἢ παῖδας μεταπεμψάμενος, καίτοι περὶ τὰς τῶν ἀρρένων ὀμιλίας ἐπτοημένος, ὥς καὶ ἀντερᾶν Ἀνακρέοντι τῷ ποιητῇ· ὅτε καὶ δι' ὀργὴν ἀπέκρινε τὸν ἐρώμενον. Πρῶτος δὲ ὁ Πολυκράτης καὶ ναῦς πῆξας, ἀπὸ τῆς πατρίδος Σαμίας ἐκάλεσε.

3.

ΠΕΡΙ ΑΥΤΑΡΚΕΙΑΣ.

Idem X, p. 418, E : Αἰγυπτίους δ' Ἐκαταῖος ἀρτοφάγους φησὶν εἶναι, κυλλήστιας ἐσθίοντας, τὰς δὲ κριθὰς εἰς ποτὸν καταλέοντας. Διὰ ταῦτα καὶ Ἀλεξίς ἐν τῷ Περὶ αὐταρκείας ἔφη, μετρία τροφῇ κεχρῆσθαι τὸν Βόχχοριν καὶ τὸν πατέρα αὐτοῦ Νεόχαβιν. Cf. *Diodor.* I, 45, 2. *Manethon.* fr. 65 not. Hic Alexis num Samius noster sit, ut Schweighaeuserus suspicatur, an alius, nescimus. De Alexide, Polycleti discipulo, v. *Plinius* XXXIV, 8, 19. Alexis Sicyonius Canthari statuarii pater, ap. *Pausan.* VI, 3, 6. De Alexide comico v. *Meinek.* tom. I, p. 374 sqq.

Idem occupasset, pretiosa stragula et pocula, quæ parata habebat, omnibus utenda dare consueverat, qui nuptias aut solemniora quædam epula celebrabant. » Quæ omnia quum legimus, mirari subit nusquam memoriæ prodi, tyrannum mulieres etiam et formosos pueros arcessisse; qui quidem masculæ veneris insano studio tenebatur, et in amando puero rivalis fuit Anacreontis poetæ, iraque incensus comam amasii detondit. Primus etiam Polycrates, quas ædificavit naves, eas *Samias* a patria nominavit.

3.

DE FRUGALITATE.

Ægyptios vero, Hecataeus ait, *panivoros* esse; qui *cyllestibus* (id nomen panis subacidi est) vescantur, et hordeum in potionis etiam usum mola frangant. Quare etiam Alexis, in libro de Frugalitate, modico victu usum esse ait Bocchorin et ejus patrem Neochabin.

AMPHICRATES (ATHENIENSIS).

ΠΕΡΙ ΕΝΔΟΞΩΝ ΑΝΔΡΩΝ.

1.

Athenæus XIII, p. 576, C : Οὐ καὶ αὐτὸς Θεμιστοκλῆς ἐξ ἑταίρας ἦν γεγεννημένος, ὄνομα Ἀβροτόνου ; ὡς Ἀμφικράτης ἱστορεῖ ἐν τῷ Περὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν συγγράμματι·

Ἀβρότονον Θρήισσα γυνὴ γένος· ἀλλὰ τεκέσθαι τὸν μέγαν Ἕλλησιν φασὶ Θεμιστοκλέα.

V. Plutarchus in Vit. Themistocl. c. 1.

2.

Diogenes Laert. II, 101, de Theodoro atheo : Καὶ μέντοι παρ' ὀλίγον ἐκινδύνευσεν εἰς Ἄρειον ἀναχθῆναι πάγον, εἰ μὴ Δημήτριος αὐτὸν ὁ Φαληρεὺς ἐρρύσατο. Ἀμφικράτης δὲ ἐν τῷ Περὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν φησὶ κωνεῖον αὐτὸν πιεῖν καταδικασθέντα.

Hic Amphicrates probabiliter est Atheniensis ille orator, qui Luculli temporibus vixit. De eo hæc Plutarchus Lucull. c. 22 : Ἐτελεύτησε δὲ παρὰ τῷ Τιγράνη καὶ Ἀμφικράτης ὁ ῥήτωρ· εἰ δεῖ καὶ τούτου μνήμην τινὰ γενέσθαι διὰ τὰς Ἀθήνας. Λέγεται γὰρ φυγεῖν μὲν αὐτὸν εἰς Σελεύκειαν τὴν ἐπὶ Τίγριδι· δεομένων δ' αὐτόθι σοφιστεύειν, ὑπεριδεῖν, καταλαζονευσάμενον, ὡς οὐδὲ λεκάνη δελφῖνα χωροῖ· μεταστάντα δὲ πρὸς Κλεοπάτραν, τὴν Μιθριδάτου θυγατέρα, Τιγράνη δὲ συνοικοῦσαν, ἐν διαβολῇ γενέσθαι ταχὺ, καὶ τῆς πρὸς τοὺς Ἕλληνας ἐπιμιξίας εἰργόμενον ἀποκαρτερῆσαι. Ταφῆναι δὲ καὶ τοῦτον ἐντίμως ὑπὸ τῆς Κλεοπάτρας, καὶ κεῖσθαι περὶ Σαφάν, ἔκειτι χωρίον οὕτω καλούμενον.

Longin. De subl. 3, 2, postquam Gorgiæ, Callisthenis, Clitarchi ampullas vituperaverat : Τὰ γε μὴν Ἀμφικράτους τοιαῦτα καὶ Ἡγησίου καὶ Μάτρινος. Πολλαχοῦ γὰρ ἐνθουσιᾶν ἑαυτοῖς δοκοῦντες, οὐ βακχεύουσιν, ἀλλὰ παίζουσιν. Cf. id. ib. 4, 4 : Ἀμφικράτει καὶ οὐ Ξενοφῶντι (Rep. Lac.) ἔπρεπε τὰς ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν κόρας λέγειν παρθένους αἰδόμενας.

Idem nomen restituendum Weisk. (ad Longin.

l. 1.) putat apud Lucian. Rhetor. præc. c. 9, p. 573 ed. Didot. : Εἴτά σε κελεύσει ζηλοῦν ἐκείνους τοὺς ἀρχαίους ἀνδρας, ἕωλα παραδείγματα παρατιθεῖς τῶν λόγων οὐ ῥάδια μιμεῖσθαι, οἷα τὰ τῆς παλαιᾶς ἐργασίας ἐστίν, Ἡγησίου καὶ τῶν ἀμφὶ Κράτην (Κρίτιον ed. Paris. ; l. ἀμφὶ Ἀμφικράτην) καὶ Νησιώτην, κτλ.

« Matris intelligendus videtur Matris Thebanus, qui encomium in Herculem scripsit, idque soluta oratione, si Langbeinio credideris. Athenæus X, p. 412 : Μάτριν δὲ ἐν τῷ τοῦ Ἡρακλέους ἐγκωμίῳ, καὶ εἰς πολυποσίαν φησὶ τὸν Ἡρακλέα προκληθῆναι ὑπὸ τοῦ Λεπρέως, καὶ πάλιν νικηθῆναι (v. Casaub. ad h. l.). Idem II, p. 44 Atheniensem vocat : Μάτριν δὲ ὁ Ἀθηναῖος, ὅσον ἐβίω χρόνον, οὐδὲν ἐσιτεῖτο ἢ μυσίνης ὀλίγον. Verum Ptolemæus Hephæstionis (p. 187, 2 in Mythogr. ed. Westerm.), unde hanc fabulam mutuatus est Athenæus, Thebanum vocat : Μάτριν ὁ Θεβαῖος ὑμνογράφος μυσίνας παρ' ὅλεν τὸν βίον ἐσιτεῖτο. Quare ap. Athen. leg. videtur M. ὁ Θεβαῖος. » TOUR. Eundem in Herculis historia laudat Diodor. I, 24, 4.

AMPHILOCHUS.

Amphilochus apud Clement. Alex. Strom. VI, p. 267, 9 cum Aristocle, Leandro, Anaximene, Hellanico, Hecatæo, aliis inter eos recensetur, qui Melesagoræ scripta expilasse dicuntur.

Schol. Eurip. Phœn. 670 : Ἀμφίλοχος διὰ τὸ ἐπεσπάρθαι τοῖς οἰκοῦσιν ἐν Θήβαις (sc. τοὺς Σπαρτοὺς κληθῆναι φησιν).

Alius Amphilochus fuerit Atheniensis qui de historia naturali scripsisse videtur. Nomen ejus ponitur in Indice auctorum ad Plinii Hist. Nat. lib. VIII, X, XII, XIII, XIV, XV et XVIII, 16, ubi ejus De cytiso volumen memoratur; add. Auctor. latin. Rei rust. p. 54. 164. Apud schol. Nicandr. Ther. 617 citatur Ἀντίλοχος ἐν τῷ Περὶ κυτίσου. Scribe Ἀμφίλοχος. Similiter Amphilochi nomen reponendum atque Melesagoræ expilatorem intelligendum esse putaveris ap. Theodoret. Therap. VIII, p. 908 : Ἀθήνησιν, ὡς Ἀντίλοχος ἐν

DE VIRIS ILLUSTRIBUS.

1. Nonne et ipse Themistocles ex meretrice natus erat, cui nomen Abrotonum? ut tradit Amphicrates in libro De viris illustribus :

Abrotonum Thressa mulier genere; sed peperisse magnum Græcis aiunt Themistoclem.

2.

Parum absuit quin Theodorus raperetur in jus ad Areopagum, nisi eum Demetrius Phalereus periculo eripisset. Amphicrates vero in libro De viris illustribus ait illum damnatum cicutam bibisse.

τῇ ἐννάτῃ γέγραπεν ἱστορίαν, ἄνω γε ἐν τῇ ἀκροπόλει Κέκροπος ἐστὶ τάφος παρὰ τὴν Πολιοῦχον αὐτήν. V-
erum pro Ἀντιλόχῳ, quod est in vetustioribus codi-
cibus, recentiores præbent Ἀντίοχος; quod ut præ-
feramus facit Clemens Alex. Protr. p. 13, 24 et
Arnobius VI, 6, qui eandem rem ex *Antiocho* re-
ferunt. Is vero Antiochus procul dubio est auctor
τῶν Κατὰ πόλιν μυθικῶν, quorum librum secun-
dum laudat Ptolemæus Hephæstionis ap. Photium
cod. 190, p. 150 b. 4 (v. fragm. Athenodori
Eretriensis). Eundem intellige ap. Schol. Ari-
stid. p. 103 ed. Frommel (v. Pherecyd. fr. 101).
Amphilochus nescio qui laudatur apud Boissonad.
An. I, p. 38: Ἀμφιλόχου. Ἡ προπετὴς γλῶττα οὐ-
δὲν ἄξιον ἐρευγομένη, καὶ ἀσύγγνωστός ἐστιν καὶ ἑαυ-
τὴν ἐστηλίτευσεν. Sequuntur ibid. aliæ sententiæ
ejusdem, ut videtur, Amphilochi. Ceterum hæc
hominis sunt ævi infimi Christianique.

AMPHION THESPIENSIS.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝ ΕΛΙΚΩΝΙ ΜΟΥΣΕΙΟΥ.

Athenæus XIV, p. 629, A: Ἀμφίων δὲ ὁ Θε-
σπιεύς ἐν δευτέρῳ Περὶ τοῦ ἐν Ἑλικῶνι μουσείου ἄγε-
σθαί φησιν ἐν Ἑλικῶνι παίδων ὀρχήσεις μετὰ σπουδῆς,
παρατιθέμενος ἀρχαῖον ἐπίγραμμα τόδε·

Ἀμφότερ', ὠρχεύμαν τε καὶ ἐν Μώσαις ἐδίδασκον
ἄνδρας· ὁ δ' αὐλήτᾳς ἦν Ἄνακος Φιαλεύς·
εἰμὶ δὲ Βακχείδας Σικυώνιος. Ἡ ῥα θεοῖσι
τοῖς Σικυῶνι καλὸν τοῦτ' ἀπέκειτο γέρας.

Cf. Müller. *Min.* p. 381. Περὶ τοῦ ἐν Ἑλικῶνι
ἱγῶνος dixit etiam Nicocrates ap. Schol. Il. v', 21.

ANAXICRATES.

1.

ΑΡΓΟΛΙΚΑ.

E LIBRO SECUNDO.

Schol. Venet. in Eurip. Androm. 224: ὦ φίλ-
ταθ' Ἑκτορ... μαστὸν ἤδη πολλάκις νόθοισι
σοῖς] Τοῦτο παρ' ἱστορίαν φασὶν εἰρησθαι· μὴ γὰρ
ἱστορεῖσθαι Ἑκτορι ἐξ ἄλλης γυναικὸς γεγενῆσθαι υἱούς.
Ἀπερίσκηπτοι δὲ εἰσιν οἱ ταῦτα λέγοντες. Ἀναξικρά-
της γὰρ ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν Ἀργολικῶν οὕτω λέγει·
« Οἱ δ' ἄμφ' ἐνέας (ὁ δὲ Ἀμφινέα schol. vulg.) καὶ
Σκαμάνδριον τὸν Ἑκτορος υἱὸν καὶ πρεσβύτερον (πα-
λαίτερον schol. vulg.). Ἦσαν δὲ αὐτῶ οὗτος μὲν νό-
θος, ὃς ἴ (i. e. ἐν Ἰλίῳ) κατελήφθη (ὃς κατελήφθη
ἐν Ἰλίῳ sch. vulg.) καὶ ἀπόλλυται. Οὗτοι δὲ διασώ-
ζονται. Σκαμάνδριος δὲ ἀφίκετο εἰς Ταναΐδα, Αἰνείου
δὲ Ἀγχίσης ὁ πατήρ ἴ (sic) καὶ ἄλλοι τινές, παῖδες
αὐτῶν, καὶ Ἀγέστας, οἰκεῖος ὢν Ἀγχίση, καὶ Αἰνείας
εἰς Δάρδανον μεταπίπτονται. »

« Plurimasunt in hoc scholio pessime corrupta. »
COBET. *Amphineum* Hectoris filium memorari di-
cunt apud Dictyn Cret. III, 20. At in Dederichi
editione nihil invenio nihi hæc: *Astyanacta quem
nonnulli Scamandrium appellabant, et Laodaman-
ta... præ se habens* (Andromache), etc. Huc acce-
dit *Amphineus* nomen per se suspectum esse.
Eundem Hectoris filium esse puto, quem Conon
Narrat. 46, cum Scamandrio jungens Ὀξύνιον ap-
pellat. Attamen hoc quoque corruptum esse mihi
videtur. Vera nominis forma fuerit Ὀφρύνιος vel
Ὀφρυνεύς. Scilicet fictus ille Hectoris filius est de
Mysiae loco Ὀφρυνίῳ vel Ὀφρυνείῳ, ubi Hectoris se-
pulcrum locusque ei sacratus erat (v. Strabo XIII,
p. 595; Herodot. VII, 43; Xenophon. Anab. VII,
8, 5; Aristodemi fragm. 6, supra p. 310). — In
sequentibus scripserim: τὸν Ἑκτορος υἱὸν τὸν πρε-

DE MUSARUM TEMPLO IN HELICONE.

Amphion Thespiensis secundo libro De Musarum templo
in Helicone, saltationes puerorum ait studiose agi in Heli-
cone, vetus apponens epigramma hujusmodi:

Ambo hæc præstiti: saltavi et musicam docui
Homines. Tibicen mihi fuit Anacus Phialensis.
Sum vero Bacchides Sicyonius. Hoc ergo diis
positum est munus, Sicyoni honorificum.

ARGOLICA.

1.

*Carissime Hector, sæpius mammam præbui nothis
tuis.*] Hoc contra historiam dictum esse aiunt, quum ex
alia muliere liberos ab Hectore genitos esse historia non tra-
dat. At hæc qui dicunt, parum circumspecti sunt. Nam
Anaxicrates de rebus Argolicis libro secundo ita habet:
« Alii vero dicunt *Ophryneum* et Scamandrium Hectoris
filium natu majorem. Etenim hi nothi erant; filius legitimus
in Illo relictus perierat; nothi autem illi servati sunt. Sca-
mandrius venit in Tanaidem, (*Ophryneus* vero) et Anchises
Æneæ pater, et alii quidam ex liberis eorum, et Agestas, An-
chisæ cognatus, ipseque Æneas in Dardanum confugiunt. »

σβύτερον· ἦσαν δὲ αὐτῶ οὔτοι μὲν νόθοι· [ὁ δὲ γνήσιος, sc. Σκαμάνδριος ὁ καὶ Ἀστυάναξ] ἐν Ἰλίῳ κατελείφθη καὶ ἀπόλλυται. Postrema item laborant. Pro Αἰνείου δὲ desideras mentionem alterius Hectoris filii, qui salvus evasisse dicitur. Fuerit : Ὁφρύνιος δὲ καὶ Ἀγχίσης ὁ πατὴρ Αἰνείου, καὶ Αἰνεΐας καὶ ἄλλοι τινὲς, παῖδες αὐτῶν... ἐς Δ. μεταπίπτονται. Cf. Nicolai Dam. fr. 29, not.

2.

Schol. Eurip. Med. 19 : Περὶ δὲ τῆς Κρέοντος θυγατρὸς οὐχ ὁμοφωνοῦσι τῶ Εὐριπίδῃ οἱ συγγραφεῖς· Κλειτόδημος μὲν γὰρ Κρέουσάν φησι καλεῖσθαι, γήμασθαι δὲ Εὐθύῳ, Ἀναξικράτης δὲ Γλαύκην. Hæc quoque probabiliter ex Argolicis fluxerunt. — Ad opus geographicum, ut videtur, pertinent quæ ex Anaxicrate, Seleuci Nicatoris æquali (sive is noster sit, sive alius), apud Strabonem referuntur.

3.

Strabo XVI, p. 768 : Τοῦ δὲ Ἀραβίου κόλπου τὸ παρὰ τὴν Ἀραβίαν πλευρὰν ἀρχομένοις ἀπὸ τοῦ Ἐλανίτου μυχοῦ, καθάπερ οἱ περὶ Ἀλέξανδρον ἀνέγραψαν καὶ Ἀναξικράτης, μυρίων καὶ τετραχισχιλίων σταδίων ἐστίν· εἴρηται δὲ ἐπὶ πλέον. Hæc et quæ sequuntur Strabo ex Eratosthene affert. Alexander, qui hoc loco una cum Anaxicrate laudatur, idem est, mea sententia, quem Ælianus H. An. XVII, 1, ἐν Περιπλῶ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης (v. Alex. Polyhist. fr. 135 a) excitat. Anaxicrates vero, quem Strabo citat, non diversus fuerit ab eo, cujus meminit Tzetzes Hist. VII, 174 :

Ταύτην τὴν Ἀντιόχειαν Σέλευκος κτίζει πόλιν καὶ ἄλλας ἐβδομήκοντα καὶ τέσσαρας δὲ πόλεις. Τοὺς δ' ἀμαθῶς Ἀντίοχον λέγοντας ταύτην κτίσαι, Ἀτταῖός τε καὶ Περιττᾶς, Ἀναξικράτης ἅμα ἐλέγξουσι σαφέστατα καὶ δείξουσι ληροῦντας σὺν οἷς Ἀσκληπιόδωρος δὲ οἰκετὴς τυγχάνων, οὓς τότε Σέλευκος ποιεῖ κτισμάτων ἐπιστάτας.

Asclepiodorus probabiliter is est quem Syriæ sa-

2.

De Creontis filia non concinunt cum Euripide historici. Clitodemus enim Creusam nominatam esse atque Xutho nupsisse, Anaxicrates vero Glaucen appellatam dicit.

3.

Arabici sinus latus, quod præter Arabiam est, ab Elanico recessu sumpto initio (ut Alexander et Anaxicrates scripserunt) quattuordecim millia stadiorum comprehendit : id autem justo amplius dicitur.

RES SICULÆ OPPIDATIM EXPOSITÆ.

Vocatur etiam bellica quædam machina *sambuca*, opugnandis urbibus inserviens : cujus formam structuram-

trapam commemorat Arrian. Exp. Al. III, 6, 8, IV, 13, 4, etc.

ANAXILAUS. Vide fr. Anaximenis in Script. Rer. Alex. p. 34, not. 2.

ANDREAS PANORMITANUS.

ΣΙΚΕΛΙΚΑ ΚΑΤΑ ΠΟΛΙΝ.

E LIBRO XXXIII.

Athenæus XIV, p. 634, A : Καλεῖται δέ τι καὶ τῶν πολιορκητικῶν ὀργάνων σαμβύκη, οὗ τό τε σχῆμα καὶ τὴν κατασκευὴν ἀποδείκνυσι Βίτων ἐν τῷ πρὸς Ἀτταλὸν Περὶ ὀργάνων. Καὶ Ἀνδρέας ὁ Πανορμίτης ἐν τῷ τριακοστῷ τρίτῳ τῶν Σικελικῶν τῶν κατὰ πόλιν, ὡς ἀπὸ δύο ὄνων (νεῶν Lipsius) προσάγοιτο τοῖς τῶν ἐναντίων τείχεσι· καλεῖσθαι τε σαμβύκην, ἐπειδὴ, ὅταν ἐξαρθῇ, γίνεται σχῆμα νεὼς καὶ κλίμακος ἐνοποιούμενον, ὅμοιον δὲ τί ἐστι καὶ τὸ τῆς σαμβύκης.

« Cf. Mongitor. Bibl. Sic. tom. I, p. 23 sq. Fabric. B. Gr. tom. XI, p. 66. » Westermann. ad Voss. p. 384, 36.

ANDRISCUS.

ΝΑΞΙΑΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

Parthenius Erot. c. 9 : Περὶ Πολυκρίτης. Ἡ ἱστορία αὕτη ἐλήφθη ἐκ τῆς α' Ἀνδρίσκου Ναξιακῶν· γράφει περὶ αὐτῆς καὶ Θεόφραστος ἐν τῷ δ' τῶν Πρὸς τοὺς καιρούς. Καθ' ὃν δὲ χρόνον ἐπὶ Ναξίους Μι-

que declarat Biton in libro De machinis ad Attalum. Et Andreas Panormitanus, tertio et trigesimo libro Rerum Sicularum oppidatim expositarum, ait muris hostium eam admoveri duabus suculis [sive, duabus navibus impositam]; vocari autem *sambucam*, quoniam, postquam erecta est, forma navis et scalæ in unum juncta similis sit quodammodo figuræ quam sambuca refert.

DE REBUS NAXIIS.

1.

De Polycrita. Hæc historia transcripta est ex libro primo Andrisci De rebus Naxiis. Meminit ejus etiam Theophrastus in quarto libro De opportunitatibus. — Quo tempore contra

λήσιοι συνέβησαν σὺν ἐπικούροις καὶ τεῖχος πρὸ τῆς πόλεως ἐνοικοδομησάμενοι τὴν τε χώραν ἔτεμνον καὶ κατείρξαντες τοὺς Ναξίους ἐφρούρουν, τότε παρθένος ἀπολειφθεῖσα κατὰ τινὰ δαίμονα ἐν Δηλίῳ ἱερῷ, ὃ πλησίον τῆς πόλεως κεῖται, Πολυκρίτη ὄνομα αὐτῇ, τὸν τῶν Ἐρυθραίων ἡγεμόνα Διόγνητον εἶλεν, ὃς οἰκείαν δύναμιν ἔχων συνεμάχει τοῖς Μιλησίοις. Πολλῷ δὲ ἐνεχόμενος πόθῳ διεπέμπετο πρὸς αὐτήν· οὐ γὰρ δὴ γε θεμιτὸν ἦν, ἰκέτιν οὕσαν ἐν τῷ ἱερῷ βιάζεσθαι· ἡ δὲ ἕως μὲν τινος οὐ προσίετο τοὺς παραγινομένους· ἐπεὶ μέντοι πολὺς ἐνέκειτο, οὐκ ἔφη πεισθήσεσθαι αὐτῷ, εἰ μὴ ὁμόσειεν ὑπηρετήσῃ αὐτῇ ὃ τι ἂν βουληθῇ. Ὁ δὲ Διόγνητος, οὐδὲν ὑποτοπήσας τοιόνδε, μάλα προθύμως ὤμοσεν Ἄρτεμιν, χαριεῖσθαι αὐτῇ ὃ τι ἂν προαιρήται· κατομοσαμένου δὲ ἐκείνου, καὶ λαβομένη τῆς χειρὸς αὐτοῦ ἡ Πολυκρίτη μιμνήσκεται περὶ προσίας τοῦ χωρίου, καὶ πολλὰ καθικετεύει αὐτήν τε οἰκτεῖρειν καὶ τὰς συμφορὰς τῆς πόλεως. Ὁ Διόγνητος ἀκούσας τοῦ λόγου ἐκτός τε ἐγένετο αὐτοῦ καὶ σπασάμενος τὴν μάχαιραν ὥρμησεν διεργάσασθαι τὴν κόρην. Ἐν νῷ μέντοι λαβὼν τὸ εὐγνωμον αὐτῆς καὶ ἅμα ὑπ' ἔρωτος κρατούμενος (ἔδει γὰρ, ὥς ἔοικε, καὶ Ναξίοις μεταβολὴν γενέσθαι τῶν παρόντων κακῶν), τότε μὲν οὐδὲν ἀπεκρίνατο, βουλευόμενος τί ποιητέον εἴη· τῇ δ' ὑστεραία καθωμολογήσατο προδώσειν. Καὶ ἐν τῷ δὴ τοῖς Μιλησίοις ἑορτὴ μετὰ τρίτην ἡμέραν Θαργήλια ἐπῆρει, ἐν ᾗ πολὺν τε ἄκρατον εἰσφοροῦνται καὶ τὰ πλείστου ἄξια καταναλίσκουσι· τότε παρεσκευάζετο προδιδόναι τὸ χωρίον. Καὶ εὐθέως διὰ τῆς Πολυκρίτης ἐνθέμενος εἰς ἄρτον μολυβδίνην ἐπιστολὴν [ἐπιστέλλει]

τοῖς ἀδελφοῖς αὐτῆς, ἐτύγχανον δὲ ἄρα τῆς πόλεως ἡγεμόνες οὗτοι, ὅπως εἰς ἐκείνην τὴν νύκτα παρασκευασάμενοι ἦκωσιν· σημεῖον δὲ αὐτοῖς ἀνασχῆσιν αὐτὸς ἔφη λαμπτήρα. Καὶ ἡ Πολυκρίτη δὲ τῷ κομίζοντι τὸν ἄρτον φράζειν ἐκέλευε τοῖς ἀδελφοῖς μὴ ἐνδοιασθῆναι, ὥς τῆς πράξεως ἐπὶ τέλος ἀχθησομένης, εἰ μὴ ἐκεῖνοι ἐνδοιασθεῖεν. Τοῦ δὲ ἀγγέλου ταχέως εἰς τὴν πόλιν ἔλθόντος, Πολυκλῆς, ὁ τῆς Πολυκρίτης ἀδελφός, ἐν πολλῇ φροντίδι ἐγένετο, εἴτε πεισθεῖη τοῖς ἐπεσταλμένοις, εἴτε μὴ· τέλος δὲ, ὥς ἐδόκει πᾶσι πείθεσθαι καὶ νύξ ἐπῆλθεν, ἐν ᾗ προσετέτακτο πᾶσι παραγίνεσθαι, πολλὰ κατευξάμενοι τοῖς θεοῖς, δεχομένων αὐτοὺς τῶν ἀμφὶ Διόγνητον, ἐσπίπτουσιν εἰς τὸ τεῖχος τῶν Μιλησίων, οἱ μὲν τινες κατὰ τὴν ἀνωγμένην πυλίδα, οἱ δὲ καὶ τὸ τεῖχος ὑπερελθόντες, ἀθρόοι τε ἐντὸς γενόμενοι κατέκαινον τοὺς Μιλησίους· ἔνθα δὴ κατ' ἄγνοιαν ἀποθνήσκει Διόγνητος. Τῇ δ' ἐπιούσῃ οἱ Ναξιοὶ πάντες πολὺν πόθον εἶχον θεάσασθαι τὴν κόρην· καὶ οἱ μὲν τισιν αὐτὴν μίτραις ἀνέδουν, οἱ δὲ ζώναις, αἷς βαρθηῖσα ἢ παῖς διὰ πλῆθος τῶν ἐπιρριπτουμένων ἀπεπνίγη. Καὶ αὐτὴν δημοσίᾳ θάπτουσιν ἐν τῷ πεδίῳ, πάντα ἑκατὸν ἐναγίσαντες αὐτῇ. Φασὶ δὲ τινες καὶ Διόγνητον ἐν τῷ αὐτῷ καῆναι, ἐν ᾧ καὶ ἡ παῖς, σπουδασάντων Ναξίων. Cf. Aristotelis fr. 168 b. tom. II, p. 156.

E LIBRO SECUNDO.

2.

Parthenius Erat. 19 : Περὶ Παγκρατοῦς. Ἱστορεῖ Ἀνδρίσκος ἐν Ναξιακῶν β'. Σκέλλις τε καὶ

Naxios Milesii cum auxiliaribus copiis profecti sunt, valloque ante civitatem exstructo, regionem excidebant, prohibitis Naxiis ne urbe egrederentur. Eo tempore virgo nomine Polycrita, casu quodam in Delio templo, quod prope civitatem erat, relicta, Erythræorum ducem Diognetum in amorem sui traxit, qui domesticas copias ducens auxiliarius erat Milesiorum. Is itaque multo ejus desiderio captus, oratorem misit ad illam. Non enim fas erat supplicem puellam maxime in templo vi cogere. Illa autem aliquandiu legatos non admittebat. Quum vero plurimum instaret, dixit sibi persuaderi non posse, nisi juramento præstito effecturum se polliceretur, quicquid tandem ipsa vellet. Diognetus autem nihil tale suspicatus, valde prompte juravit per Dianam se præbiturum quicquid tandem cuperet. Facto itaque juramento, apprehendit eum manu Polycrita, ac meminit de prodenda regione, suppliciter plane precata, quo ipsius miseretur et calamitatum civitatis. Diognetus vero audito sermone obstupuit ac quasi extra se positus fuit, extractaque machæra puellam penetrare parabat: verum æstimata apud se ejus benignitate, quum simul vinceretur ab amore (oportebat enim, ut verisimile, Naxios a præsentibus malis liberari), tunc quidem nihil respondit, consultans quid faciendum esset. Sequenti autem die despondit se proditurum. Et quum post triduum Milesiis festus instaret dies Thargeliorum in quo multum meri insumunt, ac maximos sumptus faciunt, eo sane tempore apparabat prodere regionem. Et statim opera

Polycrites impositam in panem plumbeam epistolam fratribus puellæ transmisit (erant enim hi urbis præfecti), quo in illa ipsa nocte præparati veniant. Signum eis fore ardentem faculam, quam se ipsum erecturum promisit. Polycrita autem eum cui panem deferendum dabat, fratribus dicere jussit, ne quid dubitarent, futurum ut res ad exitum perducatur, modo ipsi nihil cunctarentur. Nuntius ergo quum confestim in civitatem venisset, Polycles Polycritæ frater multa sollicitudineangebatur, numne fidem præstaret epistolæ necne: postremum vero quum omnes obsequendum esse censerent, et instaret nox, in qua jussi erant venire, supplices antea diis facti, suscipientibus eos his quorum præfectus erat Diognetus, irruunt in præsidium Milesiorum, alii per apertam portam, alii transgredientes vallum. Sic acervatim intra propugnaculum existentes Milesios occiderunt. Ibi per ignorantiam Diognetus quoque occisus est. Porro sequenti die omnes Naxii magno desiderio puellam certatim honorare cupientes, alii vittis, alii cingulis eam circumdederunt, ita ut puella pondere eorum quæ injiciebantur oppressa suffocaretur. Quare ipsam publice in campo sepelierunt, centenis omnibus ei parentantes. Aiunt autem aliqui Diognetum combustum esse in eodem loco cum puella, apparatu scilicet Naxiorum.

2.

De Pancrato. Narrat Andricus de rebus Naxiis libro

Κασσαμενός, οἰκήτορες Θράκης, ὁρμήσαντες ἀπὸ νήσου τῆς πρότερον μὲν Στρογγύλης, ὕστερον δὲ Νάξου κληθείσης, ἐληίζοντο μὲν τὴν τε Πελοπόννησον καὶ τὰς πέριξ νήσους, προσσχόντες δὲ Θεσσαλία πολλάς τε ἄλλας γυναῖκας κατέσυραν, ἐν δὲ καὶ τὴν Ἀλωέως γυναῖκα Ἰφιμέδην καὶ θυγατέρα αὐτῆς Παγκρατώ· ἧς ἀμφοτέροι εἰς ἔρωτα ἀφικόμενοι, ἀλλήλους ἀπέχτειναν.

Οἰκήτορες Θράκης] sic Passov. ; κήτορες οἱ Θραϊκῆς cod. ; Κήτορος ἐκ Θρ. Cornar. ; οἱ Κήτορος ἐκ Θρ. Galeus ; οἱ Κήτορος οἱ Θραῖκες Legrand.

E LIBRO INCERTO.

3.

Athenæus III, p. 78, C : Νάξιοι δὲ, ὡς Ἀνδρίσκος, ἔτι δ' Ἀγλαοσθένης ἱστοροῦσι, μειλίχιον καλεῖσθαι τὸν Διόνυσον, διὰ τὴν τοῦ συκίνου καρποῦ παράδοσιν. Διὸ καὶ πρόσωπον τοῦ θεοῦ παρὰ τοῖς Νάξιοις τὸ μὲν τοῦ Βακχέως Διονύσου καλουμένου εἶναι ἀμπέλινον, τὸ δὲ τοῦ Μειλιχίου σύκινον. Τὰ γὰρ σῦκα μειλίχα καλεῖσθαι. Cf. Grueter De Naxo ins. (Halis 1833) p. 12 et 60.

Subjicio locum Plutarchi (De malign. Herodoti c. 36), qui vel ex Andrisco, vel Phileta vel Aglaosthene vel ex alio rerum Naxicarum scriptore petitus est. Etenim Herodotus VIII, 46 Naxios narrat tres naves barbaris auxilio misisse, triremium præfectum Democritum persuasisse suis, ut Græcorum causam amplecterentur. Hæc malitiose dicta esse postquam Hellanici et Ephori testimoniis probare studuit Plutarchus, pergit ita : Αὐτὸς δὲ καὶ παντάπασιν ἑαυτὸν ὁ Ἡρόδοτος ἐξελέγχει ταῦτα πλαττόμενον. Οἱ μὲν γὰρ Νάξιων ὡρογράφοι λέγουσι, καὶ πρότερον Μεγαβάτην ἀπώσασθαι ναυσὶ διαχοσίαις ἐπιπλεύσαντα τῇ νήσῳ, καὶ Δᾶτιν αὖθις τὸν στρατηγὸν ἐξελάσαι καταπρήσαντα ποιῆσαι κακόν.

ANDROETAS TENEDIUS.

ΠΕΡΙΠΛΟΥΣ ΤΗΣ ΠΡΟΠΟΝΤΙΔΟΣ.

Schol. Apollon. Rhod. II, 159 : Ἐρεψάμενοι δάφνη μέτωπα κτλ.] Ἐξ ἧς δάφνης ἀνημμένα ἦν τὰ

secundo. — Scellis et Cassamenus, qui Thraciam colonis frequentarunt, ab insula quæ Strongyla prius, nunc Naxus dicitur, profecti deprædabantur Peloponnesum et circumjacentes insulas. Deinde in Thessaliam appellentes, multas feminas abduxerunt, inter easque etiam Iphimedam Haloei uxorem ejusque filiam Pancrato, cujus ambo capti amore sese mutuo interemerunt.

3.

Naxii, ut Andrisco itemque Aglaosthenes referunt (apud populares suos) *Milichium* Bacchum appellari, quod is

σχοινία τῆς νεώς. Οὐ ποιητικῶς δὲ ἀνέπλασε τὴν δάφνην ὁ Ἀπολλώνιος, ἀλλ' ἔστιν ὄντως ἐν τῷ τόπῳ δένδρον δάφνης εὐμέγεθες, ὡς φησιν Ἀνδροίτας ὁ Τενέδιος ἐν τῷ Περίπλῳ τῆς Προποντίδος, παριστορῶν ὅτι Ἀμυκος μὲν καλεῖται τὸ χωρίον, ἔχει δὲ ἐποίκια καὶ νῦν, διέστηκε δὲ τοῦ Χαλκηδονίου Νυμφαίου σταδίου πέντε. Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Ποντικῶν ἡρῶον (αὐτόθι) φησὶν εἶναι Ἀμύκου ἐκεῖ· καὶ εἴ τις ἐκ τῆς δάφνης κλάδον λάβοι, εἰς λοιδορίαν ἀνίστησι.

Androetæ nos mentionem facimus propter ea quæ in indice ad Apollonium Rh. annotavit Fabricius : « Hujus Androetæ, ait, ἱστορικὸν Περὶ τῆς γῆς αὐτοῦ πατρίδος memoratur in msto codice (Bibl. Vindobon.) apud Lambecium I, p. 148. » — De Amyco Plinius V, § 43 : *Deinde Nicopolis, a qua nomen etiamnum sinus retinet : in quo portus Amyci : deinde Naulochum promontorium.* In eadem vero regione Periplus Arriani § 25 ponit τὸν λιμένα Δάφνης τῆς Μαινομένης καλουμένης, vel sicuti Anonymus in Ponti Eux. Periplo extr. ait, λιμένα Δάφνης τῆς Μαινομένης τὸν νῦν λεγόμενον Σωσθένην. Quæ si comparaveris cum iis quæ de lauro prægrandi ad Amycum locum leguntur, vix dubium est quin uterque locus unus sit idemque (Cf. Steph. Byz. v. Δάφνη). — Qui sit Apollodorus Ποντικῶν auctor, nescitur. Galeus et Heynius ad Apollodor. pro Apollodoro reponendum putarunt *Apollonium*, intelligentes Apollonium Rhodium, qui quum Κτίσεις scripserit, partem hujus operis Ποντικά inscribere potuisset. Quæ suspicio minime verisimilis est.

ANDRONICUS ALYPIUS.

Hieronimus Præfat. in Daniel. : *Ad intelligendas autem extremas partes Danielis multiplex Græcorum historia necessaria est, Sutorii videlicet Callinici, Diodori, Hieronymi, Polybii, Posidonii, Claudii Theonis et Andronici cognomento Alypii, quos et Porphyrius esse secutum se dicit.* Qui fuerit iste Andronicus Alypius frustra quæsi. Num forte

mortalibus fici arboris fructum dederit : eamque ob causam, quem *Baccheum Dionysum* appellant, ejus dei faciem apud Naxios vitigineam esse. *Milichii* vero Dionysi ficulneam ; ficos enim apud eos *milicha* vocari.

PERIPLUS PROPONTIDIS.

Lauro funes Argo navis alligati erant. Ceterum non finxit Apollonius licentia poetica laurum istum, sed revera in eo loco laurus arbor prægrandis est, uti testatur Androetas

Rhodius ille peripateticus, qui Sullanis temporibus Aristotelis scripta publicavit? Apud Plutarchum De Pyth. Orac. p. 403, E *Alyrius*, Herodotus, Philochorus (fr. 165) et Ister multa oracula collegisse dicuntur. Quo loco Reiskius pro Ἀλυρίου legi Ἀλυπίου, atque Andronicum Alypium intelligi vult.

ANTENOR.

Ptolemæus Hephæst. c. 5 : Ἀντήνωρ δὲ, ὁ καὶ Κρητικὰς γράψας ἱστορίας, Δέλτα (ἐκαλεῖτο) διὰ τὸ ἀγαθὸς εἶναι καὶ φιλόπολις· τοὺς γὰρ Κρητὰς τὸ ἀγαθὸν δέλτον καλεῖν φασίν. (De ejusmodi cognominibus vid. Lehrs. in Qu. epic. p. 20 sq.)

KPHTIKA.

1.

Ælianus H. An. XVII, 35 : Ἐν λόγοις Κρητικοῖς Ἀντήνωρ λέγει τῇ τῶν καλουμένων Πραυκίων πόλει ἕκτινος δαιμονίου προσβολῆς ἐπιφοιτῆσαι μελιττῶν σφῆνος, αἵπερ οὖν καλοῦνται χαλκοειδεῖς, ἐγχριπτούσας δὲ ἄρα αὐτὰς τὰ κέντρα εἶτα μέντοι πικρότατα λυπεῖν οὐσπερ οὖν. Ἐκείνους δὲ τὴν προσβολὴν οὐ φέροντας ἀναστῆναι τῆς πατρίδος, καὶ μέντοι καὶ εἰς γῶρον ἐλθεῖν ἄλλον, καὶ οἰκίσαι φιλίᾳ τῆς μητρίδος, ἵνα Κρητικῶς εἴπω, Πᾶχον ἐν αὐτῇ τῇ Κρήτῃ, εἰ καὶ τοῦ χωρίου ὁ δαίμων ἤλαυνεν (ἀπῆλαυνεν Reisk.) αὐτοὺς, ἀλλὰ γοῦν τελείως ἀποσπασθῆναι τοῦ ὀνόματος οὐχ ὑπομείναντας. Λέγει δὲ ὁ Ἀντήνωρ καὶ ἔτι κατὰ τὴν Ἰδὴν τὴν Κρητῆσαν ἐκείνου τοῦ γένους τῶν μελιττῶν εἶναι ἰνδάλματα, οὐ πολλὰ μὲν, εἶναι δ' οὖν καὶ πικρὰς ἐντυχεῖν, ὥς ἐκεῖναι ἦσαν.

De apibus Creticis v. Diodor. V, 70; cf. Boettiger. *Amalthea* I, p. 62 sqq. — μητρίδος] ἡ δὲ πατρίς καὶ μητρίς, ὥς Κρητῆς καλοῦσι, Plutarch. Moral. p. 792, E. Cf. Plato Rep. IX, p. 575, D.

Tenedius in Periplo Propontidis, addens locum illum Amycum appellari et nunc etiam villas habere, denique a Nymphæo Chalcedonio distare stadiis quinque.

CRETICA.

1.

Antenor in libris Rerum Creticarum in Rhauicorum urbem ait divino quodam impulsu apum, quæ vocantur Chalcoides (aeræ), examen accessisse, et defixis aculeis obvios vehementer vexasse : illos earum impetum non sustinentes e patria migrasse, et in alium pervenisse locum, ibique condidisse oppidum, quod similiter patriæ amore

2.

Plutarch. De malign. Herodot. c. 22 (de Cnidiorum apud Corcyræos honoribus). Vide infra Dionysii Chalcidensis fr. 13.

ANTIGONUS.

ITALIKA.

Dionysius Hal. A. R. I, c. 6, p. 17 R. : Italicæ antiquitates primus perstrinxit Hieronymus Cardianus, post hunc Timæus : ἅμα δὲ τούτοις Ἀντιγόνου τε καὶ Πολυβίου καὶ Σιληνοῦ καὶ μυρίων ἄλλων τοῖς αὐτοῖς πράγμασιν οὐχ ὁμοίως ἐπιβαλόντων· ὧν ἕκαστος ὀλίγα καὶ οὐδὲ αὐτὰ διεσπουδασμένως συνθεὶς ἀνέγραψεν.

Antigonum hunc Polybio antiquiorem esse ex serie, qua nomina auctorum se excipiunt, conjicias. Putaveris igitur intelligendum esse Antigonum Carystium, qui Ptolemæi II et III temporibus vixit, quemque Βίους φιλοσόφων, Παράδοξα et Περὶ λέξεως scripsisse scimus (v. Voss. p. 114; Clinton. III, p. 513). Sed ejusmodi conjecturis nihil dirimitur. Alium esse Carystium, alium historiæ Italicæ auctorem censet O. Müllerus ad Festum p. 266.

1.

Festus p. 266 ed. Müller. : *Antigonus, Italicæ historiæ scriptor, ait Rhomum quendam nomine Jove conceptum urbem condidisse in Palatio, Romæ eique dedisse nomen.*

2.

Plutarch. Romul. c. 17, 11, de Tarpeia Capitolium Sabinis prodente : Ἀπίθανοι μὲν εἰσιν οἱ Τατίου θυγατέρα τοῦ ἡγεμόνος τῶν Σαβίνων οὔσαν αὐτὴν, Ῥωμύλῳ δὲ βία συνοικοῦσαν ἱστοροῦντες ταῦτα ποιῆσαι καὶ παθεῖν ὑπὸ τοῦ πατρός· ὧν καὶ Ἀντίγονός ἐστι.

Rhaucum in ipsa Creta nominarunt; ut quamvis patria vi fatali essent depulsi, nomen tamen illius retinerent. Ait autem Antenor in Ida monte Cretæ etiamnum harum apum paucas quasdam esse reliquias, quæ similiter atque illæ obvios acriter pungant.

ITALICA.

2.

Absurdi sunt qui tradunt Tarpeiam ducis Sabinorum Tatii filiam fuisse, et quum invita esset cum Romulo, hoc perpetrasset, atque ita esse a patre mulctatam. Ex his est Antigonus.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ.

3.

Stephan. Byz. v. Ἀβάντις : Δοκεῖ δ' ἀπὸ τοῦ Ἀβάντιος εἶναι τὸ Ἀβαντιάς... Μαρτυρεῖ δὲ τῷ προτέρῳ λόγῳ ἀπὸ τοῦ Ἀβάντιος Ἀβαντιάς τὸ Ἀβαντία θηλυκόν· ὅπερ πού κατὰ βαρβαρικὴν τροπὴν τοῦ β εἰς μ Ἀμαντία ἐλέχθη παρὰ Ἀντιγόνῳ ἐν Μακεδονικῇ περιηγήσει. Καλλίμαχος δὲ Ἀμαντίνην, ὡς Λεοντίνην, αὐτὴν ἔφη· « Καὶ Ἀμαντίνην ὥκισαν Ὠρικίην. » Cf. Steph. Byz. : Ἀμαντία, Ἰλλυριῶν μοῖρα, πλησίον Ὠρικοῦ καὶ Κορκύρας, ἐξ Ἀβάντων τῶν ἀπὸ Τροίας νοστησάντων ὥκισμένη. Καλλίμαχος Ἀμαντίνην αὐτὴν φησι· ἥς τὸ κτητικὸν Ἀμαντινική. Λέγονται καὶ Ἀβάντες. Etym. M. v. Ἀμαντες. Hesych. s. v. Num idem sit hic Antigonus cum Italicôn auctore, non liquet. De Antigono Περὶ ζωγράφων et Περὶ πινάκων scriptore, vide Polemonis fragmenta p. 132 sq.

ANTILEO.

XPONIKA.

E LIBRO SECUNDO.

Diogen. Laert. III, 3, de Platone : Ἦν δὲ τὸν δῆμον Κολλυτεὺς, ὡς φησιν Ἀντιλέων ἐν δευτέρῳ Περὶ χρόνων.

2.

Pollux II, 4, 151 : Μακρόχειρ, ὡς ὁ Ὑστάσπου Δαρεῖος, κατὰ τὸν Πολύκλειτον, ἢ ὡς Ξέρξης, κατὰ Ἀντιλέοντα, ἢ Ὡχος ὁ ἐπικληθεὶς Ἀρταξέρξης.

ANTILOCHUS.

ΙΣΤΟΡΕΣ.

Clem. Al. Strom. I, c. 16, p. 133, 31 Sylb. (II, 56 Klotz.) : Ἀντίλοχος δὲ αὖ ὁ τοὺς Ἱστορας πραγμα-

τευσάμενος ἀπὸ τῆς Πυθαγόρου ἡλικίας ἐπὶ τὴν Ἐπικούρου τελευτὴν, Γαμηλιῶνος (δὲ) δεκάτῃ ἱσταμένου γενομένην, ἔτη φέρει τὰ πάντα τριακόσια δώδεκα. (Ol. 127, 3. 270 a. C. Cf. Diog. X, 15. Clinton. ad h. a.)

Fortasse hunc Antilochum signat Dionysius Hal. De verb. compos. tom V, p. 30 ed. R., ubi inter eos, qui aptam verborum compositionem neglexerint, recenset Polybium, Psaonem, Demetrium Calactinum, Hieronymum, Ἀντίλογον (sic), Heraclidem, Hegesiam Magnetem. — *Antilochus* corrupte pro *Antiocho* laudatur ap. Theodoret. Therap. VIII, p. 908. (V. AMPHILOCHUS.)

ANTIMACHUS. Schol. Aristophan. Nub. 1022 varios Antimachos recensens, πέμπτος, αἰτ, ἱστοριογράφος (Cf. Dübner. ad h. l.). Ead. Suidas s. v.

ANTIOCHUS, qui τὰ κατὰ πόλιν μυθικὰ scripsit, laudatur ap. Ptolem. Hephæst. in Phot. cod. 190. Vide fragm. Athenodori Eretriensis et Amphiloichi, Antiochi Alexandrini Περὶ τῶν ἐν τῇ μέσῃ κωμῳδίᾳ κωμωδουμένων ποιητῶν meminit Athenæus XI, p. 482, C. Vide Meinek. Com. I, p. 14. 285.

ANTIPATER.

ΠΕΡΙ ΡΟΔΟΥ.

E LIBRO TERTIO.

Steph. Byz. : Ἀρμενία, χώρα πλησίον τῶν Περσῶν, ἀπὸ Ἀρμένου Ῥοδίου, ὡς Ἀντίπατρος ἐν τρίτῳ Περὶ Ῥόδου. Qui fuerit hic Antipater inter tot ejusdem nominis scriptores aliis divinandum relinquo.

MACEDONICA PERIEGESIS.

3.

Videtur a voce Ἀβάντιος derivari Ἀβαντιάς... Consentit huic rationi femininum Ἀβαντία, quæ regio juxta barbaricam mutationem literæ β in literam μ, apud Antigonum in Macedonica periegesi Ἀμαντία vocatur.

CHRONICA.

Plato pago Collytensis erat, ut Antileo ait secundo Chronicorum.

2.

Longimanus. Sic dictus Darius Hystaspis, secundum Po-

lycletum, vel Xerxes, secundum Antileontem, vel Ochus cognomento Artaxerxes.

DE VIRIS ERUDITIS.

Antilochus qui De viris eruditis opus confecit, a Pythagoræ ætate usque ad Epicuri mortem, quæ pertinet ad diem decimum Gamelionis, annos esse ait trecentos duodecim.

DE RHODO.

Armenia, regio Persis finitima, ab Armeno Rhodio nomen habet, teste Antipatro in tertio libro De Rhodo.

APELLAS SIVE APOLLAS PONTICUS.

ΔΕΛΦΙΚΑ.

1.

Clem. Alex. Protr. c. 4. p. 14, 12 Sylb. (I, 41 Kl.) : Ἀπελλᾶς δὲ ἐν τοῖς Δελφικοῖς δύο φησὶ γεγονέναι τὰ Παλλάδια, ἅμφω δ' ὑπ' ἀνθρώπων δεδημιουργῆσθαι.

2.

Suidas : Ῥοδώπιδος ἀνάθημα. Ὁβελίσκοι ἐν Δελφοῖς πολλοί. Ἀπελλᾶς δὲ ὁ Ποντικός οἶται καὶ ἐν Αἰγύπτῳ πυραμίδα, Ἡροδότου (II, 134) ἐλέγχοντος τὴν δόξαν. Ἦν δὲ Θραῖσσα τὸ γένος· ἐδούλευσε δὲ σὺν Αἰσώπῳ Ἰάδμονι Μυτιληναίῳ, ἐλυτρώσατο δὲ αὐτὴν Χάραξος, ὁ Σαπφοῦς ἀδελφός· ἡ δὲ Σαπφὼ Δωρίχαν αὐτὴν καλεῖ.

V. Graueri disputat. de Æsopo, p. 117 sqq. Manethonis fragm. 22, p. 555.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΩ ΠΟΛΕΩΝ.

3.

Athenæus IX, p. 369, A : Γογγυλίδας. Ταύτας Ἀπόλλας (sic) ἐν τῷ Περὶ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ πόλεων ὑπὸ Λακεδαιμονίων γαστέρας φησὶ καλεῖσθαι. V. Steph. Thesaur. s. v.

4.

Schol. Nicand. Ther. 523 : Ἀπολλᾶς (vgo Ἰόλαος) ἐν τῷ Περὶ τῶν Πελοποννησιακῶν πόλεων τὸ πῆγανον ὑπὸ Πελοποννησίων ῥυτὴν καλεῖσθαι φησιν. Confundit schol. Apollam cum Iolla medico, quem laudat ad v. 683. Cf. Celsus V, 22, Plinius passim.

5.

Athenæus II, p. 63, D : Ἀπελλᾶς δὲ Λακεδαιμο-

DELPHICA.

1.

Apellas in Delphicis duo dicit fuisse Palladia, ambo autem hominum manu fabricata esse.

2.

Rhodopidis donarium, id est obelisci, qui Delphis sunt magno numero. Apellas vero Ponticus etiam in Ægypto pyramidem Rhodopidis esse; quam opinionem Herodotus refellit. Fuit autem genere Thracia, et cum Æsopo serviit Iadmoni Mytilenæo, redemit vero eam Charaxus, frater Sapphus. Sappho vero Doricham eam vocat.

νίους φησὶ σέμελον τὸν κοχλίαν λέγειν. Cf. Hesych. : Σέμελος, κοχλίας.

6. 7.

Photius Κυψελιδῶν ἀνάθημα ἐν Ὀλυμπίᾳ. Vide Agaclyti fr. 1. — Schol. Pindar. Olymp. VII, 1, de Diagora Rhodio Olympionica ejusque familia. Vide Aristotelis fragm. 264, p. 183.

Quintil. Inst. X, 2, 14, de carmine Simonidis Dioscurorum ope servati : *Est autem magna inter auctores dissensio Glaucone Carystio an Leocrati an Agatharcho, an Scopæ scriptum sit id carmen, et Pharsalifuerit hæc domus, ut ipse quodam loco significare Simonides videtur, atque Apollodorus et Eratosthenes et Euphorio, an Crannone, ut Apollas [et add. Bentley.] Callimachus.*

Ceterum num recte hæc cum Bœckhio (ad Pind. schol. l. l.) ad Ponticum Apellam retulerimus, in medio relinquimus. Distinguendus, ut videtur, a Pontico *Apellas Cyrenæus*, quem inter Περίπλων auctores recenset Marcianus Heracleota p. 63 Hudson. *Apellas Scepticus* ἐν τῷ Ἀγρίππᾳ citatur ap. Diog. L. IX, 106, « ubi legendum videtur εἷς τῶν Περὶ Ἀγρίππαν, cf. ib. IX, 88. De eodem, ni fallor, cogitandum in titulo Chrysippi, qui edidit quattuor libros Περὶ ἀμφιβολιῶν πρὸς Ἀπολλᾶν et λύσιν τῶν Ἠδύλου ὑποθετικῶν πρὸς Ἀριστοκρέοντα καὶ Ἀπελλᾶν, v. Diog. VII, 193. 197. » Preller. ad Polemon p. 176.

APHRODISIUS VEL EUPHEMIUS.

ΠΕΡΙ ΠΑΤΡΙΔΟΣ.

Stephan. Byz. : Ἀφόρμιον, τόπος Θεσπείων. Ἀφροδίσιος ἦτοι Εὐφήμιος ἐν τῷ Περὶ τῆς πατρίδος. « Ὅθεν καὶ τὸν κυβερνήσαντα τὴν ναῦν τὴν Ἀργὴν

DE PELOPONNESI URBIBUS.

3.

Γογγυλίδας (*rapas*) Apellas in libro De urbibus Peloponnesi apud Lacedæmonios Γαστέρας vocari dicit.

4.

Apellas in libro De urbibus Peloponnesi τὸ πῆγανον, *rutam*, a Peloponnesiis ῥυτὴν vocari dicit.

5.

Apellas Lacedæmonios cochleam σέμελον vocare dicit.

DE PATRIA.

Aphormium, locus ditionis Thespiensium. Aphrodisius vel Euphemius in scripto De patria dicit : « Hinc etiam Ti-

Τῖφον γενέσθαι. Καὶ λόγος παρ' ἡμῶν (1. ἡμῖν) τῆς νεῶς ἀφορμισάσης ἐντεῦθεν μετὰ τῶν ἀριστέων, ἀφ' οὗπερ ἀπέπλευσεν ἡ ναῦς (leg. videtur ἐφ' οὗπερ καὶ κατέπλευσεν ἡ ναῦς) **. » 'Ο τοπίτης Ἀφορμιεύς.

De re cf. Pausanias IX, 32, 4 : Παραπλέοντι δὲ αὐτόθεν πόλισμά ἐστιν οὐ μέγα ἐπὶ θαλάσση Τίφα (Σίφη vel Σίφαι ap. Strabon. Steph. etc). 'Ηράκλειόν τε Τιφαιεῦσιν ἐστι καὶ ἐορτὴν ἄγουσιν ἐπέτειον. Οὗτοι Βοιωτῶν μάλιστα ἐκ παλαιοῦ τὰ θαλάσσια ἐθέλουσιν εἶναι σοφοί, Τῖφον ἄνδρα μνημονεύοντες ἐπιχώριον, ὡς προκριθεὶς γενέσθαι τῆς Ἀργοῦς κυβερνήτης· ἀποφαίνουσι δὲ καὶ πρὸ τῆς πόλεως, ἔνθα ἐκ Κόλχων ὀπίσω κομιζομένην δρμίσασθαι τὴν Ἀργὴν λέγουσιν. Hinc conjicias Aphormium locum prope Tiphonem vel Siphonem fuisse. In mappa Kiepertiana Aphormium tanquam Thisbes urbis ἐπίνειον notatur, nescio qua auctoritate. Siphis oriundus Tiphys etiam apud Apollonium Rhod. I, 105 dicitur. — Num recte sese habeat illud Ἀφροδίσιος ἦτοι Εὐφῆμιος; magnopere dubito. Expectabas disertam mentionem patriæ. Fortasse igitur fuit : ὁ Ἀφορμιεύς φησὶν Εὐφῆμιος, vel, quum parum probabile sit singularem libellum de obscurissimo isto loco editum esse : Ἀφροδίσιός φησιν ὁ Σιφναῖος sive ὁ Σιφνιεύς.

APOLLODORUS ARTEMITEN.

Scripsit post 140 a. Chr. et ante Strabonem V. fragm. 6.

ΠΑΡΘΙΚΑ.

1.

Strabo II, p. 118 : Ἀπήγγελλται δ' ἡμῖν ὑπὸ τῶν τὰ Παρθικὰ συγγραψάντων τῶν Περὶ Ἀπολλόδωρον τὸν Ἀρτεμιτηνὸν (codd. Ἀρτεμείτην), ὃ πολλῶν ἐκείνοι

phyn Argûs navis gubernatorem oriundum esse ferunt. Atque fama apud nos est, nave illa hinc cum heroibus in altum educta, quo eodem etiam in reditu appulit, (locum istum Aphormium esse vocatum). »

PARTHICA.

1.

Exposita sunt etiam nobis quæ Apollodorus Artemitenus belli Parthici scriptor de rebus Hyrcanicis et Bactrianicis accuratius reliquis tradidit.

2.

Apollodorus qui Parthica conscripsit, Ochum fluvium itentidem nominat, ut proxime Parthos labentem.

3.

Ab Hyrcania ad Artemitam Babyloniae stadiorum sunt octo millia, ut Apollodorus ex Artemita ait.

μᾶλλον ἀφώρισαν, τὰ Περὶ τὴν Ὑρκανίαν καὶ τὴν Βακτριανήν.

2.

Idem Strabo XI, p. 509 : Ἀπολλόδωρος δὲ τὰ Παρθικὰ γράψας συνεχῶς αὐτὸν (τὸν Ὠχὸν ποταμὸν) ὀνομάζει, ὡς ἐγγυτάτω τοῖς Παρθυαίοις ῥέοντα.

3.

Idem XI, p. 519 : Ἀπὸ τῆς Ὑρκανίας ἐπὶ τὴν Ἀρτεμίταν τὴν ἐν τῇ Βαβυλωνίᾳ στάδιοι εἰσὶν ὀκτακισχίλιοι, καθάπερ εἶρηκεν Ἀπολλόδωρος ἐκ τῆς Ἀρτεμίτας. Apollodorus qui ap. Steph. v. Ἀρτέμιτα νῆσος memoratur, est Atheniensis grammaticus.

4.

Idem XI, p. 525 : Εἰσὶ δὲ καὶ Ἑλληνίδες πόλεις, κτίσματα τῶν Μακεδόνων ἐν τῇ Μηδίᾳ, ὧν Λαοδίκειά τε καὶ Ἀπάμεια καὶ [Ἡράκλεια] ἡ πρὸς Ῥαγαῖς καὶ αὐτὴ Ῥάγεια (Ῥάγα em. Cas.), τὸ τοῦ Νικάτορος κτίσμα· ὃ ἐκεῖνος μὲν Εὐρωπὸν ὠνόμασε, Πάρθοι δὲ Ἀρσακίαν, νοτιωτέραν οὖσαν τῶν Κασπίων πυλῶν πεντακοσίοις πού σταδίοις, ὡς φησὶν Ἀπολλόδωρος Ἀρτεμιτηνός.

5.

Idem XI, 516 : Τῆς δὲ Βακτρίας μέρη μὲν τινα τῇ Ἀρίᾳ παραβέβληται πρὸς ἄρκτον, τὰ πολλὰ δ' ὑπέρκειται πρὸς ἑω· πολλὴ δ' ἐστὶ καὶ ἀάμφορος πλὴν ἐλαίου. Τοσούτον δὲ ἰσχυσαν οἱ ἀποστήσαντες Ἕλληνες αὐτὴν διὰ τὴν ἀρετὴν τῆς χώρας, ὥστε τῆς τε Ἀριανῆς ἐπεκράτουν καὶ τῶν Ἰνδῶν, ὡς φησὶν Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀρτεμιτηνός, καὶ πλείω ἔθνη κατεστρέψαντο ἢ Ἀλέξανδρος, καὶ μάλιστα Μένανδρος (εἶγε καὶ τὸν Ὑπανιν διέβη, πρὸς ἑω, καὶ μέχρι τοῦ Ἰσάμου [Ἰμάου conj. Casaub.; Ἰομάνου fluv., Mannert. V, p. 295] προῆλθε)· τὰ μὲν γὰρ αὐτὸς, τὰ δὲ Δημήτριος ὁ Εὐθυδήμου υἱὸς τοῦ Βακτρίων βασιλέως· οὐ μόνον δὲ τὴν Πατταληνὴν κατέσχον, ἀλλὰ καὶ τῆς ἄλλης παραλίας

4.

Sunt etiam Græcanicæ urbes in Media a Macedonibus conditæ, Laodicea, Apamea et Heraclea apud Rhagas et ipsa a Nicator condita Rhaga, quam ipse Europum appellavit, Parthi Arsaciam, versus meridiem a Caspiis portis dissitam quingentis circiter stadiis, ut tradit Apollodorus Artemitenus.

5.

Bactriæ partes quædam Asiæ versus septentrionem circumdantur : pleræque versus ortum porriguntur. Ampla est regio et omnium rerum ferax, excepto oleo. Tanta autem fuit Græcorum, qui eam abalienaverunt, potentia ob soli præstantiam, ut et Arianam obtinuerint et Indiam, ut ait Apollodorus Artemitenus, ac plures quam Alexander gentes subegerint, maxime Menander, siquidem is et Hypanin transivit versus ortum et ad Isamum (Imaum?) usque pervenit : hæc enim partim ipse egit, partim Demeetrius Euthyдеми filius Bactriorum regis. Non modo autem

τήν τε Σαραόστου καλουμένην, καὶ τὴν Σιγέρδιδος βασιλείαν. Καθ' ὅλου δέ φησιν ἐκεῖνος, τῆς συμπάσης Ἀριανῆς πρόσχημα εἶναι τὴν Βακτριανήν· καὶ δὴ καὶ μέχρι Σηρῶν καὶ Φρυγῶν ἐξέτειναν τὴν ἀρχήν.

6.

Strabo XV, p. 686 : Ἀπολλόδωρος γοῦν, ὁ τὰ Παρθικὰ ποιήσας, μεμνημένος καὶ τῶν τὴν Βακτριανὴν ἀποστησάντων Ἑλλήνων παρὰ τῶν Συριακῶν βασιλέων, τῶν ἀπὸ Σελεύκου τοῦ Νικάτορος, φησὶ μὲν αὐτοὺς αὐξηθέντας ἐπιθέσθαι καὶ τῇ Ἰνδικῇ· οὐδὲν δὲ προσανακαλύπτει τῶν πρότερον ἐγνωσμένων, ἀλλὰ καὶ ἐναντιολογεῖ, πλείω τῆς Ἰνδικῆς ἐκείνους ἢ Μακεδόνας καταστρέψασθαι λέγων. Εὐκρατίδαν γοῦν πόλεις χιλίας ὑφ' ἑαυτῷ ἔχειν· ἐκείνους δὲ αὐτὰ τὰ μεταξὺ ἔθνη τοῦ τε Ὑδάσπου καὶ τοῦ Ὑπάνιος τὸν ἀριθμὸν ἐννέα, πόλεις τε σχεῖν πενταχισχιλίας, ὧν μηδεμίαν εἶναι Κῶ τῆς Μεροπίδος ἐλάττω· ταύτην δὲ πᾶσαν τὴν χώραν καταστρεφάμενον Ἀλέξανδρον παραδοῦναι Πύρρῳ.

De Eucratidæ temporibus (c. 140 a. C.) v. Clinton. III, p. 316. Cf. cum hoc loco Strabo p. 701.

7.

E LIBRO IV.

Athenæus XV, p. 682, C : Ἀπολλόδωρος δ' ἐν τετάρτῳ Παρθικῶν ἄνθος τι ἀναγράφει καλούμενον φιλάδελφον κατὰ τὴν Παρθικὴν χώραν, περὶ οὗ τάδε φησί· « Καὶ μυρσίνης γένη ποικίλα, μιλᾶξ τε καὶ τὸ καλούμενον φιλάδελφον, ὃ τὴν ἐπωνυμίαν ἔλαβε τῇ φύσει πρόσφορον. Ἐπειδὴν γὰρ ἐκ διαστήματος αὐτομάτως κράδαι συμπέσωσιν, ἐμψύχων περιπλοκὴν ἐν τῷ (ἐγγυτάτῳ;) μένουσιν ἠνωμέναι, καθάπερ ἀπὸ ῥίζης μιᾶς, καὶ τὸ λοιπὸν ἀνατρέχουσι καὶ ζωοφυτοῦσι. Διὸ καὶ τοῖς ἡμέροις φυλακὴν ἀπ' αὐτῶν κατασκευάζουσιν. Ἀφαιροῦντες γὰρ τῶν βράδων τὰς λεπτοτάτας καὶ διαπλέξαντες δικτύου τρόπῳ, φυτεύουσι κύκλῳ τῶν κηπευμάτων· καὶ ταῦτα συμπλεκόμενα περιβάλλου παρέχεται δυσπάροδον ἀσφάλειαν. »

Pattalenen occupaverunt, sed et reliquam oram maritimam, et quod Saraosti dicitur et quod Sigerdidis regnum. Omnino autem, ille ait, totius Arianæ præcipuam partem esse Bactrianam. Quin et usque ad Seres et Phrynos dominium suum protulerunt.

6.

Apollodorus, Parthicarum auctor, illata etiam Græcorum mentione, qui a Syriæ regibus, Seleuci Nicatoris successoribus, Bactrianam abalienassent, ait eos viribus auctos etiam Indiam aggressos esse : nihil vero præter antea nota aperuit, sed etiam ipse sibi contradicit, maiorem aïens ab his quam a Macedonibus Indiæ partem fuisse subactam ; nam Eucratidam mille urbes sub se habuisse ; illos autem ipsas gentes, quæ sint numero novem inter Hydaspem et Hypanim, ac urbes quinquies mille, quarum nulla Co Mero-

APOLLODORUS ERYTHRÆUS.

Lactantius Institt. I, 6, ex Varrone Sibyllas recensens : *Quintam Erythræam, quam Apollodorus Erythræus affirmat suam fuisse civem, eamque Graiis Ilium petentibus vaticinatam, et perituram esse Trojam et Homerum mendacia scripturum.*

APOLLODORUS, nescio qui, ἐν πρώτῳ τῶν Ποντικῶν laudatur apud schol. Apoll. Rhod. II, 159 (iv. Androetæ fragm.).

APOLLONIDES HORAPION.

Theophilus Ad Autolyc. II, 6 : Μέμνηται Ἀπολλωνίδης ὁ καὶ Ὠραπίων (Ὠράπιος libri, quod em. Reines. Var. L. p. 114) ἐπικληθεὶς ἐν βίβλῳ τῇ ἐπιγραφομένῃ Σεμενουθὶ καὶ ταῖς λοιπαῖς κατ' αὐτὸν ἱστορίαις, περὶ τε τῆς θρησκείας τῆς Αἰγυπτιακῆς, καὶ τῶν βασιλέων αὐτῶν καὶ τῆς ἐν αὐτοῖς ματαιοπονίας. Postrema spectant ad vanitatem regum, qui pyramidas erexerunt, ut bene monet Vossius p. 396 collato Plinio 36, 12.

Alius APOLLONIDES est *Peripli* auctor, cujus meminit Schol. Apoll. Rhod. IV, 983 : Ἱστορεῖ δὲ περὶ τοῦ λιμένος τῶν Φαιάκων Ἀπολλωνίδης (Ἀπολλώνιος Cod. Paris.) ἐν τῷ Περιέπλῳ τῆς Εὐρώπης. — Idem IV, 1174 : Ἡ τῶν Κερκυραίων πόλις ἐπὶ τῆς Χερσονήσου κεῖται, ὡς Ἀπολλωνίδης ἐν τῷ Περιέπλῳ τῆς Εὐρώπης. — Idem II, 964 : Πρόχυσιν ἔφη (Ἀπολλώνιος) τῆς Ἀσσυρίας, τοῦτ' ἔστι τῆς Λευκοσυρίας, τὴν ἐγκειμένην χώραν αὐτῆς εἰς θάλασσαν· ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐπάνω· « Λεῖπον Ἄλυν ποταμὸν, λεῖπον δ' ἄλιμυρέα χώραν Ἀσσυρίας ἀνέχουσιν ἀπὸ χθονός. » Τοῦτο δὲ εἶπεν ὡς ποταμοχώστου τῆς γῆς οὕσης διὰ τὸ μεγάλους εἰς αὐτὴν καταφέρεισθαι ποταμοὺς Ἄλυν καὶ Ἰριν. Καὶ οὕτως ἔχει ταῖς ἀληθείαις, καὶ πρὸς ταῖς ἀρχαῖς ἢ χώρα ἔγκειται. Διὸ ποταμό-

pide esset minor : regionem hanc totam ab Alexandro subactam ac Poro esse traditam.

7.

Apollodorus libro quarto Rerum Parthicarum scribit, in Parthica regione *philadelphum* vocari florem quendam, de quo hæc tradit : « Multiplex myrtorum genus, atque smilax, et quod *philadelphum* vocant, congruum naturæ suæ nomen sortitum. Nam quum ex intercapedine sponte rami coiverint, animatorum complexum referentes arctissime manent conjuncti, quasi ex eadem orti radice, deinde procurentes vivos surculos pariunt. Quamobrem cultis fundis sepes ex eo prætendunt, in hortorum circuitu consequentes commissis tenuissimis virgis ac implexis retis inodo ; quæ sic contextæ munimentum inaccessum et tutum per ambitum undique præbent. »

χωστον λέγει εἶναι Ἀπολλωνίδης. Τοὺς γὰρ προειρημένους ποταμοὺς ἀμφοτέρους, μάλιστα τὸν Ἴριον, κατὰ διάφορα μέρη τῆς χώρας ῥέοντα, ἄλλοτε κατ' ἄλλους τόπους ἐκδιδόναι, καὶ ταύτη μακροῖς αὐτὴν προσχώμασιν εἰς μέσον ἐπεκτείνειν τὸ πέλαγος. Διὸ δὴ σύμπασαν εἶναι ποταμόχωστον τὴν γῆν. Βίαιον γὰρ καὶ πολὺν αὐτὸν ἀπὸ τῆς Ἀρμενίας διὰ χειμερίου καὶ μακρᾶς φερόμενον παρασύρειν τὴν γῆν. Τοῦ δὲ κύματος παλίσσυστον ἐλαύνοντος ἐπὶ τὴν γῆν τὴν ἰλὺν, συμβαίνει τὴν χώραν ἐπιπολὺ παραύξεσθαι, καὶ τὴν θάλασσαν γίνεσθαι τεναγώδη. — Strabo XI, p. 523 : Ἔστι δ' οὐ μικρὰ κατὰ τὴν δύναμιν (sc. ἡ Ἀτροπάτις Μηδία), ὥς φησιν Ἀπ., ἥ γε καὶ μυρίου ἱππέας δύναται παρέχεσθαι, πεζῶν δὲ τέτταρας μυριάδας. — Id. XI, p. 528, de Armenia. V. Theophanis fr. 4 C. — Id. VII, p. 309, de Chersoneso Taurica a Mithridate subacta. Vide Posidonii Rhodii fr. 34. Ex hoc loco colligas Apollonidem inter Mithridatis et Strabonis tempora vixisse (100-50 a. C.). — Plinius H. N. VII, 2 : *Esse ejusdem generis in Triballis et Illyriis adjicit Isigonus, qui visu quoque fascinent, interimantque quos diutius intueantur, iratis præcipue oculis : quod eorum malum facilius sentire puberes. Notabilius esse quod pupillas binas in oculis singulis habeant. Hujus generis et feminas in Scythia, quæ vocantur Bithyæ, prodit Apollonides*. Cf. Solinus Polyh. p. 1, 7 E.

APOLLONIDES NICENUS, Tiberii temporibus floruit, teste Diogene Laertio IX, 109 : Ἀπολλωνίδης ὁ Νικαεὺς, ὁ παρ' ἡμῶν ἐν τῷ πρώτῳ Εἰς τοὺς Σίλλους ὑπομνημάτων, ἃ προσφωνεῖ Τιβερίῳ Καίσαρι. Idem ἐν Ὑπομνήματι περὶ παραπρεσβείας Δημοσθένους laudatur ap. Ammonium De diff. verb. v. Ὀφλεῖν. Opus De proverbiis citat Stephan. Byz. : Τέρνα, πόλις Ἰταλίας... ἐκαλεῖτο δὲ καὶ μεγάλη Ἑλλάς, ὥς Ἀπ. ὁ Νικαεὺς ἐν τῷ Περὶ παροιμιῶν. — Aliud opus Περὶ κατεψευσμένωνων erat, cujus tertium librum laudat Ammonius v. Κατοίκησις : Κατοίκησις καὶ κατοίκισις διαφέρει, ὥς φησιν Ἀπολλωνίδης ἐν τῷ τρίτῳ Περὶ κατεψευσμένων· κατοίκισις μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ ὑφ' ἐτέρων γινόμενη ἰδρυσις· κατοίκησις δὲ, ὅταν αὐτοὶ τινες οἰκῇσιν τόπον ἢ πόλιν τινὰ καταλαβόντες· οἷον, Ἀθηναῖοι κατοίκησαν μὲν τὴν ἀκρόπολιν, κατόκησαν δὲ οἱ Ἴωνες, κτλ. Octavum librum citat Anonym. in Vita Arati, p. 55, 4 in Biogr. Westerm. : Τὰς δ' Ἀράτου ἐπιστολάς... πάντων σχεδὸν συμφωνούντων τὰς εἰς αὐτὸν ἀναφερομένας αὐτοῦ εἶναι καὶ ὁμολογούντων γνησίας αὐτάς, μόνος Ἀπολλωνίδης ὁ Κηφεὺς (Νικαεὺς cor. rex. Bentl. et Westerm.) ἐν τῷ ἡ' Περὶ κατεψευσμένης ἱστορίας οὐκ εἶναι αὐτάς Ἀράτου φησὶν, ἀλλὰ Σαβίριου (Ἀσινίου em. Bergk.) Πολίωνος. Τοῦ

δ' αὐτοῦ τούτου φησὶν εἶναι ἐπιγεγραμμένας Εὐριπίδου ἐπιστολάς. Ex eodem opere fluxisse puto, quæ Harpocraton v. Ἴων habet : Ἐγραψε (Ἴων)... καὶ φιλόσοφόν τι σύγγραμμα, τὸν Τριαγμὸν ἐπιγραφόμενον, ὅπερ Καλλίμαχος ἀντιλέγεσθαι φησιν ὥς Ἐπιγέ- νους. Ἐν ἐνίοις δὲ καὶ πληθυντικῶς ἐπιγράφεται Τριαγμοὶ, καθὰ Δημήτριος ὁ Σκήψιος καὶ Ἀπολλωνίδης ὁ Νικαεὺς, κτλ. (v. Ionis fragm. tom. II, p. 49). Apud Suidam inter opera Apollonii Dyscoli, Herodiani patris, recensetur liber Περὶ κατεψευσμένης ἱστορίας. Qui quum male quadret cum reliquis hujus grammatici scriptis, suspicor Apollonium perperam confusum esse cum Apollonide. Fuere olim qui ad Apollonii Hist. Mirabilem titulum istum referri vellent. Quod quam sit veri absimile, bene exposuit Westermannus in Paradoxogr. p. XXI.

De Apollonide poeta epigrammatum v. Jacobs. Anthol. tom. XIII, p. 854. — De Ap. tragico ap. Clem. Alex. Pædag. III, 12, 84, et Stobæum Floril. 63, 3, et 67, 6, v. Wagner. Fragm. Trag. p. 145. — Ap. philosophus stoicus v. in Plutarch. Caton. min. c. 65 sq. 69. — Ap. Cyprius medicus methodicus v. ap. Galen. Method. med. I, p. 43.

APOLLONIUS APHRODISIENSIS.

Suidas : Ἀπολλώνιος Ἀφροδισιεὺς, ἀρχιερεὺς καὶ ἱστορικός. Γέγραφε Καρικὰ, Περὶ Τράλλεων, Περὶ Ὀρφέως καὶ τῶν τελετῶν αὐτοῦ.

Apollonium ex Aphrodisia Cariae urbe oriundum fuisse titulis librorum, quos composuit, probatur. Ibi igitur in celeberrimo Veneris templo sacerdotis munere functus fuerit. Ne pro certo quidquam affirmem, movet locus Stephani Byz. : Λητοῦς πόλις, πόλις Αἰγύπτου· ἐστὶ δὲ μοῖρα Μέμφιδος... Τὸ ἐθνικὸν Λητοπολίτης· οὕτω γὰρ Πολύστρατος καὶ Ἀπολλώνιος ὁ ἀρχιερεὺς (vgo. ἀρχιερέως) λεγόμενος ἀναγράφεται. Num alius hic Apollonius, an idem? Num perperam et diversa confundens Suidas Aphrodisiensem ἀρχιερέα dixit? An Caria oriundus vitam in Ægypto degit? Tu videas. — Quando vixerit auctor Caricorum accuratius dici nequit. Ptolemæo Philadelpho juniorem fuisse patet ex fr. 13.

KAPIKA.

LIBER I.

I.

Stephan. Byz. : Κουρόπολις, πόλις Καρίας. Ἀπολλώνιος Καρικῶν πρώτῳ. Cf. fr. 8.

CARICA.

1. Curopolis, urbs Cariae. Apollonius Caricorum primo.

LIBER IV.

2.

Idem : Βάργασα, πόλις Καρίας, ἀπὸ Βαργάσου τοῦ υἱοῦ Βάργης καὶ Ἡρακλέους, δὴ ἐδίωξε Λάμος δ' Ὀμφάλης καὶ Ἡρακλέους, ὡς Ἀπ. Καρικῶν τετάρτῳ· τὸ ἐθνικὸν Βαργασηνὸς, ὡς αὐτὸς ἐκκαιδεκάτῳ.

3.

Idem : Κύν, πόλις Καρίας. Ἀπ. τετάρτῳ Καρικῶν· ἡ πρότερον Κανήβιον· τὸ ἐθνικὸν Κυίτης.

4.

Idem : Ὑδῆ, πόλις Λυδίας, ἐν ᾗ ὄκει Ὀμφάλη, δυναστεύουσα Λυδῶν, Ἰαργάνου θυγάτηρ, ὡς Ἀπ. Καρικῶν τετάρτῳ.

5.

Idem : Ὑδισσός, πόλις Καρίας, ἀπὸ Ὑδισσοῦ, παιδὸς Βελλεροφόντου καὶ Ἀστερίας, θυγατρὸς Ὑδέου, ὡς Ἀπ. Καρικῶν τετάρτῳ· « Ἐξ ὧν ἐγεννήθη Ὑδισσός, ἐξ οὗ καὶ ἡ πόλις Ὑδισσός. » Ὁ πολίτης Ὑδισσεύς, ὡς αὐτὸς Ἀπ. φησιν. V. Forbiger Geogr. p. 232.

LIBER V.

6.

Idem : Ὑλλούαλα, δῆμος Καρίας. Ἀπ. ε' Καρικῶν· « Κᾶρες (Κάρης codd.) δὲ τὸν τόπον ἐκείνον, ἔνθα Ὑλλος ἀπώλετο, Ὑλλούαλαν ὠνόμασαν, καὶ ἕδος ἐνταῦθα ἐδείμαντο Ἀπόλλωνος. Καὶ νῦν ἔτι παρὰ τὸν θεὸν δῆμός ἐστι Ὑλλούαλα λεγόμενος. » Ἄλα γὰρ οἱ Κᾶρες τὸν ἵππον ἔλεγον, ὡς καὶ πρότερον (v. Ἀλάβανδα. V. Characis fr. 48) εἴρηται.

2.

Bargasa, urbs Cariæ, a Bargaso, Bargæ et Herculis filio, quem persecutus est Lamus, Omphales et Herculis filius, ut Apollonius ait Caricorum quarto. Gentile : Bargasenus, ut idem ait sedecimo.

3.

Cyum, urbs Cariæ, Ap. quarto. Prius vocata Canebium. Gentile : Cyites.

4.

Hyde, urbs Lydiæ, in qua habitabat Omphales, Lydorum regina, Iardani f., ut Apollodorus ait quarto Caricorum.

5.

Hydissus, urbs Cariæ, a Hydisso, Bellerophontis et Asteriæ, Hydeo natæ, filius, ut Apollonius quarto Caricorum : « Ex quibus genitus est Hydissus, a quo etiam Hydissus urbs nominata est. » Civis, Hydissensis, ut idem Ap. dicit.

6.

Hylluala, Cariæ. Apollonius quinto Caricorum : « Cares vero locum illum, ubi Hyllus periit, Hyllualam nominant; et sacellum ibi ædificarunt Apollini; et etiamnum

LIBER VII.

7.

Idem : Ἀρκόνησος, νῆσος Καρίας. Ἀπολλώνιος ἐβδόμῃ Καρικῶν. Τὸ ἐθνικὸν Ἀρκονήσιος. V. Forbiger p. 219.

8.

Idem : Χρυσασορίς, πόλις Καρίας, ἡ ὕστερον Ἰδριάς ὀνομασθεῖσα. Ἀπ. ἐν ἐβδόμῃ Καρικῶν καὶ α' πόλιν (Καρικῶν· « Χρυσασορίν?) τὴν ὑπὸ Λυκίων κτισθεῖσαν. » Τὸ ἐθνικὸν Χρυσασορεὺς, ὡς αὐτὸς ἐν αὐτοῖς· « Ταυροπολῖται μὲν συνεμάχουν καὶ Πλαρασσεῖς, ἔτι καὶ Χρυσασορεῖς δέ. » Ἐπαφρόδιτος δὲ τὴν Καρίαν πᾶσαν Χρυσασορίδα λέγεσθαι. Cf. Forbig. p. 230, 17.

Ex eodem Apollonio fluxerint articuli Ταυρόπολις et Πλάρασσα, ubi auctoris notam non apposuit excerptor.

LIBER IX.

9.

Idem : Τάβαι, πόλις Λυδίας, περὶ ὧν ὁ χρησμὸς φησι πρὸς Πισίδας·

Ἄστὺ Τάβων ἐρικυδὲς ἐλεύθερον οἰκίζεσθαι.

Καὶ Ἀπολλώνιος ἐννάτῳ· « Ἐδεήθησαν ὅπως αὐτοὺς εἰς Τάβας καταγάγωσι »... Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Τάβου. Ὁ δὲ Τάβος ἥρω. Οἱ δὲ φασὶ τὸν Κιθύραν καὶ Μαρσύαν ἀδελφοὺς τὸν μὲν κτίσαι Κιθύραν πόλιν, τὸν δὲ Τάβας, καὶ καλέσαι ἀπὸ τοῦ ἐπὶ πέτρας οἰκεῖσθαι· τάβαν γὰρ τὴν πέτραν Ἑλλήνες ἐρμηνεύουσιν. Ἐνιοὶ ἀπὸ Ταβανοῦ Ἀργεῖου... Ἔστι καὶ ἄλλη πόλις Καρίας Τάβαι, καὶ τρίτῃ τῆς Περαίας (sc. Ῥοδίων). Hæc trium urbium distinctio excerptoris negligentia

juxta deum est pagus Hylluala dictus. » Ala scilicet equum Cares vocabant, sicuti jam dixi in antecedentibus.

7.

Arconesus, insula Cariæ. Apollonius septimo Caricorum. Gentile : Arconesius.

8.

Chrysaoris, urbs Cariæ, quæ postea Hidrias vocata est. Apollonius in septimo Caricorum : « Chrysaorin a Lyciis conditam. » Gentile Chrysaorensis, ut idem ait ibidem : « Tauropolitæ socii erant et Plarassenses. »

9.

Tabæ, urbs Lydiæ, de qua oraculum ad Pisidas inquit :

Urbem Tabarum gloriosam liberam incolis frequentare.

Et Apollonius nono : « Rogarunt quomodo eos Tabas deducerent. » Nomen habet a Tabo. Tabus vero heros est. Alii dicunt Cibyam et Marsyam fratres, illum Cibyam, hunc Tabas condidisse, nomenque hoc urbi indidisse, quod in saxo exstructa esset; nam *tabam* Græci petram interpretantur. Alii a Tabano Argivo nominatam volunt. Est etiam alia Cariæ urbs Tabæ, et tertia in Peræa Rhodia.

imputanda esse videtur. V. Forbiger *Alt. Geogr.* II, p. 236.

LIBER X.

10.

Idem : Νάρκασσος, δῆμος καὶ πόλις Καρίας. Ἀπ. δεκάτῳ Καρικῶν· ὁ δημότης καὶ ὁ πολίτης Ναρκασεύς.

LIBER XV.

10 a.

Etym. M. p. 148, 1 : Ἄρπασος, ποταμὸς Καρίας, πρότερον Δαφνοῦς καλούμενος. Εἴρηται δὲ διὰ τὸ δξύτατον τοῦ ῥοῦ, καὶ ὅτι ἀρπάζει τοὺς παριόντας αὐτῷ. Οὕτως ἱστορεῖ Ἀπολλώνιος ἐν τῷ πέμπτῳ καὶ δεκάτῳ τῶν Καρικῶν. Cf. Steph. Byz. : Ἄρπασα, πόλις Καρίας, ἀπὸ Ἀρπάσου ποταμοῦ.

LIBER XVI.

11.

Steph. : Λαγινία (τὰ Λάγινα Strabo 14, p. 660), πολίχνην Καρίας. Ἀπ. Καρικῶν ἑκκαιδεκάτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Λαγιναῖος καὶ Λαγινίτης καὶ θηλυκῶς Λαγινίτις. Ἔστι καὶ Λαγινεῖα Βιθυνίας. Cf. Forbiger p. 230. Aliud libri XVI fragm. vid. in fr. 2.

LIBER XVII.

12.

Idem : Εὐρώμος, πόλις Καρίας, ἀπὸ Εὐρώμου τοῦ Ἰδριέως Καρός. Τὸ ἐθνικὸν Εὐρωμεύς. Ἀπολλώνιος ἑπτακαιδεκάτῳ Καρικῶν. V. Forbiger II, p. 229.

13.

Idem : Ἀγκυρα, πόλις Γαλατίας... Ἀπολλώνιος δὲ ἐν ἑπτακαιδεκάτῳ Καρικῶν ἱστορεῖ, Μιθριδάτῃ καὶ Ἀριοβαρζάνῃ νεήλυδας τοὺς Γαλάτας συμμαχήσαντας διώξαι τοὺς ὑπὸ Πτολεμαίου σταλέντας Αἰγυπτίους ἄχρι θαλάσσης, καὶ λαβεῖν τὰς ἀγκύρας τῶν νεῶν αὐτῶν, καὶ μισθὸν τῆς νίκης εἰς πολιισμόν λαβόντας χώραν κτίσαι καὶ ὀνομάσαι οὕτω. Τρεῖς δὲ πόλεις ἔκτισαν, Ἀγκυραν ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸν πόλεμον πλεονεκτή-

ματος, τὴν δὲ ἀπὸ Πεσσινοῦντος τοῦ ἄρχοντος, τὴν δὲ Ταυίαν ἀπὸ τοῦ ἑτέρου ἄρχοντος. V. Forbiger l. l. p. 369. Μιθριτάδῃ κτλ.] emend. Gronov.; vulgo Μιθριδάτῃ καὶ Ἀριοβαρζάνῃ νεήλυδας τοῖς Γαλάταις. Mithridates III, regn. 302-266. Eique successit filius Ariobarzanes III (265-242). Cf. Clinton F. H. tom. III, p. 424. Bellum ad postrema Mithridatis tempora pertinere videtur. Aliunde de eo non constat. Sed occupasse Ptol. II loca Pontica nonnulla, prodit *Tius* urbs, quæ quondam *Berenice* dicta sit, teste Steph. v. Βερενίκη. V. Droysen. *Hellen.* II, p. 246.

LIBER XVIII.

14.

Idem : Χωλὸν τεῖχος, πόλις Καρίας, ὡς Ἀπ. ὀκτωκαιδεκάτῳ Καρικῶν. Τὸ ἐθνικὸν Χωλοτειχίτης.

APOLLONIUS ASCALONITA tanquam historicus memoratur ap. Steph. Byz. v. Ἀσκάλων... Πολλοὶ δὲ ἐξ αὐτῆς κεχρηματίκασιν... ἱστορικοὶ Ἀπολλώνιος καὶ Ἀρτεμίδωρος ὁ τὰ Περὶ Βιθυνίας γεγραφὼς καὶ ἄλλοι.

Inter reliquos Apollonios scriptores, quorum permagnus numerus est, h. l. commemorasse sufficiat APOLLONIUM ACHARNENSEM, qui Περὶ ἑορτῶν scripsit :

Harpocratio : Πέλανος... Ἀπολλώνιος δ' ὁ Ἀχαρνέως ἐν τῷ Περὶ τῶν ἑορτῶν οὕτω γράφει· « Ὅμοίως δὲ καὶ ὁ προσαγορευόμενος πέλανος. Λέγεται δὲ πέμμα τινὰ τοῖς θεοῖς γινόμενα ἐκ τοῦ ἀφαιρεθέντος σίτου ἐκ τῆς ἄλῳ. » Σαννυρίων δ' ἐν Γέλωτί φησι· « Πέλανον καλοῦμεν ἡμεῖς οἱ θεοὶ ἃ καλεῖτε σεμνῶς ἄλφιθ' ὑμεῖς οἱ βροτοί. » Δίδυμος δὲ κυρίως φησὶ τὸ ἐκ τῆς παιπάλης πέμμα, ἐξ ἧς ποιοῦνται πέμματα, ἥ καὶ ἀπὸ τοῦ πεπλατύνθαι, ἥ ὅτι λευκά ἐστιν. V. quos laudat Hermann. *Antiq. sacr.* § 25, 13.

Harpocratio : Πυανόψια... Ἀπολλώνιος καὶ σχεδὸν πάντες οἱ περὶ τῶν Ἀθήνησιν ἑορτῶν γεγραφότες Πυανεψιώνος ἐβδόμῃ Πυανέψια Ἀπόλλωνι ἄγεσθαί φασι.

10.

Narcassus, populus et urbs Cariæ. Apollonius decimo Caricorum.

10 a.

Harpasus, Cariæ fluvius, antea Daphnūs vocatus. Nomen habet a cursu rapidissimo et quod abripit prope eum incendentes. Sic narrat Apollonius decimo quinto Caricorum.

11.

Laginia, Cariæ oppidulum. Ap. Caricorum decimo sexto.

12.

Euromus, Cariæ urbs, ab Euromo, Idriei, Caris. Gentile Euromensis. Apollonius decimo septimo Caricorum.

13.

Ancyra, urbs Galatiæ... Apollonius in decimo septimo Caricorum narrat, Mithridati et Ariobarzani auxiliantes Galatas, qui recens in Asiam advenerant, Ægyptios a Ptolemæo II missos ad mare fuisse prosecutos, atque potitos esse navium eorum ancoris, et quum præmium victoriæ regionem in qua urbes conderent, accepissent, condidisse atque Ancyram urbem appellasse. Tres vero urbes condiderunt : Ancyram, ab re illa bello clare gesta nominatam; Pessinuntem, quæ a Pessinunte duce; Tauiam, quæ ab altero duce nomen habet.

14.

Cholum Tichus, urbs Cariæ, ut Apollonius in Caricorum decimo octavo.

Δεῖν δέ φασι λέγειν Πυανέψια, καὶ τὸν μῆνα Πυανεψιών· πύανα γὰρ ἔψουσιν ἐν αὐτοῖς, καὶ ἡ εἰρεσιώνη ἄγεται. Cf. Hermann. § 56, 5.

Harpocratio : Χαλκεῖα... Τὰ Χαλκεῖα ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις ἀγομένη Πυανεψιώνος ἔνη καὶ νέα, χειρώναξ κοινὴ, μάλιστα δὲ χαλκεῦσιν, ὥς φησιν Ἀπολλώνιος ὁ Ἀχαρνεύς· Φανόδημος δὲ κτλ. Cf. Hermann. § 48, 7. 56, 31.

Schol. Aristoph. Nub. 408 : Διασίοισιν] Ἑορτὴ Ἀθήνησι Μειλιχίου Διός. Ἄγεται δὲ μηνὸς Ἀνθεστηριώνος ἢ φθίνοντος. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ἀχαρνεύς τὰ Διάσια διακρίνει ἀπὸ τῆς τοῦ Μειλιχίου ἑορτῆς, προσ-αγορεύεσθαι αὐτὰ λέγων, καθάπερ τινὲς φασιν, ἀπὸ τοῦ διαφυγεῖν αὐτοὺς εὐχαῖς τὰς ἄσας. Cf. Herm. 58, 23.

Suidas (et Photius) : Ὑδροφορία, ἑορτὴ πένθιμος Ἀθήνησιν ἐπὶ τοῖς ἐν τῷ κατακλυσμῷ ἀπολομένοις, ὥς Ἀπολλώνιος. Cf. Plutarch. Sulla c. 14.

Athenæus V, p. 191, E : Ἐν δὲ ταῖς τῶν θεῶν ἑορταῖς οὐδ' ὅσιον εἶναι δοκεῖ πλείω χρόνον παραμένειν. Γνωμικῶς γοῦν φησι παρὰ τῷ Ὀμήρῳ ἡ Ἀθηνᾶ·

Ἦδη γὰρ φάος οἶχεθ' ὑπὸ ζόφον, οὐδὲ ἔοικε
δηθὰ θεῶν ἐν δαιτὶ θαασσέμεν, ἀλλὰ νέεσθαι.

Καὶ νῦν δὴ νόμος ἐκ θυσιῶν τινων πρὸ ἡλίου δύνοντος ἀπιέναι. Καὶ παρ' Αἰγυπτίοις δὲ τὸ παλαιὸν σωφρονικῶς διεξήγετο τὸ τῶν συμποσίων γένος, καθάπερ εἴρηκεν Ἀπολλώνιος ὁ περὶ τούτων γεγραφώς. Καθήμενοι μὲν γὰρ ἐδεῖπνουν, τροφῇ τῇ λιτοτάτῃ καὶ ὑγιεινοτάτῃ χρώμενοι, καὶ οἶνῳ τοσοῦτῳ, ὅσος ἱκανὸς ἂν γένοιτο πρὸς εὐθυμίαν.

APOLLONII RHODII Κτίσεις quum carmine scriptæ sint, ad nos non pertinent. Weichertii opinio Κτίσεις non omnes esse versibus, sed nonnullas etiam prosa oratione scriptas fuisse, idoneis argumentis plane caret. Laudantur :

Ἀλεξανδρείας κτίσεις. Schol. Nicandri Theriæ. II : Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ῥόδιος ἐν τῇ τῆς Ἀλεξανδρείας κτίσει ἀπὸ τῶν σταγόνων τοῦ τῆς Γοργόνος αἵματος (sc. πάντα τὰ δακετὰ γενέσθαι φησί). Cf. Acusilaus fr. 4.

Ναυκράτεως κτίσεις. Athenæus VII, p. 283, D : Ἀπολλώνιος δ' ὁ Ῥόδιος ἢ Ναυκρατίτης ἐν Ναυκράτεως κτίσει τὸν Πομπήλον φησὶν, ἄνθρωπον πρότερον ὄντα, μεταβαλεῖν εἰς ἰχθὺν διὰ τινὰ Ἀπόλλωνος ἔρωτα. Τὴν γὰρ Σαμίων πόλιν παραρρεῖν ποταμὸν Ἰμβρασον,

Τῷ βρά ποτ' Ὠκυρόην νύμφην, περικαλλέα κούρην,
Χησιὰς εὐπατέρεια τέκεν φιλότῃ μιγεῖσα·
Ὠκυρόην, ἣ κάλλος ἀπέριτον ὥπασαν Ὠραι.

Ταύτης οὖν ἐρασθέντα Ἀπόλλωνα ἐπιχειρῆσαι ἄρπάσαι. Διαπεραιωθεῖσαν δ' εἰς Μίλητον κατὰ τινὰ Ἀρτέμιδος ἑορτὴν, καὶ μέλλουσαν ἄρπάζεσθαι εὐλαβηθεῖσαν, Πομπήλον τινὰ θαλασσοῦργον ἄνθρωπον καθικετεῦσαι, ὄντα

πατρῶον φίλον, ὅπως αὐτὴν εἰς τὴν πατρίδα διασώσῃ, λέγουσαν τάδε·

Πατὴρ ἐμοῖο φίλου συμφράδμονα θυμὸν ἀέξων,
Πομπίλε, δυσκελάδου δεδαῶς θοᾷ βένθεα πόντου,
σῶζέ με·

καὶ τὸν εἰς τὴν ἄκτὴν διαγαγόντα αὐτὴν διαπεραιοῦν. Ἐπιφανέντα δὲ τὸν Ἀπόλλωνα τὴν τε κόρην ἄρπάσαι, καὶ τὴν ναῦν ἀπολιθώσαντα, τὸν Πομπήλον εἰς τὸν δμώνυμον ἰχθὺν μεταμορφῶσαι, ποιῆσαι τε τὸν

Πομπήλον ὠκυάλων νηῶν αἰήονα δοῦλον.

Ælian. H. An. XV, 23 (ex Athenæo) : Λέγει δὲ Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος ἢ Ναυκρατίτης, ὅτι καὶ ἄνθρωπός ποτε οὗτος (ὁ πομπήλος) ἦν, καὶ ἐπόρθμευεν· ὁ δὲ Ἀπόλλων ἠράσθη κόρης, καὶ ἐπειρᾶτο αὐτῇ ὁμιλῆσαι· ἡ δὲ ἀποδιδράσκουσα ἤλθεν εἰς Μίλητον καὶ ἐθεήθη Πομπήλου τινὸς θαλαττοῦργοῦ, ἵνα αὐτὴν διαγάγῃ τὸν πορθμόν· ὁ δὲ ὑπήκουσεν· ἐπιφανεῖς δὲ ὁ Ἀπόλλων τὴν μὲν κόρην ἄρπάζει, τὴν δὲ ναῦν λίθον ἐργάζεται, τὸν δὲ Πομπήλον εἰς τὸν ἰχθὺν τοῦτον μετέβαλεν.

Ῥόδου κτίσις. Steph. Byz. v. Δώτιον : Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος ἐν Ῥόδου κτίσει·

Ὅσσα τε γαίης
ἔργα τε Δωτιάδος πρότεροι κάμον Ἀσμονιῆς.

Cf. Müller. Min. p. 192.

Schol. Pind. Ol. VII, 86 : Καὶ Ἀπολλώνιος ὁ ποιητὴς φησιν ἄπυρα τοὺς Ῥοδίους ἱερὰ θύειν διὰ τὴν πρὸς Ἡφαιστον ἔνεκα τῶν γάμων ἔχθραν, ὅτι ἐπεδίωξε τὴν Ἀθηνᾶν βουλόμενος συμμιγῆναι.

Κνίδου κτίσις. Steph. Byz. : Ψυκτήριος, τόπος ἐν Θράκῃ, ἀπὸ Ἡρακλέους ἀναψύξαντος τὸν ἰδρωτὰ ἐν τῷ καταπαλαῖσαι τὸν Ἀδραμύλην, καθὼς φησιν Ἀπολλώνιος ἐν Κνίδῃ (sic) κτίσει.

Καύνου κτίσις. Parthenius Erot. c. 1 : Περὶ Λύρκου. Ἡ ἱστορία παρὰ Νικαινέτῳ ἐν τῷ Λύρκῳ καὶ Ἀπολλωνίῳ Ῥοδίῳ Καύνῳ. — Ἀρπασθείσης Ἰοῦς τῆς Ἀργείας ὑπὸ ληστῶν ὁ πατὴρ αὐτῆς Ἰναχος μαστῆράς τε καὶ ἐρευνητὰς ἄλλους καθῆκεν, ἐν δὲ αὐτοῖς Λύρκον τὸν Φωρωνέως, ὃς μάλα πολλὴν γῆν ἐπιδραμὼν καὶ πολλὴν θάλασσαν περαιωθεὶς τέλος, ὥς οὐχ εὗρισκεν, ἀπεῖπε τῷ καμάτῳ· καὶ εἰς μὲν Ἄργος δεδοικῶς τὸν Ἰναχον οὐ μάλα τι κατῆει, ἀφικόμενος δὲ εἰς Καῦνον πρὸς Αἰθιάλον (Αἰγιάλον Heyn.) γαμεῖ αὐτοῦ τὴν θυγατέρα Εἰλεδίην. Ἐφασαν γὰρ τὴν κόρην ἰδοῦσαν τὸν Λύρκον εἰς ἔρωτα ἐλθεῖν καὶ πολλὰ τοῦ πατρὸς δεηθῆναι κατασχεῖν αὐτόν· ὁ δὲ τῆς τε βασιλείας μοῖραν οὐκ ἐλαχίστην ἀποδασάμενος καὶ τῶν λοιπῶν ὑπαργμάτων γαμβρόν εἶχεν. Χρόνου δὲ πολλοῦ προϊόντος, ὥς τῷ Λύρκῳ παῖδες οὐκ ἐγίνοντο, ἤλθει εἰς Διδυμέως, χρησόμενος περὶ γονῆς τέκνων, καὶ αὐτῷ θεσπίζει ὁ θεὸς, παῖδας φύσειν ἢ ἂν ἐκ τοῦ ναοῦ χωρισθεῖς

πρώτῃ συγγένηται. Ὁ δὲ μάλα γεγηθὼς ἠπείγετο πρὸς τὴν γυναῖκα, πειθόμενος κατὰ νοῦν ἂν αὐτῷ χωρήσειν τὸ μαντεῖον. Ἐπεὶ δὲ πλέων ἀφίκετο εἰς Βύβαστον πρὸς Στάφυλον τὸν Διονύσου, μάλα φιλοφρόνως ἐκείνος αὐτὸν ὑποδεχόμενος εἰς πολὺν οἶνον προετρέψατο, καὶ ἐπειδὴ πολλῇ μέθῃ παρεῖτο, συγκατέκλινεν αὐτῷ Ἡμιθέαν τὴν θυγατέρα. Ταῦτα δὲ ἐποιοῖ προπετυσμένος τὸ τοῦ χρηστήριου καὶ βουλόμενος ἐκ ταύτης αὐτῷ παῖδας γενέσθαι. Δι' ἔριδος μέντοι ἐγένοντο Ῥοιώ τε καὶ Ἡμιθέα αἱ τοῦ Σταφύλου, τίς αὐτῶν μιχθεῖν τῷ ξένῳ· τοσοῦτος ἀμφοτέρως κατέσχε πόθος. Λύρκος δὲ ἐπιγνούς τῇ ὑστεραία οἷα ἐδεδράκει, καὶ τὴν Ἡμιθέαν δρῶν συγκατακεκλιμένην, ἐδυσφόρει τε καὶ πολλὰ κατεμέμφετο τὸν Στάφυλον ὡς ἀπατεῶνα γενόμενον αὐτοῦ· ὕστερον δὲ μηδὲν ἔχων ὅ τι ποιῇ, περιελόμενος τὴν ζώην διδῶσι τῇ κόρῃ, κελεύων ἡδέεσθαι τῷ παιδί φυλάττειν, ὅπως ἔχῃ γνώρισμα, ὁπότε ἂν ἀφίκοιτο πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς Καῦνον, καὶ ἐξέπλευσεν. Αἰθιαλὸς δὲ ὡς ᾔσθετο τά τε κατὰ τὸ χρηστήριον καὶ τὴν Ἡμιθέαν, ἤλαυνε τῆς γῆς αὐτόν. Ἐνθα δὲ μάχῃ συνεχῆς ἦν τοῖς τε τὸν Λύρκον προσιεμένοις καὶ τοῖς τὰ Αἰθιαλοῦ φρονοῦσι· μάλιστα δὲ συνεργὸς ἐγένετο Εἰλεβίη· οὐ γὰρ ἀπείπεν τὸν Λύρκον. Μετὰ δὲ ταῦτα ἀνδρωθεὶς ὁ ἐξ Ἡμιθέας καὶ Λύρκου (Βασίλος αὐτῷ ὄνομα) ἦλθεν εἰς τὴν Καυνίαν, καὶ αὐτὸν γνωρίσας ὁ Λύρκος ἤδη γηραιὸς ὢν ἡγεμόνα καθίστησι τῶν σφετέρων λαῶν.

Idem ibid. c. 11. Vide Aristocriti fragm. 2.

[Λέσβου κτίσις] Parthenius Erot. c. 21 : Περὶ Πεισιδίκης. Λέγεται δὲ καὶ ὅτε Ἀχιλλεὺς πλέων τὰς προσεχεῖς τῇ ἡπείρῳ νήσους ἐπόρθει, προσσχεῖν αὐτὸν Λέσβῳ· ἐνθα δὲ καθ' ἐκάστην τῶν πόλεων αὐτὸν ἐπιόντα κερατίζειν. Ὡς δὲ οἱ Μηθυμνὰν οἰκοῦντες μάλα κρατερῶς ἀντεῖχον, καὶ ἐν πολλῇ ἀμηχανίᾳ ἦν διὰ τὸ μὴ δύνασθαι ἐλεῖν τὴν πόλιν, Πεισιδίκην τινὰ Μηθυμναίαν, τοῦ βασιλέως θυγατέρα, θεασαμένην ἀπὸ τοῦ τείχους τὸν Ἀχιλλεῖα ἐρασθῆναι αὐτοῦ, καὶ οὕτως τὴν τροφὸν διαπεμφαμένην ὑπισχνεῖσθαι ἐγχειρίσειν αὐτῷ τὴν πόλιν, εἴ γε μέλλοι αὐτὴν γυναῖκα ἔξειν. Ὁ δὲ τὸ μὲν παραυτίκα καθωμολογήσατο· ἐπεὶ μέντοι ἐγκρατὴς πόλεως ἐγένετο, νεμεσήσας ἐπὶ τῷ δρασθέντι προὔτρεψατο τοὺς στρατιώτας καταλεῦσαι τὴν κόρην. Μέμνηται τοῦ πάθους τοῦδε καὶ ὁ τὴν Λέσβου κτίσιν ποιήσας (Apollonius, haud dubie) ἐν τοῖσδε·

Ἐνθάδε Πηλείδης κατὰ μὲν κτάνε Λάμπετον ἥρω,
ἐκ δ' Ἰκετάονα πέφνεν, ἰθαγενέος Λεπετύμνου
υἱέα Μηθύμνης τε καὶ ἀλκείστατον ἄλλων,
αὐτοκασίγνητον Ἐλικάνους, ἐνδοθι πάτρης,

Mortuum esse Lycurgum alii Cirrhæ tradunt, Apollothemis Elide, quo tum se contulisset, Timæus et Aristoxenus in Creta vitam cum morte commutasse asserunt.

τηλίκον ὑψιπύλου· θαλερὴ δὲ μιν ἄσπε Κύπρις.
Ἦ γὰρ ἐπ' Αἰακίδῃ κούρῃ φρένας ἐπτοίησε
Πεισιδίκη, ὅτε τὸν γε μετὰ προμάχοισιν Ἀχαιῶν
χάρμη ἀγαλλόμενον θηέσκετο, πολλὰ δ' ἐς ὑγρὴν
ἡέρα χεῖρας ἔτεινεν ἐελδομένη φιλότητος.

Εἶτα μικρὸν ὑποβάς·

Δέκτο μὲν αὐτίκα λαὸν Ἀχαιϊκὸν ἐνδοθι πάτρης
παρθενικῇ, κληῖδας ὑποχλίσσασα πυλάων,
ἔτλη δ' οἷσιν ἰδέσθαι ἐν ὀφθαλμοῖσι τοκῆς
χαλκῷ ἐληλαμένους καὶ δούλια δεσμὰ γυναικῶν
ἐλκομένων ἐπὶ νῆας ὑποσχεσίης Ἀχιλλῆος,
ὄφρα νυὸς γλαυκῆς Θέτιδος πέλοι, ὄφρα οἱ εἶεν
πενθεροὶ Αἰακίδαι, Φθίῃ δ' ἐν δώματι ναῖοι
ἀνδρὸς ἀριστῆος πινυτὴ δάμαρ· οὐδ' ὅγ' ἐμέλλε
τὰ βέξειν, ὁλοῶ δ' ἐπαγάσσατο πατρίδος οἴτῳ·
ἐνθ' ἢ γ' αἰνότατον γάμον εἶσιδε Πηλείδαο
Ἀργείων ὑπὸ χερσὶ δυσάμμορος, οἷ μιν ἔπεφνον
πανσυδίῃ θαμινῇσιν ἀράσσοντες λιθάδεσσιν.

Probabile est Canopi quoque origines argumentum fuisse carminis choliambis conscripti, quod duobus locis laudat Steph. Byz. v. Κόρινθος et χώρα.

Apollonii nescio cujus Ὑπομνήματα, haud liquet cujusnam generis, laudantur in schol. Apoll. Rhod. I, 430 : Ἀπολλωνίος φησιν ἐν πρώτῳ τῶν Ὑπομνημάτων τὸν σίδηρον ὑπὸ τῶν ἀρχαίων χαλκὸν λέγεσθαι· ἀγνοῶν ὅτι μηδέπω εὐρεθέντος σιδήρου, χαλκῷ ἐχρῶντο, ὡς καὶ Ἡσίοδος φησι.

APOLLOTHEMIS.

Plutarch. Lyc. c. 31 : Τελευτῆσαι δὲ τὸν Λυκοῦργον οἱ μὲν ἐν Κίρρᾳ λέγουσιν· Ἀπολλόθεμις δὲ, εἰς Ἡλὶν κομισθέντα· Τιμαῖος δὲ καὶ Ἀριστοζένος ἐν Κρήτῃ καταβιῶσαντα. Scriptor aliunde non notus.

ARCHEMACHUS EUBOEUS.

EYBOÏKA.

E LIBRO TERTIO.

I.

Athenæus VI, p. 264, A : Ἀρχέμαχος δ' ἐν τῇ τρίτῃ Εὐβοϊκῶν « Βοιωτῶν (φησὶ) τῶν τὴν Ἀρναίαν κατοικισάντων οἱ μὴ ἀπάραντες εἰς τὴν Βοιωτίαν, ἀλλ'

DE REBUS EUBOEÆ.

1.

Archemachus Rerum Euboicarum libro tertio scribit :
« Ex Bœotis qui Arnæam condiderant, hi qui in Bœotian

ἐμφιλοχωρήσαντες παρέδωκαν ἑαυτοὺς τοῖς Θετταλοῖς δουλεύειν καθ' ὁμολογίας, ἐφ' ᾧ οὔτε ἐξάξουσιν αὐτοὺς ἐκ τῆς χώρας, οὔτε ἀποκτενοῦσιν· αὐτοὶ δὲ, τὴν χώραν αὐτοῖς ἐργαζόμενοι, τὰς συντάξεις ἀποδώσουσιν. Οὗτοι οὖν, οἱ κατὰ τὰς ὁμολογίας καταμείναντες καὶ παραδόντες ἑαυτοὺς, ἐκλήθησαν τότε μὲν μενέσται, νῦν δὲ πενέσται. Καὶ πολλοὶ τῶν κυρίων ἑαυτῶν εἰσιν εὐπορώτεροι. » Cf. Müller. *Dor.* II, p. 66 sq., *Min.* p. 378.

2.

Clemens Alex. Strom. I, 21, p. 141, 21 Sylb. : Εὐθυμένης δὲ ἐν τοῖς Χρονικοῖς συναχμάσαντα (Ὁμηρον) Ἡσιόδῳ ἐπὶ Ἀκάστου ἐν Χίῳ γενέσθαι περὶ τὸ διακοσιοστὸν ἔτος ὕστερον τῆς Ἰλίου ἀλώσεως (φησί). Ταύτης δὲ ἐστὶ τῆς δόξης καὶ Ἀρχέμαχος ἐν Εὐβοϊκῶν τρίτῳ.

3.

Harpocratio : Κοτύλαιον ὄρος· Αἰσχίνης ἐν τῷ Κατὰ Κτησιφῶντος. Ἔοικε τὸ ὄρος τῆς Εὐβοίας εἶναι· Ἀρχέμαχος γοῦν ἐν γ' Εὐβοϊκῶν φησί· « Κότῳλος μὲν οὖν φαίνεται κατασχεῖν τὸ νῦν ἀπ' ἐκείνου Κοτύλαιον καλούμενον. »

Apud Stephan. Byz. legitur : Κοτύλαιον, ὄρος Εὐβοίας, ἀνακείμενον Ἀρτέμίδι, ὡς Ἀντίμαχος ἐν Ἀρτέμιδος β'. Pro his Ἀρχέμαχος ἐν Εὐβοϊκῶν β' vel γ' emend. Dübner. ad fr. Antimachi p. 51 et Dindorf. in Steph. Thes. v. Κοτύλαιον. Fortasse fuit : Ἀρχέμαχος ἐν [γ' καὶ] Ἀρμενίδας β'.

E LIBRO QUARTO.

4.

Harpocratio : Ἀλόννησος, νησὺδριον ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει. Αἰσχίνης ἐν τῷ Κατὰ Κτησιφῶντος, ὡς καὶ

Ἀρχέλαος (lege Ἀρχέμαχος) ἐν δ' Εὐβοϊκῶν. Μνημονεύει δὲ τῆς ἀμφισβητήσεως τῆς Περὶ Ἀλοννήσου καὶ Θεόπομπος ἐν δ' καὶ Ἀναξιμένης ἐν δ' Φιλιππικῶν.

5.

E LIBRO INCERTO.

Plinius H. N. VII, sect. 57 : *Longa nave primum navigasse... Archemachus (dicit) Ægeonem.*

METONYMIAI.

6.

Schol. Apoll. Rhod. IV, 262 : Πάντων ἀρχαιοτάτους εἶναι Αἰγυπτίους (cum aliis multis dicit) Ἀρχέμαχος ἐν ταῖς Μετωνυμίαις.

7.

Plutarch. De Is. et Os. c. 27, p. 361, F : Οὐ γὰρ ἄλλον εἶναι Σάραπιν ἢ τὸν Πλούτωνά φασι, καὶ Ἴσιν τὴν Περσέφασσαν, ὡς Ἀρχέμαχος εἶρηκεν ὁ Εὐβοεύς, καὶ ὁ Ποντικός Ἡρακλείδης, τὸ χρηστήριον ἐν Κανώβῳ Πλούτωνος ἡγούμενος εἶναι.

8.

Strabo X, p. 465 : Ἀρχέμαχος δ' ὁ Εὐβοεύς φησι τοὺς Κουρῆτας ἐν Χαλκίδι συνοικῆσαι· συνεχῶς δὲ περὶ τοῦ Ἀηλάντου πεδίου πολεμοῦντας, ἐπειδὴ οἱ πολέμιοι τῆς κόμης ἐδράττοντο τῆς ἔμπροσθεν, καὶ αὐτοὺς κατέσπων, ὅπισθεν κομῶντας γενέσθαι, τὰ δ' ἔμπροσθεν κείρεσθαι· διὸ καὶ Κουρῆτας ἀπὸ τῆς κουρᾶς κληθῆναι· μετοικῆσαι δ' εἰς τὴν Αἰτωλίαν, καὶ κατασχόντας τὰ περὶ Πλευρῶνα χωρία· τοὺς δὲ πέραν οἰκοῦντας τοῦ

non redierunt, sed quibus placuit in illa regione manere, tradiderunt se Thessalis, quibus servirent his conditionibus, ut jus non esset dominis ipsos vel interficiendi vel in aliam terram deportandi; ipsi vero agros eorum colentes, annum illis census penderent. Hi igitur, his conditionibus manentes seque tradentes, *menestæ* tunc (a *manendo*) nominati sunt, nunc vero *penestæ* appellantur. Suntque eorum multi dominis suis ditiores. »

2.

Euthymenes in Chronicis Homerum Hesiodi æqualem sub Acasto archonte in Chio fuisse circa ducentimum annum post Trojæ excidium tradit. Eadem est sententia Archemachi in libro tertio De rebus Eubææ.

3.

Cotylæus mons, cujus Æschines in oratione Contra Ctesiphontem meminit, in Eubœa esse videtur. Archemachus certe in tertio Rerum Euboicarum dicit : « Cotylus igitur apparet obtinuisse montem, quem nunc de nomine ejus Cotylæum dicunt. »

4.

Halonnesus, parva insula maris Ægæi. Æschines in ora-

tione Contra Ctesiphontem, sicuti etiam Archemachus in quarto Euboicarum. Meminit vero controversiæ de Halonneso etiam Theopompus quarto et Anaximenes quarto Philippicorum.

NOMINUM MUTATIONES.

5.

Omnium antiquissimos esse Ægyptios Archemachus quoque De nominum mutationibus dicit.

7.

Sarapin non alium esse aiunt quam Plutonium, neque Isidem a Proserpina differre, ut Archemachus quoque Eubœensis docuit et Heraclides Ponticus, qui oraculum Canopicum Plutonis esse iudicat.

8.

Archemachus Eubœensis Curetas ait Chalcidem incoluisse, quumque continentes de Lelanto campo dimicarent, anterioreque eos coma hostes apprehenderent et prosternerent, comam alere in occipite, radere sinciput instituisse : atque adeo Curetas a κουρᾶ, quæ est tonsura, dictos : mi-

Ἀχελώου, διὰ τὸ ἀκούρους φυλάττειν τὰς κεφαλὰς, Ἀκαρνᾶνας καλεῖσθαι.

Tangere hæc in Euboicis quoque potuit. Ex Strabone eadem affert schol. ad Il. ι', 529. Cf. schol. Homeri in Cram. Anecd. Paris. III, p. 376, ubi pro Ἀρχέμαχος legitur ἀρχέμαχος.

9.

Schol. Pind. Pyth. III, 120 : Τὸ Ἰόνιον πέλαγος τὸ περὶ Σικελίαν τὸ ὄνομα ἔλαβεν, ὡς μὲν ἔνιοι, ἀπὸ Ἰοῦς· Θεόπομπος δὲ ἀπὸ Ἰονίου ἀνδρὸς Ἰλλυριοῦ, Ἀρχέμαχος δὲ ἀπὸ τῶν ἀπολλυμένων ἐν αὐτῷ Ἰαόνων (Ἰώνων, οἷς εἰσιν Ἀθηναῖοι sch. Dion.). — Ἀρχέμαχος Bæckius dedit e cod. Gætting.; in reliquis Ἀρχίδαμος. Eadem leguntur apud schol. ad Dionys. Perieg. 94.

ARETADES CNIDIUS.

MAKEΔONIKA.

E LIBRO TERTIO.

Plutarch. Par. m. c. 11, p. 308, C : Δαρεῖος δὲ Πέρσης, ἐπὶ Γρανικῷ πολεμήσας Ἀλεξάνδρῳ, καὶ ἑπτὰ σατράπας ἀποβαλὼν, καὶ ἄρματα δρεπανηφόρα δύο καὶ πεντακόσια, συμβαλεῖν ἔμελλε τῇ ἐξῆς. Ἀριοβαρζάνης δὲ ὁ υἱὸς, συμπαθῶς διακαίμενος πρὸς Ἀλέξανδρον, ὑπισχνεῖτο τὸν πατέρα προδώσειν. Ἀγανακτήσας δὲ ὁ πατὴρ ἐτραχηλοκόπησεν· ὡς Ἀρητάδης Κνίδιος ἐν τρίτῳ Μακεδονικῶν.

ΦΡΥΓΙΑΚΑ.

2.

Idem De fluv. c. 12, 2, de Sagari fluvio : Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ λίθος, αὐτόγλυφος καλούμενος· εὗρίσκει-

ται γὰρ τετυπωμένην ἔχων τὴν μητέρα τῶν θεῶν. Τοῦτον τὸν λίθον ἐὰν εὗρη τις, σπανίως εὗρισκόμενον, τῶν ὑποτεμνομένων οὐ ξενίζεται, ἀλλ' εὐψύχως φέρει τῆς παρὰ φύσιν πράξεως τὴν ὄψιν· καθὼς ἱστορεῖ Ἀρετάδης (sic) ἐν τοῖς Φρυγιακοῖς.

NHΣΙΩΤΙΚΑ.

E LIBRO SECUNDO.

3.

Idem Par. m. c. 27, p. 312 C : Τελαμῶν δὲ Αἰακοῦ καὶ Ἐνδηίδος, ἔλθων εἰς Εὐβοίαν *** νυκτὸς ἔφυγεν. Ὁ δὲ πατὴρ αἰσθόμενος καὶ τῶν πολιτῶν τινα ὑποπτεύσας, ἔδωκε τὴν κόρην καταποντωθῆναι τινι τῶν δορυφόρων. Ὁ δ' ἐλεήσας ἀπημπούλησε· προσσχούσης δὲ τῆς νεῶς Σαλαμῖνι, Τελαμῶν ὠνήσατο· ἡ δ' ἔτεκεν Αἴαντα· ὡς Ἀρητάδης Κνίδιος ἐν δευτέρῳ Νησιωτικῶν.

Aretades, nescio qui, Περὶ συμπτώσεως, de fortuita scriptorum idem tradentium convenientia, laudatur a Porphyrio apud Euseb. P. E. p. 466. Quod quidem argumentum nescio an conferri possit cum eo quod Plutarchus in Parallelis minoribus tractat. Porro ap. schol. Homer. Il. ω, 110, leguntur hæc : προῖάπτω] Ἀπολλόδωρος καὶ Ἀρητάδης καὶ Νεοτέλης καὶ Διονύσιος ὁ Θράξ διὰ τοῦτ' τὴν πρόθεσιν γράφουσι, καὶ δασύνουσι τὸ α, ἵνα ἡ προῖάπτω, ἀνατίθῃμι. Idem nomen fortasse restituendum apud schol. Odys. γ, 344 : γλώσσας δ' ἐν πυρὶ βάλλον] Ἐζήτησαν διὰ τί τοῖς θεοῖς ἀπένεμον τὰς γλώσσας. Οἱ μὲν ἐνόμισαν, ὣν ἔστι Λεάνδρου ἡ Ἀρκτιάδης (Λεάνδρος καὶ Ἀρητάδης;) κατὰ πατρίων ἔθος Ἰώνων· ἔστι γὰρ πάτριον ἔθος Ἰώνων.

grasse autem in Ætoliā et loca circa Pleuronem obtinuisse. Eos autem qui trans Acheloum habitabant, quum caput non tonderent, Acarnanas dictos fuisse.

9.

Ionium mare prope Siciliā nomen habet secundum nonnullos ab Ione, sec. Theopompum ab Ionio Illyrio viro, sec. Archemachum ab Ionibus qui in eo perierint.

DE REBUS MACEDONICIS.

1.

Darius Persa praelio congressus cum Alexandro ad Granicum, amissis septem satrapis ac falcatis curribus quingentis et duo, postridie instaurare pugnam volebat. Ariobarzanes autem filius ejus, ut qui Alexandro faveret, promisit se patrem ipsi proditurum. Pater autem indignitate rei commotus, filio cervicem præcidit. Aretades Cnidius tertio Rerum Macedonicarum.

DE REBUS PHRYGIIS.

2.

Nascitur in Sagari fluvio lapis nomine *autoglyphus* (id est, sponte sculptus); invenitur enim cum expressa matris deorum effigie: quem si quis invenerit (raro autem invenitur), ab iis qui castrantur non abhorret, sed intrepido vultu fert rem quæ præter naturam fit. Narrat hoc Aretades in Phrygiis.

DE INSULIS.

3.

Telamon Æaci et Endeidis filius in Eubœam quum venisset, [Peribœam Alcathoi filiam vitiauit] noctuque fugit. Pater sentiens hoc, et factum ab aliquo civium suspicatus, filiam cuidam satellitum in mare abjiciendam mandavit: qui motus miseratione, eam vendidit; quumque mulier esset ad insulam Salaminam navi advecta, Telamon eam emit; peperit autem Ajacem. Historiam narrat Aretades Cnidius libro De insulis secundo.

ARETES DYRRACHINUS.

Censorin. De die nat. c. 18, 11 : *Est præterea annus, quem Aristoteles maximum potius quam magnum appellat, quem solis et lunæ vagarumque stellarum orbes conficiunt, quum ad idem signum, ubi quondam fuerunt una referuntur; cujus anni hiemps summa est cataclysmos, quam nostri diluvionem vocant, æstas autem ecpyrosis, quod est mundi incendium : nam his alternis temporibus mundus tum exignescere tum exaquescere videtur. Hunc Aristarchus putavit annorum vertentium II CCCCLXXXIIII, Aretes Dyrrachinus VDLII, Heraclitus et Linus XDCCC, Dion XDCCCLXXXIIII. Orpheus CXX, Cassandrus tricies sexies centum millium, alii vero infinitum esse nec unquam in se reverti existimarunt. Dion forte Neapolitanus mathematicus est cujus meminit Varro ap. Aug. C. D. XXI, 8 (v. Castoris fr.). De Lino v. Welck. Klein. Schft. I, p. 45.*

Censorinus ibid. c. 21, 3 : *Timæus CCCCXVII, Aretes DXIIII* (sc. annos numerant a bello Troiano usque ad Olympiadem primam). Codd. h. l. *Eretes et Erethes*, « unde Carrio reposuit *Aretes*, uti est c. 18, 11. *Orcæthes* conj. Manutius. Fortasse legendum *Crates*. Hunc in disputationibus Homericis de hac re egisse verisimile est. » *Otto Jahn*. Ceterum num historicus fuerit *Arethes*, nescio.

ARCHINUS

ΘΕΣΣΑΛΙΚΑ.

I.

Schol. Pind. Pyth. III, 59 : Ἡ δὲ Βοιθιάς (λίμνη παρακειμένη τῇ Λακερειαίᾳ) καὶ Νεσωνίς ἐλέγετο, ὥσπερ Ἀρχίνος ἐν Θεσσαλικοῖς. Βοιθιάς δὲ ἐλέγετο ἀπὸ μιᾶς τῶν νυμφῶν Βοιθηίδος.

THESSALICA.

1.

Bœbias lacus etiam Nesonis vocabatur, ut Archinus in Thessalicis ait. Bœbias autem appellabatur a Bœbeide nympa.

2.

Dotium, urbs Thessaliæ, nomen habet a Dotio Elati filio, vel, ut Archinus dicit, a Doto Neoni filio, Hellenis nepote.

ARCADICA.

Cur qui sponte sua in Lycæum intrant, lapidibus obruuntur ab Arcadibus; qui per imprudentiam, Eleutheras de-

« Ante vocem Νεσωνίς cum cod. Gott. delevi verba Κορωνίς ἢ κατ' ἐνίου, ex varia lectione haud dubie orta. De Nesonide palude, quam alii rectius distinguunt a Bœbeide, cf. Suidas v. Νέσσων, Strabo IX, p. 296, 304, 305; Eustath. ad Iliad. β, 711, et correctæ a Berkelio schol. ad Eur. Alcest. 590. » *Bœckh*.

2.

Stephan. Byz. : Δώτιον, πόλις Θεσσαλίας... ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Δωτίας τῆς Ἑλλάτος, ... ὡς δὲ Ἀρχίνος (vgo Ἀρχῆνος) ἀπὸ Δώτου τοῦ Νεώνου τοῦ Ἑλλήνου. Cf. Pherecydes fr. 8 et Mnaseæ fr. 21.

De Archino Atheniensi v. quæ laudat Westermann. in *Gesch. der gr. Bereds.* § 45, 2-6. Locis ibi citatis adde Philopon. in Aristot. *Metaph.* p. 67; Syrian. in *Metaphys.* p. 120 b.

ARCHITIMUS.

ΑΡΚΑΔΙΚΑ.

Plutarch. Qu. Gr. c. 39, p. 300, B : « Διὰ τί τοὺς εἰς τὸ Λύκαιον εἰσελθόντας ἐκουσίως, καταλείουσιν οἱ Ἀρκάδες· ἂν δ' ὑπ' ἀγνοίας, εἰς Ἑλευθέρας ἀποστέλλουσι; » Πότερον ὡς ἐλευθερουμένων αὐτῶν διὰ τὴν ἀπόλυσιν, ἔσχεν ὁ λόγος πίστιν, καὶ τοιοῦτόν ἐστι τὸ εἰς Ἑλευθέρας, οἷον τὸ, εἰς Ἀμελοῦς χώραν, καὶ τὸ, ἥξεις εἰς ἀρέσαντος ἔδος; ἢ κατὰ τὸν μῦθον, ἐπεὶ μόνοι τῶν Λυκάωνος παίδων Ἑλευθὴρ καὶ Λεβιάδος οὐ μετέσχον τοῦ περὶ τὸν Δία μιάσματος, ἀλλ' εἰς Βοιωτίαν ἔφυγον, καὶ Λεβαδεῦσιν ἐστὶν ἰσοπολιτεία πρὸς Ἀρκάδας. Εἰς Ἑλευθέρας οὖν ἀποπέμπουσι τοὺς ἐν τῷ ἀβάτῳ τοῦ Διὸς ἀκουσίως γενομένους. Ἡ ὡς Ἀρχίτιμος ἐν τοῖς Ἀρκάδοις, ἐμβάντας τινὰς κατὰ ἀγνοίαν ὑπὸ Ἀρκάδων φησὶ παραδοθῆναι Φλιασίοις, ὑπὸ δὲ Φλιασίων Μεγαρεῦσιν, ἐκ δὲ Μεγαρέων εἰς Θήβας κομιζομένους περὶ τὰς Ἑλευθέρας ὕδατι καὶ βρονταῖς καὶ διοσημείαις ἄλλαις κατασχεθῆναι· ἀφ' οὗ δὴ καὶ τὸν τόπον Ἑλευθέρας ἐνιοῖ φασὶ προσαγορεύεσθαι.

portantur? — An quasi liberatis hoc modo hisce, sermoni fides paratur? ut similis sit locutio *Ad Eleutheras*, qualis est *In regionem Amelus* et *Ad sedem venies Aresantis*. Aut fabulam sequi præstat? quoniam soli de Lycaonis filiis Eleuther et Lebadus facinoris, quod in Jovem molitus erat pater, insontes fuerunt et in Bœotiam fugerunt : unde et Lebadensibus jus civitatis cum Arcadibus intercedit; ergo Eleutheras relegant, qui in Jovis sacro inaccessio loco imprudentes rei fuerunt. Architimus in Arcadicis scribit quosdam qui Lycæum intrassent per ignorantiam, ab Arcadibus traditos fuisse Phliasiis, ab his Megarensibus : inde quum Thebas mitterentur, apud Eleutheras fuisse imbrem, tonitribus aliisque cælestibus denuntiationibus detentos : atque inde etiam loco nomen Eleutheras factum nonnulli affirmare.

Archetimus quidam Syracusanus memoratur Diogeni L. I, 40 : Ἀρχέτιμος δὲ Συρακούσιος ὁμιλίαν αὐτῶν (septem sapientium) γέγραφε παρὰ Κυψέλω, ἧ καὶ αὐτός φησι περιτυχεῖν.

ARIÆTHUS TEGEATA.

ΑΡΚΑΔΙΚΑ.

I.

Hygin. Poet. astr. II, 1. Arctos minor : *Ariæthus Tegeates, historiarum scriptor, non Callisto, sed Megisto dicit appellatam, et non Lycaonis, sed Cetes filiam, Lycaonis neptem. Præterea Cetes ipsum Engonasin nominari. Reliqua vero superioribus conveniunt. Quæ res in Nonacri monte Arcadiæ gesta narratur. Eadem iterum tangit II, 6.*

2.

Schol. Venet. Iliad. δ', 319 : Πύλιοι καὶ Ἀρκάδες περὶ γῆς ὄρων ἐπολέμουν περὶ τὸ καλούμενον Ἀγκαῖον (Λύκαιον?) ὄρος. Νέστωρ δὲ μονομαχήσας ἐκ προκλήσεως Ἐρευθαλίωνα τὸν Ἴππομέδοντος ἡ, ὡς ἔνιοι, Ἀφείδαντος ἀνεῖλε, καὶ ὑπὸ χαρᾶς τὸ περιορισθὲν χωρίον παρεξήληθεν, οἱ δὲ Ἀρκάδες, ἔτι σκαρίζοντος τοῦ Ἐρευθαλίωνος, ἐφορμήσαντες τοῖς Πυλίοις συνέβαλον, καὶ οὕτως ἐνίκησαν. Θάψαντες δὲ τὸν Ἐρευθαλίωνα καὶ τοὺς φίλους ἐπέγραψαν τῷ τάφῳ τόδε τὸ ἐπίγραμμα·

Ἐνθάδ' Ἐρευθαλίῳ φίλοις τ' ἐπὶ τύμβον ἔθηκαν
Ἀρκάδης βασιλῆς, γένος ἔξοχον Ἴππομέδοντος (Ἴπποδά-
[μαντος cod. Lips.],
οἳ ποτε Νέστορα καὶ λαοὺς πολέμῳ δαμάσαντο.

Ἱστορεῖ Ἀρίαιθος (Ἀρίηθος Cramer. in Anecd. Paris. III, p. 202). Schol. Victor. l. l. sic habet : Πύλιοι μὲν οὖν πρὸς Ἀρκάδας ἐπολέμουν περὶ ὄρων γῆς.

Γίνεται δ' αὐτοῖς συμβολή περὶ τὸν Ἀκίδαντα ποταμόν· (Φειᾶς παρ τείχεσσι, Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα, Hom. II. η', 135). Ἐρευθαλίωνος δὲ τοῦ Ξανθίππου προτρεπομένου τὸν βουλόμενον, Νέστωρ ἀντιστάς ἐνίκησεν. Ὑπὸ δὲ τῆς ἡδονῆς ἀλλόμενος ἐκπεπήδηκε τοῦ περιορισθέντος χωρίου· ὅθεν Ἀρκάδες Ἐρευθαλίωνα μᾶλλον ἔφασαν νικῆσαι τὸν μὴ ἐξελθόντα τοῦ τόπου, καὶ συμβαλόντες ἐκ δευτέρου, εἴτα κοινῇ περιγράψαντες τοὺς χώρους, ἔθαψαν Ἐρευθαλίωνα, καὶ τῷ σήματι ἐπέγραψαν· »

Ἐνθάδ' Ἐρευθαλίῳ φίλοι περὶ τύμβον ἔθηκαν,
Ἀρκάδης βασιλῆ, γένος ἔξοχον Ἀμφιδάμαντος,
οἳ ποτε Νέστορα καὶ λαοὺς πολέμῳ δαμάσαντο.

Ἱστορεῖ Ἀρίαιθος. Cf. II. η, 132 sqq.

3.

Dionysius Hal. A. R. I, 49, p. 123 R. Æneas secundum Cephalonem et Hegesippum Troja venit in Thraciam ibique moritur. Ἐτεροι δὲ ἐκ Θράκης ἀναστήσαντες αὐτὸν ἕως Ἀρκαδίας παρακομίζουσιν. Οἰκῆσαι δὲ λέγουσιν ἐν Ὀρχομενῷ τε τῷ Ἀρκαδικῷ καὶ τῇ Νήσῳ λεγομένῃ καίπερ οὕσῃ μεσόχθονι, ὑπὸ τελμάτων καὶ ποταμοῦ· τὰς δὲ καλουμένας Καπύας Αἰνείου τε καὶ Τρώων ἀπόκτισιν εἶναι, Καπύας ὀνομασθείσας ἀπὸ τοῦ Τρωικοῦ· κάπυος. Λέγεται δὲ ταῦτα ἄλλοις τε καὶ Ἀριαίθῳ (sic cod. Vat., Ἀρίσθῳ rell.) γράψαντι τὰ Ἀρκαδικά. Cf. quæ sequuntur ex Agathyllo poeta Arcadico.

Καπύας] « Καφύας seu Καφυὰς Dionysium scripsisse opinor; ut sensus sit Arcadiæ oppidum, quod posterioribus sæculis Καφυὰς nominarunt, a primis conditoribus, Ænea et Trojanis, dictum fuisse Καπύας, voce a Capy Trojano deflexa. Nisi forte Arcadico et Dorico more id oppidum Καφύαι dicitur; Ionico autem et communi Καπύαι. V. Strabo III, p. 704. Steph. B. v. Καφύαι. » SYLBURG. Ceterum cf. Klausen. Æneas tom. I, p. 366.

ARCADICA.

2.

Pylis et Arcades de ditionis finibus belligerabant circa Ancæum montem (Acidantem fl.). Nestor ad singulare certamen Ereuthalionem, Hippomedontis vel, ut nonnulli dicunt, Aphidantis filium, provocavit eumque occidit, et præ gaudio locum quem pro certaminis arena circumscripserant, transgressus est. Tum vero Arcades, palpitante adhuc Ereuthalione, irruentes in Pylios manumque conserentes victoria potiti sunt. Deinde sepelierunt Ereuthalionem [et amicos], tumuloque inscripserunt hæcce :

Hic Ereuthalioni amicisque tumulum fecerunt
Arcadiæ principes, clarum genus Hippomedontis,
qui Nestorem ejusque populum domuerunt bello.

Vel potius :

Hic Ereuthalionem amici tumulo condiderunt
Arcadiæ regem, clarum genus Amphidamantis (Aphidantis),
qui quondam Nestorem ejusque populum domuere bello.

Narrat hæc Ariæthus.

3.

Alii Æneam ex Thracia discedentem faciunt et in Arcadiam usque deducunt, eumque dicunt habitasse in Orchomeno Arcadico, et in ea quæ (licet sit mediterranea) ob loca cænosa et flumen Νῆσος vocatur. Atque Capyas, quas dicunt, ab Ænea ceterisque Trojanis conditas et a Capy Trojano Capyas appellatas esse. Hæc autem tum ab aliis tum ab Ariætho rerum Arcadicarum scriptore produntur.

4.

Schol. Apollon. Rh. II, 498 : Φερεκύδης δέ φησι καὶ Ἄραιθος (sic) ἐπὶ κύκνων αὐτὴν (τὴν Κυρήνην) ὀχληθεῖσαν κατὰ Ἀπόλλωνος προαίρεσιν εἰς τὴν Κυρήνην ἀφικέσθαι. Pro Ἄραιθος codex Parisinus præbet Ἄρατος. Falso; nam de Cyrene nihil apud Aratum legitur. Error inde natus quod paullo post Arati locus (Phæn. 151) de etesiis citatur. Quomodo de Cyrene in Arcadicis sermo esse potuerit, docet filius ejus Aristæus, cujus cultus apud Arcades vigeat. Fortasse igitur ex eodem Ariætho desumpta sunt quæ antecedunt ap. schol. l. 1 : Τοῦ γὰρ κατηστερισμένου κυνὸς [ἐν τῷ λέοντι, ἐπειδὴν ὁ ἥλιος εἰσέλθῃ τὸν λέοντα addit cod. Paris.; quæ sunt Arati Phæn. 151, et paullo post uberius exscribuntur] φλέγοντος τὰς Κυκλάδας νήσους καὶ πολλὸν χρόνον αὐχμοῦ τε καὶ ἀπορίας οὔσης, οἱ τὴν Κέω κατοικοῦντες ἐκ θεοπροπίου ἐπεκαλέσαντο Ἀρισταῖον τὸν Ἀπόλλωνος καὶ Κυρήνης [τῆς Ὑψέως add. Par.] ἐκ Φθίας. Ὁ δὲ παραλαβὼν τινὰς ἐξ Ἀρχαδίας ἤλθεν εἰς τὴν Κέω, καὶ Διὸς ἱερὸν ἰδρύσατο Ἰκμαίου, ἔνεκα τοῦ τοὺς ὄμβρους γίνεσθαι [καὶ τοὺς ἐτησίαις πνεῖν add. Par.], καὶ τὸν κύνα ἐξιλάσατο. Καὶ ἐνομοθέτησε κατ' ἐνιαυτὸν τοῖς Κεῖοις μεθ' ὅπλων ἐπιτηρεῖν τὴν ἐπιτολὴν τοῦ κυνὸς, καὶ θύειν αὐτῷ. Cf. Heraclid. Pont. fr. 9 (tom. II, p. 214).

5.

Schol. Vatican. Eurip. Rhes. 36 : Τὸν Πᾶνα οἱ μὲν Πηνελόπης φασὶ [ἢ?] Καλλιστοῦς καὶ δύο παῖδας γενομένους (l. καὶ Διὸς παῖδα γενέσθαι?) (ἀφ' ἧς ὄρος Κυλλήνης). ἄλλοι δὲ Ἀπόλλωνος καὶ Πηνελόπης, ὡς καὶ Εὐφορίων· ὃν ἔθρεψαν νύμφαι· διὸ καὶ νυμφαγενῆ αὐτόν φησι τραφέντα παρ' ἐκείναις. Ἀρ.ῆθος (sic) δὲ ὁ Τεγεάτης Αἰθέρως αὐτὸν καὶ νύμφης Οἰνός γεγεναλογεῖ. Ἐνιοὶ δὲ Ὀρσινόης νύμφης καὶ Ἑρμοῦ. Ἐπιμενίδης δὲ Καλλιστοῦς καὶ Διὸς παῖδας γεγενῆσθαι Πᾶνα καὶ Ἀρχάδα διδύμους.

Non erat cur Wagnerus fragm. Tragg. p. 20 Ἀρ.ῆθος mutaret in Ἀρίσταρχος. *Oënoe* Panis mater (cf. Schol. Theocrit. I, 3) Tegeaticam narrationem arguit; siquidem Pausanias VIII, 47, 2, de Tegeatico fano Minervæ *Aleæ* verba faciens, aræ

hujus deæ insculptas esse ait Rheam et *Oënoen* nympham, parvulum Jovem tenentes. Ibidem inter ἀναθήματα templi recensentur αἱ πέδαι, πλὴν ὅσας ἠφάνισεν αὐτῶν ἰὸς, ἃς γε ἔχοντες Λακεδαιμονίων οἱ αἰχμάλωτοι τὸ πεδῖον Τεγεαταῖς ἔσκαπτον· addit : Μαρπήσεως τε ἐπὶ κλησὶν Χήρας γυναικὸς Τεγεατίδος ἀνάκειται τὸ ὄπλον. Haec notanda fuissent ad Diniac fragmentum 8 (ex Herodiano), p. 26, ubi Lacedæmonii vincti flumen per campum deduxisse narrantur : Περιμήδας ἐν Τεγέᾳ δυναστευούσης, ἣν οἱ πλεῖστοι καλοῦσι Χοίραν. Totus ille Herodiani locus quum sit quammaxime corruptus, non dubito quin istud Περιμήδας.. Χοίραν ex Pausania corrigendum sit. Plura de hac Marpessa exposuit Pausanias VIII, 48, 4 sqq., quæ tu vide.

ARISTÆNETUS.

ΠΕΡΙ ΦΑΣΗΛΙΔΟΣ.

Stephan. Byz. v. Γέλα : Ἀρισταίνετος δ' ἐν πρώτῃ τῶν Περὶ Φασήλιδας, ὅτι Λάκιος καὶ Ἀντίφημος ἀδελφοὶ ἐλθόντες εἰς Δελφοὺς μαντεύσασθαι· τὴν δὲ Πυθίαν οὐδὲν περὶ ἐκείνων λέγουσαν, προστάξαι τὸν Λάκιον πρὸς ἀνατολὰς ἡλίου πλεῖν· τοῦ δ' Ἀντιφήμου γελάσαντος τὴν Πυθίαν εἰπεῖν πάλιν [πλεῖν] ἔφ' ἡλίου δυσμῶν καὶ ἦν ἂν πόλιν οἰκῆσθαι (l. καὶ Γέλαν π. οἰκίσαι).

Cf. Etym. M. p. 225 : Ἀντίφημος ἢ Δεινομένης ὁ Ῥόδιος, κατὰ χρόνον (χρησµόν?) εἰς Δελφοὺς παραγενόμενος, ἤκουσεν ὡς δέοι πρὸς δυσμὰς ἀπιόντα πόλιν κτίζειν· ἐπὶ δὲ τῇ ἀπροσδοκῆτῳ ἀκοῇ ἐγέλασε καὶ ἀπὸ τοῦ συμβάντος ὠνόμασε τὴν πόλιν. De Antiphemo Gelæ conditore v. Herodot. VII, 153; Thucyd. VI, 4; VII, 57; Pausan. VIII, 46; Schol. Pindar. Ol. II, 14. De Lacio, Phaselidis conditore, et Antiphemo cf. fabulam Philostephani ap. Athen. VII, p. 297, F; et quæ similia narrantur de Telmisso et Galeota ap. Stephan. Byz. v. Γαλεῶται. Ceterum v. Raoul-Rochette *Etabl. d. col. gr.* III, p. 251; Müller. *Dor.* I, p. 110 sq.

Alium, puto, Aristænetum commemorat Eu-

4.

Pherecydes et Ariæthus cygnis vectam Cyrenen Apollinis consilio in Cyrenen venisse narrant.

5.

Pan secundum Ariæthum Ætheris et *Cēnoes* nymphæ filius est.

DE PHASELIDE.

Aristænetus libro primo De Phaselide narrat Lacium et Antiphenum fratres oraculi consultandi causa Delphos venisse; Pythiam vero ad ea, quæ scire cupissent, nihil respondentem Lacio imperasse, ut orientem versus navigaret (urbemque conderet. Ob tale responsum) quum risisset Antiphemus, huic Pythiam jussisse, ut occasum versus navigaret, et Gelam (*Risus*) urbem conderet.

docia Viol. p. 67 : Ἀρ. ῥήτωρ ἔγραψεν ἱστορίαν Αἰγυπτίων καὶ Περὶ τῶν τοῦ Νείλου ἀγαθῶν. Cf. ibid. p. 305 v. Νεῖλος : Ἀνέγων δὲ παρὰ Ἀρισταίνετῳ τῷ ῥητορικῷ, ὅτι ἐορτάζουσιν αὐτῷ οἱ Αἰγύπτιοι ἐορτὴν πανδημεῖ, πάντες καὶ πᾶσαι ἐρχόμεναι περὶ τὰ θέατρα τῶν πόλεων, καὶ κεῖσε θοινῶνται ἕκαστος καὶ ἑκάστη ὃ ἔχει· χοροὺς δὲ συστησάμενοι ᾄδουσι τῷ Νεῖλῳ ᾠδὰς, αἱ τῷ Διὶ ᾄδονται ὡς τοῦ Νείλου τὸ τοῦ Διὸς ἔργον ποιοῦντος καὶ ἄρχοντος τῆς χώρας. Ἀνδρογύνων δὲ δοκεῖ λέγειν τιμὰς, τῷ πανδημεῖ τοὺς ἄρρενας μετὰ τῶν γυναικῶν ἐκβαλχεύεσθαι, καὶ πολλάκις ὡς ἐν μέθῃ καὶ ἀσελγαίνοντας. Num hic Aristænetus est rhetor Byzantinus, cujus meminit Philostratus V. S. II, 11, p. 591? Aristænetum quendam Nicæensem introducit Plutarchus in Qu. Conv. III, 7, 2, p. 796 ed. Didot. Mitto Aristænetum Nicæensem epistolographum, de quo v. Boissonad. (Paris. 1822).

ARISTEAS ARGIVUS. V. Aristippi Arcadica fr. 1.

ARISTIDES MILESIUS.

Num omnia quæ in sqq. exhibebimus, ejusdem sint Aristidis Milesii, nescitur. Quodsi ad eundem hominem pertinent libri De proverbiiis, in quibus Polemonis mentio fit (fr. 30), et fabulæ Milesiæ, quæ jam Crassi temporibus deliciæ Romanorum erant (f. 29): Aristidem inter an. 150-100 vixisse conjicias.

ITALICA.

E LIBRO PRIMO.

1.

Plutarch. Par. min. c. 30 : Ἀτεπόμαρος, Γάλλων βασιλεὺς, Ῥωμαίοις πολεμῶν, ἔφη μὴ πρότερον ἀναχωρῆσαι, ἐὰν μὴ τὰς γυναῖκας εἰς συνουσίαν ἐκδῶσι. Τῶν δὲ διὰ συμβουλὴν θεραπαινίδων πεμψάντων τὰς δούλας, καὶ κοπωθέντες οἱ βάρβαροι τῇ ἀλήκτῳ

συνουσίᾳ ὑπνώθησαν. Ἡ δὲ Ῥητάνα (αὕτη γὰρ ἦν ἡ τοῦτο συμβουλεύσασα) ἀγρίας ἐπιλαβομένη συκῆς, ἀναβαίνει εἰς τὸ τεῖχος, καὶ μηνύει τοῖς ὑπάτοις· οἱ δ' ἐπελθόντες ἐνίκησαν. Ἀφ' οὗ καὶ ἐορτὴ θεραπαινῶν καλεῖται· ὡς Ἀριστείδης Μιλήσιος ἐν πρώτῃ Ἰταλικῶν. « Hunc Milesium Aristidem Wyttenbachius (in Plutarch. tom. II, 1, p. 80) censet de numero historicorum eximendum esse, ut qui *fictus sit ex Aristide Milesiacorum* scriptore: quam ego severitatem judicii haud sequar, quia nulla ætas non fert mixtos bonis scriptores ineptissimos. Mirabile profecto est, ad *solum* Parallelorum libelli artificem unde confluerint tantæ amplitudinis opera omnibus aliis inusitata; mirabilius etiam, qui Aristides tot tamque graves subinde res solus aut legendo cognoverit aut fando audierit; verum in servatis ex antiquitate reliquiis minimis versandum est nobis religiose et in scriptoribus vel infimis nihil nobis licet nisi narrationum futilitatem veritatemque expendere et, prout pulcre aut male scriptorem aliquem in examine illo stetisse censebis, vel acerbior eum nomine insignire (quem admodum nostrum Aristidem ob oculos habens Valckenarius ad Herodot. VII, 225, « Istiusmodi nebulonum, inquit, mendacia vix digna sunt memoratu », aut Wesselingius (V. Diodor. Bip. tom. X, p. 224 et p. 381), excerpto cuidam Aristidis loco hanc addit coronidem: « Tu tamen tanquam hic exscriptum non foret, considerare poteris »), exterminare autem de civitate et ad corvos abigere non licet. » EBERT. Σικελ. p. 106.

E LIBRO TERTIO.

2.

Id. ib. c. 2 : Πορσίνας, Τούσκων βασιλεὺς, πέραν ποταμοῦ Θύμβρεως στρατεύσας ἐπολέμησε Ῥωμαίοις, καὶ τὴν ἀπὸ σιτίων φερομένην εὐθηνίαν Ῥωμαίοις μέσση λαβὼν, λιμῷ τοὺς προειρημένους ἔτρυχε. Τῆς δὲ συκλήτου συγκεχυμένης, Μούκιος τῶν ἐπισήμων ἀνὴρ λαβὼν τετρακοσίους ἀπὸ τῶν ὑπάτων ὁμήλικας, ἐν ιδιωτικῷ σχήματι τὸν ποταμὸν διῆλθεν. Ἰδὼν δὲ τὸν σωματοφύλακα τοῦ τυράννου τὰ ἐπιτήδεια διαδιδόντα

ITALICA.

1.

Atepomarus, Gallorum rex, bello Romanos infestans, professus est non ante se recessurum, quam Romani suas uxores Gallis cognoscendas misissent. Romani consilio ancillarum obsecuti has pro liberis miserunt: et barbari nimio rei venereæ abusu fatigati in somnum sunt soluti. Retana (ea princeps consilii fuerat) caprifico conscensa in murum evadit, remque consulibus indicat. Ita Romani facta eruptione vicerunt: atque hinc festus ancillarum dies sumpsit initium. Aristides Milesius auctor primo Italicorum.

2.

Porsena, Etruscorum rex, trans Tiberim positis castris Romanos oppugnabat, commeatuque intercepto fame eos urgebat. Inopia consilii tum laborante senatu, Mucius, de viris illustribus unus, quadringentis consulum permissu assumptis æqualibus, habitu privati hominis indutus amnem transiit: quumque satellitem regis videret militibus necessaria distribuere, regem ipsum esse ratus interfecit. Adductus deinde ad regem, igni, ut erat ibi paratus, dextram imposuit manum, doloribusque animose toleratis subridens, *Solvar, inquit, Barbare, etiam te invito: scito enim in*

τοῖς στρατηγοῖς, ὑπολαβὼν αὐτὸν τὸν Πορσιναν εἶναι, ἀνεῖλεν. Ἀχθεῖς δ' ἐπὶ τὸν βασιλέα, τοῖς ἐμπύροις ἐπέθηκε τὴν δεξιὰν χεῖρα, καὶ στέζας τὰς ἀλγυδόνας εὐψύχως, ἐμειδίασεν, εἰπὼν· « Βάρβαρε, λέλυμαι, καὶ μὴ θέλῃς· καὶ ἴσθι ἡμᾶς κατὰ σοῦ τετρακοσίους ὄντας ἐν τῷ στρατοπέδῳ, οἷ σε ἀνελεῖν ζητοῦμεν. » Ὁ δὲ φοβηθεὶς, σπονδὰς πρὸς Ῥωμαίους ἐποιήσατο, καθάπερ ἱστορεῖ Ἀριστείδης ὁ Μιλήσιος ἐν τρίτῃ ἱστοριῶν (1. Ἰταλικῶν).

3.

Id. ib. c. 3 : Ῥωμαῖοι πρὸς Σαμνίτας πόλεμον ἔχοντες, στρατηγὸν ἐχειροτόνησαν Ποστουμίον Ἀλβίνον. Οὗτος κατὰ τὰς καλουμένας φορκούλας Καυδίνας (ἔστι δὲ τόπος στενώτατος) ἐνεδρευθεὶς, τρεῖς ἀπέβαλε λεγεῶνας, καὶ αὐτὸς καιρίως τρωθεὶς ἔπεσε. Βαθείας δὲ νυκτὸς ὀλίγον ἐπιζήσας, περιείλετο τῶν ἀνηρημένων πολεμίων τὰς ἀσπίδας, καὶ εἰς τὸ αἷμα τὴν χεῖρα βαπτίσας, ἔστησε τρόπαιον ἐπιγράψας· Ῥωμαῖοι κατὰ Σαμνιτῶν Διὶ τροπαιοῦχω. Φάβιος δὲ, ὁ ἐπικληθεὶς Λαίμαργος, στρατηγὸς πεμφθεὶς, καὶ παραγενόμενος ἐπὶ τὸν τόπον, ἰδὼν τὸ τρόπαιον, τὸν οἰωνὸν ἀσμένως ἐδέξατο· καὶ συμβαλὼν ἐνίκησε, καὶ αἰχμάλωτον λαβὼν τὸν βασιλέα, εἰς Ῥώμην ἔπεμψεν· ὡς Ἀριστείδης ὁ Μιλήσιος ἐν τρίτῃ Ἰταλικῶν.

4.

Id. ib. c. 19 : Τῶν Διονυσίων ἐν τῇ Ῥώμῃ ἀγομένων, Ἀρνούτιος ἐκ γενετῆς ὑδροπότης ἐξουδένιζε τὴν τοῦ θεοῦ δύναμιν. Ὁ δὲ μέθην ἐνέβαλε, καὶ ἐβιάσατο τὴν θυγατέρα, Μεδουλλίαν· ἥ δὲ ἐκ δακτυλίου γνοῦσα τὸ γένος, καὶ πρεσβύτερα τῆς ἡλικίας φρονήσασα, με-

θύσασα τὸν πατέρα καὶ στεφανώσασα, ἤγαγεν ἐπὶ τὸν βωμὸν τῆς Ἀστραπῆς, καὶ δακρύσασα ἀνεῖλε τὸν ἐπίβουλον τῆς παρθενίας· ὡς Ἀριστείδης ἐν τρίτῃ Ἰταλικῶν.

5.

Id. ib. c. 22 : Οὐαλερία Τουσκληναρία κατὰ μῆνιν Ἀφροδίτης ἐρασθεῖσα Οὐαλερίου τοῦ πατρὸς, τῇ τροφῇ ἀνεκοίνωσεν· ἥ δὲ τὸν δεσπότην δόλῳ ὑπῆλθεν, εἰποῦσα, ὡς αἰδεῖται κατ' ὄψιν μίσγεσθαι, τῶν τε γειτόνων εἶναι τὴν παρθένον. Καὶ οἰνωθεὶς ὁ πατὴρ ἤτει φῶς, ἥ δὲ τροφὸς φθάσασα διήγειρεν, ἥτις ἐπὶ ταῖς ἀγροικίαις ἦν, ἐγκύμων τυγχάνουσα· ποτὲ δὲ κατὰ κρημνῶν ἐνεχθείσης, τὸ βρέφος ἔζη· κατιοῦσα δ' ἐγκύμων κατέστη, καὶ εἰς τὸν ὠρισμένον χρόνον ἐγέννησεν Αἰγίπανα, κατὰ τὴν Ῥωμαίων φωνὴν Σιλουάνον. Ὁ δὲ Οὐαλέριος ἀθυμήσας κατὰ τῶν αὐτῶν [ἐαυτὸν] ἔρριψε κρημνῶν· ὡς Ἀριστείδης Μιλήσιος ἐν τρίτῃ Ἰταλικῶν.

6.

Id. ib. c. 24 : Ἀννίβα Καμπανὸς λεηλατοῦντος, Λούκιος Θύμβρις τὸν υἱὸν Προύστιον μετὰ χρημάτων ἔθετο πρὸς Οὐαλέριον Γέστιον ὄντα γαμβρόν. Ὁ δὲ νενίκηκεν. Ἀκούσας δὲ ὁ [Καμπανὸς], φιλαργυρία παρέβη τὰ δίκαια τῆς φύσεως, τὸν παῖδα φονεύσας. Ὁ δὲ Θύμβρις διὰ τῆς ἀγροικίας πορευόμενος, καὶ τῷ σώματι τοῦ παιδὸς ἐντυχὼν, ἔπεμψεν ἐπὶ τὸν γαμβρόν, ὡς δείζων θησαυρούς· ἐλθόντα δ' ἐτύφλωσε καὶ ἐσταύρωσεν· ὡς Ἀριστείδης ἐν τρίτῃ Ἰταλικῶν.

castris nos esse quadringentos qui te ad necem quaerimus. Territus Porsena pacem cum Romanis fecit. Refert Aristides Milesius tertio Historiarum libro.

3.

Romani bello Samnitico ducem exercitus creaverunt Postumium Albinum. Is in angustiis quæ Caudinae Furcae dicuntur, circumventas hostium insidiis tres legiones perdidit, et ipse vulnere gravi accepto cecidit. Intempesta nocte, jamjam moriturus, hostibus occisis scuta ademit, tropaeum statuit, manuque in sanguinem intincta inscripsit, *Jovi tropaeorum vindici de Samnitibus Romani posuerunt*. Fabius autem, Gurgis cognomento, missus cum copiis, ut ad locum venit, viso tropaeo omen arripuit, commissoque praelio vicit hostes, regemque eorum captum Romam misit. Ex Aristidis Milesii Italicorum tertio.

4.

Romæ quum celebrarentur Liberalia, Aruntius, qui inde a natalibus fuerat abstemius, vim Liberi patris despiciatui habuit. A quo in ebrietatem conjectus, filiae suæ Medullinae virginitatem per vim eripuit. Ea ex annulo violatorem cognoscens, majus ætate sua facinus meditata patrem inebriavit ac exornavit, adductumque ad aram Fulminis, illacrimans interfecit eum qui suæ virginitati insidias struxerat. Aristides tertio Italicorum.

5.

Valeria Tusculanaria propter iram Veneris amore patris Valerii correpta, rem cum nutrice communicavit : hæc fraude dominum ad filiae concubitum induxit, a virgine eum deperiri inquires vicina, et quæ cum ipso vereatur concumbere, si agnoscat. Pater cum filia congressus, per ebrietatem lucernam postulavit : nutrix Valeriam excitare occupavit : quæ profuga quum ruri degeret, utrumque gereret, aliquando dejecta est per præcipitium, incolumis tamen, salvo etiam fœtu, quem suo tempore peperit, nomine Silvanum (Græci Ægipanem vocant). Valerius præ mœrore de eodem se præcipitio dejecit. Aristides Milesius tertio Italicorum.

6.

Hannibale res Campanorum agente et ferente, Lucius Thymbris Rustium filium una cum pecunia deposuit apud Valerium Gestium necessarium suum. Hic quum hostem rebus potiri intellexisset, præ cupiditate pecuniae naturæ jura violans, puerum interfecit. Thymbris iter per agros faciens, reperto filii cadavere, necessarium istum suum ad se vocavit, thesauros ei se ostensurum prætendens : nactusque hominem oculis privavit et in crucem sustulit. Aristides tertio Italicorum.

7.

Id. ib. c. 31 : Ῥωμαίων πρὸς Γάλλους πολεμούντων, καὶ τῆς εὐθηνίας μὴ ἀρκούσης, Κίννας τοῦ δήμου τὸ σιτόμετρον ὑπέσπασε· Ῥωμαῖοι δὲ, ὡς ἀντιποιούμενον αὐτὸν τῆς βασιλείας, λιθόλευστον ἐποίησαν· ὡς Ἀριστείδης ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν.

8.

Id. ib. c. 40. Vide Alexandri Polyh. fr. 26.

E LIBRO QUARTO.

9.

Id. ib. c. 39 : Ἐν Αἰγέστη, τῇ πόλει τῆς Σικελίας, ἐγένετό τις ὤμὸς τύραννος, Αἰμίλιος Κενσωρίνος. Οὗτος τοὺς καινότερα βασανιστήρια κατασκευάσαντας ἐδωροδόκει. Εἷς δὲ τις, Ἀρουντίος Πατέρκουλος, δημιουργήσας ἵππον χαλκοῦν τῷ προειρημένῳ δῶρον ἐδωκεν, ἵνα βάλλῃ αὐτοῦς. Ὁ δὲ τότε πρῶτον νομίμως ἀναστραφεὶς, τὸν χαρισάμενον πρότερον ἔβαλεν· ὡς ἂν, ἣν ἐπενόησε βάσανον ἄλλοις, αὐτὸς πάθῃ πρῶτος. Τοῦτον συλλαβὼν ἀπὸ τοῦ Ταρπηίου ὄρους ἔρριψε. Καὶ δοκοῦσιν οἱ ἀποτόμως βασιλεύσαντες ἀπ' ἐκείνου Αἰμίλιοι προσαγορεύεσθαι· ὡς Ἀριστείδης ἐν τετάρτῳ Ἰταλικῶν. « Gens Æmilia ad Amulium Albanorum regem a Silio (Pun. VIII, 295) refertur. Jam is Amulius, quia pulso fratre regnat, scelere scelus addit (Liv. I, 3) ; inde novam suam Æmilii nominis etymologiam Aristides arcessivisse videatur. » Ebert. Σικελ. p. 80.

E LIBRO DECIMO NONO.

10.

Id. ib. c. 35 : Λοιμοῦ κατασχόντος Φαλερίους, καὶ φθορᾶς γενομένης, χρησμὸς ἐδόθη λωφῆσαι τὸ

7.

Romanis bellum contra Gallos gerentibus, et rebus ad victum quæ pertinent non suppeditantibus, Cinna mensuram, qua populo solebant frumentum dimetiri, contraxit : estque propterea a civibus, quasi regnum affectaret, lapidibus obrutus. Aristides tertio Italicorum.

9.

Ægestæ, quæ Siciliæ urbs est, sævus quidam fuit tyrannus, Æmilius Censorinus, donis eos afficiens, qui nova invenissent tormenta. Erat quidam Aruntius Paterculus, qui equum æreum fabricatus dono dedit tyranno, ut in eum conjiceret cruciandos. Tyrannus tunc primum jus secutus, ipsum tormenti auctorem in equum conjecit, ut quos aliis paraverat cruciatus, ipse primus experiretur. Eum comprehensum de monte Tarpejo dejecit. Et videntur qui crudeliter imperant, ab illo dicti Æmilii. Aristides quarto Italicorum.

10.

Faleriis grassante peste, oraculo indicatum est finem fore mali, si quotannis Junoni virgine litarent. Ea superstitio quum perduraret, sorte lecta Valeria Luperca, et ad aram

δεινὸν, ἂν παρθένον τῇ Ἑρᾷ θύωσιν κατ' ἐνιαυτόν. Ἀεὶ δὲ τῆς δεισιδαιμονίας μενούσης, κατὰ κληῖρον καλουμένη Οὐαλερία Λουπέρκα ἤγετο εἰς θυσίαν· σπασαμένη δὲ τὸ ξίφος, αἰτὸς καταπτὰς ἤρπασε, καὶ ἐπὶ τῶν ἐμπύρων ἔθηκε ῥάβδον μικράν ἔχουσαν σφύραν, τὸ δὲ ξίφος ἐπέβαλε δαμάλει τινὶ παρὰ τὸν ναὸν βοσκομένην. Νοήσασα δὲ ἡ παρθένος, καὶ τὴν βοῦν θύσασα, καὶ τὴν σφύραν ἄρασα, κατ' οἰκίαν περιῆλθε, καὶ τοὺς ἀσθενοῦντας ἡρέμα πλήττουσα διήγειρεν, ἐρρῶσθαι ἐνὶ ἐκάστῳ λέγουσα. Ὅθεν καὶ νῦν τὸ μυστήριον τελεῖται ὡς Ἀριστείδης ἐν ἐννεακχιδεκάτῳ Ἰταλικῶν. Eandem fabulam ex Varrone affert Jo. Lydus. Vide fr. 25.

E LIBRO QUADRAGESIMO (?).

11.

Id. ib. c. 5 : Διὰ μέσης τῆς ἀγορᾶς ῥέων ὁ Τίβερης διὰ μῆνιν Ταρσίου Διὸς, μέγιστον ἀπέρρηξε χῶμα, καὶ πολλὰς οἰκίας ἐδύθισε· χρησμὸς δ' ἐδόθη λήξεσθαι, ἂν τὸ τίμιον ἐμβάλωσι. Τῶν δὲ χρυσὸν καὶ ἄργυρον ἐμβαλλόντων, Κούρτιος τῶν ἐπισήμων νέος, τὸν χρησμὸν νοήσας, καὶ λογισάμενος τὴν ψυχὴν τιμιωτέραν, ἔφιππον ἑαυτὸν ἔρριψεν εἰς τὸ χάσμα, καὶ τοὺς οἰκείους ἐξέσωσε τῶν κακῶν· ὡς Ἀριστείδης ἐν τεσσαρακοστῷ Ἰταλικῶν.

E LIBRIS INCERTIS.

12.

Id. ib. c. 4 : Ῥωμαῖοι πρὸς Ποινοὺς πόλεμον ἔχοντες, ἔπεμψαν τριακοσίους, καὶ στρατηγὸν Φάβιον Μάξιμον. Συμβαλὼν δ' ἀπέβαλε πάντας, αὐτὸς δὲ καιρίως τρωθεὶς μεθ' ὀρμῆς ἐπὶ τὸν Ἀννίβαν ἠνέχθη, καὶ καθελὼν τὸ διάδημα, συναπέθανεν αὐτῷ, καθάπερ ἱστορεῖ Ἀριστείδης ὁ Μιλήσιος.

ducta, strictum ab ea gladium rapuit aquila, depositoque in ea quæ comburenda igni erant bacillo, cui exiguus præfixus erat malleus, gladium injecit bucule cuidam prope templum pascenti. Id intelligens virgo bucula rem sacram fecit, sublatoque malleo secundum domos circumivit, lenique ictu excitavit ægrotantes, Valere unicuique dicens. Atque hinc est quod illa sacra in hunc usque diem peraguntur. Aristides undecimo Italicorum.

11.

Per medium forum flumen Tiberis ob iram Jovis Tarsii ingentem aperuit hiatum multasque absorpsit domos. Oraculo moniti finem fore, si pretiosam rem injicerent, aurum et argentum injecerunt. Sed Curtius, unus de primariis juvenibus, sententia oraculi intellecta, animamque istis præstantiorem sentiens, eques se ipsum in hiatum immisit, suosque calamitate solvit. Aristides quadragesimo Italicorum.

12.

Romani bello Punico trecentos miserunt, duce Fabio Maximo. Is conserta pugna omnes amisit : ipse letali affectus vulnere in Annibalem irruit, diadema ei detraxit, cumque eo mortuus est. Ita Aristides Milesius.

13.

Id. ib. c. 11 : Βροῦτος ὑπὸ πάντων ὑπατος χειροτονηθεὶς, ἐφυγάδευσε τὸν ὑπερήφανον Ταρκύνιον τυραννικῶς ἀναστρεφόμενον. Ὁ δ' ἐλθὼν εἰς Τούσκους, ἐπολέμει Ῥωμαίοις. Οἱ δὲ υἱοὶ τὸν πατέρα προδοῦναι ἠβουλήθησαν. Ἐμπεσόντων δὲ, τραχηλοκοπῆσαι· ὡς Ἀριστείδης Μιλήσιος ἐν τοῖς Ἱταλικοῖς.

14.

Id. ib. c. 12 : Ῥωμαῖοι πρὸς Σαμνίτας πόλεμον ἔχοντες, ἐχειροτόνησαν Μάλιον τὸν Ἐπιτάκτην ἐπικληθέντα. Οὗτος διὰ χειροτονίαν ὑπατικὴν εἰς Ῥώμην πορευόμενος, τῷ υἱῷ προσέταξε μὴ συμβαλεῖν· οἱ δὲ Σαμνῖται μαθόντες, βλασφημίαις ἐξουδένιζον τὸν νεανίαν. Ὁ δὲ παραχθὲς ἐνίκησεν. Μάλιος δ' αὐτὸν ἐτραχηλοκόπησεν, καθάπερ ἱστορεῖ Ἀριστείδης Μιλήσιος.

15.

Id. ib. c. 15 : Ταρπηία τῶν εὐσχημόνων παρθένων τοῦ Καπιτωλίου φύλαξ, Ῥωμαίων πρὸς Σαβίνους πολεμούντων, ὑπέσχετο τῷ Τατίῳ δώσειν εἴσοδον εἰς τὸ Ταρπήϊον ὄρος, ἐὰν μισθὸν λάβῃ τοὺς ὄρμους, οὓς ἐφόρουν κόσμου χάριν. Σαβῖνοι δὲ νοήσαντες, ζῶσαν κατέχλωσαν· ὡς Ἀριστείδης Μιλήσιος ἐν Ἱταλικοῖς.

16.

Id. ib. c. 16 : Ῥωμαῖοι καὶ Ἀλβανοὶ πολεμοῦντες τριδύμους προμάχους εἵλοντο, καὶ Ἀλβανοὶ μὲν Κουριατίους, Ῥωμαῖοι δὲ Ὠρατίους. Συμβληθείσης δὲ τῆς μάχης, οἱ Κουριατίοι δύο τῶν ἐναντίων ἀνεῖλον· ὁ δὲ περίλοιπος φυγῇ προσποιητῇ συμμάχῳ χρώμενος,

ἐφόνευσε καθ' ἓνα τῶν ἐπιδιωκόντων· χαρέντων δὲ πάντων, μόνη ἡ ἀδελφὴ οὐ συνεχάρη Ὠρατία τὸν κατηγγυημένον ἄνδρα Κουριατίον ἀνηρηκότι· ὁ δ' ἐφόνευσε τὴν ἀδελφὴν, ὡς φησιν Ἀριστείδης ὁ Μιλήσιος ἐν Ἱταλικοῖς.

17.

Id. ib. c. 17 : Ἀντύλος ἀνὴρ τῶν ἐπισήμων, πορευόμενος εἰς τὸ προάστειον, ὑπὸ κοράκιων ἐπεσχέθη παίωντων ταῖς πτέρυξι. Φοβηθεὶς δὲ τὸν οἰωνόν, εἰς Ῥώμην ὑπέστρεψεν. Ἰδὼν δὲ τὸ τέμενος τῆς Ἑστίας καίόμενον, καὶ τὸ Παλλάδιον ἀρπάσας, ἐτυφλώθη· ὕστερον δ' ἀνέβλεψεν ἐξιλασάμενος· ὡς Ἀριστείδης Μιλήσιος ἐν Ἱταλικοῖς.

18.

Id. ib. c. 18 : Πούπλιος Δέκιος Ῥωμαῖος, πρὸς Ἀλβανούς πολεμῶν, ὄναρ εἶδεν, ἐὰν ἀποθάνῃ, Ῥώμην προσποιήσιν Ῥωμαίοις. Ἐλθὼν δ' εἰς μέσους καὶ πολλοὺς φονεύσας, ἀνῆρέθη. Ὁμοίως δὲ καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Δέκιος ἐν τῷ πρὸς Γάλλους πολέμῳ τοὺς Ῥωμαίους διέσωσεν· ὡς Ἀριστείδης Μιλήσιος.

19.

Id. ib. c. 36 : Ἀμούλιος πρὸς Νομίτορα τὸν ἀδελφὸν τυραννικῶς διαχειόμενος, τὸν μὲν υἱὸν Αἴνιτον ἐπὶ κυνηγίᾳ ἀνεῖλε, τὴν δὲ θυγατέρα Σιλουίαν ἐν Ἰουλίᾳ τῆς Ἥρας ἱερείαν ἐποιήσατο. Ταύτην Ἄρης ἐγκύμονα ποιεῖ· ἡ δ' ἔτεκε διδύμους, ὡμολόγησέ τε τῷ τυράννῳ τὴν ἀλήθειαν. Ὁ δὲ φοβηθεὶς, ἀμφοτέρους κατεπόντισε, βαλὼν παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Θύμβρεως. Οἱ δὲ προσηνέχθησαν ἐν τόπῳ, ἐνθα λύκαινα ἦν φωλεύουσα νεοτόκος· καὶ τοὺς μὲν σκύμνους ἔρριψε, τὰ δὲ βρέφη

13.

Brutus ab universis civibus consul creatus, Tarquinius Superbum, qui tyrannice sese gesserat, in exilium egit. Is ad Etruscos confugit, eorumque opera Romanis bellum fecit. Filii patrem prodere voluerunt, reque detecta, securi sunt percussi. Aristides Milesius Italicis.

14.

Romani bello adversus Samnitas præfecerunt Manlium Imperiosum cognomento. Is quum ad comitia creandis consulibus indicta Romam proficisceretur, filio mandavit ne pugnam committeret. Samnitæ, re percepta, conviciis juvenem irritaverunt, et ad prælium elicuerunt. Ex eo victor discessit; pater autem eum securi percussit, ut narrat Aristides Milesius.

15.

Tarpeja, una de nobilibus virginibus, Capitolii custos, bello Sabinorum contra Romanos, Tatius promisit se aditum ei in montem Tarpejum patefacturam, si monilia mercedis loco acciperet, quæ Sabini gestabant. Sabini hoc sentientes, vivam cum monilibus obruerunt. Aristides Milesius in Italicis.

16.

Romani et Albani, bello conflato, tergemini rem decernendam permiserunt, Albani Curiatii, Romani Horatii.

Ut ventum est ad conflictum, Curiatii duos de Horatiiis obtruncarunt. Tertius superstes simulatæ fugæ auxilio Curiatii singulos insequentes trucidavit. Gaudentibus omnibus, sola victori non est gratulata soror Horatio, cujus sponsum Curiatium frater necasset : ab eoque ipsa est interempta. Aristides Milesius in Italicis.

17.

Antyllus vir primarius in suburbium pergens, a corvis retentus est alis eum plangentibus. Eo ostento territus in Urbem rediit, quumque videret Vestæ ædem flagrare, Palladio inde raptο excæcatus est : posteaque temporis expiata ira numinis usum oculorum recuperavit. Aristides Milesius Italicis.

18.

Publius Decius Romanus contra Albanos belligerans, per quietem imaginatus est se sua morte Romanis vires additurum. Itaque in medios hostes irruit, multisque occisis interfectus est. Eodem modo filius ejus Decius bello Gallico rem Romanam conservavit. Auctor Aristides Milesius.

19.

Amulius fratrem Numitorem tyrannice tractans, filium ejus Ænitum in venatione interfecit : et filiam Silviam Juliæ sacerdotem Junonis fecit. Hanc Mars prægnantem reddidit : quumque gemellos partu edidisset, tyranno veritatem ipsa

ἔτρεφε. Φαῦστος δὲ ποιμὴν αὐτόπτης γενόμενος τοὺς παῖδας ἀνέθρεψε, καὶ τὸν μὲν Ῥῶμον, τὸν δὲ Ῥωμύλον προσηγόρευσε, τοὺς κτίστας Ῥώμης· ὡς Ἀριστείδης Μιλήσιος ἐν τοῖς Ἱταλικοῖς.

Ibid. c. 27 nomen Aristidis excidisse videtur.

ΣΙΚΕΛΙΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

20.

Id. ib. c. 1 : Ἀσδρούβας βασιλεὺς, Σικελίαν καταλαβόμενος, πόλεμον Ῥωμαίοις κατήγγειλε· Μέτελλος δὲ ὑπὸ τῆς συγκλήτου στρατηγὸς χειροτονηθεὶς, ἐγκρατὴς ἐγένετο τῆς νίκης ταύτης, ἐν ᾗ Λεύκιος Γλαύκων, εὐγενὴς ἀνὴρ, τὴν Ἀσδρούβαν κατέχων ναῦν, ἀμφοτέρως ἀπέβαλε τὰς χεῖρας, καθάπερ ἱστορεῖ Ἀριστείδης Μιλήσιος ἐν πρώτῃ Σικελικῶν, παρ' οὗ τὴν ὑπόθεσιν ἔμαθε Διονύσιος ὁ Σικελιώτης. De Dionysio Siculo historico non constat (in versione antiqua est *Diodorus Siculus*).

ΠΕΡΣΙΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

21.

Id. ib. c. 4 : Περσῶν μετὰ πεντακοσίων μυριάδων ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐρχομένων, Λεωνίδας ἅμα τριακοσίοις ἐπέμφθη εἰς Θερμοπύλας ὑπὸ Λακεδαιμονίων. Εὐωχουμένων δ' ἐκεῖ ἐπέκειτο τὸ τῶν βαρβάρων πληθος· καὶ ὁ Λεωνίδας εἶπεν, ἰδὼν τοὺς βαρβάρους· « Οὕτως ἀριστᾶτε, ὥς ἐν ἄδου δειπνήσοντες. » Καὶ ὁρμήσας κατὰ τῶν βαρβάρων, καὶ πολλοῖς περιπαρεῖς δόρασιν, ἀνέβη ἐπὶ τὸν Ξέρξην, καὶ τὸ διάδημα ἀφείλετο. Οὗ

ἀποθανόντος ὁ βάρβαρος τέμνει τὴν καρδίαν, καὶ εὗρε δασεῖαν· ὡς Ἀριστείδης ἐν πρώτῃ Περσικῶν. Eadem Stobæus Florileg. VII, 64, ubi Aristides laudatur ἐν γ' τῶν Περσικῶν.

ΠΕΡΙ ΚΝΙΔΟΥ.

22.

Schol. Pind. Pyth. III, 14 : Ἀριστείδης δὲ ἐν τῷ Περὶ Κνίδου συγγράμματι φησιν οὕτως· Ἀσκληπιὸς Ἀπόλλωνος παῖς καὶ Ἀρσινόης· αὕτη δὲ παρθένος οὔσα ὠνομάζετο Κορώνης, Λευκίππου δὲ θυγάτηρ ἦν τοῦ Ἀμύκλα, τοῦ Λακεδαίμονος. Ἀσκληπιοῦ δὲ καὶ Ἡπιόνης Ποδαλείριος καὶ Μαχάων. Cf. Pausan. II, 10, 3. Pro Epione Hermippus ap. schol. Aristoph. Plut. 701 ponit *Lampetiam*, Solis f.; Hygin. fab. 97 *Coronidem*; Orpheus Hymn. 66, 7 *Hygieam*.

23.

Schol. Theocrit. XVII, 69 : Ἡ τῶν Δωριέων πεντάπολις, Λίνδος, Ἰάλυσος, Κάμειρος, Κῶς, Κνίδος. Ἀγεται δὲ κοινῇ ὑπὸ τῶν Δωριέων ἀγὼν ἐν Τριοπίῳ Νύμφαις, Ἀπόλλωνι, Ποσειδῶνι. Καλεῖται δὲ Δώριος ὁ ἀγὼν, ὡς Ἀριστείδης φησί. Cf. Herodot. I, 144; Dionys. Hal. IV, 25; Sainte-Croix *Des gouvernements fédératifs*, p. 153 sqq. Tittmann. *Staatsverf.* p. 671; O. Müller. *Dor.* I, 105; Idem in Böttigeri *Amalthea* I, p. 125.

24.

Stephan. Byz. : Ἀραὶ, Ἰωνίας νῆσοι τρεῖς, οὕτω λεγόμεναι διὰ τὰς ἀράς, ἃς Δωριεῖς ἐποιήσαντο πρὸς τοὺς Πενταπολίτας, ὡς Ἀριστείδης. Ἄλλοι δ' ἄλλως.

confessa est. Is in metum venit, projecitque utrumque ad ripam Tiberis. Amne autem devecti sunt ad locum, ubi lupa catulos alebat. Lupa, his abjectis nutrit infantes. Faustus pastor, qui spectandæ rei intervenerat, pueros educavit, Remi et Romuli nominibus impositis. Hi sunt qui Romam condiderunt. Auctor Aristides in Italicis.

SICULA.

20.

Asdrubal rex, Sicilia occupata, bellum Romanis indixit. Metellus a senatu bello gerendo præfectus, vicit; in prælio Lucius Glaucio patricius, dum navem Asdrubalis detinet, utramque amisit manum. Narrat hoc Aristides Milesius primo libro Rerum Sicularum, a quo hoc argumentum sumpsit Dionysius Siculus.

PERSICA.

21.

Quum Persæ in Græciam adduxissent quingentarum myriadam exercitum, missus est Leonidas a Spartanis cum trecentis militibus. Is, ingruente prandentibus barbarorum

multitudine, iis conspectis dixit ad suos : *Sic prandete ut cœnaturi apud inferos* : factoque in barbaros impetu, multis confixus hastiis in ipsum Xerxem contendit, eique diadema avellit. Mortui cor barbarus secans, hirsutum reperit. Auctor Aristides primo Rerum Persicarum.

DE CNIDO.

22.

Aristides in libro de Cnido ita scribit : Asclepius Apollinis et Arsinoes filius, quæ quum virgo adhuc erat, nominabatur Coronis, filia Leucippi, qui ipse Amyclæ Lacedæmone nati filius erat. Asclepii vero et Epiones filii Podalirius et Machaon.

23.

Doriensium Pentapolis : Lindus, Ialysus, Camirus, Cos et Cnidos. Qui Dorienses conjunctim in Triopio ludos celebrant Nymphis, Apollini et Neptuno. Solennitas ista *Doria* appellatur, ut Aristides ait.

24.

Aræ, Ioniæ insulæ tres, quæ nomen habent ab ἀραῖς, *diris*, quibus Dorienses Pentapolitas exsecrati sunt, ut Aristides ait.

Cf. Dieuchidas (fr. 7) ap. Athenæum p. 262, F, ubi Ἀραιαὶ νῆσοι sitæ esse dicuntur μεταξύ τῆς Κνίδου καὶ τῆς Σύμης. Quod rectius esse quam istud Ἰωνίας νῆσοι interiore historiæ ratione probatur. Vid. O. Müller. *Dor.* I, p. 107. Exsecrationes illas Dieuchidas mythice refert ad tempora Phorbantis et Triopæ.

EX SCRIPTIS INCERTIS.

(25.)

Jo. Lydus De mensib. fragm. ed. B. Hase :

..... παρθένος τῆς δαίμονος τὸ φιλόανθρωπον..... τὴν ὄφ.... πᾶσαν κατοικίαν παρῆλθε, καὶ τοῖς..... διηγείρεν, ὡς ὁ Ῥωμαῖος Βάρ[ρων]..... Λακε[δαίμ]ονίοις γεν[έσθ]αι λόγος..... Ἀριστείδης, δς ἐν τῇ πέ[μπτ]ῃ..... φη[σιν], ἡνίκα.... οὗτος..... καὶ πολ[λ]ῶν ἀπολλυμένων[, ἔχ]ρησεν ὁ Πύθιος, [παύσεσθαι τὴν νόσον ἐὰν κατ' ἐνιαυτὸν θεοῖ[ς] ἀποτροπαίοις ἢ [λυσίοις κληρωτῇ σφ]αγιασθῇ παρθένος. Τῆς [δὲ] ἀνόμου δεισιδαι[μονίας κατὰ π]ᾶν φθινόπωρον τελουμένης, [συν]έπεσε ποτε [λαχεῖν] τὴν Ἑλένην. Τυνδά[ρε]ως δὲ τὴν θυγα[τέ]ρα ἐστεφ[αν]ω[μένην τ]οῖς βωμοῖς προσή[γα]γε. Καταρχομένου δὲ αὐ[τοῦ] τῆς ἀνό[μου] θυ[σίας], αἰτὸς καταπτὰς ἤρπασε τοῦ βασι[λέ]ως τὸ ξίφος, [καὶ παρ]ά τινα λευκὴν δάμαλιν ἀφῆκεν. Οἱ δὲ δορυφόροι κατό[πιν ἀπο]κολουθήσαντες, καὶ αὐτόπται γενόμενοι τοῦ συμβάντος, [τῇ]ν βοῦν πρὸς Τυνδάρεων ἡγάγεν· ὁ δὲ θαυμ[άσ]ας τὴν πρόνοιαν, [τῇ]ς μὲν ἀνθρωπο[κτόν]ου συνηθείας ἐπαύσατο, τὴν δὲ δάμαλιν θύσας τοῦ λοιμ[ι]κοῦ π[άθ]ους ἀπηλλάττετο.

Supplementa sunt Hasii, v. celeb. Primas lineas, ex fragmento 10 (Plut. Par. c. 35) suppleverim ita : [νοήσασα δὲ ἡ] παρθένος τῆς δαίμονος τὸ φιλόανθρωπον [ἄρα]σά τε τὴν [σφ]ῦραν, πᾶσαν κατ' οἰκίαν [περι]ῆλθε, καὶ τοὺς [ἀσθενοῦντας ἡρέμα πλήττουσα] διηγείρεν, ὡς ὁ Ῥωμαῖος Βάρρων. [Παραπλήσια καὶ] Λακε[δαίμ]ονίοις γεν[έσθ]αι λόγος [κατέχει]. Quæ sequitur lacuna major quomodo explenda sit, incertius. Ceterum eandem hanc de Helena historiam antecedenti jungit Plutarchus Par. c. 35. Verba sunt : Λοιμοῦ κατασχόντος Λακεδαίμονα,

25.

Similia etiam Lacedæmoniis accidisse feruntur. Etenim quum peste multi ex Lacedæmoniis perirent, sortes hasce dedit Apollo, desitum morbum, si quotannis diis averruncis sive liberatoribus virgo sorte ducta imoletur. Ita quum impia religio quoque auctumno expiaretur, accidit aliquando, ut Helena sortem tolleretur : Tyndareus ideo filiam coronatam ad aras adduxit. Jamque auspicabatur dira sacra, quum aquila delapsa regis gladium raperet, dimitteretque juxta candidam aliquam juvencam. Satellites pone secuti quum rem ipsi spectassent, buculam ad Tyndareum dedu-

ἔχρησεν ὁ θεὸς παύσασθαι, ἐὰν παρθένον εὐγενῇ κατὰ ἔτος θύσωσιν. Ἑλένης δὲ ποτε κληρωθείσης καὶ προαχθείσης κεκοσμημένης, αἰτὸς καταπτὰς ἤρπασε τὸ ξίφος, καὶ ἐς τὰ βουκόλια κομίσας ἐπὶ δάμαλιν κατέθηκεν· ὅθεν ἀπέσχοντο τῆς παρθενοκτονίας· ὡς Ἀριστόδημος ἐν τρίτῃ μυθικῇ συναγωγῇ. Hinc verisimile fit pro Ἀριστείδης δς apud Lydum reponendum esse Ἀριστόδημος.

26.

Plinius H. N. IV, 23 : *Melos cum oppido, quam Aristides Biblida vocat.*

Idem IV, 21 : *Eubœa... ante vocitata est... , ut Aristides, Macra.*

Ex his Prellerus ad Polem. p. 59 colligit Aristidem Græciæ periegesin edidisse. Idem conjicit ad Aristidem revocandos esse locos nonnullos ubi nunc laudatur Ἀριστοτέλης, ut ap. schol. Theocrit. XV, 64 : Ἀριστοτέλης δὲ ἱστορεῖ ἐν τῷ περὶ Ἑρμιόνης (περὶ Ἑρας em. Preller. in libro *Demeter u. Perseph.* p. 244) ἱερῶ κτλ. (V. Aristotelis fr. 287); et Bekker. Anecd. p. 451, ubi Δοῦριν δὲ Ἀριστοτέλης φησὶ λέγειν (v. Duris fr. 83), et Ælian. Hist. A. XII, 40, ubi Aristotele auctore narratur hoc : Σαμίοις δὲ καὶ αὐτοῖς τοιοῦτο χρυσίον κλαπὲν πρόβατον ἀνεῦρε καὶ ἐντεῦθεν Μανδρόβουλος ὁ Σάμιος τῇ Ἑρᾷ πρόβατον ἀνάθημα ἀνῆψεν. — Quæ quidem omnia incertissima sunt.

(27.)

Tzetzes ad Lyc. 836 : Ὅτι δὲ παρὰ Ἰόπην τὰ κατ' Ἀνδρομέδαν ἐγεγόνει Ἀριστείδης τε μαρτυρεῖ καὶ Λιβάνιος καὶ Προκόπιος καὶ Ἰώσηπος (A. J. III, 9) Probabiliter Aristidem rhetorem Tzetzes intellexit tum hoc loco tum sequente.

(28.)

Tzetzes Histor. I, 24, v. 624 de Simonide poeta :

Ὁ δ' Ἀριστείδης γέγραφεν ἀνδρὸς εὐχαριστίαν.

Πλέον φησὶ γὰρ ὁ ἀνὴρ ἄταφον εὖρε νέκυν, ὄνπερ τιμήσας ἔθαψεν· ὄναρ φανείς δ' ὁ νέκυσ λέγει, Μὴ πλεύσης, ἀνθρωπε· ναυτῶν δὲ μὴ πεισθέντων, μόνος ὁ Σιμωνίδης μὲν συμπλέων ἀπελείφθη· οἱ δὲ πάντες ἀπώλοντο τυχόντες ναυαγίας.

cunt; is, providentiam admiratus, fatalem consuetudinem abrogat, et immolata vacca lue liberatur.

27.

Quæ de Andromeda narrantur, ea circa Jopen accidisse testantur Aristides, Libanius, Procopius et Josephus.

28.

Aristides literis consignavit viri gratum animum.

In navigatione Simonides mortuum reperit insepultum, quem funere honoravit. Per quietem vero mortuus apparens ei dicit : « Ne naviges. » Navitis haud persuasis unus Simonides navigatione abstinens servatus est; reliqui omnes perierunt naufragio.

Εὐχάριστον δ' ἐπίγραμμα γράψας ὁ Σιμωνίδης
τῇ στήλῃ παρενέγραψε νεκροῦ τοῦ σεσωκότος·
« Οὗτος ὁ τοῦ Κείριο Σιμωνίδεω ἐστι σωτήρ,
ὃς καὶ τεθνηὼς ζῶντι παρέσχε χάριν. »

Cf. Schol. Aristid. p. 201 ed. Frommel.; Anthol. Palat. VII, 77; Schneidewin Simonid. fr. p. 170; Cicero De div. I, 27. II, 26; Valer. Max. I, 7; Libanius tom. IV, p. 1101 R.

ΜΙΛΗΣΙΑΚΑ.

De Milesiacis narratiunculis eroticis præmittimus testimonia Plutarchi et Luciani. Plutarch. Crassus c. 32 : Surena post necem Crassi τὴν γερούσιαν τῶν Σελευκῶν ἀθροίσας εἰσήμενεν ἀκόλαστα βιβλία τῶν Ἀριστείδου Μιλησιακῶν, οὗτοι ταῦτά γε καταψεύσαμενος· εὐρέθη γὰρ ἐν τοῖς Ῥουστίου σκευοφόροις, καὶ παρέσχε τῷ Σουρήνῃ καθυδρίσαι πολλὰ καὶ κατασκῶψαι τοὺς Ῥωμαίους, εἰ μὴδὲ πολεμοῦντες ἀπέχεσθαι πραγμάτων καὶ γραμμάτων δύνανται τοιούτων. — Lucianus Amor. c. 1 p. 385 ed. Didot. : Πάνυ δὴ με ὑπὸ τὸν ὄρθρον ἡ τῶν ἀκολάστων σου διηγημάτων αἰμύλη καὶ γλυκεῖα πειθῶ κατηύφρανε, ὥστ' ὀλίγου δεῖν Ἀριστείδης ἐνόμιζον εἶναι τοῖς Μιλησιακοῖς λόγοις ὑπερκηλούμενος. Cf. Bæhr. Röm. Literat. § 177.

Ovid. Trist. II, 413 :

*Junxit Aristides Milesia crimina secum;
pulsus Aristides nec tamen urbe sua est.*

E LIBRO SEXTO.

29.

Harpocratio : Δερμηστής... Δίδυμος μὲν ἀποδίδωσι τὸν σχώληκα οὕτω λέγεσθαι ἐν Νιόβῃ, ἐν ζ' Τῆς ἀπορουμένης λέξεως. Ἀρίσταρχος δὲ τὸ Σοφόκλειον ἐξηγούμενος τὸν ὄφιν ἀπέδωκε. Μήποτε δὲ μᾶλλον εἶη ἂν ὅστις τὰ δέρματα ἐσθίει δερμηστής, ὡς ὑποσημαίνεται καὶ ἐν ζ' Μιλησιακῶν Ἀριστείδου. V. Steph. Thes. s. v. II, p. 1006, C.

Tum grati animi testem epigramma Simonides cippo mortui, qui ipsum servaverat, inscripsit :
« Hic Cei Simonidis est servator,
qui vel mortuus vivo gratiam retulit. »

FABULÆ MILESIAE.

29.

Δερμηστής fortasse is potius est, qui τὰ δέρματα, *coria*, edidit, sicuti subindicat in sexto Milesiacorum Aristides.

DE PROVERBIIS.

30.

Assentiendum potius est Polemoni periegetæ, Dodonæarum rerum optime gnaro, et Aristidi, qui Polemonem exscribens

ΠΕΡΙ ΠΑΡΟΙΜΙΩΝ.

30.

E LIBRO SECUNDO.

Steph. Byz. v. Δωδώνη, de proverbio Δωδωναῖον χαλκεῖον : Προσθετέον οὖν τῷ περιηγητῇ Πολέμῳ, ἀκριβῶς τὴν Δωδώνην ἐπισταμένῳ, καὶ Ἀριστείδῃ τὰ τούτου μεταγεγραφότι, λέγοντι κατὰ τὴν β'. « Ἐν τῇ Δωδώνῃ στύλοι δύο παράλληλοι καὶ παρεγγὺς ἀλλήλων· καὶ ἐπὶ μὲν θατέρου χαλκεῖόν ἐστιν οὐ μέγα, τοῖς δὲ νῦν παραπλήσιον λέβησι, ἐπὶ δὲ θατέρου παιδάριον ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ μαστίγιον ἔχον, οὗ κατὰ τὸ δεξιὸν μέρος ὁ τὸ λεβήτιον ἔχων κίων ἔστηκεν. Ὅταν οὖν ἄνεμον συμβῇ πνεῖν, τοὺς τῆς μαστίγος ἱμάντας χαλκοῦς ὄντας, ὁμοίως τοῖς ἀληθινοῖς ἱμάσιν, αἰωρουμένους ὑπὸ τοῦ πνεύματος συνέβαινε ψάυειν τοῦ χαλκείου καὶ τοῦτο ἀδιαλείπτως ποιεῖν, ἕως ἂν ὁ ἄνεμος διαμένη. »

Cf. Suidas v. Δωδωναῖον χαλκεῖον, ubi postquam Demonis (fr. 18) sententiam exposuit, pergit ita : Ἀριστοτέλης δὲ ὡς πλάσμα διελέγχων (sc. Demonis explicationem) δύο φησὶ στύλους εἶναι καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ ἐτέρου λέβητα, ἐπὶ θατέρου δὲ παῖδα κρατοῦντα μαστίγα, ἥς τοὺς ἱμάντας χαλκοῦς ὄντας σειομένους ὑπ' ἀνέμου τῷ λέβητι προσκρούειν, τὸν δὲ τυπτόμενον ἡχεῖν. Πρὸς Δήμωνα· εἰ δὲ πολλοὶ ᾔσαν, οὐκ ἂν ἐνικῶς ἐλέγετο ἡ παροιμία. Pro Ἀριστοτέλης legendum esse Ἀριστείδης e Stephani loco patet. Eandem nominum confusionem habet Prov. codex Coislin. 116. Vide Leutsch. ad Zenob. Prov. VI, 5, ubi reliquos, qui de hoc proverbio egerunt, laudatos invenies. « Verba πρὸς Δήμωνα indicant ea quæ nunc sequuntur, εἰ δὲ πολλοὶ κτλ. ab Aristide contra Demonis sententiam, multos pelves fuisse, monita esse. » Preller. ad Polem. p. 58.

31.

E LIBRO TERTIO.

Athenæus XIV, p. 641, A : Τὸ μέντοι κατὰ τὴν παροιμίαν λεγόμενον « Ἀβυδηνὸν ἐπιφόρημα » τέλος τί ἐστι καὶ ἐλλιμένιον, ὡς Ἀριστείδης φησὶν ἐν τρίτῳ Περὶ παροιμιῶν.

in libro secundo ait : « In Dodona duæ sunt columnæ parallelæ, nec multum inter se distantes, quarum in altera est vas æneum haud ita magnum lebetibusque nostrissimile; in altera stat puerulus dextra manu tenens flagellum, et ad dextram habens columnam, in qua positum est vasculum. Jam igitur si ventus spiraverit, flagelli loci ænei, similiter ac coreacei, vento agitati in vas æneum illiduntur, idque continuo fit tamdiu quam ventus perdurat.

31.

Quod autem in proverbio dicitur *Abydenorum epiphorema*, id vectigal quoddam est et portorium, ut Aristides ait tertio libro De proverbiis.

32.

Steph. Byz. v. Τένεδος, de proverbio Τενέδιος πέλεκυς. V. Aristotelis fr. 170, p. 157.

33

Zenobius VI, 11 : Τὰ τρία τῶν εἰς τὸν θάνατον. Μέννηται ταύτης Ἀλέξανδρος (Ἀλεξίς Suidas) ἐν Αἰπόλοις. Ἀριστείδης μὲν οὖν φησὶν ὅτι ὁ μαντευόμενος ἐν Δελφοῖς σεσημασμένον ἐλάβανε τὸν χρησμὸν, καὶ προεῖρητο αὐτῷ, εἰ λύσει πρὸ τῆς νενομισμένης ἡμέρας, ἔξει μίαν τῶν τριῶν · ἢ γὰρ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτὸν ἔδει στερηθῆναι ἢ τῆς χειρὸς ἢ τῆς γλώττης. Ἄλλοι δὲ φασιν ὅτι τῷ καταγινωσκομένῳ θάνατον τρία προσεφέρετο, ξίφος, βρόχος, κώνειον.

Cf. Suidas v. Τὰ τρία τὰ εἰς τὸν θάνατον (sic leg. sec. Aristidis prov. explicationem), et v. Εἵποις τὰ τρία παρὰ τῇ αὐλῇ. Apostol. XVIII, 20; Zenob. III, 100.

Eustathius ad Odyss. V, 408, p. 1747, 6, de proverbio ἐς κόρακας : Ἀριστείδης δὲ ἀποδίδωσι διὰ τὸ ἐν τραχέσι τόποις καὶ κρημνώδεσι τοὺς κόρακας νεοσσοποιεῖσθαι λέγειν ἡμᾶς « φεῦγ' ἐς κόρακας », ὅ ἐστιν εἰς ἀποκρήμους τόπους καὶ εἰς φθοράν.

Grammatica quædam ex Aristide (nisi esse debet Aristarchus) laudat Schol. Ven. II. v, 82 : χάρμη] χάρμην λέγει τὴν εἰς μάχην παράθηξιν· τὴν γὰρ χαρὰν, ὥς φησι καὶ Ἀριστείδης (Ἀρίσταρχος schol. Ven. alt. et. Lips.), οὐδετέρως αἰεὶ λέγει χάρμα. Etym. M. p. 514, 5 : Κίναδος, ἐπὶ τοῦ θηρίου, παρὰ τὸ ἄδδην κινεῖσθαι· πολυκίνητα γὰρ τὰ θηρία· καὶ ἡ λοιδορία οἰκείως ἂν ἔχοι ἐπὶ τῶν πολυκινήτων· εἴρηται δὲ παρὰ Μιλησίῳ (num Ἀριστείδη, an potius Ὠρω?).

ARISTIPPUS.

Diogen. L. III, 83 : Γεγόνασι δὲ Ἀρίστιπποι τέσσαρες... δεύτερος, ὁ τὰ Περὶ Ἀρκαδίας γεγραφώς. Eadem Eudocia p. 71.

33.

Tria quæ ad mortem spectant. Meminit hujus proverbii Alexander (*Alexis*) in Caprariis. Aristides dicit eum, qui Delphicum oraculum consuleret, oracula obsignata accepisse, eique prædictum esse, si tabellas solvisset ante diem definitam, fore ut unam ex tribus hisce pœnam passurus esset : aut enim oculis, aut manu, aut lingua privatum iri. Alii vero dicunt capitis condemnatis tria proponi, gladium, laqueum, cicutam.

ARCADICA.

1.

Apis Argivorum rex Memphim condit, uti tradit Aristip-

ΑΡΚΑΔΙΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

1.

Clemens Alex. Strom. I, p. 139 : Ἀπίς τε ὁ Ἀργους βασιλεὺς Μέμφιν οἰκίζει, ὥς φησιν Ἀρίστιππος ἐν πρώτῳ Ἀρκαδικῶν. Τοῦτον δὲ ὁ Ἀριστεύς ὁ Ἀργεῖος ἐπονομασθῆναί φησι Σάραπιν καὶ τοῦτον εἶναι δν Αἰγύπτιοι σέβουσιν. Eadem Euseb. P. E. X, p. 293. De Aristeia Argivo scriptore nihil constat, nisi forte putes eundem esse cum Aristeia Argivo, qui contra Aristippum seditionem movens, Pyrrhum in urbem arcessivit (Plutarch. Pyrrh. c. 30), 272 a. C. — De Sarapide librum scripsit Aristocles peripateticus Messenius. Suidas s. v.

2.

Schol. Theocrit. I, 3 : Ἀρίστιππος δὲ ἐν τῷ α Ἀρκαδικῶν (codd. ἐν τῷ Ἀρκαδικῷ) Διὸς καὶ νύμφης Οἰνηίδος (Πᾶνα εἶναι λέγει).

E LIBRIS INCERTIS.

3.

Schol. Apoll. Rh. III, 1087 : Ἐκ τίνος γυναικὸς ὁ Δευκαλίων ἐγένετο Προμηθεΐ, σεσιώπηται. Ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Δευκαλίων, περὶ οὗ Ἑλλάνικος ἱστορεῖ· καὶ ἄλλος, ὁ Μίνωος, περὶ οὗ Φερεκύδης· καὶ τέταρτος, ὁ Ἀδαντος, οὗ μνημονεύει Ἀρίστιππος ἐν Ἀρκαδικοῖς.

4.

Schol. vet. Pind. Ol. XI, 83. Narravit Pindarus Herculem, Elide capta, ludos Olympicos instituisse, in iisque primis ludis curru vicisse Semum Mantineensem, filium Halirrhothii. Annotat Schol. : Μετὰ τὴν τῆς Ἥλιδος ἄλωσιν εἰς ἣν τῶν ἀγωνισαμένων ὁ Θησεὺς, οὐχ ἄρματι δὲ, ἀλλὰ παγκρατίῳ ἱστορεῖ Ἀρίστιππος (cod. Ἀρίσιππος).

οὐχ ἄρματι] Hæc interposuit scholiasta, non Aristippus. Scilicet falsa lectione moti nonnulli Halirrhothium a Pindaro ἐπιθετικῶς Neptunum dici

pus in primo Arcadicorum. Hunc vero Aristeas Argivus cognominatum esse Sarapidem eoque nomine ab Ægyptiis coli dicit.

2.

Aristippus primo libro Arcadicorum Panem esse Jovis et Ceneidis nymphæ filium dicit.

3.

Deucalionem quendam, Abantis filium, commemorat Aristippus in Arcadicis.

4.

In ludis post Elidem captam ab Hercule celebratis pancratio pugnavit Theseus, ut Aristippus prodit.

utarunt, atque filium ejus curru victorem intelligendum esse Theseum. Ceterum Theseum inter certatores Olympicos Aristippus memorasse videtur ex Diphili Theseide, in cujus fragmento (ap. schol. 1. 1.) Theseus componitur cum Senio Mancinciensi.

ARISTO PELLÆUS.

Eusebius Hist. Eccles. IV, 6 (Ἡ κατ' Ἀδριανὸν Ἰουδαίων πολιτορχία) : Καὶ δὴ τὰ τῆς Ἰουδαίων ἀποστασίας αὐθις εἰς μέγα καὶ πολὺ προελθούσης, Ροῦφος ἐπάρχων τῆς Ἰουδαίας, στρατιωτικῆς αὐτῶν τυμμάχιας ὑπὸ βασιλέως πεμφθείσης, ταῖς ἀπονοαῖς κῦτῶν ἀφειδῶς χρώμενος ἐπεξήκει, μυριάδας ἀθρόως ἀνδρῶν ὁμοῦ καὶ παίδων καὶ γυναικῶν διαφθείρων, πολέμου δὲ νόμῳ τὰς χώρας αὐτῶν ἐξανδραποδιζόμενος. Ἐστρατήγει δὲ Ἰουδαίων τῆνικαῦτα Βαρχαχεβᾶς ὄνομα, ὃ δὴ ἀστέρα δηλοῖ· τὰ μὲν ἄλλα φοινικὸς καὶ ληστρικός τις ἀνὴρ, ἐπὶ δὲ τῇ προσηγορίᾳ οἷα ἐπ' ἀνδραπόδων, ὡς δὴ ἐξ οὐρανοῦ φωστὴρ αὐτοῖς κατεληλυθὼς, κακουμένοις τε ἐπιλάμψαι τερατευόμενος. Ἀκμάσαντος δὲ τοῦ πολέμου ἔτους ὀκτωκαιδεκάτου τῆς ἡγεμονίας Ἀδριανοῦ κατὰ Βίθθηρα πόλιν, ἥτις ἦν ὀχυρωτάτη, τῶν Ἱεροσολύμων οὐ σφόδρα πόρρω διεστῶσα, τῆς τε ἔξωθεν πολιτορχίας χρονίου γενομένης, λιμῶν τε καὶ δίψης τῶν νεωτεροποιῶν εἰς ἔσχατον ὀλέθρου περιελαθέντων, καὶ τοῦ τῆς ἀπονοίας αὐτοῖς αἰτίου τὴν ἀξίαν ἐκτίσαντος δίκην, τὸ πᾶν ἔθνος ἐξ ἐκείνου καὶ τῆς περὶ τὰ Ἱεροσόλυμα γῆς πάμπλου ἐπιβαίνειν εἴργεται νόμου δόγματι καὶ διατάξεσιν Ἀδριανοῦ, ὡς ἀνμῆδ' ἐξ ἀπόπτου θεωροῖεν τὸ πατρῶον ἔδαφος ἐγκελευσαμένου, [ὡς] Ἀρίστων ὁ Πελλαῖος ἱστορεῖ. Οὕτω δὲ τῆς πόλεως εἰς ἐρημίαν τοῦ Ἰουδαίων ἔθνους καὶ πολυτελεῖ φθορὰν τῶν πάσαις οἰκητόρων ἐλθούσης, ἐξ ἄλλοφύλου τε γένους συνοικι-

σθείσης, ἡ μετέπειτα συστάσα Ῥωμαϊκὴ πόλις τὴν ἐπωνυμίαν ἀμείψασα, εἰς τὴν τοῦ κρατοῦντος Αἰλίου Ἀδριανοῦ τιμὴν, Αἰλία προσαγορεύεται.

Eadem narrat Nicephorus H. Eccl. III, 24. — ὁ Πελλαῖος] « Id est ex urbe Syriae Pella, quæ post excisam a Tito urbem Hierosolyma, sedes fuit episcopatus Hierosolymitani. Porro hic Aristo Pellæus auctor esse dicitur libelli cujusdam, cui titulus erat *Disputatio Jasonis et Papisci*. Ita scribit Maximus in schol. ad Dionys. De mystica theologia. c. 1 : Ἀνέγων δὲ τοὺς ἐπτὰ οὐρανοὺς καὶ ἐν τῇ συγγεγραμμένῃ Ἀρίστωνι τῷ Πελλαίῳ Διαλέξει Παπίσκου καὶ Ἰάσονος, ἣν Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἐν ἑκτῷ βιβλίῳ τῶν Ὑποτυπώσεων τὸν ἅγιον Λουκᾶν φησὶν ἀναγράψαι. Hujus libelli meminit Celsus et Origenes libro quarto Contra Celsum. Eundem ex Græco in latinum sermonem vertit Celsus quidam. Sed sola ejus præfatio hodie superest inter opuscula Cypriani. » VALESIIUS. Plura de hoc Dialogo vide ap. Fabricium in B. Gr. tom. V, p. 187 ed. princ., VII, p. 156 ed. Harl.

ARISTOBULUS.

ITALICA.

E LIBRO TERTIO.

Plutarch. Par. m. c. 32 : Διὰ τοὺς ἀστυγείτονας πολέμους ἡ σύγκλητος τῶν Ῥωμαίων τοῦ δήμου τὸ σιτόμετρον ἤρε· Ῥωμύλος δὲ, ὁ βασιλεὺς, βαρέως ἐνεγκὼν, τῷ δήμῳ ἀπέδωκε· πολλοὺς δὲ τῶν μειζόνων ἐκόλαζεν. Οἱ δὲ φονεύσαντες αὐτὸν ἐν τῇ συγκλήτῳ βουλῇ, καὶ κόψαντες, εἰς τοὺς κόλπους ἔβαλον. Ῥωμαῖοι δὲ μετὰ πυρὸς εἰς τὴν σύγκλητον ἔδραμον. Αἴτιος δὲ Πρόκλος, τῶν ἐπισήμων ἀνὴρ, εἶπε, τὸν Ῥωμύλον ἐν ὄρει ἑώρα-

Postrema Judæorum expugnatio temporibus Hadriani. Quum defectio Judæorum magis ac magis iterum cresceret, Rufus legatus Judææ, auxiliis sibi ab imperatore submissis, amentiam ac desperationem hominum in occasionem sæviendi vertens, eos acerbissime ultus est, cæsa innumerabili hominum multitudine cum conjugibus ac liberis, agroque illorum jure belli in populi Romani ditionem redacto. Erat tunc temporis Judæorum ductor Barchochebas quidam, quod nomen stellam significat : vir alioqui cruentus et latrocinandi avidus, sed qui nomine suo auditoribus utpote vilissimis mancipiis fucum faciebat, quasi sidus e cælo delapsus esset, ut ipsis ærumnarum mole oppressis lucem afferret. Anno demum octavo decimo imperii Hadriani, quum totius belli vis circa Bittera urbem munitissimam nec procul Hierosolymis dissitam exarsisset, et protracta diutius a Romanis obsidione, rebelles fame ac siti oppressi essent, ipseque adeo seditionis auctor debitas pœnas dedisset, ex eo deinceps tempore universa Judæorum

gens in regionem circa Hierosolyma sitam pedem inferre prohibita est, lege et constitutione imperatoris Hadriani, adeo ut ne prospicere e longinquo patrium solum ipsis liceret, ut scribit Aristo Pellæus. In hunc igitur modum quum civitas Judæorum gente nudata esset et veteribus incolis penitus vacuefacta, postea alienigenis eo confluentibus urbs et colonia civium Romanorum effecta, in honorem Ælii Hadriani imperatoris Ælia nuncupata est.

ITALICA.

1.

Propter bella cum vicinis gesta senatus Romanus frumenti in populum dimensionem sustulerat : quod Romulus ægre ferens populo restituit, multis potentiorum mulctatis. Itaque a primariis est in senatu occisus frustaque discerpti in sinibus egesta. Romani autem cum igne ad curiam concursum fecerunt crematuri : nisi Julius Proculus, unus de procerum

κέναι μείζονα παντὸς ἀνθρώπου θεὸν γεγενῆσθαι. Ῥωμαῖοι δὲ πιστεύσαντες, ἀνεχώρησαν· ὥς Ἀριστόβουλος ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν.

ΠΕΡΙ ΛΙΘΩΝ.

E LIBRO PRIMO.

Idem De fluv. c. 14, 3, de Tanai fluvio : Γενῶνται δ' ἐν αὐτῷ καὶ λίθος χρυστάλλω παραπλήσιος, ὧν ἀνθρωπόμιμος, ἐστεμμένος. Ὅταν δ' ἀποθάνῃ βασιλεὺς, ἀρχαιρεσίας παρὰ τὸν ποταμὸν τελοῦσιν· καὶ δὲ ἂν εὐρεθῇ τὸν λίθον ἐκεῖνον ἔχων, παραχρῆμα βασιλεὺς γίνεται, καὶ τὰ σκῆπτρα παραλαμβάνει τοῦ τελευτήσαντος· καθὼς ἱστορεῖ Κτησιφῶν ἐν γ' Περὶ φυτῶν. Μένονται δὲ τούτων καὶ Ἀριστόβουλος ἐν α' Περὶ λίθων.

Hunc Aristobulum diversum esse ab Aristobulo rerum Alexandri scriptore vix est quod moneatur.

ARISTOCLES.

Exhibemus fragmenta quæ supersunt ex Aristoclis *Italicis*, *Paradoxis*, ex libris *De Gigantibus*, *De Musica*, *De Choris*. Hæc ad unum eundemque auctorem omnia pertinere minime contendo; at quominus suum cuique tribuatur, indiciorum penuria impedimur (*). Hoc tantum liquet, Aristoclem

(*) Inter varios Aristocles notissimus est Rhodius Aristocles, ὁ καθ' ἡμᾶς (ut Strabo ait XIV, p. 655). Cf. de hoc gramm. Erotianus in præfat. Lex. Hippocrat. Eundem, aut Aristoclem Lampsacenum stoicum, intelligit Varro De ling. lat. X, 74, p. 261 ed. Müller., ubi de *analogia* exponens : *Hæc diligentius quam apertius dicta esse arbitror, sed non obscurius quam de re simili definitiones grammaticorum sunt, ut Aristææ, Aristodemi, Aristoclis, itemque aliorum, quorum obscuritates eo minus reprehendendæ, quod pleræque definitiones re incognita propter summam brevitatem non facile perspiciuntur, nisi articulatim sint explicatæ*. Idem Aristocles De re gramm. laudatur l. X, 10. Tanquam rhetorem Ar. memorat Dionys. Hal. Dinarch. c. 8. Ejusdem est opus Περὶ ποιητικῆς, quod laudat Ammonius De diff. verb. v. ἐπιχῆδιος. Libri Περὶ διαλέκτου vel Περὶ διαλέκτων citantur in Etym. M. v. xῡμα p. 545, 8, unde sua schol. ad Haliut. I, 223, et in Cram. Anecd. I, p. 231; III, p. 298, 25; schol. II. τ, 218; Strato De metr. : εὖ κνημῖς

numero, dixisset, visum ab se in monte Romulum, quovis homine ampliorem, ac deum factum. Quod credidere Romani ac se receperunt. Aristobulus tertio Rerum Italicarum.

DE LAPIDIBUS.

2.

Crescit in Tanai lapis crystallo similis, humanam figuram referens et coronatus; hunc qui invenerit, dum habentur

qui scripsit de musica chorisque, vixisse Alexandriæ post regnum Ptol. Euergetæ II (146-117). Id enim colligitur ex Athenæo (IV, p. 174, B), ubi Aristocles (fr. 12) dicit : Καί φασι τοῦτο εὐρεῖσθαι ὑπὸ Κτησιδίου κουρέως, ἐν ταῦθα οἰκοῦντος ἐν τῇ Ἀσπενδία (qui vicus erat Alexandriæ urbis) ἐπὶ τοῦ δευτέρου Εὐεργέτου. Aristocles qui Paradoxa, De Gigantibus, et fortasse alia quædam argumenti mythologici (v. fr. 4. 5) scripsit, intelligendus videtur apud Clementem Alex. (Strom. VI, 2, p. 267, 9), ubi inter eos qui Melesagoram expilaverint, nominantur Amphilocheus, Aristocles, Leander, Anaximenes, Hellanicus, Hecateus.

ΙΤΑΛΙΚΑ.

E LIBRO TERTIO.

1.

Plutarch. Par. c. 25 : Γάιος Μάξιμος ἔχων υἱὸς Σιμίλιον καὶ Ῥῆσον· τοῦτον ἐγέννησεν ἐξ Ἀμερίας Κόνων ὁ Ῥῆσος· οὗτος ἐν κυνηγεσίῳ ἀπέκτεινε τὸν

μακροκαταληκτεῖ. Ἀρ. δὲ ἐν τῷ Περὶ διαλέκτων φησὶν Ἀττικοὺς ἐκτείνειν. Koen. ad Greg. Corinth. p. xxii. — Apud Suidam laudantur : Ἀριστοκλῆς Λαμψακηνὸς, φιλόσοφος στωικός· ἔγραψεν ἐξήγησιν τῶν Χρυσίππου περὶ τοῦ Πῶς ἕκαστα λέγομεν καὶ διανοοῦμεθα, βιβλία δ'. Cf. Synesius in Dione p. 35. — Ἀριστοκλῆς Περγαμηνὸς, σοφιστής, γεγωνὴς ἐπὶ τε Τραϊανοῦ καὶ Ἀδριανοῦ. Τέχνην ῥητορικὴν, Ἐπιστολάς, Περὶ ῥητορικῆς βιβλία ε', Μελέτας, Πρὸς τὸν βασιλέα ἐπὶ τῇ διανεμήσει τοῦ χρυσίου. Cf. Philostrat. V. Soph. II, 3, p. 567, 9. Eudoc. p. 66. Suidas v. Ἀριστείδης. Westermann. G. d. Bereds. § 94, 8. — Ἀριστοκλῆς, Μεσσηνίος τῆς Ἰταλίας, φιλόσοφος περιπατητικός. Συνέταξε Περὶ φιλοσοφίας βιβλία δέκα· καταλέγει δὲ ἐν τούτοις πάντας φιλοσόφους καὶ δόξας αὐτῶν. Πότερον σπουδαιότερος Ὁμηρος ἢ Πλάτων. Ἐγραψε δὲ καὶ Τέχνας ῥητορικὰς, Περὶ Σαράπιδος, Ἑθικὰ βιβλία θ'. Hic sæculo tertio vixit. Magister fuit Alexandri Aphrodisiensis (quem nonnulli cum Alexandro Magno confuderunt, ut Hermann. in Fabric. Bibl. Gr. III, p. 470, Jacobs Anthol. XIII, p. 862. Cf. Westermann. Paradox. p. xxv). V. Cyrill. C. Jul. II, p. 61, D; Simplic. in Aristot. De cælo p. 34, B. Operis Περὶ φιλοσοφίας ampla exstant fragmenta ap. Euseb. in Pr. Ev. XIV, 17 sqq. XV, 2 et 14. Suid. v. Σωτάδης. Proclus in Platon. p. 7. Anonym. in Walz Rh. Gr. VII, p. 246. — Aristocli cuidam libros aliquot dedicavit Phrynichus. V. Phot. cod. 158. Reliquos Aristocles a nobis alieniores, quorum sat multi, non recenseo. Cf. Jonsius Hist. ph. p. 250; Meursius in notis ad Aristoxenum.

comitia juxta fluvium post regis obitum, statim rex creatur sceptraque defuncti suscipit, ut narrat Ctesiphon tertio De plantis. Meminit horum etiam Aristobulus primo De lapidibus.

ITALICA.

1.

Caius Maximus filios habuit Similium et Rhesum, et hunc quidem ex Ameria, Cononem cognomento. Is in venatione

ἀδελφόν, καὶ ὑποστρέψας, τὸ σύμπτωμα τύχης εἶπεν, οὐ κρίσεως, γεγονέναι. Ὁ δὲ γνούς τᾶληθές, ἐφυγάδυσεν ὥς Ἀριστοκλῆς ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν.

2.

Id. ibid. c. 41 : Τηλέγονος Ὀδυσσέως καὶ Κίρκης, ἐπ' ἀναζήτησιν τοῦ πατρὸς πεμφθεὶς, ἔμαθε πόλιν κτίσαι, ἐνθα ἂν ἴδῃ γεωργοὺς ἐστεφανωμένους καὶ χορεύοντας. Γενόμενος δὲ κατὰ τινὰ τόπον τῆς Ἰταλίας, καὶ θεασάμενος ἀγροίκους πρηνίνοις κλάδοις ἐστεφανωμένους καὶ ὀρχήσῃ προσευκαιροῦντας, ἔκτισε πόλιν, ἀπὸ τοῦ συγκυρήματος Πρίνιστον ὀνομάσας, ἣν Ῥωμαῖοι παρὰ γῶγος Πραίνεστον καλοῦσιν, ὡς ἱστορεῖ Ἀριστοκλῆς ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν.

ΠΑΡΑΔΟΞΑ.

3.

E LIBRO PRIMO.

Stobæus Floril. 64, 37 : Ἀριστοκλέους ἐν α' Παρὰ δόξων. Ἐφέσιος τῷ γένει νεανίας τῶν ἐπισήμων, υἱὸς Δημοστράτου, ταῖς δ' ἀληθείαις Ἄρεως, οὗτος τὸ θῆλυ μισῶν γένος, νυκτὸς βαθείας εἰς τὰς πατρώας ἔτρεχεν ἀγέλας, καὶ ὄνῳ συνεγένετο θηλείᾳ. Ἡ δὲ ἔγκυος γενομένη ἔτεκε κόρην εὐειδεστάτην Ὀνοσκελίαν τοῦνομα, τὴν προσηγορίαν λαβοῦσαν ἀπὸ τοῦ συμπτώματος.

Eadem Plutarchus Parall. min. c. 29, et Apostol. prov. XIV, 70 ; uterque pro Ἀριστοκλῆς ponit notius nomen Ἀριστοτέλης. Aristoclem etiam Arsenius exhibet p. 385. Librum Plutarchus et Arsenius afferunt *secundum*, Apostolius *septimum*. Juvenem Plutarchus nominat Aristonymum. — Ὀνοσκελίαν] Ὀνόσκειν Plutarch.

fratrem occidit, domumque reversus, fortuito, non consulto rem ita confectam dixit. Pater vero eum, re comperita ut erat, extorrem egit. Aristocles tertio Rerum Italicarum.

2.

Telegonus Ulyssis e Circe filius missus ad indagandum patrem, monitus est ut ibi urbem conderet, ubi certa gerentes agricolas saltare videret. Quumque in quendam Italiæ locum venisset, offendit colonos ramis ilignis redimitos choreis vacare. Itaque urbem ibi condidit, et ab eventu Printistum (est enim illex, Græcis *prinos*) nominavit. Romani eam urbem voce detorta Præneste appellant. Sic commemorat Aristocles tertio Rerum Italicarum.

ΠΑΡΑΔΟΞΑ.

3.

Ex Aristocle in primo Paradoxorum. Ephesius juvenis nobilis, (Aristonymus) Demonstrati filius, revera autem Marte satus, muliebre genus exosus, nocte profunda ad paternas contendit greges atque asinam inivit. Quæ gravida facta puellam peperit pulcherrimam, cui Onosceliæ nomen, de iis quæ acciderant, inditum est.

4.

Schol. Pind. Olymp. VII, 66 : Οἱ μὲν Παλαμόνα λέγουσι ῥῆξαι τὴν τοῦ Διὸς κεφαλὴν, ὅτε Ἀθηναῖς ἐγεννᾶτο· οἱ δὲ Ἑρμῆν· οἱ δὲ Προμηθεά· Ἀριστοκλῆς δὲ ὑφίσταται τὴν γέννησιν Ἀθηναῖς ἐν Κρήτῃ· νεφέλῃ γάρ φησι κεκρύφθαι τὴν θεὸν, τὸν δὲ Δία πλήξαντα τὸ νέφος προφῆναι αὐτήν.

Ἀριστοκλῆς] sic Bæckh. ex Vratisl. D. et Gotting. cod. ; vulgo Ἀρίσταρχος. In schol. vett., ubi eadem, pro Ἀριστοκλῆς est Ἀριστοτέλης. Ad Paradoxa fr. refert Westermannus cum Bæckhio. Fortasse præstat referre ad scriptum argumenti mythologici ; quale illud de Gigantibus (v. fr. 6).

(5).

Ælian. H. An. XI, 4 : Τὴν Δήμητρα Ἑρμιονεῖς σέβουσι, καὶ θύουσιν αὐτῇ μεγαλοπρεπῶς τε καὶ σοβαρῶς. Καὶ τὴν ἑορτὴν Χθόνια καλοῦσιν. Μεγίστους οὖν ἀκούω βοῦς ὑπὸ τῆς ἱερείας τῆς Δήμητρος ἄγεσθαι τε πρὸς βωμόν ἐκ τῆς ἀγέλης, καὶ θύειν ἑαυτὰς παρέχειν. Καὶ οἷς λέγω μάρτυς Ἀριστοκλῆς, ὅς ποῦ φησι·

Δάματερ πολύκαρπε, σὺ κῆν Σικελοῖσιν ἐναργῆς,
καὶ παρ' Ἑρεχθείδαις· ἐν δέ τι [τοῦτο] μέγα
κρίνεται ἐν Ἑρμιονεῦσι· τὸν ἐξ ἀγέλης γὰρ ἀφεῖδῃ
ταῦρον, ὃν οὐχ αἰροῦσ' ἀνέρες οὐδὲ δέκα,
τοῦτον γραῦς στείχουσα μόνα μόνον οὐατος ἔλκει
τόνδ' ἐπὶ βωμόν· ὃ δ' ὡς ματέρι παῖς ἔπεται.
Σὸν τότε, Δάματερ, σὸν τὸ σθένος· Ἰλαος εἷης,
καὶ πάντων θάλλοι κλᾶρος ἐν Ἑρμιόνῃ.

De re cf. Pausanias II, 35, 5. Templum Chthoniæ Cereris a piratis dirutum Pompeii temporibus. V. Plutarch. Pomp. c. 24. Argumentum fragmenti Paradoxis aptum ; versibus ea scripserunt Poly-

4.

Nonnulli Palamaonem, alii Mercurium, alii Prometheum dicunt caput aperuisse Jovi Minervam parturienti. Aristocles vero Minervam in Creta natam esse statuit, dicitque deam in nube latuisse, quam nubem Jupiter percutiens deam in lucem edidisset.

5.

Cerem Hermionenses colunt, et splendida ei magnificaque sacra faciunt : festum illud Chthonium appellant. Audio sane maximos boves a muliere, Cereris sacerdote, ad aram e grege se abduci atque mactari permittere. Hæc autem testimonio comprobatur Aristocles, qui canit :

O fecunda Ceres, Siculas veneranda per oras,
Cecropiosque agros! hoc ego præcipue
miror, in Hermione quod magno robore taurum,
quemque viri possent vix domuisse decem,
e grege deductum sola aure adduxit ad aram
sancta tibi mulier; qui puer ut sequitur.
Hæc tua vis, Ceres, est; tu nobis esto benigna,
per teque Hermione læta beata fuat.

critus, Philostephanus, Archelaus. Idem fecerit Aristocles. — Apud schol. Theocrit. XV, 64 laudatur Ἀριστοτέλης ἐν τῷ Περὶ Ἑρμιόνης (Cereris Hermionensis) ἱεροῦ. Ubi Wartonus pro Aristotele forte *Aristophanem*, Prellerus (ad Polem. p. 59) *Aristidem* reponi vult (V. Aristotelis fr. 2). Si quid mutandum, suspicor scriptum fuisse *Aristocles*.

ΠΕΡΙ ΓΙΓΑΝΤΩΝ.

6.

Photius Lex. : Μίνθα, τὸ παρ' ἐνίοις ἡδύοσμον· εἰς δ' μεταβάλλειν φασὶ τὴν Ἄδου παλλακὴν, ἀφ' ἧς καὶ τὸ περὶ τὴν Ἥλιν ὄρος· Ζηνόδοτος δὲ τὴν Ἰυγγα ὑπ' ἐνίων Μίνθαν λέγεσθαι, θυγατέρα μὲν οὖσαν Πειθοῦς, Ναΐδα δὲ νύμφην· Ἀριστοκλῆς δὲ ἐν τῷ Περὶ γιγάντων διαπλασθῆναι τὸν ἐπ' αὐτῇ μῦθον διὰ τὸ καρπῶδες εὐρεθὲν τῷ καταφρονηθῆναι τὸ φυτόν.

Postrema sensu carent. Scripserim διὰ τὸ ναρκῶδες ε. τ. καταφρυγηθῆναι vel κατατριβῆναι τὸ φ. Fabulam Aristocles haud dubie eam respicit, quam innuit schol. ad Nicand. Alex. 374 : Μίνθη Ἄδου παλλακὴ οὕτω καλουμένη, ἣν διεσπάραξεν ἡ Περσεφόνη, ἐφ' ἣ τὴν δμῶνυμον πόαν ἀνέδωκεν δ' Ἄδης. Cf. Oppian. Hal. III, 486; Pollux On. VI, 68; Ovid. Met. X, 729. De monte v. Strabo VIII, p. 344.

ΠΕΡΙ ΜΟΥΣΙΚΗΣ.

7.

Athenæus XIV, p. 620, D : Καὶ οἱ καλούμενοι δὲ Ἰλαρωδοὶ (οὗς νῦν τινὲς Σιμωδοὺς καλοῦσιν, ὡς Ἀριστοκλῆς φησιν ἐν πρώτῳ Περὶ χορῶν, τῷ τὸν Μάγνητα Σῖμον διαπρέψαι μᾶλλον τῶν διὰ τοῦ Ἰλαρωδεῖν ποιητῶν) συνεχῶς ἡμῖν ἐπιφαίνονται. Καταλέγει δὲ ὁ Ἀρι-

στοκλῆς καὶ τούσδε ἐν τῷ Περὶ μουσικῆς γράφων ὧδε· « Μαγῶδός· οὗτος δὲ ἐστὶν ὁ αὐτὸς τῷ λυσιῳδῷ. »

ΠΕΡΙ ΧΟΡΩΝ.

8.

E LIBRO PRIMO.

De hilarodis et simodis. Vide fragm. antecedens. Adde Athen. XIV, p. 621, B : Σεμνότερος δὲ τῶν τοιούτων ἐστὶ ποιητῶν ὁ Ἰλαρωδὸς καλούμενος. Οὐδὲ γὰρ σχινίζεται· χρῆται δ' ἐσθῆτι λευκῇ ἀνδρείᾳ, καὶ στεφανοῦται χρυσοῦν στέφανον· καὶ τὸ μὲν παλαιὸν ὑποδήμασιν ἐχρῆτο, ὡς φησιν ὁ Ἀριστοκλῆς, νῦν δὲ κρηπίσι. Ψάλλει δ' αὐτῷ ἄρρην ἢ θήλειαν, ὡς καὶ τῷ αὐλωδῷ. Δίδοται δὲ ὁ στέφανος τῷ Ἰλαρωδῷ καὶ τῷ αὐλωδῷ, οὐ τῷ ψάλτῃ, οὐδὲ τῷ αὐλητῇ. Ὁ δὲ μαγῶδός καλούμενος τύμπανα ἔχει, καὶ κύμβαλα, καὶ πάντα τὰ περὶ αὐτὸν ἐνδύματα γυναικεῖα· σχινίζεται τε, καὶ πάντα ποιεῖ τὰ ἔξω κόσμου, ὑποκρινόμενος ποτὲ μὲν γυναικεῖα καὶ μοιχοὺς καὶ μαστροποὺς, ποτὲ δὲ ἄνδρα μεθύοντα καὶ ἐπὶ κῶμον παραγενόμενον πρὸς τὴν ἐρωμένην.

9.

E LIBRO OCTAVO.

Athenæus XIV, p. 630, B : Καλεῖται δ' ἡ μὲν σατυρική ὄρχησις, ὡς φησιν Ἀριστοκλῆς ἐν ὀγδόῳ τῶν Περὶ χορῶν, σίκινις, καὶ οἱ σάτυροι σικιννισταί.

10.

Idem XIV, p. 620, B : Ὅτι δ' ἐκαλοῦντο οἱ ῥαψῳδοὶ καὶ Ὀμηρισταί, Ἀριστοκλῆς εἴρηκεν ἐν τῷ Περὶ χορῶν.

DE GIGANTIBUS.

6.

Mentha, herba quæ a nonnullis ἡδύοσμον vocatur. In hanc commutatam dicunt Mentham, Plutonis pellicem, a qua mons prope Elin situs nomen habeat. Zenodotus Iyngem, Suadæ filiam Naidaque nympham, a nonnullis Mentham appellari tradit. Aristocles autem in libro De Gigantibus fictam de Mentha fabulam inde esse ait, quod planta confricata (?) odorem torporificum emittere reperta sit.

DE MUSICA.

7.

Etiam *Hilarodi* qui vocantur (quos nunc *Simodos* nonnulli appellant, ut ait Aristocles primo libro De choris, eo quod Simus Magnes inter omnes, qui hoc genus hilarium carminum tractarunt, maxime excelluerat) frequenter nobis se offerunt. Recenset autem etiam hos Aristocles in libro De musica ita scribens : « *Magodus*, hic vero idem est atque *Lysiodus*. »

8.

Gravior honestiorque poetis hujusmodi est hilarodus. Nec enim molliter aut indecore agit; utitur autem virili veste candida, et auream gestat coronam : et olim quidem calceamentis utebatur, ut ait Aristocles, nunc vero crepidis. Lyram ei pulsant mas aut femina; quemadmodum et aulædo sive mas sive femina tibiis succinit. Corona autem tribuitur hilarodo, quemadmodum et aulodo, non lyram pulsanti, nec tibicini. Qui vero magodus vocatur, is tympana habet et cymbala et omnia circum ipsum indumenta muliebria : et molliter ille agit, et omnia facit quæ parum modesta sunt, modo mulieris partes agens, aut mæchi aut lenonis, modo viri ebrii aut comessatum euntis ad amasiam.

9.

Satyrice saltatio, ut Aristocles libro octavo De choris ait, Sicinnis vocatur, satyri vero Sicinnistæ.

10.

Rhapsodos etiam *Homeristas* vocatos esse, Aristocles in opere De choris dicit.

11.

Athen. I, p. 22, A : Ἀριστοκλῆς γοῦν φησιν, ὅτι Τελέστης, ὁ Αἰσχύλου ὀρχηστῆς, οὕτως ἦν τεχνίτης, ὥστε ἐν τῷ ὀρχεῖσθαι τοὺς Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας φανερὰ ποιῆσαι τὰ πράγματα δι' ὀρχήσεως.

12.

Idem IV, p. 174, B : Ἱστορεῖ Ἀριστοκλῆς ἐν τῷ Περὶ χορῶν οὕτως πῶς λέγων· « Ζητεῖται πότερα τῶν ἐμπνευστῶν ἐστὶν ὀργάνων ἡ ὑδραυλὶς ἢ τῶν ἐντατῶν. Ἀριστόξενος μὲν οὖν τοῦτο οὐκ οἶδε. Λέγεται δὲ Πλάτων αὐτὸν μὴ μιν εἶναι τινὰ ἔννοιαν δοῦναι τοῦ κατασκευάσματος νυκτερινὸν ποιήσαντα ὠρολόγιον εἰκὸς τῷ ὑδραυλικῷ, οἷον κλεψύδραν μεγάλην λίαν. Καὶ τὸ ὑδραυλικὸν δὲ ὄργανον δοκεῖ κατὰ κλεψύδραν εἶναι. Ἐντατὸν οὖν καὶ καταπτὸν οὐκ ἂν νομισθεῖν, ἐμπνευστὸν δ' ἂν ἴσως ῥηθεῖν, διὰ τὸ ἐμπνεῖσθαι τὸ ὄργανον ὑπὸ τοῦ ὕδατος. Κατεστραμμένοι γάρ εἰσιν οἱ αὐλοὶ εἰς τὸ ὕδωρ, καὶ ἀρασσομένου τοῦ ὕδατος ὑπὸ τινος νεανίσκου, ἔτι δὲ διικνουμένων ἀξινῶν διὰ τοῦ ὀργάνου, ἐμπνέονται οἱ αὐλοὶ καὶ ἦχον ἀποτελοῦσι προσηνῆ. Ἔοικε δὲ τὸ ὄργανον βωμῷ στρογγύλῳ. Καὶ φασὶ τοῦτο εὐρῆσθαι ὑπὸ Κτησιβίου κουρέως, ἐνταῦθα οἰκοῦντος ἐν τῇ Ἀσπενδίᾳ, ἐπὶ τοῦ δευτέρου Εὐεργέτου· διαπρέψαι τέ φασὶ μεγάλως. Τουτονὶ οὖν καὶ τὴν αὐτοῦ διδάξαι γυναῖκα Θαΐδα. »

Ad Aristoclis Περὶ χορῶν opus referenda etiam puto quæ leguntur ap. Bekk. An. p. 451 de Asiade cithara. Libri ibi pro Aristocle exhibent Aristotelem (v. ejus fr. 259).

Aristoclis ad Apollodorum epistolam commemorat Athenæus XIV, p. 636, F : Ἀπολλόδωρος ἐν τῇ πρὸς τὴν Ἀριστοκλέους ἐπιστολὴν ἀντιγραφῇ, ὃ νῦν, φησὶν, ἡμεῖς λέγομεν ψαλτήριον, τοῦτ' εἶναι μάγαδιν, ὃ δὲ κλεψίαμβος κληθεῖς, ἔτι δὲ ὁ τρίγωνος καὶ ὁ ἔλυμος καὶ τὸ ἐννεάχορδον ἀμαυρότερα τῇ χρεῖᾳ καθέστη-

κε. Apollodorus ille qui sit nescio. Ne de Atheniensi grammatico cogitemus, tempora obstant.

Aristoclem libro primo *De republica Laconica* laudat Athenæus p. 140, B; verum quum paullo post bis laudetur *Nicocles Lacon*, recte statuisset videtur Schweighæuserus Aristoclem illum scribarum errore natum esse ex Nicocle (ubi vide).

ARISTOCRATES.

Hipparchi filius, Lacedæmonius (fr. 2) primo vel secundo ante Christum seculo scripsit.

ΛΑΚΩΝΙΚΑ.

1.

E. LIBRO QUARTO.

Athenæus III, p. 82, E : Ἐπιμηλὶς δὲ καλεῖται (φησὶ Πάμφιλος) τῶν ἀπίων τι γένος. » Ἐσπερίδων δὲ μῆλα οὕτως καλεῖσθαι τινὰ φησὶ Τιμαχίδας ἐν τῷ τετάρτῳ Δείπνων. Καὶ ἐν Λακεδαίμονι δὲ παρατίθεσθαι τοῖς θεοῖς φησὶ Πάμφιλος ταῦτα· εὖοςμα δὲ εἶναι καὶ ἄβρωτα, καλεῖσθαι δ' Ἐσπερίδων μῆλα. Ἀριστοκράτης γοῦν ἐν τετάρτῳ Λακωνικῶν· « Ἔτι δὲ μῆλα καὶ τὰς λεγομένας Ἐσπερίδας. »

2.

Plutarch. Lyc. c. 4 : Ὅτι δὲ καὶ Λιβύην καὶ Ἰβηρίαν ἐπῆλθεν ὁ Λυκοῦργος, καὶ περὶ τὴν Ἰνδικὴν πλανηθεὶς τοῖς γυμνοσοφισταῖς ὁμίλησεν, οὐδένα πλὴν Ἀριστοκράτη τὸν Ἰππάρχου Σπαρτιάτην εἰρηκότα γινώσκωμεν.

11.

Aristocles dicit Telestem Æschyli saltatorem, artem illam sic coluisse, ut quum saltaret Septem duces ad Thebas, res ab his gestas saltationis gestibus evidentes oculis subjecerit.

12.

Tradit Aristocles in libro *De choris* ita fere dicens : « Quæritur hydraulis utrum ex instrumentis sit quæ inflantur, an ex iis quæ intenduntur? Aristoxenus quidem hoc ignoravit. Platonem vero aiunt parvam quandam notionem hujus fabricæ ostendisse, nocturnum facientem horologium hydraulico simile, veluti clepsydra admodum magnam. Et videtur ipsum organum hydraulicum clepsydra esse. Igitur non in eorum numero habendum fuerit, quæ tenduntur pulsanturque : inspiratum vero forsitan rectius dicetur, quoniam ab aqua spiritum accipit. Nam in aquam obversæ sunt fistulæ : et aquam agitante juvene aliquo, axibusque per instrumentum pervadentibus, inflantur fistulæ et gratum edunt sonum. Simile est autem hoc organum

aræ rotundæ : dicuntque inventum esse a Ctesibio tonsore, hic habitante in Aspendia [Alexandriæ vico] sub secundo Evergete, et valde aiunt excelluisse : hunc vero etiam uxorem suam Thaidem docuisse. »

LACONICA.

1.

Epimelis vocatur, ait Pamphilus, pirorum quoddam genus. Esse malorum genus, quæ *Hesperidum mala* dicantur, ait Timachidas quarto libro *Convivii*. Ea Lacedæmone diis apponi ait Pamphilus; esse autem illa fragrantia quidem, sed in cibum non admitti. Aristocrates quidem quarto *Rerum Laconicarum* scribit : « Insuper mala et quas *Hesperidas* vocant. »

2.

Africam quoque et Hispaniam a Lycurgo aditas, vagatumque eum per Indiam, cum Gymnosophistis versatum esse, præter Aristocratem Hipparchi filium, Spartanum, qui tradiderit, neminem inveni.

3.

Idem ib. c. 31 extr.: Ἀριστοκράτης δ' ὁ Ἰππάρχου φησὶ τοὺς ξένους τοῦ Λυκούργου τελευτήσαντος ἐν Κρήτῃ καῦσαι τὸ σῶμα καὶ διασπεῖραι τὴν τέφραν εἰς τὴν θάλασσαν, αὐτοῦ δεηθέντος καὶ φυλαξαμένου, μή ποτε ἄρα τῶν λειψάνων εἰς Λακεδαιμόνα κομισθέντων, ὡς ἐπανήκοντος αὐτοῦ καὶ τῶν ὄρκων λελυμένων, μεταβάλωσι τὴν πολιτείαν.

4.

Idem Philopœm. c. 16. Philopœmen, secatis intestinis Spartæ tumultibus, Lacedæmonios ad fœdus Achæorum reduxit. Χρόνῳ δ' ὕστερον ἐγκαλέσας τι τοῖς Λακεδαιμονίοις στρατηγῶν ὁ Φιλοποίμην τοὺς μὲν φυγάδας κατήγαγεν εἰς τὴν πόλιν, ὀγδοήκοντα δὲ Σπαρτιάτας ἀπέκτεινεν, ὡς Πολύβιος φησιν, ὡς δ' Ἀριστοκράτης, πεντήκοντα καὶ τριακοσίους, τὰ δὲ τείχῃ καθεῖλε, χώραν δὲ πολλὴν ἀποτεμόμενος προσέειπε τοῖς Μεγαλοπολίταις κτλ.

Cf. Exc. Polyb. XXI, 16. XXIII, 1, 1; 7, 5. (Ol. 147, 4. 189 a. C.). — Sequentia num ad eundem Aristocratem pertineant, incertum quidem, non improbable tamen.

5.

Stephan. Byz.: Ἀβαντὶς, ἡ Εὐβοία, ... ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Ἀβαντος τοῦ Ἀργείου ἢ τοῦ υἱοῦ Ποσειδῶνος καὶ Ἀρεθούσης, ὡς Ἀριστοκράτης.

6.

Schol. Sophocl. Trach. 266: Κρεώφυλος δὲ β', Ἀριστοκράτης δὲ γ', Τοξέα, Κλύτιον, Δηίονα, sc. Euryti et Antioches filios fuisse dicunt. Tres etiam numerat Diodor. IV, 37. Cf. Welck. Cycl. p. 231.

(7.)

Schol. Aristophan. Nub. 971: De Phryni citharædo Mytilenæo verba fiunt sæpe a comicis commemorato, quippe qui ἐκαινούργησε κλάσας τὴν ᾠδὴν παρὰ τὸ ἀρχαῖον ἔθος, ὡς Ἀριστοφάνης φησὶ καὶ Ἀριστοκράτης.

3.

Aristocrates, Hipparchi filius, Lycurgo in Creta mortuo, ab hospitalibus ejus corpus crematum, cineresque in mare dispersos perhibet; obtemperasse nimirum eos ipsius Lycurgi precibus, id caventis, ne suis reliquiis Spartam allatis, tamquam ipse si rediisset, cives soluta sacramenti religione rempublicam a se institutam mutarent.

4.

Postea temporis Philopœmen præturam gerens, incertum quod crimen Lacedæmoniis objiciens, quom exules eorum in urbem restituit, tum Spartanos octoginta (hunc numerum habet Polybius; Aristocrates centum et triginta) necavit; muros dejecit, multumque agri ademptum urbi Megalopolitanis attribuit.

Pro Ἀριστοκράτης « Valckenarius apud Burgessium in Diario classico fasc. 44, p. 280, Ἀριστόξενος, Burgessius ipse Φερεκράτης, quod probabilius. Phrynīs memoratur in fragmento Pherecratis ap. Plutarch. Mor. p. 1142. Fortasse tamen delendum καὶ Ἀριστοκράτης. » DINDORF. Cf. Istri fr. 49.

ARISTOCREON.

Plinius H. N. VI, 36, p. 388 ed. Tauchn.: *Simili modo et de mensura ejus* (spatii quod est a Syene ad Meroon) *varia prodidere: primus Dalion ultra Meroen longe provectus. Mox Aristocreon et Bion et Basilis, etc.* (V. fragm. Basilidis). Aristocreon hic idem fuerit cum Aristocreonte Chrysippi Solensis familiari et discipulo, qui defuncto magistro (207 a. C.) statuam posuit (Plutarch. De Stoic. repugn. c. 2 p. 1133, F). Libros de Æthiopia jam legit æqualis Aristocreontis Hermippus (v. fr. 2).

(ΑΙΘΙΟΠΙΚΑ.)

1.

Plinius H. N. VI, 35, p. 390 Tchn.: *Aristocreon Libyæ latere a Meroe oppidum Tolen dierum quinque itinere tradit. Inde dierum duodecim Esar Ægyptiorum oppidum qui Psammetichum fugerint. In eo produntur annis trecentis habitasse. Contra in Arabico latere Daron oppidum esse eorum. Bion autem, etc.* (v. Bionis fr. 3).

Ibidem inter alios Æthiopiæ populos recensentur *Ptoembari, Ptoemphanæ, qui canem pro rege habent, motu ejus imperia augurantes.* Hæc item sunt Aristocreontis.

2.

Ælianus H. A. VII, 40: Πέπυσμαι δὲ καὶ Αἰθιόπων εἶναι ἔθνος, ἐν ᾧ βασιλεύει κύων, καὶ τῇ ἐκείνου

5.

Abantis Eubœa dicta est ab Abante Argivo vel Neptuni et Arethusæ filio, ut Aristocrates ait.

6.

Creophylus duos, Aristocrates vero tres, Toxeum scilicet, Clytium et Deionem, filios Euryti fuisse dicit.

(7.)

Phrynīs citharædus frangens cantum contra morem priscum mutavit, ut Aristophanes ait et Aristocrates.

(ÆTHIOPICA.)

2.

Nationem Æthiopum esse audiui, quæ canem habet regem et illius arbitrio paret; si suo quodam modo gannit vel

ὁρμῇ πείθονται : κνυζωμένου τε ἴσασιν, ὅτε μὴ θυμοῦται, καὶ ὑλακτοῦντος τὴν ὀργὴν συνιᾷσι. Τοῦτο εἴ τῳ ἱκανὸς Ἑρμιππος τεκμηριῶσαι, μάρτυρά οἱ τοῦ λόγου ἐπαγόμενος Ἀριστοκρέοντα (sic. Schneider pro vlg. Ἀριστοκλέωνα), πειθέτω.

Nihil obstat quin hæc Hermippus in libris De vitis philosophorum tradiderit. Cf. Plutarch. De commun. notit. c. 16, p. 1064, B : Ἔθνος εἶναι φασιν Αἰθιοπῶν, ὅπου κύων βασιλεύει καὶ βασιλεὺς προσαγορεύεται, καὶ γέρα καὶ τιμὰς ἔχει βασιλέως, ἄνδρες δὲ πράσσουσιν ἅπερ ἡγεμόσι πόλεων προσήκει καὶ ἄρχουσιν. Quibus subjicit : Ἄρ' οὖν παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς ὁμοίως τὸ μὲν ὄνομα καὶ τὸ σχῆμα τοῦ ἀγαθοῦ πάρεστι τῇ ἀρετῇ, καὶ μόνην ταύτην αἰρετὸν καὶ ὠφέλιμον καὶ συμφέρον καλοῦσι, πράττουσι δὲ ταῦτα καὶ φιλοσοφοῦσι καὶ ζῶσι καὶ ἀποθνήσκουσιν, ὥσπερ ἀπὸ προστάγματος τῶν ἀδιαφόρων.

Quæ leguntur ad Hermippi fragm. 76 inde a verbis : *Ceterum e Plinio, ea deleas, velim.*

3.

Plinius H. N. V, 10, p. 316 Techn. : *Aristocreon ab Elephantide ad mare DCCCL. M. passuum* (esse dicit).

ARISTOCRITUS.

ΠΕΡΙ ΜΙΛΗΤΟΥ.

1.

Schol. Apollon. Rh. I, 186 : Ὁ δὲ Μίλητος, ἀφ' οὗ καὶ ἡ πόλις Μίλητος, Εὐξαντίου τοῦ Μίνως ἦν. Οἱ δὲ φασιν αὐτὸν Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρείας τῆς Κλεόχου... Καὶ Ἀριστοκρίτος φησὶν ὅτι Ἀρεία θυγάτηρ ἐγένετο Κλεόχου, ἥς καὶ Ἀπόλλωνος γενέσθαι βρέφος,

murmurat, eum non iratum esse norunt; si latrat, iram agnoscunt. Hoc, si cui testimonio sufficiens videatur Hermippus, testem sibi narrationis adducens Aristocreontem, credat.

DE MILETO.

1.

Miletus, a quo Miletus urbs nomen habet, Euxantii filius, Minois nepos fuit. Alii Apolline et Area Cleochi filia natum dicunt. Aristocritus quoque Aream ait filiam Cleochi fuisse, eamque ex Apolline peperisse infantem, quod in milacem (sive smilacem) exposuisset; Cleochum vero suscepisse et a milace nomen ei dedisse Mileto. Hunc deinde adultum, quum Minois invidia premeretur, in Samum insulam abiisse, ubi etiam locus quidam Miletus de nomine ejus vocatur. Samo deinceps in Cariam profectus cognominem ipsi Miletum urbem condidit.

καὶ τοῦτο ἐκτεθῆναι εἰς μίλακα. Τὸν δὲ Κλέοχον ἀνελέσθαι, καὶ ὀνομάσαι ἀπὸ τῆς μίλακος Μίλητον. Τοῦτον δὲ ἀνδρωθέντα καὶ φθονούμενον ὑπὸ τοῦ Μίνως, ἀναχωρῆσαι εἰς τὴν Σάμον· ἀφ' οὗ καὶ τόπος ἐστὶ Μίλητος· καὶ ἀπὸ τῆς Σάμου μεταβάς εἰς τὴν Καρίαν, ἔκτισε πόλιν, Μίλητον ἀφ' ἑαυτοῦ καλέσας.

Εὐξαντίου τοῦ Μίνως] ex cod. Paris.; E. τ. Μίλωνος sch. vett. Apud Apollodor. III, 1, 2, 6 Minois et Dexitheæ filius est Εὐξάνθιος. Quod ne n. l. reponendum putemus facit Etym. M. p. 394, 34: Εὐξαντίδος γενεῆς, Εὐξάντιος· τὸ πατρωνυμικὸν Εὐξαντιάδης κτλ. Bekk. An. p. 830, 25: τὸ δὲ Εὐξαντίας ἀπὸ τοῦ Εὐξάντιος. Euxantidarum (*bene carminatorum*) genus Milesium fuisse videtur. Celebrantur Μιλήσια ἔρια. Cf. Dindorf. in St. Thes. v. Εὐξάντιος et Μίλων. — φθονούμενον κτλ.] Cf. Ovid. Met. 9, 442. Alii aliter. V. Nicander ap. Antonin. Lib. 30; Apollodor. III, 1, 2. ibiq. interpr. Plura de his præbebunt Rambach. De Mileto, Halæ 1790. Schroeder. De rebus Milesiorum, Stralsund. 1827. Soldau. Rerum Miles. Com. I. Darmstadt 1829.

2.

Parthenius Erot. c. 11 : Περὶ Βυβλίδος. Ἰστορεῖ Ἀριστοκρίτος περὶ Μιλήτου καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Ρόδιος Καύναυ κτίσει. — Περὶ δὲ Καύνου καὶ Βυβλίδος, τῶν Μιλήτου παίδων, διαφόρως ἱστορεῖται. Νικαίνετος μὲν γὰρ φησι τὸν Καῦνον ἐρασθέντα τῆς ἀδελφῆς, ὡς οὐκ ἔληγε τοῦ πάθους, ἀπολιπεῖν τὴν οἰκίαν καὶ ὁδεύσαντα πόρρω τῆς οἰκείας χώρας, πόλιν τε κτίσαι καὶ τοὺς ἀπεσκεδασμένους τότε Ἴωνας ἐνοικίσαι· λέγει δὲ ἔπεσι τοῖσδε·

Αὐτὰρ ὅγε προτέρωσε κιὼν Οἰκούσιον ἄστν
κτίσασατο, Τραγασίη δὲ Κελαινοῦς εἶχετο παιδὶ,
ἥ οἱ Καῦνον ἔτικτεν αἰεὶ φιλέοντα θέμιστας·
γείνατο δὲ βαδάλῃς ἐναλίγκιον ἀρκεύθοισι
Βυβλίδα, τῆς ἥτοι ἀέκων ἠράσσατο Καῦνος·
βῆ δὲ πέρην Δίας, φεύγων ὀριώδεα Κύπρον

2.

DE BYBLIDE.

Narrant Aristocritus De Mileto, et Apollonius Rhodius De Cauno condita.

De Cauno et Biblide, Miletii liberis, diversimode narratur. Nicænetus enim ait Caunum adamasse sororem, et quum non quiesceret in eo hic affectus, reliquisse paternam domum, proculque a patria profectum condidisse urbem, in quam dispersos eo tempore Iones congregarit. Versus, quibus hæc dicit, hi sunt :

(Miletus) vero procul abiens Cæcium urbem condidit; et Tragasæ se Cælænus junxit filiæ, quæ ei Caunum peperit æquis semper gaudentem legibus; genuit etiam teneris similem juniperis Byblidem, quam quidem invitatus ardebat Caunus; quare abiit trans Diam, fugiens anguiferam Cyprum

καὶ Κάπρος ὕλιγενές καὶ Κάρια ἱρὰ λοετρά·
ἐνθ' ἦτοι πτολίεθρον ἐδείματο πρῶτος Ἴωνων.
Αὕτη δὲ γνωτὴ, ὀλολυγόνος οἶτον ἔχουσα,
Βυβλὶς ἀποπρὸ πυλῶν Καύνου ὠδύρατο νόστον.

Οἱ δὲ πλείους τὴν Βυβλίδα φασίν, ἐρασθεῖσαν τοῦ Καύ-
νου, λόγους αὐτῷ προσφέρειν καὶ δεῖσθαι μὴ περιδεῖν
αὐτὴν εἰς πᾶν κακὸν προελθοῦσαν· ἀποστυγήσαντα δὲ
οὕτως τὸν Καῦνον περαιωθῆναι εἰς τὴν τότε ὑπὸ Λελέ-
γων κατέχομένην γῆν, ἐνθα κρήνη Ἐχενῆϊς, πόλιν τε
κτίσαι τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Καῦνον· τὴν δὲ ἄρα,
ὑπὸ τοῦ πάθους μὴ ἀνιεμένην, πρὸς δὲ καὶ δοκοῦσαν
αἰτίαν γεγονέναι Καύνῳ τῆς ἀπαλλαγῆς, ἀναψαμένην
ἀπὸ τινος δρυὸς τὴν μίτρην, ἐνθεῖναι τὸν τράχηλον.
Λέγεται δὲ καὶ παρ' ἡμῖν οὕτως·

Ἡ δ' ὅτι δὴ ὀλοοῖτο κασιγνήτου νόον ἔγνω,
κλαῖεν ἀηδονίδων θαμινώτερον, αἴτ' ἐνὶ βήσσης
Σιθονίῳ κούρῳ πέρι μυρίον αἰάξουσιν·
καὶ ῥα κατὰ στυφελοῖο σαρωνίδος αὐτίκα μίτρην
ἀψαμένη, δειρὴν ἐνεθήκατο· ταὶ δ' ἐπ' ἐκείνη
βεύδεα παρθενικαὶ Μιλησίδες ἐρρήξαντο.

Φασὶ δὲ τινες καὶ ἀπὸ τῶν δακρύων κρήνην ῥυῖναι
ἰδίᾳ τὴν καλουμένην Βυβλίδα.

De Nicæneti fragmento v. Is. Voss. ad Pompon.
Melam I, 16, et Jacobs. ad Anthol. tom. VII,
p. 233. — Κελαινοῦς] Passov. Καλαινέες Cornarius;
Καλαινοῦς Voss. Apud Ovid Met. 9, 451 uxorem
ducit *Cyānen*, Mæandri filiam. — βῆ δὲ πέρην
Δίας] Passov.; βῆ δὲ φερένδιος Cornarius; Βῆ ἐπ' ἔραν
Δίας Voss. « At neque recte dicitur ἔρα Δίας, ne-
que in Dia regione condita erat urbs Caunus. Ja-
cobsius, ut indicaretur causa cur fugam capesserit
Caunus, proposuit hæc : Βῆ δ' ὅγ' ἄφαρ δέννους
φεύγων; sed ipse parum tribuit huic conjecturæ. »

et Caprum silvolum et Cariæ sacra balnea;
ibique urbem ædificavit primus Ionum.
Ipsa vero soror lusciniæ trititiam habens
Byblis procul a portis Cauni ploravit reditum.

Plurimi autem Byblida aiunt amore Cauni captam sermo-
nes cum eo contulisse ac rogasse ne contemneret ipsam
quæ in omne malum inciderit. Caunum vero aversatum
tum trajecisse in regionem a Lelegibus eo tempore occupa-
tam, ubi Echeneis fons, ibique urbem condidisse quæ de
nomine ejus Caunus appelletur. Byblidem interea, quum
amoris affectus non relinqueret eam, prætereaque ipsa se
putaret auctorem exstitisse Cauno exilii, alligato ad quer-
cum balteo collum innexuisse, quod a me ipso quoque his
versibus descriptum est :

Hæc ubi miseri fratris mentem cognovit,
flebat lusciniis intentius, quæ in convallibus
Sithonium puellum indesinenter plorant.
Ac duræ quercui statim balteum
alligans collum implicuit, lugentesque eam
vestimenta virgines Milesiæ dilacerarunt.

Passov. De Byblide fonte cf. schol. Theocrit. VII,
115. Conon Narr. 2.

Parthenius cap. 14 de Antheo historiam narrans
præmittit : Ἱστορεῖ Ἀριστοτέλης καὶ οἱ τὰ Μιλησιακά.
Inter hos Aristocritum fuisse probabile, nisi forte
ipsum Aristocriti nomen in Aristotelis abiit.

2 a.

Parthenius c. 26 : Περὶ Ἀπριάτης. Ἱστορεῖ
Εὐφορίων Θρακί. — Ἐν Λέσβῳ παιδὸς Ἀπριάτης
Τράμβηλος δὲ Τελαμῶνος ἐρασθεὶς πολλὰ ἐποιεῖτο εἰς
τὸ προσαγαγέσθαι τὴν κόρην· ὡς δ' ἐκείνη οὐ πάνυ
ἐνεδίδου, ἐνενοεῖτο δόλῳ καὶ ἀπάτῃ περιγενέσθαι αὐτῆς.
Πορευομένην οὖν ποτε σὺν θεραπαινίδοις ἐπὶ τι τῶν
πατρῶων χωρίων, δὲ πλησίον τῆς θαλάσσης ἔκειτο, λο-
χίσας εἴλεν. Ὡς δὲ ἐκείνη πολὺ μᾶλλον ἀπεμάχετο
περὶ τῆς παρθενίας, ὀργισθεὶς Τράμβηλος ἔρριψεν
αὐτὴν εἰς τὴν θάλασσαν· ἐτύγχανε δὲ ἀγχιβαθὴς οὖσα.
Καὶ ἡ μὲν ἄρα οὕτως ἀπολώλει. Τινὲς μὲν τοι ἔφασαν
[Γράφει Ἀριστοκρίτος ἐν τοῖς Περὶ Μιλήτου mgo co-
dicis Vaticani] διωχομένην ἑαυτὴν ῥῖψαι. Τράμβηλον
δὲ οὐ πολὺ μετέπειτα τίσις ἐλάμβανεν ἐκ θεῶν. Ἐπειδὴ
γὰρ Ἀχιλλεὺς ἐκ τῆς Λέσβου πολλὴν λείαν ἀποτεμό-
μενος ἤγαγεν, οὗτος ἐπαγομένων αὐτὸν τῶν ἐγχωρίων
βοηθὸν συνίσταται αὐτῷ· ἐνθα δὴ πληγεὶς εἰς τὰ στέρνα
παραχρῆμα πίπτει· ἀγάμενος δὲ τῆς ἀλκῆς αὐτὸν
Ἀχιλλεὺς ἔτι ἔμπνουν ἀνέκρινεν, ὅστις τε ἦν καὶ ὁπόθεν·
ἐπεὶ δὲ ἔγνω παῖδα Τελαμῶνος ὄντα, πολλὰ κατοδυρό-
μενος ἐπὶ τῆς ἡϊόνος μέγα χῶμα ἔχωσε· τοῦτο ἔτι νῦν
ἡρῶν Τραμβήλου καλεῖται.

Cf. Tzetzes ad Lycophr. 467 : Μετὰ γὰρ τὴν ὕφ'
Ἡρακλέους γενομένην τῆς Τροίας ἄλωσιν, Τελαμῶν
Θεάνειραν τὴν καὶ Ἡσιόνην ὡς ἐξάιρετον γέρας ἔλαβεν,
ὡς Ἱστρος ἐν Συμμίχτοις φησίν. Αὕτῃ δ' ἐκ Τελαμῶνος

Addunt nonnulli ex lacrimis istis fontem natum esse, qui
Byblis vocetur.

2 a.

Trambelus Telamonis filius Apriates puellæ in Lesbo
amore captus, multa faciebat, quo puellam illectaret. Ve-
rum quum illa nihilo mitior fieret, meditabatur dolo ac
fraude eam circumvenire. Euntem itaque aliquando una
cum ancillis in paternum rus, non procul mari situm, ex
insidiis adortus deprehendit, et quum illa multo magis pro
virginitate sua tutanda obluctaretur, iratus Trambelus pro-
jecit eam in altum valde tum existens mare, et sic quidem
interiit illa. Quanquam alii scripserunt eam ob persecutionem
Trambeli se ipsam præcipitasse. Porro Trambelum non longe
post ultio quoque deorum sequuta est. Quum enim Achilles
multam ex Lesbo prædam partam abduceret, ille ab indi-
genis ad auxilium ferendum inductus, contra Achillem
se opposuit. Ubi in pectore vulneratus statim concidit.
Admiratus autem robur ejus Achilles spirantem adhuc in-
terrogavit, quis et unde esset? quumque cognovisset eum
Telamonis esse filium, in multo luctu ei tumulum effodit,
qui adhuc hodie heroum Trambeli appellatur.

ἔγκυος γενομένη ἀπέδρασε τῆς νεῶς καὶ νηζαμένη ἤλθεν εἰς Μίλητον. Ἐγὼ δὲ ὠνηθεῖσάν φημι παρὰ Πριάμου βασιλεύοντος τῆς Μιλήτου Ἀρίωνος, ὃς αὐτὴν ἐν ὕλῃ κεκρυμμένην εὐρὼν διέσωσε, καὶ τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα υἱὸν Τράμβηλον κληθέντα ἀνέθρεψεν ὡς ἴδιον παῖδα. Τῆς δ' ἐπὶ Ἰλίον στρατείας γενομένης, Ἀχιλλεὺς εἰς Μίλητον παρεγένετο, καὶ τὸν Τράμβηλον ἀντιστάντα ἀνείλε. Θαυμάσας δὲ τὴν ἀνδρείαν αὐτοῦ, καὶ μαθὼν Τελαμῶνος εἶναι υἱὸν, ἔθαψεν αὐτὸν, δακρύσας ὡς συγγενῇ. His adde quæ ex Aristobulo Cassandrensi (fr. 3, p. 97 in Scriptt. Alex. M.) Athenæus (II, p. 43, B) narrat de Achilleo Mileti fonte, ἀφ' ἧς (κρήνης) οἱ Μιλήσιοι περιράνασθαί φασι τὸν ἥρωα, ὅτε ἀπέκτεινε Τράμβηλον τὸν τῶν Λελέγων βασιλέα.

3.

Plinius H. N. V, 37 : *Ionice ora habet... Samon : Partheniam primum appellatam Aristoteles tradit, postea Dryusam, deinde Anthemusam, Aristocritus adjicit Melamphyllum, dein Cyparissiam : alii Parthenoarusam, Stephanen.* Cf. Panozka Res Sam. p. 8 sqq.

4.

ΤΑ ΠΡΟΣ ΗΡΑΚΛΕΟΔΩΡΟΝ ΑΝΤΙΔΟΞΟΥ-ΜΕΝΑ.

Clemens Alex. Strom. V, p. 239, 51 : Ἀριστόκριτος δ' ἐν τῇ πρώτῃ τῶν πρὸς Ἡρακλεόδωρον ἀντιδοξουμένων μέμνηται τινος ἐπιστολῆς οὕτως ἐχούσης : « Βασιλεὺς Σκυθῶν Ἀτοίας Βυζαντίων δῆμω. Μὴ βλάπτετε προσόδους ἡμᾶς, ἵνα μὴ ἡμοῖ ἵπποι ὑμέτερον ὕδωρ πίωσι. » Συμβολικῶς γὰρ ὁ βάρβαρος τὸν μέλλοντα πόλεμον αὐτοῖς ἐπάγεσθαι παρεδήλωσεν.

Ἀτοίας] Ἀτέας Plutarch. An seni ger. resp. p. 792 C. (p. 968, 1 Did.) et Non suavit. vivi sec. Ep. p. 1095, F (p. 1341, 21 Did.), Lucian. Macrob. c. 10, p. 641 Did. Cf. Frontin. Strat. II, 4, 20.

5.

Schol. Aristoph. Vesp. 846 : Ἔστι δὲ παροιμία, ἀφ' ἧς Ἔστιας ἄρχου. Μῦθον δὲ συνέθηκεν Ἀριστόκριτος οὕτως ἔχοντα : μετὰ γὰρ τὸ καταλυθῆναι τὴν τῶν Τιτάνων ἀρχὴν, τὸν Δία δεξάμενον τὴν βασιλείαν

ἐπιτρέπειν Ἔστια λαβεῖν ὃ τι βούλοιτο. Τὴν δὲ πρῶτον μὲν παρθενίαν αἰτῆσαι, μετὰ δὲ τὴν παρθενίαν ἀπαρχὰς θυομένων αὐτῇ νέμεσθαι πρώτη παρὰ τῶν ἀνθρώπων.

De proverbio multa congescit Leutsch. ad Zenob. I, 40.

ARISTOMENES.

Schol. Apoll. Rh. I, 164 : Λυκούργου καὶ Ἀντινόης Ἀγκαῖος καὶ Ἐπίοχος. Τιμᾶται δὲ παρ' Ἀρκάσιν, ὡς φησιν Ἀριστομένης. Μνημονεύει καὶ Ὅμηρος τοῦτο τοῦ Λυκούργου (Il. η, 144)... καὶ ἄγεται μωλεία ἑορτὴ παρ' Ἀρκάσιν, ἐπειδὴ Λυκοῦργος λοχῆσας κατὰ τὴν μάχην εἴλεν Ἐρευθαλίωνα. Μῶλος δὲ ἡ μάχη.

Ἐπίοχος] Ἐποχος Apollodor. III, 9, 2, 1; Pausan. V, 5, 4. VIII, 4, 7. Idem de matris nomine aliter statuunt. — Pro Ereuthalione dicendus erat Areithous. Vide Homer. l. 1; Pherecydes fr. 87; Pausanias II. II. Ereuthalion erat armiger Areithoi; postea a Nestore interfectus. V. Ariæthi Tegeatæ fr. 2. — Μῶλος] Cf. Molus filius et Mola filia Martis ap. Apollodor. I, 7, 7, 3 et A. Gell. XIII, 21.

Ceterum qui sit Aristomenes, et num recte se nomen habeat parum liquet. Cogitari possit de Aristotele, qui in Tegeatum republica de antiquissima Arcadum historia exposuit (Schol. Apoll. Rh. II, 264 coll. Clem. Alex. Protr. p. 17, D). Aristomenem quendam, cujus quæ patria sit, non acceperit, Varro R. R. p. 54 recenset inter eos qui de agricultura consuli possint. Noster fortasse est Aristomenes Atheniensis, cujus meminit Athenæus III, p. 115, A : Οὐδὲ γὰρ οὕτως εὐτυχῶς μνήμης ἔχω, ἃ ἐξέθετο πόπανα καὶ πέμματα Ἀριστομένης ὁ Ἀθηναῖος ἐν τρίτῳ Τῶν πρὸς τὰς ἱερουργίας. Ἐγνώμεν δὲ καὶ ἡμεῖς τὸν ἄνδρα τοῦτον, νεώτεροι πρεσβύτερον. Ὑποκριτὴς δ' ἦν ἀρχαίας κωμωδίας, ἀπελεύθερος τοῦ μουσικωτάτου βασιλέως Ἀδριανοῦ, καλούμενος ὑπ' αὐτοῦ Ἀττικοπέρδιξ. De Aristomene poeta comico, v. Meinek. Hist. crit. com. p. 210.

4.

Aristocritus in primo libro eorum, quæ contra Heracleodorum disputat, epistolam commemorat, quæ ita habet : « Rex Scytharum Atheas Byzantinorum populo. Nolite damnum inferre redivisibus meis, ne equi mei vestram bibant aquam. » Etenim symbolice barbarus bellum, quod illaturus iis sit, significavit.

5.

Proverbium est : A Vesta ordiare. Fabulam vero Aristocritus composuit hanc : Post dissolutum, ait, Titanum im-

perium, Jovem regno potitum Vestæ facultatem dedisse, ut quodcumque vellet acciperet. Eam igitur primum petiisse virginitatem, deinde, ut primitiæ hominum sacrificantium ipsi primæ offerrentur.

Lycurgi et Antinoes filii Ancæus et Epiochus (Epochus). Honoratur Lycurgus apud Arcades, ut Aristomenes dicit. Homerus quoque hujus Lycurgi meminit. Atque Molea festum apud Arcades celebratur, quod pugna, quam μῶλον Arcades dicunt, Lycurgus Ereuthalionem ex insidiis interfecisset.

ARISTONICUS TARENTINUS.

1.

Ptolemæus Hephæst. Nov. Hist. I, p. 183 ed. Westerm. : Ἀχιλλέα μὲν Ἀριστόνικος ὁ Ταραντῖνος διατρίβοντα ἐν ταῖς παρθένους παρὰ Λυκαμῆδαι Κερκυσέραν καλεῖσθαι φησιν· ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Ἰσσαν καὶ Πυρράν (καὶ Ἰσσαν καὶ Πύρραν· ἐκαλεῖτο δὲ καὶ em. Roulez) Ἀσπετος καὶ Προμηθεύς.

2.

Id. ib. lib. II : Ὅτι τὴν μέσσην κεφαλὴν τῆς Ὑδρας Ἀριστόνικός φησιν ὁ Ταραντῖνος χρυσοῦν εἶναι. Hydram intellige, quam Hercules occidit.

3.

Hyginus Poet. astron. II, 34 : *Hunc (Orionem) Hesiodus Neptuni filium dicit, ex Euryale Minois filia natum, concessum autem ei, ut super fluctus curreret, nec eos infringeret. Aristonicus autem dicit quendam Hyrea fuisse Thebis, Pindarus autem in insula Chio. Hunc autem, quum Jovem et Mercurium hospitio recepisset, petiisse ab iis, ut sibi aliquid liberorum nasceretur. Itaque quo facilius petitum impetraret, bovem immolasse et his pro epulis apposuisse. Quod quum fecisset, poposcisse Jovem et Mercurium quod corium de bove fuisset detractum, et quod fecerant urinæ, in corium infudisse : ex quo postea natum puerum, quem Hyreus e facto Uriona nomine appellavit.*

Aristonicus] in aliis libris *Aristomachus*. Eadem varietas ap. Cæsar. German. ad Arat. Phæn. 327, ubi eadem historia. (Aristomachum quendam, qui de rebus quæ ad agriculturam pertinent, scripsit, memorat Plin. XI, c. 9. XII, 1, 14. XIII, § 47. XIV, s. 24. XIX, s. 26, § 4. XV. Auct. R. R. p. 395). — *Hyrea*] V. Müller. *Min.* p. 215.

Distinguendus a Tarentino *Aristonicus Alexandrinus*, Ptolemæi filius, qui Strabonis ætate Romæ artem grammatici professus est. Laudatur a Strabone I, p. 38 (ἐν τοῖς Περὶ Μενελάου πλάνης), Suida, Etym. M., schol. Homer., Eustath., Zonara, Ammonio, schol. Pindari, schol. Hesiodi, Athenæo, in Crameri Anecd. Paris. I, p. 397 (Περὶ διαλέκτων), et III, p. 285, 18, etc. Præter Homerica et

Hesiodea scripserat Περὶ τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Μουσείου, quod opus Sopater in libro XII Eclogarum adhibuerat, teste Phot. cod. 162. Cf. Vil-loison. Prolegg. XXXI; Jonsius III, 2, 3; Bæckh. præf. ad schol. Pindar. p. xvi. Preller ad Polemon. p. 179, et præ cæteris Lehrs. De stud. Aristarch. p. 5 sqq.

Incertum est ad quemnam Aristonicum pertineat locus Epit. Athenæi I, p. 20 : Τῆς δὲ κατὰ τοῦτον ὀρχήσεως τῆς τραγικῆς καλουμένης πρῶτος εἰσηγητῆς γέγονε Βάθυλλος Ἀλεξανδρεὺς, ὃν φησι νομίμως ὀρχήσασθαι Σέλευκος. Τοῦτον τὸν Βάθυλλον φησιν Ἀριστόνικος καὶ Πυλάδην, οὗ ἐστὶ καὶ σύγγραμμα περὶ ὀρχήσεως, τὴν Ἰταλικὴν ὀρχήσιν συστήσασθαι ἐκ τῆς κωμικῆς, ἣ ἐκαλεῖτο κόρδαξ, καὶ τῆς τραγικῆς, ἣ ἐκαλεῖτο ἐμμέλεια, καὶ τῆς σατυρικῆς, ἣ ἐλέγετο σίκιννις (διὸ καὶ οἱ Σάτυροι σικιννισταί), ἥς εὐρετῆς Σίκιννός τις βάρβαρος. Οἱ δὲ φασιν ὅτι Κρῆς ἦν ὁ Σίκιννος. Ἦν δὲ ἡ Πυλάδου ὀρχήσις ὀγκώδης, παθητικὴ τε καὶ πολυκοπος, ἣ δὲ Βαθύλλειος ἰλαρωτέρα· καὶ γὰρ ὑπόρχημά τι τοῦτον διατίθεσθαι.

Ante Casaubonum legebatur : καὶ Πυλάδης. Librum Περὶ ὀρχήσεως Casaubonus non ad Pyladem, sed ad Aristonicum pertinere suspicatur. Quodsi est, quæritur an non *Aristonicus* esse potius debeat *Aristocles*, quem De choris scripsisse scimus, et quem de Sicinni et Sicinnistis laudat Athenæus XIV, p. 630, B. Athenæi loco inepte usus est Suidas v. Πυλάδης.

ARISTONYMUS. Vide AGATHONYMUS.

ARISTOPHANES BOEOTUS.

ΟΡΟΙ ΘΗΒΑΙΩΝ.

1.

Stephan. Byz. : Ἀντικονδυλεῖς, οἱ ἐν Βοιωτίᾳ Κολοίφρυγες, ὡς Ἀριστοφάνης ὁ τοὺς Θηβαίους ὄρους γεγραφώς.

Κολοίφρυγες dedi monente Berkelio. Libri κόλοι Φρύγες. V. Hesych. : Κολοίφρυξ, Ταναγραῖος ἀλεκτροῦν καὶ ὄρος Βοιωτίας. Quam vocem in Κολόφρυξ corruptam invenit auct. Etym. M. — Ut ὄρους in

1. Achillem Aristonicus Tarentinus inter virgines apud Lycomedem Cercyseram vocatum dicit, nec non Issam et Pyrrham. Præterea Achilles appellabatur Aspetus et Prometheus.

2. Medium hydræ (ab Hercule truncatæ) caput aureum fuisse Aristonicus Tarentinus ait.

DE FINIBUS THEBANORUM.

1.

Anticondylenses, in Bœotia Colæphryges, ut Aristophanes, qui De finibus Thebanorum scripsit.

ῶρους mutemus, causa idonea h. l. non subest. Cæterum num peculiare opus a Βοιωτικοῖς diversum an partem eorum laudet Stephanus, haud liquet.

ΒΟΙΩΤΙΚΑ.

2.

E LIBRO SECUNDO.

Stephan. Byz. : Χαιρώνεια πόλις πρὸς τοῖς ὄροις Φωκίδος... Ἀριστοφάνης ἐν Βοιωτικῶν δευτέρῳ · « Λέγεται δ' οἰκιστὴν γενέσθαι τοῦ πολισματος Χαίρωνα. Τοῦτον δὲ μυθολογοῦσιν Ἀπόλλωνος καὶ Θηροῦς, ὡς Ἑλλάνικος ἐν δευτέρῳ Ἱερῶν Ἡρας. * Ἀθηναῖοι καὶ οἱ μετ' αὐτῶν ἐπὶ τοὺς Ὀρχομενίζοντας τῶν Βοιωτῶν ἐπερχόμενοι Χαιρώνειαν πόλιν Ὀρχομενίων εἶλον. »

Post Ἡρας lacunam notavi. Plura excerptor omisit, in quibus sermo erat de expeditione quam Tolmides suscepit contra optimates Bæotorum, qui, quum democratica rerum publicarum forma in plerisque Bæotiæ civitatibus ab Atheniensibus (Ol. 80, 4) constituta esset, exules Orchomenum, Chæroneam inque alias urbes Phocidi proximas se receperant. Vide Thucyd. I, 113, et de Chæronea a Tolmide capta Diodor. XII, 6, 1, et Müller. Min. p. 416, qui Stephani verba ita fere constituit ut supra exhibuimus. Vulgo : Ἀθηναῖοι καὶ μετ' αὐτοὺς (αὐτῶν cod. Rhedig.) εἰ. τ. Ὁ. τ. Β. ἐπὶ Ὀρχομενοῖς καὶ Χ. π. Ὀρχομενῶν εἶλον. — ἐπερχόμενοι] Preller. ad Hellan. p. 48, 3. Müller. dederat ἐφορμώμενοι. — Ceterum num recte postrema hæc Aristophani tribuerim, sciri nequit. Theopompi Hellenicis vindicaveram in Vit. Hellenici p. xxviii not. 2.

(3).

Schol. Hesiod. Theog. 126 : Ἀριστοφάνης ἐν τῇ [β'] βίβλῳ (ἐν τῇ βίῳ cod. Bas.) λέγει · « Ἀμφιτρύων γενναιότερον αὐτοῦ παῖδα γεννᾷ, ὅτε ἐπηυξήθη. » Gaisford. emendari vult : Ἀρ. ἐν δευτέρῳ (Βοιωτικῶν) λέγει · Α. γ. α. π. γ., ἥγουν ὅτε ἐπηυξήθη, quum voces

βίβλος, βίος et δεύτερος sæpissime inter se confundantur. Exempla conguessit Unger. in Theb. Parad. p. 433.

4.

Plutarch. De Herodoti mal. c. 31 : Ἀριστοφάνους δὲ τοῦ Βοιωτοῦ γράψαντος, ὅτι χρήματα μὲν αἰτήσας οὐκ ἔλαβε (sc. Ἡρόδοτος) παρὰ Θηβαίων, ἐπιχειρῶν δὲ τοῖς νέοις διαλέγεσθαι καὶ συσχολάζειν, ὑπὸ τῶν ἀρχόντων ἐκωλύθη δι' ἀγροικίαν αὐτῶν καὶ μισολογίαν, ἄλλο μὲν οὐδὲν ἐστι τεκμήριον · ὁ δὲ Ἡρόδοτος τῷ Ἀριστοφάνει μεμαρτύρηκε, δι' ὧν τὰ μὲν ψευδῶς, τὰ δὲ διὰ **, τὰ δὲ ὡς μισῶν καὶ διαφερόμενος τοῖς Θηβαίοις ἐγκέκληκε. Simile commentum ex Diyllo novimus. V. Bæhr. Herodot. tom. IV, p. 835 sq.

5.

Idem ibid. c. 33 : (Thebani, Herodotus VII, 233 narrat, in ipso proelio ad Thermopylas se dederunt Persis. Οὐ μέντοι τάγε πάντα εὐτύχησαν · ὡς γὰρ αὐτοὺς ἔλαβον οἱ βάρβαροι ἐλθόντας, τοὺς μὲν τινὰς καὶ ἀπέκτειναν προσιόντας, τοὺς δὲ πλεῖνας αὐτῶν, κελεύσαντος Ξέρξεω, ἔστιζον στίγματα βασιλῆα, ἀρξάμενοι ἀπὸ τοῦ στρατηγοῦ Λεοντιάδew. Ad hæc respondet Plutarchus :)

Οὔτε Λεοντιάδης ἐν Θερμοπύλαις ἦν στρατηγός, ἀλλ' Ἀνάξανδρος, ὡς Ἀριστοφάνης ἐκ τῶν κατὰ ἄρχοντας ὑπομνημάτων ἱστόρησε, καὶ Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιος · οὔτε γινώσκει τις ἀνθρώπων πρὸ Ἡροδότου στιχθέντας ὑπὸ Ξέρξου Θηβαίους.

Ceterum probabile est complura eorum, quæ Plutarchus de Herodoto Bæotorum osore disputavit, ex eodem fluxisse Aristophane.

Aristophanes ἐν δευτέρῳ Θηβαϊκῶν laudatur a Photio et Suida v. Ὁμολώιος Ζεὺς, ubi vero ex Favorino reponendum esse Ἀριστόδημον recte viri docti statuerunt. — Apud Josephum C. Apion. I. c. 23 Aristophanes, nescio qui, inter eos recensetur, qui de Judæis dixerint.

Fortasse Aristophanes noster intelligendus est in schol. Aristoph. Vesp. 500 : Δοκεῖ δὲ ἡ τυραννὶς

DE REBUS BÆOTORUM.

2.

Aristophanes Rerum Bæoticarum libro secundo : « Chæroneæ urbis conditorem ferunt Chæronea, quem Apollinis et Therús filium esse fabulantur, uti Hellanicus lib. De Sacerdotibus Junonis Argivæ. ** Athenienses eorumque socii contra eos Bæotos, qui Orchomeniis se adjunxerant, profecti, Chæroneam urbem Orchomeniis addictam ceperunt. »

3.

Aristophanes (Rerum Bæoticarum libro secundo) : « Amphitryo filium genuit, qui adultus patre fortior erat. »

4.

Quum autem Aristophanes Bæotus scripserit, Herodo-

tum pecunias petentem a Thebanis nihil impetrasse ; aggresso autem cum pueris disserere et scholam instituere, a magistratibus fuisse interdictum ob rusticitatem eorum et odium literarum : aliud quidem certum rei nullum exstat argumentum. Sed Aristophani Herodotus testimonium tulit, dum alia falso, alia per (injustitiam), alia tamquam exosus Thebanos et adversum eos jurgans vituperat.

5.

Atqui non fuit Leontiades dux Thebanorum in Thermopylis, sed Anaxander, ut Aristophanes e Commentariis ad magistratum seriem digestis docuit, et Nicander Colophonius : neque agnoscit quisquam hominum ante Herodotum compunctos a Xerxe Thebanos.

(τῶν Πεισιστρατιδῶν) καταστῆναι, ὥς φησιν Ἐρατοσθένης, ἐπὶ ἔτη ν', τοῦ ἀκριβοῦς διαμαρτάνων, Ἀριστοφάνους μὲν τεσσαράκοντα καὶ ἓν φήσαντος, Ἡροδότου δὲ ἕξ καὶ τριάκοντα.

Ibi pro Ἀριστοφάνους Bentlejus reponi voluit Ἀριστοτέλους. Quod si est, pro τεσσαράκοντα καὶ ἓν scripserim πεντήκοντα καὶ ἓν, ita scilicet ut Pisistrato tribuantur anni 33, et filiis anni 18, uti est ap. Aristot. Pol. V, 9, 23, quo in numero comprehenduntur anni quos in exilio egit Pisistratus. Sed probabilius est Aristotelem ab hoc loco alienum esse, uti recte censuisse videntur Bernhardy. ad Eratosth. p. 246, et Schneidewin. ad Heraclid. De Reb. pub. p. 27. Aristophanes noster, modo recte se nomen habeat, sequitur eundem computum, quem reddit Isocrates De bigis 10, p. 351, D. V. Clinton. F. Hell. II, p. 218.

ARMENIDAS.

ΘΗΒΑΙΚΑ.

1.

Schol. Apoll. Rh. I, 551 : Ἀρμενίδας ἐν τοῖς Θηβαίκοις (Μεγαρικοῖς cod. Paris.) Ἀμφικτύονος υἱὸν Ἴτωνόν ἐν Θεσσαλίᾳ γεννηθῆναι (γενέσθαι cod. Paris. φησὶ), ἀφ' οὗ Ἴτων πόλις καὶ Ἴτωνις Ἀθηνᾶ. Cf. Müller. Min. p. 391, 5. De Itono tanquam patre Bœoti v. Unger. Theb. Parad. p. 455.

2.

Idem I, 741 : Ὅτι δὲ ἠκολούθησαν τῇ Ἀμφίονος λύρᾳ οἱ λίθοι αὐτόματοι, ἱστορεῖ καὶ Ἀντιμενίδας (scr. Ἀρμενίδας) ἐν πρώτῳ, τὴν δὲ λύραν δοθῆναι Ἀμφίονι ὑπὸ Μουσῶν φησι. Ead. Eudocia p. 280.

3.

Photius Lex. : Μακάρων νῆσοι· ἡ ἀκρόπολις τῶν

ἐν Βοιωτίᾳ Θηβῶν τὸ παλαιόν, ὡς Ἀρμένιδας (Ἀρμενίδας em. Fiorillo in Herod. Attic. p. 117, et Gaisford.). Eadem Suidas ubi auctoris nomen Παρμενίδης.—Armenidæ nomen fortasse latere ap. Suid. v. Καδμεΐα νίκη suspicatur Bernhardy. Vide Lysimachi fr. 7. De nostro loco cf. Müller. l. l. p. 217.

4.

Schol. Pind. Ol. VI, 23 : Ἐπτά ἔπειτα πυρᾶν] Ἀριστόδημος φησὶ τὰς ἑπτὰ πυρὰς εἶναι τῶν στρατιωτῶν τῶν ἀπολομένων... Ἀρμενιδ' (scr. Ἀρμενίδας) γράφει· « Καὶ πυρὰς ποιοῦντες ἑπτὰ ἐπὶ τοῖς ἔρμασιν, ἐνταῦθα οὗ καλοῦνται Ἐπτὰ πυραὶ, ἡ ἀπὸ τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις ἡ ἀπὸ τῶν ἑπτὰ παίδων Νιόβης ἐκεῖ καυθέντων, (adde ἡ) ἀπὸ τῶν ιδ', χωρισθεισῶν τῶν συζυγίων. » Cf. Bœckh. ad h. l. et Præf. ad schol. p. XXIII. Loquitur h. l. Armenidas de festo quodam Thebano (cujus significatio chronologica fuerit).

5.

Steph. Byz. : Ἀλίαρτος, πόλις Βοιωτίας... Ἀρμενίδας δὲ τῷ ρ Ἀρίαρτόν φησιν. Cf. Müller. l. l. p. 481.

6.

Athenæus I, p. 31, A : Ἐπίχαρμος δὲ ἀπὸ τινῶν Βιβλίνων φησὶν αὐτὸν (τὸν ρῖνον Βίβλινον) ὠνομάσθαι. Ἀρμενίδας δὲ τῆς Θράκης φησὶν εἶναι χώραν τὴν Βιβλίαν, ἣν αὖθις Τισάρην καὶ Οἰσύμην προσαγορευθῆναι. Unde hæc petita sint incertum.

Casaubonus leg. suspicatur ἣν Ἀντισάρην. Steph. B. : Ἀντίσαρρα, ἐπίνειον Δατηνῶν. Ἡρωδιανός· « Ἀντισσάρη, καὶ αὕτη πόλις· τινὲς δὲ Τισάρη γράφουσι.

7.

Hesychius : Ἐνοδία, Ἀρτεμις, ἐπεὶ κυνηγητικὴ, ὡς Ἀνδρομενίδης (Ἀρμενίδης conj. Vales.). Cf. Etym. M. : Ἐνοδία, ἡ Ἐκάτη, ἐπεὶ κυνηγός. Ἡρακλείδης.

THEBAICA.

1.

Armenidas in Thebaicis Amphictyonis filium Itonum in Thessalia natum esse dicit, a quo Iton urbs et Itonis Minerva nuncupatæ sint.

2.

Ad sonos lyræ Amphionis saxa sua sponte consurgisse Armenidas quoque in libro primo narrat, lyram vero a Musis Amphioni datam esse.

3.

Beatorum insulæ. Sic olim Thebarum in Bœotia acropolis vocata, teste Armenida.

4.

Armenidas scribit : « Atque rogos faciunt septem in colli-

bus, ubi sitæ sunt Septem rogi, quos ita vocant, aut a septem contra Thebas ducibus, aut a Niobæ filiis septem ibi concrematis vel a quattuordecim ejusdem liberis in syzygias distinctis (ita ut bini in singulis rogis concremarentur). »

5.

Haliartus, urbs Bœotiæ. Armenides vero per r litteram Hariartus scribit.

6.

Epicharmus Biblinum vinum a quibusdam Biblinis denominatum ait. Armenidas vero dicit Thraciæ regionem esse, quæ postea Tisare et Œsyme vocata sit.

7.

Ἐνοδία, in viis versans, Diana dicitur, utpote venatrix teste Armenida (?).

De OEdipi sepulcro ap. Schol. Soph. OEd. Col. a Lysimacho (fr. 8) citatur Ἀρίζηλος, de quo aliunde non constat. Putari possit latere nomen *Armenidæ*. Itaque Armenidas Lysimacho antiquior foret.

Fortasse Ἀρμενίδας reponendum ap. St. Byz. v. Κοτύλαιον pro corrupto Ἀρτέμιδος. Vide Arche-machi fr. 3.

ARTEMIDORUS ASCALONITA, Bithyniacōn auctor, testante Stephano Byz. v. Ἀσκάλων: Πολ-λοι δὲ ἐξ αὐτῆς κεχρηματίκασιν, ... ἱστορικοὶ Ἀπολλώ-νιος καὶ Ἀρτεμίδωρος ὁ τὰ Περὶ Βιθυνίας γεγραφώς, καὶ ἄλλοι.

ARTEMONES.

Reliquias exhibuimus Artemonis Clazomenii, Artemonis Pergameni, Artemonis Cassandrensis. Clazomenis Artemonum familiam viguisse præter historicum nostrum, qui Annales patriæ et De Homero librum composuit, testatur Artemon ille notissimus, qui Pericli contra Samios belligeranti machinarum obsidionalium inventor exstitit. De ætate historiographi, cujus duobus tantum locis mentio fit, quod dicam nihil habeo. Quod Pergamenum attinet, existimari possit eum non diversum esse vel a Clazomenio vel a Cassandrensi, quandoquidem Pergameni, sicuti Alexandrini, epitheto sæpenumero non patria auctoris significatur, sed locus ubi vixerit scripseritque. Artemon ὁ ἀπὸ Περγᾶμου (fr. 5) commentarios elaboravit in Pindari carmina, non in omnia tamen, uti ex fragmentis colligas, sed in ea tantum, quæ victorias celebrant principum Siculorum. Curiosius eum in historias eorum inquisivisse indicat schol. ad Isthm. II, 1 (fr. 8), ubi σφόδρα τὰ περὶ τοὺς Σικελιώτας πεπολυπραγμονηκέναι dicitur. Idem fr. 3 nominatur ἱστορικός. Quem titulum num ipsis illis commentariis meruerit, an inde sit nactus, quod peculiare de rebus Siculis opus, vel alia quædam historica scripserit, ambigitur. Ceterum Pindari explicatio parum feliciter ei successit, ac perversum istud, quod Crates colebat, interpretationis genus coarguit. Scripsit Artemon post Callimachum et ante Menecratem, qui hariolari Artemonem dicit fr. 5. Hic Menecrates quum Nysæensis Aristarchi grammatici discipulus intelligendus sit, verisimillimum est Artemonem Aristarchi et Cratetis aut æqualem aut supparem fuisse.

Circa eadem fere tempora vixerit Artemon Cassandrensis. Scripsit Περὶ συναγωγῆς βιβλίων (*) et Περὶ βιβλίων χρήσεως (quibus titulis idem opus significari videtur), et aliud opus ad historiam musicam pertinens, cui titulus erat Περὶ τοῦ Διονυσιακοῦ συστήματος. Ad eundem referam collectionem Epistolarum Aristotelis (fr. 14). Hoc si recte fit, probabiliter statuimus vixisse eum ante Andronicum, qui Sullanis temporibus Aristotelis scripta edidit. Ab altera parte Artemon junior erat quam Dionysius Scytobrachion, cujus ipse in opere Περὶ συναγωγῆς βιβλίων (fr. 9) meminit, quemque Apollodori fere æqualem fuisse suo loco diximus (v. tom. II, p. 6 not.).

Quartus Artemon est *Magnesium*, auctor operis quod inscribitur Τῶν κατ' ἀρετὴν γυναιξὶ πεπραγµένων διηγήματα. Ex eo Sopater sophista complura in librum Eclogarum secundum transtulit, teste Photio in cod. 161 init. Nec a vero abhorret Westermanni suspicio (in Paradoxogr. p. xli) ad Artemonem Magnesium fortasse referendum esse libellum, quem Γυναῖκες ἐν πολεμικοῖς συνεταὶ καὶ ἀνδρεῖαι inscriptum e codice Mediceo Holstenius, e codice Escorialensi Tychsenius exscripserunt, ediderunt deinde Heerenius in *Bibl. d. alt. Kunst*, fasc. 6, Gotting. 1789, et ipse Westermannus ad calcem Paradoxographorum. Ut ut est, hoc certe rectissime Westermannus monuit, falsos fuisse Holstenium et Heerenium, qui a Phlegonte narrationes istas profectas esse putarunt, quum dicendi et enarrandi genus a Phlegonte vehementer discrepet (**). — *Artemon* qui Περὶ

(*) Cf. similia scripta Telephi Pergameni (Suidas s. h. v.) Βιβλιακῆς ἐμπειρίας βιβλία γ'· ἐν οἷς διδάσκει τὰ κτήσεως ἄξια βιβλία; Philonis Byblii (Suidas s. h. v.) Περὶ κτήσεως καὶ ἐκλογῆς βιβλίων; Damophili (Suidas s. v.) Περὶ ἀξιοκτῆτων βιβλίων.

(**) Reliquos Artemones paucis attigisse sufficiat. De *Artemone Lampsaceno*, Periclis æquali, qui ὁ περιφόρητος dicebatur, et de alio Artemone, quem Anacreon apud Chamaeleontem in Athen. p. 533, F, item περιφόρητον dicit, vide Schweighæuser. ad Athen. l. l.; Welcker. Mus. Rhenan. III, 1, p. 156; Sintenis ad Plutarch. Pericl. 27, p. 192 sq. Interpr. ad Aristoph. Acharn. 850. Bode *Gesch. d. ion. Lyrik* p. 365. — *Artemon*, Antiocho regi, Laodices marito, simillimus. Plinius VII, 12; Valer. Max. IX, 14, 1, alii. — *Artemon medicus* ap. Plinium H. N. XXVIII, 1, et Galenum. — *Artemon Milesius*, Onirocriticōn auctor. Artemidor. Onirocr. I, 2; II, 44, p. 8 et 223 ed. Reiff. Fulgentius Myth. I. 13; Tertullian. De anim. c. 46; Eustath. ad Il. II, p. 1119; Suidas v. Ἀρτέμων. — *Artemo Laodicensis*, pater Andronis, quo familiariter usum se scribit Cicero Ad fam. XIII, 67. — *Artemon rhetor*. Seneca Suas. I, p. 8; Controv. I, 6, p. 114; 7, p. 124. II, 9, p. 151; 11, p. 167; III, 16, p. 214; IV, 25, p. 286; V, 30, p. 332; 33, p. 352. Westermann. *Gesch. d. gr. Bereds.* § 86, 26. — *Artemon hæreticus*. Phot. cod. 158; Theodoret. Hæret. II, 4. — *Artemon statuarius*; Plinius XXXVI, 5, 4, 11.

ζωγράφων scripsit (fr. 13), et quem e Jubæ commentariis, ut videtur, Harpocraton laudat, fuerit pictor Artemon, de quo Plinius XXXV, 11, 40.

ARTEMON CLAZOMENIUS.

ΩΡΟΙ ΚΛΑΖΟΜΕΝΙΩΝ.

1.

Ælianus N. A. XII, 28 : Ἀκούω δὲ ἐν Κλαζομεναῖς σὺν γενέσθαι πετηνὸν, ἥπερ οὖν ἐλυμαίνετο τὴν χώραν τοῖς Κλαζομενίοις· καὶ λέγει τοῦτο Ἀρτέμων ἐν τοῖς Ὠροῖς (ὄροις codd.) τοῖς Κλαζομενίων, ἐνθεν τοι καὶ χῶρος ἐκεῖ κέκληται ὑὸς πετρωτῆς ὀνομαζόμενός τε καὶ ἀδόμενος.

De sue alato in numis Clazom. v. Eckhel. D. N. II, p. 510.

ΠΕΡΙ ΟΜΗΡΟΥ.

2.

Suidas : Ἀρκτῖνος Τήλεω, τοῦ Ναύτεω ἀπογόνου, Μιλήσιος, ἐποποιὸς, μαθητὴς Ὀμήρου, ὡς λέγει ὁ Κλαζομένιος Ἀρτέμων ἐν τῷ Περὶ Ὀμήρου, γεγονώς κατὰ τὴν θ' ὀλυμπιάδα μετὰ υ' ἔτη τῶν Τρωικῶν.

In duobus codicibus (V et L ap. Bernh.) pro υ' est υί; cui siglo in V. suprascriptum est λ'. Ol. 9, 1 = 744 a. C.; igitur capta Troja est 1144; primus expeditionis annus est 1154 a. C. (sive 6 × 63 ante Olymp. 1). Posteriorem numerum signant codd. V. et L., eumque genuinum esse statuo. Senior quidam suprascripsit λ', ut vulgarem Alexandrinorum æram Trojanam (1184) nancisceretur. Eandem æram secutum esse Democritum diximus in Fragm. Chron. p. 123. Homerum (de quo Democritus quoque scripserat; v. Mullach. Democr. fragm. p. 236) Artemon assignaverit Olympiadi primæ. Arctinus a Cyrillo Adv. Jul. p. 12, B, Eusebio et Hieronymo collocatur ad Olymp. 1. Quare Fischer. in Tab. chr. p. 61, apud Suidam pro θ' ὀλ. scribendum suspicatur α' ὀλ.; qua conjectura facile caremus. Xanthus et Phantias (fr. 18) Arctinum Leschæ coævum et æmulum

dicunt. Ceterum de Arctino adi Welckerum in *Cycl.* p. 211 sq. (coll. p. 188); quem tamen miror cum Vossio (Hist. Gr. p. 405) statuere Artemonem nostrum esse Clazomenium illum mechanicum, qui Pericli operam suam præstiterit (v. Diodor. XII, 28; Plutarch. Per. c. 27 ibique Sintenis p. 192 sq. Servius ad Æn. IX, 505; Plinius VII, 56, 57; schol. Aristoph. Acharn. 850).

ARTEMON PERGAMENUS.

Commentarii in Pindari carmina Siculis scripta.

3.

Schol. Pind. Pyth. I, 1 : Ἰέρωνι Αἰτναίῳ] Γέγραπται μὲν ὁ ἐπίνικος Ἰέρωνι, λέγεται δὲ ὁ Πίνδαρος οὕτως (sc. verbis χρυσέα φόρμιγξ) ἐπιβεβλήσθαι κατὰ Ἀρτέμονα τὸν ἱστορικόν, ὅτι δὴ αὐτῷ ὁ Ἰέρων χρυσὴν ὑπέσχετο κιθάραν. — Τὰ δὲ τοιαῦτα περιεργίας πεπλήρωται, bene adjicit scholiasta.

Eandem ineptiam repetit schol. paullo post : Τινὲς χρυσὴν ὑποσχέσθαι φασὶ κιθάραν τὸν Ἰέρωνα τῷ Πινδάρῳ. Διὸ καὶ ὁ ποιητὴς ὑπομιμνήσκει αὐτὸν τῇ ἐπαγγελίας ἀπὸ τῆς κιθάρας ἥρξατο.

4.

Idem ib. I, 32 : Ἀρτέμων δὲ τις ἱστορικὸς πιθαυότερον λογοποιεῖ· καθάπαξ γὰρ, φησὶν, πᾶν ὅρος ἔχον πυρὸς ἀναδόσεις ἐπὶ Τυφῶνι καίεται. Pindarus l. I. de Ætna loquitur, quem Typhoni Juppiter imposuerit. Hinc sua sumpsit Tzetz. ad Lycophr. 177, p. 454 ed. Müller. Idem p. 455 dicit se ἱστορικώτερον et fabularum interpretandarum peritiorem esse τοῦ Πολυίστορος Ἀλεξάνδρου καὶ Ἀπολλοδώρου καὶ Ἀρτέμωνος τοῦ Περγαμηνοῦ καὶ Κασσάνδρου (?) τοῦ Σαλαμίνιου κτλ.

5.

Idem Ol. II, 16 : Καμόντες οἱ (sc. οἱ τοῦ Θήρωνος πατέρες) πολλὰ θυμῷ ἱερὸν ἔσχον οἴκημα ποταμοῦ] Ἀρίσταρχος τὴν πόλιν (Agrigentum) οἴκημα ποταμοῦ προσηγορεῦσθαι φησὶ διὰ τὸ ὁμώνυμον εἶναι τῷ ποταμῷ Ἀκράγαντι. Τὴν γὰρ ὀνομασίαν ἡ πόλις ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ ἔσχευ. Ἀρτέμων δὲ ὁ ἀπὸ Περγάμου τὴν Γέλλαν οἶεται δεῖν ἀκούειν, οὕτω κα-

ANNALES CLAZOMENIORUM.

1.

Apud Clazomenios audio suem fuisse alatum, qui agros eorum vastaverit, uti prodit Artemon in Annalibus Clazomeniorum; unde etiam locus illic decantatus *Suis alati* nominatur.

DE HOMERO.

2.

Arctinus, Telei filius, a Naute oriundus, Milesius epicus poeta, Homeri discipulus, ut ait Artemo Clazomenius in libro De Homero, floruit Olympiade nona, quadringentis (vel quadringentis decem) annis post bellum Trojanum.

λουμένην πόλιν ἐν Σικελίᾳ παρὰ τῷ ποταμῷ τῷ Γέλλᾳ, ὡς Καλλίμαχος·

Οἱ δὲ Γέλλα ποταμοῦ κεφαλῇ ἐπικείμενον ἄστν.

Καὶ γὰρ ταύτην δμῶνυμον εἶναι Γέλλα τῷ ποταμῷ, τοὺς δὲ Ἀκραγαντίνους Γελλῶν εἶναι ἀποίκους. Ὡστε τὸ πατέρων ἄωτον ἐν Γέλλᾳ ἐπὶ τῶν τοῦ Θήρωνος προγόνων συντετάχθαι. Κεφαλαίωδαι δὲ χρῆται τῷδε· τὸ δὲ καμόντες, ἔφη, προσήκειν μᾶλλον ἀκούειν ὑπὲρ τῶν τὴν Γέλλαν ἐκτικόντων, ἀλλ' οὐ τὴν Ἀκράγαντα. Οἱ μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ ῥάστου συνωκίσθησαν, οἱ δὲ χαλεπῶς καὶ μόλις. Ἀντίφημος γὰρ ὁ Ῥόδιος καὶ Ἐντιμος ὁ Κρής οἱ τὴν εἰς Γέλλαν στείλαντες ἀποικίαν πρῶτον μὲν περὶ τὴν συναγωγὴν ἔκαμον οὐ μετρίως, συναθροίζοντες τοὺς ἐκ Πελοποννήσου καὶ Ῥόδου καὶ Κρήτης, εἶτα περὶ τὸν διάπλουν, εἶτα περὶ τὸν κατοικισμόν, καὶ πάλιν διαγωνισάμενοι πρὸς τοὺς Σικανούς. Μενεκράτης δὲ φησι ληρεῖν τὸν Ἀρτέμονα κ. τ. λ.

6.

Id. Ol. V, 2 : Ὡκεανοῦ θυγάτηρ] Ἀρίσταρχος δὲ ἀκούει Ὡκεανοῦ θυγατέρα Καμάριναν, τὴν λίμνην, ἀφ' ἧς καὶ τὴν πόλιν ὠνομάσθαι. Ἀρτέμων δὲ πρὸς τὴν Ἀρέθουσαν τὸν λόγον εἶναί φησιν· αὕτη δὲ ἐν Συρακούσαις κρήνη, ὑποτέτακται δὲ ἡ Καμάρινα ταῖς Συρακούσαις. Ἐχει δὲ ἡ Ἀρέθουσα καὶ πᾶσα κρήνη τὰς πηγὰς ἀπὸ Ὡκεανοῦ. Inepta hæc.

7.

Idem Pyth. III, 48 (Hieroni) : Ἐπαινεῖ τὸν Πίνδαρον ὁ Ἀρτέμων, ὅτι παρακρουσάμενος τὴν περὶ τὸν κόρακα ἱστορίαν αὐτὸν δι' ἑαυτοῦ ἐγνωκέναι φησὶ τὸν Ἀπόλλωνα. Ἰστορεῖται γὰρ ὅτι τὴν Ἰσχυος μῆζιν ἐδήλωσεν αὐτῷ ὁ κόραξ· παρὲ καὶ δυσχεράναντα ἐπὶ τῇ ἀγγελίᾳ τὸν Ἀπόλλωνα ἀντὶ λευκοῦ μέλανα αὐτὸν ποιῆσαι. Τοῦτον οὖν τὸν μῦθον διωσάμενόν φησι τὸν Πίνδαρον τῷ ἑαυτοῦ νῷ καταλαβεῖν τὰ πεπραγμένα τῇ Κορωνίδι. Παράλογον γὰρ τὸν ἄλλοις μαντευόμενον αὐτὸν μὴ συμβαλεῖν τὰ κατ' αὐτοῦ δρώμενα. Χαίρειν οὖν φράσας τῷ τοιοῦτῳ μύθῳ τέλεον ὄντι ληρώδει αὐτόν φησι τὸν Ἀπόλλωνα παρὰ τοῦ νοῦ πυθόμενον ἐπιπέμψαι τῇ Κορωνίδι τὴν Ἀρτεμιν. Τὸν δὲ περὶ τὸν κόρακα μῦθόν φησι καὶ Ἡσίοδον μνημονεύοντα λέγειν οὕτω·

Τῷ μὲν ἄρ' ἄγγελος ἦλθε κόραξ ἱερῆς ἀπὸ δαιτὸς
Πυθῶ ἐς ἡγαθέην, καὶ ῥ' ἔφρασεν ἔργ' αἰδέηλα
Φοίβῳ ἄκερσεκόμῃ, ὅτ' ἄρ' Ἰσχυς γῆμε Κορωνὶν
Εἰλατίδης, Φλεγύαο Διογνήτοιο θυγάτρα.

8.

Idem Isthm. II, 1 : Ξενοκράτει Ἀκραγαντίνῳ] Τὸν δὲ Ξενοκράτην τοῦτον οἱ μὲν προῦπομνηματισάμενοι Θήρωνος ἀδελφὸν εἶναί φασιν, ὁ δὲ Ἀρτέμων σφόδρα τὰ περὶ τοὺς Σικελιώτας πεπολυπραγμονηκῶς αὐτὸν μόνον συγγενῇ φησὶν εἶναι Θήρωνος.

ARTEMON CASSANDRENSIS.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΑΓΩΓΗΣ ΒΙΒΛΙΩΝ.

9.

Athenæus XII, p. 515, E : Ὡς ἱστορεῖ Ξάνθος ὁ Λυδὸς, ἣ ὁ εἰς αὐτὸν τὰς ἀναφερομένας ἱστορίας συγγεγραφώς, Διονύσιος ὁ Σκυτοβραχίων, ὡς Ἀρτέμων φησὶν ὁ Κασανδρεὺς ἐν τῷ Περὶ συναγωγῆς βιβλίων, ἀγνοῶν ὅτι Ἐφορος ὁ συγγραφεὺς μνημονεύει αὐτοῦ, ὡς παλαιότερου ὄντος, καὶ Ἡροδότῳ τὰς ἀφορμὰς δεδωκότος.

ΠΕΡΙ ΒΙΒΛΙΩΝ ΧΡΗΣΕΩΣ.

10.

E LIBRO SECUNDO.

Idem XV, p. 694, A : Ἀλλὰ τριῶν γενῶν ὄντων, ὡς φησιν Ἀρτέμων ὁ Κασανδρεὺς ἐν δευτέρῳ Βιβλίῳ χρήσεως, ἐν οἷς τὰ περὶ τὰς συνουσίας ἦν ἀδόμενα, ὧν τὸ μὲν πρῶτον ἦν ὁ δὴ πάντας ἄδειν νόμος ἦν, τὸ δὲ δεύτερον ὁ δὴ πάντες μὲν ἤδον, οὐ μὴν ἀλλὰ γε κατὰ τινα περίοδον ἐξ ὑποδοχῆς, τρίτον δὲ καὶ τὴν ἐπὶ πᾶσι τάξιν ἔχον, οὗ μετεῖχον οὐκέτι πάντες, ἀλλ' οἱ συνετοὶ δοκοῦντες εἶναι μόνοι, καὶ κατὰ τόπον τινὰ εἰ τύχοιεν ὄντες· διόπερ ὡς ἀταξίαν τινὰ μόνον παρὰ τᾶλλα ἔχον τὸ μήθ' ἅμα μήθ' ἐξῆς γινόμενον, ἀλλ' ὅπου ἔτυχεν εἶναι, σκόλιον ἐκλήθη. Τὸ δὲ τοιοῦτον ἦδετο, ὅποτε τὰ κοινὰ καὶ πᾶσιν ἀναγκαῖα τέλος λάβοιεν· τηνικαῦτα γὰρ ἤδη τῶν σοφῶν ἕκαστον ᾠδὴν τινα καλὴν εἰς μέσον ἡξίουσαν προσφέρειν. Καλὴν δὲ ταύτην ἐνόμιζον τὴν παραινέσιν τέ τινα καὶ γνώμην ἔχειν δοκοῦσαν χρησίμην τε εἰς τὸν βίον.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ.

11.

E LIBRO PRIMO.

Idem XIV, p. 636, E : Ἀρτέμων δ' ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ Διονυσιακοῦ συστήματος Τιμόθεόν φησι τὸν Μιλήσιον παρὰ τοῖς πολλοῖς δόξαι πολυχорδοτέρῳ συστήματι χρῆσασθαι τῇ μαγάδι· διὸ καὶ παρὰ τοῖς Λάκωσιν εὐθυνόμενον, ὡς παραφθείροι τὴν ἀρχαίαν μουσικὴν, καὶ μέλλοντός τινος ἐκτέμνειν αὐτοῦ τὰς περιττὰς τῶν χορδῶν, δεῖξαι παρ' αὐτοῖς ὑπάρχοντα Ἀπολλωνίσκον, πρὸς τὴν αὐτοῦ σύνταξιν ἰσόχορδον λύραν ἔχοντα, καὶ ἀφεθῆναι.

12.

Idem XIV, p. 637, B : Καὶ περὶ τοῦ τρίποδος δὲ καλουμένου (ὄργανον δὲ καὶ τοῦτο μουσικόν) ὁ προειρημένος Ἀρτέμων γράφει οὕτως· « Ὅθεν πολλὰ τῶν ὀργάνων οὐδ' εἰ γέγονέ ποτε γινώσκεται· καθάπερ

δ Πυθαγόρου τοῦ Ζακυνθίου τρίπους. Ὀλιγοχρόνιον γὰρ τὴν ἀκμὴν σχῶν, καὶ διὰ τὸ δοκεῖν ἐργώδης εἶναι κατὰ τὴν χειροθεσίαν ἢ δι' ἣν δὴ ποτ' οὖν αἰτίαν συντόμως καταλυθεὶς διαλέληθε τοὺς πολλούς. Ἦν δὲ παρὰ πλῆσιος μὲν Δελφικῷ τρίποδι, καὶ τοῦνομ' ἐντεῦθεν ἔσχε, τὴν δὲ χρῆσιν τριπλῆς κιθάρας παρείχετο. Τῶν γὰρ ποδῶν ἐστῶτων ἐπὶ τινος βάσεως εὐστρόφου, καθάπερ αἱ τῶν περιάκτων δῖφρων κατασκευάζονται θέσεις, τὰς μέσας τρεῖς χώρας τὰς ἀπὸ ποδὸς ἐπὶ πόδα διεστῶσας ἐνέτεινε χορδαῖς, ὑπερθεὶς ἐκάστη πῆχυν καὶ κάτω προσαρμόσας χορδοτόνια, καὶ τὸν ἐπάνω κόσμον κοινὸν τοῦ λέβητος καὶ τῶν παρηρητημένων ἐνίων ἀποδούς· ἐξ ὧν καὶ τὴν φαντασίαν εἶχεν ἀστείαν, καὶ τὸν ἦχον προσέβαλλεν ἀδρότερον. Διένειμε δ' ἐκάστη χώρα τὰς τρεῖς ἀρμονίας, τὴν τε Δωριστὶ καὶ Λυδιστὶ καὶ Φρυγιστὶ. Καὶ καθεζόμενος αὐτὸς ἐπὶ τινος δῖφρου, περὶ ταῦτον συμμετρῶς ἔχοντα τῇ συστάσει, διείρας δὲ τὴν εὐώνυμον χεῖρα πρὸς τὴν ἐπιβολὴν, καὶ τῇ ἐτέρᾳ χρησόμενος τῷ πλήκτρῳ, καθ' ὅποιαν ἂν πρώτην ἡρεῖτο τῶν ἀρμονιῶν, μετέστρεφε τῷ ποδὶ τὴν βάσιν εὐτροχον οὔσαν, καὶ πρὸς ἐτέραν πλευρὰν πάλιν ἐπιβάλλων ἐχρῆτο, καὶ πάλιν ἐτέραν. Οὕτω δ' ὁξέως ὑπὸ τὴν χεῖρα προσῆγεν αὐτῷ τὰ συστήματα ἢ τῆς βάσεως εὐκίνησις τῷ ποδὶ ψαυομένη, καὶ τὴν χειροθεσίαν ἐπὶ τοσοῦτον εἰθίσθη κατοξύνειν, ὥστ' εἴ τις μὴ ξυνορώη τὸ γινόμενον, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀκοῆς μόνον κρίνοι, νομίζειν τριῶν κιθαριστῶν ἀκούειν διαφόρως ἡρμωμένων. Καὶ τοῦτο τὸ ὄργανον θαυμασθὲν ἰσχυρῶς μετὰ τὸν ἐκείνου βίον ἐξέλιπεν εὐθέως. »

ΠΕΡΙ ΖΩΓΡΑΦΩΝ.

13.

Harpocratio v. Πολύγνωτος : Περὶ Πολυγνώτου τοῦ Ζωγράφου, Θεασίου μὲν τὸ γένος, υἱοῦ δὲ καὶ μαθητοῦ Ἀγλαοφῶντος, τυχόντος δὲ τῆς Ἀθηναίων πολιτείας, ἦτοι ἐπεὶ τὴν Ποικίλην στοὰν ἔγραψε προῖκα, ἢ ὡς ἕτεροι, τὰς ἐν τῷ θησαυρῷ καὶ τῷ ἀνακείῳ γραφάς, ἱστορήκασιν ἄλλοι τε καὶ Ἀρτέμων ἐν τῷ Περὶ ζωγράφων καὶ Ἰόβας ἐν τοῖς Περὶ γραφικῆς. Fortasse De pictoribus scripsit Artemon pictor, cujus meminit Plinius H. N. XXXV, 11, 40, 32 : *Artemon (pinxit) Danaen mirantibus eam prædonibus; reginam Stratonicen, Herculem et Deianiram; nobilissimas autem, quæ sunt in Octaviæ operibus, Herculem ab OËta monte Doridos exuta mortalitate consensu deorum in cælum euntem; Laomedontis circa Herculem et Neptunum historiam*. Circa Ol. 120 floruisse pictorem conjecit O. Müller. *Archæol.* § 163, 1.

AMBRACICA.

Narrant Nicander Transformationum libro primo et Athanadas in libro De rebus Ambracicis :

14.

Demetrius De elocut. § 223 : Ἀρτέμων μὲν οὖν, ὁ τὰς Ἀριστοτέλους ἀναγράφας ἐπιστολάς, φησὶν ὅτι δεῖ ἐν τῷ αὐτῷ τρόπῳ διάλογόν τε γράφειν καὶ ἐπιστολάς· εἶναι γὰρ τὴν ἐπιστολὴν οἷον τὸ ἕτερον μέρος τοῦ διαλόγου.

Walz in Præfat. ad Rhet. Gr. vol. IX : « De hoc Artemone, quem eundem esse cum eo qui auctore Athenæo Περὶ συναγωγῆς βιβλίων et Περὶ βιβλίων κτήσεως scripsit, satis probabiliter statuunt Schoellius in Hist. lit. tom. II, p. 185 (ed. Bero-lin.) et Stahr. *Aristot.* P. I, p. 206, quum desint alia Græcæ Romanæve antiquitatis testimonia, percommode nuper accidit, ut C. F. Neumannus *Davidis*, Armeni librorum Aristotelis interpretis, testimonium afferret, quo auctore epistolæ Aristotelis ab Artemone quodam collectæ et octo libris editæ sunt. (*Mémoires sur la vie et les ouvrages de David, philosophe du cinquième siècle, et principalement sur les traductions de quelques écrits d'Aristote*, par C. F. Neumann, in *Journal Asiatique* 1829, tom. III, p. 113.) »

ASTYNOMUS.

Plinius H. N. V, 31, 35, de Cypro : *Vocatam ante Acamantida, Philonides, Cerastin Xenagoras, et Aspeliam* (num Σφήκειν?) *et Amathusiam et Macariam : Astynomus Crypton et Coliniam*. Stephanus Byz. : Κύπρος, νῆσος μεγάλη ἐν τῷ Παμφυλίῳ κόλπῳ, ἀπὸ Κύπρου τῆς θυγατρὸς Κινύρου ἢ ἀπὸ τοῦ φουμένου ἄνθους κύπρου. Ἀστύνομος δὲ φησι Κρύπτον κεκλήσθαι διὰ τὸ κρύπτεσθαι πολλάκις ὑπὸ τῆς θαλάσσης· εἴτα Κύπρος. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Κεραστίς ἀπὸ τοῦ πολλὰ ἄκρα ἔχειν καὶ Κεραστίδας καὶ Ἀμαθουσία καὶ Μηιονίς καὶ Σφήκεια καὶ Ἀκαμαντίς. Cf. Eustath. ad Dionys. : Οἱ δὲ Κρύπτον πότε κληθῆναι αὐτὴν λέγουσι διὰ τὸ κεκρύφθαι ὑπὸ θαλάσσης, ὅπερ καὶ περὶ Δήλου μυθεύεται καὶ περὶ Ῥόδου δὲ κατὰ Πίνδαρον. — Nominatur *Astynomus* etiam inter fontes Plinii H. N. lib. IV.

ATHANADAS.

AMBRACICA.

Antoninus Liberalis c. 4 : Ἱστορεῖ Νίκανδρος Ἑτεροιομένων α' καὶ Ἀθανάδας Ἀμβρακικοῖς·

Κραγαλεὺς δὲ Δρύοπος ὄκει γῆς τῆς Δρυοπίδος παρὰ

Cragaleus, Dryopis filius, habitabat in Dryopide regione ad lavacra Herculis, quæ fabulantur Herculem clava montis latus percutientem aperuisse. Cragaleus ille jam senex erat, et ab indigenis homo justus habebatur et prudens. Ad eum

τὰ λουτρά τὰ Ἡρακλέους, ἃ μυθολογοῦσιν Ἡρακλέα πλήξαντα τῇ κορύνῃ τὰς πλάκας τοῦ ὄρους ἀναβαλεῖν. Ὁ δὲ Κραγαλεὺς οὗτος ἐγεγόνει γεραῖος ἤδη, καὶ τοῖς ἐγγχωρίοις ἐνομίζετο δίκαιος εἶναι καὶ φρόνιμος· καὶ αὐτῷ νέμοντι βοῦς προσάγουσιν Ἀπόλλων καὶ Ἄρτεμις καὶ Ἡρακλῆς κριθησόμενοι περὶ Ἀμβρακίας τῆς ἐν Ἡπείρῳ. Καὶ ὁ μὲν Ἀπόλλων αὐτῷ προσήκειν ἔλεγε τὴν πόλιν, ὅτι Μελανεὺς υἱὸς ἦν αὐτοῦ, βασιλεύσας μὲν Δρυόπων καὶ πολέμῳ λαβὼν τὴν πᾶσαν Ἡπειρον, γεννήσας δὲ παῖδας Εὐρυτον καὶ Ἀμβρακίαν, ἀφ' ἧς ἡ πόλις Ἀμβρακία καλεῖται. Καὶ αὐτὸς μέγιστα χαρίσασθαι τούτῃ τῇ πόλει. Σισυφίδας μὲν γὰρ αὐτοῦ προστάξαντος ἀφικομένους κατορθῶσαι τὸν πόλεμον Ἀμβρακιώταις τὸν γενόμενον αὐτοῖς πρὸς Ἡπειρώτας· Τόργον (Γόργον;) δὲ τὸν ἀδελφὸν Κυψέλου κατὰ τοὺς αὐτοῦ χρησμοὺς λαὸν ἔποικον ἀγαγεῖν εἰς Ἀμβρακίαν ἐκ Κορίνθου· Φαλαίκῳ δὲ τυραννοῦντι τῆς πόλεως αὐτοῦ κατὰ μαντείαν Ἀμβρακιώτας ἐπαναστῆσαι, καὶ παρὰ τοῦτο (πολλοὺς) ἀπολέσθαι τὸν Φάλαικον· τὸ δὲ ὄλον, αὐτὸς ἐν τῇ πόλει παῦσαι πλειστάκις ἐμφύλιον πόλεμον καὶ ἔριδας καὶ στάσεις, ἀντὶ τούτων δ' ἐμποιῆσαι εὐνομίας καὶ θέμιν καὶ δίκην· ὅθεν αὐτὸν ἔτι νῦν παρὰ τοῖς Ἀμβρακιώταις σωτῆρα Πύθιον ἐν ἑορταῖς καὶ εἰλαπίναις ἀδεσθαι. Ἄρτεμις δὲ τὸ μὲν νεῖκος κατέπαυε τὸ πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα, παρ' ἐκόντος δ' ἡξίου τὴν Ἀμβρακίαν ἔχειν· ἐφίεσθαι γὰρ τῆς πόλεως κατὰ πρόφασιν τοιαύτην. Ὅτε Φάλαικος (*) ἐτυράννευε τῆς πόλεως, οὐδενὸς αὐτὸν δυναμένου κατὰ δέος ἀνελεῖν, αὐτὴ κυνηγετοῦντι τῷ Φαλαίκῳ προφῆναι σχύμονον λέοντος· ἀναλαβόντος δὲ εἰς τὰς χεῖρας, ἐκδραμεῖν ἐκ τῆς ὕλης τὴν μητέρα καὶ προσπεσοῦσαν ἀναρρῆξαι τὰ στέρνα τοῦ Φαλαίκου·

(*) Φάλαικος] Φαύλος ex Ælian. H. An. 12, 40 et Ovid. Ibid. 504 Burmannus et Jacobs. In seqq. pro Κελτοῦς Berkelius Κελαίθους, Hemsterhusius Σελλοῦς reponendum esse censent.

τοὺς δὲ Ἀμβρακιώτας ἐκφυγόντας τὴν δουλείαν Ἄρτεμιν ἡγεμόνην ἰλάσασθαι, καὶ ποιησαμένους Ἀγροτέρας εἰκασμα παραστήσασθαι χάλκεον αὐτῷ θῆρα. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς ἀπεδείκνυεν Ἀμβρακίαν τε καὶ τὴν σύμπασαν Ἡπειρον οὔσαν ἑαυτοῦ· πολεμήσαντας γὰρ αὐτῷ Κελτοὺς καὶ Χάονας καὶ Θεσπρώτους, καὶ σύμπαντας Ἡπειρώτας ὑπ' αὐτοῦ κρατηθῆναι, ὅτε τὰς Γηρυόνοιο βοῦς συνελθόντες [ἤθελον] ἀφελέσθαι. Χρόνῳ δ' ὕστερον λαὸν ἔποικον ἐλθεῖν ἐκ Κορίνθου, καὶ τοὺς πρόσθεν ἀναστήσαντας Ἀμβρακίαν συνοικίσαι· Κορίνθιοι δὲ πάντες εἰσὶν ἀφ' Ἡρακλέους. Ἄ διακούσας ὁ Κραγαλεὺς ἔγνω τὴν πόλιν Ἡρακλέους εἶναι. Ἀπόλλων δὲ κατ' ὄργην ἀψάμενος αὐτοῦ τῇ χειρὶ, πέτρον ἐποίησεν, ἵνα περ εἰσθήκει. Ἀμβρακιῶται δὲ Ἀπόλλωνι μὲν σωτῆρι θύουσι, τὴν δὲ πόλιν Ἡρακλέους καὶ τῶν ἐκείνου παίδων νενομίκασι. Κραγαλεῖ δὲ μετὰ τὴν ἑορτὴν τὴν Ἡρακλέους ἑντομα θύουσιν ἄχρι νῦν.

Aliunde de Athanada non constat. Eum non diversum esse ab Athana, Rerum Sicularum scriptore, conjicit Westermannus, neque id improbabiler. Certe solennis est patronymici et simplicis nominis confusio. In Sicilia et Ambracia res erant Corinthiorum. — Bastius Athanadæ nomen restitui voluit apud Parthen. Erot. c. 13, ubi de Harpalyces historia laudatur Δεκτάδας. Locum hunc dedimus in Dieuchidæ fragm. 12.

ATHENÆUS ap. Diodor. II, 20, de Semiramidis historia laudatur. V. Dinonis fr. 1, tom. II, p. 89.

boves pascentem accedunt Apollo, Diana et Hercules, disceptaturi causam de Ambracia Epirotica. Atque Apollo quidem sibi urbem eam vindicabat, quod pater esset Melanæi, qui Dryopum rex fuisset belloque totam Epirum cepisset, ac liberos procreasset Eurytum et Ambraciam, a qua urbi Ambraciæ nomen esset inditum. Præterea ipsum quoque maximis hanc urbem beneficiis affecisse: suo enim jussu Sisyphidas advenisse bellumque, quod contra Epirotas Ambraciotis fuisset, ad felicem perduxisse exitum. Porro Torgum (Gorgum?) fratrem (filium?) Cypseli, suis motum oraculis, novis colonis e Corintho Ambraciam frequentasse. Eum Ambraciotas ipsius ductos oraculis contra Phalæcum tyrannide urbis potitum insurrexisse, ac propterea Phalæcum regnum vitamque amisisse; in summa denique sæpissime se in urbe ista sedasse bellum civile, rixas et seditiones, et horum loco ordinem optimum, justitiam et leges æquas introduxisse; unde etiamnum se ab Ambraciotis in festis et conviviis servatorem et Pythium cantari. Diana deinde, litigare cum Apolline desinens, petebat ut ultro sibi Ambraciam concederet; desiderii ejus causam esse hancce. Nimirum quo

tempore Phalæcus (Phaylus) tyrannide urbem pressisset ac propter metum nemo tollere eum fuisset ausus, se venanti tyranno catulum leonis exhibuisse, quem quum is in manus sumpsisset, lænam matrem e silva erumpentem facto impetu pectora Phalæci dilaniasse. Tum Ambraciotas servitutis excusso jugo Dianam principem placasse, et venatricis Dianæ simulacrum fecisse, cui feram æneam apposuisent. Hercules denique quum Ambraciam tum universam Epirum ad se pertinere ostendebat: nam Celtas (?) et Chaones et Thesprotos et universos Epirotas bello, quod intulissent, a se subactos, quo tempore conjunctis viribus sibi boves Geryonis adimere essent aggressi. Aliquanto post colonos Corintho venisse, qui, prioribus Ambraciæ incolis ejectis, ipsi urbem occupassent: atqui omnes Corinthios esse ab Hercule ortos. His auditis, Cragaleus urbem Herculi adjudicavit. Quapropter iratus Apollo manu tangens eum in saxum mutavit eo quo steterat loco. Ambraciotæ vero sacrificant quidem Apollini servatori, urbem tamen Herculis esse ejusque liberorum statuerunt, et post festum Herculis in hunc usque diem Cragaleo exta offerunt.

ATHENICON.

ΣΑΜΟΘΡΑΚΙΚΑ.

1.

Schol. cod. Paris. ad Apollon. Rh. I, 917 : Ἀθηνικῶν δὲ φησι δύο εἶναι τοὺς Καθεῖρους γεγονότας υἱοὺς Διὸς καὶ Ἡλέκτρας τῆς Ἀτλαντος, Δάρδανον καὶ Ἰασίωνα. Καθεῖρους δὲ ὀνομασθῆναι ἀπὸ Καθεῖρου ὅρους ἐν Φρυγίᾳ, ὅθεν εἰς Σαμοθράκην μετηνέχθησαν. V. Lobeck. Aglaoph. p. 1220.

Ἀθηνικῶν] Ἀθηνίων codd. sicut in sequenti fragmento. At ap. Herodianum Περὶ μόν. λεξ. p. 10, 2 inter nomina in ὦν et κῶν desinentia laudatur Ἀθηνακῶν ὁ τὰ Σαμοθράκια γράψας. Hinc Ἀθηνικῶν eruendum esse statuit G. Dindorfius in Zimmermanni Ephemerid. phil. a. 1839, collata inscriptione ex Boeckh. Corp. insc. II, p. 201, 16. Consentit Meinek. in Fragm. Com. IV, p. 557, ubi sermo est de Athenicone poeta comico, quem ex Juba memorat unus Athenæus XIV, p. 660, E : Καὶ Ἀθηνίων ἐν Σαμόθραξιν, ὡς φησι Ἰόβας (fr. 82) μάγειρον εἰσάγει φυσιολογοῦντα κτλ. Ceterum fabulam istam non pertinere ad ea quæ schol. Apollon. affert res ipsa clamare videtur. V. Meinek. l. l. I, p. 489.

2.

Schol. Hom. Il. II, 718 : Δύμαντος καὶ Εὐνόης νόμῃς (sc. Ἐκάβῃ ἐστίν), ὡς Φερεκύδης· Ἀθηνίων δὲ, Κισσέως καὶ Τηλεκλείας. Quæ Eustathius ad Il. p. 1083, 1 corripit hunc in modum : Εὐριπίδης δὲ, φασί, καὶ Ἀθηνίων καὶ Τηλεκλείδης Κισσέως αὐτὴν ἐκγενέσθαι. « Pro Τηλεκλείας Eustathius fortasse Τηλεκλείτης scriptum repperat. » Meinek. l. l. I, p. 90. Ceterum scholiastæ locus addendus ad fragm. 99 Pherecydis.

ATHENOCLES De rebus Assyriorum scripsit, teste Agathia II, 24. Vide Dinonis fragm. I a, not. (tom. II, p. 89), ubi iis, quæ de Athenocle grammatico notavi adde schol. Il. ζ, 71, ubi Didy-

SAMOTHRACICA.

1.

Athenicon dicit duos esse Cabiros, Jove et Electra Atlantis filia natos, Dardanum et Iasionem. Cabiros autem appellari de Cabiro monte Phrygiæ, unde in Samothraciam transducti sint.

2.

Pherecydes Hecubam Dymantis et Eunoës, Athenicon vero, Cissei et Telecleas filiam esse tradunt.

COMMENTARII.

Athenodorus Eretriensis octavo libro Memorabilium re-

mus laudat Athenoclem ἐν τῷ Περὶ Ὀμήρου, de re ad criticam pertinente. De aliis grammaticis rebus citatur in schol. Odys. ζ, 144. ζ, 504. Æqualis fuit Ammonii Aristarchei, sicuti colligitur ex schol. Il. γ, 368, quo loco citatur : Ἀμμώνιος ἐν τῷ πρὸς Ἀθηνοκλέα συγγράμματι.

ATHENODORUS ERETTRIENSIS.

ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΑ.

E LIBRO OCTAVO.

Ptolemæus Hephæst. lib. V, ap. Phot. cod. 190, p. 150, 6 ed. Bekk. : Ἀθηνόδωρος ἐν ὀγδόῳ Ὑπομνημάτων φησὶ Θέτιν καὶ Μήδειαν ἐρίσαι περὶ κάλλους ἐν Θεσσαλίᾳ, καὶ κριτὴν γενέσθαι Ἰδομενέα, καὶ προσνεῖμαι Θέτιδι τὴν νίκην. Μήδειαν δ' ὀργισθεῖσαν εἰπεῖν· Κρῆτες αἰεὶ ψευσταί, καὶ ἐπαράσασθαι αὐτῷ, μηδέποτε ἀλήθειαν εἰπεῖν, ὥσπερ ἐπὶ τῆς κρίσεως ἐποίησε. Καὶ ἐκ τούτου φησὶ τοὺς Κρῆτας ψεύστας νομισθῆναι· παρατίθεται δὲ τοῦτο ἱστοροῦντα ὁ Ἀθηνόδωρος Ἀντίοχον ἐν δευτέρῳ τῶν Κατὰ πόλιν μυθικῶν. Idem, puto, Antiochus (a Syracusano historico diversus, uti videtur) de Palladio laudatur una cum Pherecyde (fr. 101, p. 95) apud schol. Aristid. p. 103 Frommel.

AUGÆAS ἐν α' Ἀργολικῶν laudatur ap. schol. Il. λ, 690. Quod corrigendum esse puto in Δεινίας ἐν α' Ἀργ. Vide locum in Telesarchi fr. 2.

AUTESION.

(ΑΧΑΙΚΑ?)

Schol. Pindar. Ol. I, 37 : Pelopem Pindarus dicit Lydum, Ister (fr. 59) Paphlagonem, Αὐτεσίων Ἀχαιὸν ἀπ' Ὀλένου πόλεως, ἧς καὶ Ὀμηρος μνημονεύει (Il. β, 639).

fert, Thetim et Medeam de pulcritudine in Thessalia certasse, arbitrumque adhibitum Idomenea Thetidi victoriam adjudicasse : Medeam vero indignabundam illud protulisse : *Cretenses semper mendaces*; eidemque imprecata, ne verum unquam diceret, sicuti in hac sententia. Hinc factum scribit ut mendaces habeantur Cretenses. Testem hujus narrationis apponit Antiochum libro secundo operis, quo singularum civitatum fabulas collegit.

(ΑΧΑΙΚΑ?)

Autesion Pelopem Achæum esse dicit ex Oleno urbe, cujus Homerus quoque meminit.

Αὐτεσίων dedit Bœckh. ex cod. Vrat. D.; vulgo Ἀντεσίων. In schol. ad Ol. 6, 15, ubi eadem repentur, nomen scriptoris est Ἀπτεσίων. Autesion sane est nomen Achaicum.

AUTOCHARIS.

XPONIKA.

E LIBRO PRIMO.

Schol. Apoll. Rhod., IV, 1470 : Ὅτι (Πολύφημος ἐν Μυσίᾳ καταλειφθεὶς) τὴν Κίον ἔκτισεν, εἵρηκεν Αὐτόχαρις ἐν πρώτῳ Χρόνῳ.

Αὐτόχαρις] sic Eudocia p. 341, ubi eadem. Schol. libri mss. præbent αὐτὸ Χάρις. Cf. Nymphodori fr. 18, tom. II, p. 380.

AUTOCRATES.

AXAIKA

1.

E LIBRO SECUNDO.

Athenæus XI, p. 460, D : Τιμᾶται δὲ καὶ ἐν Ἀχαΐᾳ Δημήτηρ ποτηριοφόρος, κατὰ τὴν Ἀνθέων χώραν, ὡς Αὐτοκράτης ἱστορεῖ ἐν δευτέρῳ Ἀχαϊκῶν.

2.

Idem IX, p. 395, A : Αὐτοκράτης δ' ἐν τοῖς Ἀχαϊκοῖς καὶ τὸν Δία ἱστορεῖ μεταβαλεῖν τὴν μορφήν εἰς περὶστερὰν, ἐρασθέντα παρθένου Φθίας ὄνομα ἐν Αἰγίῳ.

BALAGER.

MAKEΔONIKA.

Steph. B. : Ἀμολβος, πόλις Μαγνήτων, ὡς Βάλαγρος Μακεδονικῶν (sic cod. Rhed.; Μακεδονικῇ vgo) δευτέρῳ.

Idem v. Δυρράχιον : Βάλαγρος ἐν Μακεδονικοῖς φησί· « Καὶ τούτων αἱ πόλεις Δυρραχηνοῖς τε καὶ Ἀπολλωνιάταις ἐπιδήρηνται. »

Idem : Ὀλβηλος, πόλις Μακεδονίας. Βάλαγρος Μακεδονικῶν (sic Rhed., Μακεδονική vgo)*.

Balager quidam ab Antonio Diogene (Phot. Bibl. cod. 166, p. 111, b, 3 ed. Bekker.) fingitur epistolam de Diniae erroribus ad Philam uxorem, quæ Antipatri filia erat, scripsisse (Cf. Introd. in Pseudocall. p. XIX, not.). Ceterum genuinum nomen idque apud Macedones frequentissimum, est Βάλακρος. V. Dindorf. in Steph. Thes. s. v; Valckenar. ad Herodot. VI, 45, coll. Bernhardy ad Eratosthenem p. 83. — Balacer Nican-dri filius, familiaris et comes Pyrrhi regis, una cum Dinarcho (v. fr. Dinarchi) et Euagora, tamquam τῶν ἀθέων καὶ ἐξαγίστων δογμάτων ζηλωτῆς, qui Proserpinæ templum expilandum Pyrrho suaserit, commemoratur ap. Dionys. Hal. Exc. De virt. (tom. IV, p. 2362 R.).

BASILIS.

INDIKA.

E LIBRO SECUNDO.

Athenæus IX, p. 390, B : Βάσιλις δὲ ἐν δευτέρῳ τῶν Ἰνδικῶν· « Οἱ μικροὶ, φησὶν, ἄνδρες, οἱ τοῖς γεράνοις πολεμοῦντες, πέρδιξιν ὀχήματι χρῶνται. »

Agatharchides Demari Rubro ap. Phot. cod. 250 p. 454 b, 34 : Τὰ μὲν πρὸς ἐσπέραν ἐξείργασται Λύ-

CHRONICA.

2.

Polyphemum in Mysia relictum Cium urbem condidisse Autocharis Chronicorum libro primo.

ACHAICA.

1.

Colitur in Achaia etiam Ceres ποτηριοφόρος, pocula gestans, ut tradit Autocrates libro secundo Achaicorum.

2.

Autocrates in Achaicis refert etiam Jovem in columbæ formam versum fuisse Ægii, quum virginem deperiret Phthiam nomine.

MACEDONICA.

1.

Amolbus, urbs Magnetum, ut Balager ait Rerum Macedonicarum secundo.

2.

Balager in Macedonicis ait : « Atque horum urbes Dyr-rachenis et Apolloniatis divisæ sunt. »

3.

Olbelus, urbs Macedoniæ. Balager Rerum Macedonicarum libro*.

INDICA.

Basilis in secundo Rerum Indicarum : « Homunciones illi, qui cum gruibus bellum gerunt, vehuntur perdicibus. »

κος καὶ Τίμαιος, τὰ δὲ πρὸς ἀνατολὰς Ἑκαταῖος καὶ Βασιλεύς (sic Bekker. sec. codd.; ante eum leg. Βάσιλις).

Plinius H. N. VI, 35, p. 388 Tchn., de Meroe : *Simili modo et de mensura ejus varia prodidit (primus Dalion ultra Meroen longe subvectus : mox Aristocreon et Bion et Basilis : Simonides minor etiam, quinquennio in Meroe moratus) : nam et Timosthenes, classium Philadelphi præfectus, sine mensura, dierum LX a Syene Meroen iter prodidit; Eratosthenes DCXXV mill., Artemidorus DC mill., Sebosus ab Ægypti extremis centena LXXV passuum.*

Basilis ille sive Basileus fortasse non diversus est a Basileo quem laudat schol. Nicandri Ther. 715 : Ὁ Βασιλεύς ἐν τῷ Θηριακῷ δέκα γένη εἶναι τῶν φαλαγγίων. Certe rerum naturalium scrutatorem cum exploratore terrarum longin quarum conciliare facile licet. Simili modo Voss. p. 424 a Dalione Æthiopicôn scriptore non distinguendum censet Dalionem medicum vel herbarium, cujus Plinius meminit. Quanto tempore Basilis Agatharchidem superaverit, accuratius dici nequit. Ceterum ex historia probabile fit iter Basilidis Æthiopicum non ultra initium regni Ptolemæi Philadelphi esse removendum. Ac quum primum Plinius ponat nomina peregrinatorum, Dalionis, Aristocreontis, Bionis, Basilidis, Simonidis, intervallum vero, quod sit inter Syenen et Meroen, non ex his ipsis, verum ex Timosthene, Eratosthene, Artemidoro, Seboso (Augusti temp.) afferat, qui omnes majoris ambitus opera geographica composuerunt : nescio an duæ hæ series auctorum ita sint conjungendæ, ut ex Dalione sua hausisse indicetur Timosthenes; ex Aristocreonte et Bione Eratosthenes, e Basileo Artemidorus, e Simonide demum Sebosus. Quam conjecturam si admiseris, Basilis floruit inter Eratosthenem († 196) et senem Agatharchidem (nam senex admodum Agatharchides librum De mari Rubro scripsit), vel inter 190–130 a. C. Aristocreon paullo ante Eratosthenem et Hermippum Smyrnæum scripserit, ac probabiliter idem est cum Aristocreonte Chrysippi Solensis familiari et discipulo, qui mortuo magistro (a. 207) æream imaginem posuit, cui inscripsit :

Τόνδε νέον Χρύσιππον Ἀριστοκρέων ἀνέθηκε
τῶν Ἀκαδημαϊκῶν στραγγαλίδων κοπίδα.

Vid. Plutarch. De stoicor. repugn. c. 2, p. 1133.

BATON SINOPENSIS.

Baton Sinopensis (*), rhetor (fr. 1), junior Arato Sicyonio vel ætate ei suppar (fr. 6). Scripsit *Persica*, teste Strabone. Horum vero memoria pæne intermorta est. Plura supersunt ex libris *De tyrannis Ephesiis* (fr. 1. 2.), et *De tyrannide Hieronymi Syracusani* (fr. 3), vel potius *De tyrannis Syracusanis*; cujus operis pars erat de Hieronymo. Fortasse etiam aliorum tyrannorum fata Baton enarravit. Quod quidem argumentum rhetorum studiis accommodatissimum erat. Ad periegesin antiquariam pertinent quæ citantur ex libro *De Thessalia et Hæmonia* (fr. 4). Ejusdem indolis fuerint *Historiæ Atticæ* (fr. 5). In hæc scripta nescio an cadat, quod in universum rectissime monet Prellerus ad Polemon. p. 198 : « Videntur mihi, ait, rhetores ut plurimum nihil aliud fecisse nisi materiam a periegetis potissimum supeditatam rhetorico calamistro exornasse. » Quæ præterea ex Batone afferuntur de Agide ad Aratum auxilia adducunt, tum vero prælium committere recusante (fr. 6), ea num fluxerint ex peculiari de historia fœderis Achaici libro, an ex majoris ambitus de rebus Peloponnesiacis vel de regibus Spartanorum opere, id in medio relinquendum. Agmen claudit liber *De Ione poeta*, quo auctor non ea tantum quæ ad vitam poetæ spectant comprehenderit, sed simul etiam ipsorum carminum egerit interpretem. Non probat hæc fragmentum quod superest unicum, at suadet similium operum Chamæleontis, Heraclidis Pontici, aliorum comparatio.

ΠΕΡΣΙΚΑ.

Strabo XII, p. 546 : Ἄνδρας δὲ ἐξήνεγκεν ἀγαθοὺς (Σινώπη), τῶν μὲν φιλοσόφων Διογένη τὸν Κυνικὸν καὶ Τιμόθεον τὸν Πατρίωνα, τῶν δὲ ποιητῶν Δίφιλον τὸν κωμικόν, τῶν δὲ συγγραφέων Βάτωνα τὸν πραγματευθέντα τὰ Περσικά.

(*) Alios Batones vide ap. Fabric. Bibl. Gr. II, p. 426 ed. Harl., Ebert. Dissert. Sic. p. 92 (hic liber mihi ad manus nunc non est), Dindorf. in Steph. Thes. v. Βάτων, ubi vide etiam de variis formis, quibus libri manuscr. nomen exhibent : Βάττων (sic nonnulli libri ap. Athen. p. 289, fr. 1), Βάττος, Βάτος (sic fr. 5), Βάθων. In Κάτων corruptum ap. Steph. Byz. v. Διόσπολις et apud Athenæum p. 103, B; 678, F, ubi de Batone comico sermo est. Apud Diog. L. VIII, 89 legitur : Φησὶ δὲ αὐτὸν (Εὐδοξον) Ἐρατοσθένους ἐν τοῖς πρὸς Βάτωνα (πρὸς Κάτων cod. Pal.; ad Hecatonem vet. interpretes) καὶ κυνῶν διαλόγους συνθεῖναι. Ibi πρὸς Πλάτωνα corrigi voluit Menagius, argumento parum firmo. Vide Bernhardt. ad Eratosth. p. 202 et 168. Si recte se habet illud πρὸς Βάτωνα, fieri posset ut Baton Sinopensis intelligendus sit, quippe qui Arati fere æqualis quin fuerit nihil adeo impedit. Eratosthenes moritur Ol. 146; 196 a. C.

Ad Persica referre licet, si Batonis sunt, quæ leguntur apud Stephanum Byz. : Διὸς πόλις, ἡ μεγάλη πόλις τῆς Αἰγυπτίας Θηβαΐδος, ἡ λεγομένη Ἑκατόμπυλος, κτίσμα Ὀσίριδος καὶ Ἰσιδος. Πρὶν δὲ ὑπὸ Περσῶν ἀφανισθῆναι, φησὶ Κάτων, ὅτι μυρίας τρισχιλίας κώμας εἶχε καὶ τριάκοντα, ἀνθρώπων δὲ μυριάδας ἑπτακοσίας, ἀρουρῶν δὲ τόπον μεμετρημένον τρισχιλίων καὶ ἑπτακοσίων, ἑκατὸν δὲ πύλας διακεκοσμημένας, τετρακόσια στάδια τὸ μῆκος. Ibi pro Κάτων scribendum esse Βάτων conjecit Ebert. in Diss. Sic. p. 94. Eadem leguntur in scholiis ad Iliad. ι, 383, ubi item laudatur Κάτων.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΕΦΕΣΩ ΤΥΡΑΝΝΩΝ.

1.

Athenæus VII, p. 289, C, de Menecrate Syracusano medico, qui *Jovem* se dicebat : Τοὺς γοῦν θεραπευομένους ὑπ' αὐτοῦ τὰς ἱερὰς καλουμένας νόσους, συγγράφεσθαι ἠνάγκαζεν, ὅτι ὑπακούσονται αὐτῷ δοῦλοι περισωθεντες. Καὶ ἠκολούθουν ὁ μὲν τις Ἑρακλέους σκευὴν ἔχων, καὶ καλούμενος Ἑρακλῆς (Νικόστρατος δ' ἦν οὗτος, ὁ Ἀργεῖος, ἱερὰν νόσον θεραπευθεὶς. Μνημονεύει δ' αὐτῶν Ἐφίππος ἐν Πελταστῇ, λέγων ὧδε·

Οὐ Μενεκράτης μὲν ἔφασκεν εἶναι Ζεὺς θεὸς,
Νικόστρατος δ' ἄργεῖος, ἕτερος Ἑρακλῆς.)·

ἄλλος δέ τις, ὡς Ἑρμῆς, χλαμύδ' ἔχων καὶ κηρύκειον, πρὸς δὲ τούτοις πετρά· ὡς ὁ Ζελεΐτης Νικαγόρας, ὁ καὶ τῆς πατρίδος τυραννήσας, ὡς ἱστορεῖ Βάτων ἐν τοῖς

Περὶ τῶν ἐν Ἐφέσῳ τυραννῶν. De Nicagora cf. Clem. Alex. Protrept. p. 48 Pott.

2.

Suidas : Πυθαγόρας Ἐφέσιος, καταλύσας δι' ἐπιβουλῆς τὴν τῶν Βασιλειδῶν καλουμένην ἀρχὴν, ἀνεφάνη τε τύραννος πικρότατος, καὶ τῷ μὲν δήμῳ καὶ τῇ πληθύνῃ ἦν τε καὶ ἐδόκει κεχαρισμένος, ἅμα τὰ μὲν αὐτοὺς ἐπελπίζων ὑποσχέσεσιν, τὰ δὲ ὑποσπείρων αὐτοῖς ὀλίγα κέρδη· τοὺς γε μὴν ἐν ἀξιώσει τε καὶ δυνάμει περισυλῶν καὶ δημεύων φορητὸς οὐδαμὰ οὐδαμῇ ἦν. Καὶ κολάσαι δὲ πικρότατα οὐκ ἂν ὤκνησε, καὶ ἀφειδέστατα ἀποκτεῖναι οὐδὲν ἀδικοῦντας· ἐξελύττησε γὰρ εἰς ταῦτα ἔρως τις χρημάτων ἄμετρος· καὶ διαβολαῖς ταῖς εἰς τοὺς πλουσίους ἐκριπισθῆναι κουφότατος ἦν. Ἀπέχρησε μὲν οὖν καὶ ταῦτα ἂν κάκιστα ἀνθρώπων ἀπολέσαι αὐτόν· ἤδη δὲ καὶ τοῦ θεῖου κατεφρόνει. Τῶν γοῦν προειρημένων, οἷς ἐπέθετο, παμπόλλους ἐν τοῖς ναοῖς ἀπέκτεινε· ἐνὸς δὲ τὴν θυγατέρα καταφυγοῦσαν εἰς τὸ ἱερὸν ἀναστῆσαι μὲν αὐτὴν βιαίως οὐκ ἐτόλμησεν, συνεχῇ δὲ φυλακὴν ἐπιστήσας ἐξετρύχωσεν ἄρα ἐς τοσοῦτον, ὥς βρόχῳ τὴν κόρην τὸν λιμὸν ἀποδρᾶναι. Οὐκοῦν ἠκολούθησε δημοσίᾳ νόσος καὶ τροφῶν ἀπορία· καὶ σαλεύων ὁ Πυθαγόρας ὑπὲρ ἑαυτοῦ εἰς Δελφοὺς ἀπέστειλε, καὶ ἤτει λύσιν τῶν κακῶν. Ἡ δὲ ἔφη, νεῶν ἀναστῆσαι καὶ κηδεῦσαι τοὺς νεκρούς. Ἦν δὲ πρὸ Κύρου τοῦ Πέρσου, ὡς φησι Βάτων.

Finis narrationis desideratur. Suidam hæc Batonis ex deperdito libro Æliani De providentia sumpsisse suspicatur Küster., accedentibus Toupio, Valckenario, Bernhardy. — Βασιλειδῶν] Vulg. βασιλίδων, v. Dindorf. in Steph. Thes. s. v. Cf.

PERSICA.

1.

Diospolis, maxima illa urbs Thebaidis in Ægypto, quæ vocatur Hecatompylus, *centum portis instructa*, ab Osiride et Iside condita est. Antequam a Persis dirueretur, Baton ait habuisse eam vicorum tredecim millia et triginta, hominum septingenta millia, agri dimensi jugera tria millia et septingenta, centum portas egregie instructas, et quadraginta stadia longitudinis.

DE EPHESIORUM TYRANNIS.

1.

Menecrates Syracusanus eos quos a sacris morbis curasset, scripto cavere coegit, obtemperaturos se illi servosque futuros, ubi convalescerent. Sequebanturque eum, alius Herculis habitu indutus et *Hercules* cognominatus (Nicostratus is fuit Argivus, sacro morbo liberatus; cujus meminit Ephippus in Peltaste, his verbis :

Nonne Menecrates deum Jovem se esse dicebat;
Nicostratus vero Argivus, alterum se Herculem?),

alius vero Mercurii habitu, chlamydem gestans et caduceum insuperque alas; sic Zelites Nicagoras, is qui etiam

tyrannidem suæ patriæ occupaverat, ut tradit Baton in libris De Ephesiorum tyrannis.

2.

Pythagoras Ephesius, everso per insidias illorum, qui Basilidæ vocabantur, imperio tyrannus acerbissimus exstitit. Et apud populum quidem et multitudinem et erat et videbatur gratiosus, tam pollicitationibus spem illorum alens, quam exiguis lucellis eos inescans; viros autem dignitate et auctoritate conspicuos intolerabili quodam modo spoliabat, bonaque eorum publicabat. Ad hæc homines innocentissimos acerbissime punire et crudelissime interficere non dubitabat, nulli parcens: ad eam enim rabiem immoderata pecuniæ cupiditas hominem impellebat; et calumniis adversus divites facile incendebatur. Itaque vel hisce causis abunde commoverisset, ut pessime omnium mortalium periret. Sed addebat etiam divini numinis contemptum. Nam multos eorum, quos vi opprimere conabatur, ut diximus, in ipsis templis interfecit. Cujusdam autem filiam, quæ in templum confugerat, vi quidem abstrahere non est ausus, sed collocatis ante fores custodibus, puellam fame confectam aqueo vitam finire coegit. Itaque publica lues et annonæ penuria consecuta est. Pythagoras autem de sua salute anxius Delphos misit remedium malorum petens. Cui deus respondit templum esse condendum et manes mortuorum placandos. Fuit autem ante Cyrum Persam, ut ait Bato.

Aristot. Pol. V, 5. — ἀξιῶσει τε] ἀξιῶματι cod. et in marg.; τε om. V. Cf. Suid. v. Φορητός, ubi nonnulla ex his repetuntur. — ἔρως τις] vulg. ἔρ. τε. Quod posui τις est Bernhardyi; forte καὶ et aliud substantivum exciderunt. — ταῖς εἰς τ. πλουσίους] vulgo: πλησίους. Cod. V et E πλησίον. « Hoc repone vel πλουσίους » *Gaisford*. « Superest ut superlativus quispiam indagetur, cujus syllaba novissima remansit in ταῖς, quod nequit pro articulo haberi » *Bernhardyus*, in *Suidam* paullo severior. — τὴν θυγατέρα κ.] sic Bernh. e cod. A et V, pro vulg. τὰς θυγατέρας καταφυγούσας; idem postea τὴν κόρην cum V, pro vulg. τὰς κόρας. — μὲν αὐτὴν β.] cod. A., « quod *Æliani* decet elegantiam affectatam » *Bernh.*; vg. αὐτὴν om. — ἡ δὲ] A, V. Cet. addunt Πυθιάς, « quod consulto neglexerat *Ælian.*, intensissimus ille sermoni colorando. » *Bernh.* Ceterum Pythagoræ Ephesii memoria etiam in numis servata est. V. *Mionnet*. VI, 8, 113.

(ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΣΥΡΑΚΟΥΣΑΙΣ ΤΥΡΑΝΝΩΝ.)

Περὶ τῆς Ἰερωνύμου τυραννίδος.

3.

Athenæus VI, p. 251, E: Ἰερωνύμου δὲ, τοῦ Συρακοσίων τυράννου, Θράσωνα, τὸν Κάρχαρον ἐπικαλούμενον, Βάτων (Κάτων olim edd.) ὁ Σινωπεὺς ἱστορεῖ ἐν τῷ Περὶ τῆς τοῦ Ἰερωνύμου τυραννίδος, προσφέρεσθαι φάσκων αὐτὸν ἐκάστοτε πολὺν ἄκρατον. Τοῦτον δ' ἐποίησεν ἀναιρεθῆναι ὑπὸ τοῦ Ἰερωνύμου ἕτερος κόλαξ, Ὡσις ὄνομα· καὶ αὐτὸν δὲ τὸν Ἰερώνυμον ἀνέπεισε διάδημά τε ἀναλαβεῖν, καὶ τὴν πορφύραν καὶ τὴν ἄλλην πᾶσαν διασκευὴν, ἣν ἐφόρει Διονύσιος ὁ τύραννος.

Osis apud Livium (XXIV, 21, 22, XXV, 25) constanter vocatur *Sosis*, quod apud Athenæum restitui voluit Gronovius. Haud dubie Baton quoque est inter λογογράφους rerum Hieronymi, quos carpit Polybius VII, 7, 2, tanquam τραγωδοῦντας τὴν ὁμότητα τῶν τρόπων καὶ τὴν ἀσέβειαν τῶν πράξεων, ἐπὶ δὲ πᾶσι τὸ παράλογον καὶ τὸ δεινὸν τῶν περὶ τὴν καταστροφὴν αὐτοῦ συμβάντων.

ΠΕΡΙ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ ΚΑΙ ΑΙΜΟΝΙΑΣ.

4.

Athenæus, XIV, p. 639, E: Βάτων δ' ὁ Σινωπεὺς, ὁ ῥήτωρ, ἐν τῷ Περὶ Θεσσαλίας καὶ Αἰμονίας σαφῶς ἐμφανίζει τὴν τῶν Σατουρναλίων ἑορτὴν Ἑλληνικωτάτην, φάσκων αὐτὴν παρὰ τοῖς Θεσσαλοῖς Πελώρια καλεῖσθαι, γράφων οὕτως· « Θυσίας κοινῆς τοῖς Πελασγοῖς γινομένης ἀναγγεῖλαί τινα τῷ Πελασγῷ ἄνδρα, ὃ ὄνομα ἦν Πέλωρος, διότι ἐν τῇ Αἰμονίᾳ σεισμῶν μεγάλων γενομένων βραγείῃ τὰ Τέμπη ὄρη ὀνομαζόμενα, καὶ διότι διὰ τοῦ διαστήματος ὁρμήσαν τὸ τῆς λίμνης ὕδωρ ἐμβάλλοι εἰς τὸ τοῦ Πηνειοῦ ρεῖθρον, καὶ τὴν πρότερον λιμνάζουσαν χώραν ἅπασαν γεγυμνῶσθαι, καὶ ἀναξηραιομένων τῶν ὑδάτων, πεδία θαυμαστὰ τῷ μεγέθει καὶ τῷ κάλλει ἀναφαίνεσθαι. Ἀκούσαντα οὖν τὸν Πελασγὸν τὴν τράπεζαν ἀφθόνως αὐτῷ κεκοσμημένην τῷ Πελώρῳ παραθεῖναι. Καὶ τοὺς ἄλλους δὲ φιλοφρονουμένους ἕκαστον φέρειν ὃ τι ἔχοι παρ' αὐτῷ βέλτιστον, καὶ παρατιθέναι ἐπὶ τὴν τράπεζαν τῷ ἀπαγγεῖλαντι, καὶ αὐτὸν τὸν Πελασγὸν προθύμως διακονεῖν, καὶ τῶν ἄλλων τοὺς ἐν ἀξιώματι ὄντας ὑπηρετεῖν, καθότι ἐκάστῳ ὁ καιρὸς παρέπιπτε. Διόπερ φασίν, ἐπεὶ τὴν χώραν κατέσχον, ἀπομίμημα τῆς τότε γενομένης ἑορτῆς, θύοντας Διὶ Πελώρῳ, τραπέζας τε λαμπρῶς κοσμοῦντας προτιθέναι, καὶ οὕτως φιλόανθρωπον τὴν πανήγυριν

(DE SYRACUSARUM TYRANNIS.)

De Hieronymi tyrannide.

3.

Hieronymi, Syracusarum tyranni, assentatorem Thrasonem fuisse, qui Carcharus (*Asper*) cognominatus est, Bato Sinopensis narrat in libro quem de Hieronymi tyrannide composuit; ubi eundem plurimo mero se proluere solitum ait. Hunc vero deinde ut e medio tolleret Hieronymus, effecit alius ejusdem assentator, cui Osis nomen: ipsique Hieronymo persuasit, ut diadema sumeret et purpuram et reliquum omnem ornatum, quem gestaverat Dionysius tyrannus.

DE THESSALIA ET HÆMONIA

4.

Bato Sinopensis rhetor libro de Thessalia et Hæmonia perspicue declarat Saturnalium festum quam maxime

Græcicum esse, dicitque apud Thessalos *Peloria* nominari. Verba ejus hæc sunt: « Quo tempore sacrificium epulumque publicum celebrabant Pelasgi, renunciavit Pelasgo vir quidam, cui nomen *Pelorus* erat, vehementibus terræ motibus exortis in Hæmonia disruptos esse montes qui Tempe vocantur, et per intervallum erumpentem aquam paludis in Penei alveum influxisse, regionemque universam quæ antea palustris fuisset, denudatam esse, et exsiccatis aquis campos apparuisse miræ pulchritudinis et amplitudinis. Quibus auditis, Pelasgus mensam sibi laute instructam Peloro apposuit, et reliqui multa comitate attulere singuli quidquid quisque optimum habebat, mensæ nuncii imponentes, ipseque Pelasgus prompte ei ministravit, et reliquorum quisque honoratiorum eidem famulabantur, prout cuique offerebatur occasio. Quamobrem, postquam regionem illam occuparunt, ad imitationem, ut aiunt, festi tunc celebrati, Jovi Peloro sacra facientes, mensas splendide instructas proponunt, tantaque liberalitate humanitateque panegyrim illam celebrant, ut et peregrinos cunctos ad epulas adhibeant, et vinctos solvant, et servos accum-

συντελεῖν, ὥστε καὶ τοὺς ξένους ἅπαντας ἐπὶ τὴν θοίνην παραλαμβάνειν, καὶ τοὺς δεσμώτας λύειν, καὶ τοὺς οἰκέτας κατακλίναντας μετὰ πάσης παρρησίας ἐστιᾶν, διακονούντων αὐτοῖς τῶν δεσποτῶν· καὶ τὸ σύνολον ἔτι καὶ νῦν Θεσσαλοὺς μεγίστην ἐορτὴν ἄγοντας προσ-αγορεύειν Πελωρίαν. » Cf. Panofka in *Abhdl. d. Berlin. Akad.* 1839, p. 35, citant Hermann in *Antiqq. sacrr.* § 64, 21, et Preller. in *Pauly's Realencycl.* s. v. *Jupiter*, tom. IV, p. 591.

ΑΤΤΙΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑΙ.

5.

E LIBRO SECUNDO.

Schol. Pindar. Isthm. III (IV), 104 : Βάτος δὲ ἐν δευτέρῳ Ἀττικῶν ἱστοριῶν Πολύδωρον, Ἀνίκητον, Μηκιστόφονον, Πατροκλέα, Τοξόκλητον, Μενεβρόντην, Χερσίβιον, sc. Herculis e Megara filios recenset. — « Βάτος nomen corruptum videtur; scripserim Βάτων. » *Bæckh.*

6.

Plutarch. Agid. c. 15. Ætolis Peloponnesum invadentibus, Aratus auxilia petit a Lacedæmoniis; qui mittunt exercitum duce Agide. Hic ubi advenit, Arato prælium evitare visum est satius : Ὁ δὲ Σινωπεὺς Βάτων αὐτὸν οὐκ ἐθέλειν μάχεσθαι φησι Ἄγιν Ἀράτου κελεύοντος, οὐκ ἐντετυχηκῶς οἷς Ἀρατος γέγραφε περὶ τούτων ἀπολογιζόμενος κτλ. (v. Arati fr. 1). Fortasse alia quædam de Arato ex eodem fonte hausit Plutarchus. V. Droysen. *Hellen.* II, p. 391 not.

ΠΕΡΙ ΙΩΝΟΣ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ.

7.

Athenæus X, p. 436, F : Βάτων δ' ὁ Σινωπεὺς ἐν τοῖς Περὶ Ἰωνος τοῦ ποιητοῦ φιλοπότην φησὶ γενέσθαι καὶ ἐρωτικώτατον τὸν Ἰωνα. Καὶ αὐτὸς δὲ ἐν τοῖς ἐλεγείοις ἐρᾶν μὲν δμολογεῖ Χρυσίλλης τῆς Κορινθίας,

bere et cum omni libertate epulari jubeant, ministeria obeuntibus dominis : et omnino etiam nunc Thessali maxima celebri- tate festum illud agunt, et *Peloriam* nominant. »

ATTICÆ HISTORIÆ.

5.

Baton libro secundo Historiarum Atticarum Herculis et Megaræ filios recenset Polydorum, Anicetum, Mecistophonum, Patroclum, Toxoclitum, Menebrontem, Chersibium.

6.

Baton Sinopensis ait Agim, etsi jubente Arato, pu-

Τελέου δὲ θυγατρὸς· ἥς καὶ Περικλέα τὸν Ὀλύμπιον ἐρᾶν φησι Τηλεκλείδης ἐν Ἡσιόδοις.

BION SOLENSIS.

Diogenes L. IV, 58 : Γεγόνασι δὲ Βίωνες δέκα... Πέμπτος Σολεὺς, Αἰθιοπικὰ γεγραφώς. Ἐκτος, ῥητορικὸς, οὗ φέρεται ἐννέα βιβλία Μουσῶν ἐπιγραφόμενα, Plinius H. N. VI, 35, p. 388 : *Simili modo et de mensura ejus varia prodidere : primus Dalion ultra Meroen longe subvectus, mox Aristocreon et Bion et Basilis.* V. Basilis fragm.

Præter Æthiopica Bion Solensis De historia naturali scripsisse videtur. Nam apud Varronem (De re r. 1, 1) recensetur inter eos qui rei rusticæ studiosis consulendi sint. Eundem inter auctores suos recenset Plinius in elencho libr. VIII, X, XIV, XV, XVII, XVIII. Quæritur num idem sit *Cæcilius Bion*, cujus Περὶ δυνάμεων opus laudat Plinius XXVIII, 57, p. 199 ed. Tchn. : *Datur* (ad sedandum lienem) *et equi lingua inveterata ex vino, præsentaneo medicamento, ut didicisse se ex Barbaris Cæcilius Bion tradit.* Ejusdem meminit Plinius XXIX, 28, p. 236 : *Tertium genus est eodem phalangii nomine araneus lanuginosus, grandissimo capite. Quo dissecto inveniri dicuntur intus vermiculi duo, adalligatique mulieribus cervina pelle ante solis ortum, præstare ne concipiant, ut Cæcilius in Commentariis reliquit. Vis ea annua est.* Pertinent hæc ad commenta magica. (Pro *Bion* vel *Dalion* corrupte legitur *Bialcon* lib. XXVIII, 80, p. 214.) Nomen *Cæcilius* arguit patronum Romanum. Æthiopicôn vero scriptor quum Basili antiquior vel certe æqualis ejus fuisse videatur, non est probabile eundem esse cum Cæcilio. Laudatur denique Bion una cum Alexandro Polyhistore de rebus Assyriorum. Quodsi recte nomen se habet, neque Dinon potius esse debet, hæc fortasse ei vindicanda Bioni sunt, qui novem Musarum libros, sicuti Herodotus et Cephalion, scripsit.

gnare non voluisse. At non legit ille quæ ipse Aratus de his defendens se conscripsit.

DE IONE POETA.

7.

Bato Sinopensis in libro, quem de Ione poeta conscripsit, et bibacem et amoribus deditissimum Ionem fuisse ait. Et ipse quidem Ion in Elegiis, amore se captum Chrysillæ Corinthiæ profitetur, Telei filiæ; quam eandem a Pericle quoque Olympio adamatam Teleclides ait in Hesiodis.

ΑΙΘΙΟΠΙΚΑ.

1.

Plinius H. N. VI, 35, p. 387 ed. Tchn. : *A Syene, et prius Arabiæ latere, gens Catadupi; deinde Syenitæ. Oppida : Tacompson, quam quidam appellaverunt Thathicen, Aranum, Sesanium, Sandura, Nasaudum, Anadoma, Cumara, Peta et Bochiana, Leuphithorga, Tantarene, Moechindira, Noa, Gophoa, Gystate, Megeda, Lea, Rhemnina, Nupsia, Direa, Pataga, Bagada, Dumana, Rhadata, in quo felis aurea pro deo colebatur, Boron in mediterraneo, Mallos, proximum Meroæ. Sic prodidit Bion. Juba aliter.* (V. Jubæ fr. 42, tom. III, p. 477.)

2.

Idem ib. p. 388 Tchn. : *Ex Africæ latere tradita sunt eodem nomine Tacompsos altera, sive pars prioris : Magora, Lea, Edosa, Pelenaria, Pyndis, Magusa, Bauma, Linitima, Spintum, Sydopta, Gensora, Pindictora, Agugo, Orsima, Suasa, Maumarum, Urbim, Mulon, quod oppidum Græci Hypaton vocarunt; Pagoargas, Zamnes, unde elephantum incipiunt; Mambliæ, Berresa, Cetuma. Fuit quondam et Epis oppidum contra Meroen, antequam Bion scriberet deletum.*

3.

Idem ib. p. 390 Tchn. : *Inde (sc. a Tole oppido) dierum duodecim (itinere) Esar Ægyptiorum oppidum, qui Psammetichum fugerint. In eo produntur annis trecentis habitasse... Bion autem Sapien vocat, quod ille (sc. Aristocreon) Esar, et ipso nomine advenas ait significari. Antecedit Aristocreon-tis fr. 1.*

Idem ib. p. 391 Tchn. : *Bion alia oppida in insulis tradit, a Sembobiti Meroen versus dierum toto itinere viginti. Proximæ insulæ oppidum Semberitarum sub regina, et aliud Asar : alterius oppidum Daron. Tertiam Medoen vocant, in qua oppidum Asel. Quartam eodem quo oppidum nomine Garoden. Inde per ripas oppida : Navos, Modundam, Andatim, Setundum, Colligat, Secande, Navec-*

tabe, Cumi, Agrospi, Ægipam, Candrogari, Arabam, Summaram.

4.

Athenæus XIII, p. 566, C : Καθίστων δὲ καὶ πολλοὶ τοὺς καλλίστους βασιλέας, ὡς μέχρι νῦν οἱ Ἀθανατοὶ καλούμενοι Αἰθίοπες, ὡς φησι Βίων ἐν Αἰθιοπικοῖς. Ὡς ἔοικε γὰρ τὸ κάλλος βασιλείας οἰκείον ἐστὶ. Cf. Herodot. III, 20; Aristot. Pol. IV, 3, 7. Nicolai fr. 142.

5.

Schol. ad Actor. VIII, 27 ap. Albert. in Gloss. Gr. N. T. p. 213 et Cramer. Anecd. III, p. 415 : Κανδάκην Αἰθίοπες πᾶσαν τὴν τοῦ βασιλέως μητέρα καλοῦσιν. Οὕτω Βίων ἐν πρώτῳ Αἰθιοπικῶν « Αἰθίοπες τοὺς βασιλέων πατέρας οὐκ ἐκφαίνουσιν, ἀλλ' ὡς ὄντας υἱοὺς ἡλίου παραδιδόασιν· ἐκάστου δὲ τὴν μητέρα καλοῦσι Κανδάκην. » Cf. Hesych. : Κάνδη, γυνὴ ἢ Κανῶ.

ΑΣΣΥΡΙΑΚΑ.

(6.)

Syncell. p. 359, C : Ἐβασίλευσαν Ἀσσύριοι ἀπὸ Νίνου καὶ Σεμιράμειος μέχρι Βελεοῦν τοῦ Δελκετάδου. Εἰς τοῦτον γὰρ τοῦ Σεμιράμειος γένους λήξαντος, Βελιταρᾶν κηπουργὸς ἐβασίλευσε καὶ τὸ ἐκείνου γένος ἐξῆς μέχρι Σαρδαναπάλλου, καθὰ Βίωνι καὶ Ἀλεξάνδρῳ δοκεῖ τῷ Πολυίστορι. Syncellus hauserit ex Agathia (II, 25), qui de iisdem rebus fusius exponit (v. Polyhistoris fr. 2). Bionis mentio ex Alexandro fluxerit.

BOTRYAS MYNDIUS.

Ptolemæus Heph. ap. Phot. cod. 190, p. 147, 21 : Βοτρύας δὲ Μύνδιος τῆς Νιόβης παῖδας πάντας ὑπὸ Ἀπόλλωνος φησιν ἀνηρῆσθαι.

Βότρυας] idem quod Βότρως, cujus nominis viros v. ap. Dindorf. in Steph. s. v. et in Meinek. Hist. crit. com. p. 408 not.

DE ÆTHIOPIA.

4.

Multi etiam pulcerrimos creabant reges, uti etiamnum Æthiopes qui Athanati, Immortales, (Macrobian ap. Herodot.) vocantur, uti Bion narrat in Æthiopicis.

5.

Candacen Æthiopes quamque regis matrem appellant, teste Bione in primo De Æthiopia, ubi hæc : « Æthiopes pa-

tres regum non exhibent, quos pro Solis filiis habent, matrem vero uniuscujusque Candacen appellant. »

DE REBUS ASSYRIORUM.

6.

Regnarunt Assyrii a Nino et Semiramide usque ad Beleum Delcetadæ filium. In quo quum Semiramidea stirps deficeret, Belitaran hortulanus regno potitus est, quod apud posteros ejus mansit usque ad Sardanapallum, uti Bioni et Polyhistori videtur.

BRUTTIUS s. BRETTIUS, chronographus, homo Christianus, quem laudant Euseb. Chron. p. 379 ad Ol. 218, 3, Syncell. p. 344, A, Malala p. 34, 22; 139, 17; 262, 21 ed. Bonn., senioris est ætatis, quam ut fragmenta ejus hic locum invenient. Vide quæ de eo disputat Bentlej. ad Milium p. 71, ad calcem Malalæ edit. Bonn.

BUTORIDES ap. Plinium H. N. XXXVI, c. 12, inter eos recensetur, qui de pyramidibus Ægyptiis scripserunt.

CÆMARO, Indicôn auctor, apud Plutarch. De fluv. 4. V. Daimachi fragm. 4 a. tom. II, p. 441.

CALLICRATES Περί Ἀθηνῶν scripsit. Vid. Menecles Barcæus.

CALLIDEMUS.

Plinius H. N. IV, 12, 21 : (Eubœa) *antea vocitata est...*, ut Aristides Macra, ut Callidemus, Chalcis. Eadem Solin. c. 17. Idem nomen est in indice auctorum lib. IV. Nihilominus fortasse corruptum ex Clidemus.

CALLIPHANES.

Plinius VII, c. 2, p. 5 ed. Tchn. : *Supra Nasamones confinesque illis Machlyas, Androgynos esse utriusque naturæ inter se vicibus coeuntes Calliphanes tradit. Aristoteles adjicit dextram mammarum iis virilem, lævam muliebrem esse.*

Qui sit hic Calliphanes, cujus nomen recurrit in catalogo auctorum ad lib. III. V. VI, parum liquet. Calliphanes quidam, δ τοῦ Παραβρύχοντος κληθεὶς, memoratur ap. Athenæum, I, p. 4, C. Lysiae contra Καλλιφάνη orationem citat Harpocrat. v. Νωθεῖα.

CALLIPPUS CORINTHIUS.

ΕΣ ΟΡΧΟΜΕΝΙΟΥΣ ΣΥΓΓΡΑΦΗ.

1.

Pausanias IX, 29, 1 : Θῦσαι δὲ ἐν Ἐλικῶνι Μουσῶν πρῶτους καὶ ἐπονομάσαι τὸ ὄρος ἱερὸν εἶναι Μουσῶν Ἐφιάλτην καὶ Ὡτον λέγουσιν, οἰκίσαι δὲ αὐτοὺς καὶ Ἀσκρην· καὶ δὴ καὶ Ἥγησίους ἐπὶ τῷδε ἐν τῇ Ἀθίδι ἐποίησεν·

Ἀσκρην δ' αὖ παρέλετο Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
ἢ δὴ οἱ τέκε παῖδα περιπλομένων ἐνιαυτῶν
Οἶοκλον, ὃς πρῶτος μετ' Ἀλωέος ἔκτισε παίδων
Ἀσκρην, ἥθ' Ἐλικῶνος ἔχει πόδα πιδακόντα.

Ταύτην τοῦ Ἥγησίου τὴν ποίησιν οὐκ ἐπελεξάμην· ἀλλὰ πρότερον ἄρα ἐκλελοιπιῦα ἦν πρὶν ἢ ἐμὲ γενέσθαι. Κάλλιππος δὲ Κορίνθιος ἐν τῇ Ἐς Ὀρχομενίους συγγραφῇ μαρτύρια ποιεῖται τῷ λόγῳ τὰ Ἥγησίου τὰ ἔπη. Ὡσαύτως δὲ καὶ ἡμεῖς πεποιήμεθα παρ' αὐτοῦ Καλλίππου διδασκόμενοι.

Cf. Müller. *Min.* p. 17 sq.; Welcker. *Cycl.* p. 325.

Idem IX, 38, 9 : Ἀσπληδόνα δὲ ἐκλιπεῖν τοὺς οἰκήτορας φασιν, ὕδατος σπανίζοντας· γενέσθαι δὲ τὸ ὄνομα ἀπὸ Ἀσπληδόνος τῇ πόλει· τοῦτον δὲ εἶναι νύμφης τε Μιδείας καὶ Ποσειδῶνος· ὁμολογεῖ δὲ καὶ ἔπη σφίσιν, ἃ ἐποίησε Χερσίας, ἀνὴρ Ὀρχομένιος·

Ἐκ δὲ Ποσειδάωνος ἀγακλειτῆς τε Μιδείας
Ἀσπληδῶν γένεθ' υἱὸς ἄν' εὐρύχορον πτολίεθρον.

Τοῦδε τοῦ Χερσίου τῶν ἐπῶν οὐδεμία ἦν ἔτι κατ' ἐμὴ μνήμη· ἀλλὰ καὶ τάδε ἐπηγάγετο ὁ Κάλλιππος ἐς τὸν αὐτὸν λόγον τὸν ἔχοντα ἐς Ὀρχομενίους. Τούτου δὲ τοῦ Χερσίου καὶ ἐπίγραμμα οἱ Ὀρχομένιοι τὸ ἐπὶ τῷ Ἡσιόδου τάφῳ (v. Pausan. 1. I. § 4) μνημονεύουσι. Cf. Müller. 1. 1.

DE REBUS ORCHOMENIORUM.

1.

In Helicone primos omnium sacra Musis fecisse et Musis eum montem consecrasse Ephialtem et Otum tradunt; eosdem etiam Ascræ condidisse; quod Hegesinus in Atthide poemate his versibus indicavit :

Ast Ascræ optato potitur Neptunus amore :
mox illi quæ progenuit volventibus annis
Æoclum, natis primus qui junctus Aloei
udi ad radices Heliconis condidit Ascræ.

Hanc Hegesini poesin ego nunquam legi, quandoquidem ante me natum prorsus evanuerat; sed Callippus Corinthius in historia quam de Orchomeniorum rebus conscripsit,

eorum Hegesini versuum testimonio utitur; idem nos quoque facimus a Callippo edocti.

2.

Aspledonem ob aquarum penuriam desertam tradunt; nomen vero urbi contigisse ab Aspledone, quem Midea nympa Neptuno pepererit. Id confirmant versus a Chersia facti, viro Orchomenio :

Neptunoque tridentifero insignique Midea
Aspledon satus est, ampla spectandus in urbe.

Ætate quidem mea Chersia hujus carmina jam vetustas aboleverat; sed hos quoque versus Callippus retulit in libro De Orchomeniis. Eidem Chersia epigramma Orchomenii attribunt, quod Hesiodi sepulcro inscriptum est.

DOMITIUS CALLISTRATUS.

Auctor noster qui Heracleæ Ponticæ historiam condidit libris minimum septem, modo Callistratus simpliciter dicitur (fr. 1-3), modo addito prænominē *Domitius* Callistratus (fr. 4-8). Hinc conijcimus Callistratum (sicuti Corn. Alexandrum Polyhistorem) Romani patroni fuisse libertum, qui fortasse post eversam bello Mithridatico Heracleam patriam captivus in Italiam abductus erat. Distinguendus ab eo est Callistratus Aristophaneus, qui commentariis suis in Homerum, Pindarum, tragicos et comicos, grammaticis notissimus est (*).

Præter Heracleæ historiam laudatur Callistrati *De Samothracia* opus; quod num ad Domitium C. pertineat necne, nescimus. *Callistratus Tene-*

(*) Non distinguendum esse fortasse inde aliquis colligat, quod Athenæus VI, p. 363, E, ex Callistrato Aristophaneo narrat Mariandynos servos δωροφόρους appellatos esse, sicuti *Penestæ* dicebantur apud Thessalos, *Claroti* apud Cretenses. Exscripsi locum fr. 10. Sed hujus rei memorandæ opportunitatem Commentarii in comicos poetas glossarumque collectiones sæpissime præbere poterant; neque quidquam præterea indagare potui, quod ejusmodi sententiæ probabilitatis speciem conciliaret. Ceterum de Callistrati Commentariis *Homerici* vid. schol. et Eustath. Ad *Pindarum* laudatur a schol. P. II, 1, N. III, 1. VII, 150, Isthm. II, 1. 18. IV, 1; ad *Euripidem* a schol. Orest. 301. 424. 1030; ad *Aristophanem* citatur sexcenties. Ejus in *Cratinum* comment. laudat Athen. XI, p. 495; idem aliis etiam comicis operam suam navasse videtur. Cum hoc argumento conjunctus quodammodo erat liber Περὶ ἑταιρῶν. (Athenæus XIII, p. 591, D : Ἐπλούτει δὲ σφόδρα ἡ Φρύνη, καὶ ὑπισχνεῖτο τειχεῖν τὰς Θήβας, ἐὰν ἐπιγράψωσι Θηβαῖοι, « Ἀλέξανδρος μὲν κατέσκαψεν, ἀνέστησε δὲ Φρύνη ἡ ἑταῖρα, » ὡς ἰστορεῖ Καλλίστρατος ἐν τῷ Περὶ ἑταιρῶν.) Ejusdem Σύμμικτα citat Athenæus III, p. 125, B (βιβλ. ζ'. de Simonide), et Erotian. v. χεῖραι (βιβλ. ε'). Ex iisdem libris fluxerit quod Athenæus habet I, p. 21, C : Καλλίστρατός τε ὁ Ἀριστοφάνειος Ἀρίσταρχον ἐν συγγράμματι κακῶς εἴρηκεν ἐπὶ τῷ μὴ εὐρύθμως ἀμπέχεσθαι, φέροντός τι καὶ τοῦ τοιοῦτου πρὸς παιδείας ἐξέτασιν. — Præterea vid. indices auctorum ad Phot. Lex.; Hesych., Harpocrat. (v. ἀπλᾶς), Suidam, Zonaram, Bekker. Anecd. Plurima ex iis enotavit Clintonus F. H. III, p. 539. Accuratius hæc pervestigaturo præsto erit R. Schmidt. *Comment. De Callistrato Aristophaneo*. Halæ 1838. *Callistratus*, qui in nonnullis codd. Suidæ, Harpocratonis, Photii una cum *Meneclæ* Περὶ Ἀθηνῶν laudatur, esse debet *Callicrates*. Vide fragmenta Meneclis Barcæi. Eadem nomina permutata sunt ap. Plutarch. Vit. X Orat. in Demosthen. (p. 281, 9 in Bioy. Westermanni). — Alios Callistratos vide ap. Fabric. B. Gr. V, p. 560 sq.

dus inter Arati interpretes recensetur in antiquo catalogo Petrii Victorii, ut ex Vossio disco. Sed vereor magnopere ne ille Callistratus fuerit *Cleostratus*; ejus enim nominis familiam astronomorum in Tenedo ins. habitasse arguunt Cleostratus Tenedius, octaeteridis inventor (Censorin. 18. Cf. Ideler. Chron. II, p. 605 sq.), atque alius junior Tenedius, qui *Phænomena* scripsit (Vit. Arat. in Bioy. Westermanni p. 57, 29 et schol. Vatican. in Euripid. Rhes. 524, p. 299 ed. Cobet.). Præterea Callistrati nomen haud semel cum Callisthenis confusum esse ostendimus ad fragm. Callisthen. p. 32. Jam quum schol. Apollon. Rhod. duobus locis (I, 1037. II, 672. V. Callisth. fr. 39. 40, p. 28) Periplum Callisthenis laudet de locis Ponticis, suspicio est his quoque locis pro notiore *Callisthene* reponendum esse *Callistratum*, eumque nostrum esse Domitium Heracleotam, qui Περίπλου Πόντου condiderit, sicuti Ἀσίας περίπλου composuerat Nymphis Heracleota.

ΠΕΡΙ ΗΡΑΚΛΕΙΑΣ.

E LIBRO SECUNDO.

I.

Apollonius Rhodius II, 780, Priolaum (*a Priola urbe prope Heracleam*), fratrem Lyci, Dascylo nati, regis Mariandynorum, prælio contra Mysos commisso interfectum esse dicit, atque mortem ejus etiam nunc cantilenis a Mariandynis defleri. Ad hæc scholiasta :

Ἰδίως τὸν θρηνούμενον (θρυλλούμενον vulg.; em. Dindorf.) Πριόλαόν φησι, τῶν ἄλλων Βάρυνον λεγόντων τὸν Τιτίου υἱόν, ὡς Νύμφης καὶ Καλλίστρατος.

Nymphis (fr. 9) de patris nomine nihil tradidit, neque Βάρυνον sed Βῶρμον dixit, uti Hesychius s. v; eamque formam etiam n. l. reponi jure vult Dindorf. in Steph. Thes. v. Βῶριμος. In codice Paris. est ita : Τιτίου δὲ υἱὸς Βαρίνος κατὰ Νύμφιν καὶ Καλλίστρατον, κατὰ δὲ ἄλλους Πριόλαος. Postrema de suo adjecit. Nam ita schol. Æschyl. Pers. 941 : Καλλίστρατος ἐν δευτέρῳ Περὶ Ἡρακλείας, Τιτίου (vg. Τιτυοῦ) παῖδας εἶναί φησι δύο, Πριόλαν καὶ Μαριανδυνόν, ὃν κυνηγοῦντα ἀπολέσθαι, καὶ μέχρι τοῦ νῦν Μαριανδυνούς ἐν ἀκμῇ θέρους θρηνεῖν αὐτόν· τὸν δὲ Μαριανδυνόν αὐξῆσαι μάλιστα τὴν θρηνητικὴν αὐλωδίαν καὶ

DE HERACLEA.

1. Quod Priolaus dicitur ille, quem cantilenis Mariandyni lugent, proprium est Apollonii; nam ceteri Barynum (*Bormum*) dicunt Titiae filium, ut Nymphis et Callistratus.

Callistratus libro de Heraclea secundo dicit Titiae filios esse Priolaum et Mariandynum, *et præter hos Bormum*, qui in venatione perierit : Mariandynum vero multum excoluisse aulodiam threnelicam, eamque docuisse Hyagnim, patrem Marsyæ.

διδάξαι ταύτην Ὑάγνιν τὸν Μαρσίου πατέρα. Verum hic nihil de Bormo sive *Baryno*, qui olim post Μαρριανδυνὸν excidisse videtur. Integram sententiam Callistrati dabit Pollux : Βώριμος δὲ Μαρριανδυνῶν γεωργῶν ἄσµα, ὡς Αἰγυπτίων Μανέρως, καὶ Λιτυέρσας Φρυγῶν... Ὁ δὲ Βώριμος ἦν Ἰόλλα (1. Πριόλας) καὶ Μαρριανδυνοῦ ἀδελφός, Οὐπίου (1. Τιτίου) βασιλέως παῖς. De mortis causa aliter Nymphis l. 1. Quod de Mariandyno *post mortem fratris* aulodiam threneticam excolente et magistro Hyagnis affert schol. *Æschyli*, in sua transtulit Eustathius ad Dion. Perieg. v. 787, p. 251 ed. Bernhardy. — Ceterum Βῶρμον nomen in aliis hoc genus fabulis dici Βῶρον monui ad fragm. Chronolog. p. 174 sq. Nominis ratio latet. Quum tamen et Priolaus et Titias et Mariandynus et Cyzicus ex urbium et regionum nominibus ficti sint, simile quid suberit Boro s. Bormo. Βωρεῖς, tribules tribus Cyzicenæ in Inscr. Cyzic. ap. Caylum *Recueil d'Antiq. égypt.* I, 2, pl. 60. Βῶρον Lydiæ urbem ex Lex. Septemv. affert Dindorf. in Stephan. Thes. v. Βῶροι coll. v. Βωρεύς. — De cantilenis istis adi Bode. Hist. poes. Gr. tom. II, p. 92 sqq.

2.

Schol. Apoll. Rhod. I, 1126 : Καλλίστρατος δὲ ἐν τῷ δευτέρῳ τοῦ καθ' Ἡρακλείαν περὶ Τιτίου φησί· « Τιτίας, ἥρως ἐγχώριος, ὃν οἱ μὲν μυθεύονται παῖδα Διὸς, οἱ δὲ πρεσβύτερον (1. τὸν πρεσβύτατον) τῶν Μαρριανδυνοῦ τοῦ Κιμμερίου παίδων· δι' ὃν μάλιστα τὸ ἔθνος ηὔξεται, καὶ προάγεται ἔτι εἰς εὐδαιμονίαν. » Καὶ Προμαθίδας δὲ ἐν τοῖς Περὶ Ἡρακλείας λέγει περὶ Τιτίου ὅστις ἦν, καὶ Θεοφάνης. Ἀπεθεώθη δὲ ἀπὸ Μαρριανδυνῶν.

Cf. idem II, 780 : Τὸν Τιτίαν οἱ μὲν φασὶ Διὸς παῖδα, [οἱ δὲ] ἓνα τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, οἱ δὲ τὸν πρεσβύτατον τῶν Μαρριανδυνοῦ παίδων. Ὁ δὲ Μαρριανδυνὸς Φινέως ἢ Φρίξου ἢ Κιμμερίου λέγεται παῖς εἶναι. Ἀπὸ δὲ Τιτίου φασὶ Τίτιον τὴν πόλιν κληθῆναι. Verba [οἱ δὲ] habet cod. Paris. ; in vulg. absunt, recte. — Apollonius II, 780 Titiam ab Hercule in ludis funebribus Priolai in honorem celebratis occisum esse tradit. Lib. I, 1126 Titiam et Cyllenum, πρώτους πόλεων μοιραγέτας ἡδὲ παρέδρους Μητέρος Ἰδαίης dicit. Atque ita Apollonius dixit, notante scho-

liasta, ἀκολουθῶν Μενάνδρῳ, λέγοντι Μιλησίους, ὅταν θύωσι τῇ Πέᾳ, προθύειν Τιτία καὶ Κυλλήνῳ. Cf. Welcker. *Trilog.* p. 172 ; Lobeck. *Aglaoph.* p. 1165. Menander ille, aliunde non notus, fortasse est Heracleota, quem Plinius H. N. in indic. lib VIII et IX apponit. Sed fieri etiam potest ut nomen corruptum sit, ac intelligi debeat Μαιάνδριος ὁ Μιλήσιος, de quo v. tom. II, p. 334.

E LIBRO TERTIO.

3.

Stephan. Byz. : Τάφραι καὶ Τάφρη, ἐνικῶς, χώρα ταφρευθεῖσα περὶ τὴν Μαιῶτιν λίμνην ὑπὸ δούλων ταῖς δεσποίναις συμμιγέντων κατὰ τὸν πολυχρόνιον πόλεμον τῶν Σκυθῶν, τῶν δεσποτῶν πολεμούντων τοῖς Θραξίν ἢ τοῖς ἐντὸς Ἰστρου, ὡς Καλλίστρατος ἐν τρίτῳ. Ταύτην τὴν χώραν κατοικῆσαι Σατορχαίους. Οἱ οἰκοῦντες Σατορχαῖοι. Rem fusius exponit Herodotus IV, 1 sqq. Fossam ductam dicit (c. 3) ἐκ τῶν Ταυρικῶν οὐρέων ἐς τὴν Μαιῆτιν λίμνην. De *Taphris* cf. Mela II, 1, 39 ; Plinius IX, 12, 26 ; Ptolemæus III, 6 ; Eustath. ad Dion. 163 ; Strabo VII, p. 308. Recentiores, qui de his dixerunt, laudat Bæhr. ad Herodot. l. l. p. 277 sq.

4.

Idem : Ψίλιον, ποταμὸς μεταξὺ Θυνίας καὶ Βιθυνίας. Δομίτιος Καλλίστρατος ἐν τρίτῳ Περὶ Ἡρακλείας· « Ἐγκυριεύσαντες ἀπὸ τοῦ Σαγγαρίου χωρίου ἕως τοῦ Ψιλίου ποταμοῦ. » Ἔστι καὶ ἄλλος Ψίλις ποταμὸς τῆς Βιθυνίας, ἐκρέων εἰς τὸν Εὐξείνιον πόντον.

Ἐγκυριεύσαντες.. ἕως, Holsten.; ἐγκυριεσσάντος.. εἰς libri. De *Psili* vel potius *Psilli* (Strabo p. 543 et aliis, Ψίλλιος ap. Marcian. p. 69) constat; *Psilium* Callistrati nescio an alius memoraverit. Neque vero diversus est fluvius, uti Stephanus putat.

E LIBRO QUARTO.

5.

Idem : Ἀρκιρόεσσα, πόλις ἐν Πόντῳ, Ἡρακλείας ὑποτελής. Δομίτιος Καλλίστρατος ἐν τετάρτῃ Περὶ Ἡρακλείας. Codex Vossianus ἐν ε' Περὶ Ἡ. Num aliunde de hac urbe constat?

2.

Callistratus libro de Heraclea secundo, « Titias, ait, heros fuit indigena, quem alii fabulantur Jovis esse filium unumque ex Idæis Dactylis, alii natu maximum inter filios Mariandyni Cimmerio nati. Atque Titias ille est, per quem maxime gens augetur et producit etiamnum ad felicitatem. » Promathidas quoque in suis de Heraclea libris quis fuerit Titias exponit, nec non Theophanes. Ceterum Titias inter deos a Mariandynis relatus est.

3.

Taphræ, aut Taphre singulariter, regio fossa munita

circa Mæotin paludem a servis, qui cum dominorum uxoribus congressi erant tempore diurni Scytharum belli, quum domini bellarent cum Thracibus vel cum iis qui intra Istrum sunt, ut Callistratus libro tertio.

4.

Psilium, fluvius inter Thyniam et Bithyniam. Domitius Callistratus in tertio de Heraclea : « Regione potiti a Sanguario castello usque ad Psilium fluvium. »

5.

Arciroessa, urbs Ponti, Heracliensibus subjecta, Domitius Callistratus libro de Heraclea quarto.

6.

Idem : Μόκατα, Βιθυνίας πόλις, ὡς Δομίτιος Καλλίστρατος ἐν τῷ Περὶ Ἡρακλείας τετάρτῳ. Cod. Rhedig. : Μόκαρτα π. Βιθ., ὡς Δομάτιος. Aliunde non nota urbs, nisi forte est ea quæ τὰ Μόδρα appellatur ap. Strabon. p. 543.

LIBER VI.

Idem : Ὀδιούπολις, χωρίον Ἡρακλείας τῆς πρὸς τῷ Πόντῳ. Δομίτιος Καλλίστρατος ἔκτῳ τῶν Περὶ Ἡρακλείας.

8.

Idem v. Ὑπιος. Vide Nymphidis fr. 4, tom. II, p. 13.

E LIBRO SEPTIMO.

9.

Idem : Ὀλύμπη, πόλις Ἰλλυρίας, ὡς Δομίτιος Καλλίστρατος ἐβδόμῳ Περὶ Ἡρακλείας.

(10).

Athenæus VI, p. 263, E : Τάχ' οὖν διὰ τοῦτο καὶ Εὐφορίων ὁ ἐποποιὸς τοὺς Μαριανδυνοὺς δωροφόρους κέκληκεν·

Δωροφόροι καλεοῖσθ' ὑποφρίσσοντες ἀνακτας.

Λέγει δὲ καὶ Καλλίστρατος ὁ Ἀριστοφάνειος, ὅτι τοὺς Μαριανδυνοὺς ὠνόμαζον μὲν δωροφόρους, ἀφαιροῦντες τὸ πικρὸν τῆς ἀπὸ τῶν οἰκετῶν προσηγορίας, καθάπερ Σπαρτιᾶται μὲν ἐποίησαν ἐπὶ τῶν Εἰλώτων, Θετταλοὶ δ' ἐπὶ τῶν πενεστών, Κρήτες δ' ἐπὶ τῶν κλαρωτῶν. Καλοῦσι δὲ οἱ Κρήτες τοὺς μὲν κατὰ πόλιν οἰκέτας χρυσωνήτους, ἀμφαμιώτας δὲ τοὺς κατ' ἀγρὸν, ἐγχωρίους μὲν ὄντας, δουλωθέντας δὲ κατὰ πόλεμον· διὰ τὸ κλη-

ρωθῆναι δὲ κλαρώτας. De re cf. Meinek. Euphor. p. 141; Müller. Dor. II, 63; Hermann. Antiq. § 19, et quos laudat. Ceterum v. Introduct.

ΠΕΡΙ ΣΑΜΟΘΡΑΚΗΣ.

Dionys. Hal. A. R. I, 68, postquam de diis Penatibus dixerat, quorum signa Romæ in templo non procul a Foro sita visuntur, pergit : Ὁρᾶν μὲν δὴ ταῦτα ἔξεστι, ἀκούειν δὲ καὶ γράφειν ὑπὲρ αὐτῶν, ἃ Καλλίστρατός τε ὁ Περὶ Σαμοθράκης συνταξάμενος ἱστορίαν, καὶ Σάτυρος ὁ τοὺς ἀρχαίους μύθους συναγαγὼν καὶ ἄλλοι συχνοὶ, παλαιότατος δὲ, ὧν ἡμεῖς ἴσμεν, ποιητῆς Ἀρκτίνος. Λέγουσι γοῦν ὧδε· Χρύσῃν τὴν Πάλλαντος θυγατέρα γημαμένην Δαρδάνῳ, φερνὰς ἐπενέγκασθαι δωρεὰς Ἀθηνᾶς, τὰ δὲ Παλλάδια καὶ τὰ ἱερὰ τῶν μεγάλων θεῶν, διδαχθεῖσαν αὐτῶν τὰς τελετάς. Ἐπειδὴ δὲ τὴν ἐπομβρίαν φεύγοντες Ἀρκάδες Πελοπόννησον μὲν ἐξέλιπον, ἐν δὲ τῇ Θρακίᾳ νήσῳ τοὺς βίους ἰδρύσαντο, κατασκευάσαι τὸν Δάρδανον ἐνταῦθα τῶν θεῶν τούτων ἱερὸν, ἀρρήτους τοῖς ἄλλοις ποιῶντα τὰς ἰδίας αὐτῶν ὀνομασίας καὶ τὰς τελετάς αὐτοῖς, τὰς καὶ εἰς τόδε χρόνον γινομένης ὑπὸ Σαμοθράκων, ἐπιτελεῖν. Ὡς δὲ μετῆγε τοῦ λαοῦ τὴν πλείονα μοῖραν εἰς τὴν Ἀσίαν, τὰ μὲν ἱερὰ τῶν θεῶν καὶ τὰς τελετάς τοῖς ὑπομεινάσιν ἐν τῇ νήσῳ καταλιπεῖν· τὰ δὲ Παλλάδια καὶ τὰς τῶν θεῶν εἰκόνας κατασκευασάμενον (ἀνασκευασάμενον Sylb.) ἀγαγέσθαι μετ' αὐτοῦ. Διαμαντευόμενον δὲ περὶ τῆς οἰκήσεως τὰ τε ἄλλα μαθεῖν, καὶ περὶ τῶν ἱερῶν τῆς φυλακῆς τόνδε χρησμὸν λαβεῖν·

Εἰς πόλιν, ἣν κτίσητε, θεοῖς σέβας ἄφθιτον αἰεὶ
θεῖναι, καὶ φυλακαῖς τε σέβειν θυσίαις τε χοροῖς τε.

Εὖτ' ἂν (ἐς τ' ἂν Reisk.) γὰρ τάδε σεμνὰ καθ' ὑμετέραν
χώραν ἦ,

δῶρα Διὸς κούρης, ἀλόχου σέθεν, ἣ δὲ πόλις σοι
ἔσται ἀπόρρητος τὸν αἰὲ χρόνον ἡματα πάντα.

Δάρδανον μὲν οὖν ἐν τῇ κτισθείσῃ τε ὑφ' ἑαυτοῦ καὶ ὀνομασίας ὁμοίας τυχούσῃ πόλει τὰ ἔδη καταλιπεῖν.

6.

Mocata, urbs Bithyniæ, ut ait Dom. Callistratus libro de Heraclea quarto.

7.

Hodiupolis, castellum Heracleæ juxta Pontum, cujus meminit Domitius Callistratus libro sexto de Heraclea.

9.

Olympus, urbs Illyriæ, ut Dom. Callistratus lib. VII.

DE SAMOTHRACE.

Hæc igitur videre fas est; fas etiam est audire et scribere de illis, quæ tradidit Callistratus historiæ de Samothraciæ rebus auctor, et Satyrus priscarum fabularum collector, et quum alii multi tum Arctinus poeta, omnium, quos novimus, antiquissimus. Sic igitur illi scribunt : Chrysen, Pallantis filiam, quum Dardano nupsisset, pro dote attulisse Minervæ munera, Palladia scilicet et magnorum deorum sacra, quorum mysteria didicerat. Sed quum Arcades, diluvium

fugientes, Peloponnesum reliquissent, et in insula Thraciæ sedes collocassent, Dardanum hinc diis istis templum extruxisse, nec aliis proprium ipsorum nomen declarasse : et ritus illis instituisse, quos ad hoc usque tempus Samothracæ observant. Sed quum majorem populi partem in Asiam traduxisset, sacra eorum et mysteria illis reliquisse, qui in insula remanserant; sed Palladia et deorum imagines cum reliquis rebus, quas convasarat, secum asportasse. Quum autem de sedibus oraculum consularet, inter multa alia quæ didicit, hoc etiam oraculum de sacrorum custodia tunc accepisse :

In urbe quam condetis diis cultum purum semper
statues, et observantia coles sacrisque chorisque.
Nam dum hæc veneranda in vestra regione fuerint
dona Jovis virginis, conjugis tuæ, ista urbs tibi
erit inexpugnabilis in perpetuum omnes dies.

Dardanum igitur in urbe quam condidit et quam de suo nomine nominavit, hæc simulacra reliquisse. Postea vero,

Ἰλίου δ' ἐν ὑστέρω χρόνῳ συνοικισθέντος, ἐκεῖ μετενε-
χθῆναι πρὸς τῶν συγγόνων (ἐκγόνων Sylb.) αὐτοῦ τὰ
ιερά. Ποιήσασθαι δὲ τοὺς Ἰλιεῖς νεῶν τε καὶ ἄδυτον
αὐτοῖς ἐπὶ τῆς ἄκρας, καὶ φυλάττειν δι' ἐπιμελείας ἧς
ἐδύναντο πλείστης, θεόπεμπτά τε ἡγουμένους εἶναι καὶ
σωτηρίας κύρια τῇ πόλει. Ἀλισκομένης δὲ τῆς κάτω
πόλεως, τὸν Αἰνείαν κύριον τῆς ἄκρας γενόμενον, ἄραντα
ἐκ τῶν ἀδύτων τὰ τε ἱερὰ τῶν μεγάλων θεῶν καὶ ὅπερ
ἔτι περιῆν Παλλάδιον. Θάτερον γὰρ Ὀδυσσεὰ καὶ Διο-
μήδη νυκτὸς εἰς Ἴλιον ἀφικομένους λαβεῖν. Οἴχεσθαι
δὲ κομίσαντα τὸν Αἰνείαν ἐκ τῆς πόλεως καὶ ἐλθεῖν
ἄγοντα εἰς Ἰταλίαν. Ἀρκτῖνος δὲ φησιν ὑπὸ Διὸς δο-
θῆναι Δαρδάνῳ Παλλάδιον ἐν καὶ εἶναι τοῦτο ἐν Ἰλίῳ
ἕως ἡ πόλις ἠλίσκετο, κεκρυμμένον ἐν ἀβάτῳ. Εἰκόνα
δὲ ἐκείνου κατεσκευασμένην μηδὲ ἐν τοῦ ἀρχετύπου
διάφορον, ἀπάτης τῶν ἐπιβουλευόντων ἔνεκα, ἐν φα-
νερῷ τεθῆναι, καὶ αὐτὴν Ἀχαιοὺς ἐπιβουλεύσαντας λα-
βεῖν. Ἦ μὲν οὖν εἰς Ἰταλίαν ὑπ' Αἰνείου κομισθέντα
ἱερὰ, τοῖς εἰρημένοις ἀνδράσι πειθόμενος, γράφω τῶν
τε μεγάλων θεῶν εἰκόνας εἶναι, οὓς Σαμοθράκες Ἑλ-
λήνων μάλιστα ὀργιάζουσι, etc.

Callistrati κεχωρισμένην ἱστορίαν περὶ Σαμοθράκης
commemorat Joh. Magister Canabutius in Com-
mentario epistolari in Dionys. Hal. l. 1. ; « ejus
summarium exhibet Wesselius in Catalog. Biblioth.
Vind. P. V. N. CXVII p. 164 sq.

« Hinc pauca capita excerpam quæ haud vulga-
rem viri eruditionem ostendant : C. 43 : Γενεαλο-
γία τοῦ Δαρδάνου. — C. 50 : Ὅτι ὁ Δάρδανος ἐξελθὼν
ἀπὸ τῆς Ἀρχαδίας κατήντησεν εἰς τὴν Σαμοθράκην. —
C. 54 : Περὶ τοῦ θανάτου Ἰάσου ὑπὸ κεραυνοῦ. —
C. 57 : Ὅπως ἐμερίσθησαν Δάρδανος καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ
Ἰδαῖος, καὶ ὅτι ὁ Ἰδαῖος κατώκησεν εἰς τὰ ὄρη τῆς Φρυ-
γίας. — C. 62 : Περὶ τῆς μητρὸς τῶν θεῶν. —
C. 84 : Ὅτι ὁ Δάρδανος ἐκτίσεν ναὸν εἰς τὴν Σαμοθρά-
κην καὶ ἔθηκε τοὺς θεοὺς καὶ τὰ παλλάδια. — Ὅπως
ἐξῆλθεν ἀπὸ τῆς Σαμοθράκης καὶ κατέλιπεν ἐκεῖ τὸν
Σάμωνα (*) · quæ manifestum faciunt Canabutium

(*) « His interponuntur plura de Vestæ, Minervæ et Martis
templis aliaque cum his rebus minus conjuncta, quæ tamen
aliquando edi velim : Περὶ νυμφῶν καὶ ὅτι γένη δαιμόνων
εἰσὶν, ἃ καλοῦσι βαρβαρίζοντες Νεγαρίδας · quæ vulgo vocan-
tur νεγαρίδας · tum Περὶ ναυτῶν καὶ τοῦ ἀστέρος τῆς τραμουν-
τάνας · quod nomen quoniam adhuc in hominum ore viget,

quum Ilium conditum fuisset, hæc sacra ab ejus cognatis
(nepotibus) eo fuisse translata; Ilienses autem templum et
adytum ipsis in arce fecisse, et quanta maxima cura po-
tuerunt hæc servasse, quod ea divinitus sibi missa, publi-
camque ex iis salutem pendere crederent : sed quum urbis
pars inferior caperetur, Æneam, arce potitum ex adytis sa-
cra magnorum deorum et Palladium, quod adhuc supererat,
abstulisse; alterum enim a Diomede et Ulysse Ilium noctu
profectos surreptum fuisse. Æneam igitur ex urbe discessisse
eque secum tulisse et in Italiam transportasse. Sed Arcti-
nus ait unum Palladium Dardano a Jove datum atque hoc
Ilii, donec urbs caperetur, in adyto reconditum fuisse. Sed

nostrum pleraque quæ ad hanc fabulam pertinent,
cognita habuisse, sive is Callistrati κεχωρισμένην
ἱστορίαν περὶ Σαμοθράκης legit, quam c. 81 com-
memorat, sive, quod probabilius, mythographos
recentiores. Postremum c. 90 inscriptum est :
Τί γράφει ὁ ποιητὴς Ἀρκτῖνος περὶ τοῦ κλαπέντος
παλλαδίου ὑπὸ Διομήδους καὶ Ὀδυσσέως. » Lobeck.
Aglaoph. p. 1206.

CARYSTIUS PERGAMENUS.

Carystius Pergamenus (fr. 1. 7. 10. 14. 15. 17.
19) Nicandro, quem citat fr. 6, fuit junior; Ni-
cander autem florere cœpit extremis temporibus
Ptolemæi V Epiphanis (205–181), inque scri-
bendo adhuc versatus est sub Attalo tertio (138–
135). V. Clinton. ad an. 182. Num Carystius quo-
que postrema viderit tempora regni Pergameni,
an serius vixerit, in medio relinquendum.

Scripsit Didascalias in fabulas scenicorum, li-
brum de Sotade, et Ἱστορικὰ ὑπομνήματα. Hæc non
exhibuisse historiam continuam, ex temporum or-
dine adornatam, ex iis colligis quæ laudantur elibro
tertio (fr. 10. 11); neque aliud auctor egisse vi-
detur, nisi ut memorabilia cogeret tum ex popu-
lorum institutis tum vero ex moribus repetita et
indole et fatis virorum clarorum (Philippi fr. 1.
2. 3; Alexandri 4. 5. 6; Antipatri fr. 7; Cassandri
fr. 8; Lysimachi fr. 9; Demetrii Poliorcetæ fr. 10;
Philetæri fr. 12. Aristophontis fr. 11).

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΑ.

1.

Athenæus XI, p. 506, E : Οὗτος δ' ἐστὶ Πλάτων,
ὃν Σπεύσιππος φησι φίλτατον ὄντα Ἀρχελάῳ, Φιλίππῳ

addam schol. Eur. Or. 1626 : Τὸ τῆς Ἑλένης ἄστρον, ἡνὶδιω-
τικῶς φασὶ Τραμουντάναν, ἀεὶ πᾶσιν ὁράται · τοῦτο δὲ καὶ
ναῦται ὁρῶντες ἴσασι ἃ δεῖ. Hinc Tramontanam perdere dicun-
tur qui cursu excidunt. De Canabutii codice et argumento
Fabricius tom. IV, p. 393, ait Lambecium et Kollarium
longe accuratius disseruisse, quorum libros adire non potui.

imaginem ejus effictam fuisse, quæ ne minimum quidem ab
exemplari differebat : et in propatulo fuisse positam, ad
eos fallendos, qui insidias ipsi struxissent, atque hanc a
Græcis per insidias fuisse surreptam. Sacra igitur quæ Æneas
in Italiam transtulit, viros supra nominatos secutus aio
fuisse magnorum deorum simulacra, quos inter Græcos Sa-
mothracæ potissimum colunt.

CARYSTIUS PERGAMENUS.

1.

Scribit Carystius Pergamenus, in Commentariis Historicis,
in hunc modum : « Speusippus quum cognovisset Philippum

τῆς βασιλείας αἴτιον γενέσθαι. Γράφει γοῦν Καρύστιος ὁ Περγαμηνὸς ἐν τοῖς Ἱστορικοῖς ὑπομνήμασιν οὕτως· « Σπεύσιππος, πυνθανόμενος Φίλιππον βλασφημεῖν περὶ Πλάτωνος, εἰς ἐπιστολὴν ἔγραφέ τι τοιοῦτον, ὥσπερ ἀγνοοῦντας τοὺς ἀνθρώπους, ὅτι καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς βασιλείας Φίλιππος διὰ Πλάτωνος ἔσχεν. Εὐφραῖον γὰρ ἀπέστειλε τὸν Ὠρεῖτην πρὸς Περδίκκην Πλάτων, ὃς ἔπεισεν ἀπομερίσαι τινὰ χώραν Φιλίππῳ. Διατρέφων δ' ἐνταῦθα δύναιμι, ὡς ἀπέθανε Περδίκκας, ἐξ ἐτοίμου δυνάμεως ὑπαρχούσης, ἐπέπεσε τοῖς πράγμασι. »

2.

Idem XI, p. 508, D : Εὐφραῖος μὲν γὰρ, παρὰ Περδίκκῃ τῷ βασιλεῖ διατρίβων ἐν Μακεδονίᾳ, οὐχ ἦτον αὐτοῦ ἐβασίλευε, φαῦλος ὢν καὶ διάβολος. Ὅς οὕτω ψυχρῶς συνέταξε τὴν ἐταιρίαν τοῦ βασιλέως, ὥστε οὐκ ἔξῃν τοῦ συσσιτίου μετασχεῖν, εἰ μὴ τις ἐπίσταιτο τὸ γεωμετρεῖν ἢ τὸ φιλοσοφεῖν. Ὅθεν Φιλίππου τὴν ἀρχὴν παραλαβόντος, Παρμενίων αὐτὸν ἐν Ὠρεῶ λαβὼν ἀπέκτεινε, ὡς φησι Καρύστιος ἐν Ἱστορικοῖς ὑπομνήμασιν.

3.

Idem X, p. 435, D : Καρύστιος δὲ ἐν τοῖς Ἱστορικοῖς ὑπομνήμασιν, « Ὅτε (φησὶ) μεθύειν προηρεῖτο Φίλιππος, τοῦτ' ἔλεγε, Χρῆ πίνειν, Ἀντίπατρος γὰρ ἱκανὸς ἐστὶ νήφων. Κυβεύοντος δέ ποτε αὐτοῦ, καὶ τινος ἀγγεῖλαντος ὡς Ἀντίπατρος πάρεστι, διαπορήσας ὤσεν ὑπὸ τὴν κλίνην τὸν ἄβακα. »

4.

Idem X, p. 434, F : Εἰς τοσοῦτον δὲ Ἀλέξανδρος ἐμέθυεν, ὡς φησι Καρύστιος ὁ Περγαμηνὸς ἐν Ἱστορι-

κοῖς ὑπομνήμασιν, ὡς καὶ ἐπὶ ὄνων ἄρματος κωμάζειν. Ἐποιοῦν δὲ τοῦτο, φησὶ, καὶ οἱ τῶν Περσῶν βασιλεῖς.

5.

Idem XIII, p. 603, B : Καρύστιος ἐν Ἱστορικοῖς ὑπομνήμασι, « Χάρωνι, φησὶ, τῷ Χαλκιδεῖ παῖς καλὸς ἦν, καὶ εἶχεν εὖ πρὸς αὐτόν. Ὡς δ' Ἀλέξανδρος παρὰ Κρατέρῳ αὐτὸν ἐπῆνεσε γενομένου πότου, ὁ Κράτερος ἐκέλευσε τὸν παῖδα καταφιλῆσαι τὸν Ἀλέξανδρον· καὶ ὃς, Μηδαμῶς, εἶπεν, οὐ γὰρ οὕτως ἐμὲ εὐφρανεῖ, ὡς σὲ λυπήσει. Ὡς περ γὰρ ἦν ἐρωτικὸς ὁ βασιλεὺς οὗτος, οὕτως καὶ πρὸς τὸ καθῆκον ἐγκρατὴς καὶ πρὸς τὸ πρεπωδέστατον. Αἰχμαλώτους γοῦν λαβὼν τὰς Δαρείου θυγατέρας καὶ τὴν γυναῖκα κάλλει διαπρεπεστάτην οὔσαν, οὐ μόνον ἀπέσχετο, ἀλλ' οὐδ' ἐκείνας μαθεῖν ἐποίησεν, ὅτι εἰσὶν αἰχμάλωτοι, ἀλλ' ὡς ἔτι Δαρείου ἐν τῇ βασιλείᾳ ὄντος πάντα αὐταῖς χορηγεῖσθαι ἐκέλευσε. Διόπερ καὶ Δαρεῖος τοῦτο μαθὼν ηὔξατο τῷ Ἡλίῳ τὰς χεῖρας ἀνατείνας, ἢ αὐτὸν βασιλεύειν ἢ Ἀλέξανδρον. »

6.

Idem XV, p. 684, E : Καὶ ἀμβροσίαν δὲ ἄνθος τι ἀναγράφει ὁ Καρύστιος ἐν Ἱστορικοῖς ὑπομνήμασι, λέγων οὕτως· « Νικανδρὸς φησιν, ἐξ ἀνδριάντος τῆς κεφαλῆς Ἀλεξάνδρου τὴν καλουμένην ἀμβροσίαν φύεσθαι ἐν Κῷ. » Προεῖρηται δ' ἄνω περὶ αὐτῆς, ὅτι τὸ κρίνον οὕτω λέγουσι.

7.

Idem XII, p. 548, E : Καρύστιος δ' ὁ Περγαμηνὸς ἐν Ἱστορικοῖς ὑπομνήμασι, « Κηφισόδωρος, φησὶν, ὁ Θηβαῖος, Πολύδωρον τὸν Τήιον ἱατρὸν Ἀντιπάτρῳ

calumniari Platonem, in epistola quadam tale quidpiam scripsit : *Quasi vero ignorarent homines, Platonis opera regnum etiam adeptum esse Philippum*. Euphræum enim Oritam ad Perdiccam miserat Plato, qui illi persuasit, ut Philippo aliquam regionem tribueret. In qua quum ille milites aleret, mortuo Perdicca in parato habens copias, rerum potitus est. »

2.

Euphræus, quum apud Perdiccam regem in Macedonia versaretur, non minus quam ille regnavit, et pravus et calumniator fuit; qui regis sodalitatem ita frigide ordinavit, ut nemo ad convivium ejus admitteretur, nisi qui geometriam aut philosophiam calleret. Quare postquam Philippus regno potitus est, Parmenio Orei eum nactus occidit, ut Carystius narrat in Commentariis historicis.

3.

Carystius in Commentariis Historicis ait : « Quoties compotare constitisset Philippus, sic dicere solebat : *Nunc est bibendum : Antipatrum enim sufficit sobrium esse*. Quum vero aliquando tesseris luderet, nunciaretque ei aliquis, adesse Antipatrum; dubius aliquantisper consilii, aleam sub lectum detrussit. »

4.

Ut Carystius Pergamenus in Commentariis historicis refert, eo usque processit temulentiae Alexander M., ut etiam in

plastro asinis juncto comessatum iret. Faciebant id autem, inquit, etiam Persarum reges.

5.

Carystius in Commentariis historicis scribit : « Charon Chalcidensis puerum habebat formosum, valde sibi carum. Quem quum apud Craterum aliquando inter pocula Alexander laudasset, puerum Charon jussit osculari regem : at rex, Minime vero, inquit : nec enim ille tantum mihi voluptatis, quantum tibi molestiae est allaturus. Ut enim erat in amorem pronus rex, sic et ad honesti rationem continens et decori observantissimus. Qui quum captivas cepisset Darii filias uxoremque formosissimam, non modo abstinuit, sed curavit etiam, ut ne ipsae quidem captivas se esse sentirent; et perinde ac si in regno adhuc Darius esset, omnia illis ministrari jussit. Quare etiam Darius, hoc cognito, manibus ad solem elatis precatus est, ut aut ipse regnum obtineret, aut Alexander. »

6.

Etiam ambrosiam florem quendam memorat Carystius in Historicis commentariis ita scribens : « Nicander ait e capite statuæ Alexandri in Co insula nasci ambrosiam quam vocant. » De hac autem supra dictum est lilium ita vocari.

7.

Carystius Pergamenus in Commentariis historicis scribit, tradi a Cephisodoro Thebano : Polydorum Teium me-

συσσιτεῖν, φιλοτάπιδα ἔχοντι κρικωτὴν καθάπερ τοὺς στρωματεῖς εὐτελεῖ, ἐφ' ἧς κατακεῖσθαι, κάδους δὲ χαλκοῦς καὶ ποτήρια ὀλίγα· γεγονέναι γὰρ ὀλιγοδίαιτον καὶ τρυφῆς ἀλλότριον.

8.

Athen. XIV, p. 620, B : Περὶ οὗ (sc. περὶ Κασάνδρου τοῦ Μακεδονίας βασιλεύσαντος) φησι Καρύστιος ἐν Ἱστορικοῖς ὑπομνήμασιν, ὅτι οὕτως ἦν φιλόμηρος, ὥς διὰ στόματος ἔχειν τῶν ἐπῶν τὰ πολλά· καὶ Ἰλιάς ἦν αὐτῷ καὶ Ὀδυσσεΐα ἰδίως γεγραμμένα.

9.

Idem XIII, p. 610, E : Εἴτ' οὐκ ἐγὼ δικαίως πάντας ὑμᾶς τοὺς φιλοσόφους μισῶ, μισοφιλολόγους ὄντας; οὓς οὐ μόνον Λυσίμαχος ὁ βασιλεὺς ἐξεκέρυξε τῆς ἰδίας βασιλείας ἀπελαύνων, ὥς δὲ Καρύστιός φησιν ἐν Ἱστορικοῖς ὑπομνήμασιν, ἀλλὰ καὶ Ἀθηναῖοι.

E LIBRO TERTIO.

10.

Idem XII, p. 542, E : Καρύστιος δὲ ὁ Περγαμηνὸς ἐν τρίτῳ Ὑπομνημάτων, « Δημήτριος, φησὶν, ὁ Φαληρεὺς, Ἰμεραίου τοῦ ἀδελφοῦ ἀναιρεθέντος ὑπ' Ἀντιπάτρου, αὐτὸς μετὰ Νικάνορος διέτριβεν, αἰτίαν ἔχων, ὥς τὰ Ἐπιφάνεια τοῦ ἀδελφοῦ θύων. Κασάνδρῳ δὲ γενόμενος φίλος, μέγα ἴσχυσε. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἦν αὐτοῦ τὸ ἄριστον ὀξύβαφα παντοδαπὰς ἐλάας ἔχοντα καὶ τυρὸν νησιωτικόν. Ὡς δ' ἐπλούτησε, Μοσχίωνα, τὸν ἄριστον τῶν τότε μαγείρων καὶ δειπνοποιῶν, ἐωνήσατο, καὶ τοσαῦτα ἦν τὰ παρασκευαζόμενα καθ' ἡμέραν, ὥστε, χαρισαμένου τῷ Μοσχίῳ τὰ λείψανα,

Μοσχίων ἐν ἔτεσι δύο τρεῖς συνοικίας ἐωνήσατο, παῖδάς τ' ἐλευθέρους ὕβριζε καὶ γυναικας τὰς τῶν ἐπιφανεστάτων. Ἐζηλοτύπουν δὲ πάντες οἱ παῖδες τὸν ἐρώμενον αὐτοῦ Θεόγνιν· καὶ τοσοῦτον ἦν τῷ Δημητρίῳ προσελθεῖν, ὥστε, μετ' ἄριστον αὐτοῦ περιπατήσαντος παρὰ τοὺς Τρίποδας, συνῆλθον εἰς τὸν τόπον παῖδες κάλλιστοι ταῖς ἐξῆς ἡμέραις, ἵν' ὀφθεῖεν αὐτῷ. »

EX EODEM LIBRO.

11.

Idem XIII, p. 577, C : Ἀριστοφῶν δὲ ὁ ῥήτωρ, ὁ τὸν νόμον εἰσενεγκὼν ἐπ' Εὐκλείδου ἀρχοντος, ὃς ἂν μὴ ἐξ ἀστῆς γένηται νόθον εἶναι, αὐτὸς ἀπεδείχθη ὑπὸ Καλλιάρχου τοῦ κωμικοῦ ἐκ Χορηγίδος τῆς ἐταίρας παιδοποιησάμενος, ὥς ὁ αὐτὸς ἱστορεῖ Καρύστιος ἐν τρίτῳ Ὑπομνημάτων.

Euclides archon fuit Ol. 94, 1. 403. De lege v. Demosth. p. 1308, 25. Eodem loco Carystius memoraverit quæ antecedunt apud Athenæum similia :

12.

Idem XIII, p. 577, B : Φιλέταιρον δὲ, τὸν Περγάμου καὶ τῆς Καινῆς ταύτης λεγομένης βασιλεύσαντα χώρας, Βόας ἀθλητρίδος, ἐταίρας, τὸ γένος ἀπὸ Παφλαγονίας, υἱὸν φησι γενέσθαι Καρύστιος ἐν Ἱστορικοῖς ὑπομνήμασιν. De hoc Philetæro v. Strabo XII, p. 543. XIII, p. 623. Pergamum tenuit per annos viginti usque ad 263 (vel 260). Vide Clinton. F. H. tom. III, p. 400 sq.

13.

Idem XIV, p. 639, B : Περιηρέχθησαν ἡμῖν καὶ

dicum convictu usum esse Antipatri; habuisseque regem vile tapetum glabrum annulis instructum, velut vulgaria aulæa, cui incumberet, et cados æneos et pocula pauca : victu enim parco usum esse et a luxuria alienum fuisse.

8.

De Cassandro qui Macedonia regno potitus est, Carystius in Commentariis historicis ait, eum adeo studiosum fuisse Homeri, ut majorem carminum ejus partem constanter in ore haberet : qui etiam Iliadem et Odysseam proprio studio sibi ipse descripserat.

9.

Atqui nonne merito vos ego omnes philosophos odi eruditionis inimicos? quos non solum Lysimachus rex publico edicto e regno suo expulit, ut Carystius ait in Historicis commentariis, verum etiam Athenienses.

10.

Carystius Pergamenus tertio libro Commentariorum ait : « Demetrius Phalereus, interfecto Himeræo fratre ejus ab Antipatro, ipse apud Nicanorem versabatur; perhibeturque Epiphania celebrasse fratris. Deinde per Cassandri benevolentiam ad magnam potestatem pervenit. Et initio quidem prandium ei fuerat, acetabula omnifariis olivis repleta, et insularis caseus. Ut vero ditatus est, Moschionem coquorum

ea ætate optimum et cœnarum parandarum peritissimum emit : et tanta ciborum copia quotidie parabatur, ut, quum Moschioni reliquias donaret Demetrius, intra duos annos Moschion tres in urbe insulas emeret, et liberis pueris et illustrissimorum virorum uxoribus stuprum inferret. Theogni amasio ejus omnes pueri invidebant : et tanti habebatur ad Demetrium accedere, ut, quum ille post prandium obambulasset apud Tripodas, insequentibus diebus formosissimi quique pueri eum in locum convenirent, quo ab illo conspicerentur. »

11.

Aristophon orator, qui legem rogaverat prætore Euclide, ut quisquis non ex cive Attica natus esset, spurius haberetur, ipse convictus est a Calliade comico filios generasse ex Choregide meretrice, ut tradit idem Carystius tertio libro Commentariorum.

12.

Philetærum, Pergami et Novæ hujus, quæ vocatur, provinciæ regem, filium fuisse Boæ meretricis et tibicinæ, genere Paphlagoniæ, Carystius scribit in Commentariis historicis.

13.

Circumferebantur nobis quoque secundæ quæ vocantur

αἱ δεύτεραι καλούμεναι τράπεζαι, πολλάκις ἡμῖν δι-
δόμεναι οὐ μόνον ταῖς τῶν Κρονίων ἡμέραις, ἐν αἷς
Ῥωμαίων παισὶν ἔθος ἔστιν ἔστιαν τοὺς οἰκέτας, αὐ-
τοὺς τὰς τῶν οἰκετῶν ἀναδεχομένους λειτουργίας. Ἑλ-
ληνικὸν δὲ τοῦτο τὸ ἔθος. Ἐν Κρήτῃ γοῦν τῇ τῶν Ἑρ-
μαίων ἑορτῇ τὸ ὅμοιον γίνεται, ὥς φησι Καρύστιος ἐν
Ἱστορικοῖς ὑπομνήμασιν. Εὐωχομένων γὰρ τῶν οἰκε-
τῶν οἱ δεσπόται ὑπηρετοῦσι πρὸς τὰς διακονίας. Καὶ
ἐν Τροιζῆνι δὲ μηνὶ Γεραιστίῳ πανήγυρις δὲ τότε γί-
νεται πολυήμερος, ἧς ἐν μιᾷ οἱ δοῦλοι μετὰ τῶν πο-
λιτῶν κοινῇ τε ἀστραγαλίζουσι, καὶ οἱ κύριοι τοὺς
δούλους ἔστιῳσιν, ὥς ὁ αὐτός φησι Καρύστιος.

14.

Idem I, p. 24, B: Ὅτι Καρύστιος ὁ Περγαμη-
νὸς ἱστορεῖ, τὰς Κερκυραίας γυναῖκας ἔτι καὶ νῦν
σφαιρίζουσας ἄδειν. Σφαιρίζουσι δὲ παρ' Ὀμήρῳ οὐ
μόνον ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ γυναῖκες.

15.

Schol. Aristoph. Av. 574: Αὐτίκα Νίκη πέτα-
ται] Νεωτερικὸν τὸ τὴν Νίκην καὶ τὸν Ἑρωτα ἔπτε-
ρῶσθαι. Ἀρχεννον γὰρ φασι, τὸν Βουβάλου καὶ Ἀθή-
νιδος πατέρα, οἱ δὲ Ἀγλαοφῶντα, τὸν Θάσιον ζωγράφον,
πτηνὴν ἐργάσασθαι τὴν Νίκην, ὥς οἱ περὶ Καρύστιον
τὸν Περγαμηνὸν φασιν.

16.

Schol. Theocrit. XIII, 22: Κυανέων] Καρύ-
στιος ὁ Περγαμηνὸς φησι Κυανέας μὲν ὑπὸ ἀνθρώ-
πων, ὑπὸ δὲ θεῶν Φόρκου πύλας κεκλῆσθαι.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΙ.

17.

Athenæus VI, p. 235, E: Τὸν δὲ νῦν λεγόμενον
παράσιτον Καρύστιος ὁ Περγαμηνὸς ἐν τῷ Περὶ διδα-
σκαλιῶν εὑρεθῆναί φησιν ὑπὸ πρώτου Ἀλέξιδος, ἐκλα-
θόμενος ὅτι Ἐπίχαρμος ἐν Ἑλπίδι ἢ Πλούτῳ παρὰ
πότον αὐτὸν εἰσήγαγεν.

18.

Vita Sophocl.: Νίκας δὲ ἔλαβεν (Σοφοκλῆς) εἰ-
κοσιν, ὥς φησι Καρύστιος.

ΠΕΡΙ ΣΩΤΑΔΟΥ.

19.

Athenæus XIV, p. 620, F: Ἦκμασε δὲ ἐν τῷ εἶδει
τούτῳ (sc. ἐν τῷ κιναιδολόγῳ) Σωτάδης ὁ Μαρωνίτης,
ὥς φησι Καρύστιος ὁ Περγαμηνὸς ἐν τῷ Περὶ αὐτοῦ
Σωτάδου συγγράμματι, καὶ ὁ τοῦ Σωτάδου υἱὸς Ἀπολ-
λώνιος. Cf. Hegesander ap. Athenæum l. l.

CASSANDER SALAMINIUS ap. Tzetzem ad
Lyc. 177. Vid. Hegesander Salaminus.

CERCIDAS MEGALOPOLI-
TANUS.

Cercidam Megapolitanum Historica quædam scri-
psisse colligas ex Æliano V. H. XIII, 20: Ἀνὴρ
Μεγαλοπολίτης τῆς Ἀρκαδίας, Κερκιδᾶς ὄνομα, ἀποθνή-
σκων ἔλεγε πρὸς τοὺς οἰκείους ἀθυμουμένους, ἡδέως
ἀπολύεσθαι τοῦ ζῆν, δι' ἑλπίδος γὰρ ἔχειν συγγενέσθαι
τῶν μὲν σοφῶν Πυθαγόρα, τῶν δὲ ἱστορικῶν
Ἑκαταίῳ, τῶν δὲ μουσικῶν Ὀλύμπῳ, τῶν δὲ

16.

Carystius Pergamenus dicit *Cyaneas* quas mortales vo-
cent, a diis *Phorci portas* appellari.

DIDASCALIÆ.

17.

Qui autem nunc parasitus vocatur, eum Carystius Per-
gamenus in libro De didascalis ait primum apud Alexidem
reperiri; oblitus scilicet jam ab Epicharmo in fabula Spe
vel Pluto talem hominem in computationem introduci.

18.

Sophocles viginti reportavit victorias, teste Carystio.

DE SOTADE.

19.

Floruit in hoc obscenæ poeseos genere Sotades Maronita,
ut ait Carystius Pergamenus in libro quem de ipso hoc So-
tade edidit, item Sotadis filius Apollonius.

mensæ, quæ quidem sæpius nobis exhibebantur, nec solum
Saturnalium diebus, quibus solent Romani servos convivio
excipere, ipsi servilia ministeria obeuntes. Est autem Græ-
canicus hic mos. In Creta certe feriis Mercurialibus idem
faciunt, ut ait Carystius in Historicis commentariis. Epu-
lantur enim servi, et ministrant famulanturque heri. Idem fit
Træzene, mense Geræstio, quo celebrantur plurium die-
rum feriæ, quorum dierum uno servi una cum civibus talis
ludunt, et heri servos epulis excipiunt, ut idem tradit Ca-
rystius.

14.

Carystius Pergamenus narrat Corcyræas mulieres etiam
nunc pila ludentes canere. Apud Homerum quidem non
modo viri pila ludunt, sed etiam mulieres.

15.

Victoriam et Amorem alis instructos repræsentari inno-
vatio est. Archennum scilicet Bubali et Athenidis patrem,
vel secundum alios Aglaophontem Thasium pictorem, Vi-
ctoriam alis præditam primum exhibuisse Carystius Perga-
menus tradit.

ποιητῶν Ὀμήρω. Καὶ ἐπὶ τούτοις, ὡς λόγος, τὴν ψυχὴν ἀπέλιπεν. — Stephan. Byz. : Μεγαλόπολις.. ἀφ' ἧς Κερκιδᾶς, ἄριστος νομοθέτης καὶ μιμιάμβων ποιητής. Ceterum Cercidas hic haud dubie idem est cum eo, quem Philippo patriam prodidisse (344 a. C.) Demosthenes (De coron. § 295, p. 171 ed. Didot) dicit, et contra Demosthenem defendit Polybius XVII, 14. Carminum fragmenta quædam servarunt Diogenes Laert., Stobæus in Florilegio, alii. V. Perizonium ad Ælian. l. l., Menagium ad Diog. L. VI, 76. Peculiarem de Cercida commentationem (qua uti non licuit) scripsit Meinekios in Actis Academ. Borussicæ a. 1831. De nominis scriptura v. Steph. Thes. s. v.

CHARICLES.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΣΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΟΣ.

E LIBRO PRIMO.

Athenæus VII, p. 350, B : Γυμνικούς δὲ ἀγῶνας, ἔφη (sc. Στρατόνικος ὁ κιθαριστής), διατιθέτωσαν Ἥλαιοι, Κορίνθιοι δὲ θυμελικούς, Ἀθηναῖοι δὲ σκηνικούς. Εἰ δέ τις τούτων πλημμελοῖη, μαστιγούσθωσαν Λακεδαιμόνιοι· ἐπισκώπτων τὰς παρ' αὐτοῖς ἀγομένας μαστιγώσεις, ὡς φησι Χαρικλῆς ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ τοῦ ἀστικοῦ ἀγῶνος (i. e. περὶ τῶν ἐν ἄστει Διονυσίων).

Auctor haud dubie Atheniensis fuit, ut Charicles, Phocionis gener, de quo v. Plutarch. Phoc. 21. 22. 33. 35; et Charicles Apollodori f., unus e triginta viris, Thucyd. VII, 20; Xenophon. Hell. II, 3, 2; Aristot. Pol. V, 5, 4, etc.; et *Chariclides comicus* ap. Athen. VII, p. 325, D.

CHARON NAUCRATITES

ET

CHARON CARTHAGINIENSIS.

Suidas : Χάρων Ναυκρατίτης, ἱστορικός. Ἱερεῖς τοὺς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ καὶ τὰ ἐπὶ ἐκάστου πραχθέντα, Βασιλεῖς τοὺς ἐκ παλαιοῦ γεγονότας ἐν ἐκάστῳ ἔθνει, καὶ Περὶ Ναυκράτεως καὶ ἄλλα τινὰ περὶ Αἰγύπτου. Cf. Eudoc. p. 435, ubi : ἔγραψεν ἱστορίαν Περὶ τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἱερέων καὶ τῆς διαδοχῆς αὐτῶν, καὶ Περὶ τῶν ἐπὶ ἐκάστου πραχθέντων, Περὶ βασιλέων τῶν ἐκ παλαιοῦ γεγονότων.

Fragmenta non exstant. Eundem verò Naucraticam nostrum esse cum eo, qui historias in Apollonii Naucraticæ sive Rhodii carminibus tractatas illustraverit, probabilis conjectura est Jonsii II, 7, 4. Schol. Apoll. Rhod. II, 1054 : Στυμφαλίδες λέγονται περὶ αὐτὴν (τὴν Στυμφαλίδα λίμνην) ὄρνιθες, ἃς πλωτὶ δ' ας εἶπεν Ἀπολλώνιος. Οὕτως δὲ αὐτὰς ὀνομάζει καὶ Σέλευκος καὶ Χάρων, αὐτοῦ τοῦ Ἀπολλωνίου γνώριμος, ἐν τῷ Περὶ ἱστοριῶν τοῦ Ἀπολλωνίου. Idem laudatur ap. Apulej. De orthogr., ubi de Busiride et Hercule quædam narrantur auctore *Argone* (sic pro *Charone*) in quarto *Apollonii Commentario et Pherecyde* (fr. 33 f).

Haud magis constat de *Charone Carthaginiensi*, de quo ita Suidas : Χάρων Καρχηδόνιος, ἱστορικός. Ἐγραψε τυράννους ὅσοι ἐν τῇ Εὐρώπῃ καὶ Ἀσίᾳ γεγόνασι, Βίους ἐνδόξων ἀνδρῶν ἐν βιβλίοις δ', Βίους ὁμοίως γυναικῶν ἐν δ'. Cf. Ebert. Sicul. p. 90.

Fortasse Carthaginiensi vel Naucraticæ tribuenda sunt Αἰθιοπικὰ sive Λιβυκὰ, Κρητικὰ (de legibus Minois), necnon Περίπλους τῶν ἐκτὸς τῶν Ἡρακλείων στηλῶν (nisi hic fortasse est Ἀννωνος περίπλους), quæ omnia Suidas vindicat Charoni Lampasaceno (v. Prolegg. ad fragm. Hist. p. xvi sq.).

CHRESTODEMUS, Θεβαϊκῶν scriptor, apud Apostol. XVIII, 42, esse debet Aristodemus, cujus vide fragm. 5, tom. III, p. 309.

CHRISTODORI Λυδιακὰ laudantur in schol. II, β, 461 : Ἀσιος, υἱὸς Κότυος καὶ Μυιοῦς, Λυδῶν βασιλεὺς, ὡς φησι Χριστόδωρος ἐν τοῖς Λυδιακοῖς· « Κότυς λευκώλενον ἄλλην ἤγετο κουριδίην ὁμοδέμνιον, οὖνομα Μυῖαν· ἢ δ' Ἀσίην (l. Ἀσιον) τέκε κοῦρον. » Vides hæc carmine scripta. Auctor igitur fuerit Christodorus Coptites, qui sub Anastasio imp. (491-518 p. C.) floruit, teste Suida : Χριστόδωρος Πανίσκου, ἀπὸ Κοπτοῦ πόλεως τῆς Αἰγύπτου, ἐποποιὸς, ἤκμαζεν ἐπὶ τῶν Ἀναστασίου τοῦ βασιλέως χρόνων. Ἐγραψεν Ἱσαυρικὰ ἐν βιβλίοις 5' (ἔχει δὲ τὴν Ἱσαυρίας ἄλυσιν τὴν ὑπ' Ἀναστασίου γενομένην), Πάτρια Κωνσταντινουπόλεως ἐπικῶς, βιβλία 16', Πάτρια Θεσσαλονίκης βιβλία 4', Πάτρια Νάκλης (ἔστι δὲ πόλις περὶ Ἡλιούπολιν, ἐν ἣ τὰ καλούμενα Ἀφακα), Πάτρια Μιλήτου τῆς Ἰωνίας, Πάτρια Τράλλεων, Πάτρια Ἀφροδισιάδος, Ἐκφρασιν τῶν ἐν τῷ Ζευξίππῳ ἀγαλμάτων, καὶ ἄλλα πολλά. Cf. Eudocia p. 436, ubi inter scripta Chri-

DE LUDIS URBANIS.

Gymnicos ludos (Stratoniceus citharista inquit) agant

Elei, Corinthii thymelicos, Athenienses scenicos; si quis vero in his peccaverit, flagellis cædantur Lacedæmonii. » irridens nempe usitatas apud hos flagellationes, ut Charicles scribit libro primo De ludis (Atheniensium) urbanis.

stodori recensentur etiam : Ἐπιγραμμάτων βιβλία γ', Ἐπιστολῶν δ'.

CHRYSERMUS CORINTHIUS.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΑΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

1.

Plutarch. De flum. 18, 7 : Χρύσερμος δὲ ὁ Κορίνθιος ἐν α' Πελοποννησιακῶν ἱστορίας μέμνηται τοιαύτης. Περσέως φερομένου μετεώρου, καὶ κατὰ τὸν λόφον (Ἀπαίσαντον) γενομένου τοῦτον, ἐξέπεσεν αὐτοῦ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους ὁ μύκης. Γοργοφόνος δὲ, ὁ βασιλεὺς Ἐπιδαυρίων, ἐκπεσὼν τῆς ἀρχῆς ἔλαβε χρησμὸν ἐμπεριελθεῖν τὰς Ἀργολικὰς πόλεις, καὶ ὅπου ἂν εὕρῃ ξίφους μύκητα, ἐκεῖ κτίσαι πόλιν. Γεγόμενος δὲ κατὰ τὸ Ἀργεῖον ὄρος, καὶ εὐρὼν τὴν ἑλεφαντίνην λαβὴν, πόλιν ἔκτισεν, ἣν ἀπὸ τοῦ συγκυρήματος προσηγόρευσε Μυκῆνας. Cf. Hecataei fr. 360.

E LIBRO TERTIO.

2.

Plutarch. Paral. min. c. 3 (p. 376 Didot.) : Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων ὑπὲρ Θυρεάτιδος χώρας πολεμούντων, οἱ Ἀμφικτύονες ἔκριναν πολεμῆσαι ἑατέρους, καὶ τῶν νικησάντων εἶναι τὴν χώραν. Λακεδαιμόνιοι μὲν οὖν Ὀθρυάδην ἐποίησαν στρατηγόν, Ἀργεῖοι δὲ Θέρσανδρον. Πολεμούντων δὲ, δύο ἐκ τῶν Ἀργείων περιελείφθησαν, Ἀγῆνωρ καὶ Χρόμιος, οἵτινες εἰς τὴν πόλιν ἤγγειλαν τὴν νίκην. Ἡρεμίας δ' ὑπαρχούσης, ὁ Ὀθρυάδης ἐπιζήσας καὶ ἡμικλάστοις δόρα-

σιν ἐπερειδόμενος, τὰς τῶν νεκρῶν ἀρπάζων ἀσπίδας περιείλετο· καὶ τρόπαιον στήσας, ἐκ τοῦ ἰδίου αἵματος ἐπέγραψε Διὶ τροπαιούχῳ. Καὶ τῶν δύο στάσιν ἔχόντων, οἱ Ἀμφικτύονες αὐτόπται γεγόμενοι Λακεδαιμονίους προκρίνουσι· καθάπερ Χρύσερμος ἐν τρίτῳ Πελοποννησιακῶν. Cf. Müller. Dor. I, p. 158.

ΠΕΡΣΙΚΑ.

E LIBRO SECUNDO.

3.

Idem ibid. c. 10, p. 379 : Περσῶν τὴν Ἑλλάδα λεηλατούντων, Πausanias, ὁ τῶν Λακεδαιμονίων στρατηγός, πεντακόσια χρυσοῦ τάλαντα παρὰ Ξέρξου λαβὼν, ἔμελλε προδιδόναι τὴν Σπάρτην. Φωραθέντος δὲ τούτου, Ἀγησίλαος ὁ πατὴρ μέχρι τοῦ ναοῦ τῆς Χαλκιοῖκου συνεδίωξεν Ἀθηναίους, καὶ τὰς θύρας τοῦ τεμένους πλίνθω φράξας, λιμῶ ἀπέκτεινεν· ἡ δὲ μήτηρ καὶ ἄταφον ἔρριπεν· ὥς Χρύσερμος ἐν δευτέρῳ Ἱστορικῶν. Scribe Περσικῶν cum Stobæo in Floril. XXXIX, 31, ubi eadem.

ΙΝΔΙΚΑ.

E LIBRO OCTAVO?

4.

Plutarch. De flum. I, 4 : Οἱ δ' ἐγγχώριοι τὰς ἀσεβῶς ἀναστρεφόμενας παρθένους σταυροῖς προσηλώσαντες, εἰς αὐτὸν (τὸν Ὑδάσπην) βάλλουσι, τῇ σφῶν διαλέκτῳ τὸν Ἀφροδίτης ὕμνον ᾄδοντες. — Κατορύσσουσι δὲ κατ' ἐνιαυτὸν γραῦν κατάκριτον, παρὰ τὸν ὀνομαζόμενον λόφον Θηρόγονον· ἅμα γὰρ τὴν πρεσβῦτιν ἔρπετῶν πλῆθος ἐκ τῆς ἀκρωρείας ἐξέρχεται, καὶ τὰ περιπτάμενα τῶν ἀλόγων ζώων κατεσθίει· καθὼς

PELOPONNIESIACA.

1.

Chrysermus Corinthius primo Peloponnesiacorum hujus historiae meminit. Quum Perseus in sublime ferretur, et ad hunc (Apæstantum) montem appulisset, decidit forte gladii, quem ferebat, capulum. Gorgophono autem, Epidauriorum regi, ab imperio pulso respondit oraculum, ut Argolicas circumiret civitates, et ibi urbem conderet, ubi gladii capulum offenderet. Quum ergo ad montem Argium venisset, ibique capulum eburneum reperisset, civitatem condidit, quam ab eventu Mycenae appellavit.

2.

Argivis et Lacedæmoniis de agro Thyreatico altercantibus, Amphictyones pugna utrinque lectorum hominum rem discernendam censuerunt, victorique agrum istum deferendum esse. Lacedæmonii a sua parte Othryadem summæ rei, Argivi Thersandrum præfecerunt. Prælio de Argivis duo superstites fuerunt, Agenor et Chromius, qui de victoria civibus nuntium attulerunt. Facta autem quiete, Othryades etiamnum vivens, fultusque hastilibus semifractis, mortuorum scuta

abstulit, tropæum erexit, suoque sanguine id Jovi tropæorum tutori inscripsit. Integrata lite Amphictyones in rem præsentem venerunt, litemque secundum Lacedæmonios dederunt. Sic Chrysermus libro tertio Rerum Peloponnesiacarum.

PERSICA.

3.

Persis Græciam populantibus, Pausanias Lacedæmoniorum dux acceptis a Xerxe quingentis talentis voluit Spartam prodere. Re comperta, pater Agesilaus eum usque ad fanum Minervæ Chalcicæ prosecutus est, obturatisque fani foribus latere cocto, fame necavit. Mater etiam insepultum abjecit. Chrysermus Persicorum libro secundo.

INDICA.

4.

Indigenæ virgines quæ non caste vixerint, clavis cruci affigunt et in hunc fluvium (in Hydaspem) dejiciunt, dialecto vernacula Veneris hymnum canentes. Defodiunt et vetulam condemnatam quotannis juxta verticem Therogonum. Illuc enim reptilium multitudo ad vetulam ex cacumine statim accedit, et quæ circumvolant muta animalia vorat, ut narrant

Χρύσερμος ἐν π' (ἡ' ?) Ἰνδικῶν. Μέννηται δὲ τούτων ἀκριβέστερον Ἀρχέλαος ἐν ιγ' Περὶ ποταμῶν.

ΠΕΡΙ ΠΟΤΑΜΩΝ.

E LIBRO TERTIO.

5.

Plutarch. De flum. VII, 4 : Γεννᾶται (sc. ad Pactolum fl.) δὲ βοτάνη πορφυράνθεμος, καλουμένη Χρυσυπόλη· πρὸς αὐτὴν γὰρ αἱ ἀστυγείτονες πόλεις τὸν ἀκέραιον χρυσὸν δοκιμάζουσιν· ἅμα γὰρ αὐτὸν χωνευθῆναι ἄπτουσι τὴν βοτάνην· καὶ ἐὰν μὲν ἀνόθευτον τὸ χρυσίον ᾗ, τὰ φύλλα χρυσοῦται, καὶ διατηρεῖ τῆς ὕλης τὴν οὐσίαν· ἐὰν δ' ἐφθαρμένον ὑπάρχῃ, τὴν ἡλλαγμένην ὑγρασίαν ἀποπτύει, καθὼς Χρύσερμος ἐν γ' Περὶ ποταμῶν.

E LIBRO DECIMO TERTIO.

6.

Plutarch. De flum. 20. 3 : Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ (τῷ Εὐφράτῃ) λίθος Ἀστιγῆς (Ἀετίτης Stob.) καλούμενος, ὃν αἱ μαῖαι ταῖς δυστοκούσαις ἐπὶ τὰς γαστέρας ἐπιτιθέασιν, καὶ παραχρῆμα τίκτουσι ἄτερ ἀλγηδόνης. Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ καὶ βοτάνη, Ἐξάλλα (Ἀξάλλα Stob.) καλουμένη, μεθερμηνευομένη θερμόν· ταύτην οἱ τεταρταίζοντες, ὅταν ἐπὶ τοῦ στήθους θῶσιν, ἀπαλλάττονται παραχρῆμα τῆς ἐπισημασίας· καθὼς ἱστορεῖ Χρύσερμος ἐν ιγ' Περὶ ποταμῶν. Eadem Stobæus Floril. C, 11.

Chrysermum medicum Herophileum memorant Galenus et Plinius (XXII, 5, 32). Porro Chrysermi nomen Casaubonus reponendum suspicabatur apud Theophilum Ad Autolyc. III, 26, ubi laudatur Chryseros, Aurelii imperatoris libertus, auctor Chronicorum (vid. tom. III, p. 656). Chrysermus, pater Ptolemæi, qui apud regem Ptolem. Philopatora versabatur, memoratur a Plutarch. Cleom. 36. *Chrysarmum* (sic), avum Ptolemæi, sacerdotis sub Ptolemæo Epiphane, v. ap. Letronn. *Inscr. de l'Eg.* I, p. 259.

Chrysermus Indicorum octogesimo (?), ac fusius exponit Archelaus decimo tertio De fluminibus.

DE FLUVIIS.

5.

Nascitur ad Pactolum herba purpureis floribus, Chrysopole dicta, qua vicinarum urbium incolæ aurum probant. Nam ipso tempore quo id conflant, hanc herbam admovere solent, cujus folia, si adulteratum non sit aurum, inaurantur, et materiæ substantiam servant; sed si corruptum sit, immutatum liquorem respuunt, ut refert Chrysermus tertio De fluviis.

6.

Nascitur in Euphrate lapis Astiges (Aetites) dictus, quem

CHRYSIPIUS.

ITALICA.

E LIBRO PRIMO.

Plutarch. Parall. min. c. 28 : Παπίριος Τόλου-κερ, γήμας Ἰουλίαν Πούλχραν, ἔσχεν ἕξ θυγατέρας, καὶ τοὺς ἴσους ἄρρενας. Τούτων ὁ πρεσβύτατος Παπίριος Ῥωμάνος, τῆς ἀδελφῆς ἐρασθεὶς Κανουλίαν, ἔγκυον ἐποίησε. Μαθὼν δὲ ὁ πατήρ, τῇ θυγατρὶ ξίφος ἔπεμψεν· ἡ δὲ ἑαυτὴν ἀνείλε· τὸ αὐτὸ δὲ καὶ ὁ Ῥωμάνος ἔπραξεν· ὡς Χρύσιππος ἐν τῷ πρώτῳ Ἰταλικῶν.

Quis sit ille Chrysippus haud liquet. De Chrysippo Solensistoico, qui Ptolemæi III et IV temporibus floruit, fortasse cogitandum esse censet Vossius p. 152. Ac sane quidem Solensis præter grammatica et philosophica etiam historica scripsisse perhibetur ap. Suidam v. Χρύσιππος. Hinc tamen de Ἰταλικῶν auctore nihil dirimitur; nam historicis libris Suidas annumerare potuit opus Περὶ τῶν ἀρχαίων φυσιολόγων, fortasse etiam opus Περὶ βίων, quamquam id non historicum sed philosophicum fuisse ex fragmentis luculenter apparet. Ex eodem Περὶ βίων opere petita esse quæ affert Strabo VII, p. 301 : Ὅρα δὲ καὶ ἃ λέγει Χρύσιππος περὶ τῶν τοῦ Βοσπόρου βασιλέων τῶν περὶ Λεύκωνα κτλ., liquet ex Plutarcho De stoicor. repugn. p. 1043, A-D. Cf. Ebert. Diss. Sic. p. 113, 226, qui recte, puto, Chrysippum Italicorum auctorem a Solensi philosopho distinguendum esse statuit. De Chrysippo Ciceronis liberto v. Cicero Ad. Qu. Fr. III, 4, 5; 5, 6; Ad Att. VII, 2, 8.

CLAUDIUS IOLAUS.

Claudium Iolaum Romani cujusdam libertum fuisse ex prænومine recte concludere videtur Vossius. Alterum nomen varie in codd. exaratur :

obstetrices mulierum quæ difficulter pariunt, ventri imponunt, et statim sine dolore illæ parturiunt. Provenit in eo etiam herba, quæ Exalla sive Axalla (i. e. *calidum*) vocatur : quam si, qui quartana laborant, in pectore posuerint, paroxysmo statim liberantur, ut testatur Chrysermus Corinthius decimo tertio De fluviis.

ITALICA.

Papirius Tolucer ducta in uxorem Julia Pulchra, sex filios totidemque filias procreavit. Filiorum natus maximus, Papirius Romanus nomine, Canuliam sororem, amore victus, gravidam fecit : pater, re cognita, gladium filiæ misit : ea se confodit, idemque fecit Romanus. Narrat Chrysippus primo Italicorum.

Ἰόλαος fr. 3; Ἰουλλος fr. 2; Ἰουλος fr. 1; Ἰούλιος fr. 4. Quod primum posui, unice verum habeo. Quam sæpe Ἰόλαος abierit in Ἰόλλας et Ἰόλας, exempla docebunt, quæ G. Dindorfius collegit in Steph. Thes. s. h. v. Hinc haud longe aberat, ut *Iulium* nobis Romani ævi Græculi effingerent. Iolaus medicus memoratur ap. Galenum XIII, p. 867, Celsum V, 22, 5, Plinium XX, s. 73, 76, schol. Nicandri Ther. 683. Idem aut alius est Iolaus Bithynus botanicus, de quo v. Epiphan. I, p. 3, C, et Dioscorides in præfat. Ex eadem fortasse familia oriundus noster Φοινικικῶν scriptor. Certe historiæ naturalis studium haud alienum ab eo fuisse coarguit κολοκασίου plantæ descriptio (fr. 1). Judæorum originem deducit ab Judæo Thebano (fr. 3). Hinc colligat aliquis ipsum nostrum auctorem Thebis oriundum fuisse, quippe ubi non solum Iolai herois cultus floruerit, sed etiam familia Iolaidarum exstiterit, testante Iolaida, duce Thebanorum in pugna Mantineensi (Ælian. V. H. II, 12, 3. Plutarch. Mor. p. 194, C). Sed hoc fortasse ludicrum est. Vixit auctor post Augusti tempora, uti ex Cæsareæ urbis mentione (fr. 2) colligimus. — *Iolaus*, quem de Poleponnesi urbis scripsisse dicit schol. Nicandri Ther. 521, non est noster, ut Vossio videtur, sed is, qui aliis dicitur Apollas vel Apellas (v. supra Apellæ fr. 4).

ΦΟΙΝΙΚΙΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

1.

Stephan. Byz. : Ἀκχ, πόλις Φοινίκης... Κλαύδιος δὲ Ἰουλος ἐν πρώτῃ Φοινικικῶν φησὶν ὅτι ἐκλήθη ἀπὸ Ἡρακλέους. Χαλεπωτάτων γὰρ ὑπὸ Εὐρυσθέως ἐν ἐπιταγαῖς ἄθλων περισχεθεῖς, τῷ τῆς Λερναίας ὕδρας ἰῶ [καὶ] τοῖς τῶν δηγμάτων ἐπονεῖτο ἔλκεσιν. Ἀνεῖλε

δὲ τὸ Δελφικὸν μαντεῖον ἐπ' ἀνατολὰς ἰτέον, μέγρι ἂν ἐντύχη ποταμῷ φύοντι πόαν τῇ ὕδρα παραπλήσιον· ἐκείνης γὰρ καταπλασάμενον τῶν ἐλκῶν ἀπαλλαγῆσθαι. Εὖρε δὲ τὸν ποταμὸν καὶ τὴν πυθόχρηστον πόαν, ἥς ὁ καυλὸς ἢ τε ῥίζα πάντως ἐστὶν ὀφιώδης τῷ ποικίλῳ [καὶ] ταῖς κεφαλαῖς· ὅποσα γὰρ ἂν τις ἀποκείρῃ, φύονται αὖθις ἕτεραι. Κολοκάσιον μέντοι καλοῦσι τὴν ῥίζαν. Τὸ δ' ὑπερπεφυκὸς κιβώριον ὄψιν ἡδεῖαν ἐδωδίκους τε τὰς φλέβας παρέχον Αἰγυπτίοις· περὶ δὲ τὸν Νεῖλον φύεται πολλή. Ἡ δὲ περὶ τὸν Βῆλον ἔλκη θεραπεύει δυσίατα. Τριβομένη δὲ μετὰ τῆς ῥίζης λευκὸν ἀναδίδωσιν ὀπὸν. Τούτῳ, φησὶ, καὶ Ἡρακλῆς ἰάθη. Καὶ καλέσαι τὴν πόλιν Ἀκχ. Cf. Steph. Thes. v. Κολοκάσια. Pro Ἰουλος Westermannus scripsit Ἰούλιος.

E LIBRO TERTIO.

2.

Idem : Δῶρος, πόλις Φοινίκης... Νῦν δὲ Δῶρα καλεῖται... Κλαύδιος Ἰουλλος ἐν γ' Φοινικικῶν « Μετὰ Καισάρειαν Δῶρα κεῖται βραχεῖα πολίχνη, Φοινίκων αὐτὴν οἰκούντων, οἱ δὲ τὸ ὑπόπετρον τῶν τε αἰγιαλῶν καὶ τὸ πορφύρας γόνιμον συνελθόντες καλιὰς αὐτοῖς ὀικοδομήσαντο καὶ περιβαλλόμενοι χάρακας, ὡς ὑπήκουεν αὐτοῖς τὰ τῆς ἐργασίας, τεμνόμενοι τὰς πέτρας διὰ τῶν ἐξαιρουμένων λίθων τὰ τεῖχη κατεβάλλοντο, καὶ τὴν ἔνορμον (εὖορ. ?) χειλὴν (leg. χηλὴν) ὅπως τε (γε ?) ἀσφαλῶς ἔθεντο, ἐπώνυμον αὐτὴν τῇ πατρίῳ γλώσσῃ Δῶρα (Δῶρ ?) καλοῦντες. Οἱ δὲ Ἑλληνες χάριν τοῦ τῆς φωνῆς εὐπροφόρου καλεῖν ἀρχοῦνται Δῶρα τὴν πόλιν. Καὶ τινες ἱστοροῦσι Δῶρον τὸν Ποσειδῶνος οἰκιστὴν αὐτῆς γεγονέναι. »

2, a.

Etym. M. p. 219, 32 : Γάδαιρα. Τὰ Γάδαιρα λέγονται πληθυντικῶς, ἀπὸ τοῦ γῆ καὶ τοῦ δειρά, οἶονεὶ γῆς δειρά. Τὰ γὰρ Γάδαιρα τῆς γῆς ἐξοχή ἐστίν. Ἡ, ὡς

DE REBUS PHOENICUM.

1.

Ace, Phœnices urbs. Claudius Iolaus primo Rerum Phœnicicarum ait Herculem ei nomen indidisse. Nam quum ipsi ab Eurystheo difficillima injuncta essent certamina, laborabat ulceribus, quæ ex venenatis hydræ Lernææ moribus acceperat. Tum a Delphico oraculo responsum tulit, orientem versus ipsi pergendum esse, donec inveniret amnem in quo herba nasceretur hydræ similis : quam si emplastri modo ulceribus imponeret, fore ut ab ulceribus liberaretur. Invenit fluvium et herbam Apollinis oraculo monstratam, cujus caulis atque radix varietate maculorum atque capitibus hydram imitantur : quot enim aliquis demetat, tot alia deinde renascuntur. Radicem hanc colocasium appellant. Ciborium vero enatum jucundum spectaculum et edules venas præbet Ægyptiis. Plurima circa Nilum nascitur : at illa circa Belum ulcera curatu difficilia sanat.

Contrita herba cum radice album succum reddit. Hoc se Herculem sanasse ait, et urbem de hac causa *Acen* appellasse.

2.

Dorus, quæ nunc Dora vocantur, urbs Phœnices. Claudius Iolaus libro tertio Rerum Phœnicicarum sic scribit : « Post Cæsaream sita sunt Dora, exiguum oppidulum, quod a Phœnicibus habitatur, qui propter saxosum et purpuris fœcundum litus ibi congressi gurgustia sibi ædificaverunt, et fossas circumducentes, prouti opus procedebat, excisis e saxis muros fundarunt, et navium stationi aptam molem, quæ in mare procurrit, firmantes tutam reddiderunt, lingua patria eam *Dor* (?) vocantes. Græci vero facilioris enuntiationis causa urbem *Dora* vocare satis habent. Et nonnulli narrant Dorum Neptuni filium ejus conditorem fuisse. »

2 a.

Gadira, plurali numero dicitur. Nomen compositum ex vocibus γῆ et δειρά, ut sit pro γῆς δειρά, *terræ collum an-*

φησι Κλαύδιος Ἰούλιος ἐν ταῖς Φοινίκης ἱστορίαις, ὅτι Ἀρχαλεὺς υἱὸς Φοίνικος κτίσας πόλιν ὠνόμασε τῇ Φοινίκων γραφῇ· γὰρ δὲ οὐ γὰρ παρ' αὐτοῖς τὸ ἐκ μικρῶν ὁικοδομημένον. Cf. Steph. Byz. : Γάδαιρα, πόλις καὶ νῆσος ἐν τῷ Ὠκεανῷ, στενὴ καὶ περιμύκης, ὡς οὔσα τῆς γῆς δειρά, et Eustath. ad Dion. 64. Sec. Hesych. γάδαιρα Phœnices vocant τὰ περιφράγματα. Cf. Plinius IV, c. 22 : *Pœni Gadir, ita Punica lingua septem significante*. — In Etym. M. p. 185, 14, pro Κλαύδιος legendum esse κλάδος viri docti monuerunt.

EX LIBRIS INCERTIS.

3.

Steph. B. : Ἰουδαία. Ἀλέξανδρος ὁ Πολυΐστωρ, ἀπὸ τῶν παίδων Σεμιράμιδος Ἰούδα καὶ Ἰδουμαία, ὡς δὲ Κλαύδιος Ἰόλαος, ἀπὸ Ἰουδαίου Σπάρτωνος ἐκ Θήβης μετὰ Διονύσου ἐστρατευκότος. Judæum Σπάρτωνος (nisi forte Σπάρτου scr.) finxit ex Udæo Sparto.

4.

Idem : Λάμπη, πόλις Κρήτης, Ἀγαμέμνονος κτίσμα, ἀπὸ Λάμπου τοῦ Ταρραίου. Τὸ ἐθνικὸν Λαμπαῖος. Κλαύδιος δὲ Ἰούλιος Λαμπέας αὐτοῦς φησιν.

CLAUDIUS THEON. CLODIUS NEAPOLITANUS.

« *Claudii Theonis* historia græca memoratur Hieronymo Præfat. in Daniele, ubi prodesse dicitur ad extremas Danielis partes intelligendas, esseque inter eas, quas secutum se ait Porphyrius quum contra Daniele librum scriberet duodecimum. » Voss. p. 416. V. Porphyrii fr. tom. III, p. 689. Inter varios, quos aliunde novimus, Theones nullus exstat, quem Porphyrii fontem fuisse cum probabilitatis specie contendere liceat.

Clodius Neapolitanus ab eodem Porphyrio laudatur in fragmento quod ex manuscr. Oxoniensi communicavit Bentleius in Epistol. ad Millium p. 49 Ox., ubi postquam de interpretatione verborum κναζζβί, χθύπτρης, φλεγμῶ, δρὸψ exposuerat, pergit : Καὶ ἕτερα δὲ πλεῖστα τοιαῦτα διὰ τῶν κδ' στοιχείων ἀπαρτίζοντα ἴδιον σκοπὸν εὐρομεν, ὅτι· Βέθυ, ζάψ, χθῶ, πλήκτρον, σφίγξ· ὅ ἐστιν οὕτως· βέδου ἐστὶν ἡ ὑγρὰ οὐσία, ζάψ ἡ πυρώδης οὐσία, χθῶ ἡ γῆ, πλήκτρον δὲ ὁ ἄηρ, σφίγξ ἡ τούτων φιλία διὰ τὸ συνεσφίγχθαι.

gustum; nam Gadira est terræ eminentia; aut, sicuti Claudius Iolaus dicit in Phœnices historia, nomen inde venit, quod Archaleus Phœnicis filius urbisque conditor eam Phœnicum lingua sic appellavit. Nam γάδον apud Phœnices significat quod a parvis initiis ædificatum est.

3.

Judæa (et Idumæa) secundum Alexandrum Polyhistorum

Κλώδιος δὲ ὁ Νεαπολίτης οὕτως ἡρμήνευσε τὸ προκειμένον· ἄηρ, θάλασσα, γῆ, ἥλιος. Eundem Clodium non addita nota patriæ citat Porphyrius De abstin. I, 26, ubi ex eo refert Pythagoricos in sacrificiis non prorsus abstinuisse animatis.

Quæritur an diversus sit *Sextus Clodius*, qui De diis græce scripsit teste Arnobio Adv. gent. V, 18 : *Faunam igitur Fatuam, Bona quæ dicitur dea, transeamus, quam myrteis cæsam virgis, quod marito nesciente seriam meri ebiberit plenam, Sextus Clodius indicat sexto De diis græco*. Cf. Lactantius De fals. rel. I, 22 : *Sextus Clodius in eo libro quem græce scripsit, refert Fauni hanc (Fatuam) uxorem fuisse*. Fortasse hic est Sextus Clodius, e Sicilia, Latinæ simul Græcæque eloquentiæ professor, cui Antonius duo millia jugerum campi Leontini assignavit. Vide Sueton De rhet. c. 5; Cicero Phil. II, 17. III, 9.

Κλώδιός τις ἐν ἐλέγχῳ χρόνων, quem Plutarchus in Numa, c. 1, laudat, intelligendus est *Clodius Licinius*, cujus librum tertium rerum Romanarum citat Livius XXIX, 22. Hunc græce scripsisse quum non tradatur, nihil est cur nos putemus. Cf. Heeren. De fontt. Plut. p. 112; Krause Fragm. hist. Rom. p. 213.

CLEMENS.

Suidas : Κλήμης, ἱστορικός. Ἐγραψε Ῥωμαίων βασιλεῖς καὶ αὐτοκράτορας· καὶ πρὸς Ἱερώνυμον Περὶ τῶν Ἰσοκρατικῶν σχημάτων· καὶ ἄλλα. Eadem Eudocia p. 267.

Clementem historicum, in quem verba Suidiana (ἔγραψε... αὐτοκράτορας) cadere possint, novimus chronographum, cujus sæpe meminit Malalas (p. 34, 10. 228, 18. 231, 11. 240, 2. 242, 21. 280, 2. 428, 13 ed. Bonn.). Eundem laudant Cedrenus p. 19; Hesych. in fragm. in Christina-talem, Anonymus in Combefis. Origg. Constant. p. 32. Vixit homo post Justinianum (v. Malala p. 428, 13), ideoque ad nos nihil pertinet. Quod vero addit Suidas eundem scripsisse ad Hieronymum nescio quem (Rhodium peripateticum intelligit Westermannus *Gesch. d. Bered.* § 49, 1) περὶ Ἰσοκρατικῶν σχημάτων, aperte aliena miscuit,

a Semiramidis liberis Juda et Idumæa, vocata; secundum Clodium Iolaum Judæa nomen habet a Judæo, Spartonis f., qui Thebis cum Baccho in expeditionem profectus est.

4.

Lampe, urbs Cretæ, ab Agamemnone condita, nomen habet a Lampo Tarrhæi filio. Gentile Lampæus. Claudius vero Lampenses incolas vocat.

chronographum confundens cum grammatico, quem citant Etym. M. v. ζάλη, Suidas v. ζάλην, Ἡρας, παλίμβολος, monente Ruhnkenio ad Tim. Lex. p. x. Conferri Bernhardyus et Westermannus jubent Ebertum in Dissertt. Sic. p. 150.

CLEOBULUS.

Plinius V, 11 : *Metrodorus et Cleobulus Chium a Chione nympa* sc. appellatam esse dicunt. — Memoratur Cleobulus etiam in indice auctorum ad lib. IV et XIII. Idem aut alius est Cleobulus, qui De re rustica scripsit, teste Columella I, 1, 1.

CLEON MAGNESIUS.

Pausanias X, 4, 6 : Κλέων δὲ ἀνὴρ Μάγνης (οἱ τῶν Ἑρμῶν προσοικοῦσιν) ἔφατκεν ἐς τὰ παράδοξα ἀπίστοις εἶναι τῶν ἀνθρώπων, οἷς ἂν μὴ παρὰ τὸν αὐτῶν γένηται βίον θεάμασιν ἐπιτυχεῖν λόγου μείζουσιν· αὐτὸς δὲ καὶ Τιτυὸν καὶ ἄλλους ἔφη πείθεσθαι γεγονέναι κατὰ τὴν φήμην· τυχεῖν γὰρ δὴ ὦν ἐν Γαδείροις, καὶ ἐκπλεῦσαι μὲν αὐτός τε καὶ τὸν ἄλλον πάντα ὄχλον ἐκ τῆς νήσου κατὰ τὸ Ἡρακλέους πρόσταγμα· ὥς δὲ αὖθις ἐπανήκειν ἐς τὰ Γάδαιρα, ἀνδρα εὐρεῖν θαλάσσιον ἐκπεπτωκότα ἐς τὴν γῆν· τοῦτον πλέθρα μὲν πέντε μάλιστα ἐπέχειν, κεραυνωθέντα δὲ ὑπὸ τοῦ θεοῦ καίεσθαι. Οὗτος μὲν δὴ ταῦτα ἔλεγε. Ex quonam opere hæc deprompta sint, incertum. Commentarios de rebus portentosis intelligi vult Vossius.

CLEON SYRACUSANUS.

ΠΕΡΙ ΛΙΜΕΝΩΝ.

Stephanus Byz. v. Ἀσπίς... ἔστι καὶ νῆσος πρὸς ταῖς Κυκλάσιν.... Ἔστι καὶ νῆσος ἄλλη Ψύρων ἑγγυς. Ἔστι καὶ ἄλλη, ὡς Κλέων ὁ Συρακούσιος ἐν τῷ Περὶ τῶν λιμένων, ἀδενδρος οὔσα.

νῆσος πρὸς ταῖς Κ.] « Existimo hanc insulam in sinu Saronico esse collocandam, atque inter illas

insulas numerandam, quæ Atheniensium portui objacent. Plinius H. N. IV, 12 : *Siræo promontorio objacent Eleusa, Dendros, Craugiæ duæ, Sela-chusa, Cenchreis, Aspis*. In membranæ Bibliothecæ publicæ pro *Dendros* conspicitur *Alendros*, quod mihi suspicionem injicit olim in Plinii exemplaribus *Adendros* fuisse exaratum, eamque esse insulam, cujus situm Stephanus infra reticet; atque ab arborum raritate ex Cleone Syracusano sic dictam perhibet. » BERKEL.

Cleonem Siculum una cum Timosthene, qui item Περὶ λιμένων scripsit, inter fontes suos recensent Scymnus Chius (v. 118 : καὶ τῷ Σικελῷ Κλέωνι καὶ Τιμοσθένει) et Marcianus Heracl. p. 112 ed. Miller. (...καὶ Ἀνδροσθένης Θάσιος, καὶ Κλέων ὁ Σικελιώτης, Εὐδοξος δὲ ὁ Ῥόδιος κτλ.) et Avienus in Ora marit. 48. Fortasse est Cleon Siculus, Alexandri Magni comes vilisque adulator, de quo v. Curtium VIII, 5. Ceterum Cleonis nomen, opinor, reponendum est ap. schol. Apollon. Rh. II, 297 : Ἔστι γὰρ καὶ Αἴνος ὄρος τῆς Κεφαλληνίας, ὅπου Διὸς ἱερόν ἐστι· οὗ μνημονεύει καὶ Λέων (1. οὗ μν. Κλέων) ἐν Περίπλῳ (fort. ἐν τῷ Περὶ λιμένων) καὶ Δημοσθένης (1. Τιμ.) ἐν τοῖς Λιμέσιν. — Denique nescio an Cleontis nomen lateat apud schol. II. ε, 6, ubi *Cleander* Syracusius de argumento ad geographiam pertinente laudatur : Κλέανδρος [Κλέων δέ?] ὁ Συρακούσιος ἐν τῷ Περὶ τοῦ ὀρίζοντος Ὀμηρόν φησι πρῶτον ἐννοῖαν ὀρίζοντος δηλοῦσαι, οὐκ ὀνομάσαντα μὲν ὀρίζοντα (μαθηματικὴ γὰρ ἦδε κλῆσις), εἰπόντα δὲ ἐπὶ τοῦ κυνός· « λαμπρὸν παμφαίνησι λελουμένος Ὀκεανοῖο, » ἐπεὶ ἔτι κέκρυπται, ὑπερκύψας δὲ τὸν ὀρίζοντα λαμπρὸν παμφαίνησι λελουμένος Ὀκεανοῖο· ὁ γὰρ τοιοῦτος ἀνείσι μὲν ἐκ τοῦ Ὀκεανοῦ, ὅτι ἔτι κέκρυπται. » — Οὐ λέληθε δὲ καὶ τὸν Ἀρατον, ἀρπάζσαντα τὴν φωνὴν ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος φάναι « ὑψόθεν Ὀκεανοῖο. » Postrema de Arato non e Cleandro, sed ex Homeri commentatore fluxerint.

Tertius *Cleon* est *Curiensis*, Ἀργοναυτικῶν poeta (schol. Ap. Rhod. I, 77. 587. 625. Cf. Weichert. *Ueber d. Leb. u. d. Schft. d. Apollonius*), idem fortasse cum Cleone ἐλεγοποιῶν, cujus meminit auctor Etym. M. p. 389 (cf. Meinek. ad Euphor. p. 154) et Pollux X, 97.

Cleon Magnesius (ex iis, qui Hermi sunt accolæ) eos maxime homines rerum miraculis fidem habere non consuesse dicebat, quibus in tota vita non contigisset ipsis quicquam intueri quod esset communis hominum opinione majus; se certe adduci posse ut crederet et Tityum et alios ea magnitudine, quam fama prodidit, fuisse. Venisse enim forte se aliquando Gades et ab ea insula cum tota sui comitatus turba Herculis jussu enavigasse; mox iterum Gades

reversum, marinum hominem in litus ejectum invenisse nihilo breviorum jugerum quinque spatio, qui a deo fulmine ictus incensus erat. Atque hæc quidem ille.

DE PORTUBUS.

Aspis est quoque insula juxta Cycladas; et alia prope Psyra; et alia arboribus carens, ut Cleon in libro De portubus narrat.

CLINIAS.

Festus p. 269 ed. Müller. : *Galitas scribit, quum post obitum Æneæ imperium Italiæ pervenisset ad Latinum, Telemachi Circæque filium, is quod ex Rhome suscepisset filios, Romum Romulumque, urbi conditæ in Palatio causam fuisse appellandæ potissimum Rhomæ.*

Galitas] Clinias Dacier. ex Servio Æn. I, 273 : *Clinias refert Telemachi filiam, Romen nomine, Æneæ nuptam fuisse, ex cujus vocabulo Romam appellatam.* « Et hæc sane cum Festi narratione satis concinunt, modo statuamus stemma a Clinia confictum hoc fuisse : Telemachus pater Latini et Romæ ; hæc Æneæ uxor filios parit Romum Romulumque ; Ænea mortuo Latinus imperium excipit, sed Æneæ filii propriam sibi urbem exstruunt. Alia opinio est Graueri p. 94. » MÜLLER. Cf. Calliæ fr. 5, tom. II, p. 383. — *is quod*] cod. *hisque*; Ursinus *isque*; Müller. *is quod*, sc. Æneas, non Latinus.

Ceterum de Clinia parum constat. Memoratur *Clinias* apud Agatharchidem ap. Phot. cod. 260; sed ibi Reinesius recte reposuit *Diniam* (v. fr. 4). Præterea ap. schol. ad Apoll. Rh. II, 1086 leguntur hæc : Κλεινίας δέ φησι καὶ τὸν ναὸν ποτε οὕτως εἰρησθαι ἔνναϊον διὰ τὸ ἔνναϊεῖν ἐν αὐτῷ τοὺς θεούς. — De Clinia Pythagoreo v. Stobæus Floril. I, 65, 66. (LXIV, 16); schol. II. 1, 189 in Cram. An. III, p. 56. Fabric. B. Gr. I, p. 840 ed. Harl.

CLEOPHANES.

ΠΕΡΙ ΑΓΩΝΩΝ.

Schol. Pindar. Ol. IX, 143 : Ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ γὰρ ῥήγοντο τῷ Διὶ τὰ Λύκαια. Κλεοφάνης ἐν τῷ Περὶ ἀγώνων.

Auctor hic aliunde non notus. *Cleophanes* rhetor Myrleanus (Democharis æqualis), commemoratur in libris Strabonis (VII, p. 566). Eundem Diogenes L. IV, 41 vocat *Leocharem*. At verum nomen esse Cleocharem censet Ruhnken. ad Rutilium Lupum (I, 2 et 10). Σύγκρισιν Δη-

DE CERTAMINIBUS.

In Arcadia Jovi Lycæa celebrabantur, ut Cleophanes in libro De certaminibus ait.

ITALICA.

Romani bello Latino Publium Decium imperatorem designaverunt. Quidam autem patricius juvenis, nomine Cassius Brutus, quum pauper esset hostibus pro certa mercede por-

μοσθένους καὶ Ἰσοκράτους a Cleochare scriptam esse discimus e Photio (cod. 176. 21). Cf. Westermann. *Gesch. d. gr. Bereds.* § 76, 12. — *Cleophanes* quidam, qui cum Phocione contra Philippum pugnavit, est apud Plutarchum Phoc. 13. Antiphanis comoediam, quæ Κλεοφάνης inscribitur, laudat Athenæus III, p. 98, F. — Cum nostro Cleophane confer Chariclem, qui Περὶ τοῦ ἀστικοῦ ἀγῶνος scripsit.

[CLEOPHORUS. Schol. Odyss. γ, 215, ἐπισπόμενοι θεοῦ ὁμοφῆ.] Ἐν τῇ ἐξακαιδεκάτῃ (sic) ἱστορεῖ Κλεοφόρος [ἐν τῷ] Περὶ τοὺς θεούς, πολλάκις μεθίστησαν τοὺς βασιλεῖς μαντεῖα. Bœckhius (ut Buttmannus in Addendis notat) corrigendum censet : Ἱστορεῖ ὁ Ἐφορος περὶ τοῦδε, ὡς πολλάκις κτλ. In cod. Harle. ap. Cramer. *Anecd. Parisin.* III, p. 434 : Πολλάκις μεθίστασι τοὺς βασιλεῖς μαντεῖαις ἐπισπόμενοι· ἱστορεῖ Κλεοφόρος ἐν τῷ ις' Περὶ τοὺς θεούς. Τούτῳ συνωδόν ἐστι τὸ Δεινὸν δὲ γένος βασιλῆϊόν ἐστι Κτείνειν· ἀλλὰ πρῶτα θεῶν εἰρώμεθα βουλὰς. Odyss. II, 401.]

CLITONYMUS.

ΙΤΑΛΙΚΑ.

1.

Plutarchus Par. Min. c. 10 : Ῥωμαῖοι πρὸς Λατίνους πολεμοῦντες ἐχειροτόνησαν στατηγὸν Πόπλιον Δέχιον· νεανίσκος δὲ τις τῶν ἐπισήμων πένης, τοῦνομα Κάσσιος Βροῦτος, ἐπὶ ῥητῷ μισθῷ νυκτὸς τὰς πύλας ἀνοῖζει ἐβουλήθη. Φωραθεὶς δὲ, εἰς ναὸν ἔφυγεν Ἀθηνᾶς Αὐξιληρίας. Κάσσιος δὲ Σιγνίφερ, ὁ πατὴρ αὐτοῦ, κατέκλεισε, καὶ λιμῷ διέφθειρε, καὶ ἄταφον ἔρριψεν· ὡς Κλειτώνυμος ἐν Ἱταλικῶν*.

ΣΥΒΑΡΙΤΙΚΑ.

E LIBRO SECUNDO.

2.

Idem ib. c. 21 : Ἐν Συβάρει, πόλει τῆς Ἱταλίας, νέος περίβλεπτος τὸ κάλλος Αἰμίλιος φιλοκύνητος ἦν· ἥ δὲ νεόνυμφος δόξασα ἑτέρα συνεῖναι εἰσῆει εἰς τὴν

tas aperire instituit. Deprehensusque in templum Minervæ Auxiliaris confugit. Pater autem ejus Cassius Signifer ibi eum inclusit, fameque interemptum inhumatum abjecit. Clitonymus in Italicis.

SYBARITICA.

2.

Sybari, quæ Italiæ urbs est, Æmilii, raræ formæ juvenis, deditus erat venationibus. Mulier, cum qua nuper nuptias peregerat, cum alia femina rem ei esse opinata,

νάπην. Τῶν δὲ δένδρων σεισθέντων, οἱ κύνες ἐπιδρά-
λόντες, διέσπασαν· ὁ δὲ ἐπέσφαξεν ἑαυτόν· ὥς Κλει-
τώνυμος ἐν δευτέρῳ Συβαριτικῶν.

ΘΡΑΚΙΚΑ.

Idem De fluv. c. 3, 4 : Γεννᾶται δὲ καὶ ἐν τῷ
Παγγαίῳ ὄρει βοτάνη, κιθάρα καλουμένη διὰ ταύτην
τὴν αἰτίαν. Διασπαράξασαι τὸν Ὀρφέα, τὰ μέλη τοῦ
προειρημένου εἰς ποταμὸν ἔβαλον Ἑβρον. Καὶ ἡ μὲν
κεφαλὴ τοῦ θνητοῦ κατὰ πρόνοιαν θεῶν εἰς δράκοντα
μετέβαλε τὴν μορφήν τοῦ σώματος· ἡ δὲ λύρα κατε-
στηρίχθη (κατηστερίσθη?) κατὰ προαίρεσιν Ἀπόλλω-
νος· ἐκ δὲ τοῦ ρεύσαντος αἵματος ἐνεφάνη βοτάνη, κι-
θάρα καλουμένη. Τῶν δὲ Διονυσίων τελουμένων, αὕτη
κιθάρας ἀναδίδωσι ἦχον· οἱ δὲ ἐγχώριοι νεβρίδας περι-
βεβλημένοι καὶ θύρσους κρατοῦντες, ὕμνον ᾄδουσιν.

Καὶ τότε φρονήσεις, ὅταν ἔσῃ μάτην φρονῶν·

καθὼς ἱστορεῖ Κλειτώνυμος ἐν τῷ γ' τῶν Θρακικῶν (sic
emend. Jonsius III, 2, 2 pro vg. Τραγικῶν).

CLITOPHON RHODIUS.

ΙΝΔΙΚΑ.

E LIBRO DECIMO

I.

Plutarch. De fluv. 25, 3 : Φύεται δὲ καὶ βοτάνη
(sc. ἐν Ἰνδῷ), Καρπύκη καλουμένη, βουγλώσσῳ πα-
ρόμοιος· ποιεῖ δ' ἄριστα πρὸς ἰκτερικοὺς μεθ' ὕδατος
χλιαροῦ διδομένη τοῖς πάσχουσι· καθὼς ἱστορεῖ Κλει-
τοφῶν ὁ Ῥόδιος ἐν ι' Ἰνδικῶν. Eadem Stobæus Flo-
rileg. C, 20.

nemus intravit. Ramis autem agitat, canes accurrerunt,
eamque discerpserunt. Clitonymus secundo Sybariticorum.

THRACICA.

3.

Nascitur in Pangæo monte herba *cithara* nuncupata
hanc ob causam. Illæ quæ Orpheum discerpserunt, ejus
membra in fluvium Hebrum projecerunt. Et caput quidem
mortui dii mutarunt in dracontis formam, lyra autem ex
Apollinis decreto inter astra relata est. At ex sanguine fluente
orta est herba, cithara vocata, quæ dum peraguntur Diony-
sia, sonum emittit citharæ. Indigenæ vero nebridibus induti
et thyrsos tenentes, hymnum canunt, cujus hæc sunt verba :

Tuncque sapies quum eris in vanum sapiens.

Refert Clitonymus tertio Thracicorum.

INDICA.

1.

Crescit in Indo herba Carpyce, buglosso simillima, quæ
laborantibus regio morbo exhibita cum aqua tepida, eos
liberat, ut refert Clitophon Rhodius decimo Indicorum.

ΚΤΙΣΕΙΣ.

E LIBRO DECIMO TERTIO.

2.

Plutarch. De fluv. 6, 4 : Παράκειται δ' αὐτῷ
(sc. τῷ Ἀραρι ποταμῷ) ὄρος, Λούγδουνος καλούμενον·
[μετ]ωνομάσθη δὲ δι' αἰτίαν τοιαύτην. Μώμορος καὶ
Ἀτεπόμαρος, ὑπὸ Σεσηρονέως τῆς ἀρχῆς ἐκβληθέντες,
εἰς τοῦτον κατὰ προσταγὴν τὸν λόφον * πόλιν κτίσαι θέ-
λοντες. Τῶν δὲ θεμελίων ὀρυσσομένων, αἰφνιδίως κό-
ρακες ἐπιφανέντες καὶ διαπτερυζάμενοι, τὸ πέριξ ἐπλή-
ρωσαν τὰ δένδρα. Μώμορος δ', οἰωνοσκοπίας ἔμπειρος
ὑπάρχων, τὴν πόλιν Λούγδουνον προσηγόρευσε· λοῦγον
γὰρ τῇ σφῶν διαλέκτῳ τὸν κόρακα καλοῦσι· δοῦνον δὲ
τὸν ἐξέχοντα· καθὼς ἱστορεῖ Κλειτοφῶν ἐν ιγ' Κτίσεων.

ΓΑΛΑΤΙΚΑ.

E LIBRO QUINTO VEL PRIMO.

3.

Stobæus Floril. X, 71 : Κλειτοφῶντος ἐκ τοῦ ε'
Ἰταλικοῦ (I. Γαλατικῶν). Βρέννος ὁ τῶν Γαλατῶν
βασιλεὺς, λεηλατῶν τὴν Ἀσίαν, εἰς Ἐφεσον ἦλθε, καὶ
στρατοπεδευσάμενος περιέμενε τοῦ πολέμου τὴν προ-
θεσίαν. Παρθένος δὲ τις τῶν ἐπισήμων, τοῦνομα Δη-
μονίκη, εἰς ἐπιθυμίαν ἐμπεσοῦσα τοῦ βαρβάρου, προ-
δώσειν αὐτῷ τὴν Ἐφεσον ὑπέσχετο, εἰ μισθὸν λάβοι
τὰ ψέλλια καὶ τοὺς ὄρμους· ὁ δὲ Βρέννος δεξάμενος
αὐτὴν εἰς τόπον ὠρισμένον, ἤγαγε τοὺς ὑποτεταγμένους,
καὶ προσέταξεν αὐτοῖς τὸν χρυσὸν ὅσον εἶχον κόσμου
χάριν βάλλειν εἰς τὸν τῆς φιλαργύρου κόλπον. Πινη-
σάντων δὲ αὐτῶν τὸ παραγγελθὲν, ἡ Δημονίκη ὑπὸ
τῆς δαφιλείας τοῦ βαλλομένου χρυσίου ζῶσα κατεχώσθη.

Plutarch. Par. min. c. 15 : Βρέννος, Γαλατῶν
βασιλεὺς, λεηλατῶν τὴν Ἀσίαν, ἐπὶ Ἐφεσον ἦλθε, καὶ

URBIUM ORIGINES.

2.

Juxta Ararem adstat mons Lugdunus, qui hanc ob causam
nomen hoc accepit. Quum Momorus et Atepomarus, a Se-
seroneo regno dejecti, in eo colle ex oraculi præcepto urbem
ædificare vellent, jactis jam fundamentis, corvi subito ap-
parentes expansis alis, arbores quæ circa erant repleverunt.
Momorus autem augurii callentissimus civitatem Lugdu-
num vocavit. *Lugum* enim dialecto sua corvum vocant,
dunum vero locum eminentem, ut refert Clitophon decimo
tertio De urbium originibus.

GALATICA

3.

Brennus Gallorum dux Asiam vastans ad Ephesum venit,
ibique puellam Demonicen nomine adamavit : ea se cor-
poris sui usuram ipsi concessuram, Ephesumque tradituram
pollicita est, pacta mercedis loco armillas et mundum mu-

ἡράσθη παρθένου δημοτικῆς (1. Δημονίχης)· ἡ δὲ συνελθεῖν ὑπέσχετο, ἐὰν τὰ ψέλλια καὶ τὸν κόσμον τῶν γυναικῶν δῶι αὐτῇ, καὶ τὴν Ἑφeson προδοῦναι· ὁ δ' ἠξίωσε τοὺς στρατιώτας ἐμβαλεῖν εἰς τὸν κόλπον ὃν εἶχον χρυσὸν τῆς φιλαργύρου. Ποιησάντων δὲ, ὑπὸ τῆς δαψιλείας τοῦ χρυσοῦ ζῶσα κατεχώσθη, καθάπερ ἱστορεῖ Κλειτοφῶν ἐν πρώτῳ Γαλατικῶν. Cf. Droysen. *Hellen.* II, p. 177.

4.

Plutarch. De fluv. 7, 6 : Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ (sc. ἐν τῷ Τμώλῳ) λίθος κισσῆρει παρόμοιος, καὶ σπανίως εὐρίσκεται· τετράκις γὰρ τῆς ἡμέρας ἀλλάσσει τὴν χροάν· βλέπεται δὲ ὑπὸ παρθένων τῶν μὴ τῷ χρόνῳ φρονήσεως ἔχουσιν· αἱ δὲ ὥραν ἔχουσαι γάμων, ἐὰν δρῶσιν αὐτὸν, οὐδὲν ἀδικοῦνται παρὰ τῶν ὑβρίζειν θελόντων· καθὼς ἱστορεῖ Κλειτοφῶν. Eadem usque ad verbum ἔχουσιν leguntur in Aristot. Mirab. c. 174 ed. Westermann.

5.

Schol. Venet. II. v, 404 : Νηλεὺς (in codd. BV. corrupte Ἀπλεὺς) ὁ Κόδρου χρησμὸν λαβὼν ἀποικίαν ἔστειλεν εἰς Μίλητον καὶ τὴν Καρίαν ἐξ Ἀθηνῶν καὶ τῆς Ἀχαϊκῆς Ἑλίκης. Παραγενόμενος εἰς τὴν Καρίαν ἱερὸν Ποσειδῶνος ἰδρύσατο καὶ ἀπὸ τοῦ ἐν Ἑλίχῃ τεμένους Ἑλικώνιον προσηγόρευσε. Δοκεῖ δ' ἐπὶ θύωσι [τὸν θεόν], βοησάντων μὲν τῶν βοῶν προσδέχεσθαι τὸ θεῖον τὴν θυσίαν· σιγόντων δὲ, λυποῦνται, μηνίειν νομίζοντες. Ἡ ἱστορία παρὰ Κλειτοφῶντι. Quæritur an recte se nomen habeat. Fortasse erat : ἡ ἱστορία παρὰ Κλείτῳ. Certe Clytum (Κλεῖτον ap. Athen.) Milesiacorum scriptorem bene novimus (v. t. II, p. 333).

CONON.

Quæ in sequentibus e Conone afferuntur, num omnia ejusdem auctoris sint, et ad Cononem pertineant Augusti æqualem, cujus Narrationes superstites sunt, quærimus.

liebrem. Brennus militibus mandavit, ut quidquid auri haberent, id in sinum avaræ conjicerent. Itaque illa auri multitudine obruta periit, sicuti Clitophon narrat primo Galaticorum.

4.

Nascitur in Tmolo lapis pumici similis, qui infrequentius invenitur; is quater per diem mutat colorem; conspici solet a virginibus, qui propter ætatis imbecillitatem sapientia præditæ non sunt. Quodsi quæ plenis sunt nubiles annis, eum conspexerint, nequidquam læduntur ab iis qui tentare eas volunt, uti auctor est Clitophon.

ΙΤΑΛΙΚΑ.

1.

Servius ad Virgil. *Æn.* VII, 738 : *Sarrastis populos*] *Populi Campaniæ sunt a Sarno* (codd. *Burm. Sarro*) *fluvio. Conon in eo libro, quem de Italia scripsit, quosdam Pelasgos aliosque ex Peloponneso convenas ad eum locum Italiæ venisse dicit, cui nullum antea nomen fuerit, et flumini, quem incolerent, Sarno nomen imposuisse ex appellatione patrii fluminis, et se Sarrhastes appellesse : hi inter multa oppida Nuceriam condiderunt.*

2.

Macrobius Sat. I, 9 : *Xenon* (Conon?) *primo Italicôn tradit Janum in Italia primum dīs templā fecisse et ritus instituisse sacrorum, ideoque eum in sacrificiis præfationem meruisse perpetuam. Xenionem, qui Cretica scripsit, laudari putat Vossius p. 506. Mihi Macrobius et Servius eundem auctorem, cujus nomen alterutro loco corruptum est, citare videntur.*

Josephus C. Apion. I, 23, inter eos qui de Judæorum antiquitate verba fecerint, laudat Theophilum, Theodotum, Mnaseam, Aristophanem, Hermogenem, Euemerum, *Cononem*, Zopyrionem.

ΗΡΑΚΛΕΙΑ.

ΝΗΣΙΑΣ.

E LIBRO TERTIO.

3.

Schol. Apoll. Rh. I, 1165 : Ὁ δὲ πρὸς τὸν Αἰγαίωνα μῦθος ὑπὸ Δημητρίου φέρεται τοῦ Κνιδίου (scr. Σκηψίου?). Κόνων δὲ ἐν τῇ Ἡρακλείᾳ φησὶν ὅτι Αἰγαίων καταγωνισθεὶς ὑπὸ Ποσειδῶνος κατεποντίσθη εἰς τὸ νυνὶ λεγόμενον ὑπὸ τοῦ Ἀπολλωνίου ἡρίον

5.

Neleus, Codri filius, ex oraculi jussu coloniam deduxit Miletum in Cariam Athenis et ex Achaïæ urbe Helice. In Cariam ubi venerat, templum Neptuno consecravit, idque de fano, quod Helicæ erat, Heliconium nuncupavit. Videtur autem sacrificantibus, si boves mactandi vocem mittunt, grate deus sacrificium accipere; sin silent boves, contristantur, irasci numen putantes. Historia apud Clitophontem est.

HERACLEA. DE INSULIS.

Conon in Heraclea dicit Ægæonem certamine devictum a Neptuno demersum esse ubi est quod nunc Apollonius vocat

Αἰγαίῳ, (τὸν αἰ. π. καὶ Βριάρεων καλῶν). Περὶ δὲ τῆς κλήσεως τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἐν μὲν τῷ τρίτῳ τῷ Περὶ τῆς Νησιάρχου φησὶν ἐν τούτοις· « Ἰὸ Αἰγαίον πέλαγος οἱ μὲν ἀπὸ τῆς Περκανίας Αἰγὸς ἐπώνυμον γεγονέναι φασὶν· οἱ δὲ, ἀπὸ τῆς Καρυστίας τῆς Αἰγαίης ὀνομαζομένης. Αἱ μὲν γὰρ Αἰγαί, ἔνθεν τὸν Ποσειδῶνα παραγίνεσθαι φασὶ, κατὰ Πελοπόννησον εἰσὶν, ἐν τοῖς περὶ Κρίσαν τόποις (ἐν τῷ κατὰ Κρίσαν κόλπῳ). »

Ἡρίον Αἰγ.] Πυθαγόρας, ποταμὸς Φρυγίας, ὁ νῦν Μέγιστος, πρὸς ᾧ κατὰ τὴν ἔξοδον καὶ Αἰγαίῳ τινος ἥρωος Μυσοῦ τάφος, schol. l. l. Si recte verba se habent, ἡ Νησιάρχου esse debet Cononis. Reines. ap. Suid. v. Σῆμος ed. Bernh. nomen auctoris excidisse censet, nempe *Semi*, cujus Νησιάρχα uno loco laudat Athenæus III, p. 123, D. At probabiliter ap. Athen. reponendum Δηλιάδα, cujus sæpissime ille meminit.

COSMES.

ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

Schol. Apoll. Rh. IV, 262 : Κόσμη δὲ ἐν πρώτῃ Αἰγυπτιακῶν καὶ Λέων ... καὶ Κνωσος (l. Εὐδοξος) ἐν α' Γεωγραφουμένων τῆς Ἀσίας πάντων ἀρχαιοτάτους Αἰγυπτίους φασὶ· καὶ ἐν Αἰγύπτῳ πρώτῃ κτισθῆναι πόλιν Θήβας. Nomen auctoris fortasse mendam traxit. Sin genuinum est, scribendum certe Κοσμῆς s. Κοσμάς.

Ægæonis (quem eundem etiam Briareum appellat) sepulchrum. Quod vero dominationem maris Ægæi attinet, idem libro e tertio De insulis dicit hæc : « Ægæum mare alii ab Æge Percania, alii a Carystia Ægæa, quam vocant, nomen habere aiunt. Nam Ægæ, unde Neptunum venisse dicunt, in Peloponneso sunt e regione Crissæ. »

DE REBUS ÆGYPTIACIS.

Cosmes in primo De rebus Ægyptiacis et Leon et Eudoxus in primo Geographicorum Asiæ Ægyptios omnium antiquissimos esse, ac primam in Ægypto urbem Thebas esse conditam.

DE SACRIFICIIS ATHENIENSIIUM.

1.

Crates Atheniensis in libro De sacrificiis Atheniensium

CRATES ATHENIENSIS.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΗΣΙ ΘΥΣΙΩΝ.

1.

Suidas v. Εἰρεσιώνη, et hinc schol. Ald. Aristoph. Eq. 729, p. 410 ed. Didot, de εἰρεσιώνη : Κράτης δὲ ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῷ Περὶ τῶν Ἀθήνησι θυσίων, ἀφορίας ποτὲ κατασχούσης τὴν πόλιν, θαλλόν φησι καταστέψαντας ἐρίοις ἱκετηρίαν ἀναθεῖναι τῷ Ἀπόλλωνι.

2.

Suidas v. Κυνήειος et Photius v. Κύνειος : Κράτης ἐν τῷ Περὶ τῶν Ἀθήνησι θυσίων οὕτω γράφει· « Τὸ δὲ Κύνειόν ἐστι Ἀπόλλωνος ἱερὸν Κυνείου· [ἀναλίσχεται δὲ εἰς τὰς θυσίας τὰς τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Κυνείου] τὸ ἐκ τοῦ θυννείου γινόμενον. Τοῦτο δὲ ἐστι τὸ θυννείον Ἀλῆσι, καὶ γίνεται πρόσσδος μεγάλη. Ταύτην ἡ πόλις εἰς θυσίαν καταχωρίζει τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Κυνείῳ Ἀλῆσι, οὗ Δημήτριος ὁ βασιλεὺς. »

Κύνειον] κυνήειον Phot. et Suid. — Κυνείου] sic h. l. Phot.; κυνηείου Suid. Uncis inclusa supplevit Hermannus. — Ἀλῆσι] ἀλήσει cod. Phot.; ἀλῆσι corrector; ἀλήσιον Suid. — Ἀλῆσι, οὗ] Ἀλησίου codd. Phot. et Suid., ἀλήσιον edit. Mediol. Demetrii statuam intelligendam esse censent Hemsterhusius et Hermannus. Ceterum cf. Socratis fr. 16.

3.

Harpocratio : Προκῶνια... Δίδυμος δὲ προκῶνια, φησὶ, πυροὶ μέλιτι κεχρισμένοι. Ἀριστοφάνης δὲ ὁ γραμματικὸς καὶ Κράτης τὰ ἐξ ἀφρύκτων κριθῶν οὕτως φασὶν ὀνομάζεσθαι· ἔοικε δὲ καὶ ἐκ πυρῶν καὶ ἐκ κριθῶν γίνεσθαι, ὥς Ἀντικλείδης ἐν τοῖς Ἐξηγητικοῖς ὑποσημαίνει. Δήμων δὲ φησιν ἐν τῷ Περὶ θυσίων· « Καὶ προκῶνιά ἐστι κάγχρος (κάγχρος Phot. et Suidas) κατηριγμένοι μετὰ ἄρωμάτων. » Hæc ad eundem Cratetem refero. Eadem Suidas et Photius.

tradit, quum sterilitate aliquando urbs premeretur, cives ramum lana obvolutum supplicatorium dedicasse Apollini.

2.

Crates in libro De sacrificiis Atheniensium hæc scribit : « Cynneum est templum Apollinis Cynnei. In cujus sacra impenduntur redditus thynnei. Intelligo autem thynneum Halense, unde magnum reddit vectigal. Hoc civitas in sacrificia assignavit Apollini Cynneo, cujus templum Halis est, ubi Demetrius rex (*statua Dem. regis*). »

3.

Proconia, Didymus ait, triticum est melle perlitum. Aristophanes grammaticus et Crates farinam ita vocari aiunt ex hordeo non tosto confectum. Apparet autem ea tam ex tritico quam hordeo fieri, ut ex Anticlida in Exegeticis intelligere est. Demon vero in libro De sacrificiis ait : « Proconia dicitur hordeum decorticatum, aromatis conditum. »

4.

Harpocratio : Ὀμηρίδαι. Σέλευκος ἐν β' Περὶ βίων ἀμαρτάνειν φησὶ Κράτητα νομίζοντα ἐν ταῖς Ἱεροποιαῖς Ὀμηρίδας ἀπογόνους εἶναι τοῦ ποιητοῦ.

Ἱεροποιαῖς] alius titulus esse videtur libri Περὶ θυσίων. Sic Nitzsch. Histor. Hom. II, p. 72. Aliter Welcker. Cycl. p. 166 not.

5.

Schol. Soph. OEd. C. 100 : Καὶ οὐ μόνον θυσίας νηφαλίους, ἀλλὰ καὶ ξύλα τινὰ, ἐφ' ὧν ἔκαιον. Κράτης μὲν οὖν ὁ Ἀθηναῖος τὰ μὴ ἀμπέλινά τῶν ξύλων πάντα νηφάλια φησὶ προσαγορεύεσθαι. Ὁ δὲ Φιλόχορος ἀκριβέστερόν φησι κτλ. (Phil. fr. 31).

Quæ ex Cratetis libris Περὶ Ἀττικῆς διαλέκτου affert Athenæus, ad Atheniensem, non vero ad Mallotem Cratetem referenda sunt. *Librum secundum* laudat Athenæus VI, p. 235, B (De parasitis; quem locum Athenæum ex Polemone Cratetis testimonium adhibente exscripsisse censet Prellerus ad Polem. fr. 78); III, 114, A : Κράτης δ' ἐν δευτέρᾳ Ἀττικῆς διαλέκτου, θάργηλον καλεῖσθαι τὸν ἐκ τῆς συγκομιδῆς πρῶτον γινόμενον ἄρτον. — XI, p. 495, A : Κράτης δ' ἐν δευτέρῳ Ἀττικῆς διαλέκτου γράφει οὕτως· « Οἱ χόες πελίκαι, καθάπερ εἵπομεν, ὠνομάζοντο. Ὁ δὲ τύπος ἦν τοῦ ἀγγείου πρότερον μὲν τοῖς Παναθηναϊκοῖς ἐοικώς, ἡνίκα ἐκαλεῖτο πελίκη, ὕστερον δὲ ἔσχεν οἰνοχόης σχῆμα » κτλ. — XIV, p. 653, B : Κρ. ἐν β' Ἀττ. διαλ. ἐν τοῖς ὕμνοις τοῖς ἀρχαίοις φάσκων ἀντὶ τοῦ βότρου τὴν σταφυλὴν κεῖσθαι κτλ. — E libro quinto Athenæus XI, p. 497, F : Κρ. ἐν ε' Ἀττικῆς διαλ. ἔκπωμά φησιν εἶναι οὕτως (σαννάκρα) καλούμενον. Adde IX, p. 366, F : Κράτης ἐν τοῖς Περὶ Ἀττικῆς λέξεως Ἀριστοφάνη παριστᾷ λέγοντα κτλ., καθά φησι Σέλευκος ἐν τοῖς Περὶ Ἑλληνισμοῦ. XIV, p. 640, C, ubi versus Philippidæ comici e Cratete laudantur.

4.

Seleucus in secundo De vitis errare dicit Cratetem, qui in libro De sacrificiis Homeridas posteros poetæ esse dicat.

5.

Atque non modo sacra abstemia, sed etiam ligna quædam abstemia, quibus illa cremabant, habebant. Et Crates quidem Atheniensis præter vitem omnia ligna vocari abstemia ait, Philochorus vero accuratius dicit etc.

BOEOTIACA.

6.

Permessus, qui vocatur ab indigenis quod primum appa-

BOIΩΤΙΑΚΑ.

6.

Schol. Hesiod. Theog. 5 : Περμησὸς, ὃν καλοῦσιν οἱ ἐγχώριοι διὰ τὸ πρῶτον φανῆναι Πάρμησον, ὃς φησι Κράτης ἐν τοῖς Βοιωτιακοῖς. Ἐμβάλλει δὲ εἰς τὴν Κωπαῖδα λίμνην, τὰς δὲ πηγὰς ἔχει ἐν τῇ Θεσπιακῇ χώρᾳ.

7.

Etym. M. p. 145, 53 : Ἄρνη, πόλις Βοιωτίας· ἔστι δὲ καὶ Θεσσαλίας· ἀπὸ Ἄρνης τῆς Αἰόλου· ὁ δὲ Κράτης φησὶ παρὰ τὸ ἄρνας· ἐπιτηδεῖα γὰρ εἰς τὸ ἄρνας τρέφειν ἢ πόλις. Καὶ οὐκ ἀπεικός· ὥς γὰρ ὁ αὐτός φησι, καὶ τὴν Κῶν τὴν ἐπιτηδεῖαν πρὸς τὰ πρόβατα τοὺς ἐνοικοῦντας Κᾶρας οὕτως ὀνομάζειν τῇ οἰκείᾳ φωνῇ. Κῶν γὰρ τὸ πρόβατον ὠνόμασαν. Οὕτω καὶ τὴν ἄρνην· καὶ γὰρ αὕτη εὐαρνος. Eadem Tzetzes ad Lyc. 644, ubi pro Κράτης codd. Κράτων et Κρίτων.

Crates hic, opinor, non diversus est a Pergameno grammatico, Cratete Mallote, qui sæpius in Scholl. ad Hesiodum laudatur. Eum vero peculiare opus de rebus Bæotorum condidisse hoc uno loco fisus haud contenderim; immo voce Βοιωτιακῶν nihil nisi commentariorum in Hesiodum locus indicari mihi videtur. Quantopere enim in his ad Geographica Crates attenderit, quum ex omni Crateteæ disciplinæ ratione patet, tum ex uno Strabone colligitur (v. Strabo p. 3. 4. 30. 31. 38. 103. 157. 439. 609. 676. 702). Similiter Eustathius ad Odys. IX, 22, p. 1613, 13, Crateti opus Περὶ λιμένων affingit : Νήριτον] Κράτης δὲ ἐν τῷ Περὶ λιμένων Νήϊον γράφει, καὶ Φιλόξενος δὲ ὁμοίως. Ubi schol. : Ὁ Φιλόξενος Νήϊον αὐτό φησι... Τινὲς δὲ Νήϊον, ὥσπερ ὁ Κράτης, τὸν περὶ τὸν λιμένα τόπον. Neque aliud quidpiam inveni, unde opus historicum vel geographicum a Cratete Pergameno sive Mallote (quos Vossius perperam distinguit) jure colligi possit.

ruerit Parmessus, ut Crates in Bæoticis dicit, in Copaidem lacum influit, fontes vero in Thespiensium regione habet.

7.

Arne, urbs Bæotiæ. Est etiam Arne Thessaliæ. Nomen habet ab Arne Æoli filia, vel, uti Crates dicit, ab ovibus (παρὰ τὸ ἄρνας), quod idonea ad oves alendas urbs sit. Neque id veri dissimile. Nam, ut idem Crates dicit, Con quoque, quod ovibus alendis apta esset, Cares incolæ sua lingua sic nominarunt. Scilicet ovem Cares cón appellant. Eodem igitur modo Arnen vocarunt, quæ item est ovibus dives.

CREON VEL PÆON AMATHUSIUS.

ΚΥΠΡΙΑΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

1.

Schol. Aristoph. Nub. 10 : Κρέων δὲ ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Κυπριακῶν κορδύλην φησὶ καλεῖσθαι τὸ πρὸς κεφαλῇ (κεφαλῆς Suid.) προσείλημα, ὃ δὴ παρὰ Ἀθηναίοις καλεῖται κρώθυλον, παρὰ δὲ Πέρσαις κιθάριον (νιδάριον Suid.).

Eadem habet Suidas vv. ἐγκεκορδυλημένος, coll. νιδάριον, φασχιόλιον, sed corrupte laudat Creontem ἐν τῷ α' τῶν Ῥητορικῶν. — Idem auctor (Vossio omissus), nisi egregie fallor, Plutarcho dicitur Παίων Ἀμαθούσιος.

2.

Plutarchus Thes. c. 20 : Ἰδιον δὲ τινα περὶ τούτων λόγον ἐκδέδωκε Παίων ὁ Ἀμαθούσιος. Τὸν γὰρ Θησέα φησὶν ὑπὸ χειμῶνος εἰς Κύπρον ἐξενεχθέντα, καὶ τὴν Ἀριάδνην ἔγκυον ἔχοντα, φαύλως δὲ διακειμένην ὑπὸ τοῦ σάλου καὶ δυσφοροῦσαν ἐκβιβάσαι μόνην· αὐτὸν δὲ τῷ πλοίῳ βοηθοῦντα πάλιν εἰς τὸ πέλαγος ἀπὸ τῆς γῆς φέρεσθαι. Τὰς οὖν ἐγχωρίους γυναῖκας τὴν Ἀριάδνην ἀναλαβεῖν καὶ περιέπειν ἀθυμοῦσαν ἐπὶ τῇ μονώσει, καὶ γράμματα πλαστὰ προσφέρειν, ὡς τοῦ Θησέως γράφοντος αὐτῇ, καὶ περὶ τὴν ὠδὶνα συμπονεῖν καὶ βοηθεῖν· ἀποθανοῦσαν δὲ θάψαι, μὴ τεκοῦσαν. Ἐπανελθόντα δὲ τὸν Θησέα καὶ περίλυπον γενομένον τοῖς μὲν ἐγχωρίοις ἀπολιπεῖν χρήματα, συντάξαντα θύειν τῇ Ἀριάδνῃ· δύο δὲ μικροὺς ἀνδριαντίσκους ἰδρύ-

σασθαι, τὸν μὲν ἀργυροῦν, τὸν δὲ χαλκοῦν. Ἐν δὲ τῇ θυσίᾳ τοῦ Γορπιαίου μηνὸς ἱσταμένου δευτέρᾳ, κατακλινόμενόν τινα τῶν νεανίσκων φθέγγεσθαι καὶ ποιεῖν, ἅπερ ὠδίνουσαι γυναῖκες· καλεῖν δὲ τὸ ἄλσος Ἀμαθούσιος, ἐν ᾧ τὸν τάφον δεικνύουσιν, Ἀριάδνης Ἀφροδίτης.

CREOPHYLUS.

ΕΦΕΣΙΩΝ ΩΡΟΙ.

Athenæus VII, p. 361, C : Κρεόφυλος δ' ἐν τοῖς Ἐφεσίων Ὠροῖς « Οἱ τὴν Ἐφεσον (φησὶ) κτίζοντες, πολλὰ ταλαιπωρηθέντες ἀπορία τόπου, τὸ τελευταῖον πέμψαντες εἰς θεοῦ, ἡρώτων, ὅπου τὸ πόλισμα θῶνται. Ὁ δ' αὐτοῖς ἔχρησεν, ἐνταῦθα οἰκίζειν πόλιν, ἣ ἂν ἰχθύς δείξῃ, καὶ ὅς ἄγριος ὑφηγήσεται. Λέγεται οὖν, ὅπου νῦν ἡ κρήνη ἐστὶν Ὑπέλαιος καλουμένη, καὶ ὁ ἱερός λιμὴν, ἀλιέας ἀριστοποιεῖσθαι, καὶ τῶν ἰχθύων τινὰ ἀποθορόντα σὺν ἀνθρακιᾷ εἰσπεσεῖν εἰς φορυτὸν, καὶ ἀφθῆναι ὑπ' αὐτοῦ λόχμην, ἐν ᾗ ἔτυχεν ὅς ἄγριος ὢν· ὅς, ὑπὸ τοῦ πυρὸς θορυβηθεὶς, ἐπέδραμε τοῦ ὄρους ἐπὶ πολὺ, ὃ δὴ καλεῖται Τρηχεῖα, καὶ πίπτει ἀκοντισθεὶς, ὅπου καὶ νῦν ἐστὶν ὁ τῆς Ἀθηνᾶς ναός. Καὶ διαβάντες οἱ Ἐφεσίοι ἐκ τῆς νήσου, ἕτεα εἴκοσιν ἐν οἰκῆσαντες, τῷ εἰκοστῷ δευτέρῳ κτίζουσι Τρηχεῖαν καὶ τὰ ἐπὶ Κόρησσαν, καὶ ἱερὸν Ἀρτέμιδος ἐπὶ τῇ ἀγορᾷ ἰδρύσαντο, Ἀπόλλωνός τε τοῦ Πυθίου ἐπὶ τῷ λιμένι. »

Κόρησσαν] Aliis Κόρισσος. Cf. Strabo XIV, p. 634, A. Herodot. V, 100. Diodor. XIV, 99. Stephan. Byz. : Κορησσός, πόλις τῆς Ἐφεσίας. ** διὰ τὸ τὴν Λητὴν τεκοῦσαν καὶ τὴν Ἀρτεμιν κομίζουσαν γενομένην κατὰ τὸν τόπον οὗ νῦν βωμὸς αὐτῆς· τῆς δὲ πυθομέ-

DE REBUS CYPRIIS.

1.

Creon libro primo De rebus Cypriis cordylen (apud Cyprios) vocari dicit capitis involucrum quod Athenienses orobylum, Persæ cidarium vocant.

2.

Singularem de his famam vulgavit Pæon Amathusius. Nam Theseum ait tempestate Cyprum delatum, quum gravidam secum haberet Ariadnam, maleque ex jactatione affectam et languentem solam exposuisset, succurrentem navigio in pelagus rursus a terra ablatum : feminas autem indigenas excepisse Ariadnam, mæstamque, quod relicta esset sola, fovisse, ac literas obtulisse ei fictas, velut a Theseo ad eam missas; adjuvisse etiam et præsto fuisse in partu, atque defunctam non edito partu, funerasse. Post hæc reversum Theseum et dolore confectum indigenis argentum reliquisse, instituisseque ut sacra facerent Ariadnæ : præterea duo ei exigua simulacra posuisse, argenteum unum, alterum æneum. In sacris autem, quæ altero die mensis Gorpiæi celebrantur, decumbentem quendam ado-

lescentem voce et gestu feminas parturientes exprimere; et appellare Amathusios lucum, in quo tumultum ostendunt, Ariadnæ Veneris.

ANNALES EPHESIORUM.

Creophylus in Ephesiorum Annalibus hæc scribit : « Ephesi conditores, diu multas molestias passi inopia loci, postremo ad dei oraculum miserunt sciscitantes quo loco oppidum conderent. Quibus deus respondit, ibi conderent oppidum, quo piscis monstraturus esset viam, et aper esset præiturus. Igitur fama est, ubi nunc est fons Hypelæus dictus et sacer portus, ibi piscatores quosdam parasse cœnam, unum autem e piscibus simul cum pruna ardente desilientem, in aridas incidisse quisquillas : inde incensum fuisse dumetum, in quo forte latebat aper; qui exturbatus ab igne, in montem cucurrit cui Trachea nomen, ibique aliquantum progressus cecidit tandem jaculo transfixus quo loco nunc est Minervæ templum. Igitur transgressi Ephesii ex insula quam per unum et viginti annos habitaverant, vicesimo secundo Tracheam condunt, et quæ sunt ad Corëssum, et Dianæ templum in foro erexerunt, et Apollinis Pythii templum ad portum. »

νης τίνος ἐστὶν ὁ τόπος; «Κόρη, σός,» εἰπεῖν. Quæ for-
tasse ex ipso Creophylo fluxerunt. Ejusdem indo-
lis est fabula quam de Tei origine narrat Pherecy-
des fr. 112. Ionicæ dialecti vestigium superest in
voce ἔτεα. Nec improbable est antiquioribus histo-
ricis horographum nostrum accensendum esse,
quamquam erravit Schweighæuserus, qui putavit
eundem esse auctorem quem ferunt carminis epici
Ἡρακλεία (Οἰχαλίας ἄλωσις) inscripti (Pausan.
IV, 2, 2), de quo v. Welckerum De cyclo epic.
p. 229 sqq. Adde quæ idem de nominis significa-
tione et orthographia disputat p. 219 sqq. Cf.
Steph. Thes. v. Κρεώφυλος.

CRITOLAUS.

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΑ.

E LIBRO TERTIO.

1.

Plutarchus Par. min. c. 6 : Ῥωμαίων πρὸς Πύρ-
ρον Ἡπειρώτην πολεμούντων, Αἰμίλιος Παῦλος χρη-
σμὸν ἔλαβε νικῆσαι, βωμὸν ἐὰν ποιήσῃ, ἐνθα ἂν ἴδῃ
χάσματι κρυπτόμενον ἄνδρα τῶν ἐπισήμων μετὰ ἄρ-
ματος· μετὰ τρεῖς ἡμέρας Οὐαλέριος Κονάτος κατ'
ὄναρ ἰδὼν ἀναλαβεῖν ἱερέως κόσμον (καὶ γὰρ ἦν μαντι-
κῆς ἔμπειρος), στρατηγήσας καὶ πολλοὺς φονεύσας, ὑπὸ
γῆς κατεπόθη. Ὁ Αἰμίλιος δὲ βωμὸν ἰδρύσας, ἐνίκησε
καὶ ἑκατὸν ἐξήκοντα πυργοφόρους ἐλέφαντας εἰς Ῥώ-
μην κατέπεμψεν. Ὁ δὲ βωμὸς μαντεύεται κατ' ἐκεῖνον
τὸν καιρὸν, καθ' ὃν ἐνίκηθη Πύρρος, ὡς ἱστορεῖ Κρι-
τόλαος τρίτῃ Ἡπειρωτικῶν. Cf. Droysen. *Hellenism*.
II, p. 145 not.

EPIROTICA.

Romanis bellum adversus Pyrrhum Epirotam gerentibus,
oraculo victoria promissa est Æmilio Paulo, si aram po-
suisset eo loco, quo videret virum illustrem aliquem una
cum curru hiato terræ hauriri. Triduo post Valerius Co-
natus, homo divinus, per somnium jussus vestem pontifi-
ciam sumpsit, et in aciem suos eduxit, ac magna hostium
cæde edita a terra absorptus est. Æmilius vero aram statuit,
victoriaque potitus centum et sexaginta turrigeros elephan-
tos Romam misit. Ara ista vaticinatur sub id tempus, quo
Pyrrhus est victus. Scribit hæc Critolaus tertio Epiroticarum
rerum libro.

PHÆNOMENA.

1.

Saturnus apud agricolam diversans, filiam ejus Entoriam
insigni forma compressit, et filios ex ea genuit Janum,

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ.

E LIBRO QUARTO.

2.

Id. ib. c. 9 : Κρόνος ἐπιξενωθεὶς γεωργῶ, ᾧ ἦν θυ-
γάτηρ καλὴ Ἐντωρία, ταύτην ἐβιάζετο καὶ ἐτέκνωσεν
υἱοὺς, Ἰάνον, Ὑμνον, Φαῦστον, Φήλικα. Δοὺς οὖν
τρόπον τῆς τοῦ οἴνου πόσεως καὶ τῆς ἀμπέλου, ἡξίωσε
καὶ τοῖς γείτοσι μεταδοῦναι. Ποιήσαντες δ' αὐτὸ καὶ
πιόντες παρὰ τὸ σύνηθες, εἰς ὕπνον κατηνέχθησαν βα-
ρύτερον τοῦ δέοντος· οἱ δὲ πεφαρμακῶσθαι δόξαντες,
λίθοις βάλλοντες τὸν Ἰκάριον ἀπέκτειναν· οἱ δὲ θυγα-
τριδαὶ ἀθυμήσαντες, βρόχω τὸν βίον κατέστρεψαν.
Λοιμοῦ δὲ κατασχόντος Ῥωμαίους, ἔχρησεν ὁ Πύθιος
λωφήσειν, ἐὰν ἐξιλάσωνται τοῦ Κρόνου τὴν μῆνιν καὶ
τοὺς δαίμονας τῶν ἀνόμως ἀπολομένων. Λουτάτιος δὲ
Κάτλος, ἀνὴρ τῶν ἐπισήμων, κατεσκεύασε τῷ θεῷ τέ-
μενος τὸ κεῖμενον σύνεγγυς τοῦ Ταρπηίου ὄρους, καὶ
τὸν ἄνω βωμὸν ἰδρύσατο τετραπρόσωπον, ἥ διὰ τοὺς
θυγατριδᾶς, ἥ ὅτι τετραμερὴς ὁ ἐνιαυτός ἐστι, καὶ
μῆνα κατέδειξεν Ἰανουάριον. Ὁ δὲ Κρόνος πάντας κα-
τηστέρισεν. Καὶ οἱ μὲν καλοῦνται προτρυγητῆρες,
ὁ δ' Ἰάνος προανατέλλων· δέικνυται δὲ ὁ ἀστὴρ πρὸ τῶν
ποδῶν τῆς παρθένου· ὡς Κριτόλαος ἐν τετάρτῃ Φαινο-
μένων.

3.

Festus p. 329 ed. Müller. : *At Critolaus Saonem ex Samothrace, cum Ænea deos Penates qui Lavinium transtulerit, saliare genus saltandi instituisse, a quo appellatos Salios, quibus per omnes dies, ubicumque manent, quia amplæ ponuntur cenæ, si quæ aliæ magnæ sunt, saliares appellantur.*

« De hoc Saone Wesseling. ad Diodor. V, 48,

Hymnum, Faustum, Felicem. Quum autem vini usum et
vitis cultum tradidisset Icario hospiti suo, mandavit ut eo
vicinos quoque impertiret. Quod quum factum esset, vicini
insolito potu in graviolem consuetudo delapsi somnum, puta-
verunt sibi venenum esse propinatum, lapidibusque Icarium
obruerunt : filia filii præ mœrore se ipsos suspenderunt.
Quum autem Romam pestilentia invasisset, respondit
Apollo Pythius finem mali fore, si Saturni iram placassent
et genios injuste occisorum. Itaque Lutatius Catulus, unus
de principibus viris, Saturno templum prope Tarpeium
montem condidit, aramque in eo collocavit quattuor ha-
bentem facies, sive ob nepotes Icarii, sive quod anni partes
sunt quattuor : mensem quoque Januarium statuit. Sa-
turnus autem universos in sidera retulit : quorum alii
Protrygeteres (quasi vindemiam antecedentes) vocantur;
Janus autem prior oriens : quæ stella cernitur ante pedes
Virginis. Narrat Critolaus libro quarto eorum quæ in cælo
visuntur.

p. 369, 3; Bendtsen. Samothr. in Münteri Miscell. Hafn. tom. I, fasc. 2, p. 96. Cf. Servius in Æn. II, 325 : *Nam et Samothraces horum Penatium antistites suos* (Saos s. Saïos recte corr. Lobeck. Aglaoph. p. 1292) *vocabant, qui postea a Romanis Salii appellati sunt.* — *ubicumque manent*] illustratum a Cupero Observ. IV, 2 et Dacier. ex titulo ap. Gruter. p. 183, Orell. N. 2244, qui *mansiones Saliorum Palatinorum a veteribus ob armorum ancilium custodiam constitutas* memorat. » MÜLLER.

Hunc Critolaum eundem esse puto cum Plutarcheo. De temporibus ejus constaret, si intelligendus foret Critolaus Phaselita (Plut. Mor. p. 506, B), peripateticus, Aristonis Cei in schola successor (Cic. Fin. V, 5; Clemens Strom. I, p. 301, B; Quinctil. II, 15, 17), qui an. 155 a. Chr. jam proventus ætate cum Diogene et Carneade celebrem istam ad Romanos legationem obiit (Cic. De orat. II, 37; Ep. ad Att. XII, 23; Tuscul. IV, 3. Plin. H. N. VII, 30. Plutarch. Cat. m. c. 22. Gellius VII, 14, 8; XVII, 21, 48. Macrobi. Sat. I, 5. Ælian. V. H. III, 17), quemque per 82 annos vixisse refert Lucianus in Macrobi. c. 21. At quæ Plutarchus ex Critolao refert a philosopho isto scito et terete (Gell. l. 1) prorsus aliena esse videntur. Nec aliunde liquet historicum opus a peripatetico compositum esse, quamvis citentur nonnulla quæ ad historiam pertineant. Plutarch. Mor. p. 811, C (p. 990 Didot) : *Ἐτεροι δὲ σεμνότερον οἰόνται καὶ μεγαλοπρεπέστερον εἶναι τὸ τοῦ Περικλέους, ὧν καὶ Κριτόλαός ἐστιν ὁ περιπατητικὸς, ἀξιῶν, ὥσπερ ἡ Σαλαμινία ναῦς Ἀθήνησι καὶ ἡ Πάραλος οὐκ ἐπὶ πᾶν ἔργον, ἀλλ' ἐπὶ τὰς ἀναγκαίας καὶ μεγάλας κατεσπῶντο πράξεις, οὕτως ἑαυτῷ πρὸς τὰ κυριώτατα καὶ μέγιστα χρῆσθαι.* Idem Critolai dictum Plutarchus affert in Vit. Pericl. c. 7.

Gellius XI, 9 : *Critolaus scripsit legatos Mileto publicæ rei causa venisse Athenas, fortasse an [dixerit] auxilii petendi gratia; tum qui pro sese verba facerent, quos visum erat advocasse; advocatus, uti erat mandatum, verba pro Milesiis ad populum fecisse : Demosthenem Milesiorum postulatis acriter respondisse, neque Milesios auxilio dignos, neque ex republica id esse contendisse : rem in posterum diem prolatam; legatos ad Demosthenem venisse, magnoque opere orasse, uti contra ne diceret : eum pecuniam petivisse, et quantum petiverat abstulisse : postridie, quum res agi denuo cœpta esset, Demosthenem, lana multa collum cervicesque circumvolutum, ad populum prodiisse et dixisse se synanchen pati; eo contra Milesios loqui non quire : tum e populo unum exclamasse, non synanchen, quod Demosthenes pateretur, sed*

argyranchen esse. Ipse etiam Demosthenes, ut idem Critolaus refert, non id postea concealavit : quin gloriæ quoque hoc sibi assignavit. Nam quum interrogasset Aristodemum, actorem fabularum, quantum mercedis, uti ageret, accepisset, et Aristodemus talentum respondisset : At ego plus, inquit, accepi, ut tacerem. Philosophica quædam ex Critolao affert Gellius IX, 5, 6. Critolaum grammaticum quendam laudat auct. Etym. M. p. 416, 25 v. ἡ δ' ὅς. Alios Critolaos taceo.

CRITON PIERIOTA.

Suidas : [Κρίτων ἔγραψε Γετικά, vel ut codd. B. E : Κρ. ἔγραψεν ἐν τοῖς Γετικοῖς.]

Κρίτων Πιριώτης πόλις δὲ Μακεδονίας ἐστὶν ἡ Πιρία· ἱστορικός. Ἐγραψε Παλληνιακά, Συρακουσῶν κτίσιν; Περσικά, Σικελιακά, Συρακουσῶν περιήγησιν, καὶ Περὶ τῆς ἀρχῆς τῶν Μακεδόνων.

Κρίτων Νάξιος, ἱστορικός. Ἐγραψεν Ὀκταετηρίδα· ἣν Εὐδόξου φασίν.

Quæ uncis inclusi omiserunt codd. A et V; scilicet huc translata sunt ex v. Γεσοί (v. fr. 1). In seqq. Παλληνιακά cod. A., idemque deinde Σικελιακά; vulgo Παλληνικά et Σικελικά. Cod. V et Eudocia p. 267 titulum Σικελικά omiserunt. Fortasse vox Σικελικά nihil nisi repetitio corrupta maleve mutata est tituli Παλληνιακά, sicuti ad unum idemque opus pertinent qui sequuntur tituli Συρακουσῶν κτίσις et Συρακουσῶν περιήγησις. Hinc deinde nascitur suspicio Περσικά quoque non diversa esse ab opere Περὶ τῆς ἀρχῆς τῶν Μακεδόνων : scilicet narrandi exordium auctor posuerit in expeditione Alexandri, ideoque Περσικά titulus a prima operis parte desumptus sit. Hoc sæpius factum esse vidimus, ac vel inde probabile est, quod eadem ratio esse videtur tituli : Συρακουσῶν κτίσις. Comparari etiam possint Duridis Περσικά ap. Eudoc. v. Δῶρις, quo titulo Macedonica Samii auctoris historia designatur. Ne advocem Persica Callisthenis. Ceterum unde nata sit hæc rerum confusio facile dictu. Nimirum a duobus lexicis sua Suidas corrasit. Jam si tituli operum vel non ad verbum concinerent, vel in altero fonte corrupti essent, diversa opera his omnibus subesse putavit.

A Pierota Critone, quanquam aliunde non noto, distinguo Critonem qui Γετικά scripsit. Cf. de eo Steph. Byz. v. Γετία : Τὸ κτητικὸν λέγεται Γετικὸς, ἀφ' οὗ Κρίτωνος Γετικά. Is probabiliter est Crito medicus qui sub Traiano vixit (Suidas : Πούφος Ἐφέσιος, ἱατρὸς, γεγονὼς ἐπὶ Τραϊανοῦ σὺν

Κρίτωνι), comesque imperatoris fuisse traditur ap. Joh. Lydum de mag. II, 28. Celebratur ille a Martiali (ep. XI, 60). Ex tetrabiblo ejus medico, qui inscribitur Κοσμητικὰ, Galenus nonnulla adducit. Τὰ Γετικὰ autem, opus historicum, continuisse putanda sunt Trajani bellum Dacicum.

De Naxio Critone astronomo, quem librum de ennaeteride sive octaeteride, ab aliis Eudoxo, ab aliis Eratostheni vindicatum, scripsisse Suidas ait, cf. Plinius XVIII, s. 74, coll. Eratosthenis fragm. chronol. p. 204 (*).

ΓΕΤΙΚΑ.

1.

Suidas v. Γεσοί. « Οἱ Ῥωμαῖοι πῆξαντες τοὺς γεσοὺς καὶ τὰς περικεφαλαίας τούτοις ἐπιθέντες φαντασίας παρέσχοντο τοῖς ἐκ διαστήματος, ὡς μένοντες ἐπὶ τοῦ λόφου. » Ἔστιν δὲ ὄπλον. [Ὅτι ὁ Γεσός ἐστιν μακροκέντης ἡ κοντός. — Ὅτι Κρίτων ἔγραψεν ἐν τοῖς Γετικοῖς.]

Uncis inclusa absunt in codd. B, C, V, E. Sicut exhibuimus leguntur in optimo cod. A. Apparet duas hasce notas posterius additas esse. Non dubitandum tamen quæ antecedunt ex Geticis Critonis esse desumpta. In edit. Med. ita : Ἔστι δὲ ὄπλον ἡ κοντός· μακρόθεν κεντοῦν ἡ κοντός. Κρίτων ἔγραψεν ἐν τ. Γ. Küsterus ita dedit : Ἔστι δὲ ὄπλον μακρόθεν κεντοῦν ἡ κοντός. Κρίτων ἔγρ. ἐν τ. Γ. Cf. Hesych.: Γαιῶς (1. γαισός) μακροκέντης ἡ κόντος λαμβάνων. Postrema vox nomen populi (Ἀλανῶν?) celare videtur. Cf. Steph. Thes. v. γαισός.

(*) Κρίτων quem ap. Tzetz. Lyc. 644 manuscripti libri nonnulli exhibent (reliqui Κράτων), est Κράτης, quem de eadem re laudat Etym. M. v. Ἀρνῆ. — Fortasse idem Crates reponendus ap. Plutarchum Mor. p. 985, B, ubi Κριτεὺς citatur de causa cur scutum Ulyssis delphinum insigne habuisset.

Alios Critones memoro *discipulum Socratis, Pythagoreum*, cujus Περὶ φρονήσεως libr. laudat Stob. Florileg. III, 74. 75; *comicum comœdiæ novæ*, cujus tres fabulæ, (Αἰτωλοὶ, Μεσσηνία, Φιλοπράγμων) memorantur ap. Polluc. IX, 15, X, 35; Athenæum IV, p. 173, B. Ὁψαρτυτικῶν auctorem habes ap. Athen. IX, p. 516, C.

GETICA.

1.

Gæsa. « Romani autem quum gæsa humi defixissent, iisque galeas imposuissent, eminus aspicientibus speciem præbuerunt, quasi in colle adhuc versarentur. » Est autem γεσός (γαισός) telum, contus longus. Hæc Criton scripsit in opere De bello Getico.

2.

Crito in Geticis ait : « Reges vero Getarum, quum im-

2.

Idem Δεισιδαιμονία : Κρίτων ἐν τοῖς Γετικοῖς φησιν· « Οἱ δὲ βασιλεῖς τῶν Γετῶν ἀπάτη καὶ γοητεία δεισιδαιμονίαν καὶ ὁμόνοιαν ἐνεργασάμενοι αὐτοῖς, μεγάλων ἤδη ἐφίενται. »

3.

Idem : Καθιστάμενος, πρὸς τὸ βέλτιον μετάγων. « Ὁ δὲ Καῖσαρ εἰς τὴν Ἀσίαν ἦλθε τὰ τῶν ὑπηκόων καὶ τῶν Πάρθων ἅμα καθιστάμενος. » Καὶ αὖθις· « Πολεμοῦντι δὲ αὐτῷ καὶ [τὰ] περὶ τὴν ἀρχὴν καθιστάμενῳ συγγενόμενος· » φησὶ Κρίτων ἐν Γετικοῖς. Hæc de se ipso Crito Trajani comes dicere potuit.

Idem v. Ἄρτι... καὶ ἀντὶ τοῦ νῦν τὸ ἀρτίως. « Ἔτι περαιουμένοις καὶ ἀρτίως ἀποβαίνουσιν ἐπιτίθεσθαι· » Κρίτων ἐν Γετικοῖς.

Idem v. Βοωτίαις : « Καὶ τινων βοωτίαις ἐφεστῶτων, τῶν δὲ ἄλλων τῶν περὶ βασιλέα τοῖς ἐρύμασι νενεμημένων· » Κρίτων ἐν τοῖς Γετικοῖς.

Variant libri inter Κρίτων, Κρείτων, Κρότων; cod. A : Ἀττικοῖς. Eadem iterum sed leviter corrupta s. v. ἐνεμημένων.

Strabo lib. VII, p. 596, de Mysis Europæis dicit : Λέγει δὲ τοὺς Μυσοὺς ὁ Ποσειδώνιος καὶ ἐμφύχων ἀπέχεσθαι κατ' εὐσέβειαν, διὰ δὲ τοῦτο καὶ θρεμμάτων· μέλιτι δὲ χρῆσθαι καὶ γάλακτι καὶ τυρῷ ζῶντας καθ' ἡσυχίαν, διὰ δὲ τοῦτο καλεῖσθαι θεοσεβεῖς τε καὶ καπνοβάτας, κτλ. « Ad hunc fere locum, Cramerus ait, in margine cod. A. pr. m. adnotata sunt hæc : Τοὺς πιλοφόρους Γέτας, ὡς ἄλλοι τέ φασι καὶ (in cod. ἡ) Κρίτων ἐν τοῖς Γετικοῖς.

Getas illos πιλοφόρους commemorat Dio Cassius in narratione de Trajani bello Dacico (lib. LXVIII, 14) et ex Dione Petrus Patricius fr. 5. Porro Chrysostom. Orat. 71, p. 658 : Ἐνθα γὰρ ἐνίστε βλέπουσιν ἀνθρώπους, τοὺς μὲν τινες πῖλους ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς ἔχοντας, ὡς νῦν τῶν Θρακῶν τινες τῶν Γετῶν λεγομένων. Paulinus in Carmine de Niceta, Daciæ episcopo :

Et Getæ currunt et uterque Dacus
qui colit terræ medio, vel ille
divitis multo bove pileatus
accola ripæ.

postura et præstigiis magicis illorum animis religionem incusserint et consensionem, magna jam animo agitant. »

3.

« Cæsar autem in Asiam profectus tam populorum sibi subjectorum quam Parthorum res composuit. » Et alibi : « Qui cum eo erat bellum gerente et res imperii ordinante. » Quæ Critonis sunt in Geticis.

Crito in Geticis : « Adhuc fluvium trajicientes, quo ipso tempore navibus excedunt, aggredi. »

« Quum alii agriculturæ præfecti essent, ceteri vero qui regem comitarentur castellorum curam agerent. » Crito in Geticis.

CTESICLES.

XPONIKA.

E LIBRO TERTIO.

1.

Athenæus VI, p. 272, B : Κτησικλῆς δ' ἐν τρίτῃ Χρονικῶν [τῇ πεντῇ] καὶ δεκάτῃ πρὸς ταῖς ἑκατόν φησιν Ὀλυμπιάδι Ἀθήνησιν ἐξετασμὸν γενέσθαι ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Φαληρέως τῶν κατοικούντων τὴν Ἀττικὴν, καὶ εὐρεθῆναι Ἀθηναίους μὲν δισμυρίους πρὸς τοῖς χιλίοις, μετοίκους δὲ μυρίους, οἰκετῶν δὲ μυριάδας τεσσαράκοντα.

[τῇ πεντῇ] suppl. Schweigh., τῇ ἐκκαίδεκάτῃ volebat Casaub., τῇ ὀκτωκαίδ. Scaliger. Cf. Clinton. F. H. tom. II ad Ol. 115, 4, et p. 378.

2.

Idem X, p. 445, D : Σὺ δὲ παροινῶν καὶ μεθύων οὐδέπω κόρον ἔχεις, οὐδ' ἐπὶ νοῦν λαμβάνεις, ὅτι ὑπὸ μέθης ἀπέθανεν Εὐμένης ὁ Περγαμηνὸς, ὁ Φιλεταίου τοῦ Περγάμου βασιλεύσαντος ἀδελφιδοῦς, ὡς ἱστορεῖ Κτησικλῆς ἐν τρίτῃ Χρόνων. Cf. Droysen. *Hellenism*. II, p. 368.

CTESIPHON.

ΒΟΙΩΤΙΑΚΑ.

E LIBRO TERTIO.

1.

Plutarchus Par. min. c. 12 : Ἐπαμινώνδας, ὁ τῶν Θηβαίων στρατηγός, ἔχων πρὸς Λακεδαιμονίους πόλεμον, καὶ ἀρχαιρεσιῶν ἀγομένων, ἤκεν ἐς πατρίδα,

CHRONICA.

1.

Ctesicles tertio libro Chronicorum scribit, Olympiade [quinta] et decima cum centesima Athenis Demetrium Phalareum recensum instituisse incolarum Atticæ : inventosque esse civium Atheniensium millia viginti et unum, inquilinorum millia decem, servorum quadringenta millia.

2.

Te insolentiæ temulentiaque nondum satietas cepit, neque in animum tuum admittis cogitationem, ex ebrietate mortuum esse Eumenem Pergamenum, Philetæri regis Pergameni ex fratre nepotem, ut narrat Ctesicles tertio libro Chronicorum.

BOEOTICA.

1.

Epaminondas Thebanorum dux bellum contra Spartanos gerens, ad comitia in urbem est profectus, quum prius hoc

παραγγείλας τῷ παιδί Στησιμβρότῳ μὴ συμβάλλειν. Λακεδαιμόνιοι, μαθόντες τὴν ἀπουσίαν, ἐβλασφήμουν τὸν νεανίαν ὡς ἄνανδρον· ὁ δ' ἀγανακτήσας καὶ ἐπιλαθόμενος τοῦ πατρὸς, συνέβαλε καὶ ἐνίκησεν· ὁ δὲ πατὴρ βαρέως ἐνέγκας, στεφανώσας ἐτραχηλοκόπησεν, ὡς Κτησιφῶν ἱστορεῖ ἐν τρίτῳ Βοιωτιακῶν.

ΠΕΡΣΙΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

2.

Plutarch. De fluv. 23, 1 : Ἀράξης ποταμός ἐστι τῆς Ἀρμενίας, τὴν προσηγορίαν εἰληφώς ἀπ' Ἀράξου τοῦ Πύλου· οὗτος γὰρ πρὸς Ἀρβηλὸν τὸν πάππον ὑπὲρ σκήπτρων ἀμιλλώμενος, αὐτὸν κατετόξευσε· ποινηλατούμενος δὲ ὑπ' Ἐριννύων, ἑαυτὸν ἔρριψεν εἰς ποταμὸν Βάκτρον· ὃς ἀπ' αὐτοῦ Ἀράξης μετωνομάσθη, καθὼς ἱστορεῖ Κτησιφῶν ἐν α' Περσικῶν.

ΠΕΡΙ ΔΕΝΔΡΩΝ.

Idem ib. c. 18, 11 : Φύεται δ' ἐν αὐτῷ (sc. ἐν τῷ Κοκκυγίῳ ὄρει) δένδρον, Παλίουρος καλούμενον· ἐφ' ᾧ ἂν τι καθίσῃ τῶν ἀλόγων ζώων, ὡς ὑπ' ἰξοῦ κατέχεται, πάρεξ κόκκυγος· τούτου γὰρ φεῖδεται· καθὼς Κτησιφῶν ἐν α' Περὶ δένδρων.

Idem ib. 23, 5 : Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ (ἐν Ἀράξῃ) δένδρον, ροιᾷ παραπλήσιον, καρπὸν δ' ἄφθονον τρέφει μήλων, τὴν γεῦσιν ἔχοντα σταφυλῇ παρόμοιον. Ἐκ ταύτης τῆς ὁπώρας πέπειρον ἔάν τις καθελὼν ὀνομάσῃ τὸν Ἄρη, γίνεται κρατούμενος χλωρός· καθὼς ἱστορεῖ Κτησιφῶν ἐν γ' Περὶ δένδρων.

ΠΕΡΙ ΦΥΤΩΝ.

Idem ib. c. 14, 3. Vide fragm. Aristobuli 2, ubi laudatur liber tertius ejus operis, quod tamen vix diversum fuerit ab opere De arboribus.

injunxisset Stesimbrotto filio suo, ne cum hoste conflingeret. Spartani ejus absentia cognita, juveni timiditatem exprobraverunt : quod ille indigne ferens, oblitus patris pugnam conseruit et vicit. Pater autem iratus ei coronato collum abscidit. Ctesiphon tertio libro rerum Boeoticarum.

PERSICA.

2.

Araxes Armeniæ fluvius est, ita dictus ab Araxo, Pyli filio. Hic enim, quum de imperio adversus Arbelum avum suum pugnaret, eum sagitta confodit ; sed quum a Furiis vexaretur, proruit in fluvium Bactrum, qui ab ipso deinde dictus est Araxes, uti refert Ctesiphon primo Rerum Persicarum.

DE ARBORIBUS.

Nascitur in Coccygio monte arbor nomine Paliurus, cui si animal insederit, tanquam visco detinetur, excepto cuculo ; huic enim pareit, teste Ctesiphonte in primo De arboribus.

Ctesiphontis, architecti, ut videtur, volumen *De Ionica æde Ephesi, quæ est Dianæ*, memorat Vitruv. VII, præfat. Alios Ctesiphontes nihil curo.

CTESIPPUS.

ΣΚΥΘΙΚΑ.

E LIBRO SECUNDO.

Plutarchus De fluv. 5, 2 : Γεννᾶται δ' ἐν τῷ ποταμῷ (Φάσιδι) ῥάβδος, ὀνομαζομένη Λευκόφυλλος· εὐρίσκεται δὲ τοῖς μυστηρίοις τῆς Ἑκάτης περὶ τὸν ὄρθρον, πρὸς παιανισμὸν ἔνθεον, αὐτοῦ περὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔαρος· ἦν οἱ ζηλότυποι τῶν ἀνδρῶν δρεπόμενοι, ῥίπτουσι περὶ τὸν παρθένιον θάλαμον, καὶ ἀνόθευτον τηροῦσι τὸν γάμον. Ἐάν τις προπετέστερον ἀποστραφῇ τῶν ἀσεβεστέρων διὰ μέθην, καὶ εἰς τὸν τόπον εἰσέλθῃ, τῶν σωφρονούντων ἀφαρπάζεται λογισμῶν, καὶ εὐθὺς ὁμολογεῖ πᾶσιν, ὅσα παρανόμως ἢ ἔπραξεν ἢ μέλλει πράττειν. Οἱ δὲ παρατυγχάνοντες, συλλαμβάνοντες, ῥίπτουσιν ἐμβεβρωσμένον εἰς τὸ καλούμενον Στόμιον τῶν ἀσεβῶν. Ἔστι δὲ στρογγυλοειδὲς, φρέατι παραπλήσιον. Ἐκδίδωσι δὲ τὸ βληθὲν μετὰ λ' ἡμέρας εἰς τὸν Μαιῶτιν λίμνην, σκολήκων γέμον. Γῦπες δ' αἰφνιδίως ἐπιφανέντες ἀόρατοι, τὸ (μὲν) κείμενον διαρπάζουσιν, ὡς ἱστορεῖ Κτήσιππος ἐν β' Σκυθικῶν.

CYDIPPUS MANTINENSIS.

Cydippus Mantinensis a Clemente Alex. in Strom. I, p. 132, una cum Antiphane, Aristodemo, Aristotele, Philostephano, Stratone, inter eos recensetur qui Περὶ εὐρημάτων scripserint.

DAES COLONENSIS.

Strabo XIII, p. 615 : Φησὶ δὲ Δάης δ' Κολωνεὺς ἐν Κολωναῖς ἰδρυθῆναι πρῶτον ὑπὸ τῶν ἐκ τῆς Ἑλλάδος πλευσάντων Αἰολέων τὸ τοῦ Κιλλαίου Ἀπόλλωνος ἱερόν.

SCYTHICA.

Nascitur in Phaside virga, Leucophyllus dicta, quæ, dum celebrantur Hecates mysteria, invenitur circa diluculum ad divinam pæanum cantationem, in ipso veris initio; quam postquam zelotypi viri collegerunt, circa thalamum virginalem jaciunt, ut puras conservent nuptias. Quodsi quis impurus ob ebrietatem insolentius accesserit et ad hunc locum pervenerit, mente alienatur, et statim confitetur coram omnibus, quæcumque illegitima aut fecit aut factu-

DALION.

Plinius H. N. VI, s. 35, p. 388 ed. Tchn. : *Simili modo de mensura ejus* (spatii quod est a Syene ad Meroen) *varia prodidere. Primus Dalion ultra Meroen longe proventus; mox Aristocreon et Bion et Basilis, etc.* (Vide fragm. Basilis). Peregrinationes suas primis Philadelphi temporibus Dalion instituisse videtur. Vossius (p. 424 ed. Westerm.) non distinguendum esse putat inter Dalionem, qui de Æthiopia scripsit, atque Dalionem medicum, qui memoratur ap. Plin. H. N. in elencho auctorum lib. XX (*Damione, Dalione, Sosimene*), XXI (*Damione, Dalione*), XXVIII (*Dalione, Cæcilio Bione*, qui Περὶ δυνάμεων, *Anaxilao, Juba*), et XX, 73 p. 335 Tch. (*Dalion, herbarius*). *Damion* medicus citatur lib. XX, 40; *Damon* medicus, XXIV, 150 ed. Tauchn. Fortasse *Dalion, Damion* et *Damon* unus est idemque.

1.

Plinius H. N. VI, 35, p. 391 : *Regio supra Sirbitum, ubi desinunt montes, traditur a quibusdam habere maritimos Æthiopas, Nisicastes, Nisitas, quod significat ternum et quaternum oculorum viros: non quia sic sint, sed quia sagittis præcipua contemplatione utantur. Ab ea vero parte Nili quæ supra Syrtes majores, oceanumque meridianum protenditur, Dalion (al. Dallon) vocatos esse dicit, pluvia tantum aqua utentes Cisoros, Longoporos. Ab OEcalicibus dierum quinque itinere Usibalcos, Isuelos, Pharusos, Valios, Cispios. Reliqua deserta. Deinde fabulosa.*

2.

Plinius VII, 1, p. 5 Tchn. : *Haud dissimile iis* (sc. Thibiis Ponti accolis; cf. fr. Phylarchi 68) *genus Pharnavum in Æthiopia prodidit Damon, quorum sudor tabem contactis corporibus afferat.*

Damon probabiliter ortum ex Δάλλων, quod facile abire potuit in *Damon*, nomen notissimum. Quanquam cogitari posset de Damone, qui Περὶ

rus erat. Qui vero prope astant, eum corripiunt, et corio insutum conjiciunt in Os impiorum, quod vocant. Est id rotundum, puteoque simillimum, ac projectum corpus post triginta dies in Mæotidem paludem ejicit vermibus refertum: vultures autem ex tempore a nemine antea percepti jacens cadaver discerpunt, ut testatur Ctesippus secundo Rerum Scythicarum.

Daes Colonensis ait Colonis (in Troade) primum consecratum fuisse ab Æolibus e Græcia huc advectis templum Apollinis Cillari.

Βυζαντίου scripsit, siquidem recte hic a Nostro diversus esse putatur.

DAMON.

ΠΕΡΙ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Athenæus X, p. 442, C : Φύλαρχος ἐν ἑκτῇ Βυζαντίους, οἰνόφλυγας ὄντας, ἐν τοῖς καπηλείοις οἰκεῖν, ἐκμισθώσαντας τοὺς ἑαυτῶν θαλάμους μετὰ τῶν γυναικῶν τοῖς ξένοις, πολεμίας σάλπιγγος οὐδ' ἐν ὕπνοις ὑπομένοντας ἀκοῦσαι. Διὸ καὶ πολεμουμένων ποτὲ αὐτῶν, καὶ οὐ προσκαρτερούντων τοῖς τείχεσι, Λεωνίδης ὁ στρατηγὸς ἐκέλευσε τὰ καπηλεῖα ἐπὶ τῶν τειχῶν σκηνοποιεῖν, καὶ μόλις ποτὲ ἐπαύσαντο λιποτακτοῦντες, ὥς φησι Δάμων ἐν τῷ Περὶ Βυζαντίου.

Eadem ex Athenæo hauriens suis verbis narrat Ælian. V. H. III, 14. Cf. Phylarch. (fr. 10) ap. Athen. l. l. Rem ad ea tempora pertinere quibus Antiochus Byzantios bello petiverit (c. an. 262-258), suspicio est Droysenii (*Hellenism.* II, p. 285). Contra Bernhardyus ad Suid. v. Λέων, Leonidem eundem esse putat cum Leonte rhetore Philippique adversario. Vide fragm. Leontis (tom. II, p. 330).

Damonem Cyrenæum, qui De philosophis scripserit, memorat Diog. L. I, 14 : Δάμων ὁ Κυρηναῖος, γεγραφὼς Περὶ τῶν φιλοσόφων, πᾶσιν ἐγκρατεῖ, μάλιστα δὲ τοῖς ἐπτά.

DAMOCRITUS.

Suidas : Δαμόκριτος, ἱστορικός. Τακτικὰ ἐν βιβλίοις β'. Περὶ Ἰουδαίων· ἐν ᾧ φησὶν ὅτι χρυσὴν ὄνου κεφαλὴν προσεχύνουν καὶ κατὰ ἐπταετίαν ξένον ἀγρεύοντες προσέφερον, καὶ κατὰ λεπτὰ τὰς σάρκας διέζαινον, καὶ οὕτως ἀνήρουν.

Eudocia p. 128 post v. Ἰουδαίων pergīt : Αἰθιοπικὴν ἱστορίαν καὶ ἄλλα. — ὄνου κεφαλὴν] Eadem sub v. Ἰούδας repetit. « De fabella v. interpr. ad Tacit. Hist. V, 4 et Paullum Comm. in N. T. III, p. 152

DE BYZANTIO.

Phylarchus libro sexto Byzantios ait ita vinosos esse, ut in cauponis habitent, suas aedes simul cum uxoribus elocantes peregrinis; bellicæ tubæ sonum ne in somno quidem exaudire sustinentes. Itaque aliquando quum bello ipsis illato laborem curamque tuendorum murorum non ferrent, Leonides dux jussit ut cauponum tentoria super ipsis muris figerentur; quo facto ægre tandem obtinuit ut desinerent

sq. » Bernh. — ἐπταετίαν] τριετίαν sub v. Ἰούδας.

Damocritum hunc Jonsius Scr. H. phil. I, 4, 5 (et Mullach. De Democrito p. 92) eundem esse statuit cum Demetrio quem De Judæis librum scripsisse dicunt Alexander Polyhistor et Clemens Alex. Stromat. I, p. 146. Quod parum probabile. Vide not. ad Alexandr. Polyh. p. 208. Quam addit Eudocia Αἰθιοπικὴν ἱστορίαν, ea nescio an orta sit ex Democriti Abderitæ libro qui ferebatur Περὶ τῶν ἐν Μερὸν ἱερῶν γραμμάτων.

DEMADES.

Suidas : Δημάδης, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς πανοῦργος καὶ εὐτυχής, πρότερον ναύτης ὢν. Ἐγραψεν Ἀπολογισμὸν πρὸς Ὀλυμπιάδα τῆς ἑαυτοῦ δωδεκαετίας, Ἱστορίαν περὶ Δήλου καὶ τῆς γενέσεως τῶν Λητοῦς παίδων.

Demades demagogus scriptum reliquit nihil, uti tradunt Cicero Brut. 9 et Quinctilian. II, 17, 13; XII, 10, 49. Quare quod superstes est orationis Περὶ δωδεκαετίας (338-326) fragmentum suppositiciū esse viri docti judicarunt (v. quos laudat Westermann. *Gesch. d. gr. Bereds.* 54, 16). Multo minus persuaderi sibi aliquis patietur Demadem istum De Delo insula ejusque fabulis opus composuisse. Dubium vix est alium quendam ejusdem vel similis nominis virum cum oratore a Suida confundi. (V. Fabricius B. Gr. IV, p. 421; Ruhnken. Hist. crit. orat. § 73.) Fragmentum habeo unum.

Schol. Hesiod. Theog. 913, de Proserpina : Ἡρπᾶσθαι δὲ αὐτὴν φασιν οἱ μὲν ἐκ Σικελίας, Βακχυλίδης δὲ ἐκ Κρήτης, Ὀρφεὺς ἐκ τῶν περὶ τὸν ὠκεανὸν τόπων, Φανόδημος δὲ ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς, Δημάδης δὲ ἐν νάπαις.

Δημάδης] var. lect. Δημέας, Δημαίας. (Etym. M. p. 265, 12 : ἀπὸ τοῦ Δημέας γίνεται Δημεάδης, καὶ κατὰ συναίρεσιν Δημάδης.) Pro ἐν νάπαις Ebert. (Σικελίων p. 10) proposuit ἐν Νάπαις vel ἐκ Νάπης (Steph. B. Νάπη, πόλις Λέσβου). Cui tamen conjecturæ mythologia non favet. Posses : ἐν [Ἑννας] νάπαις. Nam ἐν τοῖς λειμῶσι τοῖς κατὰ τὴν Ἑνναν Proserpina rapta sec. Diodor. V, 3, Aristot. Mi-

illi ordines deserere, sicuti narrat Damon in libro De Byzantio.

Damocritus, historicus, scripsit Tacticorum libros duos, item de Judæis : in quo opere tradit eos aureum asini caput adorare, et septimo quoque anno peregrinum captum sacrificare et interficere, carne ejus minutatim dissecta.

Proserpinam raptam esse nonnulli dicunt e Sicilia, Bacchylides e Creta, Orpheus e locis ad Oceanum sitis, Phano-demus ex Attica, Demades vero e **.

rab 63, alios. At jam dixerat auctor : οἱ μὲν ἐκ Σικελίας. Fortasse scriptum olim fuit : Δημάδης δ' Ἐκάτης [ἐκ νήσου]. Hæc enim caderent in auctorem Deliacorum. De νησὺδρίῳ isto ante Delum sito libro primo Deliadis (fr. 2) dixit *Semus* (quem olim Suidæ immemor etiam n. 1. reponendum putabam, fuisse ratus Σημ. α' Δηλ. pro Δημάδης).

DEMAGORAS SAMIUS.

Demagoras, Dionysio Halicarnassensi antiquior, qui Samius dicitur fragm. 3, Troica videtur scripsisse. Confundi nomen facile potuit cum *Timagora*, quem auctorem Thebaicorum novimus ex schol. ad Eurip. Phœn. 159 et 670.

1.

Schol. Eur. Phœn. 7 : Δημαγόρας δὲ ἀπὸ Λιβύης ἐλθοῦσαν τὴν Ἥλέκτραν οἰκῆσαι τὴν Σαμοθράκην. Ἐνθα συγγενομένη Διὶ ἔτεκεν Ἡμιθέαν, Ἀρδανον, Ἀρμονίαν· τὸν δὲ Κάδμον παραπλέοντα μετὰ Θάσου ἐπὶ ζήτησιν τῆς ἀδελφῆς μυθηῖναι τε καὶ μυούμενον ἰδεῖν τὴν Ἀρμονίαν, προνοία δὲ Ἀθηνᾶς ἀρπάσαι αὐτήν.

« Pro Ἡμιθέαν cum Valcken. leg. Ἡετίωνα. » *Matthiæ*. Scilicet Eetion pro *Hemithea* legitur in schol. ad v. 1129; ubi notandum quod cod. Aug. habet Ἡετίωνα, ὃν καὶ Ἡσιωνᾶν (sic) ὠνόμασαν. De Electra Libyca cf. Diodorus III, 60, 4; V, 48, 2, ubi ejus e Jove liberos recenset Harmoniam, Dardanum et Ἰασίωνα (hoc voluit schol. in cod. Aug.). De re cf. Müller. *Min.* p. 461, nostri loci non immemor, nisi quod pro Demagora laudat *Timagoræ* Thebaica (cujus schol. Eur. Phœn. 159 meminit, et Steph. Byz.). Ac nescio an revera Demagoras et Timagoras unus fuerint idemque.

2.

Dionysius Hal. A. R. I, 72, p. 180 R. Cephalion (fr. 8) Romam conditam dicit δευτέρᾳ γενεᾷ μετὰ τὸν Ἰλιακὸν πόλεμον a Romo Æneæ filio. Εἰρηται δὲ Δημαγόρα καὶ Ἀγαθύλλω καὶ ἄλλοις συχνοῖς

ὁ τε χρόνος καὶ τῆς ἀποικίας ἡγεμὼν δ αὐτός. Eadem Euseb. Chron. p. 45; Syncell. p. 192, B.

3.

Suidas : Ἀλκυονίδες ἡμέραι αἱ εὐδιδεῖναι. Περὶ τοῦ ἀριθμοῦ διαφέρονται. Σιμωνίδης γὰρ ἐν Πεντάθλοις ια' [1. ιδ'] φησὶν αὐτὰς καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς Περὶ ζώων· Δημαγόρας δὲ δ Σάμιος ζ', καὶ Φιλόχορος θ'.

Eadem Eustath. ad Il. IX, 558, p. 776; Lex. Seguer. in Bekk. An. p. 377; Arsen. p. 40; Apostol. II, 21; Eudoc. p. 35; Bachmann. Anecd. I, p. 68. — ια'] ε' Eustath.; sed Aristot. Hist. An. V, 8, 2, ex Simonide refert esse ιδ'. Cf. schol. Aristoph. Av. 251; schol. Apoll. Rh. I, 1086; Ovid. Met. XI, 745.

DEMARATUS.

Vossius p. 426 : « Plutarchus in Agesil. c. 16 scripta memorat *Demarati Corinthii*. Sed hujus Corinthii an cetera quoque sint, vel quæ ejus sint, quæ alterius, haud proclive est dicere. » Verba Plutarchi l. l. hæc sunt : Οὐ γὰρ ἔγωγε συμφέρομαι τῷ Κορινθίῳ Δημαράτῳ μεγάλης ἡδονῆς ἀπολελεῖσθαι φήσαντι τοὺς μὴ θεασαμένους Ἑλληνας Ἀλέξανδρον ἐν τῷ Δαρείου θρόνῳ καθήμενον. Hinc sine causa scriptum aliquod Demarati Vossius elicuit. Demaratus ille amicus erat Philippi et comes Alexandri. Plutarch. De fort. Alex. orat. I, c. 7 (p. 404 ed. Didot) : Δημάρατος μὲν οὖν δ Κορίνθιος εἷς ὢν τῶν Φιλίππου ξένων καὶ φίλων, ὅτε Ἀλέξανδρον εἶδεν ἐν Σούσοις, περικαρῆς γενόμενος καὶ δακρύσας, μεγάλης ἔφη χαρᾶς ἔστερῆσθαι τοὺς ἔμπροσθεν τεθνηκότας Ἑλληνας, ὅτι Ἀλέξανδρον οὐκ εἶδον ἐν τῷ Δαρείου θρόνῳ καθήμενον. Alia ejusdem dicteria vide ap. Plutarch. De adulat. et am. c. 30 (p. 84 Did.) et in Apophthegm. Philippi 30 (p. 179, C, p. 213 Didot). Cf. Vit. Alex. c. 9, 37, 56. — Cujusnam Demarati sint versus qui leguntur in Antholog. lib. I, nescio. Reliquos Demaratos non enumero.

1.

Demagoras e Libya Electram in Samothraciam venisse ibique sedem fixisse ait, et cum Jove congressam peperisse Hemitheam (Eetionem?), Dardanum et Harmoniam. Cadmum vero cum Thaso sororem quærentem, quum in Samothraciam appulisset, initiatum esse et inter initiationem conspexisse Harmoniam eamque Minervæ consilio rapuisse.

2.

Demagoras et Agathyllus et alii plurimi de tempore quo Roma condita sit et de duce coloniae cum Cephalione consentiunt.

3.

Alcyonii dies, sereni. De numero eorum scriptores inter se dissentiunt. Simonides enim in Quinquentionibus quatuordecim esse dicit, ut et Aristoteles in Historia Animalium; Demagoras vero Samius septem, Philochorus novem.

ΑΡΚΑΔΙΚΑ.

1.

E LIBRO SECUNDO.

Plutarchus Parall. min. c. 16. : Τεγεάταις καὶ Φανεάταις χρονίου πολέμου γενομένου, ἔδοξε τριδύμους ἀδελφοὺς πέμψαι τοὺς μαχησομένους περὶ τῆς νίκης. [Καὶ] Τεγεᾶται μὲν οὖν τοὺς Ῥηξιμάχου παῖδας, Φανεᾶται δὲ τοὺς Δημοστράτου προὔβαλλοντο. Συμβληθείσης δὲ τῆς μάχης, ἐφονεύθησαν τῶν Ῥηξιμάχου δύο· ὁ δὲ τρίτος, τοῦνομα Κριτόλαος, στρατηγῆματι περιεγένετο τῶν δύο (1. τῶν ἀντιπάλων ex Stobæo)· προσποιητὴν γὰρ φυγὴν σκηψάμενος, κατὰ ἓνα τῶν διωκόντων ἀνείλε. Καὶ ἐλθόντος, οἱ μὲν ἄλλοι συνεχάρησαν, μόνη δ' οὐκ ἐχάρη ἡ ἀδελφὴ Δημοδίκη· πεφονεύκει γὰρ αὐτῆς τὸν κατηγγυημένον ἄνδρα, Δημοδίκον. Ἀναξιοπαθήσας δὲ ὁ Κριτόλαος ἀνείλεν αὐτήν. Φόνου δ' ἀγόμενος ὑπὸ τῆς μητρὸς, ἀπελύθη τῶν ἐγκλημάτων· ὡς Δημάρατος ἐν δευτέρῳ Ἀρκαδικῶν. Eadem narrat Stobæus Floril. XXXIX, 32.

ΦΡΥΓΙΑΚΑ.

E LIBRO QUARTO.

2.

Plutarch. De fluv. c. 9, 4 : Παράκειται δ' αὐτῷ (Μαιάνδρῳ) ὄρος Σίπυλον, τὴν προσηγορίαν ἔχον ἀπὸ Σιπύλου τοῦ Ἀγήνορος καὶ Διωξίππης παιδός. Οὗτος γὰρ μητροκτονήσας κατ' ἄγνοιαν, καὶ ὑπ' Ἐρινυῶν οἰστρηλατηθεὶς, εἰς τὸ Κεραύνιον ὄρος ᾗλθε, καὶ διὰ

λύπης ὑπερβολὴν βρόχῳ τὸν βίον περιέγραψε. Τὸ δ' ὄρος κατὰ πρόνοιαν θεῶν ἀπ' αὐτοῦ Σίπυλον ὠνομάσθη. Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ λίθος, παρόμοιος κυλίνδρῳ, ὃν οἱ εὐσεβεῖς υἱοὶ, ὅταν εὕρωσιν, ἐν τῷ τεμένει τῆς Μητρὸς τῶν θεῶν τιθέασιν, καὶ οὐδέποτε χάριν ἀσεβείας ἀμαρτάνουσιν, ἀλλὰ φιλοπάτορες ὑπάρχουσι, καὶ πρὸς τοὺς προσήκοντας συμπαθοῦσι, ὡς ἱστορεῖ Ἀγαθαρχίδης ὁ Σάμιος ἐν δ' Περὶ λίθων. Μέννηται δὲ τούτων ἀκριβέστερον Δημάρατος ἐν δ' [Περὶ] Φρυγίας.

ΠΕΡΙ ΠΟΤΑΜΩΝ.

E LIBRO TERTIO.

3.

Idem ib. c. 9, 3 : Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ (sc. Μαιάνδρῳ) λίθος, κατ' ἀντίφρασιν Σώφρων καλούμενος, ὃν ἐὰν βάλης τινὸς εἰς κόλπον, ἐμμανὴς γίνεται καὶ φονεῖε τινὰ τῶν συγγενῶν· ἐξιλασάμενος δὲ τὴν Μητέρα τῶν θεῶν, ἀπαλλάσσεται τοῦ πάθους· καθὼς ἱστορεῖ Δημάρατος ἐν γ' Περὶ ποταμῶν. Μέννηται δὲ τούτων καὶ Ἀρχέλαος ἐν α' Περὶ λίθων.

ΤΡΑΓΩΔΟΥΜΕΝΑ.

E LIBRO PRIMO VEL TERTIO.

4.

Clem. Alex. Protr. c. 3, p. 12 Sylb. : Ἐρεχθεὺς δὲ ὁ Ἀττικὸς καὶ Μάριος ὁ Ῥωμαῖος τὰς αὐτῶν ἐθυσάτην θυγατέρας· ὧν ὁ μὲν τῇ Φερεφάττῃ, ὡς Δημάρατος ἐν πρώτῃ Τραγωδουμένων, ὁ δὲ τοῖς ἀποτροπαίοις, ὁ Μάριος, ὡς Δωρόθεος ἐν τῇ τετάρτῃ Ἰταλικῶν ἱστορεῖ. Cf. Euseb. P. E. IV, 16, p. 157.

ARCADICA.

1.

Quum diuturnum fuisset inter Tegeatas ac Pheneatas bellum, placuit utrinque mitti fratres tergeminos, qui de summa rei decernerent. Tegeatæ Rheximachi, Pheneatæ Demonstrati filios delegerunt. Conserta pugna, duo de filiis Rheximachi ceciderunt. Tertius Critolaus calliditate adversarios vicit : simulata enim fuga eos, dum invicem divulsi insequuntur, interfecit. Redeunti quum omnes gratularentur victori, sola soror ejus Demodice gaudio abstinuit ob interfectum ea pugna a fratre Demodicum, cui desponsa fuerat. Quod indigne ferens Critolaus sororem trucidavit; cædisque postulatus a matre, absolutus est, ut Demaratus narrat Arcadicorum secundo.

PHRYGIACA.

2.

Mæandro adjacet mons Sipylus, a Sipylo, Agenoris et Dioxippæ filio, dictus. Hic enim quum matrem invitatus occidisset, a Furiis exagitatus in Ceraunium montem venit, et præ doloris exsuperantia laqueo vitam circumscripsit. Mons

autem, diis ita volentibus, ab eo Sipylus vocatus est. Generatur in eo lapis, quem ubi pii filii invenere, in templo Matris deorum ipsum reponunt, nec unquam impie peccant, sed parentes diligunt et in cognatos suos bene affecti sunt, ut scribit Agatharchides Samius quarto De lapidibus. Meminit horum etiam accuratius Demaratus quarto De Phrygia.

DE FLUVIIS.

3.

Nascitur in Mæandro lapis, per antiphrasin Sophron (Sapiens) dictus, quem si in alicujus sinum projicias, insanescit statim, et e cognatis quendam occidit; placata vero deorum Matre, liberatur ab hac passione, ut refert Demaratus tertio De fluviis.

TRAGODUMENA.

4.

Erechtheus Atticus et Marius Romanus filias suas sacrificarunt, ille quidem Persephonæ, ut Demaratus primo Tragodumenôn ait, hic vero diis averruncis, ut Dorotheus in quarto Italicorum refert.

Stobæus Florileg. XXXIX, 33 : Δημαράτου ἐν τρίτῳ Τραγωδομένων. Ἀθηναίων πρὸς Εὐμόλπον τὸν Θρακῶν βασιλέα πόλεμον ἔχόντων, Ἐρεχθεὺς ὁ τῆς Ἀττικῆς προϊστάμενος χρησμὸν ἔλαβεν, ὅτι νικήσει τοὺς ἐχθροὺς, ἐὰν τὴν πρεσβυτάτην τῶν θυγατέρων Περσεφόνη θύσῃ. Παραγενόμενός δ' εἰς Ἀθήνας Πραξιθέα τῇ γυναικὶ τὴν Πυθόχρηστον μαντεῖαν ἀπήγγειλεν· εἴθ' οὕτω τὴν κόρην προσαγαγὼν τοῖς βωμοῖς ἀνείλε, καὶ συμβαλὼν τὸν πόλεμον ἐγκρατῆς ἐγένετο τῆς νίκης.

5.

Schol. Apoll. Rh. I, 45 : Ἴφικλος υἱὸς ἦν Φυλάχου καὶ Κλυμένης τῆς Μινύου. Τοῦτον Ἡσίοδος (fr. 162) ἐπὶ πυρίνων ἀθέρων τρέχειν φησὶ, Δημάρατος δὲ ἐπὶ τῆς θαλάσσης. Cf. Ahrens ad fragm. Sophocl. p. 306 ed. Didot.

6.

Apollodor. I, 9, 19, 7 : Δημάρατος δὲ αὐτὸν (Herculem) εἰς Κόλχους πεπλευκότα παρέδωκε. Διονύσιος μὲν γὰρ αὐτὸν καὶ ἡγεμόνα τῶν Ἀργοναυτῶν γενέσθαι. Codices Δημαρέτης; correx. Ægius.

Schol. Apoll. Rh. I, 1290 : Διονύσιος δὲ ὁ Μιτυληναῖος συμπεπλευκέναι φησὶ τὸν ἥρωα (Ἡρακλέα) τοῖς ἀριστεῦσιν καὶ τὰ περὶ Μήδειαν συμπεπραχέναι τῷ Ἰάσωνι. Ὁμοίως καὶ Δημάρατος.

Demarati nomen sine causa Berkelius restitui voluit ap. Stephan. Byz. v. Ἀκτῇ, ubi libri Δημάρητος. Vide fragm. Timageti Περὶ λιμένων.

DEMETRIUS CALLATIANUS.

Diogenes L. V, 83 : Ἐκτος (Δημήτριος) Καλλατιανὸς, ὁ γεγραφὼς Περὶ Ἀσίας καὶ Εὐρώπης εἴκοσι βίβλους. Scymno antiquior est, una, puto, vel duabus generationibus. Neque alium atque Nostrum intellexisse videtur Dionysius Halic. De comp. verb. tom. V, p. 30 R., qui Demetrium post Po-

lybium et Psaronem inter eos recenset, qui aptam verborum compositionem prorsus neglexerint, atque τοιαύτας συντάξεις κατέλιπον, οἷας οὐδεὶς ὑπομένει μέγρι κορωνίδος διελθεῖν.

ΠΕΡΙ ΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΕΥΡΩΠΗΣ.

1.

Scymnus v. 718 ed. Meinek. :

Μετὰ ταῦτα δ' ἔσθ' ὁ Πόντος, οὗ δὴ τὴν θέσιν
ὁ Καλλατιανὸς συγγράφων Δημήτριος
ἔοικεν ἐπιμελεστάτως πεπυσμένος.

Quare in sequentibus ad hunc maxime auctorem narrationem accommodasse Scymnus videtur. Patria Demetrii memoratur etiam v. 760 :

* * * Κάλλατις

ἀποικία μὲν Ἡρακλεωτῶν γενομένη
κατὰ χρησμὸν ἔκτισαν δὲ ταύτην ἡνίκα
τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν Ἀμύντας παρέλαβεν.

Deinde v. 789, postquam Istri insulam Peucen commemoravit, pergit

Μετ' αὐτὴν πελαγία

Ἀχιλλέως ἡ νῆσός ἐστι κειμένη.
ἔχει δὲ πλῆθος χειρόθες ὀρνέων,
θέαν ἱεροπρεπῆ τε τοῖς ἀφικνουμένοις.
Οὐ δυνατόν ἐστ' ἡπειρον ἀπὸ ταύτης ἰδεῖν
καίπερ ἀπεχούσης στάδια τῆς χώρας ἀπο
τετρακόσι', ὥς δὴ συγγράφει Δημήτριος.

Idem v. 880 :

Εἶτα μετὰ τούτους ἐστὶ Μαιωτῶν γένος
Ἰαξαματῶν λεγόμενον, ὥς Δημήτριος
[ὁ συγγραφεὺς] εἶρηκεν, ὥς δ' Ἐφορος λέγει,
Σαυροματῶν λέγεται ἔθνος.

Eadem in Anonym. Periplo Pont. Eux. init. (tom. III, p. 206, ed. Gail).

Idem Scymnus v. 117 Demetrium Callatianum inter fontes suos recenset.

2.

Strabo I, p. 60 : Δημήτριος δ' ὁ Καλλατιανὸς τοὺς καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα γενομένους ποτὲ σεισμούς διη-

Demaratus tertio Tragodumenon hæc narrat. Atheniensibus contra Eumolpum Thracum regem bellum gerentibus, Erechtheus, Atticæ princeps, oraculum accepit, fore ut victoria potiretur, si natu maximam filiarum Proserpinæ sacrificaret. Reversus Athenas Pythiæ responsum Praxithæ uxori nuntiavit, atque sic filiam ad aram adducens mactavit, deinde prælium conserens victoriam deportavit.

5.

Ipheclus filius erat Phylaci et Clymenæ Minya natæ. Hunc Hesiodus super tritici spicis, Demaratus super mari currere potuisse dicunt.

6.

Demaratus Herculem ad Colchos cum Argonautis navigasse tradit. Dionysius eum etiam ducem eorum fuisse dicit.

DE ASIA ET EUROPA.

1.

Post hæc Pontus est, cujus situm Demetrius, Callatianus scriptor, videtur curiosissime explorasse.

Post Peucen in alto mari Achillis insula (Leuce) sita est, quam habet mansueta multitudo avium, sacrum advenis spectaculum. Non potest ex ea terra continens conspici, quamquam quadringentis tantum distet stadiis, sicuti scribit Demetrius.

Post hos (Sarmatas) est Mæotarum gens, qui Iaxamatae dicuntur, ut ait Demetrius scriptor; ut vero Ephorus tradidit, Sauromatarum gens.

2.

Demetrius Callatianus terræ motus qui ab antiquis

γούμενος τῶν τε Λιγάδων νήσων καὶ τοῦ Κηναίου τὰ πολλὰ καταδύναί φησι, τὰ τε θερμὰ τὰ ἐν Αἰδηψῷ καὶ Θερμοπύλαις ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἐπισχεθέντα πάλιν ῥυῆναι, τὰ δ' ἐν Αἰδηψῷ καὶ καθ' ἐτέρας ἀναρραγῆναι πηγὰς· Ὡρεοῦ δὲ τὸ πρὸς θαλάττῃ τεῖχος καὶ τῶν οἰκιῶν περὶ ἐπτακοσίας συμπεσεῖν, Ἐχίνου τε καὶ Φαλάρων καὶ Ἡρακλείας τῆς Τραχίνος, τῶν μὲν πολὺ μέρος πεσεῖν, Φαλάρων δὲ καὶ ἐξ ἐδάφους ἀναστραφῆναι τὸ κτίσμα. Παραπλήσια δὲ συμβῆναι καὶ Λαμιεῦσι καὶ Λαρισαίοις· καὶ Σκάρφειαν δ' ἐκ θεμελίων ἀναρριφῆναι, καὶ καταδύναί σώματα χιλίων καὶ ἐπτακοσίων οὐκ ἐλάττω, Θρονίους δ' ὑπὲρ ἡμισυ τούτων· κῦμά τε ἐξαρθὲν τριχῇ, τὸ μὲν πρὸς Σκάρφην ἐνεχθῆναι καὶ Θρόνιον, τὸ δὲ πρὸς Θερμοπύλας, ἄλλο δὲ εἰς τὸ πεδίον ἕως τοῦ Φωκικοῦ Δαφνοῦντος. Πηγὰς τε ποταμῶν ξηρανθῆναι πρὸς ἡμέρας τινὰς, τὸν δὲ Σπερχεῖον ἀλλάξαι τὸ ρεῖθρον καὶ ποιῆσαι πλωτὰς τὰς ὁδοὺς, τὸν δὲ Βράγειον κατ' ἄλλης ἐνεχθῆναι φάραγγος, καὶ Ἀλόπης δὲ καὶ Κύνου καὶ Ὀποῦντος πολλὰ καταβλαβῆναι μέρη, Οἶον δὲ τὸ ὑπερκείμενον φρούριον πᾶν ἀνατραπῆναι, Ἐλατείας δὲ τοῦ τεύχους καταρραγῆναι μέρος, περὶ δὲ Ἀλπῶν θεσμοφορίων ὄντων πέντε καὶ εἴκοσι παρθένους ἀναδραμούσας εἰς πύργον τῶν ἐλλιμενίων κατὰ θέαν, πεσόντος τοῦ πύργου, πεσεῖν καὶ αὐτὰς εἰς τὴν θάλατταν. Λέγουσι δὲ καὶ τῆς Ἀταλάντης τῆς πρὸς Εὐβοίᾳ τὰ μέσα, ῥήγματος γενομένου, διάπλουν δέξασθαι, μεταξὺ καὶ τῶν πεδίων ἔνια καὶ μέχρι εἴκοσι σταδίων ἐπικλυσθῆναι, καὶ τριήρη τινὰ ἐκ τῶν νεωρίων ἐξαίρεθεῖσαν ὑπερπεσεῖν τοῦ τεύχους.

3

Stephan. Byz. : Ἀντικύρα, πόλεις δύο· ἡ μία Φωκίδος, ὡς Δημήτριος ὁ Καλλατιανὸς, ἡ δὲ ἐν Μαλιεῦσιν, ὡς Ἀπολλόδωρος.

Fortasse alia nonnulla eorum, ubi Demetrius sine patriæ nota apud Stephanum laudatur, ad

temporibus per Græciam totam acciderunt, enumerans, Lichadum insularum et Cenæi multas partes demersas narrat, et thermas quæ sunt Ædepsi atque in Thermopylis, per triduum retentas, rursum fluxisse, ita quidem, ut Ædepsanæ aliis eruperint fontibus. Et Orei murum maritimum et domos ad septingentas corruisse; Echini, Phalarorum et Heracleæ Trachiniæ magnam concidisse partem, Phalara funditus esse eversa. Similia evenisse Lamiensibus et Larisæis; et Scarphiam e fundamentis subrutam, et demersos homines mille septingentis non pauciores, Throniorum dimidiam partem horum et amplius: ac fluctum excitatum trifariam, cujus una pars ad Scarphen et Thronium delata, altera ad Thermopylas, tertia in campum usque ad Daphnuntem Phocidis. Fontes quoque fluminum per aliquot dies fuisse siccatos; Spercheum alveo mutato vias reddidisse navigabiles; Boagrium per aliam decurrisse convallem; Alopes, Cyni et Opuntis multas partes læsas: Æum autem castellum, quod supra urbem situm fuit, totum eversum, partem muri Elateæ concidisse: et apud Alponum, quum

Nostrum pertinent. Quæ vero sint, sciri omnino nequit.

4.

Schol. Theocrit. I, 64: Δημήτριος δὲ ὁ Καλλατιανὸς, τοῦ Βριάρεω, ἐνὸς τῶν Κυκλώπων, παῖδας γενέσθαι Σικανὸν καὶ Αἴτνην, ἀφ' ἧς τὸ ὄνομα (sc. Ætnæ monti). Ceterum nescio an hæc potius referenda sint ad Commentarios in Theocritum, sicuti ea quæ leguntur in schol. ad Id. VII, 151: τὸν Πολύφαμον, ὃς ὥρεσι νᾶας ἐβαλλεν.] Τὸν Πολύφημον τὸν Κύκλωπα λέγει, ὃς ἀντὶ λίθων ὄρη ἐβαλλεν, ἢ τοὺς ἐν τοῖς ὄρεσι λίθους, ὡς Δημήτριός φησι. — Id. ad Id. V, 83: Δημήτριος δὲ Κάρνειον τὸν Ἀπόλλωνα προσαγορευθῆναι φησιν ἀπὸ τοῦ κρᾶναι, ὃ ἐστι τελέσαι. Φησὶ γὰρ, ὡς ὁ Μενέλαος στρατεύσας εἰς Ἴλιον, ἠύξατο τιμῆσαι αὐτὸν, ἐὰν κραίνῃ.

5.

Lucian. Macrob. c. 10 (p. 641 Didot.): Ἰέρων τε ὁ Συρακοσίων τύραννος δύο καὶ ἐνενήκοντα ἐτῶν γενόμενος ἐτελεύτα νοσῶν, βασιλεύσας ἐβδομήκοντα ἔτη, ὥσπερ Δημήτριός τε ὁ Καλλατιανὸς καὶ ἄλλοι λέγουσιν. Hiero moritur a. 216 a. C.

DEMETRIUS ERYTHRÆUS.

Diogenes L. V, 85, Demetrios poetæ recensens: Ἐκτος, Ἐρυθραῖος, ποιητογράφος ἄνθρωπος· καὶ ἱστορικὰ καὶ ῥητορικὰ πεποίηκε βιβλία.

Ætatem hominis indicat Suidas: Τυραννίων... Ἀμισσηνός.. γεγονὼς ἐπὶ Πομπηίου τοῦ Μεγάλου καὶ πρότερον... ἀντεσοφίστευσεν δὲ Δημητρίῳ τῷ Ἐρυθραίῳ. — Alium Demetrium Erythræum memorat Diog. L. I. 1. 84: Δωδέκατος (Δημήτριος), γραμματικὸς, Ἐρυθραῖος, πολιτογραφηθεὶς ἐν Τήμνῳ.

DEMETRIUS ILIENSIS tamquam Τρωικῶν

Thesmophoria agerentur, viginti quinque virgines in turrim in portu sitam spectandi causa accurrisse ac ruina turris in mare decidisse. Ferunt et Atalantam, quæ est juxta Eubœam, ruptura accidente mediam navibus perviam redactam, campos etiam quosdam ad viginti stadia usque inundatos, et triremem quandam e navali ablatam supra muros decidisse.

3.

Anticyra altera est Phocidis urbs, ut Demetrius Callatianus ait, altera apud Malienses est, ut Apollodorus testatur.

4.

Demetrius Callatianus Briarei, unius ex Cyclopiis, liberos esse ait Sicanum et Ætnam, de qua Ætna mons vocatus est.

5.

Hiero Syracusarum tyrannus duo et nonaginta annos natus morbo vitam finivit, ut Demetrius Callatianus et alii tradunt.

auctor memoratur ap. Eudoc. p. 128 : Δημήτριος Ἰλιεύς ἱστορικός, ἔγραψε Ἑρωικὰ ἐν βιβλίοις εἴκοσι· et ap. Eustath. ad Hom. Odyss. λ, 534, p. 1696, 40 : Ἰστέον δὲ ὅτι Ὀμήρου καὶ τῶν πλειόνων ἓνα παῖδα λεγόντων Δηϊδαμείας καὶ Ἀχιλλέως, τὸν Νεοπτόλεμον, Δημήτριος δ' Ἰλιεύς δύο ἱστορεῖ, Ὀνειρόν τε καὶ Νεοπτόλεμον. Ὁν ἀνελών φησιν ἐν Φωκίδι Ὀρέστης ἀγνοίᾳ, ὕστερον δὲ γνούς, τάφον αὐτῷ ἐποίησε περὶ Δαυλίδα, καὶ ἀναθεὶς τὸ ξίφος, ὃ ἀνεῖλεν αὐτὸν ἀπῆλθεν εἰς τὴν Λευκὴν νῆσον, ἣν ὁ Λυκόφρων φαληριῶσαν σπῖλον καλεῖ, καὶ τὸν Ἀχιλλέα ἐξίλεώσατο. (De Oniro ab Oreste occiso cf. Ptolem. Hephæst. p. 187, 21 Westerm.) Is Demetrius fortasse non diversus est a *Demetrio* Cratetis discipulo, qui *Scepsin* Troadis urbem patriam habuit, atque voluminibus triginta (ap. Eudociam nonnisi viginti habes) Ἑρωικὸν διάκοσμον sive Commentarium scripsit (*) in eam libri secundi Iliadis

(*) Fragmenta commentariorum multa exstant luculentaque, quæ quum exscribere h. l. non liceat, indicasse satis habeo : Athenæus p. 141 E (α'); 658 C (β'); 346 C (η'); 697 C (ι'); 300 D (ια'); 155 B et 644 A (ιβ'); 80 D (ιε'); 174 F (ις' et χδ'); 697 D (ιβ'); 91 C et 425 C (κς'); 44 E; 167 D; 236 D E. Steph. Byz. Σιλίνδιον (ις'); Κάλυμνα. Strabo I, 45. 46. 58. 59; VIII, 328. 339. 344. 375; IX, 439. 438; X, 456. 472. 473. 489; XII, 550. 551 sqq.; XIII, 594. 596 sq. 599. 600. 602 sq. 606. 607. 609 sq. 611. 626. 627; XIV, 680. Schol. Apollon. Rhod. I, 230. 238. 1123. 1165; III, 134. Schol. Hom. II. XI, 757. XIV, 229. XX, 3. 53. Schol. Pind. Ol. 5, 42. Bekker. An. 342, 10. 364, 18; Etym. M. p. 808, 37 v. Χέραδες; Suidas Ἀδράστεια; Harpocrat. v. Ἀδράστεια, Θυργωνίδαι, Ἰων; Tzetzes Lyc. 530. Ptolem. Hephæst. V. p. 326 Gal. (s. Phot. Bibl. cod. 190). De temporibus scriptoris cf. Clinton F. Hell. tom. III. p. 527. — Haud magis ad nos pertinet *Demetrius Magnesius*, Ciceronis æqualis. Ejus Περὶ ὁμωνύμων librum commemorat Cicero Ad Attic. VIII, 11, coll. IV, 11. (v. Voss. Hist. Gr. p. 193; Westermann. Quæstion. Demosth. P. IV, p. 38 sqq.). Reliqui qui hujus auctoris mentionem faciunt, opus respiciunt Περὶ ὁμωνύμων (pro quo interdum ponunt II. συνωνύμων), in quo tum poetas et prosæ orationis scriptores homonymos recte distinguere, simulque ab aliis ejusdem nominis viris, qui fama aliqua gaudebant, discernere et fata eorum breviter enarrare studebat, tum vero etiam urbium nominibus eandem operam navabat. Laudatur ap. Diog. L. I, 38. 79. 112; II, 52. 56. 57; V, 5. 75. 89; VI, 79. 84. 88; VII, 169. 185; VIII, 84. 85; IX, 15. 27. 35. 36; IX, 13. Ac videtur Diogenes tantum non omnia, quæ in suis homonymorum catalogis habet, ex *Demetrio* mutuatus esse. Adde Athenæum XIII, p. 611 B. Plutarch. Demosth. 15. 27. 28. 30. Vit. X Oratt. p. 847 A et 844 B (ex Ruhnk. conj. pro vulg. Ἠγησίας); Dionys. Hal. Dinarch. c. 1; Phot. cod. 267; Harpocraton, Phot., Suid. v. Ἰσαῖος; Lexic. Seguer. p. 364. Ad urbium ὁμωνύμων pertinent quæ leguntur ap. Harpocrat. v. Ἀκη, Λευκὴ Ἀκτὴ, Μεθώνη; Stephan. Byz. v. Ἀγβάτανα, Ἀκτὴ, Ἀλαβών, Ἀθήναι, Ἀλθαῖα, Ἀπία, Ἀρκάδες, Ἀττάλεια. Photius v. Κυνεῖος

Carpasia, urbs Cypri. Demetrius Salaminus Carbasiam dicit, quod ad Carban ventum, quem vocant, sita esse videtur.

partem, qua copiae Trojanorum recensentur. Opus amplissimum et eruditionis antiquariæ plenissimum (Strabo XIII, p. 603 : ἀνδρὶ ἐμπείρῳ καὶ ἐντοπίῳ, φροντίσαντί τε περὶ τούτων τοσοῦτον, ὥστε τριάκοντα βίβλους συγγράψαι στίχων ἐξήγησιν μικρῷ πλειόνων ἐξήκοντα [II. II, 811-877] τοῦ καταλόγου τῶν Τρώων). Ejusdem auctoris Νεῶν διάκοσμον laudat (nescio an errore) schol. Pind. V, 42 (v. Boeckh. præfat. ad schol. Pind.). — Ceterum Scepsius ille procul dubie reponendus est apud schol. Apollon. Rh. I, 1165, ubi nunc in vulg. legitur Δημήτριος Κνίδιος, in cod. Paris. Δ. Κίδιος.

DEMETRIUS ODESSANUS.

Stephan. Byz. v. Ὀδησσός. Ὁ πολίτης Ὀδησσίτης καὶ Ὀδησσεύς. Ἐχρημάτιζον δὲ Ἡρακλείδης ἱστοριογράφος καὶ Δημήτριος ὁ Περὶ τῆς πατρίδος γράψας.

DEMETRIUS SALAMINIUS.

Stephanus Byz.: Καρπάσια, πόλις Κύπρου. Δημήτριος δ' ὁ Σαλαμίνιος Καρβασίαν φησιν, ὅτι πρὸς τὸν καλούμενον Κάρβαν ἄνεμον κεῖσθαι δοκεῖ. Ex cujusnam generis scripto hæc fluxerint, nescio. De Carba vento vide testimonia in Steph. Thes. v. Καρπασία.

DEMETRII ΠΑΜΦΥΛΙΑΚΑ.

Tzetzes ad Lyc. 440 : Ἡ δὲ Μέγαστος, κατὰ Δημήτριον τὸν τὰ Παμφυλιακὰ συγγράψαντα, θυγάτηρ ἦν Παμφύλου, ἀφ' ἧς ἡ πόλις Μέγαστος ἐκλήθη. Quinam sit hic Demetrius, quæro. Demetrius quidam Tarsensis apud Plutarchum in libro De defectu oraculorum unus est ex interlocutoribus (Δημήτριος ὁ γραμματικὸς ἐκ Βρεταννίας εἰς Τάρσον ἀναχομιζόμενος οἶκαδε, cap. 2). In hunc Pamphyliaca satis bene quadrarent, si ex patria ejus conjecturam facere licet. Idem fortasse etiam ea literis tradidit, quæ vidisse se in regionibus longinquis narrat apud Plutarch. l. l. c. 18, ubi hæc : Ὁ δὲ Δημήτριος ἔφη, τῶν περὶ τὴν Βρεττανίαν νήσων εἶναι πολλὰς ἐρήμους σποράδας, ὧν ἐνίας δαιμόνων καὶ ἡρώων ὀνομάζεσθαι· πλεῦσαι δὲ αὐτὸς ἱστορίας καὶ θεὰς ἕνεκα, πομπῇ τοῦ βασιλέως, εἰς τὴν ἑγγιστα κειμένην τῶν ἐρήμων, ἔχουσιν οὐ πολλοὺς ἐποικοῦντας, ἱεροὺς δὲ καὶ ἀσύλους πάντας ὑπὸ τῶν Βρεττανῶν ὄντας· ἀφικο-

PAMPHYLIACA.

Megarsus, secundum Demetrium qui Pamphyliaca conscripsit, filia erat Pamphyli, a qua Megarsus urbs nominata est.

μένου δ' αὐτοῦ νεωστὶ, σύγχυσιν μεγάλην περὶ τὸν αἶρα καὶ διοσημείας πολλὰς γενέσθαι, καὶ πνεύματα καταρραγῆναι καὶ πεσεῖν πρηστῆρας. Ἐπεὶ δ' ἐλώφησε, λέγειν τοὺς νησιώτας, ὅτι τῶν κρεισσόνων τινὸς ἐκλειψίς γεγονεν. Ὡς γὰρ λύχνος ἀναπτόμενος, φάναι, δεινὸν οὐδὲν ἔχει, σθεννύμενος δὲ πολλοῖς λυπηρὸς ἐστίν, οὕτως αἱ μεγάλαι ψυχαὶ τὰς μὲν ἀναλάμψεις εὐμενεῖς καὶ ἀλύπους ἔχουσιν, αἱ δὲ σθέσεις αὐτῶν καὶ φθοραὶ πολλάκις μὲν, ὡς νυνὶ, πνεύματα καὶ ζάλας τρέπουσι, πολλάκις δὲ λοιμικοῖς πάθεσιν αἶρα φαρμάττουσιν. Ἐκεῖ μέντοι μίαν εἶναι νῆσον, ἐν ᾗ τὸν Κρόνον καθεῖρχει φρουρούμενον ὑπὸ τοῦ Βριάρεω καθεύδοντα· δεσμὸν γὰρ αὐτῷ τὸν ὕπνον μεμηχανῆσθαι, πολλοὺς δὲ περὶ αὐτὸν εἶναι δαίμονας ὁπαδοὺς καὶ θεράποντας.

DEMETRII APFOΛIKA.

Clemens Alex. Protr. c. 4, p. 14, 7 : Δημήτριος ἐν δευτέρῳ τῶν Ἀργολικῶν τοῦ ἐν Τίρυνθι τῆς Ἡρας ξοάνου καὶ τὴν ὕλην ὄχνην καὶ τὸν ποιητὴν Ἄργον ἀναγράφει.

Demetrium quendam ex Argolide Troezenium memorat Athenæus IV, p. 119, C : Καλεῖ δὲ τοῦτον (sc. Δίδυμον τὸν γραμματικόν) ὁ Δημήτριος ὁ Τροιζήνιος βιβλιολάθων, διὰ τὸ πλῆθος ὧν ἐκδέδωκε συγγραμμάτων· ἔστι γὰρ τρισχίλια πρὸς τοῖς πενταχοσίοις. Idem I, p. 29, A : Ἀριστοφάνους τὰς δευτέρας Θεσμοφοριοζούσας Δημήτριος ὁ Τροιζήνιος Θεσμοφοριασάσας ἐπιγράφει. Alius, puto, notatur ap. Diogen. L. II, 74, de Empedocle : Δημήτριος δὲ ὁ Τροιζήνιος ἐν τῷ Κατὰ σοφιστῶν βιβλίῳ φησὶν αὐτὸν, καθ' Ὁμήρον

Ἀψάμενον βρόχον αἰπὺν ἀφ' ὕψηλοιο κρανείης
αὐχέν' ἀποκρεμάσαι, ψυχὴν δ' αἰδόσδε κατελθεῖν.

Aut hunc aut Demetrium peripateticum (Diogen. L. V, 83) intellexerit Dionysius Halicarn. Ad Cn. Pomp. De Platone (tom. VI, p. 757 R.), ubi post Aristotelem, Theopompum, Cephisodorum, Zoilum et Hippodamantem Demetrius inter eos ponitur qui Platonem variis modis reprehenderint.

ARGOLICA.

Demetrius in secundo Argolicorum Junonis in Tirynthe urbe simulacrum e pyri ligno ab Argo fabricatum esse tradit.

DE REBUS ÆGYPTI.

Demetrius in Rebus Ægypti, circa Abydum urbem istas esse spinas ait, ita scribens : « Habet vero locus inferior etiam spinam quandam arborem, quæ fructum fert rotundum in ramulis quibusdam orbicularibus. Floret vere, et colorem flos habet splendidissimum. Narratur vero etiam fabula quædam ab Ægyptiis, Æthiopas Troiam missos a Tithono, postquam cognoverunt obiisse Memnonem, hoc

DEMETRII TA KATA AIGYPTON.

Athenæus XV, p. 680, B : Δημήτριος δ' ἐν τῷ Περὶ τῶν κατ' Αἴγυπτον περὶ Ἀβυδὸν πόλιν τὰς ἀκάνθας ταύτας εἶναί φησι, γράφων οὕτως· « Ἐχει δὲ καὶ ὁ κάτω τόπος καὶ ἀκανθὰν τινα δένδρον, ὃ τὸν καρπὸν φέρει στρογγύλον ἐπὶ τινων κλωνίων περιφερῶν. Ἀνθεὶ δ' οὗτος, ὅταν ὦρα ᾖ, καὶ ἔστι τῷ χρώματι τὸ ἄνθος καλλιφεγγές. Λέγεται δὲ τις μῦθος ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων, ὅτι οἱ Αἰθίοπες, στελλόμενοι εἰς Τροίαν ὑπὸ τοῦ Τιθωνοῦ, ἐπεὶ ἤκουσαν τὸν Μέμνονα τετελευτηκέναι, ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ τοὺς στεφάνους ἀνέβαλον ἐπὶ τὰς ἀκάνθας. Ἔστι δὲ παραπλήσια τὰ κλώνια στεφάνοις, ἀφ' ὧν τὸ ἄνθος φύεται. »

Quæ antecedunt lege in fragmento 150 Hellenici. Hic Demetrius fortasse idem est cum eo qui *De Judæis* scripsit. Vid. Alex. Polyh. Introd. p. 208.

DEMOCRITUS EPHESIUS.

Diogenes Laert. IX, 49, varios Democritos recensens : Τέταρτος Περὶ τοῦ ἱεροῦ τοῦ ἐν Ἐφέσῳ γεγραφώς καὶ τῆς πόλεως Σαμοθράκης.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝ ΕΦΕΣΩ ΝΑΟΥ.

E LIBRO PRIORE.

Athenæus XII, p. 525, C : Ἀπώλοντο δὲ καὶ Μάγνητες οἱ πρὸς τῷ Μαιάνδρῳ διὰ τὸ πλεόν ἀνεθῆναι, ὡς φησι Καλλίνος ἐν τοῖς ἐλεγείοις, καὶ Ἀρχίλοχος. Ἐάλωσαν γὰρ ὑπὸ Ἐφεσίων. Καὶ περὶ αὐτῶν δὲ τῶν Ἐφεσίων Δημόκριτος Ἐφέσιος ἐν τῷ προτέρῳ Περὶ τοῦ ἐν Ἐφέσῳ ναοῦ, διηγούμενος περὶ τῆς χλιδῆς αὐτῶν καὶ ὧν ἐφόρουσαν βαπτῶν ἱματίων, γράφει καὶ τάδε· « Τὰ δὲ τῶν Ἰώνων ἰοθαφῆ καὶ πορφυρᾶ καὶ κρόκινα ῥόμβοις ὕφαντά· αἱ δὲ κεφαλαὶ κατ' ἴσα διειλημμέναι ζώοις. Καὶ σαράπεις μήλινοι καὶ πορφυροὶ καὶ λευκοί, οἱ δὲ ἄλουργεῖς. Καὶ καλασίρεις Κορινθιουργεῖς· εἰσὶ δὲ αἱ μὲν πορφυραῖ τούτων, αἱ δὲ ἰοθαφεῖς, αἱ δὲ ὑακίνθιναι· λάβοι δ' ἂν τις καὶ φλογίνας καὶ θαλασ-

in loco coronas in istas spinas conjecisse. Sunt autem ipsi ramuli, e quibus flos nascitur, coronis similes. »

DE TEMPLO EPHESIO.

Perierunt etiam Magnetes, illi qui ad Mæandrum incolunt, eo quod voluptatibus nimis indulserant, ut ait Callinus in Elegiis, et Archilochus. Nam in servitutem redacti sunt ab Ephesiis. De ipsis porro Ephesiis Democritus Ephesius primo libro De templo Ephesio, luxuriam eorum exponens et pictas quas gestabant vestes, hæc scribit : « Vestes Ionum violacei sunt coloris, et purpurei, et crocei, intextis rhombis : summitates vero formis figurisque æquabiliter distinctæ. Sarapes item lutei et purpurei et albi; alii

σσειδεῖς. Ὑπάρχουσι δὲ καὶ Περσικαὶ καλασίρεις, αἵπερ εἰσὶ κάλλισται πασῶν. Ἴδοι δ' ἂν τις, φησὶ, καὶ τὰς καλουμένας ἀκταίας, ὅπερ ἐστὶ καὶ πολυτελέστατον ἐν τοῖς Περσικοῖς περιβλήμασιν. Ἔστι δὲ τοῦτο σπαθητὸν ἰσχύος καὶ κουφότητος χάριν· καταπέπλασται δὲ χρυσοῖς κέγχροις· οἱ δὲ κέγχροι νήματι πορφυρῷ πάντες εἰς τὴν εἴσω μοῖραν ἅμματα ἔχουσιν ἀνὰ μέσον. » Τούτοις πᾶσι χρῆσθαι φησι τοὺς Ἐφεσίους ἐπιδόντας εἰς τρυφήν.

DEMOGNETUS.

ΠΕΡΙ ΚΝΙΔΟΥ.

Herodianus II. μον. λέξ. p. 11, 27 : Δημόγνητος ἐν τῷ Περὶ Κνιδίου (1. Κνίδου)· « Καὶ Κόκκυνα τὸν Τελέστερον (Τελεστέρου?) καὶ Κόλλον τὸ (1. τὸν) Σκίρου, καὶ Λωγάων (?) τὸν αὐτὸν ὁμοῦ (Αὐτονόμου?) καὶ Κτῆσιν (Κτησίαν?) τὸν Μνησιθέου. »

Λωγάων] num Λωγάνιον (Λωγάνιον, ὄνομα κύριον Suidas)?

DEMOSTHENES BITHYNUS.

Demosthenes Bithynus (fr. 5) (*) Βιθυνιακὰ, quæ decem minimum libros complectebantur, carmine scripsit, atque Κτίσεις, incertum num versibus an oratione soluta. Ætatem auctoris certius constituere non possumus. Alexandro Polyhistore at-

(*) Alius Demosthenes *Bithynus* est Demosthenes Philaethes, Alexandri Philaethæ discipulus, medicus Herophilus, qui tres *De oculis* libros scripsit, teste Galeno tom. III, p. 46 Basil., tom. VIII, p. 10 ed. Paris. — Qui apud Schol. Apoll. Rhod. II, 297 laudatur Δημοσθένης ἐν τοῖς Αἰμέσιν, esse debet Τιμοσθένης.

marina purpura tincti. Tum *calasires* opere Corinthio confectæ, quarum aliæ purpureæ sunt, aliæ violaceæ, aliæ hyacinthinæ; videas etiam flammeas et marini coloris. Sunt vero etiam Persicæ calasires, quæ sunt omnium pulcherrimæ. Videas etiam quas *actæas* vocant: quod ex omnibus Persicis amiculis pretiosissimum est. Est autem hoc dense textum, ut simul firmum sit et leve; et aureis milii granis conspersum; et quodlibet granum filo purpureo per medium transeunte in interiore amiculi latere revinctum est. » His omnibus uti ait Ephesios in luxuriam effusos.

DE CNIDO.

Demognetus in libro De Cnido: « Et Coccynem Telesteri (?) filium, et Collum Sciri f., et Logaonem Autonomi f., et Ctesiam Mnesithei filium. »

que Polybio antiquiorem fuisse colligas e fragm. 15. At dubia res est num recte ibi se habeat nomen Demosthenis, et ad Nostrum scriptorem sit referendum. Meinekius ad Euphor. p. 31, æqualem Euphorionis fuisse suspicabatur. Scilicet quum apud Chæroboscum in Bekk. Anecd. p. 1383 legatur: Καὶ ἐν τῷ Εὐφορίωνος Δημοσθένει ὁμοίως ἐκτεταμένον (sc. τὸ ᾧ in voce Ἰλαος) εὐρίσκεται, οἷον· « Δαίμονος ἰλάοιο, » Euphorionem carmen aliquod Demostheni cuidam inscripsisse, eumque Demosthenem esse Bithynum poetam opinatur. Quæ neque negare neque affirmare licet.

ΒΙΘΥΝΙΑΚΑ.

E LIBRO SECUNDO.

1.

Steph. Byz. v. Τάρας: Ἔστι καὶ Τάραντος ἀρσενικῶς λεγομένη πόλις Βιθυνίας, ἐνθα τιμᾶται Ταρανταῖος Ζεὺς, ὡς Δημοσθένης ἐν δευτέρῳ Βιθυνιακῶν. Εὐρηται καὶ διὰ τοῦ δ' Δάρανδος.

2.

Idem v. Ταρσός: Ἔστι καὶ Ταρσὸς ἄλλη τῆς Βιθυνίας. Τὸ ἐθνικὸν ταύτης Τάρσιος καὶ Ταρσία. Δημοσθένης ἐν δευτέρῳ Βιθυνιακῶν Ταρσεῖαν διὰ τῆς εἰ διφθόγγου τὴν πόλιν οἶδε. Τὸ ἐθνικὸν Τάρσειος· ἔστι καὶ χωρίον Βιθυνίας Τάρσος λεγόμενον.

E LIBRO TERTIO.

3.

Idem: Τευμησσός, ὄρος Βοιωτίας. Ὅμηρος ἐν τῷ εἰς Ἀπόλλωνα ὕμνῳ (v. 224) (ἄστῳ, ὡς Δημοσθένης ἐν τρίτῳ Βιθυνιακῶν).

εἰς Μυκαλησσὸν ἰὼν καὶ Τευμησσὸν λεχεποίην.

Turbatum aliquid videtur, quum Demosthenis mentio inter Homeri mentionem et versum Homericum interjecta sit inepte.

BITHYNIACA.

1.

Est etiam Tarantus masculine dicta urbs Bithyniæ, ubi colitur Taranteus Juppiter, teste Demosthene in secundo De Bithynia. Reperitur etiam per d litteram Darandus.

2.

Tarsus etiam est Bithyniæ urbs. Civis ejus Tarsius et Tarsia. Demosthenes in secundo De Bithynia Ταρσεῖαν per εἰ diphthongum urbis nomen scribit. Civis Tarseus. Est etiam castellum Bithyniæ, cui Tarsus nomen.

3.

Teumessus, mons Bœotiæ. Homerus in Hymnō in Apollinem (tanquam urbem memorat Demosthenes tertio De Bithynia):

Mycalæssum tendens et Teumessum herbosam.

E LIBRO QUARTO.

4.

Idem : Ἀλεξάνδρεια, πόλεις ὀκτωκαίδεκα... Δευτέρα ἐστὶ πόλις Τροίας, ἐν ᾗ ἐγένετο Ἡγήμων ἐποποιός, ὃς ἔγραψε τὸν Λευκτρικὸν πόλεμον τῶν Θηβαίων καὶ Ἀκαδαιμονίων· περὶ ᾗς Δημοσθένης ἐν τετάρτῳ Βιθυνιακῶν.

5.

Idem : Ἡραία, ἄκρα οὕτω λεγομένη, καταντικρὺ Χαλκηδόνος. Ταύτην δ' ἐν τῇ συνηθείᾳ Ἡέρειάν φασιν, κακῶς, ἄλλοι δὲ Ἡριον, μυθοποιῶντες ὥς ἐκεῖσε ὀρύξαντες τάφους χύτρας εὖρον καὶ ὀστᾶ. Πειστέον δὲ μᾶλλον τῷ Βιθυνῷ Δημοσθένει ἐν τῷ δ' βιβλίῳ·

Ἔστι δέ τις προπάρσις κλυτῆς Χαλκηδόνος ἄκρη Ἡραία τρηχοῦσα, πολυσπιλάς· ἐνδοθὶ δ' αὐτῆς λατρεῖν περὶ τεῖχος ἰὼν κοιλαίνεται εἰσὼ κόλπος ἄλός· φαίης κεν ἰδὼν βαθυδίνεα πάντη ἔμμεναι. Εἰαμένη δὲ καὶ οὐ βύθος ἐστὶ θαλάσσης, ἐνθα τε νῆας ἀνῆγον, οἰόμενοι σκέπας εἶναι αὐτοφυοῦς ὄρμοιο, κακῶ δ' ἐνέκυρσαν ἐτοίμῳ.

Eadem Etym. M. p. 437, 40, omissis verbis inde a τρηχοῦσα usque ad ἄλός. Ibidem pro ἐνθα τε νῆας ἀνῆγον est : ἐνθα θαρὰ νῆας ἤγον, κ. δ' ἐν. ἐτοίμως. Vocem ἤγον pro ἀνῆγον præbet etiam cod. Rhedig.

6.

E LIBRO NONO.

Idem . Ἀρτάκη, πόλις Φρυγίας, ἄποικος Μιλησίων... Τὸ ἐθνικὸν Ἀρτακηνός. Σοφοκλῆς δὲ Ἀρταχεὺς

εἶπε... καὶ Ἀρτάκιος εἶπε Δημοσθένης ἐν ἐννάτῳ Βιθυνιακῶν·

Νάσσατο δ' Ἀρτακίοισιν ἐφέστιος αἰγιαλοῖσι.

Οὕτω γὰρ αὐτόθι ἡ Ἀφροδίτη καλεῖται. In ultimis excerptorem negligentem accusamus.

7.

E LIBRO DECIMO.

Idem : Κοσσός, ὄρος Βιθυνίας, ὡς Δημοσθένης Βιθυνιακῶν δεκάτῳ. Οἱ οἰκοῦντες Κοσσαῖοι.

8.

Idem : Μαυσωλοὶ, οἱ Κᾶρες, ἀπὸ Μαυσωλοῦ. Δημοσθένης δεκάτῳ Βιθυνιακῶν· « Δαίδαλα Μαυσωλῶν. »

E LIBRIS INCERTIS.

9.

Idem : Ἀμαστρίς, πόλις Παφλαγονίας, ... ἀπὸ γυναικὸς Περσίδος Ἀμαστρίδος, θυγατρὸς Ὀξυάθρου τοῦ ἀδελφοῦ Δαρείου, ἣ συνώκησε Διονυσίῳ τῷ Ἡρακλείας τυράννῳ. Δημοσθένης δ' ἐξ Ἀμαζόνος οὕτω λεγομένης.

10.

Idem : Ἀπολλωνία, πρώτη πόλις Ἰλλυρίας... κβ', τῶν ἐπὶ Θράκης Ἰώνων, ἣν Δημοσθένης φησίν.

11.

Idem : Δορυλάειον, πόλις Φρυγίας, ὃ καὶ Δορύλαιον Δημοσθένης φησί.

12.

Idem : Κρηῖσσα, πόλις Παφλαγονίας, ἣν Μηριόνης μετὰ Τροίαν ἔκτισε, Ζηίλας δὲ εἶλεν ὁ Νικομήδους υἱός. Δημοσθένης γράφει τὸ ἐθνικὸν Κρησσαῖος.

4.

Alexandria. Secunda ejus nominis urbs in Troade est, ex qua Hegemon poeta epicus oriundus est, qui Leutricum bellum Thebanorum et Lacedæmoniorum scripsit. De hac urbe Demosthenes dicit in quarto De Bithynia libro.

5.

Heræa, promontorium sic nominatur Chalcedonis e regione situm, quod nonnulli ex consuetudine Heeriam vocant, perperam. Alii vero Herium, fabulantes quod ibi fodientes sepulcra (ἡρία) invenerint urnas et ossa. Sed fides habenda potius est Demostheni Bithyno, qui libro quarto ita habet :

Est vero ante celebrem Chalcedonem promontorium, Heræa, asperum, scopulis obsitum. Intra illud, saxosum circa murum, procedens cavatur sinus maris. Quem conspiciens dixeris profundum ubique esse. At humectum quidem solum, sed nulla maris profunditas. Ibi naves subduxerunt, credentes tutamen esse portus natura facti ; at in paratum inciderunt malum.

6.

Artaces, urbs Phrygiæ, Milesiorum colonia. Gentile Artacenus. Sophocles vero Artaceus dixit, et Demosthenes in nono De Bithynia Artacius habet :

Habitavit in Artaciis sedem figens oris.

Sic enim (Artacia) ibi Venus dicitur.

7.

Cossus, mons Bithyniæ, teste Demosthene in libro decimo De Bithynia. Incolæ Cossæi.

8.

Mausoli, Cares, a Mausolo. Demosthenes decimo De Bithynia : « Dædala Mausolorum. »

9.

Amastris, urbs Paphlagoniæ... a muliere Perside Amastride, filia Oxyathræ, Darii fratris, quæ nupsit Dionysio Heracleæ tyranno. Demosthenes vero ab Amazone Amastride urbem nomen habere ait.

10.

Apollonia, urbs Ionum in Thracia, quam Demosthenes memorat.

11.

Dorylaeum, urbs Phrygiæ, quam etiam Dorylaeum Demosthenes dicit.

12.

Cressa, urbs Paphlagoniæ, quam Meriones post Troica condidit ; Zeilas vero Nicomedis filius cepit. Demosthenes gentile scribit Cressæus.

ΚΤΙΣΕΙΣ.

13.

Steph. : Ὀλιζών, πόλις Θεσσαλίας... Ὀνομάσθη δὲ ἀπὸ τοῦ μικρὰ εἶναι. Θεσσαλοὶ γὰρ, ὡς ἱστορεῖ Δημοσθένης ἐν Κτίσεσι, τὸ μικρὸν ὀλιζον καλοῦσι. Τὸ ἐθνικὸν Ὀλιζώνιος.

14.

Idem : Λάμφακος, πόλις κατὰ τὴν Προποντίδα, ἀπὸ Λαμφάκης, ἐπιχωρίας τινὸς κόρης. Ἔστι δὲ Φωκαέων κτίσμα, πάλαι Πιτυοῦσα λεγομένη, ὡς Δημόχορος ὁ Κυζικηνός... ἔστι δὲ εὖοιρος... Δημοσθένης δὲ διὰ τὸ εὖοιρον καὶ Πριάπου κτίσμα ταύτην φησὶ, τοῦ υἱοῦ Ἀφροδίτης καὶ Διονύσου.

15.

Idem : Χαλκεῖα, πόλις Λιθύης· ὁ Πολυτίστωρ ἐν Λιθυκῶν τρίτῳ, ὡς Δημοσθένης, ᾧ μεμφόμενος Πολύβιος ἐν τῷ δωδεκάτῳ ὧδε γράφει· « Ἀγνοεῖ δὲ μεγάλως καὶ τὰ περὶ τῶν Χαλκείων· οὔτε γὰρ πόλις ἐστίν, ἀλλὰ χαλουργεῖα. » Num recte sese habeat h. l. nomen Demosthenis, viri docti addubitarunt. V. not. ad Callisthenis fr. 35, p. 26.

DEMOTELIS.

ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΑ.

Demoteles apud Plinium H. N. XXXVI, 12, inter eos recensetur qui de pyramidibus scripserunt. Vide fragmenta Aristagoræ. — Præterea mentionem ejus injicit Plinius XXXVI, 13, 19, 1 : *Dicamus et labyrinthos, vel portentosissimum humani impendii opus, sed non, ut existimari potest, falsum. Durat etiamnum in Ægypto, Heracleopolite* (deb. *Arsinoite*) *nomo, qui primus factus est ante annos, ut tradunt, MMDC a Petesuchi rege Sevecnefroë* (sic Bunsen.; libri : *Petesuchi vel Petesucco rege sive Tithoe*), *quamquam Herodotus totum opus XII regum dicit esse novissimique Psammetichi. Causam faciendi varie interpretantur. Demoteles regiam Menevidis* (sic Bunsen.;

URBIUM ORIGINES.

13.

Olizon, urbs Thessaliæ, nomen ex eo habet, quod est parva. Thessali enim, ut Demosthenes narrat in Urbium originibus, ὀλιζον dicunt pro *parvo*. Gentile Olizonius.

14.

Lampsacus, urbs ad Propontidem, nomen habet a Lampsaee, puella quadam indigena. Est vero Phocensium co-

Moteridis cod. Bamberg., *Motherudis* vgo), *Lyceas sepulcrum Moeridis; plures Soli sacrum id exstructum, quod maxime creditur*. V. Bunsen. *Ægypten* tom. III, p. 89; tom. II, p. 54, not. Manethon. fragm. tom. II, p. 542.

DERCYLUS (ARGIVUS).

Nomen auctoris vario modo exaratur : Δερκύλος, Δέρκυλος, Δέρκυλλος. Similiter Δερκυλίδας in multis libris scribitur Δερκυλλίδας. (*) Præferendum duplici lambda simplex esse demonstravit L. Dindorfius in Steph. Thes. Gr. s. h. v., ubi vide. Patriam Dercyli Argolidem fuisse puto. Dialecti patriæ formas eum sermoni suo admiscuisse docemur ab auctore Etym. Mag. p. 391, 12 : Ἀργεῖοι, inquit, καὶ Λάκωνες καὶ Παμφύλιοι καὶ Ἐρετριεῖς καὶ Ὠρώπιοι, ἐνδεῖαν τοῦ σ ποιοῦντες, δασεῖαν χαράττουσι τοῖς ἐπιφερομένοις φωνήεσι, ὡς ἐπὶ τοῦ ποιῆσαι ποιῆαι, καὶ βουσόα βουόα, καὶ μουσικὰ μωῖα· κέχρηται τούτῳ τῷ εἶδει τῆς δασείας καὶ Δέρκυλλος (**).

Quod ætatem scriptoris attinet, post Alexandri M. tempora eum vixisse liquet ex fr. 8. Senioris ævi hominem arguit etiam Panemi mensis nomen Macedonicum (fr. 3). Ubi simul cum Dinia vel Agia Noster laudatur, loco ponitur postremo; unde illos antiquiores esse, eorumque memoriam ex ipso Dercylo excitari suspiceris.

ΑΡΓΟΛΙΚΑ.

1.

Athenæus III, p. 86, F, et schol. Vatic. Eurip. Troad. 14. Vide Agiæ fr. 1 et 3.

(*) Dercyllidas quidam ἐν τῇ Περὶ Πλάτωνος φιλοσοφίᾳ laudatur ap. Simplicium in Aristot. Phys. p. 54 b, 56 b. Cf. Proclus in Platon. p. 7.

(**) Valckenar. ad Adonias. p. 274 : « Hinc discimus historicum antiquissimum (?) Argivum Dercyllum Argolica sua scripsisse patria dialecto; ut adeo λέξεις Ἀργεῖαι inter Hesychianas videri possint ab grammatico partim etiam ex historiis Dercylli derivatas. »

lonia, olimque Pityusa vocabatur, teste Deiocho Cyziceno. Vini ferax est. Quare etiam Priapi Baccho et Venere nati opus eam Demosthenes dicit.

15.

Chalcea, urbs Libyæ. Polyhistor De Libya libro tertio, secundum Demosthenem, quem reprehendens Polybius libro duodecimo sic scribit : « Ignorat vero magnopere etiam quæ pertinent ad Chalcea. Neque enim urbs est, sed metalli officinæ sunt. »

2.

Schol. Pindar. Ol. VII, 49, de Tlepolemo Lycymnii interfectore : Οἱ δὲ περὶ Δεινίαν (fr. 6) καὶ Δέρκυλόν φασιν ἀκούσιον τὸν φόνον γενέσθαι.

3.

E LIBRO TERTIO.

Clemens Alex. Strom. I, p. 139, 5 Sylb. : Ἀγίας δὲ καὶ Δερκύλος ἐν τῇ τρίτῃ μηνὸς Πανέμου ὀγδόῃ φθίνοντος sc. Ilium captum esse statuunt. Ead. Eus. P. E. p. 293, ubi Κερκύλος.

(ΒΟΙΩΤΙΚΑ?)

4.

Schol. Eur. Phoen. 7 : Δέρκυλλος Θηβαίου τινὸς, Δράκοντος τοῦνομα, βασιλέως δὲ Θηβαίων, θυγατέρα τὴν Ἀρμονίαν εἶναί φησιν, ὃν φονεύσας Κάδμος ἔγημεν Ἀρμονίαν. Ἐφορος δὲ κ. τ. λ. (Eph. fr. 12)... Δημαγώρας δὲ κ. τ. λ. (v. fr.).

« Cod. August. : Δέρκυλος δὲ Θηβαίου τινὸς Δράκοντος, Ἀρεως Θηβαίου, φησὶν εἶναι τὴν Ἀ. θ. quocum consentit Havn. et Taurin., nisi quod hic δὲ ponit post Ἀρεως. Valck. scriptum fuisse suspicatur : Δ. μὲν, Θ. τ., Δρ. τοῦνομα, Ἀρεως υἱοῦ, βασιλέως δ. Θηβ. Cf. Palæphatus c. 6. » MATTHIÆ. — Vocem Θηβαίου post Ἀρεως non mutaverim, quippe quam expresse addidisse historicus noster videtur, ne de deo Marte cogites. Ceterum fragmentum peti potuit e Κτίσεων libris.

ΑΙΤΩΛΙΚΑ.

E LIBRO TERTIO.

5.

Plutarch. De fluv. 22, 5 : Γεννᾶται ἐν αὐτῷ (Ἀχελώϊ) βοτάνη ἢ μύψ προσαγορευομένη· ἥν ἑάν τις εἰς ὕδωρ βαλὼν νίψεται τὸ πρόσωπον, ἀποβάλλει τὴν ὄρασιν, Ἀρτεμιν δ' ἐξίλασάμενος ἀνακτᾶται τὸ φῶς· καθὼς ἱστορεῖ Δέρκυλλος ἐν γ' Αἰτωλικῶν.

ΙΤΑΛΙΚΑ.

E LIBRO TERTIO.

6.

Plutarch. Par. m. c. 38 : Ἡρακλῆς τὰς Γηρυόνας βοῦς ἐλαύνων δι' Ἰταλίας ἐπεξενώθη Φαύνῳ βασιλεῖ, ὃς ἦν Ἑρμοῦ παῖς, καὶ τοὺς [γε] ξένους τῷ γεννήσαντι ἔθυσεν· ἐπιχειρήσας δὲ τῷ Ἡρακλεῖ ἀνηρέθη· ὥς Δέρκυλλος ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν.

ΚΤΙΣΕΙΣ.

E LIBRO PRIMO.

7.

Idem ibid. c. 17 : Ἐν Ἰλίῳ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς ἐμπρησθέντος, προσδραμὼν Ἴλος τὸ διοπετὲς ἤρπασε παλλάδιον, καὶ ἐτυφλώθη· οὐ γὰρ ἔξδον ὑπ' ἀνδρὸς βλέπεσθαι· ὕστερον δ' ἐξίλασάμενος ἀνέβλεψεν· ὥς Δέρκυλλος ἐν πρώτῳ Κτίσεων.

ΠΕΡΙ ΟΡΩΝ.

E LIBRO TERTIO.

8.

Plutarch. De fluv. I, 4 : Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος μετὰ στρατεύματος εἰς Ἰνδὴν ἐλθόντος, καὶ τῶν

ARGOLICA.

2.

Dinias et Dercylus libro tertio invitum Tlepolemum cædem commisisse aiunt.

3.

Agias et Dercylus die vicesimo tertio Panemi mensis Ilium captum esse statuunt.

4.

Dercylus Thebani cujusdam, cui Dracontis (Areo Thebano nati) nomen, filiam Harmoniam esse dicit. Quo interfecto Cadmus Harmoniam duxit.

ÆTOLICA.

5.

Nascitur in Acheloo herba quæ myops vocatur : eam si quis in aquam jecerit et faciem lavarit, visum amittit, quem, simulac Dianam placaverit, recuperat, ut testatur Dercylus tertio Ætolicorum.

ITALICA.

6.

Hercules Geryonis boves per Italiam agens hospitio usus est Fauni regis, qui Mercurii fuit filius, ac patri immolare hospites solebat : is aggressus Herculem, ab ipso est tractatus. Dercylus tertio Italicorum.

URBIUM ORIGINES.

7.

In Ilio Minervæ templo ardente, Ilus occurrens cælo delapsus Palladium eripuit, ac captus est luminibus, quod illud videri a viro nefas erat. Postmodo tamen placato numine visum recepit, testante Dercylo in primo De urbium originibus.

DE MONTIBUS.

8.

Quum Alexander Macedo in Indiam venisset cum exercitu, et indigenæ ei totis viribus resistere decernerent, elephas

ἐγχωρίων κρίσιν ἔχόντων ἀντιπολεμεῖν αὐτῷ, Πώρου τοῦ βασιλέως τῶν τόπων ἐλέφας αἰφνιδίως οἰστροπλῆξ γενόμενος, ἐπὶ τὸν Ἥλιου λόφον ἀνέβη, καὶ ἀνθρωπίνῃ φωνῇ χρησάμενος εἶπεν· Δέσποτα βασιλεῦ, τὸ γένος ἀπὸ Γηγασίου κατὰ γων, μηδὲν ἐξ ἐναντίας Ἀλεξάνδρου ποιήσης· Διὸς γάρ ἐστι Γηγάσιος. Καὶ τελέσας τὸν λόγον ἔθανεν. Ἀκούσας δὲ τούτων ὁ Πῶρος, ψοφοδεὴς τοῦ Ἀλεξάνδρου γόνασι προσέπεσεν, εἰρήνην αἰτούμενος· τυχὼν δὲ ὧν ἤθελε, τὸ ὄρος Ἐλέφαντα μετωνόμασεν· καθὼς ἱστορεῖ Δέρκυλλος ἐν γ' Περὶ ὄρων.

9.

Plutarch. De fluv. 8, 4 : Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ (τῷ Λυκόρμα ποταμῷ) Λευκοῖον ἄνθος, ὃ μητρυιᾶς ὀνομασθείσης, μαραίνεται· καθὼς ἱστορεῖ Δέρκυλλος ἐν γ' Περὶ ὄρων. Lege quæ antecedunt ap. Plutarchum.

ΠΕΡΙ ΛΙΘΩΝ.

E LIBRO PRIMO.

10.

Plutarch. De fluv. 19, 4 : Παράκειται (Ἀλφειῷ ποταμῷ) ὄρος, Κρόνιον καλούμενον ἀπ' αἰτίας τοιαύτης. Μετὰ τὴν γιγαντομαχίαν Κρόνος, τὰς Διὸς ἀπειλὰς ἐκκλίνων, εἰς ὄρος παρεγένετο Κτοῦρον, ὃ ἀπ' αὐτοῦ Κρόνιον μετωνόμασεν· λαθὼν δὲ πρὸς ὀλίγον καιρὸν, καὶ ἀφορμῇ δραξάμενος, διῆρεν εἰς Καύκασον τῆς Σκυθίας. Γεννᾶται δ' ἐν τῷ ὄρει τούτῳ Κύλινδρος καλούμενος λίθος ἀπὸ τοῦ συγκυρήματος· ὁσάκις γὰρ ἂν ἀστράψῃ Ζεὺς ἢ βροντήσῃ, τοσαυτάκις ἀπὸ τῆς ἀκρωρείας διὰ φόβον κυλίσεται· καθὼς ἱστορεῖ Δέρκυλλος ἐν α' Περὶ λίθων.

11.

Joh. Lydus De mens. p. 104 ed. Roether. : Δέρ-

κυλλος δὲ φησιν, ὅτι γεννᾶται ἐν τῷ Ὑδάσπῃ ποταμῷ λίθος λυχνὶς καλούμενος· οὗτος, σελήνης αὐξομένης, ἤχον μελωδίας ἀποδίδωσι. Eadem brevius in Boissonad. Anecd. I, p. 417. Plutarch. De fluv. 1, 2 de hoc lapide ait : Σελήνης δ' αὐξομένης εὐρίσκεται πρὸς μελωδίαν αὐλῶν.

ΣΑΤΥΡΙΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

12.

Plutarch. de fluv. 10, 3 : Γεννᾶται δ' ἐν τῷ ποταμῷ τούτῳ (Μαρσύα) βοτάνη, αὐλὸς ὀνομαζομένη, ἣν ἔαν πρὸς ἄνεμον σείσῃ τις, μουσικὴν ἔχει μελωδίαν, καθὼς ἱστορεῖ Δέρκυλλος ἐν α' Σατυρικῶν.

DIEUCHIDAS

ΜΕΓΑΡΙΚΑ.

1.

Clemens Alex. Strom. VI, p. 267, 9 Sylb. : Διευχίδας τε ὁ Μεγαρικὸς τὴν ἀρχὴν τοῦ λόγου ἐκ τῆς Ἑλληνικοῦ Δευκαλιωνίας μετέλαβεν.

E LIBRO TERTIO.

2.

Harpocratio : Ἀγυῖα... Ἀγυιεύς δὲ ἐστὶ κίων εἰς ὃξὺ λήγων, ὃν ἱστᾷσι πρὸ τῶν θυρῶν. Ἰδίους δὲ εἶναι φασιν αὐτοὺς Ἀπόλλωνος, οἱ δὲ Διονύσου, οἱ δὲ ἄμφοιν. ... Φασὶ δ' αὐτὸ ἴδιον εἶναι Δωριέων, ὡς δῆλον ποιεῖ Διευχίδας (codd. Δευχίδας; em. Casaub.) ἐν τῇ γ' τῶν Μεγαρικῶν.

Pori, illius regionis regis, derepente æstro percitus Solis collem adscendit, et vocem humanam depromens in hæc erupit : « Domine rex, qui a Gegasio genus ducis, ne quicquam contra Alexandrum suscipias : Jovis enim Gegasius est. » Et absoluto sermone occubuit. Quibus auditis Porus supplex Alexandri genua amplexus est pacem expetens ; quam quum consecutus esset, montem illum Elephantem nominavit, ut testatur Dercylus libro tertio De montibus.

9.

Nascitur in Lycorma fluvio flos Leucoium (*alba viola*), qui pronuntiato novercæ vocabulo, statim marcescit, ut narrat Dercylus in tertio De montibus.

DE LAPIDIBUS.

10.

Adjacet Alpheo mons Cronius, id est Saturnius, ea de causa sic dictus. Post Gigantomachiam Saturnus, Jovis minas declinans, ad montem Cturum pervenit, quem de se denominavit Cronium. Quum autem per aliquod tempus latuisset, rapta occasione, divertit in montem Caucasum

Syriæ. Provenit in eo monte lapis, quem ab eventu cylindrum vocant ; nam quotiescunque fulgurat aut tonat Jupiter, toties de cacumine præ timore volvitur, ut narrat Dercylus primo De lapidibus.

11.

Dercylus narrat nasci in Hydaspe lapidem, qui lycmis nominatur, qui crescente luna sonum melodicum edit.

12.

Nascitur in Marsya fluvio herba aulus, id est *tibia*, dicta, quæ si ad ventum moveatur, musicos sonos edit, referente Dercylo libro primo Satyricorum.

MEGARICA.

1.

Dieuchidas Megaricus initium historiæ suæ e Deucalionia mutuatus est.

2.

Agyieus est columna in acutum desinens, quam pro foribus statuunt. Eas alii Apollini, alii Baccho, alii utrique sacras esse dicunt.... Aiunt vero proprium hoc esse Doriensium, ut exponit Dieuchidas in tertio Megaricorum.

Schol. Aristoph. Vesp. 875 : Περὶ τοῦ ἀγυιεύς Ἀπόλλωνος Διευχίδας (Διευτυχίδας cod. Ven.; ἰδίως εὐτυχίας Ald.) οὕτως γράφει· « Ἐν δὲ τῷ ἱατρῷ τοῦτο διαμένει, καὶ ἔτι καὶ νῦν ἐστὶν ὡς ἀγυιεύς τῶν Δωριέων οἰκησάντων ἐν τῇ τόπῳ ἀνάθημα. Καὶ οὗτος καταμηνύει ὅτι Δωριέων ἐστὶ τὰ τῶν Ἑλλήνων· τούτοις γὰρ ἐπὶ τὰς στρατίας * φάσματος οἱ Δωριεῖς ἀπομιμούμενοι τὰς ἀγυιάς ἰσθᾶσιν ἔτι καὶ νῦν τῷ Ἀπόλλωνι. »

ἱατρῷ κτλ.] cod. Ven. : ἱατρῷ τούτῳ δ. ἔτι καὶ νῦν ἐστὶ καὶ ὡς αγ. Unde Dindorf. conj. : ἐν δὲ τῷ ἱατρῷ τούτῳ διαμένει ἔτι καὶ νῦν, ἔστηκε βωμὸς αγ. Etiam sequentia mutila esse patet. Ceterum cf. Müller. Dor. I, 299.

3.

Schol. Pind. Nem. IX, 30 : Διευχίδας (sic Bæckh. pro vg. Διευτυχίδας) δὲ ἐν τῷ τρίτῳ τῶν Μεγαρικῶν τὸ μὲν κενήριον Ἀδράστου ἐν Σικυωνί φησιν, ἀποκείσθαι δὲ αὐτὸν ἐν Μεγάρῳ.

E LIBRO QUARTO.

4.

Clemens Alex. Strom. I, p. 141, 46 Sylb. : Διευχίδας γὰρ ἐν τετάρτῳ Μεγαρικῶν περὶ τὸ διακοσιοστὸν ἔτος ὕστερον τῆς Ἰλίου ἀλώσεως τὴν ἀκμὴν Λυκούργου φέρει. Cf. Müller. Dor. I, p. 132 sq.

5.

Plutarch. Lycurg. c. 2 : Σιμωνίδης δὲ ποιητὴς οὐκ Εὐνόμου λέγει τὸν Λυκούργον πατρός, ἀλλὰ Πρυτανίδος καὶ τὸν Λυκούργον καὶ τὸν Εὐνομον, οἱ δὲ πλεῖστοι σχεδὸν οὐχ οὕτω γενεαλογοῦσιν, ἀλλὰ Προκλέους μὲν τοῦ Ἀριστοδήμου γενέσθαι Σόον· Σόου δὲ Εὐρυπῶντα, τούτου δὲ Πρύτανιν, ἐκ τούτου δὲ Εὐνομον, Εὐνόμου δὲ Πολυδέκτην ἐκ προτέρας γυναικὸς, Λυκούργον δὲ νεώ-

τερον ἐκ Διωνάσσης, ὡς Διευτυχίδας (scr. Διευχίδας) ἰστόρηκεν, ἔκτον μὲν ἀπὸ Προκλέους, ἐνδέκατον δὲ ἀφ' Ἡρακλέους.

E LIBRO QUINTO.

6.

Diog. L. I, 57, de Solone : Τὰ τε Ὀμήρου ἐξ ὑποβολῆς γέγραφε βραβυδεῖσθαι, οἷον ὅπου ὁ πρῶτος ἔληξεν, ἐκεῖθεν ἄρχεσθαι τὸν ἐχόμενον. Μᾶλλον οὖν Σόλων Ὀμηρον ἐφώτισεν ἢ Πεισίστρατος, ὡς φησι Διευχίδας ἐν πέμπτῳ Μεγαρικῶν. Cf. Welcker. Cycl. p. 378. 380.

E LIBRIS INCERTIS.

7.

Athenæus VI, p. 262, E : Διευχίδας δ' ἐν τοῖς Μεγαρικοῖς « ** τὰς καλουμένας (φησὶν) Ἀραιὰς (μεταξὺ δὲ τῆς Κνίδου καὶ τῆς Σύμης εἰσί), γενομένης διαφορᾶς τοῖς συνεξορμήσασιν τῷ Τριόπᾳ μετὰ τὸν ἐκείνου θάνατον, καὶ τῶν μὲν εἰς τὸ Δώτιον ἀναχωρησάντων, οἱ μὲν μετὰ Φόρβαντος μέιναντες εἰς Ἰηλυσὸν ἦλθον, οἱ δὲ μετὰ Περιέργου τὴν Καμειρίδα κατέσχον. Τότε λέγεται καταράσασθαι τὸν Περιέργον τῷ Φόρβαντι, καὶ διὰ τοῦτο τὰς νήσους Ἀραιὰς κληθῆναι. Ναυαγῆσας δ' ὁ Φόρβας καὶ Παρθενία, ἡ τοῦ Φόρβαντος καὶ τοῦ Περιέργου ἀδελφῇ, διενήξαντο εἰς Ἰηλυσὸν περὶ τὸν καλούμενον τόπον Σχεδίαν. Καὶ αὐτοῖς περιτυχὼν Θαμνεὺς, ὃς ἐτύγχανε κατὰ τὴν Σχεδίαν κυνηγετῶν, ἦγεν ὡς ξενίσων εἰς οἶκον, καὶ τὸν οἰκέτην ἀπέστειλεν ἀπαγγελοῦντα τῇ γυναικὶ τὰπιτήδεια παρασκευάζειν, ὡς ἄγοντος αὐτοῦ ξένους. Ἐλθὼν δ' εἰς οἶκον, ὡς οὐδὲν εὔρε παρασκευασμένον, αὐτὸς ἐπιβαλὼν τὸν σῖτον ἐπὶ τὸν ἀλετῶνα, καὶ τᾶλλα τὰκόλουθα, ἔπειτα ἀλέσας ἐξένισεν αὐτούς. Καὶ ὁ Φόρβας οὕτως ἐπὶ τῷ ξενισμῷ

3.

Dieuchidas in tertio Megaricorum cenotaphium quidem Adrasti Sicyone esse, ipsum vero corpus Megaris jacere ait.

4.

Dieuchidas in quarto Megaricorum circa ducentessimum post captam Trojam annum Lycurgum floruisse statuit.

5.

Simonides poeta Lycurgi patrem non Eunomum dicit, sed Prytanidem patrem Lycurgi et Eunomi; plerique vero non ita seriem generis deducunt, sed e Procle, Aristodemi filio, natum produnt Soum, huic filium fuisse Eurypontem, hoc natum Prytanim, cujus filius Polydectes fuerit ex priore uxore, ex posteriore, cui Dionassæ nomen, Lycurgus, ut Dieuchidas narrat Lycurgum a Procle sextum, ab Hercule undecimum dicens.

6.

Homeri poemata ut viciū ordine et quasi tenore ab rhapsodis recitarentur, scripsit, tali modo, ut, ubi primus desineret, inde alter exciperet seriem. Magis ergo Solon

quam Pisistratus Homerum illustravit, ut in quinto Megaricorum Dieuchidas ait.

7.

Dieuchidas in Megaricis hæc scribit : « Circa Aræas insulas (sunt hæc inter Cnidum et Symen) orto post Triopæ obitum inter eos, qui cum illo expeditionem susceperant, dissidio, aliisque domum repetentibus, Phorbas cum suis manens, Ialysum venit; Periergus vero cum suis Camiridis portum tenuit. Tunc dicitur Phorbantem diris imprecationibus persecutus esse Periergus; indeque aiunt Aræas (ab eisdem illis imprecationibus) nominatas insulas esse. Igitur naufragium passus Phorbas, cum Parthenia, Phorbantis et Periergi sorore, Ialysum enatavit, et eo loco, cui Schedia nomen, terram attigit. In quos incidens Thamneus, qui forte circa Schediam venabatur, domum suam eos deduxit hospitio excepturus, præmisso servo qui uxori nunciaret, ut pararet necessaria hospitibus quos esset adducturus. Verum quum domum pervenisset, nihilque offendisset paratum, ipse frumentum in molam conjectum moluit; reliquisque rebus paratis, cibavit hospites. Qua hospitali benignitate ita delectatus Phorbas est, ut in extremo vitæ

ἡσθη, ὥς καὶ τὸν βίον τελευτῶν ἐπέσκηψε τοῖς φίλοις, οἱ' ἐλευθέρων τοὺς ἐναγισμοὺς ἐπιτελεῖν αὐτῷ, καὶ τὸ ἔθος διαμένει ἐν τῇ θυσίᾳ τοῦ Φόρβαντος. Ἐλεύθεροι γάρ εἰσιν οἱ διακονοῦντες, δούλῳ δὲ προσελθεῖν οὐκ ἔστιν ὅσιον. » Cf. Müller. *Dor.* I, p. 107. Aristidis fr. 24.

8.

Schol. Apollon. Rhod. I, 517 : Διευχίδας (vg. Διρηχίδας) δὲ ἐν τοῖς Μεγαρικοῖς ἱστορεῖ, ὅτι Ἀλκᾶθους ὁ Πέλοπος διὰ τὸν Χρυσίππου φόνον φυγαδευθεὶς ἐκ Μεγάρων, ἀπῆρχετο κατοικήσων εἰς ἑτέραν πόλιν. Καὶ δὴ περιπεσὼν λέοντι λυμαινομένῳ τὰ Μέγαρα (ἐφ' ὃν καὶ ἕτεροι ἦσαν ἀπεσταλμένοι ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Μεγάρων) καταγωνίζεται τοῦτον, καὶ τὴν γλῶτταν αὐτοῦ εἰς πῆραν θέμενος, ἐπανῆλθεν αὖθις εἰς τὰ Μέγαρα. Καὶ ἀπαγγελλόντων τῶν ἀπεσταλμένων ἐπὶ τὴν θήραν, ὅτι αὐτοὶ εἰσιν οἱ κατηγωνισμένοι τὸ θηρίον, προσκομίσας τὴν πῆραν, ἤλεγξεν αὐτούς. Διόπερ θύσας τοῖς θεοῖς ὁ βασιλεὺς, τὸ τελευταῖον τὴν γλῶσσαν ἐπέθηκε τοῖς βωμοῖς· καὶ ἀπὸ τότε ἔθος τοῦτο διέμεινεν Μεγαρεῦσι. Φιλόχορος δὲ (fr. 173) ἐν τῷ Περὶ θυσιῶν x. τ. λ. Cf. Müller. *Dor.* I, p. 229.

9.

Idem ibid. I, 118 : Ἀμυθάνορος, τοῦ Κρηθέως, τοῦ Αἰόλου, τοῦ Ἑλλήνος, τοῦ Διὸς καὶ Δωρίππης, γίνεται Μελάμπους, ὥς φησι Διευχίδας (vg. Διρηχίδας; cod. Par. Διρυχίας). Κληθῆναι δὲ αὐτὸν οὕτως διὰ τὸ τεκοῦσαν τὴν μητέρα ἐκθεῖναι αὐτὸν εἰς σύνδενδρον τόπον, τοὺς δὲ πόδας μελανθῆναι τῷ ἡλίῳ, ἀσπίους ὄντας.

spiritu injungeret amicis, ut per liberos homines inferias sibi fieri curarent. Qui mos constanter dein in Phorbantis sacro duravit : ministrant enim liberi homines; servisque accedere nefas habetur. »

8.

Dieuchidas in Megaricis narrat Alcathoum Pelopis filium ob cæsum Chrysippum Megaris abiisse in exilium, aliaque in urbe sedem figere voluisse. Incidisce tum in leontem Megara infestantem, contra quem complures a rege Megarensium emissi fuerant. Hunc Alcathous interfecit, atque linguam ejus in peram suam condens Megara rediit. Et quum ii qui in venationem emissi erant, nuntiarent ipsos bestiam debellasse, peram ille afferens coarguit eos. Quare sacra diis faciens rex, postremo linguam in aris ponit, qui mos ab hoc inde tempore apud Megarenses mansit.

9.

Amythaon, Crethei, Æoli, Hellenis, Jovis et Dorippes filius, pater est Melampodis, testante Dieuchida. Melampus vero inde est nominatus, quod in lucem editum mater expesuerit in locum arboribus consitum, ita tamen ut pedes, extra umbram positi, solis radiis nigrescerent.

10. 11.

Scirphæ, oppidum Phocidis. Gentile Scirphius et Scirphæus, teste D. — Gerania, mons Megaridis, ut D. ait.

10.

Steph. Byz. : Σκίρφαι, πόλις Φωκική. Τὸ ἔθνη-κὸν Σκίρφιος καὶ Σκίρφαῖος, ὥς Διευχίδας φησίν.

11.

Harpocratio : Γερανία... ἔστι δὲ ὄρος Μεγαρίδος, ὥς Διευχίδας.

12.

Parthenius Erot. c. 13. Περὶ Ἀρπαλύκης. Ἱστορεῖ Εὐφορίων Θρακὶ καὶ Δεκτάδας (l. Διευχίδας). Κλύμενος δὲ ὁ Τελέως ἐν Ἀργεὶ γήμας Ἐπικάστην γενναῖα παῖδας, ἄρρενας μὲν Ἴδαν καὶ Θήραγρον, θυγατέρα δὲ Ἀρπαλύκην, πολὺ τι τῶν ἡλικίων θηλειῶν κάλλει διαφέρουσιν. Ταύτης εἰς ἔρωτα ἐλθὼν χρόνον μὲν τινα ἐκαρτέρει καὶ περιῆν τοῦ παθήματος· ὥς δὲ πολὺ μᾶλλον αὐτὸν ὑπέρρει τὸ νόσημα, τότε διὰ τῆς τροφῆς κατεργασάμενος τὴν κόρην, λαθραίως αὐτῇ συνῆλθεν. Ἐπεὶ μέντοι γάμου καιρὸς ἦν καὶ παρῆν Ἀλάστωρ, εἷς τῶν Νηλεϊδῶν, ἀξίόμενος αὐτὴν, ὃ καθωμολόγητο, παρὰ χρῆμα μὲν ἐνεχείρισε, πάνυ λαμπροὺς γάμους δαίσας· μεταγνοὺς δὲ οὐ πολὺ ὕστερον διὰ τὸ ἔκφρων εἶναι καταθεῖ (μεταθεῖ Schneid.) τὸν Ἀλάστορα, καὶ περὶ μέσσην ὁδὸν αὐτῶν ἡδὴ ὄντων, ἀφαιρεῖται τὴν κόρην, ἀγόμενός τε εἰς Ἀργὸς ἀναφανδὸν αὐτῇ ἐμίσγετο. Ἡ δὲ δεινὰ καὶ ἔκνομα πρὸς τοῦ πατρὸς ἀξιοῦσα πεπονθέναι, τὸν νεώτερον ἀδελφὸν κατακόπτει, καὶ τινος ἑορτῆς καὶ θυσίας παρ' Ἀργείοις τελουμένης, ἐν ᾗ δημοσίᾳ πάντες εὐωχοῦνται, τότε σκευάσασα τὰ κρέα τοῦ παιδὸς παρατίθῃσι τῷ πατρί. Καὶ ταῦτα δράσασα αὐτὴ μὲν εὐξαμένη θεοῖς ἐξ ἀνθρώπων ἀπαλλαγῆναι, μεταβάλλει τὴν ὄψιν εἰς καλχίδα ὄρνιν· Κλύμενος δὲ, ὥς ἔννοιαν ἔλαβε τῶν συμφορῶν, διαχρῆται ἑαυτὸν.

12.

DE HARPALYCE. Scribit Euphorion ad Thracem et Dieuchidas. Clymenus Telei filius Argis uxore ducta Epicaste, filios genuit masculos quidem Idam et Theragrum, filiam vero Harpalycen, multum sane coætaneas puellas forma præcellentem. In ejus amorem Clymenus incidit, et tempore quidem aliquo se continebat ac superabat affectum. Quum autem multo magis incresceret morbus, per nutricem conciliavit sibi puellam, ac clam cum ea coivit. Postea vero ubi nuptiarum tempus advenisset, adessetque Alastor, cui desponsata erat, unus Nelidarum, eam ducturus, statim sane splendidis nuptiis instructis eam illi concessit. Pœnitentia autem non longe post ductus propter amentiam, Alastorem insequitur e medioque itinere aufert puellam, ductamque Argos palam habuit pro uxore. Illa autem gravia atque enormia se passam a parente existimans, juniorem fratrem mactat, ac festo quopiam sacrificiorum apud Argivos die, in quo publice omnes convivabantur, apparatus pueri carnes parenti apponit : quo perpetrato a diis petiit ex hominibus auferri. Mutata itaque est in chalcidem avem. Clymenus autem mente calamitates suas volvens, se ipsum interemit.

« Alios auctores secutus est Hyginus fab. 206, ubi Clymenus non Telei sed Schœnei filius dicitur et suam ipse filiam occidit. » *Meineke* ad Euphor. p. 74. — Δεκτάδας] Διευχίδας conjecit Gale, quod probant Meinekius, Legrand et Passovius. Bast. (epist. crit. p. 231) maluit Ἀθανάδας (Ἀμβρακικῶν auctor). Conjicere etiam possis Ἀρετάδας (Cnidius).

DINARCHUS.

Demetrius Magnes Περὶ ὁμωνύμων ap. Dionys. Hal. De Dinarch. c. 1 (tom. V, p. 631 R.) : Δείναρχος δ' ἐνετύχομεν τέτταρσιν· ὧν ἑστίν ὁ μὲν ἐκ τῶν ῥητόρων τῶν Ἀττικῶν· ὁ δὲ τὰς περὶ Κρήτην συναγήοχε μυθολογίας. Ὁ δὲ πρεσβύτερος μὲν ἀμφοῖν τούτοις, Δῆλιος δὲ τὸ γένος, πεπραγματευμένος τοῦτο μὲν ἔπος, τοῦτο δὲ πρᾶγμα (γράμμα Bentl.)· τέταρτος δὲ ὁ περὶ Ὅμηρον λόγον συντεθεικώς.

Delii poetæ meminit Euseb. Chron. p. 292 ed. Mai., ad an. Abrah. 712 : *Ut nonnulli aiunt, Bacchi gesta resque ejus in India, itemque Lyeurgi et Actæonis et Penthei, et quomodo Bacchus in prælio adversatus periit, uti dicit Dinarchus poeta, non rhetor. Qui autem voluerit, licet ei adhuc spectare Bacchi sepulcrum Delphis juxta aureum Apollinem.* Sequuntur alia ex Philochoro (fr. 23), qui Dinarchum laudasse videtur. Cf. Cyrill. C. Jul. X, 341 : Ὁ Δείναρχος ποιητὴς οὐκ ἄσημος ὢν τὰς Διονύσου πράξεις ἀφηγούμενος, ὅσα τε αὐτῷ πεπόνηται, καὶ μὴν καὶ Ἀκταίονα καὶ Λυκοῦργον ὅπως εἴη πεφονευκώς, εὖ μάλα διειρηκώς ἀνηρῆσθαι καὶ αὐτὸν ὑπὸ Περσέως καὶ κεκηδεῦσθαι παρὰ τὸν χρυσοῦν Ἀπόλλωνα. Augustin. Civ. D. XVII, 12. Cedrenus I, p. 24. Syncell. p. 162. Tatian. C. Gr. VIII, 251. Lobeck. Agl. p. 573. Cf. etiam Malala p. 45 ed. Bonn., ubi postquam narraverat cur Bæoti Lyeurgum contra Bacchum Bæotiæ imperio positurum auxilio advocaverint, pergit : Καὶ γνοὺς τοῦτο ὁ Διόνυσος, ὅτι ὠπλίσαστο κατ' αὐτοῦ, ἔφυγε τὸν Λυκοῦργον· καὶ εἰς Δελφοὺς ἀπελθὼν ἐκεῖ τελευτᾷ. Καὶ ἐτέθη τὸ λείψανον τοῦ αὐτοῦ Διονύσου ἐκεῖ ἐν σορῶ· καὶ τὰ ὅπλα δὲ αὐτοῦ αὐτὸς ἐκεῖ εἰς τὸ ἱερὸν ἐκρέμασε, καθὼς Δείναρχος ὁ σοφώτατος συνεγράψατο περὶ τοῦ αὐτοῦ Διονύσου. Ibi Δείναρχος pro vulg. Δήμαρχος correxit Bentley. Ad Millium Ep. p. 72 Ox.

Prosaicum de Delo scriptum, sive Δηλιακὸν sc. λόγον, memorat Dionys. l. l. : Δηλιακός· Ἀπόλλωνος καὶ Ῥοιοῦς τῆς Σταφύλου· ὁδὸς οὐ τοῦ ῥήτορος ἀλλ' ἐτέρου τινὸς συγγραφέως ἐστί. Δηλοῖ δ' ἐκ τοῦ τρόπου καὶ τοῦ χαρακτήρος, ἀρχαϊκὸς ὢν καὶ περιτρέχων τὴν τοπικὴν Δήλου καὶ Λέρου ἱστορίαν.

Ap. Dionysium Halicarnassensem (Exc. de Virt.

tom. IV, p. 2362 R.) templi Junonis expilandi consilium Pyrrho suggessisse dicuntur οἱ χάριστοι καὶ ἀνοσιώτατοι τῶν φίλων, Εὐήγορος (l. Εὐαγόρας) Θεοδώρου καὶ Βάλακρος Νικάνδρου καὶ Δείναρχος Νικίου, τῶν ἀθέων καὶ ἐξαγίστων δογμάτων ζηλωταί. Tempora obstant ne ille Dinarchus veteris religionis contemptor idem sit cum nostro scriptore.

Inserere huc liceat mentionem DIONIS ACADEMICI, qui de Ægypto quædam scripsisse videtur, si quid ex unico loco Athenæi colligere licet. Etenim Athenæus Ep. I, p. 34, B : Ἑλλάνικος δὲ φησιν, ἐν τῇ Πλινθίνῃ πόλει Αἰγύπτου πρώτη εὐρεθῆναι τὴν ἄμπελον. Διὸ καὶ Δίων, ὁ ἐξ Ἀκαδημίας, φιλοίνους φησὶ καὶ φιλοπότας τοὺς Αἰγυπτίους γενέσθαι· εὐρεθῆναι τε βοήθημα παρ' αὐτοῖς, ὥστε τοὺς διὰ πενίαν ἀποροῦντας οἴνου τὸν ἐκ τῶν κριθῶν γενόμενον πίνειν· καὶ οὕτως ἡδεσθαι τοὺς τοῦτον προσφερομένους, ὥς καὶ ἄδειν καὶ ὀρχεῖσθαι καὶ πάντα ποιεῖν, ὅσα τοὺς ἐξοίνους γινομένους.

Dionem hunc Academicum tamquam ἀρχιπρεσβευτὴν legationis, quam Alexandrini Romam adversus Ptolemæum Auleten miserunt, commemorat Strabo XVII, p. 796 (Cf. Cicero Pro Cælio c. 10; Academ. II, 4). Fortasse idem est cum Ἄλῳ Δίῳ, quem de rebus Alexandriæ scripsisse infra videbimus.

DIOGENES CYZICENUS.

Suidas : Διογένης [ἢ Διογενιανὸς] Κυζικηνὸς, γραμματικός. Ἐγράψε Πάτρια Κυζίκου· Περὶ τῶν ἐν τοῖς βιβλίοις σημείων, Περὶ ποιητικῆς, Περὶ στοιχείων.

Is qui de Cyzico scripsit, apud Stephanum constanter audit *Diogenes*; quare verba ἢ Διογενιανὸς uncis inclusi, quippe quæ Suidæ deberi videantur diversa confundenti. Erroris origo fortasse in eo quærenda, quod Suidas opera grammatica Περὶ τῶν ἐν τ. β. σημείων, Περὶ ποιητικῆς, Περὶ στοιχείων, in codice aliquo depravato Diogeni tributa reperiret, quum ab aliis rectius tribuerentur Diogeniano (Heracleotæ Pontico) grammatico, Hadriani temporibus claro. Vide Bernhardyum ad Suid. l. l. Contra Rankius De Hesych. p. 56 non ea tantum, quæ h. l. Suidas recenset, sed præterea etiam libros Περὶ ποταμῶν, λιμνῶν, κρηνῶν, ὄρων, ἀκρωρειῶν, et Περὶ ποταμῶν (ubi παροιμιῶν emend. Schottus, Küster., Schneidewin. in Paroem. p. xxvii) κατὰ στοιχεῖον ἐπίτομον ἀναγραφὴν, Συναγωγὴν καὶ πῖνακα τῶν ἐν πάσῃ τῇ γῇ πόλεων, καὶ

τὰ λοιπά, quos Diogeniano Suidas dedit, Diogeni Cyziceno nostro vindicandos esse opinatur. Ceterum in operibus istis Περὶ ποταμῶν etc. atque in ethnicis res non tam geographice tractatas, quam ad rationes grammaticæ accommodatas esse Küsterus aliique recte monuerunt. Historicum Diogeniani opus non novi, nisi quod semel ap. Etym. M. p. 34, 5, nescio an perperam, laudantur Χρονικά : Αἴλιος δ' Ἀδριανὸς δ' βασιλεὺς ἐκαλεῖτο· ὅθεν Αἴλιοι χρηματίζουσι· καὶ Αἴλία πόλις Παλαιστίνης· ὁ πολίτης Αἰλιώτης. Ὅτι δὲ Αἴλιος ἐκαλεῖτο, Διογενιανὸς ἐν τοῖς Χρονικοῖς φησιν. — Ex titulo Πάτρια Κυζίκου conjeceris seri ævi scriptorem Diogenem nostrum esse. Nam ut ab antiquioribus scriptoribus titulus ille alienus, sic Byzantino ævo frequentissimus est.

ΠΕΡΙ ΚΥΖΙΚΟΥ.

1.

E LIBRO PRIMO.

Stephan. Byz. : Βέσβικος, νησίδιον περὶ Κύζικον, ὡς Διογένης ὁ Κυζικηνὸς ἐν πρώτῃ περὶ τῶν ἑπτὰ τῆς πατρίδος νήσων, λέγων· « Προκόννησος καὶ Φοίβη καὶ Ἀλόνη καὶ Φυσία καὶ Ὀφιόεσσα καὶ Βέσβικος, γόνιμοι καὶ λιπαραί. »

Περὶ τῶν ἑπτὰ τ. π. ν.] ita scribendum esse jam Vossius p. 430 significavit vertens *de septem patriæ suæ insulis*, quamquam in eo errasse mihi videtur, quod totum opus de insulis istis fuisse credit; quum nihil nisi caput libri primi operis De Cyzico citari consentaneum sit. Codd. : ἐν πρώτῃ τῶν ἑπτὰ περὶ τῆς π. ν. Bernhardius legi vult ἐν πρώτῃ Περὶ τῶν τῆς π. ν., delete ἑπτὰ. Cujus rei causam idoneam non video, etsi in sequentibus sex tantum insulæ memorantur. Rankius De Hesych. p. 55 in vulgata asquiescens septem operis libros fuisse putat, orationem vero ita distingui vult, ut νήσων ad verba Cyziceni scriptoris revocaretur. Quod merito improbavit Bernhardtus. « Nam et obest λέγων, ait, præter Stephani morem inculcatum, et ipsa formulæ insolentia, ἐν πρώτῃ τῶν ἑπτὰ, cujus ad integritatem requirebatur saltem τῶν εἰς ἑπτὰ. » — De Besbico ante Rhyndaci ostia conti-

nenti olim juncta cf. Plin. II, 88. V, 22; Agathoclis fr. 1 (tom. IV, p. 12); Strabo p. 576. Forbiger. *Alt. Geogr.* II, p. 160 sq.

2.

Idem : Ἀδράστεια, μεταξὺ Πριάπου καὶ τοῦ Παρίου, ἀπὸ Ἀδράστου βασιλέως, ὃς καὶ πρῶτος ἰδρύσατο τὸ Νεμέσεως ἱερόν. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ ἡ χώρα Ἀδράστεια καὶ Ἀδραστείας πεδῖον, καὶ ἡ πόλις. Διογένης οὕτως ἐν πρώτῃ [Περὶ] Κυζίκου φησὶν ἀπὸ Ἀδραστείας κεκληῖσθαι, μιᾶς τῶν Ὀρεστειάδων νυμφῶν. De re vide Marquardt. *Cyzicus* p. 110 sqq.

3.

E LIBRO TERTIO.

Idem : Ζέλεια, πόλις Τρωάδος... Ἔστι καὶ Ζέλεια φρούριον Κυζίκου, ὡς Διογένης ἐν τρίτῃ Περὶ Κυζίκου. Cf. Marquardt. *Cyzicus* p. 22.

DIOGENIS ΠΕΡΣΙΚΑ.

4.

Clemens Alex. Protr. I, p. 19, 31 Sylb. : Περσῶν δὲ οἱ μάγοι τὸ πῦρ τετιμήκασι καὶ τῶν τὴν Ἀσίαν κατοικούντων πολλοί, πρὸς δὲ καὶ Μακεδόνες, ὡς φησι Διογένης ἐν πρώτῃ Περσικῶν. Eadem in pagina Clemens de eadem re laudat Dinonem (fr. 9). Diogenem hunc Cyzicenum esse suspicor. Ceterum cf. not. ad Dioclis Peparethii fr. 3.

DIOGENES SICYONIUS, ὁ γράψας τὰ περὶ Πελοπόννησον, inter varios Diogenes recensetur ap. Diog. L. VI, 81.

Apud Parthen. Erot. c. 6 pro Διογένης καὶ Ἠγήσιππος ἐν Παλληνιακοῖς legendum est Θεαγένης κτλ. — Antonius Diogenes qui τὰ ὑπὲρ Θούλην ἄπιστα scripsit (Porphyrius Vit. Pyth. c. 8. Photius cod. 166. Servius ad Virg. Georg. I, 30. Photii excerpta ed. Passov. una cum Parthenio), sicuti reliqui ejus nominis auctores, ad nos nihil pertinet.

DE CYZICO.

1.

Besbicus, parva insula non longe a Cyzico dissita, ut testatur Diogenes in primo, de septem patriæ insulis dicens : « Proconnesus et Phœbe et Alone et Physia et Ophioessa et Besbicus, feraces et pingues. »

2.

Adrastea inter Priapum et Parium, ab Adrasto rege, qui etiam primus Nemesis fanum consecravit. Vocabatur et regio Adrastea et Adrasteæ campus, et urbs. Diogenes in primo

De Cyzico nomen illud inditum esse ait ab una ex Oresteas nymphis.

3.

Zelea, urbs Troadis. Est etiam Zelea Cyzici castellum, ut Diogenes in tertio De Cyzico ait.

PERSICA.

Persarum magi ignem coluerunt, sicuti etiam alii multi Asiam inhabitantes, nec non Macedones, ut Diogenes ait primo Persicorum.

DIONYSIUS CHALCIDENSIS.

Dionysius Chalcidensis De urbium originibus scripsit libros quinque. Testis est Scymnus Chius v. 115, ubi prae ceteris auctoribus se usum esse dicit Eratosthene,

Ἐφόρω τε καὶ τῷ τὰς κτίσεις εἰρηκότι
ἐν πέντε βίβλοις Χαλκιδεῖ Διονυσίῳ.

Quodsi ordine chronologico scriptorum nomina se excipiunt, Ephoro Dionysius antiquior est. Opinioni favet Plinius IV, 21 (fr. 9), qui de Eubœa loquens laudat *Dionysium et Ephorum*; nam Chalcidensem innui vix dubium esse potest. Porro Strabo (fr. 7) de Mysis Bithyniæ veterum testimonia recensens: Πρῶτον, αἶτ, μαρτυρήσει Σχύλαξ... εἶτα Διονύσιος ὁ τὰς Κτίσεις συγγράψας. Schol. Apollon. I, 538 (fr. 6) a junioribus ad antiquiores, ut videtur, progrediens excitat: Suidam et Aristotelem, qui de Eubœa scripserunt, τὸν τοὺς Φρυγίους λόγους γράψαντα, Daimachum, Dionysium Chalcidensem. Certiora indicia desidero; ex iis quæ præbentur, colligas Dionysium floruisse circa 350 a. C. vel etiam paullo prius.

A Tatiano Or. adv. Gr. c. 49, inter eos qui de Homeri genere et ætate dixerint, præter Theagenem, Stesimbrotum, Antimachum, afferuntur Ἡρόδοτος ὁ Ἀλικ. καὶ Διονύσιος ὁ Ὀλύνθιος, deinde Ephorus, alii. Nescio an Olynthius ille a Nostro non sit diversus (*). Chalcidenses φιλαπόδημοι Dicæarcho sunt; Olynthus Chalcidensium colonia; Homeri historia haud uno modo cum Κτίσει Ἰωνίας conjungebatur.

In fragmentis Dionysius noster sexies (fr. 1. 5. 6. 10. 11. 13) nominatur ὁ Χαλκιδεύς, semel (fr. 12) ὁ Ἀθηναῖος; contra Dionysius poeta ille et orator et πολιτικός, quem omnes novimus, quum ceteris sit Atheniensis, Photio et Suidæ (v. Θουριόμαντις; τὴν γὰρ εἰς Σύβαριν ἀποικίαν οἱ μὲν Λάμπωνι ἀνατιθέασιν... οἱ δὲ τῷ Χαλκιδεῖ Διονυσίῳ κτλ.) dicitur Chalcidensis. Putari igitur possit Κτίσεων auctorem eundem esse cum Dionysio poeta. At parum hoc probabile. Chalcidem patriam poetæ pepererit τοῦ

(*) Simili modo Ephippium Olynthium ab Arriano dici Chalcidensem probabiliter statuit Geier.

χαλκοῦ cognomen et stupor librariorum (Cf. Osann. *Beitrage z. gr. u. rœm. Lit.* fasc. I, p. 80. Schiller. De Thuriorum Rep. p. 16). Vice versa ex Dionysio Chalcidensi nasci potuit D. ὁ χαλκοῦς, hinc deinceps ὁ Ἀθηναῖος. Quamquam hoc fortasse argutius est quam verius (v. not. ad fr. 12).

De auctoritate scriptoris ut bene auguremur, inprimis faciunt verba Scymni modo appicta, ac facile principem inter Κτίσεων auctores locum Dionysius obtinuerit. Certe malam ei notam ex parcis quæ perdurarunt fragminibus adspargere non licet. Si qua minus recte posita, sunt ea ejusmodi, ut summi nominis scriptorum exemplo excusari queant. Quod dispositionem operis attinet, nihil nisi chronologici ordinis indicia ex reliquiis (1. 2. 2 a) eruere potui.

ΚΤΙΣΕΙΣ.

E LIBRO PRIMO.

1.

Schol. Apollon. Rh. IV, 264: Οἱ Ἀρκάδες δοκοῦσι πρὸ τῆς σελήνης γεγονέναι, ὡς καὶ Εὐδοξος ἐν τῇ Περιόδῳ. Θεόδωρος δὲ ἐν εἰκοστῷ ἐννάτῳ (ἐν χθ' cod. Par.), ὀλίγῳ πρότερον φησὶ τοῦ πρὸς τοὺς γίγαντας πολέμου Ἡρακλέους τὴν σελήνην φανῆναι. Καὶ Ἀρίστων ὁ Χῖος ἐν ταῖς Θέσεσι (Κτίσεσι em. Rutgerius), καὶ Διονύσιος ὁ Χαλκιδεύς ἐν πρώτῳ Κτίσεων τὰ αὐτὰ φασί· καὶ ἔθνος δὲ Ἀρκαδίας Σεληνίτας εἶναι. Μνασέας δὲ κτλ. Sequuntur sententiæ Mnaseæ, Aristotelis, Duridis. Totum locum Musurus transtulit in schol. Ald. ad Aristoph. Nub. 397 (p. 431 ed. Dübner.). Cf. Eudoc. p. 481.

E LIBRO TERTIO.

2.

Harpocrat. v. Ἡφαιστία: Ὅτι β' πόλεις ἦσαν τῆς Λήμνου Μύρρινά τε καὶ Ἡφαιστία δηλοῖ καὶ Διονύσιος ὁ Χαλκιδεύς ἐν γ' Κτίσεων.

Cramerii Anecd. Ox. IV, p. 271: Χαλκιδεῖς οἱ ἐν Εὐβοίᾳ τοῖς ῥήμασι τοῖς συντασσομένοις δοτικαῖς αἰτιατικὰς πρότερον ἐπιφέροντες τὰς δοτικὰς συνάπτουσιν· οἷον Διονύσιος ὁ Χαλκιδεύς· « Μυρρίνην τὴν Ἀμαζονίδα περιβλεψάμενος, ἔδωκεν αὐτῷ τὰς ἄλλας Ἀμαζονίδας μετακαλέσασθαι. »

URBIUM ORIGINES.

1.

Arcades videntur ante lunam fuisse, ut etiam Eudoxus in Periodo ait. Theodorus vero in vicesimo nono paullo ante Herculis contra Gigantes bellum lunam apparuisse dicit.

Atque Ariston Chius in Originibus et Dionysius libro primo Originum eadem narrant, atque populum Arcadiæ Selenitas esse.

2.

Duas fuisse Lemni urbes Myrrhinam et Hephæstiam etiam Dionysius Chalcidensis tertio Originum declarat.

E LIBRO QUINTO.

2 a.

Harpocratio : Ἡραῖον τεῖχος... χωρίον ἐστὶν ἐν Θράκῃ οὕτως ὀνομαζόμενον, ὑπὸ Σαμίων δὲ οἰκίσθη, ὡς φησι Διονύσιος ἐν ἐ' Κτίσεων. Cf. Etym. M., Suidas, Photius, Steph. B. s. v. Herodot. IV, 90. Circa Ol. 3o Samios eo misisse colonos suspicatur Panofka De reb. Samior. p. 23.

E LIBRIS INCERTIS.

3.

Photius Lex. : Πραξιδική, θεός, ἥς κεφαλὴν μόνον ἰδρύνοντο. Μνασέας δὲ ἐν τῷ Περὶ Εὐρώπης Σωτήρος καὶ τῆς ἀδελφῆς Πραξιδικῆς γενέσθαι Κτήσιον υἱόν, καὶ θυγατέρα Ὀμόνοϊαν καὶ Ἀρετὴν· ἃς ἀπὸ τῆς μητρὸς Πραξιδικῆς κληθῆναι. Διονύσιος δὲ ἐν Κτίσεσιν Ὠγύγου θυγατέρας· Ἀλκομενίαν, Θελξινίαν, Αὐλίδαν, ἃς ὕστερον Πραξιδικῆς ὀνομασθῆναι. Eadem Suidas. V. Müller. Min. p. 129.

4.

Photius Lex. : Τελμισσεῖς οἰκοῦσιν ἐν Καρίᾳ, ἀπέχοντες ξ' στάδια Ἀλικαρνασσοῦ, ὡς Πολέμων (fr. 35). Τελμισσός δὲ πόλις ἐν Λυκίᾳ ἀπὸ Τελμισσοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ μιᾶς τῶν Ἀντήνορος θυγατέρων, ἥ ἐμίγη εἰς σκύλακα μεταβαλὼν· διὸ καὶ τερασκόπον αὐτὸν ἐποίησεν, ὡς Διονύσιος ἐν Κτίσεσιν. Eadem Suidas, Apostol. XVIII, 25.

De Telmisso urbe in Lyciæ et Cariæ confiniis sita, ac modo huic modo illi regioni annumerata, vide Strabon. XIV, p. 665, Steph. Byz. v. Τελμισσός, Eustath. ad Dionys. 859, Plin. H. N. V, 27, Liv. XXXVI, 16, Mela I, 15, 3, Arrian. Exp. Al. I, 24, II, 3. Van der Chys in Comment. ad Arrian. geogr. p. 31. Cariæ urbs edicto assignata videtur ab Alexandro M. vel a Ptolemæis. Cf. Niebuhr. Opusc. p. 288 sq. — Qua in urbe excelluit aruspicum disciplina, Cic. De Div. I, 41; Nec quisquam dixit quomodo (ars magica) venisset

Telmessum, religiosissimam urbem, Plinius H. N. XXX, 1, 2. — Quos Photius τερασκόπους dicit, Herodoto I, 78 sunt ἐξηγητὰ Τελμισσεῖς (religionum interpretes Cic. De legg. II, 26), quos Cræsus de portento Sardibus edito consuluit. Cf. Ruhnck. ad Tim. p. 110. — Filia Antenoridis intelligenda est, nisi fallor, Κρινώ, quam νήπιον φέρουσαν in Lesche Delphica pictam vidit Pausan. X, 27 extr. Conferre licet Κρίνιν Apollinis Sminthei sacerdotem ap. Polemon. fr. 31. De quibus nominibus v. Welcker. Cycl. p. 152, 154. — εἰς σκύλακα μ.] Cum hac fabulæ adoratione componi velim nomen sacerdotale cum Apollinea religione conjunctum, Λάκιος (ab ἔλακε), quibuscum recte Welckerus p. 209 jungit nomina Πάκιος et Βράγχος. Cf. Müller. Dor. I, p. 224, 226. Eodem refero Βάττον Cyrenensem, qui eo nomine est sacerdos Apollinis. De Telmisso v. Stephan. Byz. v. Γαλεῶται, ubi Apollinis et Themistūs filius dicitur, frater vero Galei, a quo Galeotæ Siciliæ nominati. V. Müller. l. l. p. 77. Welcker. Das Bonner Museum p. 77. Cf. Lacium et Antiphemum fratres, quorum ille Phaselidem Pamphyliæ, hic Gelam in Sicilia condidit.

5.

Zenob. V, 74 : Πᾶσα γῆ πατρίς : τοῦτο μέρος ἐστὶ χρησιμοῦ, ὃν ἀνείλεν ὁ θεὸς Μελεῶ τῷ Πελασγῷ περὶ οἰκήσεως μαντευομένῳ. Μέννηται τοῦ χρησιμοῦ καὶ Μνασέας καὶ Διονύσιος ὁ Χαλκιδεύς. — Μελεῶ] codd.; aliis Μάλεος vel Μάλης audit. V. Müller. Etrusk. I, 83, II, 208 G. Hermann. De Gr. Minerva p. 6, citante Leutsch. ad h. l. Adde quæ habet Lobeck. in Aglaoph. p. 586 not. m.

6.

Schol. Apoll. Rhod. I, 558 : Σουίδα γὰρ καὶ Ἀριστοτέλης οἱ περὶ Εὐβοίας πεπραγματευμένοι, καὶ ὁ τοὺς Φρυγίους λόγους γράψας, καὶ Δῆμαχος καὶ Διονύσιος ὁ Χαλκιδεύς, οὗ τὴν περὶ Ἀχιλλέως διεσπαρμένην ἀφῆκαν ἡμῖν ἐπὶ χώρας δόξαν. Ἀλλὰ τοῦναντίον οἱ μὲν ἐκ Θετίδος αὐτὸν νομίζουσι γεγονέναι, τῆς Χεί-

2 a.

Heræum tichus, locus Thraciæ sic dictus, a Samiis incolis frequentatus, ut ait Dionysius quinto Originum.

3.

Praxidice, dea cujus caput solum [in templis aliisve locis publicis] collocare solebant. Mnaseas vero in opere De Europa ait Soteris et sororis Praxidices fuisse Ctesium, filias vero Concordiam et Virtutem, quæ a matre Praxidicæ vocatæ fuerint. Dionysius vero in Originibus ait Ogygis filias fuisse Alalcomeniam, Thelxiniam, Aulidem, quæ postea Praxidicæ vocatæ fuerint.

4.

Telmessus urbs in Lycia, a Telmisso Apollinis filio et una

Antenoridis filiarum, cum qua rem habuit in catulum mutatus. Quam ob causam illum etiam prodigiorum interpretem fecit, ut tradit D. in Originibus.

5.

Omnis terra patria. Est hæc oraculi pars, quod deus dedit Meleo Pelasgo de habitationis loco responsum petenti. Meminit oraculi Mnaseas et Dionysius Chalcidensis.

6.

Suidas et Aristoteles, qui de Eubœa scripserunt, et de Phrygiis rebus auctor et Deimachus et Dionysius Chalcidensis de Achille non vulgatam illam quæ apud nos sparsa est sententiam emisserunt, quorum alii Thetide Chironis filia

ρωνος, Δημάχος δὲ ἐκ Φιλομήλης τῆς Ἀκτορος· ἄλλοι δὲ ἄλλως περὶ αὐτοῦ ἀποφαίνονται.

7.

Strabo XII, p. 566, A : Ὅτι δ' ἦν κατοικία Μυσῶν ἢ Βιθυνία, πρῶτον μαρτυρήσει Σκύλαξ ὁ Καρυανδεύς, φήσας περιοικεῖν τὴν Ἀσκανίαν λίμνην Φρύγας καὶ Μυσούς· ἔπειτα Διονύσιος ὁ τὰς Κτίσεις συγγράψας, δς τὰ κατὰ Χαλκηδὸνα καὶ Βυζάντιον στενὰ, ἃ νῦν Θράκιος Βόσπορος καλεῖται, πρότερόν φησι Μύσιον Βόσπορον προσαγορεύεσθαι. Τοῦτο δ' ἂν τις καὶ τοῦ Θράκας εἶναι τοὺς Μυσούς μαρτύριον θείη. Cf. Xanthi fr. 8.

8.

Joann. Lydus De mensib. p. 78 ed. Roether. : Διονύσιος ἐν ταῖς Κτίσεσι φησι τὸν Χαλκιδικὸν Εὐριπὸν ἐπτάκις καθ' ἡμέραν στρεφόμενον, κατὰ μόνας δὲ ἑβδομάδας ἴστασθαι. « Vide Cic. De nat. d. III, 10, p. 524 ed. nostr., ibique annotata, et Wyttenbach. ad Phæd. p. 240, Zell. ad Aristot. Ethic. Nic. p. 401, et Annot. ad Cic. De legg. II, 1, p. 157 ed. Moser et Creuz. » CREUZER. Quibus Roether. addit Antigoni. Mirab. c. 140, Etym. M. v. Εὐριπός, Plin. H. N. II, 97, Theon. Smyrn. Math. c. 46, p. 163.

9.

Plinius H. N. IV, 21 : *Eubœa ante vocitata est Chalcodontis, aut Macris, ut Dionysius et Ephorus tradunt.* De Dionysio Perieg. (v. 520 Ἀβαντιάς ἐπλετο Μάκρις) Plinius cogitare non potuit; ad D. Milesium, utpote περιηγήσεως auctorem, retulit Schirlitz. in *Seebodes Archiv* 1828, II, p. 36. Chalcidensem intelligo, favente quod sequitur fragmento.

10.

Schol. Apoll. Rh. I, 1024 : Διονύσιος δὲ ὁ Χαλκιδεὺς εἰρῆσθαι φησιν αὐτοὺς Μάκρωνας, ἐπειδὴ Εὐβοέων εἰσὶ Μάκρωνες ἀποικοί. Ἄλλοι δὲ Μάκρωνας αὐτοὺς φασὶ λέγεσθαι διὰ τὸ πλείστους εἶναι παρ' αὐτοῖς μακροκεφάλους, ὥσπερ παρὰ τοῖς Πέρσας

natum putant, Demachus vero e Philomela Actoris filia; alii denique alio modo de eo statuunt.

7.

Mysos Bithyniam inhabitasse primum Scylax testatur Caryandensis, circa Ascanium lacum habitasse inquit Phryges et Mysos; deinde Dionysius, qui De urbium originibus scripsit, fauces, quæ inter Chalcedonem et Byzantium sunt ac Thracius nunc vocantur Bosporus, ante ait Mysium Bosporum fuisse appellatum : quod ipsum testimonio esse potest Thraciam gentem fuisse Mysos.

8.

Dionysius in Originibus dicit Euripum Chalcidum quum

γρυπούς. Μέμνηται δὲ τούτων Ἡρόδοτος ἐκ δευτέρου [104, ubi v. Bæhr.].

11.

Dionys. Hal. A. R. I, 27 : Διονύσιος δὲ ὁ Χαλκιδεὺς οἰκιστὴν μὲν ἀποφαίνει τῆς πόλεως Ῥῶμον. Τοῦτον δὲ λέγει κατὰ μὲν τινὰς Ἀσκανίου, κατὰ δὲ τινὰς Ἡμαθίωνος παῖδα εἶναι.

Dionysium exscripsit Euseb. Chron. p. 205, Mai.; Eusebium Syncellus p. 193 B. Cf. Plutarch. Rom. c. 2 : Οἱ δὲ (οἰκίσαι τὴν πόλιν φασιν) Ῥῶμον ἐκ Τροίας ὑπὸ Διομήδους ἀποσταλέντα τὸν Ἡμαθίωνος. Romulum Ascanii filium etiam Eratosthenes dicit ap. Serv. ad Virg. Æn. I, 273.

12.

Schol. Apoll. Rhod. II, 279 : Διονύσιος δὲ φησιν ὁ Ἀθηναῖος ἐν ταῖς κυήσεσι (leg. Κτίσεσι) τὰς ἐλάφους οὕτω λέγεσθαι, πρόκας. Ὅθεν καὶ Προχόννησος, ἐπεὶ καὶ ἐν ταύτῃ πληθύνουσιν ἔλαφοι. Οἱ δὲ Προχόννησον λέγουσιν εἰρῆσθαι ἀπὸ τῆς προχόου, ἣν ἔχουσα τοῖς Μιλησίοις ἀπήντησεν ἡ παρθένος, ὅτε τὴν ἀποικίαν ἐστέλλοντο. Οἱ δὲ Προχόννησον ἐτυμολογοῦσι, καθὸ πρότερον οὕσα νῆσος προσεχώσθη. Ὑπὸ τινων δὲ Προχόννησος καὶ Ἐλαφόννησος ἐκλήθη.

Cod. Paris. Προχόννησον.. Προχόννησον.. Προχόννησον.. Ἐλαφρόνησος. Eadem Etym. M. v. Προχόννησος, ubi pro ἐν κυήσεσι (in conceptibus) est ἐν κτήσεσι. Hinc Sylburg. emendavit ἐν Κτίσεσι, idque probarunt Casaubonus (ad Athen. X, 14), Maussacus (ad Harpocrat. v. Ἡφαιστία), Vossius (H. Gr. p. 432), Daumius (ep. ad Reines. XX), Reinesius (Var. Lect. II, 8); κυήσεσι lectionem tuetur vir doctus, qui indicem scriptorum in schol. Apoll. Rhod. laudatorum transmisit Fabricio (Bibl. Gr. II, p. 136 ed. pr.). Κτίσεις sæpenumero abire in κτήσεις nota res; κτήσεις in κυήσεις mutaverit sciolus, qui in seqq. e Philetæ Ἀτάκτοις tradi viderat πρόκας λέγεσθαι τὰς ἐλάφους τὰς πρώτας τικτούσας, οἷον πρωτοτόκους. — Ἀθηναῖος Dionysius Chalcid. fortasse eodem modo dicitur quo Euphoriion, qui φύσει μὲν Χαλκιδεὺς, θέσει δὲ Ἀθηναῖος

septies singulis diebus reciprocet, secundum solas hebdomadas stare.

10.

Dionysius Chalcidensis Macrones inde dici ait, quod sint coloni Eubæorum (quorum insula Macris appellabatur).

11.

Dionysius Chalcidensis conditorem Urbis fuisse contendit Romum, hunc vero dicit ab aliis Ascanii, ab aliis Emaθionis filium haberi.

12.

Dionysius Atheniensis in Originibus cervas appellari πρόκας ait. Unde etiam Proconnesus nominata, quod ea insula cervis abundat.

(Helladius Chrestom. p. 679). — Προχόννησον] πρόχουν in numo Proconnesio vides ap. Mionnet. *Supplem.* V, p. 496, n. 1262. — Ἐλαφόννησος] Ἀδελφόννησος Etym. M. Plin. H. N. V, 44 : *Elaphonnesus... eadem Neuris et Proconnesus dicta.* Distinguit inter Procon. et Elaphonesum Scylax Peripl. p. 35 Hudson : Νῆσος ἐστὶ καὶ πόλις Προχόννησος καὶ ἑτέρα νῆσος εὐλίμενος Ἐλαφόννησος. Hanc esse, quam τὴν παλαιὰν Προχόννησον dicit Strabo XIII, p. 588, bene monet Marquardt. *Cyzicus* p. 18.

3.

Herodotus (III, 48) narrat pueros Corcyraeorum trecentos, quos Periander Corinthiorum tyrannus ad Alyattem misisset castrandos, quum Samum appulissent, jussu Samiorum in fanum Dianæ supplices confugisse, atque hoc modo servatos, et Corcyraeis a Samiis restitutos esse. Contra Plutarchus De malign. Herod. c. 22 (p. 1048 ed. Didot), Cnidios ait Corcyraeorum pueros servasse et reddidisse, quum Samii voluissent quidem, nec tamen potuissent. Pergit : Κορυφαῖοι Σαμίων μὲν ἐπὶ τούτῳ λόγον οὐ πολὺν ἔχουσι, Κνιδίων δὲ μέμνηνται καὶ Κνιδίοις εἰσὶ τιμαὶ καὶ ἀτέλεια καὶ ψηφίσματα παρ' αὐτοῖς· οὗτοι γὰρ ἐπιπλεύσαντες ἐξήλασαν ἐκ τοῦ ἱεροῦ τοὺς Περιάνδρου φύλακας, αὐτοὶ δ' ἀναλαβόντες τοὺς παῖδας εἰς Κέρκυραν διεκόμισαν, ὡς Ἀντήνωρ ἐν τοῖς Κρητικοῖς ἱστόρηκε, καὶ Διονύσιος ὁ Χαλκιδεὺς ἐν ταῖς Κτίσεσιν.

Cum Herodoto facit Diog. L. I, 95 ; de Cnidiis cf. Plinius IX, 41. V. W. Müller De Corcyraeorum Rep. p. 15 sq. Panofka l. I. p. 38. Corcyraeis contra Periandrum *Alyattis* amicum praesto fuerunt Cnidii illi, nisi fallor, qui tum propter τὴν βαρύτητα τῶν κατ' Ἀσίαν βασιλέων (Diodor. V, 9, circa Ol. 50) relicta patria novas sedes quaesivere. Cnidiorum colonia Corcyra Nigra. Ceterum cf. Müller. *Dor.* I, p. 167.

(14.)

Clemens Alex. Strom. I, p. 348 ed. Pott. : Ξάνθος δὲ ὁ Λυδὸς περὶ τὴν ὀκτωκαιδεκάτην Ὀλυμπιάδα, ὡς δὲ Διονύσιος περὶ τὴν πεντεκαιδεκάτην Θάσον ἐκτίσθαι (sc. φησί).

Hæc ad Chalcidensem D. referunt Fabricius (Bibl. Gr. II, p. 797 ed. pr.) et Westermannus ad Voss. H. Gr. p. 432. Ego (Fragm. chron. p. 147) ad D. Halicarnassensis opus Περὶ χρόνων

nunc deperditum retuli, nec mutavi sententiam. Idem Clemens I, p. 320 : Παλαίτερα τῶν Ἑλληνικῶν τὰ Ἀργολικὰ, τὰ τοῦ Ἰνάχου λέγω, ὡς Διον. ὁ Ἀλικαρνασσεὺς ἐν τοῖς Χρόνοις διδάσκει. Hunc librum spectat etiam Suidas : Εὐριπίδης τραγικός, τοῦ προτέρου ἀδελφιδοῦς, ὡς Διον. ἐν Χρονικοῖς. Adde Syncell. p. 275, C : Οἱ βασιλεῖς Ποντίων δέκα κατὰ τούτους ἤρξαν τοὺς χρόνους διαρκέσαντες ἔτη σιή· περὶ ὧν Ἀπολλόδωρος καὶ Διονύσιος ἱστοροῦσιν. Vide Dionys. H. A. R. I, 46. Xanthi mentionem Clemens apud ipsum repererit Dionysium Halicarnassensem, quem Lydi opere in Archæol. Rom. usum esse constat.

DIOPHANTUS.

Diophantus apud Agatharchidem De mar. Rubr. (Phot. Bibl. cod. 250, p. 454 b. 34) regiones septemtrionales descripsisse dicitur (Τὰ μὲν πρὸς ἐσπέραν ἐξείργασται Λύκος τε καὶ Τίμαιος· τὰ δὲ πρὸς ἀνατολὰς Ἑκαταῖος καὶ Βάσιλις· τὰ δὲ πρὸς ἄρκτους Διόφαντος καὶ Δημήτριος). Hic est, uti recte Vossius monet, quem Stephanus laudat vv. Ἀβιοὶ et Λιβυστῖνοι, ubi adducitur Δ. ἐν Πολιτικοῖς. Qui titulus corrigendus est, ni fallor, ex schol. Apollonii Rhodii III, 241, scilicet apud Stephanum pro Πολιτικοῖς scribe Ποντικοῖς (*); apud schol. Rhod. pro Διοφάντης ἐν α' τῶν Ποντικῶν reponendus videtur Διόφαντος ἐν α' τ. II. Diophantum Pontici Mithridatis ducem memorat Memnon c. 34 (tom. III, p. 543). Quanto noster Diophantus ætate Agatharchidem superaverit, nescio. Diversus ab eo, puto, fuit Diophantus Lacedæmonius, quem quattuordecim Antiquitatum libros, nec non De sacris deorum opus scripsisse ait Fulgentius (**).

(*) Error facillimus erat si re vera Diophantus exstitit, qui *Politica* scripsit. Quod sane non alienum foret ab Diophanto cujus meminit Aristoteles Pol. V, 4, 13, ubi : Εἴπερ δεῖ δημοσίους εἶναι τοὺς τὰ κοινὰ ἐργαζομένους, δεῖ καὶ θάπερ ἐν Ἐπιδάμνῳ τε καὶ ὡς Διόφαντος ποτε κατεσκεύαζεν Ἀθήνησι, τοῦτον ἔχειν τὸν τρόπον. Aliunde de hoc non constat, nisi idem est cum rhetore, Philippi æquali, de quo v. Demosthen. p. 403, 10; 436, 13; 498, 26; 505 extr. Cf. Westermann. *gr. Bereds.* 53, 7.

(**) Alius Diophantus (*Ecphantus*?) est Syracusanus, philosophus Pythagoreus, cujus de mundi ortu sententiam affert Theodoret. Therap. IV, p. 795. Alios vide in Thesaur. L. Gr. s. v. et in Fabric. B. Gr. V, p. 645 sq. — Quod ad Diophanes auctores cf. not. ad fr. Theopanis tom. III, p. 312.

13.

Corcyraei Samiorum quidem in his non magnam habent rationem; Cnidiorum vero meminerunt, iisque sunt apud ipsos honores, immunitates atque decreta : nam hi navibus advecti, custodes Periandri e templo expulerunt, puerosque ad se receptos Corcyram pervexerunt, ut Antenor in

Rebus Creticis narravit, ac Dionysius Chalcidensis in opere De originibus urbium.

14.

Xanthus Lydus circa duodevicesimam Olympiadem, Dionysius vero circa decimam quintam Thasum conditam esse dicunt.

ΠΟΝΤΙΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑΙ.

1.

Schol. Apoll. Rh. III, 242 : Διοφάνης (1. Διόφαντος) ἐν τῇ α' τῶν Ποντικῶν ἱστοριῶν Ἀντιόπην φησὶν Αἰήτου μητέρα. Προγενέστερον δέ φασι τὸν Ἀψυρτον Μηδείας γενέσθαι ἐξ Ἀστεροδείης τῆς Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος θυγατρὸς. Eadem Eudocia p. 31, nisi quod omittit vocem φασι; adeo ut postrema quoque Diophanto vindicanda forent.

2.

Stephan. Byz. : Λιβυστῖνοι, ἔθνος παρακείμενον Κόλχοις, ὡς Διόφαντος ἐν Πολιτικοῖς (1. Ποντικοῖς).

3.

Idem : Ἀβιοι, ἔθνος Σκυθικόν... Ἀλέξανδρος ἐν τῷ Περὶ Εὐξείνου Πόντου, ὡς Διόφαντος, εἶπεν οὕτω λέγεσθαι αὐτοὺς διὰ τὸ τὸν Ἀβιανὸν ποταμὸν κατοικεῖν. Westermann. e cod. Rhedig. interpunxit ὡς Διόφαντος εἶπεν. Quod ferri nequit. Ὡς Δ. significat : eodem modo quo Diophantus (quippe quem testem citavit Alex. Polyhistor). Similiter dictum ap. Stephan. v. Χαλκεῖα : Ὁ Πολυῖστωρ ἐν Λιβυκῶν τρίτῳ, ὡς Δημοσθένης, ᾧ μεμφόμενος Πολύβιος... ὧδε γράφει κτλ.

DIOPHANTUS LACEDÆMONIUS.

ANTIQUITATUM LIBRI XIV.

1.

Fulgentius Mythol. I, 1 : *Diophantus, Lacedæmonum auctor, libros scripsit Antiquitatum quatuordecim, in quibus ait Syrophanem Ægyptium familia substantiaque locupletem, filium genuisse, quem voluit enormis substantiæ successorem, ineffabili, ultra quam paternitas exigebat, affectu erga filium deditum. Isque dum adversis fortunæ incurribus raperetur, patri crudele geminæ orbitatis dereliquit elogium : ut et posteritatis perpetuale suffragium denegasset et substantiæ propagandæ subitam interceptionem objiceret. Quid igitur face-*

ret, aut fœcunda paternitas in sterilitate damnata, aut felix substantia in successione curata? Parum erat non habere quod habuit, nisi etiam esset, qui obtineret quod reliquit. Denique doloris angustia, quæ semper inquit necessitatis solatium, filii sibi simulacrum in ædibus instituit. Dumque tristitiæ remedium quærit, seminarium potius doloris invenit, nesciens quod sola sit medicina miseriarum oblivio. Fecerat enim ille, unde luctus resurrectiones in dies acquireret, non in quo luctus solatium inveniret, etc.

DE SACRIS DEORUM.

Fulgentius Voc. antiq. interpr. v. *nefrendes* : *Diophantus Lacedæmonius, qui De sacris deorum scripsit, ait, apud Athenas (?) Marti solere sacrificari sacrum, quod Ἑκατομρόνια appellatur; si quis enim centum hostes interfecisset, Marti de homine sacrificabat apud insulam Lemnum, etc.* (v. fragm. 9 Sosicratis). Cf. Pausan. 4, 19, 3; Plutarch. Rom. c. 25; Moral. p. 159, E. 660, F. Polyæn. II, 3, 2.

ÆLIUS DIUS.

Photius Bibl. cod. 161, p. 104, a, 12, Sopatrum dicit Eclogarum librum sextum consarcinasse tum ex aliis scriptoribus tum ἐκ τῶν Αἰλίου Δίου Περὶ Ἀλεξανδρείας καὶ ἐκ τῶν Αἰγυπτιακῶν Ἑλλανίκου, δι' ὧν μυθικὰ καὶ πλασματικὰ πολλὰ συλλέξας καὶ διάφορα ἕτερα εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔκτου λόγου καταντήσεις. Pro Δίου, quod e codice Veneto (A) dedit Bekkerus, vulgo legitur δι' οἷ. Hoeschelius scripsit Διονυσίου.

ΠΕΡΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ.

E LIBRO PRIMO.

1.

Anonymus De Periplo Scylacis Caryand. in cod. Paris. N° 443 (Supplem.), fol. 62 : Αἴλιος Δῖος ἐν τῷ Περὶ Ἀλεξανδρείας βιβλίῳ πρώτῳ φησὶν, ὅτι Δαρείῳ προσεφώνησε Σκύλαξ τὸ φρόντισμα.

3.

Abii, gens Scythica. Alexander in libro De Ponto Euxino, quemadmodum Diophantus, nomen eos inde nactos esse ait, quod Albianum fluvium habitant.

DE ALEXANDRIA.

1.

Ælius Dius libro primo De Alexandria dicit, Dario (Hystaspis f.) Scylacem hanc lucubrationem (Periplum) dedicasse.

PONTICÆ HISTORIÆ.

1.

Diophantus in primo Ponticarum historiarum Antiopen Æetæ matrem dicit.

2.

Libystini, gens Colchis finitima, ut Diophantus ait in Ponticis.

In editionibus Scylacis, quot quidem inspexi, omnibus legitur Αἴλιος Διονύσιος (v. Dodwellus in Geogr. min. ed. Gail. tom. I, p. 234; Hecataeus et Scylax ed. Clausen. p. 255; Marcien d'Héraclée ed. Miller. p. 196). Hanc ob causam, ut videtur, etiam apud Photium Hoeschelius reponi jussit Διονυσίου. At codex geographorum min. Parisinus exhibet Δῖος (i. e. Δῖος). Aliunde de Ælio Dio, quantum equidem scio, non constat, nisi forte idem est cum Dio, cujus De Phœnicia historiam laudat Josephus. Quod quidem haud est improbabile. Prænomen *Ælius* Romana tempora arguit. Ac si Dius τὸ φρόντισμα quod Dario (Hystaspis) Scylax dedicasse dicitur, Periplum intellexit quem superstitem habemus post Polybii demum tempora consarcinatum, ætatem viri ad Cæsaris et Augusti fere tempora relegaverim, simulque auctorem satis ineptum et πλασματικὰ pro veris venditantem agnovim. Fieri denique potest ut a nostro non diversus sit Dio Academicus, Pompeii æqualis, quem de rebus Ægyptiis scripsisse quædam vidimus. Ceterum viri docti, qui Ælio Dio substituerunt Ælium Dionysium, de eo cogitarunt scriptore, qui Περὶ ὀνομάτων Ἀττικῶν libros quinque Scymno alicui dedicavit. V. Photius cod. 152 (coll. idem p. 529, b, 29. 532, a, 24), et Eustath. in Dionys. Per. 912 (Αἴλιος Διονύσιος Περὶ Ἀττικῶν λέξεων. cf. in Il. v, 6, p. 916, 12); in Hom. Il. β, 362 p. 239, 32 (Αἴλ. Διονύσιος ἐν τῷ κατ' αὐτὸν ῥητορικῷ λεξικῷ, de voce φρατρία); Il. σ, 501, p. 1158, 23 (ὅτι δὲ ἰδίους καὶ Δράκων καὶ Σόλων τοὺς μάρτυρας φησὶν, Αἴλιος Διονύσιος ἱστορεῖ); Il. ρ, 383, p. 825. Idem Eustathius p. 239, 20: Ἀρχὴ τις ἐξοδίου κιθαρωδικοῦ τὸ Ἀλλὰ ἀλλ' ἄναξ, ὡς ἱστορεῖ Αἴλιος Διονύσιος, ὅσπερ φησὶ, « κωμικοῦ μὲν ἦδε· Καλλιστέφανος· βραβυδοῦ δὲ αὕτη· Νῦν δὲ, θεοὶ μάκαρες τῶν ἐσθλῶν ἀφθονοὶ ἐστέ· τραγικοῦ δέ· Πολλὰ μορφαὶ τῶν δαιμονίων. » Quo loco si recte se habet nomen Αἴλιος Διονύσιος, colligitur Ælium Dionysium eundem esse cum Dionysio musico, qui Hadriani temporibus floruit. Suidas: Διονύσιος Ἀλικαρνασσεύς, γεγονώς ἐπ' Ἀδριανοῦ Καίσαρος, σοφιστής, καὶ Μουσικός κληθεὶς

διὰ τὸ πλεῖστον ἀσκηθῆναι τὰ τῆς μουσικῆς. Ἐγραψε δὲ Ῥυθμικῶν ὑπομνημάτων βιβλία κδ', Μουσικῆς ἱστορίας βιβλία λς' (ἐν δὲ τούτοις αὐλητῶν καὶ κιθαρωδῶν καὶ ποιητῶν παντοίων μέμνηται), Μουσικῆς παιδείας ἡ διατριβῶν βιβλία κβ', Τίνα μουσικῶς εἴρηται ἐν τῇ Πλάτωνος πολιτείᾳ βιβλία ε'. Cf. idem v. Ἡρωδιανός Ἀλεξανδρεὺς. Historiæ musicæ librum XXIII laudat Steph. Byz. v. Ὑδρέα, librum XXX Suidas v. Σωτηρίδας. — Cf. Ptolem. Harmonic. p. 219 (ubi D. mus. ἐν α' τῶν Ὀμοιοτήτων), 267, 269, 277.

ΦΟΙΝΙΚΙΚΑ.

2.

Josephus C. Apion. I, 17: Ὅτι δ' οὐ λόγος ἐστὶν ὑπ' ἐμοῦ συγχείμενος ὁ περὶ τῶν παρὰ τοῖς Τυρίοις γραμμάτων, παραθήσομαι μάρτυρα Δῖον, ἄνδρα περὶ τὴν Φοινικικὴν ἱστορίαν ἀκριβοῦς γεγονέναι πεπιστευμένον. Οὗτος τοίνυν ἐν ταῖς Περὶ Φοινίκων ἱστορίαις γράφει τὸν τρόπον τοῦτον· « Ἀβιδάλου τελευτήσαντος, ὁ υἱὸς αὐτοῦ Εἴρωμος ἐβασίλευσεν. Οὗτος τὰ πρὸς ἀνατολὰς μέρη τῆς πόλεως προσέχωσε, καὶ μεῖζον τὸ ἄστυ πεποίηκε, καὶ τοῦ Ὀλυμπίου Δῖος τὸ ἱερὸν καθ' ἑαυτὸ ἐν νήσῳ, χώσας τὸν μεταξὺ τόπον, συνῆψε τῇ πόλει, καὶ χρυσοῖς ἀναθήμασιν ἐκόσμησεν· ἀναθὰς δὲ εἰς τὸν Αἶθανον ὑλοτόμησε πρὸς τὴν τῶν ναῶν κατασκευὴν. Τὸν δὲ τυραννοῦντα Ἱεροσολύμων Σολομῶνα πέμψαι φασὶ πρὸς τὸν Εἴρωμον αἰνίγματα καὶ παρ' αὐτοῦ λαβεῖν ἀξιοῦν, τὸν δὲ μὴ δυνηθέντα διακρίναι τῷ λύσαντι χρήματα ἀποτίνειν. Ὁμολογήσαντα δὲ τὸν Εἴρωμον καὶ μὴ δυνηθέντα λύσαι τὰ αἰνίγματα πολλὰ τῶν χρημάτων εἰς τὸ ἐπιζήμιον ἀναλῶσαι. Εἶτα δὴ Ἀβδήμονόν τινα Τύριον ἄνδρα τὰ προτεθέντα λύσαι, καὶ αὐτὸν ἄλλα προβαλεῖν· ἃ μὴ λύσαντα τὸν Σολομῶνα πολλὰ τῷ Εἴρωμῳ προσαποτίσαι χρήματα. » Δῖος μὲν οὕτω περὶ τῶν προειρημένων ἡμῖν μεμαρτύρηκεν.

Eadem e Josepho Eusebius Chron. p. 80 ed. Mai. Memoratur Dius inter scriptores De rebus Phœnicum ap. Joseph. in Ant. Jud. VIII, 5, 3;

DE REBUS PHOENICUM.

2.

Quod autem sermo de Tyriorum litteris a me non fingitur, testem producam Dium, virum qui Phœnicum historiam accurate scripsisse creditur. Ille igitur in suis de Phœnicibus historiis in hunc modum scribit: « Abibalo vivis erepto, filius ejus Hiromus regnavit. Hic partes urbis orientales aggere cinxit et ampliorem eam reddidit; et Olympii Jovis templum, ab omni vicinarum ædium strue sejunctum et in insula positum, aggere interjecto copulavit urbi, et aureis donariis exornavit, ascendensque in Libanum ma-

teriam cecidit ad fanorum exstructionem. Regem autem Hierosolymorum Solomonem ad eum aiunt ænigmata misisse et ab eo alia repoposcisse ea lege, ut qui dissolvere non posset, dissolventi pecunias penderet. Quam conditionem quum Hiromus accepisset, nec resolvere ambages potuisset, mulctam ingentem pecuniarum pependisse. Tunc virum quendam Tyrium nomine Abdemonum existisse, qui problemata solveret aliaque invicem proponeret: quæ quum Solomon non solvisset, pecunias multas Hiromo insuper rependisse. » Ita quidem Dius de iis quæ supra diximus testatus est.

Cosmen Topogr. Christ. XII, p. 342, Zonaram p. 85. — Dium quendam philosophum Pythagoreum laudat Stobæus Floril. LXV, 16. 17.

DOSIADES.

Dosiadem Diodorus inter eos memorat, ex quibus suam de fabulis et historiis Creticis farraginem corraserit (v. fr. 6). Sosicrate et Laosthenide antiquior fuisse videtur. A Clemente (fr. 5) nominatur Δωσίδαας (cf. Zonar. Lex. p. 587 : Δωσιάδης καὶ Δωσίδαας, ὀνόματα κύρια). Alius est Dosiades, poeta Rhodius, cujus duo poemata habemus aræ formam exprimentia. V. Antholog. Pal. XV, 25 et 26; Lucian. Lexiph. c. 25, p. 369 ed. Didot. Bekker. Anecd. p. 735, 1. *Dosiades* nomen secundum nonnullos fuit patri Epimenidis Cretensis (v. Diog. L. I, 109).

ΚΡΗΤΙΚΑ.

E LIBRO QUARTO.

1.

Athenæus IV, p. 143, A : Περὶ δὲ τῶν Κρητικῶν συσσιτίων Δωσιάδης ἱστορῶν ἐν τῇ τετάρτῃ τῶν Κρητικῶν, γράφει οὕτως · « Οἱ δὲ Λύκτιοι συνάγουσι μὲν τὰ κοινὰ συσσίτια οὕτως. Ἐκαστος τῶν γινομένων καρπῶν ἀναφέρει τὴν δεκάτην εἰς τὴν ἐταιρίαν καὶ τὰς τῆς πόλεως προσόδους, ἃς διανέμουσιν οἱ προεστηκότες τῆς πόλεως εἰς τοὺς ἐκάστων οἴκους. Τῶν δὲ δούλων ἕκαστος Αἰγινᾶιον φέρει στατῆρα κατὰ κεφαλὴν. Διήρην-

ται δ' οἱ πολῖται πάντες καθ' ἐταιρίας, καλοῦσι δὲ ταύτας ἀνδρεῖα. Τὴν τ' ἐπιμέλειαν ἔχει τοῦ συσσιτίου γυνή, τρεῖς ἢ τέτταρας τῶν δημοτικῶν προσειληφυῖα πρὸς τὰς ὑπηρεσίας. Ἐκάστῳ δ' αὐτῶν ἀκολουθοῦσι δύο θεράποντες ξυλοφόροι· καλοῦσι δ' αὐτοὺς καλοφόρους. Εἰσὶ δὲ πανταχοῦ κατὰ τὴν Κρήτην οἴκοι δύο ταῖς συσσιτίαις, ὧν τὸν μὲν καλοῦσιν ἀνδρεῖον, τὸν δ' ἄλλον, ἐν ᾧ τοὺς ξένους κοιμίζουσι, κοιμητήριον προσαγορεύουσι. Κατὰ δὲ τὸν συσσιτικὸν οἶκον πρῶτον μὲν κεῖνται δύο τράπεζαι, ξενικαὶ καλούμεναι, αἷς προκαθίζουσι τῶν ξένων οἱ παρόντες· ἐξῆς δ' εἰσὶν αἱ τῶν ἄλλων. Παρατίθεται δὲ τῶν παρόντων ἴσον μέρος ἑκάστῳ· τοῖς δὲ νεωτέροις ἡμισυ δίδεται κρέως, τῶν δ' ἄλλων οὐδενὸς ἄπτονται. Εἴτα ποτήριον ἐν ἑκάστῃ τραπέζῃ παρατίθεται κεκραμένον ὕδαροῦς· τοῦτο κοινῇ πάντες πίνουσιν οἱ κατὰ τὴν κοινὴν τράπεζαν· καὶ δειπνήσασιν ἄλλο παρατίθεται. Τοῖς δὲ παισὶ κοινὸς κέκραται κρατῆρ. Τοῖς δὲ πρεσβυτέροις, ἐὰν βούλωνται πλεῖον πιεῖν, ἐξουσία δέδεται. Ἀπὸ δὲ τῆς τραπέζης τὰ βέλτιστα τῶν παρακειμένων ἢ προεστηκυῖα τῆς συσσιτίας γυνὴ φανερώς ἀφαιροῦσα, παρατίθῃσι τοῖς κατὰ τὸν πόλεμον ἢ κατὰ σύνεσιν δεδοξασμένοις. Ἀπὸ δὲ τοῦ δειπνοῦ πρῶτον μὲν εἰώθασιν βουλευέσθαι περὶ τῶν κοινῶν, εἴτα μετὰ ταῦτα μέμνηνται τῶν κατὰ πόλεμον πράξεων καὶ τοὺς γενομένους ἀνδρας ἀγαθοὺς ἐπαινοῦσι, προτρεπόμενοι τοὺς νεωτέρους εἰς ἀνδραγαθίαν. » Cf. Hœckh. *Creta* tom. III, p. 100^{sq}. Müller. *Dor.* II, p. 276 sqq.

2.

Idem VI, p. 264, A : Σωσικράτης δ' ἐν δευτέρῳ Κρητικῶν · « Τὴν μὲν κοινὴν (φησὶ) δουλείαν οἱ Κρητῆτες καλοῦσι μνοίαν, τὴν δὲ ἰδίαν ἀφαμιώτας, τοὺς δὲ περιοίκους ὑπηκόους. » Τὰ παραπλήσια ἱστορεῖ καὶ Δωσιάδης ἐν τετάρτῳ Κρητικῶν.

CRETICA.

De Cretensium syssitiis (id est, conviviis publicis) Dosiadas quarto libro Rerum Creticarum hæc scribit : « Lyctii vero convivia publica in hunc modum celebrant. Quilibet ex fructibus prædiorum decimam partem in sodalitatem confert, insuperque suam partem redituum publicorum, qui a præfectis civitatis in singulas familias dispertiuntur : servi vero in singula capita staterem Æginensem pendunt. Distributi autem sunt cives omnes per sodalitates, quas ἀνδρεῖα illi vocant. Curam communis convivii habet mulier, adsumptis tribus aut quattuor e popularibus, qui ministrant : quorum singulos sequuntur duo famuli, ligna gestantes, quos καλοφόρους vocant. Sunt autem ubivis tota Creta duæ domus publicis sodalitatibus destinatae : quarum alteram ἀνδρεῖον (*virorum cænaculum*) vocant; alteram vero, in quo cubant hospites peregrini, κοιμητήριον (id est, *cubitorium*) appellant. In ea domo quæ proprie conviviis publicis destinata est, duæ positæ sunt mensæ, *hospitales* dictæ, quibus assident hospites qui adsunt :

deinde sunt mensæ reliquorum convivarum. Apponitur autem unicuique præsentium portio æqualis; junioribus quidem carnis portio tantum dimidia; nec ceterarum rerum ullam hi attingunt. Deinde in singulis mensis poculum ponitur, vino admodum diluto repletum. In commune id bibunt omnes, quibus mensa communis est : post cœnam vero aliud eisdem apponitur. Pueris vero unum commune poculum miscetur. Senioribus autem, si amplius bibere cupiunt, potestas datur. A mensa vero, quæcumque sunt ferculorum optima, ea palam auferens mulier cœnæ præfecta apponit his qui aut bellica virtute aut prudentia aliis antecellere putantur. Post cœnam primum consueverunt de rebus publicis deliberare : dein post hæc commemorant res bello præclare gestas, et fortes viros laudant, junioresque ad virtutis studium cohortantur. »

2.

Sosicrates Rerum Creticarum libro secundo, « Publicum servitium, inquit, Cretenses μνοίαν vocant, privata vero mancipia, ἀφαμιώτας; periæcos vero, *subditos*. » Paria his Dosiadas tradit Rerum Creticarum libro quarto.

E LIBRIS INCERTIS.

3.

Plinius H. N. IV, 12, 20 : *Dosiades eam* (Cre- tam) *a Crete nympa : Hesperidis filia, Anaxi- mander : a rege Curetum, Philistides Mallotes : Crates primum Aeriam dictam : deinde postea Cu- retin, et Macarón nonnulli a temperie cœli appel- latam existimavere.* E Plinio sua Solinus p. 74.

3 a.

Schol. Il. v, 234 : Μνασέας δέ φησιν ὑπὸ Ταντά- λου ἡρπάσθαι (Γανυμήδην) καὶ ἐν κυνηγεσίῳ ἀναιρε- θῆναι (πεσόντα ταφῆναι ἐν τῷ Μυσίῳ Ὀλύμπῳ κατὰ τὸ ἱερὸν τοῦ Ὀλυμπίου Διός)· Δωσιάδης δὲ ὑπὸ Μίνῳ καὶ ὁ λιμὴν, ὅθεν ἡρπάσθη, Ἀρπαγίας καλεῖται· ἀξιοῦντος δὲ μιγῆναι αὐτῷ κατακρημνίσαι αὐτόν· τὸν δὲ θάψαι καὶ πλάσασθαι τῷ πατρὶ ὡς θύελλα καὶ νέφος ἥρπασεν αὐτόν. Cf. Echemenis Κρητικὰ ap. Athen XIII, p. 601, E.

4.

Bekker. Anecd. p. 783, 14 : Δωσιάδης (sic) δὲ ἐν Κρήτῃ φησὶν εὐρεθῆναι αὐτὰ (sc. τὰ γράμματα).

5.

Clem. Al. Protr. c. 3. p. 12, 34 Sylb. (I, 36 Vil.) : Lyctii in Creta Jovi homines immolant, referente in Nostis Anticlides (fr. 9) : καὶ Λεσβίους Διονύσω τὴν ὁμοίαν προσάγειν θυσίαν Δωσιάδης (sic) λέγει. Cf. Euseb. P. E. p. 157.

6.

Diodorus V, 80, 4, postquam de mythologume- nis Cretensium, historiaque insulæ antiquissima exposuit (c. 64 - 80), accinit hæc : Ἐπεὶ δὲ τῶν τὰ Κρητικὰ γεγραφότων οἱ πλεῖστοι διαφωνοῦσι πρὸς ἀλλήλους, οὐ χρὴ θαυμάζειν ἂν μὴ πᾶσιν ὁμολογού-

3 a.

Mnaseas dicit a Tantalo Ganymedem raptum esse et in ve- natione occisum ; cæsum vero in Mysio Olympio in templo Jovis Olympii sepultum esse. Dosiades vero a Minoe raptum esse ad portum, qui inde Harpagias vocetur ; ac Minoe con- suescere cum eo tentante, de rupe se præcipitem dedisse ; tum Minoem eum sepelivisse, atque ficto mendacio patri ejus dixisse procellam atque nubem filium abstulisse.

4.

Dosiades in Creta literas inventas esse ait.

5.

Lesbii quoque Baccho humanas victimas ad aras ducunt, ut Dosiades ait.

6.

Quandoquidem Creticarum rerum scriptores plerique omnes inter sese dissentiunt, nemini mirum videri debet,

μενα λέγωμεν. Τοῖς γὰρ τὰ πιθανώτερα λέγουσι καὶ μάλιστα πιστευομένοις ἐπηκολουθήσαμεν, ἃ μὲν Ἐπι- μενίδῃ τῷ θεολόγῳ προσσχόντες, ἃ δὲ Δωσιάδῃ καὶ Σωσικράτῃ καὶ Λαοσθενίδῃ.

DOSITHEUS.

Dositheus ex uno notus Plutarcho. Nam distin- guendus ab eo Dositheus Coloneus, astronomus, cujus meminerunt Censorin. c. 18 ; Plinius H. N. XVIII, 31 ; Geminus Rhod. p. 245 sqq. ; Joh. Ly- dus De mens. IV, 84 p. 284 ed. Ræther., ubi cf. not. J. B. Hasii. Eundem laudari censeo in Vit. Arati p. 58, 24 ed. Westerm., ubi Δωσίθεος ὁ πολι- τικὸς (lege Ποντικὸς, e *Colonis Ponticis oriundus*) ἐλθεῖν φησιν αὐτόν (sc. Ἄρατον) καὶ πρὸς Ἀντίοχον τὸν Σελεύχου κτλ. Meinek. (ad Euphor. p. 16 not.) voluit : Σωσιθίος δὲ ὁ ἐπιλυτικός. De Dositheo gram- matico sæculi tertii v. Fabricius B. Gr. tom. VII, p. 59 ; XII, p. 514 ; Bæcking. in præfat. ad Do- sithei Ἑρμηνεύματα (Bonn. 1831). Cf. H. Stephani Thes. s. v.

ITALIKA.

E LIBRO TERTIO.

1.

Plutarch. Par. c. 34 : Κομμίνιος Σοῦπερ Λαυρεν- τίνος, ἔχων υἱὸν ἐξ Ἑγερίας νύμφης Κομμίνιον, ἐπή- γαγε μητρὶν Γιδίκαν· ἥτις ἐρασθεῖσα τοῦ προγόνου καὶ ἀποτυχοῦσα, βρόχῳ κατέστρεψε τὸν βίον, ἐπιστο- λὰς καταλείψασα ψευδεῖς. Ὁ δὲ Κομμίνιος ἀναγνοὺς τὰ ἐγκλήματα, καὶ τῷ ζήλῳ πιστεύσας, ἐπεκαλέσατο τὸν Ποσειδῶνα. Ὁ δὲ τῷ παιδί ἐπὶ ἄρματος ὄχουμένων ταῦρον ἔδειξε, καὶ οἱ ἵπποι τὸν νέον σύραντες ἀπώλε- σαν· ὡς Δωσίθεος ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν.

si non omnibus consentanea hæc a nobis exponantur. Illos enim secuti sumus, quibus et probabilior est oratio, et fides maxima habetur. Nunc enim Epimenidi theologo, nunc Do- siadæ et Sosicrati ac Laosthenidæ nos accommodavimus.

ITALICA.

1.

Comminius Super Laurentinus ex Egeria nympa filium sustulit Commium. Gidicam deinde novercam ei super- induxit, quæ quum deperiret privignum, et repulsam esset passa, suspensio sese vita exuit, calumniosis post se re- lictis literis. Comminius, cognitis criminibus, fidemque ha- bens obtrectioni, Neptunum invocavit. Is puero curru vehenti objecit taurum, quo consternati equi eum raptando perdidit. Dositheus tertio Rerum Italicarum.

2.

Idem ib. c. 33 : Ἦθιος Τολίειξ γήμας Νουκερίαν, ἔσχε δύο παῖδας ἐκ ταύτης. Ἔσχε δὲ καὶ ἕξ ἀπελευθέρως κάλλει περίβλεπτον Φίρμον, ὃν τῶν γνησίων μάλλον ἔστεργε. Ἡ δὲ Νουκερία πρὸς τὸν πρόγονον μισοπότηρως διαχειμένη, τοὺς παῖδας ἀνέπειθεν [αὐτὸν ἀναιρεῖν]. Τῶν δ' εὐσεβῶς ἀνανευσάντων, αὕτη τὸν φόνον ἐνήργησε, καὶ νυκτὸς τοῦ σωματοφύλακος τὸ ξίφος ἐλκύσασα καιρίως ἔτρωσε τὸν κοιμώμενον, ἐγκαταλιπούσα τὸ ξίφος. Τοῦ δὲ σωματοφύλακος ὑποπτευθέντος, ὁ παῖς τὴν ἀλήθειαν λέγει. Ὁ δὲ τοῦτον θάψας, τὴν γυναῖκα ἐφυγάδευσεν· ὡς Δοσίθεος ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν.

3.

Idem ib. c. 37 : Φάβιος Φαβρικιανὸς, τοῦ μεγάλου συγγενῆς Φαβίου, πορθήσας Τούξιον μητρόπολιν Σαυνιτῶν, τὴν παρ' αὐτοῖς τιμωμένην νικηφόρον Ἀφροδίτην ἔπεμψεν εἰς Ῥώμην. Τούτου γυνὴ Φαβία μοιχευθεῖσα ὑπὸ τινος εὐπρεποῦς νεανίου, τοῦνομα Πετρωνίου Οὐαλεντίνου, τὸν ἄνδρα ἐδολοφόνησε. Φαβία δὲ τὸν ἀδελφὸν ἔτι νήπιον Φαβρικιανὸν τῶν κινδύνων ἐρρύσατο, καὶ ἔπεμψε κρύφα τραφησόμενον. Ἀκμάσας δὲ ὁ νεανίας τὴν τε μητέρα καὶ τὸν μοιχὸν ἀπέκτεινε, καὶ ἀπελύθη ὑπὸ τῆς συγχλήτου· ὡς ἱστορεῖ Δοσίθεος ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν.

ΣΙΚΕΛΙΚΑ.

E LIBRO TERTIO.

4.

Idem ib. c. 19 : Κυάνιππος γένει Συρακούσιος μόνῳ Διονύσῳ οὐκ ἔθυσεν· ὁ δὲ θεὸς ὀργισθεὶς μέθην ἐνέσκηψε,

2.

Ebius Toliex duos filios ex uxore Nuceria sustulit, aliumque eximium forma Firmum e liberta, quem legitimis habuit cariorem. Nuceria, quæ in privignum esset animo intenso, filios hortata est ut Firmum interficerent. Quod quum illi pie recusassent, ipsa cædem peregit, ac noctu ejus, cui Firmi corporis custodia erat mandata, mucrone stricto letale vulnus privigno intulit, inque eo pugionem reliquit. Puer vero custodem suum suspicione liberavit, re ut acta erat explicata. Ebius, sepulto filio, uxorem extorrem egit. Dositheus tertio Italicorum.

3.

Fabius Fabricianus, Maximi cognatus, diripiens Tuxium principem Samnitium urbem, Venerem Victricem, quæ apud illos colebatur, Romam misit. Hujus uxor Fabia stuprata a formoso quodam juvene, Petronio Valentino, maritum dolo interfecit. Fabia autem fratrem Fabricianum adhuc infantem periculo eripuit, et alio furtim educandum misit. Is adultus matrem adulterumque occidit, estque senatus sententia absolutus. Dositheus tertio Italicorum.

SICULA.

4.

Cyanippus Syracusanus quum diis sacrificaret, solum Bacchum præteriiit. Irritatus deus ebrietatem ei immisit,

καὶ ἐν τόπῳ σκοτεινῷ τὴν θυγατέρα ἐβιάσατο, Κυάνην Ἡ δὲ τὸν δακτύλιον περιελομένη ἔδωκε τῇ τροφῷ, ἐσόμενον ἀναγνώρισμα. Λοιμωζάντων δὲ, καὶ τοῦ Πυθίου εἰπόντος μὲν, δεῖν τὸν ἀσεβῆ τροπαίοις θεοῖς σφαγιάσαι, τῶν δ' ἄλλων ἀγνοούντων τὸν χρησμὸν, γνοῦσα ἡ Κυάνη, καὶ ἐπιλαβομένη τῶν τριχῶν, εἴλκε, καὶ αὕτη κατασφάζασα τὸν πατέρα, ἑαυτὴν ἐπέσφαξε· καθάπερ Δοσίθεος ἐκ τῷ τρίτῳ Σικελικῶν.

Αἴτωλικά.

E LIBRO PRIMO.

5.

Idem ib. c. 40 : Εὐήνος Ἄρεος καὶ Στερόπης, τὴν Οἰνομάου γήμας Ἀλκίππην, ἐγέννησε θυγατέρα Μάρπησσαν, ἣν παρθένον ἐφρούρει. [Ἰδὼν δὲ αὐτὴν χορεύουσιν?] Ἰδὰς ὁ Ἀφάρητος καὶ ἀρπάσας ἐκ χοροῦ ἔφυγεν. Ὁ δὲ πατὴρ διώξας, καὶ μὴ συλλαβὼν, εἰς τὸν Λυκόρμαν ἔρριψεν ἑαυτὸν ποταμὸν, καὶ ἀθάνατος ἐγένετο· ὡς Δοσίθεος ἐν πρώτῳ Ἰταλικῶν.

Ἰταλικῶν aperte corruptum. Scribe Αἰτωλικῶν, quam correctionem suppeditat genus Eueni. V Apollodor. I, 7, 7.

ΛΥΔΙΑΚΑ.

E LIBRO TERTIO.

6.

Idem ibid. c. 30 : Σαρδιανοὶ πρὸς Σμυρναίους πόλεμον ἔχοντες περὶ τὰ τεῖχη ἐστρατοπεδεύσαντο, καὶ διὰ πρεσβέων ἔπεμψαν, μὴ πρότερον ἀναχωρῆσαι, ἐὰν μὴ τὰς γυναῖκας συνελθεῖν αὐτοῖς συγχωρήσωσι. Τῶν δὲ

per quam in obscuro loco filiam Cyanen compressit. Ea patris digito detractum anulum nutrici asservandum tradidit, agnitionis argumento futurum. Peste oborta, quum Apollo Pythius respondisset incestum hominem esse diis averruncatoribus malorum immolandum, Cyane sensum oraculi ceteros fallentem percipiens, crinibus arreptum patrem protraxit, et eum seque insuper ipsam jugulavit. Dositheus tertio Rerum Sicularum.

ÆTOLICA.

5.

Evenus, Martis et Steropes filius, ex Alcippa uxore, CEnomai filia, progenuit filiam Marpessam, eamque virginem asservavit. Idas autem, Apharei filius, saltantem conspicatus, e choro eam rapuit, ac profugit. Quem Evenus persequens, quum non assequeretur, in Lycormam fluvium sese conjecit, immortalisque est factus. Dositheus primo Rerum Ætolicarum.

LYDICA.

6.

Sardiani, bello cum Smyrnæis contracto, Smyrnam obsederunt, missisque legatis denuntiarent se non antea obsidionem soluturos, quam suarum uxorum copiam ipsis Smyrnæi fecissent. Male tum cum Smyrnæis actum fuisset

Σμυρναίων διὰ τὴν ἀνάγκην μελλόντων πάσχειν κα-
κῶς, θεραπαίνης ἦν μία τῶν εὐσχημόνων, ἣ προσδρα-
μοῦσα ἔφη τῷ δεσπότη Φιλάρχῳ· Δεῖ τὰς θεραπαίνας
κοσμήσαντας ἀντ' ἐλευθέρων πέμπειν. Ὁ δὲ καὶ ἔδρα-
σαν. Οἱ δὲ κοπωθέντες ὑπὸ τῶν θεραπαινῶν, ἐάλωσαν.
Ὅθεν καὶ νῦν παρὰ Σμυρναίοις ἑορτὴ λέγεται Ἐλευ-
θέρια, ἐν ἣ αἱ δοῦλαι τὸν κόσμον τῶν ἐλευθέρων φοροῦ-
σιν· ὡς Δοσίθεος ἐν τρίτῳ Λυδιακῶν.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΙ.

7.

Idem ib. c. 33 : Πέλοψ, Ταντάλου καὶ Εὐρυανάσ-
σης, γήμας Ἴπποδάμειαν, ἔσχεν Ἀτρέα καὶ Θυέστην·
ἐκ δὲ Δαναΐδος νύμφης Χρυσίππον, ὃν πλεόν τῶν γνη-
σίων ἔστερξε. Λαΐος δὲ ὁ Θηβαῖος, ἐπιθυμήσας, ἤρ-
πασεν αὐτόν. Καὶ συλληφθεὶς ὑπὸ Θυέστου καὶ Ἀτρέως,
ἐλέους ἔτυχε παρὰ Πέλοπος διὰ τὸν ἔρωτα. Ἴπποδά-
μεια δ' ἀνέπειθεν Ἀτρέα καὶ Θυέστην ἀναιρεῖν αὐτόν,
εἰδυῖα ἔσεσθαι ἑφεδρον βασιλείας. Τῶν δ' ἀρνησαμέ-
νων, αὐτὴ τῷ μύσει τὰς χεῖρας ἔχρισε. Νυκτὸς γὰρ
βαθείας κοιμωμένου Λαΐου, τὸ ξίφος ἐλκύσασα καὶ
τρώσασα τὸν Χρυσίππον, ἐγκαταπήγνυσι τὸ ξίφος.
Ὑπονοηθεὶς δὲ ὁ Λαΐος διὰ τὸ ξίφος, ῥύεται ὑπὸ ἡμι-
θνήτος τοῦ Χρυσίππου τὴν ἀλήθειαν ὁμολογήσαντος·
ὁ δὲ θάψας, τὴν Ἴπποδάμειαν ἐξώρισεν· ὡς Δοσίθεος ἐν
Πελοπίδαϊς (Πελοποννησιακοῖς?).

8.

Steph. Byz. (p. X ed. Westerm.) : Δώριον, πό-
λις μία τῶν τριῶν· Ὀμηρος (Il. II, 594).

καὶ Πτελεὼν καὶ Ἔλος καὶ Δώριον.

Δοσίθεος ἐν αὐτῇ τῇ πόλει φησὶν ὑπὸ Θαμύρα εὐρεθῆ-
ναι τὴν Δώριον ἁρμονίαν.

Excerpta hæc sunt ex eo loco integri operis,
cujus hunc centonem e cod. Parisino servavit Mon-
tefalconius :

necessitate circumventis, nisi quædam formosa ancilla ad
dominum suum Philarchum accurrens subjecisset hoc con-
siliū, ancillas ornatas loco liberarum esse mittendas. Quod
quum exsecuti essent Smyrnæi, hostes ab ancillis defati-
gati, in potestatem Smyrnæorum venerunt. Itaque etiam
num Eleutheria festivitas, quasi liberarum diceret, apud
Smyrnæos celebratur, in qua servæ liberarum ornatu de-
coratæ incedunt. Dositheus tertio Lydiacorum.

PELOPIDÆ.

7.

Pelops, Tantali et Euryanassæ filius, ducta Hippodamia
filios procreavit Atreum et Thyestem, et e Danaide nympha
Chrysippum, quem majore quam genuinos amore est pro-
secutus. Laius autem Thebanus cupiditate impulsus Chry-
sippum rapuit, comprehensusque ab Atreo et Thyeste, a
Pelope dignatus est venia, quod amor raptionis causa fuis-

. . . . . ὡς περὶ Μεσσήνην κα-
. . . . . ἁρμονίαν καὶ τῆς
. . . . . ορεῦσαι Δώριον. εἰ

Hæc num ad nostrum Dositheum pertineant,
haud discerno. Dorion est Peloponnesi urbs, in
qua cum Musis certavit Thamyras. Hancce fabu-
lam Dositheus tractasse videtur.

DRACO.

ΠΕΡΙ ΓΕΝΩΝ.

Harpocratio : Ἐτεοβουτάδαι... γένος [παρ'] Ἀθη-
ναίοις, οἷον οἱ ἀληθῶς ἀπὸ Βούτου· ἐτεόν γὰρ τὸ ἀληθές.
Ἐκ δὲ τούτων καθίστατο ἡ ἱερεία τῆς Πολιάδος Ἀθη-
νῶν, καθά φησι Δράκων Περὶ γενῶν.

Num hæc ex opere antiquario, an grammatico
sumpta, dubium; hoc verisimilius, si Draco ille est
Stratonicensis grammaticus, qui non ita multum
post Aristarchum floruisse videtur. V. *Lehrs. Zeitschr. f. Alterthumswiss.* 1840, p. 934 sqq. —
Alius est *Draco Corcyræus*, Περὶ λίθων operis au-
ctor, testante Athenæo XV, p. 692, D : Ἰστορεῖ δὲ
τοῦτο Δράκων ὁ Κερκυραῖος ἐν τῷ Περὶ λίθων γράφῳ
οὕτως· « Ἴανόν δὲ λόγος ἔχει διπρόσωπον γεγονέναι,
τὸ μὲν ὀπίσω, τὸ δ' ἔμπροσθεν ἔχοντα πρόσωπον.
Ἀπὸ τούτου καὶ τὸν Ἴανόν ποταμὸν καὶ τὸ ὄρος Ἴανόν
ὀνομάζεσθαι, κατοικήσαντος αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους.
Πρῶτον δὲ καὶ στέφανον εὐρεῖν καὶ σχεδίας καὶ πλοῖα,
καὶ νόμισμα χαλκοῦν πρῶτον χαράξαι. Διὸ καὶ τῶν
κατὰ τὴν Ἑλλάδα πολλὰς πόλεις καὶ τῶν κατὰ τὴν
Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν, ἐπὶ τοῦ νομίσματος ἐγγχαράττειν
πρόσωπον δικέφαλον, καὶ ἐκ θατέρου μέρους ἡ σχεδίαν
ἢ στέφανον ἢ πλοῖον. Τοῦτον δὲ τὴν ἀδελφὴν γήμαντα
Καμίσην υἱὸν μὲν Αἰθηκα, θυγατέρα δ' Ὀλιστήνην γεν-
νῆσαι. Καὶ αὐτὸν ὡς μειζόνων ὀρεγόμενον πραγμάτων εἰς

set. Hippodamia vero Atreo et Thyestæ hortatrix fuit ut
interficerent Chrysippum, sciens eum inhiaturum regno :
quumque id detrectarent, ipsa flagitio manus admovit, ac
nocte intempesta, dum Laius dormiret, stricto ejus gladio
Chrysippum sauciavit, gladio in eum defixo. Laius quum
in necis suspicionem venisset propter gladium, liberatus ab
ipso est Chrysippo, qui semimortuus jam veritati tulit
testimonium. Pelops, filio sepulto, Hippodamiam solum ver-
tere coegit. Dositheus in Pelopidis.

8.

Dositheus in Dorio urbe Thamyrin harmoniam Doricam
invenisse dicit.

DE GENTIBUS.

Eteobutadæ, gens apud Athenienses, quasi qui vere a
Buta oriundi sunt; nam ἐτεόν significat *vere*. Ex his con-

τὴν Ἰταλίαν διαπλεῦσαι, καὶ οἰκῆσαι τὸ πλησίον Ῥώμης ὅρος κείμενον, τὸ ἀπ' αὐτοῦ Ἰάνουκλον ὀνομαζόμενον. »

ECHEMENES.

Cretensem fuisse Echemenem et libri ab eo scripti argumentum suadet, et ipsum nomen auctoris; nam Ἐχέμμας Cretensis memoratur a Callimacho in Epigr. 72, 1.

KPHTIKA.

Athenæus XIII, p. 601, E : Κρηῖτες γοῦν, ὡς ἔφην, καὶ οἱ ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκιδεῖς περὶ τὰ παιδικὰ δαιμονίως ἐπτόννται. Ἐχεμένης γοῦν ἐν τοῖς Κρητικοῖς οὐ τὸν Δία φησὶν ἀρπάσαι τὸν Γανυμήδην, ἀλλὰ Μίνωα. Eadem Comes Natal. tradit IX, 13. Cf. Müller. Dor. II, p. 297, Dosiadis fragm. 3, a. et not. ad Nicolai Dam. fr. 21.

Fulgentius Myth. I, 14, inter eos, qui de novem Musis allegorice exposuerint, nominat Pisan-drum (fr. 26 ed. Dübn.) physicum et Euxemenem in libro Θεολογουμένων. Ibi fortasse restituendum esse *Echemenem* suspicatur Vossius p. 436. Fortasse præstat reponere *Euemerum*.

ECHEPHYLIDAS.

Echephylidas (Ἐχεφυλίδας fr. 2, Ἐχεφυλίδης fr. 1, Ἐχεφυλλίδας fr. 3) de Peloponnesi civitatibus geographica vel historica quædam conscripsisse videtur. Nomen alibi, quantum scio, non obvium. Ἐχέφυλος tamen exstat in inscript. Delphic. ap. Bæckh. C. I. I, p. 830, n. 1706, 18.

1.

Stephan. Byz. : Σφακτηρία, οὐδετέρως. Ἔστι δὲ μεθόριον Ἠλείων τῆς πρὸς Μεσσήνην χώρας. Κέκληται δ' οὕτως, ὡς φησιν Ἐχεφυλίδης, διὰ τὸ ἐν αὐτῇ σφαγιασμένους τοὺς Ἡρακλείδας πρὸς Ὀξυλον ποιήσασθαι συνθήκας περὶ φιλίας καὶ δμονοίας.

stituebantur sacerdotes Minervæ Poliadis, sicut Draco ait De gentibus.

CRETICA.

Cretenses sane, ut dixi, et Chalcidenses Eubææ puero-rum amore mirum in modum flagrarunt. Itaque Echemenes in Creticis ait, non a Jove raptum esse Ganymedem, sed a Minoe.

1.

Sphacteria, neutro genere, in confiniis sita Eleorum ad Messenæ regionem. Sic autem vocata est, ut ait Echephy-lidas, quod ibi Heraclidæ mactatis hostiis amicitiae et con-cordiæ pacta cum Oxylo fecerunt.

2.

Idem : Ὑρμίνη, πόλις τῆς Ἡλίδος (II. B, 616). Με-nέλαος δὲ τετάρτῳ Θηβαϊκῶν Ὑρμιναν διὰ τοῦ α φησί. Τὴν δὲ Ὑρμίνην Ἐχεφυλίδας φησὶ τὰς νῦν Ὀρμίνας. Ὀρμίνας δὲ καὶ τοὺς Ἐπειοὺς καλεῖσθαι. Ὀρμιναι δὲ δύο.

Libri ἔχεφυλίδας; correx. Pinedo. Cf. Ruhnken. Dissert. de Longin. p. lxxxiii ed. Weisk. — Cf. Eustath. ad II. B, p. 304 : Ὁ δὲ τὰ ἐθνικὰ ἐκθέ-μενος, Ὑρμίνας δύο εἶναί φησιν ἀπὸ Ὑρμίνης, τὰς ὕστερον διὰ τοῦ ο κληθείσας. Strabo VIII, p. 341 : Ὑρμίνη μὲν οὖν πολίχνην ἦν, νῦν δ' οὐκ ἔστιν· ἀλλ' ἀκρωτήριον πλησίον Κυλλήνης ὀρεινὸν ἔστι, κα-λούμενον Ὀρμινὰ ἢ Ὑρμινὰ (Ὀρμινὰ ἢ Ὑρμινὰ scribi vult Dindorf. in Thes.).

3.

Schol. Platon. p. 380 ed. Bekk. : Πρὸς δύο οὐδ' ὁ Ἡρακλῆς.] Ἐχεφυλλίδας δὲ αὐτὸν ὑπὸ Κτεάτου καὶ Εὐρύτου τῶν Μολιονιδῶν ἡττηθῆναι κατὰ τὴν ἐπ' Αὐ-γέαν στρατείαν· διωχθέντα δὲ ἄχρι τῆς Βουπρασίδος καὶ περιβλεψάμενον, ὡς οὐδεὶς ἐξίκετο τῶν πολεμίων, ἀναψύξαι τε καὶ ἐκ τοῦ παραρρέοντος ποταμοῦ πίνοντα προσαγορεύσαι « τοῦτο ἦδ' ὕδωρ »· ὃ νῦν δείκνυται ἰόν-των ἐκ Δύμης εἰς Ἡλιν, καλούμενον ὑπὸ τῶν ἐγγωρίων Βαδὺ ὕδωρ. Τὰ δὲ αὐτὰ Φερεκύδης (fr. 36) καὶ Κώ-μαρχος (1. Κλέαρχος) καὶ Ἰστρος (fr. 46) κτλ. Cf. Duris fr. 76, tom. II, p. 487. Litera β in βαδὺ di-gamma exprimitur.

EMPODUS.

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ.

Athenæus IX, p. 370, C : Καὶ οὐ παράδοξον, εἰ κατὰ τῆς κράμβης τινὲς ὦμνουον, ὁπότε καὶ Ζήνων ὁ Κιτιεὺς, ὁ τῆς Στοᾶς κτίστωρ, μιμούμενος τὸν κατὰ τῆς κυνὸς ὄρκον Σωκράτους, καὶ αὐτὸς ὦμνυε τὴν κάπ-παριν, ὡς Ἐμποδός φησιν ἐν Ἀπομνημονεύμασιν.

« Empodus commentarios reliquit, historicos, ut puto. » Vossius. « Nescio an corruptum viri nomen. » Schweighæuser. Idem jam Casaubonus suspicatus est qui Ποσειδώνιος scrib. conjecit. Num

2.

Hyrmine, urbs Elidis. Menelaus vero quarto Thebaico-rum Hyrminam per α literam dicit. Echephylidas Hyrmi-nen esse quas nunc vocant Horminas. Horminas vero etiam Epeos vocari. Duo autem sunt Horminæ.

MEMORABILIA.

Non mirum admodum accider' nobis debet per brassi-
cam jurasse nonnullos; quand' uidem et Zeno Cittieus,
Stoæ conditor, Socratis juram tum Per canem imitans
capparim jurare consueverat, ... tradit Empodus in Memo-
rabilibus.

Empedus? cujus nominis Pythagoreum philosophum memorat Iamblich. Vit. Pyth. 36. An Empylus, cujus nominis scriptorem vidimus tom. III, p. 327?

EPAPHUS.

E LIBRO XVII.

Macrobius Sat. III, 6 : *Epaphus autem, vir plurimæ lectionis, libro septimodecimo ait Delphis quodam tempore evenisse, ut templum, religiosum antea et intactum, spoliatum incensumque sit; et adjicit, multas circa Corinthum urbes insulasque proximas terræ motu haustas; Delon neque antea neque postea hoc incommodo vexatam, sed semper eodem manere saxo. Eadem narrat Servius ad Æn. III, 34. Ceterum cujusmodi opus hoc Epaphi fuerit, nescio.*

EPARCHIDES.

Athenæus II, p. 61, A : Ἐπαρχίδης Εὐριπίδην φησὶ, τὸν ποιητὴν, ἐπιδημῆσαι τῇ Ἰκάρῳ, καὶ, γυναικὸς τινος μετὰ τέκνων κατὰ τοὺς ἀγροὺς, δύο μὲν ἀρρένων τελείων, μιᾶς δὲ παρθένου, φαγούσης θανασίμους μύκητας, καὶ ἀποπνιγείσης μετὰ τῶν τέκνων, ποιῆσαι τοῦτ' ἐπίγραμμα.

ὦ, τὸν ἀγήραντον πόλον αἰθέρος, ἥλιε, τέμνων,
ἄρ' εἶδες τοιόνδ' ὄμματι πρόσθε πάθος;
μητέρα παρθενικὴν τε κόρην δισσοῦς τε συναίμους
ἐν ταύτῳ φέγγει μοιριδίῳ φθιμένους.

Sequens fragmentum quum item de Icaro ins. sit, de hac ipsa Eparchides, aliunde mihi non notus, scripsisse videtur.

Idem I, p. 30, B : Γίνεται δὲ ἐν Ἰκάρῳ, φησὶν

1.

Eparchides narrat, quum Euripides poeta in Icaro insula hospes esset, accidisse ut mulier quædam cum liberis (duo filii erant adulti, et una filia virgo) comestis in agro letiferis fungis suffocata simul cum liberis periret; ibi tum poetam tale epigramma composuisse :

O sol ! qui cæli polum sempiternum peragras,
an talem umquam oculis vidisti calamitatem?
Matrem, filiam virginem, filiosque duos,
eodem fatali die e vivis abreptos!

2.

Nascitur in Icaro, ut Eparchides ait, vinum Pramnium. Quod vini genus neque dulce neque densum, sed auste-

Ἐπαρχίδης, ὁ Πράμνιος. Ἔστι δὲ οὗτος γένος τι οἴνου· καὶ ἔστιν οὗτος οὔτε γλυκὺς οὔτε παχύς, ἀλλ' αὐστηρὸς καὶ σκληρὸς, καὶ δύνανται ἔχων διαφέρουσιν... Ἐκαλεῖτο δὲ ἡ Ἰκαρος πρότερον Ἰχθυόεσσα, διὰ τὸ ἐν αὐτῇ τῶν ἰχθύων πλῆθος, ὡς καὶ Ἐχινάδες ἀπὸ τῶν ἐχίνων, καὶ Σηπιάς ἄκρα ἀπὸ τῶν περὶ αὐτὴν σηπιῶν, etc... Προσαγορεύεται δὲ, φησὶν Ἐπαρχίδης, ἡ ἄμπελος ἡ τὸν Ἰκάριον Πράμνιον φέρουσα ὑπὸ τῶν ξένων μὲν ἱερὰ, ὑπὸ δὲ τῶν Οἰνοαίων Διονυσιάς. Οἰνὸς δὲ πόλις ἐν τῇ νήσῳ ἐστί.

EPIMENIDES.

Epimenides vates Cretensis apud Diog. Laert. I, 112, præter poetica (De origine Curetum et Corybantum, Theogoniam et Iasonis Expeditionem, De Minoe et Rhadamantho) prosa oratione scripsisse perhibetur : Περὶ θυσιῶν, καὶ τῆς ἐν Κρήτῃ πολιτείας.

His scriptis, senioris ævi foetibus, usus est Diogenes (V, 80, 4), qui suam de Cretensium antiquitatibus narrationem accommodasse se dicit ad ea quæ tradiderint Epimenides theologus, Dosicles, Sosicrates et Laosthenidas.

Diogen. I, 115 : Γεγόνασι δὲ καὶ Ἐπιμενίδαι ἄλλοι δύο· ὃ τε γενεαλόγος, καὶ τρίτος ὁ Δωριστὶ γεγραφὼς Περὶ Ῥόδου.

GENEALOGIAI.

1.

Ad Rhodi historiam referri possit schol. Pind. Ol. VII, 24 : Ἡρόφιλος δὲ Ποσειδῶνος καὶ Ἀφροδίτης τὴν Ῥόδον εἶναί φησιν, Ἐπιμενίδης δὲ αὐτὴν Ὠκεανοῦ γενεαλογεῖ, ἀφ' ἧς καὶ τὴν πόλιν ὠνομάσθαι. At probabilius fluxisse ex genealogiis, ad quas alter ejusdem scholiastæ locus pertinere videtur.

rum et durum, et insignem habens vim... Erat autem Icaro insulæ prius nomen Ichthyoessa (*Piscosa*) a piscium copia qui circa eam gignuntur : quemadmodum et Echinades ab echinis nomen habent, et Sepias promontorium a sepiis.. Vitis autem quæ fert Icarium Pramnium, ab exteris *Sacra* appellatur, ut ait Eparchides, ab Ἐνοεσις vero *Dionysias*. Est autem Ἐνοε ejusdem insulæ oppidum.

GENEALOGIÆ.

1.

Herophilus Neptuni et Veneris filiam Rhodum esse dicit, Epimenides vero eam Oceani filiam dicit, a qua etiam Rhodus urbs nomen habeat.

2.

Schol. Pind. Ol. I, 127, postquam tredecim procos ab OEnomao interfectos enumeraverat, addit : Τούτῳ τῷ ἀριθμῷ τῶν ἀπολωλότων μνηστήρων καὶ Ἡσίοδος καὶ Ἐπιμενίδης συμμαρτυρεῖ. Eadem Eudocia p. 314.

3.

Schol. Apollon. Rhod. IV, 57 : Ἐπιμενίδης δὲ αὐτὸν (τὸν Ἐνδυμίωνα) παρὰ θεοῖς διατρίβοντα ἐρασθῆναι φησι τῆς Ἥρας· διόπερ Διὸς χαλεπήναντος αἰτήσασθαι διαπαντὸς καθεύδειν. Eadem Eudocia p. 148.

4.

Idem III, 242 : Ἐπιμενίδης δὲ φησι Κορίνθιον τῷ γένει τὸν Αἰήτην· μητέρα δὲ αὐτοῦ Ἐφύραν φησί.

5.

Idem II, 1125 : Phrixi et Iophossæ, Æete natæ, filios Hesiodus in Eœis recenset quattuor : Ἄργον, Φρόντιν, Μέλανα, Κυτίσωρον (Κύτωρον cod. Paris.). Ἐπιμενίδης δὲ καὶ πέμπτον προστίθῃσι Πρέσβωνα. Eadem Eudocia p. 79. Cf. fragm. Herodor. h. l.

6.

Schol. Eur. Phœn. 13 : Ἐπιμενίδης Εὐρύκλειαν τὴν Ἐκφαντός φησιν αὐτὸν (τὸν Λαῖον) γεγαμηκέναι, ἐξ ἧς εἶναι τὸν Οἰδίποδα· οἱ δὲ δύο φασὶ τὸν Λαῖον γῆμαι γυναῖκα, Εὐρύκλειαν καὶ Ἐπικάστην. Καὶ τὸν Οἰδίποδα δὲ φασιν Ἐπικάστην τὴν μητέρα γεγαμηκέναι, καὶ Εὐρυγάνην.

7.

Schol. Vat. in Eur. Rhes. 36 : Ἐπιμενίδης δὲ Καλλιστοῦς καὶ Διὸς παῖδας γεγενῆσθαι (φησὶ) Πᾶνα καὶ Ἀρχάδα διδύμους.

2.

Tredecim procos filiæ ab OEnomao interfectos esse etiam Hesiodus et Epimenides testantur.

3.

Epimenides Endymionem apud deos versantem Junonis amore captum esse dicit; quare Jove irato postulasse eum ut per omne tempus dormiret.

4.

Epimenides ait Aeten genere Corinthium matremque ejus Ephyram esse.

5.

Epimenides Phrixi filios recenset quinque, Argum, Phrontin, Melanem, Cytisorum, Presbonem.

6.

Epimenides Eurycleam Ecphantis filiam Laio nupsisse, ex eaque natum esse Oedipum.

7.

Epimenides ait Jovis et Callistus filios fuisse Panem et Arcadem geminos.

DE RHODO.

Ergias Rhodius in libris quos De patria edidit, postquam de Phœnicibus, insulam olim incolentibus, nonnihil ante narravit : « Phalanthus, ait, oppidum in Ialyso [sive Ia

ERGIAS RHODIUS.

Nomen auctoris suspectum. Fortasse pro Ἐργίας scribendum Ἐρζίας; quamquam inde non sequitur Erxiam illum, cujus Κολοφωνιακὰ Athenæus memorat, eundem esse cum auctore Ῥοδιακῶν.

ΠΕΡΙ ΡΟΔΟΥ.

Athenæus VIII, p. 360, E : Ἐργίας οὖν ὁ Ῥόδιος ἐν τοῖς Περὶ τῆς πατρίδος, προειπὼν τινα περὶ τῶν κατοικησάντων τὴν νῆσον Φοινίκων, φησὶν ὡς « Οἱ περὶ Φάλανθον ἐν τῇ Ἰαλυσῷ πόλιν ἔχοντες ἰσχυροτάτην τὴν Ἀχαΐαν καλουμένην, καὶ δαιτὸς ἐγκρατεῖς ὄντες, χρόνον πολὺν ἀντεῖχον Ἰφίκλῳ πολιορκοῦντι. Ἦν γὰρ αὐτοῖς καὶ θέσφατον ἐν χρησμῷ τινι λελεγμένον, ἕξειν τὴν χώραν, ἕως κόρακες λευκοὶ γένωνται, καὶ ἐν τοῖς κρατῆρσιν ἰχθυὲς φανῶσιν. Ἐλπίζοντες οὖν τοῦτ' οὐδέποτε ἔσσεσθαι, καὶ τὰ πρὸς τὸν πόλεμον βραθυμοτέρως εἶχον. Ὁ δ' Ἰφικλος, πυθόμενος παρὰ τινος τὰ τῶν Φοινίκων λόγια, καὶ ἐνεδρεύσας τοῦ Φαλάνθου πιστόν τινα πορευόμενον ἐφ' ὕδωρ, ᾧ ὄνομα ἦν Λάρκας, καὶ πίστει πρὸς αὐτὸν ποιησάμενος, θηρεύσας ἰχθυῖδια ἐκ τῆς κρήνης, καὶ ἐμβαλὼν εἰς ὕδρεϊον, ἔδωκε τῷ Λάρκα, καὶ ἐκέλευσε φέροντα τὸ ὕδωρ τοῦτο ἐκχεῖν εἰς τὸν κρατῆρα, ὅθεν τῷ Φαλάνθῳ ὦνοχοεῖτο. Καὶ ὁ μὲν ἐποίησε ταῦτα· ὁ δὲ Ἰφικλος κόρακας θηρεύσας, καὶ ἀλείψας γύψῳ, ἀφῆκε. Φάλανθος δ', ἰδὼν τοὺς κόρακας, ἐπορεύετο καὶ ἐπὶ τὸν κρατῆρα. Ὡς δὲ καὶ τοὺς ἰχθῦς εἶδεν, ὑπέλαβε τὴν χώραν οὐκ ἔτι αὐτῶν εἶναι, καὶ ἐπεκηρυκεύσατο πρὸς τὸν Ἰφικλον, ὑπόσπονδος ὑπεξελθεῖν ἀξιώων μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ. Συγκαταθεμένου δὲ τοῦ Ἰφίκλου, ἐπι-

lysia] tenens munitissimum, cui Achaia nomen, commeatu non carens, diu restiterat Iphiclo obsidenti. Oraculum enim a deo olim eis fuerat redditum, fore ut obtinerent regionem, donec albi conspicerentur corvi, et pisces in crateribus apparerent. Sperantes igitur illi, numquam id eventurum, securius remissiusque administrabant bellum. Iphiclus vero, cognito per nescio quæ responso Phœnicibus divinitus dato, aliquem ex iis quibus fidem Phalanthus habuerat, Larcam nomine, aquatum euntem interceptit per insidias : cum eo de proditiōe, interposita fide, egit. Pisciculos e fonte captos iniecit urnæ, Larcæque dedit; jubens aquam illam in craterem infundere, e quo vinum hauriretur Phalantho. Id dum facit Larcas, Iphiclus captos corvos gypso oblitit, dimittitque. Phalanthus conspicatus corvos, ad craterem properat : quem ubi piscibus vidit repletum, jam non amplius sua in potestate fore regionem ratus, legatos de pace ad Iphiclum misit, petens ut sibi liceret incolumi cum suis abire. Quod quum pollicitus Iphiclus esset, fraudem talem machinatus est Phalanthus. Mactatis victimis, exemptis visceribus, in earum ventribus abditum aurum argentumque conabatur auferre. At sentiens fraudem Iphiclus, prohibuit. Cui quum iuramentum objiceret Phalanthus, quo pollicitus erat ille, se asportari passurum quidquid in ventre illi auferrent; fraudem ipse contra mo-

τεχνᾷται ὁ Φάλανθος τοιόνδε τι. Καταβαλὼν ἱερεῖα καὶ τὰς κοιλίας ἐκκαθάρας, ἐν ταύταις ἐπειρᾶτο ἐξάγειν χρυσίον καὶ ἀργύριον. Αἰσθόμενος δὲ ὁ Ἰφίκλος διεκώλυσε. Προσφέροντός τε τοῦ Φαλάνθου τὸν ὄρκον, ὃν ὤμοσεν, ἐάσειν ἐξάγεσθαι ὃ τι κατὰ γαστρὸς αἴρωνται, ἀντισοφίζεται, πλοῖα αὐτοῖς διδοὺς, ἵνα ἀποκομισθῶσι, παραλύσας τὰ πηδάλια καὶ τὰς κώπας καὶ τὰ ἱστία, ὁμόσαι φήσας πλοῖα παρέξειν, ἄλλο δὲ οὐδέν. Ἐν ἀπορίᾳ δὲ οἱ Φοίνικες ἐχόμενοι, πολλὰ μὲν τῶν χρημάτων κατώρυσσον, ἐπισημαινόμενοι τοὺς τόπους, ἵν' ὕστερόν ποτε ἀνέλωνται ἀφικόμενοι, πολλὰ δὲ τῷ Ἰφίκλῳ κατέλειπον. Ἀπαλλαγέντων οὖν τούτῳ τῷ τρόπῳ ἐκ τῆς χώρας τῶν Φοινίκων, κατέσχον τὰ πράγματα οἱ Ἕλληνες. » Τὰ δ' αὐτὰ ἱστορήσας καὶ Πολύζηλος ἐν τοῖς Ῥοδιακοῖς « Τὰ περὶ ἰχθύων (ψησὶ) καὶ τῶν κοράκων μόνοι ἤδεσαν ὁ Φάκας καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ, Δορκία. Αὕτη δ' ἐρασθεῖσα τοῦ Ἰφίκλου, καὶ συνθεμένη περὶ γάμου διὰ τῆς τροφῆς, ἔπεισε τὸν φέροντα τὸ ὕδωρ ἰχθύς ἀγαγεῖν, καὶ ἐμβαλεῖν εἰς τὸν κρατῆρα, καὶ αὕτη δὲ τοὺς κόρακας λευκάνασα ἀφῆκεν. »

ERXIAS.

Etym. M. 376, 51 : Ἐρξίας, ὄνομα κύριον· παρὰ τὸ ῥέξω ῥεξίας· ὑπερδιπλασμῶς ῥεξίας δὲ πρακτικός· ὁμοίως τῷ ῥέκτης, ἔρκτης. Cf. nom. pr. Ἐρξίων ap. Anacreont. in Athen. XI, p. 498, C; Ἐρξικλείδης ap. Pausan. X, 5, 13; Ἐρξιμένης ap. Boeckh. C. I. I, n. 165. Ἐρξανδρος Mytilenæus ap. Herodot. IV, 97. X, 37.

ΚΟΛΟΦΩΝΙΑΚΑ.

Athenæus XIII, p. 561, F : Σάμιοι δὲ, ὥς φησιν Ἐρξίας ἐν Κολοφωνιακοῖς, γυμνάσιον ἀναθέντες τῷ Ἐρωτὶ τὴν διὰ τούτων ἀγομένην ἑορτὴν Ἐλευθερίαν προσηγόρευσαν· δι' ὃν θεὸν καὶ Ἀθηναῖοι Ἐλευθερίας ἔτυχον. Καὶ οἱ Πεισιστρατίδαι ἐκπεσόντες, ἐπεχείρησαν διαβάλλειν πρῶτοι τὰς περὶ τὸν θεὸν τοῦτον πράξεις.

litus est, navigia illis dans quibus proficiscerentur, sed demptis gubernaculis remisque et velis : jurasse se quidem, aiens, navigia illis daturum, sed præterea nihil. Ita quum nihil proficerent Phœnices, magnam pecuniarum partem defoderunt, locorum certa signa sibi notantes, ut posthac alio tempore reversi, eruere possent; magnam vero partem Iphiclo reliquerunt. Quibus tali modo ex insula profectis, Græci rerum potiti sunt. » Eandem vero rem narrans Polyzelus in Rebus Rhodiorum, ait : « Oraculum de piscibus et de corvis Phalantho datum, uni notum fuerat Phacæ, ejusque filiae Dorciæ. Hæc vero, Iphicli amore capta, et huic intercedente nutrice desponsata, persuaserat ei qui aquam ferebat, ut pisces afferret et in craterem injiceret : corvos autem ipsa, a se dealbatos, dimisit. »

EUAGORAS LINDIUS.

Suidas : Εὐαγόρας, Λίνδιος, ἱστορικός. Ἐγραψε Βίον Τιμαγένους καὶ ἐτέρων λογίων· Ζητήσεις κατὰ στοιχείον Θουκυδίδου· Τέχνην ῥητορικὴν ἐν βιβλίοις ε'. Τῶν παρὰ Θουκυδίδῃ ζητουμένων κατὰ λέξιν, Ἱστορίαν τε περιέχουσιν τὰς Αἰγυπτίων βασιλείας.

ἔγραψε... βιβλίους ε'] om. cod. A. B. V. Post λογίων Eudoc. p. 163 addit ἀνδρῶν. Cf. Suidas v. Τιμαγένης. — ζητήσεις κ. σ. Θ. et τῶν π. Θ. ζητ. κ. λ. unum idemque opus designant. In postremis Eudocian Ἱστορίαν περὶ τῆς Αἰγ. βασιλείας, quod præfert Ebert. Diss. Sic. p. 132. — τέχνη. ῥητ.] Bernhardt : « Hanc significare videtur Anonym. in Rh. Gr. VII, p. 12. Nam de reliquis locis, qui per commentarios in Hermogenem sparsi Euagoram philosophum cum Aquila jungunt (velut ibid. IV, p. 130 : Τῶν δὲ πρὸ Ἐρμογένους τεχνογράφων ἔνιοι καὶ τῶν μετ' ἐκεῖνον Ἀκύλας τε καὶ Εὐαγόρας, οἱ μὲν ἐκ φιλοσοφίας ἐπιστήμην τῇ ῥητόρων συμμίζαντες τέχνη), non ausim decernere hunc an diversum Euagoram tradant. Cf. Walz. Rh. Gr. p. 179. 294. 295. 298. » — Reliquias operis historici non inveni. — De Euagora (v. Euagone) Thasio, historiæ naturalis scriptore, v. Plinius H. N. ind. auct. lib. VIII. X. XIV. XV. XVII. XVIII. Auct. R. R. lat. p. 54, 164.

EUALCES.

ΕΦΕΣΙΑΚΑ.

Athenæus XIII, p. 573, A : Εὐάλκης δὲ ἐν τοῖς Ἐφεσιακοῖς καὶ ἐν Ἐφέσῳ φησὶν ἱερὰ ἰδρῦσθαι ἐταίρα Ἀφροδίτῃ.

Antecedit fragm. Alexidis Samii. Alii Eualces memorantur : Atheniensis ap. Xenoph. H. Gr. IV, 1, 40, et Cretensis in Anthol. Palat. VI, p. 262,

DE COLOPHONE.

Samii, ut Erxias tradit in Colophoniacis, quum gymnasium haberent Amori dedicatum, festos dies qui in hujus dei honorem agebantur *Eleutheria* nominabant. Propter eundem Athenienses etiam libertatem nacti sunt : et Pisistratidæ, quum excidissent imperio, primi ausi sunt res gestas hujus dei calumniari.

DE EPHESO.

Eualces in libris De Epheso, in hac quoque urbe Veneri meretrici fana consecrata esse dicit.

3. Cf. Eualcidas Eleus ap. Pausan. VI, 16, 6; Eretriensis ap. Herodot. V, 102.

EUANORIDAS ELEUS.

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ.

Pausanias, VI 8, 1 : Εὐανορίδα δὲ Ἡλείῳ πάλης ἐν παισὶν ὑπῆρξεν ἐν τε Ὀλυμπίᾳ καὶ Νεμείων νίκη. Γενόμενος δὲ Ἑλλανοδίχης, ἔγραψε καὶ οὗτος τὰ ὀνόματα ἐν Ὀλυμπίᾳ τῶν νενικηκότων. Ἔς δὲ πύκτην ἄνδρα, γένος μὲν Ἀρχάδα ἐκ Παρρασίων, Δάμαρχον δὲ ὄνομα, οὗ μοι πιστὰ ἦν, πέρα γε τῆς ἐν Ὀλυμπίᾳ νίκης, ὅποσα ἄλλα ἀνδρῶν ἀλαζόνων ἐστὶν εἰρημένα, ὡς ἐξ ἀνθρώπου μεταβάλοι τὸ εἶδος ἐς λύχον ἐπὶ τῇ θυσίᾳ τοῦ Λυκαίου Διός, καὶ ὡς ὕστερον τούτων ἔτει δεκάτῳ γένοιτο αὐθις ἄνθρωπος. Οὐ μὲν οὐδὲ ὑπὸ τῶν Ἀρχάδων λέγεσθαί μοι τοῦτο ἐφαίνετο ἐς αὐτόν· ἐλέγετο γὰρ ἂν καὶ ὑπὸ τοῦ ἐπιγράμματος τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ. Ἐχει γὰρ δὴ οὕτως·

Υἱὸς Δινύττα Δάμαρχος τήνδ' ἀνέθηκεν
εἰκόν', ἀπ' Ἀρχαδίας Παρράσιος γενεάν.

Τοῦτο μὲν δὴ ἐς τοσοῦτο πεποιήται.

Narrationem de Damarcho exscripsi, quoniam fortasse ex ipso fluxit Euanorida.

Plinius H. N. VII, 22, 34 : *Nullum tam impudens mendacium est, ut teste careat. Itaque Agriopas, qui Olympionicas scripsit, narrat Demænetum (Damarchum sec. Pausan.) Parrhasium in sacrificio, quod Arcades Jovi Lycæo humana etiam hostia faciebant, immolati pueri exta degustasse et in lupum se convertisse; eundem decimo anno restitutum athleticæ certasse in pugilatu, victoremque Olympia reversum.*

Pro *Itaque Agriopas*, in antiquioribus codd. fuerit *Itaq. Euagriopas*, quod ipsum corruptum esse poterat ex *Itaq. Euanoridas*. Nostri libri ex-

hibent : *Agriopas, Acopas, Copas, Ita Copas, Itaque Copas qui Olympionica*. In indice auctorum ad librum VIII legitur : « *Euanthe Agrippa, qui Ὀλυμπιονίκας.* »

Euanoridas, nobilis Eleus, bello captus a Lyco Achæorum proprætore (Ol. 140, 3. 218 a. C.), memoratur ap. Polyb. V, 94, 6.

EUCRATES.

ΡΟΔΙΑΚΑ.

Hesychius v. Ἐλατρον, Εὐκράτης ἐν Ῥοδιακοῖς, ἔνδυμα, κατάξωσμα.

Athenæus III, p. 111, C : Ἐτνίτας ἄρτος ὁ προσγορευόμενος λεχιθίτας, ὡς φησιν Εὐκράτης.

EUDOXUS RHODIUS.

Diogenes Laertius VIII, 90 : Γεγόνασι δὲ Εὐδόξοι τρεῖς· αὐτὸς οὗτος (sc. ὁ Κνίδιος)· ἕτερος, Ῥόδιος, ἱστορίας γεγραφώς. *Ætas auctoris, nec non argumentum atque ambitus historiarum definiri accuratius non possunt.*

ΙΣΤΟΡΙΑΙ.

1.

Apollonius Mirab. c. 24 : Εὐδόξος ὁ Ῥόδιος Περὶ τὴν Κελτικὴν εἶναί τι ἔθνος φησὶν, ὃ τὴν ἡμέραν οὐ βλέπειν, τὴν δὲ νύκτα ὁρᾶν.

2.

E LIBRO NONO.

Etym. M. p. 18, 57 : Ἀδρίας, τὸ πέλαγος. Διονύσιος· ὃς πρότερον ἐπὶ τῇ Ὀλυμπιάδι (Δ. ὁ πρότερος ἐπὶ τῇ ζη' ὀλ.?) πόλιν ἔκτισεν Ἀδρίαν ἐν τῷ Ἰωνικῷ κόλπῳ,

OLYMPIONICÆ.

Euanoridas Eleus puerilis luctæ victoriam Olympiæ ac Nemeæ adeptus. Idem quum Hellanodica factus est, ipse etiam eorum, qui ludis Olympicis vicerant, nomina conscripsit. De pugile vero Parrhasio ex Arcadia, cui nomen Damarcho, quæ memoriæ prodita sunt, præter Olympiam victoriam fabulatorum hominum figmenta esse arbitror, quod scilicet in Jovis Lycæi sacris in lupum conversus decimo rursus anno pristinam recepisset hominis figuram : quod certe commentum ne ex ipsorum quidem Arcadum sermone ortum esse mihi videtur. Si verum esset, haud dubie mentio ejus fieret etiam in epigrammate Olympiæ quod sic habet :

Dinytta genitus Damarchus dedicat hancce
effligem, Arcadico Parrhasius genere.

Hactenus versus illi loquuntur.

DE RHODO.

Elatrum, apud Eucratem in Rebus Rhodiorum, indumentum, cingulum.

Etnitas panis idem est qui lecithitas vocatur, ut ait Eucrates.

HISTORIÆ.

1.

Eudoxus Rhodius in Celtica regione gentem esse ait, quæ interdiu non cernat, sed noctu videat.

2.

Adriaticum mare. Dionysius senior Adriam urbem ad sinum Ionicum condidit; ab ea mare Adriaticum appellatur. Eudoxus vero in nono Historiarum libro Adriaticum mare nomen habere refert ab Adria Messapio, Pausonis filio.

ἀφ' ἧς καὶ τὸ πέλαγος Ἀδρίας καλεῖται. Εὐδόξος δὲ ἐν τῇ θ' τῶν Ἱστοριῶν τὸ πέλαγος καὶ τὴν πόλιν ὀνομασθῆναι Ἀδρίαν φησὶν ἀπὸ Ἀδρίου τοῦ Μεσσαπίου Παύωνος. Cf Diodor. XV, 13. Theopompi fr. 140.—Præterea Eudoxus Rhodius inter eos, qui in geographicis elaborarint, recensetur in Marciani Epitome Artemidori p. 63 ed. Hudson.

EUEMERIDAS CNIDIUS.

Plutarch. De fluv. 10, 2 : Εὐημερίδας δὲ ὁ Κνίδιος ἱστορίας μέμνηται τοιαύτης. Ὁ ἀσκὸς Μαρσίου τῷ χρόνῳ δαπανηθεὶς καὶ κατενεχθεὶς ἔπεσεν ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὴν Μίδου κρήνην· καὶ κατ' ὀλίγον καταφερόμενος, ἀλιεῖ τινι προσηνέχθη· κατὰ δὲ χρησιμοῦ προσταγὴν Πεισίστρατος ὁ Λακεδαιμόνιος, παρὰ λείψανα τοῦ Σατύρου πόλιν ἀπὸ τοῦ συγκυρήματος κτίσας, Νώρικον αὐτὴν προσηγόρευσε. Νώρικον δὲ οἱ Φρύγες τῇ σφῶν διαλέκτῳ τὸν ἀσκὸν καλοῦσι. Eadem, omisa mentione Euemeridæ, iisdem pæne verbis habes apud Eustathium ad Dionys. Perieg. 321. Subjicit Eustathius : Ἐὰν δὲ Φρυγία οὔσα ἡ τοῦ Πεισιστράτου πόλις αὕτη οὐδὲν ἔχη κοινὸν πρὸς τοὺς ἀνωτέρω ῥηθέντας Νωρίκους, ἀλλ' οὖν ἡ ἱστορία πρὸς πολυπειρίαν οὐκ ἄχαρις.

EUELPIS CARYSTIUS.

Porphyr. De abst. II, § 55 (ex eoque Euseb. P. E. IV, 16, p. 164 ed. Gsfd.) : Ἐθουον δὲ καὶ ἐν Χίῳ τῷ Ὠμαδίῳ Διονύσῳ ἄνθρωπον διασπῶντες, καὶ ἐν Τενέδῳ, ὡς φησιν Εὐελπὶς ὁ Καρύστιος.

EUTHYMENES.

XPONIKA.

Clemens Alex. Strom. I, 21, p. 141, 21 : Εὐθυμένης δὲ ἐν τοῖς Χρονικοῖς συνακμάσαντα (sc. Ὀμηρον) Ἡσιόδῳ ἐπὶ Ἀκάστου ἐν Χίῳ γενέσθαι περὶ τὸ διακοσιοστὸν ἔτος ὕστερον τῆς Ἰλίου ἀλώσεως (φησί).

Euemeridas Cnidius hanc scribit historiam. Uter Marsyæ exesus tempore et delatus e terra in Midæ fontem decidit, paullatimque defluens ad piscatorem quendam devenit. At oraculi præcepto Pisistratus Lacedæmonius juxta Satyri reliquias urbem ab eventu condidit, eamque Noricum nominavit. Noricum enim Phryges idiomate suo utrem vocant.

In Chio quoque hominem discerpentes Omadio (*crudi-oro*) Baccho in sacrificium offerebant, nec non in Tenedo, uti ait Euelpis Carystius.

Ταύτης δὲ ἐστὶ τῆς δόξης καὶ Ἀρχέμαχος ἐν Εὐβοϊκῶν τρίτῳ. Alius haud dubie est Euthymenes Massiliensis, qui quod in Atlantico oceano instituit iter, literis consignavit. Indicasse locos veterum a quibus laudatur, nunc satis habeo.

Anonymus De increm. Nili (in ed. Schweigh. Athenæi II, c. 90, tom. I, p. 283) : Εὐθυμένης δ' ὁ Μασσαλιώτης φησὶν, αὐτὸς πεπλευκὼς, τὴν ἔξω θάλασσαν ἐπιρρεῖν ὡς ἐπὶ τὴν Λιβύην, ἐστραμμένην δὲ εἶναι πρὸς βορέαν τε καὶ ἄρκτους. Καὶ τὸν μὲν ἄλλον χρόνον κενὴν εἶναι τὴν θάλασσαν, τοῖς δ' Ἑτησίαις ἀνωθυμένην ὑπὸ πνευμάτων πληροῦσθαι καὶ ῥεῖν (ἐπιρρεῖν;) ταῖς ἡμέραις ταύταις· παυσάμενων δὲ τῶν Ἑτησίων ἀναχωρεῖν. Εἶναι δὲ αὐτὴν καὶ γλυκεῖαν, καὶ κήτη παραπλήσια τοῖς ἐν τῷ Νεῖλῳ κροκοδείλοις καὶ τοῖς ἵπποποτάμοις ἔχειν.

Johannes Lydus IV, 68, p. 262 ed. Roeth. : Εὐθυμένης δὲ ὁ Μασσαλιώτης φησὶ διαπλεῦσαι τὴν Ἀτλαντικὴν θάλατταν, ἐξ ἐκείνης τε ἰδεῖν τὸν Νεῖλον ἐκτρέχοντα, καὶ τότε μᾶλλον ὀγκοῦσθαι, ὅταν οἱ λεγόμενοι Ἑτήσαιο πνέωσι· τότε γὰρ, φησὶν, ἔξωθεισθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων τὴν θάλασσαν, τούτων δὲ παυομένων ἡσυχάζειν. Γλυκὴ δὲ σχεδὸν τὸ τῆς Ἀτλαντικῆς θαλάττης ὕδωρ, καὶ ὅμοια ταύτης θηρία τοῖς τοῦ Νεῖλου.

Seneca Quæst. Nat. IV, 12 : *Euthymenes Massiliensis testimonium dicit* : « *Navigavi, inquit, Atlanticum mare. Inde Nilus fluit major quamdiu Etesiae tempus observant; tunc enim ejicitur mare instantibus ventis. Quum resederint, et pelagus conquiescit, minorque descendenti inde vis Nilus est. Ceterum dulcis maris sapor est, et similis Niloticis belluæ.* » ... *Adde quod testimonium ejus testium turba coarguitur. Tunc enim mendacio locus, quum ignota essent externa. Licebat illis fabulas mittere.*

Plutarch. De plac. phil. IV, 1, p. 897 (1095 Didot) : Εὐθυμένης ὁ Μασσαλιώτης, ἐκ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς ἔξω θαλάσσης γλυκείας κατ' αὐτὴν οὔσης νομίζει πληροῦσθαι τὸν ποταμόν.

Cf. Aristot. Meteor. I, 13. Aristides tom. II, p. 471 et 474 ed. Dindorf., et Marcian. Heraclæot. in Epitome Artemidori (vel Menippi) p. 112 ed. Miller, ubi cod. Paris. Εὐθυμόνης, quum primitus scriptum esset Εὐθυμόνης; Hudson. Εὐθυμάνης. Ceterum v. Ukert. Geogr. I, 1, p. 113;

CHRONICA.

Euthymenes in Chronicis Homerum eodem tempore cum Hesiodo florentem sub Acasto in Chio fuisse circa ducensimum annum post captum Ilium. Eadem est Archemachi sententia in libro tertio Rerum Euboicarum.

2. *Euthymenes* Massiliensis, ex Oceano marique externo, quod sua natura [*al.* αὐτόν, in fluvii regione] dulce est, fluvium impleri.

II, 1, p. 47. Fuhr. De Pythea p. 6; Letronn. in *Journal d. sav.* 1839, p. 435.

GLAUCIPPUS.

DE SACRIS ATHENIENSIIUM.

Macrobian. Sat. I, 13 : *Omni autem intercalationi mensis Februarius deputatus est (a Romanis sc.) ; quoniam is ultimus anni erat. Quod etiam ipsum de Græcorum imitatione faciebant. Nam et illi ultimo anni sui mensi superfluos inserebant dies, ut refert Glaucippus, qui De sacris Atheniensium scribit.*

Qui sit hic Glaucippus non liquet. De Glaucippo, Hyperidis f., oratore, v. Plutarch. Phoc. c. 4; Athenæus XIII, p. 590, C; Plut. X Oratt. p. 848, D. 849, C; Phot. cod. 266, p. 495, 15; Westermann. *Gesch. d. gr. Bereds.* 60, 14. Alium Glaucippum Cappadocem, rhetorem, memorat Seneca Controv. IV, 25, p. 286. — Glaucippus archon Ol. 92, 3, ap. Diodor. XIII, 42 et alibi.

GLAUCUS.

APABIKH APXAIOLOGIA.

E LIBRO SECUNDO.

1.

Steph. Byz. : Ἀταφηνοί, ἔθνος μέγα Ἀραβίας, περὶ οὗ Γλαῦκος ἐν δευτέρῳ.

Δούμαθα, πόλις Ἀραβίας. Ὁ πολίτης Δουμαθηνός, ὡς Γλαῦκος ἐν β' Ἀραβικῆς ἀρχαιολογίας.

Ἐρθα, πόλις Παρθίας ἐπὶ τῷ Εὐφράτῃ. Τὸ ἔθνικόν Ἐρθηνός, ὡς Γλαῦκος ἐν Ἀραβικῶν δευτέρῳ.

Νέγλα, πολίχνιον Ἀραβίας. Γλαῦκος δευτέρῳ

Ἀραβικῆς ἀρχαιολογίας. Τὸ ἔθνικόν Νέγλιος ἢ Νεγλίτης τῷ ἔθει τῆς χώρας.

Ὁμανα, πόλις τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας. Γλαῦκος δευτέρῳ Ἀρ. ἀρχ. Τὸ ἔθνικόν Ὁμανεύς.

Εὐαληνοί, ἔθνος περὶ οὗ φησὶ Γλαῦκος ἐν δευτέρῳ Περὶ Ἀραβίας.

E LIBRO TERTIO.

2.

Idem : Ἀίλανον, πόλις Ἀραβίας, ἧς ὁ πολίτης Αἰλανίτης. Τινὲς δὲ κόλπον Αἶλα (?) φασί. Γλαῦκος δὲ κώμην αὐτὴν λέγει ἐν Ἀραβικῶν τρίτῳ. « Τὰ πρὸς ἑὼ τῆς Αἶλας. » Ὁ πολίτης Αἰλανίτης. Variam urbis scripturam ex auctoribus collectam habes ap. Forbigerum *Geogr.* II, p. 747 : τὰ Αἶλανα, Ἐλάνα, Αἶλανον, Αἶλās, Αἰλά, Αἰλάθ, *Elath* hebr., Αἰλών.

Βασιννοί, Ἀραβικὸν ἔθνος. Γλαῦκος ἐν τρίτῳ Ἀραβικῆς ἀρχαιολογίας.

E LIBRO QUARTO.

3.

Idem : Γάδδα, χωρίον Ἀραβίας. Γλαῦκος ἐν τετάρτῳ. Καὶ θηλυκῶς καὶ οὐδετέρως. Τὸ ἔθνικόν Γαδδηνός.

Idem : Χαρακμωθα, πόλις τῆς νῦν τρίτης Παλαιστίνης... ὁ πολίτης.. Χαρακμωθηνός... Γλαῦκος ἐν Ἀραβικῆς ἀρχαιολογίας τετάρτῳ. « Ἡσύχῃζον δ' ἐν τούτοις Χαρακμωθηνοί. »

E LIBRIS INCERTIS.

4.

Idem : Σαλμηνοί, ἔθνος νομαδικόν, ὡς Γλαῦκος ἐν * Ἀραβικῆς ἀρχαιολογίας.

Γέα, πόλις πλησίον Πετρῶν ἐν Ἀραβίᾳ, ὡς Γλαῦκος ἐν Ἀραβικῇ ἀρχαιολογίᾳ.

Ἀρίνδηλα, πόλις Παλαιστίνης, Γλαῦκος δὲ κώμην αὐτὴν καλεῖ.

ARABICA ARCHÆOLOGIA.

1.

Atapheni, magnus Arabum populus. — *Dumada*, Arabiæ urbs. — *Ertha*, Parthiæ urbs ad Euphratem. — *Negla*, Arabiæ oppidulum. — *Omana*, Arabiæ felicitis urbs. — *Eualeni*, gens de qua Glaucus dicit in secundo Archæologiæ Arabiæ.

2.

Ailanum, urbs Arabiæ. Civis Ailanites. Nonnulli sinum *Æla* dicunt. Glaucus vicum vocat in tertio Arabicorum : « Quæ ab Aila orientem versus sunt. »

Basinni, Arabica gens. Glaucus tertio Arabiæ archæologiæ.

3.

Gadda, Arabiæ locus, Glaucus in quarto; tum feminino tum neutro genere. Civis Gaddenus.

Characmoba, urbs Palæstinæ tertiæ quæ nunc dicitur Civis Characmobenus. Glaucus in quarto Arabiæ archæologiæ : « Quiescebant interea Characmobeni. »

4.

Salmeni, gens nomadica, ut Glaucus ait in Arabica archæologia.

Gea, urbs prope Petras in Arabia, ut Glaucus in Arabica archæologia.

Arindela, urbs Palæstinæ. Glaucus vero vicum esse dicit.

GORGIAS ATHENIENSIS.

ΠΕΡΙ ΕΤΑΙΡΩΝ.

I.

Athenæus XIII, p. 583, D : Αἱ γὰρ καλαὶ ἡμῶν Ἀθῆναι τοσοῦτον πλῆθος ἤνεγκαν ἑταιρῶν, περὶ ὧν ἐπεξελεύσομαι ὅσον γε δύναμαι, ὅσον ὄχλον εὐανδροῦσα πόλις οὐκ ἔσχεν. Ἀνέγραψε γοῦν Ἀριστοφάνης μὲν ὁ Βυζάντιος ἑκατὸν καὶ τριάκοντα πέντε, Ἀπολλοδώρος δὲ τούτων πλείους, ὁ Γοργίας δὲ πλέονας, παραλειφθῆναι φάσκοντες ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους μετὰ ἑταιρῶν πλείονων καὶ τάσδε· τὴν Πάροιον ἐπικληθεῖσαν, καὶ Λαμπυρίδα, καὶ Εὐφροσύνην· αὕτη δὲ ἦν γναφείως θυγάτηρ. Ἀγραφοὶ δ' εἰσὶν αὐτῷ Μεγίστη, Ἀγαλλίς, Θαυμάριον, Θεόκλεια· αὕτη δ' ἐπεκαλεῖτο Κορώνη· Ἀθηναίχουστος, Ἄστρα, Γνάθαινα, καὶ ταύτης θυγατρίδῃ Γναθαίνιον· καὶ Σιγῇ, καὶ Συναυρίῃ ἢ Λύχνης ἐπικαλουμένη, καὶ Εὐκλεία, καὶ Γρυμαία, καὶ Θρυαλλίς, ἔτι Χίμαιρα καὶ Λαμπάς.

Ejusdem Gorgiæ Athenæus meminit XIII, p. 567, A : Σὺ δὲ, ὦ σοφιστὰ, ἐν τοῖς καπηλείοις συναφύρη, οὐ μεθ' ἑταίρων, ἀλλὰ μετὰ ἑταιρῶν, μαστροπευούσας περὶ σαυτὸν οὐκ ὀλίγας ἔχων, καὶ περιφέρων αἰεὶ τοιαυτὴ βιβλία Ἀριστοφάνους καὶ Ἀπολλοδώρου καὶ Ἀμμωνίου καὶ Ἀντιφάνους, ἔτι δὲ Γοργίου τοῦ Ἀθηναίου, πάντων τούτων συγγεγραφότων περὶ τῶν Ἀθήνησιν ἑταιρίδων.

2.

Idem XIII, p. 596, F : Στρατοκλῆς δ' ὁ ῥήτωρ ἐρωμένην εἶχε τὴν ἐπικληθεῖσαν Λήμην ἑταίραν, τὴν καλουμένην Παρόραμα (παρόραμον ed. Ald.; δίδραχμον conj. Valckenar.; πάνορμον Jacobs) διὰ τὸ καὶ δύο δραχμῶν φοιτᾶν πρὸς τὸν βουλούμενον, ὥς φησι Γοργίας ἐν τῷ Περὶ ἑταιρῶν.

« Fortasse Gorgias idem est cujus librum De

figuris Rutilius Lupus in linguam latinam transtulit, de quo Cicero Epp. ad Div. XVI, 21; Plutarch. Cic. 24. Cf. Ruhnken. præfat. ad Rutil. Lup. p. 10 sq. » Westermann ad Voss. p. 444.

GORGON.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΡΟΔῶ ΘΥΣΙΩΝ.

1.

Athenæus XV, p. 696, F : Καὶ ὁ εἰς Πτολεμαῖον δὲ, τὸν πρῶτον Αἰγύπτου βασιλεύσαντα, παιάν ἐστιν, ὃν ᾄδουσι Ῥόδιοι· ἔχει γὰρ τὸ Ἰὴ παιάν ἐπίφθεγμα, ὥς φησι Γόργων ἐν τῷ Περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ θυσίων.

Libri Γεωργός, quod correxit Casaubonus. Γόργων nomen occurrit etiam in inscript. Attica ap. Boeckh. C. I I, p. 292, 32.

2.

Hesych. : Καταρραπτίτης (codex Καταραπτίτης). Γόργων ἐν τῷ Περὶ θυσίων.

Ἐπιπολιαῖος, Ἑρμῆς ἐν Ῥόδῳ, ὥς Γόργων ἱστορεῖ.

Ceterum non de sacrificiis tantum, sed de aliis quoque rebus quæ ad Rhodios pertinent, Gorgonem scripsisse colligas e schol. Pindari.

3.

Schol. Pindar. ad Olymp. VII, 1 (quod carmen Diagoræ Rhodio scriptum) : Ταύτην τὴν ὥδην ἀνακεῖσθαι φησι Γόργων ἐν τῷ τῆς Λινδίας Ἀθηνᾶς ἱερῷ χρυσοῖς γράμμασιν. V. Boeckh. ad h. carmen. De Diagora cf. supra fragm. Apollæ.

DE MERETRICIBUS.

1.

Elegantes nostræ Athenæ tantam multitudinem tulerunt meretricum, de quibus quoad fieri poterit disseram, quantam fortibus viris clara civitas nulla habuit. Recensuit quidem Aristophanes Byzantius centum et triginta quinque : Apollodorus vero majorem numerum, et adhuc majorem Gorgias; qui dicunt ab Aristophane omissas esse quum alias multas, tum hasce : Parænam (id est *Vinosam*) quæ cognominata est, et Lampyridem, et Euphrosynen, fullonis filiam. Silentio vero etiam ab illo præteritæ sunt : Megista, Agallis, Thaumarion, Theoclea, quæ *Cornix* cognominata est, Lenæocystus, Astra, Gnathæna, et hujus neptis Gnathænium : tum Siga, et Synoris cognomine *Lychnus*, et Euclea, et Grymæa, et Thryallis; denique Chimæra, et Lampas.

2.

Stratocles orator amasiam habuit, Lemen (*id est*, grammiam) cognominatam, quæ *Parorama* [*sive* Didrachma, *sive* Panormus?] nominabatur eo quod duarum drachmarum pretio quemcumque volentem conveniebat, ut ait Gorgias in libro De meretricibus.

DE SACRIS IN RHODO.

1.

Illud item, quod in Ptolemæum primum Ægypti regem canunt Rhodii, vere pæan est : habet enim acclamationem, *Ie Pæan*; ut ait Gorgon in libro De Rhodiorum sacris.

2.

Καταρραπτίτης. Gorgon in libro De sacris.

Ἐπιπολιαῖος, Mercurius in Rhodo, ut Gorgon scribit.

3.

Hoc Pindari carmen aureis literis exaratum positum esse in fano Minervæ Lindiæ.

HARMODIUS LEPREATES.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΦΙΓΑΛΕΙΑΝ ΝΟΜΙΜΩΝ.

I.

Athenæus IV, p. 148, F : Ἀρμόδιος δ' ὁ Λεπρεάτης ἐν τῷ Περὶ τῶν κατὰ Φιγαλείαν νομίμων· « Ὁ κατασταθεὶς (φησί) παρὰ Φιγαλεῦσι σίταρχος ἔφερε τῆς ἡμέρας οἴνου τρεῖς χόας καὶ ἀλφίτων μέδιμνον καὶ τυροῦ πεντάμνουν, καὶ τὰλλα πρὸς τὴν ἄρτυσιν τῶν ἱερῶν ἀρμόττοντα. Ἡ δὲ πόλις παρεῖχεν ἑκατέρῳ τῶν χορῶν τρία πρόβατα καὶ μάγειρον ὑδριαφόρον τε καὶ τραπέζας καὶ βάρηα πρὸς τὴν καθέδραν, καὶ τὴν τοιαύτην ἅπασαν παρασκευὴν, πλὴν τῶν περὶ τὸν μάγειρον σκευῶν, ἃ ὁ χορηγός. Τὸ δὲ δεῖπνον ἦν τοιοῦτον· τυρὸς καὶ φυστὴ μᾶζα νόμου χάριν ἐπὶ χαλκῶν κανῶν, τῶν παρὰ τισι καλουμένων μαζονόμων, ἀπὸ τῆς χρείας ἐλληφότων τὴν ἐπωνυμίαν· ὁμοῦ δὲ τῇ μᾶζῃ καὶ τῷ τυρῷ σπλάγγχνον καὶ ἄλλες προσφαγεῖν. Καθαγισάντων δὲ ταῦτα ἐν κεραμέᾳ κοτταβίδι πιεῖν ἑκάστῳ μικρὸν, καὶ ὁ προσφέρων ἀνεῖπεν Εὖ δεῖπνειας· εἴτα δ' εἰς τὸ κοινὸν ζωμὸς καὶ περίκομμα, πρόσχερα δ' ἑκάστῳ δύο κρέα. Ἐνόμιζον δ' ἐν ἅπασι τοῖς δεῖπνοις, μάλιστα δὲ τοῖς λεγομένοις μαζῶσι, τοῦτο γὰρ ἔτι καὶ νῦν ἡ Διονυσιακὴ σύνοδος ἔχει τοῦνομα, τοῖς ἐσθίουσι τῶν νέων ἀνδρικώτερον ζωμόν τ' ἐγγεῖν πλείω καὶ μᾶζας καὶ ἄρτους παραβάλλειν. Γενναῖος γὰρ ὁ τοιοῦτος ἐκρίνετο καὶ ἀνδρώδης ὑπάρχειν· θαυμαστὸν γὰρ ἦν καὶ περιδόητον παρ' αὐτοῖς ἡ πολυφαγία. Μετὰ δὲ τὸ δεῖπνον σπονδὰς ἐποιοῦντο, οὐκ ἀπονιψάμενοι τὰς χεῖρας, ἀλλ' ἀποματ-

τόμενοι τοῖς ψωμοῖς, καὶ τὴν ἀπομαγδαλίαν ἕκαστος ἀπέφερε, τοῦτο ποιοῦντες ἕνεκα τῶν ἐν ταῖς ἀμφοδοῖς γινομένων νυκτερινῶν φόβων. Ἀπὸ δὲ τῶν σπονδῶν παιὰν ᾄδεται. Ὅταν δὲ τοῖς ἥρωσι θύωσι, βουθυσία μεγάλη γίνεται καὶ ἐστιῶνται πάντες μετὰ τῶν δούλων. Οἱ δὲ παῖδες ἐν ταῖς ἐστιάσεσι μετὰ τῶν πατέρων ἐπὶ λίθων καθήμενοι γυμνοὶ συνδειπνοῦσιν. »

Idem XI, p. 479, C : Κοτταβίς. Ἀρμόδιος ὁ Λεπρεάτης ἐν τῷ Περὶ τῶν κατὰ Φιγαλείαν νομίμων, διεξιὼν περὶ τῶν ἐπιχωρίων δεῖπνων, γράφει καὶ ταῦτα· « Καθαγισάντων ταῦτα ἐν κεραμέᾳ κοτταβίδι πιεῖν ἑκάστῳ μικρὸν, καὶ ὁ προσφέρων ἀνεῖπεν· εὖ δεῖπνειας. » Cf. Müller. *Dor.* II, p. 274.

2.

Idem X, p. 442, B : Ἀρμόδιος δὲ ὁ Λεπρεάτης ἐν τῷ Περὶ τῶν παρὰ Φιγαλεῦσι νομίμων, φιλοπότας φησὶ γενέσθαι Φιγαλεῖς, Μεσσηνίους ἀστυγείτονας ὄντας, καὶ ἀποδημεῖν ἐθισθέντας.

3.

Idem XI, p. 465, D : Οἷδα δὲ τινας, ἄνδρες θιασῶται, καὶ μέγα φρονήσαντας οὐχ οὕτως ἐπὶ πλούτῳ, ὥς ἐπὶ τῷ κεκτῆσθαι πολλὰ ἐκπώματα ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ. Ὡν εἷς ἐστὶ καὶ Πυθέας ὁ Ἀρχὰς ἐκ Φιγαλείας, ὃς καὶ ἀποθνήσκων οὐκ ὤκνησεν ἐπιθέσθαι τοῖς οἰκείοις ἐπιγράψαι αὐτοῦ τῷ μνήματι τάδε·

Πυθέα μνήμα τόδ' ἐστ', ἀγαθοῦ καὶ σώφρονος ἀνδρός,
ὃς κυλίκων ἔσχεν πλῆθος ἀπειρέσιον,
ἀργυρέων, χρυσοῦ τε καὶ ἡλέκτροιο φαεινοῦ,
τῶν προτέρων πάντων πλείονα πασάμενος.

DE PHIGALENSIUM INSTITUTIS.

1.

Harmodius Lepreates in libro De Phigalensium institutis ait : « Apud Phigalenses convivio præfectus quotidie conferebat vini tres congios et polentæ modium et casei quinque libras aliaque ad condiendas carnes pertinentia. Civitas autem singulis choris tribuebat tres oves et coquum et lixam vasis gestandis, et mensas, et sellas in quibus sederent convivæ, reliquumque id genus apparatus, exceptis vasis culinariis, quæ suppeditabat choragus. Est autem cæna talis. Caseus et physta maza dicis causa super æneis cænistris, qui *mazonomi* a quibusdam vocantur, ab ipso usu ducta appellatione; simul vero cum maza et caseo, viscera et sal. Quibus inter sacras cærimonias consumptis, in fictili cottabide parum unicuique, quod bibat, præbetur; quod qui offert, *Bene cænaveris!* dicit. Deinde in commune omnibus jus apponitur et minutal; cuique vero in manus due carniū frusta. Erat autem more apud eos receptum omnibus in cænis, maxime vero in eis quæ *mazonες* appellantur (quod nomen etiam nunc Bacchicum convivium obtinet), ut juvenibus præ cæteris strenue edentibus, plus juris infunderent, et maiorem maza et panum copiam apponerent. Fortis enim et strenuus esse existimabatur talis juvenis: nam admirationi atque laudi apud eos erat edacitas. Post cænam libationem faciebant, manibus non lotis, sed mica panis abstersis; et panem, quo abstergerant manus,

secum quisque auferebat: id quod faciebant terrorum nocturnorum causa, qui in compitis incidere possent. Post libationem pæan canitur. Quum vero Heroibus sacra faciunt, multos hoves cædunt, et epulantur omnes cum servis: pueri vero in illis convivissimul cum patribus cænant, saxis nudi insidentes. »

Cottabis. Harmodius Lepreates in libro De Phigalensium institutis, de cænis loquens in illa civitate agi solitis, hæc scribit : « His inter sacras cærimonias consumptis, in fictili cottabide parum unicuique, quod bibat, offertur: quod qui offert, is ait, *Bene cænaveris.* »

2.

Harmodius Lepreates in libro De Phigalensium institutis potui deditos fuisse ait Phigalenses, Messeniorum finitimos et domo abesse solitos.

3.

Scio etiam, amici epulones, fuisse homines, qui non tam divitiis gloriarentur, quam quod magnam possedissent poculorum argenteorum aureorumque copiam. Quorum unus est Pytheas ex Phigalia Arcadiæ: qui etiam vita excessurus non dubitavit injungere suis, ut sepulcro suo hæcce inscriberent:

Pythæ hoc monumentum est, boni viri probique,
cui calicum copia infinita fuit
ex argento et auro splendenteque electro.
Superioribus cunctis plura possederat.

Τοῦτο δ' ἱστορεῖ Ἀρμόδιος ὁ Λεπρεάτης ἐν τῷ Περὶ τῶν
λειτουργικῶν νομίμων.

(ΚΩΜΩΔΟΥΜΕΝΑ.)

Schol. Aristoph. Vesp. 1239, ad verba Ἀδμήτου λόγον]: Καὶ τοῦτο ἀρχὴ σχολίου... Ἀρμόδιος δὲ ἐν τοῖς Κωμωδοῦμένοις καὶ τὸν Ἀδμήτον ἀναγέγραφε, παραθεὶς τὰ τοῦ Κρατίνου ἐκ Χειρώνων· « Κλειταγόρας ἄδεν, ὅταν Ἀδμήτου μέλος αὐλῇ. »

At recte, puto, Dindorfius et Dübnerus pro Ἀρμόδιος scripserunt Ἡρόδικος, cujus Κωμωδοῦμενα citat Athenæus. Ἀρτεμίδωρος scribere voluit Dobræus.

ÆLIUS HARPOCRATION.

Suidas : Ἀρποκρατίων, ὁ Αἴλιος χρηματίσας, σοφιστής. Ἐγράψε Περὶ τῶν δοκούντων τοῖς ῥήτορσιν ἡγνοῦσθαι, καὶ Ὑποθέσεις τῶν λόγων Ὑπερίδου, Περὶ τοῦ κατεψεῦσθαι τὴν Ἡροδότου ἱστορίαν, Περὶ τῶν παρὰ Ξενοφῶντι τάξεων, Περὶ τέχνης ῥητορικῆς, Περὶ ἰδεῶν. Ælius Harpocratio probabiliter idem est cum Cajo Harpocrate, quem Suidas in antecedentibus dicit scripsisse Περὶ τῶν Ἀντιφῶντος σχημάτων, Περὶ τῶν Ὑπερίδου καὶ Λυσίου λόγων, καὶ ἕτερα. Nomen auctoris fuerit *Cajus Ælius Harpocratio*, uti censet Kiessling. Quæst. Attic. Specim. (Ciz. 1832) p. 26. Cf. Bernhardt. ad Suid.

(HEGEMON ALEXANDRENSIS.)

Steph. Byz. : Ἀλεξάνδρεια... δευτέρα ἐστὶ πόλις Τροίας, ἐν ᾗ ἐγένετο Ἡγήμων ἐποποιός, ὃς ἔγραψε τὸν Λευκτρικὸν πόλεμον τῶν Θηβαίων καὶ Λακεδαιμονίων.

Idem carmine scripsit *Dardanica*, quæ commemorat Ælian. H. An. VIII, 11. Cf. Buttmann. in Mytholog. II, p. 253.

HEGESANDER DELPHUS.

Hegesandrum Delphum scripsisse post regnum Antigonaë Gonatæ (229-221) liquet ex fragm. 42. Porro fragm. 23 ex Hegesandro nonnulla afferuntur de Mnesiptolemo historico, quem apud Antiochum Magnum (223-187) in honore fuisse sci-

mus. Rhodophon, qui fr. 22 memoratur, notus est ex historia belli quod contra Perseum gestum est. Quod ad seriora tempora certo iudicio referri possit, reliquiæ Nostri nihil suppeditant. Fortasse igitur jam Persei temporibus, vel haud ita multo post, Hegesander floruerit (*).

Fragmenta, quæ uni debemus Athenæo, omnia ex eodem, uti videtur, fluxerunt opere, quod inscriptum erat Ὑπομνήματα (fr. 1. 2. 4. 14. 22 etc.). Singulis libris suum fuerit argumentum. Quot vero fuerint, et quam ratione distributi, prorsus latet; nam semel tantum operis certa quædam pars accuratius indicatur, fragm. 2, ubi laudat Athenæus librum sextum, quo contra philosophos auctor disputasse videtur. Initium alius libri citatur fr. 32, quod est de historia τοῦ κοττάβου. In eo igitur de symposiorum ratione sermonem fuisse consentaneum. Ὑπόμνημα περὶ ἀνδριάντων καὶ ἀγαλμάτων habes fragm. 45. Alius titulus excidit fr. 46, ubi : ἐν (τῷ) Περὶ ** ὕπομνήματι. Reliquorum fragmentorum argumenta sunt de moribus dissolutis et dieteriis principum, parasitorum (fr. 2-10), musicorum (11), poetarum (12), mimorum saltatorumque (13), ὀψοφάγων (14-17), ἰχθυοφάγων (19), ἐξοίων (20, 21), ὑδροποτῶν (fr. 24); de meretricibus et quæ huc pertinent (25-29), de rebus ad convivorum cultum spectantibus (30-34), de piscium generibus variis (35-40), de aliis similibus (41-44). Ex his si de indole operis conjecturam facere licet, major pars Ὑπομνημάτων argumento haud ab- similis fuisse videtur Ἀπομνημονεύμασι et Ἐπιστολαῖς δειπνητικαῖς Lyncei Samii atque Deipnosophistis Athenæi. Vereorque ne contra fas Hegesandro inter historicos locum assignaverimus.

ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΑ.

1.

Athenæus XI, p. 507, A : Ἡγήσανδρος δ' ὁ Δελφὸς ἐν τοῖς Ὑπομνήμασι, περὶ τῆς πρὸς πάντας τοῦ Πλάτωνος κακοθηρίας λέγων, γράφει καὶ ταῦτα· « Μετὰ τὴν Σωκράτους τελευτὴν ἐπὶ πλείον τῶν συνήθων ἀθυμούντων, ἐν τινὶ συνουσίᾳ Πλάτων συμπάρων, λαβὼν

(*) Droysenius *Hellen.* II, p. 223 de Hegesandro laudat scriptum Kœpki De hypomnem. græc. p. 20. Quo libro uti non licuit.

Narrat hoc Harmodius Lepreates in libro De Phigalensium institutis.

COMMENTARIUM.

1.

Hegesander Delphus in Commentariis, ubi de illa Platonis adversus omnes malevolentia disputat, etiam hoc

scripsit : « Post Socratis e vivis discessum, quum familiares ejus in convivio quodam tristes admodum essent, Plato unus e convivis, sumpto poculo, hortatus eos est, *ne animum desponderent; se enim idoneum esse qui scholæ præesset* : atque ita propinavit poculum Apollodoro. At ille, *lubentius se a Socrate veneni calicem fuisse accepturum*, ait, *quam istam a Platone invitationem*. Videtur

τὸ ποτήριον, παρεκάλει μὴ ἄθυμειν αὐτοὺς, ὥς ἱκανὸς αὐτὸς εἶη ἡγεῖσθαι τῆς σχολῆς, καὶ προέπειεν Ἀπολλοδώρῳ. Καὶ ὃς εἶπεν, Ἦδιον ἂν παρὰ Σωκράτους τὴν τοῦ φαρμάκου κύλικα εἰλήφειν, ἢ παρὰ σοῦ τὴν τοῦ οἴνου πρόποσιν. Ἐδόκει γὰρ Πλάτων φθονερός εἶναι, καὶ κατὰ τὸ ἦθος οὐδαμῶς εὐδοκιμεῖν. Καὶ γὰρ Ἀρίστιππον πρὸς Διονύσιον ἀποδημήσαντα ἔσχωπτεν, αὐτὸς τρεῖς εἰς Σικελίαν ἐκπελεύσας· ἅπαξ μὲν τῶν ῥυάκων χάριν, ὅτε καὶ τῷ πρεσβυτέρῳ Διονυσίῳ συγγενόμενος ἐκινδύνευσε, ὃς δὲ πρὸς τὸν νεώτερον Διονύσιον. Αἰσχίνου τε πένητος ὄντος, καὶ μαθητὴν ἓνα ἔχοντος Ξενοκράτην, τοῦτον περιέσπασε. Καὶ Φαίδωνι δὲ τὴν τῆς δουλείας ἐφιστὰς δίκην ἐφωράθη· καὶ τὸ καθόλου πᾶσι τοῖς Σωκράτους μαθηταῖς ἐπεφύκει μητρυιᾶς ἔχων διάθεσιν. Διόπερ Σωκράτης, οὐκ ἁθῶς περὶ αὐτοῦ στοχαζόμενος, ἐνύπνιον ἔφησεν ἑωρακέναι, πλειόνων παρόντων. Δοκεῖν γὰρ ἔφη τὸν Πλάτωνα, κορώνην γενόμενον, ἐπὶ τὴν κεφαλὴν μου ἀναπηδήσαντα, τὸ φαλακρόν μου κατασκαριφᾶν, καὶ κράζειν περιθλέπουσαν. Δοκῶ οὖν σε, ὦ Πλάτων, πολλὰ κατὰ τῆς ἐμῆς ψεύδεσθαι κεφαλῆς. Ἦν δὲ ὁ Πλάτων πρὸς τῇ κακοηθείᾳ καὶ φιλοδοξῷ, ὅστις ἔφησεν, Ἐσχάτον τὸν τῆς δόξης χιτῶνα ἐν τῷ θανάτῳ αὐτῷ ἀποδυόμεθα, ἐν διαθήκαις, ἐν ἐκκομιδαῖς, ἐν τάφοις· ὥς φησι Διοσκουρίδης ἐν τοῖς Ἀπομνημονεύμασι. Καὶ τὸ πόλιν δὲ θελῆσαι κτίσαι, καὶ τὸ νομοθετῆσαι, τίς οὐ φήσκει πάθος εἶναι φιλοδοξίας; Δῆλον δὲ ἐστὶ τοῦτο, ἐξ ὧν ἐν τῷ Τιμαίῳ λέγει· « Πέπονθά τι πάθος πρὸς τὴν πολιτείαν, ὥσπερ ἂν εἰ ζωγράφος ἐβούλετο τὰ ἑαυτοῦ ἔργα κινούμενα καὶ ἐνεργὰ ἰδεῖν, οὕτω καὶ γὰρ τοὺς πολίτας, οὓς διαγράφω. » Ceterum ex his nonnisi

priora usque ad verba τὴν τοῦ οἴνου πρόποσιν ex Commentariis Hegesandri petita esse videntur.

I.

E LIBRO SEXTO.

Idem IV, p. 162, A : Οὐκ ἄκαιρον δ' ἐστὶ μνημονεῦσαι καὶ τοῦ εἰς ὑμᾶς (sc. τοὺς φιλοσόφους) ποιηθέντος ἐπιγράμματος, ὅπερ παρέθετο ὁ Δελφὸς Ἡγήσανδρος, ἐν ἑκτῷ Ὑπομνημάτων.

Ὀφρυανασπασίδαι, ῥινεγκαταπηξιγένειοι,
σακκογενειοτρόφοι καὶ λοπαδαρπαγίδαι,
εἵματα νωπερίβαλλοι, ἀνηλιποκαιθλεπέλαιοι,
νυκτιλαθραιοφάγοι, νυκτιπαταπλάγιοι,
μειρακιεξαπάται καὶ συλλαβοπευσιαληταί,
δοξοματαιόσοφοι, ζηταρετησιάδαι.

3.

Idem VI, p. 260, A : Ἱστορεῖ δὲ περὶ αὐτοῦ (sc. τοῦ Φιλίππου) καὶ τάδε Ἡγήσανδρος ὁ Δελφὸς, ὡς τοῖς Ἀθήνησιν εἰς τὸ Διομέων Ἡράκλειον ἀθροιζομένοις τοῖς τὰ γέλοια λέγουσιν ἀπέστελλεν ἱκανὸν κερμάτιον, καὶ προσέτασσε τισιν ἀναγράφοντας τὰ λεγόμενα ὑπ' αὐτῶν ἀποστέλλειν πρὸς αὐτόν. Cf. Theopompi fr. 262 De Diomeis Hercul. cf. Müller. Dor. I, p. 458.

4.

Idem VI, p. 248, E : Καὶ ὁ Δελφὸς δὲ Ἡγήσανδρος ἐν τοῖς Ὑπομνήμασι περὶ τοῦ Κλεισόφου τάδε ἱστορεῖ· « Φιλίππου τοῦ βασιλέως εἰπόντος, διότι γράμματα αὐτῷ ἐκομίσθη παρὰ Κότυος τοῦ βασιλέως,

enim Plato invidiosus fuisse, et moribus minime probis. Nam et Aristippum cavillatus est, quod ad Dionysium esset peregrinatus, quum ipse ter in Siciliam navigasset : semel quidem igneorum Ætnæ profluviorum causa ; quo tempore etiam cum seniore Dionysio congressus, periculum vitæ adiit : bis vero ad juniorem Dionysium. Idem, quum pauper esset Æschines, unumque haberet discipulum Xenocratem, hunc ab illo abstraxit. Idem deprehensus est id agere ut Phædoni litem intentaret, qua in servitutem ille denuo detruderetur : omninoque in omnes Socratis discipulos novercalem animum gessit. Quare etiam Socrates, recte de eo conjectans, præsentibus multis non illepide dixerat, *visum sibi per insomnium Platonem, in cornicem mutatum, capiti ipsius insiluisse, calvitiemque perfodientem, et firmiter capiti insidentem, circumcirca prospectasse. Quare existimo, inquit, multa te, Plato, adversus caput meum esse mentiturum.* Erat vero Plato non malevolus solum, verum etiam gloriæ cupidus ; is qui dixerat : *Extremam tunicam, gloriæ cupiditatem, in ipsa morte deponimus, in testamentis, in exsequiis, in sepulcrorum monumentis* : ut tradit Dioscorides in Memorabilibus. Quod vero civitatem voluit condere, et legibus eam instruere, quis neget esset hominis gloriæ cupiditate insigniter affecti? Apparet hoc autem ex his quæ in Timæo ipse ait : *Equidem adversus Rempubli- cam meam similiter affectus sum, atque pictor ad-*

versus sua opera : quæ sicut ille viva cupit videre seseque moventia ; sic ego cives, quos informo. »

2.

Nec fuerit alienum, epigramma etiam commemorare in philosophos editum, quod apposuit Hegesander Delphus sexto Commentariorum :

Supercilia - attollentes, nasum - in - barba - defigentes,
barbam - in - sacco - alentes, et patinarum - raptores,
pallium - superne - gestantes, discalceati - incedentes - et
oleum - spectantes,
noctu - clam - comedentes, noctu - oblique - discurrentes,
Adolescentulorum - deceptores, et syllabarum - loquaces - ri-
matores,
vanam - sapientiam - gloriantes, virtutem - quærere - profi-
tentes.

3.

Narrat de Philippo Hegesander Delphus, scribitque illum hominibus iis, qui Athenis in Diomeorum Heracleum convenientes faceta et ridicula loquuntur, magnam numorum vim misisse ; constituisseque nonnullos, qui quæ ab illis dicerentur scripto consignarent, ad ipsumque mitterent.

4.

De eodem Clisopho Hegesander Delphus, in Commentariis, hæc narrat : Philippus rex quum dixisset literas sibi allatas esse Cotyis regis, Clisophus, qui tum aderat, ait :

Κλείσοφος παρὼν ἔφη· Εὖ γε νῆ τοὺς θεοὺς. Τοῦ δὲ Φιλίππου εἰπόντος, Τί δὲ σὺ οἶδας ὑπὲρ ὧν γέγραπται; Νῆ τὸν Δία τὸν μέγιστον, εἶπεν, ἄκρως γέ μοι ἐπετίμησας. » Cf. quæ de Clisopho Philippi adulate antecedunt ap. Athen. ex Satyro et Lynceo de prompta.

5.

Idem VII, p. 289, C : Ἡγήσανδρος δὲ φησιν, ὅτι καὶ Ἀστυκρέοντα, θεραπευθέντα ὑπ' αὐτοῦ, Ἀπόλλωνα ἐκάλεσε. Καὶ ἄλλος δ' αὐτῷ τῶν περισωθέντων Ἀσκληπιοῦ στολὴν ἀναλαβὼν συμπεριεφθείρετο. Αὐτὸς δ' ὁ Ζεὺς, πορφύραν ἡμφιεσμένος, καὶ στέφανον χρυσοῦν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔχων, καὶ σκήπτρον κρατῶν, κρηπιδὰς τε ὑποδεδεμένος, περιήει μετὰ τοῦ θείου χοροῦ. Καὶ ἐπιστέλλων Φιλίππῳ τῷ βασιλεῖ, οὕτως ἔγραψεν· « Μενεκράτης Ζεὺς Φιλίππῳ χαίρειν. Σὺ μὲν Μακεδονίας βασιλεύεις, ἐγὼ δὲ ἱατρικῆς. Καὶ σὺ μὲν ὑγιαίνοντας δύνασαι, ὅταν βουληθῇς, ἀπολλύναι, ἐγὼ δὲ τοὺς νοσοῦντας σώζειν, καὶ τοὺς εὐρώστους ἀνόσους, οἳ ἂν ἐμοὶ πείθωνται, παρέχειν μέχρι γήρως ζῶντας. Τοιγαροῦν σὲ μὲν Μακεδόνες δορυφοροῦσιν, ἐμὲ δὲ καὶ οἱ μέλλοντες ἔσεσθαι (?). Ζεὺς γὰρ ἐγὼ αὐτοῖς βίον παρέχω. » Πρὸς δὲ ὡς μελαγχολῶντα ἐπέστελλεν ὁ Φίλιππος· « Φίλιππος Μενεκράτει ὑγιαίνειν. » Παραπλησίως δ' ἐπέστελλε καὶ Ἀρχιδάμῳ, τῷ Λακεδαιμονίων βασιλεῖ, καὶ τοῖς ἄλλοις ὅσοις ἔγραψεν, οὐκ ἀπεχόμενος τοῦ Διός. Καλέσας δ' αὐτόν ποτε ἐπὶ δεῖπνον ὁ Φίλιππος μετὰ τῶν ἰδίων θεῶν, συγκατέκλινε πάντας ἐπὶ τῆς μέσης κλίνης, ὑψηλότατα καὶ ἱεροπρεπέστατα κεκοσμημένης, καὶ τράπεζαν παραθεῖς, ἐφ' ἧς βωμὸς ἔκειτο καὶ τῶν ἀπὸ γῆς

πάντων ἀπαρχαί. Καὶ ὁπότε τοῖς ἄλλοις παρεφέρετο τὰ ἐδώδιμα, τοῖς ἀμφὶ Μενεκράτην ἐθυμίων καὶ ἔσπενδον οἱ παῖδες. Καὶ τέλος ὁ καινὸς Ζεὺς, μετὰ τῶν ὑπηκόων γελῶμενος θεῶν, ἔφυγεν ἐκ τοῦ συμποσίου, ὡς Ἡγήσανδρος ἱστορεῖ. Pro οἱ μέλλοντες Cas. conj. οἱ θεοὶ μ. Fort. ludens helluo dixit : καὶ οἱ μακεδανόβιοι (longævi) μ.

6.

Idem VI, p. 249, D : Περὶ δὲ Νικησίου τοῦ Ἀλεξάνδρου (Epiri regis) κόλακος Ἡγήσανδρος τάδε ἱστορεῖ· « Ἀλεξάνδρου δάκνεσθαι φήσαντος ὑπὸ μυιῶν καὶ προθύμως αὐτὰς ἀποσοβοῦντος, τῶν κολάκων τις Νικησίας παρὼν, Ἦπου τῶν ἄλλων μυιῶν, εἶπεν, αὐταὶ πολὺ κρατήσουσι, τοῦ σοῦ γευσάμεναι αἵματος. » Ὁ δ' αὐτὸς φησι καὶ Χειρίσοφον, τὸν Διονυσίου κόλακα, ἰδόντα Διονύσιον γελῶντα μετὰ τινων γνωρίμων (ἀπεῖχε δ' ἀπ' αὐτῶν πλείω τόπον, ὡς μὴ συνακούειν), συγγελᾶν. Ἐπεὶ δ' ὁ Διονύσιος ἠρώτησεν αὐτόν, διὰ τίνα αἰτίαν οὐ συνακούων τῶν λεγομένων γελᾷ, « Ὑμῖν, φησὶ, πιστεύω, διότι τὸ ῥηθὲν γελοῖόν ἐστιν. » Cf. Phylarchi fragm. 8 (I, p. 336).

7.

Idem VI, p. 251, A : Ἐπικράτης δ' ὁ Ἀθηναῖος, πρὸς βασιλέα (sc. Ἀλέξανδρον, Epiri regem) πρεσβεύσας, ὡς φησιν Ἡγήσανδρος, καὶ πολλὰ δῶρα παρ' ἐκείνου λαβὼν, οὐκ ἠσχύνετο κολακεύων οὕτως φανερώς καὶ τολμηρῶς τὸν βασιλέα, ὡς καὶ εἶπεῖν, δεῖν κατ' ἐνιαυτὸν οὐκ ἑννέα ἄρχοντας, ἀλλ' ἑννέα πρέσβεις αἰρεῖσθαι πρὸς βασιλέα.

Optime! per Deos. Subjiciente vero Philippo, Quid vero tu nosti quibus de rebus ille scripserit? — Per Jovem maximum! inquit ille, rectissime tu me reprehendisti. »

5.

Hegesander narrat, Astycreonem, quem Menecrates medicus sanaverat, Apollinem ab eo fuisse vocatum. Alius ex his qui valetudini ab eo restituti erant, Æsculapii pallio sumpto, in illius comitatu oberravit. Ipse vero Jupiter, purpura amictus, et auream coronam in capite gestans, sceptrum tenens, soleasque indutus, cum isto deorum choro terram peragravit. Idem literis datis ad Philippum regem, in hunc modum scripsit : Menecrates Jupiter Philippo salutem! Tu regnas in Macedonia; ego vero in Medicina. Et tu quidem bene valentes, si volueris, perdere potes : ego vero ægrotos sanare, et, qui bene valent, hos, si mihi pareant, præstare possum a morbis liberos ad senectutem viventes. Quare tibi quidem Macedones satellites sunt; mihi vero quotquot [salvi] esse cupiunt. Jupiter enim ego vitam illis largior. Cui homini, tanquam insanienti, rex rescripsit : Philippus Menecrati sanitatem! Similiter vero idem et Archidamo Lacedæmoniorum regi, et aliis, ad quoscumque literas daret, scribere consueverat, Jovis sibi nomen tribuens. Quem quum aliquando Philippus ad cœnam vocasset cum suis diis, cunctos una in lecto discumbere fecit in medio stante altissimo, et veluti Deorum in honorem magnifice exornato :

mensamque jussitque apponi, super qua erat ara exstructa, cui impositæ omnium rerum quæ terra gignuntur primitiæ. Tum, quoties aliis afferebant cibi, Menecrati ejusque comitibus odores adolebant et libabant pueri : donec ad extremum novus Jupiter, cum suis subditis risui habitus, ex illo convivio cursim se proriperet; ut idem Hegesander narrat.

6.

De Nicesia, Alexandri assentatore, hæc narrat Hegesander : « Alexander, quum morderi se a muscis diceret, illasque gnauiter depelleret, assentatorum aliquis præsens, Nicesias nomine, ait : *Profecto aliis muscis hæ longe superiores erunt, tuum quum sanguinem gustarint.* Idem scriptor narrat, Chirisophum, Dionysii assentatorem, quum vidisset Dionysium ridentem cum nonnullis suorum familiarium, abesset autem ipse ex multo longiore intervallo, quam ex quo quid diceretur exaudiri potuisset, una risisse. Inde vero interrogatus a Dionysio, *cur, quum dicta exaudire non potuisset, rideret tamen?* Credo vobis, inquit, *ridiculum esse id quod dictum est.*

7.

Epicrates Atheniensis ad Persarum regem legatus missus, ut ait Hegesander, quum multa ab eo dona accepisset, non erubuit ita publice et insolenter adulari regi, ut diceret quotannis non tam novem creari archontes debere, quam novem legatos nominari ad regem mittendos.

8.

Idem IV, p. 167, D : Εἰς τοσοῦτον δ' ἄσωτίας ἐληλύθει καὶ Δημήτριος ὁ Δημητρίου τοῦ Φαληρέως ἀπόγονος, ὥς φησιν Ἡγήσανδρος, ὥστε Ἀρισταγόραν μὲν ἔχειν τὴν Κορινθίαν ἐρωμένην, ζῆν δὲ πολυτελῶς. Ἀνακαλεσαμένων δ' αὐτὸν τῶν Ἀρεοπαγιτῶν καὶ κελευόντων βέλτιον ζῆν, « Ἀλλὰ καὶ νῦν, εἶπεν, ἐλευθερίως ζῶ. Καὶ γὰρ ἐταίραν ἔχω τὴν καλλίστην, καὶ ἀδικῶ οὐδέν, καὶ πίνω Χῖον οἶνον, καὶ τὰλλ' ἀρκούντως παρσκευάζομαι, τῶν ἰδίων μου προσόδων εἰς ταῦτ' ἐκποιουσῶν. Οὐ, καθάπερ ὑμῶν ἐνιοι, δεκαζόμενος ζῶ καὶ μοιχεύων. » Καὶ τῶν τὰ τοιαῦτα πραττόντων καὶ ἐπ' ὀνόματος τινὰς κατέλεξε. Ταῦτα δ' ἀκούσας Ἀντίγονος ὁ βασιλεὺς, θεσμοθέτην αὐτὸν κατέστησε. Τοῖς δὲ Παναθηναίοις ἵππαρχος ὢν, ἱκρίον ἔστησε πρὸς τοῖς Ἑρμαῖς Ἀρισταγόρα, μετεωρότερον τῶν Ἑρμῶν. Ἐλευσίνι τε μυστηρίων ὄντων, ἔθηκεν αὐτῇ θρόνον παρὰ τὸ ἀνάκτορον, οἰμώξεσθαι φήσας τοὺς κωλύσοντας.

Antigonus rex est Antigonus Gonatas. Cf. Droysen. *Hellen.* II, p. 223.

9

Idem VI, p. 250, D, E : Ἡγήσανδρος δ' ἱστορεῖ, καὶ Ἰέρωνα τὸν τύραννον ἀμβλύτερον κατὰ τὰς ὄψεις γενέσθαι, καὶ τοὺς συνδειπνοῦντας τῶν φίλων ἔχειν ἐπίτηδες διαμαρτάνοντας τῶν ἐδεσμάτων, ἵν' ὑπ' αὐτοῦ χειραγωγῶνται, καὶ δοκῇ τῶν ἄλλων ὀξυδερκέστερος εἶναι. Εὐκλείδην δὲ φησιν Ἡγήσανδρος, τὸν Σεῦτλον ἐπικαλούμενον (παράσιτος δ' ἦν καὶ οὗτος), παραθέντος τινὸς αὐτῷ πλείους σόγκους ἐν δείπνῳ, Ὁ Καπα-

νεὺς, ἔφη, ὁ ὑπὸ τοῦ Εὐριπίδου εἰσαγόμενος ἐν ταῖς Ἰκέτισιν, ὑπεραστέιος ἦν,

Μισῶν, τραπέζας ὅστις ἐξογκοῖτ' ἄγαν.

Οἱ δὲ δημαγωγοῦντες, φησὶν, Ἀθήνησι κατὰ τὸν Χρεμυνίδειν πόλεμον κολακεύοντες τοὺς Ἀθηναίους, τὰλλα μὲν ἔφασκον πάντα εἶναι κοινὰ τῶν Ἑλλήνων, τὴν δ' ἐπὶ τὸν οὐρανὸν ἀνθρώπους φέρουσαν δδὸν Ἀθηναίους εἰδέναι μόνους. Postrema ad Athenienses Ptolemæi II adultores refert Droysen. *Hellen.* II, p. 212.

10.

Idem IV, p. 132, C : Δρομέας δ' ὁ παράσιτος, ἐρωτήσαντός τινος αὐτὸν, ὥς φησιν ὁ Δελφὸς Ἡγήσανδρος, πότερον ἐν ἅστει γίνεται βελτίῳ δεῖπνον ἢ ἐν Χαλκίδι, Τὸ προοίμιον, εἶπε, τῶν ἐν Χαλκίδι δείπνων χαριέστερον εἶναι τῆς ἐν ἅστει παρασκευῆς· τὸ πλῆθος τῶν ὀστρέων καὶ τὴν ποικιλίαν προοίμιον εἰπὼν δείπνου.

11.

Idem VIII, p. 350, A, de Stratonico citharista : Πάλιν δ' ἐπερωτηθεὶς, ὥς φησιν Ἡγήσανδρος, πότερον Βοιωτοὶ βαρβαρώτεροι τυγχάνουσιν ὄντες ἢ Θετταλοὶ, Ἡλείους ἔφησεν. Ἀναστήσας δὲ ποτε καὶ τρόπαιον ἐν τῇ διατριβῇ ἐπέγραψε κατὰ τῶν κακῶς κιθαρίζόντων. Ἐρωτηθεὶς δὲ ὑπὸ τινος, τίνα τῶν πλοίων ἀσφαλέστατά ἐστι, τὰ μακρὰ ἢ τὰ στρογγύλα, « Τὰ νενεωλκημένα; » εἶπεν.

12.

Athenæus XIV, p. 620, F : Ὁ τοῦ Σωτάδου υἱὸς Ἀπολλώνιος. Ἐγραψε δὲ καὶ οὗτος Περὶ τῶν τοῦ

8.

Eo intemperantiæ venit Demetrius Demetrii Phalerei nepos, ut ait Hegesander, ut Aristagoram Corinthiam pro pellice haberet, vitamque ageret sumptuosam. Advocantibusque eum Areopagitis et melius vivere iubentibus, « Verum etiam nunc, ait, ego ut decet hominem ingenuum vivo. Nam amicam habeo pulcerrimam, et neminem lædo, et vinum Chium bibo, et reliqua sufficienter adorno, quum proprii reditus ad hoc suppetant. Non vero quemadmodum nonnulli e vobis, muneribus corruptus vivo, et aliorum uxores corrumpo. » Et eorum aliquos, qui id faciebant, nominatim etiam designabat. Quæ quum audivisset Antigonus rex, thesmothetam illum constituit. Idem vero, quum Panathenæorum solemnibus equitum præfectus esset, tabulatum erexit Aristagoræ apud Hermas ipsis Hermis sublimius : et Eleusine, quum celebrarentur mysteria, sedem eidem posuit juxta Cereris templum ; male acceptum iri edicens, si quis esset prohibitorus.

9.

Hegesander narrat, etiam Hieroni regi obtusiorē fuisse oculorum usum, habuisseque in amicis cum ipso cœnare solitis, qui consulto a cibis, quos peterent, aberrare soleant, ut ab ipso manus eorum dirigerentur, videreturque ille acutius reliquis cernere. Euclidis verbum Hegesander refert, ejus cui *Seuthum* (id est, *beta*) cognomen, qui et ipse parasitus fuit. Quum cœnanti ingens sonchi copia appo-

neretur, *Perurbanus*, inquit, *Capaneus est, qui ab Euripide in Supplicibus inducitur*,

inimicus mensarum in quibus nimius ὄγκος.

Idem Hegesander ait, oratores Atheniensium bello Chremoneideo, adulantes populo, dixisse : *Alia quidem communia habere Athenienses cum reliquis Græcis ; sed viam, quæ homines in cœlum ducat, solis illis cognitam esse.*

10.

Dromeas parasitus, ut refert Hegesander Delphus, cui-dam interroganti, utrum lautiores essent cœnæ Athenis, an Chalcide? respondit, *Proœmium cœnarum Chalcide gratius esse et elegantius, quam Athenis totum cœnæ apparatus.* Proœmium cœnæ vocabat homo ostreorum et reliquorum testaceorum multitudinem varietatemque.

11.

Rursus interrogatus, ut scribit Hegesander, utrum Bœoti magis barbari essent, an Thessali? *Elei*, inquit. Idem aliquando tropæum erexit in schola, hac inscriptione : *Adversus cithara male canentes.* Sciscitante quodam, quænam sint naves tutiores, longæ, an rotundæ? *Tutiores*, inquit, *hæ quæ subductæ sunt.*

12.

Sotadis filius Apollonius. Nam et hic de patris sui carminibus librum edidit ; e quo perspicitur intempestiva Sotadis maledicendi licentia, qui Alexandriæ probrosa dixit

πατὴρ ποιημάτων σύγγραμμα· ἐξ οὗ ἔστιν κατιδεῖν τὴν ἀκαίρον παρρησίαν τοῦ Σωτάδου, κακῶς μὲν εἰπόντος Λυσίμαχον τὸν βασιλέα ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, Πτολεμαῖον δὲ τὸν Φιλάδελφον παρὰ Λυσιμάχῳ, καὶ ἄλλους τῶν βασιλέων ἐν ἄλλαις τῶν πόλεων. Διόπερ καὶ δεούσης ἔτυχε τιμωρίας. Ἐκπλεύσαντα γὰρ αὐτὸν τῆς Ἀλεξανδρείας, ὡς φησιν Ἡγήσανδρος ἐν τοῖς Ὑπομνήμασι, καὶ δοκοῦντα διαπεφευγέναι τὸν κίνδυνον· εἴρηκει γὰρ εἰς τὸν βασιλέα Πτολεμαῖον πολλὰ δεινὰ, ἀτὰρ καὶ τὸδε, ὅτε τὴν ἀδελφὴν Ἀρσινόην ἐγεγαμήκει·

Εἰς οὐχ ὁσίην τρυμαλιὴν τὸ κέντρον ὠθεῖς·

Πάτροκλος οὖν ὁ τοῦ Πτολεμαίου στρατηγὸς ἐν Καύνῳ τῇ νήσῳ λαβὼν αὐτὸν καὶ εἰς μολυβδῆν κεραμίδα ἐμβαλὼν καὶ ἀναγαγὼν εἰς τὸ πέλαγος κατεπόντισε.

13.

Idem I, p. 19, C : Ἡρόδοτος δὲ ὁ λογόμενος, ὡς φησιν Ἡγήσανδρος, καὶ Ἀρχέλαος ὁ ὀρχηστὴς παρὰ Ἀντιόχῳ τῷ βασιλεῖ μάλιστα ἐτιμῶντο τῶν φίλων. Ὁ δὲ πατὴρ αὐτοῦ Ἀντίοχος τοῦ Σωστράτου τοῦ αὐλητοῦ υἱεῖς σωματοφύλακας ἐπεποίητο.

De Sostrato Priensi saltatore (et tibicine), cujus in gratiam Antiochus (Soter aut Theus) Prienem liberam esse jussit, v. Sextus Empir. Adv. gr. c. 13, citante Droysen I. I. II, p. 235. De eodem Sostrato cf. Aristodemi fr. 7. p. 310.

14.

Idem VIII, p. 337, F : Ἡγήσανδρος δ' ἐν τοῖς Ὑπομνήμασι τάδε φησὶ περὶ αὐτοῦ· « Δωρίων ὁ ὀψοφάγος, τοῦ παιδὸς οὐκ ἀγοράσαντος ἰχθύος, μαστιγῶν αὐτὸν ἐκέλευε τῶν ἀρίστων ἰχθύων ὀνόματα λέγειν. Τοῦ δὲ

παιδὸς ὀρφὸν καὶ γλαυκίσκον καὶ γόγγρον καὶ τοιούτους ἑτέρους καταριθμοῦντος, Ἰχθύων σε, φησὶν, ἐκέλευον ὀνόματα λέγειν, οὐ θεῶν. »

15.

Idem VIII, p. 340, F : Ἀνταγόρας μὲν ὁ ποιητὴς οὐκ εἶα τὸν παῖδα ἀλειψαί τὸν ἰχθύν, ἀλλὰ λοῦσαι, ὡς φησιν Ἡγήσανδρος. Ἐν δὲ στρατοπέδῳ ἔφοντι, φησὶν, αὐτῷ γόγγρων λοπάδα, καὶ περιεζωσμένῳ, Ἀντίγονος ὁ βασιλεὺς παραστὰς, Ἄρά γε, εἶπεν, ὦ Ἀνταγόρα, τὸν Ὀμηρον οἶει τὰς τοῦ Ἀγαμέμνονος πράξεις ἀναγράψαι, γόγγρους ἔφοντα; Κἀκεῖνον οὐ φαύλως λόγος εἶπεῖν, Σὺ δὲ οἶει, φησὶ, τὸν Ἀγαμέμνονα τὰς πράξεις ἐκείνας ἐργάσασθαι, πολυπραγμονοῦντα, τίς ἐν τῷ στρατοπέδῳ γόγγρους ἔψει; Ὅρνιν δ' ἔφων ποτὲ ὁ Ἀνταγόρας οὐκ ἔφη βαδιεῖσθαι εἰς τὸ βαλανεῖον, εὐλαβούμενος μήποτε οἱ παῖδες τὸν ζωμὸν ἐκροφήσωσι. Φιλοχύδους δ' εἰπόντος, ὅτι ἡ μήτηρ τηρήσει, Ἐγὼ οὖν, εἶπε, τῇ μητρὶ ὀρνίθειον ζωμὸν πιστεύσω; Cf. Plutarch. Apophthegm. p. 183, A.

16.

Idem VIII, p. 343, E : Διοκλῆς δὲ ὁ ὀψοφάγος, ὡς φησιν Ἡγήσανδρος, πυθομένου τινὸς αὐτοῦ, πότερος χρηστότερος ἰχθύος, γόγγρος ἢ λάβραξ, Ὁ μὲν ἐφθός, ἔφη, ὁ δὲ ὀπτός.

17.

Idem VIII, p. 343, D : Ἀλλὰ μὴν καὶ Ἀρίστιππος ὁ Σωκρατικὸς ὀψοφάγος ἦν· ὅστις καὶ ὑπὸ Πλάτωνος ποτε ὀνειδιζόμενος ἐπὶ τῇ ὀψοφαγίᾳ, ὡς φησι Σωτίων καὶ Ἡγήσανδρος. Γράφει δὲ οὕτως ὁ Δελφός· « Ἀρίστιππος, Πλάτωνος ἐπιτιμήσαντος αὐτῷ, διότι πολλοὺς ἰχθύος ἡγόρασε, δυοῖν ὀβολοῖν ἔφησεν ἐωνῆσθαι. Τοῦ δὲ

in Lysimachum regem, apud Lysimachum vero in Ptolemæum Philadelphum, et adversus alios reges aliis in urbibus. Quamobrem etiam meritas luit poenas. Navi enim profectum Alexandria, ut tradit Hegesander in Commentariis, quum videretur effugisse periculum (nam et multa alia in regem Ptolemæum acerba dixerat, tum et istud, postquam sororem Arsinoen dixisset uxorem :

Nefandum foramen stimulo pertundis) :

captum in Cauno insula Patroclus, dux Ptolemæi, plumbeo vase inclusum et in altum abductum, mari mersit.

13.

Herodotus Logomimus, ut Hegesander refert, et Archelaus saltator, apud Antiochum regem præ ceteris amicis maximo in honore fuerunt. Illius Antiochi pater, et ipse Antiochus, Sostrati tibicinis filios corporis sui fecerat custodes.

14.

De eodem Hegesander, in Commentariis, hæc scribit : « Dorion, obsoniorum lurco, quum servulus pisces non emisset, flagello castigatum jussit optimorum piscium edicere nomina. Qui quum orphum et glauciscum et congrum similesque alios enumeraret : *At piscium nomina*, inquit ille, *edecre te jussi, non deorum.*

15.

Antagoras poeta puerum non sivit inungere piscem, sed lavaresolum, ut narrat Hegesander. Eidem in castris elixanti congrorum patinam, et succincto (ut scribit idem Hegesander) adstans rex Antigonos (Gonatas), ait : *At putasne, Antagora, Homerum res gestas Agamemnonis scripsisse congros elixantem?* Cui ille non inscite respondit : *Tunc vero putas, Agamemnonem res illas gessisse curiose inquirentem quis in castris congros elixet?* Aliquando gallinam elixans Antagoras, in balneum se iturum negavit, timens ne jusculum absorbeant pueri. Cui quum diceret Philocydes, matrem ne id fiat curaturam : *Matrī igitur*, inquit, *ego jusculum gallinaceum crederem?*

16.

Diocles, obsonii lurco, ut narrat Hegesander, quum ex eo quæsisisset aliquis, uter piscis melior, conger an lupus : respondit « : Ille elixus, hic assus. »

17.

Sed et Aristippus Socraticus obsonii avidus erat : quo nomine eum aliquando reprehensum a Platone narrat Sotion et Hegesander. Qua de re sic scribit Delphus : « Aristippus, reprehensus a Platone quod piscium magnum emisset numerum, duobus obolis se eos emisit dixit. Cui quum

Πλάτωνος εἰπόντος, ὅτι καὶ αὐτὸς ἂν ἡγόρασα τοσούτου, Ὁρᾶς οὖν, εἶπεν, ὦ Πλάτων, ὅτι οὐκ ἐγὼ ὀψοφάγος, ἀλλὰ σὺ φιλάργυρος. »

18.

Idem XII, p. 544, C, de Aristippo Cyrenæo : Ἡγήσανδρος γοῦν φησιν, ὡς καὶ ἀδόξου ποτὲ κλισίας παρ' αὐτῷ τυχὼν ἤνεγκεν, ἐρωτήσαντός τε τοῦ Διονυσίου, τί φαίνεται ἢ κατάκλισις πρὸς τὴν χθῆς, ἔφησε παραπλησίαν εἶναι. « Ἐκείνη τε γάρ, ἔφησεν, ἀδοξεῖ τήμερον χωρισθεῖσα ἐμοῦ, χθῆς δὲ πασῶν ἦν ἐνδοξοτάτη δι' ἡμᾶς. Αὕτη δὲ τήμερον καὶ ἐνδοξος γέγονε διὰ τὴν ἡμετέραν παρουσίαν, χθῆς δὲ ἡδόξει μὴ παρόντος ἐμοῦ. » Καὶ ἐν ἄλλοις δὲ φησιν ὁ Ἡγήσανδρος. « Ἀρίστιππος, βαινόμενος μὲν ὑπὸ τῶν τοῦ Διονυσίου θεραπόντων, σκωπτόμενος δ' ἐπὶ τῷ ἀνέχεσθαι ὑπ' Ἀντιφώντος, Εἰ δ' ἀλιευόμενος ἐτύγχανον, ἔφη, καταλιπὼν τὴν ἐργασίαν ἂν ἀπῆλθον; »

19.

Idem VIII, p. 344, A : Φόρουσκον δὲ φησιν Ἡγήσανδρος τὸν ἰχθυοφάγον, οὗ δυνηθέντα ὅσον ἤθελεν ἀφελεῖν τοῦ ἰχθύος, ἀλλ' ἀκολουθήσαντος αὐτῷ πλείονος, εἶπεῖν.

Τὰ δ' ἀντιτείνοντ' αὐτόπρεμν' ἀπόλλυται,

καὶ ὅλον τὸν ἰχθὺν ἀναλῶσαι. Βίων δὲ, προαρπάσαντός τινος τὰ ἐπάνω τοῦ ἰχθύος, στρέψας καὶ αὐτὸς, καὶ δαψιλῶς φαγὼν, ἐπεῖπεν.

Ἴνῳ δὲ τὰπὶ θάτερ' ἐξεργάζετο.

20.

Idem X, p. 444, E : Ἡγήσανδρος δ' ὁ Δελφὸς καὶ ἐξοίνους τινὰς κέκληκε, λέγων οὕτως. « Κομηῶν καὶ Ῥοδοφῶν, τῶν ἐν Ῥόδῳ πολιτευσαμένων ὄντες, ἦσαν ἐξοίνοι. Καὶ ὁ Κομηῶν, εἰς κυβευτὴν σκώπτων, τὸν Ῥοδοφῶντα, ἔλεγεν.

Ἦ γέρον, ἢ μάλα δὴ σε νέοι τείρουσι κυβευταί.

Ῥοδοφῶν τε ἐκείνῳ τὴν περὶ τὰς γυναῖκας σπουδὴν καὶ τὴν ἀκρασίαν ὠνείδιζεν, οὐδεμιᾶς ἀπεχόμενος λοιδορίας. » Rhodophon Rhodius ille contra Perseum cum Romanis faciendum esse censuit. V. Polyb. XXVII, 6, 3. XXVIII, 2, 3. Idem legatus Romam mittitur, Polyb. XXX, 5, 4 (Ol. 153, 1. 168).

21.

Idem XI, p. 477, E : Ἡγήσανδρος ὁ Δελφὸς Εὐφορίωνά φησι τὸν ποιητὴν, παρὰ Πρυτάνιδι δειπνοῦντα, καὶ ἐπιδεικνυμένου τοῦ Πρυτάνιδος κιθωρίᾳ τινα δοκοῦντα πεποιῆσθαι πολυτελῶς, τοῦ κώθωνος εἶ μάλα προβεβηκότος, λαβὼν ἐν τῶν κιθωρίων, ὡς ἐξοινῶν καὶ μεθύων ἐνεοῦρησε. Prytanis, phil. peripateticus, Hieronymi successor, magister Euphorionis V. Suidas v. Εὐφορίων; Vit. Aristot. II, p. 402 in Βιογρ. Westermanni; Polyb. V, 93.

22.

Idem X, p. 431, D : Οὐκ ἀγλαφύρως δὲ Λύσανδρος ὁ Σπαρτιάτης, ὡς φησιν Ἡγήσανδρος ἐν Ὑπομνήμασι, τὸν οἶνον ὑδαρῇ πωλούντων τῶν καπῆλων ἐν τῷ στρατοπέδῳ, κεκραμένον ἐκέλευσεν αὐτὸν πωλεῖν, ἵν' αὐτὸν ἀκρατέστερον ὠνοῖντο.

Plato respondisset, eo pretio et ipsum empturum eos fuisse : Vides igitur, inquit, mi Plato, non tam me obsonii avidum esse, quam te pecuniæ cupidum. »

18.

Narrat Hegesander, patienter Aristippum tulisse, quum aliquando parum honestus locus ei in convivio esset assignatus : et interroganti Dionysio, *quid ipsi videretur de hodierno loco, cum illo collato, quem pridie obtinisset* ? respondisse : *Nihil differre : ille enim (inquit) hodie parum honestus est, quum a me sit remotus ; heri autem propter nos fuit honestissimus : hic vero et hodie honestus factus est, a me occupatus ; heri vero, quum ego alibi essem, inglorius fuit.* Alibi rursus scribit idem Hegesander : « Aristippus, aqua perfusus a Dionysii famulis, eoque irrisus ab Antiphonte quod patienter tulisset, respondit : *At si piscando dans operam madefactus fuisssem, an idcirco relicto opere abissem ?* »

19.

Phoruscum gulosum, narrat Hegesander, quum de pisce quantum voluerat auferre non potuisset, sed major pars eum secuta esset, dixisse :

Quæ resistunt, pereunt stirpitibus :

totumque piscem absumpsisse. Bion vero, quum superiorem

piscis partem proripuisset aliquis, invertit piscem, largiterque pastus, ait,

Ino ab altera parte negotium confecit.

20.

Hegesander Delphus nonnullos etiam ἐξοίνους appellavit : nempe *vino captos* dicens. Cujus hæc sunt verba : « Comeon et Rhodophon, ex eorum numero qui rempublicam Rhodi administrabant, vino capti erant. Et Comeon quidem Rhodophontem ut aleatorem perstringens, dicebat,

O senex, certe valde te juvenes premunt aleatores.

Rhodophon vero Comeoni mulierum insanum amorem et intemperantiam exprobrabat, nulli parcens probro. »

21.

Hegesander Delphus scribit, Euphorionem poetam, cœnantem apud Prytanidem, quum ostentasset Prytanis ciboria quædam, quæ pretiose confecta esse videbantur, jamque bene longe progressa esset computatio, sumpsisse unum ex ciboriis, utpote temulentum atque ebrium, et imminxisse.

22.

Non infestive Lysander Spartanus, ut narrat Hegesander in Commentariis, quum vinum aquosum venderent caupones in castris, jussit ut mixtum illud venderent, quo meracius ipsi emerent.

23.

Idem X, p. 432, B : Ἐπινον οἱ πολλοὶ καὶ ἄλφιστα ἐπιβάλλοντες τῷ οἴνῳ, ὡς δὲ Δελφὸς Ἠγήσανδρός φησιν. Ἐπίνικος γοῦν, Μνησιπτολέμου ἀνάγνωσιν ποιησαμένου τῶν ἱστοριῶν, ἐν αἷς ἐγέγραπτο ὡς Σέλευκος ἀπηλφίτισε, γράψας δρᾶμα Μνησιπτόλεμον καὶ κωμωδῶν αὐτὸν καὶ περὶ τῆς πόσεως ταῖς ἐκείνου χρώμενος φωναῖς, ἐποίησε λέγοντα·

Ἐπ' ἄλφίτου πίνοντα τοῦ θέρους ποτὲ
ιδῶν Σέλευκον ἡδέως τὸν βασιλέα,
ἔγραψα, καὶ παρέδειξα τοῖς πολλοῖς, ὅτι,
κἂν τὸ τυχόν ἢ πραγμάτιον ἢ σφόδρ' εὐτελές,
σεμνὸν δύναται τοῦθ' ἢ δύναιμις ἢ μὴ ποιεῖν.
Γέροντα Θάσιον τὸν τε γῆς ἀπ' Ἀθίδος
ἐσμὸν μελίσσης τῆς ἀκραχόλου γλυκύν,
συγκυρκανήσας ἐν σκύφῳ χυτῆς λίθου,
Δήμητρος ἀκτῇ πᾶν γεφυρώσας ὕγρον,
κατησίμωκα πῶμα, καύματος λύσιν.

Ὁ δ' αὐτὸς ἱστορεῖ, κἂν Θηράσι ταῖς (Θηρασίαις?) νήσοις ἐπιτάττοντας λέκιθον ἀντὶ ἄλφίτου πίνειν, καὶ λέγεσθαι ταύτην τὴν πόσιν καλλίονα τῆς ἐξ ἄλφίτων. Cf. Müller. *Min.* p. 337.

24.

Idem I, p. 44, C : Ἠγήσανδρος δ' ὁ Δελφὸς Ἀγχίμολον καὶ Μόσχον φησὶ, τοὺς ἐν Ἡλίδι σεφιστεύσαντας, ὑδροποτῆσαι πάντα τὸν βίον, καὶ μόνον σῦκα προσφερομένους οὐδενὸς ἥττον διαχεῖσθαι σώμασιν

23.

Bibebant autem multi polenta in vinum injecta, ut ait Hegesander Delphus. Epinicus quidem, quum Mnesiptolemus suas recitasset Historias, in quibus scriptum erat, Seleucum polenta in potu usum esse, dramate conscripto, cui Mnesiptolemum titulum fecit, comice illum perstrinxit; iisdemque quibus ille de potionem ista verbis usus erat loquentem induxit, in hunc modum:

Cum polenta bibentem æstate aliquando
cupide Seleucum quum vidissem regem;
scripto consignavi, eoque documento ostendi hominibus,
quamvis sit vulgaris res et leviuscula,
posse illam mea facultate gravem amplamque reddi.
Grandem natu Thasium et ex Attica terra
fluentum apud florilegæ dulce
quum miscuisset in scypho ex fuso lapide,
Cererisque fragmine omnem subegisset liquorem,
usus sum potionem, æstus lenimine.

Narrat idem, in Theradibus insulis (i. e. in Thera et Therasia inss., uti videtur) farinam e pisis quoque aut lentibus loco polentæ inspergi vino, atque ita bibi; eamque potionem meliorem perhiberi quam ex polenta.

24.

Hegesander Delphus scribit, Anchimolum et Moschum, in Elide urbe philosophiam et eloquentiam professos, tota vita aquam bibisse; et quum non nisi ficis vescerentur, tam

ἔρρωμένους· τὸν δ' ἰδρῶτα αὐτῶν δυσώδη οὕτως ἔχειν, ὡς πάντας αὐτοὺς ἐκκλίνειν ἐν τοῖς βαλανείοις.

« Aut ἔχειν in εἶναι mutandum, quæ est Eustathii (p. 916,46) scriptura, aut αὐτῶν delendum. » Dindorf.

25.

Idem XIII, p. 572, D : Οἶδα δὲ καὶ ἑορτὴν τὴν Ἐταιρίδεια, ἀγομένην ἐν Μαγνησίᾳ, οὐ διὰ τὰς ἐταίρας, ἀλλὰ δι' ἑτέραν αἰτίαν, ἥς μνημονεύει Ἠγήσανδρος, ἐν Ὑπομνήμασι γράφων ὧδε· « Τὴν τῶν Ἐταιριδίων ἑορτὴν συντελοῦσι Μάγνητες. Ἱστοροῦσι δὲ, πρῶτον Ἰάσονα, τὸν Αἰσονος, συναγαγόντα τοὺς Ἀργοναύτας, ἐταιρείῳ Διὶ θῦσαι, καὶ τὴν ἑορτὴν Ἐταιρίδεια προσαγορεῦσαι. Θύουσι δὲ καὶ οἱ Μακεδόνων βασιλεῖς τὰ Ἐταιρίδεια. » Cf. Müller. *Min.* p. 251.

26.

Idem XIII, p. 564, A : Ἠγήσανδρος δ' ἐν τοῖς Ὑπομνήμασι τῶν ἡδυσμάτων φησὶν ἔρᾶν πάντας, οὐ τῶν κρεῶν, οὐδὲ τῶν ἰχθύων· « ἀπογενομένων γοῦν τούτων, οὐδεὶς ἡδέως ἔτι προσφέρεται τὸ κρέας, οὐδὲ τὸν ἰχθύν, οὐδὲ ἐπιθυμεῖ τῶν ὠμῶν καὶ τῶν ἀνηδύντων. »

27.

Idem XIII, p. 592, B : Ἐπὶ δὲ δυσμαῖς ὦν τοῦ βίου (Sophocles), ὡς φησὶν Ἠγήσανδρος, Ἀρχίππην ἡγάπησε τὴν ἐταίραν, καὶ τοῦ βίου κληρονόμον κατέλιπεν. Ὅτε δὲ γηραιῷ ὄντι τῷ Σοφοκλεῖ συνῆν ἡ Ἀρχίππη, ὁ πρότερος αὐτῆς ἐραστὴς Σμικρίνης, ἐρωτώ-

robusto tamen corpore fuisse quam alius quisquam: at eorum sudorem adeo oluisse graviter, ut eos in balneis omnes aversarentur.

25.

Memini vero etiam festos quosdam dies celebrari Magnesiæ, quos *Hetæridia* vocant, non ab hetæris meretricibus, sed aliam ob causam; quam exponit Hegesander in Commentariis, ita scribens: « *Hetæridia* festa celebrant Magnetes. Narrant autem, primum Iasonem, Æsonis filium, collectis Argonautis, *Jovi Hetærio* (id est, *Sodaliatio* vel *Amicitia præsidi*) sacra fecisse, illumque festum diem *Hetæridia* nominasse. Celebrant vero etiam Macedoniae reges *Hetæridia*. »

26.

Hegesander in Commentariis ait condimenta amare omnes, non item (nudam per se) carnem aut pisces. « Itaque ubi illa desunt, nemo libenter carne aut pisce vescitur, neque nuda cruda absque condimentis expetit. »

27.

Sophocles quum jam sub exitum vitæ versaretur, ut ait Hegesander, Archippen amavit meretricem, et fortunarum suarum hæredem reliquit. Quum vero cum sene Sophocle consuetudinem Archippe haberet, prior illius amator Smicrines, interrogatus ab aliquo *quid ageret Archippe*, festive respondit: *Sicut noctuæ, sepulcris insidet.*

μενος ὑπό τινος, τί πράττει Ἀρχίππη, χαριέντως ἔφη·
« Ὡς περ αἱ γλαῦκες ἐπὶ τάφων κάθεται. »

28.

Idem XIII, p. 584, F : Μετάνειρα δὲ ἡ ἑταῖρα, Δημοκλέους τοῦ παρασίτου, Λαγυνίωνος ἐπίκλην, καταπεσόντος ἐν τινι κονιάματι, « Καὶ γὰρ σὺ, φησὶ, σαυτὸν ἔδωκας, οὗ ψῆφοι εἰσίν. » Διαπηδώντος δ' αὐτοῦ ἐπὶ τὴν πλησίον κλίνην, « Πρόσεχε, φησὶ, μὴ ἀνατραπῆς. » Τοῦτο ἰστορεῖ Ἡγήσανδρος.

29.

Idem III, 107, E : Ὅτι δ' ἔθος τῷ ἐπίπλῳ περιχαλύπτεσθαι τὰ ἡπάτια, Ἡγήσανδρος ὁ Δελφὸς ἐν Ὑπομνήμασί φησι Μετάνειραν τὴν ἑταῖραν, ὡς ἐν τοῖς κεκαλυμμένοις ἡπατίοις αὐτὴ πνευμόνιον ἔλαβε, καὶ ὡς περιελούσα τὸ στέαρ εἶδεν, ἀνέκραγεν·

Ἀπόλωλα, πέπλων μ' ὤλεσαν περιπτυχαί.

29 a.

Hesychius : Ἀποφάρσις, ἡ ἑταῖρα, ὡς Ἡγήσανδρος. « *Meretrix nuda*, α φάρος. V. Hesych. v. ἀφάρωνος. » Foss. Eustath. ad II. π extr. δούλην dici ait ἀποφράτην (ἀποφάρτην?).

30.

Athen. IV, p. 174, A : Κἂν Κύπρῳ δέ φησι τιμᾶσθαι Ἡγήσανδρος ὁ Δελφὸς Δία εἰλαπιναστήν τε καὶ σπλαγχνοτόμον.

31.

Idem VIII, p. 365, D : Ἀργεῖοι δ', ὡς ἐν τοῖς Ὑπομνήμασί φησιν Ἡγήσανδρος, γράφει δ' οὕτως·

28.

Metanira meretrix, quum Democles parasitus, cognomine Lagynion, super tectorio opere prolapsus esset : *Nil mirum*, inquit, *quum in locum te immiseris ubi calculi sunt*. Eidem in propinquum lectulum subsilienti : *Cave*, dixit, *ne eversus corruas*. Hoc memoravit Hegesander.

29.

Quia moris erat, jecuscula omento contegi, Hegesander Delphus in Commentariis narrat, Metaniram meretricem, quum in opertis jecusculis ipsa pulmunculam esset nacta, et detracto adipe eam vidisset, exclamasse :

Perii; peplorum me sinuosæ plicæ perdiderunt.

29 a.

Ἀποφάρσις, meretrix, teste Hegesandro.

30.

Similiter in Cyprio Hegesander Delphus ait coli *Jovem* εἰλαπιναστήν (*epulonem*) et σπλαγχνοτόμον (id est, *extorum sectorem*).

31.

Argivi, ut ait Hegesander in Commentariis, cujus ipsa hæc sunt verba : « Argivi symbolam, quæ ad convivia a compotantibus confertur, χῶν appellant; portionem vero, αἶσαν. »

« Τὴν συμβολὴν τὴν εἰς τὰ συμπόσια ὑπὸ τῶν πινόντων εἰσφερομένην Ἀργεῖοι χῶν καλοῦσι, τὴν δὲ μερίδα αἶσαν. »

32.

Idem XI, p. 479, D : Ἡγήσανδρος δ' ὁ Δελφὸς ἐν Ὑπομνήμασιν, ὧν ἀρχὴ Ἐν τῇ ἀρίστη πολιτεία, φησὶν· « Ὁ καλούμενος κότταβος παρῆλθεν εἰς τὰ συμπόσια, τῶν περὶ Σικελίαν, ὧς φησι Δικαίαιρχος, πρῶτον εἰσαγαγόντων. Τοσαύτη δὲ ἐγένετο σπουδὴ περὶ τὸ ἐπιτήδευμα, ὥστε εἰς τὰ συμπόσια παρεισφέρειν ἄθλα κοττάβια καλούμενα. Εἴτα κύλικες αἱ πρὸς τὸ πρᾶγμα χρήσιμαί μάλιστ' εἶναι δοκοῦσαι κατεσκευάζοντο, καλούμεναι κοτταβίδες. Πρὸς δὲ τούτοις οἴκοι κατεσκευάζοντο κυκλοτερεῖς, ἵνα πάντες, εἰς τὸ μέσον τοῦ κοττάβου τεθέντος, ἐξ ἀποστήματος ἴσου καὶ τόπων ὁμοίων ἀγωνίζοντο περὶ τῆς νίκης. Οὐ γὰρ μόνον ἐφιλοτιμοῦντο βάλλειν ἐπὶ τὸν σκοπὸν, ἀλλὰ καὶ καλῶς ἕκαστα αὐτῶν. Ἰδεῖ γὰρ εἰς τὸν ἀριστερόν ἀγκῶνα ἐρείσαντα, καὶ τῇ δεξιᾷ κυκλώσαντα ὑγρῶς ἀφεῖναι τὴν λάταγα· οὕτω γὰρ ἐκάλουν τὸ ἐκπίπτον ἐκ τῆς κύλικος ὑγρόν· ὥστε ἔνιοι μεῖζον ἐφρόνουν ἐπὶ τῷ καλῶς κοτταβίζειν, τῶν ἐπὶ τῷ ἀκοντίζειν μέγα φρονούντων. »

33.

Idem I, p. 18, A : Ἡγήσανδρος δέ φησιν, οὐδὲ ἔθος εἶναι ἐν Μακεδονίᾳ κατακλίνεσθαι τινα ἐν δείπνῳ, εἰ μή τις ἔξω λίνων ὦν κεντήσειεν· ἕως δὲ τότε καθήμενοι ἐδείπνουν. Κάσανδρος γοῦν, πέντε καὶ τριάκοντα ὦν ἐτῶν, ἐδείπνει παρὰ τῷ πατρὶ καθήμενος, οὐ δυνάμενος τὸ ἄθλον ἐκτελέσαι, καίπερ ἀνδρεῖος γεγονώς καὶ κυνηγὸς ἀγαθός.

32.

Hegesander Delphus in eo Commentariorum libro, qui ab his verbis incipit, *In optima republica*, scribit : « Cottabus qui vocatur, in convivia transiit, a Siculis primum, ut ait Dicæarchus, introductus. Tantum vero erat hujus instituti studium, ut in convivia introducerent certamina *cottabia* quæ vocantur. Deinde calices, qui videbantur ad hunc usum maxime esse idonei, conficiebantur, quas *cottabidas* vocant. Ad hæc, conclavia construebantur rotunda; ut, cottabo in medio posito, omnes ex æquo intervallo et simili ex statione possent de victoria contendere. Nec enim id solum omni studio connitebantur, ut scopum ferirent, sed et ut eleganter omnia peragerent. Oportebat enim sinistro cubito subnixum, dextra manu molliter in orbem conversa, projicere *latagem* : sic enim vocabant liquorem e calice projectum : ita quidem ut nonnulli multo magis ob ejusmodi dexteritatem quam alii ob jaculandi peritiam superbirent. »

33.

Hegesander scribit, usu receptum fuisse apud Macedones, ut in cœna nemo accumberet, nisi qui aprum extra retia interemisset : qui id non fecissent, hos sedentes cœnasse. Igitur Cassandrum, annos jam quinque supra triginta natum, sedentem cœnavisse cum patre, quod nondum defungi eo certamine potuisset, quamvis et fortis esset et peritus venator.

34.

Idem X, p. 419, D : Τιμόθεος δ' ὁ Κόνωνος, ἐκ τῶν πολυτελῶν καὶ στρατηγικῶν δειπνῶν παραληφθεὶς ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος εἰς τὸ ἐν Ἀκαδημείᾳ συμπόσιον, καὶ ἐστιαθεὶς ἀφελῶς καὶ μουσικῶς, ἔφη, ὡς οἱ παρὰ Πλάτωνι δειπνοῦντες καὶ τῇ ὑστεραίᾳ καλῶς γίνονται. Ὁ δ' Ἠγήσανδρος ἐν τοῖς Ὑπομνήμασιν ἔφη, ὡς καὶ τῇ ὑστεραίᾳ ὁ Τιμόθεος, ἀπαντήσας τῷ Πλάτωνι, εἶπεν· « Ὑμεῖς, ὦ Πλάτων, εὖ δειπνεῖτε μᾶλλον εἰς τὴν ὑστεραίαν ἢ εἰς τὴν παροῦσαν ἡμέραν. » Πύρρων δ' ὁ Ἡλείος, τῶν γνωρίμων τινὸς αὐτὸν ὑποδεξαμένου πολυτελῶς, ὡς αὐτὸς (ὁ αὐτὸς;) ἱστορεῖ, « Εἰς τὸ λοιπὸν, εἶπεν, οὐχ ἥξω πρὸς σέ, ἂν οὕτως ὑποδέχη· ἵνα μήτ' ἐγὼ σέ ἀηδῶς ὁρῶ καταδαπανώμενον οὐκ ἀναγκαίως, μήτε σὺ θλιβόμενος κακοπαθῇς. Μᾶλλον γὰρ ἡμᾶς τῇ μεθ' ἑαυτῶν συνουσίᾳ προσῆκόν ἐστιν εὐεργετεῖν, ἢ τῷ πλήθει τῶν παρατιθεμένων, ὧν οἱ διακονοῦντες τὰ πλεῖστα δαπανῶσι. » Cf. Aelian. V. H. II, 18.

35.

Id. II, p. 62, C : Ἠγήσανδρος δ' ὁ Δελφὸς ἐν Ἑλλησπόντῳ φησὶν οὔτε ὕδρον γίνεσθαι οὔτε γλαυκίσχον οὔτε θύμον· διὸ Ναυσικλείδην εἰρηκέναι μήτε ἔαρ μήτε φίλους.

36.

Idem III, p. 87, B : Ἠγήσανδρος δ' ἐν Ὑπομνήμασι τὰς τραχείας φησὶ κόγχας ὑπὸ μὲν Μακεδόνων χωρύκους καλεῖσθαι, ὑπὸ δὲ Ἀθηναίων κρείους (v. l. κριούς).

37.

Idem III, p. 108, A : Ἠγήσανδρος δ' ἐν Ὑπομνή-

μασιν ἐν ταῖς κεφαλαῖς φησι τὸν ἥπατον δύο λίθους ἔχειν, τῇ μὲν αὐγῇ καὶ τῷ χρώματι παραπλησίους ταῖς ὀστρεῖσις, τῷ δὲ σχήματι ῥομβοειδεῖς.

38.

Idem VI, p. 229, A : Ἠγήσανδρος δ' ὁ Δελφὸς Συρακοσίους φησὶ τὴν μὲν λοπάδα τήγανον καλεῖν, τὸ δὲ τήγανον ξηροτήγανον. Διὸ καὶ Θεοδωρίδαν φάναι ἐν τινι ποιηματίῳ·

Τηγάνῳ εὖ ἤψησεν ἐν ὀψητῇρι κολύμβῳ,
τὴν λοπάδα τήγανον προσαγορεύων.

39.

Idem VII, p. 325, C : Ἠγήσανδρος δὲ ὁ Δελφὸς, τρίγλην παραφέρεσθαι ἐν τοῖς Ἀρτεμισίοις, διὰ τὸ δοκεῖν τοὺς θαλαττίους λαγῶς, θανάσιμους ὄντας, θηρεύειν ἐπιμελῶς καὶ καταναλίσκειν. Διόπερ, ὡς ἐπ' ὠφελείᾳ τῶν ἀνθρώπων τοῦτο ποιοῦσα, τῇ κυνηγετικῇ θεῷ ἢ κυνηγέτις ἀνάκειται.

40.

Idem VIII, p. 334, E : Ἠγήσανδρος ἐν τοῖς Ὑπομνήμασι φησιν οὕτως· « Περὶ Ἀπολλωνίαν τὴν Χαλκιδικὴν δύο ποταμοὶ ῥέουσιν, Ἀμμίτης καὶ Ὀλυνθιακός. Ἐμβάλλουσι δὲ ἀμφοτέροις εἰς τὴν Βόλβην λίμνην. Ἐπὶ δὲ τοῦ Ὀλυνθιακοῦ μνημεῖόν ἐστιν Ὀλόνθου, τοῦ Ἡρακλέους καὶ Βόλβης υἱοῦ. Κατὰ δὲ τὸν Ἀνθεστηριῶνα καὶ Ἐλαφβολιῶνα λέγουσιν οἱ ἐπιχώριοι, διότι πέμπει ἢ Βόλβη τὴν ἀπόπυριν Ὀλύνθῳ, καὶ κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον ἀπέραντον πλῆθος ἰχθύων ἐκ τῆς λίμνης εἰς τὸν Ὀλυνθιακὸν ἀναβαίνειν ποταμόν. Ἔστι δὲ βραχὺς,

34.

Timotheus, Cononis filius, sumptuosus alias et imperatoris cœnis assuetus, quum a Platone ad convivium in Academia adhibitus, frugaliter quidem, sed eleganter et erudite esset exceptus, dicebat, qui apud Platonem cœnent, eos etiam postridie bene habere. Hegesander vero in Commentariis ait, Timotheum postridie, quum Platoni obviam esset factus, dixisse: *Vos, o Plato, bene cœnatis in posterum magis diem quam in præsentem*. Pyrrho vero Eleus, a familiarium quodam, ut narrat ipse, exceptus sumptuoso admodum convivio: « Posthac, inquit, non veniam ad te, si ita me excipis: ne et ego dolens te videam multas sine necessitate impensas facientem, et tibi incommodum ac detrimentum afferat nostra consuetudo. Magis enim nos decet mutuis colloquiis nobis invicem benefacere, quam ferculorum multitudine, quorum maximam partem famuli absumunt. »

35.

Hegesander Delphus ait, in Hellesponto neque tuber nasci, neque glauciscum, neque thymum: itaque Nausiclidem dixisse, neque ver ibi esse, neque amicos.

36.

Hegesander in Commentariis asperas conchas a Macedonibus *corycos* vocari ait, ab Atheniensibus vero κρείους [*sive κριούς*].

37.

Hegesander in Commentariis scribit, habere hepatum in

capite duos lapides, splendore quidem et colore margaritis similes, figura vero rhombum referentes.

38.

Hegesander Delphus ait, Syracusios patinam τήγανον (i. e. *sartaginem*) vocare, sartaginem vero, ξηροτήγανον (i. e. *siccam-sartaginem*); eaque causa Theodoridam quodam in carmine dixisse,

In sartagine (τηγάνῳ) probe elixavit, in qua elixari obsonium solet;

ubi patinam, *sartaginem* appellavit.

39.

Hegesander Delphus ait mullum in pompa circumferri solitum in Dianæ solennibus; quod lepores marinos, qui letiferi sunt, strenue persequi et devorare putaretur. Itaque, quasi utilitatis hominum causa id faciens, venatrici deæ venator piscis consecratus est.

40.

Hegesander in Commentariis ita scribit: « Circa Apolloniam Chalcidicam duo fluunt rivi, Ammites et Olynthiacus: quorum uterque in Bolben lacum influit. Ad Olynthiacum est Olynthi monumentum, Herculis filii et Bolbæ. Mensibus igitur Anthesterione et Elaphebolione, ut narrant indigenæ, mittit Bolba apopyrin piscem Olyntho, eoque tempore immensa piscium multitudo in Olynthiacum rivum ascendit. Est autem brevis rivus, ut malleolum pedis vix tegat aqua: nihilo vero minus tanta ascendit piscium multitudo, ut

ὥστε μόλις κρύπτειν τὸ σφυρόν· ἀλλ' οὐδὲν ἤττον το-
σαῦτον ἔρχεται πλῆθος ἰχθύων, ὥστε τοὺς περιόικους
ἅπαντας ἱκανὸν εἰς τὴν ἑαυτῶν χρεῖαν συντιθέναι τάρι-
χος. Θαυμαστὸν δέ ἐστι τὸ μὴ παραλλάττειν τὸ τοῦ
Ὀλύμπου μνημεῖον. Πρότερον μὲν οὖν φασι τοὺς κατὰ
τὴν Ἀπολλωνίαν Ἐλαφβολιῶνος τὰ νόμιμα συντελεῖν
τοῖς τελευτήσασιν, νῦν δὲ Ἀνθεστηριῶνος. Διὰ ταύτην
οὖν τὴν αἰτίαν μόνοις τούτοις τοῖς μῆσι τοὺς ἰχθύς τὴν
ἀνάβασιν ποιῆσθαι, ἐν οἷς τοὺς τετελευτηκότας εἰώθασιν
τιμᾶν. »

41.

Idem II, p. 52, A : Πύθερμος δὲ ἱστορεῖ, ὥς φησιν
Ἡγήσανδρος, καθ' αὐτὸν τὰς συκαμίνους οὐκ ἐνεγκεῖν
καρπὸν ἐτῶν εἴκοσι, καὶ γενέσθαι ἐπιδημίαν ποδαγρικὴν
τοσαύτην, ὥστε μὴ μόνον ἄνδρας τῷ πάθει ἐνσχεθῆναι,
ἀλλὰ καὶ παῖδας καὶ κόρας καὶ εὐνούχους, ἔτι δὲ γυ-
ναῖκας. Περιπεσεῖν δὲ οὕτω τὸ δεινὸν καὶ αἰπολίῳ, ὥς
τὰ δύο μέρη τῶν προβάτων ἐνσχεθῆναι τῷ αὐτῷ πάθει.

Idem p. 83, A, apud Hegesandrium citri nusquam
mentionem fieri dicit.

42.

Idem IX, p. 400, D : Ἡγήσανδρος δ' ὁ Δελφὸς
ἐν Ὑπομνήμασι, κατὰ τὴν Ἀντιγόνου τοῦ Γονατᾶ φησι
βασιλείαν τοσοῦτον πλῆθος γενέσθαι λαγῶν ἐν Ἀστυ-
παλαίᾳ, ὥς τοὺς Ἀστυπαλαίεις περὶ αὐτῶν μαντεύ-
σασθαι. Καὶ τὴν Πυθίαν εἰπεῖν, κύνας τρέφειν καὶ
κυνηγετεῖν· ἄλῳναί τε ἐν ἐνιαυτῷ πλείους τῶν ἑξακισ-
χιλίων. Ἐγένετο δὲ τὸ πλῆθος τοῦτο, Ἀναφαίου τινὸς
ἐμβάλοντος δύο λαγωὺς εἰς τὴν νῆσον· ὥς καὶ πρότε-
ρον, Ἀστυπαλαίῳ τινὸς ἀφέντος δύο πέρδικας εἰς τὴν

Ἀνάφην, τοσοῦτον πλῆθος ἐγένετο περδίκων ἐν τῇ
Ἀνάφῃ, ὥς κινδυνεῦσαι ἀναστάτους γενέσθαι τοὺς κα-
τοικοῦντας. Κατ' ἀρχὰς δὲ ἡ μὲν Ἀστυπάλαια οὐκ εἶχε
λαγῶς, ἀλλὰ πέρδικας.

43.

Idem XIV, p. 652, F : Θεόπομπος δ' Εἰρήνην, τὰς
Τιθρασίας ἐπαινῶν ἰσχάδας, φησὶν οὕτως·

Μᾶζαι, πλακοῦντες, ἰσχάδες Τιθράσαι.

Οὕτω δὲ ἦσαν περισπούδαστοι πᾶσιν ἀνθρώποις αἱ
ἰσχάδες (ὄντως γὰρ, κατὰ τὸν Ἀριστοφάνην

Οὐδὲν γὰρ ὄντως γλυκύτερον τῶν ἰσχάδων),

ὥς καὶ Ἀμιτροχάτην, τὸν τῶν Ἰνδῶν βασιλέα, γράψαι
Ἀντιόχῳ, ἀξιοῦντα (φησὶν Ἡγήσανδρος) πέμψαι αὐτῷ
γλυκὺν, καὶ ἰσχάδας, καὶ σοφιστὴν ἀγοράσαντα. Καὶ
τὸν Ἀντιόχον ἀντιγράψαι· « Ἰσχάδας μὲν καὶ γλυκὺν
ἀποστελοῦμέν σοι, σοφιστὴν δ' ἐν Ἑλλήσιν οὐ νόμιμον
πωλεῖσθαι. » Cf. Droysen. *Hellenism*. II, p. 319.

44.

Idem XIV, p. 656, C : Περὶ δὲ περδίκων τί δεῖ
καὶ λέγειν ἐμὲ, πλεόνων εἰρημένων ὑφ' ὑμῶν; ἀλλ' οὐ
παραλείψω τὸ ἱστορηθὲν ὑπὸ Ἡγησάνδρου ἐν τοῖς
Ὑπομνήμασιν. Φησὶ γὰρ ὅτι Σάμιοι, πλεύσαντες εἰς
Σύβαριν καὶ κατασχόντες τὴν Σιρίτιν χώραν, περδίκων
ἀναπτάντων καὶ ποιησάντων ψόφον, ἐκπλαγέντες ἔφυ-
γον, καὶ ἐμβάντες εἰς τὰς ναῦς ἀπέπλευσαν.

45.

Περὶ ἀνδριάντων καὶ ἀγαλμάτων.

Idem V, p. 210, B : Ἡγήσανδρος δ' ὁ Δελφὸς ἐν

omnes accolæ salsamentorum copiam, quæ ipsorum usui
sufficiat, condiant. Mirum est vero, non ultra Olynthi mo-
numentum eos ascendere. Olim igitur, aiunt, Elaphebolione
mense Apolloniatas defunctorum manibus celebrasse infe-
rias, nunc vero Anthesterione : eamque ob causam solis
his mensibus pisces ascendere, quibus mensibus defunctis
iusta facere consueverunt. »

41.

Pythermus, ut refert Hegesander, memoriæ prodidit, sua
ætate moros viginti annis fructum non edidisse, et epidemi-
cum morbum podagricum exstitisse tam late grassantem,
ut non modo viri, sed et pueri et puellæ et eunuchi et mu-
lieres malo illo corriperebantur. In eundemque morbum etiam
pecudum greges incidisse, adeo ut ovium duas partes malum
illud astrixerit.

42.

Narrat Hegesander Delphus in Commentariis, regnante
Antigono Gonata, tantam leporum multitudinem fuisse in
Astypalæa insula, ut super eis oraculum consulerent Asty-
palæenses. Quibus quum respondisset Pythia, *canes ale-
rent, et venarentur*, captos esse uno anno ultra sex millia.
Exstiterat autem illa multitudo ex quo Anaphæus quidam
duos lepores in eam insulam coniecisset : quemadmodum
ante id tempus, quum Astypalæensis quidam duas perdices
in Anaphen dimisisset, tanta perdicum multitudo in illa in-

sula prognata est, ut propemodum e patria emigrare coge-
rentur insulani. Ante id tempus perdices quidem habuerat
Astypalæa, sed nullos lepores.

43.

Theopompus in Pace *Tithrasias* laudans caricæ, ait :

Mazæ, placentæ, caricæ Tithrasia.

Tanto vero studio omnibus hominibus expetitæ erant ca-
ricæ (*Re vera enim*, ut ait Aristophanes, *re vera nihil
dulcius quam caricæ*), ut Amitrochates etiam, Indiæ
rex, Antiocho scriberet, (quod tradit Hegesander) petens
ab eo, *emeret sibi mitteretque dulce vinum, caricæ,
et sophistam*. Cui Antiochus rescripsit : *Caricæ quidem
et vinum dulce tibi mittemus : sophistam vero apud
Græcos vendi prohibent leges*.

44.

De perdibus vero quid dicam post tam multa, quæ a
vobis dicta sunt? Nec tamen prætermittam id quod ab He-
gesandro narratur in Commentariis. Ait enim, Samios Sy-
barin navigantes, quum Siritin regionem tenuissent, evolan-
tibus cum magno strepitu perdibus territæ auiugisse, et
consensus navibus discessisse.

45.

Hegesander Delphus in Commentario qui inscribitur

τῷ ἐπιγραφομένῳ Ὑπομνήματι Ἀνδριάντων καὶ ἀγαλμάτων, Γλαύκου φησὶ τοῦ Χίου τὸ ἐν Δελφοῖς ὑπόστημα, οἷον ἐγγυθήκη τινὰ σιδηρᾶν, ἀνάθημα Ἀλυάττου· οὗ δ' Ἡρόδοτος (I, 25) μνημονεύει, ὑποκρητηρίδιον αὐτὸ καλῶν. Καὶ δ' Ἡγήσανδρος ταῦτά λέγει. Alterutro loco Hegesandri nomen corruptum esse puto, atque reponendum *Alexandridem* Delphum, quem monimenta Delphica explicasse bene notum est.

46.

Bekker Anecd. p. 377, 25 : Ἀλκυονίδες ἡμεῖς· περὶ τοῦ ἀριθμοῦ διαφέρονται. Σιμωνίδης γὰρ ἐν Πεντάθλοις ια' (I. ιδ') φησὶν αὐτάς, καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς Περὶ ζώων. Δημαγόρας δὲ δ' Σάμιος ἐπτά, Φιλόχορος ἐννέα. Τὸν δὲ ἐπ' αὐταῖς μῦθον Ἀγῆσανδρος (Suid. Ἡγήσανδρος) ἐν τοῖς Περὶ * Ὑπομνήμασι λέγει οὕτως· « Ἀλκυονέως τοῦ γίγαντος θυγατέρες ἦσαν [Φθονία], Χθονία, Ἀνθη, Μεθώνη, Ἀλκίππα, Παλλήνη, Δριμὼ, Ἀστερίη. Αὗται μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς τελευτὴν ἀπὸ Καναστραίου, ὃ ἐστὶν ἄκρον τῆς Πελλήνης, ἔρριψαν αὐτάς εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀμφιτρίτη δ' αὐτάς ὄρνιθας ἐποίησε, καὶ ἀπὸ τοῦ πατρὸς Ἀλκυόνες ἐκλήθησαν. » Αἱ δὲ νήνεμοι καὶ γαλήνην ἔχουσαι ἡμέραι ἀλκυονίδες καλοῦνται.

Eadem Suidas s. v., nisi quod pro Φθονία, Χθονία habet Φωσθονία, et in antec. ἐν τοῖς Περὶ ὑπομνημάτων. Ap. Bekker. pro ὑπομνήμασι est ὑπομνήματι; fortasse igitur scribere præstat ἐν τῷ Περὶ * ὑπομνήματι, collat. fr. 45. Ceterum cf. Demagoræ Samii fragm. 3.

HEGESANDER SALAMINIUS.

Tzetzes Lyc. 883 : Ἀργὼ ἐκλήθη... ὅτι ἐν Ἀργεὶ ἐναυπηγήθη, ὥς φησιν Ἡγήσανδρος δ' Σαλαμίνιος.

Hic procul dubio est idem qui Cassander dicitur ad Lyc. v. 177, ubi Tzetzes se fabularum interpretandarum peritiorem esse jactat τοῦ Πολυίστορος Ἀλεξάνδρου καὶ Ἀπολλοδώρου καὶ Ἀρτέμιωνος τοῦ Περγαμηνοῦ καὶ Κασσάνδρου τοῦ Σαλαμινίου. Cassandrum nescio quem commemorat Censorinus De die nat. c. 18, c. 4 ubi : *Cassandrus tricies sexies centenum millium* (sc. annorum esse τὸν μέγαν ἐνιαυτὸν statuit). Quod Thryllitzschius con-

De statuis et signis, Glauci Chii, ait, suppositorium, quod Delphis est, veluti engythecam quandam esse ferream, Halyatti donum : cujus etiam Herodotus meminit, ὑποκρητηρίδιον vocans (id est, *crateris suppositorium vel basin*) : cum quo consentit Hegesander.

46.

Alcyonii dii. De numero eorum scriptores inter se dissentiunt. Simonides enim in Quinquentionibus undecim [*quattuordecim*] esse dicit, ut Aristoteles in Historia animalium : Diagoras vero Samius septem, Philochorus no-

jecit, apud Tzetzem pro Hegesandro scribendum esse Hegesiam (Salaminium, Cypriorum auct.), parum se commendat. Ceterum quæ Tzetzes l. l. ex Hegesandro affert, eadem apud Etym. M. v. Ἀργὼ afferuntur ex *Hegesippo* (fr. 5).

HEGESIDEMUS CYTHNIUS.

« Hegesidemus utrum historiam an aliud scripserit adhuc quæro. Historicum quidem est cujus causa laudatur Plinio H. N. IX, 8 : *Similia de puero in Iasso urbe memorantur, cujus amore spectatus* (sc. delphinus) *longo tempore, dum abeuntem in litus avidè sequitur, in arenam in-ventus exspiravit. Puerum Alexander Magnus Babylonè Neptuni sacerdotio præfecit, amorem illum numinis propitii fuisse interpretatus. In eadem urbe Iasso Hegesidemus scribit et alium puerum Herminiam nomine, similiter maria perequitantem, quum repentinæ procellæ fluctibus exanimatus esset, re-latum : delphinumque causam leti fatentem non reversum in maria, atque in sicco exspirasse*. Eadem refert, atque Hegesidemum similiter laudat Solin. c. 18. » Vossius. *Cythnium* auctorem nominat Plinius lib. I inter fontes libri IX. Eandem historiam fusius narrat Myrsilus Lesbios ap. Plutarch. De sollert. anim. c. 36, p. 984 E. Ex Hegesidemo fluxisse suspicor quæ Plutarch. l. l. de Coerano Pario tradit, qui inter Parum et Naxum naufragium passus a delphino in *Cythnum* (corrupte libri Σικύνθου) delatus sit κατὰ σπήλαιον, ὃ δείκνυται μέχρι νῦν, καὶ καλεῖται Κοιράνειον κτλ. — Hegesidamum, magistrum Hippiae Elei, memorat Suidas v. Ἰππίας.

HEGESIPPUS MECYBERNÆUS.

Stephan. Byz. : Μηκύβερνα, πόλις Παλλήνης, τῆς ἐν Θράκῃ Χερρονήσου. Ἐκαταῖος Εὐρώπῃ. Ὁ πολίτης Μηκυβερναῖος· οὕτως γὰρ ἀναγράφεται Ἡγήσιππος δ' τὰ Παλληνιακὰ συντεταχώς, καὶ Φιλωνίδης καὶ ἄλλοι.

vem. Hegesander in Commentariis de ** hanc de iis fabulam narrat : « Alcyonei gigantis filiae fuerunt [Phthonia,] Clithonia, Anthe, Methone, Alcippe, Pallene, Drimo, Asteria. Hæc post patris obitum de Canastræo, quod est Pallenes promontorium, in mare se præcípites dederunt; ab Amphitrite vero in aves mutatae de patre Alcyones appellatae sunt. » Ab his dies sereni et maris tranquillitatem habentes Alcyonii vocantur.

Argo navis inde nomen habet, quod est in Argolide compacta, ut ait Hegesander Salaminus.

Dionysius Halicarn. A. R. I, 49, p. 122 R. : Κεφάλων Γεργίθιος καὶ Ἡγήσιππος ὁ Περὶ Παλλήνης γράψας, ἄνδρες ἀρχαῖοι καὶ λόγου ἄξιοι. Quod antiquitatem virorum attinet, de Cephalone Dionysius erravit; Hegesippum num jure virum antiquum dicat, haud liquet. De aliis Hegesippis vide Vossium p. 448.

ΠΑΛΛΗΝΙΑΚΑ.

1.

Parthenius Erot. c. 6 : Περὶ Παλλήνης. Ἰστορεῖ Διογένης καὶ Ἡγήσιππος ἐν Παλληνιακοῖς. Λέγεται καὶ Σίθωνα, τὸν Ὀδομάντων βασιλέα, γεννησάιν θυγατέρα Παλλήνην, καλὴν τε καὶ ἐπίχαριν, καὶ διὰ τοῦτο ἐπὶ πλείστον χωρῆσαι κλέος αὐτῆς, φοιτᾶν τε μνηστῆρας οὐ μόνον ἀπ' αὐτῆς Θράκης, ἀλλὰ καὶ ἔτι πρόσωθέν τινας, ἀπὸ τε Ἰλλυρίδος καὶ τῶν ἐπὶ Τανάϊδος ποταμοῦ κατωκημένων· τὸν δὲ Σίθωνα πρῶτον μὲν κελεύειν τοὺς ἀφικνουμένους μνηστῆρας πρὸς μάχην ἵεναι τὴν κόρην ἔχοντα, εἰ δὲ ἥττων φανεῖ, τεθνάναι· τούτῳ τε τῷ τρόπῳ πάνυ συχνοὺς ἀνηρήκει. Μετὰ δὲ, ὡς αὐτὸν τε ἡ πλείων ἰσχὺς ἐπιλελοίπει, ἔγνωστό τε αὐτῷ τὴν κόρην ἀρμόσασθαι, δύο μνηστῆρας ἀφικμένους, Δρύαντά τε καὶ Κλεῖτον, ἐκέλευεν, ἄθλου προκειμένου τῆς κόρης, ἀλλήλοισι διαμάχεσθαι, καὶ τὸν μὲν τεθνάναι, τὸν δὲ περιγενόμενον τὴν τε βασιλείαν καὶ τὴν παῖδα ἔχειν. Τῆς δὲ ἀφωρισμένης ἡμέρας παρούσης, ἡ Παλλήνη, ἔτυχε γὰρ ἐρῶσα τοῦ Κλεῖτου, πάνυ ὠρῶδει περὶ αὐτοῦ· καὶ σημῆναι μὲν οὐκ ἐτόλμα τινὲ τῶν ἀμφ' αὐτὸν, δάκρυα δὲ πολλὰ ἔχεϊτο τῶν παρεῖων αὐτῆς, ἕως ὅτε τροφεὺς αὐτῆς πρεσβύτης ἀναπυνθανόμενος καὶ ἐπιγνοὺς τὸ πάθος, τῇ μὲν θαρρεῖν παρεκελεύσατο, ὡς ἡ βούλεται, ταύτῃ τοῦ πράγματος χωρήσοντος· αὐτὸς δὲ κρύφα ὑπέρχεται τὸν ἡνίοχον τοῦ

Δρύαντος, καὶ αὐτῷ χρυσὸν πολλὸν ὁμολογήσας, πείθει διὰ τῶν ἀρματηγῶν τροχῶν μὴ διεῖναι τὰς περόνας. Ἐνθα δὲ, ὡς ἐς μάχην ἐξήεσαν, καὶ ἤλαυνεν ὁ Δρύας ἐπὶ τὸν Κλεῖτον, καὶ οἱ τροχοὶ περιερρύησαν αὐτῷ τῶν ἀρμάτων, καὶ οὕτως πεσόντα αὐτὸν ἐπιδραμὼν ὁ Κλεῖτος ἀναιρεῖ. Αἰσθόμενος δὲ ὁ Σίθων τὸν τε ἔρωτα καὶ τὴν ἐπιβουλὴν τῆς θυγατρὸς, μάλα μεγάλῃν πυρὰν νήσας καὶ ἐπιθεὶς τὸν Δρύαντα, ὥετο συνεπισφάζειν καὶ τὴν Παλλήνην. Φαντάσματος δὲ θεοῦ γενομένου καὶ ἐξαπινάϊως ὕδατος ἐξ οὐρανοῦ πολλοῦ καταρραγέντος, μετέγνω τε καὶ γάμοις ἀρεσάμενος τὸν παρόντα Θρακῶν ὄμιλον, ἐφίησι τῷ Κλεῖτῳ τὴν κόρην ἄγεσθαι.

Διογένης] in Θεαγένης mutandum esse probabiliter conj. Gale : Th. Macedonicorum scriptorem, in hac ipsa historia una cum Hegesippo laudat Steph. Byz. v. Παλλήνη. Possis quoque Θεογένης, quod fortasse præferendum; cf. Duker. ad Thuc. IV, 27, ubi idem in codd. dissensus. — πρὸς μάχην ἵεναι τὸν κόρην ἔχοντα.] locus varie tentatus. « Mihi locus emendatione egere non videtur : si tamen eget, nihil mutem nisi ἔχοντα in ἔζοντα. Sensus : *procorum undique confluentium unumquemque virginem potiturum certamen (secum) inire jussit Sitho*. Duplex accusativus (μνηστῆρας, ἔχοντα) neminem offendet. » Passov., ap. quem sicut ap. Westermannum v. ceterorum conamina.

2.

Steph. Byz. v. Παλλήνη. Vide Theagenis fragm. 11.

3.

Dionysius Hal. A. R. I, 49 : Οἱ μὲν γὰρ ἕως Θράκης ἀγαγόντες αὐτὸν (sc. Αἰνείαν), ἐκεῖ λέγουσι τελευτῆσαι τὸν βίον, ὧν ἔστι Κεφάλων ὁ Γεργίθιος καὶ Ἡγήσιππος ὁ Περὶ Παλλήνης γράψας, ἄνδρες ἀρχαῖοι καὶ λόγου ἄξιοι. Cf. Cephal. fr. 4.

RES PALLENENSIIUM.

1.

De Pallene. Narrat Diogenes et Hegesippus in Palleniensis. Aiunt Sithona Odomantum regem genuisse filiam Pallenem, pulchram sane et gratiosam, ut eo nomine plurimum ejus fama increbresceret, venirentque ad eam proci non solum a Thracia, sed etiam a remotioribus locis quidam, ex Illyride et ex habitantibus ad fluvium Tanaim. Sithonem autem aiunt primum quum venissent proci, pugnam secum committere jussisse, et siquidem quis fortiter prælietur, filiam habiturum; si vero inferior appareat, moriturum. Hoc autem modo valde multos sustulit. Postea vero quum vires ipsum destituerent, filiam collocare volens, duos procos invicem conflare jussit, Dryantem et Clitum, proposito victoriae præmio, ita ut altero occiso, qui superesset, et regno et filia potiretur. Definita autem instante die, Pallene vehementi Cliti amore flagrans, maxime timebat illi; neque tamen ulli ex familia ejus audebat id indicare.

nex nutritor ejus eam percunctatus, cognito dolore, bene sperare jussisset, tanquam quo ipse velit res omnis sit inclinatura. Is igitur clam convenit aurigam Dryantis, auroque multo promisso, persuadet ut ne fibulas per currus rotas connectat. Unde sane quum ad pugnam procederent, ac inveheretur Dryas in Clitum, rotæ ei de curru deciderunt, atque sic ipsum de curru prolapsus invadens Clitus occidit. Sithon vero amore et insidiis filiae cognitis, ingentem pyram extruxit, cui imposuit Dryantem, in animo habens simul mactare et Pallenem. At spectro divinitus apparente, ac aqua multa repente de cælo effusa, sententiam mutavit, ac nuptiis apparatis, præsentem Thracum multitudinem placat, filiamque Clito uxorem ducere permittit.

2.

Nonnulli Æneam usque in Thraciam venisse, ibique vitam functum esse dicunt, quorum in numero est Cephalon Gerarithius et Hegesippus qui De Pallene scripsit, viri antiqui neque contemnendi.

ΜΙΛΗΣΙΑΚΑ.

4.

E LIBRO PRIMO.

Parthenius Erot. c. 16 : Περὶ Λαοδίκης. Ἱστορεῖ Ἡγήσιππος Μιλησιακῶν α'. Ἐλέχθη δὲ καὶ περὶ Λαοδίκης ὁδε λόγος, ὡς ἄρα παραγενομένων ἐπὶ Ἑλένης ἀπαίτησιν Διομήδους καὶ Ἀκάμαντος, πολλὴν ἐπιθυμίαν ἔχειν μιγῆναι παντάπασιν νέῳ ὄντι Ἀκάμαντι, καὶ μέχρι μὲν τινος ὑπ' αἰδοῦς κατέχεσθαι, ὕστερον δὲ νικωμένην ὑπὸ τοῦ πάθους ἀνακοινώσασθαι Περσέως γυναικί, Φιλοβίῃ αὐτῇ ὄνομα, παρακαλεῖν δὲ αὐτὴν, ὅσον οὐκ ἤδη διοιχομένη ἀρήγειν αὐτῇ. Κατοικτείουσα δὲ τὴν συμφορὰν τῆς κόρης δεῖται τοῦ Περσέως, ὅπως συνεργὸς αὐτῇ γένηται, ἐκέλευέ τε ξενίαν καὶ φιλότητα τίθεσθαι πρὸς τὸν Ἀκάμαντα. Περσεὺς δὲ τὸ μὲν καὶ τῇ γυναικί βουλούμενος ἀρμόδιος εἶναι, τὸ δὲ καὶ τὴν Λαοδίκην οἰκτεῖρων, πάσῃ μηχανῇ ἐπεὶ τὸν Ἀκάμαντα εἰς Δάρδανον ἀφικέσθαι πείθει (καθίστατο γὰρ ὕπαρχος τοῦ χωρίου), ἦλθε καὶ Λαοδίκη ὡς εἰς ἑορτὴν τινα σὺν ἄλλαις τῶν Τρωάδων ἔτι παρθένος οὔσα. Ἐνθα δὴ παντοδαπὴν θοίνην ἐτοιμασάμενος συγκατακλίνει καὶ τὴν Λαοδίκην αὐτῷ, φάμενος μίαν εἶναι τῶν τοῦ βασιλέως παλλακίδων. Καὶ Λαοδίκη μὲν οὕτως ἐξέπλησε τὴν ἐπιθυμίαν, χρόνου δὲ προϊόντος γίγνεται τῷ Ἀκάμαντι υἱὸς Μούνιτος, ὃν ὑπ' Αἴθρα τραφέντα μετὰ Τροίας ἄλωσιν διεχόμεσιν ἐπ' οἴκου· καὶ αὐτὸν θηρεύοντα ἐν Ὀλύμφῳ τῆς Θράκης ὄφιν ἀνεῖλεν.

Ἐπεὶ τὸν Ἀκ... ἦλθε καὶ] Passovius vertit : *Perseus dum Acamanti ne non veniat suadet, venit etiam Laodice*. Quod sane claudicat. Legrand. vocem ἐπεὶ delet, post ἦλθε addit δέ. Jacobs in Ephem. Hal. 1806 nr. 282 proponit πάσῃ μ. ἐπειγῶν τὸν Ἀ.; idem postea ad Anthol. tom. XII,

p. 208 et in Addit. anim. in Athen. p. 267 : π. μηχ. ἐπῆει τὸν Ἀκ. καὶ εἰς Δ. ἄ. π. — Historiam de Laodice, Priami f., eodem modo narravit Euphorio ap. Tzetz. ad Lyc. 494 (p. 125 in fragm. Euphor. ed. Meinek.); quem reprehendit Pausanias X, 26, 8 (Εὐφορίων... σὺν οὐδενὶ εἰκότι τὰ εἰς τὴν Λαοδίκην ἐποίησε). Aliorum narrationes v. ap. Heyn. ad Apollodor. p. 302.

Ex Milesiacis Hegesippi fortasse fluxit etiam Parthenii (c. 14) narratio de Antheo, quam prodere ait Aristotelem καὶ τοὺς τὰ Μιλησιακὰ (γράφοντας).

INCERTA.

5.

Etym. M. p. 136, 32 : Ἀργὼ ἡ ναῦς εἴρηται ὅτι ἐν Ἀργεὶ τῇ πόλει κατασκευάσθη, ὡς Ἡγήσιππος ὁ ἱστορικός. Eadem ex *Hegesandro Salaminio* affert Tzetzes ad Lycophr. 883.

6.

Schol. Vatican. Eurip. Rhes. 28 : Διττὰς δὲ τὰς Εὐρώπας ἀναγράφουσιν ἔνιοι· μίαν μὲν Ὠκεανίδα... ἑτέραν δὲ Φοίνισσαν καὶ Ἀγήνορος... Εἰσὶ δὲ οἱ καὶ τρίτην ἀναγράφουσι, καθάπερ Ἡγήσιππος ἐν τοῖς Παλληνακοῖς γράφων οὕτως· « Κάδμος σὺν τῇ μητρὶ τῆς Εὐρώπης Τηλεφάνῃ ἐπῆει πρὸς (περὶ cod.) Ἀθήνας (?) καὶ ἐπυρθάνετο Εὐρώπην ἔχεσθαι ἐν Θράκῃ, καὶ οὕτως ἀφίκετο εἰς τὴν καταντιπέραν ἡπειρον, καὶ ἦρχεν ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ πάντων. Εὐρώπη [δὲ] τοῦ ἀνδρὸς ἀπολειφθεῖσα οὐχ ἡ Φοίνικος, ἀλλ' ἐπιχωρία τις γυνή, ἀφ' ἧς καὶ ἡ ἡπειρος ἄπασα ἡ πρὸς Βορέαν ἀνεμὸν Εὐρώπη κέκληται. »

7.

Bekker. Anecd. p. 1185 : Σατύας, Σατύαντος, παρ' Ἡγησίπῳ. Ἔστι δὲ ὄνομα κύριον.

RES MILESIORUM.

4.

De Laodice. Narrat Hegesippus libro primo Milesiacorum. Fertur etiam de Laodice hic sermo. Quum ob Helenam repetendam Diomedes et Acamas venissent, eam multo desiderio flagrasse, quo possit juveni admodum Acamanti misceri; et aliquamdiu quidem prae pudore se cohibuisse. Post vero ab affectu victam communicasse rem Persei uxori nomine Philobiæ, illamque sic advocasse, ut quantum tandem posset, jamjam pereunti auxilium ferret. Quare illa puellæ calamitatem miserta, Perseum adit quo se in re consequenda juvet, jubens eum hospitalitatem et amicitiam cum Acamante inire. Perseus itaque partim ut uxoris voluntatem impleret, partim Laodices misertus, omni conatu Acamantem persuadet, quo se in Dardanum conferat: ejus enim regionis præfectus Perseus erat. Venit ergo eo quoque Laodice tanquam ad festum quoddam, a Troadibus quibusdam comitata, adhuc virgo existens. Ubi quum opiparum convivium apparasset, in eodem lecto collocat Laodicen cum ipso, inquires unam ex regiis pellicibus esse. Atque hoc quidem modo Laodice desiderium suum exple-

vit. Progressu autem temporis filius nascitur Acamanti Munitus, quem ab Æthra enutritum post Trojæ captivitatem transportavit in domum, eumque venantem in Olyntho Thraciæ serpens occidit.

5.

Argo navis inde dicta, quod Argis constructa est, ut Hegesippus historicus ait.

6.

Nonnulli duas Europas distinguunt, alteram Oceanidem, alteram Phœniciam Agenoris filiam. Sunt etiam qui tertiam exhibeant, sicut Hegesippus in Palleniacis ita scribens : « Cadmus cum matre Europæ Telephane Athenas venit, ibique comperit Europam quandam degere in Thracia. Atque sic venit in continentem oppositam, et omnibus in hac terra imperavit. Europa vero illa, quam vir dereliquerat, non erat Phœnicis filia, sed indigena quædam mulier, a qua continens terra, quæ boream versus sita est, universa appellata est Europa. »

7.

Satyas, Satyantis, apud Hegesippum. Est vero nomen proprium.

HELIODORUS ATHENIENSIS.

Heliodorus Atheniensis periegeta post tempora Antiochi Epiphanis (175-164) scripsit, siquidem quæ apud Athenæum p. 45, C (fr. 6) ex Heliodoro afferuntur, ad Atheniensem Nostrum pertinent. Condidit libros quindecim (fr. 5) de acropolis Athenarum ædificiis, statu, anathematis, atque opus Περὶ τῶν Ἀθηνῶν τριπόδων (fr. 7), et fortasse alia quædam similia. Ceterum qui apud Plutarchum in Mor. p. 849, C, vulgo exhibetur Ἡλιόδωρος ἐν γ' Περὶ μνημάτων, monente Ruhnkenio (Hist. cr. or. p. 86), esse debet Διόδωρος (v. Diodori Perieg. fr. 2, tom. II, p. 354). Reliquos Heliodoros recenset Fabricius B. Gr. tom. VI, p. 797 sqq. De grammaticis hujus nominis doctissime agit Ritschl. *Ueb. d. Alex. Bibl.* p. 137-147.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΘΗΝΗΣΙ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ.

E LIBRO PRIMO.

1.

Harpocratio v. Προπύλαια ταῦτα. — Περὶ δὲ τῶν Προπυλαίων τῆς ἀκροπόλεως, ὡς ἐπὶ Εὐθυμένους ἀρχοντας οἰκοδομεῖν ἤρξαντο Ἀθηναῖοι, Μνησιχλέους ἀρχιτεκτοῦντος, ἄλλοι τε ἱστορήκασιν καὶ Φιλόχορος (fr. 98) ἐν τῇ δ'. Ἡλιόδωρος δ' ἐν α' Περὶ τῆς Ἀθήνης ἀκροπόλεως μεθ' ἕτερα καὶ ταῦτά φησιν. « Ἐν ἔτεσι μὲν ε' παντελῶς ἐξεποιήθη, τάλαντα δὲ ἀνηλώθη δισχίλια ἑξήκοντα. Ἐν δὲ πύλας ἐποίησαν, δι' ὧν εἰς τὴν ἀκρόπολιν εἰσίστασιν. » Eadem Photius et Suidas.

2.

Idem : Νίκη Ἀθηνᾶ. Λυκοῦργος ἐν τῷ Περὶ τῆς ἱερείας. Ὅτι δὲ Νίκης Ἀθηνᾶς ξόανον ἄπτερον, ἔχον μὲν ἐν τῇ δεξιᾷ ῥόαν, ἐν δὲ τῇ εὐωνύμῳ κράνος, ἐτιμάτο παρ' Ἀθηναίοις, δεδήλωκεν Ἡλιόδωρος (δ πε-

ριγηγῆς add. Suidas et Phot.) ἐν τῷ α' Περὶ ἀκροπόλεως. Ead. Suidas et Phot. Cf. Sophocl. Philoct. 134 : Νίκη τ' Ἀθηνᾶ Πολιάς, ibiq. schol.; Ulpian. in Demosth. C. Timocrat. p. 266. Kiessling. ad Lycurgi fragm. p. 100. Welcker. *Trilog.* p. 287.

3.

Athenæus IX, p. 406, C : Ἡλιόδωρος δ' ὁ περιγηγῆς ἐν πρώτῳ Περὶ ἀκροπόλεως. « Τῆς τῶν πυρῶν (φησιν) ἐψήσεως ἐπινοηθείσης οἱ μὲν παλαιοὶ πύανον, οἱ δὲ νῦν δλόπυρον προσαγορεύουσιν. »

E LIBRIS INCERTIS.

4.

Harpocratio : Θέτταλος· Λυσίας Κατὰ Νικίδου. Εἷς τῶν Κίμωνος παίδων Θέτταλος ἐκαλεῖτο, ὡς φησιν Ἡλιόδωρος ἐν τῷ Περὶ ἀκροπόλεως.

5.

Athenæus VI, p. 239, E : Ἀριστοφάνης δ' ὁ κωμωδιοποιὸς (ὃν φησιν Ἡλιόδωρος ὁ Ἀθηναῖος ἐν τοῖς Περὶ ἀκροπόλεως, πεντεκαίδεκα δ' ἐστὶ ταῦτα βιβλία, Ναυκρατίτην εἶναι γένος) κτλ.

Heliodorus, qui de Atheniensium anathematis, a Plinio recensetur inter fontes librorum XXXIII. XXXIV. XXXV. Fortasse ex Heliodoro memoratur ἡ ἀναγραφὴ τῶν ἐν ἀκροπόλει ἀναθημάτων ἐπ' Ἀλκιβιάδου (?) ἀρχοντος ap. Polluc. On. X, 126.

6.

Idem II, p. 45, C : Ἡλιόδωρος δὲ φησι τὸν Ἐπιφανῆ Ἀντίοχον, ὃν διὰ τὰς πράξεις Πολύβιος Ἐπιμανῆ καλεῖ, τὴν κρήνην τὴν ἐν Ἀντιοχείᾳ κεράσαι οἶνω· καθάπερ καὶ τὸν Φρύγα Μίδα φησὶ Θεόπομπος, ὅτε ἐλεῖν τὸν Σειληνὸν ὑπὸ μέθης ἠθέλησεν.

Num hæc ad periegetam an ad alium Heliodorum referenda sint in medio relinquit Ritschl (*Ueb. die Grammatiker Heliodorus in libro Ueb. d.*

DE ATHENARUM ACROPOLI.

1.

De propylæis acropolis, ut quæ Euthymene archonte ædificare Athenienses, Mnesicleo architecto, cœperint, quum alii exposuerunt tum Philochorus libro quarto. Heliodorus vero libro primo De arce Athenarum post alia etiam hæc dicit : « Quinquennio absoluta sunt, impensis in opus illud talentis bis mille duodecim. Fecerunt autem portas quinque, per quas in arcem intratur. »

2.

Minerva Victrix. Lycurgus in oratione De sacrificula. Victricis autem Minervæ simulacrum, alis carens et in dextra malum Punicum, in sinistra galeam tenens, ab Atheniensibus cultum fuisse Heliodorus (Periegetes) libro primo De arce tradit.

3.

Heliodorus Periegeta libro primo De arce : « Ex quo frumenti coctura, inquit, inventa est, coctum illud veteres quidem *pyanon* nominarunt; qui vero nostro seculo vivunt, *holopyrum*. »

4.

Thessalus, unus ex Cimonis filiis sic nominatus est, ut ait Heliodorus in opere De arce.

5.

Aristophanem comicum genere Naucratis esse Heliodorus ait in opere De arce, quod quindecim libris constat.

6.

Heliodorus auctor est, Antiochum Epiphanem, quem ob res insane gestas *Epimanem* Polybius vocat, Antiochiæ fontem vino miscuisse : quemadmodum et Phrygium Midam fecisse Theopompus scribit, quem vellet Silenum per ebrietatem capere.

Alexandr. Bibl. p. 138). Nostrum Atheniensem intelligendum censet Preller. ad Polemon. p. 172; idque veri simillimum, quum reliqua, quæ ex Heliodoro affert Athenæus, ad periegetam pertineant. Rem narratam fortasse περί Ἑννεακρούνου agens memoravit.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΗΣΙ ΤΡΙΠΟΔΩΝ.

7.

Harpocratio : Ὁνήτωρ. Ἰσοκράτης ἐν τῷ Περὶ τῆς ἀντιδόσεως. Πρὸς τοῦτον ἂν εἶεν οἱ γεγραμμένοι Δημοσθένους Περὶ τῆς ἐξούλης λόγοι. Ὅτι δὲ τῶν χορηγισάντων ἦν, Ἡλιόδωρος Περὶ τῶν Ἀθήνησι τριπόδων. Eadem Suidas et Photius missa mentione Heliodori.

Tripodes intellige, quos ædiculis impositos victores ludorum musicorum dedicaverant ad viam tripodum (ἔστι δὲ ὁδὸς ἀπὸ τοῦ Πρυτανείου καλουμένη Τρίποδες, Pausan. I, 20, 1). De tripodibus istis v. Plutarch. Nic. 3; Aristid. I; Vit. Andocid. in Vit. Oratt. Plutarch.; Athenæus p. 542, F; Plato Gorg. p. 472, A; Lysias Ἀπολ. δωροδ. p. 698; Suidas v. Πύθιον; Harpocrat. v. Κατατομή; Anthol. Palat. XIII, 28; quos locos debeo Bœckhio, qui plura de his docet in C. I. I, n. 211.

HERACLITUS LESBIUS.

Diogenes L. IX, 17, varios Heraclitos recensens : Τέταρτος Λέσβιος, ἱστορίαν γεγραφὼς Μακεδονικήν.

Heraclitus Sicyonius, qui Περὶ λίθων scripsit, laudatur ap. Plutarchum De flux. c. 13. Mitto Heraclitum auctorem Ἀπίστων.

7.

DE TRIPODIBUS ATHENARUM.

Onetor. Isocrates in oratione Περὶ ἀντιδόσεως. Contra hunc Demosthenes scripserit orationes in causis ἐξούλης. Fuit autem unus ex choragis, teste Heliodoro in scripto De Athenarum tripodibus.

MEGARICA.

1.

Alii referunt Ariadnen ab nautis Naxum deportatam, sacerdoti Bacchi CEnaro consuevisse, relictam autem a Theseo, quod aliam amaret :

Dirus cum vexabat amor Panopeidis Ægles.

HEREAS.

Etym. M. p. 436, 35 : Ἡρᾶς, ὄνομα κύριον γραμματικοῦ. Εἴρηται παρωνύμως ἀπὸ τῆς Ἡρῆς Ἡρέας καὶ ἐν συναιρέσει Ἡρᾶς. Nomen Ἡρέας cum similibus memorat etiam Herodian. II. μον. λέξ p. 34, 12. Heras Cappadox medicus sæpe laudatur ap. Galenum. Noster Μεγαρικὰ scripserit. Nescio an idem sit cum Hesagora sive Heragora ap. schol. Apollon. (fr. 4).

ΜΕΓΑΡΙΚΑ.

1.

Plutarch. Thes. c. 20 : Οἱ δὲ εἰς Νάξον ὑπὸ ναυτῶν κομισθεῖσαν (Ἀριάδνην) Οἰνάρῳ τῷ ἱερεῖ τοῦ Διόνυσου συνοικεῖν, ἀπολειφθῆναι δὲ τοῦ Θησέως ἐρῶντος ἑτέρας.

Δεινὸς γὰρ μιν ἔτειρεν ἔρωι Πανοπηίδος Αἴγλης.

Τοῦτο γὰρ τὸ ἔπος ἐκ τῶν Ἡσιόδου Πεισίστρατον ἐξελεῖν φησιν Ἡρέας ὁ Μεγαρεύς· ὥσπερ αὖ πάλιν ἐμδαλεῖν εἰς τὴν Ὀμήρου νεκυίαν τὸ

Θησέα, Πειρίθοόν τε, θεῶν ἀριδείκετα τέκνα,

χαριζόμενον Ἀθηναίοις.

Cf. Welcker. *Cycl.* p. 380, Müller. *Min.* p. 204. Hæc Hereas eo loco attulerit, ubi de versibus egit, quas Solon, Salaminem Megarensiem Atheniensibus vindicaturus, in secundum Iliadis librum introduxerat. V. Plutarch. Solon. c. 10, quo ipso capite Hereas noster laudatur.

2.

Idem Solon. c. 10, ubi sermo de ratione qua Salaminem Solon Megarensibus eripuerit : Ἔτι δὲ μᾶλλον ἐξελέγξει τοὺς Μεγαρέας βουλόμενον (Σόλωνά φασι) ἰσχυρίσασθαι περὶ τῶν νεκρῶν, ὡς οὐχ ὃν τρόπον ἔκείνοι θάπτουσι κεκηδευμένων, ἀλλ' ὃν αὐτοί. Θάπτουσι δὲ Μεγαρεῖς πρὸς ἑω τοὺς νεκροὺς στρέφοντες, Ἀθηναῖοι δὲ πρὸς ἐσπέραν. Ἡρέας δὲ ὁ Μεγα-

Nam hunc versum ex Hesiodi carminibus Pisistratum subduxisse Hereas Megarensis narrat; sicut contra in Homeri *Necyam* (*Odysseæ librum* 11) hunc,

Thesea Pirithoumque, illustria pignora divum,
in gratiam Atheniensium infersisse.

2.

Præterea quo magis Megarenses refelleret, Solon contendit, cadavera non Megarensium, sed Atheniensi more humata esse; ea enim in sepeliendo illi orienti obvertunt, hi occidenti. Id Hereas Megarensis impugnans, affirmat Megarenses non modo cadavera ita terræ condere, ut ad occasum solis spectent, sed etiam trina aut quaterna in uno sepulcro, quum singuli Athenienses suo utantur.

ρεὺς ἐνισταμενος λέγει καὶ Μεγαρεῖς πρὸς ἐσπέραν τετραμμένα τὰ σώματα τῶν νεκρῶν τιθέναι· καὶ μεῖζον ἔτι τούτου, μίαν ἑκάστον Ἀθηναίων ἔχειν θήκην, Μεγαρέων δὲ καὶ τρεῖς καὶ τέσσαρας ἐν μιᾷ κεῖσθαι.

3.

Idem ib. c. 32 : Ἐλθόντες (sc. Tyndaridæ Helenam repetituri) οὖν ἐπὶ τὰς Ἀφίδνας καὶ μάχῃ κρατήσαντες ἐξεῖλον τὸ χωρίον. Ἐνταῦθά φασι καὶ Ἄλυκον πεσεῖν τὸν Σκείρωνος υἱὸν συστρατευόμενον τότε τοῖς Διοσκούροις· ἃφ' οὗ καὶ τόπον τῆς Μεγαρικῆς Ἄλυκον καλεῖσθαι τοῦ σώματος ἐνταφέντος. Ἡρέας δ' ὑπὸ Θησέως αὐτοῦ περὶ Ἀφίδνας ἀποθανεῖν τὸν Ἄλυκον ἰστόρηκε· καὶ μαρτύρια ταυτὰ ἐπη παρέχεται περὶ τοῦ Ἀλύκου·

....τὸν ἐν εὐρυχώρῳ ποτ' Ἀφίδνῃ
μαρνάμενον Θησεὺς Ἑλένης ἕνεκ' ἡῦκόμοιο
κτεῖνεν.

Οὐ μὴν εἰκὸς Θησέως παρόντος ἀλῶναι τήν τε μητέρα καὶ τὰς Ἀφίδνας.

(4.)

Schol. Apoll. Rhod. I, 212 : Ἡσαγόρας δὲ ἐν τοῖς Μεγαρικοῖς τὸν τὴν Ὠρείθυϊαν ἀρπάσαντα Βορέαν υἱὸν Στρυμόνος φησιν, οὐχὶ δὲ τὸν ἀνεψιόν.

Pro Ἡσαγόρας cod. Paris. et Eudocia p. 440 exhibent Ἡραγόρας. Hesagoras est etiam apud Comit. Natal. p. 874. Mihi *Hereas* laudari videtur.

HERMÆUS (HERMEAS).

ΠΕΡΙ ΑἴΓΥΠΤΙΩΝ.

Plutarch. De Is. et Osir. c. 37 : Ἀρίστων τοίνυν ὁ γεγραφὼς Ἀθηναίων ἀποιχίαν ἐπιστολῇ τινι Ἀλεξάρχου περίεπεσεν, ἐν ᾗ Διὸς ἰστορεῖται καὶ Ἰσιδος υἱὸς ὢν ὁ Διόνυσος ὑπὸ Αἰγυπτίων, οὐκ Ὅσιρις, ἀλλὰ Ἀρ-

3.

Tyndaridæ quum movissent Aphidnas et victores essent prælio, expugnaverunt oppidum. Ibi Alycum quoque ferunt, Scironis filium, commilitonem id temporis Castoris et Pollucis, occubuisse : a quo locum quendam agri Megarici, quod corpus ejus ibi sit humatum, Alycum nominatum fuisse. Hereas vero ab ipso Theseo prodidit ad Aphidnas cæsum Alycum, et in testimonium hæc de Alyco producit carmina :

Hunc Helenæ causa formosæ prælia quondam
miscentem Theseus spatiosa stravit Aphidna.

Haud consonum fuerit tamen veritati, præsentē Theseo, fuisse matrem ejus et Aphidnas captas.

4.

Hereas in Megaricis Orithyïæ raptorem Boream filium, non vero nepotem Strymonis esse refert.

σαφῆς (ἐν τῷ ἄλφα γράμματι) λέγεσθαι, δηλοῦντος τὸ ἀνδρεῖον τοῦ ὀνόματος. Ἐμφαίνει δὲ τοῦτο καὶ ὁ Ἑρμαῖος ἐν τῇ πρώτῃ Περὶ Αἰγυπτίων· ὁμβριμον γάρ φησι μεθερμηνευόμενον εἶναι τὸν Ὅσιριν.

Idem ibid. c. 42. Ὁ γὰρ Ὅσιρις ἀγαθοποιὸς, καὶ τοῦνομα πολλὰ φράζει, οὐχ ἥκιστα δὲ κράτος ἐνεργοῦν καὶ ἀγαθοποιὸν, ὃ λέγουσι. Τὸ δ' ἕτερον ὄνομα τοῦ θεοῦ τὸν Ὅμφιν εὐεργέτην ὃ Ἑρμαῖός φησιν δηλοῦν ἐρμηνευόμενον.

Ἑρμαῖος] sic codices, uti videtur. Sec. Arcadium De acc. p. 43, 8 scribendum foret Ἑρμαῖος. V. Steph. Thes. s. v., ubi alios hujus nominis viros excitat Dindorfius. Ἑρμείας, qui metro iambico τὰ πάτρια Ἑρμουπόλεως τε καὶ ἄλλα τινὰ scripsisse dicitur, laudatur ap. Phot. Bibl. cod. 279, p. 536, a, 9 ed. Bekker. Fortasse Hermias hic fuit pater Nicanoris Alexandrini grammatici, qui de Alexandro scripsit. Quod si est, de ætate ejus satis constaret. Nam Nicanorem scimus floruisse tempore Hadriani imp.

HERMESIANAX CYPRIUS.

ΦΡΥΓΙΑΚΑ.

E LIBRO SECUNDO.

I.

Plutarch. De fluv. 12, 4, de Sangario Phrygiæ fluvio : Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ λίθος καλούμενος ἀστήρ. Οὗτος εἴωθε νυκτὸς βαθείας πυρὸς δίκην λάμπειν, τοῦ φθινοπώρου τὴν ἀρχὴν λαμβάνοντος· προσαγορεύεται δὲ τῇ διαλέκτῳ τῶν ἐγχωρίων βαλλήν, ὅπερ μεθερμηνευόμενόν ἐστι βασιλεύς· καθὼς ἰστορεῖ Ἑρμησιάνᾳξ Κύπριος ἐν β' Φρυγιακῶν. Præcedunt hæc : Παράκειται δ' αὐτῷ ὄρος Βαλληναῖον καλούμενον, ὅπερ ἐστὶ μεθερμηνευόμενον βασιλικόν, τὴν προσηγορίαν ἔχον

DE ÆGYPTIIS.

Aristo qui Coloniam Atheniensium scripsit, in epistolam quandam Alexarchi incidit, in qua perhibebatur Bacchus Jovis et Isidis filius ab Ægyptiis haberi, qui non Osiris, sed Arsaphes nomen gerat, quo fortis significatur. Indicat hoc etiam Hermæus primo De Ægyptiis libro, *validum* esse, si interpretetur, Osirin inquiens.

Est Osiris beneficus : et nomen hoc multa significans, præcipue vim efficacem et beneficam designat. Alterum hujus dei nomen, quod est Omphis, Hermæus interpretatur beneficum.

PHRYGIACA.

1.

Nascitur in Sangario lapis, *Aster* dictus, qui lucere media nocte instar ignis ipso auctumni initio consuevit. Indigenarum dialecto *Ballen* vocatur, quod si interpreteris, regem

ἀπὸ Βαλληναίου, τοῦ Γανυμήδους καὶ Μηδηγίστης παιδός. Οὗτος γὰρ τὸν γεννήσαντα θεασάμενος ἀποτήκομενον, τοῖς ἐγχωρίοις καὶ Βαλληναῖον ἑορτὴν κατέδειξε μέχρι νῦν καλούμενον.

E SCRIPTIS INCERTIS.

2.

Idem ibid. 2, 3 : Ἑρμησιάνναξ δὲ ὁ Κύπριος ἱστορίας μέμνηται τοιαύτης. Ἑλικῶν καὶ Κιθαιρῶν ἀδελφοὶ τυγχάνοντες διαφορὰς ἔσχον τῶν τρόπων τὰς διαθέσεις· ὁ μὲν γὰρ Ἑλικῶν, πρῶτος ὑπάρχων καὶ προσηγῆς, συμπαθῶς γηροβόσκει τοὺς γονεῖς· ὁ δὲ Κιθαιρῶν, πλεονέκτης τυγχάνων καὶ θέλων εἰς ἑαυτὸν μεταστῆσαι τὴν οὐσίαν, πρῶτον μὲν ἐφόνευσεν τὸν γεννήσαντα, τὸν δ' ἀδελφὸν ἐξ ἐνέδρας κατακρημνίζων καὶ αὐτὸς συγκατηνέχθη. Κατὰ δὲ θεῶν πρόνοιαν εἰς ὁμῶνυμα ὄρη μεταμορφηθέντες ἐγένοντο. Κιθαιρῶν μὲν διὰ τὴν ἀσέβειαν Ἑριννύων μυχὲς, Ἑλικῶν δὲ διὰ φιλοστοργίαν Μουσῶν ἐνδιαίτημα.

3.

Id. ibid. 24, 1 : Ἑρμησιάνναξ δὲ ὁ Κύπριος ἱστορίας μέμνηται τοιαύτης· Διόνυσος ἐρασθεὶς Ἀλφειβοῖας νύμφης, καὶ μῆτε δώροις μῆτε δεήσεσι πεῖσαι δυνάμενος, εἰς τὴν προειρημένην Τίγριν μετέβαλε τὴν μορφήν τοῦ σώματος· καὶ φόβῳ πείσας τὴν ἀγαπωμένην, ἀνέλαβεν αὐτήν· καὶ διὰ τοῦ ποταμοῦ κομίσας, ἐγέννησεν υἱὸν Μῆδον, ὃς ἀχμάσας εἰς τιμὴν τοῦ συγχυρήματος τὸν ποταμὸν Τίγριν μετωνόμασε· καθὼς ἱστορεῖ Ἀριστῶνυμος ἐν γ'.

Hermesianax Colophonius, poeta elegiacus, secundum schol. ad Nicandr. Ther. 3 scripsit τὰ Περσικά καὶ τὰ εἰς Λεόντιον τὴν ἐρωμένην. Bachius (Philetæ et Hermesianactis etc. reliq. p. 103) Περσικά illa opus historicum fuisse putat, tituli ratione motus. Rectius statuas carmen fuisse, quum titulus nihil decernat. Sic Chœrilus carmen Περσικά inscriptum composuit, ex cuius libro ter-

significat, teste Hermesianacte Cyprio secundo Rerum Phrygiarum.

2.

Hermesianax Cyprius hanc historiam refert. Helicon et Cithæron fratres erant diversis moribus præditi : Helicon enim, dulcis et benignus, parentes seniores humaniter nutriebat; Cithæron vero paullo avidior et corradere omnem substantiam cupiens, primum quidem occidit patrem, deinde fratrem ex insidiis præcipitem dedit, sed cum eo ipsemet decidit. Unde deorum providentia uterque in montem versus est : Cithæron propter impietatem recessus Furiarum, Helicon ob humanitatem domicilium Musarum.

3.

Hermesianax Cyprius hanc historiam narrat : Bacchus

tio versus nonnullos affert Herodianus Mon. λέξ p. 13, 8. Ad Persica illa pertinent quæ de Nanide Cræsi filia ex Licymnio poeta et Hermesianacte habet Parthenius Erot. c. 22.

HERON ATHENIENSIS.

Suidas : Ἡρων, Κότυος, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ τὰς ἐν Ἀθήναις δίκας γεγραφώς, εἶτα Ἐξήγησιν Δεινάρχου, Ὑπομνήματα εἰς Ἡρόδοτον, Ξενοφῶντα, Θουκυδίδην, Κεκριμένων ὀνομάτων βιβλία γ', Ἐπιτομὴν τῶν Ἡρακλείδου ἱστοριῶν, Περὶ τῶν ἀρχαίων ῥητόρων καὶ τῶν λόγων, οἷς ἐνίκησαν πρὸς ἀλλήλους ἀγωνιζόμενοι.

Cujusnam Heraclidis historiarum epitomen fecerit Heron non constat. Heraclidem Lembum intelligendum esse suspicor. Quamquam quod præcedit et quod sequitur opus, Heraclidis Magnesii Περὶ ὁμωνύμων libros in compendium ab Herone redactos esse suadere possint. De reliquis Heronibus vide Fabricium in B. Gr. — Ἱέρων δ' Ἀλεξανδρεὺς ἢ Ἐφέσιος laudatur ap. Phlegont. Mirab. c. 2, de spectro Polycriti. Ibi Ἡρων legendum suspicatur Meursius; quamquam neque de Herone aliquo, ad quem ista historiuncula referri possit, aliunde constat. Nam de Herone Alexandrino mechanico quis cogitaverit?

HEROPYTHUS.

ΩΡΟΙ ΚΟΛΟΦΩΝΙΩΝ.

Athenæus VII, p. 297, E : Καὶ τάριχοι δὲ παρὰ Φασηλίταις ἀποθύονται. Ἡρόπυθος γοῦν ἐν Ὠροῖς Κολοφωνίων, περὶ τῆς κτίσεως ἱστορῶν τῆς Φασήλιδος, φησὶν ὅτι Λάχιος, ὁ τὴν ἀποικίαν στείλας, μισθὸν ἔδωκε τοῦ τόπου Κυλάβρα ποιμένι, νέμοντι πρόβατα,

Alphesibææ correptus amore, quum nec precibus nec muneribus eam delinire posset, corporis sui formam in tigridis figuram mutavit, et metu persuasam dilectam suam assumpsit transque fluvium portavit, et ex eo Medum filium genuit, qui quum adoleverat, in eorum quæ acciderant memoriam fluvium Tigrin appellavit, sicuti narrat Aristonymus libro tertio.

ANNALES COLOPHONIORUM.

Salsamenta diis offeruntur apud Phaselitas. Heropythus sane in Colophoniorum annalibus, ubi narrat quo pacto condita Phaselis fuerit, Lacium, ait, eum qui coloniam duxit, Cylabræ pastori, oves suas ibi pascenti, pretii loco, quo emeret solum, salsamenta dedisse, ipso Cylabra

ταρίχους, ἐκείνου τοῦτο αἰτήσαντος. Προθέντος γὰρ αὐτῷ τοῦ Λακίου, λαβεῖν τοῦ χωρίου (ἢ ἄλφιστα) ἢ ἄλγητα ἢ ταρίχους, εἴλετο ὁ Κυλάβρας τοὺς ταρίχους. Καὶ διὰ τοῦτο οἱ Φασηλίται ἀνὰ πᾶν ἔτος τῷ Κυλάβρᾳ ἔτι καὶ νῦν τάριχον θύουσι.

Eandem historiam narravit Philostephanus libro primo Περὶ τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ πόλεων ap. Athen. I. I. Cf. Zenob. VI, 36 : Φασηλιτῶν θῦμα· ἐπὶ τῶν εὐτελῶν καὶ ἀναίμων λέγεται. Φασὶ γὰρ τοὺς Φασελίτας ταρίχους τοῖς θεοῖς θύειν. Eadem Apostol. XX, 14; Arsen. p. 462. Suidas et Phot. Lex. v. Φασηλίας : Φασηλίτας γὰρ τάριχον τῷ Κολάβρῳ (sic Phot.; Καλάβρ. Suidas) θύειν φησὶ Καλλίμαχος ἐν Βαρβαρικοῖς νομίμοις (p. 218 ed. Blomf.). — De Lacio sive Rhacio coloniae conditore lege Müller. Dor. I, p. 112 sqq.

Quod *Heropythum* attinet, Schneiderus ad Nicandr. Alex. p. 82 scriptorem nostrum eundem esse statuit cum Samio illo Herophyto, quem dicit Plutarchus Cimon. c. 9 : Ἐπεὶ γὰρ ἐκ Σηστοῦ καὶ Βυζαντίου πολλοὺς τῶν βαρβάρων αἰχμαλώτους λαβόντες οἱ σύμμαχοι τῷ Κίμωνι διανεῖμαι προσέταξαν, ὁ δὲ χωρὶς μὲν αὐτοὺς, χωρὶς δὲ τὸν περὶ τοῖς σώμασι κόσμον αὐτῶν ἔθηκεν, ἡτιῶντο τὴν διανομὴν ὡς ἄνισον. Ὁ δὲ τῶν μερίδων ἐκέλευσεν αὐτοὺς ἐλέσθαι τὴν ἑτέραν, ἣν δ' ἂν ἐκείνοι καταλίπωσιν, ἀγαπήσειν Ἀθηναίους. Ἡροφύτου δὲ τοῦ Σαμίου συμβουλευσάντος, αἰρεῖσθαι τὰ Περσῶν μᾶλλον ἢ Πέρσας, τὸν μὲν κόσμον αὐτοὶ ἔλαβον, Ἀθηναίοις δὲ τοὺς αἰχμαλώτους ἀπέλιπον. Quod neque nego neque affirmo, etsi nomen *Herophyti* in *Heropythum* mutandum esse persuasum est. Memorantur praeterea *Heropythus*, qui Ephesiis libertatis auctor exstitit (Arrian. Exp. Al. I, 17, 12); *H. Abderita* ap. Hippocrat. p. 1106, G; et *H. archon Atheniensis* ap. Demosth. p. 282, 7 et 25. Apud Athenæum XI, p. 508 ex *Eurypylo* quodam nonnulla narrantur de Euagone Lampsacenorum tyranno (v. Democharis fragm. tom. II, p. 447), quæ in *Heropythi* quoque Annalibus legi poterant.

HICESIUS.

ΠΕΡΙ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ.

Clemens Alex. Protr. c. 5. p. 19, 28 : Σχυθῶν δὲ οἱ Σχυρομάται, ὡς φησιν Ἰκέσιος ἐν τῷ Περὶ μυστηρίων, ἀκινάκην σέβουσιν.

Fortasse Hicesius est Milesius, Milesiorum lega-

tus ad Ptolemæum Philometorem, cujus meminit Polyb. XXVIII, 16, 5. Legationem istam sacram fuisse ex eo suspicor, quod eodem tempore aliæ duæ legationes sacræ ab Atheniensibus in Ægyptum missæ sunt, μία μὲν ὑπὲρ τῶν Παναθηναίων, ἥς προειστίκει Καλλίας ὁ παγκρατιαστής, ἡ δ' ἄλλη περὶ μυστηρίων, ὑπὲρ ἥς Κλεόστρατος ἐποιεῖτο τὸν χρηματισμὸν καὶ τοὺς λόγους, Polyb. I. I. Hicesium medicum Erasistrateum sæpius laudat Athenæus, Strabo XII, p. 580, Plinius XX, 5, XXI, XXII, 16, XXVII, 4, alii. Idem vel alius *De conditura vini* laudatur XIV, 19. XV. Alios Hicesios v. ap. Pausan. X, 9, 9; in Corp. Inscr. I, p. 328; ap. Andocid. p. 2, 43.

HIERO quidam Ephesius sive Alexandrinus memoratur in Phlegontis fragm. 32. Vid. tom. III, p. 613.

HIEROCLES.

Hierocles in libris qui Φιλίστορες inscribebantur, mirabilia quæ apud remotioris Asiæ populos tum ipse viderit, tum apud scriptores relata repererit, congesse videtur. Fragmenta, quæ disertis verbis huic operi vindicantur, omnia pertinent ad Indiam, quam peragrasse se auctor jactat. Strabone juniorem esse patet ex fragm. 2. Fortasse ad Stephani ætatem propius accessit. Distinguendus ab eo haud dubie Hierocles, celeberrimus philosophus stoicus, ex cujus libris excerpta præbent Photius cod. 214. 251. 39. 242; Stobæus in Florilegio; Gellius IX, 5, 8. Etym. M. et Suidas v. ἐμποδών; Photius et Suidas v. λέσχη et τέμνουσι; Suidas v. διαλέγοιντο. διότι. Apostolius VIII, 20. XI, 90. Theophylact. Qu. Ph. p. 22. Cf. Steph. Byz. v. Ὑλλάριμα. — De *Hierocle Alabandensi* v. Cicero in Bruto c. 95 et Strabo XIV, p. 661. — *Hieroclis medici* sæpissime mentio fit in Hippiatric. et in Geopon. XVI, 9. 10. 11. Mitto *Hieroclem* Συνεκδήμου auctorem, quem Stephano juniorem ideoque a Φιλιστόρων auctore diversum esse demonstravit Wesseling. Itiner. Rom. p. 623 (vel in Constantin. Porphy. ed. Bonn. tom III, p. 382). — *Hierocles poeta*, quem laudat schol. Theocrit. I, 56, errori deberi videtur. Sophoclis nomen reponi vult Toupins. Alia v. in Steph. Thes. v. Ἱεροκλῆς.

id postulante. Nam quum Lacius arbitrio ejus permisisset, farinamne (sive hordeaceam sive triticeam) accipere pro pretio soli vellet, an salsamenta; salsamenta selegerat Cylabras. Ob eamque causam Phaselitæ quotannis Cylabræ ad hunc usque diem salsamenta offerunt.

DE MYSTERIIS.

Inter Scythas Sauromatæ, ut Hicesius in libro De mysteriis narrat, acinacen venerantur.

ΦΙΛΙΣΤΟΡΕΣ.

I.

Steph. Byz. : Βραχμᾶνες, Ἰνδικὸν ἔθνος σοφώτατον, οὗς καὶ Βράχμας καλοῦσιν. Ἱεροκλῆς δ' ἐν τοῖς Φιλίστορσί φησι· « Μετὰ ταῦτα σπουδῆς ἄξιον ἐνομήσθη τὸ Βραχμάνων ἰδεῖν φύλον, ἀνδρῶν φιλοσόφων καὶ θεοῖς φίλων, ἡλίω δὲ μάλιστα καθωσιωμένων· ἀπέχονται δὲ σαρκοφαγίας πάσης, καὶ ὑπαίθριοι τὸν αἰὲ χρόνον βιοτεύουσι καὶ ἀλήθειαν τιμῶσι, χρῶνται δὲ ἐσθῆτι λινῇ τῇ ἐκ πετρῶν· λίθων γὰρ μηρύματα μαλακὰ καὶ δερματώδη συνυφαίνουσιν (συνεκφέρουσιν cod. Rhed.), ἐξ ὧν ὑφάσματα γίγνεται μήτε πυρὶ καιόμενα μήτε ὕδατι καθαίρομενα, ἀλλ' ἐπειδὴν ῥύπου καὶ κηλίδος ἐμπλησθῇ χρωμένων, ἐμβληθέντα εἰς φλόγα λευκὰ καὶ διαφανῆ γίνονται.

2.

Tzetzes Hist. VII, 716 :

Ἱεροκλῆς ὡσαύτως τε Φιλίστορσιν ἐν λόγοις,
« Ἐξῆς δὲ, λέγων, εἶδομεν χώραν αὐχμηροτάτην
ἡλίω φλεγόμενην τε καὶ περὶ ταύτην ἀνδρας
γυμνοὺς καὶ ἀνεστίους δὲ πρὸς χώραις τῆς ἐρήμου,
ὧν οἱ μὲν ἐπεσκίαζον τὸ πρόσωπον ὥτιοις,
τοὺς πόδας δ' ἀνατείνοντας τὸ σύμπαν ἄλλο σῶμα.
Τούτων καὶ Στράβων μέμνηται, καὶ γε τῶν ἀκεφάλων,
καὶ τῶν δεκακεφάλων τε καὶ τετραχειροπόδων,
οὕσπερ ἐγὼ οὐκ ὅπωπα, φησὶν Ἱεροκλῆς. »

3.

Stephan. Byz. v. Ταρχυνία : Ταρχυναῖοι ἔθνος Ὑπερβορέων, παρ' οἷς οἱ γρυῖπες τὸν χρυσὸν φυλάσσουσιν, ὡς Ἱεροκλῆς ἐν τοῖς Φιλίστορσι.

(4).

Schol. Pindar. Pyth. IV, 11 : Ἱεροκλῆς φησὶ τοὺς ἐκ Λακεδαίμονος ἀποικίσαντας Ἀπόλλωνι αὐτὴν (Theram insulam) ἀνιερωῖσαι.

PHILISTORES.

1.

Brachmanes, Indica gens sapientissima, quos etiam Brachmas vocant. Hierocles in Philistoribus dicit : « Post hæc operæ pretium visum est Brachmanum visere tribum, virorum philosophorum diisque carorum, soli vero maxime dedicorum. Hi ab esu carniū prorsus abstinent, sub dio totam ætatem degunt, et veritatem colunt. Utuntur veste linea ex petris facta : lapidum enim filamenta quædam mollia et cutanea contexunt, ex quibus vestimenta fiunt neque igne comburenda neque aqua purganda ; sed quum sordes et maculam contraxerint, in flammam coniecta, pura et splendida evadunt. »

2.

Hierocles in Philistoribus : « Deinde, dicit, vidimus terram aridam magnopere, soleque exustam, et ad eam viros nudos fixis sedibus carentes, quorum nonnulli auribus faciem obumbrabant, et in altum porrectis pedibus reliquum corpus universum. Horum Strabo quoque meminit, sicut etiam

Ἱεροκλῆς] « in Φιλίστορσι, putō. » *Bæckhius*. Ego vereor ne nomen auctoris corruptum sit. De re cf. Müller. *Min.* p. 328.

HIPPIAGORAS.

ΚΑΡΧΗΔΟΝΙΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

E LIBRO PRIMO.

Athenæus XIV, p. 630, A : Καὶ τελεσιᾶς δ' ἐστὶν ὄρχησις καλουμένη· στρατιωτικὴ δ' ἐστὶν αὕτη, ἀπὸ τινος ἀνδρὸς Τελεσιᾶ λαβοῦσα τοῦνομα, μεθ' ὅπλων τὸ πρῶτον αὐτὴν ἐκείνου ὀρχησαμένου, ὅς φησιν Ἱππαγόρας ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ τῆς Καρχηδονίων πολιτείας. Hippagoram Leontinum quendam memorat Pausanias. Fortasse Noster quoque Siculus homo fuit, modo recte se habeant illa : περὶ τῆς Καρχηδονίων πολ. Scilicet quum Telesias saltatio sit Macedonica ut in antec. (p. 629, D) Athenæus ex Marsya refert, nescio an nostro loco fuerit : π. τ. Μακεδόνων πολ.

HIPPASUS LACEDÆMONIUS.

Diogenes L. VIII, 84 : Γεγόνاسι δὲ Ἱππασοὶ δύο· οὗτός τε (Metapontinus Pythagoreus) καὶ ἕτερος γεγραφώς ἐν ε' βιβλίῳ Λακωνίων πολιτείαν· ἦν δὲ καὶ αὐτὸς Λάκων.

ΛΑΚΩΝΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

Athenæus I, p. 14, D : Ἱππασος δὲ Λακεδαιμόνιοις ταύτην τε (sc. τὴν ὀρχήσεως διὰ σφαίρας εὐρεσιν) καὶ τὰ γυμνάσια πρώτοις (ἀνατίθησι). Cf. Müller. *Dor.* II, p. 339.

virorum capite carentium et decem capitibus instructorum, et quattuor manibus pedibusque præditorum, quos ego, Hierocles ait, non vidi. »

3.

Tarcynæi, gens Hyperboreorum, apud quos gryphi aurum custodiunt, ut Hierocles ait in Philistoribus.

4.

Hierocles ait Theram insulam ab iis qui ex Lacedæmone incolis eam frequentarunt, Apollini consecratam esse.

CARTHAGINIENSIIUM RESPUBLICA.

Est etiam *telesias* quæ vocatur saltatio ; quæ militaris est, nomenque invenit a viro quodam Telesia, qui primus illam in armis saltavit, ut Hippagoras ait primo libro De Carthaginiensium republica.

LACÆDEMONIORUM RESPUBLICA.

Hippasus Lacedæmonius pilarem saltationem et gymnasiorum institutum Lacedæmoniorum inventa esse dicit.

HIPPIAS ERYTHRÆUS.

ΠΕΡΙ ΕΡΥΘΡΩΝ.

E LIBRO SECUNDO.

Athenæus VI, p. 258, F : Ἰππίας δ' ὁ Ἐρυθραῖος ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν Περὶ τῆς πατρίδος ἱστοριῶν, διηγου-
μενος ὡς ἡ Κνωποῦ βασιλεία ὑπὸ τῶν ἐκείνου κολάκων
κατελύθη, φησὶ καὶ ταῦτα· « Κνωπῷ μαντευομένῳ
περὶ σωτηρίας ὁ θεὸς ἔχρησε θύειν Ἑρμῇ δολίῳ. Καὶ
μετὰ ταῦθ', ὁρμήσαντος αὐτοῦ εἰς Δελφοὺς, οἱ τὴν
βασιλείαν αὐτοῦ καταλύσαι βουλόμενοι, ἐν' ὀλιγαρχίαν
καταστήσονται (ἦσαν δ' εὗτοι Ὀρτύγης καὶ Ἴρος καὶ
Ἐχαρος, οἱ ἐκαλοῦντο διὰ τὸ περὶ τὰς θεραπείας εἶναι
τῶν ἐπιφανῶν πρόσκυρες καὶ κόλακες), συμπλέοντες
οὖν τῷ Κνωπῷ, ὡς ἤδη πόρρω τῆς γῆς ἦσαν, δῆσαντες
τὸν Κνωπὸν ἔρριψαν εἰς τὸ πέλαγος, καὶ καταχθέντες
εἰς Χίον, καὶ δύναιμιν παρὰ τῶν ἐκεῖ τυράννων λαβόντες
Ἀμφίκλου καὶ Πολυτέκνου, νυκτὸς κατέπλευσαν εἰς
τὰς Ἐρυθράς. Κατὰ τὸ αὐτὸ καὶ τὸ τοῦ Κνωποῦ σῶμα
ἐξεβράσθη ταῖς Ἐρυθραῖς κατὰ τὴν ἀκτὴν, ἣ νῦν Λεό-
ποδὸν καλεῖται. Τῆς δὲ γυναικὸς τοῦ Κνωποῦ Κλεονί-
κης περὶ τὴν τοῦ σώματος κηδείαν γινομένης (ἦν
δ' ἑορτὴ καὶ πανηγυρίς ἀγομένη Ἀρτέμιδι στροφαία),
ἐξαίφνης ἀκούεται σάλπιγγος βοή· καὶ καταληφθέντος
τοῦ ἄστεος ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ὀρτύγην, πολλοὶ μὲν
ἀναιροῦνται τῶν τοῦ Κνωποῦ φίλων, καὶ ἡ Κλεονίκη
μαθοῦσα φεύγει εἰς Κολοφῶνα. Οἱ δὲ περὶ τὸν Ὀρτύγην
τύραννοι, ἔχοντες τὴν ἐκ Χίου δύναμιν, τοὺς ἐνισταμέ-

νους αὐτῶν τοῖς πράγμασι διέφθειρον, καὶ τοὺς νόμους
καταλύσαντες, αὐτοὶ διεῖπον τὰ κατὰ τὴν πόλιν, ἐντὸς
τείχους οὐδένα δεχόμενοι τῶν δημοτῶν. Ἐξω δὲ πρὸ
τῶν πυλῶν δικαστήριον κατασκευάσαντες, τὰς κρίσεις
ἐποιοῦντο, ἀλουργὰ μὲν ἀμπεχόμενοι περιβόλαια, καὶ
χιτῶνας ἐνδεδυκότες περιπορφύρους. Ὑπεδέδεντο δὲ
καὶ πολυσχιδῇ σανδάλια τοῦ θέρους, τοῦ δὲ χειμῶνος
ἐν γυναικείois ὑποδήμασι διετέλουν περιπατοῦντες, κό-
μας τε ἔτρεφον καὶ πλοκαμίδας ἔχειν ἤσκουν, διειλημ-
μένοι τὰς κεφαλὰς διαδήμασι μηλίνοις καὶ πορφυροῖς.
Ἐῖχον δὲ καὶ κόσμον δλόχρυσον ὁμοίως ταῖς γυναιξίν.
Ἡνάγκαζόν τε τῶν πολιτῶν τοὺς μὲν διφροφορεῖν, τοὺς
δὲ ῥαβδουχεῖν, τοὺς δὲ τὰς ὁδοὺς ἀνακαθαίρειν. Καὶ
τῶν μὲν τοὺς υἱεῖς εἰς τὰς κοινὰς συνουσίας μετεπέμ-
ποντο, τοῖς δὲ τὰς ἰδίας γυναῖκας καὶ τὰς θυγατέρας
ἄγειν παρήγγελλον· τοὺς δ' ἀπειθοῦντας ταῖς ἐσχάταις
τιμωρίαις περιέβαλλον. Εἰ δέ τις τῶν ἐκ τῆς ἐταιρίας
αὐτῶν ἀποθάνοι, συνάγοντες τοὺς πολίτας μετὰ γυναι-
κῶν καὶ τέκνων, ἡνάγκαζον θρηνεῖν τοὺς ἀποθανόντας,
καὶ στερνοτυπεῖσθαι μετὰ βίας, καὶ βοᾶν ὁξὺ καὶ μέγα
ταῖς φωναῖς, ἐφεστηκότος μαστιγοφόρου τοῦ ταῦτα
ποιεῖν ἀναγκάζοντος, ἕως Ἰππότης ὁ Κνωποῦ ἀδελφός,
μετὰ δυνάμεως ἐπελθὼν ταῖς Ἐρυθραῖς, ἑορτῆς οὔσης,
τῶν Ἐρυθραίων προσβοηθούντων, ἐπῆλθε τοῖς τυράν-
νοις, καὶ πολλοὺς αἰκισάμενος τῶν περὶ αὐτοὺς, Ὀρτύ-
γην μὲν φεύγοντα συνεχέντησε καὶ τοὺς μετὰ τούτου,
τὰς δὲ γυναῖκας αὐτῶν καὶ τὰ τέκνα δεινῶς αἰκισάμε-
νος, τὴν πατρίδα ἡλευθέρωσεν. »

De Cnopo Erythrarum rege cf. Strabo XIV,
p. 633; Polyæn. VIII, 43. Stephan. Byz. : Ἐρυθρά,

DE ERYTHRIS.

E LIBRO SECUNDO.

Hippias Erythræus secundo libro De patria sua exponens
quo pacto Cnopi regnum ab assentatoribus fuerit eversum,
inter alia hæc scribit : « Cnopo de salute sua oraculum
consulenti respondit deus, sacrum faceret Mercurio doloso.
Post hæc quum Delphos proficisceretur, comitantes eum hi
qui regnum ejus eversum cupiebant, ut ejus loco paucorum
erigerent dominatum (erant autem hi Ortyges et Irus et
Echarus; qui, quod in eo maxime erant occupati ut illu-
stres viros obsequiose colerent, *adoratores* et *adulatores*
vocabantur) : hi igitur cum rege navigantes, quum jam
procul a continente essent, vinctum Cnopum in mare pro-
jecerunt. Tum Chium petentes, acceptis ibi ab insulæ ty-
rannis Amphicle et Polytecno auxiliis, noctu Erythras re-
versi sunt. Per idem vero tempus cadaver Cnopi a fluctibus
prope Erythras in littus erat ejectum, eo loco qui Leopo-
dum hodie vocatur. Dumque uxor Cnopi Cleonice in cu-
rando funere erat occupata, simulque celebrabatur frequenti
hominum conventu festum Dianæ Strophææ, exauditur su-
bito tubæ cantus; et capta urbe ab Ortyge ejusque sodali-
bus, multi trucidantur ex Cnopi amicis : Cleonice vero,
re comperta, Colophonem profugit. Tum vero Ortyges cum
tyrannidis sociis, copiis ex Chio adjuti, quicumque eorum

rebus consiliisque obsistebant, omnes e medio tollebant : et
abrogatis legibus, totam rempublicam ipsi per se admini-
strabant, neminem civium intra muros recipientes. Ante
portas vero urbis erecto tribunali jus dicebant, purpureis
amicti palliis, tunicamque purpura prætextam induti. San-
dalia vero, æstivo tempore, gestabant multifida; hieme
autem calceis muliebribus semper incedebant. Comamque
alebant; utque cincinnis crispus capillus esset curabant,
capita luteis et purpureis diadematis redimiti. Habebant
vero etiam ornamenta ex solido auro, prorsus ut mulieres.
Cives iidem cogebant alios sibi lecticarios esse, alios lictores
et apparitores, alios vias purgare : et aliorum filios ad
congressus obscænos arcessebant, aliis ut proprias uxores
filiasque sibi adducerent imperarunt; si qui dicto non essent
audientes, ultimis suppliciis afficiebantur. Quodsi quis ex
ipsorum sodalibus mortem obiisset, congregatos cives cum
uxoribus et liberis deslere cogebant mortuum, pectoraque
valide plangere, et magna acutaque voce lessum ejulatus-
que edere, adstante flagellifero, qui ad id faciendum verbe-
ribus eos compelleret. Sic illi res suas agebant : donec Hip-
potes, Cnopi frater, cum idonea manu Erythras adveniens,
quo tempore festum agebatur, adjuvantibus Erythræis,
invasit tyrannos; multisque ex eorum sodalibus supplicio
affectis, ipso Ortyge sociisque ejus in fuga confossis, uxo-
ribusque eorum ac liberis omni cruciatu afflictis, patriam
liberavit.

Ἐκαλεῖτο δὲ Κνωπούπολις ἀπὸ Κνώπου. Apud Pausan. VII, 3, 7 pro Κνωπὸς vel Κνωπὸς corrupte legitur Κλέοπος ὁ Κόδρου. Cf. Meursius Att. Lect. V, 8; Bayer. Erythræi numi illustrati, Comt. Petrop. Vet. tom. II, p. 436 sqq.; Müller. *Min.* p. 399.

HIPPOSTRATUS.

Hippostratus fragm. 5 appellatur ὁ τὰ Περὶ Σικελίας γενεαλογῶν. Et ad Sicula pertinent fr. 4. 6. 7. Quæ leguntur fr. 1. 2. 3 etsi haud proxime spectant res Siculas, ita tamen sunt comparata, ut in opere Σικελικῶν vel Γενεαλογικῶν Σικελικῶν locum habere potuerint. Quamquam fieri etiam potest ut Sicula illa nonnisi pars majoris Genealogiarum operis fuerint. Alios Hippostratos v. ap. Diodor. XIX, 36, 5; Pausan. II, 2, 5; Euseb. in Olympionicarum catalogo ad Ol. 54 et 55; Hesiod. ap. schol. Pind. Ol. 10, 46; Apollodor. I, 8, 4; Athenæum p. 557, D; Iamblich. Vit. Pyth. c. 36. Cf. not. ad fr. 4.

ΓΕΝΕΑΛΟΓΙΑΙ.

1.

Περὶ Μίνω.

Phlegon. Mirab. fr. 59 (tom. III, p. 623) : Ἰππόστρατος δὲ φησιν ἐν τῷ περὶ Μίνω, Αἴγυπτον ἐκ μιᾶς γυναικὸς Εὐρυόπης τῆς Νείλου πεντήκοντα υἱοὺς γεννῆσαι. Δαναὸς τε ὁμοίως ἐκ μιᾶς γυναικὸς τῆς Νείλου Εὐρυόπης πεντήκοντα θυγατέρας ἔσχε.

Tzetzes Hist. VII, v. 368 :

Ἰππόστρατος τὸν Αἴγυπτον ἐξ Εὐρυρρόης Νείλου μόνης υἱοὺς πεντήκοντα λέγει γεγεννηκέναι· τὰς θυγατέρας πάσας δὲ τὸν Δαναὸν ὁμοίως ἐκ τῆς Εὐρώπης θυγατρὸς τοῦ εἰρημένου Νείλου.

Ex Tzetze apud Phlegontem pro Εὐρυόπης... Εὐρυόπης reponendum Εὐρυρρόης... Εὐρώπης. Fabula a vulgari traditione longe recedit. Europa (at non Nili filia) nominatur etiam mater Minois. Num hinc profectus rem narratam exposuit ἐν τῷ περὶ Μίνω? De Minoe vero quomodo in Siculis genealogiis sermonem facere potuerit, indicat fragm. 5. —

GENEALOGIÆ.

1.

Hippostratus de Minoe agens dicit Ægyptum ex una muliere, ex Euryrrhoe Nili f., quinquaginta filios genuisse. Similiter Danaus ex una eademque muliere, Europe Nili f., quinquaginta filias suscepit.

2.

Erant Timandrei filiae Cotto et Eurythemis, quas colebant Heraclidae, quod ipsis in Peloponnesum invadentibus auxiliarem operam navaverant, ut Hippostratus ait.

Tzetzes VII, 646 Hippostratum inter eos recenset qui fabulosa multa tradiderint.

2.

Schol. Theocrit. VI, 40 : Ἦσαν δὲ Τιμανδρέως θυγατέρες Κοττὼ καὶ Εὐρύθεμις, ἃς ἐτίμησαν Ἡρακλείδαι, διὰ τὸ συναγωνίσασθαι αὐτοῖς κατὰ τὴν εἰς Πελοπόννησον ἄφιξιν, ὥς οἱ περὶ Ἰππόστρατον ἀποφαίνουσιν. Cf. Lobeck. Aglaopham. p. 1038. Cotto eadem quæ vulgo Κότυς. Ut apud Corinthios, sic in Sicilia Cottytia celebrabantur. Quare quin hæc quoque ex Siculis historiis petita sint, nihil obstat.

3.

Harpocratio : Ἀβαρις, ὄνομα κύριον. Λοιμοῦ δὲ φασὶ κατὰ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην γεγονότος, ἀνεῖλεν ὁ Ἀπόλλων μαντευομένοις Ἑλλήσι καὶ βαρβάροις τὸν Ἀθηναίων δῆμον ὑπὲρ πάντων εὐχὰς ποιεῖσθαι. Πρεσβευομένων δὲ πολλῶν ἔθνων πρὸς αὐτοῦς, καὶ Ἀβαριν ἐξ Ὑπερβορέων πρεσβευτὴν ἀφικέσθαι λέγουσιν. Ὁ δὲ χρόνος ἐν ᾧ παραγέγονε διαφωνεῖται. Ἰππόστρατος μὲν γὰρ κατὰ τὴν γ' [νγ'] αὐτὸν Ὀλυμπιάδα λέγει παραγενέσθαι, ὁ δὲ Πίνδαρος κατὰ Κροῖσον τὸν Λυδῶν βασιλέα, ἄλλοι δὲ κατὰ τὴν κα' Ὀλυμπιάδα.

Ἰππόστρατος] codd. tres (A. F. K. Bekkeri); reliqui Νικόστρατος, quod recepit Bekker. Primam hujus loci partem iisdem verbis exhibet Suidas v. Ἀβαρις; postrema brevius tradit ita : Καὶ Ἀβαριν ἐξ Ὑπερβορέων πρεσβευτὴν ἀφικέσθαι λέγουσι κατὰ τὴν γ' Ὀλυμπιάδα. Ita quidem vulgata; optimi vero codd. Parisienses pro κατὰ τὴν γ' Ὀλ. præbent κατὰ τὴν νγ' Ὀλ., idque in textum Bernhardyus recipiendum duxit; recte, opinor. Hoc igitur modo Pindari et Hippostrati rationes conciliari inter se facile possent. Tertius computus fortasse fluxit ex Timæi chronologia, quam male intelligentes nonnulli ita tempora computarunt, ut a sententia auctoris annis centum et quinquaginta aberrarent (De caussa erroris v. Fragm. chronol. p. 125). Sic secundum Timæum (ap. schol. Pind. Ol. 4, 19) Camarinam restauratam dicunt Ol. 42 (612 a. C.), quum ponenda res esset Ol. 79, 3 (462 a. C.). Eandem rationem si ad nostrum locum transferimus, pro Olymp. 21, 1 (696) obtinebimus Ol.

3.

Abaris, nomen proprium. Aiunt autem peste per universum terrarum orbem grassante, Apollinem et Græcis et barbaris oraculum consulentibus respondisse, oportere populum Atheniensem pro omnibus vota facere. Quum igitur multæ gentes legatos ad ipsos mitterent, Abarin quoque ab Hyperboreis legatum eo venisse. At de tempore, quo advenerit, dissentiant; Hippostratus enim accidisse rem dicit Olympiade [quinquagesima] tertia, Pindarus Croesi temporibus, alii Olympiade vicesima tertia.

58, 3 (546), quo anno Cyrus, captis Sardibus, Croesi regnum evertit (v. Clinton. ad an. 546). Ceterum Hippostratus de Abari in Historiis Siculis dicere potuit. Nam Abaridis et Pythagoræ cum *Phalaride Agrigentinarum* tyranno (qui Ol. 53 tyrannidem sec. Eus. adeptus est, quemque Telemachus sustulit) commercium fuisse testantur Epistolæ quæ feruntur Phalaridis 57 et 56, et Iamblich. V. P. c. 19. 22, coll. Porphy. V. Pyth. p. 18 sq. V. Bentlej. Opusc. phil. p. 172 sq. ed. Lips. Fortasse istarum fabularum auctor ipse fuit Hippostratus, putarique possit scriptorem nostrum esse Pythagoreum Hippostratum Crotoniatam, cuius meminit Iamblichus V. P. c. 32.

4.

Schol. Pindari Nem. II, 1 : 'Ομηρίδας ἔλεγον τὸ μὲν ἀρχαῖον τοὺς ἀπὸ τοῦ 'Ομήρου γένους, οἱ καὶ τὴν ποίησιν αὐτοῦ ἐκ διαδοχῆς ᾗδον· μετὰ δὲ ταῦτα καὶ οἱ ῥαψῳδοὶ οὐκέτι τὸ γένος εἰς 'Ομηρον ἀνάγοντες· ἐπιφανεῖς δὲ ἐγένοντο οἱ περὶ Κύναιθον, οὓς φασὶ πολλὰ τῶν ἐπῶν ποιήσαντας ἐμβαλεῖν εἰς τὴν 'Ομήρου ποίησιν. Ἦν δὲ ὁ Κύναιθος Χῖος, ὃς καὶ τῶν ἐπιγραφομένων 'Ομήρου ποιημάτων τὸν εἰς 'Απόλλωνα γεγραμμένον ὕμνον λέγεται πεποιηκέναι. Οὗτος οὖν ὁ Κύναιθος πρῶτος ἐν Συρακούσαις ἐρραψώδησε τὰ 'Ομήρου ἔπη κατὰ τὴν ἐξηχοστὴν ἐννάτην 'Ολυμπιάδα, ὡς Ἰππόστρατος φησιν.

De hoc loco doctissime disputans Welcker. in *Cycl.* p. 237-248, multa attulit, quæ corrupta esse illa κατὰ τὴν ἐξ. ἐν. 'Ολ. coarguant, atque Cynæthonem Chium non diversum esse suadeant a Cynæthone vel Cinæthone Lacedæmonio. Hunc vero Eusebius in Chron. floruisse dicit Olymp. 3, 4 (*Cinæthon Lacedæmonius poeta, qui Telegoniam fecit, cognoscebatur*). Quare n. l. Welckerus corrigendum suspicatur κατὰ τὴν ἑκτὴν ἢ τὴν ἐννάτην 'Ολ. Contra Nitzschius Histor. Hom. I, p. 130 verba scholiastæ ita intelligit ut sensus sit : illo tempore Syracusis rhapsodiæ certamen institutum

4.

Homeridas dicebant antiquitus eos, qui ex Homeri genere oriundi erant, et poemata ejus ex successione canebant. Postea autem etiam rhapsodi, qui genus ab Homero non deducebant, sic nominabantur. Inter eos insignes fuerunt rhapsodi circa Cynæthum, quos multos versus de suo in Homeri carmina introduxisse perhibent. Erat vero Cynæthus Chius, qui ex poematis quæ Homeri nomine inscribuntur hymnum in Apollinem fecisse dicitur. Cynæthus ille primus Syracusis recitavit Homeri carmina circa Olympiadem sexagesimam nonam, ut Hippostratus ait.

5.

Hippostratus qui Siculas genealogias conscripsit, dicit Emmenidem et Xenodicum filios esse Telemachi; ab Emmenide oriundos esse Theronem et Xenocratem; Xe-

esse, in quo Cynæthus aut vicerit primus aut inter primos certaverit.

5.

Schol. Pind. Pyth. VI, 4 : Ἰππόστρατος δὲ ὁ τὰ περὶ Σικελίας γενεαλογῶν φησιν, ὅτι Ἑμμενίδης καὶ Ξενόδικος, Τηλεμάχου υἱοί, καὶ Ἑμμενίδου μὲν οἱ περὶ Θήρωνα καὶ Ξενοκράτην, Ξενοδίκου δὲ Ἰπποκράτης καὶ Κάπυς, οἱ φυγαδευθέντες ὑπὸ Θήρωνος ὕστερον Κάμικον κατέσχον Σικελιωτικὸν πόλισμα· καθ' ἣν (κ. δ?) καὶ ὁ Μίνως ὑπὸ ταῖς Κωκάλου θυγατράσιν ἀπώλετο κατὰ ζήτησιν Δαιδάλου ἐλθόν.

οἱ περὶ Θήρωνα] i. e. gens Theronis. Nam Thero filius erat Ænesidami, non Emmenidæ, qui avus ejus est. — De genere Theronis v. schol. vet. l. l. ad v. 82, qui locus fortasse ex Hippostrato fluxit. Cf. Müller. *Min.* p. 338 et 469.

6.

E LIBRO SEPTIMO.

Schol. Pind. Ol. II, 8 : Θήρων, υἱὸς ἦν Αἰνησιδάμου· εἶχε δὲ συγγενῇ Κάπυν καὶ Ἰπποκράτην, οἵτινες ἦσαν ἀδελφοί· περὶ ὧν Ἰππόστρατος ἐν τῷ ζ' φησιν.

Ἰππόστρατος] Bœckhius; libri Καλλίστρατος. De re v. Bœckh. in *Introd.* ad Ol. II.

7.

Idem ib. II, 16 : Ἰππόστρατος ἱστορεῖ αὐτὸν (sc. τὸν Θήρωνα) πλούτῳ διηνοχέειν.

Qui apud Phot. Lex. v. Ἰππομανές laudatur *Hippostratus* esse debet *Theophrastus*, uti liquet ex Ælian. H. An. III, 17.

HISTIAEUS.

ΦΟΙΝΙΚΙΚΑ.

I.

Steph. Byz. : Βηρυτὸς, πόλις Φοινίκης, ἐκ μικρᾶς μεγάλῃ, κτίσμα Κρόνου. Ἐκλήθη δὲ διὰ τὸ εὐδρον· βήρ γὰρ τὸ φρέαρ παρ' αὐτοῖς. Ἰστιαῖος δ' ἐν πρώτῃ

nodici vero filios esse Hippocratem et Capyn, qui a Therone in exilium acti postea Camicum, Siculum oppidum, obtinuerunt. Eadem in urbe Minos a Cocali filiabus periit, quo tempore Dædalum quærens eo venerat.

6.

Theron filius erat Ænesidami. Cognati ejus erant Capys et Hippocrates fratres, de quibus Hippostratus dicit in libro septimo.

7.

Hippostratus narrat Theronem divitiis suis insignem fuisse.

DE REBUS PHOENICUM.

1.

Berytus, urbs Phoeniciæ, e parva magna evasit; Saturni opus. Nomen vero habet ex eo, quod bene est irrigua. Nam

τὴν ἰσχὺν βηρουτὶ Φοίνικας ὀνομάζειν, ἀφ' οὗ καὶ τὴν πόλιν, ὡς Ἑλλάδιός φησιν. Pro forma ionica Ἰστιαῖος Josephus habet Ἑστιαῖος.

2.

Josephus Ant. Jud. I, 3, 9, de priscorum hominum longævitate postquam dixerat, addit : Μάνεθως... Βηρωσσός... Μῶχός τε καὶ Ἑστιαῖος, καὶ πρὸς αὐτοῖς ὁ Αἰγύπτιος Ἱερώνυμος, οἱ τὰ Φοινικικὰ συντάζαντες, συμφωνοῦσι τοῖς ὑπ' ἐμοῦ λεγόμενοις. (V. Berosi fr. 6a.) Eadem ap. Euseb. P. E. p. 415, D, et ap. Syncell. p. 43, A; Cedren. p. 11.

3.

Josephus ib. 4, 3 (ex eo Euseb. P. E. p. 416, D) : Περὶ δὲ τοῦ πεδίου τοῦ λεγομένου Σενναάρ ἐν τῇ Βαβυλωνίᾳ χώρα μνημονεύει Ἑστιαῖος, λέγων οὕτως· « Τῶν δὲ ἱερέων τοὺς διασωθέντας, τὰ τοῦ Ἐνυαλίου Διὸς ἱερῶματα λαβόντας, εἰς Σενναάρ τῆς Βαβυλωνίας ἐλθεῖν. »

HYPERMENES.

ΠΕΡΙ ΧΙΟΥ.

1.

Ptolemæus Hephæst. lib. VI, p. 197 ed. Westerm. : Ὑπερμένης ἐν τῷ Περὶ Χίου, Ὁμήρου φησὶ γενέσθαι θεράποντα Σκινδαψὸν ὀνόματι· καὶ τοῦτον ζημιωθῆναι ὑπὸ Χίων χιλίας δραχμὰς διὰ τὸ μὴ καῦσαι τελευτήσαντα τὸν δεσπότην. Ὁ δὲ τὸ ὄργανον εὐρὼν τὸ οὕτω καλούμενον σκινδαψόν, Ἑρέτριος ἦν, Ποικίλης αὐλητρίδος υἱός. (Cf. Athen. IV, cap. 81; XIV, p. 636, B. Lobeck. Aglaoph. p. 1331 et quam laudat Mannerti dissert. De Scindapso.) Hypermenem Chium et rhapsodum fuisse opinatur Coray. in Ἀτάκτ. III, 243. Welcker. in Cycl. ep. p. 177,

ber designat puteum apud eos. Histiaeus vero in libro primo Phœnices vim dicere *beruti* ait, ab eoque vocabulo nomen urbis deducendum esse, teste Helladio.

2.

Manetho, Berosus, Mochus et Hestiaeus Phœniciæ historiæ auctores iis, quæ dixi, suffragantur.

3.

Campi qui Sennaar appellatur, in Babylonia regione siti, mentionem facit Hestiaeus ita dicens : « Qui vero de sacerdotibus servati erant, ablatis Jovis Enyalii sacris, in Sennaar Babyloniæ venerunt. »

DE CHIO.

1.

Hypermenes in libro De Chio narrat Homeri famulum fuisse Scindapsum, eique mulctam mille drachmarum a Chiis irrogatam esse, quod corpus domini defuncti non cre-

eundem esse putat cum *Euthymene*, quem laudat Clem. Alex. Strom. I, p. 141, 21 Sylb. (II, p. 80 Klotz.) : Εὐθυμένης ἐν τοῖς Χρονικοῖς συναχμάσαντα (sc. τὸν Ὁμηρον) ἐπὶ Ἀκάστου ἐν Χίῳ γενέσθαι περὶ τὸ διακοσιοστὸν ἔτος ὕστερον τῆς Ἰλίου ἀλώσεως (φησὶν).

HYPEROCHUS CUMANUS.

Num recte Hyperochus Κυμαῖκῶν eorum, quæ ad eum referebantur, auctor haberetur, fuerunt qui addubitarent (v. fr. 1). Alios Hyperochos duos vide ap. Pausan. I, 4, 4. X, 23, 2.

ΚΥΜΑΪΚΑ.

1.

Athenæus XII, p. 528, D, E : Καὶ Κυμαῖοι δὲ οἱ ἐν Ἰταλίᾳ, ὡς φησιν Ὑπέροχος ἢ ὁ ποιήσας τὰ εἰς αὐτὸν ἀναφερόμενα Κυμαῖκά, διετέλεσαν χρυσοφοροῦντες καὶ ἀνθιναῖς ἐσθῆσι χρώμενοι, καὶ μετὰ γυναικῶν εἰς τοὺς ἀγροὺς ἐξιόντες, ἐπὶ ζευγῶν ὀχοῦμενοι.

2.

Pausanias X, 12, 4, de Herophile Sibylla : Τὴν δὲ ἐπὶ ταύτῃ χρησμούς κατὰ ταῦτα εἰποῦσαν ἐκ Κύμης τῆς ἐν Ὀπικοῖς εἶναι, καλεῖσθαι δὲ αὐτὴν Δημῶ, συνέγραψεν Ὑπέροχος ἀνὴρ Κυμαῖος. Χρησμὸν δὲ οἱ Κυμαῖοι τῆς γυναικὸς ταύτης ἐς οὐδένα εἶχον ἐπιδείξασθαι, λίθου δὲ ὑδρίαν ἐν Ἀπόλλωνος ἱερῷ δεικνύουσιν ὡς μεγάλην, τῆς Σιβύλλης ἐνταῦθα κεῖσθαι φάμενοι τὰ ὅσῃ.

3.

Ex eodem Hyperocho Od. Müllerus petita censet hæc :

Festus p. 266 ed. Müller. : *Historiæ Cumanæ compositor, Athenis quosdam profectos Sicyonem Thespiadasque [Thespiasque correx. Ursin.], ex*

masset. Ille vero Scindapsus, qui cognominis instrumenti inventor fuit, Eretriensis est, Pœciles tibicinis filius.

DE REBUS CUMANORUM.

1.

Cumani in Italia, ut ait Hyperochus vel quicumque auctor est Cumaicorum, quæ ad eum referuntur, aureo ornatu et vestibis variegatis uti solebant, et cum uxoribus in agros exire curribus vehentes.

2.

Sibyllam quæ post Herophilen similiter oracula edidit, Cumanam ex Opicis fuisse ac Demo nominatam Hyperochus vir Cumanus scripsit. Ejus tamen feminae prædictionem omnino nullam Cumani quam cuidam ostenderent habuere; ostendunt tantum urnam in Apollinis templo lapideam, in qua Sibyllæ ossa condita referunt.

quibus porro civitatibus, ob inopiam domiciliorum, compluris profectos in exterarum regiones, delatos in Italiam, eosque multo errore nominatos *Aborigines*, quorum subjecti qui fuerint *Caeximparum* viri, unicarumque virium imperio montem *Palatium*, in quo frequentissimi consederint, appellavisse a viribus regentis *Valentiam*: quod nomen adventu *Euandri* *Æneæque* in Italiam cum magna Græce loquentium copia interpretatum, dici coeptum *Rhomen*.

Sicyonem] « De *Sicyone*, *Erechthei* vel *Marathonis* vel *Metionis* Atheniensium filio, cf. *Pausan.* II, 1, 1, 6, 2, 3: de *Thespio*, *Erechthei* f., *Diodor.* IV, 29; *Pausan.* IX, 26, 4. » *MÜLLER.* Verum de *Sicyone* *Bœotiæ* oppido v. schol. *Pind.* Ol. XIII, 148 et *Polemo* fr. 72 (tom. III, p. 135). Cf. *Unger.* *Paradox.* *Theban.* p. 363. — *Aborigines*] *Aberrigines* proponunt *Scaliger* et *Müllerus*. *Paulus Diacon.* Exc. Festi: *Aborigines* appellati sunt, quod errantes convenerint in agrum, qui nunc est populi *Romani*. Fuit enim gens antiquissima *Italiæ*. Cf. *Dion.* H. A. R. I, 10. — *Caeximparum* etc.] « *Cacoxenidarum* juri vicinarumque urbium vel similia quædam inesse putat *Scaligerus*. *Caci*, improbi viri unicarumque virium conj. *Niebuhr.* H. R. tom. I, p. 218, ann. 545, idque Festi sententiæ convenientissimum puto. *Caci* memoriam etiam in *Campania* exstitisse, commodè monet *Clausenius*, *Solino* I, 8 teste advocate. *Latii* incolarum vicinarumque urbium tentat *Grauert.* » *MÜLLER.* — *Valentiam*] « Cf. *Solin.* I, 1; *Servius* in *Virg.* *Æn.* I, 273 ex *Atteio.* » *MÜLLER.*

HYPSICRATES. V. Fragg. LÆTI, extr.

ISIGONUS NICÆENSIS.

Stephan. Byz.: Νίχαια, πόλις Βιθυνίας.. Ἐξ αὐτῆς Ἰσίγονος καὶ Ἀσκληπιάδης καὶ Παρθένιος καὶ Ἀπολλόδωρος καὶ Ἐπιθέρης γραμματικός. *Nicæensis* *Isigonus* appellatur etiam a *Plinio* fr. 1, et a *Gellio* IX, 4. Ἰσίγονος δὲ Κιττιεύς, fragm. 4, corruptum esse videtur ex Ἰσ. δὲ Νιχαιεύς. *Rheginus* et *Sotione* antiquior est. De *Rhegini* ætate non constat; *Sotione* vero *Παραδόξων* scriptor, si idem est cum *Sotione*, qui *Potamonis* *Lesbii* æqualis fuit (*Plutarch.* V. *Alex.* c. 61), *Tiberii* temporibus vixisse debet. Cf. *Westermann.* *Paradox.* p. XLIX.

ΑΠΙΣΤΑ.

1.

Plinius H. N. VII, 2, p. 4 Techn.: *Anthropophagos*, quos ad septemtrionem esse diximus, decem dierum itinere supra *Borysthenem* amnem, ossibus humanorum capitum bibere, cutibusque cum capilio pro mantelibus ante pectora uti, *Isigonus Nicæensis* (*Iccensis*. *Siccensis* var. 1.). Idem in *Albania* gigni quosdam glauca oculorum acie, a pueritia statim canos, qui noctu plusquam interdiu cernant. Idem itinere dierum decem supra *Borysthenem* *Sauromatos* tertio die cibum capere semper.

2.

Idem H. N. VII, 2, p. 5 Techn.: In eadem *Africa* familias quasdam effascinantium, *Isigonus* et *Nymphodorus*: quorum laudatione intereant probata (πρόβατα *Harduin.*), arescant arbores, emoriantur infantes. Esse ejusdem generis in *Triballis* et *Illyriis* adjicit *Isigonus*, qui visu quoque effascinent, interimantque quos diutius intueantur, iratis præcipue oculis: quod eorum malum facilius sentire puberes. Notabilius esse, quod pupillas binas in oculis singulis habeant.

3.

Idem H. N. VII, 2, p. 8 Techn.: *Cyrenos* *In-dorum* genus *Isigonus* annis centenis quadragenis vivere. Item *Æthiopus* *macrobios* et *Seras* existimat, et qui *Athon* montem incolant: hos quidem, quia viperinis carnibus alantur: itaque nec capiti, nec vestibis eorum noxia corpori inesse animalia. Nomen *Isigoni* exstat etiam in ind. auctt. libri XII et XIII.

De hisce *Indiæ* miraculis *Isigonum*, una cum *Ctesia*, *Iambulo*, *Onesicrito*, *Polystephano* citant *Gellius* IX, 4, et *Tzetz.* Hist. VI, 544. (Vide *Ctesia* fragm. 86.) Apud *Tzetz.* pro Ἰσιγ. vulgo legitur Ἡσίγονος. Apud *Gellium* *Isigonus Nicæensis* appellatur.

4.

Cyrillus C. *Julian.* III, p. 88, C: Καὶ μὴν καὶ Ἰσίγονος δὲ Κιττιεύς (?) ἐν Ῥόδῳ τῇ νήσῳ τὸν τοῦ Διὸς ταῦρόν φησιν οὐκ ἀμοιρῆσαι λόγου τοῦ καθ' ἡμᾶς.

5.

Tzetzes. Hist. I, 468 (narraverat historiam de ariete *Atridarum*):

Πρόβατα δὲ χρυσόχροόν που φέρειν τὴν ἐρέαν,
Ῥηγίνος τὸν Ἰσίγονον (lib. Ἡσίγ.) εἰσφέρει γεγραφότα.

INCREDIBILIA.

4.

Isigonus etiam *Nicæensis* in *Rhodo* insula taurum illum

Jovis minime fuisse mentis humanæ participem refert.

5.

Oves auricolorem alicubi gestare lanam *Rheginus* narrantem *Isigonum* introducit.

E LIBRO SECUNDO.

6.

Sotion Περὶ κρήν. κ. λιμν. c. 1 : Κρήνη ἐν Πο-
τνίαις περὶ Θήβας, ἐξ ἧς οἱ ἵπποι πίνοντες μαίνονται,
ὥς ἱστορεῖ Ἰσίγονος ἐν δευτέρῳ Ἀπίστων.

7.

Id. ib. c. 8 : Κρήνη ἐν Παλικοῖς, ἥτις εἰς ὕψος
ἀναρρίπτει τὸ ὕδωρ πηχέων ἑξ, ἔμφασιν ποιοῦσα μέλ-
λιν κατακλύζειν τοὺς ὑποκειμένους τόπους, καθόλου
δὲ οὐχ ὑπερεκχεῖται οὐδέν. Ἐπὶ ταύτης οἱ ἐπιχώριοι
τοὺς ὑπὲρ τῶν μεγίστων ὄρκους ποιοῦνται, ὥς ἱστορεῖ
Ἰσίγονος ἐν δευτέρῳ Ἀπίστων. Cf. Aristot. Mir.
Ausc. c. 57. Polemon. fr. 83, tom. III, p. 140.

8.

Id. ib. c. 43 : Ἐν Λυδία ἐστὶ λίμνη Τάλα μὲν
(1. Καλαμίνη μὲν) καλουμένη, ἱερὰ δὲ οὖσα νυμφῶν,
ἣ φέρει καλάμων πλῆθος καὶ μέσον αὐτῶν ἓνα δν βα-
σιλέα προσαγορεύουσιν οἱ ἐπιχώριοι. Θυσίας δὲ καὶ
ἐορτάς ἐπιτελοῦντες ἐνιαυσίους ἐξιλάσκονται· τούτων
δὲ ἐπιτελουμένων, ἐπειδὴν ἐπὶ τῆς ἡϊόνης κτύπος συμ-
φωνίας γένηται, πάντες οἱ κάλαμοι χορεύουσι καὶ
ὁ βασιλεὺς σὺν αὐτοῖς χορεύων παραγίνεται ἐπὶ τὴν
ἡϊόνα, καὶ οἱ ἐπιχώριοι ταινίαις αὐτὸν καταστέφαντες
ἀποπέμπουσιν, εὐχόμενοι καὶ εἰς τὸ ἐπιὸν αὐτόν τε καὶ
ἑαυτοὺς παραγενέσθαι ὥς εὐετηρίας ὄντι σημείῳ (ὄν τι
σημεῖον em. Sylb.), ὥς ἱστορεῖ Ἰσίγονος ἐν δευτέρῳ
Ἀπίστων.

Τάλα] Strabo XIII, p. 626 : Ἐν δὲ σταδίοις τετ-
ταράκοντα ἀπὸ τῆς πόλεως (a Sardibus) ἐστὶν ἡ Γυ-
γαία μὲν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ λεγομένη, Κολόη δ' ὕστερον
μετονομασθεῖσα, ὅπου τὸ ἱερὸν τῆς Κολοηνῆς Ἀρτέ-
μιδος, μεγάλην ἀγιστείαν ἔχον. Φασὶ δ' ἐνταῦθα χο-
ρεύειν καλάθους κατὰ τὰς ἐορτάς· οὐκ οἶδ' ὅπως ποτὲ
παρὰδοξολογοῦντες μᾶλλον ἢ ἀληθεύοντες. — Coloen

6.

Fons in Potniis circa Thebas est, ex quo equi si biberint,
in rabiem incidunt, teste Isigono in secundo Incredibilium.

7.

Fons est in Palicis, qui aquam ejicit in sex cubitum al-
titudinem, et quum subjacentem locum inundaturus videat-
ur, nihil tamen extra limites effundit. Ad hunc indigenæ
de rebus maximis juramenta præstant, uti narrat Isigonus
in secundo Incredibilium.

8.

In Lydia lacus est Calamine, quem vocant, nymphis
sacer, qui calamorum fert multitudinem, eorumque medium
unum, quem regem indigenæ vocant, et sacram sole-
mnitatem quotannis celebrantes sibi propitium reddunt.
Quæ dum peragitur atque musici concentus in litore so-
nant, calami universi saltant, cum iisque rex saltans ad
littus venit, ubi indigenæ tæniis eum redimunt ac deinde
dimitunt precantes, ut proximo quoque anno ille cum ipsis

lacum Sotion de alia re memorat c. 39. — κα-
λαμῶν] « fortasse καλλιῶν, id quod item Straboni
reddendum videtur. Post χορεύειν in edd. scribitur
πιθήκους, quod ortum est ex verbi καλάθους expli-
catione: scribe καλλίας; sc. καλλίας, i. q. πίθηκος.
Westermann. in Paradox. p. 190. Mihi cum
Ruhkopffio, Bernhardy, aliis, καλάμους ap. Stra-
bonem reponendum esse videtur; apud Sotionem
vero pro Τάλα μὲν lege Καλαμίνη, uti colligas e
Plinio II, § 96: *In Lydia quæ vocantur Calaminæ*
(sc. natantes insulæ sunt), *non ventis solum, sed*
etiam contis quo libeat impulsæ etc. Cf. Varro
R. R. III, 17, 4; Seneca Q. N. III, 25.

9.

Id. ib. c. 2 : Κρήνη ἐν Κλαζομεναῖς, ἀφ' ἧς τὰ
θρέμματα πίνοντα τὴν ἐρέαν χρωματίνην ποιεῖ, ὥς
ἱστορεῖ ὁ προειρημένος Ἰσίγονος. Cf. Vitruv. VIII, 3.

10.

Id. ib. c. 9 : Περὶ Σκοτοῦσαν τῆς Θεσσαλίας κρη-
νιδίον ἐστὶ μικρὸν, δὲ τὰ ἔλκη πάντα θεραπεύει καὶ τῶν
ἀλόγων ζώων· εἰς δ' ἐάν τις ξύλον μὴ λίαν συντρίψας,
ἀλλὰ σχίσας ἐμβάλη, ἀποκαθίσταται· οὕτως κολλῶδες
ἔχει τὸ ὕδωρ, ὥς φησιν Ἰσίγονος. Cf. Aristot. Mir.
Ausc. c. 117; Antigon. Mir. c. 142.

11.

Id. c. 11 : Φησὶν Ἰσίγονος ἐν Ἀθαμᾶσι κρήνην
εἶναι, ἧς τὸ μὲν ὕδωρ ψυχρὸν ὑπάρχειν, τὸ δ' ὑπὲρ
αὐτὸ οὕτω θερμὸν ὑπάρχειν, ὥστε, ἂν τις ὑπερθῇ φρύ-
γανα, παραχρῆμα ἐξάπτεσθαι. Cf. Antigon. Mir.
c. 148.

12.

Id. c. 12 : Παρὰ Κλειτορίοις δὲ αὐτὸς φησιν εἶναι
κρήνην, ἧς ὅταν τις τοῦ ὕδατος πίη, τοῦ οἴνου τὴν
ὀσμὴν οὐ φέρει. Cf. Athenæus II, p. 43, E; Plinius
H. N. 31, 2. Steph. Byz. v. Ἀζανίς.

adsit, quippe quod sit boni proventus signum, sicuti nar-
rat Isigonus in secundo Incredibilium.

9.

Fons est apud Clazomenios, ex quo pecudes si biberint,
lana earum tingitur, teste Isigono, quem modo laudavimus.

10.

Ad Scotussam in Thessalia parvus fons est, cujus aqua
omnia sanat ulcera etiam brutorum animalium. Si quis li-
gnum non plane contusum, sed fissum tantum in eum inje-
cerit, in solidum restituitur; tantam vim conglutinandi
aqua habet, ut Isigonus narrat.

11.

Narrat Isigonus apud Athamanes fontem esse, cujus aqua
quidem frigida, sed super eam tantus sit calor, ut, si quis
immittat sarmenta, ea statim inflammentur.

12.

Idem apud Clitorios fontem esse ait, cujus aquam qui
biberit, eum ferre non posse odorem vini.

13.

Id. c. 13 : 'Ο αὐτός φησιν ἐν Ἰταλίᾳ ἐν τῷ 'Ρεα-
τινῷ ἀγρῷ κρήνην εἶναι Μέντην ὀνομαζομένην, ὁμοίαν
τῇ προειρημένῃ. Apud Plinium II. s. 106 legitur :
*In Rheatino fons Neminie appellatus, alio atque
alio loco exoritur, annonæ mutationem significans.*

14

Id. c. 14 : 'Ομοίως ἐγγὺς Κόσης ἐστὶ κρήνη, εἰς
ἣν ἐὰν θῆς κεράμιον οἴνου γέμον ὥστε ὑπερέχειν τὸ
στόμα, παντὸς ὄξους εἶναι δριμύτερον παραχρῆμα, ὡς
ἱστορεῖ ὁ αὐτός.

15.

Id. c. 21 : 'Εν Συχαμίναις πόλει λίμνη ἐστὶν, ἥς
τῷ ὕδατι οἱ λουσάμενοι ἢ πίνοντες ἀπ' αὐτοῦ μαδῶσι
τὰς τρίχας, τῶν δὲ ἀλόγων ζώων αἱ ὀπλαὶ ἀποπίπτου-
σιν, ὡς ἱστορεῖ Ἰσίδονος. Cf. Aristot. Mir. Ausc.
c. 78.

16.

Idem c. 27 : 'Εν δὲ Ἀλιφάνῳ τῆς Ἰταλίας φρεά-
τιόν ἐστι βαθύ, οὗ τὸ μὲν ὕδωρ βλέπεται, ἡλίκον δὲ ἂν
τις χαλάσῃ σχοινίον, οὐκ ἐφάπτεται τοῦ ὕδατος, ἀλλ'
ὑπὸ τινος θεοῦ κωλύεται, ὡς φησιν Ἰσίδονος.

17

Id. c. 36 : Περὶ δὲ Ταρρακίαν τῆς Ἰταλίας φησὶν
Ἰσίδονος λίμνην εἶναι Μυκλαίαν καλουμένην, καὶ
παρ' αὐτῇ πόλιν ἔρημον, ἥς τοὺς ἐνοικοῦντας στερη-
θῆναι τῆς πόλεως διὰ τὸ πλῆθος τῶν ὕδρων.

Μυκλαίαν] *Amyclas* Plin. H. N. VIII, 29.

18.

Id. c. 40 : Τὸ δὲ κατὰ τὴν Σουσιανὴν ὕδωρ φασὶν
εἶναι Μηδείας καὶ πεφαρμάχθαι καυστικοῖς φαρμάκοις,

ὁ ρεῖ μὲν ἐκ πηγῆς τινος, φυλάσσεται δὲ ὑπὸ τῶν
ἐγγχωρίων. Ἐχει δὲ δύναμιν τοιαύτην· τὰ γὰρ χρι-
σθέντα ἢ βραχέεντα ἐξ αὐτοῦ ζῶα ἢ σκεύη δειχθέντος
μακρόθεν πυρὸς πρὸς αὐτὰ ἐπισπᾶται καὶ παραχρῆμα
καίεται. Καλεῖται δὲ νάφθα, ἐξενεχθέντα μέντοι τῆς
χώρας ἀπόλλυσι τὴν δύναμιν, ὡς ἱστορεῖ Ἰσίδονος.
Cf. Plin. H. N. II, 105.

19.

Tzetzes Lyc. 1021 : Κραῖθις, ποταμὸς Ἰταλίας,
τῶν λουομένων πυρσαίνων τὰς χαίτας, καθάπερ Ἰσί-
γονος ὁ ἱστορικός φησι, Σωτίων τε καὶ Ἀγαθοσθένης
οἱ φιλόσοφοι, καὶ Εὐριπίδης ὁ τραγικός (Troad. 227).

Ἰσίδονος] Ἰσίδονος et Ἡσίοδος codd.

ΠΕΡΙ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΘΕΩΝ.

20.

Joh. Lydus De mensib. p. 274, B ed. Hase. Vide
Polemonis fragm. 102, tom. III, p. 148.

LÆTUS.

ΦΟΙΝΙΚΙΚΑ.

Tatianus Or. adv. Gr. c. 58, et ex eo Euseb. P.
E. X, 11, p. 493, B : Μετὰ δὲ τὰ Χαλδαίων τὰ Φοι-
νίκων οὕτως ἔχει. Γεγόνασι παρ' αὐτοῖς τρεῖς ἄνδρες,
Θεόδοτος, Ὑψικράτης, Μῶχος. Τούτων τὰς βίβλους
εἰς Ἑλληνίδα κατέταξε φωνὴν Λαῖτος, ὁ καὶ τοὺς
βίους τῶν φιλοσόφων ἐπ' ἀκριβὲς πραγματευσάμενος.
Ἐν δὲ ταῖς τῶν προειρημένων δηλοῦται ἱστορίαις κατὰ
τίνα τῶν βασιλέων Εὐρώπης ἀρπαγὴν γεγονέναι, Με-

13.

Idem dicit in Italia in Rheatino agro fontem esse Mentem
dictum, qui similem modo memoratæ vim habeat.

14.

Similiter prope Cosam fons est, in quem si immittas vas
fictile vini plenum, ita ut orificium extra aquam sit, vinum
illud statim quovis aceto fit acidius, ut idem testatur Isi-
gonus.

15.

Sycaminis lacus est, in cujus aqua qui lavantur vel qui
bibunt eam, glabri fiunt, brutis vero animalibus unguis de-
cidunt, ut narrat Isigonus.

16.

In Aliphano Italiæ puteus est profundus, cujus aqua
conspicitur quidem, verum funem si demiseris, non attingit
eam, prohibente numine quodam, ut Isigonus ait.

17.

Circa Tarracinam in Italia Isigonus ait fontem esse, My-
clæam nomine, et prope eam urbem desertam, quam incolæ
deseruerint ob multitudinem serpentium.

18.

Illam in Susiana aquam Medæe esse ab eaque medica-
mentis quæ urendi vim habeant infectam. Fluit e fonte, sed
cavent eam regionis incolæ. Vim habet ejusmodi : animalia
vel vasa ea inuncta vel madefacta, si ignis e longinquo
ostenditur, eum attrahunt statimque incenduntur. Vocatur
naphtha. Ceterum si e regione illa exportatur, vim suam
amittit, ut narrat Isigonus.

19.

Crathis, fluvius Italiæ, crines in eo se lavantium rufos
efficit, ut Isigonus historicus, Sotion et Agathosthenes philo-
sophi et Euripides tragicus narrant.

DE REBUS PHOENICUM.

1.

Post Chaldæorum res Phœnicum ita se habent. Fuerunt
apud eos tres viri, Theodotus, Hypsicrates et Mochus. Ho-
rum libros in græcam linguam transtulit Lætus, qui et phi-
losophorum vitas accurate conscripsit. In historiis vero isto-
rum virorum indicatur, sub quonam rege raptus Europæ

λάου τε εἰς τὴν Φοινίκην ἄφειξιν καὶ τὰ περὶ Εἵραμον, ὅστις Σολομῶνι τῷ Ἰουδαίων βασιλεῖ πρὸς γάμον δούς τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα καὶ ξύλων παντοδαπῶν ὕλην εἰς τὴν τοῦ νεῶ κατασκευὴν ἐδώρῃσατο. Καὶ Μένανδρος δὲ ὁ Περγαμηνὸς περὶ τῶν αὐτῶν τὴν ἀναγραφὴν ἐποίησατο.

Clemens Alex. Str. I, p. 140, 18, Sylb. : Εἵραμος τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα Σαλομῶνι δίδωσι καθ' οὗς χρόνους μετὰ τὴν Τροίας ἄλωσιν Μενελάου εἰς Φοινίκην ἄφειξις, ὥς φησι Μένανδρος ὁ Περγαμηνὸς καὶ Λαῖτος ἐν τοῖς Φοινικικοῖς.

Λαῖτος] Tatianus Χαῖτος; ap. Euseb. vulgo Ἄσιτος, sed Ἄδιτος cod. C. E. F. G. I. Gaisfordii; « ΑΔΙΤΟΣ, i. e. Λαῖτος, quomodo legitur in Clem. Al. Strom. I. » Gsfd. — ὁ καὶ] sic Euseb., καὶ ὁ in Tatiano. Vulgatæ Tatiani innitens lacunam statuit Jonsius H. ph. p. 257. « Quoniam Philo Byblius, ait, Sanchuniathonis Phœnicum theologiam in Græcum idioma transtulit, et de illustribus viris itidem scripsit, teste Suid. v. Φίλων, investigandum ulterius, annon idem Philo ceteros quoque Phœnicios scriptores quos Lætus transtulerit, ita ut legi possit *Lætus et Philo, qui accurate de philosophis scripsit.* » Quæ parum placent; certe ex Suida v. Φίλων quomodo Philonis de philosophis opus elicere possis, haud assequor. — « Diversus ab hoc Læto est Q. Ælius Lætus, præfectus sub Commodò ap. Herodian. Commod. c. 2 et Lampridium Commod. c. 5. Lætum Ægypti præfectum sub Severo imp. laudat Herodian. in Severo, Euseb. H. Eccl. VI, 2, Nicephor. H. Eccl. V, 3. » Jonsius l. l. Λάϊτος, physicus, bis memoratur a Plutarcho in Quæst. Natur. c. 2 et 6, p. 1115 et 1117 ed. Didot. Is fortasse idem qui Moschi theologica et physica transtulit.

Jam quod Phœnices istos scriptores attinet, quorum opera Lætus græca fecit, Μοχί mentionem faciunt : Athenæus III, p. 126, A ubi : Παρὰ τοῖς τὰ Φοινικικά συγγράψασι Σουνιαίθωνι καὶ Μωχῶ (sic) τοῖς σοῖς (Ulpiani *Tyrrii*) πολίταις. Strabo XVI, p. 757 : Εἰ δὲ δεῖ Ποσειδωνίῳ πιστεῦσαι, καὶ τὸ περὶ τῶν ἀτόμων δόγμα παλαιὸν ἐστὶν ἀνδρὸς Σιδωνίου Μώχου (sic codd. plerique. Tzschuck. ed. Μόσχος), πρὸ τῶν Τρωϊκῶν χρόνων γεγονότος. Diog. L. Proœm. 1 : Τὸ τῆς φιλοσοφίας ἔργον ἐνιοὶ φασιν ἀπὸ βαρβάρων εἶναι... Φοινικά τε γενέσθαι Ὠχόν (scr. Μῶχον), καὶ Θρᾷκα Ζάμολξιν καὶ Λίβον Ἀτλαντα. Hinc sua habet Suidas v. Ὠχος. Præterea Mochus inter Φοινικικῶν auctores recensetur ap. Joseph. Ant. Jud.

I, 3, 9, et ex eo ap. Euseb. P. E. p. 415, D, Syncell. p. 43, A, Cedren. p. 11 (v. supra Histiaei fr. 2). Ceterum ex Diogenis et Strabonis locis colligas de Mocho eodem fere modo ac de Sanchuniathone statuendum esse.

De HYPsicRATE et THEODOTO Phœnicum lingua res eorum tradentibus aliunde non constat, ac vehementer vereor ne his subsit error. — De Hypsicrate Amiseno συγγραφεῖ, vide not. ad Strabon. fragm. 13, tom. III, p. 493.

LAMISCUS SAMIUS, συγγραφεὺς, memoratur apud Palæphatum p. 268 ed. West. Vide infra fragm. Melissi.

LAOSTHENIDAS.

Diodorus V, 80, 4, de auctoribus, quos in Creticis suis secutus sit, loquens : Τοῖς γὰρ τὰ πιθανώτερα λέγουσι, ait, καὶ μάλιστα πιστευομένοις ἐπηκολουθήσαμεν, ἃ μὲν Ἐπιμενίδῃ τῷ θεολόγῳ προσσχόντες, ἃ δὲ Δωσιάδῃ καὶ Σωσικράτει καὶ Λαοσθενίδῃ (Laoschernide Poggius). — Aliunde de eo non constat. Lasthenem nobilem Cretensem, qui Demetrii Nicatoris (Demetrii Soteris f.) consiliarius fuit, novimus ex Josepho Ant. Jud. XIII, 4, 3, et Diodoro XXXIII, 4; XL, 1, 3.

LEOCRINES.

Etym. M. p. 515, 20 v. Κρίσα : Λεωκρίνης δὲ ἡγεῖται δύο εἶναι πόλεις, ἄλλην τὴν Κρίσαν καὶ ἄλλην τὴν Κίρραν. Ἀντίκειται δὲ ὑπὸ πολλῶν οὔτε γὰρ τῶν γεωγράφων εἶπέ τις πόλεις δύο διαφόρους, ἀλλ' οὐδὲ τῶν περιηγητῶν· μόνος δὲ αὐτὸς, καὶ τοῦτο δι' ἄγνοιαν καὶ ιδιωτισμὸν τοῦ πάθους· ὅθεν ἱστορίαν δίδωσι διεψευσμένην.

acciderit, et Menelaus in Phœnicien venerit; ibidemque narrantur res Irami, qui Salomoni Judæorum regi filiam suam in matrimonium collocavit, et omne genus lignorum ad exstructionem templi donavit. Ac Menander quoque Pergamenus de iisdem rebus narrationem instituit.

Iramus filiam suam Salomoni elocavit, quo tempore post Trojæ excidium Menelaus in Phœnicen venit, ut ait Menander Pergamenus et Lætus in Historia Phœnicum.

— Leocrines duos statuit urbes esse, alteram Crisam, alteram Cirrham.

(LEONIDES.)

Tzetzes ad Lyc. 756 : Λεωνίδης ἐν τῷ Περὶ Ἰταλίας φησὶν ὅρος εἶναι, ἐν ᾧ πύκας γίνεσθαι ὑπερμεγέθεις· ἐκ δὲ τούτων γίνεσθαι τοὺς φελλοὺς, οἷς χῶνται πρὸς κουφισμὸν τῶν δικτύων οἱ ἀλιεῖς.

« Stoicum a Strabon. XIV, p. 655 laudatum intelligit Meursius Rhod. 2, p. 100, qui et eundem habet, cujus praecepta symmetriarum commemorat Vitruv. praef. lib. VII. Præterea fuit *L. Byzantius* [Metrodori f.] Ἀλιευτικῶν scriptor, laudatus ab Athenæo I, p. 13, C; Ælian. H. An. II, 6. 50. III, 18. XII, 42 et Epilog.; Apostol. Prov. XIX, 61; Suidas v. Κικίλιος; epigrammatographi duo, alter *Tarentinus*, alter *Alexandrinus*, A. Meinek. in utr. Leon. carm. Lips. 1791. Horum quis Italica scripserit difficile dictu est. » WESTERMANN. ad Voss. p. 462. Suspicio intelligendum esse Ἀλιευτικῶν scriptorem, atque titulum Περὶ Ἰταλίας corruptum esse ex : Περὶ ἀλιευτικῆς (vel π. ἀλιείας) Ἰταλίας φησιν ὅρος εἶναι κτλ. Eundem Leonidem una cum Æliano et Oppiano laudat Tzetzes Hist. IV, 166.

LINUS ŌECHALIENSIS.

Stephan. Byz. v. Οἰχαλία : Λίνος ὁ ἱστορικὸς Οἰχαλιώτης ἦν. Quum plures Ōechalias recenseat Stephanus, haud liquet quænam Lini fuerit patria, uti de Stephani loco agens monet Eustathius, ad Il. II, 594 : Ἀδελφὸν δὲ διὰ ταῦτα καὶ ποίας ἦν ὁ Λίνος· φησὶ γὰρ ἡ ἱστορία, ὅτι ὁ ἱστορικὸς Λίνος Οἰχαλιώτης ἦν. Multo minus de Lino ipso constat. Ni fallor, Linus noster est Herculis magister, ὃν φασὶ τοῖς Πελασγικοῖς γράμμασι συνταξάμενον τὰς τοῦ πρώτου Διονύσου πράξεις καὶ τὰς ἄλλας μυθολογίας ἀπολιπεῖν ἐν τοῖς Ὑπομνήμασιν (Diodor. III, 67, 4).

LEPIDUS.

ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΕΠΙΤΟΜΗ.

E LIBRO PRIMO.

Stephan. Byz. : Τέγεια, πόλις Ἀρκαδίας... Λέπιδος δ' ἐν Ἱστορίας ἐπιτομῇς πρώτῳ περὶ Λακεδαιμονίων οὕτω φησὶ· « Χρᾶ δ' αὐτοῖς ἡ Πυθία ἐπ' Ἀρκადίᾳ ᾤδε·

Ἀρκαδίην μ' αἰτεῖς; μέγα μ' αἰτεῖς· οὐ τοι δώσω.
Πολλοὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ βαλανεφάγοι ἄνδρες ἔασιν,
οἳ σ' ἀποκωλύσουσιν. Ἐγὼ δέ τοι οὐ τι μεγαίρω.
Δώσω τοι Τεγέην ποσσὶ κροτον ὀρχήσασθαι,
[καὶ καλὸν πεδῖον σχοίνῳ διαμετρήσασθαι].

Ἐχρῶντο δὲ καὶ πάλιν, καὶ ἀφικνεῖται αὐτοῖς τὰδε·

Ἔστι τις Ἀρκαδῆς Τεγέη λευρῷ ἐνὶ χώρῳ,
ἐνθ' ἄνεμοι πνέουσιν δύο κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης,
καὶ τύπος ἀντίτυπος, καὶ πῆμ' ἐπὶ πῆματι κεῖται·
ἐνθ' Ἀγαμεμνονίδην κατέχει φυσίζοος αἶα,
τὸν σὺ κομισσάμενος Τεγέης ἐπιτάρροθος ἔσση·

Oraculum vide ap. Herodot. I, 66, ibique interpretes. Prioris oraculi versum ultimum ex Herodoto addidi.

2.

E LIBRO OCTAVO.

Idem : Σκοῦποι, πόλις Θράκης. Λέπιδος ἐν Ἱστορικῇς ἐπιτομῇς ὁγδόῳ. Τὸ ἐθνικὸν Σκουπηνοί.

3.

E LIBRO INCERTO.

Idem : Βουθρωτὸς, χερρόνησος περὶ Κέρκυραν... τὸ ἐθνικὸν Βουθρώτιος. Λέπιδος δὲ φησὶ διὰ τοῦ τ Βουθρώτιος.

HISTORIE EPITOME.

1.

Lepidus in Historiæ epitome de Lacedæmoniis ita dicit : De Arcadia Pythia Lacedæmoniis hæc respondit :

Me petis Arcadiam? Magnum petis : haud tibi tradam.
Multi apud Arcadiam vescentes glande viri sunt,
qui te rejicient. Nec vero invidero prorsus :
saltandam Tegeam planta plaudente daturus,
utque queas campum metiri fune feracem.

Postea iterum oraculum consulentes responsum acceperunt hocce :

Est quædam Arcadiæ Tegea in regione patenti :
hic duo flant venti, vi pervehemente citati ;
reppulsus pulsus, noxæ superindita noxa.
Hic Agamemnonides terra omniparente tenetur ;
quo tu sublato, Tegeæ sperabere victor.

2.

Scupi, urbs Thraciæ. Lepidus octavo Epitomes historicæ. Gentile Scupeni.

3.

Buthrotus, chersonesus prope Cercyram. Gentile Buthrotius. Lepidus vero per t literam Butrotius.

LUCILLUS TARRHÆUS.

Stephan. Byz. : Τάρρα, πόλις Λυδίας, ἀφ' ἧς Λεύκιος ὁ γραμματικός. Ἑτέρα Κρήτης, ἐν ᾗ Ταρραῖος Ἀπόλλων τιμᾶται. Λούκιος δ' ἦν ἀπὸ Τάρρης τῆς Κρητικῆς πόλεως· φέρεται δὲ τούτου τὰ Περὶ παροιμιῶν τρία βιβλία ἄριστα, καὶ Περὶ γραμμάτων καὶ Τεχνικὰ γλαφυρώτατα.

Λούκιος] Sic etiam Ammonius De diff. v. p. 9 (nisi quod Κίλλιος exhibet edit. Frelloniana). Apud reliquos et apud ipsum Stephanum v. Θεσσαλονίκη et Κάλαρνα auctor appellatur in plerisque codd. Λούκιλλος. De Proverbiis ejus v. Schneidewin. in Parœm. præf. p. xii sq. (*). Inter historicos Lu-

(*) Ammonius p. 6, 9 ed. Valcken. : Αἶνος καὶ παροιμία διαφέρει· ὁ μὲν γὰρ αἶνος ἐστὶ λόγος κατὰ ἀνάπλασιν μυθικὴν ἀπὸ ἀλόγων ζώων ἢ φυτῶν πρὸς ἀνθρώπους εἰρημένος, ὡς φησι Λούκιος Ταρραῖος ἐν τῷ πρώτῳ Παροιμιῶν κτλ. Eadem Eustath. ad Il. α, p. 855, 3, ubi : ὡς Λούκιλλος ὁ Τ. ἐν πρώτῳ Περὶ παροιμιῶν. Ex eodem fonte sua habent Diogenianus, Apostolius, Arsenius in proœm. ad Prov. Vid. Leutsch. Parœmiogr. p. 178, et Schneidewin. ibid. præf. p. xiii, ubi Lucillum ipsum ea, quæ de αἶνω, λόγῳ, παροιμίᾳ disputavit, Chrysippo debere censet. Addit deinde : « Conciliavit autem Tarrhæus collectioni suæ celebritatem non solum excussis accurate copiis priorum, sed ipse vel peregrinationes suscepit ad explorandas fabulas et narrationes singularum urbium, templorum, locorum; vel ex peregrinatoribus res patrias scrutabatur. Scholia Platon. p. 396 Bekker. : Ἦκουσα, ὡς φησι Ταρραῖος, ἐγ χωρίων λεγόντων, ὅτι ἐν Σαρδόνι γίγνοιτο βοτάνη σελίνῳ παραπλησία, ἧς οἱ γευσάμενοι δοκοῦσι μὲν γελῶντες, σπασμῷ δὲ ἀποθνήσκουσιν (v. Zenob. V, 85). Adde Stephanum v. Δωδώνη, qui quæ de proverbio Δωδωναίων χαλκεῖον accurate et docte tradit, ea cum explicationibus priorum ex Tarrhæi commentariis videtur hausisse omnia : Κατὰ μέντοι τοὺς ἡμετέρους, φησὶν ὁ Ταρραῖος, ἐστὶ μὲν λαβὴ τῆς μάστιγος, οἱ δὲ ἱμάντες ἀποπεπτῶχασιν. Παρὰ μέντοι τῶν ἐπιχωρίων τινὸς ἠκούσαμεν, ὡς, ἐπεὶ περ ἐτύπτετο μὲν ὑπὸ μάστιγος, ἤχει δ' ἐπὶ πολὺν χρόνον, ὡς χειμερίου τῆς Δωδώνης ὑπαρχούσης, εἰκότως εἰς παροιμίαν περιεγένετο τὸ χαλκεῖον. » Lucilli Proverbiorum opus in compendium redegit Zenobius. Suidas v. Ζηνόβιος... ἔγραψεν ἐπιτομὴν τῶν Παροιμιῶν Διδύμου καὶ Ταρραίου ἐν βιβλίοις τρισί. Idem significant schol. Arist. Nub. 134; schol. Arist. Rhetor. II, 42. Tzetzes Hist. VIII, 18, et ipsa Zenobiani libri inscriptio. V. Schneidewin. p. xxiv. Τὰ τεχνικὰ γλαφυρώτατα signare videtur schol. in Dionys. Thrax ap. Bekk. An. p. 652 (Λούκιος δὲ ὁ Ταρραῖος λέγει, ὅτι τῆς τέχνης εἶδη τέσσαρα κτλ.), monente Prellero ad Polemon. p. 62. Ex opere Περὶ γραμμάτων quædam excerpuntur in Cramer. An. IV, p. 318 cl. p. 308.

cillo locus debetur propter librum quem composuit De Thessalonice urbe, in qua diutius auctor degisse videtur. Præterea Argonautica Apollonii interpretatus est, ubi patet ex Vit. Apollonii et ex schol. ad Apoll. I, 187. 1040. 1083. 1165. Cf. Eudoc. p. 29. Eoque in negotio non tam grammaticum quam historicum et mythologum egisse ex locis citatis colligitur (cf. Weichert. Ueber d. Leb. u. d. Schften d. Apollon. p. 396). Quod ætatem scriptoris attinet, Didymo paullo antiquior, vel æqualis ejus fuisse videtur.

ΠΕΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ.

Stephan. Byz. : Θεσσαλονίκη, πόλις Μακεδονίας, ἥτις ἄρα ἐκαλεῖτο Ἀλία, Κασσάνδρου κτίσμα ** ἢ ὅτι Φίλιππος τοῦ Ἀμύντου ἐκεῖ Θετταλοὺς νικήσας οὕτως ἐκάλεσε. Λούκιλλος (Λούκιος cod. Rhed.) δὲ ὁ Ταρραῖος Περὶ Θεσσαλονίκης βιβλίον ἔγραψεν, ὃς φησιν, ὅτι Φίλιππος θεασάμενος κόρην εὐπρεπῆ καὶ εὐγενῆ, Ἰάσονος γὰρ ἦν ἀδελφιδή, ἔγημε, καὶ τεκοῦσα τῇ εἰκοστῇ ἡμέρᾳ τῆς λοχείας τέθνηκεν· ἀναλαβὼν οὖν ὁ Φίλιππος τὸ παιδίον ἔδωκε Νίκη τρέφειν, καὶ ἐκάλεσε Θεσσαλονίκη· ἡ γὰρ μήτηρ τοῦ παιδίου Νικασίπολις ἐκέκλητο. » Narratio mutila. Initio supplere licet : ἀπὸ Θεσσαλονίκης τῆς Κασσάνδρου γυναικός, οὕτω καλουμένη, ἢ ὅτι κτλ. Strabo VII, 323 : Ἡ Θεσσαλονίκη... πρότερον Θέρμη ἐκαλεῖτο, κτίσμα ἐστὶ Κασάνδρου, ὃς ἐπὶ τῷ ὀνόματι τῆς ἑαυτοῦ γυναικός, παιδὸς δὲ Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου, ὠνόμασεν. E Stephano hausit Constantin. Porphy. De them. II, 4, p. 51 : Ἐχει δὲ τὴν ὀνομασίαν ἀπὸ τοιαύτης αἰτίας. Φίλιππος ὁ Ἀμύντου Θεσσαλοὺς ἐκεῖ νικήσας τῇ θυγατρὶ καὶ τῇ πόλει ὁμωνύμως τὸ ὄνομα ἔθετο. Etym. M. : Θεσσαλονίκη, πόλις Μακεδονίας, ἥτις Ἀλία ἐκαλεῖτο· ἢ ὅτι Θετταλοὺς νικήσας οὕτως ἐκάλεσεν· ἢ ὅτι Φίλιππος θεασάμενος κόρην εὐπρεπῆ ἔγημε κτλ.

2.

Idem : Κάλαρνα, πόλις Μακεδονίας, ὡς Λούκιλλος ὁ Ταρραῖος. Τὸ ἐθνικὸν Καλαρναῖος.

3.

Idem : Μιέζα, πόλις Μακεδονίας, ἡ Στρυμόνιον ἐκαλεῖτο.. Τὸ ἐθνικὸν Μιεζεύς καὶ Μιεζαῖος. Οὕτω γὰρ χρη-

DE THESSALONICE.

1.

Thessalonice, urbs Macedoniae, quæ Halia vocabatur, a Cassandro incolis frequentata, (qui nomen ei indidit a Thessalonice uxore), aut a Philippo ita vocata est, quod Thessalos ibi vicerat. Lucillus vero Tarrhæus, qui librum De Thessalonice scripsit, Philippum dicit conspicuum puellam formosam ac nobilem (erat enim Jasonis ex fratre nephis) duxisse uxorem, eamque die a puerperio vicesima

mortuam esse. Susceptam vero infantem a Philippo Nicæ enutriendam traditam et Thessalonicen nominatam esse. Mater infantis Nicasipolis nominabatur. »

2.

Calarna, urbs Macedoniae, ut Lucillus Tarrhæus dicit. Civis, Calarnæus.

3.

Mieza, urbs Macedoniae. Civis, Miezensis et Mieziæus. Sic enim vocatur Nicanor, ut Lucillus ait.

ματίζει Νικάνωρ, καθὰ Λούσιος (Λούχιος, Λούχιλος?). Nicanor nomen scriptoris fuerit. Id enim aliorum ap. Steph. locorum cum nostro comparandorum suadet analogia.

Ceterum hæc num ex libro De Thessalonice vel ex alio opere petita fuerint, in medio relinquimus.

LYCEAS NAUCRATITA (*).

ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΑ.

1.

Plinius H. N. XXXVI, c. 13, sect. 19, de labyrintho. V. Fragm. Demotelis.

2.

E LIBRO TERTIO.

Athenæus XIII, p. 560, E, Dinonem secutus Nitetidem ab Amasi ad *Cyrum* missum esse, eique Cambysem peperisse narrat. V. Dinonis fr. 11.

3.

Athenæus XIV, p. 616, D : Ταχὺς δ' ὁ Αἰγυπτίων

(*) Alius est *Lyceas Argivus*, qui patriæ periegesin versibus scripsit. Sæpius ejus meminit Pausanias, ut I, 13, 7 : Ταῦτα ἐς τὴν Πύρρου τελευτὴν αὐτοὶ λέγουσιν Ἀργεῖοι καὶ ὁ τῶν ἐπιχωρίων ἐξηγητὴς Λυκέας (libri h. I. Λευκέας) ἐν ἔπεσιν εἶρηκεν. II, 19, 4, de Bitone : ὡς δὲ Λυκέας ἐποίησεν, ἐς Νεμέαν Ἀργείων ἀγόντων θυσίαν τῷ Διὶ ὁ Βίτων ὑπὸ ῥώμης τε καὶ ἰσχύος ταῦρον ἀράμενος ἤνεγκεν. II, 22, 3, de antiquo simulacro Jovis : Λυκέας μὲν οὖν ἐν τοῖς ἔπεσιν ἐποίησεν Μηχανέως τὸ ἄγαλμα εἶναι Διὸς κτλ. II, 23, 8, de templo Liberi Cresii : Λυκέας δὲ λέγει κατασκευαζομένου δευτέρου τοῦ ναοῦ κεραμέαν εὐρεθῆναι σορὸν... καὶ αὐτόν τε καὶ ἄλλους τῶν Ἀργείων ἰδεῖν ἔφη τὴν σορὸν. Cf. Preller. ad Polemon. p. 168. Ceterum idem est, nisi fallor, *Cicilius* poeta Argivus, quem περιήγησιν Ἑλλάδος scripsisse ait Eudocia Viol. p. 270. Nihil de his habet Suidas v. κικίλιος, qui Cicilio Argivo poetæ nihil nisi Ἀλιευτικὰ (ex Athen. p. 13, C.) tribuit. — Alium Lyceam in inscr. Att. v. ap. Boeckh. C. I. I, p. 298, 42.

βασιλεὺς Ἀγησίλαον σκώψας, τὸν Λακεδαιμονίων βασιλέα, ὅτ' ἦλθεν αὐτῷ συμμαχήσων (ἦν γὰρ βραχὺς τὸ σῶμα), ἰδιώτης ἐγένετο, ἀποστάντος ἐκείνου τῆς συμμαχίας. Τὸ δὲ σκῶμμα τοῦτ' ἦν·

ᾧδινεν ὄρος, Ζεὺς δ' ἐφοβεῖτο, τὸ δ' ἔτεκεν μῦν.

ᾧπερ ἀκούσας ὁ Ἀγησίλαος, καὶ ὀργισθεὶς ἔφη, « Φανήσομαί σοι ποτὲ καὶ λέων. » Ὑστερον γὰρ ἀφισταμένων τῶν Αἰγυπτίων, ὡς φησι Θεόπομπος καὶ Λυκέας ὁ Ναυκρατίτης ἐν τοῖς Αἰγυπτιακοῖς, οὐδὲν αὐτῷ συμπράξας ἐποίησεν ἐκπεσόντα τῆς ἀρχῆς φυγεῖν εἰς Πέρσας.

LYSANIAS MALLOTES.

ΠΕΡΙ ΕΡΕΤΡΙΑΣ.

Plutarch. De malign. Herod. c. 24 : Ἐν δὲ τοῖς ἐφεξῆς τὰ περὶ Σάρδεις διηγούμενος (Ἡρόδοτος), ὡς ἐνῆν μάλιστα διέλυσε καὶ διελυμήνατο τὴν πρᾶξιν· ἃς μὲν Ἀθηναῖοι ναῦς ἐξέπεμψαν Ἰωσι τιμωροὺς, ἀποσταῖσι βασιλέως, ἀρχεκάκους τολμήσας προσειπεῖν, ὅτι τοσαύτας πόλεις καὶ τηλικαύτας Ἑλληνίδας ἐλευθεροῦν ἐπεχείρησαν ἀπὸ τῶν βαρβάρων, Ἐρετριέων δὲ κομιδῇ μνησθεὶς ἐν παρέργῳ, καὶ παρασιωπήσας μέγα κατόρθωμα καὶ ἀοίδιμον. Ἦδη γὰρ ὡς ** τὴν Ἰωνίαν συγκεχυμένην, καὶ στόλου βασιλικοῦ προσπλέοντος, ἀπαντήσαντες ἔξω Κυπρίους ἐν τῷ Παμφυλίῳ πελάγει κατεναυμάχησαν· εἴτ' ἀναστρέψαντες ὀπίσω, καὶ τὰς ναῦς ἐν Ἐφέσῳ καταλιπόντες, ἐπέθεντο Σάρδεσι, καὶ Ἀρταφέρνην ἐπολιόρχουν, εἰς τὴν ἀκρόπολιν καταφυγόντα, βουλόμενοι τὴν Μιλήτου λῦσαι πολιορκίαν· καὶ τοῦτο μὲν ἔπραξαν, καὶ τοὺς πολεμίους ἀνέστησαν ἐκείθεν, ἐν φόβῳ θαυμαστῷ γενομένους· πλήθους δ' ἐπιχρυσέντος αὐτοῖς, ἀπεχώρησαν. Ταῦτα δ' ἄλλοι τε καὶ Λυσανίας ὁ Μαλλώτης ἐν τοῖς Περὶ Ἐρετρίας εἶρηκε.

Aliunde de hoc Lysania non constat. De Lysania Cyrenæo v. not. ad fr. 21 Lysimachi. De re cf.

DE REBUS ÆGYPTIORUM.

3. Tachos, rex Ægyptiorum, ludificatus Agesilaum Lacedæmoniorum regi, quum advenisset suppetias ei laturus, essetque brevi statura, regno excidit, deficiente ab illius societate Agesilao. Erat autem dicterium ejus hoc :

Parturibat mons, timebatque Juppiter : at ille peperit murem.

Quo audito iratus Agesilaus ait : « Ego vero tibi aliquando videbor esse leo. » Deinde deficientibus ab illo Ægyptiis, ut Theopompus narrat et Lyceas Naucratis in Ægyptiacis, nullam ei opem ferens Agesilaus eo adegit, ut regno excidens ad Persas confugeret.

DE ERETRIA.

Herodotus, Sardibus gesta narrans, quantum potuit

rem debilitavit atque corripuit : naves, quas Athenienses Ionibus qui a rege defecerant tutandis miserunt, ausus *malorum* vocare *initium*, quod tot tantasque Græcas urbes a barbaris liberare conarentur : Eretriensium autem obiter admodum faciens mentionem, magnumque eorum et præclarum facinus reticens ac memorabile. Jam enim turbatis Ioniæ rebus, classe regia adnavigante, foras obviam euntes, Cyprios in mari Pamphylio pugna navali devicerunt. Post hæc retro conversi, navibus apud Ephesum relictis, Sardes adorti sunt, et Artaphernem, qui in arcem confugerat, obsederunt, ut Miletum obsidione liberarent : quod et consecuti sunt, hostesque mirabili terrore perculsos inde amoverunt : ipsi, multitudine obrutum se iri videntes, recesserunt. Hæc quum alii, tum Lysanias Mallothes in opere De Eretria scripserunt.

G. Lachmeyer. De libelli Plutarchi, qui *De mal. Her.* inscribitur, auctoritate (Gotting. 1848), p. 57.

MACAREUS.

ΚΩΑΚΑ.

E LIBRO TERTIO.

Athenæus VI, p. 262, C : Φησὶ γὰρ Μακαρεὺς ἐν τῇ τρίτῃ Κωακῶν, ὅτι, ὁπόταν τῇ Ἑρᾷ θύωσιν οἱ Κῶοι, οὔτε εἴσεισιν εἰς τὸ ἱερὸν δοῦλος, οὔτε γεύεταιί τινος τῶν παρεσκευασμένων.

Idem XIV, p. 639, D : Κῶοι δὲ τοῦναντίον δρῶσιν, ὡς ἱστορεῖ Μακαρεὺς ἐν τρίτῃ Κωακῶν. Ὅταν γὰρ τῇ Ἑρᾷ θύωσι, δοῦλοι οὐ παραγίνονται ἐπὶ τὴν εὐωχίαν· διὸ καὶ Φύλαρχον εἰρηκέναι·

σουριτὴ μοῦνοι μὲν ἐλεύθεροι ἱεροεργοὶ
ἀνδράσι πρὸς κείνοισιν, ἐλεύθερον ἄμαρ ἔχοντες·
δούλων δ' οὔτις πάμπαν ἐσέρχεται οὐδ' ἡβαιόν.

Macareus vir Cous fuerit. De Macarei filio Nicandro, qui *Con* olim occupasse dicitur, v. Diodorus V, 81, 8. — *M. Prienensis*, ap. Bœckh. C. I. II, n. 2905. ; *M. Atticus*, ib. I, n. 186. — Qui sit Phylarchus ille, difficile dictu. Phylarchum historicum data occasione hosce versus attulisse, atque hunc a Co viro de rebus Coicis laudari, parum verisimile et paullo longius petitum est. Phylarchum vero poetam non novimus. Si notum veteris poetæ nomen desideras, scribi possit : Διὸ Κρεώφυλον Χῖον εἰρηκέναι που (in Heraclea) · « Σεῦ, Ἑρῇ, μοῦνοι. — σουριτὴ] sic cod. A. Dindorfii ; σούριτῃ, B ; σούριοι, P. σούριοι οἱ UL. Dalecampius conj. Νισύριοι. Scilicet quum Nisyrum insulam a Co insula abruptam olim esse dicant Strabo X, p. 489, Apollodorus I, 6, 2, 5, poetica licentia Nisyrios pro Cois nominari potuisse Schweighauserus putat, ac probabile esse in utraque insula eosdem mores obtinuisse ; addit post vocem Νισύριοι interpungendum esse, quippe quæ ex antecedentibus pependerit. Villebrunius scribi vult Νισυρίοις... καὶ ἀνδράσι. Præstaret certe scribere : Νισυρίῃ sc. deæ.

MALACUS.

ΩΡΟΙ ΣΙΦΝΙΩΝ.

Athenæus VI, p. 267, A : Μάλακος δ' ἐν τοῖς Σιφνίων Ὀροῖς ἱστορεῖ, ὡς τὴν Ἐφεσον δοῦλοι τῶν Σαμίων ὄχρισαν, γίλιοι τὸν ἀριθμὸν ὄντες, οἱ καὶ τὸ πρῶτον ἀποστάντες εἰς τὸ ἐν τῇ νήσῳ ὄρος, κακὰ πολλὰ ἐποίουν τοὺς Σαμίους. Ἐτεῖ δὲ ἔκτω μετὰ ταῦτα ἐκ μαντείας οἱ Σάμιοι ἐσπείσαντο τοῖς οἰκέταις ἐπὶ συνθήκαις, καὶ ἄθῳοι ἐξεληθόντες τῆς νήσου, ἐκπλεύσαντες κατέσχον τὴν Ἐφεσον, καὶ οἱ Ἐφέσιοι ἐκ τούτων ἐγένοντο.

Respicit hunc locum Eustathius ad II. XVII, 37, p. 1093, 58 : Μνηστέον καὶ τοῦ μαλακός ὄξυτόνου ἐπιθετικοῦ, καὶ τοῦ Μάλακος προπαροξυτόνου κυρίου. Ἱστορικὸς δὲ ἦν ἐκεῖνος, ὡς ἱστορεῖ ὁ δειπνοσοφιστής. Hunc *Malacum* Reinesius in Suppl. suspicatur esse *Apollonium Malacum*. Verum cur Alabandensis rhetor et sophista, qui Rhodi docuit (v. Strabo XIV, p. 655 et p. 560 ; Plut. Cicer. c. 4 ; Quintil. XII, 6, 7 ; Cic. De orat. I, 17. Westermann. *Gesch. d. Bereds.* 81, 9) Siphniorum Annales condendas sibi selegerit, haud assequor. Præterea novimus Aristodemum Malacum, Cumarum tyrannum, quem simpliciter *Malacum* dicit Diodorus VII, 10. Neque Μαλαός ille Æolum dux, cuius Strabo meminit (XIII, p. 582), quoad nomen, quidquam a Malaco differt (V. fragm. Chron. p. 174.) Siphnio autem homini nomen istud, si ludere velles, accommodatissimum dicere liceret : Διαβέβληνται γὰρ οἱ Σίφνιοι ὡς παιδικοῖς χρώμενοι. σιφνιαῖσαι οὖν τὸ σκιμαλίσαι (Hesych. v. σιφνιάζειν. Rem disertius etiam effert Parœmiographus ap. Leutsch. et Schneidew. Append. IV, 73, p. 452). Cui locutioni proverbiali originem dedisse videntur divitiæ Siphniorum et nata inde lascivia. De insulæ opulentia ejusque fonte, metallis, vide Herodotum III, 57, et Pausaniam X, 11, 2. Quæ h. l. de Ephesi originibus traduntur, ab aliorum narratione et a vero, opinor, longe recedunt.

DE REBUS COORUM.

1.

Dicit Macareus tertio libro Coacorum : « Quum Junoni sacra faciunt Coi, non ingreditur templum servus, nec gustat quidquam eorum quæ apprata sunt. »

Coi contrarium faciunt, ut narrat Macareus, tertio libro Rerum Coacarum. Nam, quando Junoni sacra faciunt, servis non licet ad epulas accedere : quare etiam Phylarchum, ait, dixisse :

Junoni soli quidem liberi sacris operantur

apud illos homines : soli, inquam, liberi :
servorum vero nullus ingreditur, ne minimum quidem.

ANNALES SIPHNIORUM.

Malacus in Siphniorum Annalibus narrat, conditam esse Ephesum a servis Samiis, mille numero : qui, postquam primum in montem secessissent, qui in insula est, multis malis Samios affecerant. Sexto vero post anno oraculi monitu Samii pacem certis legibus cum eis composuerunt et illi illæsi insula abeuntes, Ephesum navibus appulerunt : ex eisque ortum cepere Ephesii.

MARCELLUS.

ΑΙΘΙΟΠΙΚΑ.

I

Schol. Platon. Tim. ed. Bekk. p. 427 : 'Η δὲ νῆσος] 'Οτι μὲν ἐγένετο τοιαύτη τις νῆσος καὶ τηλικαύτη, δηλοῦσί τινες τῶν ιστορούντων τὰ περὶ τῆς ἔξω θαλάσσης· εἶναι γὰρ ἐν τοῖς αὐτῶν χρόνοις ἑπτὰ μὲν νήσους ἐν ἐκείνῳ τῷ πελάγει Περσεφόνης ἱερὰς, τρεῖς μὲν ἄλλας ἀπλέτους, τὴν μὲν Πλούτωνος, τὴν δὲ Ἀμμωνος, μέσην δὲ τούτων ἄλλην Ποσειδῶνος χιλίων σταδίων τὸ μέγεθος. Καὶ τοὺς οἰκοῦντας ἐν αὐτῇ μνημὴν ἀπὸ τῶν προγόνων διασώζειν περὶ τῆς Ἀτλαντίδος, ὄντως γενομένης νήσου ἐκεῖ παμμεγεθεστάτης, ἣν ἐπὶ πολλὰς περιόδους δυναστεῦσαι πασῶν τῶν ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ πελάγει νήσων, Ποσειδῶνος καὶ αὐτὴν οὖσαν ἱερὰν. Ταῦτα μὲν οὖν Μάρκελλος ἐν τοῖς Αἰθιοπικοῖς γέγραπεν, ἡμεῖς δὲ ἀπὸ τῶν Πρόκλου ἐξελόντες παρεθέμεθα.

2.

Schol. Plat. Tim. p. 426 ed. Bekk., de Atlante monte : Καὶ γὰρ τοῦ αἰθέρος αὐτοῦ λέγει Μάρκελλος τὴν τοῦδε ψαύειν κορυφὴν, καὶ σκιὰν ἐκπέμπειν ἄχρι πεντακισχιλίων σταδίων· ἀπὸ γὰρ θ' ὥρας ἡμερὶνῆς κορύπτεσθαι τὸν ἥλιον ὑπ' αὐτοῦ μέχρι τελέας καταδύσεως.

MEGACLES.

(MEGACLIDES.)

ΠΕΡΙ ΕΝΔΟΞΩΝ ΑΝΔΡΩΝ.

Athenæus X, p. 419, A : Μάνιος δὲ Κούριος, δ' Ῥωμαίων στρατηγός, ἐπὶ γογγυλίσι διεβίω πάντα τὸν χρόνον· καὶ Σαβίνων αὐτῷ πολὺ χρυσίον προσπεμπόντων, οὐκ ἔφη δεῖσθαι χρυσίου, ἕως ἂν τοιαῦτα δειπνῇ. Ἱστορεῖ δὲ ταῦτα Μεγακλῆς δὲ τῷ Περὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν.

ÆTHIOPICA.

Revera exstitisse ejusmodi insulam nonnulli qui de mari extero scripserunt, prodidere. Esse nempe etiam ipsorum temporibus septem insulas in eo mari Proserpinæ sacras, et alias tres ingentes, quarum una Plutonis, altera Ammonis, et tertiam, inter illas mediam, Neptuni sit, mille stadiorum circuitu. Incolas ejus acceptam a majoribus servare memoriam Atlantidis insulæ, ut quæ revera ibi fuisset insula quam maxima, et per multas annorum periodos omnibus Atlantici maris insulis imperans, et ipsa quoque Neptuno sacra. Hæc igitur Marcellus in Æthiopicis scripsit, nos vero e Procli Commentariis apponimus.

Megaclem hunc Jonsius (Scr. Hist. ph. IV, p. 259) et Fuhrius (ad Dicæarch. p. 63 n. 35) eundem esse putant cum Megaclide peripatetico, qui Περὶ Ὀμήρου scripsit. Quod præter necessitatem fieri censet Westermannus ad Voss. H. Gr. p. 419. Laudatur ap. schol. Ven. ad Il. π, 140 : Μεγακλείδης ἐν β' Ὀμήρου (ἐν β' περὶ Ὀμήρου Schweighl. ad Athen. p. 513, B) προοικονομεῖσθαι φησιν Ὀμηρον τὴν ὀπλοποιίαν. — Eustath. in Il. α, p. 84 : Πausanias δὲ καὶ Αἴλιος Διονύσιος ἐν τοῖς οἰκείοις λεξικοῖς φασὶν ὅτι Μετακλείδης (Μεγακλείδης, addito : ἐν τοῖς Περὶ Ὀμήρου, Suidas v. Ἀθηναίος, ubi eadem) αἰτίαν φησὶ τοῦ μὴ λέγεσθαι Ἀθηναίος τὰς Ἀττικὰς γυναῖκας, ἵνα μὴ τὴν ἄγαμον αἱ γαμούμεναι τῇ προσηγορίᾳ κατασχύνωσιν. Ὅτε δὲ ἤρξαντο αἱ ἄσται ἦτοι Ἀττικαὶ γυναῖκες, Ἀθηναῖαι λέγεσθαι, τότε δὴ ἐπενοήθη καὶ τὸ τὴν θεὸν μηκέτι Ἀθηναίην καλεῖσθαι, ἀλλὰ κατὰ συναίρεσιν Ἀθηναῖν. Eadem etiam Hesych. v. Ἀθηναῖ. Cf. Fuhr. ad Dic. p. 190. — Schol. ad Il. κ, 274 : Μεγακλείδης, ὅτι μαντικῶς ταῦτα ἐποίησεν. — Ad Il. χ, 37 : M. φησὶ ταῦτα πάντα πλάσματα εἶναι. — Ad Il. χ, 205 : M. πλάσμα εἶναι φησὶ τοῦτο τὸ μονομάχιον. — Ad Il. ε', 640 : Μενεκλῆς (Μεγακλῆς;) φησὶν ἐφεῦσθαι τὴν ἐπὶ Ἴλιον στρατείαν, sc. Ἡρακλέους. Semel laudatur in schol. Odys. ζ, 106. Athenæus II, p. 512, E : Διόπερ καὶ Μεγακλείδης ἐπιτιμᾷ τοῖς μεθ' Ὀμηρον καὶ Ἡσίοδον ποιηταῖς, ὅσοι περὶ Ἡρακλέους εἰρήκασιν, ὥς στρατοπέδων ἡγεῖτο, καὶ πόλεις ἤρει· ὅς μεθ' ἡδονῆς πλείστης τὸν μετ' ἀνθρώπων βίον διετέλεσε, πλείστας μὲν γυναῖκας γήμας, ἐκ πλείστων δὲ λάθρα παρθένων παιδοποιησάμενος. Εἰποι γὰρ ἂν τις πρὸς τοὺς οὐ ταῦτα παραδεχομένους, Πόθεν, ὦ οὔτοι, τὴν περὶ τὰς ἐδωδὰς αὐτῷ σπουδὴν ἀνατίθετε; ἢ πόθεν παρῆλθεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὸ τῆς λοιθαίας κύλικος μηδὲν ὑπολείπεσθαι, εἰ μὴ τὰ περὶ τὰς ἡδονὰς ἐδοκίμαζεν; ἢ διὰ τί τὰ θερμὰ λουτρά τὰ φαινόμενα ἐκ τῆς γῆς πάντες Ἡρακλέους φασὶν εἶναι ἱερὰ; ἢ διὰ τί τὰς μαλακὰς στρωμνὰς Ἡρακλέους κοίτας εἰώθασιν καλεῖν, εἰ κατεφρόνει τῶν ἡδέως ζώντων; Τοῦτον οὖν, φησὶν, οἱ νέοι ποιηταὶ κατασκευάζουσιν ἐν ληστοῦ σχήματι μόνον περιπορευόμενον, ζύλον ἔχοντα καὶ λεοντῆν καὶ τόξα· καὶ ταῦτα πλάσαι πρῶτον Σθη-

2.

Atlantis montis verticem Marcellus ait attingere ipsum ætherem, atque umbram in stadia quinquies mille projicere; ab nona diei hora solem eo abscondi usque dum prorsus occiderit.

DE VIRIS ILLUSTRIBUS.

Manius Curius, Romanorum dux, constanter nonnisi raparum esu vitam sustentavit : ad quem quum Sabini magnam auri vim misissent ; auro sibi nil esse opus, ait ille, quamdiu talia cœnaret. Narrat hoc Megacles, in libro De viris illustribus.

σίχορον τὸν Ἱμεραῖον. Καὶ Ξάνθος δ' ὁ μελοποιὸς, πρεσβύτερος ὢν Στησιχόρου, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Στησίχορος μαρτυρεῖ, ὡς φησιν ὁ Μεγακλείδης, οὐ ταύτην αὐτῷ περιτίθησι τὴν στολὴν, ἀλλὰ τὴν Ὀμηρικὴν. Πολλὰ δὲ τῶν Ξάνθου παραπεποίηκεν ὁ Στησίχορος, ὥσπερ καὶ τὴν Ὀρεστέϊαν καλουμένην. Ἀντισθένης δὲ, τὴν ἡδονὴν ἀγαθὸν εἶναι φάσκων, προσέθηκε τὴν ἀμεταμέλητον. Ὁ δὲ παρὰ τῷ Ὀμήρῳ Ὀδυσσεὺς ἡγεμὼν δοκεῖ γεγενῆσθαι Ἐπικούρῳ τῆς πολυθρυλήτου ἡδονῆς... Ὁ δὲ Μεγακλείδης φησὶ, τὸν Ὀδυσσεῖα, καθομιλοῦντα τοὺς καιροὺς ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν ὁμοήτης τοῖς Φαίαξιν εἶναι, τὸ ἀβροδίατον αὐτῶν ἀσπάζεσθαι, προπυθόμενον τοῦ Ἀλκίνοου.

Αἰεὶ δ' ἡμῖν δαίς τε φίλη κίθαρίς τε χοροὶ τε,
εἵματά τ' ἐξημοιβὰ λοστρά τε θερμὰ καὶ εὐναί.

Μόνως γὰρ οὕτως ῥήθη ὢν ἥλιπε μὴ διαμαρτεῖν.

Præterea ap. Tatianum Adv. gent. p. 166 (Euseb. P. E. p. 492) inter eos qui de Homeri genere, patria, carminibus scripserint, recensetur Μεγακλείδης τε καὶ ὁ Χαμαιλέων οἱ περιπατητικοί : quo loco Reinesius in Supplem. ad Voss. (v. Westermann. p. 465) scribi voluit Ἡρακλείδης. Idem conjecerat Welckerus in *Cycl.* p. 189 n. 280, hæsitans tamen propter reliquos locos, ubi Μεγακλείδης excitatur.

MELANTHIUS.

ΑΤΘΙΣ.

E LIBRO SECUNDO.

1.

Harpocratio v. Γρυπάνιον : Μελάνθιος ἐν β' Ἀτθίδος εἰπὼν σεισμὸν γεγονέναι φησὶ. « Καὶ ἔγρυπεν ἡ γῆ. »

ΑΤΘΙΣ.

1.

Melanthius in secundo Atthidis de terræ motu loquens ait : « Et flexa terra est. »

DE MYSTERIIS ELEUSINIIS.

2.

Apollodorus in libro De diis, Hecatæ, ait, mullum (τρίγλην) sacrificari, ob nominis congruentiam : triformis enim hæc dea est. Melanthius vero in libro De Eleusiniis mysteriis, et mullum et mænidem Hecatæ sacros esse ait ; quoniam etiam marina dea Hecate est.

3.

Mos erat vestem, qua indutus aliquis initiatus erat, in

Ex Harpocr. sua habent Suidas et auctor Etym. M. p. 242, 13.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΕΛΕΥΣΙΝΙ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ.

2.

Athenæus VII, p. 325, C : Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν τοῖς Περὶ θεῶν τῇ Ἑκάτῃ φησὶ θύεσθαι τρίγλην, διὰ τὴν τοῦ ὀνόματος οἰκειότητα· τρίμορφος γὰρ ἡ θεός. Μελάνθιος δ' ἐν τῷ Περὶ τῶν ἐν Ἐλευσίνι μυστηρίων, καὶ τρίγλην καὶ μαινίδα, ὅτι καὶ θαλάττιος ἡ Ἑκάτη.

3.

Schol. Aristoph. Plut. 845 : Ἔθος γὰρ ἦν, ἐν οἷς τις (ἱματίοις) μυηθεῖη, εἰς θεοῦ τινος (ταῦτα) ἀνατιθέναι, ὥσπερ δηλοῖ καὶ Μελάνθιος ἐν τῷ Περὶ μυστηρίων. « Πάτριόν ἐστι ταῖς θεαῖς ἀνιεροῦν καὶ τὰς στολὰς τοὺς μύστας, ἐν αἷς τύχοιεν μυηθέντες. » Hinc sua habet Eudocia p. 297.

4.

Schol. Aristoph. Avn. 1073 : Οὗτος (sc. Διαγόρας ὁ Μήλιος) μετὰ τὴν ἄλωσιν Μήλου ὥκει ἐν Ἀθήναις, τὰ δὲ μυστήρια ἡυτέλιζεν, ὡς πολλοὺς ἐκτρέπειν τῆς τελετῆς. Τοῦτο οὖν ἐκήρυξαν κατ' αὐτοῦ Ἀθηναῖοι καὶ ἐν χαλκῇ στήλῃ ἔγραψαν, ὡς φησι Μελάνθιος ἐν τῷ Περὶ μυστηρίων.

5.

Ibid. : Μελάνθιος ἐν τῷ Περὶ μυστηρίων προφέρεται τῆς χαλκῆς στήλης καὶ ἀντίγραφον, ἐν ᾗ ἐπεκλήρυξαν καὶ αὐτὸν καὶ τοὺς [μή?] ἐκδιδόντας Πελλανεῖς, ἐν ᾗ γέγραπται καὶ ταῦτα· ἐὰν δέ τις ἀποκτείνῃ Διαγόραν τὸν Μήλιον, λαμβάνειν ἀργυρίου τάλαντον· ἐὰν δέ τις ζῶντα ἀγάγῃ, λαμβάνειν δύο. Cf. Crateri fr. 9, tom. II, p. 621.

dei alicujus templum dedicari, uti declarat Melanthius in libro De mysteriis : « Mos a majoribus acceptus est vestem, in qua aliquis initiatus est, consecrari deabus. »

4.

Diagoras Melius post Melum captam Athenis habitans mysteria vilipendebat, adeo ut multos ab initiatione averteret. Quare edictum illud in eum præconis voce Athenienses promulgarunt, atque stelæ æneæ inscripserunt, ut Melanthius ait in libro De mysteriis.

5.

Melanthius in libro De mysteriis decreti, quod contra Diagoram columnæ æræ inscriptum erat, apographum affert. In eo proscripserunt tum Diagoram tum Pellanenses (non) dedentes eum. Inter alia etiam dictum ibi hoc erat : Si quis occidisset Diagoram Melium, argenti talentum ; si quis vero vivum adduxisset, duo talenta accepturum esse.

MELANTHIUS PICTOR.

ΠΕΡΙ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ.

Diog. L. IV, 18 : Καὶ ὅλως ἦν τοιοῦτος (Polemo philosophus), οἷόν φησι Μελάνθιος ὁ ζωγράφος ἐν τοῖς Περὶ ζωγραφικῆς· φησὶ γὰρ δεῖν αὐθάδειάν τινα καὶ σκληρότητα τοῖς ἔργοις ἐπιτρέχειν, ὁμοίως δὲ καὶ τοῖς ἡθεσιν.

Melanthium pictorem Plinius quoque memorat inter auctores ex quibus lib. XXXV corraserit. Floruit hic Pamphili discipulus post Apellem celeberrimus Ol. 104—112. V. Plinius XXXV, 10, 36, 7, 32; Quintilian. XII, 10; Plutarch. Arat. c. 12 et 13. Müller. *Handb. d. Archæol.* 139, 2; cf. 140, 4. — De Melanthio poeta, Philoclis filio, Cimonis amico, v. Bode *Gesch. d. ion. Lyr.* p. 263 et Meinek. *Histor. crit. Com.* p. 205. 59. Alios hujus nominis vide ap. Fabric. in. B. Gr. et in Steph. *Thes. s. h. v.*

MELISSEUS.

ΔΕΛΦΙΚΑ.

Schol. Hesiod. Opp. p. 32 ed. Gaisd. : Ἡ μὲν Πιερία (urbs Bœotiae) πρότερον ὑπὸ Πιέρου κτισθεῖσα τοῦ Μεθώνης ἀδελφοῦ, πατὴρ δὲ Λίνου, Πιερία ἐκέκλητο· ὕστερον δὲ Λύγκος ἐκλήθη, ἧς καὶ τὴν ἀρχὴν ἔσχεν Ἀέροπος, ὁ πρεσβύτατος τῶν Ἡμαθίωνος παίδων, καθὰ Μελισσεὺς φησιν ὃ τὰ Δελφικὰ συνταξάμενος.

Eadem in *Histor. Tzetz.* VI, 631. Μελισσεὺς, rex Chersonesi Cariae, memoratur ap. Diodor. V, 61, rex Cretæ mythicus ap. Apollodor. I, 2, 6; Hygin. *Poet. astr.* II, 13; Lactant. *Inst.* I, 22. *Melissus Euboicus, qui omnium physiologorum sententias disputavit*, laudatur ap. Fulgentium *Myth.* II, 16, ubi de Jove in cygnum converso. Eundem citat Palæphatus *Incred. init.* p. 268 West. : Ἀεὶ

DE PICTURA.

Omnino Polemo ejusmodi fuit qualem describit Melanthius pictor in libris De pictura. Ait enim oportere contumaciam quandam atque duritiem operibus impressam esse, itemque moribus.

DELPHICA.

Pieria olim a Piere Methones fratre, Lini patre, condita Pieria vocabatur; postea vero Lyncus appellata est. Ejus imperium tenuit Aeropos, ex filiis Emathionis natu maximus, sicuti Melisseus ait qui Delphica composuit.

δ' ἔγωγε ἐπαινῶ τοὺς συγγραφέας Μέλισσον καὶ Λαμίσκον τὸν Σάμιον (*Lamiscum Pythagoreum in Archytæ epist. ad Dionysium tyrannum habes ap. Diogen. L. III, 22*), ἐν ἀρχῇ λέγοντας, « Ἔστιν δ' ἐγένετο καὶ νῦν ἔσται (ἔστι νῦν δ' ἐγ. κ. ἔσται scrib. vult Voss.). De Melisso Samio philosopho, Parmenidis discipulo, satis constat. De Melissis grammaticis, qui latine scripserunt, v. Sueton. *De clar. gr.* c. 3. 21; Plinius H. N. VII. IX. X. XI. XXXV; Ovid. *Ex Pont.* IV, 16, 20 ibiq. Heins.; Lindemann. *ad Pomp. Comm.* p. 426; Osann *ad Apulej. De orthogr.* p. 70; Servius *ad Virg.* IV, 146 etc., *Donat. Vit. Virg.*; A. Gellius XVIII, 4

MELITO.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΗΣΙ ΓΕΝΩΝ.

E LIBRO PRIMO.

Harpocrat. : Κάθετος, ὁ καθιέμενος εἰς τὸ πέλαγος ἁμνός. Λυσίας ἐν τῷ Κατὰ Τελάμωνος. Διείλεχται περὶ τοῦ καθέτου Μελίτων ἐν α' Περὶ τῶν Ἀθήνησι γενῶν. Cf. Suidas, et Photius qui addit : Σημαίνει δὲ καὶ βοῦν τινα καθιέμενον εἰς τὴν θάλασσαν ἐπὶ θυσίᾳ τῷ Ποσειδῶνι. Cf. Diodor. IV, 23, 4, 2, ibique Wesseling.

MENANDER EPHESIUS.

ΦΟΙΝΙΚΙΚΑ.

Josephus C. Apion. I, 18 : Ἀλλὰ πρὸς τούτῳ παραθήσομαι Μένανδρον τὸν Ἐφέσιον. Γέγραφε δὲ οὗτος τὰς ἐφ' ἐκάστου τῶν βασιλέων πράξεις παρὰ τοῖς Ἑλλήσι καὶ βαρβάροις γενομένας, ἐκ τῶν παρ' ἐκείνοις ἐπιχωρίων γραμμάτων σπουδάσας τὴν ἱστορίαν μαθεῖν. Γράφων δὲ περὶ τῶν βεβασιλευκότων ἐν Τύρῳ, ἔπειτα γε-

DE ATHENIENSIIUM GENTIBUS (SACERDOTALIBUS).

Κάθετος, agnus qui in mare dimittitur. Lysias in oratione Contra Telamonem. Disseruit de hoc agno Melito in primo libro De gentibus Atheniensium.

DE REBUS PHOENICUM.

Sed huic Menandrum Ephesium adjungam. Is autem res singulorum regum tempore apud Græcos Barbarosque gestas memoriæ mandabat, ex vernaculis cujusque provinciæ vel gentis actis studens historiæ veritatem cognoscere. De iis itaque qui in Tyro regnarunt scribens, quo loco deve-

νόμενος κατὰ τὸν Εἰρώμον, ταῦτα φησί· « Τελευτήσαντος δὲ Ἀβιβάλου, διεδέξατο τὴν βασιλείαν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Εἰρώμος, ὃς βιώσας ἔτη πενήκοντα τρία ἐβασίλευσεν ἔτη τριάκοντα τέσσαρα. Οὗτος ἔχωσε τὸν εὐρύχωρον τὸν τε χρυσοῦν χίονα τὸν ἐν τοῖς τοῦ Διὸς ἀνέθηκεν, ἔτι τε ὕλην ξύλων ἀπελθὼν ἔκοψεν ἀπὸ τοῦ λεγομένου ὄρους Λιβάνου, κέδρινα ξύλα εἰς τὰς τῶν ἱερῶν στέγας, καθελὼν τε τὰ ἀρχαῖα ἱερὰ καινοὺς ὠκοδόμησε, τό τε τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἀστάρτης τέμενος ἀνιέρυσεν, καὶ τὸ μὲν τοῦ Ἡρακλέους πρῶτον ἐποίησατο ἐν τῷ Περιτίῳ μηνί, εἶτα τὸ τῆς Ἀστάρτης, ὁπότε Τιτυοῖς ἐπεστράτευσεν μὴ ἀποδιδῶσι τοὺς φόρους, οὓς καὶ ὑποτάξας ἑαυτῷ πάλιν ἀνέστρεψεν. Ἐπὶ τούτου δέ τις ἦν Ἀβδήμονος παῖς νεώτερος, ὃς ἐνίκα τὰ προβλήματα, ἃ ἐπέτασσε Σολομὼν ὁ Ἱεροσολύμων βασιλεὺς. » Ψηφίζεται δὲ ὁ χρόνος ἀπὸ τούτου τοῦ βασιλείως ἄχρι τῆς Καρχηδόνης κτίσεως οὕτως· « Τελευτήσαντος Εἰρώμου διεδέξατο τὴν βασιλείαν Βαλεάζαρος ὁ υἱὸς, ὃς βιώσας ἔτη τεσσαράκοντα τρία ἐβασίλευσεν ἔτη ἑπτὰ. Μετὰ τοῦτον Ἀβδάστρατος ὁ αὐτοῦ υἱὸς βιώσας ἔτη εἴκοσι ἑννέα ἐβασίλευσεν ἔτη ἑννέα. Τοῦτον οἱ τῆς τροφῆς αὐτοῦ υἱοὶ τέσσαρες ἐπιβουλεύσαντες ἀπώλεσαν, ὧν ὁ πρεσβύτερος ἐβασίλευσεν ἔτη δώδεκα. Μεθ' οὓς Ἀσταρτος ὁ Δελαιαστάρτου, ὃς βιώσας ἔτη πενήκοντα τέσσαρα ἐβασίλευσεν ἔτη δώδεκα. Μετὰ τοῦτον ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ἀσέρυμος βιώσας ἔτη τέσσαρα καὶ πενήκοντα ἐβασίλευσεν ἔτη ἑννέα. Οὗτος ἀπώλετο ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ Φέλητος, ὃς λαβὼν τὴν βασιλείαν ἤρξε μῆνας ὀκτώ, βιώσας ἔτη πενήκοντα. Τοῦτον ἀνείλεν Εἰθώβαλος ὁ τῆς Ἀστάρτης ἱερεὺς, ὃς βασιλεύσας ἔτη τριάκοντα δύο ἐβίωσεν ἔτη ἐξήκοντα ὀκτώ. Τοῦτον διεδέξατο

Βαδέζωρος υἱὸς, ὃς βιώσας ἔτη τεσσαράκοντα πέντε ἐβασίλευσεν ἔτη ἕξ. Τούτου διάδοχος γέγονε Μάτγηνος ὁ υἱὸς, ὃς βιώσας ἔτη τριάκοντα δύο ἐβασίλευσεν ἔτη ἑννέα. Τούτου διάδοχος γέγονε Φυγμαλίων, βιώσας δ' ἔτη πενήκοντα ἕξ ἐβασίλευσεν ἔτη τεσσαράκοντα ἑπτὰ. Ἐν δὲ τῷ ἐπ' αὐτοῦ ἐβδόμῳ ἔτει ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ φυγοῦσα ἐν τῇ Λιβύῃ πόλιν ὠκοδόμησε Καρχηδόνα. » Συνάγεται δὴ πᾶς ὁ χρόνος ἀπὸ τῆς Εἰρώμου βασιλείας ἄχρι Καρχηδόνης κτίσεως ἔτη ρνέ' μῆνες ἡ'. Ἐπεὶ δὲ δωδεκάτῳ ἔτει τῆς Εἰρώμου βασιλείας ἐν Ἱεροσολύμοις ὠκοδομήθη ὁ ναὸς, γέγονεν οὖν ἀπὸ τῆς οἰκοδομήσεως τοῦ ναοῦ ἄχρι Καρχηδόνης κτίσεως ἔτη ἑκατὸν τεσσαράκοντα τρία, μῆνες ὀκτώ. Τῆς μὲν οὖν παρὰ Φοινίκων μαρτυρίας τί δεῖ προσθεῖναι πλείω; βλέπεται γὰρ τὰ ληθὲς ἰσχυρῶς ὠμολογημένον. Καὶ πολὺ δήπου προάγει τῆς τοῦ νεῶ κατασκευῆς ἢ τῶν προγόνων ἡμῶν εἰς τὴν χώραν ἄφικις· ὅτε γὰρ αὐτὴν πᾶσαν πολέμῳ παρέλαβον, τότε τὸν νεῶν κατεσκευάσαν. Καὶ ταῦτα σαφῶς ἐκ τῶν ἱερῶν γραμμάτων ὑπ' ἐμοῦ δεδῆλωται διὰ τῆς Ἀρχαιολογίας. V. Scaliger. De em. temp. App. p. 5.

Josephum negligenter exscripsit Theophilus Ad Autolyc. III, 31. Post Berosum, Manethonem, Apollonium Ægyptium et Josephum, etiam Menandrum Ephesium inter fontes suos recitat Junior Philosophus in Descriptione totius orbis, cap. 2. Ex eodem Menandro fluxerint sequentia :

(2.)

Idem ib. I, 21 : Ταῦτα σύμφωνον ἔχει ταῖς ἡμετέραις βίβλοις τὴν ἀλήθειαν. Γέγραπται γὰρ ἐν αὐταῖς ὅτι Ναβουχοδονόσορος ὀκτωκαιδεκάτῳ τῆς αὐτοῦ βασι-

nit ad Hiromum regem, ista dicit : « Abibalo vita functo, Hiromus filius ejus regnum accepit, qui regnavit annos xxxiv, vita ad annum liii producta. Hic aggere Vastum qui dicitur locum exæquavit, prætereaque auream columnam in Jovis templo collocavit ; et ad lignorum silvam profectus, e monte Libano appellato construendis templorum tectis cedros excidit ; demolitusque antiqua delubra, nova templa ædificavit, Herculisque et Astartæ fana consecravat, primumque Herculis templum fecit in mense Peritio, deinde Astartæ, quando bellum movit adversus Tityos, quod tributa non solverent : quos quum sibi etiam iterum subjecisset, reversus est. Hujus ætate quidam Abdemonis filius junior clarebat, qui problemata, quæ Solomon rex Hierosolymorum explicari jussit, ingenio semper superabat. » Supputatur vero tempus ab hoc rege usque ad constructionem Carthaginis, hoc modo : « Hiromo defuncto, in ejus regnum successit Baleazarus filius, qui, quum vixisset annis xliii, septem regnavit annis. Post hunc Abdastratus illius filius vita exacta annorum xxix regnavit novem. Hunc nutricis suæ filii quattuor insidiis peremerunt, quorum senior regnavit annis xii. Post quos Astartus filius Delæastarti regnavit, qui vixit annis liv, regnavit annis xii. Post hunc frater ejus Aserymus, qui vixit annis liv, regnavit annis novem. Hic a fratre Phelete interfectus est, et regno suscepto mensibus imperavit octo, quum vixisset annis l. Hunc

interfecit Ithobalus Astartæ sacerdos, qui, quum vixisset annis lxviii, regnavit annis xxxii. Huic successit Badezorus filius, qui, quum vixisset annis quadraginta quinque, regnavit annis sex. Huic successor factus est Matgenus ejus filius, qui quum vixisset annis xxxii, novem regnavit annis. Huic successit Pygmalion, qui vixit annis lvi, et regnum tenuit xlvii. Hujus regni anno septimo soror ejus Dido, fuga elapsa, in Libya civitatem condidit Carthaginem ». Itaque colligitur omne tempus a regno Hiromi usque ad conditam Carthaginem, ad annos clv et menses viii. Quum vero anno xii Hiromi regis in Hierosolymis ædificatum sit templum, fluxit igitur a templi conditu usque ad constructionem Carthaginis tempus annorum cxliii, mensium viii. Et Phœnicum quidem testimoniis quid opus est plura adscribere? cernitur enim veritas valde comprobata. Et multum videlicet constructionem templi præcedit progenitorum nostrorum in hanc regionem adventus : quum enim eam universam debellassent, tum demum templum ædificare cœperunt. Et hæc aperte ex sacris literis a me declarata sunt in Antiquitatum libris.

2.

Atque hæc narratio consentientem habet cum nostris scripturis veritatem. Proditum enim in illis est, Nabuchodonosorum anno regni sui decimo octavo templum nostrum diruisse, ejusque excidium totos quinquaginta annos du-

λείας ἔτει τὸν παρ' ἡμῖν ναὸν ἡρήμωσε, καὶ ἦν ἀφανὴς ἐπὶ ἔτη πεντήκοντα· δευτέρῳ δὲ τῆς Κύρου βασιλείας ἔτει τῶν θεμελίων ὑποβληθέντων, δευτέρῳ πάλιν τῆς Δαρείου βασιλείας ἀπετελέσθη. Προσθήσω δὲ καὶ τὰς τῶν Φοινίκων ἀναγραφάς· οὐ γὰρ παραλείπτεον τῶν ἀποδείξεων τὴν περιουσίαν. Ἔστι δὲ τοιαύτη τῶν χρόνων ἡ καταριθμησις. « Ἐπὶ Εἰθωβάλου τοῦ βασιλέως ἐπολιόρχησε Ναβουχοδονόσορος τὴν Τύρον ἐπ' ἔτη τρισκαίδεκα. Μετὰ τοῦτον ἐβασίλευσε Βαάλ ἔτη δέκα. Μετὰ τοῦτον δικασταὶ κατεστάθησαν καὶ ἐδίκασαν, Ἐκνίβαλος Βασλάχου μῆνας δύο, Χέλβης Ἀβδαίου μῆνας δέκα, Ἀβδάρως ἀρχιερεὺς μῆνας τρεῖς, Μύτγονος καὶ Γεράστρατος τοῦ Ἀβδηλέμου δικασταὶ ἔτη ἕξ, ὧν μετὰ ἐβασίλευσε Βαλάτορος ἐνιαυτὸν ἕνα. Τούτου τελευτήσαντος ἀποστείλαντες μετεπέμψαντο Μέρβαλον ἐκ τῆς Βαβυλώνης, καὶ ἐβασίλευσεν ἔτη τέσσαρα. Τούτου τελευτήσαντος μετεπέμψαντο τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Εἴρωμον, ὃς ἐβασίλευσεν ἔτη εἴκοσιν. Ἐπὶ τούτου Κῦρος Περσῶν ἐδυνάστευσεν. » Οὐκοῦν ὁ σύμπατος χρόνος ἔτη πεντήκοντα τέσσαρα καὶ τρεῖς μῆνες πρὸς αὐτοῖς. Ἐβδόμῳ μὲν γὰρ περὶ τῆς Ναβουχοδονοσόρου βασιλείας ἤρξατο πολιορκεῖν Τύρον, τεσσαρεσκαιδεκάτῳ δ' ἔτει τῆς Εἰρώμου Κῦρος ὁ Πέρσης τὸ κράτος παρέλαβεν.

3.

Clemens Alex. Strom. I, p. 140, 8. : Εἴραμος τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα Σαλομῶνι δίδωσι, καθ' οὗς χρόνους μετὰ τὴν Τροίας ἄλωσιν Μενελάου εἰς Φοινίκην ἄφιξις, ὥς φησι Μένανδρος ὁ Περγαμηνὸς καὶ Λαῖτος ἐν τοῖς Φοινικικοῖς. Eadem Tatianus Or. adv. Gr. c. 37 et exc. Euseb. P. E. p. 493, B. Cf. Læti fragmenta. Ceterum *Pergamenum* Menandrum ab Ephesio non esse distinguendum facile concedes. Ephesi natus Pergami docuit.

rasse; anno autem Cyri regni secundo jactis fundamentis restitui coeptum, denuo vero Darii regni secundo partibus omnibus absolutum esse. Quin et adjiciam Phœnicum historias: haud enim omittendum est probationum sat superque afferre. Est autem in illis temporum dinumeratio hujusmodi. « Ithobalo apud Tyrios regnante Nabuchodonosorus Tyrum obsedit per annos xiii. Post hunc regnavit Baal annos decem. Post hunc Judices constituti sunt et ipsi rexere: Ecnibalus Baslachi menses duos, Chelbes Abdæi menses decem, Abbarus summus pontifex menses tres, Mytgonus et Gerastratus Abdelemi judices per annos sex; inter quos annum unum cum potestate regia Tyro præfuit Balatorus. Quo mortuo misere Tyrii qui ex Babylone Merbalum advocarent, regnavitque hic annos quattuor. Eo mortuo advocarunt fratrem ejus Hiromum, qui regnavit annos xx. Hujus tempore Cyrus apud Persas potens erat. » Quapropter omne tempus est annorum lvi, triumque insuper mensium. Septimo siquidem anno regni sui Nabuchodonosorus coepit obsidere Tyrum; quarto decimo autem anno regis Hiromi Cyrus Persa imperium accepit.

3.

Iranus filiam suam Salomoni in matrimonium dedit, quo

4.

Josephus Ant. Jud. VIII, 13: Μέμνηται δὲ τῆς ἀνομβρίας ταύτης καὶ Μένανδρος ἐν ταῖς Ἰθωβάλου τοῦ Τυρίων βασιλείως πράξεσι λέγων οὕτως· « Ἀβροχία τε ἐπ' αὐτοῦ ἐγένετο, ἀπὸ τοῦ Ὑπερβερεταίου μηνὸς ἕως τοῦ ἐχομένου ἔτους τοῦ Ὑπερβερεταίου. Ἰκεταῖαν δ' αὐτοῦ ποιησαμένου, κεραυνοὺς ἱκανοὺς βεβληκέναι. Οὗτος πόλιν Βότρυν ἔκτισε τὴν ἐπὶ Φοινίχῃ, καὶ Αὐζαν τὴν ἐν Λιδύῃ. » Καὶ ταῦτα μὲν, δηλῶν τὴν ἐπ' Ἀχάβου γενομένην ἀνομβρίαν (κατὰ γὰρ καὶ τοῦτον καὶ Ἰθωβάλος ἐβασίλευσε Τυρίων) ὁ Μένανδρος ἀναγέγραπεν. Eadem e Josepho Freculph. III, c. 7. Ceterum Menandrum tamquam Φοινικικῶν scriptorem commemorat etiam Cosmas in Topogr. christ. XII p. 342 et Tertullian. Apolog. c. 19.

5.

Bekker Anecd. p. 782, 17: Φοινίκηια τὰ γράμματα ἐλέγοντο, ὥς φησιν... Ἐτεωνεὺς καὶ Μένανδρος, ἐπειδὴ ἐν πετάλοις φοινικικοῖς ἐγράφοντο, ἥ, ὅπερ κρεῖττόν ἐστιν εἰπεῖν, ὅτι φοινίσσεται ὑπ' αὐτῶν ὁ νοῦς ἥτοι λαμπρύνεται.

6.

Jo. Laurent. Lyd. De mens. p. 276 ed. Hase: Εἰσὶ δὲ οἱ φασι, τὸν Κρόνον ἢ κατὰ ἀντιστοιχείαν τὸν Χρόνον [Οὐρ]ανοῦ εἶναι παῖδα· καὶ γὰρ ἐκ τῆς οὐρανοῦ [κινήσε]ως ὁ χρόνος ἐν δὲ τῷ κατ' αὐτὸν ἱερῷ, ὥς φησὶ Φύλαρχος ἐν τῇ] ἑπτακαίδεκάτῃ καὶ Μένανδρος γε[τῇ] πρώτῃ, οὔτε γυνὴ ο[ὔτε] κύων οὔτε μυῖα εἰσῆι. Cf. Movers. Relig. d. Phœniz. p. 306; Lobeck. Aglaoph. p. 1095 sq. Menandro Melanthium (περὶ τῶν ἐν Ἐλευσίνι μυστηρίων) substituere volebat Meinekios (De Menandro et Philem. p. xxxix).

tempore post Trojæ excidium Menelaus in Phœnicen venit, ut Menander Pergamenus et Lætus in Phœnicicis tradunt.

4.

Meminit hujus inopiæ pluviarum etiam Menander, qui dum res gestas Ithobali Tyriorum regis narrat, sic loquitur: « Pluviarum sub eo defectus erat a mense Hyperberetæo ad Hyperberetæum sequentis anni. Illo vero suppliciter Deum precato, magna vis tonitruum insequuta est. Hic urbem Botryn in Phœnice condidit et Auzam in Libya. » Et hæc quidem Menander, siccitatem indicans quæ sub Achabo acciderat (nam illius tempore Tyrios rexit Ithobalus), in Commentarios suos retulit.

5.

Phœniciæ literæ inde vocabantur, quod secundum Menandrum, in φοινίκων, *palmarum*, foliis scribebantur, vel, quod dicere præstat, quod mens iis φοινίσσεται, illustratur.

6.

Sunt qui dicant τὸν Κρόνον, sive permutata litera τὸν Χρόνον, hoc est Tempus, Cœli esse filium: etenim e cœli motu tempus fit: in Croni autem templum, ut ait Phylarchus decimo septimo, et Menander primo libro, neque femina neque canis neque musca introibat.

Subjicio quæ cujusnam Menandri sint, nescio.

7.

ΠΕΡΙ ΚΥΠΡΟΥ.

Etym. M. p. 738, 51 : Σφήκεια, ἡ Κύπρος (v. Philosthephani fr. 10, t. III, p. 30). Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Κεραστία, ὡς Μένανδρος ἐν τῷ Περὶ Κύπρου λέγει, διὰ τὸ ἐνοικῆσαι αὐτῇ ἄνδρας, οἱ εἶχον κέρατα· ὡς δὲ Ξενογόρας ἐν τῷ Περὶ νήσων, διὰ τὸ εἶχειν πολλὰς ἐνοχὰς, ἃς κέρατα καλοῦσι, Κεραστία ὠνομάσθη. Eadem Tzetzes ad Lyc. 447, ubi ὡς Μένανδρος e duobus codd. reposuit Müller. pro vg. ὡς μὲν Ἀνδροκλῆς. Ap. Steph. B. v. Χυτροί de eadem re laudatur Ἀλέξανδρος Περὶ Κ., quod item in Μένανδρος corrigendum est monente Meinekio De Men. p. xxxix.

[8.]

Zenob. IV, 32 : Θρᾷκες ὄρκια οὐκ ἐπίστανται] Ταύτης μέμνηται Μένανδρος ἐν τῇ πρώτῃ. Λέγει γάρ, ὅτι ἐν ταύτῃ τῇ γῇ ὁ πρεσβύτατος (πρεσβεύς τις corr. v. d.) ἀκοντισθεὶς διὰ τοῦ στήθους ἀπώλετο. Καὶ ἐντεῦθεν Ἴωσι καὶ Αἰωλεῦσιν αἰνιγμα γέγονε, Θρᾷκες ὄρκια οὐκ ἐπίστανται. V. Menandri Prot. fr.

9.

Schol. Apoll. Rhod. I, 1126 ad verba : Μητέρα Δινδυμίην πολυπότιαν ἀγκαλέοντες, Ἐνναέτιν Φρυγίης, Τιτίην θ' ἅμα Κύλληνόν τε, Οἱ μοῦνοι πόλεων μοιρηγέται ἡδὲ πάρεδροι Μητέρος Ἰδαίης κεκλήται, ὅσσοι ἔασιν Δάκτυλοι Ἰδαῖοι Κρηταιέες] Τῶν Ἰδαίων δακτύλων καλουμένων πρώτους φησὶν (sc. Τιτίαν καὶ Κύλληνον) εἶναι καὶ παρέδρους τῇ μητρὶ τῶν θεῶν, ἀκολουθῶν Μενάνδρῳ λέγοντι Μιλησίους, ὅταν θύωσι τῇ Πέᾳ, προθύειν Τιτίαν καὶ Κυλλήνῳ. Sequuntur testimonia Callistrati et Promathidæ, qui de Heraclea scripserunt. Quare Menander hujus loci videatur esse *Heracleota*, cujus mentio fit ap. Plin. ind. auct. lib. VIII, XI, et ap. Auct. lat. Rei R. p. 54. Meinekios hic quoque Μελαυνίῳ conjecit, fragm. Men. inc. 441, p. 319. — Equidem reputans sermonem esse h. l. de Milesiorum instituto, suspicor pro Μένανδρον reponendum esse Μαιάνδριον, quem De Mileto scripsisse et Apollonio antiquiorem esse constat. — Menander tanquam

Eratosthenis discipulus una cum Mnasea, ap. Suid. v. Ἐρατοσθένης. Men. Istri pater, Suid. v. Ἴστρος (V. tom. I, p. lxxxv). Menandrum *Prienensem* memorat Plin. ind. auct. lib. VII, IX, auct. lat. De R. R. p. 54, 164. Menandrum qui scripsit Βιόχρηστα idem habet Plin. ind. lib. XIX, XX, XXI, XXVII (f. medicus, de quo Suidas v. Λέσχης); et Menandrum qui *De toreutis*, idem ind. lib. XXIII.

MENECLIS BARCÆUS.

Menecles Βαρκαῖος συγγραφεὺς appellatur apud Athenæum p. 184, B (fr. 9), ex quo loco simul conjeceris auctorem vixisse sub Ptolemæo Physcone (146–118) vel etiam postea. Scripsit Libyca (fr. 1. 2). Ad eundem vel ad alium Meneclum pertinent opera Συναγωγή et Γλωσσόκομον inscripta (fr. 7) et fortasse alia, quorum titulos ignoramus. Præterea Athenarum urbis periegesis antiquaria laudatur, ita tamen, ut qui auctor ejus fuerit haud liqueat. Citatur enim Μενεκλῆς ἢ Καλλικράτης (fr. 5. 6) vel Καλλικράτης (*) ἢ Μενεκλῆς (fr. 4), vel Μενεκλῆς καὶ Καλλικράτης (schol. Aristoph. fr. 3), ubi pro particula καὶ recte reposueris ἢ, uti est apud Harpocrationem (fr. 3). Causæ cur hoc modo citaverint, excogitari possint variæ. Denique num *Barcæus* Menecles De Athenis scripserit an alius, nescio (**). Apud ipsos enim Athenienses Meneclis nomen haud infrequens.

(*) Pro Καλλικράτης libri sæpe Καλλιστράτης et Καλλίστρατος. Quare nonnulli Callistratum, notissimum lexicographis grammaticum, intelligendum putarunt. Critices leges ne tale quid statuamus vetant. Cf. Preller. ad Polem. p. 174.

(**) De Menecele Alabandensi oratore v. Cicero Or. 69; De orat. II, 23; Brut. 95; Strabo XIV, p. 661, 655. Menecles, pater Dionysii (Dionysii Chlorig, Nicandri interpretis, ut probabiliter statuit Schneider.) ap. schol. Nicandr. Ther. 869. Fortasse idem est M. medicus ap. Aetium p. 332. Alios Menecles v. ap. Xenoph. Hell. I, 7, 34; Demosth. p. 995, 10 etc. et ap. Bœckh. in Inscr. Atticis N° 165 etc. — *Menetor* quidam Περὶ ἀναθημάτων laudatur ab Athenæo p. 594, B. Fortasse nomen esse debet *Meneclis*.

7.

DE CYPRO.

Sphacia; sic olim Cyprus vocabatur. Dicebatur etiam Cestrastia, ut Menander in libro De Cypro ait, quod in ea habitarent viri κέρασι, cornibus instructi.

8.

Thraces jurata fœdera nesciunt. Hujus proverbii meminuit Menander. Ait enim in Thracia ** jaculo per pectus translixum obiisse. Inde apud Iones et Æoles proverbio jactari cœpisse: *Thraces fœdera nesciunt.*

(9.)

Matrem Dindymiam valde venerabilem invocantes, indigetem Phrygiæ, Titiamque simul Cyllenumque, qui soli ex multis duces atque assessores Matris Idææ vocantur, quotquot sunt Dactyli Idæi Cretenses.] Inter Dactylos Idæos, quos vocant, primos esse atque assessores Matris deorum Apollonius dicit Menandrum (*Mæandrium*) secutus, qui Milesios Rheæ sacra facturos antea sacrificare ait Titiae et Cylleno.

ΛΙΒΥΚΑ.

I.

Schol. Pindari Pyth. IV, 10 : Περὶ τῆς τοῦ Βάττου εἰς τὸ μαντεῖον ἀφίξεως οὐχ ὁμολογοῦσιν ἀλλήλοις οἱ συγγραφεῖς. Οἱ μὲν γὰρ ἔνεκεν τῆς φωνῆς φασιν αὐτὸν ἔλθειν, καὶ τὸν χρησμὸν ἄνω καὶ κάτω θρυλλοῦσι τὸν (Herodot. IV, 155),

Βάττ' ἐπὶ φωνὴν ἦλθες· ἄναξ δέ σε Φοῖβος Ἀπόλλων
ἐς Λιβύην πέμπει μηλοτρόφον οἰκιστῆρα.

Οἱ δὲ στάσεως περιπεσούσης πολιτικῆς. Ὁ Μενεκλῆς γοῦν πιθανωτέραν δοκεῖν φησι τὴν στάσεως αἰτίαν, μυθικωτέραν δὲ τὴν ἐπὶ τῆς φωνῆς. Φησὶ δὲ, ὅτι οἱ πολῖται ἐν τῇ Θήρᾳ ἐστασίασαν καὶ διέστησαν ἀλλήλων, ἡγεῖτο δὲ τῆς ἐτέρας τῶν στάσεων ὁ Βάττος· διαγωνισαμένων δὲ τῶν στάσεων τοὺς τοῦ Βάττου συνέβη σκοντας δὲ τὴν εἰς πατρίδα κάθοδον περὶ ἀποικίας βουλεύεσθαι. Ἀποδημήσας δὲ εἰς Δελφοὺς Βάττος ἡρώτα περὶ τῆς στάσεως, πότερον διαγωνίσονται περὶ τῆς εἰς τὴν πατρίδα ἐπαναστροφῆς ἢ ἐτέρωσέ ποι ἀποικίαν ἱλονται· τὸ δὲ θεὸν χρῆσαι.

Βάττε, τὸ πρόσθε κακὸν, τὸ δὲ δεύτερον ἐσθλὸν ἐρευνᾷς.
Ἔρχεο, λείψ' ἄλιαν χώραν· ἡπειρος ἀμείνων·
Ἡῶρος πρότερον ὄλον ἐκβαλε, πείθεῖ πείθων.
Στερρὴν γῆν ὁσίως, ἣν μίσει πολλὴν ἀθεμίστως.
Οἶά τ' ἀνὴρ ἔρξει, τοῖον τέλος αὐτὸν ἰκάνει.

Priorem scholii partem excerptis Tzetzes ad Lyc. 886, reliqua simul narrans quæ apud Pindarum et schol. leguntur de Argonautis ad Tritonem appellentibus, de gleba ibi ab Eurypylo accepta, deque Medæ vaticinio. Narrationis hujus auctores laudat Pindarum et Meneclem, quum apertum sit eum nihil nisi scholiastam Pindari ante oculos habuisse. Quare locum Tzetze adscribere nefas duxi.

LIBYCA.

1.

Cur Battus oraculum Apollinis adierit, diversimode narrant historici. Alii vocis recuperandæ causa Delphos profectum aiunt, ubi decantatum istud oraculum acceperit :

Batte, vocis causa venisti : at te rex Phæbus Apollo
in Libyam mittit ovibus divitem, coloniæ conditorem.

Alii seditionem civilem dicunt causam fuisse; atque hoc probabilius, alterum illud fabulæ similis esse censet Menecles. « Cives, inquit, in Thera insula turbis exortis inter se dissidebant; eorum alteram factionem ducebat Battus. Is vero, ubi ad arma res devenerat, cum suis urbe ejectus est patriamque relinquere se coactum vidit. Tum socii ejus de reditu desperantes coloniam deducendam esse cogitarunt. Battus igitur Delphos profectus interrogavit, utrum reditum in patriam armorum vi parare sibi tentandum esset, an vero alio se ad coloniam condendam conferre deberent. Tum ita deus vaticinatus est :

« Versu 1 addidi τὸ cum Heynio, et dedi cum eodem ἐρευνᾷς pro ἐρεύνα. Versu 3 idem Heynius conjecit πρότερον δόμον et πείθεο μυθῶ. Versu 4 libri στερρόν. Deinde ἣν μίσει corruptum est. Vs. 5 cod. Gott. ἔρξεις. Pleraque, ut solet in oraculis, obscurissima sunt. » Βοεσκ. Ego verti quasi scriptum esset : Στέρξον γῆν ὁσίως στερρὴν· μισεῖς ἀθεμίστως. — De re v. Müller. *Min.* p. 343 sqq.

Anonym. De mulier. bello claris c. 10 (p. 216 in Paradoxogr. ed. Westerm.) : Φερετίμη, γυνὴ Βάττου. Αὕτη τελευτήσαντος αὐτῆς τοῦ παιδὸς ὁλῶ αὐτὴ τὴν ἀρχὴν τῆς Κυρήνης κατέσχε, καὶ τὸν υἱοῦ βασιλέα καταστήσασα τοὺς ἀντιταξαμένους τῷ υἱῷ αὐτῆς Ἀρχεσίλα κατὰ θάλατταν εἰς Αἴγυπτον ἀπέστειλεν. Ἐπιπαραγενομένη δὲ αὐτὴ πάντας ἀνείλε, συμπείσασα τὸν ἔχοντα τὴν Αἴγυπτου ἀρχὴν τότε Ἀρυάνδην. Λαβοῦσα δὲ δύναμιν παρὰ τοῦ βασιλέως τοὺς Κυρηναίους πικρῶς ἐχειρώσατο, καὶ ἀναχωρήσασα εἰς Αἴγυπτον ἐτελεύτησε, καθὼς ἱστορεῖ Μενεκλῆς ὁ τὰς Λιβυκᾶς ἱστορίας γράψας. Vide Herodot. IV, 175 sqq.

ΠΕΡΙ ΑΘΗΝΩΝ.

3.

Schol. Arist. Anv. 395 : Οἱ ἐν πολέμῳ ἀναιρούμενοι ἐν τῷ Κεραμειῳ ἐθάπτοντο, ὡς Μενεκλῆς καὶ Καλλικράτης ἐν τοῖς Περὶ Ἀθηνῶν συγγράμμασί φασιν οὕτω· « Καλεῖται δὲ καὶ ὁ τόπος οὗτος ἅπας Κεραμεικός. Ἔστι γὰρ ὁ αὐτὸς δῆμος. Βαδίζουσι δὲ ἔνθεν καὶ ἔνθεν εἰς τῆλαι ἐπὶ τοῖς δημοσίᾳ τεθαμμένοις. [Εἰσὶ δὲ οὗτοι οἱ ὑπὸ τοῦ δήμου πεμφθέντες (ταφθέντες?), οἳ ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ ὑπὲρ τῆς πόλεως τετελευτήκασιν.] Ἐχουσι δὲ αἱ στῆλαι ἐπιγραφὰς ποῦ ἕκαστος ἀπέθανεν. »

Suidas : Κεραμεικός, τόπος Ἀθήνησιν, ἔνθα οἱ ἐν πολέμῳ ἀναιρούμενοι ἐθάπτοντο, ὡς Μενεκλῆς καὶ Καλλικράτης ἐν τοῖς Περὶ Ἀθηναίων (1. Ἀθηνῶν) συγ-

Batte, prius illud male, alterum vero bene quæris.
Proficiscere, linque maris insulam; continens præstat;
Mane prius consilium ejice, suada mea persuasus.
Terram ama ut par est firmam; oderis immerito.
Qualia facit vir, tales habebit eventus. »

2.

Pheretime, uxor Battis (III, *Claudi*), postquam Archelaus filius perierat, ipsa dolo regnum Cyrenarum obtinuit, atque quum nepotem regem constituisset, eos, qui Arcesilao filio adversati erant, navibus impositos in Ægyptum ablegavit. Deinde eodem profecta ipsa omnes interficiendos curavit, persuaso, qui tunc Ægypto præfectus erat, Aryande. Atque accepto a rege exercitu Cyrenæos multa cum severitate mulcavit. Quo facto in Ægyptum reversa diem obiit, uti refert Menecles, qui Libycas historias conscripsit.

DE ATHENIS.

3.

Bello interfecti in Ceramico sepeliri solebant, ut Menecles vel Callicrates in libris De urbe Athenarum scribunt

γράμμασί φασιν οὕτως· « Ἔστι δὲ καὶ δῆμος Κεραμει-
κός· εἰσὶ δὲ ἔνθεν καὶ ἔνθεν στῆλαι ἐπὶ τοῖς δημοσίᾳ τε-
θαμμένοις, ἔχουσαι ἐπιγραφάς, ποῦ ἕκαστος ἀπέθανεν. »

Harpocratio : Κεραμεικός... ὅτι β' εἰσὶ Κεραμει-
κοί, ὡς καὶ ὁ ῥήτωρ (Ἀντιφῶν) φησὶν, ὁ μὲν ἔνδον τῆς
πόλεως, ὁ δὲ ἔτερος ἔξω, ἔνθα καὶ τοὺς ἐν πολέμῳ τελευ-
τήσαντας ἔθαπτον δημοσίᾳ καὶ τοὺς ἐπιταφίους ἔλεγον,
δηλοῖ Καλλικράτης ἢ Μενεκλῆς ἐν τῷ Περὶ Ἀθηνῶν.

Apud schol. Arist. Καλλικράτης codd. Venet. et
Ravennas; Καλλίστρατος Aldin. Apud Suidam Καλ-
λιστράτης codd. A. B. E. V; Καλλίστρατος V* Bern-
hardy. Eadem fluctuatio apud Harpocrat. ubi
duo codd. Καλλικράτης. Callicratem verum esse
nomen eo minus dubitari potest, quo facilius
ignotus fere periegeta cum notissimo grammatico
permutatur. — Pro καὶ Καλλ. ap. schol. et Suid.
præstaret scribere ἢ Καλλ. — ἐν τοῖς ante Περὶ
Ἀθηνῶν ap. schol. præbet cod. Marcian. G; ceteri
et Suidas omittunt. — Uncis ap. schol. inclusa
glossam scholiastæ esse monet Dindorfius.

4.

Schol. Arist. Pac. 145 : ... Καλλικράτης φησὶν
ἢ Μενεκλῆς ἐν τῷ Περὶ Ἀθηνῶν γράφων οὕτως· « Ἐχει
δὲ ὁ Πειραιεύς λιμένας τρεῖς, πάντας κλειστούς. Εἷς
μὲν ἐστὶ ὁ Κανθάρου λιμὴν καλούμενος, ἐν ᾧ τὰ νεώ-
ρια ἐξήκοντα, εἷτα Ἀφροδίσιον, εἷτα * κύκλῳ τοῦ λι-
μένος στοαὶ πέντε. »

Καλλικράτης] sic h. l. omnes libri. — ἐξήκοντα]
ἐξήσκητο vel ἐξωκοδόμητο conj. Dindorf. Ante v.
κύκλῳ excidisse videtur mentio partis tertiæ, quæ
erat magnum ἐμπόριον, nisi hæc pars κατ' ἐξοχὴν
λιμὴν sive Πειραιεύς appellabatur. V. Ulrichs, Οἱ
λιμένες καὶ τὰ μακρὰ τεῖχη τῶν Ἀθηνῶν, Athen.
1843, p. 8, quem librum inspicere mihi non licuit;
Forbiger. Geogr. III, p. 944.

5.

Harpocratio : Ἑρμαῖ. Μενεκλῆς ἢ Καλλικράτης
ἐν τῷ Περὶ Ἀθηνῶν γράφει τουτί· « Ἀπὸ γὰρ τῆς Ποι-

κίλης καὶ τῆς τοῦ βασιλέως στοᾶς εἰσὶν οἱ Ἑρμαῖ κα-
λούμενοι· διὰ γὰρ τὸ πολλοὺς κεῖσθαι καὶ ὑπὸ ἰδιωτῶν
καὶ ἀρχόντων ταύτην τὴν προσηγορίαν εἰληφέναι συμ-
βέβηκεν. Ἐφ' ἐνὸς δὲ αὐτῶν ἐπιγέγραπται γράμμασιν
ἀρχαίοις· Ἀντ' εὐεργεσίας Ἀγαμέμνονα δῆσαν Ἀχαιοί. »

Eadem Photius et Suidas. Apud Photium est
Καλλικράτης; ap. Harpocrat. Ἀλλικράτης cod. D,
Καλλιστράτης A, καλλιστάτης B; omisit N. Bekkerus
ubique exhibuit Καλλίστρατος. Ap. Suidam codd.
A. V. E. et editt. ante Küsterum Καλλιστράτης.
Bernhardy. Καλλίστρατος, fidem habens Aldin. schol.
Aristoph. Av. 395. — Περὶ Ἀθηνῶν] Περὶ Ἀθηναίων
libri. — βασιλέως] βασιλείου mallem cum Küstero.

6.

Harpocratio : Ἐκατόμπεδον. . . Ὁ Παρθενὼν ὑπό-
τινων Ἐκατόμπεδος ἐκαλεῖτο διὰ κάλλος καὶ εὐρυθμίαν,
οὐ διὰ μέγεθος, ὡς Μενεκλῆς ἢ Καλλικράτης ἐν τῷ Περὶ
Ἀθηνῶν. Plurimi codd. Καλλιστράτης; Bekker.
Καλλίστρατος.

ΣΥΝΑΓΩΓΗ.

E LIBRO PRIMO.

7.

Athenæus IX, p. 390, B : Μενεκλῆς δ' ἐν τῇ πρώτῃ
τῆς Συναγωγῆς « Οἱ Πυγμαῖοι (φησὶ) τοῖς πέρδιξι καὶ
τοῖς γεράνοις πολεμοῦσι. » Ex Athenæo sua Eustath.
in II. ψ, 653, p. 1322. 47. Titulus libri decurta-
tus, ut videtur. Cf. Istri Συναγωγὴν τῶν Κρητι-
κῶν θυσιῶν; Philochori Συναγωγὴ ἡρωίδων.

7 a.

ΓΛΩΣΣΟΚΟΜΟΝ.

Suidas : Διακόνιον. Οἱ μὲν τὴν τοῦ πλακοῦντος
κρηπίδα. Μενεκλῆς δὲ ἐν τῷ Γλωσσοκόμῳ ταῦτα εἶρηκε
περὶ αὐτοῦ· « Ἀθηναῖοι τῷ Ἀπόλλωνι τὴν καλουμένην
Εἰρεσιώνην ὅταν ποιῶσι, πλάττοντες λύραν τε καὶ
κοτύλην καὶ κλῆμα καὶ ἄλλ' ἄττα κυκλωτέρῃ πέμματα,
ταῦτα καλοῦσι διακόνιον. »

verbis hisce : « Omnis hic locus appellatur Ceramicus. Idem
enim demus est. Ambulantibus hic illic conspiciuntur cippi
iis positi, qui civitatis sumptibus sepulturam nacti sunt.
Inscripta stelis nomina locorum, ubi quisque obierit. »

4.

Callicrates vel Menecles in libro De Athenis ita scribit :
Piræeus portus habet tres, qui omnes claudi possunt. Unus
eorum est Canthari portus, quem dicunt; in eo navalia
sunt sexaginta navium capacia; deinde Aphrodisium, deinde
magnum emporium, et circa id porticus quinque.

5.

Menecles sive Callicrates in opere De Athenis scribit hæc :
« A Ποεῖλε et a porticu regia sunt Hermæ qui dicuntur;
quum enim multi sint et a privatis et a magistratibus positi,
hoc nacti sunt nomen. In uno eorum inscriptum est literis

antiquis : « Pro collato beneficio Agamemnonem posuerunt
Achivi. »

COLLECTIO.

7.

Menecles libro primo Collectionis, « Pygmæi, ait, contra
perdices et grues bellum gerunt. »

GLOSSOCOMUM.

7 a.

Diaconium. Quidam sic vocant placentæ infusum. Me-
necles vero in Glossocomo de voce ista sic scribit : « Athe-
nienses Iresionen sic dictam Apollini parantes, lyram, co-
tylam, pampinum aliasque placentas rotundas conficiunt,
easque diaconium vocant. »

Dere v. Steph. Thes. v. Διακόνιον, et Bernhardt. ad Snid. Müller. Dor. I, p. 325. Γλωσσόκομον proprie est arcula in qua tibiarum lingulae reponantur; deinde quamvis arculam significat in qua reconduntur res pretiosae. V. Steph. Thes. s. v. Nostro loco intelligenda vox de libro quo Menecles res ad reconditiores antiquitates pertinentes explicaverat, vel, quod malim, voces obscuriores interpretatus erat; quæ quum græce dicantur γλῶσσαι, ludens auctor Γλωσσόκομον, Linguae thesaurum, librum inscripserit.

8.

Etym. M. p. 37, 25 : Αἰολεῖς... ὡς Μενεκλῆς διὰ τὸ ἐκ πολλῶν ἔθνων συνηθροῖσθαι, ἀπὸ τοῦ αἰολίζω. Cf. Müller. Min. p. 398.

9.

Athenæus IV, p. 184, B : Οὐ γὰρ οἶδας ἱστοροῦντα Μενεκλέα τὸν Βαρκαῖον συγγραφέα, ἔτι τε Ἀνδρῶνα ἐν τοῖς Χρονικοῖς τὸν Ἀλεξανδρέα, ὅτι Ἀλεξανδρεῖς εἰσιν οἱ παιδεύσαντες πάντας τοὺς Ἑλληνας καὶ τοὺς βαρβάρους, ἐκλειπούσης ἤδη τῆς ἐγκυκλίου παιδείας διὰ τὰς γενομένας συνεχεῖς κινήσεις ἐν τοῖς κατὰ τοὺς Ἀλεξάνδρου διαδόχους χρόνοις. Ἐγένετο οὖν ἀνανέωσις πάλιν παιδείας ἀπάσης κατὰ τὸν ἑβδόμον βασιλεύσαντα Αἰγύπτου βασιλέα Πτολεμαῖον τὸν κυρίως ὑπὸ τῶν Ἀλεξανδρέων καλούμενον κακεργέτην, κτλ. Vide fragm. Andronis. Ex quonam opera hæc petita difficile dictu. — Apud schol. II. ε, 640 (Μενεκλῆς δὲ φησὶν ἐψεῦσθαι τὴν ἐπ' Ἰλίου στρατείαν sc. Herculis) pro Μενεκλῆς scribendum videtur Μεγακλῆς vel Μεγακλειδης.

MENELAUS ANÆUS.

Stephan. Byz. : Ἀναία.. ἔστι δὲ Καρίας ἀντικρὺ Σάμου... τὸ ἐθνικὸν Ἀναῖος. Ἐντεῦθεν ἦν Μενέλαος δ περιπατητικὸς φιλόσοφος καὶ μέγας ἱστορικὸς Ἀναῖος.

« Gesnerus pro μέλας legit Μέλας, unde et ei Melas ἱστορικὸς in Bibliotheca memoratur. » Voss. Quod haud dubie falsum est, etsi μέλας exhibet etiam codex Rhedigeranus. De eodem Menelao

8.

Æoles secundum Meneclem dicti sunt a voce αἰολίζω, quoniam ex multis populis collecti fuerint.

9.

Nescis docere Meneclem Barceum, historiarum scriptorem, et Andronem Alexandrinum in Chronicis, ab Alexandrinis eruditos esse Græcos omnes et Barbaros, quum iam defecisset encyclica eruditio propter continuos motus,

Suidas : Μενέλαος, Αἰγαῖος (scr. Ἀναῖος), ἐποποιός· ἔγραψε Θηβαῖδα ἐν βιβλίοις ια' (sic 4 codd., edd. et Eudoc. p. 302 15') καὶ ἄλλα. Verbis καὶ ἄλλα comprehendi possunt scripta historica, sed potius ipsa Thebaide Menelaus, tamquam Θηβαϊκῶν auctor, historici titulum meruisse censendus est. Certè ex ea fluxerunt quæ Stephanus affert, v. Τεμμίξ : Ἔθνος πρῶτον οἰκῆσαν ἐν Βοιωτίᾳ. Τεμμίκειος τὸ κτητικόν· Μενέλαος δὲ διὰ τοῦ τ Τεμμίχιον ἄστου ἐν πρώτῳ Θηβαϊδος φησί. — Id. v. Ὑρμίνη· πόλις τῆς Ἡλίδος. Μενέλαος δὲ τετάρτῳ Θηβαϊκῶν Ὑρμιναν διὰ τοῦ α φησί. — Id. v. Εὐτρησις· κώμη. Κεῖται δὲ παρὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἐκ Θεσπιῶν εἰς Πλατειᾶς ἀπάγουσαν, ἣν ἐτείχισε Ζῆθος καὶ Ἀμφίων. Ἔστι δὲ εἰς τόπον ἐπιρρηματικῶς Εὐτρησίνδε, ὡς Μενέλαος. — Id. v. Λύκαια, πόλις Ἀρκαδίας. Παρὰ δὲ Μενελάῳ Λύκαιθα μετὰ τοῦ θ. — Id. Ἀμφιγένεια, πόλις Μεσσηνιακὴ... Μενέλαος δὲ φησι καὶ Ἀμφιγένειον [εἰρῆσθαι]; ubi vox εἰρῆσθαι debetur excerptori; nam hæc quoque ex Thebaide fluxisse arguit Statius Theb. IV, 178 : *Huic* (Capaneo) *parere dati, quos fertilis Amphigenia.. nutrit.* Accedit quod eodem loco Stephanus citat Antimachum (in Thebaide, v. fr. 111 ed. Dübner.). Cf. Joh. Siceliota in Hermog. ap. Walz. Rh. Gr. VI, p. 399 : Τὰ Ἰωνικὰ ποιήματα ἐξαίρουσι ταῖς ἡδοναῖς, ὥσπερ τὰ Σιμωνίδου καὶ Μενελάου. Idem ib. p. 93 Walz. : Ὅτι μὲν παρενεγκεῖν οἱ φιλόπονοι δύνανται τοὺς περιττοὺς τὴν φύσιν, μαρτυρεῖ Δημοσθένης... ὅτι δὲ τοῦτο σπάνιον, πλήρεις αἱ ἱστορίαι καὶ οἱ βίοι τῶν σοφιστῶν· μᾶλλον δ' ἐφ' ἐνὸς Μενελάου τοῦ ποιητοῦ τοῦτο κατίδοι τις ἂν, δυσκολίαν φύσεως φιλοπονία μεταβαλόντος εἰς τὸ ἀκριβές τε καὶ ἁμωμον, ὡς φησι καὶ Λογγίνος. Cf. Ruhnck. Diss. De vit. Long. p. xciv ed. Weisk.

MENESTHENES.

ΠΟΛΙΤΙΚΑ.

E LIBRO QUARTO.

Athenæus XI, p. 494, B : Ὁ λ μ ο ς, ποτήριον κερατίου τρόπον ἐργασμένον. Μενεσθένης ἐν τετάρτῳ Πολιτικῶν γράφει οὕτως· « Ἀλβατάνης (αἰθανάτης

qui temporibus successorum Alexandri obtinuerant. Exstitit igitur renovatio rursus universæ eruditionis, regnante in Egypto Ptolemæo septimo, qui proprio nomine Κακεργέτης (id est, *Maleficus*) ab Alexandrinis vocatur.

POLITICA.

Holmus [*Mortarium*]. Poculum ad cornuum modum elaboratum. Menesthenes in quarto libro Politicorum ita

codd. Casaub.; ἀλθαντάνης codd. Dindf.) δὲ στρεπτόν καὶ ὄλμον χρυσοῦν. Ὁ δὲ ὄλμος ἐστὶ ποτήριον κερατίου τρόπον εἰργασμένον, ὕψος ὡς πυγωνιαῖον. »

De re v. not. Schweighæuseri. Pro Μενεσθένης Dalecamp. conj. Μεγασθένης, inutili sane conatu.

MENETOR.

ΠΕΡΙ ΑΝΑΘΗΜΑΤΩΝ.

Athenæus XIII, p. 594, B : Διαβόητος δ' ἑταῖρα γέγονε καὶ ἡ Μιλησία Πλαγγών· ἥς περικαλλεστάτης οὔσης ἠράσθη τις νεανίσκος Κολοφώνιος, Βακχίδα ἔχων ἔρωμένην τὴν Σαμίαν. Λόγους οὖν προσενέγκαντος τοῦ νεανίσκου πρὸς αὐτὴν, ἡ Πλαγγών, ἀκούσασα τῆς Βακχίδος τὸ κάλλος, καὶ ἀποτρέψαι θέλουσα τὸν νεανίσκον τοῦ πρὸς αὐτὴν ἔρωτος, ὡς ἀδύνατον ἦν, ἤτησε τῆς συνουσίας μισθὸν τὸν Βακχίδος ὄρμον, διαβόητον ὄντα. Ὁ δὲ σφοδρῶς ἐρῶν ἤξιωσε τὴν Βακχίδα μὴ περιδεῖν αὐτὸν ἀπολλύμενον. Καὶ ἡ Βακχίς, τὴν δρμὴν κατιδοῦσα τοῦ νεανίσκου, ἔδωκε. Πλαγγών τε, τὸ ἄζηλον συνιδοῦσα τῆς Βακχίδος, τὸν μὲν ἀπέπεμψεν ἐκεῖνη, τῷ δὲ ὠμίλησε. Καὶ τοῦ λοιποῦ φίλοι ἐγένοντο, κοινῶς περιέπουσαι τὸν ἔραστήν. Ἐφ' οἷς Ἴωνες ἀγασθέντες, ὡς φησι Μενέτωρ ἐν τῷ Περὶ ἀναθημάτων, Πασιφίλαν ἐκάλεσαν τὴν Πλαγγόνα.

MENIPPUS δὲ γράψας τὰ Περὶ Λυδῶν καὶ Ξάνθον ἐπιτεμόμενος memoratur apud Diogen L. VI, 101.

scribit : « Albatanes vero tortilem et holmum aureum. Est autem holmus, poculum ad cornuum modum elaboratum, altitudine fere cubitali. »

DE DONARIIS.

Famosa etiam meretrix Plango fuit Milesia. Quæ quum esset formosissima, amore ejus captus est adolescens Colophonius, qui amasiam habebat Bacchidem Samiam. Plangonem igitur quum sollicitaret adolescens, illa fama cognitam habens pulchritudinem Bacchidis, et avertere juvenem a sui amore cupiens, quum nihil proficeret, mercedem concubitus ab illo postulavit Bacchidis monile vulgo celebratum. Tum ille, vehementi amore flagrans, Bacchidem precatus est, ne se misere pereuntem negligeret. Et Bacchis, impetum adolescentis videns, monile dedit. Tum Plango, postquam adeo alienam ab invidia Bacchidem intellexit, monile ei remisit, cum adolescente vero concubuit. Et ab eo tempore amicæ hæc inter se fuerunt, et communi benevolentia amatores sunt prosecutæ. Quam rem mirati Iones, ut ait Menetor in libro De donariis templorum, Pasiphilam vocarunt Plangonem.

MENYLLUS.

ΙΤΑΛΙΚΑ.

E LIBRO TERTIO.

1.

Plutarch. Par. min. c. 26, p. 312, B : Σεπτίμιος Μάρκελλος γήμας Σιλουίαν, τὰ πολλὰ κυνηγίῳ προσέκειτο· τὴν δὲ νεόνυμφον ἐν σχήματι ποιμένος Ἄρης βιασάμενος, ἐγκύμονα ἐποίησε, καὶ ὠμολόγησεν, ὅστις ἦν, καὶ δόρυ ἔδωκε, τὴν γένεσιν τοῦ μέλλοντος τίκτεσθαι φάσκων ἐν αὐτῷ ἀποκεῖσθαι. Ἀπέκτεινε γοῦν Σεπτίμιος Τουσκῖνον. Μάμερκος δὲ ὑπὲρ εὐκαρπίας θύων θεοῖς, μόνης ἡμέλησε Δήμητρος. Ἡ δὲ κάπρον ἔπεμψε. Συναθροίσας δὲ πολλοὺς ἐκεῖνος κυνηγέτας ἀνείλε, καὶ τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ δέρος τῇ κατηγγυημένῃ γυναικὶ κατεχώρησε. Σκυμβράτης δὲ καὶ Μουθίας οἱ μητράδελφοι περιεῖλοντο τῆς κόρης. Ἀγανακτήσας δ' ἀνείλε τοὺς συγγενεῖς· ἡ δὲ μήτηρ τὸ δόρυ κατέκαυσεν· ὡς Μένυλλος ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν.

ΒΟΙΩΤΙΑΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

2.

Idem ibid. c. 14, p. 309, B : Ἐν Αὐλίδι τῆς Βοιωτίας τὰ περὶ Ἰφιγένειαν ὁμοίως ἱστορεῖ Μέρυλλος ἐν πρώτῳ Βοιωτικῶν. In antecedentibus Plutarchus e Pythoclis Italicis de Metello filiam immolante narraverat. — Pro Μέρυλλος scribendum Μένυλλος. Namque Μέρυλλος nomen alibi, quantum scio, non occurrit; Menylli plures ap. vett. memorantur, ut Menyllus Alabandensis, a Ptolemæo Philometore Romam ad senatum legatus, Polyb. XXXI, 18.

ΙΤΑΛΙΚΑ.

1.

Septimius Marcellus, ducta in uxorem Silvia, plerumque venationibus operam dabat. Novam autem uxorem Mars sub pastoris specie stupravit vi, atque fœtu implevit : fassusque quis esset, stipitem dedit, in quo futuræ prolis fatum contineri diceret. Interfecit autem Septimius Fuscium. Mamercus autem quum fertilitatis telluris causa diis sacrificaret, solam neglexit Cererem : ea aprum ipsi immisit. Hunc is aprum multis collectis venatoribus interfecit, caputque et pellem desponsæ sibi feminæ tradidit. Scymbrates autem et Muthias avunculi ea virgini ademerunt : quos quum ille irritatus trucidasset, mater stipitem cremavit. Sic Menyllus tertio Italicorum.

2.

ΒΟΕΟΤΙΚΑ.

In Aulide Boeotiae urbe simile quippiam Iphigeniae accidisse, Meryllus scribit in primo Boeoticorum.

20, 8. 22, 8. XXXII, 1; alius præfectus præsidii, quod Athenis Antipater imposuit, Diodor. XVIII, 18; Plutarch. Moral. p. 188, F; alius ap. Boeckh. in C. Inscr. I, p. 906, n. 769 et alibi. Westermannus ad Voss. p. 469 n. 18 pro Μέρυλλος fortasse Δερκύλος scribendum esse suspicatus est.

(3.)

Strabo XV, p. 692 : Μέγιλλος (Μένυλλος?) δὲ τὴν ὀρύξαν σπείρεσθαι μὲν (sc. in India) πρὸ τῶν ὁμβρῶν φησὶν, ἀρδείας δὲ καὶ φυτείας δεῖσθαι ἀπὸ τῶν κλειστῶν ποτιζομένην ὑδάτων. Rectius puto scribas Μένιππος (Pergamenus geographus). Ceterum Megillus Περὶ ἀριθμῶν citatur Theolog. Arithm. p. 28.

METROPHANES.

Suidas : Μητροφάνης, Εὐκαρπίας τῆς Φρυγίας, σοφιστής· ἔγραψε Περὶ τῆς Φρυγίας αὐτῆς βιβλία β'. Περὶ ἰδεῶν λόγου, Περὶ στάσεων, Εἰς τὴν Ἑρμογένους τέχνην ὑπόμνημα, Εἰς τὸν Ἀριστείδην ὑπόμνημα.

Cf. Eudoc. p. 301. Præter hunc Suidas memorat Metrophanem, Corneliani rhetoris filium, Lebadensem sophistam, et Metrophanem, a Lachare genus ducentem, contra quem Superianus sophista scripsit. Cf. Damasc. ap. Phot. Bibl. p. 342. Commentarii Nostri in Hermogenem laudantur sæpius. Vide indic. ad Walz. Rhett. Gr. Cf. Westermann. *Gesch. d. gr. Bereds.* § 104.

ΠΕΡΙ ΦΡΥΓΙΑΣ.

Stephan. Byz. : Εὐκαρπία, δῆμος τῆς μικρᾶς Φρυγίας. Ἱστορεῖ Μητροφάνης, τὸν βότρυον ἔχει τοσοῦτον γίνεσθαι τὸ μέγεθος, ὅσον ἄμαξαν ἀπ' αὐτοῦ σχισθῆναι κατὰ μέσον. Καὶ οὕτως ἐκλήθη διὰ τὸ εὐφορον. Περὶ αὐτῆς γὰρ οἱ βάρβαροι ἔλεγον ὅτι Δήμητρι καὶ Διονύσῳ Ζεὺς τὴν χώραν τὴν τῶν εὐκάρπων δοίη.

DE PHRYGIA.

Eucarpia, pagus Phrygiæ minoris. Narrat Metrophanes racemum istic generari tantæ magnitudinis, ut currus ab eo in medio sit disruptus : itaque a fertilitate hæc regio nomen accepit. Narrabant de ea barbari Jovem Cereri et Baccho feracissimam hanc regionem concessisse.

DE SCYTHIS.

Hierum, *mons sacer*, in Pontum Euxinum prominet. Meminit ejus Ctesias primo Periodorum, et Suidas secundo, prope Macronum regionem situm dicens, et accuratius

MNESIMACHUS.

ΠΕΡΙ ΣΚΥΘΩΝ.

E LIBRO PRIMO.

Schol. Apoll. Rh. II, 1015 : 'Ιερὸν δ' αὖτ' ἐπὶ τοῖσιν ὄρος] Τοῦτο καθῆκόν ἐστιν εἰς τὸν Εὐξείνου πόντον. Μέννηται αὐτοῦ καὶ Κτησίας ἐν τῷ α' Περιόδων, καὶ Σουίδας ἐν β', περὶ τοὺς λεγομένους Μάκρωνας· ἀκριβέστερον δὲ ὁ Ἀγάθων ἐν τῷ τοῦ Πόντου περίπλῳ· ὃς καὶ ρ' ἀπέχειν σταδίου αὐτό φησι τῆς Τραπεζοῦντος. Ὁ δὲ Εἰρηναῖος Μνησίμαχόν φησι περὶ αὐτοῦ ἱστορεῖν ἐν α' περὶ Σκυθῶν, ἀγνοῶν. Ὁ γὰρ Μνησίμαχος [ὡς] ἐν τῇ Εὐρώπῃ μέμνηται κειμένης τῆς Σκυθικῆς· ὁ δὲ Ἀπολλώνιος καὶ οἱ προειρημένοι περὶ τῆς Ἀσίας διαλέγονται. Ἔστι καὶ ἄλλο Ἱερὸν ὄρος Θράκης.

ΔΙΑΚΟΣΜΟΙ.

Idem IV, 1412 : Τῶν νυμφῶν αἱ μὲν εἰσιν οὐράναι, αἱ δὲ ἐπίγειοι, αἱ δὲ ποτάμιοι, αἱ δὲ λιμναῖαι, αἱ δὲ θαλάσσιαι. Καὶ καθόλου δὲ τῶν νυμφῶν γένος εἰς πολλὰ διήρηται, ὥς φησι Μνησίμαχος ὁ Φασιλήτης (Φασηλίτης? Φασιάτης?) ἐν Διακόσμοις. Correctio Wellaueri Φασηλίτης legentis lenissima; at Phasidis urbis civi liber De Scythia apprime conveniret.

Idem II, 477 : Ἀμαδρυάδας νύμφας Μνησίμαχος φησι διὰ τὸ ἅμα ταῖς δρυσὶ γενναῖσθαι. Ἡ ἐπεὶ δοκοῦσιν ἅμα ταῖς δρυσὶ φθείρεσθαι, νύμφαι Ἀμαδρυάδες λέγονται. De Mnesimacho comico adi Meinekium, *Hist. crit. com.* p. 423.

YNASIGITON. V. Aristot. fr. 95, t. II, p. 136.

MOLPIS LACO.

ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

I.

Athenæus IV, 140, A : Τίς δ' ἐστὶν ἡ κοπὶς, σαφῶς ἐκτίθεται Μόλπις ἐν τῇ Λακεδαιμονίων πολιτείᾳ, γρά-

Agatho in Ponti periplo, centum stadiis aiens id a Trapezunte distare. Irenæus vero Mnesimachum libro primo De Scythia de eo narrare inquires fallitur. Nam Mnesimachus montis sacri tanquam in Europa siti (promontorii) Scythici meminit, dum Apollonius et auctores modo laudati de Asia loquuntur. Est etiam alius in Thracia mons Sacer.

LACEDÆMONIORUM RESPUBLICA.

1.

Quænam sit *copis*, perspicue exponit Molpis in Lacedæmoniorum republica, sic scribens : « Peragunt etiam quas

φων οὕτως· « Ποιοῦσι δὲ καὶ τὰς καλουμένας κοπίδας. Ἔστι δὲ ἡ κοπίς δεῖπνον, μᾶζα, ἄρτος, κρέας, λάχανον ὠμὸν, ζωμὸς, σῦκον, τράγημα, θέρμος. »

2.

Athenæus IV, p. 140, D : Ὁ δὲ Μόλπις καὶ ματτὴν φησὶ προσαγορεύεσθαι τὰ ἐπαίχλα. Cf. Müller Dor. II, p. 37 et 202.

3.

Idem IV, p. 141, D : Μόλπις δὲ φησὶ· « Μετὰ δὲ τὸ δεῖπνον εἴωθεν αἰεὶ τι παρὰ τινος κομίζεσθαι, ἐνίοτε δὲ καὶ παρὰ πλειόνων, παρ' αὐτοῖς κατ' οἶκον ἡρτυμένη ματτῇ, ὃ καλοῦσιν ἐπαίχλον. Ἰὼν δὲ κομιζομένων οὐδεὶς οὐδὲν ἀγοράσας εἴωθε φέρειν· οὔτε γὰρ ἡδονῆς οὔτ' ἀκρασίας γαστρὸς οὔνεκεν κομίζουσιν, ἀλλὰ τῆς αὐτῶν ἀρετῆς ἀπόδειξιν τῆς κατὰ τὴν θήραν ποιούμενοι. Πολλοὶ δὲ καὶ ποίμνι' αὐτῶν τρέφοντες ἀφθόνως μεταδιδόασιν τῶν ἐκγόνων. Ἔστι δ' ἡ ματτὴ φάτται, χῆνες, τρυγόνες, κίχλαι, κόσσυφοι, λαγῶ, ἄρνες, ἔριφοι. Οἱ δὲ μάγειροι σημαίνουσι τοὺς αἰεὶ τι κομίζοντας εἰς μέσον, ἵνα πάντες ἴδωσι τὴν τῆς θήρας φιλοπονίαν καὶ τὴν εἰς αὐτοὺς ἐκτένειαν »

Idem XIV, p. 664, D : Μόλπις δ' ὁ Λάκων τὰ παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις ἐπαίχλεια (ὃ σημαίνει τὰς ἐπιδειπνίδας) ματτῆ φησὶ λέγεσθαι παρὰ τοῖς ἄλλοις.

Alios viros, quibus Molpidis nomen, v. ap. Tzetz. ad Lyc. 159, Harpocrat. s. v. Athenæum, p. 156, D; Galen. vol. V, p. 653.

MONIMUS.

ΘΑΥΜΑΣΙΩΝ ΣΥΝΑΓΩΓΗ.

Clemens Alex. Protr. c. 3, p. 12, 33 Sylb. : Μόνιμος δ' ἱστορεῖ ἐν τῇ τῶν Θαυμασίων συναγωγῇ, ἐν

copidas dicunt. Est vero *copis* cœna, cujus fercula sunt maza, panis, caro, olus crudum, jus, ficus, tragema, lupinus. »

2.

Molpis scribit *mattyen* etiam appellari illa epaichla.

3.

Molpis ait : « Post cœnam autem solet semper aliquid ab aliquo conferri, nonnunquam etiam a pluribus, lautior quidam cibus domi apud ipsos paratus, quod *epaichlon* vocant. Nemo autem aliquid a se emptum solet conferre : nec enim voluptatis aut gulæ causa conferunt, sed suæ in venando virtutis documentum prolaturi. Sunt etiam ex his multi, qui, quum greges alant, de fœtu ovium liberaliter impertiuntur. Sunt autem lautiora illa fercula (*mattyen* ipsi vocant) columbæ, anseres, turtures, turdi, merulæ, lepores, oves, hœdi. Edicunt autem semper coqui nomina horum, qui aliquid in medium contulerunt, quo sciant cuncti eorum in venando industriam et in ipsos munificentiam. »

Πέλλη τῆς Θετταλίας Ἀχαιὸν ἄνθρωπον Πηλεὶ καὶ Χείρωνι καταθύεσθαι.

Eadem Cyrill. C. Jul. IV, p. 128, C ita : Ἱστορεῖ δὲ καὶ Μώνυμος ἐν τῇ τῶν Θαυμασίων συναγωγῇ, Πηλεὶ καὶ Χείρωνι καταθύεσθαι τινὰς ἐν Πελλήνῃ τῆς Θράκης. — De *Monimo Syracusano*, Diogenis cynici discipulo, v. Diogen. L. VI, 82 sq. Joan. Damascius p. 42 Appendicis ad Stob. Floril. ed. Gaisf. *Monimus, Pythionis f.*, ap. Phylarch. (fr. 18) in Athenæo p. 609, B. Alius in inscr. ap. Burckhardt. *Reisen in Syrien* vol. I, p. 448, laudante Dindorfio in Steph. Thes. s. v. Μόνιμος.

MYRONIANUS AMASTRIANUS.

ΟΜΟΙΩΝ ΙΣΤΟΡΙΚΩΝ ΚΕΦΑΛΑΙΑ.

1.

Diogen. L. I, 114, de Epimenide : Μυρωνιανὸς δ' ἐν Ὅμοις φησὶν, ὅτι Κούρητα αὐτὸν ἐκάλουν Κρῆτες.

2.

Idem III, 40, de Platone : Μυρωνιανὸς δ' ἐν Ὅμοις φησὶ Φίλωνα παροιμίας μνημονεύειν περὶ τῶν Πλάτωνος φθειρῶν, ὡς οὕτως αὐτοῦ τελευτήσαντος.

3.

Idem IV, 8, de Xenocrate : Καὶ δὴ καὶ αὐταρχέστατος ἦν. Ἀλεξάνδρου γοῦν ποτὲ συχνὸν ἀργύριον ἀποστείλαντος αὐτῷ, τρισχιλίας Ἀττικὰς ἀφελὼν, τὸ λοιπὸν ἀπέπεμψεν, εἰπὼν ἐκεῖνον πλειόνων δεῖν πλείονας

MIRABILIUM COLLECTIO.

Monimus in Mirabilium collectione narrat in Pella Thessalica Achæum hominem Peleo et Chironi immolatum esse.

SIMILIUM HISTORICORUM CAPITA.

1.

Epimenidem a Cretensibus Curetem appellari solitum Myronianus in Similibus auctor est.

2.

Myronianus in Similibus ait Philonem meminisse proverbii de Platonis pediculis, quasi sic ille defecerit.

3.

Erat Xenocrates maxime frugi, ita ut quum illi Alexander magnam pecuniæ summam misisset, acceptis tantum tri-

τρέφοντι. Ἀλλὰ καὶ ὑπ' Ἀντιπάτρου πεμφθὲν μὴ προσέσθαι, ὥς φησι Μυρωνιανὸς ἐν Ὅμοις. Καὶ χρυσῷ στεφάνῳ τιμηθέντα ἐπ' ἄθλῳ πολυποσίας τοῖς Χοῦσι παρὰ Διονυσίῳ, ἐξιόντα θεῖναι πρὸς τὸν ἰδρυμένον Ἑρμῆν, ἔνθα περ τιθέναι καὶ τοὺς ἀνθινοὺς εἰώθει.

4

E LIBRO PRIMO.

Idem IV, 14, de eodem : Ἀθηναῖοι δ' ὅμως αὐτὸν ὄντα τοιοῦτον ἐπίπρασχόν ποτε, τὸ μετοίκιον ἀτονοῦντα θεῖναι. Καὶ αὐτὸν ὠνεῖται Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς, καὶ ἐκάτερον ἀποκατέστησε· Ξενοκράτει μὲν τὴν ἔλευθερίαν, Ἀθηναίοις δὲ τὸ μετοίκιον. Τοῦτό φησι Μυρωνιανὸς ὁ Ἀμαστριανὸς ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Ἱστορικῶν ὁμοίων κεφαλαίων.

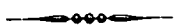
5.

EX EODEM LIBRO.

Idem V, 36, de Theophrasto : Φέρεται δ' αὐτοῦ καὶ δοῦλος φιλόσοφος, ὄνομα Πομπύλος, καθά φησι Μυρωνιανὸς Ἀμαστριανὸς ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Ὅμοιων ἱστορικῶν κεφαλαίων.

6.

Idem X, 3, de Epicuro : Συνεφιλοσόφουν δ' αὐτῷ προτρεψαμένῳ καὶ οἱ ἀδελφοὶ τρεῖς ὄντες, Νεοκλῆς, Χαιρέδημος, Ἀριστόβουλος, καθά φησι Φιλόδημος ὁ Ἐπικούρειος ἐν τῷ δεκάτῳ τῆς τῶν φιλοσόφων συντάξεως· ἀλλὰ καὶ δοῦλος Μῦς ὄνομα, καθά φησι Μυρωνιανὸς ἐν Ὅμοις ἱστορικοῖς κεφαλαίοις. Hunc locum cum antecedente compositum fuisse titulus operis suadet.

MYES, scripta Hippyis Rhegini in compendium redegit, testante Suida v. Ἰππυς.

ginta minis Atticis reliquum remiserit, dicens illi opus esse pluribus, qui plures nutriret. Ab Antipatro quoque sibi missam pecuniam non accepisse Myronianus in Similibus testatur. Corona quoque aurea donatum in bibendi certamine Choum festo apud Dionysium, e convivio exeuntem eam ante Mercurii statuam deposuisse, ubi floreas quoque coronas ponere solitus erat.

4.

At vel sic tamen Athenienses talem virum, quum aliquando inquilinorum tributum persolvere non posset, vendiderunt. Eum Demetrius Phalereus emit et utrique succurrit : Xenocrati enim libertatem restituit, Atheniensibus

MYRSILUS METHYMNÆUS.

Stephan. Byz. : Μήθυμνα, πόλις ἐν Λέσβῳ τῇ νήσῳ... Ὁ πολίτης Μήθυμναῖος οὕτως γὰρ ἀναγράφεται Ἐχεκρατίδης περιπατητικὸς, Ἀριστοτέλους συνήθης, καὶ Μυρσίλος συγγραφεὺς καὶ Ἀρίων καὶ ἄλλοι πολλοὶ Μήθυμναῖοι. *Lesbius* Myrsilus appellatur fr. 2. 4. 7. 9. 12. Alium Myrsilum Lesbium, Mytilenæorum tyrannum, novimus ex Alcæo poeta apud Athenæum X, p. 430, E, et Strabonem XIII, p. 617. Conferre etiam juvat Candaulem regem, Myrsi f., τὸν οἱ Ἑλληγες Μυρσίλον (Μυρσίλον v. l.) ὀνομάζουσι, ap. Herodot. I, 7 (ubi v. Bæhr.), et Μυρτίλον (Μυρτίλον, Μύρτιλον v. l.), Myrtus vel Phaëthusæ f. (schol. Ap. Rhod. I, 752), OEnomai aurigam, cujus sæpe fabularum explicatores mentionem faciunt. De *Myrtilo poeta comico* v. Meinekium in Hist. crit. com. p. 100. Alium *Myrtium Thessalum poetam* habes ap. Athen. p. 108, D; 566, F; 568, E. Quod scripturam nominis in fragmentis nostris attinet, Μυρσίλον recte habes fr. 1, 2. 3. 7. 8. 9. 11. 13. 17; Μυρτίλον sch. Ap. Rh. fr. 7; Plutarch. fr. 12; Arnob. fr. 4; Μυρτίλον cod. Paris. schol. Ap. fr. 7; Μυρσίλος cod. Phot. fr. 7; Μυρσῖνος fr. 10; Μύσιμβλος fr. 3.

Inter eos qui scripta Myrsili citant, antiquissimus est Antigonus Carystius (fr. 7. 8. 9). Is quum extremis Ptolemæi Euergetæ, vel etiam primis Pt. Philopatoris temporibus scribendo adhuc occupatus esset (v. Clinton. F. H. ad a. 225), Stephanus vero Myrsilum memoret post Echekratidem Aristotelis familiarem, probabile est vixisse Nostrum sub Ptolemæo primo vel secundo. Ad Philadelphiam ætatem referendum esse suspicatur Westernmannus in Paradoxogr. præf. p. xxxi.

Scripsit Λεσβιακά et Παράδοξα ἱστορικά. Hæc semel laudantur fr. 16; illa bis, fr. 8 et fr. 7, ubi ex primo eorum libro nonnulla apponuntur. Iisdem de rebus Lesbiorum voluminibus reliqua fragmenta præter unum vindicavi omnia, etsi sunt quæ

vero tributum. Hoc ait Myronianus Amastrianus in primo Capitulo historicorum similium.

5.

Fertur Theophrasti servus, Pompylus nomine, philosophus fuisse, ut refert Myronianus Amastrianus in primo Similium historicorum capitulo.

6.

Consociarunt se Epicuro ad philosophandum ipso hortante tres ipsius fratres, Neocles, Chæredemus et Aristobulus, ut ait Philodemus Epicureus in decimo Compositionis philosophorum; servus item illius Mys nomine, ut Myronianus refert in Similibus historicis capitibus.

haud proxime ad Lesbi historiam pertineant. Verum ad aliena Myrsilum data occasione aberrasse ex fragm. 7 (ap. sch. Apollon.) colligitur. Ceterum homo noster curiosus quidem in historiis suis multusque, sed rerum aut novarum aut plane abstrusarum quam par erat cupidior fuisse videtur. Is iis quæ de Tyrrhenicis Pelasgis affert (fr. 2) diversa prorsus miscuit; ineptas etymologias proponit fr. 3 et 4; fabulam nescio unde arreptam exhibet fr. 6; anilia hariolatur fragm. 4.

ΛΕΣΒΙΑΚΑ.

1.

Strabo I, p. 60: 'Η δὲ Ἀντισσανῆσος ἦν πρότερον, ὡς Μυρσίλος φησί· τῆς [δὲ] Λέσβου καλουμένης πρότερον Ἰσσης, καὶ τὴν νῆσον Ἀντισσαν καλεῖσθαι συνέβη· νῦν δὲ τῆς Λέσβου πόλις ἐστίν. De Issa nomine cf. Diodor. V, 81; Lycophr. Cass. 219; Hesych. t. II, p. 67; Steph. Byz. v. Ἰσσα, qui insulae nomen pro nomine urbis habet. Cf. Tzetz. ad Lyc. 1. 1. Eustath. ad Dion. P. 536. V. Plehn. Lesb. p. 3.

2.

Dionys. Hal. A. R. I, 23, p. 59 R.: Οἱ δὲ Πελασγοὶ πολλῆς καὶ ἀγαθῆς χώρας (in Italia) κρατήσαντες, πόλεις τε προσέλαβον καὶ ἄλλας αὐτοὶ κατασκευάσαντες μεγάλην καὶ ταχεῖαν ἐπίδοσιν ἔλαβον εἰς ἀνδρείαν καὶ πλοῦτον καὶ τὴν ἄλλην εὐτυχίαν, ἥς οὐ πολὺν ὦναντο χρόνον· ἀλλ' ἠνίκα μᾶλλον τοῖς σύμπασιν ἀνθεῖν ἐδόκουν, δαιμονίοις τισὶ χόλοις ἐλαστρηθέντες, οἱ μὲν ὑπὸ τῶν θείων συμφορῶν, οἱ δὲ ὑπὸ τῶν προσοικούντων βαρβάρων ἐξεφθάρησαν· τὸ δὲ πλεῖστον αὐτῶν

μέρος εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν βάρβαρον αὐθις ἔσκε-δάσθη. Περί ὧν πολλὸς ἂν εἴη λόγος, εἰ βουλοίμην τὴν ἀκρίβειαν γράφειν. Ὀλίγον δὲ κατέμεινεν ἐν Ἰταλίᾳ, τῶν Ἀβοριγίνων προνοία. Πρῶτον μὲν οὖν τῆς οἰκοφθορίας ταῖς πόλεσιν ἐδόκει αὐχμῶ ἢ γῇ κακωθεῖσα ἄρξαι, ἠνίκα οὐτ' ἐπὶ τοῖς δένδρεσι καρπὸς οὐδεὶς ὥραϊος γενέσθαι διέμεινεν, ἀλλ' ὥμοι κατέρρεον· οὐθ' ὀπόσα σπερμάτων ἀνέντα βλαστοὺς ἀνθήσειεν, ἕως στάχυος ἀκμῆς τοὺς κατὰ νόμον ἐπλήρου χρόνους· οὐτε πόα κτήνεσιν ἐφύετο διαρκῆς· τῶν τε ναμάτων τὰ μὲν οὐκ-ἐτι πίνεσθαι σπουδαῖα ἦν, τὰ δ' ὑπελίμπανε θέρους, τὰ δ' εἰς τέλος ἀπεσβέννυτο. Ἀδελφὰ δὲ τούτοις ἐγένετο περί τε προβάτων καὶ γυναικῶν γονάς. Ἡ γὰρ ἐξημελοῦτο τὰ ἔμβρυα, ἢ κατὰ τοὺς τόκους διεφθείρετο, ἔστιν ἃ καὶ τὰς φερούσας συνδιαλυμηνάμενα. Εἰ δέ τι διαφύγοι τὸν ἐκ τῶν ὠδίνων κίνδυνον, ἔμπηρον ἢ ἀτελὲς ἢ δι' ἄλλην τινὰ τύχην βλαφθὲν, τρέφεσθαι χρηστὸν οὐκ ἦν. Ἐπειτα καὶ τὸ ἄλλο πλῆθος, τὸ ἐν ἀκμῇ μάλιστα, ἔκακοῦτο νόσοις καὶ θανάτοις παρὰ τὰ εἰκότα συχνοῖς. Μαντευομένοις δ' αὐτοῖς, τίνα θεῶν ἢ δαιμόνων παραβάντες τάδε πάσχουσι, καὶ τί ποιήσασιν αὐτοῖς λωφῆσαι τὰ δεινὰ ἐλπίς, ὁ θεὸς ἀνεῖλεν, ὅτι τυχόντες ὧν ἐβούλοντο οὐκ ἀπέδοσαν ἃ εὔξαντο, ἀλλὰ προσοφείλουσι τὰ πλείστου ἄξια. Οἱ γὰρ Πελασγοὶ, ἀφορίας αὐτοῖς γενομένης ἐν τῇ γῇ πάντων χρημάτων, εὔξαντο τῷ Διὶ καὶ τῷ Ἀπόλλωνι καὶ τοῖς Καβείροις καταθύσειν δεκάτας τῶν προσγεννησομένων ἀπάντων· τελεσθείσης δὲ τῆς εὐχῆς, ἐξελόμενοι καρπῶν τε καὶ βοσκημάτων ἀπάντων τὸ λάχος, ἐπέθυσαν τοῖς θεοῖς, ὡς δὴ κατὰ τούτων μόνων εὐξάμενοι. Ταῦτα δὲ Μυρσίλος ὁ Λέσβιος ἰστόρηκεν ὀλίγου δεῖν τοῖς αὐτοῖς ὀνόμασι γράφων ὅς ἐγὼ νῦν, πλὴν ὅσον οὐ Πελασγοὺς καλεῖ τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ

DE REBUS LESBIORUM.

1.

Antissa insula pridem fuit, ut Myrsilus ait: quod autem tum Lesbi nomen Issa esset, insula appellata est Antissa: nunc vero ea urbs est Lesbi.

2.

Pelasgi amplum ac feracem agrum armis sibi parantes, urbesque ceperunt et alias ipsi aedificantes, brevi viribus, fortunis et ceteris felicitatis partibus valde sunt aucti, unde tamen fructus non diu perceperunt. Sed quum maxime rebus omnibus florere viderentur, quadam divini numinis ira exagitati partim cladibus divinitus immissis partim a vicinis barbaris deleti perierunt. Maxima tamen ipsorum pars per Græciæ ac barbarorum regiones rursus est dispersa. De quibus si accurate scribere vellem, longum esset. Ab Aboriginum providentia pauci in Italia manserunt. Malorum igitur, quæ familias desolabant, præcipua causa civitatibus videbatur ipsa sterilitas, quæ agros vastarat, quod nec in arboribus ulli fructus usque ad maturitatem hærent, sed acerbi deciderent, nec ulla semina, quæ germen emisissent, et florerent, legitimum tempus implerent, et ad justam spicarum magnitudinem pervenirent; nec pecori sufficeret pabulum, quod terra producebat: adeoque aquæ partim

non amplius ad potum essent idoneæ, partim æstate deficerent, partim etiam cum fontibus arescerent. Idem etiam pecoris et mulierum sætibus accidebat. Nam aut abortivi fœtus ejiciebantur, aut in ipso partu interibant: nonnulli etiam matribus, a quibus in utero ferebantur, exitio erant. Quodsi quid partus dolores ac periculum vitasset, mutilum ac imperfectum nascebatur; aut alio aliquo vitio affectum indignum erat quod aleretur. Deinde et reliqua multitudo hominum, præcipue adultiorum, variis ac inusitatis morborum et mortis generibus afflictabatur. Quum autem oraculum consulissent, ut scirent ob cuius dei aut dæmonis offensi iram hæc mala sibi acciderent, et quibus rationibus ac remediis horum malorum atrocitatem a se sedari posse sperandum esset, deus respondit, eos voti compotes factos non persolvisse quæ voverant, sed res longe pretiosissimas diis adhuc debere. Quum enim Pelasgi in agro suo sterilitate rerumque omnium penuria laborarent, Jovi, Apollini (!) et Cabiris rerum omnium, quæ in posterum nascerentur, decimas oblaturus voverant. Sed quum voti fuissent compotes facti, frugum omnium et pecoris omnis portionem exemerunt et diis obtulerunt, quasi pro solis hisce rebus vota diis fecissent. Myrsilus autem Lesbios hæc (iisdem fere verbis quibus ego nunc usus) in historia sua tradit: nisi quod homines istos non Pelasgos, sed Tyrrhenos appellat.

Τυρρηνοὺς· τὴν δὲ αἰτίαν ὀλίγον ὑπερον ἐρῶ (fr. 3). Ὡς δὲ ἀπενεχθέντα τὸν χρησμὸν ἔμαθον, οὐκ εἶχον τὰ λεγόμενα συμβαλεῖν. Ἀμυχανοῦσι δὲ αὐτοῖς τῶν γεραίων τις λέγει συμβαλὼν τὸ λόγιον, ὅτι τοῦ παντὸς ἡμαρτήκασιν, εἰ οἶονται τοὺς θεοὺς ἀδίκως αὐτοῖς ἐγκαλεῖν. Χρημάτων μὲν γὰρ ἀποδεδῶσθαι τὰς ἀπαρχὰς αὐτοῖς ἀπάσας ὀρθῶς τε καὶ σὺν δίκῃ· ἀνθρώπων δὲ γονῆς τὸ λάχος, χρῆμα παντὸς μάλιστα θεοῖς τιμωρόν, ὀφείλεσθαι· εἰ δὲ δὴ καὶ τούτων λάθοιεν τὴν δικαίαν μοῖραν, τέλος ἔξειν σφίσι τὸ λόγιον. Τοῖς μὲν δὲ ὀρθῶς ἐδόκει λέγεσθαι ταῦτα, τοῖς δὲ ἐξ ἐπιβουλῆς συγκεῖσθαι ὁ λόγος. Εἰσηγησαμένου δὲ τινος τὴν γνώμην, τὸν θεὸν ἐπέεσθαι εἰ αὐτῷ φίλον ἀνθρώπων δεκάτας ἀπολαμβάνειν, πέμπουσι τὸ δεύτερον θεοπρόπους, καὶ ὁ θεὸς ἀνείλεν οὕτω ποιεῖν. Ἐκ δὲ τούτου στάσις αὐτοῦς καταλαμβάνει περὶ τοῦ τρόπου τῆς δεκατεύσεως. Καὶ ἐν ἀλλήλοις οἱ προεστηκότες τῶν πόλεων τότε πρῶτον ἐταράχθησαν· ἔπειτα καὶ τὸ λοιπὸν πλῆθος δι' ὑποψίας τοὺς ἐν τέλει ἐλάμβανεν. Ἐγίνοντό τε οὐδενὶ κόσμῳ αἱ ἐπαναστάσεις, ἀλλὰ, ὥσπερ εἶκος, οἴστρω καὶ θεοβλαβείᾳ ἀπελαυνόμεναι· καὶ πολλὰ ἐφέστια ὅλα ἐξηλείφθη, μέρους αὐτῶν μεθισταμένου· οὐ γὰρ ἐδικαίουσαν οἱ προσήκοντες τοῖς ἐξιούσιν ἀπολείπεσθαι τε τῶν φιλτάτων, καὶ ἐν τοῖς ἐχθίστοις ὑπομένειν. Πρῶτοι μὲν δὲ οὗτοι μεταναστάντες ἐξ Ἰταλίας εἰς τε τὴν Ἑλλάδα καὶ τῆς βαρβάρου πολλὴν ἐπλανήθησαν, μετὰ δὲ τοὺς πρώτους ἕτεροι τὸ αὐτὸ ἔπαθον, κτλ. Cf. Niebuhr. *Ræm. Gesch.* I, p. 66 sqq. Müller. *Min.* p. 438 sqq.; *Dor.* I, p. 200.

3.

Dionys. Hal. A. R. I, 28 p. 74, R : Μυρσίλος, τὰ

Cujus rei causam paullo post declarabo. Quum autem oraculum relatum audiissent, conjicere non poterant, quid sibi vellent ea quæ dicebantur. Sed illis hæsitantibus, quidam ex seniorum numero, oraculo per conjecturas intellecto, eos toto cælo errare dixit, si deos de ipsis injuria conqueri putarent. Ceterarum enim rerum omnium primitias ipsis recte et jure redditas, sed prolis humanæ portionem, rem diis omnium longe carissimam, adhuc deberi. Quodsi hujus quoque prolis humanæ partem justam accipissent, oraculum satisfactum iri dicebat. Hæc igitur aliis quidem recte dici, aliis vero ea oratio ex insidiis composita videbatur. Sed quum quidam sua sententia auctor illis fuisset, ut deum interrogarent, an ei gratum esset hominum decimas accipere, vatem ad ipsum denuo miserunt, deusque respondit, ut ita facerent. Postea inter eos orta est seditio propter decimationis faciendæ modum. Atque primum ipsi civitatum gubernatores inter se tunc sunt turbati, deinde etiam reliqua plebs magistratus suspectos habere cœpit, atque nulla disciplina servata, sed, uti fieri solet, cæstro quodam et furore divinitus immisso agitati emigabant, et multæ domus integræ desertæ sunt, quod pars ipsorum alio sedes suas transtulisset. Qui enim necessitudinis vinculo conjuncti erant cum illis qui discedebant, a carissimis deseri et inter inimicissimos remanere nolebant.

ἔμπαλιν ἀποφαινόμενος Ἑλλανίκῳ (fr. 1), τοὺς Τυρρηνοὺς φησιν, ἐπειδὴ τὴν ἑαυτῶν ἐξέλιπον, ἐν τῇ πλάνῃ μετονομασθῆναι πελαργούς, τῶν ὀρνέων τοῖς καλουμένοις πελαργοῖς εἰκασθέντας, ὡς κατὰ ἀγέλας ἐφοίτων εἰς τε τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν βάρβαρον· καὶ τοῖς Ἀθηναίοις τὸ τεῖχος τὸ περὶ τὴν ἀκρόπολιν, τὸ Πελασγικὸν καλούμενον, τούτους περιβαλεῖν.

De *Pelasgis* v. Müller. *Min.* p. 125. Ceterum hæc ex ea Lesbicorum parte petita videntur, ubi de *Pelasgis* antiquissimis insulæ incolis exponebatur.

4.

Clemens Alex. *Protr.* p. 9, 24 Sylb. : Τὰς δὲ Μούσας, ἃς Ἀλκανδρος (?) Διὸς καὶ Μνημοσύνης γενεαλογεῖ καὶ οἱ λοιποὶ ποιηταὶ καὶ συγγραφεῖς ἐκθειάζουσι καὶ σέβουσιν, ἤδη δὲ καὶ ὅλαι πόλεις μουσεῖα τεμενίζουσιν αὐταῖς, Μούσας οὖσας θεραπαινίδας ταύτας ἐώνηται Μεγακλῶ ἢ θυγάτηρ Μάκαρος. Ὁ δὲ Μάκαρ Λεσβίων μὲν ἐβασίλευεν, διεφέρετο δὲ αἰεὶ πρὸς τὴν γυναῖκα, ἡγανάκτει δὲ ἡ Μεγακλῶ ὑπὲρ τῆς μητρὸς· τί δ' οὐκ ἔμελλε; καὶ Μούσας θεραπαινίδας ταύτας τοσαύτας τὸν ἀριθμὸν ὠνεῖται καὶ καλεῖ Μύσας (Μοῖσας?) κατὰ τὴν διάλεκτον τὴν Αἰολέων. Ταύτας ἐδιδάξατο ᾄδειν καὶ κιθαρίζειν τὰς πράξεις τὰς παλαιὰς ἐμμελῶς. Αἱ δὲ συνεχῶς κιθαρίζουσαι καὶ καλῶς κατεπάδουσαι τὸν Μάκαρα ἔθελγον καὶ κατέπαυον τῆς ὀργῆς. Οὗ δὲ χάριν ἡ Μεγακλῶ χαριστήριον αὐταῖς ὑπὲρ τῆς μητρὸς ἀνέθηκε στήλας χαλκᾶς καὶ ἀνὰ πάντα ἐκέλευσε τιμᾶσθαι τὰ ἱερά. Καὶ αἱ μὲν Μοῦσαι τοιαίδε· ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Μυρσίλῳ τῷ Λεσβίῳ.

Arnobius III, 37 : *Ephorus* has (Musas) igitur

Atque hi primi postquam ex Italia emigrarunt, per varias Græciæ et barbararum regionum partes sunt vagati. Sed post hosce primos idem aliis accidit.

3.

Myrsilus, ab Hellanico dissentiens, ait Tyrrhenos post patriam relictam in ipsis suæ profectionis erroribus, mutato nomine, Pelargos appellatos ob quandam similitudinem avium, quæ πελαργοὶ (*ciconiæ*) vocantur; quod gregatim errarent tam per Græciam quam barbaras regiones: atque murum, quo Athenarum arx cingitur, quique Pelasgiæ appellatur, ab his exstructum dicit.

4.

Musæ autem, quas Alcander ait genus ducere a Jove et Mnemosyne, et reliqui poetæ et scriptores ut deas eas habent et colunt; quin et totæ civitates Musis musea exstruunt: eas, quum essent servæ, emit Megaclo filia Macaris. Macar hic erat rex Lesbiorum, semper autem contendebat cum uxore: indignabunda vero matris vicem dolebat Megaclo; quidni enim doleret? Et Musas has ancillas tot emit numero, et Mysas vocat lingua Æolica. Has docuit canere et vetera facta numerose ad citharam modulari. Illæ vero quum cithara assidue sonarent et pulchre incantarent, Macara demulcebant, et ejus iram sedabant. Qua de causa Megaclo, ut pro matre eis referret gratias, posuit columnas æneas, et

tres effert; Mnaseas, quem diximus, quattuor; Myrtilus inducit septem; octo asseverat Crates.

5.

Etym. M. p. 577, 16 : Μέλος... τὸ μεμελισμένον ἢ ἀπὸ τῆς τοῦ μέλιτος γλυκύτητος. Μύσιμβλος (sic) δὲ τὰς ἐν Λέσβῳ γενομένας παρθένους Μούσας ἐπὶ τὰ πένθη φοιτᾶν καὶ θρηνεῖν· ὅθεν ἐπεκράτησε τὰ ἀδόμενα μέλεα κληθῆναι. Eadem in Epim. Homer. ap. Cramer. Anecd. Oxon. I, p. 285, nisi quod pro Μύσιμβλος recte est Μυρσίλος.

6.

Germanicus ad Arat. 172, de Hyadibus : *Myrtilus autem quinque filias Cadmi esse dixit. Habet autem taurus stellas in capite quinque, quæ Hyades appellantur.* Cf. Welck. Cycl. p. 101.

7.

E LIBRO PRIMO.

Schol. Apollon. Rh. I, 615 : Ἰστέον δὲ, ὅτι τῶν ἄλλων ἱστορούντων, ὡς κατὰ χόλον τῆς Ἀφροδίτης αἱ Λεμνιαῖδες δύσσομοι ἐγένοντο, Μυρτίλος (Μυρτίλος cod. Par.) ἐν πρώτῳ Λεσβικῶν διαφέρεται, καὶ φησι τὴν Μῆδειαν παραπλέουσιν διὰ ζηλοτυπίαν ῥῖψαι εἰς τὴν Ἀῆμον φάρμακον, καὶ δύσσομίαν γενέσθαι ταῖς γυναῖξιν· εἶναι τε μέχρι τοῦ νῦν κατ' ἐνιαυτὸν ἡμέραν τινὰ, ἐν ᾗ διὰ τὴν δυσωδίαν ἀποστρέφονται τὰς γυναῖκας ἄνδρες τε καὶ υἱεῖς. Cf. Müller. Min. p. 302.

Photius Lex. : Ἀῆμνιον βλέπων, πυρῶδες καὶ παροιμία· Ἀῆμνιον κακόν· ἐκ γὰρ Ἀθηνῶν ἀρπάσαντες γυναῖκας οἱ Ἀῆμνιοι καὶ τεκνοποιησάμενοι ἐξ αὐτῶν κατέσφαξαν αὐτὰς μετὰ τῶν τέκνων. Ἐπὶ δὲ Θόαντος (ἐπεὶ δὲ πάντας Suidas) αἱ γυναῖκες τοὺς ἄνδρας, ὅτι αὐταῖς οὐ προσεῖχον, [ἀνεῖλον add. ex Suid.]

ἅμα ταῖς τῶν Θρακῶν γυναῖξιν, ἐπὶ τῇ δυσωδίᾳ, ἣν Μυρσίλος μὲν διὰ τὸν Μῆδείας ἐπὶ τῇ Ὑψιπύλῃ ζῆλον κατασχεῖν [φησι], Καύκασος (Καύκαλος?) δὲ διὰ τὸ ὀλιγωρῆσαι τῆς Ἀφροδίτης τὰς Λημνίας· ἐνθεν τὰ μεγάλα κακὰ Λήμνια λέγεται.

Eadem Suidas s. v., Arsenius p. 335, Apostol. XI, 97. — Μυρσίλος] cod. Μυρσίλος; quod dedimus, habet Arsen. et Suidæ codd. duo; reliqui Μυρτίλος et Μυρσίλος. — Καύκασος] *Caucalum* rhetorem, Theopompi fratrem (Athen. X, p. 412), intelligendum esse conjicit Reinesius. Eodem modo rem narraverat *Asclepiades* (schol. Ven. II, η, 468), monente Bernhardy. Ceterum cf. Herodot. VI, 138; Apollodor. I, 9, 17, ib. Heyn.; Zenob. IV; Diogenian. VI, 2; Æschyl. Choeph. 626; Hygin. fab. 15; schol. Eur. Hec. 870; schol. Pindar. P. IV, 88, 449. Servius Virg. Æn. III, 399. Welcker. Trilog. p. 584 sq.

Antigon. Hist. Mir. c. 129 (117 Westerm.) : Μυρσίλος δὲ ὁ Λέσβιος Λοκροὺς τοὺς Ὀζόλας τῆς ἐπωνυμίας τετυχηκέναι, ὅτι τῆς χώρας τῆς αὐτῶν [τὸ ὕδωρ] ὄζει, καὶ μάλιστα τοῦ Ταφίου καλουμένου ὄρους· καὶ ρεῖν αὐτόθεν εἰς θάλασσαν ὥσπερ πῦον, τεθάρθαι δ' ἐν τῷ ὄρει τούτῳ Νέσσον τὸν Κένταυρον, ὃν Ἡρακλῆς ἀπέκτεινεν. — (130) Τὰς δὲ Λημνίας δύσσομους γενέσθαι Μῆδείας ἀφικομένης μετ' Ἰάσονος καὶ φάρμακα ἐμβαλλούσης εἰς τὴν νῆσον. Κατὰ δὲ τινὰ χρόνον καὶ μάλιστα ἐν ταύταις ταῖς ἡμέραις, ἐν αἷς ἱστοροῦσιν τὴν Μῆδειαν παραγενέσθαι, δυσώδεις αὐτὰς οὕτως γίνεσθαι ὥστε μηδένα προσιέναι.

ἐπωνυμίας] Ante hanc vocem in cod. legitur ἐπιθυμίας, quod in ἐπιδημίας mutavit Xylander, ejici jusserunt Meursius, Toupus, Bastius; ἀπὸ δύσσομίας conj. Locell. — τὸ ὕδωρ] addidit Meurs. ex Strabon. IX, p. 427. Cf. Pausan. X, 38, 2. Ceterum Lemniarum foetor de Locris Ozolis disserendi opportunitatem obtulerit.

per omnia jussit templa honorari. Et sunt Musæ quidem tales. Historia autem apud Myrsilum exstat Lesbium.

5.

Μέλος, quod modulatione fit, vel quod mellis dulcedinem habet. Myrsilus vero Musas, septem illas in Lesbo virgines, luctuosa et lugubria carmina obiisse dicit; atque inde carmina μέλεα (*misera, tristia*) appellari invaluisse.

7.

Notandum est reliquos auctores ita narrare, ut Veneris ira gravis odor Lemniis mulieribus injectus sit, Myrsilum vero in primo De rebus Lesbiis libro ab iis dissentire. Refert enim Medeam quum ad insulam adnavigaret, zelotypia ductam pharmacum in Lemnum jecisse, atque sic odoris gravedine mulieres affecisse. Atque etiam nunc quotannis diem esse quo viri et juvenes mulieres ob foetorem aversentur.

Lemnium tuens, quasi igneum; et proverbium : *Lemnium malum*. Lemnii enim quum ex Attica mulieres ra-

puissent, liberosque ex ipsis suscepissent, una cum liberis eas jugularunt. Thoante autem regnante mulieres viros simul cum feminis ex Thracia accitis interfecerunt, quod ab illis fastidirentur ob foetorem corporis, quem illas Myrtilus invasisse tradit per invidiam Medæ erga Hypsipylum; Caucasus (*Caucalus? Asclepiades?*) vero quod Lemniæ mulieres debitum Veneri honorem non tribuissent. Hinc magna mala Lemnia vocantur.

Myrsilus Lesbios Locros Ozolas nomen nactus esse ex eo narrat, quod in eorum regione foedum aqua odorem habeat, ac præ ceteris ea, quæ a Taphio monte in mare fertur, veluti pus sive sanguis putrefactus. Etenim in monte isto Nessum Centaurum, quem Hercules interfecit, esse sepultum. Lemnias vero mulieres graveolentes factas esse pharmaco, quod Medea cum Iasone adveniens in insulam conjecisset. Unde certo quodam tempore ac iis maxime diebus, quibus Medeam affuisse perhibent, tanto mulieres infici foetore, ut nemo accedere ad eas sustineat.

Antigon. Hist. Mir. c. 5 : Ὁ δὲ Μυρσίλος δὲ τὰ Λεσβιακὰ συγγεγραφώς φησιν, τῆς Ἀντισσαίας ἐν ᾧ τόπῳ μυθολογεῖται καὶ δείκνυται δὲ ὁ τάφος ὑπὸ τῶν ἐγγυωρίων τῆς τοῦ Ὀρφέως κεφαλῆς, τὰς ἀηδόνας εἶναι ὑψωνοτέρας τῶν ἄλλων. Cf. Pausan. IX., 30, 5.

9.

Antigon. Hist. Mir. c. 17 (15 Westerm.) : Μυρσίλος δὲ ὁ Λέσβιος ἐν τῷ ὄρει φησὶν Λεπετύμῳ ἱερὸν Ἀπόλλωνος εἶναι καὶ ἡρώιον Λεπετύμνου, ἐφ' ᾧ, καθάπερ ἐν τῷ Κράνῳ, δύο μόνον εἶναι κόρακας, ὄντων οὐκ ὀλίγων ἐν τοῖς πλησίον τόποις.

De Lepetymno monte cf. Theophrast. De aquis I, 4, Philostrat. Her. p. 716; Tzetzes ad Lyc. 384. 1098. Lepetymnum Methymæ maritum dicit Stephan. Byz. v. Μήθυμνα et Parthenius Erot. 21 in Λέσβου κτίσει versibus scripta, Apollonii uti videtur; certe Myrsilo, qui prosa oratione scripsit, Passovius vindicare eam non debebat.

10.

Etym. M. p. 56, 45, v. Λευκοθέα : Μυρσίλος (sic) δὲ οὐ μόνον τὴν Ἰνὼ Λευκοθέαν φησὶν, ἀλλὰ καὶ τὰς Νηρηίδας Λευκοθέας ὀνομάζει. Eadem Eudocia p. 276. Cf. Hesych. : Λευκοθεαί, πᾶσαι αἱ πόντιαι. Ob hunc certe locum non erat cur strenuum fabularum novatorem Myrsilum appellaret Meinekius ad Euphor. p. 107, uti recte monet Ebert. in Diss. Sic. p. 254.

11.

Photius Lex. p. 193 : Λινόν, κοινῶς μὲν ἄνθος. Θεόφραστος δὲ νάρκισσον, Μυρσίλος δὲ Λεσβιακοῖς εἶδος ἄνθους. Probabiliter hæc eo loco attulit, quo sermonem instituit de Lino, quem uti apud Argivos,

8.

Myrsilus, qui De rebus Lesbiis scripsit, in Antissæa regione dicit, quo loco caput Orphei conditum esse indigenæ fabulantur ejusque sepulcrum ostendunt, lusciniæ reliquias canere suavius.

9.

Myrsilus Lesbios in Lepetymno monte ait templum esse Apollinis et heroum Lepetymni, ad quod duo tantum, sicuti Crannone, corvi essent, quanquam haud pauci conspicerentur in locis vicinis.

10.

Myrsilus non solam Inonem Leucotheam appellat, sed Nereides quoque Leucotheas dicit.

11.

Linus, in universum flos; secundum Theophrastum vero narcissus, secundum Myrsilum in Lesbiacis species floris.

12.

Myrsilus Lesbios scribit Enalum Æolensem, quum amaret Phineæ (Sminthei?) filiam, quæ oraculo Amphitritæ

sic etiam apud Lesbios (cf. fragm. Chronol. p. 174) cultum fuisse consentaneum est. Scilicet Linum a lino flore (qui narcissi genus fuerit) appellari auctor noster dixerit, uti Narcissus nomen habeat a narcisso. Atque hæc quidem nominis explicatio unice vera fuerit. Cf. Ambrosch. De Lino, Berlini 1829, p. 3; Preller. in Pauly's Realencyclop. v. Linus. De Lino-Narcisso cf. Creuzer. Hist. Kunst. p. 255.

12.

Plutarch. De sollert. anim. c. 36, p. 984, E : Ἐναλον δὲ τὸν Αἰολέα, Μυρτίλος (scr. Μυρσίλος) ὁ Λέσβιος ἱστορεῖ, τῆς Φινέως (scr. vid. Σμινθέως) ἐρῶντα θυγατρὸς ῥιφείσης κατὰ χρησμὸν τῆς Ἀμφιτρίτης ὑπὸ τῶν Πενθιλιδῶν, καὶ αὐτὸν ἐξαλλόμενον εἰς τὴν θάλασσαν, ὑπὸ δελφίνου σῶον ἐξενεχθῆναι πρὸς τὴν Λέσβον.

Fusius rem Plutarchus narrat in Sympos. Sap. c. 20, p. 163 : Χρησμοῦ γὰρ γενομένου τοῖς οἰκίζουσι Λέσβον, ὅταν ἔρματι πλέοντες προστύχωσιν, ὃ καλεῖται. Μεσόγειον, τότε ἐνταῦθα Ποσειδῶνι μὲν ταῦρον, Ἀμφιτρίτῃ δὲ καὶ Νηρηΐδι ζῶσαν καθιέναι παρθένον. ὄντων οὖν ἀρχηγῶν ἐπτὰ καὶ βασιλέων, ὁ γδοῦς δὲ τοῦ Ἐχέλαου πυθοχρήστου τῆς ἀποικίας ἡγεμόνος, οὗτος μὲν ἡίθεος ἦν ἔτι, τῶν δὲ ἐπτὰ κληρουμένων, ὅσοις ἄγαμοι παῖδες ἦσαν, καταλαμβάνει θυγατέρα Σμινθέως ὁ κλῆρος. ἦν ἐσθῆτι καὶ χρυσῷ κοσμήσαντες, ὡς ἐγένοντο κατὰ τὸν τόπον, ἔμελλον εὐξάμενοι καθῆσειν. Ἐτυχε δὲ τις ἐρῶν αὐτῆς τῶν συμπλεόντων, οὐκ ἀγεννῆς, ὡς εἶκε, νεανίας, οὗ καὶ τὸ ὄνομα διαμνημονεύουσιν Ἐναλον. Οὗτος ἀμήχανόν τινα τοῦ βοηθεῖν τῇ παρθένῳ προθυμίαν ἐν τῷ τότε πάθει λαβὼν, παρὰ τὸν καιρὸν ὥρμησε, καὶ περιπλακεῖς ὁμοῦ συγκαθῆκεν ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν. Εὐθὺς μὲν οὖν φήμη τις οὐκ ἔχουσα τὸ βέβαιον, ἄλλως δὲ πείθουσα πολλοὺς ἐν τῷ

jubente a Penthilidis in mare dejecta fuerat, ipsum quoque in mare insiluisse, salvumque a delphino fuisse ad Lesbum delatum.

Lesbum condentibus oraculum mandaverat, ut quum navigando ad stationem appulissent nomine Mesogeum, quasi Mediterraneum dicas, ibi tum Neptuno taurum, Amphitritæ ac Nereidibus vivam virginem demitterent in mare. Septem erant duces ac reges, octavus Echelaus princeps deducendæ coloniæ oraculo constitutus, isque etiamnum cœlebs. Quum reliqui septem sorte de innuptis liberis comparassent, ea filiæ Sminthei (supra Phineæ) obtigit : hanc igitur vestibuset auro exornarunt, erantque, quum loco appropinquassent, conceptis votis in mare abjecturi. Erat inter eos qui una navigabant adolescens quidam indolis nequaquam malæ, cujus nomen Enalus perhibetur : is quum puellæ istius amore teneretur, et studio ejus servandæ ineffabili ducetur, sub ipsum temporis articulum impetu dato eam complexus, una se in mare demisit. Ac statim quidem fama certitudinis expers, sed cui tamen multi de exercitu fidem

στρατοπέδῳ, διηνέχθη περὶ σωτηρίας αὐτῶν καὶ κομιδῆς. Ὑστέρῳ δὲ χρόνῳ τὸν Ἐναλὸν φασιν ἐν Λέσβῳ φανῆναι, καὶ λέγειν, ὡς ἐπὶ δελφίνων φορητοὶ διὰ θαλάττης ἐκπέσοιεν ἀβλαβῶς εἰς τὴν ἡπειρον. Ἔστι δὲ ἄλλα θειότερα τούτων, ἐκπλήττοντα καὶ κηλοῦντα τοὺς πολλοὺς, διηγεῖσθαι· πάντων δὲ πίστιν ἔργον παρασχεῖν. Κύματος γὰρ ἡλιθάτου περὶ τὴν νῆσον αἰρωμένου, καὶ τῶν ἀνθρώπων ἀπαντῆσαι δεδιότων, μόνον ** θαλάττῃ ἔπεσθαι πολύποδας αὐτῷ πρὸς τὸ ἱερὸν τοῦ Ποσειδῶνος, ὧν τοῦ μεγίστου λίθον κομίζοντος, λαβεῖν τὸν Ἐναλὸν καὶ ἀναθεῖναι· καὶ τοῦτον ἔτι καλοῦμεν.

Cf. Anticlides in Nostis (fr. 7) ap. Athen. p. 466. De Penthilidis v. Müller. *Min.* p. 477 et Nostra fragm. Chronol. p. 174.

13.

Strabo XIII, p. 610 : Φησὶ δὲ Μυρσίλος Μηθυμναίων κτίσμα εἶναι Ἀσσον· Ἑλλάνικος δὲ Αἰολίδα φησὶν· ὥστε καὶ τὰ Γάργαρα καὶ ἡ Λαμπωνία Αἰολέων.

14.

Plinius H. N. III, 13 : *Sardiniam ipsam Timæus Sandalitim appellavit ab effigie soleæ, Myrsilus Ichnusam a similitudine vestigii.*

15.

Plinius H. N. IV, 22 : *Ipsam (Andrum ins.) Myrsilus Cauron, deinde Antandron cognominatam tradit : Callimachus Lasiam, alii Nonagriam, Hydrussam, Epagrin.*

Myrsilus recensetur etiam inter auctores quibus libro quinto Plinius usus est.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ.

16.

Athenæus XIII, p. 610, A : Θεόφραστος δὲ ἀγῶνα κάλλους φησὶ γενέσθαι παρὰ Ἡλείοις, καὶ τὴν κρίσιν ἐπιτελεῖσθαι μετὰ σπουδῆς, λαμβάνειν τε τοὺς νικησάντας ἄθλα ὅπλα· ἅπερ ἀνατίθεσθαι φησι Διονύσιος

adhiberent, didita fuit incolumes eos fuisse in terram delatos. Postea vero temporis aiunt ipsum in Lesbo fuisse visum Enalum, ac narrasse, a delphinis se e mari in continentem citra periculum fuisse evectos. Possem alia his diviniore, ac multorum animos qua percellentia qua demulcentia commemorare : sed difficile est omnibus fidem facere. Quum enim fluctus ingens circa insulam attolleretur, hominesque ad mare accedere non auderent, solum ferunt Enalum accessisse, et secutam eum esse polypodum multitudinem ad templum usque Neptuni, maximo lapidem gestante, quem Enalus dedicaverit : isque lapis a nobis ita dicitur.

13.

Myrsilus Assum a Methymnæis conditam ait.

ὁ Λευκτρικὸς τῇ Ἀθηνᾷ, τὸν δὲ νικήσαντα ταινιούμενον ὑπὸ τῶν φίλων καὶ πομπεύοντα ἕως τοῦ ἱεροῦ παραγῆναι γνεσθαι. Τὸν στέφανον δ' αὐτοῖς δίδοσθαι μυρρίνης, ἱστορεῖ Μυρσίλος ἐν Ἱστορικοῖς παραδόξοις.

Commode hæc etiam in Lesbicis memorari potuerunt, quandoquidem Athenæus l. l. ex Theophrasto refert κάλλους κρίσεις γενέσθαι παρὰ Τενεδοίοις καὶ Λεσβίοις. Plura de hisce καλλιστείοις v. ap. Plehn. *Lesbiac.* p. 125 sq. — Qui fuerit Dionysius *Leuctricus* ignoro. Num fuit. Δ. ὁ λεπτός, qui inter alia Theoridæ carmen τὸ εἰς τὸν Ἑρωτα illustravit (Athen. XI, 475, F.)? Is vero vix diversus est ab D. Corinthio αἰτιογράφῳ, ex quo Plutarchus in *Amator.* p. 761, B, historiam de Clearcho, qui spectante amasio pulcherrimum facinus edidit, commemorat.

17.

Plutarch. *Arat.* c. 3. : Τοῦτον (Νικοκλέα) ἐμφερέστατον λέγουσι τὴν ὄψιν Περιάνδρῳ τῷ Κυψέλου γενέσθαι, καθάπερ Ἀλκμαίωνι μὲν τῷ Ἀμφιάρῳ τὸν Πέρσῃ Ὀρόντην, Ἐκτορι δὲ τὸν Λακεδαιμόνιον νεανίσκον, ὃν ἱστορεῖ Μυρσίλος ὑπὸ πλήθους τῶν θεωμένων, ὡς τοῦτ' ἔγνωσαν, καταπατηθῆναι.

MYRON PRIENENSIS.

Myron Priensis præter alia scripsit bellum Messeniæ primum usque ad mortem Aristodemi. Hæc sicuti reliqua quæ de indole ejus operis comperta habemus, uni debemus Pausaniæ (IV, 6, 1) : Τοῦτον δὲ γὰρ, αἶτ, τῶν Μεσσηνίων τὸν πόλεμον Ῥιανός τε ἐν τοῖς ἔπεσιν ἐποίησεν ὁ Βηναῖος, καὶ ὁ Πριηνεὺς Μύρων· λόγοι δὲ περὶ Μύρωνος ἐστὶν ἡ συγγραφή. Συνεχῶς μὲν δὲ τὰ πάντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τοῦ πολέμου τὴν τελευτὴν οὐδετέρῳ διήνυσται, μέρος δὲ, ὡς ἑκάτερος ἡρέσκετο. Ὁ μὲν τῆς τε

HISTORICA PARADOXA.

16. Theophrastus ait pulchritudinis certamen fuisse apud Eleos, et magno studio exerceri solitum judicium ; præmium autem eorum qui vicissent, fuisse arma. Illa arma ab eis Minervæ dedicari solita esse, scribit Dionysius Leuctricus ; victorem autem, tæniis ornatum ab amicis, in pompa processisse usque ad deæ templum. Coronam vero, qua donabantur, ex myrto fuisse tradit Myrsilus in *Historicis Paradoxis.*

17.

Hunc Nicoclem forma simillimum fuisse Periandro Cypseli filio perhibent, ut Orontem quoque Persam Alcmaëoni Amphiarai filio, et Hectori Lacedæmonium quendam, quem Myrsilus narrat, quum id vulgus rescivisset, a turba spectatum venientium conculcatum periisse.

Ἀμφείας τὴν ἄλωσιν καὶ τὰ ἐφεξῆς συνέθη-
κεν, οὐ πρόσω τῆς Ἀριστοδήμου τελευτῆς·
Ῥιανὸς δὲ τοῦδε μὲν τοῦ πρώτου τῶν πολέμων οὐδὲ
ἤφατο ἀρχήν. Ὅποσα δὲ χρόνῳ συνέβη τοῖς Μεσση-
νίοις ἀποστᾶσιν ἀπὸ Λακεδαιμονίων, ὁ δὲ καὶ ταῦτα
μὲν οὐ τὰ πάντα ἔγραψε, τῆς μάχης δὲ τὰ ὕστερα, ἣν
ἐμαχέσαντο ἐπὶ τῇ τάφρῳ τῇ καλουμένῃ μεγάλῃ. Ἄν-
δρα τε Ἀριστομένην Μεσσήνιον (τούτου γὰρ δὴ ἕνεκα
τὸν πάντα ἐποίησάμην Ῥιανοῦ καὶ Μύρωνος λόγον),
ὃς καὶ πρῶτος καὶ μάλιστα τὸ Μεσσήνης ὄνομα ἐς ἀξίω-
μα προήγαγε, τοῦτον τὸν ἄνδρα ἐπεισῆγαγε μὲν
ὁ Πριηνεὺς ἐς τὴν συγγράφη, Ῥιανῶ δὲ ἐν τοῖς
ἔπεσιν οὐδὲν Ἀριστομένης ἐστὶν ἀφανέστερος ἢ Ἀχιλ-
λεὺς ἐν Ἰλιάδι Ὀμήρῳ. Διάφορα οὖν ἐπὶ τοσοῦτον εἰ-
ρηκότων, προσέθαι μὲν τὸν ἕτερόν μοι τῶν λόγων, καὶ
οὐχ ἅμα ἀμφοτέρους, ὑπελείπετο. Ῥιανὸς δὲ μοι ποιῆ-
σαι μᾶλλον ἐφαίνετο εἰκότα εἰς τὴν Ἀριστομένους ἡλι-
κίαν. Μύρωνα δὲ ἐπὶ τε ἄλλοις καταμαθεῖν
ἐστὶν οὐ προορώμενον, εἰ ψευδῆ τε καὶ οὐ πι-
θανὰ δόξει λέγειν, καὶ οὐχ ἥκιστα ἐν τῇδε τῆς
Μεσσηνιαίας συγγραφῇ. Πεποίηκε γὰρ, ὡς ἀπο-
κτείνει Θεόπομπον τὸν Λακεδαιμονίων βασιλέα Ἀριστο-
μένης ὀλίγον πρὸ τῆς Ἀριστοδήμου τελευτῆς· Θεόπομ-
πον δὲ οὔτε μάχης γινομένης οὔτε ἄλλως προαποθανόντα
ἴσμεν πρὶν ἢ διαπολεμηθῆναι τὸν πόλεμον. Οὗτος δὲ
ὁ Θεόπομπος ἦν καὶ ὁ πέρας ἐπιθεὶς τῷ πολέμῳ.

Multa ex Myronis libris Pausaniam in sua trans-
tulisse, etsi demonstrari nequit, veri tamen simil-
imum est : adeo ut quæ in Pausania nunc repre-
henduntur, eadem vitia magis etiam in Myronis
opere conspicua fuisse videantur. De Pausanianæ
autem narrationis indole lectorem relego ad Mül-
lerum in *Dor.* I, p. 144 sqq. De Rhiano, Erato-
sthenis æquali, vide Saal. (*Rhiani quæ supersunt.*
Bonn. 1831) et A. Meinek. in *Abhandl. d. Ber-
lin. Acad.* 1834, et *Analectis Alexandrinis.*

ΜΕΣΣΗΝΙΑΚΑ.

E LIBRO SECUNDO.

1.

Athenæus XIV, p. 657, C : Ὅτι δὲ τοῖς εἰλωσιν
ὑβριστικῶς πάνυ ἐχρῶντο Λακεδαιμόνιοι καὶ Μύρων
ὁ Πριηνεὺς ἱστορεῖ, ἐν δευτέρῳ Μεσσηνιακῶν γράφων

οὕτως· « Τοῖς δ' εἰλωσι πᾶν ὑβριστικὸν ἔργον ἐπιτάτ-
τουσι πρὸς πᾶσαν ἄγον ἀτιμίαν. Κυνῆν τε γὰρ ἕκαστον
φορεῖν ἐπάναγκες ὥρισαν καὶ διφθέραν περιβεβλησθαι,
πληγὰς τε τεταγμένας λαμβάνειν κατ' ἐνιαυτὸν ἀδική-
ματος χωρὶς, ἵνα μήποτε δουλεύειν ἀπομάθωσι. Πρὸς
δὲ τούτοις, εἴ τινες ὑπερακμάζοιεν τὴν οἰκετικὴν ἐπι-
φάνειαν, ἐπέθηκαν ζημίαν θάνατον, καὶ τοῖς κεκτημένοις
ἐπιτίμιον, εἰ μὴ ἐπικόπτοιεν τοὺς ἀδρουμένους. Καὶ
παραδόντες αὐτοῖς τὴν χώραν, ἔταξαν μοῖραν, ἣν αὐτοῖς
ἀνοίσουσιν ἀεὶ. » Cf. Müller. *Dor.* II, p. 37. 38. 40.
Hinc quoque patet, quonam Myron in Spartanos
animo fuerit.

2.

Idem VI, p. 271, F : Μύρων δ' ὁ Πριηνεὺς ἐν δευ-
τέρῳ Μεσσηνιακῶν « Πολλάκις (φησὶν) ἡλευθέρωσαν
Λακεδαιμόνιοι δούλους, καὶ οὓς μὲν ἀφέτας ἐκάλεσαν,
οὓς δὲ ἀδεσπότους, οὓς δὲ ἐρυκτῆρας, δεσποσιοναύτας
δ' ἄλλους, οὓς εἰς τοὺς στόλους κατέτασσον· ἄλλους δὲ
νεοδαμώδεις, ἐτέρους ὄντας τῶν εἰλώτων. »

Subjungo quæ apud Rutilium Lupum ex My-
rone rhetore (Asiano) commemorantur. Probabilis
enim est Bœckhii (*Ind. lectt. Berolin.* 1824) con-
jectura auctorem Messeniacorum, quæ rhetoricæ
potius quam vere historicæ indolis fuisse omnia
suadent, a rhetore isto non esse distinguendum.

Rutil. Lup. II, 1 : *Myron* : « *Hæc mulier nuper
fuit locuples, potens, in amore atque deliciis ne-
cessariorum : ornatus ejus opibus abundabat : ma-
gnus ancillarum, quæ sequebantur, comitatus ap-
pellabatur. Nunc contra subito et gravi casu affli-
cta, vix mediocris ancillulæ dignitatem retinet.
O fortuna, quam vehementer te rerum varietas
oblectat, et quam magno odio est tibi beatæ vitæ
perpetuus et constans fructus !* »

Id. ib. p. 130 ed. Frotscher. : *Myron* : « *Ami-
cus meus fuit Chremonides, et opinione omnium
magis familiaris, et pro salute ejus, quæcumque
potui, feci. Sed posteaquam major vis legis no-
strum auxilium ab illius periculo removet, calamita-
tis ac luctus ejus particeps eram. Nam opitulandi
facultas omnis erepta jam fuerat.* »

ΜΕΣΣΗΝΙΑΚΑ.

1.

Admodum contumeliose tractatos esse Helotas a Lace-
dæmoniis, Myron etiam Priensis docet secundo libro
Rerum Messeniacarum, ita scribens : « Helotis quodlibet
ignominiosum opus et ad omne probrum pertinens injun-
gunt. Galerum e pelle gestare, pellibusque pro veste uti
cogunt : quotannis statuto tempore, etiamsi nihil deliquis-
sent, verbera eis infligunt, ne servos se esse obliviscantur.
Ad hæc, si qui præter servilem conditionem florenti specie

et bene habito corpore conspicerentur, ii capite id luunt :
et heris irrogatur mulcta, qui non inhiabant macerantque
pinguescentes. De agro, qui illis tributus est, certam por-
tionem semper dominis pendere tenentur. »

2.

Myron Priensis, secundo libro Rerum Messeniacarum,
scribit : « Sæpius a Lacedæmoniis liberati sunt servi : quo-
rum alios *aphetas* nominarunt, alios vero *adespotos*, alios
erycteras, alios *desposionautas*, quos in navium classes
distribuerunt, alios *neodamodes*, qui diversi sunt ab Helo-
tibus. »

NICANDER CHALCEDONIUS.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ.

I.

E LIBRO QUARTO.

Προυσίου συμπτώματα.

Athenæus XI, p. 496, D : Προυσίας. Ὅτι τὸ ποτῆριον τοῦτο ἔξορθόν ἐστι, προείρηται. Καὶ ὅτι τὴν προσηγوریαν ἔσχε ἀπὸ Προυσίου, τοῦ Βιθυνίας βασιλεύσαντος καὶ ἐπὶ τρυφῇ καὶ μαλακίᾳ διαβοήτου γενομένου, ἱστορεῖ Νίκανδρος ὁ Χαλκηδόνιος (ὁ Καλχηδό-νιος ins. A.) ἐν τετάρτῳ Προυσίου συμπτωμάτων. Prusiam intellige secundum hujus nominis regem, τὸν κυνηγόν, luxuria sua et morum pravitate infamem (180-149 a. C. sec. Clinton. F. H. t. III, p. 417.

2.

E LIBRO SEXTO.

Idem XIII, p. 606, B : Καὶ ἄλογα δὲ ζῶα ἀνθρώπων ἡράσθη· Σεκοῦνδου μὲν τινος βασιλικοῦ οἰνοχόου ἀλεκτρυόν· ἐκαλεῖτο δὲ ὁ μὲν ἀλεκτρυὼν Κένταυρος, ὁ δὲ Σεκοῦνδος ἦν οἰκέτης Νικομήδους τοῦ Βιθυνῶν βασιλέως, ὡς ἱστορεῖ Νίκανδρος ἐν ἑκτῷ Περιπετεῖων. Eadem e Philone narrat Ælianus H. An. XII, 37. Nicomedes probabiliter est N. II Epiphanes (148-91 a. C.). Jonsius scribi voluit ἐν ἑκτῷ περὶ πετεινῶν, adeo ut novum de hist. naturali opus Nicandri Colophonii nancisceremur. Ego N. Chalcedonium intelligo. Auctor in ταῖς Περιπετεῖαις aut in universum egit de fortunarum mutatione quam reges experti sunt, aut, quod malim, totum opus erat de historia regum Bithyniæ, quæ, quum regum fati rerumque vicissitudinibus insignis esset, inscribi poterat Περιπέτειαι τῶν τῆς Βιθυνίας βασιλέων. Pars ejus operis laudatur

fr. 1, ubi pro ἐν δ' τῶν Πρ. συμπτωμάτων, mallem ἐν δ' περὶ Πρ. συμπτ.

NICANDER ALEXANDRINUS.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΜΑΘΗΤΩΝ.

Suidas v. Αἰσχρίων, Μυτιληναῖος, ἐποποιὸς, ὃς συνεξεδήμει Ἀλεξάνδρῳ τῷ Φιλίππου. Ἦν δὲ Ἀριστοτέλους γνῶριμος καὶ ἐρώμενος, ὡς Νίκανδρος ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἐν τῷ Περὶ τῶν Ἀριστοτέλους μαθητῶν.

NICANDER THYATIRENUS.

Stephan. Byz. : Θυάτειρα, πόλις Λυδίας.. Τὸ ἐθνικὸν Θυατειρηνός.. ἀφ' οὗ Νίκανδρος γραμματικὸς Θυατειρηνός [ἢ Κολοφώνιος.]

Postrema uncis inclusi, utpote quæ indocta manus addidisse videatur. Certe si Thyatirenus et Colophonius unum esse eundemque Stephanus indicare voluisset, vix uno grammatici titulo Nicandrum ornasset. Accedit quod Athenæus aut Colophonius laudat aut Thyatirenus, quod jure mirareris, nisi inter utrumque distinguendum duxisset.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΗΜΩΝ.

1.

Harpocratio : Τιτακίδαι· δῆμός ἐστι τῆς Αἰαντίδος φυλῆς οἱ Τιτακίδαι, ὡς Νίκανδρος ὁ Θυατειρηνὸς ἐν τῷ Περὶ τῶν δῆμων δηλοῖ. Μήποτε δὲ ἀπὸ Τιτάκου ὠνομάσθησαν, οὗ μνημονεύει Ἡρόδοτος (IX, 73).

2.

Harpocratio : Θυργωνίδαι. Νίκανδρος ὁ Θυατειρηνὸς ἐν τῷ περὶ τῶν δῆμων, « Μετετέθησαν, φησὶν,

FATA REGUM BITHYNIÆ.

1.

DE PRUSIÆ FATIS.

Prusias. Esse hoc erectum poculum, supra dictum est. Nomen autem invenisse a Prusia Bithyniæ rege, qui ob luxuriam et mollitiem fuit famosus, tradit Nicander Chalcedonius, libro quarto De Prusiæ fati.

2.

Sed et muta animantia homines amarunt. Secundum quempiam, regium pincernam, gallus gallinaceus : nominabatur is gallus Centaurus; Secundus vero minister erat Nicomedis regis Bithynorum, ut tradit Nicander sexto libro De Fortunæ casibus.

DE ARISTOTELIS DISCIPULIS.

Æschrius, Mytilenæus, poeta epicus, qui Alexandro Philippi filio comes erat expeditionis. Erat vero Aristotelis discipulus et amasius, ut Nicander Alexandrinus in libro De Aristotelis discipulis refert.

DE ATTICÆ PAGIS.

1.

Titacidæ, pagus Æantidis tribus, ut Nicander Thyatirenus ait in libro De pagis. Fortasse nomen habet a Titaco, cujus Herodotus meminit.

2.

Tyrgonidæ. Nicander Thyatirenus in libro De pagis :

ἐξ Αἰαντίδος Ἀφιδναῖοι, Περρίδαι, Τिताκίδαι, Θυργωνίδαι. »

Ejusdem Ἐξηγητικὰ Ἀττικῆς διαλέκτου laudat Harpocraton v. μέδιμνος, βολεῶνες (γ'), τριπτῆρα (ις'), ξηραλοιφεῖν (ιη'). Alia ex eodem vel similibus operibus afferunt Athenæus p. 76 A. 81 C. 114 C. 320 C. 461 F. 479 C. 481 E. 485 sq. 503 C. 678 F. 691 C. Schol. Aristoph. Eq. 406. Schol. Plat. Charm. p. 319.

NICIAS.

I.

ΑΡΚΑΔΙΚΑ.

Athenæus XIII, p. 609, E : Οἶδα δὲ καὶ περὶ κάλλους γυναικῶν ἀγῶνά ποτε διατεθέντα· περὶ οὗ ἱστορῶν Νικίας ἐν τοῖς Ἀρκαδικοῖς διαθεῖναι φησιν αὐτὸν Κύψελον, πόλιν κτίσαντα ἐν τῷ πεδίῳ περὶ τὸν Ἀλφειόν· εἰς ἣν κατοικίσαντα Παρρασίων τινάς, τέμενος καὶ βωμὸν ἀναστῆσαι Δῆμητρι Ἐλευσινίᾳ, ἥς ἐν τῇ ἑορτῇ καὶ τὸν τοῦ κάλλους ἀγῶνα ἐπιτελέσαι· καὶ νικῆσαι πρῶτον αὐτοῦ τὴν γυναῖκα Ἡροδίκην. Ἐπιτελεῖται δὲ καὶ μέχρι νῦν ὁ ἀγὼν οὗτος· καὶ αἱ ἀγωνιζόμεναι γυναῖκες χρυσοφόροι ὀνομάζονται.

Qui sit hicce Nicias, quæritur. Quem ceteris locis Athenæus laudat, Nicias est Nicæensis, qui Φιλοσόφων διαδοχὰς scripsit.

Schol. ad Dionys. Perieg. 270 : Νικίας δὲ φησιν ἀπὸ τινος Εὐρώπου καὶ Ἀσίου καὶ Λίβυος sc. cognomines terras appellatas esse.

Eustath. ad Dionys. 175 : Νικίας δὲ τίς φησι τὰς τρεῖς ἡπείρους ἀπὸ τινων κληθῆναι ἀνδρῶν, Εὐρώπου, Ἀσίου καὶ Λίβυος.

« Νικίας, quem diversum esse puto ab enarratore Homérico, vereor ne scribendus sit Νικάνωρ, quem Περὶ μετονομασιῶν disseruisse constat per Stephanum B. v. Πόρος et Ὑδρὴ et Athen. p. 296. Cf. Matter, *École d'Alexand.* VII, p. 296. » BERNHARDY. Mutatione vix opus, quum Niciam historicum vel geographum laudet etiam Plinius XXXVII, s. 11 § 1, ubi postquam Pythæ, Timæi, aliorum, de insula, ubi electrum provenit, deque

natura electri sententias apposuerat, addit : *Nicias solis radiorum succum intelligi voluit. Hos circa occasum credit vehementius in terram actos, pinguem sudorem in ea parte Oceani relinquere, deinde æstatibus in Germanorum littora ejici. Et in Ægypto nasci simili modo et vocari Sacal : item in India, gratiusque thure esse Indis. In Syria quoque feminas verticillos inde facere et vocare harpaga, quia folia et paleas vestiumque fimbrias rapiat.* Fortasse est Nicias Maleotes, qui præter alia Περὶ λίθων librum scripsisse perhibetur. Subtexam quæ ex eo afferuntur.

NICIAS MALEOTES.

Plutarch. Par. min. c. 13 : Ἡρακλῆς τοῦ Ἰόλης γάμου ἀποτυχὼν, τὴν Οἰχαλίαν ἐπόρθησεν. Ἡ δ' Ἰόλη ἀπὸ τοῦ τείχους ἔρριψεν ἑαυτήν· συνέβη δὲ, κολπωθείσης ὑπὸ ἀνέμου τῆς ἐσθῆτος, μηδὲν παθεῖν, καθάπερ ἱστορεῖ Νικίας Μαλεώτης.

Eundem Niciam ἐν τοῖς Περὶ λίθων laudat Plutarch. De flav. c. 20 (et Stobæus Florileg. C, 12) : Παράκειται δ' αὐτῷ (Euphrati) ὄρος, Δρίμυλλον καλούμενον· ἐν ᾧ γεννᾶται λίθος, σαρδώνυχι παρόμοιος, ᾧ οἱ βασιλεῖς ἐν ταῖς βασιλείαις χρῶνται· ποιεῖ δ' ἄριστα πρὸς ἀμβλυωπίαν εἰς ὕδωρ θερμὸν βαλλόμενος· καθὼς ἱστορεῖ Νικίας ὁ Μαλλώτης ἐν τοῖς Περὶ Λίθων. Hunc fortasse non diversum esse a Nicia Milesio medico, ad quem Theocrit. Idyll. XI s. Cyclopem scripsit, quique ipse poemation de Cyclopi amoribus ad Theocritum rescripserat, opinatur Fabricius in B. Gr. II, p. 432 ed. pr., quod parum mihi probatur. Allatis adde Schol. Hom. Odys. ψ, 218 : Ἀλέξανδρος ὁ Πριάμου παῖς ἀπὸ τῆς Ἀσίας κατάρας εἰς τὴν Λακεδαίμονα, διενεοῖτο τὴν Ἑλένην ξενιζόμενος ἀρπάσαι. Ἡ δὲ γενναῖον ἦθος καὶ φιλόανθρωπον ἔχουσα ἀπηγόρευε καὶ προτιμᾶν ἔλεγε τὸν μετὰ νόμου γάμον, καὶ τὸν Μενέλαον περὶ πλείονος ἡγεῖσθαι. Γενομένου δὲ τοῦ Πάριδος ἀπράκτου, φασὶ τὴν Ἀφροδίτην ἐπιτεχνῆσαι τοιοῦτόν τι, ὥστε καὶ μεταβάλλειν τοῦ Ἀλεξάνδρου τὴν ἰδέαν εἰς τὸν τοῦ Μενελάου χαρακτῆρα, καὶ οὕτω τὴν Ἑλένην παραλογίσασθαι. Δόξασαν γὰρ εἶναι ταῖς ἀληθείαις τὸν Μενέλαον, μὴ ὀκνῆσαι ἅμα αὐτῷ ἐπεσθαι. Φθάσασαν δὲ αὐτὴν ἄχρι τῆς νεῶς ἐμβαλλόμενος ἀνήχθη. Ἡ ἱστορία παρὰ Νικίᾳ τῷ πρώτῳ

« Transpositi sunt ex Æantide tribu Aphidnæi, Perrhidæ, Titacidæ, Thyrgonidæ. »

ARCADICA.

Novi etiam institutum olim certamen mulierum de pulchritudine : de quo narrans Nicias in Arcadicis, instituisse illud ait Cypselum, condito oppido in planitie circa Al-

pheum : in quod quum colonos legisset Parrhasiorum nonnullos, fanum et altare Cereri Eleusiniæ statuisset, et festo deæ die certamen pulchritudinis instituisse ; in quo primam victoriam retulit uxor ejusdem Herodica. Celebratur autem etiam nunc certamen illud, et quæ in eo contendunt mulieres, *Chrysophoræ* appellantur, id est, *aurum gestantes*.

(sic). « Hæc ad Niciam illum qui in scholiis Homericis, nostris etiam (ad α, 109), in rebus mere grammaticis citari solet [v. indicem in schol. II. ed. Bekk. In sch. II. 4, 212 appellatur ὁ Ἀσκαλωνίτης], spectare non possunt. Neque alium memoratum invenio ejus nominis cui hæc nugæ tribui possint, nisi Niciam Maleoten, quem vanissimus scriptor Parallelorum minorum in ejusdem generis fabulis testem laudat cap. 13. » BUTTMANN.

NICIAS NICÆENSIS.

ΦΙΛΟΣΟΦΩΝ ΔΙΑΔΟΧΑΙ.

Athenæus p. XI, 505, B. Haud primus dialogicam sermonis formam adhibuit Plato : Πρὸ γὰρ αὐτοῦ τοῦθ' εὔρε τὸ εἶδος τῶν λόγων ὁ Τῆσιος Ἀλεξαμενός, ὡς Νικίας ὁ Νικαεύς ἱστορεῖ καὶ Σωτίων.

Idem XI, p. 506, C : Platonis dialogus, qui Alcibiades II inscribitur, ὑπό τινων Ξενοφώντος εἶναι λέγεται, ὡς καὶ ἡ Ἀλκυὼν Λέοντος τοῦ Ἀκαδημαῖκου, ὡς φησι Νικίας ὁ Νικαεύς.

Idem X, p. 437, E : Ἦν δὲ ὁ Διονύσιος ἔτι ἐκ νέου, ὡς φησι Νικίας ὁ Νικαεύς ἐν ταῖς Διαδοχαῖς, πρὸς τὰ ἀφροδίσια ἐκμανῆς, καὶ πρὸς τὰς δημοσίας εἰσῆγει παιδίσκας ἀδιαφόρως. Καὶ ποτε πορευόμενος μετὰ τινων γνωρίμων, ὡς ἐγένετο κατὰ τὸ παιδισχεῖον, εἰς δὲ τῇ προτεραίᾳ παρεληλυθὼς ὥφειλε χαλκοῦς, ἔχων τότε κατὰ τύχην, ἐκτείνας τὴν χεῖρα, πάντων ὁρώντων, ἀπεδίδου.

Idem VI, p. 273, D : Ὁ δὲ Ποντικὸς Ἑστιάσιος καλῶς ἐκαυχᾶτο, μήτε ἀνατέλλοντα μήτε καταδύμενον ποτε τὸν ἥλιον ἐωρακέναι, διὰ τὸ παιδεῖν παντὶ καιρῷ προσέχειν, ὡς ὁ Νικαεύς Νικίας ἱστορεῖ ἐν ταῖς Διαδοχαῖς.

Idem XIII, p. 591, F : Καὶ Βίων δ' ὁ Βορυσθεΐτης, φιλόσοφος, ἐταίρας ἦν υἱὸς, Ὀλυμπίας Λακαίνης, ὡς φησι Νικίας ὁ Νικαεύς ἐν ταῖς τῶν Φιλοσόφων διαδοχαῖς.

LACEDÆMONIORUM RESPUBLICA.

1.

Ceterum nec *orthagorisci*, ut ait Polemon, vocantur lactantes porcelli, sed *orthragorisci*, quia πρὸς τὸν ὄρθρον (*sub diluculum*) veneunt, ut Persæus tradit in Lacedæmoniorum republica, et Dioscorides secundo Reipublicæ libro, et Nicocles in priore libro eorum quos et ipse De Lacedæmoniorum republica scripsit.

2

Est apparatus *epaiclorum* quæ dicuntur non simplex, ut existimaverat Polemon, sed duplex. Quod enim pueris præbent, leve est admodum et tenue; nempe polenta oleo

NICOCLES LACEDÆMONIUS.

ΛΑΚΩΝΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

1.

E LIBRO PRIORE.

Athenæus IV, p. 140, B : Ἀλλὰ μὲν οὐδ' ὀρθαγορίσκοι λέγονται, ὡς φησιν ὁ Πολέμων, οἱ γαλαθηνοὶ χοῖροι, ἀλλ' ὀρθραγορίσκοι, ἐπεὶ πρὸς τὸν ὄρθρον πιπράσκονται, ὡς Περσαῖος ἱστορεῖ ἐν τῇ Λακωνικῇ πολιτείᾳ, καὶ Διοσκουρίδης ἐν δευτέρῳ Πολιτείας, καὶ Ἀριστοκλῆς (scr. Νικοκλῆς) ἐν τῷ προτέρῳ καὶ οὗτος τῆς Λακωνίων πολιτείας.

Hæc sicuti sequentia ex Didymi contra Polemonem (fr. 86, tom. III, p. 142) disputatione. *Nicoclis* nomen reponendum ex seqq. recte, uti videtur, censet Schweighæuser. Apud Vossium nulla *Nicoclis* mentio.

2.

Athenæus IV, p. 140, D : Ἔστιν ἡ παρασκευὴ τῶν λεγομένων ἐπαίχλων οὐχ ἀπλῇ, καθάπερ ὁ Πολέμων ὑπέληφεν, ἀλλὰ διττῇ. Ἦν μὲν γὰρ τοῖς παισὶ παρέχουσι, πάνυ τις εὐκόλως ἐστὶ καὶ εὐτελής. Ἀλφίτα γὰρ ἐστὶν ἐλαίῳ δεδευμένα, ἃ φησι Νικοκλῆς ὁ Λάκων κάπτειν αὐτοὺς μετὰ τὸ δεῖπνον ἐν φύλλοις δάφνης, παρὸ καὶ καμματίδας μὲν προσαγορεύεσθαι τὰ φύλλα, αὐτὰ δὲ τὰ ψαιστὰ κάμματα. V. Müller. *Dor.* I, p. 202.

Athenæus IV, p. 141, A : Περὶ δὲ τῶν καμματίδων καὶ τῶν καμμάτων Νικοκλῆς οὕτως γράφει : « Διακούσας δὲ πάντων ὁ ἔφορος ἦτοι ἀπέλυσεν ἡ κατεδίκασεν. Ὁ δὲ νικήσας ἐζημίωσεν ἐλαφρῶς ἦτοι κάμμασιν ἢ καμματίσιν· ἐστὶ δὲ τὰ μὲν κάμματα ψαιστὰ, αἱ δὲ καμματίδες αἷς [ἐν αἷς *Coraes*] κάπτουσι τὰ ψαιστὰ. »

3.

Schol. Pindar. *Nem.* II, 1 : Ῥαψωδῆσαι δὲ φησι πρῶτον τὸν Ἡσίοδον Νικοκλῆς. V. Weleker. *Cycl.* p. 360.

subacta : quam Nicocles Laco ait captare illos post cenam super lauri foliis; eaque etiam de causa (a verbo κάπτειν, *vorare, captare*) *cammatidas* vocari illa folia; et ipsa illa liba, *cammata*.

De *cammatidibus* autem et *cammatibus* sic scribit Nicocles : « Ephorus, audita causa singulorum, vel absolvit, vel condemnat. Qui autem victus est, leviter mulctatur vel *cammatibus* vel *cammatidibus*. Sunt autem *cammata* liba. *cammatides* autem, (in) quibus devorant liba. »

3.

Primus carmina rhapsodorum more recitavit Hesiodus, ut Nicocles ait.

Apud schol. Platonis p. 381 Bekk. de proverbio Γλαύκου τέχνη (v. Zenob. II, 91) laudatur Αριστοξένος ἐν τῷ Περὶ τῆς μουσικῆς ἀκροάσεως καὶ Νικοκλῆς (Τιμοκλῆς cod. A) ἐν τῷ Περὶ θεωρίας. (V. Aristoxeni fr. 77.) Hic fortasse non diversus est ab eo, qui de Spart. Republica scripsit.

Etym. M. p. 715, 28 : Σκάλωψ, ὃ σπάλαξ λέγεται παρὰ Ἀττικοῖς, καὶ λέγει Νικοκλῆς σκάλωπας, ὡς παρ' Ἀριστοφάνει· ὃ κεκαλυμμένους ἔχων τοὺς ὄπας.

Hunc Nicoclem Fabricius eundem esse statuit cum Nicocle Lacone, grammatico, Juliani imperatoris præceptore, uti tradit Socrates III, 1, p. 165 Par.

NICOMACHUS περὶ ἐορτῶν Αἰγυπτίων scripsit. Vide Manethon. fr. 82, tom. II, p. 615.

NICOMEDES ACANTHIUS.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ.

I.

Athenæus V, p. 217, D : Περδίκκας τοίνυν πρὸ Ἀρχελάου βασιλεύει, ὡς μὲν ὁ Ἀκάνθιος φησι Νικομήδης, ἔτη τεσσαράκοντα ἐν· Θεόπομπος δὲ τριάκοντα πέντε, Ἀναξιμένης τεσσαράκοντα, Ἰερώνυμος εἴκοσι ὀκτὼ, Μαρσύας δὲ καὶ Φιλόχορος εἴκοσι τρία.

Cum Nicomede consentit fere M. Par. ep. 58, Perdiccæ tribuens an. 40. Nicomedes vel Macedonicam historiam tractasse vel chronica composuisse videtur.

ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΚΑ.

Schol. Ven. in Eurip. Androm. 24 ex Lysimachi Νόστων libro secundo de Neoptolemi Molossi prosapia laudat Proxenum (in Epiroticis) et τὸν Ἀκάνθιον Λυκομήδην (scr. Νικομήδην) ἐν τοῖς Λακεδαιμονικοῖς. Verba scholii v. in Lysimachi fr.

13, tom. III, p. 338. Ceterum de Molossorum regibus quum in Laconicis rebus auctor egerit, suspicio est ansam rei dedisse Pyrrhi in Peloponneso res gestas atque obitum. Ac fortasse Nicomedes, sicuti Proxenus, æqualibus Pyrrhi accensendus est. Quamquam nescio an rectius pro Λακεδ. scribendum putes Μακεδονικά. Eorundem titulorum confusionis exempla habes in Duridis fr. 28 not.

ΠΕΡΙ ΟΡΦΕΩΣ.

2.

Athenæus XIV, p. 637, A, postquam de magadi et pectide egerat, pergit : Οἶδα δὲ καὶ ἄλλο ὄργανον, ὃ τῶν Θρακῶν οἱ βασιλεῖς ἐν τοῖς δείπνοις χρῶνται, ὡς φησι Νικομήδης ἐν τῷ Περὶ Ὀρφέως.

NICOCRATES.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝ ΕΛΙΚΩΝΙ ΑἴΩΝΟΣ.

Schol. ad Hom. II. v, 21 : Ἐν Αἰγαῖς τῆς Εὐβοίας παράδοξα πολλὰ γίνεται. Κατὰ γὰρ τὰς ἐτησίους τοῦ Διονύσου τελετὰς, ὀργιαζουσῶν τῶν μυστίδων γυναικῶν, βλαστάνουσιν αἱ καλούμεναι ἐφήμεροι ἄμπελοι, αἵτινες ἔωθεν μὲν τὰς τῶν καρπῶν ἐκβολὰς ποιοῦνται, εἴτ' αὖ πάλιν βότρυας βαρυτάτους (καὶ τοὺς) πρὸ μεσημβρίας πεπαίνουσι, ὥστε πρὸς τὴν ἐσπέραν δρεπόμενοι ἄκρατον χορηγεῖν δαψιλές ταῖς ἀπὸ τοῦ χοροῦ παρθένοις. Οὐδεμία δὲ ἔνδεια γίνεται ὑπ' αὐτοῦ κατ' ἐχομένην τὴν ἡμέραν, ἀλλ' ὁσάκις ἀναλίσχεται, τοσαυτάκις δαψιλεύεται. Νικοκράτης δὲ ἐν τῷ Περὶ τοῦ ἐν Ἑλικῶνι αἰῶνος οὐ ταύτας φησὶ τὰς Αἰγὰς λέγειν τὸν ποιητὴν, ἀλλ' ἑτέραν τινὰ νῆσον ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, περὶ ἣν καὶ παραδοξολογία τις εἶναι μυθεύεται· τοὺς γὰρ προσορμίζοντας τῇ νήσῳ νυκτὸς ἅπαντας ἀφανεῖς γίνεσθαι, διὸ μηδὲ προσπελάζειν τινά.

MACEDONICA.

Ante Archelaum regnat Perdiccas, annos, ut quidem Nicomedes Acanthius ait, xli : Theopompus vero ait, xxv : Anaximenes, xl : Hieronymus, xxviii : Marsyas vero et Philochorus, xxiii.

DE ORPHEO.

2.

Novi etiam aliud instrumentum, quo Thracum reges in conviviis utuntur, ut ait Nicomedes in libro De Orpheo.

DE LUDIS IN HELICONE.

In Ægis Eubœæ mira multa fiunt. Nam dum annua Bacchi mysteria aguntur, mulieresque initiatæ orgia celebrant, germinant vites ephemeræ, quas vocant. Quæ quidem mane fructuum initia proferunt, deinde uvas gravissimas, quæ ante meridiem ad maturitatem perveniunt, adeo ut collectæ versus vesperam lautam meri copiam chori virginibus suppeditent. Neque unquam per diem deficit, sed quoties consumitur, toties iterum præsto est. Nicocrates vero in libro De (Museis) ludis in Helicone, non Eubœæ Ægas Homerum dicere, sed insulam ejus nominis in Ægæo mari sitam, de qua item mirabile quoddam fertur. Etenim appellentes in insulam noctu omnes evanescere. Quare neminem in eam appellere.

Ὡστε πρὸς τὴν ἐσπέραν δρ. ἀκρ. χορηγεῖν] πρὸς δὲ τὴν ἐσπ. τρεπόμενοι ἀκρ. χορηγεῖ codex. Eadem de Ægis, Achaia urbe, narrat schol. Ven. l. l. : Ἀμπελοι γὰρ ἃς καλοῦσιν ἐφημέρους, ἀνισχύουσης μὲν ἡμέρας καρπὸν βλαστάνουσιν, ὥστε δρέποντας (sic e cod. Paris. 3060 Miller. in *Journal des Sav.* 1839 p. 715; schol. vg. τρέποντας) αὐτοὺς εἰς ἐσπέραν οἶνον ἄφθονον ἔχειν. Ἡ ἱστορία παρὰ Εὐφορίωνι. Stephanus Byz. v. Νῦσα hæc fieri in *Nysa Eubœæ*. Altera *Nysa Baccho sacra in Helicone* erat; ad hanc alii prodigium illud retulerint, sicuti ad Parnassum refertur ab Euripide in *Phœniss.* 227. Cf. Soph. Antig. 1131 ibique schol. et Soph. in *Thyeste* ap. schol. Eur. *Phœn.* 227. — Nicocrates haud dubie ab Helicone suo profectus de his fabulis exposuit. De Museis Heliconiis præter nostrum scripserat Amphion Thespiensis. V. tom IV, p. 301. De ipsa solennitate v. Pausanias IX, 31, 3; Plutarch. Amat. c. 1, et plura ap. Hermann. Antiq. sacr. §. 63,4.

2.

Schol. Apoll. Rh. I, 831 (quæritur unde nomen habeat mare Ægæum) : Νικοκράτης δέ φησιν, ὅτι ἀπὸ Αἰγέως κατακρημνίσαντος ἑαυτὸν ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως εἰς τὴν θάλασσαν.

3.

Stephan. Byz. v. Βοιωτία : Νικοκράτης δέ φησιν ὅτι Ποσειδῶνος καὶ Ἄρνης ἦν παῖς (sc. Βοιωτός). Cf. Müller. *Min.* p. 392.

NICOSTRATUS.

Schol. Eur. *Phœn.* 1010 : Σωσιφάνης δὲ τραγικὸς ὑπὸ τοῦ Λαίου φησὶ τεθνηκέναι τὸν Μενοικέα, Νικόστρατος δὲ ὑπὸ τῆς Σφιγγός. Nisi forte corruptum est nomen Nicostrati, neque reponendus Nicomachus tragicus, qui OEdipum scripsit (Suidas v. Νικόμαχος), idem fuerit Nicostratus scholiastæ cum eo quem Alexander Polyhistor laudat (fr. 42, p. 232) ap. Stephan. Byz. v. Γάγγρα. Præterea in fragmento, quod Censorino annecti solet, leguntur hæc : *Rhythmus creditur dictus a Rhythmionio, Orphei filio et Idomenææ, nymphæ Maricæ (?)*, ut tradit Nicostratus libro quem composuit de Musico, fratre Rhythmionii.

2.

Nicocrates Ægæum mare nomen habere ait ab Ægeo qui ex arce in mare se præcipitem dederit.

3.

Nicocrates Neptuni et Arnes filium Beotum dicit.

OLYMPICHUS.

ΣΑΜΙΑΚΑ.

Clemens Alex. *Protrept.* p. 13 Sylb. : Τὸ δὲ ἐν Σάμῳ τῆς Ἡρας ξόانون Σμίλη τῷ Εὐκλείδου πεποιῆσθαι Ὀλύμπιχος ἐν Σαμιακοῖς ἱστορεῖ. *Olympichum* quendam *Limnæum* in Hellesponto tyrannum memorat Polyb. V, 90, 1; alium Bœotium Persei regis temporibus viventem, idem XXVII, 1, 9. Ὀλυμπικὸν (Ὀλύμπιχον?) cui Ψεκάς cognomen (ἐπειδὴ προσέρρανε τοὺς ὁμιλοῦντας διαλεγόμενος), memorat Suidas v. Ἀντίμαχος ὁ Ψεκάδος. *Olympicum* medicum habes ap. Plin. H. N. inter auctores lib. XXXVII.

PAMPHILUS.

Suidas : Πάμφιλος, Ἀμφιπολίτης ἢ Σικυώνιος ἢ Νικοπολίτης, φιλόσοφος, ὁ ἐπικληθεὶς Φιλοπράγματος. Εἰκόνας κατὰ στοιχεῖον. Τέχνην γραμματικὴν. Περὶ γραφικῆς καὶ ζωγράφων ἐνδόξων. Γεωργικά, βιβλία γ. « Hic fortasse est Pamphilus, philosophus ille Platonicus, quem Epicurus Sami audivit, ut testatur Cicero De nat. deor. I, 26, et Laertius I, 14. » KUSTER.

PAPPUS. V. Hermippi fr. 62, tom. III, p. 50. — De *Papia* vel *Pappia* senioris ævi chronographo, v. not. ad Joannis Antioch. fr. 1.

PARTHAX.

ΙΤΑΛΙΚΑ.

Herodianus Π. μον. λ. p. 19 : ἔστιν Ἴς [καὶ] τῆς Ἰταλίας, ὡς Πάρθαξ ἐν τῷ β' τῶν Ἰταλικῶν. « ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο εἰς τὴν Ποσειδωνίαν ὁ Ἡρακλῆς. ἔστι δὲ ποταμὸς Ἴς καλούμενος μέγας. »

Etym. M. p. 544, 30 : Κυλίστανος, πόλις (l. ποταμός) Ἰταλίας. Πάρθαξ δὲ τὸ πρῶτον ἐκαλεῖτο (l. Πάρθαξ δ' vel δευτέρω. Τὸ πρῶτον ἐκαλεῖτο **). διὰ

Sosiphanes tragicus a Laio, Nicostratus vero a Sphinge Menœceum periisse dicit.

SAMIACA.

Junonis in Samo simulacrum ligneum sculpsit Smilis Euclidis filius, ut Olympichus in Samiacis narrat.

δὲ τὸ τὸν Ἡρακλέα φονεῦσαι δράκοντά τινα ὑπερμε-
γέθη, καὶ κυλισθῆναι εἰς αὐτὸν, Κυλίστανος ἐκλήθη.
« Hæc corrupta vel defecta esse monet Bachman-
nus. Nam Parthax non fluvii nomen est, sed
scriptoris, cujus Italica memorat Herodianus. »
Dindf. in Steph. Thes. v. Κυλίσταρος. Cf. Lycophr.
946, ἀμφὶ Κῆριν καὶ Κυλιστάρου (Κυλιστάρου in al.
codd.) γάνος.

(Heraclides Alex. ap.) Eustath. ad Il. 734, 48 :
Τὴν Αὐλωνίαν Χάραξ (l. Πάρθαξ) Καυλωνίαν φησὶν
ἐν τοῖς Ἱταλικοῖς. In Characis fragmentis tom. III,
p. 641 apud Herodianum pro Πάρθαξ scribebatur.
putabam Χάραξ. Etenim nondum noveram locum
Etymologici. Quo collato, verisimilius est apud
Eustath. potius Χάραξ in Πάρθαξ esse corrigendum.

PASITELES.

Plinius H. N. XXXVI, s. 4, § 12 : *Sitæ fuere
et Thespiades ad ædem Felicitatis, quarum unam
adamavit eques Romanus Junius Pisciculus, ut
tradit Varro : admiratur etiam Pasiteles, qui et
quinque volumina scripsit nobilium operum in toto
orbe. Natus hic in Græcia Italiæ ora et civitate
Romana donatus cum iis oppidis (an. U. 660),
Jovem fecit eboreum in Metelli æde, qua Campus
petitur. Accidit ei, quum in navalibus, ubi feræ
Africanæ erant, per caveam intuens leonem cæla-
ret, ut ex alia cavea panthera erumperet, non levi
periculo diligentissimi artificis. Fecisse opera com-
plura dicitur : sed quæ fecerit, nominatim non
refertur.* Mentionem hujus scriptoris hoc loco in-
terposuisse liceat, etsi de ætate ejus non sit dubi-
tatio... Plinius XXXIII, s. 55 : *Laudantur... circa
Magni Pompeji ætatem Pasiteles, Posidonius
Ephesius, etc.*

Idem XXXV, s. 45 : *Laudat (Varro) et Pasi-
telen, qui plasticen matrem statuariæ sculpturæque
et cælaturæ esse dixit; et quum esset in omnibus
his summus, nihil unquam fecit antequam finxit.*

Idem inter fontes lib. XXXIII nominat *Pasi-
telen, qui mirabilia opera scripsit.* Cf. Müller.
Archæolog. § 196, 2.

1.

(DIAMASCI?) ORIGINES.

Dorus, urbs Phœnices. Civis, Dorites. Pausanias in libro
De patriæ suæ originibus, Dorienses eos appellat, sic scri-
bens : « Tyrii, Ascalonitæ, Dorienses, Raphaneotæ. »

PAUSANIAS LACO.

Suidas : Πausanίας, Λάκων, ἱστορικός· Περὶ Ἑλ-
λησπόντου, Λακωνικά, Χρονικά, Περὶ Ἀμφικτυόνων,
Περὶ τῶν ἐν Λάκωσιν ἑορτῶν.

PAUSANIAS DAMASCENUS.

Constantinus Porphyry. De Them. I, p. 18, 7 in-
ter geographos post Strabonem, Menippum, Scy-
lacem recenset Πausanίαν τὸν Δαμασκηόν. Ad hunc
sive ad alium Pausaniam Syrum referenda sunt
quæ ex Pausania affert Stephanus Byzantius. Lau-
datur semel Πausanίας ἐν τῷ Περὶ Ἀντιοχείας.
Ex hoc opere petita ea quæ Malalas de Antiochiæ
originibus, monumentis et historia e Pausania re-
fert. Deinde Stephanus v. Δῶρον laudat Pausaniam
ἐν τῇ τῆς πατρίδος αὐτοῦ κτίσει. Quod scriptum de
Damasco urbe fuit, si auctor ejus est Damascenus
ille; sin minus, vel Antiochiam vel aliam quamvis
Syriæ urbem intelligere licet. Quæ præterea Ste-
phanus habet e libris quinto et sexto, ex eadem
Antiochenorum historia fluxerint. Quamvis pos-
sis etiam statuere majus opus de Syria a Pausania
conscriptum esse, cujus pars fuerit historia Antio-
chiæ. Quæ sententia est Westermanni in *Pauly's
Realenc.* v. *Pausanias.*

1.

ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΚΤΙΣΙΣ.

Steph. B. : Δῶρος, πόλις Φοινίκης... Τὸ ἔθνικόν Δω-
ρίτης.. Πausanίας δὲ ἐν τῇ τῆς πατρίδος αὐτοῦ κτίσει
Δωριεῖς αὐτοὺς καλεῖ, τῇδε γράφων· « Τύριοι, Ἀσχα-
λωνῖται, Δωριεῖς, Ῥαφανεῶται.

2.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ.

Idem : Σελευκόβηλος, πόλις Συρίας πλησίον· ὁ πο-
λίτης Σελευκοβηλίτης καὶ Σελευκοβηλαῖος. Λέγεται
καὶ Σελευκεὺς πρὸς τῷ Βήλῳ· οὕτω γὰρ Πausanίας ἐν
τῷ Περὶ Ἀντιοχείας φησί.

3.

Malalas p. 37, 17 ed. Bonn. : Ὁ δὲ αὐτὸς Περ-

2.

DE ANTIOCHIA.

Seleucobelus, urbs Syriæ finitima. Civis Seleucobelites
et Seleucobelæus. Dicitur etiam Seleucensis ad Belum : sic
enim Pausanias habet in libro De Antiochia.

3.

Perseus quum per multos annos imperium Persidis tenuis-

σεὺς μετὰ τὸ βασιλεῦσαι τῆς Περσικῆς χώρας ἔτη πολλὰ, μαθὼν ὅτι ἐν τῇ Συρίᾳ χώρα διαίουσιν ἐκ τοῦ Ἀργους Ἰωνῖται, ἦλθεν εἰς τὴν Συρίαν πρὸς αὐτοὺς εἰς τὸ Σίλπιον ὄρος, ὡς πρὸς ἰδίους συγγενεῖς· οἵτινες δεξάμενοι αὐτὸν μετὰ πάσης τιμῆς προσεκύνησαν· γνόντες αὐτὸν οἱ αὐτοὶ Ἀργεῖοι Ἰωπολίται ὅτι καὶ οὗτος ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀργείων κατάγεται, χαρέντες ἀνύμνουν αὐτόν. Χειμῶνος δὲ γενομένου, καὶ πλημμυρήσαντος πολὺ τοῦ παρακειμένου ποταμοῦ τῇ Ἰωνιτῶν πόλει τοῦ λεγομένου Δράκοντος, νυνὶ δὲ Ὀρόντου, ἤτησε τοὺς Ἰωνίτας εὐχασθαι· καὶ ἐν τῷ εὐχέσθαι αὐτοὺς καὶ μυσταγωγεῖν κατηνέχθη σφαῖρα πυρὸς κεραυνίου ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἥτις ἐποίησε παυθῆναι τὸν χειμῶνα καὶ τὰ τοῦ ποταμοῦ ἐπισχεθῆναι ῥεῖθρα. Καὶ θαυμάσας ἐπὶ τῷ γεγονότι ὁ Περσεὺς ἐξ ἐκείνου τοῦ πυρὸς εὐθέως ἀνῆψε πῦρ, καὶ εἶχε φυλαττόμενον μεθ' ἑαυτοῦ· ὅπερ πῦρ ἐβάσταζεν ἐπὶ τὰ Περσικὰ μέρη εἰς τὰ ἴδια βασίλεια. Καὶ ἐδίδαξεν αὐτοὺς τιμᾶν ἐκεῖνο τὸ πῦρ, ὅπερ ἔλεγεν αὐτοῖς ἑωραχέναι ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατενεχθέντα· ὅπερ πῦρ ἕως τοῦ παρόντος ἐν τιμῇ ἔχουσιν οἱ Πέρσαι, ὡς θεῖον. Ὁ δὲ αὐτὸς Περσεὺς ἔκτισε τοῖς Ἰωνίταις ἱερὸν, ὃ ἐπωνόμασε πυρὸς ἀθανάτου. Ὁμοίως δὲ καὶ εἰς τὰ Περσικὰ ἔκτισεν ἱερὸν πυρὸς, καταστήσας ἐκεῖ διακονεῖν αὐτῷ εὐλαβεῖς ἄνδρας, οὐστinas ἐκάλεσε μάγους. Ταῦτα δὲ Πχυσανίας ὁ σοφώτατος χρονογράφος συνεγράψατο.

4.

Malalas p. 198 ed. Bonn.: Ὁ δὲ Νικάτωρ Σέλευκος εὐθέως κατὰ τὴν νίκην Ἀντιγόνου τοῦ Πολιορκητοῦ βουλόμενος κτίσαι πόλεις διαφόρους, ἤρξατο κτίζειν

πρῶτον εἰς τὴν παράλιν τῆς Συρίας. Καὶ κατελθὼν παρὰ τὴν θάλασσαν εἶδεν ἐν τῷ ὄρει κειμένην πόλιν μικράν, ἥντινα ἔκτισε Σύρος ὁ υἱὸς Ἀγήνορος· τῇ δὲ καὶ τοῦ Ξανθικοῦ μηνὸς ἦλθε θυσιάσαι εἰς τὸ ὄρος τὸ Κάσιον Διὶ Κασίῳ· καὶ πληρώσας τὴν θυσίαν καὶ κόψας τὰ κρέα ἠϋξάτο ποῦ χρὴ κτίσαι πόλιν. Καὶ ἐξαίφνης ἤρπασεν αἰτὸς ἀπὸ τῆς θυσίας καὶ κατήγαγεν ἐπὶ τὴν παλαιάν πόλιν· καὶ κατεδίωξεν ὀπίσω Σέλευκος καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ ὀρνεοσκόποι, καὶ εὔρε τὸ κρέας ῥιφέν παρὰ θάλασσαν κάτω τῆς παλαιᾶς πόλεως ἐν τῷ ἐμπορίῳ τῆς λεγομένης Πιερίας. Καὶ περιχαράξας τὰ τεῖχη εὐθέως ἔβαλε θεμελίους, καλέσας αὐτὴν Σελεύκειαν πόλιν εἰς τὸ ἴδιον ὄνομα. Καὶ εὐχαριστῶν ἀνῆλθεν εἰς Ἰώπολιν καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐπετέλεσεν ἐορτὴν ἐκεῖ τῷ Κεραυνίῳ Διὶ ἐν τῷ ἱερῷ τῷ κτισθέντι ὑπὸ Περσέως τοῦ υἱοῦ Πίκου καὶ Δανάης, τῷ ὄντι εἰς τὸ Σίλπιον ὄρος, ἔνθα κεῖται ἡ Ἰώπολις, ποιήσας τὴν θυσίαν τῇ πρώτῃ τοῦ Ἀρτεμισίου μηνός. Καὶ ἐν τῇ πόλει ἐλθὼν τῇ Ἀντιγονίᾳ τῇ κτισθείσῃ ὑπὸ Ἀντιγόνου τοῦ Πολιορκητοῦ (ἀπὸ γὰρ τῆς λίμνης ἐξερχομένου ἄλλου ποταμοῦ Ἀρκεύθου τοῦ καὶ Ἰάφθα ἐμεσάζετο ἡ πόλις Ἀντιγονία καὶ ἐν ἀσφαλείᾳ ἐκαθέζετο), καὶ ποιήσας ἐκεῖ θυσίαν τῷ Διὶ εἰς τοὺς βωμοὺς τοὺς ἀπὸ Ἀντιγόνου κτισθέντας ἔκοψε τὰ κρέα· καὶ ἠϋξάτο ἅμα τῷ ἱερεῖ Ἀμφίονι μαθεῖν διὰ διδομένου σημείου, εἰ τὴν αὐτὴν ὀφείλει οἰκῆσαι πόλιν Ἀντιγονίαν μετονομάζων αὐτὴν ἢ οὐκ ὀφείλει αὐτὴν οἰκῆσαι, ἀλλὰ κτίσαι πόλιν ἄλλη· ἐν ἄλλῳ τόπῳ. Καὶ ἐξαίφνης ἐκ τοῦ αἰέρος κατῆλθεν αἰτὸς μέγας καὶ ἐπῆρεν ἐκ τοῦ βωμοῦ τοῦ πυρὸς τῆς δλοκαυτώσεως κρέα, καὶ ἀπῆλθε παρὰ τὸ ὄρος τὸ Σίλπιον. Καὶ καταδιώξας ἅμα τοῖς αὐτοῦ εὔρε τὸ κρέας τὸ

set, certior factus Ionitas, ex Argivis oriundos, in Syria sedes suas posuisse, eo concedit ad Silpium montem, eos tanquam sanguine sibi conjunctos visitaturus. Ab his autem honorifice exceptus est, ut qui scirent eum genus suum ab Argivis Iopolitis duxisse: summa itaque lætitia affecti Perseum suum celebrabant. Tempestate vero ingruente, quum Draco fluvius, qui nunc est Orontes, Iopolim præterfluens, supra modum imbribus auctus esset, Perseus Ionitas, ut preces funderent, hortatus est. Quibus precantibus sacraque peragentibus, globus ignis fulminalis e cælo delapsus tempestatem sedavit, fluminisque impetum coercuit. Mirabundus ad hoc Perseus stetit; et ex igne illo statim ignem accendens, apud se religiose asservavit: quem in Persidem, regnum suum, secum tulit. Persas autem edocuit divinos honores eidem exhibere, utpote quem de cælo delapsus se vidisse asserebat. Persæ itaque ignem etiam nunc colunt, pro numine habentes. Ipse autem Perseus Ionitis fanum condidit igni æterno sacrum. Aliud etiam templum in Perside igni exstruxit, ubi illius ministros posuit sanctos quosdam viros, quos *magos* nominavit. Hæc Pausanias sapientissimus chronographus conscripsit.

4.

Seleucus Nicator statim post victum Antigonom Poliorceten urbes nonnullas condere in animo habens, initium condendi sumpsit ab Syriæ oris maritimis. Itaque ad mare

descendens urbem conspexit exiguam, in monte sitam, a Syro Agenoris filio olim conditam. Xanthi itaque vicesima tertia die Casium montem conscendit, Jovi Casio sacra factururus. Quibus rite peractis et carnibus in frustula concisis, precibus rogavit, ubinam loci condenda esset urbs. Repente vero aquila ex sacrificio carnis offulam surripiens detulit eam Palæopolim: quam insecuti Seleucus quique cum eo erant auspices projectam invenerunt offulam ad emporium Pieriam, quam vocant, prope mare, infra Palæopolim. Designato itaque muro, urbis statim jecit fundamenta; quam e nomine suo Seleuciam vocavit. Inde deo gratias actis, Iopolim contendit, urbem in monte Silpio sitam, ubi fanum erat a Perseo Pici ex Danae filio exstructum. Hic post tres dies festum Jovi Ceraunio celebravit, sacrificium faciens Artemisii mensis die primo. Antigoniā deinde profectus, urbem ab Antigono Poliorcete conditam (quæ inter paludem Arceuthamque fluvium, qui et Japhtha dictus, ex ea emanantem media interjacens situ gaudebat tutissimo), sacra illic Jovi fecit super altaribus, quæ erexerat ibi Antigonus: et excisis offulis, una cum sacerdote Amphione numen exoravit, ut signo aliquo edisceret, utrum ibi in Antigonia, mutato loci nomine, sedem poneret, an potius alio in loco novæ urbis fundamenta jaceret. Repente igitur ex aere descendens aquila ingens, arreptis ex ara ignescentibus victimæ carnibus, per aerem fertur in montem Silpium.

ιερατικὸν καὶ τὸν αἰτὸν ἐπάνω ἐστῶτα. Τοῦ δὲ ἱερέως καὶ τῶν ὀρνεοσκόπων καὶ τοῦ αὐτοῦ Σελεύκου ἐωρακότων τὸ θαῦμα, εἶπον ὅτι Ἐνταῦθα δεῖ ἡμᾶς οἰκῆσαι, ἐν τῇ δὲ Ἀντιγονίᾳ οὐ δεῖ ἡμᾶς οἰκῆσαι οὔτε δὲ γενέσθαι αὐτὴν πόλιν, ὅτι οὐ βούλονται τὰ θεῖα. Καὶ λοιπὸν ἐβουλευέτο ἅμα αὐτοῖς ἐν ποίῳ τόπῳ ἀσφαλῆ ποιήσει τὴν πόλιν. Καὶ φοβηθεὶς τὰς ῥύσεις τοῦ Σιλπίου ὄρους καὶ τοὺς ἐξερχομένους ἐξ αὐτοῦ χειμάρρους, ἐν τῇ πεδιάδι τοῦ αὐλῶνος κατέναντι τοῦ ὄρους πλησίον τοῦ Δράκοντος ποταμοῦ τοῦ μεγάλου τοῦ μετακληθέντος Ὀρόντου, ὅπου ἦν ἡ κώμη ἡ καλουμένη Βωττία (Βοττία?) ἀντικρυς τῆς Ἰωπόλεως, ἐκεῖ διεσχάραξε τὰ θεμέλια τοῦ τείχους, θυσιάσας δι' Ἀμφίονος τοῦ ἀρχιερέως καὶ τελεστοῦ κόρην παρθένον ὀνόματι Αἰμάθην, κατὰ μέσου τῆς πόλεως καὶ τοῦ ποταμοῦ μηνὶ Ἀρτεμισίῳ τῷ καὶ Μαίῳ κβ', ὥρα ἡμερινῇ α', τοῦ ἡλίου ἀνατέλλοντος, καλέσας αὐτὴν Ἀντιόχειαν εἰς ὄνομα τοῦ ἰδίου αὐτοῦ υἱοῦ τοῦ λεγομένου Ἀντιόχου Σωτῆρος, κτίσας εὐθέως καὶ ἱερὸν, ὃ ἐκάλεσε Βωττίου (Βοττίου s. Βοττιαίου Wessel. ad Herod. 7, 123) Διὸς, ἀνεγείρας καὶ τὰ τείχη σπουδαίως φοβερά διὰ Ξεναίου ἀρχιτέκτονος, στήσας ἀνδριάντος στήλην χαλκῇ τῆς σφαιγιασθείσης κόρης Τύχην τῇ πόλει ὑπεράνω τοῦ ποταμοῦ, εὐθέως ποιήσας αὐτῇ τῇ Τύχῃ θυσίαν. Καὶ ἀπελθὼν κατέστρεψε τὴν Ἀντιγονίαν πόλιν πᾶσαν ἕως ἐδάφους, μετενεγκὼν καὶ τὰς ὕλας ἐκεῖθεν διὰ τοῦ ποταμοῦ, καὶ ποιήσας καὶ τῇ Τύχῃ Ἀντιγονίαν ἀνδριάντα στήλης χαλκῆς ἐχούσης Ἀμαλθείας κέρας ἔμπροσθεν αὐτῆς. Καὶ ποιήσας ἐκεῖ τετρακιόνιον ἐν ὕψει ἔστησεν αὐτὴν τὴν Τύχην, καταστήσας ἔμπροσθεν αὐτῆς βωμὸν ὑψηλόν· ἦντινα στήλην τῆς Τύχης μετὰ τελευτὴν Σε-

λεύκου Δημήτριος ὁ υἱὸς Ἀντιγόνου τοῦ Πολιορκητοῦ ἀπήγαγεν ἐν Ῥώσῳ ἐν τῇ πόλει τῆς Κιλικίας. Ἡ δὲ αὐτὴ πόλις Ῥώσος ἐκτίσθη ὑπὸ Κίλικος τοῦ υἱοῦ Ἀγήνορος. Ὁ δὲ Σέλευκος μετὰ τὸ καταστρέφαι τὴν Ἀντιγονίαν ἐποίησε μετοικῆσαι τοὺς Ἀθηναίους εἰς ἣν ἔκτισε πόλιν Ἀντιόχειαν τὴν μεγάλην τοὺς οἰκοῦντας τὴν Ἀντιγονίαν, οὐστίνας ἦν ἐκεῖ ἑάσας Ἀντίγονος μετὰ Δημητρίου υἱοῦ αὐτοῦ, καὶ ἄλλους δὲ ἄνδρας Μακεδόνας, τοὺς πάντας ἄνδρας, εἰ, ποιήσας ὁ αὐτὸς Σέλευκος ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ ἀνδριάντα χαλκοῦν φοβερόν τῆς Ἀθῆνης διὰ τοὺς Ἀθηναίους, ὡς αὐτὴν σεβομένους. Κατήγαγε δὲ καὶ τοὺς Κρήτας ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως, οὓς εἶασεν ὁ Κάσος ὁ υἱὸς Ἰνάχου ἄνω οἰκεῖν· οἵτινες μετοικήσαντες εἰς τὴν αὐτὴν Ἀντιόχειαν μετὰ καὶ τῶν Κυπρίων, ἐπειδὴ ὁ Κάσος βασιλεὺς ἡγάγετο Ἀμυκὴν τὴν καὶ Κιττίαν, θυγατέρα Σαλαμίνου τοῦ Κυπρίων βασιλέως. Καὶ ἦλθον μετ' αὐτῆς Κύπριοι, καὶ ὄκησαν τὴν ἀκρόπολιν. Καὶ τελευτᾷ ἡ Ἀμυκὴ καὶ ἐτάφη ἀπὸ σταδίων τῆς πόλεως ρ', δι' ἣν ἐκλήθη ἡ χώρα Ἀμυκή. Προετρίψατο δὲ ὁ αὐτὸς Σέλευκος καὶ τοὺς Ἀργεῖους Ἰωνίτας, καὶ κατήγαγε καὶ αὐτοὺς ἐκ τῆς Ἰωπόλεως ἐν τῇ αὐτῇ Ἀντιοχείᾳ οἰκεῖν· οὐστίνας ὡς ἱερατικοὺς καὶ εὐγενεῖς πολιτευομένους ἐποίησεν. Ἔστησε δὲ ὁ αὐτὸς Σέλευκος καὶ πρὸ τῆς πόλεως ἄγαλμα λίθινον τῷ αἰετῷ. Ἐκέλευσε δὲ ὁ αὐτὸς καὶ τοὺς μῆνας τῆς Συρίας κατὰ Μακεδόνας καλεῖσθαι, διότι εὔρεν ἐν τῇ αὐτῇ χώρᾳ γίγαντας οἰκῆσαντας· ἀπὸ γὰρ δύο μιλίων τῆς πόλεως Ἀντιοχείας ἐστὶ τόπος, ἔχων σώματα ἀνθρώπων ἀπολιθωθέντων κατὰ ἀγανάκτησιν θεοῦ, οὐστίνας ἕως τῆς νῦν καλοῦσι γίγαντας· ὡσαύτως δὲ καὶ Παγρὰν τινὰ οὕτω καλούμενον γίγαντα ἐν τῇ αὐτῇ οἰκοῦντα γῇ

Hanc itaque Seleucus et qui cum illo erant, insecuti, sacratam offulam in monte invenerunt, aquilamque ei incubantem. Sacerdos autem et auspices et ipse Seleucus, portentum hoc videntes, dixerunt omnes: « Hic sedes nobis ponendae sunt; Antigoniam vero nec incolae neque urbem fieri fas est; quippe sic numini visum. » Consilium itaque cum iis inibat Seleucus, quo tandem in loco urbis fundamenta tuto ponerentur. Cavens autem sibi ab effluviis montis Silpii et ab aquis hiberno tempore inde exundantibus, fundamenta urbis molitur in planitie convallis, ex opposito montis, juxta Draconem fluvium magnum, qui postea Orontes vocatus est; ubi et vicus fuit, nomine Bottia, e regione Iopoleos. Rem vero divinam fecit immolante Amphione, sacerdote et mysta, virginem, Aemathem nomine, die vicesimo secundo Artemisii sive Maji mensis, hora diei prima, sub ortum solis. Urbem vero ab Antiocho Sotere filio suo Antiochiam vocavit. Fanum deinde extruxit Jovi Bottio sacrum; moeniaque urbis excitavit summo studio stupenda, Xenæo usus architecto. Statuam praeterea aeneam, urbis Fortunam, erexit; cui juxta fluvium collocatae sacra statim peregit. Antigoniam deinde repetens, eam funditus evertit, utilemque ruinarum materiam flumine inde deportavit. Antigoniae autem urbis Fortunae statuam aeream erexit, Amalthæe cornu manu tenentem; eamque in sublimi collocavit in sacello quattuor columnarum, aramque

excelsam ante illud extruxit. Hanc Fortunæ urbis statuam post Seleuci mortem Demetrius, Antigoni Poliorcetis filius, devexit in Rhosum, Ciliciæ urbem, a Cilice, Agenoris filio, conditam. Seleucus vero post Antigoniam eversam Athenienses, qui eam incoluerunt, relictos ibi ab Antigono cum Demetrio filio, praeterea etiam Macedones (quorum omnium numerus fuit virorum quinque millium et trecentorum) in Antiochiam magnam a se conditam transtulit. Ubi statuam etiam aeream plane stupendam Minervæ posuit, propter Athenienses qui eam colunt. Cretenses etiam deduxit Seleucus, quos arcem summasque urbis partes habitare fecit olim Casus Inachi filius. Et cum his Cyprios etiam in eandem Antiochiam traduxit. Casus enim rex uxorem habuit Amycen, quæ et Cittia vocata est, Salaminis, Cypriorum regis, filiam: cum hac Cyprii venientes summitates urbis incoluerunt. Amyce deinde mortua, centum ab urbe stadiis sepulta est; a qua regio illa Amyce dicta est. Argivos etiam Ionitas hortatus est, ut Iopoli relictæ in Antiochiam migrarent; quos tanquam sacerdotales et optimates urbem administrare jussit. Idem Seleucus lapideum simulacrum aquilæ ante urbem posuit. Menses item Syrorum Macedonum mensium nominibus vocari jussit, quod invenit in hac etiam regione olim gigantes habitasse. Nam duobus ab Antiochia millibus passuum locus est ubi humana corpora reperiuntur, ira dei in lapides conversa, quos

κεραυνωθῆναι ὑπὸ πυρός, ὡς δῆλον ὅτι οἱ Ἀντιοχεῖς τῆς Συρίας ἐν τῇ γῇ οἰκοῦσι τῶν γιγάντων. Ἐποίησε δὲ ὁ αὐτὸς Σέλευκος πρὸ τῆς πόλεως πέραν τοῦ ποταμοῦ ἄλλο ἄγαλμα κεφαλῆς ἵππου καὶ κασσίδα κεχρυσωμένην πλησίον, ἐπιγράψας ἐν αὐτοῖς, « Ἐφ' οὗ φυγὼν ὁ Σέλευκος τὸν Ἀντίγονον διεσώθη· καὶ ὑποστρέψας ἐκεῖθεν ἀνείλεν αὐτόν. » Ἀνήγειρε δὲ ὁ αὐτὸς Σέλευκος καὶ τῷ Ἀμφίονι στήλην μαρμαρίνην ἔσω τῆς λεγομένης Ῥωμανησίας πόρτας, ὀρνεοθυσίαν ποιοῦντι ἅμα αὐτῷ. Ἐκτίσε δὲ ὁ αὐτὸς Σέλευκος ὁ Νικάτωρ καὶ ἄλλην παρὰ τὴν πόλιν ἐν τῇ Συρίᾳ ὀνόματι Λαοδίκειαν εἰς ὄνομα τῆς αὐτοῦ θυγατρὸς, πρῶν οὖσαν κώμην ὀνόματι Μαξαβδάν. Ποίησας κατὰ τὸ ἔθος θυσίαν τῷ Διὶ, καὶ αἰτησάμενος ποῦ κτίσει τὴν πόλιν, ἦλθεν ἄετὸς πάλιν καὶ ἤρπασεν ἀπὸ τῆς θυσίας· καὶ ἐν τῷ καταδιώκειν αὐτὸν τὸν ἄετὸν ὑπήντησεν αὐτῷ σύαγρος μέγας, ἐξεληθὼν ἀπὸ καλαμῶνος, ὅντινα ἀνείλεν ὥτινι κατεῖχε δόρατι· καὶ φονεύσας τὸν σύαγρον καὶ σύρας τὸ λείψανον αὐτοῦ, ἐκ τοῦ αἵματος αὐτοῦ διεχάραξε τὰ τεῖχη, ἔασας τὸν ἄετὸν· καὶ οὕτως τὴν αὐτὴν πόλιν ἔκτισεν ἐπάνω τοῦ αἵματος τοῦ συάγρου, θυσιάσας κόρην ἁδαῆ ὀνόματι Ἀγαύην, ποιήσας αὐτῇ στήλην χαλκῇν εἰς Τύχην τῆς αὐτῆς πόλεως. Ἐκτίσε δὲ ὁ αὐτὸς Σέλευκος ὁ Νικάτωρ καὶ ἄλλην πόλιν εἰς τὴν Συρίαν μεγάλην εἰς ὄνομα τῆς αὐτοῦ θυγατρὸς Ἀπάμας, εὐρηκὴς κώμην πρῶν λεγομένην Φαρνάκην· καὶ τειχίσας αὐτὴν ὁ αὐτὸς Σέλευκος ἐπωνόμασε πόλιν, καλέσας αὐτὴν Ἀπάμειαν, θυσίαν ποιήσας· ἣν αὐτὸς μετεκάλεσεν ὀνόματι Πέλλαν διὰ τὸ ἔχειν τὴν Τύχην τῆς αὐτῆς Ἀπαμείας πόλεως τὸ ὄνομα τοῦτο· ἦν γὰρ ὁ αὐτὸς Σέλευκος ἀπὸ Πέλλης τῆς πόλεως Μακεδονίας. Ἐποίησε δὲ θυσίαν ταῦρον καὶ τράγον· καὶ ἐλθὼν πάλιν ὁ ἄετὸς ἐπῆρε τὰς κεφαλὰς

ταύρου καὶ τοῦ τράγου· καὶ περιεχάραξεν ἐκ τοῦ αἵματος τὰ τεῖχη. Ἐκτίσε δὲ καὶ ἄλλας διαφόρους πόλεις εἰς ἄλλας ἐπαρχίας καὶ εἰς τὰ Περσικὰ μέρη ὁ αὐτὸς Σέλευκος πολλὰς, ὧν ἀριθμὸς ἐστὶν οὐκ ὀλίγος, καθὼς ὁ σοφὸς Πausanias ὁ χρονογράφος συνεγράψατο, ὧν τινων πόλεων καὶ τὰ ὀνόματα ἐξέθετο, εἰς ὄνομα ἰδίων καὶ τῶν αὐτοῦ τέχνων, ὡς ἔδοξεν αὐτῷ (ὁ Σέλευκος). Ὁ δὲ σοφὸς Πausanias ἐξέθετο, [ὡς] εἰς ὄνομα τοῦ ἑαυτοῦ πατρὸς ἔθηκε τὸ ὄνομα τῆς μεγάλης Ἀντιοχείας ὁ αὐτὸς Σέλευκος, ἐπειδὴ καὶ ὁ αὐτοῦ πατὴρ Ἀντίοχος ἐλέγετο. Οὐδεὶς δὲ κτίζων πόλιν εἰς ὄνομα τεθνηκότος αὐτὴν καλεῖ· ἐστὶ γὰρ λῆρος· ἀλλ' εἰς ὄνομα ζώντος καὶ ἐστῶτος καλεῖ. Ἦντινα πόλιν εἰς ὄνομα Ἀντιόχου τοῦ ἰδίου αὐτοῦ υἱοῦ, ὡς προεῖρηται, ἐκάλεσε. Πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα ὁ αὐτὸς σοφώτατος Πausanias ποιητικῶς συνεγράψατο. Etiam reliqua, quæ de Antiochensium urbe habet Malalas, bonam partem ex eodem Pausania fluxerint. De rebus exposuit O. Müller. De antiquitatibus Antiochenis Commentationes duæ. Gotting. 1839. Cf. ejusdem *Kleine deutsche Schriften* tom. I, p. 90 sqq.

5.

Malalas p. 248 : Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ Κλαυδίου οἱ αὐτοὶ Ἀντιοχεῖς κτήτορες καὶ πολῖται ἀναφορὰν ἐπεμψαν, δεόμενοι ὥστε παρασχεθῆναι αὐτοῖς ἀπὸ θείας αὐτοῦ κελεύσεως ἀγορασθῆναι τὰ Ὀλύμπια ἀπὸ τῶν Πισαίων τῆς Ἑλλάδος χώρας ἀπὸ τῶν ἐτησίων προσόδων τῶν ἐαθέντων χρημάτων παρὰ Σωσιβίου τινὸς συγκλητικοῦ, συμπολίτου αὐτῶν. Καὶ παρέσχεν αὐτοῖς ἀγοράσαι τὰ Ὀλύμπια ὁ αὐτὸς Κλαύδιος βασιλεὺς, ἔτους χρηματίζοντος κατὰ τοὺς Ἀντιοχεῖς Σύρους 46'. Τοῦτο δὲ ἐποίησαν οἱ αὐτοὶ Ἀντιοχεῖς

in hunc usque diem Gigantes vocant. Porro Pagram quendam gigantem, illius loci incolam, igne cœlesti consumptum ibi periisse ferunt. Ante urbem vero ad ripam fluminis ulteriorem Seleucus aliud etiam posuit simulacrum, capitis scilicet equini, juxtaque cassidem deauratam, quibus hæc inscripta sunt : *Huic insidens Seleucus Antigonus fugiens evasit : et deinde reversus eum occidit.* Amphioni etiam sacerdoti, qui cum ipso auspicia captaverat, Seleucus columnam posuit marmoream, intra portam quam vocant Romanesiam. Porro Seleucus Nicator urbem condidit etiam in Syria maritima, quam a filia sua Laodiceam nominavit. Antea ibi fuerat vicus, cui nomen Mazabda. Sacris autem Jovi pro more peractis, numineque rogato ubinam urbs condenda esset, advolans aquila, ut antea, offulam ex ara surripit : quam dum rex insequitur, occurrit ei aper ingens ex arundineto : hunc Seleucus hasta quam ferebat interfecit ; et occisi apri circumtrahens cadaver, missa aquila, sanguine ejus designatis mœnibus fundamenta urbis in illo posuit : parata in victimam virgine intacta, nomine Agave ; cui etiam statuam æream erexit in Fortunam urbis. Idem Seleucus Nicator incidens in vicum quendam Syriæ, cui Pharnace nomen, mœnibus eum cinxit, urbemque fecit magnam, a filiae suæ nomine Apameam vocans. Quam deinde Seleucus, mutato nomine, Pellam ab urbis Fortunæ

nomine (sic dictæ, quod a Pella Macedoniae urbe ipse oriundus erat) appellavit. In sacrificium habuit taurum et hircum. Et aquila tum rursus advolans tauri hircique capita abripuit. Quorum ex sanguine mœnia urbis designavit. Præterea alias urbes quam plurimas Seleucus condidit in aliis regionibus et in Perside etiam, numero septuaginta quinque, uti sapiens Pausanias chronographus memoriæ prodidit : quas omnes vel nomine suo vel liberorum suorum pro lubitu Seleucus insignivit. Sapiens autem Pausanias tradidit Seleucum Antiochiæ magnæ nomen dedisse a patre suo Antiocho. Verum nemo urbis conditor eam in demortui nomen vocare solet : absurdum enim est ; sed viventis alicujus et superstitis nomen ei indit. Itaque et hanc urbem Seleucus Antiochi filii sui nomine Antiochiam vocavit, uti in prioribus dictum. Ceterum et alia multa sapientissimus ille Pausanias poetarum more ficta tradidit.

5.

Eodem imperante Claudio primores et populus Antiochenus ad imperatorem referebant, ab eo petentes, ut divino ejus edicto facultatem sibi haberent Olympia a Pisæis redimendi ex annuis illis redditibus urbis suæ a Sosibio quodam cive et senatore Antiocheno olim legatis. Facultatem itaque Olympia redimendi concessit eis Claudius imperator, anno æræ Antiochenæ xcii. Factum nempe hoc ab Antiochenis,

λυπηθέντες πρὸς τοὺς πολιτευομένους τῆς αὐτῆς πόλεως διὰ τὰς προσόδους τὰς προειρημένας παρὰ Σωσιβίου ἐαθείσας τῇ πόλει αὐτῶν· περὶ οὗ Σωσιβίου ὁ σοφὸς χρονογράφος Πausanias ἐξέθετο, ὅτι εἶαζε τελευτῶν κατὰ διαθήκας τῇ τῶν Ἀντιοχέων μεγάλη πόλει Σωσιβιὸς τις ἐτησίαν πρόσδοτον χρυσίου τάλαντα δέκα πέντε· ἅτινα ἐν τοῖς ἀνωτέρω χρόνοις τοῦ Αὐγούστου Ὀκταβιανοῦ προεγράπται (p. 224). Τὰ δὲ τῆς προσόδου εἰάθη ἐπὶ τὸ ἐπιτελεῖσθαι τοῖς αὐτοῖς συμπολίταις κατὰ πενταετῇ χρόνον πολύτροπον θέαν ἐπὶ ἡμέρας λ' μηνὶ Ὑπερβερεταίῳ τῷ καὶ Ὀκτοβρίῳ σκηνικῶν, θυμελικῶν καὶ τραγικῶν καὶ ἀθλητῶν ἀγῶνα καὶ ἵππικῶν καὶ μονομάχων. Καὶ τὰς μὲν ἀρχὰς ἐπετέλεσαν οἱ αὐτοὶ πολιτευόμενοι, μετὰ δὲ ταῦτα ὑπερετίθεντο τὰς προσόδους ἀποκερδαίνοντες ἕως ἀπὸ θείας κελεύσεως οἱ αὐτοὶ πολιτευόμενοι Ἀντιοχέας μετὰ καὶ τῶν κτητόρων ἡγόρασαν τὰ Ὀλύμπια ἀπὸ τῶν Πισαίων.

6.

Steph. B. : Γάζα, πόλις Φοινίκης... Ὁ πολίτης Γαζαῖος. Λέγονται καὶ Γαζηνοὶ παραλόγως, ὡς Πausanias.

7.

Idem : Βότρυς, πόλις Φοινίκης· ὁ πολίτης Βοτρυηνός, ὡς Πausanias, παραλόγως. V. de hac urbe Malalas p. 485, 12 sqq.

8.

Idem : Γάββα, πόλις Συρίας. Τὸ ἐθνικὸν Γαββηνός, ὡς Πausanias φησί. Eandem urbem, puto, Malalas p. 378, 12, et 448, 12, Γάβαλα dicit.

9.

E LIBRO QUINTO.

Idem : Λαίεια, πόλις Καρίας... Ὁ πολίτης Λαίτης, ὡς Πausanias φησὶ πέμπτῳ.

quod ægre ferrent in magistratibus suis ea quæ de supra dictis Sosibii redditibus factitata essent. Sosibius enim, ut scriptum reliquit Pausanias sapiens chronographus, Antiochiæ magnæ legavit moriens quindecim auri talenta annuatim urbi solvenda, sicuti superius in Augusti Octaviani temporibus memoratum est. Reditum vero hunc annum Sosibius Antiochenis legaverat, ut haberent unde sumptus facerent in varium spectaculum scenicorum, thymelicorum, tragicorum, athleticorum ludorum, gladiatorum quoque et certaminum equestrium, quod quinto quoque anno, Hyperberetæo sive Octobri mense, per triginta dies celebrandum esset. Et initio quidem ludos hosce gymnasiarchæ rite celebrabant; deinceps vero lucellum captantes, celebrationem hanc penitus omittebant, donec divino imperatoris edicto primores urbis Olympia a Pisæis redimerent.

6.

Gaza, urbs Phœnices. Civis Gazæus. Vocantur etiam Gazæni, præter rationem, ut apud Pausaniam.

10.

E LIBRO SEXTO.

Idem : Μαριαμμία, πόλις Φοινίκων. Οἱ πολῖται Μαριαμμίται, ὡς Πausanias ἔκτῳ.

Malalas p. 196 postquam Ptolemæos usque ad Cleopatram recensuerat, tanquam fontes suos, unde hæc sumpserit, nominat Εὐσέβιον τὸν Παμρίλου καὶ Πausaniam τοὺς χρονογράφους. Regum istum laterculum, utpote mancum et mendosissimum, neque cum Eusebii numeris, neque, puto, cum Pausaniæ, consentientem, exscribere non erat operæ pretium.

PAUSIMACHUS SAMIUS.

« Pausimachus Samius inter eos qui terrarum historiam literis fuerint persecuti, a Rufo Avieno refertur in descriptione Oræ maritimæ (v. 45): *Pausimachus inde, prisca quem genuit Samos.* Medius autem collocatur inter Scylacem Caryandensem et Damasten Sigeensem, scriptores vetustissimos.» Voss. Pausimachum quendam Rhodium memorat Appian. in Syr. c. 23; alium, parasitum, Athenæus VI, p. 245, B. Nescio an Pausimachum quendam laudare voluerit Plutarchus, eo loco ubi nunc corruptum exstat nomen Trisimachi.

ΚΤΙΣΕΙΣ.

Plutarch. Par. min. c. 6 : Τῶν ἄμα Πολυνείκει εὐωχουμένων λογαγῶν ἀετὸς καταπτὰς τὸ Ἀμφιάρεω ἐβάστασε δόρυ εἰς ὕψος καὶ εἶασε· τὸ δὲ παγὲν ἐν γῇ δάφνη ἐγένετο. Τῇ δ' ὑστεραίᾳ πολεμοῦντων, κατ'

7.

Botrys, urbs Phœnices. Civis Botryenus, ut Pausanias, contra regulam.

8.

Gabba, urbs Syriæ. Civis Gabbenus, ut Pausanias ait.

9.

Laia, urbs Cariæ. Civis Laites, ut Pausanias ait libro quinto.

10.

Mariammia, urbs Phœnicum. Cives Mariammitæ, ut ait Pausanias sexto.

URBIUM ORIGINES.

Ducibus qui cum Polynice erant convivantibus, aquila devolans hastam Amphiarai raptam in sublime evexit, inde dimisit. Ea terræ infixæ in laurum est mutata. Postridie

ἐκεῖνο κατεπόθη ὁ Ἀμφιάρεως τῷ ἄρματι, ἔνθα νῦν πόλις Ἄρμα καλεῖται· ὡς Τρισίμαχος ἐν τρίτῳ Κτίσεων. Conjici etiam possit : Λυσίμαχος (vel Θρασύμαχος?).

(PAXAMUS.)

Suidas : Πάξαμος, λόγιος. Ὁψαρτυρικὰ κατὰ στοιχεῖον. Βοιωτικὰ ἐν βιβλίῳ β'. Δωδεκάτεχνον (ἔστι δὲ περὶ αἰσχροῶν σχημάτων). Βαφικὰ βιβλία β'. Γεωργικὰ β'.

Βοιωτικὰ] Βιωτικά conj. Hemsterhus. Fortasse Boeotiaca argumenti amatorii erant, ut aliorum Rhodiaca, Babyloniaca, etc. In Geoponicorum argum. lib. I, p. 7 ed. Nicl. legitur : Συνεῖλεται δὲ ἐκ τῶν... Παμφίλου καὶ Ἀπουληίου καὶ Βάρωνος καὶ Ζωροάστρου καὶ Φρόντωνος καὶ Παξάμου καὶ Δαμογέροντος καὶ Διδύμου κτλ. Ibid. X, 34 tertius Γεωργικῶν liber laudatur. Cf. ib. IX, 17. X, 54. 62. 84. XII, 17. 32. XIII, 4. 7. 10. XIV, 17. XV, 6. 10. XVII, 13. 14. XVIII, 21. XX, 6. Ὁψαρτυρικὰ laudant Athenæus IX, p. 376, D; Pollux VI, 70.

PETELLIDES CNOSSIUS.

Hyginus Poet. astr. II, 4 : *Hermippus, qui de sideribus scripsit, ait Cererem cum Iasione, Thusci filio, concubuisse; quam ob rem fulmine percussum complures cum Homero dixerunt. Ex his, ut Petellides Gnosius historiarum scriptor demonstrat, nascuntur filii duo, Philomelus et Plutus; quos negant inter se convenisse. Nam Plutum, qui ditior fuerit, nihil fratri suo de bonis concessisse. Philomelum autem necessario adductum, quodcunque habuerit, ex eo boves duos emisse, et ipsum primum plastrum fabricatum esse. Itaque arando et colendo agros, ex eo se aluisse : cujus matrem inventum miratam, et arantem eum inter sidera constituisse, et Bootem nominasse. Ex hoc autem Pareanta demonstrat natum, qui de suo nomine Parios (l. Parianos) et oppidum Paron (l. Parium) appellavit.*

Cum Iasione Thusci filio] « Veneta cum Iasione

bellum quum gereretur, eo loco Amphiaras una cum curru terra haustus est, ubi Harma nunc urbs est. Sic Trisimachus (?) libro tertio De urbium originibus.

Lætus cum filio. Vltt. 3 et A *cum Iasone Lætis filio.* Ex Morellianis alter *Iasone Oetæ filio*, alter *Iasone Tetis filio*. Micyllus aliique dederunt *cum Iasone Electræ et Corythi filio*, quæ emendatoris manum fatentur. Scripti libri videntur velle *cum Iasone Jovis filio*. » MUNCKER. Ex allata hac lectionis varietate erueris : *Iasione Ilithyii filio*, collato Hygino fab. 270 : *Iason Ilithii (sic) filius, quem Ceres dicitur amasse*. At offendit pater iste *Ilithyius*. Quare Corythum ex Italicis fabb. ei substituere l. l. voluerunt editores. Ap. sch. Theocrit. III, 50 Iasion est Minois et Phroniæ nymphæ filius. Similiter Noster Cretensem fabulam pro vulgari illa, ex qua Juppiter et Electra sunt Iasionis parentes, attulerit. Jam quum in Creta ins. ex Ida Jovis monte descendat Ληθαῖος fluvius et cum *Electra* fluvio misceat se (v. mappam Kiepertianam. Aliis Lethæus fluvius is est, quem Kiepert. Electram esse censet. V. Forbiger. III, p. 1034) : Cnossius auctor Iasionis parentem dixerit *Lethæum*; idque nomen utroque Hygini loco reponi velim. — *Pareanta*] Cf. Stephan. Byz. : Πάριον, πόλις ἐν Ἑλλησπόντῳ κληθεῖσα ἀπὸ Παρίου τοῦ Ἰασίωνος.

PHÆSTUS.

ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΑΚΑ.

Schol. Pind. Pyth. IV, 28 : Ἀμμωνα Λίβυες τὸν Δία προσαγορεύουσι καὶ οὕτω τιμῶσι, καὶ ἔστιν αὐτοῦ μαντεῖον ἐν Λιβύῃ· καὶ γὰρ καὶ Φαῖστος ἐν τοῖς Λακεδαιμονικοῖς ἐπιβάλλων φησί·

Zeῦ Λιβύης Ἀμμων κερατηφόρε κέκλυθι μάντι.

Idem ib. IX, 89 : Δοκεῖ ὡς Zeὺς ἐν Λιβύῃ Ἀμμων τιμᾶσθαι· ὡς Φαῖστος ὁ τὰ Λακεδαιμονιακὰ συγγράψας·

Zeῦ Λιβύης Ἀμμων κερατηφόρε κέκλυθι μάντι.

« Olim h. l. Μακεδονικὰ et Φῆστος, nomen haud græcum. Quapropter haud veritus sum corrigere ex schol. ad IV, 28. Notus est Phæstus Heraclida, a quo urbs Cretæ nomen traxisse fertur. Neque dubito IV, 28 rectius legi Λακεδ., quod Spartani antiquitus Ammonii oraculum adibant, cujus rei exemplum Phæstus h. l. præbet. V. Pau-

DE REBUS LACEDÆMONIIS.

Ammonem Libyæ Jovem cognominant eoque nomine colunt, ejusque oraculum habent. Phæstus quoque in libris De Lacedæmone hujus versus mentionem facit :

Juppiter Libyæ Ammon, audi, vates cornute.

san. IV, 18, 2. Bœckh. De OEcon. Athen. II, p. 258. » ВѢСНН.

PHANOCRITUS.

Athenæus VII, p. 276, F : Οἶος (sc. φιλόσοφος) ἦν Πλάτων ὁ φιλόσοφος, ὡς ἱστορεῖ Φανόκριτος ἐν τῷ Περὶ Εὐδόξου · ἱστορεῖ δ' ὅτι καὶ Ἀρχεσίλας φιλόδοτος ἦν.

PHANODICUS.

Phanodicum fortasse non multum juniorem Aristotele fuisse coniecit Bœckhius in C. Inscr. I, 19 (cf. not. ad fr. 5).

ΔΗΛΙΑΚΑ.

1.

Schol. ad Apollon. Rhod. I, 211 : Ζήτης καὶ Κалаίς τε] Τούτους ἐκ διαφόρων τόπων συμπλεῦσαι τοῖς Ἀργοναύταις φασίν. Οἱ μὲν γὰρ ἐκ Θράκης, ὡς Ἀπολλώνιος, Ἡρόδωρος δὲ ἐκ Δαυλίδος · Δοῦρις δὲ ἐξ Ὑπερβορέων. Καταλέγει δὲ τούτους καὶ Ἀντίμαχος. Φανόδικος δὲ ἐν α' Δηλιακῶν ἐξ Ὑπερβορέων φησὶν αὐτοὺς ἐλθεῖν ἐπὶ τὸν πλοῦν. Fort. turbatum aliquid.

2.

Idem I, 419 : Περὶ τῆς Ὀρτυγίας Φανόδικος ἐν τοῖς Δηλιακοῖς ἱστόρηκεν. Καὶ Νίκανδρος ἐν τρίτῃ Αἰτωλικῶν, ἐκ τῆς ἐν Αἰτωλίας Ὀρτυγίας φησὶ τὴν Δῆλον ὀνομασθῆναι, γράφων οὕτως (cf. Müller. Dor. I, 377).

Οἱ δ' ἐξ Ὀρτυγίας Τιτηνίδος ὀρμηθέντες.

3.

Servius ad Virgil. Æn. VI, 14 : *Phanodicus* (*Phanoticos* cod.) *Deliacón* * *Dædalum* propter supra dictas causas fugientem navem conscendisse,

DE EUDOXO.

Ficus amabat Plato philosophus, ut Phanocritus in libro De Eudoxo ait. Idem narrat Arcesilaum uvas amasse.

DELIACA.

1.

Phanodicus Deliacorum libro primo Calaim et Zeten ex Hyperboreorum regione ad Argonautarum expeditionem venisse ait.

2.

De Ortygia Phanodicus in Deliacis exposuit. Nicander quoque tertio Ætolicorum ait de Ortygia Ætolica Delum olim sic nominatam esse, scribens ita :

Illi vero ex Ortygia Titanide profecti.

3.

Phanodicus tripodem circa mare Atticum repertum atque

et quum imminerent qui eum sequebantur, intendisse pallium ad adjuvandum ventos et sic evasisse. Illos vero qui insequabantur reversos nuntiasse pinnis illum evasisse. Menecrates (v. fragm. Menecratis tom. II, p. 344) etc.

Nomen Phanodici reponendum videtur apud Harpocrat. v. Ἐκάτης νῆσος, ubi libri exhibent : Φανόδημος ἐν α' Δηλιακῶν. Vide fragm. 2 Semi Delii.

4.

Diog. L. I, 31, de tripode VII sapientium : Φανόδικος δὲ περὶ τὴν Ἀθηναίων θάλασσαν εὐρεθῆναι, καὶ ἀνενεχθέντα εἰς ἄστν, γενομένης ἐκκλησίας, Βίαντι πεμφθῆναι· διὰ τί δὲ, ἐν τῷ περὶ Βίαντος λέξομεν.

5.

Idem I, 82, de Biante : Φανόδικος δὲ κόρας αἰχμαλώτους λυτρώσασιν Μεσσηνίας θρέψαι τε ὡς θυγατέρας καὶ προῖκας ἐπιδοῦναι καὶ εἰς τὴν Μεσσήνην ἀποστεῖλαι τοῖς πατράσιν αὐτῶν. Χρόνῳ δὲ ἐν ταῖς Ἀθήναις, ὡς προεῖρηται, τοῦ τρίποδος εὐρεθέντος ὑπὸ τῶν ἀλίων, τοῦ χαλκοῦ, ἐπιγραψὴν ἔχοντος « τῷ σοφῷ, » Σάτυρος μὲν φησι παρελθεῖν τὰς κόρας — οἱ δὲ τὸν πατέρα αὐτῶν, ὡς καὶ Φανόδικος — εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ εἰπεῖν τὸν Βίαντα σοφόν, διηγησαμένους τὰ καθ' ἑαυτάς. Καὶ ἀπεστάλη ὁ τρίπους· καὶ ὁ Βίας ἰδὼν ἔφη τὸν Ἀπόλλωνα σοφὸν εἶναι, οὐδὲ προσήκατο. Οἱ δὲ λέγουσιν ἐν Θήβαις τῷ Ἡρακλεῖ αὐτὸν ἀναθεῖναι, ἐπεὶ ἀπόγονος ἦν Θηβαίων ἀποικίαν εἰς Πριήνην στειλάντων, ὥσπερ καὶ Φανόδικός φησι.

Hæc de tripode Sapientium quamvis etiam in Deli periegesi locum habere poterant, nescio tamen an recte Bœckhius in Corp. Inscr. I, p. 19 peculiarem De tripode vel De septem sapientibus librum a Phanodico compositum esse statuatur. Idem Bœckhius l. l. nihil adeo obstare censet, quin ad Nostrum pertineat inscriptio marmoris Sigeensis, quæ ita habet :

in urbem delatum scribit, advocataque concione ex decreto publico Bianti missum. Causam suo loco dicemus, quum de Biantē dicendum erit.

5.

Phanodicus Biantem captivas puellas redemisse Messenias, et ut filias educasse, ac postea adjectis dotibus Messenen parentibus illas remisisse. Brevi post invento Athenis, ut diximus, a piscatoribus tripodē æneo, cui erat inscriptum : *Sapienti*, Satyrus quidem puellas, alii vero, ex quibus Phanodicus est, illarum patrem in concionem venisse tradunt, Biantemque, expositis quæ in se egisset, appellasse sapientem, sicque tripodem ad eum missum : eo conspecto dixisse Biantem, Apollinem esse sapientem : neque illum admisisse. Alii Thebis Herculi sacrasse eum ferunt, quod illinc esset oriundus, Prieneque Thebanorum colonia, Phanodico id ipsum asserente.

Φανοδίκου εἰμὶ τοῦ Ἑρμοκράτους τοῦ Προκοννησίου· καὶ γὰρ κρατῆρα καὶ πίστατον καὶ ἡθμὸν ἐς πρυτανεῖον ἔδωκα μνήμα Σιγείεῦσι· ἂν δέ τι πάσχω, μελεδαίνειν με, ὦ Σιγείῃς. Καί μ' ἐπόεισεν Αἴσωπος καὶ ἀδελφοί. i. e. « Phanodici (simulacrum) sum Hermocratis Proconnesii filius. Et ego craterem et basin et colum in prytaneum dedi memoriæ causa Si-geensibus. Si quid vero patiar, curate me, o Si-geenses. Et fecit me Æsopus et fratres. »

PHARNUCHUS NISIBENUS.

Stephan. Byz. : Ἀντιόχεια... τρίτη Μεσοποταμίας, Μυγδονίας καλουμένη, ἥτις παρὰ τῶν ἐπιχωρίων Νασιβη καλεῖται· ὅθεν Ἀπολλοφάνης ὁ στωικός φιλόσοφος Νασιβηνὸς καὶ Φαρνοῦχος ὁ Περσικὰς ἱστορίας συγγεγραφώς. *Nasibis pro Nisibis* dixit Philo (tom. III, 571, 8). Ex hoc sua Stephanus.

(PHILALIUS CORINTHIUS.)

« Philalius (vel quodcunque ejus nomen est) Corinthius mythographus adducitur a Tzetze ad Lyc. 673 [Τὴν Κίρκην λέγει τὴν χοίρους ποιήσασαν, κατὰ τὸν μῦθον, τοὺς ἐταίρους τοῦ Ὀδυσσεύς. Ἀλληγορικῶς δὲ καὶ Φιλάλιος (Φιλάλῃος. Φιλαλήθως codd. Vit.) ὁ Κορίνθιος καὶ ἡμεῖς καὶ ἕτεροι τὴν ἀλήθειαν ἐπιστάμεθα], cui fortasse etiam v. 177 pro Φικούλης [Ἐκεῖνοι μὲν γὰρ, sc. Palæphatus, Domninus, Heraclitus etc., ἡ ἀσύμφορα ἡ παντελῶς ὀλίγα ἡλληγορήκεισαν, ὡς καὶ Φικούλης ὁ Κορίνθιος] idem nomen restituendum est. » Voss. « Erant qui Φιλόλαος pro Φιλάλιος restitui vellent; ipse autem Vossius infra Φιλόλλιος corrigit, id quod propterea non ferendum, quia sec. Eudoc. p. 428 Philyllius non Corinthius fuit, sed Atheniensis. » WESTERMANN. ad. Voss. p. 484. Fabularum ille interpret memoratur ap. Malalam p. 120, 5 ed. Bonn. ubi : Ὁ δὲ προγεγραμμένος σοφὸς Φειδαλῖος (sic) ὁ Κορίνθιος ἐξέθετο τὴν ποιητικὴν ταύτην (de Circe) σύνταξιν ἐρμηνεύσας οὕτως. In antecedentibus (p. 117, 14) de Ulyxe et Polyphemo laudatur Φειδίᾱς ὁ Κορίνθιος. Jam tu, quod libet, eligas. Adscribere istas fabularum interpretationes pessimi generis haud vacat.

Bacides tres fuerunt, quorum antiquissimus ex Eleone Bœotiæ urbe, alter Atticus, tertius Arcas e Caphye, qui etiam Cydas et Aletes vocabatur, ut ait Philetas Ephesius.

Tres sunt Bacides, ut Philetas Ephesius ait hisce : « Sibyllæ

PHILEMON.

Plinius H. N. IV, s. 27 : *Philemon Morimarusam* (sc. septemtrionalem Oceanum) a Cimbris vocari, hoc est, mortuum mare, usque ad promontorium Rubeas : ultra deinde Cronium.

Idem XXXVII, s. 11, § 1 : *Philemon* (dixit succinum) fossile esse, et in Scythia erui duobus locis, candidum atque cerei coloris, quod vocaretur electrum : in alio loco fulvum, quod appellaretur subalternicum. Et paucis interjectis : *Philemon ait flammam ab electro reddi.*

Quis fuerit Philemo ille non constat; fortasse cogitandum de Philemone Ptolemæi II præfecto, qui primus topazos gemmas ex Topazo insula in Ægyptum importavit, ut ex Juba narrat Plinius XXXVII, s. 32.

PHILETAS EPHESIUS.

Schol. Aristoph. Pac. 1071 : Βάκιδες δὲ τρεῖς, ὧν πρεσβύτατος ἐξ Ἑλεῶνος τῆς Βοιωτίας, ὁ δὲ δευτέρος Ἀττικὸς, τρίτος δὲ ὁ Ἀρκὰς ἐκ πόλεως Καφύης, ὃς καὶ Κύδας ἐκαλεῖτο καὶ Ἀλήτης, ὡς φησι Φιλητᾶς ὁ Ἐφέσιος. Exscripsit Suidas v. Βάκις.

Schol. Arist. Avv. 962 : Τρεῖς Βάκιδες, ὡς Φιλητᾶς ὁ Ἐφέσιος φησιν οὕτως· « Σίβυλλαι δὲ τρεῖς ἐγένοντο, ὧν ἡ μὲν ἐστίν, ὡς διὰ τῆς ποιήσεώς φησιν (φασιν?), Ἀπόλλωνος ἀδελφὴ· δευτέρα δὲ ἡ Ἐρυθραία· τρίτη δὲ ἡ Σαρδιανή. Καὶ Βάκιδες δὲ ὁμοίως τρεῖς, ὁ μὲν ἐξ Ἑλεῶνος τῆς Βοιωτίας, ὁ δὲ Ἀθηναῖος, ὁ δὲ Ἀρκὰς. » Θεόπομπος δὲ (fr. 81) κτλ. De Phileta Coi, Samio, medico, Sybarita, v. Bach. in Philetæ Coi reliq. (Halis 1829).

PHILIPPUS THEANGELENSIS.

Philippus ὁ Θεαγγελεύς (fr. 1. 4) oriundus erat Theangelis (*), quæ Cariæ urbs est. Steph. Byz. :

(*) Creuzerus (*Hist. Kunst*, p. 383) non patriæ, sed muneris significationem inesse voci Θεαγγελεύς censebat, adeo ut Philippus fuisset *promulgator solennitatum* (Hesych. : Θεαγγελεῖς, οἱ τὰς πανηγύρεις ἐπαγγέλλοντες). — Codex Bodl. in Cramer. Anecd. IV, p. 195 exhibet hæc : Ὅσοι [συγ]γραφεῖς ἤγουν ἱστορικοί· Θουκυδίδης. Ἡρόδοτος. Ξενοφών. Ἀγγελεύς ἀρχάγγελος (« leg. credo Φίλιππος ὁ Θεαγγελεύς. » Cramer.). Δομετιανὸς. Θεότιμος. Στέφανος. Μηνάς. Num recte Cramerus conjecerit, valde dubito. In

tres fuerunt, quarum una, quam poetice dicunt Apollinis filiam, altera Erythræa, tertia Sardiana. Eodem modo etiam Bacides tres fuerunt, Bæotus ex Eleone, Atheniensis et Arcas. »

Θεάγγελα, πόλις Καρίας· ὁ πολίτης Θεαγγελεύς. Plinius V, sect. 29 : *Sex oppida contributa ei* (Cariæ) *sunt a Magno Alexandro, Theangela, Sibde, Medmasa, Euranium, Pedasum, Telmissum*. Caricum oppidi nomen fuisse videtur Σουάγελα, monente Dindorfio in Steph. Thes. v. Θεάγγελα ex Thirhwallo (in Museo philol. Cantabr. vol. I, p. 373 sqq., quem librum inspicere non licuit). Steph. Byz. : Σουάγελα, πόλις Καρίας, ἔνθα ὁ τάφος ἦν τοῦ Καρὸς, ὡς δηλοῖ καὶ τοῦνομα. Καλοῦσι γὰρ οἱ Κᾶρες σοῦαν τὸν τάφον, γέλαν δὲ τὸν βασιλέα. Ὁ πολίτης Σουαγγελεύς. Cf. Strabo XIII, p. 611.

ΚΑΡΙΚΑ.

1.

Athenæus VI, p. 271, B : Φίλιππος ὁ Θεαγγελεύς ἐν τῷ Περὶ Καρῶν καὶ Λελέγων συγγράμματι καταλέξας τοὺς Λακεδαιμονίων εἰλωτας καὶ τοὺς Θετταλικούς πενέστας, καὶ Κᾶράς φησι τοῖς Λέλεξιν ὡς οἰκέταις χρήσασθαι πάλαι τε καὶ νῦν.

2.

Strabo XIV, p. 662 : Οὐ γὰρ ἐστίν (sc. τραχυτάτη ἡ γλῶττα τῶν Καρῶν)· ἀλλὰ καὶ πλεῖστα Ἑλληνικὰ ὀνόματα ἔχει καταμεμιγμένα, ὥς φησι Φίλιππος ὁ τὰ Καρικὰ γράψας.

3.

Schol. Eurip. Rhes. 505 ed. Cobet. : Κακῷ δὲ μερμέρω] Μήποτε πρὸς τὸ χεῖρον μετέστραπται ἀπὸ τοῦ Τερμέρου, ἢ παρὰ τὴν παροιμίαν· Τερμέρια κακὰ, ὑπὲρ ὧν Φίλιππος ἐν τῷ Περὶ Καρῶν συγγράμματι φησιν οὕτως· « Τέρμερον καὶ Λύκον Λέλεγας γενέσθαι θηριώδεις τὴν φύσιν· τοῦτον δὲ τὸν Τέρμερον πόλιν οἰκίσαι, ἣν δὲ ἀπ' αὐτοῦ Τέρμερον ὠνομάσθαι. Τούτους δὲ φασὶ πρώτους ληστεῦσαι, καὶ οὐ μόνον τὰ περὶ Καρίαν, ἀλλὰ καὶ σχεδίας ἐκ ῥιπῶν ποιήσαντας εἰς Κῶ ἐκπλεῖν. »

Cf. Photius s. v. : Τέρμερος γὰρ τις καὶ Λύκος θηριώδεις καὶ λησταὶ ἐγένοντο· καὶ ὁ Τέρμερος πόλιν

altero Historicorum Canone ibid. p. 197 post Xenophontem recensentur : Φίλιππος (deb. Φίλιστος), Ἐφορος. Ἀναξιμένης. Καλλισθένης. Ἑλληνικός (sic). Πολύβιος.

DE CARIBUS.

1.

Philippus Theangelensis in libro De Caribus et Lelegibus, postquam Lacedæmoniorum Helotas commemoravit et Thessalicos Penestas, Cares etiam Lelegibus ait ut servis et olim usos esse et etiam nunc uti.

2.

Non est asperrima Carum lingua, sed Græca nomina quam plurima admixta habet, ut ait Philippus qui Carica scripsit.

ἐν ἄκρᾳ τινὶ τῆς Μυνδίας κτίσας ἑαυτοῦ ἐπώνυμον, ἐντεῦθεν ἐλήστευσεν ὁρμώμενος. Suidas : Τερμέρια κακὰ. Περὶ Καρίαν χωρίον Τερμέριον καλεῖται, ὃ ἐχρῶντο οἱ τύραννοι δεσμωτηρίῳ. Τὸ δὲ χωρίον ἔρυμνον τυγχάνον κεῖται μεταξὺ Μήλου (Μύνδου em. Holsten. ad Steph. B.) καὶ Ἀλικαρνασσοῦ. Τῶν δὲ ἀπὸ τούτου ληιζομένων δυσαλώτων τυγχανόντων, λεχθῆναι τοῦτο. Plutarch. Thes. c. 11 : Τὸν Τέρμερον συρρήξας τὴν κεφαλὴν ἀπέκτεινεν. Ἀφ' οὗ δὲ τὸ Τερμέριον κακὸν ὀνομασθῆναι λέγουσι· παίων γὰρ, ὡς εἶοικε, κεφαλῇ τοὺς ἐντυγχάνοντας ὁ Τέρμερος ἀπώλλυεν. Zenob. IV, 6.

4.

Plutarch. Alex. 46 : Χάρης ὁ εἰσαγγελεύς καὶ Πτολεμαῖος καὶ Ἀντικλείδης καὶ Φίλων ὁ Θηβαῖος καὶ Φίλιππος ὁ Θεαγγελεύς, πρὸς δὲ τούτοις Ἐκαταῖος ὁ Ἐρετριεύς καὶ Φίλιππος ὁ Χαλκιδεύς καὶ Δοῦρις ὁ Σάμιος πλάσμα φασὶ γεγονέναι τοῦτο (sc. quod Clitarchus, alii de Amazone ad Alexandrum profecta narrant). Cf. Onesicriti fr. 5. — Θεαγγελεύς pro vulgata εἰσαγγελεύς reposuerunt Johnsnius p. 146 et Reinesius in Auct. var. lect. I, 25, Holstenius ad St. B. l. l. probante Sintenisio. Ceterum non est cur singulare opus de Alexandro a Philippo conscriptum esse putemus, quum Amazonum mentio in Caricis deesse vix potuerit.

Philippi Chalcidensis alias non reperio factam esse mentionem. Philippum quendam συγγραφέα interlocutorem habes ap. Plut. in Defectu oracul. p. 418, A. Is audivisse se ait Æmilianum rhetorem (qui sub Tiberio floruit), filium Epithersis grammatici, quem *civem suum* dicit p. 419, A. Epitherses Bithynus fuit ex Nicæa (v. St. Byz. v. Νικαία). Jam si forte Philippus ille idem est cum Nostro, suspiceris hunc fuisse Bithynum ex Chalcedone, atque Χαλκηδόνιος et Χαλκιδεύς voces, uti alibi sic ap. Plutarchum esse confusas.

Philippus Amphipolites Rhodiæcorum libros XIX, obsænos illos, item Coacorum libros II et Thasiacorum libros II scripsisse dicitur ap. Suidam v Φίλιππος et ἀποσιμῶσαι. Quæ argumenta fuerunt

3.

De proverbio *Termeria mala* Philippus in scripto De Caribus ita loquitur : « Termerum et Lycum aiunt Leleges fuisse feroces indole. Termerum illum urbem condidisse eamque de suo nuncupasse nomine. Hos primos latrocinia exercuisse neque id solum prope Cariam, sed ratibus ex vinibus compactis etiam in Con insulam trajecisse. »

4.

Quæ de Amazone ad Alexandrum profecta feruntur, ea ficta esse contendunt Chares esaggeleus, Ptolemæus, Anticlides, Philo Thebanus, Philippus Theangelensis, et præter hos Hecataeus Eretriensis, Philippus Chalcidensis et Duris Samius.

erotica. Cf. Osann. (*Beiträge z. gr. u. röm. Lit.-gesch.* p. 287. 293), quem laudat Westermann. ad Voss. p. 485, inspicere mihi non licuit. — *Phyllippus Megaricus* de Stilpone philosopho laudatur Diogeni L. II, 113 (locum exscriptimus in Vita Clitarchi).

PHILLIS DELIUS.

ΠΕΡΙ ΧΡΟΝΩΝ.

1.

Bekker. Anecd. Gr. p. 783, 6 : Πυθόδωρος ἐν τῷ Περὶ στοιχείων ἀφίλλαις (scr. καὶ Φίλλης) ὁ Δῆλιος ἐν τῷ Περὶ χρόνων πρὸ Κάδμου Δαναὸν μετακομίσαι αὐτὰ (τὰ γράμματα) φασιν. Ἐπιμαρτυροῦσι τούτοις καὶ οἱ Μιλησιακοὶ συγγραφεῖς Ἀναξίμανδρος καὶ Διονύσιος καὶ Ἑκαταῖος, οὓς καὶ Ἀπολλόδωρος ἐν Νεῶν καταλόγῳ παρατίθεται. *Chronica* citari putaveris; quamquam etiam Περὶ χρόνων μουσικῶν liber fuisse potest.

ΠΕΡΙ ΜΟΥΣΙΚΗΣ.

E LIBRO SECUNDO.

2.

Athenæus XV, p. 636, B : Καὶ Φίλλης δ' ὁ Δῆλιος ἐν δευτέρῳ Περὶ μουσικῆς διαφέρειν φησὶ πηκτίδα μαγάδιδος, λέγων οὕτως· « Φοίνικες, πηκτίδες, μαγάδιδες, σαμβύκαι, ιαμβύκαι, τρίγωνα, κλεψιάμβοι, σκινδαφοὶ, ἐννεάχορδα. Ἐν οἷς γὰρ (φησὶ) τοὺς ἰάμβους ᾄδον, ιαμβύκας ἐκάλουν· ἐν οἷς δὲ παρελογίζοντο τὰ ἐν τοῖς μέτροις, κλεψιάμβους. Μαγάδιδας δὲ τὰ διὰ πασῶν καὶ πρὸς ἴσα τὰ μέρη τῶν ᾄδόντων ἡρμωμένα. Καὶ ἄλλα δ' ἦν παρὰ ταῦτα· καὶ γὰρ βάρβιτος ἢ βάρμος· καὶ ἄλλα πλείονα, τὰ μὲν ἐγχορδα, τὰ δὲ ἐνήχα, κατεσκευάζον. »

Præterea in fragmento illo incerto quod Censorino attribui solet, de re musica laudantur *Pondos*, *Hyperides*, *Follis*, ubi Cauchius reponi vult

(CHRONICA.)

Pythodorus in libro De literarum elementis et Phillis Delius in Chronicis ante Cadmum literas a Danao in Græciam translatas esse aiunt. Suffragantur his etiam Milesii historici Anaximander et Dionysius et Hecataeus, quorum testimonia Apollodorus quoque in Navium catalogo apponit.

DE MUSICA.

2.

Atque etiam Phillis Delius secundo libro De musica differre dicit inter pectidem et magadidem, ubi ait : « Phœnices, pectides, magadides, sambucæ, iambucæ, triangula, clepsiambi, scindapsi, novem-chordia. Nam quibus, inquit, iambos canebant, iambucas vocant : quibus autem eosdem ita canebant, ut quasi furtim mutarent metra, clepsiambos.

Hipponax (*Hippoclidēs* Nonnesius probabilis), *Hyperides*, *Phyllis*. Cf. Mahne ad Aristox. p. 157.

3.

Athen. I, p. 21, F : Φίλλης ὁ Δῆλιος μουσικὸς τοὺς ἀρχαίους φησὶ κιθαρῳδοὺς κινήσεις ἀπὸ μὲν τοῦ προσωποῦ μικρὰς φέρειν, ἀπὸ ποδῶν δὲ πλείους, ἐμβατηρίου καὶ χορευτικὰς.

4.

Suidas : Σκόλιον, ἡ παροίνιος ᾠδή, nomen habet, ὡς Ἀριστόξενος (fr. 59) καὶ Φίλλης ὁ μουσικὸς, ὅτι ἐν τοῖς γάμοις παρὰ μίαν τράπεζαν πολλὰς κλῖνας τιθέντες παρὰ μέρος ἐξῆς μυρρίνας ἔχοντες [ἢ δάφνας add. schol. Platon.] ᾄδον γνώμας καὶ ἐρωτικὰ σύντονα· ἢ δὲ περίοδος σχολιὰ ἐγένετο διὰ τὴν θέσιν τῶν κλινῶν [ἐπὶ οἰκημάτων πολυγωνίων οὐσῶν schol. Plat.].

Φίλλης] Suidas Φύλλης. Ead. Photius, ubi Φίλης; et schol. Lucian. p. 16 ed. Jacobitz, ubi Φίλων; et Schol. Platon. Gorg. p. 103 Ruhnck., ubi Φύλλης. Ex Suida migrarunt in schol. Aldin. Aristoph. Rann. 1302 et Vesp. 1239 (v. ed. Dübner. p. 535). Cf. de re Fuhr. ad Dicæarch. p. 80 sq.

6.

ΠΕΡΙ ΑΥΛΗΤΩΝ.

Athenæus XV, p. 634, D : Magadin tibiæ genus esse neque Aristoxenus ait neque Pyrrander ἐν τῷ Περὶ αὐλητῶν, neque Φίλλης ὁ Δῆλιος· ξυνέγραψε γὰρ καὶ οὗτος Περὶ αὐλητῶν καὶ Εὐφράνωρ.

PHILISTIDES.

1.

Plinius H. N. IV, s. 20 : *A rege Curetum Philistides* sc. Cretam appellatam esse ait.

2.

Servius ad Virg. Ecl. I, 66 : et rapidum Cretæ veniemus Oaxem] *Oaxem Philisthenes* (sic) ait

Magadidas vero, instrumenta concentum διὰ πασῶν edentia, et omnibus canentium partibus peræque concinentia. Erant vero præter hæc et alia, veluti barbitos aut barmus : et alia plura conficiebant, partim fidibus tensa, partim sonora. »

3.

Phillis Delius musicus veteres citharædos ait vultum quidem parum movisse, pedibus vero multos peregissee motus, processionem militarem imitantes et saltatorios.

4.

Scolium carmen inter pocula cani solebat. Aristoxenus et Phillis musicus scolium inde appellatum tradunt, quod in nuptiis circa unam mensam pluribus lectis collocatis, myrtus vel lauros tenentes alter post alterum sententias et carmina amatoria ordine canerent. Circuitus autem erat obliquus, lectis sic collocatis.

Apollinis et Anthilene filium; hunc Oaxem in Creta oppidum condidisse, quod suo nomine nominavit, ut Varro ait. Pro Anthilene Dübnerus e cod. enotavit Antantile. Fuisse videtur Anchiale, quæ τῆς Οἰαξίδος γῆς nympa sec. Apollon. Rhod. I, 1132 (quem locum etiam Servius adducit l. l.) Idæos Dactylos peperit. Apud Apollodorum III, 3, 2 OEax est Clymenes et Nauplii filius. Xenion ap. Stephan. Byz. v. Ὀαξος matrem Acacallidem vocat.

3.

Plinius H. N. IV, s. 36 : *Ab eo latere quo Hispaniam spectat, passibus fere centum, altera insula est longa, III M. pass. lata, in qua prius oppidum Gadium fuit. Vocatur ab Ephoro (fr. 40) et Philistide Erythia, a Timæo et Sileno Aphrodisias, ab indigenis Junonis.*

ΣΥΓΓΕΝΙΚΑ.

Eustathius ad Il. α, 200, p. 84, 39 : Ἡ δὲ ἱστορία εἰς ταῦτόν ἄγει τῇ νεάνιδι τὴν παλλάδα, οὕτω παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὰς μείρακας ὀνομάζεσθαι λέγουσα· ὅθεν καὶ ἡ παλλακὶς παρωνόμασται, καὶ πάλλαντες δὲ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οἱ νέοι, ὥς φησι Φιλιστίδης ἐν Συγγενικοῖς· τὸ δὲ λέγειν οὕτω καλεῖσθαι αὐτὴν, ἐπειδὴ ἐν τῇ γιγαντομαχίᾳ Πάλλαντά τινα πεφόνευκε γίγαντα, ἥ ὅτι etc.

PHILISTUS NAUCRATITA.

Suidas : Φίλιστος Ναυκρατίτης [ἡ Συρακούσιος, Ἀρχωνίδου υἱός. Μαθητὴς δ' ἦν Εὐδήνου τοῦ ἐλεγοποιοῦ, δς πρῶτος κατὰ τὴν ῥητορικὴν τέχνην ἱστορίαν ἔγραψεν. Συνέταξε δὲ τέχνην ῥητορικὴν,] Αἰγυπτιακὰ ἐν βιβλίοις ιβ', [Σικελικὰ ἐν βιβλίοις ια',] Πρὸς τὸν Τρικάρανον λόγον περὶ Ναυκράτους, [Περὶ Διονυσίου βιβλία ς',] Περὶ τῆς Αἰγυπτίων θεολογίας γ', [Δημηγορίας καὶ ἄλλα τινά,] Περὶ Λιβύης καὶ Συρίας.

Confunduntur Philistus Syracusanus, Philistus rhetor, Philistus Naucratis. Vid. Prolegg. ad fragm. Philist. tom. I, p. xlv sq. Quæ a Naucratis aliena sunt vel esse videntur, uncis inclusi. — Pro

THESSALICA.

1.

Philocrates secundo Thessalicorum (modo genuina sint) Penestas appellari etiam Thessalocetas dicit.

2.

Achillem adversus Trojam proficiscentem comitabatur Patroclus Menœtii et Sthenelæ Acasto natæ, vel Periapidis Pherete natæ, vel, ut Philocrates ait, Polymelæ Peleo natæ, filius.

Τρικάρανον Toupus conjecit scribendum esse Χάρωνα, ut scriptum intelligatur contra Charonem Naucratis. Hoc si est, interpunctionem post Τρικάρανον, quam vulgata habet, tollendam esse puto. Quid quod ne tunc quidem necessaria esse videtur, ubi retinendum censueris Τρικάρανον. Vide Prolegg. ad Theopomp. fr. tom. I, p. lxxiv, not. 9. Ceterum fragmenta hujus Philisti quæsivi frustra.

PHILOCRATES.

ΘΕΤΤΑΛΙΚΑ.

I.

E LIBRO SECUNDO.

Athenæus VI, p. 264, A : Φιλοκράτης δ' ἐν δευτέρῳ Θετταλικῶν, εἰ γνήσια τὰ συγγράμματα, καλεῖσθαι φησι τοὺς πενέστας καὶ Θετταλοικέτας. De re v. Müller. Dor. II, p. 67.

2.

Apollodor. III, 13, 8, 5 : Συνείπετο (sc. Ἀχιλλεῖ εἰς Τροίαν ἐρχομένῳ) δὲ καὶ Πάτροκλος ὁ Μενoitίου καὶ Σθενέλης τῆς Ἀκάστου, ἡ Περιάπιδος τῆς Φέρητος, ἡ, καθάπερ φησι Φιλοκράτης, Πολυμήλης τῆς Πηλέως.

PHILOMNESTUS.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΡΟΔῶ ΣΜΙΝΘΙΩΝ.

I.

Athenæus III, p. 74, F : Φιλόμνηστος δ' ἐν τῷ Περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ Σμινθίων φησὶν· « Ἐπεὶ καὶ ὁ συκοφάντης ἐντεῦθεν προσηγορεύθη, διὰ τὸ εἶναι τότε τὰ ἐπιζήμια καὶ τὰς εἰσφοράς σῦκα καὶ οἶνον καὶ ἔλαιον, ἀφ' ὧν τὰ κοινὰ διώκουν, καὶ τοὺς ταῦτα πράττοντας καὶ εἰσφαίνοντας ἐκάλουν, ὥς ἔοικε, συκοφάντας, αἰρούμενοι τοὺς ἀξιοπιστοτάτους τῶν πολιτῶν. »

2.

Idem X, p. 445, A : Ἀνθέας δὲ ὁ Λίνδιος, συγγενὴς δὲ εἶναι φάσκει Κλεοβούλου τοῦ σοφοῦ, ὥς φησι

DE SMINTHIIS RHODIORUM.

1. Philomnestus, in libro De Rhodiorum solemnibus, quæ *Sminthia* vocant, ait : « Nam et *sycophanta* inde nominatus est, quod tunc et mulctarum et tributorum nomine fici exigebantur, et vinum et oleum, e quibus pro administratione reipublicæ sumptus faciebant : et, qui hæc exigebant et in fisco publico representabant (εἰσφαίνοντες), hi, ut videtur, *sycophantæ* nominati sunt, e civibus spectatissimæ fidei delecti. »

2. Anthreas Lindius, qui se cognatum jactabat esse Cleobuli

Φιλόδημος ἐν τῷ Περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ Σμινθίων, πρεσβύτερος καὶ εὐδαίμων ἄνθρωπος εὐφυής τε περὶ ποιήσιν ὢν, πάντα τὸν βίον ἐδιονυσίαζεν, ἐσθῆτά τε Διονυσιακὴν φορῶν, καὶ πολλοὺς τρέφων συμβάχλους. Ἐξῆγγέ τε κῶμον αἰεὶ μεθ' ἡμέραν καὶ νύκτωρ. Καὶ πρῶτος εὔρε τὴν διὰ τῶν συνθέτων ὀνομάτων ποιήσιν, ἥ Ἀσωπόδωρος ὁ Φλιάσιος ὕστερον ἐχρήσατο ἐν τοῖς καταλογάδην ἱάμβοις. Οὗτος δὲ καὶ κωμωδίας ἐποίει, καὶ ἄλλα πολλὰ ἐν τούτῳ τῷ τρόπῳ τῶν ποιημάτων, ἃ ἐξῆρχε τοῖς μεθ' αὐτοῦ φαλλοφοροῦσι.

Φιλόδημος] verius nomen esse puto Φιλόμνηστος, quod in notius abierit. Vossius fortasse de Philodemo Gadarensi Epicureo (de quo v. Strabo XVI p. 759), Ciceronis æquali, qui τὴν τῶν φιλοσόφων σύνταξιν (Diog. L. X, 3 et 24), poemata, περὶ μουσικῆς, περὶ ῥητορικῆς, περὶ κακιῶν καὶ τῶν ἀντικειμένων ἀρετῶν, alia (v. Rosini præf. ad Vol. Herculan. I) scripsit, cogitandum esse suspicabatur. De Smintheis cf. Müller. *Dor.* I, p. 218.

PHILONIDES. PHILOGENES.

1.

Plinius H. N. V, s. 35, de Cypro ins. : *Vocatam ante Acamantida Philonides* (prodidit).

2.

Tzetzes ad Lyc. 1085 : Ὁ Λάμητος, ὡς φησι Φιλογένης, Ἰταλίας ποταμός. Cf. Steph. Byz. v. Λαμητῖνοι.

Philonidem Plinii et Philogenem Tetzæ unum eundemque esse suspicor. Reliquos auctores, quibus Philonides nomen erat, non est cur h. l. recenseamus.

PHILTEAS.

Etym. M. p. 795, 12 : Παρὰ τὸ φιλῶ φιλτὸς ῥηματικὸν ὄνομα, οὗ παράγωγον Φιλτέας, ὡς πρῶτος Πρωτέας, ἄριστος Ἀριστεάς. Φιλτέας δὲ ἐστὶν ὁ

καλούμενος (ὁ Καλλαθαῖος cod. Leid. ; ὁ Καλακταῖος conj. Valckenar ap. Lennep. Phalar. p. xxiii) ἱστορικὸς, ὁ τὰ Νάξια (l. Ναξιακά) συνθεῖς.

Corrupta illa Φιλτέας ὁ Καλλαθαῖος s. ὁ καλούμενος, in quibus vel patriæ vel patris mentio latet, in pejus emendavit Eustathius scribens Φιλητᾶς ἢ Καλλῖνος in Comment. ad Odys. v, 106, p. 1885, 51 : Τούτοις δὲ ὁ αὐτὸς (Ἡρακλείδης) ἐπάγει, ὅτι ἐνιοὶ τῶν Ἰώνων, οἷς ἀκολουθεῖ (φησὶ) καὶ ὁ τὰ Ναξιακά γράψας Φιλητᾶς ἢ Καλλῖνος, μόνον τὸ ἦ ἐν τοῖς τοιούτοις παρακειμένοις εἰς ἔ καὶ ἄ τέμνοντες, τὸ ἐπόμενον ν φυλάττουσι, πεποιέανται λέγοντες καὶ γεγενέανται, καθὰ καὶ τὸ ἐγένοντο, ἔγεντο. Similiter Eudocia p. 424 Philetam Coum præter ea quæ apud Suidam recensentur v. Φιλητᾶς, scripsisse ait καὶ τὰ καλούμενα Ναξιακά (v. Bach. Philetæ Reliq. p. 83 et 272). Cf. Meinek. Anal. Alex. p. 351; Westermann. in *Paulys Realenc.* v. *Philteas*. De ætate historici etsi non constat, antiquioribus tamen scriptoribus eum accensendum esse e dialecto ionica, qua usus est, conjeceris.

ΝΑΞΙΑΚΑ.

Tzetzes ad Lyc. 633 : Αἱ δὲ Γυμνήσαι αὐται νῆσοι περὶ τὴν Τυρρηνίαν εἰσὶ. Μέννηται δὲ αὐτῶν καὶ Ἀρτεμίδωρος. Τίμαιος δὲ φησιν εἰς ταύτας τὰς νήσους ἔλθειν τινὰς τῶν Βοιωτῶν, ἃς Χοιράδας εἶπε (εἶπον?). Φιλτέας δὲ ἐν τρίτῃ Ναξιακῶν Βαλεαρίδας φησὶν αὐτὰς ὕστερον ὀνομασθῆναι. Philetas quoque Cous in Ἑρμῇ carmine Balearidum meminit, ex quo duos versus affert Strabo III, p. 168 (v. Philetæ Rel. p. 34 ed. Bach.).

PISISTRATUS LIPARÆUS.

1.

Schol. Apoll. Rh. IV, 786 : Διὰ πλαγκτὰς περόωντας] Πλαγταὶ πέτραι ἐν τῷ πορθμῷ εἰσιν, ὡς Τίμαιος καὶ Πεισιστράτος ὁ Λιπαραῖος [φασίν]. Νῦν δὲ τὰς Κυανέας λέγει. Cf. Müller *Min.* p. 275.

RES NAXIORUM.

Gymnesiæ hæ insulæ ad Etruriam sitæ sunt. Meminit eorum etiam Artemidorus. Timæus vero dicit Bæotos quosdam in has insulas venisse, quas Chærades olim appellaverunt. Philteas vero in tertio De rebus Naxiis postea eas Balearidas denominatas esse.

1.

Planctæ petræ in freto (Siculo) sunt, ut Timæus et Pisistratus Liparæus dicunt; nunc vero Cyaneas Apollonius hoc nomine designat.

Sapientis, ut ait Philomnestus in libro De Sminthiis in Rhodo insula, natus jam grandior, et fortunatus homo, et poetico ingenio præditus, per totam vitam Bacchanalia celebrabat, Bacchico cultu incedens, et multos alens sodales secum bacchantes: agmenque comessantium dies noctesque ducebat. Idem primus poesin illam, quæ fit apta verborum compositione, invenit; qua deinde Asopodorus Phliasius usus est in iambis prosaicis. Ille vero etiam comœdias composuit, et alia multa in eodem poeseos genere, quæ suis phallophoris præcinebat.

2.

Lametus, ut ait Philogenes, Italiæ fluvius.

Pisistrato Liparæo aliunde non noto subungere liceat alium Liparæum æque ignotum, *Pyrrhonem*.

2.

Plutarch. Qu. Rom. c. 79, p. 283, A : « Διὰ τί τοῦ θριαμβεύσαντος, εἴτα ἀποθανόντος καὶ καέντος, ἐξῆν ὁστέον λαβόντας εἰς τὴν πόλιν εἰσφέρειν καὶ κατατίθεσθαι, ὡς Πύρρων ὁ Λιπαραιῶς ἱστορήκεν; » Ἡ τιμῆς ἔνεκα τοῦ τεθνηκότος; κτλ.

POLYANTHUS CYRENÆUS.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΩΝ ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΩΝ ΓΕΝΕΣΕΩΣ.

Sextus Emp. Adv. math. I, 12, p. 271 ed. Fabric. : Πολύανθος δὲ ὁ Κυρηναῖος ἐν τῷ Περὶ τῆς τῶν Ἀσκληπιαδῶν γενέσεως (sc. Ἀσκληπιὸν κεκραυνῶσθαι λέγει), ὅτι τὰς Προΐτου θυγατέρας κατὰ χόλον Ἥρας ἐμμανεῖς γενομένας ἰάσατο.

Schol. Eur. Alc. 1 exhibet eadem, omisso libri titulo. Pro Πολύανθος ibi legitur Πολύαρχος. Cf. Phylarch. fr. 17.

POLYCHARMUS (NAUCRATITA).

ΛΥΚΙΑΚΑ.

I.

E LIBRO SECUNDO.

Athenæus VIII, p. 333, D : Οὐ κατασιωπήσομαι δὲ οὐδὲ τοὺς ἐν Λυκίᾳ ἰχθυομάντεις ἄνδρας, περὶ ὧν

2.

Cur ejus qui triumphum egisset, ac deinde mortuus crematusque esset, licebat ossumptum in urbem inferre ac deponere? Hoc enim Pyrrho Liparæus tradidit. An hoc sit in mortui honorem? etc.

DE ASCLEPIADARUM GENERATIONE.

Polyanthus (sive Polyarchus) in libro De Asclepiadarum generatione Æsculapium propterea dicit fulmine ictum esse, quod Præti filias, quibus Junonis ira insaniam injecerat, sanitati restituit.

DE REBUS LYCIÆ.

I.

Nec silentio præteribo illos in Lycia homines, qui per pisces vaticinantur, de quibus Polycharmus narrat secundo libro Rerum Lyciarum, ita scribens : « Postquam igitur ad mare pervenerunt, ubi in litore lucus est Apollinis, in quo est vorticosus in arena gurgēs, accedunt oraculum consulturi, duo lignea verua manu tenentes, et in eorum utroque assas carnes numero decem. Et sacerdos quidem

ἱστορεῖ Πολύχαρμος ἐν δευτέρῳ Λυκιακῶν, γράφων οὕτως· « Ὅταν γὰρ διέλθῃσι πρὸς τὴν θάλασσαν, οὗ τὸ ἄλσος ἐστὶ πρὸς τῷ αἰγιαλῷ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐν ᾧ ἐστὶν ἡ δίνα ἐπὶ τῆς ἀμάθου, παραγίνονται ἔχοντες οἱ μαντευόμενοι ὀβελίσκους δύο ξυλίνους, ἔχοντας ἐφ' ἑκατέρῳ σάρκας ὀπτὰς ἀριθμῷ δέκα. Καὶ ὁ μὲν ἱερεὺς κάθηται πρὸς τῷ ἄλσει σιωπῇ, ὁ δὲ μαντευόμενος ἐμβάλλει τοὺς ὀβελίσκους εἰς τὴν δίναν, καὶ ἀποθεωρεῖ τὸ γινόμενον. Μετὰ δὲ τὴν ἐμβολὴν τῶν ὀβελίσκων πληροῦται θαλάσσης ἡ δίνα, καὶ παραγίνεται ἰχθύων πλῆθος τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον, ὥστ' ἐκπλήττεσθαι τὸ ὄρατόν τοῦ πράγματος, τῷ δὲ μεγέθει, ὥστε καὶ εὐλαβηθῆναι. Ὅταν δὲ ἀπαγγεῖλῃ τὰ εἶδη τῶν ἰχθύων ὁ προφήτης, οὕτως τὸν χρησμὸν λαμβάνει παρὰ τοῦ ἱερέως ὁ μαντευόμενος περὶ ὧν ἠϋξάτο. Φαίνονται δὲ ὄρφοι, γλαῦχοι, ἐνίοτε δὲ φάλαιναι ἢ πρίστεις, πολλοὶ δὲ καὶ ἀνόρατοι ἰχθύς, καὶ ξένοι τῇ ὄψει. » Sequitur de eadem re locus Artemidori.

2.

Stephan. Byz. : Σοῦρα, μαντεῖον Λυκίας, περὶ οὗ Πολύχαρμός φησιν ἐν Λυκιακοῖς, ὅπου νῦν φρέαρ θαλάσσης, τόπος Σούριος καλούμενος. Τὸ ἐθνικὸν Σουρηνός.

3.

Idem : Ἰλαρις, πόλις Λυκίας, ὡς Πολύχαρμος ἐν Λυκιακοῖς. Τὸ ἐθνικὸν Ἰλαρεύς.

4.

Idem : Φελλός, πόλις Παμφυλίας. Ἑκαταῖος. Ἀλέξανδρος ὁ Πολυίστωρ ἐν τῷ Περὶ Λυκίας Φελλῶν καὶ Ἀντιφελῶν Λυκίας εἶναι λέγει. Ὁ πολίτης Φελλίτης καὶ Ἀντιφελλίτης, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν τῇ εἰρημένῃ καὶ Πολύχαρμος.

sedet silentio ad lucum; is autem qui oraculum petit, verua in gurgitem injicit, et quid eveniat exspectat. Injectis verubus repletur gurgēs mari, adestque piscium multitudo tanta talisque, ut admiratione stupefaciat adspectus et magnitudine piscium metus etiam incutiatur. Inde postquam renuntiavit vates, quænam sint piscium species, sic demum a sacerdote responsum super his quæ scire cupit, accipit is qui oraculum consultum venit. Apparent autem orphi, glauci, nonnunquam etiam balænæ aut pristēs multi; vero etiam pisces inusitata prorsus et insolita forma. »

2.

Sura, oraculum Lyciæ, de quo Polycharmus in Lyciacis exponit, ubi nunc puteus maris, locus SURIUS dictus. Gentile, Surenus.

3.

Ilaris, urbs Lyciæ, ut Polycharmus in Rebus Lyciis ait. Civis, Ilarensis.

4.

Phellus, urbs Pamphyliae. Hecataeus. Alexander Polyhistor in libro De Lycia, Phellum et Antiphellum Lyciæ adscribit. Civis, Phellites et Antiphellites, ut Alexander ait in libro laudato et Polycharmus.

ΠΕΡΙ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ.

5.

Athenæus XV, p. 675, F : Περὶ δὲ τοῦ Ναυκρατίτου στεφάνου, τίς ἐστὶ τὴν ἄνθην, πολλὰ ἀναζητήσας καὶ πολλῶν πυθόμενος, ὥς οὐδὲν ἐμάνθανον, ἐνέτυχον ὁψέ ποτε Πολυχάρμου Ναυκρατίτου ἐπιγραφομένου βιβλίῳ Περὶ Ἀφροδίτης, ἐν ᾧ ταυτὶ γέγραπται· « Κατὰ δὲ τὴν τρίτην πρὸς ταῖς εἰκοσιν Ὀλυμπιάδα δ' Ἡρόστρατος, πολίτης ἡμέτερος, ἐμπορίᾳ χρώμενος καὶ χώραν πολλὴν περιπλέων, προσσχὼν ποτε καὶ Πάφῳ τῆς Κύπρου, ἀγαλμάτιον Ἀφροδίτης σπιθαμιαῖον, ἀρχαῖον τῇ τέχνῃ, ὠνησάμενος, ἤκει φέρων εἰς τὴν Ναύκρατιν. Καὶ αὐτῷ πλησίον φερομένῳ τῆς Αἰγύπτου, ἐπεὶ χειμῶν αἰφνίδιον ἐπέπεσε καὶ συνιδεῖν οὐκ ἦν ὅπου γῆς ἦσαν, κατέφυγον ἅπαντες ἐπὶ τὸ τῆς Ἀφροδίτης ἀγαλμα, σώζειν αὐτοὺς αὐτὴν δεόμενοι. Ἡ δὲ θεὸς (προσφιλὴς γὰρ τοῖς Ναυκρατίταις ἦν) αἰφνίδιον ἐποίησε πάντα τὰ παρὰ κείμενα αὐτῇ μυρρίνας χλωρὰς πλήρη, ὁδμῆς τε ἡδίστης ἐπλήρωσε τὴν ναῦν ἥδη ἀπειρηκόσι τοῖς ἐμπλέουσι τὴν σωτηρίαν διὰ τὴν πολλὴν ναυτίαν. Γενομένου δὲ ἐμέτου πολλοῦ καὶ ἡλίου ἐκλάμψαντος, κατιδόντες τοὺς ὅρους ἤκον εἰς τὴν Ναύκρατιν. Καὶ δ' Ἡρόστρατος, ἐξορμήσας τῆς νεῶς μετὰ τοῦ ἀγάλματος, ἔχων καὶ τὰς αἰφνίδιον αὐτῷ ἀναφανείσας χλωρὰς μυρρίνας, ἀνέθηκεν ἐν τῷ τῆς Ἀφροδίτης ἱερῷ, θύσας τε τῇ θεῷ καὶ ἀναθεὶς τῇ Ἀφροδίτῃ ἀγαλμα, καλέσας τε καὶ ἐφ' ἐστίασιν ἐν αὐτῷ τῷ ἱερῷ τοὺς προσήκοντας καὶ τοὺς οἰκειοτάτους, ἔδωκεν ἑκάστῳ καὶ στέφανον ἐκ τῆς μυρρίνης, ὃν καὶ τότε ἐκάλεσε Ναυκρατίτην. » Ὁ μὲν οὖν Πολύχαρμος ταῦτα.

Num Naucratis hic idem sit cum Lyciacōn auctore, necne, in medio relinquendum.

POLYCRATES.

ΛΑΚΩΝΙΚΑ.

Athenæus IV, p. 139, D : Πολυκράτης ἐν τοῖς Λακωνικοῖς ἱστορεῖ, ὅτι τὴν μὲν τῶν Ὑακινθίων θυσίαν οἱ Λάκωνες ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας συντελοῦσι, καὶ διὰ τὸ πένθος τὸ γενόμενον περὶ τὸν Ὑακινθον οὔτε στεφανοῦνται ἐπὶ τοῖς δείπνοις οὔτε ἄρτον εἰσφέρουσιν, ἀλλὰ πέμματα καὶ τὰ τούτοις ἀκόλουθα διδόναι, καὶ τὸν εἰς τὸν θεὸν παιᾶνα οὐκ ἄδουσιν, οὔτ' ἄλλο τι τοιοῦτον εἰσάγουσιν οὐδὲν, καθάπερ ἐν ταῖς ἄλλαις θυσίαις ποιοῦσιν· ἀλλὰ μετ' εὐταξίας πολλῆς δειπνήσαντες ἀπέρχονται. Τῇ δὲ μέσῃ τῶν τριῶν ἡμερῶν γίνεται θέα ποικίλη καὶ πανηγυρίς ἀξιόλογος καὶ μεγάλη. Παῖδες τε γὰρ κιθαρίζουσιν ἐν χιτῶσιν ἀνεζωσμένοι καὶ πρὸς αὐλὸν ἄδοντες πάσας ἅμα τῷ πλήκτρῳ τὰς χορδὰς ἐπιτρέχοντες ἐν ῥυθμῷ μὲν ἀναπαίστῳ, μετ' ὀξέος δὲ τόνου, τὸν θεὸν ἄδουσιν· ἄλλοι δ' ἐφ' ἵππων κεκοσμημένοι τὸ θέατρον διεξέρχονται, χοροὶ τε νεανίσκων παμπληθεῖς εἰσέρχονται καὶ τῶν ἐπιχωρίων τινὰ ποιημάτων ἄδουσιν, ὀρχησταί τε ἐν τούτοις ἀνχμειγμένοι τὴν κίνησιν ἀρχαῖκην ὑπὸ τὸν αὐλὸν καὶ τὴν ὥδην ποιοῦνται. Τῶν δὲ παρθένων αἱ μὲν ἐπὶ κανάθρων, καμαρωτῶν ξυλίνων ἀρμάτων, φέρονται πολυτελῶς κατεσκευασμένων, αἱ δ' ἐφ' ἀμίλλαις (ἐξ ἀμίλλης ἐφ' ὅ? Preller. ad Pole-

5.

DE VENERE.

De Naucratis vero corona, qualis sit quod ad genus florum spectat, postquam multa perquisivi, et percuſetatus sum e multis, quum nihil didicissem, sero tandem incidi in Polycharmi Naucratis librum, De Venere inscriptum, in quo hæc ad verbum scripta leguntur : « Olympiade vigesima tertia Herostratus, civis nostras, peregre profectus, multis terris circumnavigatis, nave ad Paphum Cypri ap-pulsa, emptam ibi imagunculam Veneris magnitudine spithamæ, vetusti operis, secum Naucratis reportaturus erat. In reditu quum prope Ægyptum navis versaretur, subito ingruente tempestate et terræ aspectum adimente, ut ubi locorum essent nescirent, confugerunt omnes ad Veneris imagunculam, salutem sibi ab illa precantes. Et dea (benevola quippe erat in Naucratis) subito omne circumcirca spatium viridi myrto replevit, et per totam navem suavis-simum odorem sparsit, quum salutem jam desperassent vectores ob multam nauseam. Sed multo secuto vomitu, quum sol eis rediret, conspectis suis finibus Naucratis pervenerunt. Et Herostratus e navi prosiliens cum imagine et cum viridibus myrtis, quæ subito exstiterant, deæ omnia conse-cravit. Itaque peractis sacris, et imagine Veneri dedicata,

convocatisque ad epulum in ipso temp'o propinquis et familiaribus, coronam cuique ex myrto dedit, eamque coronam Naucratis tunc appellavit. » Hæc igitur tradit Polycharmus.

LACONICA.

Polycrates in Laconicis narrat, Hyacinthiorum sacrum Lacedæmonios per tres continuos dies celebrare; et ob luctum quo interemptum Hyacinthum deflent, nec coronari in cœnis nec panem apponere, sed (nec?) placentas et quæ sunt ejus generis dare, neque pæanem in deum canere solent, neque simile quidquam introducunt, sicuti in aliis solent sacrificiis, sed magna cum modestia cœnantes discedunt. Medio autem trium dierum varium spectaculum celebratur, et solemnitatis est egregia atque magna. Pueri siquidem citharam in sagulis succincti pulsan, ad tibiamque canentes et plectro omnes simul chordas percurrentes, rhythmo anapæsto acutoque vocis sono deum canunt : alii vero equis insidentes ornati per theatrum transvehuntur : et frequentes juvenum ingrediuntur chori, patria quædam carmina canentes; et saltatores his immixti priscos motus ad tibiam et ad canentium vocem peragunt. Virginum autem aliæ canathris, fornicatis ligneis carpentis, vehuntur magnifice instructis; aliæ, veluti certamina circensia agen-

mon. p. 135) ἄρμάτων ἐξευγμένων πομπεύουσιν, ἅπαντα δ' ἐν κινήσει καὶ χαρᾷ τῆς θεωρίας ἡ πόλις κα-
θέστηκεν. Ἱερεῖά τε παμπληθῆ θύουσι τὴν ἡμέραν ταύ-
την καὶ δειπνίζουσιν οἱ πολῖται πάντας τοὺς γνωρίμους
καὶ τοὺς δούλους τοὺς ἰδίους· οὐδεὶς δ' ἀπολείπει τὴν
θυσίαν, ἀλλὰ κενοῦσθαι συμβαίνει τὴν πόλιν πρὸς τὴν
θέαν.

Hæc Athenæus ex Didymo contra Polemonem
disputante. De re cf. Müller. *Dor.* II, p. 282.

Distinguendus, puto, a nostro Polycrates de
quo Josephus C. Apion. I, 24 : Καὶ γὰρ ἔθνῶν τινες
καὶ τῶν ἐνδοξοτάτων πόλεων ῥυπαίνειν τὴν εὐγένειαν
καὶ τὰς πολιτείας ἐπεχείρησαν λοιδορεῖν, Θεόπομπος
μὲν τὴν Ἀθηναίων, τὴν δὲ Λακεδαιμονίων Πολυ-
κράτης, ὁ δὲ τὸν Τριπολιτικὸν γράψας... καὶ τὴν
Θηβαίων πόλιν διέβαλε. Hic procul dubio est
Polycrates Atheniensis rhetor, Isocratis æqualis et
adversarius, de quo adi Westermann in *Gesch.*
d. gr. Bereds. 50, 22. 68, 25.

—•••—

POLYGNOSTUS sive POLYGNOTUS, operis
De Cyzico auctor, laudatur apud Schol. Apoll.
Rhod. I, 995. Vide Deiochi fr. 5, t. II, p. 18.

—•••—

POLYZELUS RHODIUS.

De Polyzelo Rhodio antiquæ comædiæ poeta
v. Meinek. *Hist. crit. Com.* p. 262. Distin-
guendus ab eo est Rhodiacorum scriptor. De Po-
lyzelo Messenio diximus tom. II, p. 12. Polyzelum
nescio quem ἐν τῷ Περὶ εἰμαρμένης laudat Alexan-
der Aphrodis. in Aristot. De an. p. 162 b. Fortasse
intelligendus Polyzelus Cyrenæus ὁ ἀγέλαστος, de
quo Ptolem. Hephæst. lib. III, p. 187 ed. West.

ΠΕΡΙ ΡΟΔΟΥ.

I.

Hygin. Poet. Astron. II, 14 : *Ophiuchus. Polyze-
lus autem Rhodius hunc Phorbanta nomine demon-*

strat, qui Rhodiis auxilio maximo fuisse demon-
stratur. Nam quum eorum insulam serpentum
multitudine occupatam cives Ophiusam appellas-
sent, et in ea multitudine ferarum draco fuisset
ingenti magnitudine, qui plurimos eorum interfe-
cisset, et patria denique deserta carere coegisset,
dicitur Phorbas, Triopæ filius ex Hiscylla Myrmi-
donis filia natus, eo tempestate delatus, omnes feras
et eum draconem interfecisse, qui quum maxime
Apollini dilectus esset, locatus inter sidera dicitur,
ut interficiens draconem laudis et memoriæ causa
videretur. Itaque Rhodii quotiescunque a litore lon-
gius producunt classes, prius sacrificant Phorbantis
adventui, talis ut illis eventus inopinatæ virtutis
accidat, qualis inscium Phorbanta futuræ laudis
ad sidera gloriæ pertulit casus.

Hiscilla] alii libri *Hiocla, Hyocla, Hiscela,*
Hischela. Ischylla probabiliter scribendum esse
censet Schneidewinus ad Heraclid. 104, laudato
nomine Ἴσχυλλος, quod occurrit in Inscript. (Keil.
Anall. p. 170). Ap. Diodor. V, 58 Phorbas Lapithæ
et Orsinomes f., jussu Apollinis a Rhodiis ex Thes-
salia arcessitur. Cf. Müller. *Min.* p. 195. Plura
dabit Heffter. in libro De Rhodo.

2.

Athenæus VIII, p. 360 sq. : De Phalantho et
Iphiclo narratio, quam v. in fragmentis. Ergiæ
Rhodii.

3.

Plutarch. Solon. c. 15, 9 : Πρᾶγμα δ' αὐτῷ συμ-
πεσεῖν λέγεται πάντων ἀνιάρωτατον ἀπὸ τῆς σεισασθείας.
Ὡς γὰρ ὥρμησεν ἀνιέναι τὰ χρέα καὶ λόγους ἀρμόττον-
τας ἐζήτει καὶ πρέπουσαν ἀρχὴν, ἐκοινώσατο τῶν φίλων
οἷς μάλιστα πιστεύων καὶ χρώμενος ἐτύγχανε, τοῖς
περὶ Κόνωνα καὶ Κλεινίαν καὶ Ἰππόνικον· ὅτι γῆν μὲν
οὐ μέλλει κινεῖν, χρεῶν δὲ ποιεῖν ἀποκοπὰς ἔγνωκεν.
Οἱ δὲ προλαβόντες εὐθὺς καὶ φθάσαντες ἐδανείσαντο
συχνὸν ἀργύριον παρὰ τῶν πλουσίων καὶ μεγάλας συν-
εωνήσαντο χώρας· εἴτα τοῦ δόγματος ἐξενεχθέντος τὰ
μὲν κτήματα καρπούμενοι, τὰ δὲ χρήματα τοῖς δανεί-
σασιν οὐκ ἀποδιδόντες, εἰς αἰτίαν τὸν Σόλωνα μεγάλην
καὶ διαβολὴν, ὥσπερ οὐ συναδικούμενον, ἀλλὰ συναδι-
κοῦντα κατέστησαν. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν εὐθὺς ἐλύθη τὸ

tes, junctis curribus pompam ducunt, universaque civitas
in motu spectandique gaudio detinetur. Permulta fiunt hoc
die sacrificia, atque amicis omnibus suisque servis convi-
vium exhibent. Neque quisquam est qui sacrificiis non in-
tersit, ita ut tota civitas vacua fiat, universis ad spectacu-
lum effusis.

DE RHODO.

3.

Hoc in negotio traditum est accidisse Soloni rem longe
omnium adversissimam. Quum enim statuisset æs alienum
remittere sermonemque ei proposito aptum commodumque

initium circumspiceret, amicis suis, quibus et maxime
fidebat et summopere utebatur, Cononi, Cliniae et Hippo-
nico indicavit, agros se intactos relicturum, novas autem
tabulas facturum. Huic rei antevertentes illi magna pecuniæ
vi a divitibus mutuo sumpta, multos agros coemerunt :
post decreto publicato, quum ipsi fructus ex agris percipe-
rent, creditoribus autem debitum non redderent, magnis
criminibus calumniisque Solonem objecerunt, tanquam non
ferendæ, sed faciendæ injuriæ particeps ipse fuisset. Hanc
tamen infamiam ipse statim diluit, quinque talentis (tot
enim ei debebantur) secundum legem a se primo omnium

ἐγκλημα τοῖς πέντε ταλάντοις· τσαῦτα γὰρ εὐρέθη δα-
νείζων καὶ ταῦτα πρῶτος ἀφῆκε κατὰ τὸν νόμον. Ἐνιοὶ
δὲ πεντεκαίδεκα λέγουσιν, ὧν καὶ Πολύζηλος ὁ Ῥοδῖός
ἐστι. Τοὺς μέντοι φίλους αὐτοῦ χρεωκοπίδας καλοῦντες
διετέλεσαν.

Num de Solone in Rhodi historia Polyzelus egit? Incerta res est; quanquam excurrendi occa-
sionem præbuisse putaveris Solorum urbs, Ἀχαιῶν
καὶ Ῥοδίων κτίσμα τῶν ἐκ Λίνδου (Strabo XIV,
p. 671), quam a Solone nomen habere ferunt.
Stephan. Byz. : Σόλοι, Κιλικίας πόλις, .. κέκληται ἀπὸ
Σόλωνος, ὡς Εὐφορίων ἐν Ἀλεξάνδρῳ (p. 56 ed.
Meinek.). Lindium hunc Solonem esse dicit auctor
Vit. Arati (p. 57 ed. Westerm.). Contra Athenien-
sem intellexisse videtur Eustath. ad Dion. Per. 875 :
Λέγονται δὲ Σόλοι κατὰ τινὰς ἀπὸ Σόλωνος, οἱ δὲ
Ἀχαιῶν καὶ Ῥοδίων κτίσμα τὴν πόλιν φασί. Sed hæc
procul dubio ipsi debentur Eustathio qui sua ex
Stephano et Strabone (cujus ipsa verba retinuit)
congerens distinxit quæ distinguenda non erant.
Nihilominus quum Cypri urbs Soli in Solonis Athe-
niensis honorem sic nominata esse a Plutarcho
dicatur (Solon. c. 26), nescio an idem ad Solos
Ciliciæ Polyzelus transtulerit. Cf. Anonymus Περὶ
ἀπίστων p. 326 ed. Westerm. : Κροῖσος μετὰ τὴν
τοῦ Σόλωνος ἐρώτησιν ἐν Κιλικίᾳ γεγωνὺς Σόλους πόλιν
ᾧκισεν, ἐν ᾗ καὶ τινὰς τῶν Ἀθηναίων κατῴκισεν, οἱ
χρόνῳ βαρβαρωθέντες ἐλέγοντο σολοικίζειν.

4.

Hesiod. Op. et D. 9 :

Κλυθὶ ἰδὼν ἄτων τε, δίκη δ' ἔθνε θεμιστας,
Τύνη, ἐγὼ δέ κε, Πέρση, ἐτήτυμα μυθησαίμην.

Ad hæc schol. cod. Dorvillii : Τύνη, ὅτι πρὸς τὸν
Δία· Πολύζηλος δὲ ἐν τοῖς Ῥοδιακοῖς Τύνην ἄρχοντα
Χαλκιδέα φησὶν, ἀφ' οὗ κρίνεσθαι τὸν Ἡσίοδον μετὰ
τοῦ ἀδελφοῦ.

Quid ansam dederit ineptæ isti interpretationi
quærendum est in iis, quæ de vita Hesiodi circum-
ferebantur hodie ignorata. Ceterum Τύνης (nisi
potius Τύνης, quod proxime accedit ad Τύμνης,
nomen patris Histiaï ap. Herodot. V, 37. VII, 98)
idem est, ni fallor, qui Bæotica vocis forma Τυν-
νώνδας dicitur Plutarcho in Solon. c. 14, ubi Solo-
nem reprehensum ab amicis esse ait, quod διὰ τοῦ-
νομα δυσωπεῖται τὴν μοναρχίαν, ὥσπερ οὐκ ἀρετῇ τοῦ
λαβόντος εὐθὺς ἂν βασιλείαν γενομένην, καὶ γεγενημέ-
νην πρότερον μὲν Εὐβοεῦσι Τυννώνδαν, νῦν δὲ Μιτυλη-
ναίοις Πιτταχὸν ἡρημένους τύραννον.

condonatis. Quidam, in quibus est Polyzelus Rhodius,
quindecim talenta in nominibus habuisse Solonem scribunt;
amici vero ejus semper χρεωκοπίδας, hoc est novarum ta-
bularum auctores, cognominati sunt.

In eadem de Solone narratione Polyzelum
Tynnæ Eubœi mentionem injecisse suspicor.

POSIDIPPUS.

ΠΕΡΙ ΚΝΙΔΟΥ.

Clemens Alex. Protr. p. 17, 31 Sylb. : Ἀφρο-
δίτη δὲ ἄλλη ἐν Κνίδῳ λίθος ἦν καὶ καλὴ ἦν· ἕτερος
ἡράσθη ταύτης καὶ μίγνυται τῷ λίθῳ. Ποσίδιππος ἱστο-
ρεῖ.. ἐν τῷ Περὶ Κνίδου.

Arnobius VI, p. 206 : *Consimili ratione Posi-
dippus in eo libro quem scriptum Super Cnido in-
dicat super rebus ejus, adolescentem haud ignobilem
memorat, sed vocabulum ejus obscurat, correptum
amoribus Veneris propter quam Cnidus in memoria
est, amatorias et ipsum miscuisse lascivias, cum
ejusdem numinis signo genialibus fusum toris, et
voluptatum consequentium finibus.*

Clemens ib. p. 16, 14 : Ὁ Πραξιτέλης δὲ, ὡς Πο-
σίδιππος ἐν τῷ Περὶ Κνίδου διασαφεῖ, τὸ τῆς Ἀφροδί-
της ἄγαλμα τῆς Κνιδίας κατασκευάζων, τῷ Κρατίνης
τῆς ἐρωμένης εἶδει παραπλήσιον πεποίηκεν αὐτὴν,
ὥς ἔχοιεν οἱ δέλαιοι τὴν Πραξιτέλους ἐρωμένην προσ-
κυνεῖν.

Arnobius VI, p. 198 : *Quis Praxitelem nescit,
Posidippi si relegat, ad formam Cratinæ meretri-
cis, quam infelix perditte diligebat, os Veneris
Cnidiae solertiarum coegisse certamine?*

Ceterum vereor ne hæc quæ de Cnidiorum artis
operibus traduntur, non ex prosæ orationis opere
historico fluxerint, sed ex poemate. Veri enim
admodum simile est Posidippum nostrum non di-
versum esse a Posidippo poeta epico et epigram-
matico, cujus sæpe mentionem injecit Athenæus.
Atque de artis operibus eum versibus egisse patet
ex Tzetz. Hist. VII, v. 665 sqq., ubi quæ de suo
narrat Tzetzes (coll. VIII, 633), inepta plane
sunt. Cf. etiam epigramma Εἰς τὴν ἐν τῷ Ζεφυρίῳ
τιμωμένην Ἀφροδίτην, ap. Athenæum VII, p. 318, D.
Ex epigrammate fluxerunt etiam quæ de Aglaide
tibicine ejusque voracitate narrat Ælian. V. H. I,
26, uti colligis ex iis quæ similia de Theagene
athleta ex eodem laudat Athenæus X, p. 412, D.
Ceterum præter Athenæum (ubi v. Schweigh. in
Ind.) v. Stephan. Byz. v. Ζέλεια et Βᾶρις.

4.

Polyzelus Tynen archontem Chalcidensem fuisse ait, a quo
lis quæ Hesiodo cum fratre erat, judicata sit.

POSSIS MAGNESIUS.

ΜΑΓΝΗΤΙΚΑ.

E LIBRO TERTIO.

Athenæus XII, p. 533, D : Πόσις δ' ἐν τρίτῳ Μαγνητικῶν τὸν Θεμιστοκλέα φησὶν, ἐν Μαγνησίᾳ τὴν στεφανηφόρον ἀρχὴν ἀναλαβόντα, θῦσαι Ἀθηνᾶν, καὶ τὴν ἑορτὴν Παναθήναια ὀνομάσαι, καὶ Διονύσω Χοοπότῃ θυσιάσαντα καὶ τὴν Χοῶν ἑορτὴν αὐτόθι καταδεῖξαι. Cf. Idomeni fr. ex h. l. Ante Schweigh. editt. Πόσις, quod etiam sequente loco contra codd. auctoritatem restitui voluit Casaubonus; nam ὑποκοριστικὸν nomen esse pro *Posidonius*, sicuti *Amphis* pro Amphiaraus.

AMAZONIS.

E LIBRO TERTIO.

Idem VII, p. 296, D : Πόσις δ' ὁ Μάγνης ἐν τρίτῳ Ἀμαζονίδος τῆς Ἀργοῦς φησὶ δημιουργὸν γενέσθαι τὸν Γλαῦκον, καὶ κυβερνῶντα αὐτὴν, ὅτε Ἰάσων μετὰ τῶν Τυρρηνῶν ἐμάχετο, μόνον ἄτρωτον γενέσθαι ἐν τῇ ναυμαχίᾳ· κατὰ δὲ Διὸς βούλησιν ἐν τῷ τῆς θαλάττης βυθῷ φανῆναι, καὶ οὕτως γενέσθαι θαλάττιον δαίμονα, ὑπὸ μόνου τε Ἰάσονος θεωρηθῆναι.

Prosa oratione Amazonidem scriptam fuisse censet Welckerus De Cycl. p. 320; poeticam fuisse putavit Schweighæuser.; atque tali melius convenit titulus; quanquam nihil hoc decernitur, quum de ætate scriptoris non constet, atque nota res sit senioris ævi auctores prosariis libris sæpe poeticos præfixisse titulos. — De re cf. Müller. *Min.* p. 285 et 264.

PRAXION.

ΜΕΓΑΡΙΚΑ.

E LIBRO SECUNDO.

Harpocratio v. Σκίρον : Καὶ Ἀθηναῖν δὲ Σκιράδα τιμῶσιν Ἀθηναῖοι, ἣν Φιλόχορος μὲν ἐν δευτέρᾳ Ἀτθί-

δος (fr. 42) ἀπὸ Σκίρου τινὸς Ἐλευσινίου μάντεως κεκλήσθαι, Πραξίων δὲ ἐν β' Μεγαρικῶν ἀπὸ Σκίρωνος [τοῦ συνοικίσαντος Σαλαμῖνα].

Eadem Suidas et Photius, unde in schol. Ald. Aristoph. Eccl. 18 transtulit Musurus, additis verbis τοῦ συν. Σαλαμῖνα. Ac sane supplendum esse tale aliquid in aprico est. V. Strabo IX, p. 393; Pausan. I, 39, 5; Plutarch. Thes. c. 10; Steph. Byz. v. Σκίρος. — Πραξίων] cod. G. Παραξίων. Idem videtur Πραξίλας ap. Eudoc. p. 251 (momente Westermanno ad Voss. p. 491): Κάρνεα ἑορτὴ Δωρικὴ τελουμένη Καρνείῳ Ἀπόλλωνι κατὰ τὴν Πελοπόννησον ἀπὸ Κάρνου μάντεως κτλ. (v. Theopomp. fr. 171). Ὁ δὲ Πραξίλας ἀπὸ Καρνείου φησὶν ὠνομάσθαι τοῦ Διὸς καὶ Εὐρώπης υἱοῦ, ὃς ἦν ἐρώμενος τῷ Ἀπόλλωνι· Ἀλκμάν δὲ ἀπὸ Καρνέου τινὸς Τρωικοῦ· Δημήτριος δὲ ἀπὸ τοῦ κρᾶναι, ὃ ἐστὶ τελέσαι.

Praxitelem quendam, Megarenses, ut videtur, periegetam introducit Plutarchus in Qu. Conv. V, 3, 1, ubi quæritur cur pinus Neptuno et Baccho sacra sit: Πραξιτέλης μὲν οὖν ὁ περιηγητὴς τὸ μυθώδες ἐπῆρεν, ὡς λεγόμενον εὐρεθῆναι τὸ σῶμα τοῦ Μελικέρτου πίττει προσβεβρασμένον ὑπὸ τῆς θαλάττης· καὶ γὰρ οὐ πρόσω Μεγάρων εἶναι τόπον, ὃς Καλῆς δρόμος ἐπονομάζεται, δι' οὗ φάναι Μεγαρεῖς τὴν Ἰνὸν τὸ παιδίον ἔχουσιν δρᾶμεῖν ἐπὶ τὴν θάλασσαν.

PROCLES CARTHAGINIENSIS.

Procles, Carthaginiensis, Eucratis filius, quem ex uno Pausania novimus, periegetis, nisi fallor, annumerandus est. Ætas incerta, neque tamen secundum ante Christum natum sæculum superaverit, uti ex iis quæ *Romæ* se vidisse Procles testatur, colligas. Alius Procles est Xenocratis discipulus, de quo v. tom. II, p. 342 in not. ad fragm. Menecratis Elaitæ.

1.

Pausanias II, 21, 6: Τοῦ δὲ ἐν τῇ ἀγορᾷ τοῦ Ἀργείων οἰκοδομήματος οὐ μακρὰν χῶμα γῆς ἐστίν· ἐν δὲ

DE REBUS MAGNETUM.

1.

Possis tertio librum Rerum Magneticarum ait Themistoclem Magnesiae, suscepta coronifera dignitate, Minervæ sacra fecisse, illumque festum diem Panathenæa vocasse; itemque Baccho Choopotæ sacra facientem, Choorum (*Conjiorum*) festum ibidem instituisse.

AMAZONIS.

2.

Possis Magnes, tertio libro Amazonidis, navis Argūs architectum fuisse Glaucum tradit, eamque gubernantem,

quum Iason pugnaret cum Tyrrenis, unum absque vulnere e pugna navali discessisse: ex Jovis autem voluntate in fundo maris apparuisse, atque ita marinum deum exstittisse, et ab uno Iasone fuisse conspectum.

MEGARICA.

Sciradem quoque Minervam colunt Athenienses, quam Philochorus secundo Atthidis a Sciro quodam Eleusinio vate, Praxion vero a Scirone, qui Salaminem civibus frequentavit, vocatam dicit.

1.

Non longe ab eo opere, quod in foro Argivorum est, tu-

αὐτῷ κεῖσθαι τὴν Μεδούσης λέγουσι τῆς Γοργόνης κεφαλὴν. Ἀπόντος δὲ τοῦ μύθου, τάδε ἄλλα ἐς αὐτὴν ἐστὶν εἰρημένα· Φόρβου μὲν θυγατέρα εἶναι, τελευταῖαντος δὲ οἱ τοῦ πατρὸς, βασιλεύειν τῶν περὶ τὴν λίμνην τὴν Τριτωνίδα οἰκούντων, καὶ ἐπὶ θήραν τε ἐξίεναι καὶ ἐς τὰς μάχας ἡγεῖσθαι τοῖς Αἰθίοσι, καὶ δὴ καὶ τότε ἀντικαθημένην στρατῷ πρὸς τὴν Περσέως δύναμιν (ἐπεσθαι γὰρ καὶ τῷ Περσεῖ λογάδας ἐκ Πελοποννήσου) δολοφονηθῆναι νύκτωρ, καὶ τὸν Περσέα τὸ κάλλος εἶτι καὶ ἐπὶ νεκρῷ θαυμάζοντα, οὕτω τὴν κεφαλὴν ἀποτεμόντα αὐτῆς, ἄγειν τοῖς Ἑλλήσιν ἐς ἐπίδειξιν. Καρχηδονίῳ δὲ ἀνδρὶ Προκλεῖ τῷ Εὐκράτους ἕτερος λόγος ὁδε ἐφαίνετο εἶναι τοῦ προτέρου πιθανώτερος. Αἰθίοης ἡ ἔρημος καὶ ἄλλα παρέχεται θηρία ἀκούσασιν οὐ πιστὰ, καὶ ἄνδρες ἐνταῦθα ἄγριοι, καὶ ἄγριαί γίγνονται γυναικες· ἔλεγε τε ὁ Προκλῆς ἀπ' αὐτῶν ἀνδρα ἰδεῖν κομισθέντα ἐς Ῥώμην. Εἵκαζεν οὖν, πλανηθεῖσαν γυναικα ἐκ τούτων καὶ ἀφικομένην ἐπὶ τὴν λίμνην τὴν Τριτωνίδα λυμαίνεσθαι τοὺς προσοίκους, ἐς δὲ Περσεὺς ἀπέκτεινεν αὐτήν· Ἀθηναῖν δὲ οἱ συνεπιλαβέσθαι δοκεῖν τοῦ ἔργου, ὅτι οἱ περὶ τὴν λίμνην τὴν Τριτωνίδα ἄνθρωποι ταύτης εἰσὶν ἱεροί.

2.

Idem IV, 35, 3 : Προκλῆς δὲ ὁ Καρχηδόνιος, τύχης μὲν χρηστῆς εἶνεκα, καὶ διὰ λαμπρότητα ἔργων, ἔνεμεν Ἀλεξάνδρῳ τῷ Φιλίππου πλέον· τάξαι δὲ ὀπλίτας τε καὶ ἵππικὸν καὶ στρατηγήματα ἐπὶ ἀνδρας πολεμίους εὐρεῖν, Πύρρον ἔφρασκεν ἀμείνονα γενέσθαι.

Hæc Pausanias inseruit narrationi de Mothonæis magna calamitate affectis ab Illyriis, qui, everso regum Epirotarum regno, prædabundi in Messeniam appulerunt. Eadem occasione Proclem de Pyrrho monuisse veri simillimum est.

mulus terræ consurgit, in quo conditum ferunt Medusæ Gorgonis caput : de qua præter fabulam hæc quoque alia memoriæ prodita sunt. Phorbi eam filiam fuisse : patre mortuo, acceptum ab illo regnum eorum populorum, qui Tritonidem paludem accolunt, tenuisse. Solitam in venationes et pugnas exire cum Libyum, quibus imperabat, manu. Quare quum Persei copiis, quas ille lectissimas ex Peloponneso adduxerat, acie occurrisset, noctu per insidias oppressam. Mortuæ pulchritudinem admiratum Perseum, præcisum caput, ut spectaculo esset, in Græciam reportasse. At Procli Carthaginensi, Eucratis filio, veri fere similior illa priore historia hæc videbatur. In Africæ desertis bestias gigni multas mirabili specie et incredibili, ferosque ibi viros et feminas esse : ac virum se Romam illinc deportatum vidisse testatur. Conjiciebat itaque ex illis feminis unam fuisse Medusam : quæ quum a suis gregibus aberrans venisset ad Tritonidem paludem, ejus accolæ male mulctarit, usque dum a Perseo esset occisa. Adjutricem vero Perseo Minervam fuisse idcirco esse proditam, quod, qui Tritonidem lacum accolunt homines, Minervæ sacri sunt.

2.

Pyrrhum Procles Carthaginensis fortuna et rerum gestarum Alexandro Philippi filio inferiorem fuisse testatur :

PROTAGORIDES CYZICENUS.

Protagorides fortasse vixit temporibus Antiochi Grypi (qui primum solus, deinde cum Antiocho Cyziceno regnavit inde ab an. 125 a. C.). Is enim quum præ ceteris immani luxu ludos Daphnicos celebraverit (v. Posidon. fr. 31), facile auctor exsistere alicui potuit ut ludorum istorum magnificentiam voluminibus consignaret.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΔΑΦΝΗ ΠΑΝΗΓΥΡΕΩΝ.

E LIBRO PRIMO.

1.

Athenæus IV, p. 150, C : Τίνα δ' ἦν τὰ Αἰγύπτια δεῖπνα Πρωταγορίδης ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ Δαφνικῶν ἀγώνων διδάσκει ἡμᾶς λέγων οὕτως· « Τρίτη δ' ἐστὶν ἰδέα δεῖπνων Αἰγυπτιακῇ, τραπεζῶν μὲν οὐ παρατιθεμένων, πινάκων δὲ περιφερομένων. »

E LIBRO SECUNDO.

2.

Idem IV, p. 176, A : Πρωταγορίδης δ' ὁ Κυζικηνὸς ἐν δευτέρῳ Περὶ τῶν ἐπὶ Δάφνῃ πανηγύρεων φησι· « Παντὸς δ' ὀργάνου καταμίτου ἤπται, κροτάλων, ὑποφανοῦ (?) πανδούρου, τῷ τε ἡδεῖ μοναύλῳ τὰς ἡδίστας ἀρμονίας ἀναμινυρίζει. »

3.

Idem IV, p. 183, F : Τοῦ δὲ καλουμένου πανδούρου Εὐφωρίων μὲν, ὡς προείρηται, καὶ Πρωταγορίδης ἐν δευτέρῳ Περὶ τῶν ἐπὶ Δάφνῃ πανηγύρεων.

in disponendis vero in acie peditum equitumque copiis, et item capiendi consilii, quo hostis caperetur, arte illo multo meliorem.

DE LUDIS DAPHNICIS.

E LIBRO PRIMO.

1.

Quales fuerint cœnæ Ægyptiæ docet nos Protagorides primo libro De ludis Daphnicis, ubi sic ait : « Tertium est genus cœnarum, Ægyptiarum : in quo cibi non imponuntur mensæ, sed circumferuntur patinæ. »

E LIBRO SECUNDO.

2.

Protagorides Cyzicenus libro secundo De ludis ad Daphnen (suburbanum Antiochiæ Syriacæ) celebratis ait : « Omni vero instrumento fidibus intenso canit, crotalis, humilem sonum edente panduro; dulcique monaulo suavissimas harmonias cantillat. »

3.

Panduræ instrumenti Euphorio, ut dixi, et Protagorides secundo De ludis Daphnicis meminerunt.

ΚΩΜΙΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑΙ.

E LIBRO SECUNDO.

4.

Athenæus III, p. 124, D : Πρωταγορίδης δ' ἐν δευτέρῳ τῶν Κωμικῶν ἱστοριῶν, τὸν Ἀντιόχου τοῦ βασιλέως κατὰ τὸν ποταμὸν διηγούμενος πλοῦν, λέγει τι καὶ περὶ ἐπιτεχνήσεως ψυχρῶν ὑδάτων, ἐν τούτοις· « Τὴν γὰρ ἡμέραν ἀνηλιάζοντες αὐτὸ, τῆς νυκτὸς ἀπηθοῦντες τὸ παχύτατον, τὸ λοιπὸν ἐξαίθριάζουσιν ἐν ὑδρίαις κεραμέαις ἐπὶ τῶν μετεωροτάτων μερῶν τῆς οἰκήσεως, δι' ὅλης τε τῆς νυκτὸς δύο παῖδες ὕδατι τὰ τεύχη καταρραίνουσιν. Ὁρθροῦ δὲ καθαιροῦντες, καὶ τὴν ὑποστάθμην πάλιν ὑποσπῶντες, λεπτόν τε ποιοῦντες αὐτὸ καὶ πρὸς ὑγίειαν ὅσον ἄριστον, ἐν ἀχύροις τιθέασιν τὰς ὑδρίας, εἴθ' οὕτως χρῶνται, χιόνος οὐδ' ἡντινοῦν χρεῖαν ἔχοντες. » Quemnam Antiochum auctor intellexerit, quæritur.

Πρωταγορίδου Ἀκροάσεις ἐρωτικὰς inter similis argumenti libros recenset Athenæus p. 162, C.

PROTARCHUS TRALLIANUS.

Macrobius Sat. I, 7 : *Regionem istam, quæ nunc vocatur Italia, regno Janus obtinuit, qui ut Hyginus, Protarchum Trallianum secutus, tradit, cum Camese æque indigena terram hanc ita participata potentia possidebat, ut regio Camesene, oppidum Janiculum vocitaretur.*

Stephan. Byz. : Ὑπερβόρειοι, ἔθνος. Πρώταρχος δὲ τὰς Ἀλπεῖς Ῥίπαια ὄρη οὕτω προσηγορεῖσθαι, καὶ τοὺς ὑπὲρ τὰ Ἀλπεῖα ὄρη κατοικοῦντας πάντας Ὑπερβόρεους ὀνομάζεσθαι. Cf. Müller, *Dor.* I, p. 277.

Alios Protarchos v. ap. Strabon. XIV, 658; Celsum V, 18. 28. VIII, 20; Philopon. in Aristot. Phys. p. 3; Simplic. ad eund. p. 78; Themist. ad

4.

Protagorides, secundo libro Comicarum Historiarum, Antiochi regis in flumine navigationem enarrans, nonnihil etiam de artificiosa aquæ refrigeratione tradit, his verbis : « Interdiu aquam insolantes, et sub noctem quod crassissimum est colo secernentes, reliquum urnis fictilibus exceptum in excelsissima ædium parte aeri exponunt, et duo pueri tota nocte aqua irrigant vasa. Diluculo tollunt, et sedimento denuo detracto ita tenuem reddunt aquam, ut ad hibendum sit saluberrima : quo facto, in paleis recondunt urnas; et sic deinde ea aqua utuntur, ut nive prorsus non indigeant. »

Protarchus Alpes fuisse Rhipæos montes nominatos, et trans Alpes qui habitent, eos omnes vocari Hyperboreos.

Arist. p. 27; Euseb. P. E. p. 629. 770. 771, etc. De Protarcho geographo, qui γεωμετρίαν τῆς οἰκουμένης libris sex composuit, suo dicemus loco.

PTOLEMÆUS MENDESII.

ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΑ. ΧΡΟΝΙΚΑ.

1.

Tatianus Or. ad Gr. c. 59 : Αἰγυπτίων δ' εἰσὶν ἀκριβεῖς χρόνων ἀναγραφαί. Καὶ τῶν κατ' αὐτοὺς γραμμάτων ἐρμηνεύς Πτολεμαῖος, οὐχ ὁ βασιλεὺς, ἱερεὺς δὲ Μένδητος (sic), οὗτος τὰς τῶν βασιλέων πράξεις ἐκτιθέμενος, κατὰ Ἀμωσιν Αἰγύπτου βασιλέα γεγονέναι Ἰουδαίοις φησὶ τὴν ἐξ Αἰγύπτου πορείαν εἰς ἅπερ ἤθελον χωρία, Μωσέως ἡγουμένου. Λέγει δὲ οὗτος· « Ὁ δὲ Ἀμωσις ἐγένετο κατὰ τὸν Ἰναχον τὸν βασιλέα. » Μετὰ δὲ ταῦτον Ἀπίων... φησὶν ὅτι κατέσκαψε τὴν Αὐαριν Ἀμωσις, κατὰ τὸν Ἀργεῖον γενόμενος Ἰναχον, ὡς ἐν τοῖς Χρόνοις ἀνέγραψεν ὁ Μενδήσιος Πτολεμαῖος. Eadem affèrunt ex Tatiano Clemens Alex. Strom. I, 21, p. 138, 23 Sylb. et Euseb. P. E. p. 493, D. 497, A. Adde Euseb. Chron. p. 490; Syncell. p. 65, A; Cyrill. C. Jul. I, 15; Justin. Mart. Coh. ad Gent. p. 9 Par. Ceterum Clemens l. l. addit hæc : Ὁ δὲ Πτολεμαῖος οὗτος ἱερεὺς μὲν ἦν, τὰς δὲ τῶν Αἰγυπτίων βασιλέων πράξεις ἐν τρισὶν ὁλαῖς ἐκθέμενος βίβλοις. De quibus quum ap. Tatianum nihil legitur, fortasse cum Ptolemæo confunditur Manetho, quem nonnullos Mendesium dixisse supra vidimus. Mentionem Ptolemæi tanquam Ægyptiorum scriptoris injicit etiam Tertullianus Apolog. c. 19.

2.

Schol. ad Odyss. IV, 228 : Φάρμακα.. τὰ οἱ (Ἑλένη) Πολύδαμνα πόρεν, Θῶνος παράκοιτις Αἰγυπτίη] Ἐκεῖνην Θοῦμιν Πτολεμαῖος ἐν τῷ πρώτῳ (?) Χρόνῳ (Χρονικῶν Barnes.) φησί.

DE REBUS ÆGYPTIORUM.

1.

Ægyptiorum accurati sunt temporum recens. Scriptorumque, quæ apud eos sunt, interpretes Ptolemæus, non rex ille, sed sacerdos Mendesius, res gestas regum exponens, sub Amosis regno Judæis concessum esse, ut Ægypto relicta, quo vellent abirent, ducente Mose. Dicit vero : « Amasis hic regnavit Inachi temporibus. » Post Ptolemæum denique Apio dicit Amasin, Inachi Argivi æqualem, evertisse Auarin, testemque ejus rei apponit Mendesium Ptolemæum.

2.

Polydamnæmaritum, quem Homerus Thonem dicit, Ptolemæus in primo Chronicorum Thumin appellat.

Vossius Hist. Gr. p. 226 : « Facile assentio amicissimo... Meursio, qui eundem Ptolemæum intelligit in illis Ammonii verbis De diff. voc. : Ἰδου-μαῖοι καὶ Ἰουδαῖοι διαφέρουσιν, ὥς φησι Πτολεμαῖος ἐν πρώτῳ Περὶ Ἡρώδου τοῦ βασιλέως. Quodsi de Herode scripsit, Augusto esse antiquior non potest; nam Herodes iste sine dubio est Herodes Magnus, qui annis quattuordecim decessit ante obitum Augusti. At Mendesii Ptolemæi meminit Apion, qui sub Tiberio jam maximi nominis erat. Quare hinc verisimile fit, Augusti et fortasse etiam Tiberii tempore vixisse, præsertim quum ante Apionem nec multæ adeo lectionis Strabo nec veterum alius, quod sciam, meminerit hujus Ptolemæi. » — Westermann ad h. l. verba Ammonii sapere videntur Ptolemæum Ascalonitam, ejus testimonio usus etiam Ammon. v. σταφύλῃν et τριετές. At de historico aliquo hujus grammatici opere non constat. Cogitari possit de Ptolemæo fratre Nicolai Damasceni.

PYRRHANDER.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΑΚΑ.

1.

Plutarch. Par. min. c. 37 : Μετὰ τὴν Ἰλίου ἄλω-σιν Ἀγαμέμνων μετὰ Κασσάνδρας ἀνηρέθη. Ὁρέστης δὲ παρὰ Στροφίῳ ἀνατραφεὶς τοὺς φονεῖς τοῦ πατρὸς ἐτιμωρήσατο· ὡς Πύρρανδρος (Πύρρανδρος?) ἐν τετάρτῳ Πελοποννησιακῶν.

2.

Tzetzes ad Lycophr. 1339 : Ἡ γὰρ μήτηρ τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἡ Ολυμπιάς, εἰς Πύρρον τὸν Ἀχιλλέως καὶ Ἑλενον τὸν Πριάμου τὸ γένος ἀνέκαθεν ἀνέφερεν, ὥς φησι Θεόπομπος (fr. 232) καὶ Πύρρανδρος. Ἀνάγει δὲ τὸ γένος ὁ μὲν Πύρρος εἰς Αἰαχὸν, ὁ δὲ Ἑλενος εἰς Δάρδανον. Cf. Justin. XVII, 3.

1.

PELOPONNESIACA.

Post Ilii excidium Agamemno cum Cassandra interfectus est. Orestes autem apud Strophium educatus, occisores patris ultus est. Pyrrander quarto Peloponnesiacorum.

2.

Mater Alexandri Olympias genus deducebat a Pyrrho Achillis, et ab Heleno Priami filio, ut ait Theopompus et Pyrrander.

3.

Pyrrander et Hypsicrates Homerum Hesiodi æqualem fuisse dicunt.

« Fortasse legendum Πείσανδρος. Cf. *Bibl. d. alt. Lit. u. Kst.* II, p. 164 et Heyne ad Virgil. *Æn.* II, p. 233. » MÜLLER. Qua conjectura facile caremus. Fortasse Μακεδονιακά vel Ἑπειρωτικά Pyrrhander scripsit. Quamquam poterant hæc etiam in eo Πελοποννησιακῶν loco legi, quo de Pyrrhi in Pelop. rebus gestis sermo erat.

3.

Vita Hom. ed. Yriart.: Πύρρανδρος (cod. Ὑρανδρος) δὲ καὶ Ὑψικράτης ἡλικιώτην (sc. Ἡσιόδου τὸν Ὀμηρον γεγονέναι φασί). Scripsisse Pyrrhander videtur Περὶ ποιητῶν καὶ μουσικῶν.

ΠΕΡΙ ΑΥΛΗΤΩΝ.

Athenæus XIV, p. 634, D : Aristarchus grammaticus γένος αὐλοῦ φησιν εἶναι τὸν μάγαδιν. Nihil de his Aristoxenus, nihil Archestratus. Οὐκ εἶπε δὲ τοῦτο οὐδὲ Πύρρανδρος ἐν τῷ Περὶ αὐλητῶν, οὐδὲ Φίλλης ὁ Δῆλιος.

PYRGION.

ΚΡΗΤΙΚΑ ΝΟΜΙΜΑ.

E LIBRO TERTIO.

Athenæus IV, p. 143, E : Πυργίων δ' ἐν τρίτῳ Κρητικῶν Νομίμων « Ἐν τοῖς συσσιτίοις (φησὶν) οἱ Κρητὲς καθήμενοι εὐσιτοῦσι. » καὶ ὅτι ἀβαμβάκευτα τοῖς ὀρφανοῖς παρατίθεται· καὶ ὅτι οἱ νεώτατοι αὐτῶν ἐφεστᾶσι διακονοῦντες· καὶ ὅτι μετ' εὐφημίας σπείσαντες τοῖς θεοῖς μερίζουσι τῶν παρατιθεμένων ἅπασιν· ἀπονέμουσι δὲ καὶ τοῖς υἱοῖς, κατὰ τὸν θᾶκον τοῦ πατρὸς ὑφιζάνουσιν, ἐξ ἡμισείας τῶν τοῖς ἀνδράσι παρατιθεμένων. Τοὺς δ' ὀρφανοὺς ἰσομερεῖς εἶναι· παρατίθεται δ' αὐτοῖς ἀβαμβάκευτα τῇ κράσει καθ' ἕκαστα τῶν νενομισμένων. Ἦσαν δὲ καὶ ξενικοὶ θᾶκοι καὶ τράπεζα

CRETICA INSTITUTA.

Pyrgion tertio libro Institutorum Cretensium, ait : « In Syssitiis sedentes Cretenses hilariter epulantur. » Orphanis cibos apponi ait nullo lenocinio conditos; ætate minimos autem adstare ministerium facientes. Fausta precati diis, distribuunt inter omnes fercula apposita : etiam filiis, post patrum sedes assidentibus, partem tribuunt dimidiam eorum quæ viris apposita sunt. Orphanis vero portio æqualis (atque viris) apponitur de omnibus quæ ex instituto apponi solent; sed horum quidem portio nullo artificio aut exquisita mixtura condita est. Erant vero etiam sedes hospitibus destinatæ, et tertia mensa, ad dextram

τρίτη δεξιᾶς εἰσιόντων εἰς τὰ ἀνδρεῖα· ἦν ξενίου τε Διὸς ξενίαν τε προσηγόρευον. Cf. Müller. *Dor.* II, p. 274, 278.

PYRRHO LIPARÆUS. V. Pisistratus Liparæus p. 478.

PYTHÆNETUS.

ΑΙΓΙΝΗΤΙΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

1.

Tzetzes ad Lyc. 175, p. 446 ed. Müll. : Ἡ Αἴγινα πρότερον Οἰνώνη ἐλέγετο ἀπὸ Οἰνώνης τῆς Βουδίωνος θυγατρὸς, καθά φησι Πυθαίνετος ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Αἰγινήτικῶν. V. C. O. Müller. *Æginetic.* p. 8; Heyn. ad Apollodor. III, 12, 6.

2.

Schol. Pind. Nem. VI, 63 : Βασσίδαισιν] Ὁ Δίδυμός φησι· Προσῆκει γράφειν Βουδίδαι· γενέσθαι γάρ τινα Βουδίωνα ἐν Αἰγίνῃ, ἀφ' οὗ κατὰγεσθαι γενεὰν τὴν Βουδιδῶν· μνημονεύειν δέ φησι (φησι?) τοῦ Βουδίωνος Πυθαίνετον ἐν πρώτῳ Αἰγινήτικῶν γράφοντα οὕτως· « Περὶ δὲ ταῦτα τούτων λεγομένων λέγεται Βουδίωνα τυγχάνειν διηνεγμένον πρὸς Οἰνώνην τὴν ἐκυτοῦ θυγατέρα. »

3.

Schol. Apoll. Rh. IV, 1712 : Νῆσος ἡ Ἰππουρίς πλησίον Θήρας. Μνημονεύει δὲ αὐτῆς καὶ Τιμοσθένης, καὶ Πυθαίνετος ἐν πρώτῳ Περὶ Αἰγίνης. Cf. Müller. *Ægin.* p. 84.

4.

Sch. Pind. Ol. IX, 107 : Πυθαίνετος δὲ Διὶ συνελθοῦσαν Αἴγιναν γεννῆσαι Αἰαχὸν καὶ Δαμοκράτειαν,

ingredientibus cœnacula, quam *Jovis hospitalis*, et *Hospitalem mensam* vocabant.

ÆGINETICA.

1.

Ægina olim Cœnone vocabatur ab Cœnone Budionis filia, ut ait Pythænetus primo *Ægineticorum*.

2.

Didymus ait scribendum apud Pindarum esse *Budidæ* : fuisse enim Budionem quendam in Ægina, a quo Budidarum genus originem duxisse. Meminisse vero aiunt Budionis Pythænetum primo *Ægineticorum* ita scribentem : « Dum de his hæc dicebantur, Budioni ferunt dissidium intercessisse cum Cœnone filia sua. »

3.

Hippuris insula est prope Theram sita, cujus meminit Timosthenes et Pythænetus primo De Ægina.

ἦν γαμηθῆναι Ἀκτορι ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ τεκεῖν Μενότιον· ὕστερον δὲ τοῦτον εἰς Ὀποῦντα ἐλθεῖν. Συγγενῆς γὰρ ὑπῆρχε τοῦ Λοκροῦ.

5.

Schol. Pind. Nem. V, 81 : Παρ' Αἰγινήταις Δελφίνιος μείς ἄγεται Δελφινίου Ἀπόλλωνος ἱερὸς, ἐν ᾧ ἴσως φησὶ γεγενῆσθαι τὰ Νέμεα. Περιλῆσθαι γὰρ φησι τὸν μῆνα τοῦτον ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος. Καὶ εἶη ἂν ὁ μὲν οὗτος, ἐν ᾧ θύουσιν Αἰγινῆται Ἀπόλλωνι οἰκιστῇ καὶ δωματίτῃ, καθά φησι Πυθαίνετος. Cf. Müller. l. l. p. 150.

E LIBRO TERTIO.

6.

Athenæus XIII, p. 589, F : Πυθαίνετος ἐν τρίτῳ Περὶ Αἰγίνης Περιανδρόν φησιν, ἐξ Ἐπιδαύρου τὴν Προκλέους θυγατέρα Μέλισσαν ἰδόντα, Πελοποννησιακῶς ἡσθημένην (ἀναμπέχονος γὰρ καὶ μονοχίτων ἦν, καὶ ὠνοχόει τοῖς ἐργαζομένοις), ἐρασθέντα γῆμαι. Cf. Müller. *Ægin.* p. 63 sq.; *Dor.* II, p. 265.

PYTHAGORÆ (Orthagoræ), qui De mari Rubro scripsit, fragmenta exhibebimus in fragmentis Geographorum.

PYTHERMUS EPHESIUS.

Pythermus Ephesius vixit post Antiochum I vel II (fr. 2) et ante Hegesandrum Delphum (fr. 3), quem non ante regnum Antiochi Magni scripsisse scimus, quemque non ita multo post Antiochum M. vixisse conjecimus. Pythermi igitur ætatem circumscribi putamus eo tempore quod inter regnum Antiochi Dei et finem Antiochi Magni interjectum

4.

Pythænetus e Jove Æginam peperisse dicit Æacum et Dæmocratiam, quæ nupserit Actori in Thessalia, eique Menœtium pepererit. Postea vero hunc venisse Opuntem; nempe cognatus fuit Locri.

5.

Apud Æginetas Delphinus mensis est sacer Apollini Delphinio; hoc fortasse Nemea fuisse dicit; nam carum hunc mensem Apollini ait. Porro hic fuerit mensis quo Æginetæ Apollini conditori et domestico sacra faciunt, ut ait Pythænetus.

6.

Pythænetus tertio libro De Ægina ait, Periandrum, cum Proclis Epidaurici filiam Melissam vidisset Peloponnesiaco cultu vestitam (sine stola enim erat, simplicem tunicam induta, et vinum fundebat operariis), amore ejus fuisse captum et uxorem eam duxisse.

est (246-181). — De *Pythermo Teio* poeta v. Athen. XIV, p. 625, C. Prov. cod. Bodl. 700 et cod. Vat. III, 14. Cf. Schneidewin. ad Hippon. fr. 21. *Pythermum Phocæensem* habes ap. Herodot. I, 152.

ΙΣΤΟΡΙΑΙ.

1.

Athenæus II, p. 44, C : Πύθερμος δὲ ἐν τοῖς Πειραιῶσι τυραννεύουσι καταγράφει καὶ Γλαύκωνα ὑδροπότην. Ἡγήσανδρος δὲ (fr. 24) etc.

2.

E LIBRO OCTAVO.

Idem VII, p. 289, F : Καὶ Θεμισίων δ' ὁ Κύπριος, τὰ Ἀντιόχου τοῦ βασιλέως παιδικὰ, ὥς φησι Πύθερμος δ' Ἐφέσιος ἐν τῇ ὁγδόῃ τῶν Ἱστοριῶν, οὐ μόνον ἐν ταῖς πανηγύρεσιν ἀνεκηρύττετο, Θεμισίων Μακεδόν, Ἀντιόχου βασιλέως Ἡρακλῆς, ἔθυσον δὲ αὐτῶ πάντες οἱ ἐγγύριοι, ἐπιλέγοντες Ἡρακλεῖ Θεμισίωνι, καὶ παρῆν αὐτὸς, ὁπότε τις τῶν ἐνδόξων θύοι, καὶ ἀνέκειτο, στρωμνὴν καθ' αὐτὸν ἔχων, ἡμφισσμένος λεοντῆν· ἐφόρει δὲ καὶ τόξα Σκυθικὰ καὶ ῥόπαλον ἐκράτει.

Ἀντιόχου] Antiochum I Soterem intelligit Schweighæuser.; A. II Deum Niebuhr. Opusc. p. 268. Cf. Phylarch. fr. 7. Droysen. *Hellenism*. II, p. 206. 280.

3.

Idem II, p. 51, F : V. Hegesandri Delphi fr. 41.

4.

Sotionis Paradox. c. 34, p. 189 ed. Westerm. : Πύθερμός φησιν· « Ἐάν τις σκύφον εἰς τὰς τοῦ Στρώμονος ποταμοῦ δίνας ἐμβάλη, τοῦτον εὐρήσει ἐν τῇ περὶ Ἀπολλωνίαν λίμνῃ. »

HISTORIÆ.

1.

Pythermus inter eos qui in Piræeo tyranni erant, etiam Glauconem aquæ potatorem recenset.

2.

Etiam Themison Cyprius, Antiochi regis amasius, ut scribit Pythermus Ephesius octavo Historiarum, non modo in publicis hominum conventibus hac formula proclamatus est : *Themison Macedo, Antiochi regis Hercules*, sed et sacra ei faciebant indigenæ omnes, acclamantes : *Themisoni Herculi!* Et quoties ex illustribus aliquis sacra faceret, aderat ipse seorsim sublimi in lecto cubans, leonis pelle vestitus. Gestabatque etiam Scythicum arcum, et clavam manu tenebat.

4.

Pythermus ait, « Si quis poculum in Strymonis fluvii gurgites injecerit, receperit eum in lacu ad Apolloniam. »

PYTHOCLES SAMIUS.

ΙΤΑΛΙΚΑ.

E LIBRO TERTIO.

1.

Plutarch. Par. min. c. 14 : Ποίνων καὶ Σικελιωτῶν τὴν κατὰ Ῥωμαίων συμμαχίαν ἐτοιμαζόντων, Μέτελλος στρατηγὸς μόνῃ τῇ Ἑστία οὐκ ἔθυσεν· ἡ δὲ πνεῦμα ἀντέπνευσε ταῖς ναυσί. Γάιος δὲ Ἰούλιος μάντις εἶπε λωφῆσαι, ἐὰν προθύσῃ τὴν θυγατέρα. Ὁ δ' ἀναγκασθεὶς Μεταλίαν τὴν θυγατέρα προσῆγεν· ἡ δὲ Ἑστία ἐλεήσασα, δάμαλιν ὑπέβαλε, καὶ αὐτὴν ἐκόμισεν εἰς Λαμούσιον, καὶ ἱέρειαν τοῦ σεβομένου παρ' αὐτοῖς δράκοντος ἀπέδειξεν· ὥς Πυθοκλῆς ἐν τρίτῃ Ἰταλικῶν.

E LIBRO QUARTO.

2.

Clem. Al. Str. I, p. 144, 47 : Θεόπομπος δὲ καὶ Ἐφορος καὶ Τιμαῖος Ὀρθαγόραν τινὰ μάντιν ἀναγράφουσι, καθάπερ ὁ Σάμιος Πυθοκλῆς ἐν τετάρτῳ Ἰταλικῶν Γάιον Ἰούλιον Νέπωτα.

ΓΕΩΡΓΙΚΑ.

E LIBRO TERTIO.

3.

Plutarch. Par. min. 41 : Ἡγησίστρατος, ἀνὴρ Ἐφέσιος, ἐμφύλιον φόνον δράσας, ἔφυγεν εἰς Δελφοὺς, καὶ ἡρώτα τὸν θεὸν, ποῦ οἰκήσειεν. Ὁ δ' Ἀπόλλων ἀνεῖπεν, ἔνθα ἂν ἴδῃ χορεύοντας ἀγροίκους θαλλοῖς ἐλαίας ἐστεφανωμένους. Γενόμενος δὲ κατὰ τὸν τόπον τῆς Ἀσίας, καὶ θεασάμενος φύλλοις ἐλαίας ἐστεφανω-

ITALICA.

1.

Quum Pœni societatem cum Siculis adversus Romanos machinarentur, Metellus Romanorum dux soli Vestæ rem sacram non fecit : ea ventum classi adversum immisit. Caius autem Julius haruspex cessaturum edixit, si filiam dux immolasset. Coactus itaque hic filiam Metalam produxit mactatum. Vesta ejus miserta, buculam in ejus locum submisit, ipsamque Lamusium detulit, et draconis qui ibi colitur antistitam fecit. Sic Pythocles tertio Italicorum.

2.

Theopompus et Ephorus et Timæus Orthagoram quendam vatem commemorant, sicuti Pythocles Samius quarto Italicorum Caium Julium Nepotem.

GEORGICA.

3.

Hegesistratus Ephesius civili nece perpatrata Delphos fugit, scitatusque deum est, ubinam locorum sedem poneret.

μένους γεωργούς καὶ χορεύοντας, ἔκτισεν αὐτοῦ πόλιν, καὶ ἐκάλεσεν Ἐλαιούντα· ὡς Πυθοκλῆς ὁ Σάμιος ἐν τρίτῳ Γεωργικῶν.

ΠΕΡΙ ΟΜΟΝΟΙΑΣ.

4.

Clem. Al. Protr. p. 12, 36 Sylb. : Φωκαεῖς δὲ Πυθοκλῆς ἐν τρίτῳ Περὶ ὁμονοίας τῇ ταυροπόλῳ Ἀρτέμιδι ἄνθρωπον ὀλοκαῖν ἱστορεῖ.

SCAMON MYTILENÆUS.

Scamon, qui Περὶ εὐρημάτων duobus minimum libris scripsit, oriundus fuit ex Mytilene urbe Lesbica. Ita enim Clemens Alexandrinus (fr. 4). Nomen scriptoris ap. Athenæum p. 637, B, in nonnullis codd. est Σκάμων, quod ortum est ex Σκάμωνν uti vulgo legitur apud Eusebium P. E. p. 476. Verior forma est Σκάμων. Cf. Suidas : Σκάμων, ὄνομα κύριον. Apostolius XX, 29 exhibet Κάμων, quæ nominis forma, quamvis ap. Apostolium scribarum negligentiae deberi putaverim, non caret tamen exemplis, ut eam dialectica varietate niti diceres. Sic ap. Suidam pater Charaxi *Mytilenæi* et Sapphūs poetriæ dicitur Κάμων, quum apud Herodotum (II, 135) nominetur Σκαμανδρόνυμος. Ex quorum locorum comparatione patet Κάμων idem esse quod Σκάμων, quæ est forma diminutiva vocis Σκαμανδρόνυμος. Similiter κάμων pro σκαμωνία (σκαμμωνία) dixit Nicander Alex. 484, ubi schol.: Τὸ κάμωνος κατ' ἔνδειαν τοῦ σ' λέγει δὲ τὸν σκαμωνίας χυλόν. Cum Κάμων confer simile nomen Κάμυης ap. Demosthen. p. 1019, 19: Κάμυη τῷ τυραννοῦντι Μυτιλήνης. Literæ μ duplicatio nullius momenti. Sic idem, ut videtur, nomen scribitur Καμυῖς ap. schol. Dionys. in Bekk. An. p. 857, 7, et Καμῖς ap. Chærob. ib. p. 1195 et Dracon. p. 104. — Ut ad Scamonem redeam, aliud ejus nominis exemplum præbet Suidas : Ἑλλάνικος, Μυτιληναῖος,

υἱὸς, οἱ μὲν Ἀριστομένους, οἱ δὲ Σκάμμωνος, οὗ δὲ μῶνυμον ἔσχεν υἱόν.

Putari igitur possit Nostrum esse filium Hellanici antiqui istius historici. Ac satis vetustum scriptorem esse inde quoque collegeris, quod apud Clementem (fr. 5) inter varios Εὐρημάτων scriptores primo ponitur loco, et ab Athenæo (fr. 3) cum Ephoro compositum habes. Verum Clemens in recensendis auctoribus ordinem chronologicum minime observavit. Deinde vero ii, qui Hellanicum patrem et filium Scamonis dixerunt, non de logographo cogitasse, sed alium quendam senioris ævi scriptorem intellexisse videntur; recteque Eudocia egerit verba οἱ δὲ Σκάμμωνος... υἱὸν omit- tens. De his pluribus disseruimus in Vit. Hellanici p. xxvi, ubi conjecimus posterioris Hellanici mentionem fieri apud Suidam verbis hisce : Σάνδων (an Σκάμων?), Ἑλλανίκου, φιλόσοφος. Ἐγραψεν Ὑποθέσεις εἰς Ὀρφέα, βιβλίον α'. Utut est, qui pater fuerit Scammonis nostri certius dici nequit.

ΕΥΡΗΜΑΤΑ.

1.

E LIBRO PRIMO.

Athenæus XIV, p. 630, B : Σκάμων δ' ἐν πρώτῳ Περὶ εὐρημάτων, σίκιννιν αὐτὴν εἰρήσθαι ἀπὸ τοῦ σείεσθαι· καὶ πρῶτον ὀρχήσασθαι τὴν σίκιννιν Θέρσιππον.

2.

E LIBRO SECUNDO.

Suidas Lex. Φοινικήϊα γράμματα : Λυδοὶ καὶ Ἴωνες τὰ γράμματα ἀπὸ Φοίνικος τοῦ Ἀγήνορος τοῦ εὐρόντος ἔλαβον· τούτοις δὲ ἀντιλέγουσι Κρήτες ὡς εὐρέθη ἀπὸ τοῦ γράφειν ἐν φοινίκων πετάλοις· Σκάμων δὲ ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν Εὐρημάτων ἀπὸ Φοινίκης τῆς Ἀκταίονος ὀνομασθῆναι· μυθεύεται δ' οὗτος ἀρσένων μὲν παίδων ἅπαις γενέσθαι δ' αὐτῷ θυγατέρας Ἀγλαυρον, Ἐρσην, Πάνδροσον, Φοινίχην· τὴν δὲ Φοινίχην ἔτι παρθένον οὖσαν τελευτῆσαι· διὸ καὶ Φοινικήϊα καλέσαι γράμματα τὸν

Respondit Apollo, ibi ubi rusticos visurus esset choreas ducere frondibus olivæ coronatos. Quod quum ille in quadam Asiæ regione deprehendisset, urbem ibi condidit, et (ab oleis) Elæuntē appellavit. Sic Pythocles narrat tertio Georgicorum.

DE CONCORDIA.

4.

Phocæenses Pythocles tertio De concordia Dianæ Tauro- polo hominem integrum comburere narrat.

INVENTIONES.

1.

Scamon primo libro De inventionibus, *sicinnin* nomen

invenisse ait a *quatiendo* (σείεσθαι), primumque qui sicinnin saltaverit, fuisse Thersippum.

2.

Lydi et Iones Phœnicias literas acceperunt a Phœnice Agænoris filio, qui eas invenerit. His refragantur Cretenses, dicentes inde nominari quod primum scripta sint in palmarum (φοινίκων) foliis. Scamon vero in secundo Inventionum nomen habere ait a Phœnice, Actæonis filia. Fabulantur enim Actæonem mascula prole carentem filias habuisse, Aglaurum, Hersen, Pandrosum et Phœnicen. Phœnicen virginem adhuc diem obiisse; quare Actæonem Phœnicias literas appellasse, ut sic honorem filiae tribueret.

Ἀκταίονα, βουλόμενόν τινος τιμῆς ἀπονεῖμαι τῇ θυγατρὶ.
Eadem Photius et Apostol. XX, 29 (ubi Κάμων).

EX LIBRIS INCERTIS.

3.

Athenæus XIV, p. 637, B : Φοίνικα δὲ τὸ ὄργανον
Ἐφορος καὶ Σκάμων ἐν τοῖς Περὶ εὐρημάτων ὑπὸ
Φοινίκων εὐρεθέντα ταύτης τυχεῖν τῆς προσηγορίας.

4.

Idem XIV, 637, B : Τῇ σαμβύκῃ πρώτην φησὶ
χρησασθαι Σίβυλλαν Σκάμων δὲ προειρημένος· ὄνομα-
σθῆναι δ' αὐτὴν εὐρεθεῖσαν ὑπὸ Σάμβυκος τινός.

5.

Clemens Alex. Strom. I, 74, p. 132 S. : Αἰγύπτιοι
γούν πρῶτοι ἀστρολογίαν εἰς ἀνθρώπους ἐξήνεγκαν,
δμοίως δὲ καὶ Χαλδαῖοι. Αἰγύπτιοι λύχνους τε αὖ
καίειν πρῶτοι κατέδειξαν καὶ τὸν ἐνιαυτὸν εἰς δώδεκα
μῆνας διεῖλον καὶ ἐν ἱεροῖς μίσγεσθαι γυναῖξιν ἐκώλυ-
σαν, μηδ' εἰς ἱερὰ εἰσιέναι ἀπὸ γυναικὸς ἀλούστους ἐνο-
μοθέτησαν, γεωμετρίας τε αὖ εὐρεταὶ γεγόνασιν. Εἰ-
σὶν δὲ οἱ Κᾶρας τὴν δι' ἀστέρων πρόγνωσιν ἐπινενο-
χέναι λέγουσιν. Πτήσεις δὲ ὀρνίθων παρεφυλάξαντο
πρῶτοι Φρύγες· καὶ θυτικὴν ἡκρίβωσαν Τοῦσκοι Ἰτα-
λίας γείτονες. Ἰσαυροὶ δὲ καὶ Ἀραβες ἐξεπόνησαν τὴν
οἰωνιστικὴν, ὥσπερ Τελμισεῖς τὴν δι' ὀνείρων μαντι-
κὴν. Τυρρηνοὶ σάλπιγγα ἐπενόησαν καὶ Φρύγες αὐλόν·
Φρύγες γὰρ ἦσθη Ὀλυμπός τε καὶ Μαρσύας.

75. Κάδμος δὲ Φοῖνιξ ἦν ὁ τῶν γραμμάτων Ἑλλησιν

εὐρετῆς, ὥς φησιν Ἐφορος, ὅθεν καὶ Φοινικήα τὰ
γράμματα Ἡρόδοτος κεκληῖσθαι γράφει. Οἱ δὲ Φοῖνι-
κας καὶ Σύρους γράμματα ἐπινοῆσαι πρῶτους λέγου-
σιν. Ἰατρικὴν δὲ Ἄπιν Αἰγύπτιον αὐτόχθονα πρὶν εἰς
Αἴγυπτον ἀφικέσθαι τὴν Ἰώ. Μετὰ δὲ ταῦτα Ἀσκλη-
πιὸν τὴν τέχνην αὐξῆσαι λέγουσιν. Ἄτλας δὲ ὁ Λίβυς
πρῶτος ναῦν ἐναυπηγήσατο καὶ τὴν θάλασσαν ἐπλευσε.
Κέλμις τε αὖ καὶ Δαμναμενεὺς οἱ τῶν Ἰδαίων Δάκτυλοι
πρῶτοι σίδηρον εὗρον ἐν Κύπρῳ, Δέλας δὲ ἄλλος
Ἰδαῖος εὗρε χαλκοῦ κρᾶσιν, ὥς δὲ Ἡσίοδος, Σκύθης.
Ναὶ μὲν Θρᾶκες πρῶτοι τὴν καλουμένην ἄρπην εὗρον,
ἔστι δὲ μάχαιρα καμπύλη, καὶ πρῶτοι πέλταις ἐπὶ
τῶν ἵππων ἐχρήσαντο. Ὀμοίως δὲ καὶ Ἰλλύριοι τὴν
καλουμένην πέλταν ἐξεῦρον. Ἐτι φασὶ Τουσκανοὺς
τὴν πλαστικὴν ἐπινοῆσαι, Ἴτανόν τε — Σαυνίτης οὖ-
τος ἦν — πρῶτον θυρεὸν κατασκευάσαι. Κάδμος γὰρ
ὁ Φοῖνιξ λιθοτομίαν ἐξεῦρε καὶ μέταλλα χρυσοῦ τὸ
περὶ τὸ Πάγγαιον ἐπενόησεν ὅρος. Ἦδη δὲ καὶ ἄλλο
ἔθνος Καππάδοκες πρῶτοι εὗρον τὸν νάβλαν καλούμε-
νον, ὃν τρόπον καὶ τὸ δίχορδον Ἀσσύριοι. Καρχηδόνιοι
(Χαλκηδόνιοι;) γὰρ πρῶτοι τετρήρη κατεσκεύασαν,
ἐναυπήγησε δὲ αὐτὴν Βόσπορος αὐτοσχέδιον.

76. Μῆδειά τε ἡ Αἰήτου ἡ Κολχίς πρώτη βαφὴν τρι-
χῶν ἐπενόησεν. Ἀλλὰ καὶ Νώροπες — ἔθνος ἐστὶ Παιο-
νικόν, νῦν δὲ Νωρικοὶ καλοῦνται — κατειργάσαντο χαλ-
κὸν καὶ σίδηρον ἐκάθηραν πρῶτοι. Ἀμυκός τε ὁ Βε-
βρύκων βασιλεὺς ἱμάντας πυκτικοὺς πρῶτος εὗρε. Περὶ
τε μουσικὴν Ὀλυμπος ὁ Μυσὸς τὴν Λύδιον ἁρμονίαν
ἐφιλοτέχνησεν. Οἱ τε Τρωγλοδύται καλούμενοι σαμ-
βύκην εὗρον ὄργανον μουσικόν. Φασὶ δὲ καὶ τὴν πλα-
γίαν σύριγγα Σάτυρον εὐρεῖν τὸν Φρύγα· [τρίχορδον

3.

Phœnicem instrumentum Ephorus et Scamon in opere
De inventis appellatum esse inde tradunt, quod a Phœnici-
bus sit inventum.

4.

Sambyce primam usam esse Sibyllam Scamon modo
laudatus refert; nomen vero habere e Sambyce quodam, qui
eam invenerit.

5.

Primi Ægyptii astrologiam ad homines deduxere. Si-
militer autem etiam Chaldæi. Ægyptii rursus lucernas
primi accendere docuerunt, et annum in menses duodecim
diviserunt, et in templis cum mulieribus coire prohibue-
runt, neque ad sacra ab uxore illotis adeundum esse lege
sanxerunt. Et rursus inventores fuere geometriæ. Sunt au-
tem qui dicant Cares eam quæ ex astris colligitur, inve-
nisse præscientiam. Avium autem volatus primi Phryges
observarunt. Aruspicinam autem seu extispicinam perfecte
tenuerunt Tusci qui fuere vicini Italiæ. Isauri autem et Ara-
bes auguriis studuere, sicut Telmisenses ei quæ per somnia
sint divinationi. Etrusci tubam, et Phryges tibiam excogita-
vere. Phryges enim erant Olympus et Marsyas. Cadmus
autem erat Phœnix, qui fuit Græcis literarum inventor, ut
ait Ephorus. Unde etiam scribit Herodotus literas appellatas
fuisse Phœnicias. Alii autem dicunt, Phœnices et Syros pri-

mos excogitasse literas. Medicinam autem Apim Ægyptium
indigenam, priusquam Io veniret in Ægyptum; postea au-
tem Æsculapium dicunt artem amplificasse. Atlas autem
Libys primus navem est fabricatus, et mare navigavit.
Et rursus Celmis et Damneus ex Idæis Dactylis ferrum
primi invenerunt in Cypro. Alius autem Idæus ferri invenit
temperaturam, ut autem Hesiodus, Scythæ. Ac Thraces
quidem primi eam quæ ἄρπη vocatur, invenerunt: est autem
incurvus gladius; et peltis primi usi sunt in equis. Similiter
autem Illyrii quoque peltam invenerunt. Tuscanos aiunt
plasticen excogitasse, Itanumque (Samnites is fuit) primo
clypeum fecisse. Cadmus autem Phœnix primus invenit
lapidinam: et in monte Pangæo excogitavit auri metallum.
Jam vero alia quoque gens, Cappadoces, primi invenerunt
id quod Nablium appellatur, quemadmodum Assyrii quoque
Dichordon. Carthaginienses autem primi construxerunt
quadrirremem. Eam autem ex tempore et absque ulla præ-
meditatione fabricatus est Bosporus. Medea autem Ætæ
filia, Colchis, prima pilos tingere excogitavit. Quin etiam
Noropes (est autem gens Pæoniæ, nunc autem appellantur
Norici) æs elaborarunt, et primi ferrum purgarunt: et
Amycus rex Bebrycum, lora pugilum, id est cestus, pri-
mus excogitavit: et Olympus Mysius in musica harmoniam
Lydiam artificiose invenit: et qui vocantur Troglodytæ,
sambucam instrumentum invenere musicum. Aiunt autem

δὲ-δμοίως καὶ τὴν διάτονον ἁρμονίαν Ὑαγνιν τὸν καὶ αὐτὸν Φρύγα·] χρούματα δὲ Ὀλυμπον δμοίως τὸν Φρύγα, καθάπερ Φρύγιον ἁρμονίαν καὶ μιζοφρύγιον καὶ μιζολύδιον Μαρσύαν τῆς αὐτῆς ὄντα τοῖς προειρημένοις χώρας, καὶ τὴν Δώριον Θάμυριν ἐπινοῆσαι τὸν Θράκα. Πέρσας τε πρώτους ἀκηκόαμεν ἀπὴν καὶ κλίνην καὶ ὑποπόδιον ἐργάσασθαι, τοὺς τε Σιδονίους τρίκωπον ναῦν κατασκευάσαι. Σικελοὶ τε οἱ πρὸς τῇ Ἰταλίᾳ πρῶτοι φόρμιγγα εὖρον οὐ πολὺ τῆς κιθάρας λειπομένην καὶ κρόταλα ἐπενόησαν. Ἐπὶ τε Σεμιράμεως βασιλέως Αἰγυπτίων (sic) τὰ βύσσινά ἱμάτια εὐρῆσθαι ἱστοροῦσιν. Καὶ πρώτην ἐπιστολὰς συντάξαι Ἀτοσσαν τὴν Περσῶν βασιλεύσασάν φησιν Ἑλλάνικος.

Σχάμων μὲν οὖν ὁ Μυτιληναῖος καὶ Θεόφραστος ὁ Ἐρέσιος, Κύδιππος τε ὁ Μαντινεὺς, ἔτι τε Ἀντιφάνης καὶ Ἀριστόδημος καὶ Ἀριστοτέλης, πρὸς τούτοις δὲ Φιλοστέφανος, ἀλλὰ καὶ Στράτων ὁ περιπατητικὸς ἐν τοῖς Περὶ εὐρημάτων ταῦτα ἱστόρησαν. Cf. Euseb. P. E. p. 476.

6.

ΠΕΡΙ ΛΕΣΒΟΥ.

Schol. Iliad. γ, 250 : Μήτηρ Πριάμου, ὥς φησι Πορφύριος ἐν τῷ περὶ τῶν παραλελειμμένων τῷ ποιητῇ ὀνομάτων, κατὰ μὲν Ἀλκμαῖνα τὸν μελοποιὸν Ζευξίππην, κατὰ δὲ Ἑλλάνικον Στρυμῶ (Τρυμῶ D.). Στάμεις (codd. Paris. 2676 Σταμὼν, 2679 Στάμων, notante Cramero in Anecd. Paris. III, p. 159. Unde repono Σχάμων) δὲ ἐν τῷ Περὶ Λέσβου φησὶ Θόασαν τὴν Τεύκρου.

SCYTHINUS TEIUS.

ΙΣΤΟΡΙΗ.

Athenæus XI, p. 461, F : Ἑρμιππος ὁ κωμωδιοποιὸς ἐν τοῖς Ἰάμβοις φησὶν·

Εἰς τὸ Κυλικράνων βαδίζων σπληνόπεδον ἀφικόμην· εἶδον οὖν τὴν Ἡράκλειαν καὶ μάλ' ὠραίαν πόλιν.

Ἡρακλεῶται δ' εἰσὶν οὗτοι οἱ ὑπὸ τῇ Οἴτῃ κατοικοῦντες, ὥς φησι Νίκανδρος ὁ Θυατειρηνὸς, ὀνομασθῆναι φάσκων αὐτοὺς ἀπὸ τινος Κύλικος, γένος Λυδοῦ, ἐνὸς τῶν Ἡρακλεῖ συστρατευσαμένων. Μνημονεύει δὲ αὐτῶν καὶ Σχυθῖνος ὁ Τήιος ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ Ἱστορίῃ, λέγων οὕτως· « Ἡρακλῆς, λαβὼν Εὐρυτον καὶ τὸν υἱὸν ἔκτεινε φόρους πρήσσοντας παρ' Εὐβοέων. Κυλικρῆνας [δ'] ἐξεπόρθησε ληιζομένους, καὶ αὐτόθι πόλιν ἐδείματο Ἡράκλειαν τὴν Τρηχινίαν καλεομένην. »

De re vide O. Müller. Dor. I, p. 412. 413. 427. Auctorem nostrum ad antiquiores Ioniæ logographos pertinere conjicio. Eundem signaverit Stephan. Byz. v. Τέως : Ἔστι γὰρ πρῶτον Τέως καὶ Τέως καὶ ἰωνικῶς Τήιος· ἀφ' οὗ Πρωταγόρας Τήιος καὶ Σχυθῖνος ἰάμβων ποιητὴς Τήιος. Scythinum Περὶ φύσεως laudat Stobæus Ecl. Ph. I, p. 43. Σκυτίνος ὁ Χῖος ap. Apollon. Mirab. c. 15 in Σκύμνος correxit Meursius. Cf. Meinek. in Scymno Chio, p. xix.

SELEUCUS EMESENI.

Suidas : Σέλευκος Ἑμισσηνὸς, γραμματικὸς. Ἀσπαλιευτικὰ δι' ἐπῶν βιβλία δ'· Εἰς τοὺς λυρικοὺς ὑπόμνημα· Παρθικὰ β' (Παρθενικά cod. Par. B.).

6.

DE LESBO.

Mater Priami, ut Porphyrius ait in scripto De omissis apud Homerum nominibus, secundum Alcmanem lyricum fuit Zeuxippe, secundum Hellanicum Strymo; Scamon vero in libro De Lesbo Thoasam, Teucris filiam, dicit.

HISTORIA.

Hermippus comicus in iambis ait :

In Cylicranum tæniæ-similem agrum iter faciens perveni : vidi igitur Heracleam, pulcrum valde oppidum.

Sunt autem hi Heracleotæ, qui sub Ceta monte habitant, ut ait Nicander Thyatirens, nomen illos invenisse dicens a Cylice quodam, e Lydia oriundo, uno ex Herculis commilitonibus. Meminit eorumdem Scythinus Teius in opere, quod Historia inscribitur, ubi ait : « Hercules, Eurytum ejusque filium captos occidit, quod tributa exegissent ab Eubœensibus. Cylicranas devastavit, rapina viventes : ibique urbem condidit Heracleam, quæ Trachinia appellatur. »

obliquam quoque fistulam Satyrum invenisse Phrygem; χρούματα autem seu modos Olympum similiter Phrygem, quemadmodum Phrygiam harmoniam et mixophrygiam et mixolydiam Marsyam, qui erat ejusdem regionis cum iis qui ante dicti sunt : et Doricam Thamyrin Thracem excogitasse. Persas quoque primos audivimus currum et lectum et pedum scabellum effecisse, et Sidonios triremem navem ædificasse. Siculi quoque qui sunt sub Italia primi invenere phormingem, quæ non multum differt a cithara : et invenere crepitacula quæ dicuntur Crotala. Quinetiam tempore Semiramidis reginæ Assyriorum narrant inventas fuisse vestes byssinas. Et primam scripsisse epistolas Atossam Persarum reginam dicit Hellanicus. Scamon quidem Mytilenæus et Theophrastus Eresius, et Cydippus Mantinensis, et præterea Antiphanes, et Aristodemus, et Aristoteles, quinetiam Philostephanus, et Strato quoque peripateticus, in libris suis De iis quæ sunt inventa, hæc narrarunt.

Seleucum Tarsensem, qui item Halieutica, sed prosa oratione, composuit, memorat Athenæus p. 13, C, et p. 320, A, coll. Suida v. Κικίλιος. Commentarii in Lyricos fortasse non Emeseni sunt, sed Alexandrini Seleuci, quem omnes pæne poetas explicasse Suidas testatur.

SEMERONIUS BABYLONIUS.

Chron. Paschal. p. 38 Par. (p. 68 Bonn.): Μετὰ τὸν Νίνον ἐβασίλευσεν Θούρρας ὀνόματι, ὄντινα ὠνόμασεν ὁ τούτου πατὴρ Ζάμης ὁ τῆς Ῥέας ἀδελφὸς Ἄρεα εἰς ὄνομα τοῦ πλάνητος ἀστέρος... Καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν Ἄρεως ἐβασίλευσεν ὁ Λάμης· καὶ μετὰ Λάμην ἐβασίλευσεν Ἀσσυρίων Σαρδανάπαλλος ὁ μέγας, ὄντινα Περσεὺς ὁ Δανάης ἐφόνευσεν καὶ ἀφείλετο τὴν βασιλείαν ἀπὸ Ἀσσυρίων, καὶ βασιλεύσας αὐτῶν εἰς τὸ ἴδιον ὄνομα ἐπεκάλεσεν αὐτοὺς Πέρσας. Ἄτινα συνεγράφατο Σεμηρώνιος ὁ Βαβυλώνιος Πέρσης.

Nomen Persicum auctoris fortasse fuit Σειράμνης. Siramnæ Persæ dictum affert Plutarch. Moral. p. 172, E.

SEMUS DELIUS.

Suidas: Σῆμος, Ἡλεῖος, γραμματικός. Ἐγραψε Δηλιακῶν βιβλία γ'. Περίοδους β'. Περὶ Πάρου α'. Περὶ Περγᾶμου α'. Περὶ παιάνων. Sequuntur nonnulla ex Athenæo XIV, p. 622 excerpta (v. fr. 20). Eadem Eudocia p. 386.

Σῆμος] sic Bernhardt.; Σημὸς libri; nomen corruptum in Δῆμος et Σῖμος fr. 12. — Ἡλεῖος] scr. Δήλιος, ut ipse Suidas v. Πράμνιος (fr. 5) et reliqui omnes (fr. 1. 4. 5. 7. 10. 12. 14. 15). — Δηλιακῶν] Hunc titulum etiam Harpocratio exhibet fr. 2. Ceteris locis (fr. 1. 3. 5. 6. 7. 8 — 11. 13. 19. 20) laudatur Δηλιάς. In exquisitoribus istis inscriptionibus placere sibi solebant senioris ævi auctores. Pro Δηλιάδος fr. 12 legitur Ἰλιάδος.

Post Ninum regnavit Thurras, quem pater ejus Zames Rheæ frater Martem de Marte planeta nominavit. Et post obitum Martis regnavit Lames. Et post Lamen Assyrii imperavit Sardanapallus magnus, quem Perseus Danai filius occidit, regnum Assyrii ademit, ipseque regnans de suo nomine Persas nominavit. Literis hæc consignavit Semeronius Babylonius, natione Persa.

DELIAS.

1. Semus Delius in Deliadis libro primo Phœnicem, instru-

Semus ἐν δευτέρῳ Νησιάδος (*) citatur fr. 4, ubi item, puto, reponendum est Δηλιάδος. Quamquam indicari aliquis censuerit Periodi libros duos. Ex argumento fragminis, quod est de Cimolo insula, colligi nihil potest, quum de aliis quoque insulis, ut de Naxo (fr. 12) et de Icaro (fr. 5) in Deliade sermo fuerit, atque omnino ea sit indoles periegeseos antiquariæ, ut res diversissimæ in eodem libro exponantur vel certe tangantur. Opus de Pæanibus bis laudatur ap. Athenæum. Ex reliquis scriptis quæ Semo tribuuntur, nihil, quod certo iudicio assignare iis possis, servatum habemus. Ceterum liber De Pergamo indicio est, auctorem diutius versatum esse Pergami, discendi vel docendi causa.

ΔΗΛΙΑΣ.

E LIBRO PRIMO.

1.

Athenæus XIV, p. 637, B: Σῆμος δὲ ὁ Δήλιος ἐν πρώτῳ Δηλιάδος (sc. Φοίνικα τὸ ὄργανον κληθῆναι φησι) διὰ τὸ ἐκ τοῦ ἐν Δήλῳ φοίνικος τοὺς ἀγκῶνας αὐτοῦ ἐξεργάσασθαι.

2.

Harpocratio: Ἐκάτης νῆσος. Λυκοῦργος Κατὰ Μενεσαίχμου. Πρὸ τῆς Δήλου κεῖται τι νησίδιον, ὅπερ ὑπ' ἐνίων καλεῖται Ψαμμητίχη, ὡς Φανόδημος ἐν α' Δηλιακῶν. Ψαμμητίχην δὲ κεκλῆσθαι φησιν ὁ Σημὸς ἐν τῇ α' διὰ τὸ τοῖς ψαμμήτοις τιμᾶσθαι τὴν θεόν· ψάμμητα δ' ἐστὶ ψαιστῶν τις ἰδέα.

Ψαμμητύχη cod. B et Favorin. et Eudocia p. 144, Ψαμμητίχη cod. D. Suidas habet Ψαμμίτη (quod præferendum esse Bernhardtus censet) et deinceps ψαμμίτοις. ψάμμητα. Phanodemi et Semi mentionem omittit sicut ap. Harpocratio cod. B. — Siebelis ad fragm. Phanodemi p. 6 scribi voluit... ὡς Φανόδημος. Ἐν δὲ α' Δηλιακῶν Ψ. κεκλῆσθαι φησιν ὁ Σῆμος διὰ τὸ κτλ. Simplicius foret scri-

(*) Cononis Νησιάδος tertium laudat schol. Apoll. Rhod. Ibi Reinesius ad Suid. l. l. ap. Bernh. Semi nomen excidisse putat (V. not. ad Conon. fr. 3). Idem suspicatur Semum nostrum fortasse eundem esse cum Simo τῷ ἁρμονικῷ, cuius meminit Porphyrius in Vit. Pythag. p. 85.

mentum musicum, nominatum esse ait ex eo, quod brachia vel juga illius ex palma arbore quæ Deli est confecta sint.

2.

Hecates insula. Lycurgus Contra Menesæchmum. Ante Delum sita est parva insula, quæ a nonnullis vocatur Psammetiche (vel Psammite), ut Phanodemus in primo (Deliacorum). Psammetichen vero vocari ait Semus in primo [Deliacorum], quod Hecate dea psammetis ibi colatur. Sunt autem psammeta genus placantarum.

bere ὡς Φανόδημος ἐν α' (sc. Ἀθιδος)... Σῆμος ἐν τῇ α' τῶν Δηλιακῶν. Sed fortasse præstat cum Vossio pro Φανόδημος reponere Φανόδικος, quem Deliacæ scripsisse constat. De Hecate in Deliorum cultu v. Müller. *Dor.* I, p. 34. Cf. Demadis fragm. 2, p. 377.

E LIBRO SECUNDO.

3.

Athenæus XIV, p. 645, B : Σῆμος ἐν δευτέρῳ Δηλιάδος « Ἐν τῇ τῆς Ἑκάτης (φησὶ) νήσῳ τῇ Ἰριδι θύουσι Δῆλιοι τοὺς βασιυνίας καλουμένους. Ἔστι δὲ ἐφθὸν πύρινον σταῖς σὺν μέλιτι, καὶ τὰ καλούμενα κόκχωρα, ἰσχὰς καὶ κάρυα τρία. »

4.

Idem III, p. 123, D : Σῆμος δ' ὁ Δῆλιος ἐν δευτέρῳ Νησιάδος (scr. Δηλιάδος) ἐν Κιμώλῳ τῇ νήσῳ φησὶ ψυχεῖα κατεσκευάσθαι θέρους ὀρυκτὰ, ἐνθα χλιεροῦ ὕδατος πλήρη κεράμια καταθέντες κομίζονται χιόνος οὐδὲν διάφορα.

5.

Idem VIII, p. 335, A : Καὶ γὰρ ἐν Δῆλῳ φησὶ Σῆμος ὁ Δῆλιος ἐν δευτέρῳ Δηλιάδος, ὅταν θύωσι τῇ Βριζοῖ (αὕτη δὲ ἐστὶν ἡ ἐν ὕπνῳ μάντις· βρίζειν δὲ οἱ ἀρχαῖοι λέγουσι τὸ καθεύδειν·

Ἐνθα δ' ἀποθρίξαντες ἐμείναμεν Ἡῶ δι' αὐτὴν) ταύτῃ οὖν ὅταν θύωσιν αἱ Δηλιάδες, προσφέρουσιν αὐτῇ σκάψας, πάντων πλήρεις ἀγαθῶν, πλὴν ἰχθύων, διὰ τὸ εὐχεσθαι ταύτῃ περὶ τε [ἄλλων] πάντων καὶ ὑπὲρ τῆς τῶν πλοίων σωτηρίας.

E LIBRO TERTIO.

5. a.

Photius Lex. : Πράμνιος οἶνος· Σῆμος ὁ Δῆλιος ἐν

τρίτῳ ἐν ἧ καὶ ὁ πράγμων (scr. ἐν Ἰκάρῳ Πράμνον) πέτραν εἶναι, ἀφ' ἧς τὸν οἶνον εἶναι.

Suidas : Πράμνιος οἶνος... Σ. ὁ Δῆλιος ἐν γ', ἐν Νικήᾳ (lege Ἰκάρῳ) Πράμνον πέτραν εἶναι, ἀφ' ἧς τὸν οἶνον εἶναι. Fluxerunt hæc ex Athenæi libro, integriore illo quam quem nos habemus.

Athenæus I, p. 30, C : Εἶναι γὰρ ἐν Ἰκάρῳ φησὶ Σῆμος Πράμνον πέτραν, καὶ παρ' αὐτῇ ὄρος μέγα, ἀφ' οὗ τὸν Πράμνιον οἶνον, ὃν καὶ φαρμακίτην τινὰς καλεῖν.

Sumpsisse hæc Athenæus videtur ex Eparchide, quem scriptorem ex uno novimus Athenæo.

E LIBRO QUARTO.

6.

Athen. IV, p. 173, E : Σῆμος δ' ἐν τετάρτῳ Δηλιάδος « Δελφοῖς (φησὶ) παραγινομένοις εἰς Δῆλον παρειχόν Δῆλιοι ἄλας καὶ ὄξος καὶ ἔλαιον καὶ ξύλα καὶ στρώματα. » Quæ sequuntur vide in Aristotelis fragm. 198, tom. II, p. 164. Cf. Müller. *Dor.* I, p. 259.

7.

Id. XV, p. 677, A : Πρῶτος ἐν τοῖς Ἑλλήσι στέφανος ὠνομάσθη, ὡς φησὶ Σῆμος ὁ Δῆλιος ἐν τετάρτῳ Δηλιάδος, τὸ παρὰ μὲν ἡμῖν στέφος, παρὰ δὲ τισι στέμμα προσαγορευόμενον, διὸ καὶ τούτῳ πρώτῳ στεφανωσάμενοι δεύτερον περιτιθέμεθα τὸν δάφνινον. Κέκληται δὲ στέφανος ἀπὸ τοῦ στέφειν.

E LIBRO QUINTO.

8.

Idem XIV, p. 614, A : Πάρμενίσκος δὲ ὁ Μεταποντῖνος, ὡς φησὶ Σῆμος ἐν πέμπτῳ Δηλιάδος, καὶ γένει καὶ πλούτῳ πρωτεύων, εἰς Τροφωνίου καταβάς,

omnium causa, tum pro conservandis ipsorum naviculis.

5 a.

Semus Delius in tertio ait in Icaro insula esse Pramnum scopulum, a quo vinum Pramnum dicatur.

Esse in Icaro Semus ait Pramnum scopulum, juxtaque eum montem spatiosum, unde Pramnum sit vinum quod et medicatum a nonnullis nominetur.

6.

Semus quarto Deliadi ait : « Delphis Delum venientibus præbuerunt Delii salem et acetum et oleum et ligna et stragula. »

7.

Corona (στέφανος) apud Græcos, ut ait Semus Delius quarto libro Deliadi, primum nominatum est id quod apud nos στέφος (velamen), apud nonnullos vero στέμμα (infula, vitla) vocatur. Quare etiam hoc primo cincti, deinde demum lauream imponimus. Nominatus est autem στέφανος, a verbo στέφειν (tegere, velare, cingere).

8.

Parmeniscus Metapontinus (ut tradit Semus quinto

3.

Semus secundo libro Deliadi : « In Hecatæ insula, ait, Iridi sacrificant Delii, offerentes *basynias* quos vocant. Est autem cocta triticea farina cum melle, et quæ *coccora* vocantur, carica et nuces tres. »

4.

Semus secundo libro Deliadi scribit, in insula Cimolo per æstatem frigidarias specus effodi, in quibus postquam aquæ tepentis plena dolia reposuerunt, eadem deinde recipiunt nihil a nive differentia.

5.

In Delo insula, ut scribit Semus Delius secundo libro Deliadi, quum sacra faciunt Brizoï, quæ est vates per somnum (nam βρίζειν veteres dormire dixerunt; ut

Ibi quum dormissemus (ἀποθρίξαντες) divam exspectabamus auroram) :

huic igitur quum sacra faciunt Deliacæ mulieres, offerunt ei scaphulas bonis rebus cujusvis generis refertas, piscibus exceptis : vota enim faciunt huic quum aliarum rerum

καὶ ἀνελθὼν οὐκ ἔτι γελᾶν ἐδύνατο. Καὶ χρηστηριαζομένῳ περὶ τούτου, ἡ Πυθία ἔφη·

Εἶρη μ' ἀμφὶ γέλωτος, ἀμείλιχε, μελιχίῳ;
Δώσει σοι μήτηρ οἴκῳ, τὴν ἔσοχα τίε.

Ἐλπίζων δ', ἂν ἐπανέλθῃ εἰς τὴν πατρίδα, γελᾶσιν, ὥς οὐδὲν ἦν πλεον, οἰόμενος ἐξηπατῆσθαι, ἔρχεται ποτε κατὰ τύχην εἰς Δῆλον· καὶ πάντα τὰ κατὰ τὴν νῆσον θαυμάζων ἦλθε καὶ εἰς τὸ Λητώον, νομίζων τῆς Ἀπόλλωνος μητρὸς ἄγαλμά τι θεωρήσειν ἀξιόλογον· ἰδὼν δ' αὐτὸ ξύλινον ἄμορφον παραδόξως ἐγέλασεν. Καὶ τὸν τοῦ θεοῦ χρησμὸν ξυμβαλὼν, καὶ τῆς ἀρρωστίας ἀπαλλαγείς, μεγαλωστὶ τὴν θεὸν ἐτίμησεν.

9.

Athen. XI, p. 469, C : Σῆμος δ' ἐν πέμπτῃ Δηλιάδος ἀνακεῖσθαι φησιν ἐν Δήλῳ χρυσὴν ἡδυποτίδα Ἐχενίχης ἐπιχωρίας γυναικὸς, ἥς μνημονεύει καὶ ἐν τῇ ὀγδόῃ.

10.

Idem XIV, p. 618, A : Τὴν δὲ συναυλίαν τί ποτ' ἐστίν, ἐμφανίζει Σῆμος ὁ Δῆλιος ἐν πέμπτῳ Δηλιάδος, γράφων οὕτως· « Ἀγνοουμένης δὲ παρὰ πολλοῖς τῆς συναυλίας, λεκτέον. Ἦν τις ἀγὼν συμφωνίας ἀμοιβαῖος αὐλοῦ καὶ ῥυθμοῦ, χωρὶς λόγου τοῦ προσμελωδοῦντος.

E LIBRO SEXTO.

11.

Idem VIII, p. 331, F : Σῆμος δ' ἐν ἕκτῳ Δηλιάδος· « Ἀθηναίοις (φησὶ) θυομένοις ἐν Δήλῳ τὴν χερνίβα βάψας ὁ παῖς προσήνεγκε, καὶ τῇ φιάλῃ μετὰ τοῦ

ὑδατος ἰχθῦς κατέχεεν. Εἰπεῖν οὖν αὐτοῖς τοὺς τῶν Δηλίων μάντις, ὥς κυριεύσουσι τῆς θαλάσσης. »

12.

Etym. M. p. 197, 38 : Βίβλινος οἶνος. Σίμος (1. Σῆμος) δὲ ἐν τῇ ἕκτῃ τῆς Ἰλιάδος (1. Δηλιάδος), ἐν Νάξῳ φησὶ ποταμὸν Βιβλίνην, ἀφ' οὗ καλοῦσιν οἶνον Βίβλινον, διὰ τὰς πεφυκυίας ἀμπέλους. Διὰ δὲ τοῦ μ γράφουσι τὸν ποταμὸν, Βιμβλίνην· καὶ τὸν Νάξιον οἶνον διὰ τοῦ μ, Βίμβλινον.

Stephan. B. : Βιβλίνη, χώρα Θράκης· ἀπὸ ταύτης ὁ Βίβλινος οἶνος· οἱ δὲ ἀπὸ Βιβλίας ἀμπέλου. Δῆμος (1. Σῆμος) δ' ὁ Δῆλιος τὸν Νάξιόν φησιν, ἐπειδὴ Νάξου ποταμὸς Βίβλος. Cf. Moschopul. in schol. ad Hesiod. Op. 589 : Οἶνον Βίβλινον, δν Νάξιοι παρ' αὐτοῖς γεωργεῖσθαι φασὶ [περὶ] ποταμὸν οὕτω καλούμενον. Aliorum opiniones recenset Athenæus I, p. 31. Cf. qui laudantur in Steph. Thes. s. v.

E LIBRO OCTAVO.

13.

Athenæus III, p. 109, F : Ἀχαΐνας. Τούτου τοῦ ἄρτου μνημονεύει Σῆμος ἐν ὀγδόῳ Δηλιάδος, λέγων ταῖς θεσμοφόροις γίνεσθαι. Εἰσὶ δὲ ἄρτοι μεγάλοι, καὶ ἑορτὴ καλεῖται Μεγαλάρτια, ἐπιλεγόντων τῶν φερόντων· « Ἀχαΐνην στέατος ἔμπλεων τράγον, » h. e. Achainam gestamus, tragus (genus pultis ex tritici semine et leguminibus variis factum, Plin. H. N. XVIII, 7, 16. 10, 20, 4) fermentatum. Idem festum esse videtur quod aliis grammaticis audit Ἀρτοφόρια. V. Herodian. ap. Cram. Anecd. III, p. 277, 27; Theodos. Gr. p. 69, 17 Gættl. » Preller. ad Polemon. p. 72. Aliud libri octavi fragm. vid. sub nr. 9.

libro Deliadis) vir et genere et opibus excellens, quum in Trophonii antrum descendisset, ex eo rediens ridere posthac non potuit. Cui de ea re oraculum consulenti Pythia respondit :

De jucundo risu me rogas, ridere nescius homo ?
dabit tibi mater domi ; eam præ ceteris tu venerare.

Ille igitur sperans se in patriam reversum risurum esse, postquam nihil profecit, deceptum se ratus, Delum forte venit. Ibi quum omnia quæ in illa insula visuntur, esset admiratus, intravit etiam Latonæ templum, existimans se matris Apollinis statuam aliquam insignem visurum : quam ubi et ligneam et deformem est conspicatus, præter opinionem in risum effusus est. Et intelligens oraculum deæ, et infirmitate illa liberatus, magnifice deam coluit.

9.

Semus quinto libro Rerum Deliacarum scribit, Deli consecratam servari auream hedypotidem Echenices, mulieris indigenæ ; cujus rursus meminit idem libro octavo.

10.

Tibiarum concentus (ἡ συναυλία) quid sit, declarat

Semus Delius quinto libro Deliadis, ubi sic scribit : « Quum vero ignorent multi συναυλία quid sit, dicendum est nobis. Erat aliquod certamen symphoniciæ tibiæ vicissim et rhythmi, nullo sermone modis tibiæ comitante. »

11.

Semus sexto Deliadis scribit : « Atheniensibus Delii sacra facientibus puer, aquam lavandis manibus quum hausisset, e phiala simul cum aqua pisces infudit. Respondisseque super ea re vates Deliorum, maris fore illos dominos. »

12.

Biblinum vinum. Semus sexto Deliadis in Naxo insula esse ait fluvium Biblinen, a quo vinum Biblinum ex nascentibus ibi vitibus proveniens vocetur. Ceterum scribunt etiam per m literam Bimblinen fluvium, et Bimblinum vinum illud Naxium.

13.

Achainas. Hujus panis meminit Semus octavo libro Deliadis, eumque (Cereri et Proserpinæ) Legiferis sacrum fuisse. Sunt autem panes magni ; et festi dies Megalartia vocabantur, quibus clamabant qui illos ferebant : Achainam (gestamus) adipe plenam tragus.

E LIBRIS INCERTIS.

14.

Steph. Byz. : Τέγυρα, πόλις Βοιωτίας, ἐν ᾗ Ἀπόλλωνά φασιν γεννηθῆναι. Σῆμος δ' ὁ Δῆλιος· « Τὴν Ἀπόλλωνος γένεσιν οἱ μὲν ἐν Λυκίᾳ, οἱ δὲ ἐν Δήλῳ, οἱ δ' ἐν Ζωστήρι τῆς Ἀττικῆς, οἱ δ' ἐν Τεγύρᾳ τῆς Βοιωτίας φασίν· ὅθεν καὶ Τεγυρήϊος Ἀπόλλων. » Καλλισθένης ἐν τρίτῳ τῶν Ἑλληνικῶν (fr. 3) κτλ.

De. Apolline Zosterio v. Etym. M. p. 414, 20 (Meinek. ad Euphor. p. 152); Schol. Hermog. p. 389; Pausan. I, 31.

15.

Athenæus II, p. 38, A : Σῆμος δ' ὁ Δῆλιός φησι· « Τρίπους χαλκοῦς, οὐχ ὁ Πυθικός, ἀλλ' ὃν νῦν λέβητα καλοῦσιν. Οὗτοι δ' ἦσαν οἱ μὲν ἄπυροι, εἰς οὓς τὸν οἶνον ἐξεκεράννου· οἱ δὲ λοετροχόοι, ἐν οἷς τὸ ὕδωρ ἐθέρμαινον, καὶ ἐμπυριζῆται. Καὶ τούτων ἔνιοι ὠπώεντες, τρίποδα δὲ τὴν ὑπόδασιν ἔχοντες, τρίποδες ὠνομάζοντο. »

16.

Idem XI, p. 502, B : Ἐκαλεῖτο δὲ τις καὶ βαλάνωτῃ φιάλῃ, ἥς τῷ πυθμένι χρυσοῖ ὑπέκειντο ἀστράγαλοι. Σῆμος δὲ ἐν Δήλῳ ἀνακεῖσθαι φησι χαλκοῦν φοίνικα, Ναξίων ἀνάθημα, καὶ καρυωτὰς φιάλας χρυσᾶς.

17.

Idem p. 71, C : Οἶδα δὲ καὶ Κίναρον καλουμένην νῆσον, ἥς μνημονεύει Σῆμος.

18.

Schol. Apoll. Rh. I, 1304 : Ὅτι Ἡρακλῆς ἀνεῖλε

τοὺς Βορεάδας, διὰ τὸ κωλύσαι τὴν ναῦν ὑποστρέψαι πάλιν εἰς τὴν Μυσίαν, φησὶν Ἀπολλώνιος. Σῆμος δὲ φησι, διὰ τὸ ληφθῆναι δρόμῳ τὸν Ἡρακλέα τῶν Βορεαδῶν. Στησίμβροτος δὲ κτλ.

18 a.

Schol. in Hom. Odys. μ, 124 e cod. Harl. 5674 in Cramer. Anecd. Paris. III, p. 479 : Κραταιῖν (præstat Κραταιῖν) Σχῆμός (l. Σῆμος Cramer.) φησιν Ἐκάτης καὶ Τρίτωνος, Κραταιῖ ἡ τας δὲ (l. Κραταιίδος δὲ) καὶ Δείμου Σκύλλαν. Στησίχορος Λάμιαν φησὶ τῆς Σκύλλης μητέρα. Cf. schol. Apoll. Rhod. IV, 828 : Ἀκουσίλαος Φόρκυνος καὶ Ἐκάτης τὴν Σκύλλαν λέγει· Ὅμηρος δὲ τὴν Σκύλλης μητέρα Κραταιῖν καλεῖ. Ἀμφοτέροις οὖν Ἀπολλώνιος κατηκολούθησεν. Ἐν δὲ ταῖς Μεγάλαις Ἡοίαις Φόρβαντος καὶ Ἐκάτης ἡ Σκύλλα. Στησίχορος δὲ ἐν τῇ Σκύλλῃ Λαμίας τὴν Σκύλλαν φησὶ θυγατέρα εἶναι.

ΠΕΡΙ ΠΑΙΑΝΩΝ.

19.

Athenæus XIV, p. 618, D : Σῆμος δ' ὁ Δῆλιός ἐν τῷ Περὶ παιάνων φησί· « Τὰ δράγματα τῶν κριθῶν αὐτὰ καθ' αὐτὰ προσηγόρευον ἀμάλας· συναθροισθέντα δὲ καὶ ἐκ πολλῶν μίαν γεγόμενα δέσμην οὔλους καὶ ἰούλους· καὶ τὴν Δήμητρα ὅτε μὲν Χλόην, ὅτε δὲ Ἰουλώ. Ἀπὸ τῶν οὖν τῆς Δήμητρος εὐρημάτων τοὺς τε καρποὺς καὶ τοὺς ὕμνους, τοὺς εἰς τὴν θεὸν, οὔλους καλοῦσι, καὶ ἰούλους. Δημήτρουλοι καὶ καλλίουλοι. Καὶ

Πλεῖστον οὔλον οὔλον ἔει, ἰούλον ἔει.

Ἄλλοι δὲ φασιν ἐριουργῶν εἶναι τὴν ὠδήν. Αἱ δὲ τῶν τιτθεουσῶν ὠδαὶ καταβαυκαλήσεις ὀνομάζονται. »

14.

Tegyra, urbs Bœotiae, in qua Apollinem natum esse dicunt. Semus Delius : « Apollinem natum esse tradunt alii in Lycia, alii in Delo, alii in Zostere Atticæ, alii Tegyrae in Bœotia, unde etiam Tegyraeus Apollo dicitur. »

15.

Semus Delius ait : « Æneus tripus, non Pythicus, sed quem nunc lebetem vocant. Erant vero horum alii ἄπυροι (igni non exponendi), in quibus vinum temperabant : alii vero λοετροχόοι, in quibus aquam calefaciebant, et ἐμπυριζῆται. Ac horum nonnulli, qui auriti erant, et tribus pedibus instructi, tripodes vocabantur. »

16.

Nominata est etiam phiala quædam *glandulata* : cujus fundo aurei suppositi erant astragali. Semus vero ait, Deli dedicatam esse æneam palmam arborem, Naxiorum donarium, et *amygdalatas* phialas aureas.

17.

Novi etiam Cinaram quæ vocatur insulam, cujus Semus meminit.

18.

Boreadas Hercules interfecit, quod impedire volebant quominus navis in Mysiam reverteretur, ut Apollonius dicit. Semus vero dicit propterea, quod cursu Hercules a Boreadis victus esset.

18 a.

Crataein Semus Hecates et Tritonidis filiam dicit, Crataeidis vero et Dimi (*Metus*) filiam Scyllam esse.

DE PÆANIBUS.

19.

Semus Delius in libro De Pæanibus ait : « Manipulos hordei singulos per se *amalas* vocabant ; collectos vero et ex pluribus in unum fasciculum colligatos, *ulos* et *iulos* : et Cererem nunc *Chloen* appellabant, nunc *Iulo*. A Cereris igitur inventis et ipsas fruges et hymnos in deam *ulos* vocant et *iulos*. Sic Δημήτρουλοι, et καλλίουλοι : et istud,

Plurimum ulum, ulum mitte, iulum mitte!

Alii vero aiunt, esse cantum illum eorum qui lanam tractant. Nutricum cantilenæ καταβαυκαλήσεις vocantur. »

20.

Athen. XIV, p. 622, B : Σῆμος δ' ὁ Δήλιος ἐν τῷ Περὶ παιάνων « Οἱ αὐτοκάβδαλοι (φησὶ) καλούμενοι ἐστεφανωμένοι κιττῷ σκέδην ἐπέβαινον ῥήσεις. Ὑστερον δὲ ἱάμβοι ὠνομάσθησαν αὐτοὶ τε καὶ τὰ ποιήματα αὐτῶν. Οἱ δὲ ἰθύφαλλοι (φησὶ) καλούμενοι προσωπεῖον μεθύνωντων ἔχουσι, καὶ ἐστεφάνωνται, χειρὶδας ἀνθινὰς ἔχοντες· χιτῶσι δὲ χρῶνται μεσολεύχοις, καὶ περιέζωνται ταραντῖνον, καλύπτον αὐτοὺς μέχρι τῶν σφυρῶν. Σιγῇ δὲ διὰ τοῦ πυλῶνος εἰσελθόντες, ὅταν κατὰ μέσσην τὴν ὀρχήστραν γένωνται, ἐπιστρέφουσιν εἰς τὸ θέατρον, λέγοντες·

Ἀνάγετ', εὐρυχωρίαν
τῷ θεῷ ποιεῖτε.
Ἐθέλει γὰρ ὁ θεὸς ὀρθὸς ἐσφυρωμένος
διὰ μέσου βαδίζειν.

Οἱ δὲ φαλλοφόροι (φησὶ) προσωπεῖον μὲν οὐ λαμβάνουσι, προπόλιον δὲ ἐξ ἐρπύλλου περιτιθέμενοι, καὶ παιδέρωτας ἐπάνω τούτου ἐπιτίθενται, στέφανόν τε δασὺν ἱὼν καὶ κιττῷ· αὐνακάς τε περιβεβλημένοι παρέρχονται, οἱ μὲν ἐκ παρόδου, οἱ δὲ κατὰ μέσας τὰς θύρας βαίνοντες ἐν ῥυθμῷ, καὶ λέγοντες·

Σοὶ, Βάκχε, τάνδε μοῦσαν ἀγλαίζομεν,
ἀπλοῦν ῥυθμὸν χέοντες αἰόλῳ μέλει,
καινὰν, ἀπαρθένευτον, οὐ τι ταῖς πάρος
κεχρημέναν ὠδαῖσιν, ἀλλ' ἀκήρατον
κατάρχομεν τὸν ὕμνον.

Εἴτα προστρέχοντες ἐτώθαζον, οὓς ἂν προέλοιτο, στάδην δὲ ἐπραττον· ὁ δὲ φαλλοφόρος ἰθὺ βαδίζων καταπλησθεὶς αἰθάλῳ. »

Horum nonnulla excerpsit Suidas v. Σῆμος. V. Müller. *Dor.* I, p. 404. II, p. 347. Bode *Gesch. d. Lyr.* passim.

20.

Semus Delius in libro De Pæanibus : « Qui *autocabdali*, inquit, vocantur, hi hedera caput cincti, ingredienti- [sive, ex tempore] versus recitabant. Idem postea *iambi* nominati sunt, quum ipsi, tum eorum carmina. Qui *ithyphalli* vocantur, ait, personas induunt ebriorum, coronanturque [et ipsi hedera], manicas habentes variegatas, tunicis vero utuntur medio albo intertexto, et Tarentina stola cinguntur, quæ ad malleolos pedis usque eos tegit. Hi tacite majorem portam ingressi, postquam circa mediam sunt orchestram, versus theatrum se convertunt, dicentes :

Decedite de via, latum spatium
præbete deo!
vult enim deus rectus malleo ductus [sive, cuneatus]
per medium ingredi.

Phallophori vero, inquit, personam quidem non induunt, sed tegmen quoddam sibi circumponunt ex serpillio, qui pæderotas (acanthos) insuper imponunt, spissamque coronam ex violis et hedera : et caunacis amicti prodeunt,

SOCRATES ARGIVUS.

Diog. L. II, 47 : Γέγονε δὲ Σωκράτης καὶ ἕτερος ἱστορικὸς, Περιήγησιν Ἀργούς γεγραφώς· καὶ ἄλλος, περιπατητικὸς Βιθυνός· καὶ ἕτερος Ἐπιγραμμάτων ποιητής· καὶ ὁ Κῶος, Ἐπικλήσεις θεῶν γεγραφώς.

De Socrate Rhodio, belli civilis scriptore, vidimus supra. *Periegesin* Socratis Argivi (fr. 2) præter Diogenem expressis verbis commemorat nemo. Quamquam sunt quæ commode ad eam referantur (fr. 1-4). Socratis Περὶ ὁσίων opus semel diserte (fr. 5), sæpius suppresso libri titulo laudat Plutarchus. Auctorem ejus Argivum esse argumenta fragmentorum comprobant. Eidem Argivo cum Meinekio (ad Euphor. p. 175) vindicavi libros quos Socrates scripsit Ad Idotheum, de quo aliunde non constat (fr. 10 et 14). — Subjeci quæ ad *Socratem Coum* referenda esse videntur, et quæ ad certum quendam Socratem revocare vix possis. — Ceterum nomen Socratis sæpius corruptum in Ἰσοκράτης (fr. 10 et 14) et Κράτης (fr. 3). Contra pro Σωκράτης fortasse reponendum Κράτης fragm. 20 et 19. Alibi Σωκράτης prave scriptum pro Σωσικράτης. V. fragm. Socratis 5. 8. Cf. etiam Anaxicratis fr. 2, not.

ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ ΑΡΓΟΥΣ.

1.

Schol. Pind. Pyth. III, 14 : Οἱ μὲν Ἀρσινόης, οἱ δὲ Κορωνίδος φασὶν αὐτὸν (Ἀσκληπιὸν) εἶναι... Καὶ Σωκράτης γόνον Ἀρσινόης τὸν Ἀσκληπιὸν ἀποφαίνει, παῖδα δὲ Κορωνίδος εἰσποιητόν.

2.

Idem Nem. III, 93 : Ὁ Ἀσκληπιὸς παρὰ Χείρωνι ἐτράφη, ὡς καὶ Σωκράτης ὁ Ἀργεῖός φησιν.

alii a latere, alii media porta egredientes, modulato gressu incedentes, dicentesque :

Tibi, Bacche, hancce Musam ornatus,
simplicem rhythmum fundentes vario carmine,
virginibus quidem non convenientem. Nec vero pristinis
utimur cantibus, sed illibatum
auspicamur hunc hymnum.

Deinde procurrentes, sannis insectabantur quoscumque voluissent : et stando hoc agebant : is autem qui ipsum phallum gestabat, lente incedens, et fuligine impletus. »

PERIEGESIS ARGOLIDIS.

1.

Alii Arsinoes, alii Coronidis filium Æsculapium esse dicunt. Socrates Arsinoes filium, quem Coronis adoptaverit, esse ostendit.

2.

Æsculapius apud Chironem enutritus est, ut Socrates quoque Argivus dicit.

3.

Idem Pyth. III, 102 : Οὕτω περίθυμος ἐγένετο ὁ Ζεὺς, ὥστε ἐνσκήψαι βέλος διαμπᾶξ δι' ἀμφοτέρων τῶν μαστῶν ἢ τῶν πλευρῶν, ἢ δι' αὐτοῦ τε τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τοῦ ἱατρευθέντος, ὥστε καὶ τὸν Ἀσκληπιὸν ἀναιρεῖσθαι καὶ τὸν ἀναθεβιωχότα· ὁ δὲ Σωκράτης τὸν Ἀσκληπιὸν φησι καὶ τὸν διδάξαντα αὐτὸν Χεῖρωνα. Οὐδεὶς δὲ τούτῳ συμμαρτυρεῖ.

Σωκράτης] Vulgo Κράτης. Correxerit Valckenar. ad schol. Eur. Phoen. 45.

3 a.

Schol. Vatican. Eurip. Rhes. 28 : Ὁ δὲ Ἡσίοδος Εὐρώπης μὲν φησιν αὐτὸν (τὸν Σαρπηδόνα), ὡς Ἑλλάνικος· εἰσὶ δὲ οἱ Λευκάστου (scribe Λυκάστου) καὶ Ἰδης τῆς Κορύδαντος γενεαλογοῦσι μετὰ καὶ Μίνως καὶ Πάδαμάνθους, καθάπερ Σωκράτης ἐν τοῖς Ἀργολικοῖς. Pro Λευκάστου scribendum esse Λυκάστου colligas ex Diodoro IV, 60, ubi Lycastus, Minois f., cognomini Cretæ urbi nomen dedisse dicitur.

4.

Plutarch. De mul. virt. c. 4 : Οὐδενὸς δὲ ἥττον ἐνδοξόν ἐστι τῶν κοινῇ διαπεπραγμένων γυναιξὶν ἔργων ὁ πρὸς Κλεομένη περὶ Ἀργούς ἀγῶν, ὃν ἡγωνίσαντο, Τηλεσίλλης τῆς ποιητρίας προτρεψαμένης. Ταύτην δὲ φασιν οἰκίας οὔσαν ἐνδοξοῦ, τῷ δὲ σώματι νοσηματικὴν, εἰς θεοὺς πέμψαι περὶ ὑγείας, καὶ χρησθέν αὐτῇ Μούσας θεραπεύειν, πειθομένην τῇ θεῷ, καὶ ἐπιθεμένην ὥδῃ καὶ ἁρμονίᾳ, τοῦ τε πάθους ἀπαλλαγῆναι ταχὺ, καὶ θαυμάζεσθαι διὰ ποιητικὴν ὑπὸ τῶν γυναικῶν. Ἐπεὶ δὲ Κλεομένης ὁ βασιλεὺς τῶν Σπαρτιατῶν

πολλοὺς ἀποκτείνας (οὐ μὴν, ὡς ἔνιοι μυθολογοῦσιν, ἑπτὰ καὶ ἐβδόμηχοντα καὶ ἑπταχοσίους πρὸς ἑπταχιλίους), ἐβάδιζε πρὸς τὴν πόλιν, ὁρμὴ καὶ τόλμα δαιμόνιος παρέστη ταῖς ἀκμαζούσαις τῶν γυναικῶν ἀμύνεσθαι τοὺς πολεμίους ὑπὲρ τῆς πατρίδος. Ἡγουμένης δὲ τῆς Τηλεσίλλης, ὅπλα λαμβάνουσι, καὶ παρ' ἐπαλξιν ἰστάμεναι κύκλῳ τὰ τεῖχη περιέστεψαν, ὥστε θαυμάζειν τοὺς πολεμίους. Τὸν μὲν οὖν Κλεομένη, πολλῶν πεσόντων, ἀπεκρούσαντο· τὸν δὲ ἕτερον βασιλέα, Δημάρατον, ὡς Σωκράτης φησὶν, ἐντὸς γενόμενον καὶ κατασχόντα τὸ Παμφυλιακόν, ἐξέωσαν. Οὕτω δὲ τῆς πόλεως περιγενομένης, τὰς μὲν πεσοῦσας ἐν τῇ μάχῃ τῶν γυναικῶν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Ἀργείας ἔθαψαν, ταῖς δὲ σωθείσαις ὑπόμνημα τῆς ἀριστείας ἔδοσαν ἰδρύσασθαι τὸν Ἐνυάλιον. Τὴν δὲ μάχην οἱ μὲν ἐβδόμη λέγουσιν ἰσταμένου μηνός, οἱ δὲ νομηνίᾳ γενέσθαι τοῦ νῦν μὲν τετάρτου, πάλαι δὲ Ἑρμαίου παρ' Ἀργείοις, καθ' ἣν μέχρι νῦν τὰ Ὑβριστικὰ τελοῦσι, γυναῖκας μὲν ἀνδρείοις χιτῶσι καὶ χλαμύσιν, ἀνδρας δὲ πέπλοις γυναικῶν παὶ καλύπτραις ἀμφιεννύντες. Ἐπανορθούμενοι δὲ τὴν ὀλιγανδρίαν, οὐχ (ὡς Ἡρόδοτος ἱστορεῖ) τοῖς δούλοις, ἀλλὰ τῶν περιοίκων ποιησάμενοι πολίτας τοὺς ἀρίστους, συνώκισαν τὰς γυναῖκας· ἐδόκουν δὲ καὶ τούτους ἀτιμάζειν καὶ περιορᾶν ἐν τῷ συγκαθεύδειν, ὡς χείρονας. Ὅθεν ἔθεντο νόμον τὸν κελεύοντα, πύγωνα δεῖν ἐχούσας συναναπαύεσθαι τοῖς ἀνδράσι τὰς γεγαμημένας. Cf. Müller. Dor. I, p. 173.

ΠΕΡΙ ΟΣΙΩΝ.

5.

Plutarchus De Is. et Osir. c. 35 : Ἀ δ' ἐμφανῶς

3.

Ita iratus erat Jupiter, ut fulmen penitus trajiceret per ambas mamillas vel per ambo latera, aut per ipsum Æsculapium atque eum quem sanaverat, adeo ut et Æsculapius et is quem in vitam revocaverat, interfectus sit. Socrates vero Æsculapium et magistrum ejus Chironem interfectum esse dicit. Huic vero nemo ullus suffragatur.

3 a.

Hesiodus Europæ filium esse Sarpedonem dicit, ut Hellicus. Sunt vero qui eum Lycasti et Idæ Corybante natæ esse filium, sicuti etiam Minoem et Rhadamanthum, tradant. Inter eos est Socrates in Argolicis.

4.

Inter res a mulieribus publice præclare gestas, nullum illustrius exstat facinus certamine, quod Argivæ pro patria adversus Cleomenem, Telesillæ poetriæ hortatu, obierunt. Hanc ferunt nobili ortam familia, quum esset corpore morbis obnoxio, deos de paranda bona valetudine consuluisse : oraculoque monitam ut Musas coleret, deæ obtemperasse, studiumque in carmina et harmoniam collocasse : et quum morbo brevi liberatam esse, tum ob poeticam in admiratione mulieribus fuisse. Quum Cleomenes Spartæ rex, multis Argivorum occisis (fabula est quod quidam numerum eorum perhibent septies millenos, septingenos, septagenos et septem),

ad ipsam urbem duceret, impetus et divinitus quædam injecta audacia mulieres quæ ætate integra essent, excitavit ad propulsandos a patria hostes. Proinde Telesilla duce arma capiunt, propugnacula occupant, muros corona cingunt, non sine admiratione hostium. Ac Cleomenem quidem repulerunt, multos suorum desiderantem : alterum regem Demaratum, ut Socrates ait, qui in urbem pervenerat, et Pamphyliacum occupaverat, vi exturbarunt. Hoc modo urbe servata, mulieres quæ in pugna ceciderant, in via Argiva sepultæ sunt a civibus : superstitionibus autem præmium virtutis dedicatio Martis concessa est. Pugnatum alii septima die, alii ipso in novilunio tradunt mensis, qui nunc quartus, olim Hermæus, id est Mercurialis, apud Argivos dicitur. Ea die etiam hodie Hybristica (id est Contumeliosa) sacra agunt, mulieres virilibus tunicis et lænis, viros muliebribus vittis ac velis vestientes. Virorum penuriam ut resarcirent, mulieres non, ut Herodotus narrat, servis, sed vicinorum optimis in civitatem receptis conjunxerunt : quos illæ videbantur contemnere et ignominia afficere in concubitu, ut se deteriores. Itaque legem posuerunt, quæ nuptas barbam jubebat habere quando cum viris concumberent.

DE SACRIS.

5.

Quæ palam faciunt sacerdotes, dum Apidis cadaver

δρῶσι θάπτοντες τὸν Ἄπιν οἱ ἱερεῖς, ὅταν παρακομίζωσιν ἐπὶ σχεδίας τὸ σῶμα, βακχείας οὐδὲν ἀποδεῖ. Καὶ γὰρ νεβρίδας περικαθάπτονται, καὶ θύρσους φοροῦσι, καὶ βοαῖς χρῶνται καὶ κινήσεσιν, ὥσπερ οἱ κάτοχοι τοῖς περὶ τὸν Διόνυσον ὀργιασμοῖς. Διὸ καὶ ταυρόμορφα Διονύσου ποιοῦσιν ἀγάλματα πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων· αἱ δ' Ἥλειων γυναῖκες καὶ παρακαλοῦσιν εὐχόμεναι, ποδὶ βοεῖω τὸν θεὸν ἐλθεῖν πρὸς αὐτάς. Ἀργείοις δὲ βουγενῆς Διόνυσος ἐπὶ κλην ἐστίν· ἀνακαλοῦνται δ' αὐτὸν ὑπὸ σαλπείγγων ἐξ ὕδατος, ἐμβάλλοντες εἰς τὴν ἄβυσσον ἄρνα τῷ πυλαόχῳ. Τὰς δὲ σάλπιγγας ἐν θύρσοις ἀποκρύπτουσιν, ὡς Σωκράτης ἐν τοῖς Περὶ Ὀσίων εἴρηκεν. Ὁμολογεῖ δὲ καὶ τὰ Τιτανικά, καὶ νῦν τελεῖα τοῖς λεγομένοις Ὀσίριδος διασπασμοῖς, καὶ ταῖς ἀναβιώσεσι καὶ παλιγγενεσίαις· ὁμοίως δὲ καὶ τὰ περὶ τὰς ταφάς. Αἰγύπτιοί τε γὰρ Ὀσίριδος πολλαχοῦ θήκας, ὥσπερ εἴρηται, δεικνύουσι, καὶ Δελφοὶ τὰ τοῦ Διονύσου λείψανα παρ' αὐτοῖς παρὰ τὸ χρηστήριον ἀποκεῖσθαι νομίζουσι· καὶ θύουσιν οἱ Ὅσιοι θυσίαν ἀπόρρητον ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅταν αἱ θιαῖδες ἐγείρωσι τὸν Λικνίτην.

Ad eundem locum Socratis respicit Plutarchus in Quæst. Gr. c. 36 : Διὰ τί τὸν Διόνυσον αἱ τῶν Ἥλειων γυναῖκες ὑμνοῦσαι παρακαλοῦσι βοεῖω ποδὶ παραγίνεσθαι πρὸς αὐτάς; Ἐχει δ' οὕτως ὁ ὕμνος· Ἐλθεῖν, ἦρω Διόνυσε, ἄλιον ἐς ναὸν ἄγνον, σὺν χαρίτεσσιν ἐς ναὸν τῷ βοεῖω ποδὶ θύων. Εἴτα δις ἐπάδουσιν· Ἀξιεταῦρε! » Πότερον ὅτι καὶ βουγενῆ προσαγορεύουσι καὶ ταῦρον ἔνιοι τὸν θεόν; Cf. Müller. *Min.* p. 456.

6.

Idem Qu. Rom. c. 52 : Ἀργεῖους δὲ Σωκράτης φησὶ τῇ Εἰλειθυῖα κύνα θύειν διὰ τὴν ῥαστώνην τῆς λοχείας. Cf. Welcker. *Trilog.* p. 239.

rate advectum sepeliunt, nihil distant a Bacchi sacrificio : quippe et hinnuleorum pelles circum appendunt, et thyrsos gestant, iisque utuntur clamoribus et motibus, quibus Bacchico furore correpti dum orgia peragunt. Ea de causa plerique Græcorum Bacchi simulacra faciunt tauri forma : et Eleorum mulieres vota facientes precantur *ut ad se deus veniat bubulo pede* : et Argivis Bacchus est bovigena, et evocant eum tubis ex aqua, Janitori ovem in abyssum injicientes, et tubas inter thyrsos occultant, ut Socrates scripsit in libris De Sacris. Conveniunt et Titanica, et nox quæ perfecta dicitur, his quæ dicuntur de discripto Osiride et redivivo ac renato ; necnon et sepulturæ. Nam et Ægyptii multis in locis sepulcrum Osiridis monstrant, ut supra ostendimus : et Delphi reliquias Bacchi apud se juxta oraculum sitas putant, arcanumque sacrificium Hosii in fano Apollinis peragunt, quo tempore Thyiades Licnitam (id Bacchi est nomen) excitant.

6.

Argivos Socrates ait cane Lucinæ rem sacram facere ob facilitatem pariendi.

7.

Idem ib. c. 25 : Ἐν δ' Ἀργεὶ λευκὰ φοροῦσιν ἐν τοῖς πένθεσιν, ὡς Σωκράτης φησὶν, ὕδατόκλυστα.

8.

Plutarch. Qu. Gr.c. 25 : « Τίς ἀλάστωρ, ἀλιτήριος, παλαμναῖος ; » Οὐ γὰρ πειστέον τοῖς λέγουσιν ἀλιτηρίους κεκληῖσθαι τοὺς ἐπιτηροῦντας ἐν τῷ λιμῷ τὸν ἀλοῦντα καὶ διαρπάζοντας· ἀλλ' ἀλάστωρ μὲν κέκληται ὁ ἄλιστα καὶ πολὺν χρόνον μνημονευθησόμενα δεδρακώς· ἀλιτήριος δὲ, ὃν ἀλεύασθαι καὶ φυλάξασθαι διὰ μοχθηρίαν καλῶς εἶχε. Ταῦτα, φησὶν ὁ Σωκράτης, ἐν διφθέραις χαλκαῖς γεγράφασι.

In antecedentibus Plutarchus quærit : Τίς ὁ Μιζαρχαγέτας ἐν Ἀργεὶ, καὶ τίνες οἱ Ἑλάσιοι (c. 23) ; Τί τὸ παρ' Ἀργείοις λεγόμενον ἔγκνισμα (c. 24) ; De his procul dubio egerat Socrates Argivus, ex quo sua petiverit Plutarchus. Nec aliunde fluxerint c. 50 (Διὰ τί πρὸς τὸ τοῦ Ἀγήνορος τέμενος τὰς οἷς προσελαύνοντες οἱ Ἀργεῖοι βιβάζουσιν ;) et c. 51 (Διὰ τί Βαλλαχράδας ἑαυτοὺς Ἀργείων παῖδες ἐν ἑορτῇ τινι παίζοντες ἀποκαλοῦσιν ;).

ΠΡΟΣ ΕΙΔΟΘΕΟΝ.

9.

Schol. Apoll. Rhod. I, 1207 : Σωκράτης ἐν τῷ Πρὸς Εἰδόθεόν φησι τὸν Ὑλαν ἐρώμενον Πολυφήμου, καὶ οὐχ Ἡρακλέους, γενέσθαι. Ead. Eudoc. p. 410.

10.

Idem ib. I, 40 : Τὸν Πολύφημον Ἑλάτου παῖδα εἶπεν Ἀπολλώνιος. Σωκράτης δὲ καὶ Εὐφορίων Ποσειδῶνος. Libri Ἰσοκράτης ; correxit Toup. ad schol. Theocr. XIII, 7. Cf. Meinek. Euphor. p. 175.

7.

Socrates scribit Argis in luctu albas geri vestes aqua elutas.

8.

Quid significant Alastor, Aliterius, Palamnæus ? Non enim fides habenda est aliterios dictos perhibentibus qui famis tempore observant molentes (hos Græci vocant *aluntas*) et farinam diripiunt. Verum est Alastor qui perpetravit *alasta* (id est oblivioni nunquam mandanda) et diuturnam habitura memoriam. Aliterius, quem vitare (*aleuasthæ*) ob improbitatem convenit. Hæc Socrates ait in tabulis æreis inscripta fuisse.

AD IDOTHEUM.

9.

Socrates in libro Ad Idotheum Hylam Polyphemi, non vero Herculis amasium fuisse dicit.

10.

Polyphemum Apollonius Elati. Socrates vero et Euphotion Neptuni filium fuisse dicunt.

11.

Schol. Theocrit. XIII, 7 : Τὸν Ὑλαν Σωκράτης
εἶδον Ἡρακλέους φησίν.

12.

Schol. Pindar. Isthm. III, 104 : Σωκράτης δὲ
ὑπὸ Αὐγέου φησὶν αὐτοὺς (Herculis e Megara libe-
ros) δολοφονηθῆναι. Cf. fr. Lysimachi ex h. 1.

13.

Schol. Eur. Phoen. 45 : Τὴν δὲ Σφίγγα οἱ μὲν λέ-
γουσιν ἔχειν πρόσωπον παρθένου, στῆθος δὲ καὶ πόδας
λέοντος, πτερὰ δὲ ὄρνιθος· Σωκράτης δὲ αὐτὴν φησι
χρησμολόγον δύσγνωστα μαντευομένην· ἅπερ ἀγνοοῦν-
τες οἱ Θεβαῖοι καὶ ἐναντίως αὐτοῖς χρώμενοι ἀπώ-
λοντο. Ἀσκληπιάδης δὲ κτλ. Taur. codex : ὡς Κράτης.

14.

Suidas v. Χιάζειν. Vide Aristoxeni fragm. 51,
tom. II, p. 285. Pro Σωκράτης ibi vulgo legitur
Ἰσοκράτης ἐν τοῖς Πρὸς Εἰδόθεον, quod correxit Fa-
bricius B. Gr. IV, p. 286.

SOCRATES COUS.

ΕΠΗΚΛΗΣΕΙΣ ΘΕΩΝ.

15.

E LIBRO SEXTO.

Athenæus III, p. 111, B : Σωκράτης ἐν ἔκτῳ
Ἐπικλήσεων τὸν ὀβελίαν φησὶν ἄρτον Διόνυσον εὐρεῖν
ἐν ταῖς στρατείαις.

15 a.

Schol. Apoll. Rhod. I, 966, de Apolline ἐχθα-
σίῳ. Vide Deiochi fr. 3, tom. II, p. 17.

11.

Hylam Socrates filium Herculis fuisse dicit.

12.

Socrates ab Augea Herculis et Megaræ filios dolo interfe-
ctos esse refert.

13.

Sphingem alii faciem virginis, pectus pedesque leonis,
alas avis habuisse dicunt; Socrates vero eam fuisse ait fati-
dicam indigenam, quæ perobscura vaticinata sint. Hæc
non intelligentes Thebani et contraria iis agentes perierunt.

DE DEORUM COGNOMINIBUS.

15.

Socrates sexto libro De (deorum) cognominibus ait obe-
liam panem a Baccho in militaribus expeditionibus esse in-
ventum.

16.

E LIBRO DUODECIMO.

Suidas : Κυνήειος, Ἀπόλλων Ἀθήνησιν οὕτω λεγό-
μενος, ὃν ἰδρύσατο Κύννις, Ἀπόλλωνος καὶ Παρνηθίας
νύμφης, ὡς Σωκράτης ἐν ιβ'. *** θεμένης τῆς Λητοῦς
τὰ βρέφη ὑπὸ κυνῶν ἀρπασθῆναι· τοῦ κνυζηθμοῦ γὰρ
αἰσθομένους κύνας καὶ ποιμένας ἀνασῶσαι τῇ μητρί·
ὀνομασθῆναι οὖν ἐν Ὑμεττῷ ἀπὸ τῶν κυνῶν.

Κυνήειος] sic vulg. Κύνειος cod. A. et Phot. Κύ-
νιος ap. Polyb. 32, 25, 12. Κύννιος, Ἀπόλλωνος
ἐπίθετον Hesych. Ἀπολλωνος Κυννι[ου] in lapide
Corinthio ap. Boeckh. C. I. I, p. 573; hæc vera
forma, ut videtur. Cf. Hesych. v. Κυννίδα, γένος
Ἀθήνησιν, ἐξ οὗ ὁ ἱερεὺς τοῦ Κυννίου Ἀπόλλωνος.
V. Dindorf. in Steph. Thes. s. h. v. — Quæ se-
quuntur (e Socrate?) manca sunt. — ἀρπασθῆναι
κτλ.] Photius : ἀρπασθῆναι τοῦ κνύζειν· τοὺς γὰρ αἰ-
σθανομένους. « An rescribendum τοῦ κν. γ. ἀ. τῆς
κυνὸς τοὺς π. etc. Tamen ne sic quidem hæc pro in-
tegris habenda sunt. » Hemsterh. De re cf. Müller.
Dor. I, p. 247. Cf. Crates Athen. fr. 2.

ΠΕΡΙ ΟΡΩΝ ΚΑΙ ΤΟΠΩΝ ΚΑΙ ΠΥΡΟΣ ΚΑΙ ΛΙΘΩΝ.

17.

Athenæus IX, p. 388, A : Σωκράτης δ' ἐν τῷ Περὶ
ὄρων (ὄρων vgo) καὶ τόπων καὶ πυρὸς (ποταμῶν?)
καὶ λίθων, « Ἐκ τῆς Λυδίας μετακομισθέντες (φη-
σιν) εἰς Αἴγυπτον οἱ ἀτταγαῖ, καὶ ἀφθέντες εἰς τὰς
ῥίνας, ἕως μὲν τινὸς ὄρυγος φωνὴν ἀφίεσαν, ἐπεὶ δὲ
τοῦ ποταμοῦ κοίλου ῥυέντος λιμὸς (λοιμὸς Ælian.)
ἐγένετο, καὶ πολλοὶ τῶν κατὰ τὴν χώραν ἀπώλλυντο,
οὐ διέλιπον σαφέστερον τῶν παίδων τῶν τρανοτάτων
ἕως νῦν λέγοντες, τρεῖς τοῖς κακούργοις κακά. Συλλη-

16.

Cynneus Apollo Athenis sic dictus, cujus fanum dedicavit
Cynnus, Apollinis et Parnethiæ nymphæ filius, ut scribit
Socrates libro XII.... Quum Latona infantes (in Hymetto)
deposuisset, eos raptos esse a canibus (a lupis?), verum au-
dito vagitu canes et pastores matri eos restituisset. Quare in
Hymetto Apollo a canibus nomen habet.

DE MONTIBUS ET LOCIS ET IGNE (?) ET LAPIDIBUS.

17.

Socrates in libro De montibus et locis et igne et lapidi-
bus scribit : « Ex Lydia in Ægyptum translati attagenes,
ac deinde in silvas dimissi, coturnicis vocem aliquamdiu
ediderunt : sed quum aliquando fluvius humilior fluxisset,
fames [pestis] secuta est, quæ multos terræ incolas perdidit;
ex eo non cessarunt usque ad hunc diem voce magis dis-
tincta, quam qua utuntur planissime loquentes pueri, ca-

φθέντες δὲ οὐ μόνον οὐ τιθασεύονται, ἀλλ' οὐδὲ φωνῆν ἔτι ἀφιᾶσιν. Ἐὰν δὲ ἀφεθῶσι, φωνήεντες πάλιν γίγονται. » Cf. *Ælian. H. an. XV, 17.*

18.

Schol. *Apoll. Rh. IV, 973* : Ὀρείχαλκος.. Ἄλλοι δὲ ἀνδριαντοποιοῦ λέγουσιν ὄνομα, ὡς Σωκράτης καὶ Θεόπομπος ἐν κέ'.

Apud *Plutarchum Parall. min. c. 18* pro Σωκράτης ἐν β' Ὁρακλικῶν ex *Stobæo Flor. VII, 16* repouendum Σωσικράτης. — Subjicio grammatica hæcce : *Etym. M. p. 389, 18* : Εὐβοῖς : Τὰ εἰς εὐς ἐθνικά, εἰ μὲν ἔχουσι προηγούμενον σύμφωνον, εἰς ις ποιοῦσι τὸ θηλυκόν· ὅσον Ἀλεξανδρεὺς, Ἀλεξανδρὶς γυνή..., εἰ δὲ φωνῆεν, εἰς ας, Ἰλιεύς, Ἰλιάς. Οὕτω Ὄρος. Ὁ δὲ γραμματικὸς Σωκράτης ἀντιλέγει, ὅτι ἰδοὺ τὸ Εὐβοεὺς προηγούμενον ἔχει φωνῆεν, καὶ ἐστὶ Εὐβοῖς γυνή. Schol. *Aristoph. Eq. 963* : Παρὰ δὲ τοῖς κωμικοῖς μὲν ὀλγης ὁ μοχθηρὸς, γόης. Οὕτω Σωκράτης. *Valckenar. ad Eur. Phœn. 47* voluit : Οὕτως ὁ Κράτης.

SOSANDER.

Apud *Marcianum (vel Minippum) Peripl. p. 157* ed. Hoffm. inter geographos recensetur Σώσανδρος ὁ κυβερνήτης, τὰ κατὰ τὴν Ἰνδικὴν γράψας. *Novimus Onesicritum gubernatorem, non item Sosandrum. Fortasse corrupta vox est.*

SOSICRATES.

Sosicrates, probatus de rebus Cretensium auctor (fr. 1 et 2), *Apollodoro antiquior fuit* (v. fr. 2). Accuratius ætas ejus constitui posset, si pro explorato ponere liceret, Κρητικῶν scriptorem eundem esse cum *Sosicrate Rhodio* (fr. 19) qui De philosophorum successionibus opus concinnavit. Is enim *Hermippo Callimacheo, cujus testimonio utitur*

nere, τρεῖς τοῖς κακούργοις κακά (id est, *ter improbis mala*)! Hi si capiuntur, non modo non cicurantur, sed ne vocem quidem amplius emittunt : sin dimittantur, rursus fiunt vocales.

18.

Orichalcus. Alii hoc statuarii nomen esse aiunt, ut *Socrates et Theopompus libro vicesimo quinto.*

CRETICA.

2.

Magnitudinem Cretæ *Sosicrates, quem res hujus insulæ accurate exponere Apollodorus ait, ita definit, ut longitudo sit stadiorum bis mille trecentorum et amplius, latitudo*

(fr. 16), fuit junior. Itaque *Sosicrates inter Hermippum et Apollodorum medius floruisse censendus foret sub Ptolemæo Epiphane (205-181).* Sed incerta hæc. Σωσικράτης nomen in Σωκράτης abiit fr. 5 et 8 (*).

KPHTIKA.

1.

Diodorus V, 80, 4, in narratione de Cretensium mythologumenis historiaque antiquissima secutum sese ait Epimenidem theologum, Dosiadem, Sosicratem, Laosthenidem, quippe quos fide dignissimos habuisset.

2.

Strabo X, p. 475 : Μέγεθος δὲ (sc. τῆς Κρήτης) Σωσικράτης μὲν, ὃν φησιν ἀκριβοῦν Ἀπολλόδωρος τὰ περὶ τὴν νῆσον, ἀφορίζεται, μήκει μὲν πλειόνων ἢ διαχιλίων σταδίων καὶ τριακοσίων· πλάτει δὲ οὐ κατὰ τὸ μέγεθος· ὥσθ' ὁ κύκλος γένοιτ' ἂν πλεόν ἢ πενταχισχίλιοι στάδιοι.

3.

E LIBRO PRIMO.

Apostolius Prov. VII, 37 : Ἔστι καὶ ἐν Κρήτῃ Δουλόπολις, ὡς Σωσικράτης ἐν τῇ α' τῶν Κρητικῶν. Eadem *Suidas v. Δούλων πόλις. Cf. Theopompi fr. 122. Steph. Byz. s. v. : Φασὶ καὶ κατὰ Κρήτην Δουλόπολιν εἶναι χιλίανδρον. Müller. Dor. I, p. 255.*

4.

EX EODEM LIBRO.

Athenæus VI, p. 261, E : Σωσικράτης δ' ἐν πρώτῳ Κρητικῶν ἰδιὸν τί φησι περὶ τοὺς Φαιστίους ὑπάρχειν. Δοκοῦσι γὰρ ἀσκεῖν ἐκ παιδαρίων εὐθὺς τὸ γέλοια λέγειν· διὸ καὶ συμβέβηκεν αὐτοὺς ἀποφθέγγεσθαι πολ- λάκις εὐκαίρως, διὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς συνήθειαν. Ὡστε πάντας τοὺς κατὰ Κρήτην τούτοις ἀνατιθέναι τὸ γέλοιο.

(*) Inter reliquos *Sosicrates* h. l. notandi *S. Phanagorita* Ἡοίων auctor (*Athenæus XIII, p. 590, B.*); *S. comicus* (ibid. 1, p. 31, E; XI, p. 474, A); *Sosicrates orator* (*Rutil. Lup. I, 9, ubi v. Ruhnck.*); *S. Cyzicenus* (v. fr. 9).

vero non pro ratione longitudinis : adeo ut circuitus Cretæ fiat major quinquies mille stadiis.

3.

In Creta quoque est *Dulopolis (Servorum urbs)*, ut *Sosicrates* ait libro primo *Rerum Creticarum.*

4.

Sosicrates primo libro *Rerum Creticarum* proprium aliquid habere ait *Phæstios*. Dicuntur enim jam a pueris ad dicenda ridicula exerceri : quare sæpe accidit, ut salsum aliquid et acutum opportune respondeant, propter usum ab ineunte ætate contractum. Itaque his Cretenses omnes hoc tribuunt, quod in ridicule dictis excellant.

5.

E LIBRO SECUNDO.

Schol. Aristoph. Av. 521: Λάμπων δ' ὁμνυσ' ἔτι καὶ νυνὶ τὸν χῆν', ὅταν ἐξαπατᾷ τι] Ὅτι [lege Oύ. Dübner.] Πρῶτοι οἱ Σωκρατικοὶ ἐπετήδευσαν οὕτως ὁμνύναι. Σωσικράτης γὰρ ἐν τῷ β' τῶν Κρητικῶν οὕτως φησί· « Παδάμανθος δὲ δοκεῖ διαδεξάμενος τὴν βασιλείαν δικαιοτάτος γεγενῆσθαι πάντων ἀνθρώπων. Λέγεται δὲ αὐτὸν πρῶτον οὐδένα ἔαν ὄρκους ποιῆσθαι κατὰ τῶν θεῶν, ἀλλ' ὁμνύναι κελεῦσαι χῆνα καὶ κύνα καὶ κριὸν καὶ τὰ ὅμοια. »

« Σωσικράτης Küsterus [et Meursius]. Legebatur Σωκράτης, hic et ap. Zenob. Prov. V, 81 (ubi eadem brevius). » DINDORF. Idem ex Zenobio ἐν τῷ β' scripsit pro vulg. ἐν τῷ ιβ', laudatque de Sosicrate Hemsterhusium in Anecd. vol. I, p. 197 et Geelium in Bibl. crit. nova vol. I, p. 62. Cf. Apostol. XVII, 7; schol. Platon. p. 331 Bekker.; Eustath. ad Hom. p. 1871, 4; Hœck. in Creta II, p. 198.

6.

Athenæus VI, p. 263, F. Fragmentum libri quarti. V. Dosiadæ fr. 2, p. 399.

7.

Athenæus XIII, p. 561, E : Λακεδαιμόνιοι δὲ πρὸ τῶν παρατάξεων Ἐρωτι προθύονται, ὡς ἐν τῇ τῶν παραταττομένων φιλίας κειμένης τῆς σωτηρίας τε καὶ νίκης. Καὶ Κρήτες δ' ἐν ταῖς παρατάξεσι τοὺς καλλίστους τῶν πολιτῶν κοσμήσαντες, διὰ τούτων θύουσι τῷ Ἐρωτι, ὡς Σωσικράτης ἱστορεῖ.

8.

Schol. Eur. Hippol. 47 : Πάσαις ταῖς ἀφ' Ἡλίου γενομέναις ἐμήνισεν Ἀφροδίτη διὰ τὴν μηνυθεῖσαν αὐτῆς ὑφ' Ἡλίου μοιχείαν. Τὴν οὖν Πασιφάην οὐ μόνον τοῦ ταύρου, ἀλλὰ καὶ τοῦ Μίνως ἐρασθῆναί φασιν, ὡς ἱστορεῖ Σωσικράτης. Codd. Σωκράτης; em. Barnesius.

5.

Sosicrates libro secundo Rerum Creticarum ita habet : « Rhadamanthys in regno succedens omnium hominum iustissimus fuisse videtur. Is primus fertur vetasse, ne quis per deos juraret, sed jussisse per anserem jurare vel per canem, arietem et alia ejusmodi. »

7.

Lacedæmonii priusquam prœlia ineunt, Amori sacra faciunt, in eorum qui una in acie stant amicitia salutem victoriamque positam existimantes. Et Cretenses, quum aciem instruunt, formosissimos civium exornant, et per hos Amori sacrificant, ut Sosicrates tradit.

8.

Omnibus Solis posteris Venus irascebatur quod adulte-

9.

Fulgentius Planciad. De vocib. antiq. : *Nefrendes* : *Diophantus Lacedæmonius*, qui *De sacris deorum scripsit*, ait, *apud Athenas Marti solere sacrificari sacrum, quod Ἐκατομόνια appellatur; si quis enim centum hostes interfecisset, Marti de homine sacrificabat apud insulam Lemnum; quod sacrificatum est a duobus, Aristomene Gortynensi et Theocle Elæo, sicut Sosicrates scribit.*

Cf. Pausan. IV, 19, 2. Müller. Dor. I, 142. Hæc Creticorum auctori vindicanda esse probabile est propter Aristomenem Gortynensem. Quamquam idem Fulgentius in Myth. II, 14 alium *Sosicratem* laudat, *Cyzicenum. Collecta pecuniarum suarum summa*, ait, *ut Sosicrates Cyzicenus in libris Historiæ scribit, omni censu suo Mida rex Pactoli fluvium, qui in mare decurrere solitus erat, per innumerales meatus ad irrigandam provinciam derivavit, suaque expensa avaritia fluvium fertilem reddidit. Mida enim græce quasi μηδὲν εἶδων, id est nihil sciens. Avarus enim tantum stultus est, ut sibi prodesse non norit.*

SOSICRATES RHODIUS.

ΔΙΑΔΟΧΑΙ.

10.

Diog. L. I, 38, de Thalete : Ἐτελεύτησε δ' ἐτῶν ἑβδομήκοντα ὀκτὼ, ἧ, ὡς Σωσικράτης φησὶν, ἐνενήκοντα. Τελευτῆσαι γὰρ ἐπὶ τῆς πεντηκοστῆς ὁγδόης Ὀλυμπιάδος, γεγονότα κατὰ Κροῖσον, ᾧ καὶ τὸν Ἄλυν ὑποσχέσθαι ἄνευ γεφύρας περᾶσαι, τὸ ρεῖθρον παρατρέψαντα.

11.

Idem I, 49, de Solone : Τοῦ δὴ λοιποῦ προσεῖχον αὐτῷ ὁ δῆμος καὶ ἡδέως καὶ τυραννεῖσθαι ἤθελον ὑπ'

rium ejus a Sole patefactum esset. Pasiphaæ igitur non tauri (*Minois*?) solum sed Minois (*lauri*?) etiam amorem injecit, ut memoriæ mandavit Sosicrates.

PHILOSOPHORUM SUCCESSIONES.

10.

Thales mortuus ætatis anno septuagesimo, vel, ut Sosicrates ait, nonagesimo : quinquagesima quippe et octava Olympiade esse defunctum. Cræsi vero vixisse temporibus, cui etiam pollicitus esset Halyn fluvium sine ponte trajicere, averso flumine.

11.

Ex eo jam tempore Solon plebis in se animos ita converterat, ut sibi illum omnes uno animo imperare cuperent. Eis vero ille tantum abfuit ut acquiesceret, ut, auctore

αὐτοῦ· ὁ δὲ οὐχ εἴλετο, ἀλλὰ καὶ Πεισίστρατον τὸν συγγενῇ, καθά φησι Σωσικράτης, προαισθόμενος τὸ ἐφ' ἑαυτῷ διεκώλυσεν. Ἄξας γὰρ εἰς τὴν ἐκκλησίαν μετὰ δόρατος καὶ ἀσπίδος προεῖπεν αὐτοῖς τὴν ἐπίθεσιν τοῦ Πεισιστράτου· καὶ οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ βοηθεῖν ἔτοιμος εἶναι, λέγων ταῦτα· « Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τῶν μὲν σοφώτερος, τῶν δὲ ἀνδρειότερός εἰμι· σοφώτερος μὲν τῶν τὴν ἀπάτην τοῦ Πεισιστράτου μὴ συνιέντων, ἀνδρειότερος δὲ τῶν ἐπισταμένων μὲν, διὰ δέος δὲ σιωπώντων. » Καὶ ἡ βουλή, Πεισιστρατίδαι ὄντες, μαίνεσθαι ἔλεγον αὐτόν· ὅθεν εἶπε ταυτί·

Δεῖξει δὴ μανίην μὲν ἐμὴν βαιὶς χρόνος ἀστοῖς,
δεῖξει, ἀληθείης ἐς μέσον ἐρχομένης.

Τὰ δὲ περὶ τῆς τοῦ Πεισιστράτου τυραννίδος ἐλεγεία προλέγοντος αὐτοῦ ταῦτα ἦν·

Ἐκ νεφέλης φέρεται χιόνος μένος ἡδὲ χαλάζης·
βροντὴ τ' ἐκ λαμπρῆς γίγνεται ἀστεροπῆς·
ἀνδρῶν δ' ἐκ μεγάλων πόλεις ὀλλυται· ἐς δὲ μονάρχου
ὄγμος αἰδρεῖται δουλосύνην ἔπесεν.

Ἦδη δὲ αὐτοῦ κρατοῦντος οὐ πείθων ἔθηκε τὰ ὄπλα πρὸ τοῦ στρατηγίου καὶ εἰπὼν, « ὦ πατρίς, βεβοήθηκά σοι καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ, » ἀπέπλευσεν εἰς Αἴγυπτον καὶ εἰς Κύπρον, καὶ πρὸς Κροῖσον ἦλθεν.

12.

Idem I, 68, de Chilone : Γέγονε δὲ ἔφορος κατὰ τὴν πεντηχοστὴν πέμπτην Ὀλυμπιάδα. Παμφίλη δὲ φησι κατὰ τὴν ἑκτὴν· καὶ πρῶτον ἔφορον γενέσθαι ἐπὶ Εὐθυδήμου, ὡς φησι Σωσικράτης.

13.

Idem I, 75, de Pittaco : Τότε δ' οὖν τὸν Πιτταχὸν ἰσχυρῶς ἐτίμησαν οἱ Μυτιληναῖοι, καὶ τὴν ἀρχὴν ἐνεχείρισαν αὐτῷ. Ὁ δὲ δέκα ἔτη κατασχὼν καὶ εἰς τάξιν ἀγαγὼν τὸ πολίτευμα, κατέθετο τὴν ἀρχὴν, καὶ δέκα ἐπεβίω ἄλλα. Καὶ χώραν αὐτῷ ἀπένειμαν οἱ Μυτιληναῖοι· ὁ δὲ ἱερὰν ἀνῆκεν, ἥτις νῦν Πιττάκειος καλεῖται. Σωσικράτης δὲ φησιν ὅτι ὀλίγον ἀποτεμύμενος ἔφη τὸ ἥμισυ τοῦ παντὸς πλεῖον εἶναι.

14.

Idem I, 95, de Periandro : Σωσικράτης δὲ φησι πρότερον Κροῖσου τελευτῆσαι αὐτὸν ἔτεσι τετταράκοντα καὶ ἐνὶ, πρὸ τῆς τεσσαρακοστῆς ἐνάτης Ὀλυμπιάδος.

15.

Idem I, 101, de Anacharsi : Λέγει δὲ αὐτὸν Σωσικράτης ἐλθεῖν εἰς Ἀθήνας κατὰ τὴν τεσσαρακοστὴν ἐβδόμην Ὀλυμπιάδα, ἐπὶ ἀρχοντος Εὐκράτους.

16.

Idem I, 106, de Mysone : Μύσων Στρώμωνος, ὡς φησι Σωσικράτης, Ἑρμιππον παρατιθέμενος, τὸ γένος Χηνεὺς, ἀπὸ κώμης τινὸς Οἰταϊκῆς ἢ Λακωνικῆς, σὺν τοῖς ἐπτὰ καταριθμεῖται. Λέγεται δὲ πρὸς τινος (τινῶν?) Ἀναχάρσιδος πυνθανομένου εἶ τις αὐτοῦ σοφώτερος εἴη, τὴν Πυθίαν εἰπεῖν ἅπερ προεῖρηται ἐν τῷ Θαλοῦ βίῳ ὑπὲρ Χείλωνος·

Οἰταῖόν τινά φημι Μύσων' ἐνὶ Χηνὶ γενέσθαι
σοῦ μᾶλλον πραπίδεσσιν ἀρηρότα πευκαλίμῃσι.

Sosicrate, Pisistratum quoque propinquum suum, quum sibi tyrannidem parare intelligeret, quantum in se fuit, prohibuerit. Nam quum in concionem prosiliisset hasta armatus et clypeo, Pisistrati insidias et improbos conatus ipsis aperuit : neque id solum, verum et juvare paratum sese asseveravit, « Viri, inquit, Athenienses, aliis ego sapientior, aliis vero fortior sum : sapientior quidem illis, qui Pisistrati conatus non animadverterunt ; fortior autem iis qui sciunt quidem illos, sed metu silent. » Senatus vero, qui studeret Pisistrato, insanire illum proclamabat. Itaque ille hæc dixit :

Noscetur mea post paullo vesania civi,
noscetur, veris in medium positis.

Elegi autem quibus Pisistrati tyrannidem prædixit, sunt hi :

Vis nivis et nebuloso agitur in æthere grando,
horrendum excutunt fulgura clara sonum :
et cecidere viris persæpe potentibus urbes,
detrusa inque ferum plebs stolidi imperium est.

Jam vero Pisistrato rerum potito, quum a proposito revocare non posset, ante curiam arma deposuit, dicens illud : « O patria, tibi equidem verbo et opere auxiliatus sum. » Inde profectus in Ægyptum navigavit atque in Cyprum, denique ad Cræsum pervenit.

12.

Chilo ephorus fuit Olympiade quinquagesima quinta ; Pamphila vero ait Olympiade quinquagesima sexta ; ac pri-

mum ephorum fuisse sub Euthydemo archonte ait Sosicrates.

13.

Hinc igitur Pittacum in summo honore Mytilenæi habuere, eique principatum tradiderunt, quem ille quum decem annis tenuisset ac rempublicam præclare constituisset, se ipsum sponte magistratu abdicavit. Decem inde alios supervixit annos, agrumque sibi a Mytilenæis permissum sacrauit, qui nunc Pittaceus dicitur. Sed Sosicrates ait eum partem exigua sibi reservasse, et dixisse, dimidium plus toto esse.

14.

Sosicrates Periandrum ante Cræsum obiisse diem asserit annis uno et quadraginta, ante quadragesimam nonam Olympiadem.

15.

Sosicrates Anacharsin Athenas venisse ait Olympiade quadragesima septima, archonte Eucrate.

16.

Myson Strymonis filius, ut ait Sosicrates Hermippum testem citans, Chenensis genere e vico quodam Cætaico vel Laconico, septem sapientibus accensetur. Fertur a quibusdam, Pythiam, quum ab Anacharside quæreretur quisnam se esset sapientior, respondisse ut de Chilone prædiximus in Thaletis vita :

Cætæum quendam prognatum Chene Mysonem
te magis esse aio rebus sublimibus aptum.

Πολυπραγμονήσαντα δὲ ἔλθεῖν εἰς τὴν κώμην καὶ εὐρεῖν αὐτὸν θέρους ἐχέτλην ἀρότρῳ προσαρμόττοντα, καὶ εἰπεῖν, « Ἀλλ', ὦ Μύσων, οὐχ ὥρα νῦν ἀρότρου ». « Καὶ μάλα, » εἶπεν, « ὥστε ἐπισκευάζειν. » Ἄλλοι δὲ τὸν χρησμὸν οὕτως ἔχειν φασί « Ἡτεῖόν τινά φημι. » καὶ ζητοῦσι τί ἐστὶν ὁ Ἡτεῖος. Παρμενίδης μὲν οὖν δῆμον εἶναι Λακωνικῆς, ὅθεν εἶναι τὸν Μύσωνα. Σωσικράτης δ' ἐν Διαδοχαῖς, ἀπὸ μὲν πατρὸς Ἡτεῖον εἶναι, ἀπὸ δὲ μητρὸς Χηνέα. Εὐθύφρων δ' ὁ Ἡρακλείδου τοῦ Ποντικοῦ, Κρητὰ φησὶν εἶναι. Ἡτεῖαν γὰρ πόλιν εἶναι Κρήτης· Ἀναξίλαος δ' Ἀρκάδα.

17.

Idem VIII, 8, de Pythagora : Σωσικράτης δὲ ἐν Διαδοχαῖς φησὶν αὐτὸν ἐρωτηθέντα ὑπὸ Λέοντος τοῦ Φλιασίων τυράννου, τίς εἴη; Φιλόσοφος, εἶπεῖν.

18.

Idem II, 84, de Aristippo : Ἐνιοὶ δὲ καὶ Διατριβῶν αὐτόν φασιν ἐξ γεγραμέναι· οἱ δ' οὐδ' ὅλως γράψαι· ὣν ἐστὶ καὶ Σωσικράτης ὁ Ῥόδιος.

19.

E LIBRO TERTIO.

Idem VI, 13 : Πρῶτος (Antisthenes) ἐδίπλωσε τὸν τρίβωνα, καθά φησι Διοκλῆς, καὶ μόνῳ αὐτῷ ἐχρῆτο· βάκτρον τε ἀνέλαβε καὶ πήραν· πρῶτον δὲ καὶ Νεάνθης φησὶν διπλῶσαι θοιμάτιον· Σωσικράτης δ' ἐν τρίτῃ Διαδοχῶν, Διόδωρον τὸν Ἀσπένδιον καὶ πύγωνα καθεῖναι καὶ βάκτρῳ καὶ πήρᾳ χρῆσθαι.

20.

Athenæus IV, p. 163, F : Σωσικράτης δ' ἐν τρίτῳ Φιλοσόφων διαδοχῆς βαθεῖ πύγωνι χρῆσασθαι τὸν Διόδωρον ἱστορεῖ, καὶ τρίβωνα ἀναλαβεῖν, κόμην τε φορῆσαι, κατὰ τινὰ τύπον τὴν ἐπιτήδευσιν ταύτην προσαγαγόντα, τῶν πρὸ αὐτοῦ Πυθαγορικῶν λαμπρᾷ τε ἐσθῆτι ἀμφιεννυμένων, καὶ λουτροῖς καὶ ἀλείμμασι, κουρᾷ τε τῇ συνήθει χρωμένων.

21.

Diog. L. VI, 80, de scriptis Diogenis : Σωσικράτης δ' ἐν τῷ πρώτῳ (τρίτῳ?) τῆς Διαδοχῆς, καὶ Σάτυρος ἐν τῷ τετάρτῳ τῶν Βίων, οὐδὲν εἶναι Διογένηος φασί.

22.

Athenæus X, p. 422, C : Καὶ Κράτης δ' ὁ κυνικός, ὥς φησι Σωσικράτης ἐν ταῖς Διαδοχαῖς, ἐπερράπισε Δημήτριον τὸν Φαληρέα, σὺν τῇ πήρᾳ τῶν ἄρτων καὶ λάγυνον πέμψαντα οἴνου· Εἶθε γὰρ, ἔφη, τὰς κρίνας καὶ ἄρτους ἦν φέρειν.

23.

Diog. L. VII, 163, de scriptis Aristonis Chii : Παναίτιος δὲ καὶ Σωσικράτης μόνας αὐτοῦ τὰς Ἐπιστολάς φασί· τὰ δὲ ἄλλα τοῦ περιπατητικοῦ Ἀριστωνος.

Hoc illum oraculo sollicitatum ad vicum pervenisse, eumque reperisse æstate stivam aratro aptantem, ac dixisse, Atqui, o Myson, non aratro vacandi nunc tempus est : illumque respondisse, Imo vero nunc tempus est reficiendi. Alii oraculum illud sic editum fuisse dicunt, *Eteum quendam aio*, inquiruntque quid sit Eteus. Parmenides quidem pagum esse Laconiae, unde fuerit Myson : Sosicrates vero in Successionibus, patre Eteum, matre Cheneum fuisse tradit : Euthyphron Heraclidis Pontici filius Cretensem asserit; esse enim in Creta oppidum Eteam : Anaxilaus Arcadem tradit.

17.

Sosicrates in Successionibus ait Pythagoram rogatum a Leonte Phliasiorum tyranno quisnam esset, dixisse : Philosophus.

18.

Quidam Aristippum etiam Dissertationum libros sex scripsisse asserunt; alii prorsus scripsisse eum aliquid negant, ex quibus est Sosicrates Rhodius.

19.

Antisthenes primus pallium, ut ait Diocles, duplicavit, quoque solo utebatur vestimento; baculumque sumpsit ac

peram. Hunc etiam Neanthes primum refert duplicasse pallium : contra Sosicrates in Successionum tertio Diodorum ait Aspendium : et barbam promississe et baculo et pera usum esse ait.

20.

Sosicrates, tertio libro de Philosophorum Successione, narrat, promissa usum esse barba Diodorum, et tritum pallium sumpsisse, comamque aluisse, institutumque illud ex vana quadam jactantia adhibuisse, quum ante ipsum Pythagorei splendida amicti veste incederent, et balneis et unguentis et tonsura pro aliorum hominum more usi essent.

21.

Sosicrates in primo (tertio) Successionis et Satyrus in quarto Vitarum nihil scriptum a Diogene esse affirmant.

22.

Crates Cynicus, ut narrat Sosicrates in Successionibus, objurgans Demetrium Phalereum, quod cum panum pera etiam vini lagenam ei misisset : « Utinam, inquit, panem etiam ferrent fontes. »

23.

Panætius et Sosicrates solas Epistolas Aristonis Chii esse, reliqua scripta ad Aristonem peripateticum pertinere.

SOSTHENES CNIDIUS.

1.

IBHIKA.

E LIBRO TREDECIMO.

Plutarchus De fluv. 16, 3 : Παράκειται δ' αὐτῇ (τῷ Νείλῳ) ὄρος, Ἄργιλλον καλούμενον ἀπ' αἰτίας τοιαύτης. Ζεὺς δι' ἐρωτικὴν ἐπιθυμίαν ἐκ Λύκτου, πόλεως Κρητικῆς, Ἄργην νύμφην ἀρπάσας, ἀπήνεγκεν εἰς ὄρος τῆς Αἰγύπτου, Ἄργιλλον καλούμενον· καὶ ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς υἱόν, καλούμενον Διόνυσον· ὃς ἀκμάσας εἰς τιμὴν τῆς μητρὸς τὸν λόφον Ἄργιλλον μετωνόμασε· στρατολογήσας δὲ Πᾶνας καὶ Σατύρους, ἰδίῳι σκήπτροις Ἰνδοὺς ὑπέταξε· νικήσας δὲ καὶ Ἰθηρίαν, Πᾶνα κατέλιπεν ἐπιμελητὴν τῶν τόπων· ὃς τὴν χώραν ἀπ' αὐτοῦ Πανίαν μετωνόμασεν· ἣν οἱ μεταγενέστεροι παραγώγως Σπανίαν προσηγόρευσαν· καθὼς ἱστορεῖ Σωσθένης ἐν γ' Ἰθηρικῶν.

2.

Id. ib. c. 17, 4 : Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῇ (ἐν Εὐρώτῃ) βοτάνη, καλουμένη Χαρίσιον, ἣν γυναῖκες, ἕαρος ἀρχομένου, τοῖς τραχήλοις περιάπτουσι, καὶ ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν συμπαθέστερον ἀγαπῶνται· καθὼς ἱστορεῖ Κλεάνθης ἐν α' Περὶ ὄρων. Μέμνηται δὲ τούτων ἀκριβέστερον Σωσθένης ὁ Κνίδιος, παρ' οὗ τὴν ὑπόθεσιν εἴληφεν Ἑρμογένης.

1.

IBERICA.

Adjacet Nilo mons Argillus ob hanc causam vocatus. Juppiter amoris desiderio percussus ex Lycto, Cretæ civitate, Argen nympham rapuit, eamque in montem Ægypti, Argillum, duxit, ubi filium sustulit, quem dixere Dionysum. Verticem ille, quum ad ætatis florem pervenisset, in honorem matris Argillum vocavit, coactoque Panum et Satyrorum exercitu, sceptro suo Indos subjecit, devictaque Iberia, Panem illorum locorum præsidem reliquit, qui regionem a se ipso Paniam nominavit; unde posterī sumpta derivatione Spaniam eam appellarunt.

2.

Nascitur in Eurota planta Charisium dicta, quam mulieres, ineunte vere, collo appendunt, et vehementius ita a viris amantur, ut auctor est Cleantes primo De montibus. Accuratius etiam de his exponit Sosthenes Cnidius, a quo argumentum sumpsit Hermogenes.

SOSTRATUS.

TYPPHNIKA.

E LIBRO SECUNDO.

1.

Stobæus Floril. LXIV, 36 : Σωστράτου ἐν δευτέρῳ Τυρρηνικῶν. Αἴολος, τῶν κατὰ Τυρρηνίαν βασιλεὺς τόπων, ἔσχεν ἐξ Ἀμφιθέας θυγατέρας ἑξ, καὶ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν ἀρρένων παίδων, ὧν ὁ πρεσβύτατος (νεώτατος Plut.) Μακαρεὺς Κανάκης τῆς ἀδελφῆς ἐρασθεὶς ἐβιάσατο τὴν προειρημένην. Αἴολος δὲ περὶ τούτων μαθὼν τῇ θυγατρὶ ξίφος ἐπέμψεν· ἡ δὲ ὡς νόμον δεξαμένη τὸν σίδηρον αὐτὴν ἀνείλε. Μακαρεὺς δὲ τὸν γεννήσαντα προεξιλωσάμενος ἔδραμεν εἰς τὸν θάλαμον· εὐρὼν δὲ τὴν ἀγαπωμένην αἰμορραγοῦσαν τῷ αὐτῷ ξίφει τὸν βίον περιέγραψε. Eadem brevius Plutarch. in Parall. min. c. 28, ex quo dedi Τυρρηνικῶν pro Τυραννικῶν, quod est apud Stobæum. Contra ap. Plut. ex Stobæo scribe ὁ νόμον κρίνασα pro νῆ. ἀνομον χρ.

ΘΡΑΚΙΚΑ.

E LIBRO SECUNDO.

2.

Stobæus Floril. VII, 66 : Σωστράτου ἐν δευτέρῳ Θρακικῶν. Ἀθηναῖοι πρὸς Θρᾷκας πόλεμον ἔχοντες στρατηγὸν ἐχειροτόνησαν Κόδρον. Οὗτος ἀκούσας ὅτι χρησμὸν εἰλήφασιν οἱ πολέμιοι ἐγκρατεῖς γενήσεσθαι τῆς νίκης αὐτοῦς, ἐὰν τοῦ στρατηγοῦ φείσωνται τῶν Ἀθηναίων, ἐν δρυτόμου σχήματι συνέβαλε μάχην μετὰ τινων Θρακῶν ξυλιζομένων, καὶ τῷ δρεπάνῳ καιρίως ἐξ αὐτῶν ἓνα πλήξας ἀνείλεν· οἱ δὲ λοιποὶ τὴν περίστασιν τοῦ στρατηγήματος μὴ γινώσκοντες ἀπέκτειναν τὸν

RES ETRUSCÆ.

1.

Æolus Etruriæ et vicinorum locorum rex ex Amphithea filias sex totidemque filios habuit. Horum maximus natus Macareus Canacen sororem deperiens stupravit. Quo comperto Æolus gladium filiæ misit. Quod illa quasi legem accipiens semet ipsa confodit. Interea Macareus, postquam iram parentis placaverat, in thalamum accurrit; ubi quum sanguinis profluxu emorientem puellam conspiceret, eodem ipse gladio vitam suam circumscrispsit.

RES THRACICÆ.

2.

E Sostrati libro secundo Rerum Thracicarum. Athenienses contra Thraces bellum gerentes ducem crearunt Codrum. Is quum comperisset oraculum hostibus datum esse, quod victoriam prædicebat, si duci Atheniensium parcerent: assumpto amictu viri qui ligna cædit, cum Thracibus quibusdam ligna colligentibus manum conseruit unumque ex

Κόδρον θέλοντα· συμβαλόντες δὲ τὸν πόλεμον Ἀθηναῖοι τῆς νίκης ἐγκρατεῖς ἐγένοντο. Eadem paullo brevius Plutarch. in Parall. min. c. 18, ubi libri pro Σώστρατος perperam Σωκράτης.

ΜΥΘΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΣΥΝΑΓΩΓΗ.

E LIBRO PRIMO.

Plutarch. De fluv. c. 24 : Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ (ἐν Τίγριδι) βοτάνη, ἣ κριθῇ ἐστὶ παρόμοιος ἀγρία· ταύτην οἱ ἐγχώριοι θερμαίνοντες ἐν ἐλαίῳ καὶ ἀλειφόμενοι, οὐδέποτε νοσοῦσι μέχρι ἀνάγκης τοῦ θανάτου, καθὼς ἱστορεῖ Σώστρατος ἐν α' Μυθικῆς ἱστορίας συναγωγῆς. Eadem Stobæus Florileg. 100, 17.

Subjicio quæ e libris De fluviis et De venatione afferuntur.

Plutarch. De fluv. c. 2 : Ἰσμηνὸς ποταμὸς ἐστὶ τῆς Βοιωτίας κατὰ πόλιν Θήβας· ἐκαλεῖτο δὲ τὸ πρότερον Κάδμου ποῦς, ἀπ' αἰτίας τοιαύτης· Κάδμος, τὸν χρηνοφύλακα δράκοντα τοξεύσας, καὶ εὐρὼν ὥσπερ πεφαρμακευμένον φόβου (φόνου;) τὸ ὕδωρ, περιήρχετο τὴν χώραν ζητῶν πηγὴν· γενόμενος δὲ κατὰ τὸ Κωρύκαιον ἄντρον, κατὰ πρόνοιαν Ἀθηνᾶς, τὸν δεξιὸν πόδα βαθύτερον εἰς πηλὸν ἤρεισεν· ποταμοῦ δ' ἀναδοθέντος ἐκ τοῦ τόπου, ὁ ἥρως βουθυτήσας, Κάδμου πόδα προσηγόρευσεν αὐτόν. Μετὰ δέ τινα χρόνον Ἰσμηνὸς, Ἀμφίονος καὶ Νιόβης παῖς, ὑπ' Ἀπόλλωνος τοξευθεὶς, καὶ ἀλγηδόνι συνεχόμενος, ἑαυτὸν ἔβαλεν εἰς τὸν προειρημένον ποταμὸν, ὃς ἀπ' αὐτοῦ Ἰσμηνὸς ὠνομάσθη· καθὼς ἱστορεῖ Σώστρατος ἐν β' Περὶ ποταμῶν.

Stobæus Floril. LXVI, 34 : Σωστράτου ἐν β' Κυνηγετικῶν. Κυάνιππος τῷ γένει Θεσσαλὸς γήμας Λευκώνην, τὰ πολλὰ διὰ φιλοκύνηγον ἐνέργειαν ἐν ὕλαις διέτριβεν. Ἡ δὲ νεόνυμφος ὑπολαμβάνουσα συνήθειαν αὐτὸν ἔχειν μεθ' ἐτέρας γυναικὸς κατ' ἔχνος ἠκολούθησε τῷ προειρημένῳ, καὶ ἐν τινι κατακρυβεῖσα συνδένδρῳ τὸ μέλλον ἀπεκαρᾶσθαι. Τῶν δὲ πέριξ κλάδων αἰφνιδίως σεισθέντων, οἱ στιθευαὶ κύνες δόξαντες καὶ αὐτὴν ἀλόγου ζώου δίκην διεσπάραξαν. Τῆς δὲ πράξεως αὐτόπτης γενόμενος Κυάνιππος ἑαυτὸν ἐπικατέσφαξεν. Eadem Apostol. Prov. XI, 83.

Præterea laudatur Sostratus Περὶ ζώων apud

Athenæum VII, p. 212, E (Σώστρατος ἐν τοῖς Περὶ ζώων· ἐστὶ δὲ ταῦτα δύο βιβλία. Ubi pro δύο legerim δ'; nam quartum hujus operis librum laudat schol. Apollon. I, 1265, nisi malis ibi pro ἐν δ' legere ἐν δευτέρῳ); Athen. VII, p. 303, C (ἐν β'); schol. Nicandri Ther. 565. 747 (Περὶ φύσεως ζώων). 760. 764 (Περὶ βλητῶν ἡ δαχέτων). Ad eosdem libros spectat Ælianus N. A. V, 27 et VI, 21. Porro schol. Theocrit. I, 115 (Περὶ ἄρκτων), et VI, 28.

Ceterum num ea quæ recensuimus ad eundem omnia, an ad plures Sostratos pertineant, nescio. Sostratum filium Aristodemi Nysæensis grammatici, Augusti ævo florentem, memorat Strabo XIV, p. 650; Sostratum Phanagorensen citat Stephanus Byz. v. Μυκάλη : Λέγεται καὶ θηλυκῶς Μυκαλησίς, ὡς Σώστρατος ὁ Φαναγορίτης. Fortasse alterum, fortasse neutrum horum Pseudoplutarchus intelligi voluit.

STAPHYLUS NAUCRATITA.

ΠΕΡΙ ΘΕΤΤΑΛΩΝ.

1.

Schol. Apoll. Rh. I, 580 : Στάφυλος δὲ ὁ Ναυκρατίτης Πελασγὸν φησὶν Ἀργεῖον τὸ γένος, μετοικῆσαι δὲ εἰς Θεσσαλίαν, καὶ ἀπ' αὐτοῦ Πελασγίαν τὴν Θεσσαλίαν κληθῆναι.

E LIBRO TERTIO.

2.

Idem ib. IV, 816 : Στάφυλος δὲ ἐν τρίτῳ τῶν Περὶ Θεσσαλίαν ἱστορεῖ Χείρωνα, σοφὸν ὄντα καὶ ἀστρονομίας ἔμπειρον, βουλόμενον τὸν Πηλέα ἐνδοξον ποιῆσαι, μεταπέμψασθαι τὴν Ἀκτορος θυγατέρα τοῦ Μυρμιδόνος, καὶ λόγους διασπείραι, ὅτι μέλλει γαμεῖν τὴν Θέτιν ὁ Πηλεὺς, Διὸς διδόντος αὐτῷ· οἱ δὲ θεοὶ μετ' ὄμβρου καὶ χειμῶνος ἤξουσιν εἰς τὸν γάμον. Ταῦτα φημίσας, παρετήρει τὸν χρόνον, ἐν ᾧ ὕδατων ἔμελλεν ἔσεσθαι ἐπομβρία καὶ πνεύματα ἐξαίσια, καὶ τότε δι-

iis falce letale vulnus infligens interfecit. Tum reliqui strategema ignorantes Codrum volentem occiderunt. Sic factum est ut Athenienses, conserto prælio, victoriam deportarent.

3.

Crescit in Tigride herba, quæ hordeo agresti similis est; hanc indigenæ calefaciunt in oleo, eoque inuncti nullo morbo laborant, donec eos premit mortis necessitas, ut narrat Sostratus primo libro Historiæ fabulosæ collectionis.

DE THESSALIS.

1. Staphylus Naucratis Pelasgum genere Argivum fuisse

ait, sed in Thessaliam migrasse, quæ ab eo Pelasgia vocata sit.

2.

Staphylus libro tertio De Thessalia narrat Chironem, virum sapientem et astronomiæ peritum, ut celebritatem Peleo compararet, advocasse Actoris Myrmidone nati filiam, rumorem vero sparsisse, quasi Thetidem Peleus, Jove dante, esset ducturus, diique cum pluvia ac tempestate ad nuptias venturi essent. Hac divulgata fama, tempus observavit, quo imbrium copiam fore et immanes procellas prævidit, ac tunc Peleo dedit Philomelam. Sic igitur opinio invaluit Thetidem a Peleo ductam esse.

δωσι Πηλεΐ Φιλομήλαν. Καὶ οὕτως ἐπεκράτησεν ἡ φήμη, ὅτι τὴν Θέτιν ἔγημε. Eadem Eudocia p. 226. Musurus hæc transtulit in schol. Aldin. Arist. Nub. 1064.

3.

Schol. Iliad. II, 175 : Ἐκ τίνος Πηλεὺς Πολυδῶραν ἔσχευ; ὡς μὲν Στάφυλος ἐν τῇ γ' (al. ε') Θεσσαλικῶν, ἐξ Εὐρυδίκης τῆς Ἀκτορος θυγατρὸς Φερεκύδης δὲ ἐξ Ἀντιγόνης τῆς Εὐρυτίωνος, ἄλλοι (Σουΐδας D.) δὲ ἐκ Λαοδαμείας τῆς Ἀλκμαίωνος.

4.

Harpocration : Πενέσται παρὰ Θετταλοῖς καλοῦνται οἵπερ παρὰ Λακεδαιμονίοις Εἰλωτες... Διείλεκται δὲ περὶ αὐτῶν ἐπὶ πλεόν Στάφυλος ἐν τῇ γ' Περὶ Θετταλῶν. Οὐ μόνον δὲ αὐτοὺς Πενέστας καλεῖσθαι φησι, ἀλλὰ καὶ Θετταλοικέτας. Pro γ' cod. A. habet δ'. — Θετταλοικέτας cod. B, Θετταλικάς. D. De re cf. fragm. Philocratis et Müller. Dor. II, p. 66.

5.

Argument. Eur. Medæ : Στάφυλος δέ φησι τὸν Ἰάσονα τρόπον τινὰ ὑπὸ τῆς Μηδείας ἀναιρεθῆναι· ἐγκλεύσασθαι γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τῇ πρύμνῃ τῆς Ἀργοῦς αὐτὸν κατακρημνηθῆναι, μελλούσης τῆς νεὸς διαλύεσθαι ὑπὸ τοῦ χρόνου· ἐπιπεσούσης γοῦν τῆς πρύμνης τῷ Ἰάσωνι, τελευτῆσαι αὐτόν.

ΠΕΡΙ ΑΘΗΝΩΝ.

E LIBRO PRIMO.

6.

Harpocration : Ἐπίβοιον... Φιλόχορος ἐν β' φη-

σιν οὕτως· « Ἐὰν δέ τις τῇ Ἀθηνᾷ θύῃ βοῦν, ἀναγκαῖόν ἐστι καὶ τῇ Πανδρόσῳ θύειν οἶν, καὶ ἐκαλεῖτο τὸ θῦμα ἐπίβοιον. » Ὁμοίως καὶ Στάφυλος ἐν α' τῶν Περὶ Ἀθηνῶν.

ΠΕΡΙ ΑΙΟΛΕΩΝ.

7.

Harpocration v. Προναία : Ὀνομάζετό τις παρὰ Δελφοῖς Ἀθηνᾷ Προναία διὰ τὸ πρὸ τοῦ ναοῦ ἰδρῦσθαι. Ταύτην δὲ Ἡρόδοτος ἐν τῇ η' (c. 135) Προνήτην ὀνομάζει. Ἱστορήκασιν δὲ περὶ αὐτῆς ἄλλοι τε καὶ Στάφυλος ἐν τῷ Περὶ Αἰολέων.

Προναία cod. D. Πρόνοια ceteri.

ΠΕΡΙ ΑΡΚΑΔΩΝ.

8.

Sextus Empiricus C. math. p. 51, E : Στάφυλος δὲ ἐν τῷ Περὶ Ἀρκάδων (sc. Ἀσκληπιὸν κεκεραυνῶσθαι λέγει), ὅτι Ἰππόλυτον ἐθεράπευσε φεύγοντα ἐκ Τροϊζῆνος, κατὰ τὰς παραδεδομένας κατ' αὐτοῦ ἐν τοῖς τραγωδουμένοις φήμας. Φύλαρχος δὲ (fr. 17) κτλ.

INCERTA.

9.

Athenæus II, p. 45, C : Στάφυλος δέ φησι τὴν τοῦ οἴνου πρὸς τὸ ὕδωρ κρᾶσιν Μελάμποδα πρῶτον εὑρεῖν.

10.

Clem. Al. Protr. c. 2, p. 11, 20 Sylb. (I, 32 Kl.) : Ἀγαμέμνονα γοῦν τινα Δία ἐν Σπάρτῃ τιμᾶσθαι Στάφυλος ἱστορεῖ.

3.

Ex quam muliere Peleus Polydoram suscepit? Ut Staphylus ait tertio Thessalicorum, ex Eurydice Actoris filia; secundum Pherecydem, ex Antigona Eurytionis filia; Suida auctore, ex Laodamia Alcmaeonis filia.

4.

Penestæ apud Thessalos vocantur, qui apud Lacedæmonios appellantur Helotes. Fusius de iis disseruit Staphylus libro tertio De Thessalis; nec solum Penestas, sed etiam Thessalæcetas vocari ait.

5.

Staphylus ait Iasonem quodammodo a Medea esse interfectum. Nam jussisse eam sub puppi Argus navis eum dormire, quum navis præ vetustate jam dissolveretur. Itaque puppe in Iasonem decedente interfectum esse.

DE ATHENIS.

6.

Philochorus libro secundo : « Si quis, ait, Minervæ bovem mactat, necessarium est idem etiam Pandroso ovem sacrifi-

cet, atque vocabatur hoc sacrificium ἐπίβοιον. » Similiter Staphylus quoque tradit libro primo De Athenis.

DE ÆOLIBUS.

7.

Vocabatur quædam apud Delphos Minerva Pronæa, quod ante templum consecrata esset. Hanc Herodotus libro octavo Προνήτην appellat. Exposuerunt de ea præter alios Staphylus in libro De Æolibus.

DE ARCADIBUS.

8.

Staphylus in libro De Arcadibus Æsculapium Jovis fulmine ictum esse dicit propterea quod Hippolytum vitæ restituerit ex Troezena fugientem, ut de eo fama traditum est in argumentis tragædiarum.

9.

Staphylus ait vini aqua temperandi artem a Melampode inventam esse.

10.

Agamemnonem quendam Jovem Lacedæmone coli Staphylus narrat.

11.

Plinius H. N. V, 31, 36 : (Cos insula,) *ut plures existimant, Merope vocata; Cea, ut Staphylus.* — Nomen Staphyli occurrit etiam in indice auctorum libri IV.

12.

Strabo X, p. 476, appositis de Cretæ incolis Homeri (Od. τ, 176) versibus,

Ἐν μὲν Ἀχαιοί,
ἐν δ' Ἐτεόκρητες μεγαλήτορες, ἐν δὲ Κύδωνες
Δωριέες τε τριχάϊκες δίοι τε Πελασγοί, pergit :

Τούτων φησὶ Στάφυλος τὸ μὲν πρὸς ἔω Δωριεῖς κατέχειν, τὸ δὲ δυσμικὸν Κύδωνας, τὸ δὲ νότιον Ἐτεόκρητας, ὧν εἶναι πολίχνην Πρᾶσον, ὅπου τὸ τοῦ Δικταίου Διὸς ἱερόν· τοὺς δ' ἄλλους, ἰσχύοντας πλέον, οἰκῆσαι τὰ πεδία. Sequitur Andronis (Halicarn.) fragm. 4. Vid. tom. II, p. 349.

13.

Zenob. V, 76 : Πεύκης τρόπον· αὕτη τάττεται κατὰ τῶν πανωλεθρία ἀπολλυμένων· παρόσον ἡ πεύκη κοπεῖσα οὐκέτι φύεται. Μέμνηται δὲ αὐτῆς Στάφυλος ὁ Ναυκρατίτης.

Tzetzes Hist. IX, 833:

Ἐχεπευκές, πανώλεθρον καὶ τὸ πικρὸν κυρίως,
ἐκ δένδρου πεύκης δ' ἔσχηκεν ἄμφω τὴν κλῆσιν ταύτην·
ἡ πεύκη γὰρ, ὡς Στάφυλός φησιν ὁ Ναυκρατίτης,
πανωλεθρία ὄλλυται, τῆς κορυφῆς κοπέισης.

Cf. Herodot. VI, 37, ibique Creuzer. et Bæhr. Fortasse eandem rem Staphylus narravit quam Herodotus, qui Cræsum ait Lampsacenis imperasse, ut Miltiadem, quem vivum ceperant, saluum dimitterent; εἰ δὲ μὴ, σφέας πίτυος τρόπον ἡπείλησεν ἐκτρίψειν κτλ. Quem Herodoti locum respicit Eustathius ad Hom. II. α, 51, p. 42, 36 et Gellius N. A. VIII, 4.

12.

Staphylus Cretæ partes orienti obversas a Doriensibus, a Cydonibus occiduas ait habitatas, austrinam plagam ab Eteocretibus, quorum fuit oppidulum Prasum, ubi est Dictæi Jovis templum : reliquos plus virium habentes campestria obtinuisse.

13.

Abietis in modum. Proverbium de iis usurpatur, qui funditus perierunt, quandoquidem abies præcisa non amplius crescit. Meminit proverbii Staphylus Naucratis.

ARCHONTUM ET OLYMPIONICARUM RECENSUS.

Floruit Xenophon quarto anno nonagesimæ et quartæ Olympiadis, ascenditque cum Cyro, archonte Xenæneto, anno uno ante Socratis mortem. Obiit autem, ut ait Stesi-

STESICLIDES ATHENIENSIS.

ΑΡΧΟΝΤΩΝ ΚΑΙ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΩΝ

ΑΝΑΓΡΑΦΗ.

Diogen. Laert. II, 55. de Xenophontis filio Gryllo : Ἦκμαζε δὲ κατὰ τὸ τέταρτον ἔτος τῆς τετάρτης καὶ ἐνενηχοστῆς Ὀλυμπιάδος, καὶ ἀναβέβηκε σὺν Κύρῳ ἐπὶ ἄρχοντος Ξεναίνετου ἐνὶ πρότερον ἔτει τῆς Σωκράτους τελευτῆς. Κατέστρεψε δὲ, καθά φησι Σησικλείδης ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῇ τῶν ἀρχόντων καὶ Ὀλυμπιονικῶν ἀναγραφῇ, ἔτει πρώτῳ τῆς πέμπτης καὶ ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος, ἐπὶ ἄρχοντος Καλλιδημίδου, ἐφ' οὗ καὶ Φίλιππος ὁ Ἀμύντου Μακεδόνων ἦρξε. Τέθνηκε δ' ἐν Κορίνθῳ, ὡς φησι Δημήτριος ὁ Μάγνης, ἤδη δηλαδὴ γηραιὸς ἱκανῶς.

Καλλιδημίδου] leg. vid. Καλλιμήδους ex Diodor. XVI, 2 et Dionys. Din. p. 648. De re cf. Clinton. F. H. ad an. 360.

TELEPHANES.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΣΤΕΟΣ.

Athenæus XIV, p. 614, D : Ἰππόλοχος δὲ ὁ Μακεδὼν ἐν τῇ πρὸς Λυγκέα ἐπιστολῇ γελωτοποιῶν μέμνηται Μανδρογένους καὶ Στράτωνος τοῦ Ἀττικοῦ. Πλήθος δ' ἦν Ἀθήνησι τῆς σοφίας ταύτης. Ἐν γοῦν τῷ Διομέων Ἡρακλείῳ συνελέγοντο ἐξήκοντα ὄντες τὸν ἀριθμὸν, καὶ ἐν τῇ πόλει δὲ ὠνομάζοντο, ὡς « Οἱ ἐξήκοντα τοῦτ' εἶπον » καὶ « Ἀπὸ τῶν ἐξήκοντα ἔρχομαι. » Ἐν δὲ τούτοις ἦσαν Καλλιμέδων τε ὁ Κάραβος καὶ Δεινίας, ἔτι δὲ Μνασιγείτων καὶ Μέναιχμος, ὡς φησι Τηλεφάνης ἐν τῷ Περὶ τοῦ ἄστεος.

clides Atheniensis in Descriptione archontum et Olympionicarum, anno primo centesimæ quintæ Olympiadis, archonte Callidemide, quo et Philippus Amyntæ filius apud Macedones imperium suscepit. Obiit Corinthi, ut ait Demetrius Magnes, ad maturam jam proventus senectutem.

DE (ATHENARUM) URBE.

Hippolochus Macedo in Epistola ad Lynceum, scurrarum meminit Mandrogenis et Stratonis Attici. Multitudo vero Athenis erat hominum artem hanc profitentium : qui in Diomensium Heracleo congregabantur, sexaginta numero, atque etiam hoc ipso nomine in urbe appellabantur, ut vulgo diceretur verbi causa, *Sexaginta-viri hoc dixerunt*; aut, *Venio a sexaginta-viris*. Quorum in numero erant Callimedon Carabus et Dinias, item Mnasigiton et Menæchmus, ut tradit Telephanes in libro De Urbe.

TELESARCHUS.

ARGOLICA.

1.

Sextus Empir. Adv. math. I, 12, p. 271 Fabric. : Τελέσαρχος δὲ ἐν τῷ Ἀργολικῷ (Ἀσκληπιὸν κεκεραυνῶσθαι λέγει), ὅτι τὸν Ὠρίωνα ἐπεβάλετο ἀναστῆσαι. Eadem Schol. Eur. Alcest. 1, omisso libri titulo. Cf. Phylarch. fr. 17; Apollodor. III, 10, 4; Schol. Pindar. Pyth. III, 96.

2.

Schol. II. λ, 690 : Quæritur quam ob causam Hercules Pylum expugnaverit Neleique filios præter Nestorem occiderit : Τελέσαρχος δὲ ἐν τοῖς Ἀργολικοῖς, ἄγοντα τὰ χρύσεια μῆλα καὶ τὸν ζωστήρα καὶ τοὺς Διομήδους ἵππους εἶργεσθαι ἐπιβαίνειν τῇ πόλει, καὶ τοῦ Νέστορος κωλύοντος.

TEUCER CYZICENUS.

Suidas : Τεῦκρος ὁ Κυζικηνός, ὁ γράψας Περὶ χρυσοφόρου γῆς, Περὶ τοῦ Βυζαντίου, Μιθριδατικῶν πράξεων βιβλία ε', Περὶ Τύρου ε', Ἀραβικῶν ε', Ἰουδαϊκὴν ἱστορίαν ἐν βιβλίοις ς', Ἐφήβων τῶν ἐν Κυζικῷ ἄσκησιν γ' καὶ λοιπά.

Nihil ex his tulit ætatem, si quidem duos istos locos, quibus Teucer apud auctorem Etym. M. citatur, ad opera a Suida recensita referri vix possunt. Num ejusdem Teucris Cyziceni sint Ὅρισμοι, quorum Athenæus mentionem facit, non liquet. Neque magis constat num Cyzicenus Teucer idem sit cum Teucro Babylonio, de quo Porphyrius Introd. in Ptolem. De effect. astror. p. 200 ed. Bas. : Ἐγχεῖται δὲ καὶ τῶν δεκανῶν καὶ τῶν παρανατελλόντων αὐτοῖς καὶ τῶν προσώπων τὰ ἀποτελέσματα παρὰ Τεύκρῳ τῷ Βαβυλωνίῳ. Et Psellus in fragm. quod e cod. Monac. a Spengelio descriptum publicavit Westermann. in Paradoxogr. p. 147 : Ἀπὸ τῶν Τεύκρου τοῦ Βαβυλωνίου βιβλίων πολλά τις ἂν εὔροι θαυμασιώτατα, ἀπὸ τε τῶν ζωδίων καὶ ἀπὸ τῶν παρανατελλόντων ἐκάστῳ τούτων καὶ ἀπὸ τῶν λεγομένων

δεκανῶν παντοδαπὰς ἀφορμὰς ἐν διαφόροις πράξεσι ποριζόμενος. Εἰσὶ γὰρ ἐν ἐκάστῳ τῶν ζωδίων τρεῖς κατελεγμένοι δεκανοὶ ποικιλόμορφοι, ὁ μὲν κατέχων πέλεκυν, ὁ δ' εἰς ἄλλο τι ἐσχηματισμένος εἰκόνισμα. ὧν εἰ τὰ εἶδη καὶ τὰ σχήματα ἐν δακτυλίων ἐγγλύφεις σφενδόνη, ἀποτρόπαιά σοι δεινῶν γενήσεται. Ταῦτα μὲν οὖν ὁ Τεῦκρος καὶ οἱ κατ' ἐκείνον οἱ περιττοὶ τὰ μετέωρα. Huncce locum e cod. jam dedit Salmasius in Plin. Exerc. p. 461, qui in Præf. De an. climact. Teucrum hunc astrologum ab Arabibus Tenkelum vocari notat. Eundem esse Lasbam Babylonium, qui dicatur in cod. ms. Joh. Camateri censet Fabricius Bibl. Gr. IV, p. 166. Sub Zeuchi nomine quædam astrologica ferri, teste Labbeo Bibl. nov. ms. p. 278 monet Bruckerus Hist. crit. phil. I, 2, p. 130, uti disco ex Westermanno Præf. ad Paradox. p. XLVIII. Idem Bruckerus Babylonium a Cyziceno Suidæ non distinguit. Fortasse Babylonii nomen ab arte astrologica invenit. Monendum vero etiam Agathoclem Cyzicenum item ab aliis vocari Babylonium. Ac nescio an Ἰουδαϊκὴ ἱστορία, quam Suidas dicit, non fuerit potius Χαλδαϊκὴ ἱστορία.

1.

Etym. M. p. 210, 22 : Βουθρωτὸς ἢ Βουθρωτὸς, πόλις τῆς Ἡπείρου, ὧς φησι Τεῦκρος ὁ Κυζικηνός, ὅτι Ἐλένου ἐκ τῆς πατρίδος εἰς τὴν Ἡπειρον παραγενομένου, θύοντος δὲ ἐπιβατήρια, ἡ βοῦς οὐ καιρίαν λαβοῦσα τομὴν, φεύγει, καὶ κόλπον τινὰ τῆς Ἡπείρου δικνηζαμένη, εἰς γῆν ἐξέρχεται, καὶ καταπεσοῦσα ἀπέθανεν. Ὁ δὲ Ἐλενος, συμβόλῳ θείῳ χρησάμενος, κτίζει πόλιν, καὶ ἀπὸ τοῦ συμβάντος Βουθρωτὸν αὐτὴν ὠνόμασε.

Stephan. Byz. : Βουθρωτὸς, χερρόνησος περὶ Κέρκυραν. Ἔστι καὶ πόλις. Ἐκλήθη δ' οἱ μὲν φασιν ἀπὸ τοῦ οἰκιστοῦ, οἱ δὲ μυθεύονται, ὅτι Ἐλένω ἐκ Τροίας πλέοντι ἐς ἐσπέρην, θύσαντι ἀποδατήρια ἐν Ἡπείρῳ, τὸ θῦμα ἡ βοῦς ἀποδράσασα ἐκ τοῦ βουπλήγος ὤχετο φεύγουσα διὰ τὸ μεταξὺ πόντου· καὶ εἰς τὸν χέρσον ἐμβᾶσα (καὶ γὰρ τρῶμα ἐν τῇ δειρῇ εἶχεν) αὐτοῦ ἤριπε καὶ ἔθανε· καὶ κληδόνι ὁ Ἐλενος χρῆται, ἵνα ἔθηκε Βουθρωτὸν, ὧς φησι Τεῦκρος ὁ Κυζικηνός.

2.

Etym. M. p. 193, 19 : Βεβαία, πηγὴ οὕτω κα-

ARGOLICA.

1.

Telesarchus in opere De Argolide Æsculapium propterea fulmine ictum esse dicit, quod Orionem in vitam restituere conatus sit.

2.

Telesarchus in Argolicis Herculem Pylum expugnasse ait, quod ille malis aureis et balteo et Diomedis equabus potitus ab urbis ingressu prohibitus esset, arcente etiam Nestore.

1.

Butrotus vel Buthrotus, urbs Epiri. Nimirum, ut Teucer Babylonius ait, quum Helenus e patria in Epirum venisset, et ob descensum in terram sacra faceret, bos victima, quod ictum haud letalem acceperat, aufugit et sinum quemdam Epiri tranans in terram egreditur, ubi concidens expiravit. Quod pro omine Helenus accipiens, urbem ibi condit eamque a casu illo Butrotum (*Bovem vulneratam*) nominavit.

2.

Bebæa, fons sic dictus in Eubœa. Cujus nomen Tencer

λουμένη ἐν Εὐβοίᾳ. Ἐτυμολογεῖ δὲ Τεῦκρος, ὅτι φησὶ τῶν ἐν τῇ νήσῳ ποτὲ ὑδάτων ἐκλιπόντων καὶ ποταμῶν καὶ πηγῶν, μόνῃ αὕτῃ ὁμοίως διέμεινε πολύυδρος. Παρὰ τὸ βέβαιον οὖν καὶ ἀνελλιπές, Βεβαία.

3.

ΟΡΙΣΜΟΙ.

Athenæus X, p. 455, E. Griphus in cochleam : Φέρεται δὲ τοῦτο καὶ ἐν τοῖς Τεύκρου Ὅρισμοῖς·

Ζῶν ἀπουν ἀνάκανθον ἀνόστεον ὀστρακόνωτον ὁμμάτ' ἐκκύπτοντα προμήκεα κείσκυπτοντα.

TEUPALUS ANDRIENSIS.

ΗΛΕΙΑΚΑ.

Stephan. Byz. : Ἀνδρία, πόλις Ἡλείας... Ὁ πολίτης Ἀνδριεύς. Τεῦπαλος δ' γράψας Ἡλειακά (sic cod. Rhediger.; vulgo Ἰλιακά).

THEAGENES (MACEDO).

Photius cod. 161, p. 104, b, 15, Sopatrum dicit Eclogarum librum decimum consarcinasse ex Cephalionis Erato, quæ Alexandri M. res narravit, ex Apollonii Stoici libris De mulieribus illustribus, καὶ ἐκ τῶν Θεαγένους δὲ Μακεδονικῶν πατρίων, et ex Vitis Plutarchi. Titulus πάτρια Μακεδονικά, siquidem genuinus est (certe Stephanus simpliciter Theagenem ἐν Μακεδονικοῖς citare solet), aut ita explicandus est ut significet, *De rebus Ma-*

inde deducit, quod, quum reliqui insulæ fluvii fontesque quondam defecissent, ille solus sicuti antea aqua semper abundasset. Itaque ob aquæ nunquam deficientis constantiam (βέβαιον) appellatum esse Βεβαίαν.

3.

DEFINITIONES.

In cochleam etiam in Teucris Definitionibus hic legitur griphus :

Animal sine pedibus, sine spinis, sine ossibus, testaceo tergo, prælongis oculis, qui extrorsum exseruntur et introrsum [recedunt.

ELIACA.

Andria, urbs Elidis. Civis Andriensis, testante Teupalo, qui Eliaca scripsit.

MACEDONICA.

1.

Acesameni, urbs Macedoniae, ut Theagenes. Condita urbs ab Acesameno, uno ex Pieriæ regibus.

cedoniæ patriæ, aut ita, ut sit · *De originibus et historia urbium Macedonicarum*, quo sensu apud ceterioris ævi scriptores vox πάτρια adhiberi solet. Sic, ut unum afferam, Christodorus sub Anastasio πάτρια scripsit urbium quam plurimarum.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ.

1.

Stephan. Byz. : Ἀκεσαμενοί, πόλις Μακεδονίας, ὡς Θεαγένης. Κτίσμα Ἀκεσαμένου, ἐνδὸς τῶν ἐν Πιερίας βασιλευσάντων.

2.

Idem : Ἀλτός, χωρίον Θεσσαλονίκης, ὡς Θεαγένης ἐν Μακεδονίᾳ (sic).

3.

Idem : Βάλλα, πόλις Μακεδονίας, ὡς Πέλλα, ὁ πολίτης Βαλλαῖος. Θεαγένης ἐν Μακεδονίᾳ (sic) : « Βαλλαίους μεταγαγὼν εἰς τὸν νῦν λεγόμενον Πύθιον τόπον. »

4.

Idem : Ἐλευθερίσκος, πόλις Μακεδονίας. Θεαγένης Μακεδονικοῖς.

5.

Idem : Κύδνα, πόλις Μακεδονίας, Θεαγένης ἐν Μακεδονικοῖς· ἢ κατὰ παραφθορὰν Πύδνα λέγεται.

6.

Idem : Λήτη, πόλις Μακεδονίας, ἀπὸ τοῦ πλησίον ἰδρυμένου Λητοῦς ἱεροῦ, ὡς Θεαγένης Μακεδονικοῖς.

7.

Idem : Μιέζα, πόλις Μακεδονίας, ἢ Στρυμόνιον ἐκαλεῖτο, ἀπὸ Μιέζης θυγατρὸς Βέρητος τοῦ Μακεδόνο, ὡς Θεαγένης ἐν Μακεδονικοῖς. Βέρης γὰρ τρεῖς ἐγέννησε, Μιέζαν, Βέροϊαν, Ὀλγανον (Ὀλκιμον?)

2.

Altus, locus prope Thessalonicen, ut Theagenes ait in Macedonicis.

3.

Balla, urbs Macedoniae, ut Pella. Civis Ballæus. Theagenes in Macedonicis : « Ballæos transferens in Pythium locum qui nunc vocatur. »

4.

Eleutheriscus, urbs Macedoniae. Theagenes in Macedonicis.

5.

Cydna, urbs Macedoniae, ut Theagenes in Macedonicis; quæ nominis corruptione dicitur Pydna.

6.

Lete, urbs Macedoniae, a Latonis fano, quod in propinquo est, sic nominata, ut ait Theagenes in Macedonicis.

7.

Mieza, urbs Macedoniae, quæ Strymonium vocabatur, nomen habet a Mieza Beretis Macedonis filia, ut Theagenes

Holsten.), ἀφ' οὗ (1. ὧν) ποταμὸς ὁμώνυμος καὶ πόλις Βέροια καὶ τόπος Στρυμόνος (Στρυμόνιος?).

8.

Steph. Byz. : Μισητός, πόλις Μακεδονίας. Θ. Μακεδονικοῖς.

9.

Idem : Ὀλόβαγρα, πόλις Μακεδ. Θεαγ. Μακεδ.

10.

Idem : Ὀρέσται, Μολοσσικὸν ἔθνος... Θεαγένης ἐν Μακεδονικοῖς (sic cod. Rhed.; Θ. ε' Μακεδονικῶν vgo.) φησιν, ὅτι ἐπεὶ ἀφείθη τῆς μανίας Ὀρέστης, φεύγων διὰ τὴν αἰδῶ μετὰ τῆς Ἑρμιόνης, εἰς ταύτην ἦλθε τὴν γῆν καὶ παῖδα ἔσχεν Ὀρέστην, οὗ ἄρξαντος ἐκλήθησαν Ὀρέσται· αὐτὸς δὲ ὑπὸ ἐχίδνης δηχθεὶς θνήσκει εἰς χωρίον τῆς Ἀρκαδίας, τὸ λεγόμενον Ὀρέστιον. Λέγεται καὶ θηλυκὸν Ὀρεστὶς καὶ Ὀρεστιὰς ὡσαύτως. Θεαγένης καὶ Διονύσιος δευτέρῳ Γιγαντιάδος.

11.

Idem : Παλλήνη, πόλις Θράκης, ἀπὸ Παλλήνης τῆς Σίθωνος μὲν θυγατρὸς, Κλείτου δὲ γυναικὸς, ὡς Ἠγήσιππος ἐν τοῖς Παλληνιακοῖς. Παλλήνη δ' ἐστὶ χερρόνησος τρίγωνος, τὴν βάσιν ἔχουσα πρὸς μεσημβρίαν ἐστραμμένην. Ἐκαλεῖτο δὲ Φλέγρα τὸ παλαιὸν καὶ ὤκειτο ὑπὸ τῶν γιγάντων· καὶ ἡ τῶν θεῶν καὶ τῶν γιγάντων μάχη ἐνταῦθα μυθεύεται γενέσθαι. Θεαγένης ἐν Μακεδονικοῖς.

Cf. Eustath. ad Dionys. 327 : Παλλήνη πόλις Θράκης ἀπὸ Παλλήνης θυγατρὸς Σίθωνος (olim vgo Τίθωνος). Ἔστι δὲ Παλλήνη (καὶ) χερρόνησος τρίγωνος, οἰκουμένη ποτὲ ὑπὸ γιγάντων, οὓς Ἡρακλῆς μισανθρώπους ἐφευρηκῶς κατεπολέμησεν, ὅτε καὶ βρονταί

τινες καὶ πρηστῆρες συνέπεσον. Διὸ καὶ θεοὶ ἔδοξαν τῆς μάχης ταύτης τῷ Ἡρακλεῖ συνάρασθαι καὶ καταφλέξαι τοὺς κακοὺς, καὶ ἡ χώρα διὰ τοῦτο Φλέγρα ἐκλήθη. De Pallene Sidonis filia fc. Conon. c. 10.

Parthenius Erot. c. 6 : Περὶ Παλλήνης. Ἱστορεῖ Διογένης (scr. Θεογένης vel Θεαγένης) καὶ Ἠγήσιππος ἐν Παλληνιακοῖς κτλ. (v. fragm. Hegesippi).

12.

Idem : Παρθενόπολις, Μακεδονίας πόλις, ἀπὸ τῶν θυγατέρων Γεραιστοῦ τοῦ Μύγδονος παιδός, ὡς Θεαγένης ἐν Μακεδονικοῖς· « Ἀπὸ δὲ τῶν θυγατέρων διὰ τὸ ἄγροικον αὐτῶν τῆς διαίτης καὶ τὸ ἄμικτον ἔκτισε πόλιν, ἣτις ἔτι καὶ νῦν δι' ἐκείνας Παρθενόπολις κέκληται. »

13.

Idem : Σκύδρα, Μακεδονικὴ πόλις, ὡς Θεαγένης ἐν Μακεδονικοῖς.

14.

Idem : Τίρσαι, πόλις Μυγδονίας τῆς ἐν Μακεδονίᾳ, ἀπὸ Τίρσης, μιᾶς τῶν γυναικῶν τοῦ παιδὸς Μύγδονος, ὡς Θεαγένης φησί.

15.

Idem : Φύσκος, πόλις Λοκρίδος.... Ἔστι καὶ ἑτέρα Φύσκος πόλις τῆς Καρίας.... Ἔστι καὶ ἄλλη Μακεδονίας, ἥς μέμνηται Θεαγένης ἐν Μακεδονικοῖς.

ΚΑΡΙΚΑ.

16.

Idem : Κασταλία, πόλις Κιλικίας. Θεαγένης ἐν Καρικοῖς.

in Macedonicis ait. Beres enim tres liberos genuit, Miezam, Berceam, Olganum; unde fluvius cognominis et Bercea urbs et locus Strymonius (Mieza).

8.

Misetus, urbs Macedoniae. Theagenes Macedonicis.

9.

Olobagra, urbs Macedoniae. Theagenes Macedonicis.

10.

Orestae, Molossica gens. Theagenes in Macedonicis ait Orestem, postquam a furore esset liberatus, prae pudore cum Hermione fugientem, in istam regionem venisse, atque filium Orestem habuisse, quo imperante, Orestae nomen acceperint. Ipsum vero a vipera morsum obiisse in Arcadiae loco, cui nomen Orestium. Dicitur quoque genere feminino Orestis et Orestias promiscue, teste Theagene et Dionysio Gigantiadis libro secundo.

11.

Pallene, regio Thraciae, a Pallene Sithonis filia, Clitique uxore, ut Hegesippus in Palleniaceis. Est vero Pallene chersonesus figuram habens trianguli, cujus basis meridiei obversa est. Olim Phlegra vocabatur et habitabatur a Gi-

gantibus. Atque Deorum et Gigantum pugnam ibi pugnatam esse fabulantur. Theagenes in Macedonicis.

12.

Parthenopolis, Macedoniae urbs a filiabus Geræsti Mygdone nati, ut ait Theagenes in Macedonicis : « Filiae autem quum agrestes vita essent et ab hominum consortio abhorrerent, urbem iis condidit quæ de iis Parthenopolis etiamnum vocatur. »

13.

Scydra, urbs Macedoniae, ut Theagenes in Macedonicis.

14.

Tirsæ, Mygdoniae urbs in Macedonia, a Tirsa nomen habens, quæ una fuit ex Mygdonis uxoribus, ut Theagenes refert.

15.

Physcus... etiam Macedoniae urbs est, ut Theagenes refert in Macedonicis.

CARICA.

16.

Castalia, urbs Ciliciae. Theagenes in Caricis.

ΠΕΡΙ ΑΙΓΙΝΗΣ.

17.

Schol. Pind. Nem. III, 21 : Θεογένης (sic libri mss.) δὲ ἐν τῷ Περὶ Αἰγίνης οὕτω γράφει· « Ἄλλοι δέ τινες πιθανώτερον ἐξηγοῦνται περὶ τούτων. Ὀλιγανθρωπούσης γὰρ τῆς νήσου φασὶ τοὺς ἐνοικοῦντας αὐτὴν ἐν σπηλαίοις καταγείοις διατῆσθαι παντελῶς ἀκατασκεύους ὄντας, καὶ τοὺς μὲν γινομένους καρπούς εἰς ταῦτα καταφέρειν, τὴν δὲ ἐκ τούτων ὀρυττομένην γῆν ἐπὶ τὰ γεώργια ἀναφέρειν, οὗσης ἐπιεικῶς ὑπάντρου καὶ ὑποπέτρου τῆς νήσου, μάλιστα δὲ τῶν πεδινῶν τόπων αὐτῆς. Διόπερ ἀφομοιοῦντων αὐτοὺς, ὡς εἶδον ταῦτα πράττοντας, τῶν ἔξωθεν ἐρχομένων μύρμηξι, Μυρμιδόνας κληθῆναι· μεθ' ὧν συνοικίσαντα τὸν Αἰακὸν τοὺς ἐκ Πελοποννήσου μεθ' ἑαυτοῦ παραγινομένους ἐξημερῶσαι τε καὶ νόμους δοῦναι καὶ σύνταξιν πολιτικὴν, ἣ χρησαμένους αὐτοὺς παντελῶς δοκεῖν ἐκ μυρμήκων γενέσθαι ἀνθρώπους. »

Eadem, laudato auctore, Tzetzes Hist. VII, 306 sqq. et ad Lyc. 176. Cf. Schol. ad Hom. Il. α, 180, et Strabo VIII, 375, qui sua ex Theagene habere videtur Müllero in Ægin. p. 14. coll. p. 5. 6. 14. 21. 43. Ceterum num Macedonicorum auctor idem sit cum eo qui De Ægina scripsit, in medio relinquendum. Ceterum formas Θεαγένης et Θεογένης constat adhiberi promiscue.

18.

Schol. Platon. p. 331 ed. Bekk., de Aristophane comico : Κατεκλήρωσε δὲ καὶ τὴν Αἰγίνα, ὡς Θεογένης ἐν τῷ Περὶ Αἰγίνης.

Comes Natal. III, 16 Jovem dicens Proserpinæ Siciliam ins. dono dedisse testes laudat *Theagenem et Apollodorum Cyrenaicum*. Unde hæc hauserit Comes, et num nostrum scriptorem an Theagenem Rheginum (de quo v. tom. II, p. 12 not.) intelligi voluerit, equidem nescio.

DE ÆGINA.

17.

Theagenes in libro De Ægina ita scribit : « Alii quidam probabiliora de his narrant. Etenim quo tempore insula nondum hominum copia frequentata esset, incolas ejus ferunt in speluncis subterraneis degisse omni apparatu destitutos, ac provenientes fructus in antra ista intulisse, contra vero effossam ex iis terram in agros extulisse, quoniam insula antris referta et petrosa esset idque in campestribus maxime locis. Quare exteros eo venientes, quum illud facientes viderent, cum formicis (μύρμηξι) comparasse incolas, ideoque eos Myrmidones appellatos esse. Deinde Æacum Peloponnesios cum ipso in Æginam profectos in societatis

THEMISO.

ΠΕΡΙ ΠΑΛΛΗΝΙΔΟΣ.

Athenæus VI, p. 235, A : Καὶ Θεμίσων δ' ἐν Παλληνίδι· « Ἐπιμελεῖσθαι δὲ τὸν βασιλέα τὸν αἰεὶ βασιλεύοντα καὶ τοὺς παρασίτους, οὓς ἂν ἐκ τῶν δήμων προαιρῶνται, καὶ τοὺς γέροντας καὶ τὰς γυναῖκας τὰς πρωτοπόσεις. »

« Ἡ Παλληνίς a Casaubono accipitur pro porticu Pallenide (Παλληνίς sc. στοά), a demo Pallene denominata; neque desunt exempla locorum in urbe a demis nominatorum. Contra disputat Schweighæuserus, qui cogitat de Minerva Pallenensi (Herodot. I, 62; Eur. Heraclid. v. 849) et τὴν Παλληνίδα brevitatis causa ipsum templum hujus deæ dictum putat, quod vereor ut idoneis locis probari queat; nam qui a Schweighæusero laudantur (Eurip. Heracl. 1031; Polyæn. Strateg. I, 21, 1), ex his id quod vult haudquaquam consequitur. Mihi scribendum videtur ἐν δὲ Παλληνίδος, i. e. in templo Minervæ Pallenensis, nisi dixeris subaudiendum esse substantivum χώρα, ut ἐν Παλληνίδι sc. χώρα fuerit i. q. ἐν Παλλήνῃ, apud Pallenenses. De templo illo Minervæ sermonem esse omnino verisimile est, neque de hoc non scripsisse videtur Themiso ἐν Παλληνίδι, qui titulus, ni fallor, decurtatus est ex pleniore formula ἐν τῷ Περὶ τῆς Παλληνίδος, velut Polemo citatur ἐν Ἐρατοσθένους ἐπιδημιά i. e. ἐν τῷ Περὶ τοῦ Ἑ. ἐ. » PRELLER. ad Polemon. p. 117. — πρωτοπόσεις] Pollux III, 39 : Ἡ ἐκ παρθενίας τινὶ γεγαμημένη, πρωτόποσις ἐκαλεῖτο. Γέγραπται δὲ τοῦνομα ἐν τῷ τοῦ βασιλέως νόμῳ. « Ex his colligere est, verba quæ describit Athenæus partem esse legis regiæ : at auctorem et opus ubi lex illa exstabat, docet Athenæus. » CASAUBONUS. In antecedentibus Athenæus ex eodem haud dubie Themisone : Ἐν δὲ τῇ Παλληνίδι τοῖς ἀναθήμασιν ἀναγέγραπται τάδε· « Ἄρχοντες κτλ. Vide locum in fragm. 78 (tom. III, p. 138) Polemonis, ex quo Themisonem citasse videtur Athenæus.

communione illis junxisse, atque sic ad cultiorem vitam adduxisse legesque scripsisse certamque reipublicæ formam constituisse, qua usos illos ex formicis prorsus videri evasisse homines.

18.

Sorte etiam fundum accepit Aristophanes in Ægina, ut Theagenes in libro De Ægina.

DE PALLENIDE.

Themiso in Pallenide : « Curet rex qui quovis anno in officio fuerit, tum parasitos, qui e tribus nominantur, tum senes et mulieres primo adhuc marito nuptas.

THEMISTAGORAS EPHESIUS.

ΧΡΥΣΗΗ ΒΙΒΛΟΣ.

1.

Etym. M. v. Ἀστυπάλεια : Πατροκλῆς καὶ Τεμβρίων ἀποικίαν στείλαντες εἰς Σάμον, πρὸς τοὺς ἐνοικοῦντας Κᾶρας κοινωνίαν θέμενοι, ὥκησαν παρὰ τὸν Σχήσιον ποταμὸν καὶ εἰς δύο φυλάς τὴν πόλιν διένειμαν, ὧν τὴν μὲν Σχησίαν ὠνόμασαν ἀπὸ τοῦ Σχησίου ποταμοῦ παρακειμένου τῇ πόλει, τὴν δὲ Ἀστυπάλειαν ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ ἐκεῖσε ἄστεος. Οὕτως Θεμισταγόρας ἐν τῇ Χρυσῇ βίβλῳ.

2.

Athenæus XV, p. 681, A : Θεμισταγόρας δ' ὁ Ἐφέσιος ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ Χρυσῇ βίβλῳ ἀπὸ τῆς πρώτης δρεψαμένης νύμφης Ἐλιχρύσης ὄνομα τὸ ἄνθος (sc. τὸ ἐλίχρυσον) ὀνομασθῆναι (φησίν).

3.

Cramer. Anecd. I, p. 80 : Θεμισταγόρας δὲ καὶ ἐν τῇ Χρυσῇ βίβλῳ φησίν· « Ὅτι αἱ κατὰ τὴν Ἀλόπην τὴν νῦν καλουμένην Λυκίαν, τὴν πρὸς τῇ Ἐφέσῳ, γυναικες μιᾷ συμβουλῇ τὰ συνήθη ταῖς γυναῖξιν ἔργα ἀπαρνησάμεναι, καὶ ζώναις χρησάμεναι καὶ ὀπλισμοῖς, τὰ τῶν ἀνδρῶν πάντα ἐπετήδευον· πρὸς δὲ τὰ ἄλλα καὶ ἡμῶν σὺν αὐταῖς ζώναις (ὃ ἐστὶν ἐθέριζον)· διὰ τοῦτο καὶ Ἀμαζόνας κεκληθῆσθαι τὰς σὺν ταῖς ζώναις ἀμώσας. »

THEOCLIS.

1.

E LIBRO QUARTO.

Ælianus H. an. XVII, 6 : Θεοκλῆς δὲ ἐν τῇ τε-

LIBER AUREUS.

1.

Patrocles et Tembrion coloniam in Samum deducentes et cum Caribus, qui insulam incolebant, societatem ineuntes, sedes fixerunt ad Schesium fluvium et in duas tribus civitatem diviserunt, quarum alteram Schesium a Schesio fluvio urbem præterlabente vocabant, alteram vero Astypalæam ab antiqua quæ ibi erat urbe. Sic Themistagoras in Libro aureo.

2.

Themistagoras Ephesius in Libro aureo, qui inscribitur, helichrysum (*auriolam*) florem nomen habere ait a nympha Helichryse, quæ prima eum decerpserit.

3.

Themistagoras in Aureo libro ait : « Mulieres in Alope, quæ nunc Lycia vocatur, ad Ephesum sita, communi consilio sueta mulieribus opera facere recusarunt, et cingulis

τάρτη περὶ τὴν Σύρτιν λέγει γίνεσθαι κήτη τριήρων μείζονα.

(2.)

Plinius H. N. XXXVII, s. 11, § 1 : *Theomenes juxta Syrtim magnam hortum Hesperidum esse, ex quo in stagnum cadat (electrum), colligi vero a virginibus Hesperidum*. Eundem scriptorem ab Æliano et Plinio citari censeo. Theoclem aliquem poetam ἐν Ἰθυφάλλοις citat Athenæus p. 497, C.

THEODORI.

Ex viginti Theodoris, quos Diogenes L. II, 103 recenset, memorandi nobis sunt :

Πέμπτος ὁ Περὶ τῶν νομοποιῶν πεπραγματευμένος, ἀρξάμενος ἀπὸ Θερπάνδρου. — Ἑβδομος ὁ τὰ Περὶ Ῥωμαίων πεπραγματευμένος. — Ἐκαιδέκατος, ὁ γεγραφὼς Περὶ ποιητῶν.

THEODORUS RHODIUS.

ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΑ.

Suidas : Πανικῶν δείματα. Τοῦτο γίνεται ἐπὶ τῶν στρατοπέδων, ἥνίκα αἰφνίδιον οἷ τε ἵπποι καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐκταραχθῶσι, μηδεμιᾶς αἰτίας προφανείσης... Δοξάζεται γὰρ πολεμίων ἔφοδος εἶναι, καὶ ἀναλαμβάνοντες ὅπλα ὑπὸ ταραχῆς ἀνθιστάμενοι ἀλλήλοις μάχονται.... Τοῦτο γίνεται περὶ τοὺς πολέμους**, Θεοδώρου τοῦ Ῥοδίου στρατηγοῦ ἐν Ὑπομνήμασι λέγοντος, ὅτι κράτιστόν ἐστι ἐν τοῖς τοιούτοις καιροῖς μένειν ἐπὶ τῶν ὅπλων καὶ τὴν ἡσυχίαν ἔχειν· αὐτός τε περιθέων ἐβόα, καὶ διὰ τῶν ὑπηρετῶν παρήγγειλε μένειν ἐν ταῖς σχημαῖς καθωπλισμένους ἅπαντας.

armisque utentes iis rebus quæ viris conveniunt, operam dabant, et præter cetera etiam metebant (ἡμῶν) in ipsis halteis (ζώναις). Itaque mulieres ἀμώσας σὺν ταῖς ζώναις Amazonas esse appellatas. »

1.

Theocles libro quarto ait ad Syrtin esse balænas triremibus grandiores.

COMMENTARIUM.

1.

Panicus terror accidit in bello, quum subito tam equi quam homines metu consternuntur, nulla apparente causa. Milites vero quum Panico terrore corripiuntur, existimantes ab hostibus se invadi, arma in se mutuo vertunt. Theodorus Rhodiorum dux in Commentariis dicit optimum esse, si milites istiusmodi temporibus in armis quiescant. Ipse etiam per exercitum discurrens clamabat, et per ministros militibus denuntiabat, ut omnes intra tentoria armati se continerent.

Non novi *Theodorum* Rhodiorum ducem. Contra *Theodotas* Rhodius, ἀνὴρ γενναῖος καὶ ταχτικῶν ἔμπειρος, cujus strategemate Antiochus Soter Gallogræcos insigni prælio devicit, notus est ex descriptione hujus prælii apud Lucianum in Zeuxi c. 8 sqq. (p. 247 ed. Didot.) De eodem Theodota v. Lucian. De calumnia c. 2, p. 614. Fortasse igitur Theodotæ nomen ap. Suidam reponendum. Ceterum quæritur num Ὑπομνήματα illa historica fuerint, an de arte tactica, quod fere probabilius est.

THEODORUS HIERAPOLITA.

ΠΕΡΙ ΑΓΩΝΩΝ.

1.

Athenæus X, p. 412, E : Μίλων δ' ὁ Κροτωνιάτης, ὡς φησιν ὁ Ἱεραπολίτης Θεόδωρος ἐν τοῖς Περὶ ἀγώνων, ἦσθι μιν κρεῶν εἴκοσι, καὶ τοσαύτας ἄρτων, οἴνου τε τρεῖς χόας ἔπινεν. Ἐν δὲ Ὀλυμπίᾳ ταῦρον ἀναθέμενος τοῖς ὅμοις τετραετῇ, καὶ τοῦτον περιενέγκας τὸ στάδιον, μετὰ ταῦτα δαιτρεύσας μόνος αὐτὸν κατέφαγεν ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ.

2.

Idem X, p. 413, B : Ἀστυδάμας δ' ὁ Μιλήσιος, τρεῖς Ὀλύμπια νικήσας κατὰ τὸ ἐξῆς παγκράτιον, κληθεὶς ποτε ἐπὶ δεῖπνον ὑπὸ Ἀριοβαρζάνου τοῦ Πέρσου καὶ ἀφικόμενος, ὑπέσχετο φαγεῖν πάντα τὰ πᾶσι παρασκευασθέντα, καὶ κατέφαγε. Τοῦ Πέρσου δ' αὐτὸν ἀξιώσαντος, ὡς ὁ Θεόδωρος ἱστορεῖ, ἀξιόν τι ποιῆσαι τῶν κατὰ τὴν ἰσχὺν, φακὸν τῆς κλίνης περιχάλκον ὄντα κλάσας, ἐξέτεινε μαλάζας. Τελευτήσαντος δ' αὐτοῦ, καὶ κατακαυθέντος, οὐκ ἐχώρησε μία ὕδρια τὰ ὀστέα, μόλις δὲ δύο. Καὶ τὰ τοῖς ἐννέα ἀνδράσι παρεσκευασμένα παρὰ τῷ Ἀριοβαρζάνῃ εἰς τὸ δεῖπνον μόνον καταφαγεῖν.

DE CERTAMINIBUS.

1.

Milo Crotoniates, ut narrat Theodorus Hierapolitanus in libris De certaminibus, comedebat libras carnis viginti, totidemque panis; et vini congios hibeat tres. Olympiæ vero taurum quadrimum humeris impositum per stadium circumcirca gestavit: dein eundem dissectum paratumque uno die solus comedit.

2.

Astydamas Milesius, Olympiæ tribus continuis vicibus victor in certamine pancratii, ad cœnam vocatus ab Ariobarzane Persa, quum se ad eum contulisset, pollicitus est omnia se comesturum quæ cunctis parata fuissent: et comedit. Dein rogatus a Persa, ut dignum aliquid istis viri-

THEODORUS SAMOTHRAX.

3.

Ptolemæus Hephæst. lib. VII : Θεόδωρος ὁ Σαμοθρᾶξ τὸν Δία φησὶ γεννηθέντα ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας ἀκατάπαυστον γελάσαι, καὶ διὰ τοῦτο τέλειος ἐνομίσθη ὁ ἑβδομος ἀριθμός.

Eundem aut alium mythographum Theodorum laudat schol. Apoll. Rhod. IV, 264 : Θεόδωρος δὲ ἐν εἰκοστῷ ἐννάτῳ (ἐν κβ' cod. Paris.), ὀλίγω πρότερόν φησι τοῦ πρὸς τοὺς γίγαντας πολέμου Ἡρακλέους τὴν σελήνην φανῆναι. Sermo est de Arcadibus Proselenis. Cf. Dionys. Chalcid. fr. 1.

THEODORUS ILIENSIS.

ΤΡΩΙΚΑ.

4.

Suidas : Παλαίφατος, Ἀβυδηνός, ἱστορικός... Γέγονε δ' ἐπ' Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνα, παιδικὰ δ' Ἀριστοτέλους τοῦ φιλοσόφου, ὡς Φίλων καὶ Θεόδωρος ἐν β' Τρωικῶν.

Eundem, opinor, laudat Servius ad Virgil. Æn. I, 28, ubi nomen scriptoris in libris est Theodatus: *Sane hic Ganymedes Catamitus dicitur: licet Theodatus, qui Iliacas res perscripsit, hunc fuisse Belim dicat et Laomedonti prædixisse tunc perituram et civitatem et regnum Trojanorum, quum de monte Meotio sponte fuisset saxum delapsum, quod quum evenisset, postea Ilium est direptum.*

THEODORI *Metamorphoses* citat Plutarchus Par. c. 22 : Σμύρνα, Κινύρου θυγάτηρ, διὰ μῆνιν Ἀφροδίτης ἡράσθη τοῦ γεννήσαντος, καὶ τῇ τροφῇ τὴν ἀνάγκην τοῦ ἔρωτος ἐδήλωσεν· ἡ δὲ δόλῳ ὑπῆγε τὸν δεσπότην. Ἐφη γὰρ γείτονα παρθένον ἐρᾶν αὐτοῦ, καὶ αἰσχύνεσθαι ἐν φανεροῖ προσιέναι. Ὁ δὲ συνήει. Ποτὲ

bus faceret, lenticulam lecti æneam fregit, et a se mollitam extendit, ut idem narrat Theodorus. Post ejus mortem, cremato cadavere, una urna non capiebat ossa hominis, sed duæ vix sufficiebant. Quæ autem solus apud Ariobarzane devoravit, ea novem aiunt viris parata fuisse.

3.

Theodorus Samothrax Jovem, postquam natus esset, per septem dies absque intermissione risisse ait, et propter hoc septenarium numerum esse sacrum.

TROICA.

4.

Palæphatus Abydenus historicus Alexandri Macedonis temporibus vixit, et Aristotelis philosophi amasius fuit, ut Philo ait et Theodorus in secundo Troicorum.

δὲ θελήσας τὴν ἐρῶσαν μαθεῖν, φῶς ἤτησεν· ἰδὼν δὲ, ξιφήρης τὴν ἀσελγεστάτην· ἐδίωκεν. Ἡ δὲ κατὰ πρόνοιαν Ἀφροδίτης εἰς δμώνυμον δένδρον μετεμορφώθη, καθὰ Θεόδωρος ἐν ταῖς Μεταμορφώσεσιν. (Cf. Stob. Florileg. 66, 34.)

Probus ad Virgil. Georg. I, extr. : *dilectæ Thetidi Alcyones*] *Varia est opinio harum volucrum originis. Itaque in altera sequitur Ovidius Nican-drum, in altera Theodorum putatur. Nam Ceyx Luciferi filius cum Alcyone Æoli filia mutatur in has volucres. Idem refert Alcyonen Scyronis filiam latronis Attici Polypemonis filii, quum pater ei præciperet ut quæreret maritum, arbitratam promissum sibi ut concumberet cum quibus vellet, ab irato patre dejectam in mare mutatam in hanc volucrem. Idcirco autem dilectas Thetidi dicit has aves, quod per septem dies, quibus excludunt fœtus, in mari tranquillitas est, ut tuta sit navigatio. Hæc, quæ in editis desiderantur, Dübneri schedulis accepta refero.*

THEODORUS PHOCÆUS *De tholo Delphico* scripsisse dicitur ap. Vitruv. præfat. vii. Ibidem Theodorus *De vite Junonis Samiæ* citatur.

Subjungo mentionem Theodori τοῦ παναγοῦς, qui Περὶ τοῦ κηρύκων γένους scripsisse perhibetur apud Photium : Ἡμεροκαλλές, ἄνθος σπειρόμενον ὁ Δίδυμος· οὐκ ἔστι δὲ ἄνθος, ἀλλὰ φοινικοῦν ἔριον διαπεποικιλμένον, ᾧ χρῶνται πρὸς τὰς ἱεουργίας Ἀθήνησιν, ὡς Θεόδωρος ὁ παναγῆς προσαγορευόμενος ἐν τῷ α' Περὶ τοῦ κηρύκων γένους, καὶ τὴν αἰτίαν τοῦ ὀνόματος ἀποδιδούς· γράφει δέ· « Καλεῖται ἡμεροκαλλές διὰ τὸ πεπλῦσθαι καὶ βεβάφθαι καὶ εἰργάσθαι ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ· κάλλη δὲ προσαγορεύεται τὰ ἄνθη. » Ead. Etym. M.

THEOGNIS

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΡΟΔΩ ΘΥΣΙΩΝ.

E LIBRO SECUNDO.

Athenæus VIII, p. 360, B : Καὶ χελιδονίζειν δὲ καλεῖται παρὰ Ῥοδίοις ἀγεργμός τις ἄλλος, περὶ οὗ Θεογνίς φησιν ἐν δευτέρῳ Περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ θυσίων, γράφων οὕτως· « Εἶδος δέ τι τοῦ ἀγείρειν χελιδονίζειν οἱ Ῥόδιοι καλοῦσιν, ὃ γίνεται τῷ Βοηδρομιῶνι μηνί. Χελιδονίζειν δὲ λέγεται διὰ τὸ εἰωθὸς ἐπιφωνεῖσθαι·

Ἥλθ', ἦλθε χελιδὼν,
καλὰς ὥρας ἄγουσα,
καλοὺς ἐνιαυτοὺς,
ἐπὶ γαστέρα λευκά,
ἐπὶ νῶτα μέλαινα.
Παλάθαν οὐ προκυκλεῖς
ἐκ πίονος οἴκου,
οἴνου τε δέπαστρον,
τυροῦ τε κάνιστρον
καὶ πυρῶν;
ἂ χελιδὼν καὶ λεχιθίταν
οὐκ ἀπωθεῖται. Πότερ' ἀπίωμες, ἢ λαβώμεθα;
εἰ μὲν τι δώσεις· εἰ δὲ μὴ, οὐκ εἰσομέες·
ἢ τὰν θύραν φέρωμες, ἢ θύπερθρον,
ἢ τὰν γυναῖκα τὰν ἔσω καθημέναν·
μικρὰ μὲν ἔστι, ῥαδίως μὲν οἴσομες.
Ἐάν φέρης δέ τι, μέγα δὴ τι καὶ φέροις.
Ἄνοιγ' ἀνοιγε τὰν θύραν χελιδόνι·
οὐ γὰρ γέροντές ἐσμεν, ἀλλὰ παιδία.

Τὸν δὲ ἀγεργμόν τοῦτον κατέδειξε πρῶτος Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος ἐν Λίνδῳ χρείας γενομένης συλλογῆς χρημάτων. »

Theognidem hunc Schweighæuserus in Ind. ad Athen. p. 205 esse putat fortasse sophistam Chium, cujus meminit Athenæus I, p. 14, E, ubi : Διαδόχτοι δὲ ἐπὶ σφαιρικῇ Δημοτέλης ὁ Θεογνίδος τοῦ Χίου σοφιστοῦ ἀδελφός. Sophista ille haud magis innotuit. Noster homo fuerit Rhodius.

DE SACRIS RHODIORUM.

Etiam χελιδονίζειν (*hirundinare*) apud Rhodios est aliqua stipis collectio; de qua Theognis loquitur secundo libro De sacris quæ Rhodi celebrantur, ubi sic scribit : « Rationem aliquam colligendi stipem *hirundinare* appellant Rhodii, quæ fit mense Boedromione. Habet autem nomen ex eo, quod solent acclamare :

Venit, venit hirundo,
pulcra tempora reducens
pulcrosque annos,
sub ventre candida,
in tergo nigra.
Ficuum offam nomine expromis

pinguibus ex ædibus,
vinique pocillum,
caseique canistrum
et tritici?
Hirundo nec placentulam
aspernabitur. Abibimusne, an accipiemus?
Si dederis, abibimus : si nihil, non desistemus
quin januam abstulerimus, aut limen superius,
aut tuam intus ipsam sedentem uxoreculam;
parva est, facillime quidem asportabimus.
Si quid nobis impertis, haud exiguum illud sit.
Aperi, aperi fores! ne sperne hirundinem!
Nec senes enim, ut vides, sed pueri sumus.

Hujus rationis stipem petendi primus auctor fuerat Cleobulus Lindius, quum in Lindiorum civitate necessitas exstisset colligendæ pecuniæ. »

THEOLYTUS (METHYMNÆUS).

ΩΡΟΙ.

E LIBRO SECUNDO.

Athenæus XI, p. 470, B: Θεόλυτος δ' ἐν δευτέρῳ Ὠρων ἐπὶ λέβητός φησιν αὐτὸν (Herculem) διαπλεῦσαι, τοῦτο πρῶτον εἰπόντος τοῦ τὴν Τιτανομαχίαν ποιήσαντος. Φερεκύδης (fr. 33 h, tom. I, p. 80) κτλ.

Θεόλυτος codd. A. B. P; Θεόκλυτος V. L. ap. Dindf. De re cf. Müller. Dor. I, p. 426.

Apollon. Rhod. I, 622 sq. narrat Thoantem regem Lemniorum, ut cædem effugeret, ab Hypermnestra impositum esse arcæ, quam per mare piscatores transvexerint in OËneam prope Eubœam insulam, quæ postmodum nominata sit Sicinus de Sicino Thoantis ex Naide filio. Ad hæc schol. vulg.: Εἴληφε τὴν ἱστορίαν παρὰ Θεολύτου. Ibidem vero hæc quoque leguntur: Ὅτι δὲ ἐνθάδε Θόας ἐσώθη καὶ Κλέων ὁ Κουριεὺς ἱστορεῖ καὶ Ἀσκληπιάδης Μυρλεανὸς δεικνὺς ὅτι παρὰ Κλέωνος τὰ πάντα μετήνεγκεν Ἀπολλώνιος (Cleon ille Argonautica scripsit; cf. schol. Apoll. I, 587. 77). Fortasse Apollonius sua e Cleone, Cleon e Theolyto mutuatus est; modo recte habeat nomen Θεόλυτος. Ceterum Ὠροὶ Theolyti nescio an fuerint Λεσβίων. Certe Theolyti Methymnæi, vel ejusdem cum nostro vel alius, meminit Athenæus VII, p. 296, A: Τὸν δὲ Γλαῦκον τὸν θαλάττιον δαίμονα Θεόλυτος μὲν ὁ Μηθυμναῖος ἐν τοῖς Βακχικοῖς ἔπεσιν ἐρασθέντα φησὶν Ἀριάδνης, ὅτ' ἐν Δίᾳ τῇ νήσῳ ὑπὸ Διονύσου ἡρπάσθη, καὶ βιαζόμενον ὑπὸ Διονύσου ἀμπελίνῳ δεσμῷ ἐνδεθῆναι, καὶ δεηθέντα ἀφελθῆναι, εἰπόντα·

Ἀνθηδών νύ τις ἐστὶν ἐπὶ πλευροῖο θαλάσσης
ἀντίον Εὐβοίης, σχεδὸν Εὐρίπῳ ῥοάων·
ἐνθεν ἐγὼ γένος εἰμί· πατὴρ δέ με γείνατο Κωπέυς.

(Cf. Müller, *Min.* p. 238.) — Schweighæuserus ad Athen. p. 470, B, Theolytum nostrum eundem esse putavit cum *Theocrito*, quem laudat Fulgen-

tius Myth. I, 26; quo loco nos Theochresti nomen reponendum esse censemus. Vide tom. II, p. 86.

THEOPHILUS.

Theophilus a schol. Nicandri (v. fr. 5) vocatur *Zenodoteus*. Vixisse igitur videtur sub Ptolemæo Euergete. Ceterum quænam scripta ad hunc, quænam ad alios Theophilos pertineant, parum liquet.

ΙΤΑΛΙΚΑ.

E LIBRO TERTIO.

I.

Plutarch. Par. min. c. 13, p. 309, A: Ῥωμαῖοι πολεμοῦντες πρὸς Τοῦσκον, ἐχειροτόνησαν Βαλέριον Τουρκουάτον· οὗτος θεασάμενος τοῦ βασιλέως τὴν θυγατέρα, τοῦνομα Κλουσίαν, ἡτέϊτο παρὰ τοῦ Τοῦσκου τὴν θυγατέρα· μὴ τυχὼν δὲ, πορθεῖ τὴν πόλιν. Ἡ δὲ Κλουσία ἀπὸ τῶν πύργων ἔρριπεν ἑαυτήν· προνοία δ' Ἀφροδίτης κολπωθείσης τῆς ἐσθῆτος, διεσώθη ἐπὶ τὴν γῆν· ἣν ὁ στρατηγὸς ἔφθειρε· καὶ τούτων πάντων ἕνεκα ἐξωρίσθη κοινῷ δόγματι ὑπὸ Ῥωμαίων εἰς Κέρσικαν νῆσον πρὸ τῆς Ἰταλίας· ὡς Θεόφιλος ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΑΚΑ.

E LIBRO SECUNDO.

2.

Plutarch. Par. min. c. 32, p. 313, C: Ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ Πεισίστρατος Ὀρχομένιος τοὺς μὲν εὐγενεῖς ἐμίσει, τοὺς δ' εὐτελεῖς ἐφίλει. Ἐβουλεύσαντο δὲ οἱ ἐν τῇ βουλῇ φονεῦσαι, καὶ διακόψαντας αὐτὸν εἰς τοὺς κόλπους ἔβαλον, καὶ τὴν γῆν ἔξυσαν. Ὁ δὲ δημότης ὄχλος ὑπόνοιαν λαβὼν ἔδραμεν εἰς τὴν βουλὴν. Ὁ δὲ νεώτερος υἱὸς τοῦ βασιλέως, Τλησίμαχος, εἰδὼς τὴν συνωμοσίαν, ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας ἀπέσπασε τὸν ὄχλον, εἰπὼν ἐωρακέναι τὸν πατέρα μεθ'

ANNALES.

Theolytus in secundo Annalium ait in lebete Herculem navigasse (per oceanum), primo hoc dicente Titanomachiae auctore.

ITALICA.

1.

Romani bello in Etruscos præfecerunt Valerium Torquatum. Is quum vidisset filiam regis Tuscorum Clusiam, eam petivit; quumque non impetrasset, urbem vastavit. Clusia de turri se ipsam dejecit: veste autem sinuata (curaverat hoc Venus) incolumis ad terram delata est: cui quum vi-

tium Torquatus obtulisset, ob istæ facta communi Romanorum decreto deportatus est in Corsicam, quæ est insula ante Italiam. Narrat hæc Theophilus Italicorum tertio.

PELOPONNESIACA.

Bello Peloponnesiaco durante, Pisistratus Orchomenius infensus nobilitati, tenuibus favebat. Itaque senatus eum per insidias necavit, discerptumque in frusta sinubus injectum egresserunt, erasa (ne vestigia cædis apparerent) terra. Plebeia autem turba suspicione facti concitata ad curiam concursum ut fecit, Tlesimachus junior regis filius, conjurationis conscius, multitudinem a concione avertit, quod diceret a se conspectum patrem suum, qui forma quam

ὁρμῆς εἰς τὸ Πισαῖον ὄρος φέρεσθαι, μείζονα μορφὴν ἀνθρώπου κεκτημένον. Καὶ οὕτως ἡπατήθη ὁ ὄχλος· ὡς Θεόφιλος ἐν δευτέρῳ Πελοποννησιακῶν.

Ejusdem librum Περὶ λίθων laudat Plutarchus De fluv. c. 24, 1 : Τίγρις ποταμός ἐστι τῆς Ἀρμενίας τὸν βοῦν καταφέρων εἰς τε τὸν Ἀράξην καὶ τὴν Ἀρσακίδα λίμνην· ἐκαλεῖτο δὲ τὸ πρότερον Σόλλαξ, ὅπερ μεθερμηνευόμενόν ἐστι κατωφερός· ὠνομάσθη δὲ Τίγρις δι' αἰτίαν τοιαύτην. Διόνυσος κατὰ πρόνοιαν Ἥρας ἐμμανῆς γενόμενος, περιήρχετο γῆν τε καὶ θάλατταν, ἀπαλλαγῆναι τοῦ πάθους θέλων. Γενόμενος δ' ἐν τοῖς κατ' Ἀρμενίαν τόποις, καὶ τὸν προειρημένον ποταμὸν διελθεῖν μὴ δυνάμενος, ἐπεκαλέσατο τὸν Δία· γενόμενος δ' ἐπήκοος ὁ θεὸς, ἔπεμψεν αὐτῷ τίγριν, ἐφ' ἧς ἀκινδύνως προσενηχθεὶς, εἰς τιμὴν τῶν συμβεβηκότων τὸν ποταμὸν Τίγριν μετωνόμασε· καθὼς ἱστορεῖ Θεόφιλος ἐν α' Περὶ λίθων.

ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ ΣΙΚΕΛΙΑΣ.

E LIBRO UNDECIMO.

3.

Steph. Byz. : Παλική, πόλις Σικελίας. Θεόφιλος δ' ἐν ἐνδεκάτῳ Περιηγήσεως Σικελίας Παλικίνην κρήνην φησὶν εἶναι.

(ΠΕΡΙ ΙΟΥΔΑΙΩΝ.)

De Judæis, nescio num peculiari libro an data occasione, Theophilum quendam egisse patet ex sequentibus :

4.

Alexander Polyhistor (fr. 19) ap. Euseb. Pr. Ev. IX, c. 34, p. 452 : Θεόφιλος δὲ φησι τὸν περισεύσαντα χρυσὸν (sc. post exstructum templum) τὸν Σαλομῶνα τῷ Τυρίων βασιλεῖ πέμψαι· τὸν δὲ εἰκόνα τῆς θυγατρὸς ζῶον ὁλοσώματος κατασκευάσαι, καὶ ἔλυτρον τῷ ἀνδριάντι τὸν χρυσοῦν κίονα περιθεῖναι.

Josephus Contra Apion. I, 23 et ex eo Euseb.

humana est augustiore ad Pisacum montem se proriperet. Itaque deceptus est populus. Theophilus secundo Peloponnesiacorum.

SICILIÆ PERIEGESIS.

3.

Palice, urbs Siciliæ. Theophilus undecimo Periegeseos Siciliæ Palicinum fontem esse ait.

(DE JUDÆIS.)

4.

Theophilus ait quidquid reliquum ex auro fuerit, Tyrio regi a Salomone missum esse : illum vero filiæ simulacrum integrum ex eo conflasse, ipsumque aurea columna quasi theca et involucrio quodam inclusisse.

I. 1. p. 458, A, Theophilum cum Theodoto, Mna-sea, aliis, inter eos recenset, qui summam Judæorum antiquitatem testati sint.

E LIBRIS INCERTIS.

5.

Schol. Nicandri Theriac. 11 : Ὁ δὲ Ζηνοδότειος Θεόφιλος ἱστορεῖ, ὡς ἄρα ἐν τῇ Ἀττικῇ δύο ἐγένοντο ἀδελφοί, Φάλαγξ μὲν ἄρσην, θήλειαν δ' Ἀράχνην τοῦνομα· καὶ ὁ μὲν Φάλαγξ ἔμαθε παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς τὰ περὶ τὴν ὁπλομαχίαν, ἡ δὲ Ἀράχνη τὰ περὶ τὴν ἱστοποιάν· μιγέντας δὲ ἀλλήλοις στυγηθῆναι ὑπὸ τῆς θεοῦ καὶ μεταβληθῆναι εἰς ἕρπετα, ἃ δὴ καὶ συμβαίνει ὑπὸ τῶν ἰδίων τέκνων κατεσθίεσθαι.

6.

Athenæus I, p. 6, B : Θεόφιλος δὲ φησιν· « Οὐχ ὥσπερ Φιλόξενον τὸν Ἐρύξιδος· ἐκεῖνος γὰρ, ὡς εἰρήκεν, ἐπιμεμφόμενος τὴν φύσιν εἰς τὴν ἀπόλαυσιν ἡύξατό ποτε γεράνου τὴν φάρυγγα σχεῖν· ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον ἵππον ὅλως ἢ βοῦν ἢ κάμηλον ἢ ἐλέφαντα δεῖ σπουδάζειν γενέσθαι. Οὕτω γὰρ αἱ ἐπιθυμίαι καὶ αἱ ἡδοναὶ πολλῷ μείζους καὶ σφοδρότεραι· πρὸς γὰρ τὰς δυνάμεις ποιοῦνται τὰς ἀπολαύσεις. » Cf. Aristotei. Ethic. ad Nic. III, 10; Plutarch. Mor. p. 668, C. 1128, B; Suidas v. Φιλόξενος.

7.

Fulgentius Mythol. lib. II, 17 : *Beatinius augur dicere solitus erat, diversarum urbium honores somnialiter peragi urbicario mimologo... Credo enim quod Theophili philosophi sententiam legerat, dicentis μίμος ὁ βίος, id est : mimus vita.*

Chronographus Theophilus, cujus meminit Malala p. 29, 4; 59, 17; 85, 9; 157, 20; 195, 20; 220, 17; 223, 18; 252, 16; 429, 13. 17 ed. Bonn. ad nos nihil attinet; namque vixit post Justinianum, uti patet ex p. 429, 13. Cf. Chron. Paschale p. 41.

5.

Theophilus Zenodoteus narrat in Attica fuisse Phalangem fratrem et Arachnen sororem; illum a Minerva didicisse armorum fabricationem, hanc vero texendi artem. At quum frater cum sorore concubuisset, ambos odio habuisse deam, eosque in reptilia mutasse, quæ a sua ipsorum prole comedi solent.

6.

Theophilus ait : « Philoxenum, Eryxidis filium, non debemus imitari : ille enim, ut aiunt, naturam accusans, quo diutius frueretur cibi ac potionis voluptate, collum sibi gruis optabat. Quin potius precandum est, ut equus omnino, aut bos, aut camelus, aut elephas fias. Sic enim et appetitiones et voluptates multo majores erunt, acrioresque : quanto enim plus valent horum corpora, tanto majoribus fruuntur voluptatibus. »

Laudatur denique Theophili cujusdam Geographicum opus apud Ptolemæum, Geogr. I, 14 : Ἄλλ' ἵνα μὴ δόξωμεν καὶ αὐτοὶ πρὸς κείμενόν τι πλήθος ἐφαρμόζειν τὰς τῶν ἀποχῶν εἰκασίας, παραλάβωμεν τὸν ἀπὸ τῆς Χρυσῆς Χερρονήσου μέχρι Καττιγάρων πλοῦν, συγκείμενον ἔκ τε εἴκοσιν ἡμερῶν, τῶν ἐπὶ Ζάβας, καὶ ἐξ ἄλλων τινῶν τῶν ἐπὶ τὰ Καττίγαρα, ὥσπερ ἀπὸ τῶν Ἀρωμάτων ἐπὶ τὸ Πράσον ἄκρον, συγκείμενον καὶ αὐτὸν ἔκ τε τῶν ἰσων ἡμερῶν, εἴκοσιν τῶν ἐπὶ τὰ Ῥαπτὰ, κατὰ Θεόφιλον, καὶ ἐξ ἄλλων πολλῶν τῶν ἐπὶ τὸ Πράσον, κατὰ Διόσκορον, ἵνα καὶ κατὰ τὸν Μαρίνον ἐν ἴσῳ θῶμεν τὰς τινὰς ἡμέρας ταῖς πολλαῖς εἰκάσαντα. Reliquos Theophilos missos facio.

THEOTIMUS.

ΠΕΡΙ ΚΥΡΗΝΗΣ.

I.

E LIBRO PRIMO.

Schol. Pindar. Pyth. V, 33 : Κάρρωτος, ὄνομα κύριον, περὶ οὗ μέμνηται πρὸς τὸν Ἀρκεσίλαον· οἱ δὲ τὸν ἡνίοχον τούτου, ὃν φησιν ὁ Πίνδαρος (scr. Δίδυμος) τῆς Πυθιακῆς νίκης αἴτιον γενέσθαι τῷ Ἀρκεσιλάῳ, κατάγειν δὲ αὐτῷ καὶ στρατιωτικὸν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος ἀθροίσαντα. Ταῦτα δὲ πιστοῦται παρατιθέμενος τὰ Θεοτίμου ἔκ τοῦ πρώτου Περὶ Κυρήνης ἔχοντα οὕτως· « Διαπίπτουσιν δὲ τὴν πρᾶξιν αἰσθόμενος ὁ Ἀρκεσίλαος καὶ βουλόμενος δι' αὐτοῦ τὰς Ἑσπερίδας οἰκίσαι, πέμπει μὲν εἰς τὰς πανηγύρεις ἵππους ἀθλήσοντας Εὐφημον ἄγοντα, νικήσας δὲ τὰ Πύθια καὶ τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα ἐστεφάνωσε καὶ ἐποίκους εἰς τὰς Ἑσπερίδας συνέλεγεν. Εὐφημος μὲν οὖν ἐτελεύτα· Κάρρωτος δὲ τῆς Ἀρκεσιλάου γυναικὸς ἀδελφὸς διεδέξατο τὴν τῶν ἐποίκων ἡγεμονίαν. » Ὁ τοίνυν Πίνδαρος τοῖς ἐταίροις

καθομιλῶν τὸ καταπραχθὲν τῷ Εὐφῆμῳ τῷ Καρρώτῳ προσῆψε.

Arcesilaus est quartus hujus nominis, qui Pythia vicit Olymp. 78, 3. De historia ejus exponit Boeckh. ad Pyth. IV et V, quem vide.

2.

Idem ad Pyth. IV, 61 : Κυβερνήτης (Argus navis) ὁ Εὐφημος ἦν καὶ πρωτεύς· τοῦτο γὰρ ἱστορεῖν ἴσμεν Θεότιμον.

De Euphemi nomine mythico et historico ap. Cyrenenses v. Müller. Min. p. 341.

3.

Pindarus Ol. VII, 33, Rhodum insulam appellat Ἀσίας εὐρυχόρου τρίπολιν νᾶσον πέλας ἐμπόλῳ. Ad hæc schol. : Θεότιμος δὲ ἐν τῷ περὶ τοῦ Νείλου ὅρου ἱστοριῶν διὰ τοῦ υ γράφει εὐβολον, καὶ οὕτω προσ-αγορεύεσθαι διὰ τὸ ἐν καλῷ τόπῳ κεῖσθαι τὴν νῆσον. Corrupta hæc esse apparet. Si recte habent verba περὶ τοῦ Νείλου, fort. deinceps scrib. παριστορῶν.

ΙΤΑΛΙΚΑ.

E LIBRO SECUNDO.

3.

Plutarch. Par. M. c. 8 : Πορσίνας, Τούσκων βασιλεὺς, πέραν Θύμβριος ποταμοῦ στρατεύσας ἐπολέμησε Ῥωμαίοις, καὶ τὴν ἀπὸ σιτίων φερομένην εὐθηνίαν μέσσην λαβὼν, λιμῷ τοὺς προειρημένους ἔτρυχεν. Ὁράτιος δὲ Κάτλος, στρατηγὸς χειροτονηθεὶς, τὴν ξυλίνην κατελάβετο γέφυραν, καὶ τὸ πλῆθος τῶν βαρβάρων διαβῆναι βουλόμενον ἐπέτρεξε. Πλεονεκτούμενος δὲ ὑπὸ τῶν πολεμίων, προσέταξε τοῖς ὑποτεταγμένοις κήπτειν τὴν γέφυραν, καὶ τὸ πλῆθος τῶν βαρβάρων διαβῆναι βουλόμενον ἐκόλυσε. Βέλει δὲ τὸν ὀφθαλμὸν πληγεὶς, ῥίψας ἑαυτὸν εἰς τὸν ποταμὸν, διενήξατο εἰς τοὺς οἰχείους· ὡς Θεότιμος δευτέρῳ Ἰταλικῶν.

DE CYRENE.

Carrhotus, nomen proprium, de quo verba facit poeta ad Arcesilaum. Nonnulli dicunt Carrhotum aurigam ejus fuisse, eumque Didymus ait Arcesilao auctorem victoriae fuisse, eundemque etiam milites in Græcia conscriptos ad Arcesilaum adduxisse. Hæc vero Didymus confirmat apposito testimonio Theotimi, qui in primo De Cyrene libro ita habet : « Elabi hanc rem sentiens Arcesilaus volensque Hesperidas colonis frequentare, ad ludos misit cum equis certatoribus Euphemum, et Pythiis victor patriam suam coronavit et novos colonos in Hesperidas ducendos per Euphemum colligendos curavit. Euphemus quidem tunc mortuus est; post quem Carrhotus, Arcesilai uxoris frater, suscepit colonorum præfecturam. »

2.

Argus navis gubernator et proreta Euphemus erat. Hoc enim Theotimum narrare scimus.

3.

Theotimus in libro De Nilo data occasione de hoc loco agens, per υ literam εὐβολον scribit, atque sic Rhodum insulam ob situm præclarum vocari ait.

ITALICA.

3.

Porsena, Etruriæ rex, positus trans Tiberim castris, bellum Romanis intulit, interceptaque commeatus subvectione, fame eos pressit. Horatius autem Cocles dux creatus Sublucium occupavit pontem, hostesque transire volentes inhibuit : multitudineque eorum superatus, suis mandavit ut pontem rescinderent, hostiumque turbam transitu prohibuit; sagitta autem oculum ictus in amnem se abiecit et ad suos tranavit. Sic Theotimus secundo Rerum Italicarum.

THESEUS.

Suidas : Θησεύς, ἱστορικός. Βίους ἐνδόξων ἐν βιβλίοις ε', Κορινθιακὰ (Κορινθιακῶν codd.) ἐν βιβλίοις γ', ἐν οἷς (sic Eudoc.; ἐν ᾧ Suid.) δηλοῖ (καὶ add. Eud.) τὴν κατάστασιν τοῦ Ἰσθμιακοῦ ἀγῶνος. Ead. Eudoc. p. 233. Alium quendam Theseum habes in Inscr. Att. ap. Boeckh. C. Inscr. I, p. 386.

KOPINΘΙΑΚΑ.

E LIBRO TERTIO

Tzetzes ad Lyc. 644 : Ἄρνη πόλις ἐστὶ Βοιωτίας ἀπὸ Ἄρνης τῆς Ποσειδῶνος τροφοῦ, ἥτις Κρόνου ζητούντος Ποσειδῶνα, ἀπηρνῆσατο μὴ ἔχειν αὐτὸν, ὅθεν ἡ πόλις ἐκλήθη Ἄρνη, πρότερον Σινόεσσα λεγομένη, ὡς φησι Θησεύς ἐν τρίτῃ Κορινθιακῶν. Paulo aliter Etym. M. p. 145, 47 : Ἄρνη, νύμφη, ἡ τροφὸς Ποσειδῶνος. Εἴρηται δὲ (καὶ) Ἄρνη ἡ νύμφη Σινόεσσα (sc. πρότερον) καλουμένη, ὅτι τὸν Ποσειδῶνα λαβοῦσα παρὰ τῆς Ῥέας ἐκτρέφειν, πρὸς τὸν Κρόνον ζητοῦντα ἀπηρνῆσατο· καὶ ἐντεῦθεν Ἄρνη ὠνομάσθη. Οὕτω Θησεύς ἐν Κορινθιακῶν τρίτῳ. Cf. Müller. Min. p. 392.

De Isthmiorum institutione ex Thesei Corinthiacis nihil proditur, verum ex Musæo afferuntur hæc : Schol. Apoll. Rh. III, 1240 : Μουσαῖος ἐν τῷ Περὶ Ἰσθμίων δύο φησὶ γενέσθαι ἀγῶνας ἐν τῷ Ἰσθμῷ· καὶ τὸν μὲν Ποσειδῶνος εἶναι, τὸν δὲ Μελικέρτου. Cf. schol. Pind. Introduct. in Isthm. et Passov. Musæus p. 78; Meinek. ad Euphor. p. 106 sqq. (Ex schol. Apoll., Tzetze ad Lyc. 109, aliis sua corrasit Natalis Com. V, 4, qui iis, quæ ap. Tzetzem leguntur, testem affinxit *Theseum in Corinthiacis*.)

Schol. Eur. Med. 10 : Ὅτι καὶ ἀθάνατος ἦν ἡ Μῆδεια Μουσαῖος ἐν τῷ Περὶ Ἰσθμίων ἱστορεῖ, ἅμα καὶ περὶ τῶν τῆς Ἀκράϊας Ἡρας ἐορτῶν ἐκτιθεῖς. De Junone Acræa Corinthiorum cf. schol. Eur. Med. 1375; Pausan. II, 24, 1; Apollodor. I, 9, 28; Zenob. Prov. I, 27. Müller. Dor. I, p. 396. — Ex hoc igitur loco patet Musæum libro, quo de Isthmiis agebat, simul etiam de aliis quæ ad cultum Corinthiorum pertinebant exposuisse. Quare scriptum istud etiam Κορινθιακῶν titulo citari potuit. Similiter Euphorionis Κορινθιακὰ et Περὶ Ἰσθμίων librum unum idemque fuisse opus statuimus (tom. III, p. 72). Jam vero recte procul dubio censent Moreus (Diction. VI, p. 506) et Passovius (l. l. p. 91) Musæum istum esse Ephesium, de quo ita Suidas : Μουσαῖος... Ἐφέσιος, ἐποποιὸς τῶν εἰς τοὺς Περγαμη-

νοὺς καὶ αὐτός· (*) Κύκλους ἔγραψε, Περσηίδος βιβλία δέκα, καὶ εἰς Εὐμένη καὶ Ἄτταλον. Ceterum quum fabulæ de Melicerta deque Junonis Acrææ cultu sint mysticæ, ideoque optime cadant in ea quæ de Musæo vate, τελετῶν καὶ καθαρμῶν auctore, feruntur, dubium vix est quin Ephesio illi nomen Musæi non a parentibus sit sed a carminibus inditum. Verum auctoris nomen esse *Ctesiam* sagaciter monuit Welckerus (De Cycl. Hom. p. 50). Nam Ctesiam tanquam *Ephesium* et *Perseidis* auctorem adducit Plutarch. De fluv. c. 18 : Μυκῆναι, αἰτ, ἐκαλοῦντο τὸ πρότερον Ἄργιον ἀπὸ Ἄργου τοῦ πανόπτου· μετωνομάσθη δὲ Μυκῆναι δι' αἰτίαν τοιαύτην. Περσέως Μένδουσας ἀποκτείναντος, Σθενὼ καὶ Εὐρυάλη, ὡς τῆς προειρημένης ἀδελφαὶ τῆς πεφονευμένης, τὸν ἐπίβουλον ἐδίωκον· γενόμεναι δὲ κατὰ τοῦτον τὸν λόφον, καὶ ἀπελπίσασαι τῆς συλλήψεως διὰ τὴν συμπάθειαν μυκηθμὸν ἀνέδωκαν. Οἱ δ' ἐγγώριοι τὴν ἀκρωρειαν ἀπὸ τοῦ συγκυρήματος Μυκῆνας μετωνόμασαν, καθὼς ἱστορεῖ Κτησίας Ἐφέσιος ἐν α' Περσηίδος. Ceterum de Ctesia Ephesio aliunde non constat. Quare in præfat. ad Ctes. fragm. p. 11, nomen corruptum videri et pro Κτησίας reponendum esse Θησεύς suspicatus sum. (Simili modo pro *Ctesias* corrupte legitur *Thesias* ap. Serv. ad Virg. G. I, 182.) Sententiam eo niti vides, quod et Theseus noster et ille Musæus-Ctesias Ephesius de Isthmiorum institutione deque aliis rebus, quæ ad Corinthiorum cultum spectant, exposuerunt. — Simile opus Περὶ τελετῶν scripsit Neanthes Cyzicenus, qui et ipse Pergamenus grammaticus erat, atque sicuti Noster libros Περὶ ἐνδόξων et De rebus Attalicis composuit. Num ab eodem Musæo Ephesio profectus sit liber Περὶ Θεσπρώτων (v. Clem. Strom. p. 266, coll. Welcker. Cycl. p. 311), uti Passovius p. 55 suspicatur, non dijudico.

Ex libris Περὶ ἐνδόξων nihil superstes, quod diserte iis adscriptum sit. Argumentum ex parte fuerit de viris doctis, poetis, philosophis etc., ut ex Neanthis opere atque aliis libris eodem

(*) Ante vocem Κύκλους interpunxi; fortasse temere. Vulgo interpungitur post κύκλους. Corruptum locum censet Bernhardt. Küsterus Περγαμηνούς κύκλους significare putat *cætus virorum doctorum, qui Pergami erant*. Vertit : « *poeta epicus, unus eorum qui in Museum Pergamenum allekti erant*. » Quæ rejecit Welcker. Cycl. ep. p. 50. Toupius sententiam Küsteri sequens scribi voluit : εἰς τῶν τοῦ Περγαμηνοῦ καὶ αὐτὸς κύκλου. Fortasse fuit ἐποποιὸς τῶν εἰς τοὺς Περγαμηνούς Εὐμένη καὶ Ἄτταλον, quæ postrema verba in seqq. delenda forent. Ceterum pro κύκλους, unus cod. κύκλας.

titulo inscriptis colligas. Nescio an recte conjece-
rim eosdem libros Κύκλων nomine a Suida (v. Μου-
σαῖος) designari, ita scilicet, ut Theseus κύκλον
virorum bello, doctrina, artibus etc. clarorum
distinxerit (cf. κύκλον σοφιστῶν κ. ἐποποιῶν ap.
Welck. l. l. p. 51). Ne confidentius loquamur, ob-
stat Suidiani loci ratio critica. — Sequuntur fra-
gmenta duo, quæ ex libris Περὶ ἐνδόξων petita esse
videntur.

2.

Stobæi Floril. VII, 70 : Ἐκ τῶν Θησέως. Λοιμοῦ
κατασχόντος τὴν Λακεδαίμονα διὰ τὴν ἀναίρεσιν τῶν
κηρύκων τῶν ἀπεσταλμένων παρὰ Ξέρξου αἰτοῦντος
γῆν καὶ ὕδωρ, ὥσπερ ἀπαρχὰς δουλείας, χρησμός ἐδόθη
ἀπαλλαχθήσεσθαι αὐτοὺς, εἴ γέ τινες ἔλοιτο Λακεδαι-
μονίων παρὰ τοῦ βασιλέως ἀναιρεθῆναι. Τότε Βούλης
καὶ Σπέρχης ἀφικόμενοι εἰς βασιλέα ἠξίου ἀναιρε-
θῆναι· ὁ δὲ θαυμάσας αὐτῶν τὴν ἀρετὴν, ἐπανιέναι
προσέταξεν. V. Wesseling. et Valcken. ad Hero-
dot. VII, 134.

3.

Stobæus Floril. VII, 67 : Ἐκ τῶν Θησέως. Λα-
κεδαιμόνιοι καὶ Ἀργεῖοι περὶ χωρίου Θυραίας (Θυρεά-
τιδος m.) ἐν μεθορίῳ κειμένης, μέχρι μὲν τινος ὅλοις
τοῖς στρατεύμασι παρετάσσοντο πρὸς ἀλλήλους, τέλος
ἔδοξεν αὐτοῖς ἐπιλέξαι παρ' ἑκατέρων τριακοσίους, κα-
κείνων μαχεσαμένων τοῖς κρατήσασιν διαφέρειν τὸ χω-
ρίον. Ὅσπερ γενομένου, Ὀθρυάδης Λακεδαιμόνιος στρα-
τιώτης πολλοὺς ἀποκτείνας καὶ πολλὰ τετρωμένος
ἔκειτο μετὰ τῶν ἀνηρημένων Λακεδαιμονίων μόνος
περιλειφθεὶς, Ἀργείων δὲ δύο Ἀλκίνοωρ καὶ Χρόμιος·
ὧν ἀπελθόντων εἰς Ἄργος ἀπαγγεῖλαι τὴν νίκην,
Ὀθρυάδης πολλοὺς σκυλεύσας τῶν πολεμίων τρόπαιον
ἔστησε, καὶ χρησάμενος τῷ τῶν τραυμάτων αἵματι,
ἐπέγραψεν· Λακεδαιμονίων κατ' Ἀργείων· καὶ
τοῦτο πράξας ἀπέθανεν.

2.

E libris Thesei. Peste Lacedæmonem tenente propter cæ-
dem præconum, quos Xerxes miserat, ut terram et aquam,
utpote servitutis primitias, postularent, oraculum editum
est, fore liberationem, si qui ex Lacedæmoniis a rege se
occidendos darent. Tum Bules et Sperches ad regem acce-
dentes occidi ipsos jusserunt. Ille vero virtutem virorum
admiratus redire eos jussit.

3.

E libris Thesei. Lacedæmonii et Argivi de Thyreatide re-
gione in confiniis sita contententes aliquamdiu universis
cum exercitibus prælia inter se commiserunt, tandem vero
placuit trecentos viros utrinque seligere, atque iis, quorum
manus prælio superior futura esset, regione illa cedere. Quo
facto, Othryades Lacedæmonius miles post multorum cæ-
dem multis confectus vulneribus, jacebat inter occisos La-
cedæmonios solus superstes; ex Argivis vero duo superstites

TIMAGETUS.

ΠΕΡΙ ΛΙΜΕΝΩΝ.

1.

Schol. Apoll. Rhod. IV, 259 : Τιμάγητος δὲ ἐν
α' Περὶ λιμένων τὸν Ἴστρον φησὶ καταφέρεισθαι ἐκ τῶν
Κελτικῶν ὄρων, εἴτα ἐκδιδόναι εἰς Κελτικὴν λίμνην·
μετὰ δὲ ταῦτα εἰς δύο σχίζεσθαι τὸ ὕδωρ, καὶ τὸ μὲν
εἰς τὸν Εὐξείνιον πόντον εἰσβάλλειν, τὸ δὲ εἰς τὴν Κελ-
τικὴν θάλασσαν· διὰ δὲ τούτου τοῦ στόματος πλεῦσαι
τοὺς Ἀργοναύτας, καὶ ἐλθεῖν εἰς Τυρρηνίαν. Κατακο-
λουθεῖ δὲ αὐτῷ καὶ Ἀπολλώνιος. Cf. Ukert. Geogr.
II, 2, p. 25. 45.

Cf. idem IV, 284 : Ἴστρον μιν καλέοντες :
τὸν Ἴστρον φησὶν ἐκ τῶν Ὑπερβορέων καταφέρεισθαι
καὶ τῶν Ῥιπαίων ὄρων· οὕτω δὲ εἶπεν ἀκολουθῶν Αἰ-
σχύλῳ ἐν Λυομένῳ Προμηθεῖ λέγοντι τοῦτο· γενομέ-
νον δὲ μετὰ τῶν Σκυθῶν καὶ Θρακῶν σχίζεσθαι· καὶ τὸ
μὲν (εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς θάλασσαν ἐκβάλλειν ῥεῖθρον· τὸ
δὲ) εἰς τὴν Ποντικὴν θάλασσαν ἐκπίπτειν· τὸ δὲ, εἰς
τὸν Ἀδριατικὸν κόλπον... Οὐδεὶς δὲ ἱστορεῖ, διὰ τούτου
τοὺς Ἀργοναύτας εἰσπεπλευκέναι εἰς τὴν ἡμετέραν θά-
λασσαν, ἔξω Τιμαγήτου, ᾧ ἠκολούθησεν Ἀπολλώνιος.
Igitur Timagetus Apollonio antiquior.

2.

Idem IV, 306 : Καλὸν δὲ διὰ στόμα : Τρία
στόματα ἔχει ὁ Ἴστρος· ὧν ἓν λέγεται Καλὸν στόμα,
ὧς φησὶ Τιμάγητος ἐν τῷ Περὶ λιμένων· εἰς δ' φησὶ
πλεῦσαι τὸν Ἀψυρτον, [τὸ δὲ Ἄρηος ἢ Ἀρηκος cod.
Paris.; τὸ Νάραχον στόμα ap. Arr. Ponti Peripl.
p. 23; τὸ Ναράκιον Anon. Per. p. 11; Naracu-
stoma Plin. IV, 14, 24; Ἰναριάκιον corr. Ptolem. III,
10, 5].

erant Alcenor et Chromius. Quibus Argos profectis, ut vi-
ctoriam nuntiarent, Othryades, spoliis multorum hostium
detractis, tropæum erexit, et sanguine vulnerum utens in-
scripsit ei : *Lacedæmonii contra Argivos*; eoque facta
expiravit.

DE PORTUBUS.

1.

Timagetus libro De portubus Istrum dicit deferri ex
Celticis montibus, deinde in lacum Celticum influere; post
hæc in duos scindi alveos, quorum alter in Pontum Euxi-
num, alter in Celticum mare se exoneret. Per hoc ostium
navigantes Argonautas in Tyrreniam venisse.

2.

Ister tria habet ostia, quorum unum dicitur *Pulcrum
ostium* (ut ait Timagetus in opere De portubus), in quod
Apsyrtum innavigasse poeta dicit, alterum vero Areis vel
Arecis.

3.

Schol. Apoll. IV, 324 : Ἀγγούρου ὄρεος] Πλησίον Ἰστρου ποταμοῦ. Μνημονεύει δὲ αὐτοῦ Τιμάγητος ἐν Λιμέσιν. V. Ukert. III, 2, p. 125 sq.

4.

Idem II, 1031 : Τὴν Ἀρητιάδα νῆσόν φασιν ὑπὸ Ὀτρήρας τῆς Ἀρεος κατοικισθῆναι. Περὶ δὲ τῶν ἐν αὐτῇ ὀρνέων μέμνηται Τιμάγητος. Εἰσὶ δὲ σιδηρόπτεροι, αἳ λέγονται Στυμφαλίδες.

5.

Idem I, 224 : Εἰ δὲ ἐπὶ κίνδυνον αὐτοὺς (τοὺς Ἀργοναύτας) ἔπεμπεν ὁ Πελίας, διὰ τί ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἐξήρχετο; καὶ οὗτος μὲν φησιν, ἄκοντος τοῦ πατρός. Δημάγητος δὲ, ὅτι ἐκέλευσεν ὁ Πελίας τὴν Ἀργὴν ἀραιοῖς γόμοις παγῆναι, ἵνα ταχέως ἀπολέσῃ αὐτούς· ὁ δὲ Ἀργὸς τοῦναντίον πεποίηκεν. Τὸ δὲ πιστὸν ἔχων παρὰ τοῦ τέκτονος ὁ Ἀκαστος ἐπέβη.

Δημάγητος] Idem procul dubio qui reliquis locis Τιμάγητος vocatur.

6.

Stephanus Byz. : Ἀκτὴ· οὕτως ἡ Ἀττικὴ ἐκαλεῖτο ἀπὸ Ἀκταίου τινός.. Ἔστι καὶ Ἀκτὴ Μαγνησίας, ἀφ' ἧς Ἀκτιος καὶ Ἐπάκτιος Ἀπόλλων τιμάται. Ἔστι καὶ ἑτέρα Ἀκαρνανίας, ἧς μέμνηται Δημάγητος.

Δημάγητος] Δημάρατος voluit Berkel.

TIMAGORAS.

ΘΗΒΑΙΚΑ.

1.

Schol. Eur. Phoen. 670 : Ἐκ τῶν ὀδόντων ἐξεκύσεν ἡ γῆ ὀπλοφόρους ἄνδρας. Εἰσὶ δὲ οὗτοι ἐξ αὐτῶν

3.

Angurus mons prope Istrum situs est. Meminit ejus Timagetus in opere De portubus.

4.

Aretiadem insulam ab Otrera Martis filia incolis frequentatam esse aiunt. De avibus in ea degentibus exponit Timagetus. Ferreis illæ alis instructæ sunt, vocanturque Stymphalides.

5.

Sin ad periculum Argonautas Pelias emisit, cur filius ejus cum iis exiit? Apollonius ait eum invito patre exiisse. Demagetus (*Timagetus*) vero narrat jussisse Peliam Argo navem clavis infirmis compingi, quo citius illos perderet. Argus vero contrarium fecit. Itaque securus a parte architecti Acastus navem conscendit.

6.

Acte. Sic Attica vocabatur ab Actæo quodam. Est etiam Acte Magnesiae, a qua Actius et Epactius Apollo colitur. Est etiam Acte Acarnaniae, cujus meminit Demagetus (*Timagetus*).

ὑπολειφθέντες, Πέλωρ, Ἐχίων, Οὐδαῖος, Χθόνιος, Ὑπερήνωρ, κατὰ δὲ Τιμαγόραν καὶ Κρέων.

2.

Stephan. Byz. : Σπάρτη, Λακωνικὸν χωρίον, ἀπὸ τῶν μετὰ Κάδμου Σπαρτῶν, περὶ ὧν Τιμαγόρας φησιν, ἐκπεσόντας (δὲ) αὐτοὺς εἰς τὴν Λακωνικὴν Σπάρτην ἀφ' ἑαυτῶν ὀνομάσαι.

3.

Schol. Eur. Phoen. 159 : Περὶ δὲ τοῦ πλήθους τῶν Νιοβιδῶν αὐτὸς Εὐριπίδης ἐν Κρεσφόντῃ φησί... « Καὶ δις ἑπτ' αὐτῆς τέκνα Νιόβης θανόντα Λοξίου τοξεύμασιν. » Ὅμως (1. ὁμοίως) καὶ Αἰσχύλος ἐν Νιόβῃ, καὶ Ἀριστοφάνης δὲ ἐν δράματι Νιόβης ὁμοίως ζ' αὐτὰς λέγουσιν, εἶναι δὲ ἑπτὰ καὶ τοὺς ἄρρενας. Τιμαγόρας δὲ ἐν τοῖς Θηβαϊκοῖς φησιν ὡς κακῶς πάσχοντες ὑπὸ τῶν περὶ Ἀμφίονα οἱ Σπαρτοὶ ἀνεῖλον αὐτοὺς λοχῆσαντες ἀπιόντας εἰς Ἐλευθεράς ἐπὶ πατρικὴν θυσίαν, τὴν δὲ Νιόβην εἵασαν ζῆν διὰ Πέλοπα· ἄλλοι δὲ ἄλλως ἱστοροῦσι περὶ αὐτῆς.

Θυσίαν] sic em. Valcken. pro οὐσίαν. Cod. Taur. εἰς πατριουσίαν, et paullo ante κακῶς π. οἱ περὶ τὸν Α. οἱ Σπαρτιᾶται. Cf. Müller. *Min.* p. 229, et not. ad frag. 1 Demagoræ.

Subjicio mentionem libri Περὶ ποταμῶν, quem semel affert Plutarch. De fluv. c. 12, 3 : Φύεται δὲ καὶ βοτάνη (sc. ad Caicum Mysiae fl.) Ἥλιφάρμακος καλουμένη, ἣν οἱ ἱατροὶ ταῖς αἰμορροούσαις τιθέασιν, καὶ τῶν φλεβῶν μεσολαβοῦσι τὴν ἔκρυσιν· καθὼς ἱστορεῖ Τιμαγόρας ἐν α' Περὶ ποταμῶν. Eadem Stobæus Floril. C, 17.

THEBAICA.

1.

Ex dentibus terra enixa est viros armiferos. Ex quibus superstites relictī sunt hi : Pelor, Echion, Udaeus, Chthonius et Hyperenor ; secundum Timagoram vero etiam Creon.

2.

Sparta in Laconia nomen habet a Spartis qui cum Cadmo erant. De iis Timagoras ait pulsos et in Laconiam transgressos Spartam de ipsorum nomine nuncupasse.

3.

De numero Niobidarum ipse Euripides in Cresphonte ait : *Et bis septem Niobes liberi Loxii pereuntes sagittis*. Ceterum Aeschylus quoque in Niobe et Aristophanes in Niobe eodem modo septem ejus filias septemque item filios fuisse dicunt. Timagoras vero in Thebaicis narrat Spartos, quum ab Amphione ejusque sociis male haberentur, Niobidas occidisse Eleutheras proficiscentes ad celebrandum sacrum patrium, Niobæ vero vitam reliquisse propter Pelopem. Alii denique aliter de Niobe narrant.

TIMOLAUS.

ΦΡΥΓΙΑΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

Plutarch. De fluv. c. 9 : Μαίανδρος ποταμὸς τῆς Ἀσίας· ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Ἀναβαίνων· μόνος γὰρ ἐκ πάντων τῶν ποταμῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἀρχόμενος πηγῶν εἰς ἑαυτὸν παλινδρομεῖ. Προσηγορεύθη δὲ Μαίανδρος ἀπὸ Μαϊάνδρου, τοῦ Κερκάφου καὶ Ἀναξιβίας παιδὸς, ὃς πρὸς Πεσσινουντίους πόλεμον ἔχων ηὔξατο τῇ Μητρὶ τῶν θεῶν, ἐὰν ἐγκρατὴς γένηται τῆς νίκης, θύσειν τὸν πρῶτον αὐτῷ συγχαρέντα ταῖς ἀνδραγαθίαις, τρόπαια φέρων. Ὑποστρέψαντι δὲ τῷ προειρημένῳ πρῶτος συνεχάρη συναντήσας ὁ παῖς Ἀρχέλαος, μετὰ τῆς μητρὸς καὶ τῆς ἀδελφῆς· ὁ δὲ τῆς προειρημένης δεισιδαιμονίας ἀναμνησθεὶς, κατ' ἀνάγκην βωμοῖς κατήγαγε τοὺς προσήκοντας. Ἀθυμήσας δ' ἐπὶ τοῖς πραχθεῖσιν ἔρριπεν ἑαυτὸν εἰς ποταμὸν Ἀναβαίνοντα, ὃς ἀπ' αὐτοῦ Μαίανδρος προσηγορεύθη· καθὼς ἱστορεῖ Τιμόλαος ἐν α' Φρυγιακῶν. Μέννηται δὲ τούτων καὶ Ἀγαθοκλῆς ὁ Σάμιος ἐν τῇ Πεσσινουντίων πολιτείᾳ.

Fortasse Timolaus hic idem est cum Timolao Macedone, cujus mentio fit ap. schol. ad Hom. Odys. γ, 267 (et Eustath. l. 1.) : Τὸν δὲ Δημόδοκον εἰς Μυκῆνας λαβὼν Ἀγαμέμνων ἔταξε τὴν Κλυταιμνήστραν τηρεῖν. Ἐτίμων δὲ λῖαν (Ἐτίμα γὰρ λῖαν, φησὶ, sc. Δημήτριος, Eust.) τοὺς ὠδοὺς ὡς διδασκάλους τῶν τε θείων καὶ παλαιῶν ἀνδραγαθημάτων, καὶ τῶν ἄλλων ὀργάνων πλέον τὴν λύραν ἡγάπων· δηλοῖ δὲ καὶ Κλυταιμνήστρα τὴν αὐτῶν τιμὴν. Οὐ γὰρ φονεύειν ἀλλ' ἀφορίζειν αὐτὸν ἐκέλευσε (ἄφηκε Eust.). Τιμόλαος δὲ ἀδελφὸν αὐτόν φησιν εἶναι Φημίου, ὃν ἀκολούθως ἔταξαν καὶ τῇ Πηνελόπῃ εἰς Ἰθάκην πρὸς παραφυλακὴν αὐτῆς. Διὸ καὶ βία τοῖς μνηστῆρσιν αἰεῖδει. Τοσοῦτον δὲ καὶ πρὸς τὰ πολιτικὰ διέτεινεν ἢ τῶν κιθαρῳδῶν μουσικὴ ὡς τῶν Σπαρτιατῶν τὴν πόλιν ὠφελεῖσθαι λέγουσιν ὑπὸ τούτων τῶν ἀνδρῶν τὰ μέγιστα καὶ πρὸς δμόνοιαν καὶ πρὸς τὴν τῶν νόμων φυλακὴν. Cf. schol. Od. α, 325 : Οὗτος ὁ αἰοῖδός (Phemius) ἀδελφὸς ἦν Χαρίου τοῦ Κλυταιμνήστρας

PHRYGIACA.

Mæander fluvius est Asiæ, qui prius vocatus est Anabænon (*Retrogradus*). Solus enim ex omnibus fluviis a suis incipiens fontibus in se ipsum recurrit. Dictus autem est Mæander a Mæandro, Cercaphi et Anaxibiæ filio, qui moto contra Pessinuntios bello, Matri deorum pollicitus est, si victoriæ tropæa reportaret, eum, qui primus sibi congratularetur ob præclare gesta, sacrificaturum. Accidit autem ut ei reverso primi occurrerent Archelaus filius, ejus soror et mater, quos ex necessitate, licet proximos jure sanguinis, pollicitationis suæ non immemor, ad aram ducendos ma-

ῥδοῦ, συνάρας ἀπὸ Λακεδαίμονος Ἰθάκη (lege Πηνελόπην). Scilicet Clytæmnestræ cantorem τινὲς Χαρίδημον (Χαριάδην Eust.), οἱ δὲ Δημόδοκον καλοῦσιν, οἱ δὲ Γλαῦκον, schol. Odys. γ', 267.

Eustath. ad. Odys. λ, p. 1697, 57 : Ἐδόθησαν δὲ καὶ ἄλλοις τῶν ἡρώων μνήμονες, ὅσον τῷ Ἀχιλλεῖ πρὸς τῆς μητρὸς, ὡς ἱστορεῖ καὶ Λυκόφρων, καὶ τῷ Πατρόκλῳ δὲ ὑπ' Ἀχιλλέως Εὐδωρος μετὰ τὴν μῆνιν ἐν τῇ ναυμαχίᾳ, ὥστε μὴ πρόσω χωρεῖν, ἀναιρεθῆναι δ' αὐτὸν εὐθύς ἐν τῇ συμβολῇ ὑπὸ Πυραίχμου· διὸ καὶ αὐτὸν πρῶτον ἀναιρεθῆναι ὑπὸ Πατρόκλου ἱστορεῖ Τιμόλαος ὁ Μακεδών.

Antecedunt similia de Chalcone Cyparissensi, quem Nestor Antilocho filio custodem dederit. Quæ narrantur ex Asclepiade Myrleano. Ex eodem auctore Werferus (Act. Phil. Monac. tom. II, p. 542) etiam Timolai reliquorumque auctorum, qui ibi laudantur, mentionem fluxisse censet probabiliter. Ceterum Macedo ille nihil adeo obstat quin sit Timolaus Anaximenis discipulus, de quo ita Suidas habet : Τιμόλαος, Λαρισσαῖος ἐκ Μακεδονίας, Ἀναξιμένους τοῦ Λαμψακηνοῦ μαθητής· ὃς καὶ ποιητικῶς ἔχων παρενέβαλε τῇ Ἰλιάδι στίχον πρὸς στίχον, καὶ ἐπέγραψε τὸ σύνταγμα Ἑρῳικόν (Ἑρῳικά Eustath. in Proœm. Odys., ubi eadem).

Μῆνιν αἶειδε θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
ἣν ἔθετο Χρύσου κεχολωμένος εἵνεκα κοῦρης,
οὐλομένην, ἣ μυρὶ' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε
μαρναμένους, ὅτε Τρωσὶν ἄτερ πολέμιζον ἄνακτος.
Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς αἶδι προΐαψεν
Ἑκτορος ἐν παλάμῃσι δαΐζομένων ὑπὸ δουρί.

Ἐγραψε καὶ ἄλλα τινά. — Timolaus Cyzicenus, Platonis discipulus, ap. Diogenem Laert. III, 46.

TIMOMACHUS.

ΚΥΠΡΙΑΚΑ.

1.

Athenæus XIV, p. 638, A : Τιμόμαχος δ' ἐν τοῖς Κυπριακοῖς Στήσανδρον λέγει τὸν Σάμιον ἐπὶ πλεῖον ἀυξῆσαι τὴν τέχνην, καὶ πρῶτον ἐν Δελφοῖς κιθαρῳδῇ-

ctandosque curavit. Sed quum ob ea quæ gesta erant vehementer doleret, conjecit se in Anabænona fluvium, quem ab eo postea dixere Mæandrum, ut docet Timolaus primo De rebus Phrygiis. Meminit horum etiam Agathocles Samius in Republica Pessinuntiorum.

DE REBUS CYPRIIS.

Timomachus in opere De rebus Cypriis ait Stesandrum Samium plurimum amplificasse artem (cithara psallendi), et primum Delphis Homericas pugnas cithara cantasse, ab Odyssea facto initio.

σαι τὰς καθ' Ὅμηρον μάχας, ἀρξάμενον ἀπὸ τῆς Ὀδυσσεΐας.

2.

Vit. Hom. ed. Iriart. p. 233 : Τιμόμαχος δὲ καὶ Ἀριστοτέλης ἐξ Ἰου τῆς νήσου (sc. τὸν Ὅμηρον γεγονέναι φασίν). Vide Welcker. *Cycl.* p. 301. 183.

TIMONAX.

Timonactem eundem esse putarem cum Demonacte Seleuci et Antiochi duce, quem de Iaxartis nomine Scythico laudat Plinius IV, s. 18, nisi dubitationem injiceret Solinus pro *Demonacte* afferens *Demodamam*, atque Stephanus, de urbe Indica *Demodamantem* citans (vid. tom. II, p. 444).

ΣΚΥΘΙΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

1.

Schol. Apollon. Rh. IV, p. 321 : Οἱ περὶ Λαύριον] Λαύριον πεδῖον τῆς Σκυθίας. Τῆς δὲ Σκυθίας ἔθνη πεντήκοντα Τιμῶναξ (Τίμων cod. Par.) ἀναγράφει ἐν πρώτῳ Περὶ Σκυθῶν. Κατὰ δὲ τὸ τῶν Σίνδων πεδῖον σχίζεται ὁ ποταμὸς Ἰστρος, καὶ τὸ μὲν αὐτοῦ ρεῖμμα εἰς τὸν Ἀδρίαν, τὸ δὲ εἰς τὸν Εὐξείνιον πόντον εἰσβάλλει... Καὶ Ἰππῶναξ (fr. 61, p. 523 ed. Bgkh.) δὲ μνημονεύει « Πρὸς τὸ Σινδικὸν διάσπαγμα. »

2.

Idem IV, 1217 : Τιμῶναξ ἐν πρώτῳ τῶν Σικελικῶν (scr. Σκυθικῶν) ἐν Κόλχοις φησὶν Ἰάσωνα Μήδειαν γῆμαι, Αἰήτου αὐτῷ ἐγγυήσαντος. Ὁ δὲ αὐτός φησι· « Δείκνυνται παρὰ τὸν παράπλου ἐνδὸν τοῦ Πόντου κῆποι τινες Ἰασόνιοι καλούμενοι, καθ' ὧν τὴν ἀπόδασιν ἐποιήσατο· καὶ κατὰ τὴν Αἴαν γυμνάσια καὶ

δίσκοι, καὶ τῆς Μηδείας θάλαμος, καθ' ὃν τότε ἐνυμφεύθη· καὶ πρὸς τῇ πόλει ἱερὸν ἰδρυμένον Ἰάσωνος, καὶ πρὸς τούτοις ἱερὰ πολλά. »

Pro Σικελικῶν scribendum puto Σκυθικῶν, quamquam de eadem fabula in Siculis dixerat Timæus, quem in antecedentibus et in subsequentibus scholiasta laudat. Sed ipsa hæc Timæi vicinia fortasse causa fuit, cur Scythica in Sicula abirent.

E LIBRO SECUNDO.

3.

Idem III, 1236 : Ὁ Ἀψυρτος καὶ Φαέθων ἔκαλεῖτο, ὡς φησι Τιμῶναξ ἐν δευτέρῳ Σκυθικῶν.

TIMOTHEUS.

ΑΡΓΟΛΙΚΑ.

Plutarch. De fluv. c. 18, 3 : Εὐρίσκεται δ' ἐν αὐτῷ (τῷ Ἰνάχῳ) καὶ λίθος βηρύλλῳ παρόμοιος· ὃν ἐὰν κρατήσωσιν οἱ ψευδομαρτυρεῖν ἐθέλοντες, μέλας γίνεται. Κεῖνται δὲ πολλοὶ ἐν τῷ τεμένει τῆς Προσυμναίας Ἑρας· καθὼς ἱστορεῖ Τιμόθεος ἐν τοῖς Ἀργολικοῖς.

Opus Περὶ ποταμῶν laudatur ab eodem Plutarcho De fluv. c. 3, 1 : Ἐβρος ποταμὸς ἐστὶ τῆς Θράκης, προσηγορίαν εἰληχῶς ἀπὸ τῆς συστροφῆς τῆς καταφορᾶς τοῦ ὕδατος. Κάσανδρος δὲ, ὁ βασιλεὺς τῶν τόπων, γήμας Κροτωνίην, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς υἱὸν Ἐβρον· ἀποταξάμενος δὲ τῇ συμβιώσει τῆς προτέρας γυναικὸς, ἐπέγημε τῷ τέκνῳ Δαμασίππην τὴν Ἀτραχος· ἥτις εἰς ἐπιθυμίαν ἐμπεσοῦσα τοῦ προγόνου, λόγους αὐτῷ περὶ συνόδων ἀπέστειλεν. Ὁ δ' ὡς Ἐριννῶν φυγὼν τὴν μητρίαν, προσηκαίρει κυνηγίαις. Ἀποτυχούσα δὲ τῆς προαιρέσεως ἡ ἀσελγῆς, κατεψεύσατο τοῦ σώφρονος, ὡς βιάσασθαι αὐτὴν θελήσαντος. Κάσανδρος

2.

Timomachus et Aristoteles ex Io insula Homerum oriundum esse dicunt.

SCYTHICA.

1.

Laurium, campus Scythiæ. Scythiæ vero gentes quinquaginta Timonax recenset libro primo De Scythis. In Sindorum campo Ister fluvijs in duos scinditur alveos, quorum alter in Adriaticum mare, alter in Euxinum Pontum se exonerat. Ejus campi Hipponax quoque meminit : « Ad Sindicam scissuram. »

2.

Timonax in primo De Scythis narrat apud Colchos Iasonem uxorem duxisse Medeam, ab Æeta ei desponsam. Idem dicit : « Monstrantur ad parapluum intra Pontum horti qui-

dam Iasonii quos vocant, ubi descensum Iason fecit; et in Æta gymnasia et disci et Medæ thalamus, in quo marito tunc data est; et prope urbem fanum Iasoni consecratum, et prope hoc alia fana multa. »

3.

Apsyrtus (*Medæ frater*) etiam Phaethon vocabatur, ut Timonax ait secundo Scythicorum.

ARGOLICA.

1.

Reperitur in Inacho lapis beryllo similis, qui niger efficitur, si, qui falso testari volunt, eum tenuerint. Horum lapidum multos exstare in templo Junonis Prosymnææ refert Timotheus in Argolicis.

δὲ τῷ ζήλῳ συμπεριενεχθεὶς, μεθ' ὁρμῆς ἐπὶ τὴν ὕλην ἤχθη, καὶ σπασάμενος τὸ ξίφος, ἐδίωκε τὸν υἱόν, ὡς ἐπίβουλον τῶν πατρῶων γάμων. Ὁ δὲ υἱὸς περικατάληπτος γενόμενος, ἑαυτὸν ἔρριψεν εἰς ποταμὸν Ῥόμβον, ὃς ἀπ' αὐτοῦ Ἑβρος μετωνομάσθη· καθὼς ἱστορεῖ Τιμόθεος ἐν ια' Περὶ ποταμῶν.

Eundem Timotheum fortasse laudat Stephanus Byz. v. Γάλλος (v. Promathidæ fr. 5), nisi malis hunc esse Timotheum theologum, qui de Phrygiis diis multa disseruit teste Arnobio V, 5, collat. Macrob. V, 5, et Plutarch. De Is. et Osir. c. 28 (v. Manethonis fr. 62). Is æqualis fuit Manethonis. Fieri etiam potest ut theologus ab eo qui Περὶ ποταμῶν scripsit, non sit diversus.

Timotheum Atheniensem ἐν τῷ Περὶ βίων (sc. philosophorum) laudat Diogen. III, 5 : Ἰσχνόφωνος ἦν (Πλάτων), ὡς καὶ Τιμόθεός φησιν ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῷ Περὶ βίων. — V, 1 : Οὗτος (Ἀριστοτέλης), γνησιώτατος τῶν Πλάτωνος μαθητῶν, τραυλὸς τὴν φωνήν, ὡς φησι T. ὁ Ἀθ. ἐν τῷ Περὶ βίων. — IV, 4 : Ἦν δὲ (Σπεύσιππος) καὶ τὸ σῶμα διακεχυμένος, ὡς φησι T. ἐν τῷ Π. β. — VII, 1 : (Ζήνων ὁ Κιττιεὺς) τὸν τράχηλον ἐπὶ θάτερα νενευκῶς ἦν, ὡς φησι T. ὁ Ἀθ. ἐν τῷ Π. β. Fortasse idem est cum *Timotheo Pergameno* quem Clem. Alex. p. 213 Sylb. laudat ἐν τῷ Περὶ τῆς τῶν φιλοσόφων ἀνδρείας.

Timotheus, chronologus, homo christianus ævi senioris, citatur ap. Malalam p. 158, 5. 159, 2. 228, 13. 232, 6. 429, 13. 17; Cedren. p. 58; Hesych. fragm. de Christ. natal.; Tzetz. Exeg. II. p. 21, 17. Reliquos Timotheos nihil curo.

URANIUS.

Uranus de Arabia opus scripsit dialecto Ionica (fr. 12). Fide dignum auctorem esse expresse monet Stephanus Byzant. (fr. 31). De ætate viri non constat, etsi Constantino juniorem fuisse e fr. 28 collegeris. Fuerunt qui Arabicorum auctorem eundem haberent cum Uranio Syro medico et philosopho, qui sub Justiniano apud Chosroem Persarum regem in honore erat. Hominis istius arrogantiam et ineptiam multis traducit Agathias

II, c. 29 sqq. (unde nonnulla excerpserit Suidas v. Οὐράνιος [*]. Cf. etiam Photius cod. 242.) Scriptum vero aliquod ab eo relictum esse nemo tradit.

APABIKA.

E LIBRO PRIMO.

1.

Steph. Byz. : Αὐαθα καὶ Αὐαρα, οὐδετέρως, συν-οικία Ἀράβων, ὡς Οὐράνιος ἐν Ἀραβικῶν πρώτῃ. Οἱ οἰκήτορες Αὐαθηνοὶ καὶ Αὐαρηνοί.

Ex eodem auctore fluxerint quæ mox sequuntur : Αὐαρα, πόλις Ἀραβίας, ἀπὸ χρησμοῦ δοθέντος Ὀδόδῳ κληθεῖσα ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀρέτα. Ἐξώρμησε γὰρ Ἀρέτας εἰς ἀναζήτησιν τοῦ χρησμοῦ· ὁ δὲ χρησμὸς ἦν, Αὐαρα τόπον ζητεῖν, ὃ ἐστὶ κατὰ Ἀραβας καὶ Σύρους λευκὴν· καὶ φθάσαντι τῷ Ἀρέτῃ καὶ λοχῶντι ἐφάνη φάσμα αὐτῷ λευκοείμων ἀνὴρ ἐπὶ λευκῆς δρομάδος προΐων· ἀφανισθέντος δὲ τοῦ φάσματος σκόπελος ἀνεφάνη, αὐτόματος κατὰ γῆς ἐρριζωμένος, καὶ κεῖ ἔκτισε πόλιν. Τὸ ἐθνικὸν Αὐαρηνός. De Auaris, urbe Arabiae Petrææ, v. Ptolem. V, 17. Verba φθάσαντι... λοχῶντι vereor ne sana non sint. Χολῶντι cod. Vossianus. Ceterum v. Bochart. Geogr. sacra II, 1, 44; Ritter. *Erdk.* XII, p. 121. 126.

2.

Idem : Σέννονες, ἔθνος Γαλατικόν, ὡς Οὐράνιος ἐν Ἀραβικῶν πρώτῃ.

3.

Idem : Σίγγαρα, πόλις Ἀραβίας πρὸς τῇ Ἐδέσσει, ὡς Οὐράνιος ἐν πρώτῃ Ἀραβικῶν. Ὁ πολίτης Σιγγαρηνός.

4.

Idem : Χατραμωτίτις, χώρα πλησίον τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Οἱ πολῖται Χατραμωτίται. Στράβων ἐκκαιδεκάτῃ (p. 768)... Οὐράνιος δ' ἐν πρώτῃ Ἀραβικῶν Χατραμώτας αὐτοὺς καλεῖ· « Καμηλοκόμοι Χατραμῶται, Σαβαῖοι καὶ Ὀμηρίται. »

[*] Ad alium Uranium spectat Suidas vv. μαγιστριανὸς et καθωσιωμένος, ubi : Οὐράνιος ὁ καθωσιωμένος μαγιστριανὸς εὐσεβῆ γράμματα ἀποδέδωκε τῷ ὀσιωτάτῳ ἀρχιεπισκόπῳ Καλανδίῳ (Antiochiæ. V. Euagr. Hist. Eccl III, 16). Uranio cuidam epistolam inscripsit Synesius p. 180, B.

ARABICA.

1.

Auatha et Auara, genere neutro, Arabum colonia, ut Uranus in Arabicorum primo. Incolæ Auatheni et Auareni.

2.

Sennones, gens Arabica, ut Uranus in Arabicōn primo.

3.

Singara, urbs Arabiae, ad Edessam, ut Uranus primo Arabicorum. Civis Singarenus.

4.

Chatramotitis, regio prope mare Rubrum. Cives, Chatramotitæ. Uranus autem in Arabicorum primo Chatramotas eos vocat : « Camelorum altores Chatramotæ, Sabbæi et Homeritæ. »

E LIBRO SECUNDO.

5.

Idem : Αἰαμῆνη, Ναβαταίων χώρα, ὡς Οὐράνιος ἐν Ἀραβικῶν δευτέρῳ. Τὸ ἐθνικὸν Αἰαμηνός.

6.

Idem : Αἰανίτις, Ναβαταίων χώρα. Οὐράνιος Ἀραβικῶν δευτέρῳ. Τὸ ἐθνικὸν Αἰανίτης.

7.

Idem : Ἐρυθρὰ ἡ θάλασσα, ἀπὸ Ἐρύθρου τοῦ ἵρωος. Οὐράνιος δ' ἐν Ἀραβικῶν δευτέρῳ· ἀπὸ τῶν παρακειμένων ὁρῶν, ἃ ἐρυθρὰ δεινῶς εἰσι καὶ πορφυρᾶ, καὶ ἐπὴν βάλλῃ εἰς αὐτὰ ὁ ἥλιος τὴν αὐγὴν, καταπέμψεται εἰς τὴν θάλασσαν σκιὰν ἐρυθράν· καὶ ὁ μὲν δὲ κατακλυσθέντων τῶν ὁρέων κάτω συρρέοντι εἰς θάλασσαν, οὕτω γίγνεται ἡ θάλασσα τὴν χροάν. Stephanum exscripsit Eustath. ad Dionys. 38.

8.

Idem : Μήδαβα, πόλις τῶν Ναβαταίων. Ὁ πολίτης Μηδαβηνός, ὡς Οὐράνιος ἐν Ἀραβικῶν δευτέρῳ.

9.

Idem : Μώβα, μοῖρα τῆς Ἀραβίας. Οὐράνιος ἐν Ἀραβικῶν δευτέρῳ. Οἱ οἰκοῦντες Μωβηνοί, καὶ θηλυκῶς Μωβηνή· ἔοικε δ' ἐνδεῖν τὸ α· ἦν γὰρ Μώβα· καὶ τὸ ἐθνικὸν Μωαβίτης, τὸ θηλυκὸν Μωαβίτις.

10.

Idem : Πάλμυρα, φρούριον Συρίας, οὗ μέμνηται Οὐράνιος ἐν Ἀραβικῶν δευτέρῳ. Τὸ ἐθνικὸν Παλμυρηνός. Οἱ δ' αὐτοὶ Ἀδριανοπολίται μετωνομάσθησαν ἐπικτισθείσης τῆς πόλεως ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος.

5.

Æamene, Nabatæorum regio, ut ait Uranius Arabicorum secundo. Gentile Æamenus.

6.

Æanitis, Nabatæorum regio. Uranius Arabicorum secundo. Gentile Æanites.

Rubrum mare, ab Erythro heroe. Uranius vero in secundo Arabicorum ait nomen habere ab adjacentibus montibus, qui insigniter rubri sint et purpurei; et quando sol illustraverit eos radiis suis, in mare jaciunt umbram; porro etiam pluvia montibus inundatis in mare defluente, hoc colore mare tingitur.

8.

Medaba, urbs Nabatæorum. Civis Medabenus, teste Uranio in tertio Arabicorum.

9.

Moba, pars Arabiæ. Uranius secundo Arabicorum. Incolæ, Mobeni; feminine Mobene. Sed α videtur deesse; debebatque, Moaba, et gentile Moabites et feminino genere Moabitis.

10.

Palmyra, castellum Syriæ, cujus meminit Uranius libro

11.

Idem : Ταηνοί, ἔθνος ἀπὸ τῶν Σαρακηνῶν πρὸς μεσημβρίαν, ὡς Οὐλπιανὸς ἐν Ἀραβικοῖς καὶ Οὐράνιος ἐν Ἀραβικῶν δευτέρῳ. « Quis sit iste Ulpianus haud facile dictu est; nam et fuit ejus nominis Antiochenus sophista, qui Constantini imp. temporibus vixit, et alter Emesenus, et alius Gazæus et præterea Isidori frater; quos quattuor Suidas refert, ut de Ulpiano Tyrio, uno ex collocutoribus Athenæi et de Domitio Ulpiano Icto nihil nunc dicam. » Voss. p. 507.

E LIBRO TERTIO.

12.

Idem : Ἀβασηνοί, ἔθνος Ἀραβίας. Οὐράνιος ἐν Ἀραβικῶν τρίτῳ· « Μετὰ τοὺς Σαβαίους Χατραμῶται καὶ Ἀβασηνοί, » καὶ πάλιν· « Ἡ χώρα τῶν Ἀβασηνῶν σμύρνην φέρει καὶ ὅσπον καὶ θυμίαμα καὶ κέρπαθον· γεωργοῦσι δὲ καὶ πορφυρὴν ποίην εἰκέλην αἵματι Τυρίου κοχλίει. » V. Salmas. ad Solin. p. 453.

13.

Idem : Ἀδανα... Ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα πόλις ἐν μεσογείῳ τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας, ὡς Οὐράνιος φησιν ἐν Ἀραβικῶν τρίτῳ.

14.

Idem : Ἀτραμίται, ἔθνος τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας, ὡς Οὐράνιος ἐν τρίτῳ. Ἀρτεμίδωρος Ἀτραμωτίτας αὐτοὺς καλεῖ.

15.

Idem : Ἀχομαι καὶ Ἀχόμενοι, ἔθνος τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας, ὡς Οὐράνιος ἐν τρίτῳ.

secundo Arabicorum. Gentile Palmyrenus. Idem etiam Adrianopolitæ appellati sunt, civitate ab imperatore restaurata.

11.

Taeni, gens a Saracenis meridiem versus habitans, ut Ulpianus in Arabicis et Uranius in Arabicôn secundo.

12.

Abaseni, gens Arabiæ. Uranius tertio Arabicorum : « Post Sabæos Chatramotæ et Abaseni »; et alio loco : « Regio Abasenorum myrrham fert et ossum et thus et cerpathum. Colunt etiam in agris herbam purpuram sanguini similem Tyriæ conchæ. »

13.

Adana est etiam in Arabiæ Felicis mediterraneis urbs, teste Uranio in tertio Arabicorum.

14.

Atramitæ, gens Arabiæ Felicis, ut Uranius in tertio Arabicorum.

15.

Achomæ et Achomeni, gens Arabiæ Felicis, ut Uranius ait tertio Arabicorum.

16.

Idem : Ζάβιδα, κώμη ἐν τῷ μεσογείῳ τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας. Οὐράνιος Ἀραβικῶν τρίτη.

17.

Idem : Θαμουδᾶ, Ναβαταίων γείτων τῶν Ἀραβίων. Οὐράνιος Ἀραβικῶν τρίτη. Ὁ οἰκῆτωρ Θαμουδηνός.

18.

Idem : Κεβρανίται, ἔθνος τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας. Οὐράνιος Ἀραβικῶν τρίτη.

19.

Idem : Τάρφαρα, οὐδετέρως, πόλις τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας. Ὁ πολίτης Ταρφαρηνός, ὡς Ζόαρα Ζοαρηνός, Αὐαρα Αὐαρηνός, ὡς Οὐράνιος ἐν Ἀραβικῶν τρίτη.

20.

Idem : Σῆρες, ἔθνος Ἰνδικόν, ἀπροσμιγές ἀνθρώποις, ὡς Οὐράνιος ἐν τρίτῳ Ἀραβικῶν.

20 a.

Tzetzes Hist. VII, 730 :

Οὐράνιος ἐν τρίτῳ δὲ Ἀραβικῶν που λέγει εἶναι καλάμων ἱερὸν ἄλσος ἐν Ἀραβίᾳ, ἐν οἷς καλάμοις θάπτουσι μόνους τοὺς βασιλέας, γυναῖκας τε καὶ ἀδελφοὺς καὶ υἱέας τούτων, ἄλλον τινὰ δὲ οὐδαμῶς. Ἡ δὲ ταφή τοιαύτη ἐν γόνυ τι κοιλάναντες ὧν ἔφημεν καλάμων, ἐς τοῦτο θέντες τὸν νεκρὸν καὶ χρίσαντες δὲ μύρω, τὸν κάλαμον μὴ κόψαντες, πάλιν ἐῶσι φύειν.

E LIBRO QUARTO.

21.

Idem : Ἀχχηνοὶ, ἔθνος Ἀράβιον, ὡς Οὐράνιος φησι τετάρτη, ἐπὶ τῷ αὐχένι τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης.

22.

Idem : Ἐδουμαῖοι, ἔθνος Ἀράβιον, ὡς Οὐράνιος (sic Holsten. pro vg. ὡς Σούνιος) ἐν Ἀραβικῶν τετάρτῳ. Τινὲς δὲ διὰ τοῦ ἰ γράφουσιν, ὡς εἰρήσεται μοι ἐν τῷ ι.

23.

Idem : Ὀδοδα, χωρίον Ναβαταίων, Οὐράνιος Ἀραβικῶν τετάρτῳ, ὅπου Ὀδόδης ὁ βασιλεὺς, ὃν θεοποιοῦσι, τέθαπται. Τὸ ἐθνικὸν Ὀδοδηνός, ὡς Δαχαρηνός.

E LIBRO QUINTO

24.

Idem : Μωθὼ, κώμη Ἀραβίας, ἐν ᾗ ἔθανεν Ἀντίγονος ὁ Μακεδὼν ὑπὸ Παρίλου τοῦ βασιλέως τῶν Ἀραβίων, ὡς Οὐράνιος ἐν πέμπτῳ· ὃ ἐστὶ τῇ Ἀράβων φωνῇ τόπος θανάτου. Οἱ κωμῆται Μωθηνοὶ κατὰ τὸν ἐγγύριον τύπον. Hariolari auctor videtur. Cogita de Alexandro Bala, a Zabelo Arabe interfecto, ut monuerunt interpretes.

E LIBRIS INCERTIS.

25.

Idem : Βραχία. Οὕτως ἡ Ἀραβικὴ θάλασσα καλεῖται. Ἐκλήθη δὲ διὰ τὸ ἐν αὐτῇ βράχη εἶναι πλεῖστα. Ἔστιν οὖν παρὰ τὸ βράχος. Τὸ τοπικὸν Βραχιάτης. Οὐράνιος δὲ Βραχνηνοὺς αὐτοὺς ἔφη.

26.

Idem : Κάρνανα, πόλις Μιναίων ἔθνους πλησίον Ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Οἱ πολῖται Καρνανᾶται. Οὐρά-

16.

Zabida, vicus in mediterraneis Arabiae Felicis. Uranius tertio Arabicorum.

17.

Thamuda, (regio) Nabataeis vicina Arabibus. Uranius tertio Arabicorum. Incola Thamudenus.

18.

Cebranitæ, gens Arabiae Felicis. Uranius Arabicorum tertio.

19.

Tarphara, neutro genere, urbs Arabiae Felicis. Civis Tarpharenus. Uranius Arabicôn tertio.

20.

Seres, gens Indica, ab aliorum hominum consortio aliena, ut Uranius ait libro tertio Arabicorum.

20 a.

Uranius in tertio Arabicorum alicubi dicit arundinum esse in Arabia sacrum lucum, in iisque arundinibus solos sepeliri reges, eorumque uxores et fratres, horumque filios, alium vero neminem. Ratio sepeliendi hæc est. Unum arundinis internodium excavantes in id cadaver unctum includunt, nec cadunt arundinem, sed porro crescere sinunt.

21.

Accheni, gens Arabica, ut Uranius ait libro quarto, ad collum maris Rubri.

22.

Edumæi, gens Arabica, ut Uranius in Arabicorum quarto. Nonnulli per i scribunt Idumæi, ut in litera I notabimus.

23.

Oboda, locus Nabataeorum. Uranius Arabicorum quarto. Ibi Oboda rex, quem pro deo colunt, sepultus est. Gentile Obodenus.

24.

Motho, vicus Arabiae, in qua mortuus est Antigonus Macedo (Alexander Bala ?) a Rabilo (Zabelo ?) Arabum rege interfectus, ut Uranius libro quinto. Nomen Arabum lingua significat locum mortis. Pagani Motheni ex typo indigena.

25.

Brachia vocatur Arabicum mare, quod multa habet breviora. Igitur nominatur a voce βράχος, breve. Locale, Brachiates. Uranius vero accolae Brachienos vocat.

26.

Carnana, urbs Minæorum gentis prope Rubrum mare.

νιος (sic Holsten. pro vlg. Σούνιος) δὲ Καρνανίαν καὶ Καρνανίτας φησί.

27.

Idem : Μάννεως, χώρα μέση τῶν ποταμῶν, ἐν ᾗ οἰκοῦσιν Ἀραβες Μαννεῶται, ὡς Οὐράνιος φησιν.

28.

Idem : Νικηφόριον. Οὕτως ἡ Κωνσταντίνα, ἡ περὶ Ἐδεσσαν πόλις, ὡς Οὐράνιος. Τὸ ἐθνικὸν Νικηφόριος, ὡς Βυζάντιος.

29.

Idem : Νίσιβις, πόλις ἐν τῇ περαίᾳ τῇ πρὸς τῷ Τίγρητι ποταμῷ. Φίλων ἐν Φοινικικοῖς Νάσιβις φησι διὰ τοῦ α. Οὐράνιος δὲ διὰ τοῦ ε Νέσιβις. Σημαίνει δὲ, ὡς φησι Φίλων, νάσιβις τὰς στήλας, ὡς δὲ Οὐράνιος, νέσιβις, φησὶ, σημαίνει τῇ Φοινίκων φωνῇ λίθοι συγχείμενοι καὶ συμφορητοί. Στράβων δὲ ἐκκαιδεκάτῃ (p. 747) διὰ τοῦ ι. Τὸ ἐθνικὸν Νισιβηνός.

30.

Idem : Νόσορα, νῆσος ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ. Οὐράνιος Ἀραβικῶν *. Ὁ νησιωτὴς Νοσορηνός· ἐγγώριος δὲ τύπος.

31.

Idem : Χαράκμωβα, πόλις τῆς νῦν τρίτης Παλαιστίνης, ἣν ἀναγράφει Πτολεμαῖος ἐν Γεωγραφικοῖς ἐν πέμπτῳ βιβλίῳ (c. 17) ἐν ταῖς Ἀραβικαῖς τῆς εὐδαίμονος. Οὐράνιος δ' ἐν τοῖς Ἀραβικοῖς (ἀξιόπιστος δ' ἀνὴρ περὶ τὰ τοιαῦτα· σπουδὴν γὰρ ἔθετο ἱστορῆσαι ἀκριβῶς τὰ τῆς Ἀραβίας) καὶ Μωβουχάραξ φησίν. Ὁ πολίτης τοῦ μὲν Χαράκμωβα Χαρακμωβηνός· ἐκ δὲ τοῦ Μωβουχάραξ Μωβουχαρηνός.

De Uranio corrupte pro Herennio citato v. Her. Philonis fr. 19.

XENAGORAS.

Xenagoras noster Dionysio Halicarnassensi antiquior (v. fr. 6). Alius, puto, est Xenagoras Eumeli filius, qui Olympi montis altitudinem metatus est. Vide Plutarchus Paul. Æmil. c. 15. Xenagoras Rhodius potator, quem Ælianus (V. H. XII, 26) dicit, rectius, uti putant, vocatur Xenarchus ap. Athenæum X, p. 436, F. Cf. Meinek. ad Euphor. p. 100.

XPONIKA.

1.

E LIBRO PRIMO.

Schol. Apoll. Rhod. IV, 262 : Cosmes, Leon et Cnossus (Eudoxus?) πάντων ἀρχαιοτάτους Αἰγυπτίους φασί· καὶ ἐν Αἰγύπτῳ πρώτην κτισθῆναι πόλιν Θήβας. Καὶ Νικάνωρ δὲ τούτοις συμφωνεῖ, καὶ Ἀρχέμαχος ἐν ταῖς Μετωνυμίαις καὶ Ξεναγόρας ἐν πρώτῳ Χρόνων.

In Etym. M. p. 157, 53 de antiquis Assyriæ nominibus laudatur Ξενοκράτης ἐν πρώτῳ Χρονικῶν. Nescio an scribi debuerit Ξεναγόρας. V. infra p. 530.

2.

Schol. Apoll. Rh. IV, 264 : Τινὲς δὲ φασιν Ἐνδυμίωνα εὐρηκέναι τὰς περιόδους καὶ τοὺς ἀριθμοὺς τῆς σελήνης. Ὅθεν καὶ προσελήγους τοὺς Ἀρχάδας κληθῆναι· Ἀρκὰς γὰρ ὁ Ἐνδυμίων. Ἐνιοὶ δὲ ὑπὸ τοῦ Τυφῶνος. Ὑπὸ δὲ Ἀτλαντος Ξεναγόρας εἶρηκεν.

3.

E LIBRO TERTIO.

Macrobius Sat. V, 19, de Palicis in Sicilia exponens : *Sed et Xenagoras in tertia historia sua de*

Cives Carnanatæ. Uranius vero Carnaniam et Carnanitas dicit.

27.

Manneos, regio media inter fluvios, in qua habitant Arabes Manneotæ, ut Uranius dicit.

28.

Nicephorium; sic appellabatur Constantina, urbs circa Edessam, ut Uranius refert.

29.

Nisibis, urbs in regione Transeuphratana ad Tigridem sita. Philo in Phœnicicis *Nasibin* per *a* literam, Uranius per *e Nesibin* dicit. Significat vox *nasibis*, secundum Philonem, columnas; ut vero Uranius inquit, *nesibis* Phœnicum lingua significat lapides collectos et coacervatos.

30.

Nosora, insula in mari Rubro. Uranius libro * Arabicorum. Insulanus Nosoreus ex forma ibi usitata.

31.

Characmoba, urbs tertiæ quæ nunc dicitur Palastinæ,

quam Ptolemæus in Geographicis inter urbes Arabiæ Felicis recenset. Uranius vero in Arabicis (fidem vero de talibus vir ille meretur; nam studium in accurate narrandis rebus Arabiæ posuit) etiam *Mobucharax* dicit. Civis e voce *Characmoba* *Characmobenus*, e voce *Mobucharax*, *Mobucharcenus*.

CHRONICA.

1.

Ægyptios omnium antiquissimos esse ac primam in Ægypto urbem Thebas conditas esse Nicanor quoque confitetur et Archemachus in Metonymiis et Xenagoras in primo Chronicorum.

2.

Nonnulli dicunt Endymionem reperisse periodos numerosque lunæ, atque hinc Proselenos Arcades appellatos fuisse; nam Arcas Endymion fuit. Alii mensium rationes a Typhone, Xenagoras ab Atlante inventas esse tradunt.

3.

Siculi, quum terra sterilitate laborarent, sacra fecerunt

loci divinatione ita scribit : Καὶ οἱ Σικελοὶ, τῆς γῆς ἀφορδύσεως, ἔθυσαν Πεδιοκράτει τινὶ ἥρωι, καὶ μετὰ τὴν ἐπάνοδον τῆς εὐφορίας πολλοῖς δώροις τὸν βωμὸν τῶν Παλικῶν ἐνέπλησαν.

Antecedit ap. Macrobi. Polemonis fr. 83. Nomen Πεδιοκράτει e cod. Paris. 6371 suppletum a Schneidewino *Rh. Mus.* 1843, p. 80. Camerarius lacunam notaverat, quam deinceps editores neglexerunt. Ἀδρανῶν suppleverat Hermann. De *Ætnæis* p. 6. Pedicrates occurrit etiam ap. Diodor. IV, 23 : Ἐνίκησεν (Ἡρακλῆς) ἐπιφανεῖ παρατάξει, καὶ πολλοὺς (sc. τῶν Σικανῶν) ἀπέκτεινεν, ἐν οἷς μυθολογοῦσί τινες καὶ στρατηγὸς ἐπιφανεῖς γεγενῆσθαι τοὺς μέχρι τοῦ νῦν ἡρωικῆς τιμῆς τυγχάνοντας, Λεύκασπιν καὶ Πεδιακράτην (form. dor.) καὶ Βουφάναν καὶ Γλυχάταν, ἔτι δὲ Βυταίαν καὶ Κρυτίδαν.

4.

E LIBRO QUARTO.

Harpocratio : Κραυαλλίδαι· Αἰσχίνης ἐν τῷ Κατὰ Κτησιφῶντος (§ 107, p. 68, 38, ubi nunc Κραυγαλλίδαι). Δίδυμός φησι δεῖν γράφεσθαι Κραυγαλλίδαι· οὕτω γὰρ λέγεσθαι τὴν ἐν Φωκεῦσι πλησίον Κίρρας χώραν Κραυγάλλιον, ὡς καὶ Ξεναγόρας ἐν δ' Χρόνων ιστορεῖ. Cf. Müller. *Dor.* I, p. 43.

E LIBRIS INCERTIS.

5.

Steph. Byz. : Ἀκόντιον, πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Ἀκοντίου τοῦ Λυκάονος. Ἔστι καὶ ἐτέρα Εὐβοίας, ὡς Ξεναγόρας καὶ Ἀνδροτίων ὀγδόη.

6.

Dionys. Hal. A. R. I, 72, p. 183 R. : Ξεναγόρας δὲ ὁ συγγραφεὺς, Ὀδυσσεὺς καὶ Κίρκης υἱὸς γενέσθαι τρεῖς, Ῥῶμον, Ἀντίαν, Ἀρδέαν· οἰκίσαντας δὲ τρεῖς πόλεις, ἀφ' ἑαυτῶν θέσθαι τοῖς κτίσμασι τὰς ὀνομασίας. Eadem ex Dionysio Euseb. Chron. p. 205

Pedocrati cuidam heroi, et post reditum fertilitatis multis donis aram Palicorum impleverunt.

4.

Crauallidæ. Æschines in oratione Contra Ctesiphontem. Didymus ait scribendum esse *Craugallidæ*. Sic enim vocari apud Phocenses vicinam Cirrhæ regionem Craugallium, uti etiam Xenagoras in quarto Chronicorum narrat.

5.

Acontium, urbs Arcadiæ, ab Acontio Lycaonis filio. Est vero etiam alia in Eubœa, ut Xenagoras refert et Androtio in octavo.

6.

Xenagoras historicus ex Ulysse et Circe tres filios Romum, Antiam et Ardeam procreatos dicit, et ab his tres urbes cenditas, conditisque nomen ipsorum inditum fuisse scribit.

DE INSULIS.

8.

Sphecia, Cyprus insula. Prius enim Sphecia vocabatur,

Mai.; Syncell. p. 193, A. Fontem non indicat Steph. Byz. v. Ἀντεία.

7.

Plinius Hist. Nat. VII, 31, 57 : *Sex ordinum (naves) Xenagoras Syracusios* (primos construxisse auctor est).

ΠΕΡΙ ΝΗΣΩΝ.

8.

Etym. M. p. 738, 51 : Σφήκεια, ἡ Κύπρος· πρότερον γὰρ Σφήκεια ἐκαλεῖτο, ὡς φησι Στέφανος (scr. Φιλοστέφανος) ἐν τῷ Περὶ Κύπρου, ἀπὸ τῶν ἐνοικησάντων ἐκεῖσε ἀνδρῶν, οἱ ἐκαλοῦντο Σφήκες. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Κεραστία, ὡς Μένανδρος ἐν τῷ Περὶ Κύπρου λέγει, διὰ τὸ ἐνοικῆσαι αὐτῇ ἄνδρας, οἱ εἶχον κέρατα· ὡς δ' ὁ Ξεναγόρας ἐν τῷ Περὶ νήσων, διὰ τὸ εἶχεν πολλὰς ἐνοχὰς (scr. ἐξοχὰς), αἱ κέρατα καλοῦσι, Κεραστία ὠνομάσθη. Eadem Tzetzes ad Lycophr. 447.

9.

Plinius V, 31, 35 : (Cyprum) *vocatam antea Acamantida, Philonides : Cerastin Xenagoras, et Aspeliam et Amathusiam et Macariam : Astynomus Crypton et Coliniam.*

10.

Harpocratio : Χύτροι... Πόλις ἐστὶν ἐν Κύπρῳ οὕτω καλουμένη, καθά φησι Ξεναγόρας ἐν ταῖς Νήσοις.

Steph. Byz. : Χυτροί, Κύπρου πόλις, ἣν ὠνομάσθαι μὲν Ξεναγόρας φησὶν ἀπὸ Χύτρου τοῦ Ἀλέδρου τοῦ Ἀκάμαντος.

11.

Steph. Byz. : Καρπασία, πόλις Κύπρου... Ἔστι καὶ νῆσος Καρπασία κατὰ τὴν ἄκραν τὴν Σαρπηδονίαν. Ξεναγόρας δὲ Κάρπαθον αὐτὴν φησι.

12.

Schol. Apollon. Rh. I, 624 : Σίκινος δὲ ἐστὶ νῆσός

ut Philostephanus in libro De Cypro ait, quod incolentes eam viri Spheces appellabantur. Vocabatur etiam Cerastia, ut Menander in libro De Cypro refert, quod inhabitabant eam viri qui cornua gerebant; ut vero Xenagoras ait, propterea quod multas habebat eminentias, quas *cerata* dicunt, Cerastia vocata est.

10.

Chytri, urbs Cypri sic dicta, ut Xenagoras in libro De insulis refert.

Chytri, Cypri urbs, quam Xenagoras nomen habere ait a Chytro, Aledri filio, Acamantis nepoti.

11.

Carpasia, urbs Cypri. Est etiam insula Carpasia ad promontorium Sarpedonium. Xenagoras vero Carpathum eam dicit.

12.

Sicinus est insula quædam ante Eubœam sita, olim Æ-

εις πρὸ τῆς Εὐβοίας, τὸ πρότερον Οἰνοίη καλουμένη, διὰ τὸ εἶναι αὐτὴν ἀμπελόφυτον. Μνημονεύει δὲ τῆς μετονομασίας Ξεναγόρας, λέγων ὅτι μετωνομάσθη ἀπὸ Σικίνου υἱοῦ Θόαντος καὶ Νηίδος νύμφης.

13.

Schol. ad Lucian. Alex. c. 4, p. 139 Jacobitz. (ad Lucian. vol. II, p. 170, 10) : ὑπὲρ τοὺς Κέρκωπας] Οὗτοι ἐν Βοιωτίᾳ διέτριβον Οἰχαλιεῖς ὄντες γένος, Σίλλος καὶ Τριβάλλος ὀνομαζόμενοι, ἐπίορκοι καὶ ἀργοί.... Ἀπελιθώθησαν δὲ οὗτοι, ὡς Φερεκύδης φησί. Ξεναγόρας δὲ εἰς πιθήκους διὰ κακοήθειαν μεταβαλεῖν φησιν ἐν τῷ Περὶ νήσων. Eadem Bachmann. Anecd. II, p. 340.

Harpocraton : Κέρκωψ· Αἰσχίνης ἐν τῷ Περὶ τῆς πρεσβείας (§ 40). Ἐν τοῖς εἰς Ὅμηρον ἀναφερομένοις Κέρκωψιν δηλοῦται ὡς ἐξαπατητῆρές τε ἦσαν καὶ ψεύσται οἱ Κέρκωπες. Ξεναγόρας δὲ εἰς πιθήκους αὐτοὺς μεταβαλεῖν φησι, καὶ τὰς Πιθηκούσας νήσους ἀπ' αὐτῶν κληθῆναι. Αἰσχίνης (Αἰσχυρίων Lobeck. De Cercopibus et Cobalis p. 1) δὲ ὁ Σαρδιανὸς ἐν τοῖς Ἰάμβοις καὶ τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἀναγράφει, Ἀνδοῦλον καὶ Ἀτλαντον (Κάνδουλον καὶ Ἀτλαντα sec. Suid.). Cf. Photius et Suidas s. v. Zenobius IV, 50 p. 99 ed. Leutsch. et Schneidewin. Apostol. XI, 24. Duris fr. 38. Plura vide ap. Lobeck. l. l. et in Aglaoph. p. 1296. 1308. Müller. Dor. I, p. 457.

XENION.

KPHTIKA.

1.

Tzetzēs ad Lyc. 1214 : Καὶ Ξενίων δὲ ἐν τῷ Περὶ Κρήτης τὰς ἑκατὸν πόλεις τῆς Κρήτης κατ' ὄνομα λέγει.

nœe vocata, quod esset vitibus consita. Commemorat nominis mutationem Xenagoras, dicens denominatam esse a Sicino Thoantis et Naidis nymphæ filio.

13.

Cercopes in Bœotia degebant Œchalienses genere, Sillus et Triballus, perjuri et segnes. Hi in lapides mutati sunt, ut Pherecydes ait. Xenagoras vero in simias propter malitiam mutatos esse, ab iisque Pithecussas insulas nomen habere refert in libro De insulis.

CRETICA.

1.

Xenion in libro De Creta centum insulæ urbes nominatim recenset.

2.

Arcesium; sic vocatur antrum Idæ in Creta, a voce ἀρκέσαι, *auxiliari*. Tradunt enim id a Curetibus sic appellatum esse, quod ipsis Saturnum fugientibus et illud subeuntibus ibique se occultantibus auxilio fuerit. Sic narrat Xenion in libris De Creta.

2.

Etym. M. p. 144, 36 : Ἀρκέσιον· οὕτω καλούμενον ἀντρον τῆς Κρητικῆς Ἰδῆς, παρὰ τὸ ἀρκέσαι, τὸ βοηθῆσαι. Φασὶν αὐτὸ ὑπὸ τῶν Κουρήτων ὀνομασθῆναι, ὅτι τὸν Κρόνον αὐτοῖς φεύγουσι καὶ εἰς αὐτὸ καταδῦσι καὶ κρυπτομένοις ἐπήρκεσεν. Οὕτω Ξενίων ἐν τοῖς Περὶ Κρήτης.

3.

Stephanus Byz. : Ἀρκάδες, πόλις Κρήτης, ὡς Ξενίων ἐν Κρητικοῖς. Οἱ πολῖται ὁμοίως Ἀρκάδες. Δημήτριος δὲ οὐκ Ἀρκάδες τὴν πόλιν, ἀλλ' Ἀρκαδίαν φησὶν.

4.

Idem : Δραγμός, πόλις Κρήτης, ὡς Ξενίων ἐν τοῖς Κρητικοῖς. Τὸ ἐθνικὸν Δράγμιος ἢ Δραγμίτης, ὅπερ ἄμεινον.

5.

Idem : Εἵνατος, πόλις Κρήτης, ὡς Ξενίων φησί. Τὸ ἐθνικὸν Εἰνάτιος. Τινὲς δὲ ὄρος καὶ ποταμὸν, ἐν ᾧ τιμᾶσθαι τὴν Εἰλείθυιαν Εἰνατίνην. Cf. Etym. M. p. 302, 12. Steph. Thes. v. Εἵνατον.

6.

Idem : Ἐλυρος, πόλις Κρήτης, ὡς Ξενίων ἐν Κρήτη. Ὁ πολίτης Ἐλύριος.

7.

Idem : Καμάρα, πόλις Κρήτης· καὶ ὁ πολίτης Καμαραῖος. Ξενίων ἐν Κρητικοῖς φησί : « Καὶ Λατὼ ἐλέγετο. »

8.

Idem : Κάντανος, πόλις Κρήτης, ὡς Ξενίων, ἐν περιορίῳ Κρητικοῦ τόπῳ. Τὸ ἐθνικὸν Καντάνιος. Codex Rhed. habet Κάτανος... τόπου. Holstenius annotat hæc : « Mss. ἐν περιορίῳ κρητικοῦ τόπου. Unde

3.

Arcades, urbs Cretæ, ut Xenion in Creticis. Cives item Arcades vocantur. Demetrius vero urbem non Arcades, sed Arcadium dicit.

4.

Dragmus, urbs Cretæ, ut Xenion in Creticis. Gentile Dragmius vel Dragmites, quod præstat.

5.

Inatus, urbs Cretæ, ut Xenion dicit. Gentile Inatius. Nonnulli vero montem et fluvium sic vocari aiunt, ad quem colatur Ilithyia Inatia.

6.

Elyrus, urbs Cretæ, ut Xenion in opere De Creta. Civis Elyrius.

7.

Camara, urbs Cretæ. Civis Camaræus. Xenion in Creticis ait : « Etiam Lato dicebatur.

8.

Cantanus, urbs Cretæ, ut Xenion, in Cretæ regione montibus adjacente. Gentile Cantanius.

ego mutata duntaxat literula : ἐν π. Κρ. τύπου, ut sit nomen operis, quo Cretam insulam, et quidquid ad ejus territorium pertinet, descripserit. Cl. Salmasius : ἐν τῷ περὶ ὁρίων Κρητικῶν. Κρητικῷ τύπῳ τὸ ἐθνικὸν Καντάνιος. Sed sibi ipse non satisfecit. » Cf. not. Berkelii. Ceterum ferri hæc vix possunt. Nee novi istam vocem περιόριου. Possis ἐν περιόδῳ Κρητικῶν τόπων. Fortasse fuit : ἐν Παρορίου vel Παρωρείου Κρητικοῦ τόπῳ, adeo ut regio circa Cantarum urbem *Parorium* sit appellata, sicuti dicitur Παρώρειος Φρυγία (Strabo XII, p. 576), Παρωρεία Arcadiæ etc., et Παραλία Atticæ. Sin minus, licet scribere : ἐν παρορίῳ Κρητικῆς (sc. χειμένη) τόπῳ. Similiter infra fr. 14 : Ὀλερος... ἐφ' ὑψηλοῦ ὠκισμένη τόπου. Quæ quidem optime quadrant cum situ urbis ad montium radices (v. map-pam Kieperti). In Hieroclis Synecdemo p. 392, 25 pro Κάντακος est Καντανία, ubi vide not. Wes-selingii.

9.

Idem : Λάμπη, πόλις Κρήτης, Ἀγαμέμνονος κτίσμα, ἀπὸ Λάμπου τοῦ Ταρραίου. Τὸ ἐθνικὸν Λαμπαῖος. Κλαύδιος δὲ Ἰούλιος Λαμπέας αὐτοὺς φησιν. Ἔστι καὶ δευτέρα τῆς Ἀχαρνανίας, καὶ τρίτη τῆς Ἀργολίδος, ὡς Φίλων. Ξενίων δὲ ἐν Κρητικοῖς διὰ (δύο) ππ γράφει τὴν πόλιν τὴν Κρητικὴν, καὶ διὰ (δύο) αα (sic Berk.; ll. codd.) καὶ διὰ τοῦ η (καὶ διὰ δύο ηη cod. Rhedig.). Tres nominis formas, Λάππα, Λάππη, Λάμπη exemplis illustravit Dindorf. in Steph. Thes. v. Λάμπη.

10.

Idem : Ὀάξος, πόλις Κρήτης, Ἐλευθέρνης οὐ πόρρω, καθὰ Ξενίων, ἀπὸ Ὀάξου τοῦ Ἀκακάλλιδος, τῆς θυγατρὸς τοῦ Μίνω. Τινὲς δὲ διὰ τὸ κατὰ γῆν (κατάκρημνον Salmas.) εἶναι (καταγῆναι Holsten.) τὸν τόπον [καὶ κρημνώδη ὑπάρχειν, hæc tamquam glossa ejici jubet Salm.]· καλοῦσι γὰρ τοὺς τοιοῦτους τόπους ἄξους, καθάπερ καὶ ἡμεῖς ἄγμούς. Ὁ πολίτης Ὀάξιος. Cf. id. : Ἀξος, πόλις Κρήτης, ὡς Ἡρόδοτος ἐν τετάρτῃ (c. 154). Τὸ ἐθνικὸν Ἀξιος.

9.

Lampe, urbs Cretæ, ab Agamemnone condita, nomen habet a Lampo Tarrhæi filio. Gentile Lampæus. Claudius Julius Lampenses cives dicit. Est etiam altera Lampe Acarnaniæ et tertia Argolidis, ut Philo ait. Xenion vero in Creticis nomen urbis Creticæ scribit per duplex p, et duplex a (*Lappa*) et per e (*Lappe*).

10.

Oaxus, urbs Cretæ, non procul ab Eleutherna sita, secundum Xenionem nomen habet ab Oaxo Acacallidis, Minoe natæ, filio; nonnulli vero inde nominatam dicunt quod locus præcipitia habeat. Ejusmodi enim locos ἄξους appellant, quemadmodum nos quoque ἄγμούς. Civis Oaxius.

11.

Idem : Ὀλοῦς, πόλις Κρήτης, Ξενίων ἐν τοῖς Κρητικοῖς. Ὁ πολίτης Ὀλούντιος.

12.

Idem : Ὑδραμία, πόλις Κρήτης, ὡς Ξενίων δὲ τὰ Κρητικὰ γράφας. Οἱ πολῖται Ὑδραμιεῖς, ὡς Μεγαρεῖς.

13.

Idem : Φαλάσαρνα, πόλις Κρήτης, ἀπὸ Φαλασάρνης. Ὁ πολίτης Φαλασάρνιος, ὡς Ξενίων φησιν.

14.

Idem : Ὀλερος, Κρητικὴ πόλις, περὶ ἧς Ξενίων ἐν Κρητικοῖς φησι· « Πορρωτέρω δὲ τῆς Ἱεραπύτνης Ὀλερος ἦν πόλις, ἐφ' ὑψηλοῦ μὲν ὠκισμένη τόπου. » Ὁ πολίτης Ὀλέριος, καὶ Ὀλερία Ἀθηνᾶ. Τὸ οὐδέτερον Ὀλέριον· φησὶ γὰρ οὕτω· « Τῇ δὲ θεῷ ταύτῃ ἑορτὴν ἄγουσιν Ἱεραπύτνιοι, τὴν δὲ ἑορτὴν Ὀλέρια προσαγορεύουσιν. »

Cf. idem : Ἱεράπυτνα, πόλις Κρήτης, ἡ πρότερον Κύρβα, εἴτα Πύτνα, εἴτα Καμῖρος, εἴθ' οὕτως Ἱεράπυτνα. Τὸ ἐθνικὸν Ἱεραπύτνιος. Ubi Xenionis mentio ab Excerptore omissa esse videtur.

ITALIKA.

Præter Cretica Xenionem etiam *Italica* condidisse censet Vossius p. 509. Etenim apud Macrobius Sat. I, 9 leguntur hæc : *Xenon primo Italicon tradit Janum in Italia primum dīs templā fecisse et ritus instituisse sacrorum, ideo eum in sacrificiis præfationem meruisse perpetuam*. Ibi pro *Xenon* Vossius legi jubet *Xenion*. Quod num recte fiat dubito. Probabilius est Xenonem hunc eundem esse cum Conone, quem tamquam Ἱταλικῶν scriptorem laudat Servius ad Virgil. *Æn.* VII, 738. Quæritur num *Xenon* an *Conon* nomen auctoris fuerit. V. supra p. 368.

11.

Olus, urbs Cretæ, ut Xenion in Creticis. Civis Oluntius.

12.

Hydramia, urbs Cretæ, ut Xenion Creticorum auctor. Cives Hydramienses, ut Megarenses.

13.

Phalasarna, urbs Cretæ, a Phalasarne. Civis Phalasarnius, ut Xenion ait.

14.

Olerus, Cretica urbs, de qua Xenion in Creticis ait : « Longius ab Hieropytna Olerus urbs erat, in edito sita loco. » Civis Olerius, et Oleria Minerva. Neutrum, Olerium. Dicit enim : « Deæ huic festum agunt Hierapytnii, quod festum Oleria vocant. »

XENOCRATES.

XPONIKA.

E LIBRO PRIMO.

Etym. M. p. 157, 53 : Ἀσσυρία, ἡ Βαβυλωνία. Τὸ μὲν πρῶτον ἐκαλεῖτο Εὐφρατις, ὕστερον δὲ Χαλδαία, τὸ τελευταῖον δὲ ἀπὸ Ἀσούρου τοῦ Σούσου Ἀσσυρία, ὡς Ξενοκράτης ἐν πρώτῳ Χρονικῶν.

Aliunde de Xenocrate tamquam Χρονικῶν auctore non constat. Fort. pro Ξενοκράτης reponendum est Ξεναγόρας.

Xenocrates Ephesius, qui paullo ante Plinium scripsit (Plin. 37, 2, 11, 1) de historia naturali, uti videtur, laudatur a Plinio XX, 14. 20. 21; XXI, 31; XXII, 22; XXXVII, 2. 10. — Xenocrates, discipulus Tisicratis, statuarius, scripsit de arte statuaria (Plin. XXXIV, c. 8), de toreutice (Plin. XXXIII), de pictura (Plin. XXXV, 10). — Xenocrates Aphrodisiensis medicus plura quæ ad artem medicam pertinent composuit. V. Galen. II, p. 68. V, p. 711. II, p. 132; Artemidor. Oniocr. IV, 22 ibiq. Reiff. in ind. auct. Ad eundem spectare videtur J. Lydus De mens. p. 100 ed. Rœther.

XENOPHILUS.

ΛΥΔΙΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑΙ.

Anonym. De mulierib. claris c. 9 (p. 216 in Paradox. Westerm.) : Λύδη. Ταύτην φησὶν Ξενοφίλος ὁ τὰς Λυδικὰς ἱστορίας γράψας, γυναῖκά τε καὶ ἀδελφὴν εἶναι Ἀλυάτew (Σαδυάτew scr. Heeren. ex Herod. I, 16) τοῦ Κροίσου προπάτορος. Ταύτης υἱὸς Ἀλυάτης διαδεξάμενος τὴν τοῦ πατρὸς βασιλείαν ἐγένετο δεινῶς ὑβριστής, ὡς καὶ τὰ ἱμάτια ἀξιολόγων ἀνδρῶν περισχῆσαι καὶ προσπτύειν πολλοῖς. Αὐτὴ δὲ τὸν υἱὸν ὅσον ἐδύνατο κατέστελλεν, τοὺς δὲ ὑβριζομένους

καὶ λόγοις χρηστοῖς καὶ ἔργοις ἡμείβετο. Πᾶσαν δὲ τῷ υἱῷ φιλοφροσύνην προσφέρουσα εἰς στοργὴν ἑαυτῆς πολλὴν αὐτὸν περιέτρεψε. Νομίσασα δὲ αὐταρκῶς ἀγαπᾶσθαι, σκηψαμένη ἀσθένειαν σίτου καὶ τῶν λοιπῶν ἀπέσχετο· τὸν δὲ παρεδρεύοντα καὶ ὁμοίως ἀσιτοῦντα κατασταλῆναι καὶ εἰς τοῦτο μεταβάλλεσθαι, ὥστε, φησὶν, ὀρθότατον καὶ δικαιοτάτον αὐτὸν γενέσθαι.

Cum his confer Nicolai fr. 64 (tom. III, p. 396) et Xanthi fragm. 19 (tom. I, p. 42), ibique notam Creuzeri, qui fortasse pro Xenophilo n. 1. Xanthum esse reponendum suspicatur. Idem tamen l. l. p. 40 nostr. edit., ubi Xanthus *apud Athenæum* Adramyten, *apud Hesychium* vero Gygen mulierum castrationem invenisse dicitur narrasse, alterutro loco fortasse pro Xantho nominandum fuisse Xenophilum censet.

Nescio an Xenophili nomen reponendum sit apud Antigonum Mir. c. 166 (c. 151 ed. Westerm.) : Ζηνόφιλον δὲ (sc. narrare Callimachus ait) ἐν μὲν τῇ πλησίον Ἰόππης (λίμνη) οὐ μόνον ἐπιδέχεσθαι πᾶν βάρος, ἀλλὰ καὶ παρὰ τρίτον ἔτος φέρειν ὑγρὰν ἄσφαλτον· ὅταν δὲ γίγνηται τοῦτο, παρὰ τοῖς ἐντὸς τριᾶκοντα σταδίων οἰκοῦσιν κατιοῦσθαι χαλκώματα. Cf. Diodor. XIX, 98; Strabo XVI, p. 763. — De Xenophilo Chalcidensi et X. Cyziceno Pythagoreis v. Fabric. B. Gr. I, p. 879 Harl.

ZENIS.

ΠΕΡΙ ΧΙΟΥ.

Athenæus XIII, p. 661, F : Καὶ τὴν πρὸς Ἀθηναίους δ' ἔχθραν διελύσατο Μίνως, καίπερ ἐπὶ θανάτῳ παιδὸς συστᾶσαν, Θησέως ἐρασθεὶς, καὶ τὴν θυγατέρα τούτῳ γυναῖκα ἔδωκε Φαίδραν, ὡς Ζηνὶς ἢ Ζηνεύς φησιν ὁ Χῖος ἐν τῷ Περὶ τῆς πατρίδος συγγράμματι.

Zῆνις, nom. propr., memoratur Chærob. in Bekk. An. Gr. p. 1193. Zenis Dardanius, Æolidis satrapa, ap. Xenophont. Hell. III, 1, 10.

Subjicio locum Æliani, quo laudantur οἱ τὰς

CHRONICA.

Assyria, *Babylonia*. Primum vocabatur Euphratis, deinde Chaldæa, postremum ab Asuro Susi filio Assyria, ut Xenocrates in primo Chronicorum auctor est.

DE REBUS LYDORUM.

Lyde. Hanc Xenophilus, qui Lydicas historias scripsit, uxorem et sororem Sadyattis, qui Cræsi avus erat, fuisse dicit. Filius ejus Alyattes, patris in regno successor, tantæ fuit insolentiæ, ut vestes virorum primorum proscinderet, multosque conspueret. Lyde vero quantum poterat filium compescebat injuriaque affectos et verbis bonis et actioni-

bus remunerabatur, et summa comitate erga filium utens magnum sui amorem in eo excitavit. Et quum jam satis se ab eo adamari crederet, infirmitatem prætexens cibo et reliquis abstinebat. Tum illum assidentem ei itemque cibum recusantem adeo remissum evasisse mutatumque, ut æquissimus ac justissimus fieret.

DE CHIO.

Inimicitias adversus Athenienses, licet ob filii cædem susceptas, composuit Minos, Thesei amore captus, cui etiam filiam Phædræ uxorem dedit, ut Zenis sive Zeneus Chius ait in libro quem De patria scripsit.

ὑπὲρ τῆς Χίου συγγράψαντες ἱστορίας. *Petita igitur fuerint vel ex Ione vel Hypermene vel ex Zenide. Ælian. H. An. XVI, 39* : Λέγουσι γοῦν καὶ οἱ τὰς ὑπὲρ τῆς Χίου συγγράψαντες ἱστορίας γενέσθαι ἐν τῇ νήσῳ παρὰ τὸ ὄρος τὸ καλούμενον Πε-
λινναῖον, ἐν αὐλῶνι τινι δασεῖ καὶ δένδρων ὑψηλῶν πεπληρωμένῳ, δράκοντα μεγέθει μέγιστον, οὗπερ οὖν καὶ τὸν συριγμὸν ἐπεφρίκεσαν οἱ τὴν Χίον κατοικοῦντες. Οὐχοῦν οὐδὲ ἐτόλμων τινὲς ἢ τῶν γεωργούντων ἢ τῶν νεμόντων πλησίον γενόμενοι καταγνῶναι τὸ μέγεθος, ἀλλὰ ἐκ μόνης τῆς σύριγγος πελώριόν τι καὶ ἐκπληκτικὸν τὸ θηρίον εἶναι ἐπίστευον. Ἐγνώσθη δ' οὖν ὅσον ποτὲ τὸ μέγεθος ἦν δαιμονία τινὲ καὶ θαυμαστῇ μηχανῇ, καὶ μὰ Δία. Σφοδροῦ γὰρ ἀνέμου καὶ σκληροῦ προσπесόντος, ἐρρίφθη πρὸς ἀλλήλα τὰ ἐν τῷ αὐλῶνι δένδρα, καὶ οἱ κλάδοι βιαίως ἀραττόμενοι τίκτουσι πῦρ, καὶ αἶρεται μεγίστη φλόξ, καὶ περιλαμβάνει τὸν πάντα χῶρον καὶ κυκλοῦται τὸν θῆρα· ὁ δὲ ἀποληφθεὶς καὶ ἐξερπύσαι μὴ δυνάμενος καταπίμπραται. Οὐχοῦν γυμνωθέντος τοῦ τόπου γίνεται κάτοπτα πάντα· καὶ οἱ Χῖοι ἐλευθερωθέντες τοῦ δέους ἤχον ἐπὶ θέαν, καὶ καταλαμβάνουσι τὰ ὁστ' αὖ μέγιστα, καὶ κεφαλὴν ἐκπληκτικὴν, ὡς ἐκ τούτων ἔχειν συμβαλεῖν, ὅσος τε ἐκεῖνος ἦν καὶ ὁποῖος ἔτι περιῶν.

De Pelinnæo s. Pelinæo Chii ins. monte v. Strabo p. 645, Dionys. P. v. 535 et ad h. l. Bernhardy. p. 670 sqq.; Stephan. Byz. s. v., schol. Pind. Pyth. X, 6.

ZENODOTUS TROEZENIUS.

[ΡΩΜΑΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ.]

1.

Dionys. Hal. II, 49, p. 337 R. : Ζηνόδοτος δὲ Τροιζήνιος συγγραφεὺς Ὀμβρικοῦ ἔθνους αὐθιγενεῖς ἱστορεῖ τὸ μὲν πρῶτον οἰκῆσαι τὴν καλουμένην Πρατίνην· ἐκεῖθεν δὲ ὑπὸ Πελασγῶν ἐξελασθέντας εἰς ταύτην ἀφικέσθαι τὴν γῆν, ἔνθα νῦν οἰκοῦσιν· καὶ μεταβαλόντας ἅμα τῷ τόπῳ τοῦνομα Σαβίνους ἐξ Ὀμβρικοῦν προσαγορευθῆναι.

2.

Plutarch. Romul. c. 14, 15 : Τὴν δ' Ἐρσιλίαν οἱ

ROMANORUM HISTORIA.

1.

Zenodotus Træzenius scriptor tradit Umbrorum gente indigenas primum quidem habitasse in eo agro, qui Reatinus vocatur; inde vero expulsos a Pelasgis in hunc agrum venisse, ubi nunc habitant, et gentis nomine una cum ipsius sedibus mutato, Sabinos pro Umbriis appellatos.

2.

Hersilium nupsisse Hostilio quidam tradunt, viro inter Romanos nobilissimo : alii ipsi Romulo, cui etiam illam li-

μὲν Ὀστίλλιον γῆμαι λέγουσιν, ἄνδρα Ῥωμαίων ἐπιφανέστατον· οἱ δὲ αὐτὸν Ῥωμύλον, καὶ γενέσθαι καὶ παῖδας αὐτῷ, μίαν μὲν θυγατέρα Πρίμαν, τῇ τάξει τῆς γενέσεως οὕτω προσαγορευθεῖσαν, ἓνα δ' υἱὸν μόνον, δὴ Ἀόλλιον μὲν ἐκεῖνος ἀπὸ τῆς γενομένης ἀθροίσεως ὑπ' αὐτοῦ τῶν πολιτῶν ὠνόμασεν, οἱ δ' ὕστερον, Ἀβίλλιον. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἱστορῶν Ζηνόδοτος ὁ Τροιζήνιος πολλοὺς ἔχει τοὺς ἀντιλέγοντας.

3.

Solinus c 8 - *Præneste, ut Zenodotus, a Præneste Ulyxis nepote, Latini filio : ut Prænestini sonant libri, a Cæculo, quem juxta ignes fortuitos invenerunt, ut fama est, Digitorum sorores. Cf. Stephan. Byz. : Πραίνεστος, πόλις Ἰταλίας, ἀπὸ Πραινέστου τοῦ Λατίνου τοῦ Ὀδυσσεῶς καὶ Κίρκης υἱοῦ.*

ZOPYRION.

« Zopyrion is qui Josepho celebratur C. Apion. I, 23, ubi et Judæorum meminisse ait, historicus fuisse videtur. At grammaticus is erat, qui partem principem fecerat Prati vocabulorum, nempe illam ab A usque ad E; nam sequentia Pamphilus collegerat, ut ex iis constat, quæ in frontispicio Suidæ legere est. » Vossius p. 54.

ZOPYRUS BYZANTIUS.

ἹΣΤΟΡΙΚΑ.

E LIBRO TERTIO.

1.

Plutarch. Par. min. c. 36 : Φυλονόμη, Νυκτίμου καὶ Ἀρχαδίας θυγάτηρ, ἐκυνήγει σὺν τῇ Ἀρτέμιδι· Ἀρης δ' ἐν σχήματι ποιμένος ἔγκυον ἐποίησεν· ἡ δὲ τεκοῦσα διδύμους παῖδας, καὶ φοβουμένη τὸν πατέρα, ἔρριψεν εἰς τὸν Ἐρύμανθον. Οἱ δὲ κατὰ πρόνοιαν ἀκιν-

beros peperisse, filiam Primam, ex ordine nascendi ita nominatam; unicum præterea filium, quem ab concursu sub se civium frequentium (ἀολλέων) Aollium ille vocavit, posterius Abillium. At qui hæc narrat, Træzenius Zenodotus, multos habet adversarios.

HISTORICA.

1.

Phylonome, Nyctimi et Arcadiæ filia, venatum cum Diana solebat exire. Illam Mars pastoris sumpta forma vitiavit, ac sætu implevit. Geminos quum partu edidisset, patris metu in Erymanthum eos abjecit : ii fatali quodam provi-

δύνως περιφερόμενοι, προσηνέχθησαν ἐν κοίλῃ δρυὶ· λύκαινα δ' ἐμφωλεύουσα τοὺς μὲν ἰδίους σχύμους εἰς τὸν ῥοῦν ἔρριψε, τοῖς δὲ βρέφεσι θηλὴν παρέσχε. Τύλιφος δὲ ποιμὴν αὐτόπτης γενόμενος καὶ ἀναλαβὼν τοὺς παῖδας, ὡς ἰδίους ἔθρεψε, τὸν μὲν καλέσας Λύκαστον, τὸν δὲ Παρράσιον, τοὺς διαδεξαμένους τὴν βασιλείαν τῶν Ἀρχάδων· ὡς Ζώπυρος Βυζάντιος ἐν τῷ τρίτῳ Ἱστορικῶν.

Ex eodem opere gemella fluxerit narratio de Romulo et Remo quam iisdem pæne verbis ex Aristide narrat Plutarch. l. l. c. 37.

2.

Fragm. Joh. Lydi de mens. p. 270 ed. Hase: Τῇ δὲ ἐπιούσῃ μνήμῃ Ῥέμου [καὶ Ῥωμύ]λου· ὅτε Ἀμού[λιος πρὸς Νουμίτῳ]ρα τυραννικῶς διακείμε[νος] τὸν μὲν υἱὸν [αὐτοῦ ἀνείλε, τ]ὴν δὲ θυγατέρα ἱερα[τεῦειν προσ]έταξε. Τῆς δ[ὲ] τεκούσης, ὡς λέγου[σιν], ἐξ Ἀρεως, δεί[σας αὐτὸς κ]αταποντωθῆναι προσ[έταξε τὰ βρ]έφη. Τῶν δὲ δο[ρυφό]ρων παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Θύβριδος [ἐκθεμ]ένων αὐτὰ, λ[ύκαι]να προσελθ[ού]σα τὰς θηλὰς αὐτ[οῖς] προσένειμε· π[οιμ]ὴν δὲ τοῦτο θεασάμενος, ἀ[νέλ]αθε τοὺς παῖδας καὶ ὡς ἰδί[ους ἀν]έθρεψεν, οἳ καὶ κτίζουσ[ι τὴν] Ῥώμην. Ταῦτὸν καὶ παρὰ Ζωπύρῳ τῷ ****.

3.

ΜΙΑΗΤΟΥ ΚΤΙΣΙΣ.

E LIBRO QUARTO.

Schol. vg. Iliad. x, 274, ad verba Τοῖσι δὲ δεξιὸν ἦκεν ἔρωδιὸν ἐγγὺς δδοῖο Παλλὰς Ἀθηναίη κτλ. Ἀντὶ δὲ τοῦ Παλλὰς, πελλὸν γράφειν φησὶ δεῖν ὁ Ζώπυρος. — Schol. Porphyrii ibid. : Ζώπυρος ἐν τετάρτῳ Μιλήτου κτίσεως γράφει· « Ἐν τῇ Νυκτεγερσίᾳ τοῦ ποιητοῦ θέντος· πελλὸν Ἀθη-

dentiae decreto delapsi sunt in excavatam quercum. Lupa autem, quæ ibi suum habebat lustrum, suis catulis in fluvium abjectis, mammam infantibus præbuit. Tyliphus pastor, qui suis hoc viderat oculis, sustulit pueros, ac pro suis educavit, et alterum nominavit Lycastum, alterum Parrhasium, qui in Arcadiæ regno successerunt. Sic Zopyrus narrat libro tertio Historicorum.

2.

Postridie ejus diei (VI Idus Novembres) memoria Romuli et Remi. Quum Amulius tyrannice se gerens adversus Numitorem, filium ejus interemisset, filiam sacerdotem esse jussit : quæ quum ex Marte, ut ferunt, peperisset, ipse metu inductus infantes aquis mergi imperat. Quos ubi ad fluminis ripam satellites exposuerant, lupa accedens ubera illis admovit : pastor, re visa, sustulit pueros et ut suos eduxit, qui posterius Romam condunt. Id ipsum quoque apud Zopyrum....

3.

DE MILETI ORIGINIBUS.

Pro Παλλὰς scribendum esse πελλὸν (*pullum*) Zopyrus

ναίη, μεταγράφουσί τινες καὶ φασὶ Παλλὰς Ἀθηναίη, τῷ ἐπιθέτῳ ψυχάγωγοι, ἀλλ' οὐ τῇ ἀληθείᾳ ἀκολουθοῦντες. Τρία δὲ γένη ἐστὶν ἔρωδιῶν καὶ τῇ χροίᾳ διαλλάσσοντα ἀλλήλων καὶ τῇ πράξει διάφορα ὄντα καὶ τῇ φωνῇ. Ἐν μέντοι γένος εἶναι ἔρωδιῶν, τὸ καλούμενον πύγαργον, ὅπερ ἐστὶ πρὸς γάμον τῶν πάντων δυσαντητότατον· ἐν γὰρ τῷ συνουσιάζειν ἀπόλλυται μετὰ πόνου· προβάλλει γὰρ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ αἱμορραγεῖ. Ἄλλος ἐστὶν ἔρωδιος, ὃν καλοῦσιν ἀφροδίσιον· οὗτος δὲ ἐν μὲν τῇ συνουσίᾳ ἀρμόζει, πρὸς δὲ γάμον καὶ συμφωνίαν βίου αἰσιώτατος. Τρίτος δὲ πελλός ἐστι, μελάγχρους, καὶ πρὸς λαθραίαν πρᾶξιν ἄριστος πάντων ἐστίν. Οὐκ ἤμελλεν οὖν ὁ ποιητής, τριῶν ὀρνίθων ὄντων, καὶ τούτων ἰδίον ἐκάστου φέροντος πρᾶγμα, ἀφείς τε τὴν παρούσαν ὁδὸν, σημαίνων δὲ τῇ κοινοτέρᾳ τῶν ὀρνίθων ἐπὶ πάντων ὁμοίως χρῆσθαι. » Cf. Plinius H. N. X, s. 79, quem sua ex Callimachi Περὶ ὀρνίθων libro hausisse patet ex comparato schol. Iliad. l. l., ubi plures de ardeis testes adducuntur. — Præterea mentio fit Zopyri in schol. Iliad. ω, 139 : Τὸ δὲ εἶη ἀντὶ τοῦ ἴοι ἡ παραγένεοιτο· ὁ δὲ Ζώπυρος ἀντὶ τοῦ ἔστω. Hæc ex commentariis in Homerum. Ceterum hunc Zopyrum Osannus (*Beitræge z. gr. u. ræm. Lit.* tom. II, p. 119) suspicatur eundem esse cum Zopyro Magnete, quem memorari invenit in codice Italico, ubi in tractatu De signis Aristarcheis legi dicit hæc : Τὴν δὲ ποίησιν ἀναγινώσκεισθαι ἀξιοῖ Ζώπυρος ὁ Μάγνης Αἰολίδι διαλέκτῳ· τὸ δ' αὐτὸ καὶ Δικαίαρχος.

4.

ΠΕΡΙ ΠΟΤΑΜΩΝ.

Harpocratio : Ἐρμος... Ζώπυρος δὲ ἐν τοῖς Περὶ

ait. — Zopyrus in quarto De Miletī originibus scribit hæc : « In Excitatione nocturna (*in Dolonia*) quum Homerus posuerit πελλὸν Ἀθηναίη, nonnulli mutatis verbis legunt Παλλὰς Ἀθηναίη, epitheto illi seducti, sed verum non assecuti. Etenim tria sunt ardearum genera, quæ colore, indole et voce inter se differunt. Unum ardearum genus est quod vocatur πύγαργον (*caudam albam habens*), quod ad nuptias omnium est infaustissimum : nam in coitu laborans perit ; projicit enim oculos sanguinemque sponte erumpentem profundit. Alterius generis ardea est, quam *Veneream* vocant. Hæc in coitu bene habet, et ad nuptias et vitæ concordiam fausti est augurii. Tertiū generis ardea πελλός est, nigri coloris et ad clandestinam actionem omnium aptissima. Jam igitur quum tria sint ardearum genera, quorum unumquodque suum quoddam portendat, non fuisset poeta hoc neglecturus, neque generaliori harum avium nomine ad omnia promiscue abusus. »

4.

DE FLUVIIS.

Zopyrus in libro De fluviis refert etiam fluvium Hermum in Attica esse atque pagum ei cognominem.

τῶν ποταμῶν καὶ ποταμὸν Ἑρμὸν φησὶν εἶναι ἐν τῇ Ἀττικῇ καὶ δῆμον δμῶνυμον αὐτῷ.

5.

Steph. B. : Ἀφροδισιάς, πόλις Κιλικίας, περὶ ἧς Ἀλέξανδρος ὁ Πολυίστωρ ἐν τῷ Περὶ Κιλικίας φησὶν, ὅτι Ζώπυρός φησιν αὐτὴν ἀπὸ τῆς Ἀφροδίτης κεκληῖσθαι, γράφων καὶ ἱστορίας. Ex quonam opere hæc fluxerint incertum.

6.

Marcellin. Vit. Thuc. § 46 : Δίδυμος δ' ἐν Ἀθηναίς ἀπὸ τῆς φυγῆς ἐλθόντα (sc. Θουκυδίδην) βιαίῳ θανάτῳ (ἀποθανεῖν φησι)· τοῦτο δέ φησι Ζώπυρον ἱστορεῖν, κτλ. Vid. fragm. Cratippi tom. II, p. 77. Colligimus ex hoc loco Zopyrum, de quo Marcellinus loquitur, Philochoro juniorem, et, nisi corrupta verba sunt, Cratippo antiquiorem fuisse.

Ceterum omnia quæ hucusque attulimus ejusdem esse auctoris neque negare neque affirmare possumus. Commemorantur præterea Z. Clazomenius rhetor ap. Quinctil. III, 6, 3; Diog. L. IX, 114; Anonym. Προλεγ. π. στάσεων ap. Spengel. Συναγ. τεχν. p. 211 (ubi nomen in Πύρρος corruptum). Cf. Westermann. *Gesch. d. gr. Bereds.* 71, 1. 83, 10. — Z. Colophonius ap. Diog. Laert. VI, 100. — Zopyrus Theseidis auctor, cujus poematis librum tertium laudat Stobæus Floril. LXIV, 38 : Ζωπύρου ἐν γ' Ἐπὶ Ἡσίοδος. Θησεὺς Αἰγέως καὶ Αἴθρας παῖς, ταῖς δ' ἀληθείαις Ποσειδῶνος, ἔχων υἱὸν ἐξ Ἰππολύτης Ἀμαζόνος Ἰππόλυτον ἐπέγνημεν αὐτῷ μητρὶαν Φαίδραν τὴν Μίνως θυγατέρα καὶ Πασιφάης. Αὕτη τοῦ προγόνου εἰς ἐπιθυμίαν ἐμπεσοῦσα

τὴν τροφὴν αὐτῷ περὶ συνόδων ἀπέστειλεν· ὁ δὲ ὡς κατέλιπε τὰς Ἀθήνας κυνηγίαις προσηυκαίρει· τῆς δὲ προαιρέσεως ἡ ἀσελγῆς ἀποτυχοῦσα ψευδεῖς κατὰ τοῦ σώφρονος ἐπιστολὰς ἐχάραξε, καὶ διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῶν ἐρώτων βρόχῳ τὸν βίον περιέγραψε. Θησεὺς δὲ ἐκ Θηβῶν ὑποστρέψας καὶ τὰς διαβολὰς ἀναγνοὺς, ἐκ τῶν τριῶν εὐχῶν ἃς εἶχε παρὰ Ποσειδῶνος μίαν εἰς τὸν υἱὸν ἐδαπάνησεν. Ἐαριζομένου δὲ τοῦ Ἰππολύτου παρὰ τὸν αἰγιαλὸν τῆς θαλάσσης, ταῦρος ἐπιφανεῖς ἐπτοίησε τοὺς ἵππους, οἵτινες ἀνατρέψαντες τὸ ἄρμα καὶ σύροντες τὸν δεσπότην ἀπέκτειναν.

Ad idem opus respexit Suidas v. ψιθυριστῇ, ubi ex Zopyro tradit Theseum Mercurio ψιθυριστῇ et Amori et Veneri templum dedicasse, postquam de Phædræ in Hippolytum calumniis edoctus fuisset. Porro Stobæus l. l. LXIII, 8 habet hæc : Ζωπύρου·

Μηδεὶς ἄπειρος τῶν ἐμῶν εἶη φίλων
ἔρωτος· εὐτυχῶν δὲ τὸν θεὸν λάβοι.

De Zopyro Heracleota, cui Orphica nonnulla tribuebantur, v. Clem. Al. Strom. I, p. 144; Suid. v. Ὀρφεύς, Eudoc. p. 318 (cf. Lobeck. Agl. p. 459) et Tzetzes in schol. quod edidit Ritschl. *Die Alex. Bibl.* p. 4 : *Pisistratus sparsam prius Homeri poemata ante Ptolemæum Philadelphum annis ducentis et eo etiam amplius sollerti cura in ea quæ nunc exstant redegit volumina, usus ad hoc opus divinum industria quattuor celeberrimorum et eruditissimorum hominum, videlicet Concyli, Onomacriti Atheniensis, Zopyri Heracleotæ et Orphei Crotoniatæ.* — Alios Zopyros lubens prætermitto.

5.

Aphrodisias, urbs Ciliciæ, quam Alexander Polyhistor

in libro De Cilicia dicit secundum Zopyrum, qui etiam Historias scripsit, a Venere denominatam esse.

APPENDIX

AD LIBRUM NONUM.

JOANNES ANTIOCHENUS.

Inter auctores deperditos, quorum Excerpta Constantiniana servata sunt, unum nos omisimus Joannem Antiochenum, quia ex instituti nostri ratione omittendus erat. Sed quum inter monachos qui chronica sua ab Adamo auspicantur, vix ullus reperiatur, cui tanta cum præstantioribus Romanæ historiæ scriptoribus necessitudo intercedat, quanta Chronicis Antiocheni nostri: reliquias eorum tanquam πάρεργον ad calcem hujus voluminis exhibere placuit.

De vita Joannis accuratius nihil compertum habemus. Chronicorum vero Excerpta præbent: 1. *Codex Turonensis*, cui insunt Eclogæ Περὶ ἀρετῆς καὶ κακίας (fol. 85-102), quas edidit Valesius (Exc. Peiresciana, Paris. 1634, 4. p. 778-852). Titulus in codice præfigitur: Ἐκ τῆς Ἰωάννου Ἀντιοχέως ἱστορίας χρονικῆς ἀπὸ Ἀδάμ. Fragmento ultimo adscriptum legitur: Τέλος ἱστορίας Ἰωάννου μοναχοῦ.

2. *Codex Parisinus* 1666, in quo post Diodori libros XV-XIX leguntur excerpta historica, quæ omni inscriptione carent. Esse vero Joannis Ant. et pertinere ad Constantinianum titulum Περὶ ἐπιβουλῶν, e Labbeo (Bibl. Nov. Mss. p. 385) recte collegit Cramerus, qui primus ea edidit in Anecd. Gr. Paris. vol. II, p. 1-86. Eadem excerpta præbet codex Escorialensis Ω, I, N. 11, post eclogas Nicolai Damasceni (fol. 107-169), præfixo titulo: Ἐκ τῆς ἱστορίας Ἰωάννου Ἀντιοχέως. Subscriptio: Τέλος τῆς ἱστορίας Ἰωάννου τοῦ ἐπὶ κλην Μαλέλα. Sequuntur deinceps Exc. ex Georgio Hamartolo. Hunc codicem cum editione Crameriana, quam in Hispaniam non attuleram, comparare mihi non licuit. Quod tanto magis doleo, quum codex Parisinus, ut sero vidi, in fine mutilus sit. Nam eclogæ codicis Paris. in regno Zenonis subsistunt; in cod. Escor. usque ad Justinianum pertinent. Ceterum duo fragmenta de rebus Justiniani suppeditavit mihi Alemanni commentarius in Procopii Historiam arcanam. Nisi fallor, ex ipso hoc Περὶ ἐπιβουλῶν titulo desumpta sunt. Ex

quonam vero codice (Vaticano puta) Alemannus ea descripserit, nescio. — Præterea etiam titulus Περὶ πρέσβων Joannis Eclogas continuisse videtur. Id enim colligo e codice Monacensi, ubi fol. 11 legitur: Περὶ πρέσβων Ῥωμαίων πρὸς ἔθνικοὺς ἐκ τῆς Χρονικῆς Ἰωάννου ἱστορίας. Sed quod deinceps subjicitur Excerptum, non est Joannis, sed Dionysii Halic. (p. 738-744 ed. Sylburg. V. Exc. de legg. ed. Ursini p. 295 sqq.), uti docuit E. Gros præf. in Dion. Cass. p. XLVII. Neque tamen de suo excogitavit inscriptionem illam librarius, sed e codice transcripsit, excerpta ipsa omisit.

3. *Codex Parisinus* 1763, Salmasii manu exaratus, continet excerpta Joannis, quibus præmissa inscriptio: Ἀρχαιολογία Ἰωάννου Ἀντιοχέως, ἔχουσα καὶ διασάφησιν τῶν μυθευομένων. Unde hauserit hæc Salmasius non liquet. Primus edidit Cramer. l. 1. p. 383 sqq. Ceterum eadem excerpta (quantum ex inscriptione colligi potest) exhibet *codex Neapolitanus* bibl. Borbonicæ I, E, 22, uti disco ex Bachmanni Præf. in Lycophron. Cassand. p. xx.

4. *Codex Parisinus* 1630 fol. 234 sqq. excerpta Joannis continet, quæ ipse exscribenda curavi. Exscripsisset haud dubie Cramerus, nisi perperam putasset vir doctissimus eclogas illas non ad nostrum Joannem Antiochenum, sed ad Joannem Malalam, cujus chronica adhuc habemus fere integra, esse referendas (V. not. ad fr. 2).

Præterea Joannis nostri mentio injicitur apud Suidam (fr. 22), Tzetzen (fr. 1, 10. fr. 7. 13, 5. 24, 7. 72 a) et Codinum (fr. 171 a). Quæ apud Tzetzem ex Joanne Antiocheno afferuntur, eadem sane leguntur etiam apud Malalam, qui in prima operis sui parte Nostrum exscribere solet. Sed ne Malalam hunc putes a Tzetze laudari, eo impedimur quod loco unico (Chil. V, 832), quo expresse *Malala* citatur, verbis Ἰωάννης τις Μαλέλης χρονογράφος ab altero illo, quem sæpius introducit et ubique τὸν Ἀντιοχέα vocat, distinguitur. Cf. Hodyus in Prolegg. ad Joann. Mal. p. xxiv sq.

Quando vixerit Joannes accurate definiri nequit. Sed quum probabile sit chronica usque ad ipsam auctoris ætatem pertinuisse, neque adeo longe a fine operis substitisse excerptorem, qui in postremis suis de Phoca imp. (an. 602-610) quædam enotavit : haud absurde statueris vixisse Joannem medio fere seculo septimo. Quamquam sunt quæ in ceteriora tempora scriptorem nostrum rejicere videantur. Etenim si Tzetzem audias (fr. 72 a), de Pharo Cleopatrarum temporibus exstructo sermonem fecerunt Virgilius, Lucianus, Galenus, Plutarchus, Diodorus, Γεώργιος ὁ χρονικὸς σὺν ἄλλοις καὶ Ἰωάννης μετ' αὐτοῦς Ἀντιοχεὺς ὑστέρω. Igitur, si accurate Tzetzes locutus est, Joannes Georgio junior foret. Sed quemnam Georgium intellexerit Tzetzes tanto incertius est, quum alibi nusquam Georgii alicujus chronographi mentionem injiciat. De Georgio Hamartolo, qui tantum non attigit ipsius tempora Constantini Porphyrogeniti, aut non cogitavit Tzetzes, aut, si cogitaverit, de Joannis ætate hariolatus est. Fortasse igitur intelligi voluit Georgium Syncellum, qui an. 792 Chronica sua edidit : adeo ut Joannis temporibus relinqueretur sæculum nonum. Verum quæ Syncellus (p. 271, A) de Pharo habet, ab ineptiis Tzetziis longe absunt. Multo minus Diodorus, Plutarchus, Lucianus etc., ea quæ Tzetzes vult narrare potuerunt. Eadem temeritate de ætate Joannis nostri locutus fuerit ; nisi forte statueris verba μετ' αὐτοῦς ὑστέρω non ad unum Joannem, sed ad Joannem et Georgium pertinere, adeo ut senioris ævi chronologi opponantur scriptoribus antiquis, Diodoro, Galeno, Plutarcho etc. Haud majoris momenti est locus Codini (fr. 171 a), ubi laudato Joanne Antiocheno Bosporium inde nomen habere dicitur, ὅτι εἰς τὸ σιγματοειδὲς τοῦ τείχους εἶχον ἔθος πωλεῖν τοὺς βόας (δ καὶ ἐκράτει μέχρι τοῦ Κοπρωνύμου, i. e. Constantini V, 741-775), εἷς δὲ ποτε βοῦς οἰστρηλατήσας εἰσῆλθε τῇν θάλασσαν, κτλ. Nihil hoc loco probatur ; nam illa δ καὶ... Κοπρωνύμου num ex Joanne fluxerint, an aliunde addita sint, non liquet ; ego aliunde petita esse censeo ; præsertim quum eadem in codice Parisino ita narrentur, ut magis etiam Copronymi mentio a Joannis testimonio separata sit. Verba ita habent : Καθὼς φησι Ἰωάννης ὁ Ἀντιοχεὺς, ὅτε Βύζας ἔκτισε τὸ Βυζάντιον, βοῦν ἀπέστειλεν ἀπὸ τοῦ προσφορίου (βοοσφορίου? e bovum foro) καὶ ἀπῆλθεν εἰς Χρυσόπολιν, καὶ οὕτω ἐκλήθη Βοσπόριον. Ἐκεῖ δὲ ἐπωλοῦντο οἱ βόες... μέχρι τοῦ Κοπρωνύμου.

Porro in ea Chronicorum parte quæ est de historia antiquissima Græcorum, Ægyptiorum, Judæorum, Joannes noster et Malala ita inter se conspirant, ut alterum Antiochenum ex altero

plurima ad verbum fere descripsisse non sit dubium. At non Nostrum e Malala, sed e Nostro Malalam sua petiisse consentaneum est. Nam in majore operis parte, quæ est de rebus Romanorum, Noster a Malala toto cælo distat, nec tam chronologum se ostendit, quam historici, bonorum scriptorum vestigiis presse insistentis, laudem meretur. Hæc dum meliora utique tempora sapiunt, Malala quam est helluo et mere barbarus, per totum opus nullis non scatens sordibus ac vitiis chronologorum Byzantinorum ! Jam vero Malala scripsit ante Joannem Damascenum, qui in orat. tertia De imaginibus (vol. I, p. 368 ed. Lequien. Cf. Dindf. in præf. ad Mal. p. iv) fragmentum satis amplum ex eo (p. 236, 12-239, 17 ed. Bonn.) adducit. Damascenus autem fato defunctus est circa an. 750. Igitur quum eo junior sit Malalas, sequitur Nostrum, utpote Malala juniorem, non vixisse sæculo nono, ut ex Tzetze et Codino aliquis colligere possit : contra vero hac quoque via in eam quam Excerpta subinducunt sententiam reducimur. Floruisse itaque Joannem Antiochenum nostrum statuimus inter an. 610-650 ; Joannem vero Malalam circa an. 700.

Apud Suidam (fr. 52) Noster appellatur Ἰωάννης Ἀντιοχείας. Id ex communi loquendi usu significat : Ἀντιοχείας ἐπίσκοπος. Sed interdum hæc formula nihil nisi *civem* indicat (V. Hody. et Dindorf. in Prolegg. ad Malal.). Atque eo sensu apud Suidam l. l. accipi debet. Nam si J. episcopus fuisset, vix simplici τοῦ μοναχοῦ nomine excerptorem designasset. Deinde vero in catalogis episcoporum Antiochiæ nullus est Joannes, qui in Nostri scriptoris tempora cadat (*). Quare etiam ap. Jo. Malalam p. 58, 11 (ubi : ἐβασίλευσεν, sc. Melchisedecus, ἔτη ριγ', καθὼς Ἰώσηπος ἐξέθετο καὶ Ἰωάννης δὲ καὶ Κύριλλος οἱ ὁσιώτατοι ἐπίσκοποι τὰ αὐτὰ εἶπον), non de Nostro Joanne sermo est, quamvis eadem, laudato Josepho, legantur in Joann. fr. 11 § 1.

Porro quod Excerptis Περὶ ἐπιβουλῶν in cod. Escor. subscriptum est Ἰωάννου τοῦ ἐπὶ κλῆν Μαλέλα, id scribæ errori imputandum est, qui duos istos Joannes, quos excerptendos ὁ τοῦ πορφύρου ἀπόγονος curaverat, confudit. Quamquam fieri potuit ut Noster quoque monachus fuerit *malala*, i. e. *rhetor* ecclesiæ officialis (vide Hody. l. l. p. xv sq.), sicuti tertium quendam Joannem Antiochenum novimus, qui item fuit *rhetor* sive *malala*, itemque historias scripsit. Meminit ejus Euagrius (**), qui quamquam de patria nihil mo-

(*) Recensentur : Johannes Ant. episc. an. 438, alter an. 476, tertius an. 1098. V. Hody. l. l. p. xxxii.

(**) Euagrius I, 16 : Τότε (sub Theodosio II) καὶ Ἰγνά-

nuit, tamen Antiochiam esse recte haud dubie Valesius inde collegit, quod quæ ex Joanne isto rhetore afferuntur, omnia ad ejus urbis fata spectant. Deduxit auctor historias suas usque ad Justinī I annum septimum (525), quo Antiochia terræ motu vehementi conquassata est. Unde ini-

τιος ὁ θεσπέσιος, ὡς Ἰωάννη τῷ ῥήτορι σὺν ἐτέροις ἱστορήται, ἐπειδὴ γε, ὡς ἐβούλετο, τάφον τὰς τῶν θηρίων ἐσχῆκε γαστέρας ἐν τῷ τῆς Ῥώμης ἀμφιθεάτρῳ, καὶ διὰ τῶν ὑπολειφθέντων ἀδρότερον ὄστων πρὸς τὴν Ἀντιόχου ἀπεκομίσθη ἐν τῷ καλουμένῳ κοιμητηρίῳ (extra portam Daphniticam)· μετατίθεται πολλοῖς ὕστερον χρόνοις, ὑποθεμένου τοῦ παναγαθοῦ θεοῦ Θεοδοσίῳ τὸν θεοφόρον μείζονσι τιμῆσαι τιμαῖς, ἱερόν τε πάλαι τοῖς δαίμοσιν ἀνειμένον (Τυχαῖον τοῖς ἐπιχωρίοις ὠνόμαστο) τῷ ἀθλοφόρῳ καὶ μάρτυρι ἀναθεῖναι· καὶ σηκὸς εὐαγγῆς καὶ τέμενος ἅγιον τῷ Ἰγνατίῳ τὸ πάλαι Τυχαῖον γέγονε, τῶν ἱερῶν αὐτοῦ λειψάνων μετὰ πομπῆς ἱερᾶς ἀνὰ τὴν πόλιν ἐπ' ὀχύματος ἐνεχθέντων, καὶ κατὰ τὸ τέμενος τεθέντων.

Ex eodem fonte fluxerint quæ mox cap. 18 Euagrius affert de operibus publicis, quæ Antiochiæ sub Theodosio condiderunt præfecti urbis Memnonius, Zoilus et Callistus; et p. 19 de Eudocia Aug. Antiochiam veniente, deque statua ei posita, deque mœnibus urbis usque ad Daphnense suburbanum productis.

Idem II, 12 : Ἀνὰ δὲ τὸ δεῦτερον ἔτος Λέοντος τῆς βασιλείας, κλόνος τῆς γῆς ἐξαισίος καὶ βρασμός ἀνὰ τὴν Ἀντιόχου γίνεται, τινῶν μὲν παρὰ τοῦ κατ' αὐτὴν δήμου προγεγενημένων πρὸς πᾶσαν ἐκδακχυθέντων μανίαν, πάσης τε θηριώδους ἐπέκεινα γενομένων γνώμης, ὥσπερ καὶ προοίμιον τοῖς τοιούτοις κακοῖς παρασχομένων. Γίνεται γοῦν χαλεπώτατος ἑκτὸν καὶ πεντακοσιοστὸν ἔτος χρηματιζούσης τῆς πόλεως, περὶ τετάρτην ὥραν τῆς νυκτός, τετάρτην καὶ δεκάτην ἄγοντος ἡμέραν τοῦ Γορπιαίου μηνός ὃν Σεπτέμβριον Ῥωμαῖοι προσαγορεύουσι, κυρίας ἐπικαταλαβούσης ἡμέρας, ἀνὰ τὴν ἐνδεκάτην ἐπινέμειν τοῦ κύκλου, ἕκτος τυγχάνων ἱστορούμενος, ἑπτὰ καὶ τεσσαράκοντα καὶ τριακοσίων διωχηκότων ἐνιαυτῶν, ἐξ ὅτου ὁ κατὰ Τραϊανὸν γέγονεν· ἐκεῖνος μὲν γὰρ ἔννατον καὶ πεντηκοστὸν καὶ ἑκατοστὸν ἀγούσης τῆς πόλεως ἔτος τῆς αὐτονομίας γέγονεν· ὁ δὲ γε ἐπὶ Λέοντος, ἕκτον καὶ πεντακοσιοστὸν, ὡς τοῖς φιλοπότησιν ἐκτίθεται. Οὗτος τοίνυν ὁ σεισμός τῆς καινῆς οἰκίας ἀπάσας σχεδὸν καταθέβληκε, πολυανθρώπου ταύτης γεγεννημένης, καὶ οὐδὲν ἐχούσης ἔρημον ἢ ὅλως ἡμελημένον, ἀλλὰ καὶ λίαν ἐξησκημένης τῇ φιλοτιμίᾳ τῶν βασιλέων πρὸς ἀλλήλους ἀμιλλωμένων. Τῶν τε βασιλείων ὁ πρῶτος καὶ δεῦτερος οἶκος κατεβλήθησαν, τῶν ἄλλων σὺν τῷ παρακειμένῳ βαλανεῖῳ μεινάντων. τῷ γε καὶ λούσαντι τὴν πόλιν παρὰ τὴν συμφορὰν ἐκ τῆς πρότερον ἀχρηστίας, ἀνάγκη τῶν τοῖς ἄλλοις βαλανείοις συμβεβηκότων. Κατέρριψε δὲ καὶ τὰς στοὰς τὰς πρὸ τῶν βασιλείων, καὶ τὸ ἐπ' αὐτοῖς τετράπυλον, καὶ τοῦ ἱπποδρόμου δὲ τοὺς περὶ τὰς θύρας πύργους, καὶ τινὰς τῶν ἐπ' αὐτοὺς στοῶν. Κατὰ δὲ τὴν παλαιάν, τῶν μὲν στοῶν ἢ οἰκημάτων πτώσις ὅλως οὐκ ἔβησε, τῶν δὲ Τραϊανοῦ καὶ Σεβήρου καὶ Ἀδριανοῦ βαλανείων μικρὰ κατασεύσας ἀνέτρεψε, καὶ τῆς γε ὀστρακίνης οὕτω καλουμένης γειτονίας τινὰ συγκατέβαλε, σὺν ταῖς στοαῖς καὶ τὸ καλούμενον Νυμφαῖον ῥίψας. Ὡν τὸ καθ' ἕκαστον περιέρχων Ἰωάννη ἱστορήται τῷ ῥήτορι. Φησὶ δ' οὖν ὡς χίλια χρυσίου τάλαντα πρὸς τοῦ βασιλέως ἐκ τῶν φόρων ἀφείθη τῇ πόλει, καὶ τοῖς δὲ πολίταις τῶν ἡφανισμένων τῷ πάθει τὰ τέλη· ἐπιμελήσασθαι δὲ τούτων (τοῦτον;) καὶ τῶν δημοσίων οἰκοδομιῶν. Paucis hunc Antiochiæ casum memorant Theophanes p. 170, 19, et Malala p. 369, 5 Bonn. Cf. etiam Marcellin. Chron., Patricio et Ricimere coss. : *Isaac Antiochenæ Ecclesiæ presbyter scripsit Syro sermone multa; præcipueque adversus Nestorianos et Eutychianos. Ruinam etiam Antiochiæ elego*

tium narrandi posuerit, porro num civilis fuerit historia, an ecclesiastica sicuti illa Zachariæ rhetoris, qua item Euagrius usus est, non constat.

Jam quod Chronica Nostri attinet, prima eorum pars parvi est momenti, nihilque differt a Malala, Cedreno, Glyca, similibus, qui haud pauca e Nostro

carmine planxit, quemadmodum Ephren Diaconus Nicomediæ lapsum. Antiores terræ motus quinque pertinent ad an. 148 a. C., 37. 50. 115. 341 p. C. Noster incidit in an. 457 vel 458. Denuo quassata urbs est an. 526. 528. 587. 588. Vide O. Müller. *Klein. Schriften* I, p. 93. et plura in ejusdem dissertatt. *De antiquitatibus Antiochenis*, quas inspicere mihi non licebat.

Idem III, 10 : Μετὰ γοῦν Πέτρον Στέφανος τὸν Ἀντιοχείας θρόνον παραλαμβάνει· ὃν παῖδες Ἀντιοχέων καλάμοις διεχρήσαντο ἴσα δόρασιν ὀξυνθεῖσιν, ὡς Ἰωάννη τῷ ῥήτορι γέγραπται. V. Malala p. 380 sq.

Idem III, 28 : Ὑπὸ τοῖς χρόνοις Ζήνωνος ἱστορεῖ Ἰωάννης ὁ ῥήτωρ Μαμμιανὸν ἐξ ἐπιδιφρίων ἐπίσημον ἄνδρα γενέσθαι, καὶ τῆς συγκλήτου βουλῆς μετσχεῖν, καὶ ἐν Δάφνῃ τῷ προαστείῳ τὸν καλούμενον Ἀντίφορον οἰκοδομήσασθαι, πρώην ἀμπέλοις δεδεγμένον καὶ πρὸς γεωργίαν ἐπιτηδεῖον χωρίον κατεστῶτα, εὐθὺ τοῦ δημοσίου βαλανείου· οὗ Μαμμιανὸς ὁ φιλόπολις, ἡ χαλκῇ ἀνάκειται εἰκὼν. Ἀνὰ δὲ τὴν πόλιν δύο βασιλείους ἐργάσασθαι στοὰς, τῇ τε οἰκοδομίᾳ λίαν εὐπρεπεῖς καὶ ταῖς ἐκ λίθων περιφανείαις τε καὶ διαυγείαις κεκοσμημένας. Ὡσπερ δὲ τι μεθόριον μέσον τῶν δύο βασιλείων στοῶν τετράπυλον ἀναστήσαι, κίοςί τε καὶ τῇ ἐκ χαλκοῦ ὕλῃ μάλα κομψῶς ἡσκημένον. Καὶ τὰς μὲν βασιλείους κατελιήφαμεν στοὰς, μετὰ τῆς προσηγορίας ἔτι λείψανα τῆς πρώην εὐκοσμίας φερούσας, τῶν ἐκ Προκοννήσου λίθων τῷ ἐδάφει συγκεκλιμένων, οὐ μὴν τὴν οἰκοδομίαν ἔχουσάν τι τῶν ἐπισήμων. Ἐκ τῶν γεγεννημένων γὰρ παθημάτων ἑναγχος τὴν οἰκοδομίαν ἐδέξαντο, οὐδενὸς ἐς κόσμον ταύταις προστεθέντος. Τοῦ δὲ τετραπύλου τοῦ ὑπὸ Μαμμιανοῦ γεγεννημένου οὐδὲ ψιλὸν ἵχνος κατελιήφαμεν.

Idem IV, 5 : Ὑπὸ τοῖς αὐτοῖς Ἰουστίνου χρόνοις ἐμπρησμοὶ τε συχνοὶ καὶ δεινοὶ κατὰ τὴν Ἀντιόχου γεγόνασιν, ὥσπερ ἡγούμενοι τῶν γεγεννημένων ἐν αὐτῇ φοβερωτάτων κλόνων, καὶ προοίμιον τοῖς παθήμασι παρεχόμενοι. Μετὰ γὰρ βραχύν τινα καιρὸν, ἐν τῷ ἐβδόμῳ ἔτει τῆς αὐτοῦ βασιλείας μηνὶ δεκάτῳ, ἀνὰ τὸν Ἀρτεμίσιον μῆνα ἦτοι Μάϊον, ἐννάτῃ καὶ εἰκοστῇ αὐτοῦ ἡμέρᾳ, κατ' αὐτὸ τῆς μεσημβρίας τὸ σταθερώτατον, τῆς ἑκτῆς ἡμέρας τῆς καλουμένης ἐβδομάδος, βρασμός καὶ σεισμός ἐπελθόντες τῇ πόλει, μικροῦ πᾶσαν ἀνατρέψαντες κατήγαγον· οἷς καὶ πῦρ εἴπετο, ὥσπερ τὴν συμφορὰν μετ' αὐτῶν διανεμιάμενον. Ἄ γὰρ ἐκεῖνοι οὐ κατέλαβον, τὸ πῦρ ἀμφινεμόμενον ἐξηνθράκωσέ τε καὶ ἀπετέφρωσε. Καὶ ὅσα μὲν τῆς πόλεως πέπονθεν, ὅσοι τε τοῦ πυρός καὶ τῶν σεισμῶν ἔργον γεγόνασιν, ὡς τὸ εἶκος ὑπέθετο, ὅποιά τε παράδοξα καὶ λόγου κρείττω συμβέβηκε, περιπαθῶς ἀφήγηται Ἰωάννη τῷ ῥήτορι, ὧδε τῆς ἱστορίας καταλήξαντι. Τελευταῖ δ' οὖν ἐγκαταληφθεὶς τοῖς πτώμασι καὶ ὁ Εὐφράσιος, ἄλλη τῆς πόλεως συμφορὰ, ἵνα μὴ τῶν ἐπιτηδείων ὁ προνοῶν ᾗ. « Male Euagrius hunc terræ motum refert anno imperii Justinī septimo, quum octavum potius dicere debuisset. Hic enim terræ motus contigit indictione 4, Olybrio solo cons., ut testatur Marcellinus Comes et Theophanes in Chronico (p. 265 ed. Bonn.); qui fuit annus Christi 526. Quo quidem anno octavus ejusdem imperii ad mensem usque Julium currebat. » Valesius. — Ceterum cum Euagrio vel potius Joanne facit etiam Malala p. 419, qui in ampla hujus infortunii descriptione, accidisse rem dicit : τῷ ἐβδόμῳ ἔτει τῆς αὐτοῦ (Ἰουστίνου) βασιλείας, ... ἐν μηνὶ Μαΐῳ, ὑπάτει· Ὀλυβρίου.

transcripserunt, dum ipse duces profitetur Africanum, Eusebium, Papiam, Didymum, alios (v. fr. 2). — In Romana historia primum exscripsit Dionem Cassium et Eutropii versionem græcam, quam si Capitoni Lycio vindicare volueris, jam nihil refragor; quamquam aliter statuebam in introd. ad fragm. Capitonis Lyc. tom. IV, p. 133. Etenim quum græca hæc Joannis modo breviora modo fusiora, semper vero elegantiora (*) sint latinis Eutropii, quum denique hic illic proxime accedant ad verba Dionis Cassii, subesse putabam historiam græce scriptam, quæ fuerit communis fons et Eutropii et Joannis. At græca e latinis Eutropii versa esse postea intellexi. Probatur res fragmento 171, ubi insigne habes vitium, quod ex latinis Eutropii male intellectis duxit originem. Dionis vero recensione Joannes eadem usus est, quam adhibuit scriba tituli De sententiis. Ceterum hæc Chronicorum pars nonnulla habet, quæ quum in breviatis nostris Dionis libris non legantur, confidenter tamen ad Dionem referre licet. — Inde a Commodi temporibus (fr. 119 sqq.), relicto Cassio, Joannes ad Herodianum se convertit, quem pæne totum in Chronica sua recepit, interpositis tamen nonnullis, quæ aliunde petita sunt. Absoluto Herodiano, ad Eutropium redit eique jungit Zosimum, cujus lacunam ex Joan. fragmento 160 coarctare licet. Post hæc multa exscripsit ex Socratis Hist. Eccles. Dehinc Prisco duce usus est. In postrema autem parte quemnam scriptorem de Zenonis rebus secutus sit, certius dicere non audeo. Quicumque fuerit, fuit optimus, et quæ ex eo in Joannis fragmentis servata habemus, maximi sunt momenti.

(*) Qua de re monuit etiam Bernhardyus ad Suidam v. Πομπήιος: « Hæc si fideliter et integra Suidas propagavit, fatendum sane Eutropii metaphrasten, nunc resectis quæ legisse nihil attinebat, nunc suaviter emollitis quæ latinus scriptor ariditate consueta paullo solutius pronuntiasset, partes jucundæ narrationis eleganter explevisse. »

Fr. 1. « Hæc descripta sunt e Cod. Reg. 1763, form. in-4°, chartaceo et recentissimo, quippe ipsius cl. Salmasii manu exarato. Unde autem hæc depromserit Salmasius non liquet. Excerpta sunt, ut opinor, ex magno opere Joannis Antiocheni, non Malalæ, ut annotavit aliquis in prima codicis pagina, sed illius e quo Excerpta habemus inter Collectan. Constantini Porphyrog. Vales. et in prima hujus voluminis parte Περί επιβουλῶν. His enim cum Malala collatis facile apparebit, quod dico verum esse, licet nonnulla utrique sint communia. » CRAMER.

§ 1. Petita hæc ex Africani libro tertio. Vide Syncell. p. 148, D (p. 281 Bonn.); not. ad Polemon. fr. 13; Castoris fr. 15. — § 2. Cf. Syncell. p. 149, C: Τούτοις τοῖς χρόνοις, ὡς φασί, Προμηθεὺς ἦν, ὃς ἐμυθεύετο πλάττειν ἀνθρώπους ἐξ ἀπαιδευσίας καὶ ἀλογίας εἰς παιδείουσιν μετάγων, ὡς Πλάτων, ὁ τὴν παλαιὰν κωμωδίαν, ἐν Σοφισταῖς.

Προμηθεὶς γὰρ ἐστὶν ἀνθρώποις ὁ νοῦς.

Ἑρμηνεύουσι δὲ οἱ Ἀναξαγόρειοι τοὺς μυθώδεις θεοὺς, νοῦν μὲν τὸν Δία, τὴν δὲ Ἀθηνᾶν τέχνην, ὅθεν καὶ τὸ,

Χειρῶν ὄλλυμένων ἔρρει πολύμητις Ἀθήνη.

Eundem versum exhibet Cedrenus I, p. 144, 17 ed. Bonn., et Meletius in Cram. Anecd. Oxon. III, p. 618, 10, nisi quod hic pro πολύμητις scribit πολύεργος. — § 3. Eadem iisdem verbis plenius leguntur ap. Syncellum p. 157, C. Cf. Euseb. Arm. ad an. Abrah. 618, p. 288 ed. Mai. Utrumque locum habes in Philochori fragm. 46. — § 4. Cf. Syncell. p. 157, B. Euseb. ad an. 511. — § 5. Eadem Syncell. p. 158, D. Eusebius ad an. 611, ex Philochoro (fr. 28). —

ΙΩΑΝΝΟΥ ΑΝΤΙΟΧΕΩΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΡΟΝΙΚΗ.

(I.)

Exc. Salmasii in Crameri Anecd. Par. II, p. 383—388:

Ἀρχαιολογία Ἰωάννου Ἀντιοχείως,
ἔχουσα καὶ διασάφησιν τῶν μυθευομένων.

1. Ὁ παρ' Ἑλλήσιν ἀρχαῖος Ὠγύγος καὶ Φορωνεὺς ὁ υἱὸς Ἰνάχου κατὰ τὴν διὰ Μωσέως ἀπ' Αἰγύπτου ἔξοδον τοῦ λαοῦ ἦσαν. Ἀπὸ γὰρ Ὠγύγου μέχρι τῆς νε' Ὀλυμπιάδος, ἦγουν μέχρι τοῦ Κύρου τοῦ Περσῶν βασιλέως ἔτη, ἄσπε'. Ὅτε τὸ Πάσχα καὶ ἡ τῶν Ἑβραίων ἔξοδος ἀπ' Αἰγύπτου ἐγένετο, ὁ ἐπὶ Ὠγύγου γέγονε κατακλυσμός. Καὶ εἰκότως· τῶν γὰρ Αἰγυπτίων ὀργῇ Θεοῦ χαλάζαις καὶ χειμῶνι μαστιζομένων, εἰκὸς ἦν μέρη τινὰ συμπάσχειν τῆς γῆς· ἔτι τε Ἀθηναίους τῶν αὐτῶν Αἰγυπτίοις ἀπολαύειν εἰκὸς ἦν, ἀποίκους ἐκείνων ὑπονοουμένους, ὥς φασιν. Ὅτι δὲ Ὠγύγῳ συνήκμαζε Μωσῆς, Πολέμων [fr. 13] ἐν πρώτῳ Ἱστοριῶν Ἑλληνικῶν ἱστορεῖ λέγων· « Ἐπὶ Ἀπιδος τοῦ Φορωνέως μοῖρα τοῦ Αἰγυπτίων στρατοῦ ἐξέπεσεν Αἰγύπτου, οἱ ἐν τῇ Παλαιστίνῃ καλουμένῃ Συρίᾳ οὐ πόρρω Ἀραβίας ὤκησαν. » Δῆλον δὲ ὅτι τοὺς φησὶ τοὺς μετὰ Μωσέως ἐξελθόντας ἐκεῖθεν Ἑβραίους.

2. Οἱ Ἀναξαγόρειοι τὴν Ἀθηνᾶν εἰς τὴν τέχνην ἀλληγοροῦσιν, ὅθεν καὶ τὸ,

Ὀλλυμένων χειρῶν ἔρρει πολύμητις Ἀθήνη.

(3) Ὁ Αἰδωνεὺς βασιλεὺς ἦν Μολοττῶν, παμμεγέθη κύνα ἔχων Κέρβερον, ὃς διεχρήσατο Περίθουν· τὸν δὲ Θησέας Ἡρακλῆς ἐρρύσατο. Διὰ δὲ τοῦ κινδύνου τὸ προὔπτον ἐξ ἄδου ἀναγαγεῖν αὐτὸν Ἡρακλῆς ἐμυθεύθη. (4) Ἀπὸ Ἀτθίδος τῆς Κρανναοῦ τοῦ αὐτόχthonος θυγατρὸς ἡ Ἀττική ἐκλήθη. (5) Τριπτόλεμος μακρῶ πλοίῳ προσβάλλων ταῖς πόλεσι, καὶ τὸν σῖτον διαδιδούς, πτερωτὸς ὄφρις ἐμυθεύθη· εἰκὸς δὲ καὶ τὴν ναῦν τοιοῦτου σχήμα-

τος εἶναι. (6) Τὴν Ὠρεΐθυιαν δ' Ἀστρέου (1. Ἀστραίου) Βορέας δ' Ὀρᾶξ ἤρπασεν, οὐχ ὁ ἄνεμος. (7) Ὁ Φρίξου μυθώδης κριὸς πλοῖον ἦν οὕτω καλούμενον, ἡ δ' διασώσας αὐτὸν τροφεύς. (8) Ἡ Γοργὼν ἑταῖρα ἦν εὐμορφος διὰ κάλλος ἐξιστῶσα τοὺς θεατὰς, ὡς ἀπολιθοῦσθαι δοκεῖν· καὶ ὁ Πήγασος αὐτῆς ἦν κτῆμα, ἵππος δ'ζυξ ὦν· Παλαίφατος δὲ Βελλεροφόντου τοῦτό φησι πλοῖον.

9. Ὅτε Κάδμος ἐκτίζε Ὀθήβας, οἱ πλησιόχωροι ἐνέπεσον ἐξαίφνης αὐτῷ, καὶ διὰ τὸ πανταχόθεν [ὡς ἀπὸ γῆς add. Sync.] συρρεῖν [κατ' αὐτοῦ add. Sync.], Σπαρτοὶ ὠνομάσθησαν [ὡς Παλαίφατος ἐν πρώτῳ φησὶν Sync.]. (10) Οἱ παρ' Ἀμφίονος θελγόμενοι λίθοι ἡλίβιοι τινες ἦσαν ἀχροαταί. (11) Δαίδαλος ἔδοξεν ἀγάλματα κινούμενα ποιεῖν διὰ τὸ πρῶτον διαστῆσαι τοὺς πόδας αὐτῶν, τῶν ἄλλων συμπεφυκότας ποιοῦντων· ὃς φεύγων Μίνωα, διὰ τὸ ἀνεύρετον ἔδοξεν ἀποπτῆναι, πλοῖου τυχὼν ἅμα τῷ υἱῷ Ἰκάρῳ. (12) Ἡ Σφιγξ γυνὴ οὖσα Κάδμου διὰ ζῆλον Ἀρμονίας ἀπέστη, καὶ Θηβαίοις ἐπολέμει· Οἰδίπους δὲ ἐπιστρατεύσας, εἴλεν αὐτήν. (13) Ὅτε Σαμφὼν ἡγεῖτο τοῦ λαοῦ, Ἡρακλῆς ἐτέλει τοὺς ἄθλους· ἰσχυρὸς δὲ ὢν, ἄτεχνος ἦν παλαιστής· ὁ δὲ Ἀνταῖος ἔμπειρος τῶν παρὰ τοῖς παλαισταῖς χαμαὶ καλουμένων, ὡς ὑπὸ γῆς τῆς μητρὸς βοηθεῖσθαι δοκεῖν. Ταῦτα φεύγων ὁ Ἡρακλῆς, ζώσας αὐτὸν τοῖς ἄμμασι, καὶ μετέωρον ἄρας ἀπέκτεινε. (14) Λέγει Πλάτων (Euthyd. p. 206, E) καὶ τὴν ὕδραν σοφίστριαν εἶναι δεινὴν. (15) Οἱ Κένταυροι Θεσσαλῶν ἦσαν ἱππεῖς ἀριστοί.

16. Τὸν Μινόταυρον θηρίον μυθεύονται καταθινοῦμενον παῖδας Ἀττικούς· στρατηγὸς δὲ ἦν ὁ Μίνως (1. ἦν Μίνως), Ταῦρος καλούμενος διὰ τὸ θυμοειδὲς καὶ τοῦ τρόπου τὸ ἄγριον. Ἐπεὶ δὲ [Μίνως] ἀγῶνα ἐτίθει ἐπ' Ἀνδρόγεω, ὃν ἀπέκτειναν Ἀθηναῖοι, ἐδίδουν αὐτῷ (1. ἐδίδου αὐτῷ vel Ταύρῳ) ἑπαθλα παῖδας Ἀττικούς, ὡς νικῶντι πάντας· ἰσχυρὸς γὰρ ἦν. Ὡς δὲ τοῦ ἀγῶνος

μετέλγη [καὶ] Θησεὺς καὶ ἐνίκησε Μίνωα (deb. Ταῦρον), ἐπαύθη τὸ κατὰ τοὺς παῖδας. (17) Ἡρακλῆς εἰς λοιμὸν ἐμπεσὼν εἰς πυρὰν ἤλατο. Ἡ μυθευομένη Σκύλλη τριήρης ἦν Τυρρηνῶν ληιζομένων τοὺς παραπλέοντας· αἱ δὲ Σειρῆνες ἑταῖραι ἐπιβουλεύουσαι τοῖς παραπλέουσι. (18) Φασὶ τινες Ὅμηρον καὶ Ἡσίοδον Δαυὶδ συνακμάσαι, οἱ δὲ ὀλίγω πρότερον, οἱ δὲ μετὰ ταῦτα γενέσθαι.

19. Ξάνθου τοῦ Βοιωτοῦ Θυμοίτην εἰς μονομαχίαν προκαλουμένου, μὴ ὑπακούσαντος αὐτοῦ, ὁ Ἀνδροπόμπου υἱὸς Μέλανθος Πύλιος τὸ ἐκείνου σχῆμα ἀναλαβὼν, ἐμονομάχησε καὶ νενίκηκεν· ὅθεν ἡ τῶν Ἀπατουρίων ἑορτὴ.

20. Ἐπ' Ἀρχεμόρῳ τὰ Νέμεα πρὸς τῶν Ἀργείων ἄγεται· ἐπὶ Μελικέρτῃ ὑπὸ Κορινθίων τὰ Ἴσθμια· ὑπὸ Δελφῶν τὰ Πύθια ἐπὶ Δελφύνῃ τῷ δράκοντι· οἱ δὲ φασιν ἐπὶ Δελφύνῃ ἀρχαίᾳ ἡρώϊδι. Ἀπὸ τῆς ἀμίλλης τῶν Ἀεθλίου παίδων ἀθλῆται ἐκλήθησαν οἱ ἀγωνισταί.

21. Αἰγύπτιοί φασιν ὡς Ἡφαίστος αὐτῶν ἐβασίλευσεν ἀπείρους τινὰς χρόνους· μετὰ τοῦτον Ἡλῖος ὁ Ἡφαίστου ἔτη ζψοζ' μετ' αὐτὸν Σῶς, ἦτοι Ἄρης, μεθ' ὃν Κῆβ τοῦ Ἡλίου, ἦτοι Κρόνος. Ὁ ἀπὸ Χάμ τοῦ υἱοῦ Νῶε Μεστρέμ εἰς Αἴγυπτον ἀπωκίσθη, καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἐκλήθη ἡ χώρα· τὸ γὰρ Μεστρέμ Ἑβραϊστὶ Αἴγυπτον δηλοῖ. Ἐπὶ Βινώριος βασιλέως Αἰγύπτου φασὶ τὸν Νεῖλον μέλιτι ἀ' ῥυῆναι. Ψῖωψ ἐξαέτης ἀρξάμενος βασιλεύων διεγένετο μέχρις ἐτῶν ρ'.

22. Σεμίραμις ἡ περιβόητος πολλαχοῦ τῆς γῆς ἡγεῖρε χώματα, προφάσει μὲν διὰ τοὺς κατακλυσμούς· τάδ' ἦσαν ἄρα τῶν ἐρωμένων ζώντων κατορουσσομένων οἱ τάφοι, [ὡς] Κτησίας ἱστορεῖ.

23. Σέσωστρις βασιλεὺς Αἰγύπτου θ' ἔτεσι τὴν ἅπασαν Ἀσίαν ἐχειρῶσατο, καὶ τῆς Εὐρώπης τὰ μέχρι Θράκης· καὶ μνημόσυνα πεποίηκε τῆς τῶν ἐθνῶν ἀλώσεως, ἐπὶ μὲν τοῖς γενναίοις ἀνδρῶν, ἐπὶ δὲ τοῖς ἀγενέσι γυναικῶν [ταῖς στήλαις ἐγ] χαράσσων μόρια.

24. Ἐπὶ Βοκχόρειος βασιλέως Αἰγύπτου ἀρνίον ἐλά-

— § 6. Eadem Syncell. p. 161, A, ex Philochoro (fr. 30). — § 8. Eadem plenius Syncell. p. 162, A. Eusebius an. 669. — § 9. Ead. Sync. p. 162, B. Euseb. an. 711. — § 10. Ead. Sync. p. 156, D. De Amphionis fabula Nostrum laudat Tzetzes Chil. I, 316: 'Ο λυρωδὸς Ἀμφίων μὲν οὗτος σύναμα Ζήθω Υἱοὶ Διὸς καθ' Ὅμηρον, μητρὸς τῆς Ἀντιόπης· Κατὰ δ' ἐτέρους χρονικοὺς καὶ τὸν Ἀντιόχέα Υἱοὶ τοῦ Θεοδόωντος, μητρὸς δὲ τῆς ῥήβεισης. — § 11. Cf. Syncell. p. 162, C. — § 12. Ead. Syncell. p. 156, D. Euseb. an. 761, ex Palaeophato. — § 13. Cf. Syncell. p. 163, A; Euseb. an. 770. Post v. καλουμένων excidisse videtur τρόπων. Syncellus ita: 'Ηρακλῆς τοὺς ἄθλους ἐτέλει καὶ Ἀνταῖον ἐν Λιβύῃ καταπαλαίσας ἀναιρεῖ τὸν λεγόμενον γηγενῆ, διὰ τὸ ἐπιστήμονα εἶναι τὸν λεγόμενον παρὰ τοῖς παλαισταῖς τρόπον χαμάς, ὡς ἀπὸ τῆς μητρὸς γῆς βοηθεῖσθαι δοκεῖν. — § 14. Ead. Sync. p. 163, B. Euseb. an. 776. — § 15. Ead. Sync. l. l., Euseb. an. 777. — § 16. Eadem narrat Syncell. p. 163, C, et Euseb. an. 787, e Philochoro (fr. 39). — § 17. De Hercule eadem Syncell. p. 164, A. Euseb. an. 826. — Τυρρηνῶν] Cramer., τυράνων cod. V. Palaeophat. Incred. c. 21. — § 18. Cf. Chron. Anonym. cod. Paris. 854 in Cramer. Anecd. II, p. 261. — § 19. Ξάνθου... Μέλανθος] Ξανθίππου... Μελάνθιος cod. — Πύλιος τὸ] ποδίως τε cod. Syncellus p. 178, B: Ἐπὶ τούτου ἡ τῶν Ἐρεχθιδῶν βασιλεία κατελύθη παρὰ Ἀθηναίους Ἀττικῶν λεγομένη, καὶ μετήλθεν εἰς ἕτερον γένος. Θυμοίτην γὰρ προκαλεσάμενον Ξάνθου τοῦ Βοιωτοῦ, καὶ μὴ ὑπακούσαντος τοῦ Θυμοίτου, Μέλανθος Ἀνδροπόμπου Πύλιος ἀναδεξάμενος ἐμονομάχησε καὶ νικήσας ἐβασίλευσεν. Ἐνθεν Ἀθήνησι ἡ τῶν ἀπατουρίων ἑορτὴ ἄγεται διὰ τὸ σὺν ἀπάτῃ γενέσθαι τὴν νίκην. Ead. Euseb. ad an. 889. — § 20. Ἀεθλίου] ἀεθλίων cod. V. Euseb. p. 140 ed. Mai. — § 21. ζψοζ'] i. e. 7777. Codex habet: ζψοξ', quod aperte corruptum. Fortasse reponendum dicas ζυοζ' (4177), quem numerum praebent Chron. Pasch. I, p. 82 et Malala p. 23, 2 (ed. Bonn.), et infra (fr. 6, § 8) ipse etiam Joannes noster. Sed his nihil dirimitur, quum ea quae infra ap. Joannem leguntur, ex aliis fontibus hausta esse debeant. Ceterum cf. Manethon. fragm. in tom. II, p. 533. — Βινώριος] Apud Manethonem Africani (fr. 8, p. 542) rex ille, sub quo mel Nilus fluxit, appellatur Nephhercheres. Apud Eusebium nomen ejus desideratur. Antecedit vero apud Euseb. mentio regis Βιόριος; fortasse ex hoc natum est nostrum Βινώριος. — Φῖωψ] Φῖωψ Cramer. — § 23. ἀλώσεως] reponendum videtur κατασχέσεως vel σχέσεως ex Africano et Eusebio ap. Syncell. p. 69, B (v. Manethon. fr. 34, p. 560). Mox [ταῖς στήλαις ἐγ] addidi e Syncello. — § 24. Cf. Syncell. et Euseb. in Maneth. fr. 65. Verba ἀνθρω-

λησεν [φωνῇ] ἀνθρωπίνῃ, ὃν Σαβάκων ὁ Αἰθιοπὼν βασιλεὺς αἰχμάλωτον λαβὼν, ζῶντα κατέκαυσεν· οἱ δὲ φασιν ὡς ἐξέδειρεν.

25. Σέλευκος τις ψευδόμενος ἐκ γένους εἶναι τοῦ μεγάλου Σελεύκου τῇ βασιλίσσῃ Βερενίκῃ συνεβασίλευεν· ὕστερον δὲ γνωσθεὶς ἰδιώτης εἶναι, ὑπ' αὐτῆς ἀνηρέθη.

26. Ἀπὸ Αἰγιαλέως βασιλέως Σικυῶνος Αἰγιαλεια ἡ νῦν Πελοπόννησος.

27. Λεωνίδης μόνος καὶ πρῶτος ἐπὶ τέσσαρας Ὀλύμπιαδας στεφάνους ἔσχε δώδεκα. Χιόνου τοῦ Λάκωνος τὸ ἄλμα ποδῶν ἦν νβ'. Πολυμνήστωρ ὁ Μιλήσιος ἐκ ποδῶν κατέλαβε λαγών. Καὶ Ἰουδαῖός τις ἱστορεῖται ταχίων δορκάδος γενέσθαι. Μίλων ὁ Κροτωνιάτης ἐνίκησεν Ὀλύμπια ἐξάκις, Ἰσθμια δεκάκις, Νέμεα ἐννάκις.

28. Ὁ Ὀλοφέρνης τοῦ δευτέρου Ναβουχοδονόσορ, ὃν Ἑλλήνες Καμβύσην καλοῦσιν, ἦν στρατηγός.

2.

Codex Paris. N°. 1630, fol. 234 :

1. Ἀπὸ τῆς ἐκθέσεως Ἰωάννου Ἀντιοχέως τῆς περὶ χρόνων καὶ κτίσεως κόσμου πονηθείσης, ὡς φησιν, ἀπὸ βίβλων Μωσέως, Ἀφρικανοῦ, Εὐσεβίου, Παππίου καὶ Διδύμου καὶ ἐτέρων.

2. Πρῶτος ἐκ γῆς ἄνθρωπος πλασθεὶς ὁ Ἀδάμ ἀπὸ θεοῦ εἶχε μέτρον ἡλικίας ποδῶν 5' μετὰ τῆς αὐτοῦ κεφαλῆς, ὡς εἶναι τὴν αὐτοῦ ἡλικίαν δακτύλων 45'· ἡ δὲ σπιθαμὴ αὐτοῦ εἶχε δακτύλους 15', ὁ δὲ πῆχυς αὐτοῦ δακτύλους 40', ὁ δὲ πῶς 15'. Ἐζῆσε δὲ ἔτη 70'. Ἡ δὲ τούτου γυνὴ ἐλέγετο Εὐα, καὶ ἐγέννησεν υἱοὺς τὸν Κάιν, τὸν Ἀβελ καὶ τὸν Σῆθ, καὶ θυγατέρας τὴν Ἀζουράν καὶ τὴν Ἀσουάμ.

3. Ὁ δὲ Ἀδάμ [κατὰ κέλευσιν Θεοῦ] ἔθηκεν ὀνόματα πᾶσι τοῖς τετραπόδοις καὶ πετεινοῖς καὶ ἀμφιβίοις καὶ ἔρπετοῖς καὶ ἰχθύσι καὶ τοῖς ἑαυτοῦ τέκνοις· τὸ γὰρ ἑαυτοῦ ὄνομα καὶ τῆς αὐτοῦ γυναικὸς ἄγγελος Κυρίου εἶπεν αὐτοῖς. (4) Ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ Σῆθ εἶχε σοφίαν ἀπὸ θεοῦ, καὶ κατὰ κέλευσιν Θεοῦ ἔθηκεν ὀνόματα τοῖς ἄστροις πᾶσι καὶ τοῖς πέντε πλανήταις εἰς τὸ γνωρίζεσθαι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων· καὶ τὸν πρῶτον πλανήτην ἐκάλεσε Κρόνον, τὸν [β'] Ζῆνα, τὸν γ' Ἄρεα, τὸν δ' Ἀφροδίτην, τὸν ε' Ἑρμῆν· τοὺς δὲ β' φωστῆρας τοὺς μεγάλους αὐτὸς ὁ Θεὸς ἐκάλεσεν. Ὁ αὐτὸς δὲ Σῆθ εὗρε καὶ τὰ ζ' φωνήεντα ἐκ τῶν ε' ἀστέρων καὶ τῶν β' φωστήρων, καὶ τὰ Ἑβραϊκὰ γράμματα. (5) Ἐλάβε δὲ Σῆθ γυναῖκα Ἀζουράν, καὶ ἐγένετο αὐτῶν γενεὰ πολλὴ ἐν τῇ γῇ ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν. (6) Ἐν τοῖς μέσοις οὖν αὐτῶν χρόνοις μετετέθη Ἐνώχ, ἕβδομος ὢν ἀπὸ Ἀδάμ. (7) « Ἰδόντες δὲ οἱ υἱοὶ τοῦ Θεοῦ τὰς θυγατέρας τῶν ἀνθρώπων, ὅτι καλαὶ εἰσιν, ἔλαβον ἑαυτοῖς γυναῖκας ἀπὸ πασῶν, ὧν ἐξελέξαντο, » ὡς φησι Μώσης (I, 6, 2). Καὶ ἐγέννησαν ἑαυτοῖς υἱοὺς τοὺς γίγαντας. (8) Ἐτε [δὲ ἀπὸ Ἀδάμ ἕως τοῦ ἐπιθυμῆσαι τοὺς υἱοὺς τοῦ Θεοῦ τὰς θυγατέρας τῶν ἀνθρώπων], βρξβ'.

9. Ἐν τοῖς χρόνοις τούτοις σφαῖραν πυρὸς ἐπεμψεν ὁ Θεὸς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατὰ τῶν ὄντων ἐν τῇ Κελτικῇ χώρᾳ γιγάντων, καὶ ἔκαυσεν αὐτὴν καὶ αὐτούς. Καὶ εἰς τὸν Ἡριδανὸν ποταμὸν ἐνεχθεῖσα ἡ σφαῖρα ἐσβέσθη. (10) Τοῦτο ἱστοροῦσι τὸ πῦρ [οἱ Ἑλλήνες], καὶ λέγουσι τὸν υἱὸν τοῦ Ἡλίου εἶναι, ὃν Φαέθοντα εἶπον, πεπτωκότα ἐκ τοῦ ἄρματος εἰς τὴν γῆν. Καὶ ποιητικῶς μὲν οὕτω τὴν ἱστορίαν συνεγράψατο Ὀβίδιος, ἀληθέστερον δὲ εἶπεν ὁ Χαιρωνεὺς Πλούταρχος. (11) Τούτους ἰδόντες οἱ λοιποὶ γίγαντες κεραυνοβοληθέντας, ἔμειναν

πίνη... ἐξέδειρεν ap. Syncell. et Euseb. non leguntur. — § 25. Σέλευκος] sc. *Seleucus Cybiosactes*. V. Strabo p. 796; Dio Cass. XXXIX, 57. — § 27. Λεωνίδης κτλ.] Ead. Euseb. p. 155. At male habent. Nam Leonides in quattuor Olympiadibus (154-157) nonnisi quattuor coronas tulit; duodecim vero tulit ex his et ex reliquis suis victoriis. V. Pausan. VI, 13, 4; Philostrat. Heroic. c. 19. — Χιόνου] V. Euseb. Olymp. 29. — ἐκ ποδῶν] ἀποδῶν legitur apud Euseb. p. 146 ad Olymp. 46.

Quæ hucusque de priscis Græcorum barbarorumque temporibus legimus optime conveniunt cum melioris notæ chronicis Africani, Eusebii, Syncelli. Exspectaveris excerptorum istorum seriem iisdem ducibus jam ad certiore historiam nos deducturam esse. At non ita se res habet. Nam quæ deinceps in Salmasii codice leguntur (fr. 3), denuo redeunt ad antiquissimam Assyriorum, Ægyptiorum, Græcorum memoriam, eamque eodem plane modo explicant, quem ex deterius farinæ chronologis, ex Malala, Cedreno, similibus, bene novimus. Ad posteriorem hanc antiquæ historiæ expositionem pertinent, quæ ex Joanne excerpta præbent Tituli Constant. Περὶ ἀρετῆς et Περὶ ἐπιδουλῶν, nec non codex Paris. 1630. Quæ quum ita sint, haud temere contendere mihi videor Excerpta ista Salmasiana ex duobus chronicis fluxisse, eorumque partem priorem, quam modo apposui, ab Joanne nostro alienam esse.

Fr. 2. Codicis hujus chartacei, in-8°, sæc. XIV, minutis literis scripti, meminit et nonnulla ex eo transcripsit Cramer in Anecd. Paris. II, p. 379. Excerpta hæc ex Joanne obiter tantum delibavit, quod ea Joannis Malalæ, quem habemus, non vero nostri Joannis esse putabat. Sed fefellit virum doctiss. opinio. Sane quidem Malala eodem fere modo, iisdemque sæpe verbis res exponit, idque magis etiam appareret, si pro minutis excerptis codex integram auctoris sui narrationem exhiberet; verum hoc nihil probat; nam alter hujus generis scriptor alterius solet esse simia; porro Antiochenum seriorem ex seniore sua hausisse per se probabile est; denique codicis illius Excerpta ad Nostrum referenda esse inde colligitur, quod complura iis insunt, quæ in editis Joannis Malalæ Chronicis non leguntur; sic, ut unum afferam, frustra in iis quæris narrationem de Hercule, quam iisdem verbis exhibent excerpta Const. Περὶ ἀρετῆς. — § 1. Παππίου] Idem haud dubie est *Papias* (vel *Pappias*) ex quo plura habent Anonymi Παρατάξεις σύντομοι χρονικά ad calcem Georgii Codini De antiqq. Const. p. 175 sqq. ed. Bonn. 1843. *Didymum* in explicatione fabularum de Tantalō, Hercule et Antaō, Diomede, laudat Joannes Malala p. 81 8., 86, 17. 166, 22 Bonn. — § 3. κατὰ κέλευσιν] e Malala p. 232, 3 in Anecd. Cramerii, qui primus initium Chronicorum Malalæ ex cod. Paris. 1336 edidit. — § 8. Includa e Malala p. 232, 26 supplevi. — Ἡριδανὸν] Ἰορδάνην codex, Κρηδανὸν Mal. cod.; em. Cramer. — § 10. οἱ Ἑλλ.] add. e Malala. Quæ mox sequitur Ovidii, Pisandri (fr. 24 ed. Dübner.), et Servii mentio apud Malalam nulla

ἀπειθεῖς· καὶ ὀργισθεῖς ὁ Θεὸς εἶπεν· « Οὐ μὴ καταμείνη τὸ πνεῦμά μου ἐν αὐτοῖς διὰ τὸ εἶναι αὐτοὺς σάρκας. » (12) Τούτους Πείσανδρος, ποιητὴς Ἑλλήνων, ὠνόμασε δρακοντόποδας, ἐκ τῆς γῆς γεννηθέντας, καὶ τολμήσαντάς τινα κατὰ τῶν ὑψίστων θεϊκῶν δυνάμεων, ἕως τὸ θεῖον διαφόροις πληγαῖς ἠνάλωσεν. (13) Ὁ δὲ Σέρβιος εἶπεν ἐν βαθείᾳ πεδιάδι διάγοντας ἐσχηκέναι πόλεμον μετὰ τινων οἰκούντων ἐν ὑψηλοῖς ὄρεσι, καὶ ταῖς κοιλίαις συρμένους φονευθῆναι ὑπὸ τῶν ἐν τοῖς ὑψηλοῖς οἰκούντων.

14. Τότε ἐγένετο Νῶε, ἄνθρωπος ἀγαπώμενος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐγένετο ὁ κατακλυσμὸς, καθὼς ἐν τοῖς Βιβλίοις φέρεται. Ἔτη ἀπὸ Ἀδὰμ ἕως τοῦ κατακλυσμοῦ βιβλίοις φέρονται. Ἐν δὲ τῷ χθ' ἔτει τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἐξῆλθε Νῶε ἀπὸ τῆς κιβωτοῦ, καὶ πᾶσα ψυχὴ τοῦ γένους αὐτοῦ. Καὶ μετὰ τὸ παύσασθαι τὸν κατακλυσμὸν ἐκάθισεν ἡ κιβωτὸς, ὡς μὲν Πέργαμος συνεγράψατο, ἐν τοῖς ὄρεσι Ἀραράτ τῆς Πισιδίας ἐπαρχίας, ἥς μητρόπολις ἡ Ἀπάμεια· ὡς δὲ Ἰώσηπος (II, 3, 6) καὶ ἄλλοι, ἐν τοῖς ὄρεσι Ἀραράτ τῆς Ἀρμενίας μετὰ Πάρθων καὶ Ἀρμενίων [Α]διαθηνῶν.

15. Ἡ δὲ γενεὰ τοῦ Νῶε ἐτεκνοποίησε, καὶ ἐγένετο πλήθος ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, καὶ ἐποίουν πυργοποιίαν· οἵτινες καὶ τὴν κατασκευὴν τῆς κιβωτοῦ ἐπιστάμενοι, πρῶτοι ἐποίησαν πλοῖα, καὶ ἐν τοῖς ὕδασι ἔθεντο αὐτὰ νήχεσθαι. Ἐγένετο οὖν ἀπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ ἕως τῆς πυργοποιίας ἔτη τό'.

16. Ἐγέννησε Σῆμ, υἱὸς Νῶε, τὸν Ἀρφαξᾶδ, ἄνδρα σοφόν, καὶ ὁ Ἀρφαξᾶδ τὸν Καϊνάν, ὅστις μετὰ τὸν κατακλυσμὸν συνεγράψατο τὴν ἀστρονομίαν, εὐρηκὼς τὰς τῶν ἀστρῶν ὀνομασίας ἐν πλακί λιθίνῃ [ἐγγε]γλυμμένης, ὡς Ἰώσηπος συνεγράψατο. Οἱ [γὰρ] τοῦ Σῆθ ἐγγονοί, ἄνδρες ὄντες θεοσεβεῖς καὶ προεγνωχότες τὴν τῶν ἀνθρώπων μέλλουσαν ἔσεσθαι φθορὰν ἤτοι ἐναλλαγὴν, ποιήσαντες στήλας β', τὴν μὲν λιθίνην, ἐτέραν δὲ πλινθίνην, ἔγραψαν ἐν αὐτοῖς τὰ ἐκ τοῦ Σῆθ τοῦ πάππου αὐτῶν ἐκτεθέντα πάντα οὐράνια· λογισάμενοι ὅτι, εἰ μὲν δι' ὕδατος ἐναλλαγήν ὁ τῶν ἀνθρώπων κόσμος, ἢ λιθίνη στήλη μενεῖ καὶ τὰ ἐν αὐτῇ γεγραμμένα, εἰ δὲ διὰ πυρὸς, ἢ πλινθίνη στήλη μενεῖ. Ὅστις λιθίνη στήλη ἔμεινεν μετὰ τὸν κατακλυσμὸν εἰς τὸ Σίριδος ὄρος, ὡς Ἰώσηπος (I, 2, 3) ἐξέθετο.

17. Διεμερίσθησαν αἱ φυλαὶ τῶν υἱῶν Νῶε. Καὶ ἔλαχεν ἡ φυλὴ [τοῦ] Σῆμ ἀπὸ Περσίδος καὶ [Βάκτρων] ἕως Εὐφράτου (ἕως Ἰνδικῆς καὶ Πινοχορούρων Chron. anon. cod. 854)· ἡ δὲ τοῦ Χάμ ἀπὸ [Πινο-

χο]ρούρων τῆς Αἰγύπτου ἕως μέρους τῆς δύσεως, καὶ πᾶσαν τὴν Λιβύην, τὸν Νεῖλον τὸν λεγόμενον Χρυσόροον ἕως Μαυριτανίας καὶ τῶν Ἡρακλεωτικῶν στηλῶν καὶ τῆς μεγάλης θαλάσσης τῆς Ἀδριαν[ῆς]. Ἡ δὲ τοῦ Ἰαφῆθ ἀπὸ Μηδίας τὴν ἐπὶ τὸν ἄρκτον ἕως Βριταννικῶν νήσων [καὶ] πάντα τὰ τοῦ πόντου ἐ* (ἐπὶ?) τὸν Δά-νουβιν [καὶ] τὸν Τάναϊν τοὺς ποταμούς, τὴν ἐπὶ Καυκάσια ὄρη καὶ Ἀβασγούς. * Ἀπὸ Τίγριδος καὶ ἕως τῆς Ποντικῆς θαλάσσης, τὰ ἀπὸ * τὸν Ῥόδον καὶ Κύπρον καὶ τὴν ἁ. . . . Διεμερίσθησαν δὲ αἱ φυλαὶ καὶ ἔμειναν ἔθνη οβ'.

3.

Exc. Salmas. p. 386 : Ἐκ τῆς φυλῆς Σῆμ τοῦ υἱοῦ Νῶε ἐγένετο τις Νεβρώ κυνηγὸς πρῶτος, ὃν οἱ Ἀσσυριοὶ ἀποθεώσαντες ἔταξαν ἐν τοῖς ἀστροῖς, καὶ καλοῦσιν Ὠρίωνα, διὸ καὶ τὸν κύναστρον αὐτῷ συνῆψαν. — Ἐκλήθη δὲ ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων καὶ Κρόνος, καὶ ἔλαβε γυναῖκα τὴν Σεμιράμιδα, ἣ Ῥέα ἐκλήθη, καὶ ἔσχεν ἐξ αὐτῆς Πῆκον τὸν καὶ Δία, καὶ Ἡραν καὶ ἄλλους παῖδας. Οὗτος ἐάσας τὸν Δία τῶν Ἀσσυρίων κρατεῖν, ἀπῆ-ρεν ἐπὶ δύσιν, καὶ ἔσχεν υἱὸν Ἀφρον, ὃπερ ἔδωκε τὴν Λιβύην· ἐξ οὗ καὶ ἡ Ἀφρικὴ· ἔσχε δὲ οὗτος ὁ Ἀφρος Ἀφροδίτην θυγατέρα. Ὁ δὲ Ζεὺς ἐάσας τὴν Ἀσσυρίων ἀρχὴν τῷ ἀδελφῷ Νίνῳ, πρὸς τὸν πατέρα Κρόνον ἀπῆρθη· καὶ ἐκράτησεν ἐκεῖ, παραχωρήσαντος αὐτῷ τοῦ πατρὸς, καὶ ἀφανοῦς γενομένου. Νίνος δὲ ἔγημεν Ῥεάν τὴν [καὶ] Σεμίραμιν, τὴν οἰκίαν μητέρα· ἐξ οὗ ὁ νόμος παρὰ Πέρσαις γαμεῖν τὰς μητέρας. Τότε ἐφάνη καὶ Ζωροάστρης ὁ ἀστρονόμος, ὅστις ηὔξατο ὑπὸ πυρὸς οὐρανίου τελευτῆσαι, εἰπὼν Ἀσσυρίοις τὴν ἑαυτοῦ τέφραν τηρεῖν· οὕτω γὰρ αὐτῶν τὴν βασιλείαν μὴ ἐκλείπειν.

4.

Codex. Paris. 1630 : Ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Σῆμ ἐγεννήθη ὁ Χοὺς ὀνόματι Αἰθίοψ, ὅστις ἐγέννησε τὸν Νεβρώδ γίγαντα τὸν τὴν Βαβυλωνίαν κτίσαντα, ὃν λέγουσιν οἱ Πέρσαι ἀποθεωθέντα καὶ γενόμενον ἐν τοῖς ἀστροῖς τοῦ οὐρανοῦ, ὃν καλοῦσιν Ὠρίωνα. Οὗτος πρῶτος (καὶ) κατέδειξε τὸ κυνηγεῖν. — Ἐκ δὲ τῆς αὐτῆς φυλῆς τοῦ Σῆμ, τοῦ πρώτου υἱοῦ τοῦ Νῶε, ἐγεννήθη ὁ Κρόνος.

2. Περὶ τῶν λεγομένων παρ' Ἑλλήσι θεῶν. Γεννηθεῖς δὲ ὁ τοιοῦτος Κρόνος ἐγεννήθη ἄνθρωπος γίγαντογεννής· ἐπεκλήθη δὲ Κρόνος ὑπὸ τοῦ ἰδίου πατρὸς εἰς τὴν ἐπωνυμίαν τοῦ πλανήτου ἀστέρος. Ἐγένετο δὲ δυνατὸς καὶ πικρὸς· ὅστις πρῶτος κατέδειξε τὸ

est. — Σέρβιος] Σέραιος cod., em. Cramer. Cf. Symeon Logothet. Chron. in cod. Paris. 1762 fol. 22 v., lin. 7 : ἡ ὡς Σέρβιος ἱστορεῖ, ὅτι πόλεμον ἔχοντες μετὰ τινων οἰκούντων ἐν ὑψηλοῖς, εἴτα χερσὶ [καὶ ποσὶ add. mgo] καὶ κοιλίαις ὡς δράκοντες κατ' αὐτῶν ἀνέρποντες, ὅφ' ὧν καὶ πολλοὶ πολλάκις ἀνῶθεν ἀνηροῦντο βαλλόμενοι, δρακοντόποδες ἐκέκλιντο. — 14. Πέργαμος] De hoc auctore mihi non constat. — 17. ἔλαχεν] ἔλαβεν cod. In seqq. complura lacera sunt culpa excerptoris; quae fere intacta reliqui. — Βάκτρων] addidi e Chron. anon. cod. 854, ap. Cram. II, p. 250.

Fr. 3. Cf. Chronicon Paschal. I, p. 64 sqq. Malala p. 235. Cedren. I, p. 28; Georg. Hamartolus, ex quo Malala liber primus suppletus, p. 16 ed. Bonn. — ἐκλήθη δὲ] Breviator perperam ita loquitur, quasi hoc ad Nebrodum pertineret. — τῷ ἀδελφῷ Νίνῳ] τῷ υἱῷ V. cod. — ἔγημεν Ῥεάν] ἔγ. Ἡραν cod. V. id. fr. 4 et Chronica laudata.

Fr. 4. § 1. Κατέδειξε] ex Malala; κατάρξει τὸ κυνηγεῖν codex; possis κατάρξει λέγεται τοῦ κυνηγεῖν.

ἄρχειν ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐβασίλευσε δὲ Ἀσσυρίας ἔτη πολλά. Εἶχε γυναῖκα Σεμίραμιν τὴν καὶ Ῥέαν καλουμένην παρὰ τοῖς Ἀσσυρίοις διὰ τὸ καὶ αὐτὴν εἶναι ὑπερήφανον καὶ ἀλαζόνα ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς.

3. Ἔσχε δὲ Κρόνος υἱὸν ὀνόματι Πῖκον, ὅστις ὑπὸ τῶν γονέων ἐκλήθη Ζεὺς, εἰς ὄνομα καὶ αὐτὸς τῆς ἐπωνυμίας τοῦ πλανήτου ἀστέρος.

4. Ἔσχε δὲ καὶ ἕτερον υἱὸν ὀνόματι Νῖνον καὶ θυγατέρα Ἥραν. Ἐλαβε δὲ εἰς γυναῖκα Πῖκος ὁ καὶ Ζεὺς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἀδελφὴν, Ἥραν, ἣν καὶ ζυγίαν Νέμεσιν ἐκάλουν τινὲς εὐχαριστοῦντες αὐτῇ ὡς ἀγαθῇ καὶ δικαίᾳ. Ἔσχε δὲ ἐξ αὐτῆς ὁ Πῖκος Ζεὺς υἱὸν, ὃν ὠνόμασε Βῆλον διὰ τὸ δζύτατον εἶναι. Ὁ δὲ προπάτωρ Κρόνος ἐάσας τὸν αὐτοῦ υἱὸν Πῖκον ἐν τῇ Ἀσσυρίᾳ, καὶ τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα Ῥέαν, καὶ λαβὼν πολλὴν βοήθειαν ἀνθρώπων, ἀπῆλθεν εἰς τὴν δύσιν ἄβασίλευτον οὔσαν, καὶ ἐκράτησεν αὐτῆς ἔτη πολλά· καὶ ἔσχε ἐκεῖ γυναῖκα ὀνόματι Φιλύραν, ἐξ ἧς ἔσχε υἱὸν Ἄφρον· ὃς Ἄφρος γάμησας Ἀστυνόμην ἐγέννησε θυγατέρα, ἣν ἐκάλεσεν Ἀφροδίτην, εἰς ὄνομα καὶ αὐτὴν τοῦ πλανήτου ἀστέρος, φιλόσοφον γενομένην, ἥτις γαμηθεῖσα Ἀδώνιδι Ἀθηναίῳ, καὶ αὐτῷ φιλοσόφῳ, ἐκεῖνοι ὁμοῦ φιλοσοφοῦντες ἄχρι θανάτου. Ἔσχε δὲ ἐκ τῆς αὐτῆς Φιλύρας ὁ Κρόνος καὶ ἄλλον υἱὸν Χείρωνα, φιλόσοφον καὶ αὐτόν.

5. Βασιλεύσας δὲ Πῖκος ὁ καὶ Ζεὺς ἐν Ἀσσυρίᾳ ἔτη λ', καὶ ποιήσας Βῆλον βασιλέα Ἀσσυρίων ἀπῆλθεν ἐπὶ τὴν δύσιν, ἐπὶ τὸν ἑαυτοῦ πατέρα Κρόνον. Ὁ δὲ Κρόνος ταλαιπωρήσας χρόνῳ κατέστησε βασιλέα τὸν ἑαυτοῦ υἱὸν Δία. Καὶ ἐβασίλευσε Ζεὺς ἔτη ζ' (ζβ' Mal.).

6. Μετὰ δὲ Βῆλον βασιλεύσαντα ἔτη [ξ] β' ἐκράτησε Νῖνος, ὁ ἄλλος υἱὸς Κρόνου, ὅστις καὶ τὴν ἑαυτοῦ μητέρα Σεμίραμιν ἔλαβε γυναῖκα. Ἐξ οὗ νόμος Πέρσαις γαμεῖν τὰς ἑαυτῶν μητέρας καὶ τὰς ἀδελφάς. Καὶ τελευτᾷ ὁ Κρόνος. Ὁ δὲ Νῖνος ἐπικρατὴς γενόμενος τῆς Συρίας κτίζει τὴν Νινευὶ πόλιν Ἀσσυρίων.

5.

Exc. Salmas. p. 386 sq : Μετὰ Νῖνον ἐβασίλευσε Θούρας, ὃν Ἄρεα ὠνόμασαν· ἦν δὲ σφόδρα δεινὸς καὶ πολεμικὸς, καὶ προσεκύνησαν αὐτῷ Ἀσσύριοι ὡς θεῷ, ὀνομάσαντες αὐτόν Βῆλον, ἥτοι Ἄρεα πολέμων θεόν. Ὁ δὲ Ζεὺς ἐν τῇ δύσει Φαῦνον τὸν [καὶ] Ἑρμῆν γεννᾷ, καὶ θανὼν θάπτεται ἐν Κνωσσῷ τῆς Κρήτης. Οὗτος ὁ Ἑρμῆς εὔρε μέταλλα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, διὸ καὶ πλουτοδότης ἐκλήθη, καὶ ἐβασίλευσεν Αἰγύπτου μετὰ Μεστρέμ. Μετὰ δὲ Ἑρμῆν ἐβασίλευσεν Αἰγύπτου Ἡφαιστος, ὃς πολεμῶν ἐπλήγη τὸν πόδα, καὶ γέγονε χωλός. Ἐνομοθέτησε δὲ οὗτος πρῶτος μονανδρίαν ταῖς γυναῖξιν, καὶ δι' εὐχῆς δζυλάβην ἀπὸ τοῦ ἀέρος ἐδέξατο,

καὶ κατεσκεύασεν ἀπὸ σιδήρου πολεμικὰ ὄπλα. Μετὰ Ἡφαιστον Ἥλιος ὁ υἱὸς αὐτοῦ καὶ οὗτος * Αἰγύπτου, ὃς τὴν τοῦ πατρὸς φυλάττων νομοθεσίαν, εὐρὼν μοιχευομένην γυναῖκα, ἐθριάμβευσεν αὐτήν· ὁ Ὀμηρος εἰς μῦθον μετέβαλε. Σέσωστρις βασιλεὺς Αἰγύπτου ἐκ φυλῆς Χάμ ἐκράτησε πάσης Ἀσίας, καὶ κατώκισεν (κατώκισεν;) ἐν τῇ Ἀσσυρίῳ χώρᾳ.

6.

Cod. Paris. 1630 : Μετὰ δὲ Νῖνον ἐβασίλευσε Ἀσσυρίων Θούρας, ὃντινα μετεκαλέσατο ὁ τούτου πατὴρ Ζάμης, ὁ τῆς Ἥρας ἀδελφός, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πλανήτου ἀστέρος Ἄρεα. Οὗτος ἐγένετο πικρὸς πολεμιστής. Ὡτινι Ἀρεῖ ἀνέστησαν πρῶτοι στῆλας Ἀσσύριοι καὶ ὡς θεὸν προσεκύνουν αὐτόν· ὃν καὶ ἕως τοῦ νῦν καλοῦσι Περσιστὶ Βάαλ θεόν, ὃ ἐστὶ ἐρμηνευόμενον Ἄρης ὁ πολέμων θεός.

2. Μετὰ τελευτὴν Ἄρεος ἐβασίλευσε Λάμης, μετὰ Λάμην Σαρδανάπαλλος ὁ μέγας· ὃντινα Περσεὺς ὁ Δανῆς ἐφόνευσεν καὶ ἀφείλετο τὴν βασιλείαν Ἀσσυρίων, καὶ βασιλεύσας εἰς τὸ ἴδιον ὄνομα ἐκάλεσεν αὐτοὺς Πέρσας.

3. Ἐζῆσε δὲ Πῖκος ὁ καὶ Ζεὺς ἔτη ρκ', κρατῶν τὴν δύσιν καὶ βασιλεύων αὐτῆς. Καὶ ἔσχε υἱοὺς πολλοὺς καὶ θυγατέρας ἀπὸ τῶν εὐπρεπῶν γυναικῶν· ὑπενόθευε γὰρ αὐτάς· ἦν γὰρ καὶ μυστικὸς καὶ φαντασίας τινὰς ποιῶν καὶ ἐκπλήττων αὐτάς. Αἵτινες γυναῖκες καὶ ὡς θεὸν εἶχον αὐτὸν φθειράμεναι ὑπ' αὐτοῦ.

4. Ἔσχε δὲ ὁ αὐτὸς Πῖκος ὁ καὶ Ζεὺς μετὰ Μαιάδος τῆς Ἰταλικῆς υἱὸν ὄνομα Φαῦνον, ὃν καὶ Ἑρμῆν ἐκάλεσεν εἰς ὄνομα τοῦ πλανήτου ἀστέρος. Μέλλων δὲ τελευτᾶν, ἐκέλευσε τὸ λείψανον αὐτοῦ ἐν τῇ Κρήτῃ νήσῳ τεθῆναι. Καὶ κτίσαντες αὐτῷ ναὸν οἱ αὐτοῦ παῖδες ἔθηκον αὐτόν ἐκεῖ ἐν τῇ Κρήτῃ ἐν μνήματι. Ὅπερ μνήμα ἐστὶν ἕως τοῦ παρόντος ἐν Κρήτῃ. Ἐν τῷ μνήματι ἐπιγέγραπται· « Ἐνθα κεῖται θανὼν Πῖκος ὁ καὶ Ζεὺς, ὃν καὶ Δία καλοῦσι. »

5. Μετὰ δὲ τὴν τοῦ Διὸς τελευτὴν ἐβασίλευσεν ὁ τούτου υἱὸς Φαῦνος ὁ καὶ Ἑρμῆς τῆς Ἰταλίας ἔτη λε'· ὃς ἦν ἀνὴρ πανοῦργος καὶ μαθηματικός. Ὅστις ἐφεῦρε μέταλλον χρυσοῦ ἐν τῇ δύσει πρῶτος, καὶ τὸ χωνεύειν. Γνοὺς δὲ ὅτι διαφθοροῦνται αὐτῷ οἱ ἀδελφοὶ ὄντες περίπου ο' (μετὰ πολλῶν γὰρ μιγνύμενος ὁ Ζεὺς ἐτεκνοποιεῖ), ἀνεχώρησε μετὰ πολλοῦ χρυσοῦ σφόδρα, καὶ ἀπῆλθεν εἰς Αἰγύπτου πρὸς τὴν φυλὴν τοῦ Χάμ. Καὶ δεχθεὶς ἐν τιμῇ διέτριβεν ἐκεῖ μεγαλαυχῶν καὶ φορῶν χρυσὴν στολὴν, λέγων καὶ μαντείας. Ἦν γὰρ σφόδρα λόγιος. Καὶ προσεκύνουν αὐτῷ, λέγοντες εἶναι θεόν, ὅτι προὔλεγε τὰ μέλλοντα· καὶ παρεῖχεν αὐτοῖς χρήματα διὰ τοῦτο γὰρ καὶ πλουτοδότην ἐκάλουν. Τελευτήσαντος οὖν Μεστρέμ βασιλέως Αἰγύπτου ἐκ φυλῆς Χάμ,

— § 4. ἐκεῖνοι ὁμοῦ φιλοσ.] Refingi possit, σὺν ἐκείνῳ ὁμοῦ ἐφιλοσόφει ἄχρι θανάτου.

Fr. 5. V. Malal. p. 19-25; Cedrenus p. 20 sqq.; Chron. Paschal. p. 18 sqq. — Θούρας:] Θούρας cod. — δζυλάβην δζυλάβη Cramer. — καὶ οὗτος] fuerit καὶ αὐτὸς ἐβασίλευσεν Αἰγύπτου. — ἐθριάμβευσεν] ἤντινα... ἐπόμπευσεν ἐν πάσῃ τῇ χώρᾳ τῆς Αἰγύπτου τιμωρησάμενος Malal. p. 25, 11.

ἰποῖσαν Αἰγύπτιοι Ἑρμῆν βασιλέα· καὶ ἐβασίλευσεν ἔτη λθ'.

6. Ἐγέννησε δὲ Ζεὺς καὶ ἕτερον υἱὸν ὀνόματι Ἡρακλέα μετὰ Ἀλκμήνης τῆς Θηβαίας, ὃς ἐκλήθη Τριέσπερος. Οὗτος Ἡρακλῆς κατέδειξε [πρῶτος] τὸ φιλοσοφεῖν ἐν τοῖς ἐσπερίοις μέρεσιν, ἥτοι τοῖς δυτικοῖς. Τοῦτον ἀποθεώσαντες οἱ τοῦ γένους αὐτοῦ μετὰ τὴν αὐτοῦ τελευτήν, ἐκάλεσαν ἀστέρα οὐράνιον ὀνόματι αὐτοῦ τὸν ἀστροχίτωνα Ἡρακλέα· ὃν γράφουσι δορὰν λέοντος φοροῦντα καὶ τρία μῆλα κρατοῦντα· ἅπερ τρία μῆλα ἀφελῆσθαι αὐτὸν ἐμυθολόγησαν τῷ ῥοπάλῳ φονεύσαντα τὸν δράκοντα, τουτέστι νικήσαντα τὸν πολυποίκιλον τῆς πονηρᾶς ἐπιθυμίας λογισμὸν διὰ τοῦ ῥοπάλου τῆς φιλοσοφίας, ἔχοντα περιβόλαιον φρόνημα ὡς δορὰν λέοντος· καὶ οὕτως ἀφείλετο τὰ τρία μῆλα, ὅπερ ἐστὶ τὰς τρεῖς ἀρετὰς, τὸ μὴ ὀργίζεσθαι, τὸ μὴ φιλαργυρεῖν, τὸ μὴ φιληδονεῖν. Διὰ γὰρ τοῦ ῥοπάλου τῆς κρατερικῆς ψυχῆς καὶ τῆς δορᾶς τοῦ θραсуτάτου καὶ σώφρονος λογισμοῦ ἐνίκησε τὸν υἱὸν τῆς φαυλῆς ἐπιθυμίας φιλοσοφίας μέχρι θανάτου, καθὼς Ἡρόδοτος (I. Ἡρόδοτος) ὁ σοφώτατος συνεγράψατο, ὃς καὶ ἄλλους Ἡρακλεῖς ἱστορεῖ γεγενῆσθαι ἑπτὰ.

7. Μετὰ Ἑρμῆν ἐβασίλευσεν Αἰγυπτίων Ἡφαιστος, ὃν καὶ θεὸν ἐκάλουν· ἦν γὰρ πολεμιστὴς καὶ μυστικός, ὃς συμπεσόντος αὐτῷ ἵππου ἐν τῷ πολέμῳ πληγεῖς ἔμεινε χλωεύων. Ἀπὸ δὲ μυστικῶν εὐχῶν τὴν δξυλάβην ἐδέξατο ἐκ τοῦ ἀέρος εἰς τὸ κατασκευάζειν ἐκ σιδήρου ὅπλα· ὅθεν καὶ ἐπικρατὴς εὗρέθη εἰς τοὺς πολέμους· πρὸ γὰρ αὐτοῦ ῥοπάλοις καὶ λίθοις ἐπολέμουν. Ἐνομοθέτησε δὲ καὶ ταῖς Αἰγυπτίων γυναιξὶ μονανδρεῖν καὶ σωφρόνως διαγείν.

8. Μετὰ [δὲ τὴν] τελευτὴν Ἡφαιστού ἐβασίλευσεν Αἰγυπτίων ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἥλιος ἡμέραις, δυοζ', ὡς εἶναι ἔτη ιβ' καὶ ἡμέρας ζζ'. Οὔτε γὰρ ᾗδειςαν τότε Αἰγύπτιοι ἢ ἄλλοι τινὲς ἐνιαυτὸν ψηφίσαι, ἀλλ' ἄλλοι μὲν τὰς περιόδους τῆς σελήνης εἰς ἐνιαυτοὺς ἐψήφίζον, οἱ δὲ τὰς περιόδους τῶν ἡμερῶν· οἱ γὰρ τῶν ιβ' μηνῶν ἀριθμοὶ μετὰ ταῦτα ἐπενοήθησαν, ἐξ ὅτου ἐπωνομάσθη τὸ ὑπο-

τελεῖς εἶναι τοὺς ἀνθρώπους τοῖς βασιλεῦσιν. Ὁ τοιοῦτος βασιλεὺς Αἰγύπτου Ἥλιος κατασχὼν γυναῖκα μοιχευομένην ἐτιμώρησεν αὐτήν, στηρίζων τὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ νομοθεσίαν· καὶ τοῦτ' ἐστὶν ὁ ποιητικῶς φησὶν Ὅμηρος, ὡς Ἥλιος ἤλεγξε τὴν Ἀφροδίτην συμμιγνυμένην νυκτὸς Ἀρεῖ. Ἀφροδίτην γὰρ ἐκάλεσε τὴν ἐπιθύμησιν τῆς πορνείας ὑπὸ Ἥλιου βασιλέως ἐλεγχθείσης. Τὸ δὲ ἀληθὲς Παλαίφατος ὁ σοφώτατος χρονογράφος συνεγράψατο.

9. Μετὰ τὴν Ἥλιου τελευτὴν ἐβασίλευσε Σῶσις. Μετὰ ταῦτα ἕτεροι δύο, καὶ μετ' αὐτοὺς Θούλις, ὃς παραλαβὼν πᾶσαν τὴν γῆν μετὰ (I. ἕως) τοῦ ὠκεανοῦ ἤλθεν ἐν τῇ Ἀφρικῇ εἰς τὸ μαντεῖον· καὶ θυσιάσας ἐπυνθάνετο λέγων· «Τίς πρὸ τῆς ἐμοῦ βασιλείας ἡδυνήθη ὑποτάξαι τὰ πάντα, ἢ τίς μετ' ἐμέ;» Καὶ ἐδόθη αὐτῷ χρησμὸς οὗτος· »

Πρῶτα θεὸς, μετέπειτα λόγος καὶ πνεῦμα σὺν αὐτοῖς.
[Ταῦτα δὲ] σύμφυτα πάντα καὶ [ἐντυμὸν] εἰς ἐν ἰόντα, οὐ κράτος αἰώνιον (ἀέναν conj. Lobeck.).

10. Μετ' αὐτὸν ἐβασίλευσεν Αἰγυπτίων ἐκ τῆς φυλῆς Χάμ Σῶστρις, ἐφ' οὗ μετωκίσθησαν ἐν Περσίᾳ Σκύθαι. Ἐν τοῖς χρόνοις τοῦ Σώστριδος ἦν Ἑρμῆς ὁ τρισμέγιστος ὁ Αἰγύπτιος, ἀνὴρ φοβερός [ἐν σοφίᾳ], ὃς ἔρρασε τρεῖς μεγίστας δυνάμεις εἶναι, τὸ τοῦ ἀρρήτου καὶ δημιουργοῦ ὄνομα, [μίαν δὲ] θειότητα εἶπεν εἶναι· διὸ καὶ ἐκλήθη ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων Τρισμέγιστος. Ἐμφέρονται δὲ ἐν τοῖς πρὸς Ἀσκληπιὸν λόγοις αὐτοῦ βήματα ταῦτα·

11. «[Ἦν φῶς] νοερὸν πρὸ φωτὸς νοεροῦ καὶ ἦν αἰε νοὺς νοὸς φωτεινός· καὶ οὐδὲν ἕτερον ἦν ἢ ἡ τούτου ἐνότης· αἰε ἐν αὐτῷ ὢν, αἰε τῷ αὐτοῦ νοῖ καὶ φωτὶ καὶ πνεύματι πάντα περιέχει. Ἐκτὸς τούτου οὐ θεὸς, οὐκ ἄγγελος, οὐ δαίμων, οὐκ οὐσία τις ἄλλη· πάντων γὰρ κτίστης καὶ πατήρ καὶ θεὸς, καὶ πάντα ὑπ' αὐτὸν καὶ ἐν αὐτῷ ἐστίν. Ὁ γὰρ λόγος αὐτοῦ παντέλειος ὢν καὶ γόνιμος καὶ δημιουργός, ἐν γονίμῳ φύσει πεσὼν ἐν γονίμῳ ὕδατι ἔγχεον τὸ ὕδωρ ἐποίησε. » (12) Καὶ ταῦτα

Fr. 6. § 6. πρῶτος] supplevi e Cedreno p. 32, 2, ubi eadem fere. Hinc incipiunt Excerpta Περὶ ἀρετῆς p. 778 ed. Vales.: «Οτι τὸν Ἡρακλέα τὸν τῆς Ἀλκμήνης φιλόσοφον ἱστοροῦσι· ὃν γράφουσι δορὰν φέροντα (sic) καὶ τρία μῆλα χρ. etc. ut in cod. 1630 usque ad verba ἄχρι (μέχρι cod. noster) θανάτου. — Τὰ τρία μ. καὶ τὰς τρ. ἀρ.] articulos e Exc. Val. addidi, ubi mox omittitur articulus ante φιληδονεῖν et φιλαργυρεῖν. — Ἡρόδοτος] Sic etiam Cedrenus, ubi Ἡρόδοτος (fr. 24, p. 34) em. Lobeck. in Aglaoph. p. 1310 ex Clemente. Alex. Strom. I, p. 369 Pott. — § 8. Eadem narrat Malala p. 23 sq. et Chron. Pasch. p. 84. — ἐπωνομάσθη] sic etiam Malala, ubi L. Dindorf. conj. ἐπενοήθη; ἐνομίσθη Chron. Pasch. — § 9. Σῶσις] e Malala; Σωσῆς codex; idem mox Θούλης. — ἕτεροι δύο] sc. Osiris et Orus. — In oraculo quæ uncis distinguuntur, supplevi ex Chronico Paschal. p. 84, ubi plenius oraculum exhibetur. Brevius itemque corruptum habes apud Malalam p. 25, Cedrenum p. 36, Suidam v. Θούλις, qui sua fortasse ex Joanne nostro hausit. Cf. Lobeck Aglaopham. p. 480. — § 10. Σῶστρις] sic etiam Malala; Σέσωστρις Cedren. et Chron. Pasch. — ἐν σοφίᾳ] supplevi e Malala, Cedreno et Chron. Elisæ in codice literæ, ut passim. — § 11. Eadem habent Exc. Salmasii, quæ post supra (fr. 5) allata, pergunt; Τότε ὁ τρισμέγιστος Ἑρμῆς ἀνεφάνη, ὃς καὶ ἐθεολόγησεν οὕτως· « Ἦν φῶς etc. Præterea verba hæc Trismegisti plus minus corrupta legere est ap. Cyrillum C. Jul. I, p. 35; Cedren. p. 37, Malal. p. 28; Chronicon Pasch. p. 86; Symeon. Logothetam in Chron. ms. (cod. Paris. 1702), Suidam v. Ἑρμῆς. — νοὺς νοὸς φωτ.] νοὸς ὁ φωτ. Exc. Salm. et Suidas Ceterum verba ἦν φῶς ex Exc. Salm., aliis, supplevi, quum in cod. evanuerint. Malalas habet: ἐν μόνον ἐστὶ τὸ φῶς Idem alia plura his præmittit verba Mercurii. — αἰε ἐν αὐτῷ κτλ.] sic etiam Cyrillus; Exc. Salm. et Suidas post vocem ἐνότης pergunt: καὶ πνεῦμα πάντα περιέχον. — οὐ δαίμων] om. Exc. Salm. et Suid. — κτίστης] κύριος Exc. Salm. et Suid., Cedren., Mal. — παντέλειος] προελθὼν παντ. Cyrill., Cedren. et Mal. — δημιουργός] δημιουργικός Exc. Salm. et Suidæ codd. duo. — ἐν γονίμῳ... ὕδατι] om. Exc. Salm.; Suidas pro ἐν γονίμῳ ὕδατι præbet καὶ γ. ὕ

εἰρηκῶς ἠϋξάτο λέγων· « ὀρκίζω σε, οὐρανὸν, θεοῦ μεγάλου σοφὸν ἔργον, ὀρκίζω σε φωνὴν πατρὸς, ἣν ἐφθέγγετο πρώτην, ἥνικα τὸν πάντα κόσμον ἐστηρίζετο· ὀρκίζω σε κατὰ τοῦ μονογενοῦς αὐτοῦ λόγου καὶ τοῦ πνεύματος τοῦ περιέχοντος πάντα· ἰλεως, ἰλεως, ἰλεως ἔσο· » ὥστε οὖν καὶ Ἑρμῆς ὁ τρισμέγιστος καίτοι γε ἀγνοῶν τὸ μέλλον τριάδα ὁμοούσιον ὡμολόγησε.

13. Μετὰ Σῶστριν ἐβασίλευσε τῶν Αἰγυπτίων Φαραὼ ὁ καὶ Καραχῶ, ἀφ' οὗ οἱ τῶν Αἰγυπτίων δυνάσται τὴν ἐπωνυμίαν ἔλαβον Φαραῶ.

14. Καθ' ὃν δὲ χρόνον ἐβασίλευσε τῶν Ἀργείων ἐν τοῖς δυτικοῖς μέρεσιν Ἰναχος ἐκ τῆς φυλῆς Ἰάφεθ καταγόμενος, καὶ κτίζει πόλιν εἰς ὄνομα τῆς σελήνης, Ἰώ· οὕτω γὰρ τὴν σελήνην ἐκάλουν Ἀργεῖοι· καὶ ἡγάγετο γυναῖκα Μηλίαν, ἀφ' ἧς ἔσχεν υἱοὺς δύο καὶ θυγατέρα Ἰώ, ἣν Πῖκος ὁ καὶ Ζεὺς ἥρπασε, καὶ ἐξ αὐτῆς ἔσχεν θυγατέρα Λιβύην. Ἡ τοίνυν Ἰώ λυπηθεῖσα ἐπὶ τῇ διαφθορᾷ, ἀφείσα τοὺς γονεῖς, τοὺς ἀδελφοὺς καὶ τὴν θυγατέρα Λιβύην, ἔφυγεν εἰς Αἴγυπτον, κάκειθεν ἐπὶ τὴν Συρίαν ἀπῆλθεν εἰς τὸ Σίλπιον καλούμενον ὄρος, εἰς ὅπερ Σέλευκος ὁ Νικάτωρ ἔκτισε πόλιν καὶ εἰς ὄνομα τοῦ υἱοῦ Ἀντιόχειαν ἐκάλεσε, κάκει ἔτελεύτα. Καὶ ἀπελθόντες εἰς ἀναζήτησιν αὐτῆς οἱ ἀδελφοὶ καὶ εὐρόντες θανοῦσαν ἔκτισαν αὐτῇ ἱερὸν ὅπερ ἐκάλεσαν Ἰώπολιν.

15. Ἡ δὲ Λιβύη γαμηθεῖσα Ποσειδῶνι τινι ἔτεκεν ἐξ αὐτοῦ παῖδας γ', Ἀγήνορα, Βῆλον καὶ Ἐνυάλιον. Ὁ Βῆλος γαμήσας Σίδην ἔσχε δύο υἱοὺς, Αἴγυπτον καὶ Δαναόν· ἐξ οὗ Αἴγυπτος καὶ Σιδῶν ὠνομάσθησαν. Ὁ δὲ Ἀγήνωρ ἡγάγε τὴν Τυρώ· ἐξ οὗ Τύρος πόλις· καὶ ἔσχεν υἱοὺς δ' καὶ θυγατέρα μίαν, Κάδμον, Φοίνικα, Σύρον καὶ Κίλικα καὶ Εὐρώπην· καὶ ἔλαχον τὰς ἐπωνύμους χώρας Καδμείαν τὴν Θήβης, τὴν Φοινίκην, τὴν Συρίαν, τὴν Κιλικίαν καὶ τὴν Εὐρώπην. Τὴν Εὐρώπην δὲ ἄρπάσας ταῦρος, βασιλεὺς Κρήτης, ἔτεκε Μίνωα.

16. Κατὰ τούτους τοὺς χρόνους ἀνεφάνη τις ἐν Τύρῳ ἀνὴρ σοφὸς ὄνομα Ἡρακλῆς, ὃς εὔρε τὴν [βα]φὴν, τὴν καλουμένην κογχύλην, ἰδὼν κύνα ποιμενικὸν ἐσθίοντα κογχύλην καὶ τὸν [ποι]μένα ἐκμάσσοντα μετὰ πόκον προ[βάτου] τὸ τοῦ κυνὸς στόμα, καὶ προσαγαγὼν τὸν πόκον [ὡς μέγα δῶρον] τῷ βασιλεῖ. (17) Ὁ δὲ Σύρος εὔρε τὴν ἀριθμητικὴν, ἐδόξασε δὲ καὶ ἀσωμάτους ἀρχὰς καὶ μεταβολὴν τῶν ψυχῶν εἰς ἕτερα ζῶα.

18. Κατὰ τοὺς χρόνους τούτους ἐγνωρίζετο Φαλέχ, ὁ υἱὸς Ἑβερ, περὶ οὗ Μωσῆς ἔγραψε, καὶ ἕτερος υἱὸς τοῦ Πίκου Διὸς ἀπὸ Δανάης γενόμενος ὀνόματι Περσεὺς, ὃν ἐδίδασκεν ὁ πατὴρ πάσας τὰς μυστικὰς φαντασίας· ὅστις βουλόμενος ἑαυτῷ καταστῆσαι βασιλείαν καὶ διὰ πολλῆς ἐρχόμενος γῆς, εἶδε παρθένον κόρην αὐχμηράν τε καὶ δυσειδῆ ὀνόματι Μέδουσάν· καὶ λαβὼν ἀπέτεμεν αὐτῆς τὴν κεφαλὴν, καὶ τελέσας αὐτήν, ὡς ἐδιδάχθη, ἐβάσταζε καταπλήττων πάντας καὶ ἀναιρῶν τοὺς ὀρῶντας· ἦντινα κεφαλὴν ἐκάλεσε Γοργόνα διὰ τὴν δξύτητα τῆς ἐνεργείας.** γυναικὸς Ἀνδρομέδας, καὶ καταλαβὼν κόμην λεγομένην Ἀμάνδραν, ἐποίησεν αὐτὴν πόλιν, στήσας ἑαυτῷ στήλην βαστάζουσαν τὴν Γοργόνα· αὕτη μετεκλήθη ἕως νῦν Ἰκόνιον διὰ τὸ ἀντεικόνισμα τῆς Γοργόνας. Ἐπολέμησε δὲ καὶ Ἰσαύροις καὶ Κίλιξιν, ἔνθα πόλιν κτίζει ἣν ἐκάλεσε Ταρσόν [ἐν τῇ κόμῃ τῇ] λεγομένη Ἀνδρασῶ. Χρηματισθεῖς (ἐχρηματίσθη;) γὰρ κατ' ὄναρ ὅτι ἐν τῷ (1. ᾧ) τόπῳ μετὰ τὴν πρὸς πολεμίους νίκην ἀποβάς ἐκ τοῦ ἵππου τὸν ταρσὸν ἀπόθηται τοῦ ποδὸς, ἐκεῖ ὑπὲρ τῶν νικητηρίων κτίσαι πόλιν, καὶ κτίσας ταύτην ἐκάλεσε Ταρσόν. Μετὰ δὲ ταῦτα καὶ Μήδους νικήσας ἐκάλεσε τὴν χώραν Περσίδα, ἐδίδασκε δὲ καὶ πολλοὺς τῶν Περσῶν τὰς ἐπὶ τῆς Γοργόνας τελετάς. (18*) Καθ' ὃν δὲ χρόνον κατηνέχθη σφαῖρα πυρὸς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἐξ ἧς ἔλαβεν ὁ Περσεὺς πῦρ, καὶ παρέδωκε τιμᾶν αὐτό· [δ] καὶ μέχρι νῦν φυλάττουσι. (19) Συνέβαλε δὲ τῷ Κηφεῖ τῷ πατρὶ Ἀνδρο-

— § 12. Καὶ... λέγων] Ὁ δὲ αὐτὸς Ἑρμῆς καὶ ἐπηύξατο λέγων Exc. Salm. — ὀρκίζω σε κτλ.] Hæc Chronica alia paullo aliter efferunt, sed corrupte omnia. Quæ singula recensere supersedeo. Orpheo hæc tribunt Justinus Martyr in Paræn. ad Gr. et Cyrillus I. I.; unde priscam formam restituere licet. Sic habent: « Οὐρανὸν ὀρκίζω σε, θεοῦ μεγάλου σοφὸν ἔργον· Αὐδὴν ὀρκίζω σε πατρὸς, ἣν φθέγγετο πρώτην, ἥνικα κόσμον ἅπαντα ἑαῖς στηρίζετο βουλαῖς. » V. Lobeck Aglaopham. p. 737 sq. — ἰλεως] semel vox posita in Exc. Salm., quæ deinde addunt: « Ὁ δὲ Ἑρμῆς οὗτος σοφὸς ἦν Αἰγύπτιος. » — § 13. Καραχῶ] Ναχώ Chron. Pasch. p. 86; Ναρεχώ Cedren. p. 37; Μαραχώ Malal. p. 27. — § 14. Eadem brevius in Exc. Salm. p. 387, 22: « Ἰναχος ὁ Ἀργείων βασιλεὺς ἐκ φυλῆς ἦν Ἰάφεθ, οὗ τὴν θυγατέρα Ἰώ Ζεὺς ἥρπασεν. Ἡ δὲ ὀλιπούσα διὰ τὴν διαφθοράν τὸν πατέρα, ἐπὶ Συρίαν ἀπῆλθε, κάκειθεν εἰς Ἀντιόχειαν. Ἦν οἱ οἰκεῖοι μὴ ἀνευρόντες, ἀλλὰ μαθόντες αὐτὴν αὐτοῦ τελευτῆσαι, κτίζουσιν αὐτῇ ἱερὸν, καὶ ἐκάλεσαν τὸν τόπον Ἰώπολιν. Fusam de his narrationem vide ap. Malal. et Cedren. I. I. Auctorem Malalas laudat Theophilum. — § 15. Cf. Malal. p. 30; Cedren. p. 38. — § 16. V. Malala p. 32 sq., et Chron. Pasch. p. 78, ubi laudatur Palæphatus (v. Westermanni Mythogr. p. 110). — § 17. ἀριθμ.] τὴν ἀριθμητικὴν φιλοσοφίαν Malala p. 34, 7, ubi de his laudatur Clemens. — § 18. Eadem Exc. Salmas. p. 387, 28: Περσεὺς παρὰ τοῦ πατρὸς Διὸς τὰς μυστικὰς τελετάς μαθὼν, εὐρὼν γυναῖκα τινὰ Μέδουσάν ἀνεῖλεν αὐτήν, καὶ τελέσας, ὡς ἐδιδάχθη, ἐβάσταζεν, ἀναιρῶν δι' αὐτῆς τοὺς ὀρῶντας· ἦν Γοργόνα ἐκάλεσαν (I. ἐκάλεσε) διὰ τὸ τῆς ἐνεργείας δξύ. Ἐλθὼν δὲ εἰς Ἀμάνδραν ἐποίησε πόλιν, στήσας στήλην βαστάζουσαν τὴν Γοργόνην (I. Γοργόνα)· καὶ ἐκλήθη ἡ πόλις Ἰκόνιον. Χρηματισθεῖς δὲ κτίσαι πόλιν, ἔνθα πρῶτον μετὰ τὴν τῶν πολεμίων νίκην ἀπόθηται τὸν ταρσὸν τοῦ ποδὸς, ἔκτισε τὴν νῦν λεγομένην Ταρσόν. Οὗτος ἐδίδασκε πολλοὺς τὰς μυστικὰς τελετάς, καὶ ἐκάλεσεν αὐτοὺς μάγους, καὶ σφαίρας πυρὸς κατενεχθείσης ἔλαβε καὶ παρέδωκε τοῖς ὑπ' αὐτοῦ κληθεῖσι Πέρσαις τιμᾶν αὐτήν. — γυναικὸς Ἀνδρομέδας] Nonnulla desiderantur. Scilicet in Æthiopiam profectus Persens e Neptuni fano abduxit sibi uxorem Andromedam, cum qua in Assyriam tetendit. Vide Malalam p. 36, Cedren. p. 40. — ἀπόθηται] ex Exc. Salm.; ἀποθεῖται cod.; ὀδυνηθῆ sec. Cedren. p. 40, 20. Malalas p. 36, 23: ἐχρηματίσθη ταῦτα, ὅτι « Ἀπὸ τοῦ ἰδίου ἵππου ἀποβάς τὸν σὸν ταρσὸν τοῦ ποδὸς εἰς τὴν χθόνα πηξας νίκην λάβοις. Eadem modo Chron. Pasch. p. 71, 18*. — 18. Vide Pausaniæ fragm. ap. Malal. p. 37.

μέδας, τυφλῷ ὄντι ὑπὸ τοῦ γήρωος, καὶ προεβάλετο, καθ' ὅπερ εἶχεν ἔθος, εἰς βοήθειαν τὴν κεφαλὴν Γοργόνος· ὁ δὲ μὴ βλέπων οὐκ ἔ[θανεν]· ὁ δὲ Περσεὺς [ἀγνοῶν] δι' ἣν αἰτίαν ἐξέφυγεν ἐκεῖνος τὸν ἀπὸ τῆς Γοργόνος θάνατον, καὶ νομίσας μηκέτι ἐνεργεῖν τὴν ὑπ' αὐτοῦ φερομένην κεφαλὴν, στρέψας εἰς ἑαυτὸν καὶ ταύτην ἑωρακώς ἐτελεύτα. (20) Βασιλεύει μετ' αὐτὸν Περσῶν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Μέρρος, ὅστις ἔκαυσε τὴν μυσάρην ἐκείνην κεφαλὴν τῆς Γοργόνος.

7.

Exc. Salmas. p. 388 : Διόνυσος πολεμήσας Πενθεὶ τῷ ἐξαδέλφῳ δέσμιος ἦχθη· Ἀγαυὴ δὲ ἡ μήτηρ Πενθεὺς ἐπεισεν αὐτοὺς σπείσασθαι ἐνώπιον τοῦ πάππου Κάδμου· ὁ δὲ Διόνυσος ἐνετείλατο τοῖς οἰκείοις ἀνελεῖν Πενθέα· καὶ ἐμυθεύθη ὅτι ἡ Ἀγαυὴ τὸν οἰκεῖον διεσπάραξεν, οἷα τοῦ θανάτου αὐτοῦ αἰτία γενομένη. Στασιασάντων δὲ τῶν πολιτῶν ἐπὶ τῷ θανάτῳ Πενθεὺς, Διόνυσος μὲν ἀπελαύνετο, προχειρίζεται δὲ Λυκοῦργος.

Tzetzes Hist. VI, 61, 581 :

‘Ο δ’ Ἰωάννης χρονικὸς ἀλληγορῶν που λέγει·
Πενθεὺς τε καὶ ὁ Λάδδακος, μᾶλλον δὲ Πενθεὺς πλεόν,
ἀνηρημένων τῶν λοιπῶν ἐγγόνων τῶν τοῦ Κάδμου,
τοῦ μὲν Ἀκταίωνος αὐτοῦ ὑπὸ κύνων ἰδίῳν,
Λεάρχου Μελικέρτου δὲ παρὰ πατρὸς μητρός τε,
εἶχεν ἐλπίδα κατασχεῖν τὰ σκήπτρα καὶ τοὺς θρόνους.
Ὡς δ’ ἤκουσε Διόνυσον ἐγγονὸν νόθον Κάδμου
ἀντιποιεῖσθαι τῆς ἀρχῆς, δεσμεῖ κρατήσας τοῦτον.
Λύσας λιταῖς δὲ τῆς μητρός κτείνεται δόλοισι τούτου.
Διόπερ μῦθον ἐπλάσαν, ἐκ τῆς μητρός κτανθῆναι.

8.

Cod. Paris. 1630 : Μετὰ δὲ Κάδμον ἐβασίλευσε τῆς Βοιωτίας Νυκτεὺς, οὗ θυγάτηρ Καλλιόπη ἐκ μίξεως Θεοδοίου Ζῆθον καὶ Ἀμφίονα ἔτεκεν, οἱ ῥιφέντες καὶ παρ’ ἀγροίκου ἀνατραφέντες κρατοῦσι τῆς Βοιωτίας, ἐπαναστάντες τῷ Νυκτεῖ, καὶ κτιζοῦσι πόλιν τὴν πρώην οὔσαν κώμην καὶ καλουμένην Ἐγχέλειαν, καὶ ὠνόμασαν αὐτὴν Θήβας εἰς ὄνομα τοῦ πατρὸς αὐτῶν. (2) Τούτων ἀπόγονος Λαῖος, ἀφ’ οὗ Οἰδίπους γεννηθεὶς ἐξετέθη ξύλῳ τοὺς πόδας περικλεισθεὶς, καὶ Οἰδίπους ὠνομάσθη διότι ὠγκωμένους εἶχε τοὺς πόδας. Γέγονε δὲ

ἀνδρεῖος καὶ τὴν χώραν ἐλήστευε. Καθ’ ὃν δὲ χρόνον καὶ ἡ λεγομένη Σφίγξ ἐφάνη, γυνὴ δυσειδὴς καὶ θηριώδης τὴν φύσιν, ἣτις [ἀποβαλοῦσα] τὸν ἄνδρα, καὶ ληστρικὴν συναγαγοῦσα χεῖρα καὶ τόπον καταλαβοῦσα δύσβατον τοὺς [παριόντας] ἐφόνευε καὶ τὰς Θήβας τῶν ἀναγκαίων ἐστένου. (3) Ὁ οὖν Οἰδίπους δεινότατον [τι] βουλευσάμενος [ἐς τὸ ἀναιρεῖν τὴν Σφίγγα, ἐλάβεν ἐκ τοῦ κτήματος ὅπου ἀνετράφη ἀγροίκους γενναίους, προσποιούμενος θέλγειν] ἑαυτὸν μετ’ αὐτῆς ληστεύειν καὶ ἐπιτηρήσας καιρὸν λόγχῃ ἀναιρεῖται ταύτην, καὶ προάγει εἰς τὴν πόλιν. Οἱ δὲ Θηβαῖοι θαυμάσαντες ἀναβοῶσιν αὐτὸν βασιλέα. (4) Μάχης δὲ γενομένης Λαῖος λίθῳ τὴν κεφαλὴν βληθεὶς ἀναιρεῖται· Ἰοκάστη δὲ φοβουμένη τῆς βασιλείας ἐκπεσεῖν ἄγει τὸν Οἰδίποδα, καὶ χειροτονεῖ βασιλέα. Καὶ θεραπεύει τὸ πλῆθος, καὶ βασιλεύει χρόνους ἰθ’, καὶ τίχτει μετ’ Ἰοκάστης υἱοὺς β’ καὶ θυγατέρας β’. (5) Μετὰ δὲ τινα χρόνον ἐρωτησάσης Ἰοκάστης περὶ τῶν γονέων αὐτοῦ, εἶπε Μελίβοιον τὸν θρεψάμενον· ἡ δὲ μετεστείλατο αὐτόν· καὶ εἶπε μὴ εἶναι τούτου υἱὸν, ἀλλ’ ἐν τῇ ὕλῃ εὔρεῖν· καὶ μαθοῦσα χρόνον εὔρεν ὅτι υἱὸς αὐτῆς ὑπῆρχε, καὶ εἶπε τῷ Οἰδίποδι. Ὁ δὲ ἀκούσας ἐλάβεν ἥλους καὶ πήξας τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπέθανεν ἅμα μητρὶ Ἰοκάστη.

ΛΟΓΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

I. Ἐπειδὴ δὲ ἀναγκαῖον εἶπειν ὅπως οἱ τότε ἄνθρωποι πολυθεῖαν ἐτίμησαν, λεκτέον ἡμῖν ἐντεῦθεν ἀρχομένοις. Σερούχ τις ἐκ τῆς τοῦ Ἰάφεθ φυλῆς καταγόμενος δόγμα παρέδωκε τιμᾶσθαι τοὺς πάλαι τελευτήσαντας καὶ ἀριστεύσαντας ἄνδρας ἢ διὰ εἰκόνων ἢ διὰ ἀνδριάντων, καὶ τούτους προσκυνεῖσθαι κατ’ ἔτος ὡς ἐτι ζῶντας, καὶ μνήμας αὐτῶν ἐκτελεῖν καὶ ἐν ταῖς ἱερατικαῖς ἀναγράφεσθαι βίβλοις, καὶ θεοὺς αὐτοὺς ὀνομάζειν ὡς εὐεργέτας. [Ἐντεῦθεν εἰσῆχθη ἡ πολυθεΐα καὶ ἡ εἰδωλολατρία.] Τῷτο δὲ διέμεινε παρ’ αὐτοῖς μέχρι τῶν χρόνων Θάρρα τοῦ πατρὸς Ἀβραάμ. Ἦν γὰρ ἀγαλματοποιὸς καὶ ἀπὸ διαφόρων ὑλῶν τῇ πόλει εἰκόνας ἐργαζόμενος καὶ λέγων τούτους εἶναι θεοὺς καὶ ὀφείλειν προσκυνεῖσθαι ὡς αἰτίους τῶν ἀγαθῶν. Ἐντεῦθεν δὲ διέδραμεν ἡ τοιαύτη δόξα εἰς τὰ πλεῖστα τῶν ἀνθρώπων γένη,

— § 20. Μέρρος] Μέρος Chr. Pasch. p. 73, 22; Μέρως Cedren. p. 42, 1. Apud Malalam nomen hoc non legitur. Fr. 7. Vide Malalam p. 42 sq.; Cedren. p. 43.

Fr. 8. Θεοδοίου] sic etiam Cedrenus p. 41, 1 (Θεόδοιος ὁ υἱὸς Βράτωνος); Θεόδοον υἱὸν γενόμενον Βρόντωνός τινος, ἐξαδέλφου τῆς Δίρκης, Malala p. 45, 17. Secundum Tzetzem Hist. I, 418 et Exeg. in II. p. 132 Antiochenus Amphionem et Zetum filios Θεοδόωντος dixit: Κατὰ δ’ ἐτέρους χρονικοὺς καὶ τὸν Ἀντιοχέα υἱοὶ τοῦ Θεοδόωντος. — Ἐγχέλειαν] Εὐθαλείαν cod., Ἐγχιλίαν Malal. p. 49, 6, ubi recte procul dubio L. Dindorfius: « Scripsisse videtur, ait, Ἐγχέλειαν. Nota est fabula de Cadmi et Harmoniae ad Ἐγχελείας, gentem Illyricam, secessu. Unde fortasse explicandum hoc de primo Thebarum nomine commentum. » Cf. R. Unger. Theban. Parad. p. 20. — Οἰδίπους γενν.] Ἰώκκας (vel Ἰόκαστος, ut em. Valcken.) cum Malala p. 50, 1 dicendum erat. Postea demum Oedipi nomen accepit. — § 3. Inclusa h. l., ut passim, Malalae et Cedreni ope resarcire studui. Quamquam hoc loco codex nonnisi unius vocabuli spatium vacuum habet.

Liber secundus § 1. Σερούχ τις κτλ.] Eadem habet Suidas v. Σερούχ in gloss. secunda. Brevius haec leguntur in Exc. De virt., ap. Suidam v. Σερούχ in prima gloss.; item in Exc. Salmas., ubi sic: Σερούχ τις ἐκ τῆς Ἰάφεθ φυλῆς ἐνομιθέτησεν, ὡς δεῖ τοὺς ἀριστεύσαντας ἄνδρας καὶ ἀποθανόντας δι’ εἰκόνων τιμᾶσθαι καὶ προσκυνεῖσθαι κατ’ ἔτος. Ἐνθεν γέγονεν ἡ πολυθεΐα, καὶ κατεκράτησε μέχρι Θάρρα, τοῦ πατρὸς Ἀβραάμ· οὗτος γὰρ ἀγαλματοποιὸς ἦν. Μάλιστα δὲ μετέσχε ταύτης ἡ Ἑλλάς, τιμήσασα Ἑλλήνα τὸν γίγαντα τὸν τῆς πυργοποιίας ἀρξάντα· δι’ ἣν μερισθεισῶν τῶν γλωσσῶν, οἱ ἄνθρωποι μέροες ἐκλήθησαν. Ceterum cf. Malalas p. 53; Cedren. p. 81; Chr. Pasch. p. 97. — ἐντεῦθεν εἰσῆχθη... εἰδωλολατρία] addidi e Suida. — τῶν ἀνθρώπων] τῶν ἐθνῶν Suidas.

μάλιστα δὲ ἐν Ἑλλάδι. Ἦδη γὰρ ἦσαν οὗτοι τὴν τοιαύτην ἀναδεξάμενοι πλάνην, καὶ τιμήσαντες Ἑλληνα τὸν γίγαντα τὸν ἀπὸ φυλῆς τοῦ Ἰάφεθ καταγόμενον καὶ τῆς πυργοποιίας κοινωνὸν γενόμενον, δι' ἣν ἐμερίσθησαν αἱ γλῶτται τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐκλήθησαν μέροπες.

9.

Exc. De virt. p. 778 : Ὅτι ἡ εἰδωλολατρεία ἤρξατο ἀπὸ Σερούχ τινος καταγομένου ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Ἰάφεθ, δογματίσαντος εἰκόσι καὶ ἀνδριῶσι τιμᾶσθαι τοὺς πάλοι ἀριστεύσαντας, καὶ τιμᾶσθαι ὡς εὐεργέτας. Καὶ τοῦτο ἐπεκράτησε μέχρι τῶν χρόνων Θάρρα τοῦ πατρὸς Ἀβραάμ. Ἀβραάμ δὲ δίκαιος γενόμενος καὶ εἰς θεογνωσίαν ἔλθων καὶ λογισάμενος ὅτι ὁ πατήρ αὐτοῦ τοὺς ἀνθρώπους πλανᾷ, παρασκευάζων αὐτοὺς εἰδώλοις καὶ ἀγάλμασι προσκυνεῖν, καὶ ποιητὴν ἀπάντων μὴ γνωρίζειν θεὸν, συντρίψας τὰ τοῦ πατρὸς ἔργα, ἀνεχώρησεν ἀπὸ Καρρῶν ὅρων Χαλδαίων τῆς μέσης τῶν ποταμῶν χώρας, καὶ ὤκησεν εἰς τὰ μέρη τῆς νυνὶ καλουμένης Παλαιστίνης πέραν τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ αὐτὸς καὶ οἱ αὐτοῦ συγγενεῖς καὶ Ἀὼτ ὁ υἱὸς τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, πέμπτω καὶ ἐβδομηκοστῷ ἔτει τῆς ἑαυτοῦ ζωῆς. Εἰσὶν οὖν ἀπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ ἕως Ἀβραάμ ἔτη ,αυγ'. Ἀπὸ δὲ τοῦ Ἀδὰμ ἕως τοῦ Ἀβραάμ ,γψμε'. Ἐγένετο δὲ Ἀβραάμ πλούσιος σφόδρα ἐν κτήνεσι πολλοῖς, καὶ οὐκ ἐχώρει αὐτοὺς ἡ συνοικία αὐτῶν. Καὶ ἔδωκε Ἀὼτ οἰκεῖν τὰ πέραν τοῦ Ἰορδάνου. Καθ' ὃν δὴ χρόνον ἀπώλοντο δύο πόλεις Σόδομα τε καὶ Γόμορρα, θείου πυρὸς καταρραγέντος ἐπ' αὐτάς, διότι τοὺς παριόντας ἐνύβριζον ξένους.

10.

Exc. Salmas. p. 388 : Ἰορδάνης λέγεται ὁ ποταμὸς, διότι δύο ἅμα μίγνυνται ποταμοί, Ἰὸρ τε καὶ Δάνης, καὶ ἀποτελοῦσιν αὐτὸν, ὡς φησι Πλούταρχος.

Περὶ τοῦ Ἰορδάνου ἀπὸ τῆς ἱστορίας Φιλοστοργίου.

« Ἐπ' ἐσχάτοις τῆς Παλαιστίνης τέρμασι, μεθ' ἣν ἡ τῶν Φοινίκων ἐκδέχεται, κεῖται πόλις Δάν ὀνομασθεῖσα πρότερον ἐκ τῆς τοῦ Δάν φυλῆς, ὁπηνίκα χρόνον ἐπ' οὐκ ὀλίγον οὗτοι δὴ μόνοι τοῦ παντὸς ἔθνους πλάνοι, τελευταῖον τὰ ταύτη κατασχόντες χωρία, μόγις ἰδρύνθησαν, καὶ πόλιν ἐπὶ τοῖς ἄκροις αὐτῶν ὄρεσι δειμάμενοι, τὴν τοῦ φυλάρχου σφῶν ἐπέθηκαν κλήσιν, καὶ τοῦτο ἦν τῆς Ἰουδαίας ὁ ἔσχατος πρὸς Φοινίκην

ὄρος. Ταύτην χρόνῳ ὕστερον Ἡρώδης ὁ μέγας οἰκοδομήσας, Καισάρειαν Φιλίππου μετωνόμασε, νῦν δὲ Πανεάς ἐστι καλουμένη· τὸ γὰρ Πανὸς ἐν ταύτῃ βρέτας στησάμενοι, εἰς τοῦτο τὴν τῆς πόλεως ἔτρεψαν προσηγορίαν. Ἐν ταύτῃ τῇ Πανεάδι τῶν τοῦ Ἰορδάνου πηγῶν ἡ ἐτέρα τίκεται, δυοῖν οὐσῶν, Δάν ἐκ τοῦ παλαιοῦ ὀνόματος ἔτι καὶ νῦν ὀνομαζομένη· τὴν γὰρ ἐτέραν, ἣτις Ἰὸρ ἐπικαλεῖται, πόρρωθεν αὐτῆς ὡς ἀπὸ σταδίων ρζ', κόλωνός τις τοῦ αὐτοῦ προΐησιν ὄρους· ὧν ἐξ ἑκατέρας προχεῖται ποταμὸς, ὁ μὲν Ἰοράτης, ὁ δὲ Δανίτης ἐπικαλούμενος· οἱ διὰ τοῦ ὄρους ἐνεχθέντες, ἐπειδὴ καταβᾶν εἰς τὸ πεδῖον, ἐνταῦθα ἤδη ξυνίασιν καὶ ἓνα μέγιστον ἀποτελοῦσι ποταμὸν τὸν Ἰορδάνην, ἐν ταύτῃ ἡ γῆ τό τε ρεῦμα καὶ τὴν προσηγορίαν κερνάμενοι· δὲ τὴν τῆς Τιβεριάδος διέξεισι λίμνην μέσην τέμνων αὐτήν, καὶ δι' ὅλης αὐτῆς ἐν τῷ οἰκείῳ ὀλκῷ ρεόμενος μέχρις ἂν ἐπὶ τὴν κατέναντι ἐκπέσειε (ἐκπεράσειε Val.) γῆν, ἴσος αὐτὸς αὐτῷ καὶ παραπλήσιος ὢν· κἀντεῦθεν ἤδη διὰ τῆς Παλαιστίνης ἐνεχθεῖς, ἅπας εἰς τὴν νεκρὰν καλουμένην εἰσπεσὼν ἀφανίζεται θάλασσαν. »

II.

Cod. Par. 1630 : Ἰορδάνης δὲ ποταμὸς οὕτω λέγεται διὰ τὸ συμμίγνυσθαι δύο ἅμα, Ἰὸρ τε καὶ Δάνην. Καθ' ὃν δὴ χρόνον καὶ Μελχισεδέκ ἐγνωρίζετο, ἀνὴρ εὐσεβὴς, καταγόμενος ἐκ γένους Σίδου, υἱοῦ Αἰγύπτου βασιλέως τῆς Λιβύης· ὅστις γενόμενος ἱερεὺς καὶ βασιλεὺς τῶν Χαναναίων ἐκτίσε πόλιν ἐν τῷ ὄρει τῷ λεγομένῳ [Σιών], καὶ καλέσας αὐτὴν Ἱερουσαλήμ, ὅπερ ἐστὶν εἰρήνης πόλις, ἐβασίλευσεν ἐν αὐτῇ ἔτη ριγ', καθὼς Ἰώσηπος ἱστορεῖ. (2) Κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον ἀπώλοντο δύο πόλεις, Σόδομα καὶ Γόμορρα θείου πυρὸς καταρραγέντος ἐπ' αὐτάς, διότι τοὺς παριόντας ἐνύβριζον ξένους.

3. Ἀβραάμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰσαὰκ ἐκ τῆς Σάρρας καὶ τὸν Ἰσμαὴλ [ἐκ τῆς] παιδίσκης τῆς Ἀγαρ· ἐξ ὧν Σαρακηνοὶ τε καὶ Ἰσμαηλῖται προσαγορεύονται. Ἰσαὰκ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰακώβ, τὸν κληθέντα Ἰσραὴλ, καὶ τὸν Ἡσαὺ, ἀφ' οὗ Ἰσαυροὶ καὶ Ἰσραηλῖται μετωνομάσθησαν. Ἰακώβ δὲ ἐγέννησεν υἱοὺς ἑβ'· ἐκ τούτων αἱ νῦν φυλαὶ τοῦ Ἰσραὴλ καὶ τὸ τῶν ἱερέων γένος ἀπεδείχθη, οἳ τε Ἑβραῖοι πάλοι λεγόμενοι Ἰουδαῖοι τότε προσηγορεύθησαν.

4. Καθ' ὃν χρόνον ἐγνωρίσθη παρ' Ἑλλήσιν Ἡσί-

Fr. 9. Eadem Suidas l. l. In brevius hæc contraxit codex 1630 : Ἀβραάμ δὲ καταγόνους ὡς πλάνου τοῦ πατρὸς αὐτῶν, καὶ συντρίψας τὰ ἔργα αὐτοῦ ἀνεχώρησεν ἀπὸ Καρρῶν (Καρῶν cod.), ὁ ἐστὶν ὄρος Χαλδαίας, καὶ ὤκησεν εἰς τὰ μέρη τῆς Παλαιστίνης, ἅμα Ἀὼτ τῷ υἱῷ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ. Καὶ εἰσὶν ἀπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ ἕως Ἀβραάμ ἔτη ,γψμε'. — Ἀπὸ Καρρῶν ὅρων κτλ.] ineleganter hæc enuntiata; non tamen vocem Καρρῶν (Χαρρὰν ap. Mosem, I, 11, 31. Joseph. I, 16 et scriptt. orient.) delendam esse cum Bernhardyo ad Suid. statuerim.

Fr. 10. Cf. codex Paris. (v. fr. 11). Suidas : Ἰορδάνης ὁ ποταμὸς ἐκλήθη διὰ τὸ συμμίγνυσθαι δύο ἅμα ποταμοὺς, Ἰὸρ καὶ Δάνην. — Φιλοστόργιος] sic secunda manu; Φιλοστράτου prima manu scriptum. Fragmentum jam Valesius exscripsit et inter Philostorgiana p. 541 edidit.

Fr. 11. Cf. Malalas p. 56 sq. — Ἰώσηπος] Nihil de annis istis apud Josephum (I, 10, 2) legitur. Quam temere Eusebius, Africanus, Josephus, alii sæpenumero apud Malalam auctores citentur, inter doctos constat. Eodem vitio jam Noster Joannes laborasse videtur. Ceterum Malalas p. 58, 11 ait : Καθὼς Ἰώσηπος ἐν τῇ ἀρχαιολογίᾳ ἐξέθετο. Καὶ Ἰωάννης δὲ καὶ Κύριλλος, οἱ ὁσιώτατοι ἐπίσκοποι, τὰ αὐτὰ εἶπον. — § 4. Eadem post superiora habent Exc. Salm.

δος ἀνὴρ σοφός, [ὅς τὰ Ἀσσυρίων γράμματα εἰς Ἑλλάδα γλῶσσαν μετέβαλεν]. Τότε δὲ καὶ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Καρῶν ἐγένετο τις Ἐνδυμίων ὀνόματι, ὅστις διὰ μυστικῶν εὐχῶν ἀπὸ τῆς σελήνης ἐβούλετο μαθεῖν τὸ τοῦ Θεοῦ ὄνομα, καὶ δι' ὀνείρου μαθὼν ἀπέφυξε. Καὶ μῦθος ἐστὶ μέχρι τοῦ νῦν, τὸ τούτου λείψανον δονεῖσθαι κατὰ τὴν Καρῶν χώραν. [Ὁ δὲ μῦθος φησιν αὐτὸν ὑπὸ τῆς Σελήνης φιλεῖσθαι.]

5. Ἰακώβ δὲ ἐπορεύθη εἰς Αἴγυπτον πρὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν Ἰωσήφ μέγαν γενόμενον. Ἰωσήφ πρὸς τοὺς ῥ' γεγωνὺς ἐνιαυτοὺς μετήλλαξε τὸν βίον. Λεὺ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀβρακαὰδ, ὁ δὲ τὸν Ἀμρα, καὶ οὗτος τὸν Μωσέα καὶ τὸν Ἀαρών. Γίνεται δὲ ἀπὸ Ἀβραὰμ ἐπὶ Μωσέως ἔτη φέ', τὰ δὲ ἀπὸ Ἀδὰμ. ἕως Μωσέως ἔτη ,δσδ' (,δλς' Mal.). Μωσῆς δὲ ἀναληφθεὶς ὑπὸ τῆς θυγατρὸς Φαραὼ, ἐπαιδεύθη πᾶσαν σοφίαν Αἰγυπτίων· π' δὲ ἐνιαυτῶν γενόμενος ἀπῆρεν ἀπ' Αἰγύπτου, συλλαβὼν Ἰσραηλίτας, οὐ μείονας χ' χιλιάδων ὄντας, μετὰ ἐνιαυτοὺς λς', καὶ ἐπορεύθη διὰ τῆς Ἐρυθρᾶς φέρων καὶ τὰ ὀστᾶ τοῦ Ἰωσήφ· μ' δὲ ἔτη συμφιλοσοφήσας τῷ λαῷ τελευτᾷ ἐτῶν ρκ', διάδοχον Ἰησοῦν τὸν τοῦ Ναυῆ καταλιπών· ὃς διδάξας τὸν λαὸν ἔτη κζ' ἀπέθανε χρόνων [ὦν] ι' καὶ ρ'. Ἐξῆς δὲ κριταὶ διηγοῦνται τοῦ Ἰσραήλ.

12.

Exc. Salmas. p. 389, 18 : Οἱ δυνάσται τῶν ἐθνῶν ὑπὸ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ διωκόμενοι, καὶ μὴ προσδεχέντες παρ' Αἰγυπτίων, εἰς τὴν τῶν Ἀφρων χώραν μετοικήσαντες ἐπέγραψαν· « Ἡμεῖς ἐσμὲν Χαναανῖται, οὓς ἐδίωξεν Ἰησοῦς ὁ ληστής. »

13.

Cod. 1630 : Ἐν τοῖς χρόνοις δὲ τοῦ Ἰησοῦ ἐβασί-

λευσε τῆς Ἀττικῆς Ὠγύγης, ὃς κατακλυσμοῦ γενομένου ἀπώλετο μετὰ τῆς χώρας, καὶ ἔμεινεν ἐξ ἐκείνου ἔρημος καὶ ἀοίκητος ἡ Ἀττικὴ χρόνους σς', καθὼς Ἀφρικανὸς συνεγράψατο. (3) Τῆς δὲ Μολοσσῶν χώρας ἐβασίλευσε τότε Αἶδης, ὃς εἶχε θυγατέρα κόρην, ἥτοι ὠραίαν, Περσεφόνην. Ἐρῶντος δὲ Πειρίθου, γνοὺς αὐτὸ ὁ πατήρ ἔστησε πρὸ τῆς θύρας τοῦ κοιτῶνος ὃν εἶχε κύναν καὶ ἐκάλει τρικέρβερρον διὰ τὸ μέγεθος· καὶ (ὃς?) κατὰ σύνταξιν ἐλθόντα τὸν Πειρίθου διεγρήσατο, πρὸς δὲ καὶ τὴν κόρην ἐξελοῦσαν εἰς βοήθειαν αὐτοῦ. Καὶ τοῦτο ἔστιν ὁ ποιητικῶς εἴρηται ὅτι ὁ Πλούτων ἤρπασεν αὐτήν, ὡς Παλαίφατος. (3) Ἡ δὲ Σικυῶνος βασιλεία ἦτοι τῆς Ἑλλάδος διήρκεσεν ἔτη 79πε'. (4) Ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις ἐγνωρίσθη Προμηθεὺς γραμματικῆς*, Ἐπιμηθεὺς μουσικῆς καὶ Ἀτλας ἀστρονομίας· δι' ὃ λέγουσιν ὅτι τὸν οὐρανὸν βαστάζει· καὶ ὁ πανόπτης Ἄργος, τὴν τεχνικὴν ἐπιστήμην περίβλεπτος. (5) Ἐπετέθη δὲ καὶ ἡ τῆς [Ἀττικῆς] βασιλεία εἰς Ἀθήνας, καὶ ἤρκεσεν ἔτη υζβ'. Ἐβασίλευσε δὲ πρῶτος Κέκροψ, [ὅστις δι]φυῆς ἐκλήθη διὰ τὸ τοῦ σώματος μέγεθος. Ὃς ἐνομοθέτησε γυναικας ἐκδίδουσαι ἀνδρὶ ἐνὶ, πρότερον θηριωδῶς μιγνυμένας. Τοῦτο δὲ ἐποίησεν ὡς ἐξ Αἰγύπτου καταγόμενος, τὴν νομοθεσίαν Ἡφαίστου οὐκ ἀγνοῶν· ἔλεγε δὲ ὅτι καὶ διὰ τὴν τοιαύτην τῆς ἀσελγείας κακοθήειαν ἡ Ἀττικὴ κατεκλύσθη. (6) Μετὰ αὐτὸν ἐβασίλευσε Κράναος, Φορωνεύς] καὶ οἱ ἐφεξῆς μέχρι Κόδρου. Ἐκ τότε μετέπεσεν ἡ τῶν Ἀθηναίων βασιλεία εἰς ἀριστοκρατίαν, καὶ ἐγένετο πρῶτος Δράκων ὁ νομοθέτης, εἶτα Σόλων, μετὰ [τοῦτον] Θαλῆς, ἐξῆς Αἰσχύλος καὶ ἕτεροι. Καὶ ἐκράτησε τὰ πάντα ἔτη 79πε'. (7) Τότε καὶ Ὀρφεὺς ἐγνωρίζετο, σοφὸς ἄριστος γενόμενος καὶ πολλὰ μυστήρια διδασχθεὶς. Φέρονται αὐτοῦ καὶ περὶ θεογονίας λόγοι,

p. 389, 64 : Ἦν ἐπὶ τῶν ιθ' πατριαρχῶν ὁ Ἡσίοδος, ὅστις... μετέβαλεν (quæ postrema desunt in cod. 1630, ego inserui). Ὁ Ἐνδυμίων διὰ μυστικῶν etc... ἀπέφυξεν. Ὁ δὲ μῦθος φησιν αὐτὸν ὑπὸ τῆς Σελήνης φιλεῖσθαι. Cf. Malalas p. 59, 5 et p. 61, 2, unde hæc exscribere liceat : ... Ἔστι τὸ λείψανον αὐτοῦ ἕως τῆς νῦν εἰς τὴν Καρίαν... καὶ καθ' ἕκαστον ἔτος ἀνοίγουσι τὴν αὐτοῦ σορὸν ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ, καὶ ὁρῶσι τὸ λείψανον αὐτοῦ δονούμενον, ὡς λέγουσιν. Ἄπερ συνεγράψατο Αὐλέας ὁ σοφώτατος· περὶ οὗ, φησὶ, τὴν σελήνην φιλεῖν τὸν Ἐνδυμίωνα ἱστοριογράφουσιν. Auleas homo ignotus. De Æschylo (in Caribus f.) cogitavit Bentlejus (Ep. ad Mill. p. 69), collato Malala p. 143, 1.

Fr. 13. § 1. Χρόνους σς'] ἐπὶ ἔτη σς', καθὼς ἐν τοῖς Ἀφρικανῶν ἐμφέρεται συγγράμμασιν, Malal. p. 12, 5. Debebat ρζ', vel ρπθ', ut accuratiores scriptt. ex eodem Africano tradunt. — § 2. Eadem sic Exc. Salm. p. 389, 11 : Ἡ Περσεφόνη θυγάτηρ ἦν Αἶδου τοῦ βασιλέως Μολοσσῶν, ἐκαλεῖτο δὲ Κόρη, οὕτω τῶν Μολοσσῶν τὰς εὐμόρφους καλοῦντων. Ἐξελοῦσαν δὲ ἐπὶ βοήθειαν Πειρίθου ὑπὸ τοῦ Κερβέρου ἀναιρουμένου, ἀναιρεῖται καὶ αὐτὴ, καὶ ἐμυθεύθη ὅτι ὁ Αἶδης ἤρπασεν αὐτήν. Fusius rem narrat Malalas p. 62. Cedren. p. 143. — § 3. 79πε'] Cf. Malalas p. 69, 3, qui hunc numerum ponens addit : καθὼς Ἀφρικανὸς ὁ σοφώτατος συνεγράψατο. Id vero falsum est. V. Castor. fragm. 8, p. 169. Cedrenus p. 144, 8, pro 985 nonnisi 980 recenset. — § 4. De iisdem rebus Exc. Salm. p. 389, 25 : Προμηθεὺς σοφίαν ἀνθρώπων διδάξας ἤκουσεν ὅτι πλάττει ἀνθρώπους· Ἀτλας δὲ τὴν ἀστρονομίαν διδάξας, ὅτι βαστάζει τὸν οὐρανόν· καὶ ὁ Ἄργος πολυόμματος, ὅτι περίβλεπτος ἦν, καθ' ὃ τὴν τεχνικὴν ἐπιστήμην αὐτὸς ἐπενόησε πρῶτος. Locus cod. 1630 mancus est. Post v. γραμματικῆς excidit ἔμπειρος vel διδάσκαλος. Cf. Malalas p. 70, Cedren. p. 144. — 5. υζβ'] 492; sic ex Malala p. 89, 2 et Cedren. p. 145, 17 reposui pro τζβ', 392. — Κέκροψ κτλ.] Ead. in Exc. Salm. p. 389, 29 : Κέκροψ διφυῆς λέγεται διὰ τὸ μέγεθος, ἡ ὅτι πρὸ αὐτοῦ τῶν γυναικῶν θηριωδῶς μιγνυμένων οἷς ἐβούλοντο, καὶ ᾧ ἤθελον διδουσῶν τὸ τιχτόμενον, αὐτὸς ἐνομοθέτησεν ἐνὶ ἐκδίδουσαι ἀνδρὶ· ἔλεγε γὰρ ὅτι διὰ τὴν ἀσελγείαν ἡ Ἀττικὴ κατεκλύσθη. Αἰγύπτιος δὲ ὢν ἀπὸ τῆς Ἡφαίστου τοῦ βασιλέως νομοθεσίας ἤδει τὴν μονανδρίαν. Eadem laudato Joanne Antiocheno tradunt Tzetzes ad Lyc. 111 et Eudocia p. 252. — θηριωδῶς] suprascriptum est χύδην. — 6. Φορωνεύς] vocem supplēvi ex Malala p. 72, 3. Φορωνεύς ap. Cedren. p. 145, 15. Noli mirari. — 79πε'] numerus corruptus. Scribi leni manu potest ωπθ' (882 = 14+63), qui antiquus est numerus annorum, qui fluxerunt a Cecrope usque ad institutionem archontum annuorum. Sed quum Malalas p. 72, 11 habeat 7ζ', fortasse apud Nostrum idem fuit, vel 7β'. — § 7. Plenius hæc Suidas v. Ὀρφεὺς tradit, ex Joanne, uti nostro loco docemur.

ἐν οἷς εἶπεν, ὅτι τὸ ὑπέρτατον φῶς πάντα ἐδημιούργησεν, ὅπερ ὠνόμασε Βουλὴν, Φῶς, Ζωήν· ταῦτα τὰ τρία ὀνόματα μίαν δύναμιν ἀπεφάνητο καὶ ἐν κράτος τοῦ δημιουργοῦ πάντων θεοῦ.

14.

Suidas : Ὁρφεύς. Ὅτι ἐπὶ τῶν παρὰ Ἰουδαίοις Κριτῶν, καταλυθείσης τῆς βασιλείας Ἀθηναίων, Ὁρφεύς ἐγνωρίζετο, σοφὸς ἄριστος γενόμενος καὶ πολλὰ μυστήρια διδασκόμενος. Φέρονται γὰρ αὐτοῦ καὶ περὶ θεογνωσίας λόγοι, ἐξ ὧν εἰσὶ ταῦτα. Εἶπε γὰρ ὅτι ἐξαρχῆς ἀνεδείχθη ὁ αἰθὴρ ὑπὸ τοῦ θεοῦ δημιουργηθείς· καὶ ἐντεῦθεν κακεῖθεν τοῦ αἰθέρος ἦν χάος, καὶ νύξ φοβερά πάντα κατεῖχε καὶ ἐκάλυπτε τὰ ὑπὸ τὸν αἶθέρα· σημαίνων τὴν νύκτα προτερεύειν· εἰρηκῶς ἀκατάληπτόν τινα καὶ πάντων ὑπέρτατον εἶναι καὶ προγενέστερον καὶ δημιουργὸν ἀπάντων, τόνγε ὑπέρτατον αἶθέρα. Καὶ τὴν γῆν εἶπεν ἄόρατον. Ἐφησε δὲ ὅτι τὸ φῶς ῥῆξαν τὸν αἶθέρα ἐφώτισε τὴν γῆν καὶ πᾶσαν τὴν κτίσιν· ἐκεῖνο εἰπὼν τὸ φῶς, τὸ ὑπέρτατον πάντων, τὸ ἀπρόσιτον, τὸ πάντα περιέχον· ὅπερ ὠνόμασε Βουλὴν, Φῶς, Ζωήν. Ταῦτα τὰ τρία ὀνόματα μίαν δύναμιν ἀπεφάνητο, καὶ ἐν κράτος τοῦ δημιουργοῦ πάντων θεοῦ, τοῦ πάντα ἐκ τοῦ μὴ ὄντος παραγαγόντος εἰς τὸ εἶναι, ὁρατὰ τε καὶ ἄόρατα. Περὶ δὲ τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων εἶπεν, ὅτι καὶ αὐτὸ ὑπὸ τοῦ δημιουργοῦ πάντων καὶ θεοῦ ἐπλάσθη, καὶ ψυχὴν ἔλαβε λογικὴν, ἀκολουθήσας τοῖς Μωσέως· καὶ ταλαίπωρον εἰρηκῶς τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων καὶ πολλοῖς ὑποκείμενον πάθεσι ψυχικοῖς τε καὶ σωματικοῖς, δεκτικὸν τε ἀγαθῶν καὶ πονηρῶν ἔργων, καὶ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀθλίως διακείμενον.

15.

Codex 1630 : Ἐν τοῖς αὐτοῖς χρόνοις ὁ Μαρσύας ἐγένετο ἀλλήτης, καὶ τὰ κατὰ τὸν Ἰάσονα καὶ τοὺς Ἀργοναύτας ἐπράχθη, αἱ προσορμίσαντες ἐν Κυζικῷ καὶ μετὰ τὸ ξενωθῆναι κατὰ ἄγνοιαν συμβαλόντες καὶ ἀνελόντες Κυζικὸν τὸν βασιλέα, καὶ πενήσαντες, ἔκτισαν ἱερὸν εἰς μνήμην αὐτοῦ, ἐκεῖθεν τε ἀπελθόντες εἰς

τὰ καλούμενα Πύθια θερμὰ καὶ θυσιάσαντες ἐπηρώτων τὸν Ἀπόλλωνα τίνας ἐστὶ τὸ ἱερὸν ὅπερ αὐτοὶ ὠκοδόμησαν. Καὶ ἐδόθη αὐτοῖς χρησμὸς περιέχων οὕτως· « Ἀδαῆς κόρη ἔγκυος ἔσται· ὁ γὰρ ἐξ αὐτῆς προΐων ἅπαντα κόσμον ζωγήσας πατρὶ προσάξει δῶρον· αὐτῆς ἔσται δοῦλος οὗτος. Μαρία δὲ τοῦνομα αὐτῆς. » Οἱ δὲ νομίσαντες περὶ Ῥέας ταῦτα λελέχθαι, ἐπωνόμασαν αὐτὸν τῆς Ῥέας. Ὅστις οἶκος ἐπὶ Ζήνωνος τοῦ βασιλέως, ἐκκλησίᾳ γέγονε τῆς δεσποίνης ἡμῶν καὶ θεοτόκου Μαρίας. (2) Ἐκεῖθεν τε ἀναπλέοντες διὰ τῆς Βιθυνίας ὠρμημένοι τὴν Ποντικὴν διαπεράσαι θάλασσαν, καὶ φθάσαντες περὶ τὸν καλούμενον Ἀνάπλου, ἔμαθον ὅτι τὸ στενὸν ἐκεῖνο τῆς θαλάσσης βάρβαρος τις Ἀμυκος κατέχει καὶ τοὺς πλείοντας ληστεύει καὶ φονεύει, καὶ καταφυγόντες ἐν κόλπῳ δασυτάτῳ ἐθεάσαντο ἐν ὄπτασίᾳ τινὰ φοβεράν [ἀνδρὸς] εἰκόνα ἀετοῦ ἔχοντος πτέρυγας κατὰ τῶν ὤμων, προθεσπίζοντος αὐτοῖς τὴν κατὰ Ἀμύκου νίκην. Συμβαλόντες γοῦν ἀναιροῦσι τὸν Ἀμυκον, καὶ ὑποστρέψαντες ὠκοδόμησαν ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ ἱερὸν, γράψαντες ἐν εἰκόνι ὅπερ εἶδον ἐκτύπωμα, καὶ ὀνομάσαντες τὸν τόπον Σωσθένιον· ὅπερ ἱερὸν χρόνοις ὕστερον ὁ τοῦ Βυζαντίου βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ὁ μέγας εἰς ὄνομα τοῦ ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ ὠνόμασεν. (3) Ἐκεῖθεν οἱ περὶ Ἰάσονα διὰ τῆς Ποντικῆς θαλάσσης εἰς Κολχίδα παραγενόμενοι ἔλαβον τὴν Μήδειαν καὶ τὸ χρυσοῦν λεγόμενον δέρας, ὅπερ ἦν οὐχ ὥσπερ ποιητικῶς φέρεται, ἀλλὰ βιβλίον ἐν δέρμασι γεγραμμένον, περιέχον ὅπως δεῖ γίνεσθαι διὰ χημείας χρυσόν. (4) Ἐν δὲ τῇ Φρυγῶν χώρᾳ ἦν τότε Τρώς ὁ πατήρ Ἰλου καὶ Γανυμήδους.

5. Ἐγένοντο δὲ κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους Κριταὶ τῶν Ἰουδαίων Χουσαρθὼμ χρόνους ζ', Γοθονοήλ χρόνους ν' (1. μ'), Γεδεὼν, Ἰεφθάε, ὃς ταξάμενος τὸ πρῶτον ὑπαντῆσαν αὐτῷ ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ καταθύειν, ἀνείλε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, Σαμφὼν, παῖς Μανωῆ, ὃς ὑπὸ Δαλίλας ὑπεκλόπη τὸν νοῦν, καὶ τῆς σωφροσύνης ἅμα καὶ τῆς ἰσχύος ἐξέπεσεν· καὶ ἐδόθη ἀλήθειν ἐν μύλῳ, δέσμιος εἰς Γάζαν ἀγχεῖς.

Fr. 14. Cf. Malalas p. 74 sq., Cedrenus p. 147.

Fr. 15. Μαρσύας] Probabiliter ex Nostro fluxerunt, quæ ap. Suidam v. Μαρσύας leguntur : Ἐν τοῖς χρόνοις τῶν Ἰουδαίων Κριτῶν καὶ Μαρσύας ἐγένετο σοφὸς, ὅστις ἐφεῦρε διὰ μουσικῆς αὐλοῦς ἀπὸ καλαμῶν καὶ χαλκοῦ· ὃς παραφρονήσας ἔρριψεν εἰς ποταμὸν ἑαυτὸν, καὶ ἀπώλετο· καὶ ὠνομάσθη ὁ ποταμὸς Μαρσύας· περὶ οὗ μῦθος φέρεται, ὅτι ἑαυτὸν ἀποθεώσας ἀπώλετο. Κατὰ δὲ τοὺς αὐτοὺς χρόνους ἐγένετο καὶ τὰ κατὰ τὸν Ἰάσονα καὶ τοὺς Ἀργοναύτας, ὡς Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιός φησι. Λέγεται δὲ μῦθος (1. λέγει δὲ ὁ μῦθ.), ὅτι ἐξεδάρη ὑπὸ Ἀπόλλωνος. Eundem in modum fab. narrant Malala p. 76 et Cedrenus p. 648. — ἀδαῆς κόρη κτλ.] Plenius hoc oraculum præbet Malal. p. 77. Cedren. p. 209 sq. — ὅστις οἶκος... ἐκκλησίᾳ γέγονε] ὅστις ἐπὶ Ζήνωνος τοῦ βασιλέως οἶκος γέγονε, codex. Mutavi ex Malala. — § 5. De his ita Exc. Salm. p. 390, 2· Οἱ Ἀργοναῦται διὰ τὸν Ἀμύκου φόβον ἐν δάσει [κόλπῳ] καταφυγόντες, εἶδον ὄπτασίαν ἀγγέλου, ὃς προεῖπεν αὐτοῖς νίκην· καὶ ἐξελθόντες καὶ νικήσαντες Ἀμυκον ὠκοδόμησαν τῷ φανέντι ἱερὸν, ὀνομάσαντες τὸν τόπον Λαοσθένην (Σωσθένιον in cod. 1630 et Cedreno p. 210, 15. Malalas p. 78, 19 ita : καλέσαντες τὸν αὐτὸν τόπον ἢ τὸ ἱερὸν αὐτὸ Σωσθένην, διότι ἐκεῖ φυγόντες ἐσώθησαν. Attamen *Leosthenium* verum esse loci nomen asserit P. Gyllius De Bosp. Thrac. II, c. 14 et 10). Pluribus hæc exponunt Cedrenus et Malalas l. l. — § 3. Ead. Exc. Salm. p. 390, 6 : Τὸ μυθολογούμενον χρυσοῦν δέρας βιβλίον ἦν ἐν δέρματι γεγραμμένον, περιέχον ὅπως δεῖ διὰ χημείας χρυσόν ἐργάζεσθαι. Cum codice 1630 ad verbum concinit Suidas v. Δέρας. Idem post v. διὰ χημείας χρυσόν addit : Εἰκότως οὖν οἱ τότε χρυσοῦν ὠνομάζον αὐτὸ δέρας διὰ τὴν ἐνέργειαν τὴν ἐξ αὐτοῦ. Joannes sua sumpserit e Charace (fr. 14), quem de alia re Malalas laudat p. 81. Ceterum quæ modo legimus de libro isto chemico, neque Malalas neque Cedrenus habet. — § 5. Judicium seriem mancam esse patet.

16.

Exc. De virt. p. 781 : Ὅτι Σαμφών, παῖς Μανωῆ, κριτῆς καὶ ἀνὴρ ἰσχυρός. Ἀχρι μὲν οὖν οὗτος ἐκράτει τῶν τοῦ σώματος ἡδονῶν, τῶν πολεμίων κατεδυνάστευσεν· ἐπειδὴν δὲ ὑπὸ Δαλιῶ τῆς πόρνης ὑπεκλάπη τὸν νοῦν, ἅμα καὶ σωφροσύνης καὶ τῆς ἰσχύος ἐξέπεσεν· ὑπὸ τε τῶν ἐναντίων ἁλοὺς δέσμιος εἰς Γάζαν ἀπήχθη, καὶ τῶν ὄψεων στερηθεὶς ἐδόθη ἀλήθειν ἐν μυλῶνι. Διὸ δὴ συμπεσὼν τοῖς τοῦ ἱεροῦ κίοσι συναπώλετο τοῖς ἐναντίοις εἰπὼν· « Ἀπελθέτω δὴ Σαμφών μετὰ τῶν ἄλλοφύλων. » Καὶ ὁ μὲν οὕτω διεφθάρη κρίνας τὸν λαὸν ἔτη εἴκοσι.

17.

Codex 1630 : Ἡλεὶ (δς), μυριάδων λαοῦ τεσσάρων καὶ τῶν παίδων αὐτοῦ ἀναιρεθέντων, ὑπὸ τῆς ἀθυμίας ἐξέπνευσε. Καὶ ἡ κίβωτος διαρπαγεῖσα παρὰ τῶν βαρβάρων πάλιν ἀπεδόθη μετὰ εἰκοσαετῇ χρόνον, λιμῶ περιπεσόντων τῶν βαρβάρων. Καὶ διήρχεσαν οἱ κριταὶ χρόνους τλζ'. Ἐπειτα περιστάντος τοῦ πλήθους καὶ βιαζομένου χειροτονῆσαι Σαμουὴλ βασιλέα, καθάπερ εἶχον τὰ ἔθνη, πρῶτος ἀνεδείχθη βασιλεὺς Σαούλ. Βαῶζ δὲ δίκαιος ἀνὴρ ἐκ τῆς εὐσεβοῦς γυναικὸς Ῥούθ ἐγέννησε τὸν Ὠβήδ, Ὠβήδ δὲ τὸν Ἰεσσαὶ, Ἰεσσαὶ δὲ τὸν Δαυὶδ, δς τὸν βάρβαρον Γολιάθ καταγωνισάμενος ἐκρίθη ὑπὸ πάντων μέγας, Σαούλ δὲ ὑπεκορίζετο. Ἡνίκα δὲ Σαούλ ὑπὸ τῶν πολεμίων ἦλω καὶ τὸν βίον μετήλλαξεν, εὐθέως βασιλεὺς ἀπεδείχθη τοῦ Ἰσραήλ. Δαυὶδ δὲ διάδοχον τῆς βασιλείας τὸν ἑαυτοῦ παῖδα Σολομῶνα ἀπέδειξεν· ἐν οἷς καὶ ὁ Τρωϊκὸς ἐκινήθη πόλεμος· ὅστις Σολομῶν οἰκοδομῇ τὸν ἐν Ἱερουσαλὴμ ναόν· ἐδίκαζε τε τῷ λαῷ ἐν σοφίᾳ. Γυναῖκας δὲ χιλίας ἀγαγόμενος πείθεται ὑπ' αὐτῶν εἰδωλολάτρης γίνεσθαι· διὸ καὶ προσέταξεν ὁ Θεὸς διαμερισθῆναι τὴν αὐτοῦ βασιλείαν.

18.

Exc. De virt. p. 781 : Ὅτι ὁ Σαούλ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων ὑπὸ δαίμονος κατέχετο, καὶ οὔτε ἐκάθευδεν οὔτε ἐκοιμάτο. Ὅντινα ὁ Δαβὶδ ταῖς μελωδίαις κατέθαλπεν.

2. Ὅτι ὁ Δαβὶδ ὁ βασιλεὺς ἐν πολέμοις ἄριστος ἦν καὶ τῶν νόμων ἀκριβὲς φύλαξ, καὶ πάντας τοὺς πολεμίους ἐχειρώσατο. Ὀλίγοις τέ τισι πταίσμασι τὸ σῶμα

πιεσθεὶς θεαῖς ἐπαιδεύετο μάστιγι. Πρὸς γὰρ τῶν ἑαυτοῦ παίδων μικροῦ δεῖν τῆς βασιλείας ἐξέπεσεν, γέλωσ τε τοῖς πολεμίοις ἀπεδείχθη. Καὶ ταῦτα μὲν μετανόαις καὶ δάκρυσιν ἐθεράπευσεν.

3. Ὅτι Σολομῶν ὁ υἱὸς Δαβὶδ ὁ βασιλεὺς Ἰουδαίων φρονήσει τε καὶ δυνάμει καὶ πλούτῳ περιφανὴς ἦν. Δι' ἡκάζων τε τῷ λαῷ ἐν σοφίᾳ τοῦ κρείττονος οὐ διέλειπεν. Ἦσκει τε πᾶσαν σοφίαν θείας χάριτος γέμουσαν, καὶ τῆς διδασκαλίας ἀκροατὰς πλείστους τῆς ἰδίας ἐποιεῖτο. Ταῦτά τε καὶ τὰ τοιαῦτα διαπραττόμενος τῷ τῆς φύσεως εὐαλώτῳ περὶ τὰς τοῦ σώματος ἡδονὰς ὑπαγόμενος, ἄγεται μὲν γυναικας χιλίας τὸν ἀριθμόν· πείθεται δ' ὑπ' αὐτῶν εἰδωλολάτρης γίνεσθαι. Διὸ προσέταξεν ὁ Θεὸς μερισθῆναι τὴν αὐτοῦ βασιλείαν, οὐκ ἐπὶ τῶν χρόνων αὐτοῦ, διὰ μνήμην Δαβὶδ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἀλλὰ μετὰ τὴν αὐτοῦ τελευτήν.

19.

Exc. De ins. p. 4 ed. Cramer. : Ὅτι Συναχειρίμ ὁ τῶν Ἀσσυρίων βασιλεὺς ὑπὸ τοῦ ἰδίου παιδὸς ἀνῆρέθη, πρὸς Αἰθίοπας ἀγωνιζόμενος.

20.

Exc. cod. 1630 : Ἐν δὲ τῇ τῶν Ἑλλήνων χώρᾳ Λάπαθος ὁ βασιλεὺς ἔσχεν υἱοὺς δύο, τὸν Ἀχαιὸν καὶ τὸν Λάκωνα· καὶ τελευτῶν ἐμέρισεν αὐτοῖς τὴν βασιλείαν, καὶ ὁ μὲν Ἀχαιὸς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ μοῖραν ἐκάλεσεν Ἀχαιάν, ὁ δὲ Λάκων, Λακωνικήν. [Καὶ μετ' αὐτὸν ἐβασίλευσαν Λακῶνων ἄλλοι τινές] ἄχρι τῆς βασιλείας Θεστίου. Ὁ [δὲ] Θεστῖος ἔσχε θυγατέρας γ', τὴν Λήδαν, τὴν Κλυτίαν καὶ τὴν Μελανίππην. Ἐσχεν οὖν ἡ Λήδα [ἄνδρα] Τ[υ]νδαρέα, ἐξ οὗ ἔσχε θυγατέρα Κλυταιμνήστραν τὴν γαμηθεῖσαν Ἀγαμέμνονι. Ἡ τοίνυν Λήδα μοιχευθεῖσα ὑπὸ τινος ἀνδρὸς ἐπιφανοῦς Κύνου, ἐκύησεν ἅμα παῖδας τρεῖς, Κάστορα καὶ Πολυδεύκην καὶ Ἑλένην τὴν Μενελάου γυναῖκα.

21.

Exc. De virt. p. 782 : Ὅτι Σθενέβοια ἡ Προίτου γυνὴ φιλήσασα τὸν Βελλεροφόντην, καὶ μὴ ἐπιτυχοῦσα διὰ τὴν ἐκείνου σωφροσύνην, τούνκντιον διέβαλεν αὐτὸν τῷ Προίτῳ, ὥς βουλόμενον αὐτὴν μοιχεῦσαι. Καὶ ἀγανακτῆσας ὁ Προῖτος ἐπεμψεν αὐτὸν τῷ Ἰοβάτῃ, τῷ πατρὶ τῆς Σθενεβοίας, ἵνα ἐκεῖνος αὐτὸν φονεύσῃ.

Fr. 16. Eadem Suidas v. Σαμφών. — Δαλιῶ] Δαλιῶ cod., item ap. Suidam cod. A, Δαλδᾶς cod. E V.

Fr. 18. § 1. Eadem Suidas v. Σαούλ. Quæ præter hæc ap. Suid. s. v. Σαούλ leguntur excerpta duo, probabiliter ad eundem Joannem referre licet. — § 2. Eadem Suidas v. Δαυὶδ, et ex parte Exc. De ins. p. 1 ed. Cramer. : Ὅτι Δαβὶδ ὁ βασιλεὺς Ἱερουσαλὴμ, ὅς μὲν ἦν τῶν νόμων φύλαξ, πάντας τοὺς πολεμίους ἐχειρώσατο· ὀλίγοις δὲ etc. usque ad v. ἐξέπεσεν. — ἀκριβὲς] sic Suidas. ἀκ. ἡ. cod. — τὸ σῶμα] sic Suidas; τοῦ σώματος cod. — μετανόαις] Suidas; μετανόια cod. Ceierum quæ antecedunt apud Suidam : Διὸ κλοντὸς αὐτὸν τοῦ Σαούλ, μετανόια κτλ., ad quæ proxime accedit Cedrenus p. 156, item Joanni vindicaverim. — § 3. Eadem Suidas v. Σολομῶν. Cf. fr. 17. — ὧ λαῷ] τὸν λαόν Suidas. — Ante σοφίᾳ Suidas addit : φρονήσει καὶ. — τῆς ἰδίας om. Suidas.

Fr. 19. Quum in seqq. Excerptis De ins. sermo sit de Græcorum rebus antetrojanis, intelligis auctorem, antequam ad hæc accederet, historiam Judaicam usque ad Ezechiae tempora recensuisse. Similiter Cedrenus. Aliter Malalas.

Fr. 20. Cf. Malalas p. 81, Cedrenus p. 211. — Καὶ μετ' αὐτὸν... ἄλλοι τινές] supplevi e Mal. et Cedreno. — Μελανίππην] sic Malalas p. 82, 10; Cedren. p. 212, 4 Μελίππην, codex noster Μελίτην. — Κύνου] κυάνου cod.

Fr. 21. Eadem Suidas v. Σθενέβοια. Cf. Mal. p. 83; Cedren. 212.

Ὁ γὰρ Προΐτος ἀνελεῖν αὐτὸν οὐκ ἠβουλήθη, ἐπειδὴ ἐν τάξει τέκνου ἀνεθρέψατο αὐτόν. Αἰσθόμενος δὲ ὁ Ἰοβάτης ὅτι ψευδὴς ἐστὶν ἢ κατ' αὐτοῦ κατηγορία, ἐφείσατο τοῦ Βελλεροφόντου. Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν τοῦ Προΐτου Ἀκρίσιος ἐβασίλευσεν.

22.

Exc. De insid. p. 390 : Αἰγεὺς, ἀγγεληέντος αὐτῷ ψεύδους, ὅτι ὁ υἱὸς αὐτοῦ Θησεὺς ὑπὸ Μινωταύρου ὤλετο, ἔρριψεν ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐκλήθη ὁ τόπος Αἰγαῖος.

23.

Exc. De virt. p. 782 : Ὅτι Πριάμος ὁ Φρυγῶν βασιλεὺς συνελθὼν Ἑκάβῃ εἶχεν ἐξ αὐτῆς Πάριν τὸν καὶ Ἀλέξανδρον. Ὅτις ἐγκυος οὔσα ἔδοξε λαμπάδα πυρὸς τίκτειν. Καὶ ἐπερωτήσας εἰς τὸ μαντεῖον ὁ Πριάμος ἔλαβε χρησμὸν, ὅτι τριακονταέτης γενόμενος ἀπολέσει τὴν Τροίαν. Καὶ τοῦτον ἀπέπεμψε εἰς τὸ Πάριον λεγόμενον. Παρελθόντος δὲ τοῦ τριακοστοῦ ἐνιαυτοῦ μεταστειλάμενος τοῦτον ὁ πατὴρ ἐν τῇ Τροίᾳ ἐορτὴν ἐπέτελεσε. Καὶ δεδωκὼς αὐτῷ δῶρα, καὶ πρὸς τοὺς τοπάρχας ἀποστείλας ἀπέστειλεν αὐτὸν θυσιάσαι τοῖς κατὰ τὴν Ἑλλάδα ἱεροῖς. Καὶ παραγενόμενος εἰς Σπάρτην τὴν ὑπὸ Μενελάου τότε βασιλευομένην εὔρε τὸν μὲν Μενέλαον πλεῖν μέλλοντα ἐπὶ τὴν Κρήτην, τάγματος ἕνεκα καὶ θυσίας ἐξ ἔθους προσαγομένης παρ' αὐτοῦ τῇ Εὐρώπῃ, ἐξ ἧς ἔλεγεν ἔχειν τὸ γένος. Ὁ τοίνυν Μενέλαος ὡς ἐδέξατο τὸν Ἀλέξανδρον καὶ τὰ γράμματα τοῦ Πριάμου καὶ τὰ δῶρα, ἐν τιμῇ τε ἐποιήσατο τὸν ἄνδρα καὶ κατέστησεν αὐτὸν ἐν τῷ παλλατίῳ διαιτᾶσθαι· καὶ ἤτησεν αὐτὸν ἀναμεῖναι τὰς ὀλίγας ἡμέρας, ἄχρις ἂν αὐτὸς τὴν εὐχὴν ἐκτελέσας ἀπὸ τῆς Κρήτης ἐπανέλθῃ. Οὕτω τοίνυν Ἀλεξάνδρου διατρίβοντος ἐν τῇ Σπάρτῃ, συνέβη τὴν Ἑλένην τὴν Μενελάου γυναῖκα οὔσαν ἐν παραδείσῳ θεαθῆναι ὑπ' αὐτοῦ. Συνῆσαν δὲ αὐτῇ Αἴθρα τε καὶ Κλυμένη, ἐκ τοῦ γένους καταγόμεναι Πέλοπος καὶ Εὐρώπης. Ὡς οὖν εἶδεν ὁ Πάρις τὸ κάλλος τῆς Ἑλένης, ἔρωτι βληθεὶς εἰς αὐτὴν διὰ τῆς Αἴθρας τε καὶ Κλυμένης ὑπονοθεύει τὰύτην, καὶ φεύγει διὰ τῶν πλοίων ὧν εἶχεν. Λαβὼν οὖν αὐτὴν μετὰ χρημάτων λιτρῶν τριακοσίων καὶ ἀργύρου πολλοῦ καὶ κόσμου ἀπέπλευσεν εἰς Σιδῶνα, ἐκεῖθεν τε εἰς Αἴγυπτον πρὸς τὸν βασιλέα Πρωτέα. Καὶ ἔμεινεν ἄχρι τινὸς παρ' αὐτῷ καταφρονήσας ὧν ἐκελεύσθη θυσῶν. Ὡς

οὖν ἐγνωρίσθη τοῦτο τοῖς τὴν βασιλικὴν φυλάττουσιν αὐλὴν τοῦ Μενελάου, παραχρῆμα ἀπέστειλάν τινα ἐν Γορτύνῃ τῇ πόλει τῆς Κρήτης ἀπαγγελοῦντα Μενελάῳ τὸ γεγονός. Ὁ δὲ ἀκούσας ἐπανῆλθεν εὐθέως ἐν τῇ Σπάρτῃ, πέμπων εἰς ἀναζήτησιν αὐτῶν ἐν παντὶ τόπῳ. Καὶ ὅτε ἔμαθε τούτους εἶναι ἐν τῇ Τροίᾳ, ἔπεμψε κατασκόπους ὀφείλοντας αὐτῷ τὴν ἀλήθειαν ἀπαγγεῖλαι· καὶ ἀποστέλλει πρέσβεις ὁ Μενέλαος μετὰ χρημάτων ἀποδοθῆναι αὐτοῖς τὴν Ἑλένην. Ἀπράκτων δὲ τούτων ἐπανελθόντων, πάλιν ἀπέστειλεν. Ὡς δὲ οὐδὲν ἔδρα, ταραττομένου τοῦ δήμου πρὸς τὸ ἀποδοθῆναι αὐτήν, οἱ τοῦ Πριάμου παῖδες ἀνθίσταντο. Ὁ δὲ Μενέλαος ὑποστραφεὶς σὺν Ἀγαμέμνονι τῷ βασιλεῖ περιήει τοὺς τοπάρχας τῆς χώρας, παρακαλῶν μὴ παριδεῖν τὴν ὕβριν τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ συμμαχεῖν αὐτῷ καὶ συναγωνίσασθαι κατὰ τῶν ταῦτα τολμησάντων βαρβάρων. Καὶ συνήγαγον βασιλεῖς καὶ τοπάρχας, καθὼς φησιν Ὅμηρος καὶ Δίκτυς.

24.

Exc. Salm. p. 390 : Ὁ Πάρις ἐγκώμιον ἐξέθετο τῆς Ἀφροδίτης, ἡγουν τῆς ἐπιθυμίας, καὶ συγκρίνας αὐτὴν μετὰ Ἥρας καὶ Ἀθηνᾶς, δέδωκεν αὐτῇ τὸ μῆλον, ἥτοι τὴν νίκην, εἶπε δὲ [εἰς] αὐτὴν καὶ ὕμνον τὸν λεγόμενον κεστόν.

2. Ὁ Παλαμήδης διὰ τῆς τάβλας τὸν γήινον κόσμον ἠνίζατο, τὸν ζωδιακὸν κύκλον διὰ τῶν δώδεκα κάσων, διὰ τοῦ ψηφοδόλου καὶ τῶν ἐν αὐτῷ ἐπτὰ κοκκίων τὰ ἐπτὰ ἄστρα τῶν πλανήτων· διὰ δὲ τοῦ πύργου τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ, ἐξ οὗ δίδοται πᾶσι καλὰ τε καὶ φαῦλα.

3. Δίκτυς ὁ μετὰ Ἰδομενέως συστρατεύσας ἐπὶ Τροίαν φησὶν ὅτι Πριάμος ἔπεμψε καὶ πρὸς τὸν Δαυὶδ πρεσβεῖαν, καὶ πρὸς Ταυτάνην βασιλέα Ἀσσυρίων· καὶ ὁ μὲν Δαυὶδ οὐ προσήκατο ταύτην, ὁ δὲ Ταυτάνης ἔπεμψε τὸν Τιθωνὸν καὶ τὸν Μέμνονα μετὰ πλήθους Ἰνδῶν. (4) Φησὶ δὲ καὶ ὅτι Ἑκτορι εἰς ὑπάντησιν Πενθεσιλείας τῆς Ἀμαζόνος ἐξερχομένῳ νυκτὸς ἐπιθέμενος Ἀχιλλεὺς αὐτόν τε καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ ἀπέκτεινεν. (5) Ὁ αὐτὸς λέγει ὅτι καὶ τὸν παρὰ Πολυμνήστορος φυλαττόμενον Πολύδωρον Πριάμου παῖδα ἔλαβεν Αἴας ὁ μέγας πολεμῶν Πολυμνήστορι· ἀναγαγόντος οὖν αὐτόν, οἱ Ἕλληνες πρὸ τοῦ τείχους τῆς πόλεως διεκηρύκευον λαβεῖν τὴν Ἑλένην καὶ δοῦναι τὸν παῖδα· ὡς δ' οὐκ ἐπείθοντο, πάντων ὁρώντων κατετοξεύθη.

Fr. 22. V. Malalas p. 87, cujus narratio quum proxime accedat ad ea quæ Suidas v. Αἰγεὺς habet, nihil dubito quin ex Joannis nostri Excerptis Suidiana fluxerint.

Fr. 23. Eadem fusius exponunt Malalas p. 92 sqq. et Cedrenus p. 216 sqq. Post verba εἰς τὸ Πάριον ex serie narrationis ponenda sunt ea quæ de Paride iudice Joannes ἀλληγορεῖ in fr. 24, § 1, collato Malala p. 92, 10—20.

Fr. 24. § 1. Cf. Tzetzes in Allegor. fabularum Homer. expositione (quem locum e cod. Bodlej. laudat Humphredus Hodijs in Prolegg. ad Joann. Mal. p. XXVI) : Καὶ ῥήτωρ δὲ γενόμενος (sc. Πάρις) γράφει πολλὰ μὲν ἄλλα, Εἰς ἐν δὲ τούτων σύγγραμμα τὰς τρεῖς θεὰς συγκρίνει, τὴν Ἀθηνᾶν τὴν φρόνησιν, τὴν Ἥραν τὴν ἀνδρείαν, Καὶ τὴν ἐπιθυμίαν δὲ φημὶ τὴν Ἀφροδίτην· ἢ καὶ τὸ μῆλον δέδωκε, τῆς νίκης τὰ πρωτεῖα, Ὡς Ἰωάννης χρονικὸς Ἀντιοχεύς που γράφει, Αὐτὸ μόνον ἀλληγορῶν, τ' ἄλλα παραλιμπάνων. — § 2. V. Malal. p. 103, Cedren. p. 220. — τάβλας] ταύλας codex. — § 3. Ταυτάνης, deb. Τεύταμον. V. Diodor. II, 22. Epistolam Priami ad Teutam. habes ap. Cephalionem in Euseb. Chron. p. 41 Mal. — § 4. V. Malalas p. 123, 5. — § 5. V. Mal. p. 102 sq. Cedren. p. 223.

6. Ῥῆσος τὰς οἰκήσεις ἔχων ἐν Βυζαντίῳ ἐν τῷ λεγομένῳ Ῥησίῳ (Ῥησίῳ S.), ὅπου νῦν ἐστὶν ὁ τοῦ μεγαλομάρτυρος ἁγίου Θεοδώρου ναός. (7) Τὸ ἐν Τροίᾳ Παλλάδιον ζώδιον ἦν μικρόν, ὑπὸ Ἀσίου τινὸς φιλοσόφου κατασκευασθὲν εἰς φυλακὴν τῆς πόλεως. (8) Ἐν τῷ μέλλειν τὴν Τροίαν ἀλίσκεσθαι, κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν ἀναθημάτων, τὸ τοῖς θύμασιν ἐπιβαλλόμενον πῦρ οὐχ ἦπτεν, ἀλλ' ἐσβέννυτο· τοῦτο εἰπὼν Ὀδυσσεὺς τοῖς Ἑλλήσιν ἤδη ἀπαγορεύσασιν καὶ μέλουσιν ὑποχωρεῖν, ἐθάρρυνεν αὐτούς.

9. Ἡ Σικελία τρίγωνος οὔσα ὑπὸ τριῶν ἀδελφῶν ἐβασιλεύετο, ὧν ὁ μὲν ἐλέγετο Κύκλωψ, ὁ δὲ Πολύφημος. Καταπονηθεὶς δὲ ὑπ' αὐτοῦ, καὶ πολλοὺς τῶν οἰκείων ἀποβαλὼν, δώροις δελεάσας αὐτὸν καὶ οἴνῳ, τὴν αὐτοῦ μονογενῆ θυγατέρα ἀρπάσας ἔφυγεν, ὡς Σίσυφος ὁ Κῶος ἱστορεῖ. Ὅτι γοῦν ἀλλήλοις συνήρχοντο οἱ τρεῖς ὠνομάζοντο Κύκλωπες, καὶ ἐμυθεύσαντο ὅτι τρεῖς ὀφθαλμοὺς εἶχον, σημαίνοντες τοὺς τρεῖς ἀδελφοὺς ἀλλήλοις συγχειμένους· ὁ δὲ Πολύφημος ἕνα, ὃν διὰ πυρὸς διετύφλωσεν Ὀδυσσεὺς, ὅτι τὴν αὐτοῦ θυγατέρα ἐκκαυθεῖσαν ἔρωτι ἀφείλετο. (10) Καλυφὼ καὶ Κίρκη Ἥλιου καὶ Σελήνης ἦσαν ἰέρειαι.

25.

Exc. De ins. p. 4 : Ὅτι ὁ βασιλεὺς Ἀγαμέμνων ἀποπλεύσας ἀπὸ τῆς Ἰλίου εἰς τὴν ἰδίαν πατρίδα, εὔρε τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα Κλυταιμνήστραν ὑπὸ Αἰγίσθου μοιχευομένην. Ἀκούσασα γὰρ αὕτη ὅτι τὴν Κασάνδραν ἔλαβεν ἐν τῇ Τροίᾳ γυναῖκα, καὶ ἀφορμὴν εὐρηκυῖα, θάνατον κατασκευάζει σὺν τῷ Αἰγίσθῳ τῷ ἑαυτῆς μοιχῷ, καὶ αὐτῷ γένους ὄντι βασιλικῷ. Ἐνδύσασα γὰρ τὸν ἄνδρα χιτῶνα πανταχόθεν ὑφασμένον, παρεσκεύασεν αὐτὸν ὑπὸ Αἰγίσθου σφαγῆναι· καὶ λαμ-

βάνει τοῦτον ἄνδρα, καὶ ἔσχεν ἐξ αὐτοῦ θυγατέρα Ἡριγόνην. Ταῦτα τοίνυν ἀκούσας ὁ Ὀρέστης, ὁ τοῦ Ἀγαμέμνονος υἱός, ἦλθεν ἀπὸ τοῦ Σχοινέως, τοῦ θρέψαντος αὐτὸν, τοῦ πατρὸς τὸν θάνατον ἐκδικήσων. Οἱ δὲ περὶ τὸν Αἰγίσθον καὶ τὴν Κλυταιμνήστραν ἐβουλευόντο καὶ αὐτὸν ἀνελεῖν, ἀλλ' ἡ τούτου ἀδελφὴ Ἥλέκτρα, ἐξεῖπεν αὐτῷ τὴν βουλὴν· καὶ σὺν τῷ Στροφίῳ γενόμενος, καὶ τῷ υἱῷ αὐτοῦ Πυλάδῃ, συγγενῶν ὄντων τοῦ Ἀγαμέμνονος, παραγίνεται εἰς τὸ μαντεῖον, καὶ λαμβάνει χρησμὸν, ὅτι δεῖ αὐτὸν ἐκδικῆσαι τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς, καὶ ἀνελεῖν τὸν Αἰγίσθον καὶ τὴν αὐτοῦ μητέρα, καὶ τὴν βασιλείαν ἀναλαβεῖν τοῦ πατρὸς. Ὅπερ πέπραχεν ἐπιλαβόμενος καίρου, καὶ ἐπελθὼν αὐτοῖς ἐν τῷ παλλατίῳ, ἀμφοτέρους κατασφάζει. Κινήσεως οὖν κατ' αὐτοῦ γενομένης ὑπὸ τε τοῦ πατρὸς Κλυταιμνήστρας καὶ τῶν συγγενῶν Αἰγίσθου, καὶ δίκης ἀγωνισθείσης παρὰ τῷ Ἀρείῳ πάγῳ, ψῆφον ἔλαβεν ὁ Ὀρέστης, δικαίως ἀνελεῖν τὴν μητέρα. Τούτῳ τοίνυν τῷ τρόπῳ, διαφυγὼν τὰς κατηγορίας, βασιλεύει τοῦ Ἀργούς. Καὶ εἰς μανίαν ἐλθὼν μετὰ ταῦτα ἀπεδήμησε τῆς χώρας, ἐν ὅλοις τοῖς ἱεροῖς θυσιάζων, καὶ δεόμενος ἀπαλλαγῆναι τῆς μανίας, ἄχρις οὗ παραγέγονεν εἰς τὸ Σίλπιον ὄρος, ἐν ᾧ νῦν Ἀντιόχεια ἡ μεγάλη κεῖται· καὶ ἐκεῖ θεραπευθεὶς ἐπανῆλθε. Καὶ παραγενόμενος ἐν Σκυθίᾳ πρὸς τὴν ἑαυτοῦ ἀδελφὴν Ἰφιγένειαν, ἰέρειαν οὔσαν τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ προσάγουσαν τοὺς ξένους εἰς θυσίαν, λέγει τῷ Πυλάδῃ· « Ἰδοὺ τοσοῦτων ἐκφυγόντες κινδύνων, μέλλομεν εἰς θυσίαν προσάγεσθαι· πολλῶν γὰρ ἀνθρώπων ὀρώμεν ἐνταῦθα ἐρριμένα ὀστέα. » Ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔφη· « Ἀγωμεν εἰς τὸ ἱερόν, καὶ ἐρωτήσωμεν εἰ ζῇ Ἰφιγένεια ἡ σὴ ἀδελφὴ, καὶ προσπίπτοντες αὐτῇ σωζώμεθα. » Καὶ ποιήσαντες τοῦτο, καὶ γνωρισθέντες

— § 6. Eadem accuratius Suidas : Ῥῆσος, ὄνομα κύριον· στρατηγὸς τῶν Βυζαντίων, τὰς οἰκήσεις ἔχων πρὸ τῆς πόλεως ἐν τόπῳ ἐπιλεγομένῳ Ῥησίῳ, ἐνθα νῦν ὁ οἶκος τοῦ μεγάλου μάρτυρος Θεοδώρου γνωρίζεται. Ἦλθεν εἰς συμμαχίαν τῶν Τρώων, καὶ καταλύσας ἐν τῷ πεδίῳ τῷ πρὸ τῆς πόλεως κειμένῳ, ἀτυχῶς ἀπῆλλαξε· διὰ νυκτὸς γὰρ Διομήδης καὶ Ὀδυσσεὺς τοῦτον κατασφάζουσι. — § 7. De his Joannem nostrum Antiochenum laudat Tzetzes ad Lyc. 355 p. 537 : Ἰωάννης δὲ ὁ Ἀντιοχεὺς οὐκ ἐξ οὐρανοῦ λέγει πεσεῖν τὸ Παλλάδιον, Ἀσίον δὲ τινὰ φιλόσοφον μαθηματικὸν τοῦτο ποιῆσαι ὠροσκοπία καλλίστη, εἰς τὸ ἀπόρρητον εἶναι τὴν πόλιν ἐκείνην, ἐνθα ἂν τοῦτο μὲν πεφυλαγμένον καὶ ἄσυλον. Χαρίσασθαι δὲ τὸ τοιοῦτο Παλλάδιον τῷ Τρωί. Τὰς δὲ ἀλληγορίας καὶ τὸ ἐπὶ ἐπεκτεῖναι τὴν ἱστορίαν ἐατέον· οὗτος γὰρ, ὡς μυριάκις ἔφην, μυθικῶς γράφει. Ead. tangit Tzetzes Exeg. II. p. 135 ed. Herm. Ex Joanne fluxerunt etiam quæ leguntur apud Suidam : Παλλάδιον. Τοῦτο ἦν ζώδιον μικρὸν ξύλινον, ὃ ἔλεγον εἶναι τετελεσμένον, φυλάττον τὴν βασιλείαν τῆς Τροίας· ἐδόθη δὲ Τρωί τῷ βασιλεῖ, κτίζοντι τὴν πόλιν, ὑπὸ Ἀσίου τινὸς φιλοσόφου καὶ τελεστοῦ· διὸ δὴ εἰς τιμὴν Ἀσίου τὴν ὑπ' αὐτοῦ βεβασιλευμένην χώραν, πρότερον Ἠπειρον λεγομένην, Ἀσίαν ἐκάλεσαν. Οἱ δὲ ποιητικῶς γράψαντες ἐκ τοῦ ἁέρος εἶπον τὸ Παλλάδιον τοῦτο κατενεχθῆναι τῷ Τρωί βασιλεύοντι Φρυγῶν. Τοῦτο Διομήδης καὶ Ὀδυσσεὺς, ὅτε τὴν πρεσβείαν ἐποιήσαντο πρὸς Πρίαμον, ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἐσύλησαν, προδεδωκυῖας αὐτὸ Θεανοῦς, τῆς τοῦ Ἀντήνορος γυναικὸς, ἱερείας τυγχανούσης καὶ φυλαττούσης αὐτό· ἦσαν γὰρ ἀπὸ χρησμοῦ καὶ Ἀντήνορος μανθόντες, ὅτι ἔως οὗ μένει τὸ Παλλάδιον ἐν τῇ Τροίᾳ, ἀσάλευτος ἐστὶ ἡ βασιλεία τῶν Φρυγῶν. Πολλὴ τοίνυν μεταξὺ Αἴαντος καὶ Ὀδυσσεὺς ἐκινήθη ἔρις, τίς τοῦτο εἰς τὴν ἰδίαν ἀπενέγκοι πατρίδα, δικαζόντων αὐτοῖς τῶν ἄλλων βασιλείων καὶ προμάχων. Πολλῶν τοίνυν μεταξὺ λόγων κινήθηντων, καὶ γενομένης ὀψίας, ἔδοξεν αὐτοῖς παραθέσθαι τὸ βρέτας Διομήδῃ, μέχρις ἂν γένηται πρωί. Καὶ τούτου γενομένου, διὰ τῆς νυκτὸς εὐρέθη ὁ Αἴας ἐσφαγμένος· ἀδήλως· ὑπενόουν δὲ δόλῳ φονεῦσαι αὐτὸν τὸν Ὀδυσσεῖα. Καὶ φιλονεικήσαντες πρὸς ἀλλήλους ἀπέπλευσαν. Eadem verba habet schol. Hom. II. ζ, 311. Eodem modo rem narrant Malalas p. 109, Cedren. p. 229. Cf. Eustath. in Dion. 620. — § 8. Τοῦτο εἰπὼν Ὀδ.] sc. Ulysses cum Diomede Trojam ingressus erat, ὅτε τὰς ἑορτὰς τῶν ἀναθημάτων εἶχον οἱ Φρύγες καὶ οἱ Ἕλληνες. — § 9. V. Malalas p. 114. — τριῶν] tertii nomen est Antiphates, qui erat rex Laestrygonum. — καταπονηθεὶς] sc. Ὀδυσσεὺς ὑπὸ Πολυφήμου. V. Mal. p. 116. — θυγατέρα] Ἑλλην dicunt Malalas et Tzetzes Hist. X, 934. — § 10. Ead. Malalas p. 117, 21.

Fr. 25. Eadem iisdem sæpe verbis narrant Cedrenus p. 234 et Malalas p. 133 sqq. (ex Dictyis libro sexto) et Anon. Chron. cod. Paris. 854 in Cramer. Anecd. II, p. 222.

ὑπ' αὐτῆς, ἔλαβον αὐτὴν σὺν τῷ ἀγάλματι τῷ χρυσοῦ τῆς Ἀρτέμιδος. Καὶ περιελθόντες γῆν πολλὴν ἐπανερχονται εἰς Μυκῆνας τὴν ἰδίαν πατρίδα· καὶ δίδωσι τὴν Ἡλέκτραν τὴν ἀδελφὴν πρὸς γάμον τῷ Πυλάδῃ. Μαθὼν δὲ ὁ τῆς Σκυθίας βασιλεὺς ἐπεμψε στρατιώτας πολλοὺς ἐπιδιώκοντας αὐτούς. Οἱ δὲ κατὰ τὴν Παλαιστίνην ἔλθόντες, καὶ ἀρρεσθέντες τοῖς τόποις, ὄκησαν ἐν αὐτῇ, τὴν πρώην λεγομένην Νύσαν Σκυθῶν μετονομάσαντες πόλιν.

26.

Exc. De virt. p. 786 : Ὅτι Μανασσῆς ὁ τῆς Ἱερουσαλήμ βασιλεὺς ἐξέκλινεν ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τοῦ θεοῦ καὶ πρὸς τὰ ἀγάλματα τὸν νοῦν ἐπλανήθη, τὰ τῶν καλουμένων Ἑλλήνων ἀποδεχόμενος δόγματα· διεπολέμει δὲ καὶ τοῖς ἐκλεκτοῖς τοῦ θεοῦ, τὸν τε Ἡσαΐαν ξυλίνῳ πρίονι διελὼν, καὶ τοὺς ἄλλους προφήτας φυγάδας καταστήσας τῆς Ἱερουσαλήμ. Διὸ παρεδόθη εἰς χεῖρας τῶν ἐναντίων αὐτοῦ. Καὶ βασανισθεὶς ἐν πέδαις σιδηραῖς, ἐπέγνωσε τὸν θεὸν οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, καὶ προσελθὼν οὐ παρώφθη. Βασιλεύσας δὲ ἔτη πέντε καὶ πεντήκοντα μετέλλαξε τὸν βίον.

27.

Exc. De ins. p. 5 : Ὅτι Καμβύσης ὁ Περσῶν βασιλεὺς καθεῖλε τὰς Αἰγυπτίας Θήβας, καὶ ταύτας εἰς ἑδάφος κατέσκαψεν· Ἀμασίς τε ὁ τῶν Αἰγυπτίων βασιλεὺς ἅμα τῷ βίῳ καὶ τὴν βασιλείαν κατέστρεψεν, τοῦ ἔθνους τῶν Αἰγυπτίων τελεῖν ὑπὸ Πέρσας ὁμολογήσαντος. Ἐπὶ δὲ τὴν ἐνδοτέραν ἐλαύνειν προθυμούμενος, ὑπὸ τῆς εἰμαρμένης ἐκωλύθη, δολοφονηθεὶς ὑπὸ τῶν περὶ αὐτὸν μάγων, βασιλεύσας ἔτη 7. Οὗτοι γὰρ μετὰ τὸν Καμβύσου θάνατον τῇ ἀρχῇ προσπηδῆσαντες, μῆνας 7 κατετρύφησαν, ἄχρις οἱ τῶν Περσῶν ἄρχοντες αὐτοὺς μὲν ἐπὶ τῆς αὐλῆς κατεχρήσαντο, τῆς δὲ βασιλείας προστάτην ἀπέδειξαν Δαρεῖον.

28.

Ibid. p. 5 : Ὅτι ἐπὶ τῆς ἀναγορεύσεως Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνα, τῶν Αἰγυπτίων ἐβασίλευε Νεκταναβώ. — Καὶ ὁ τῶν Ἀργείων βασιλεὺς Δαναὸς διὰ τῶν αὐτοῦ ν' θυγατέρων τοῖς τοῦ ἀδελφοῦ Αἰγύπτου παισὶ ν' οὓσιν ἐμνηχανήσατο θάνατον, πλὴν Λυγκέως.

29.

Exc. Salmas. p. 391 : Οἰνόμαος πρῶτος ἐφεῦρε τὰ τοῦ ἵπποδρόμου χρώματα, καὶ ἐποίει τὸν ἀγῶνα Μαρτίου καὶ γῆς καὶ θαλάσσης. Ἐβάλλοντο κλῆροι, καὶ ὁς ἔλαχεν ὑπὲρ τῆς γῆς ἀγωνίσασθαι, ἐφόρει χλοανόν, ὁ δὲ ὑπὲρ τῆς θαλάσσης, κυανόν. Ἐτίθει δὲ Οἰνόμαος ἑπαθλὸν τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα, καὶ ὁ νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ πληθους τῶν θεωμένων ἀνηρεῖτο. Ἐῖχον οὖν σημεῖον οἱ τότε, καὶ εἰ μὲν τὸ χλοανὸν ἐνίκα, τῆς γῆς εὐφορίαν ἤλπιζον, καὶ οὕτως ἐγίνετο· εἰ δὲ τὸ κυανόν, τῆς θαλάττης εὐπλοίαν· καὶ ἠύχοντο οἱ μὲν γεωργοὶ τὸ χλοανὸν νικᾶν, οἱ δὲ ναυτίλοι τὸ κυανόν. Πρῶτον δὲ Ἐνυαλίου τινὸς διπώλῳ χρησαμένου ἄρματι, ἐν τούτῳ πρῶτος Οἰνόμαος τετραπώλῳ ἐχρήσατο.

30.

Ibid. p. 391 : Οἱ Ῥόδιοι θαλασσοκρατήσαντες στήλην ἔστησαν, ἣν διὰ τὸ μέγεθος Κολοσσὸν ἔλεγον, καὶ διὰ τοῦτο ὠνομάσθησαν Κολοσσαεῖς. Ἡ Καρχηδὼν χώρα ὑπὸ Καρχηδόνα τοῦ Τυρίου ἐκτίσθη.

31.

Ibid. p. 391 : Ῥωμύλος πρῶτος ἐν Ῥώμῃ ἔκτισεν ἑπικλόν, καὶ διεῖλε τὸν δῆμον εἰς μέρη δ', εἰς τιμὴν τῶν δ' στοιχείων, καὶ τὰς ἑβ' θύρας κατὰ τύπον τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου ἱστόρηκεν, τὸ δὲ πέλμα τῆς γῆς πάσης, καὶ τὸν Εὐριπὸν τῆς θαλάσσης ὑπὸ [τῆς] γῆς μεσαζομένης· τὸν ἐπὶ τὰς θύρας καμπτόν, τὴν ἀνατολήν, καὶ τὸν ἐπὶ τὴν σφενδόνην, τὴν δύσιν, ὡς φησι Χάραξ· τὰ ἑπτὰ σπάτια τὸν δρόμον [τῶν] ἑπτὰ πλανητῶν. Τὸ βένετον ἀπὸ Βενετίας ὠνόμασεν, ἐν ᾗ γίνονται κυανὰ χρώματα· καὶ προσεκόλλησε τῷ πρασίῳ, ἥτοι τῇ γῇ (ὅπερ ἀπὸ τοῦ πραίσετα ὠνόμασε διὰ τὸ παραμένον), τὸ λευκόν, ἥτοι τὸν ἀέρα, διότι ἐκάτερα τῆς ἀλλήλων συγκράσεως δέονται. Τὸ δὲ ρούσιον, ἥτοι τὸ πῦρ, τῷ κυανῷ, ἥτοι τῷ ὕδατι, ὑπέταξε, διότι τὸ πῦρ ὑπείκει τῷ ὕδατι.

32.

Exc. De insid. p. 5 sq. : Ὅτι Ῥωμύλος βασιλεύσας Ῥωμαίων διετέλει εἰς μὲν τοὺς πολέμους διαπρέπων, εἰς δὲ τοὺς πολίτας ὑπερφρονῶν, καὶ μάλιστα εἰς τοὺς τῆς βουλῆς ἐξέχοντας. Τοῖς μὲν γὰρ στρατευομέ-

Fr. 29. V. Malal. p. 173, Cedren. p. 207, Chron. Pasch. p. 208, Anonym. in Cram. An. II, p. 191. Interponunt hæc chronologi modo laudati eo loco, quo de ludis a Romulo institutis sermonem faciunt. Ducta videntur ex Historiis Characis (cujus vide fragm. 19, tom. III, p. 610).

Fr. 30. Vide Malalam p. 149.

Fr. 31. Μεσαζομένης] sic Malalas ceterique; βασταζομένης; codex. — σπάτια] ὑπάτια codex. — τὸ βένετον] Ante hæc excerptor omisit nonnulla. Malalas p. 175, 20 ita habet: Καὶ ἐπέθηκεν ὁ Ῥώμος τοῖς αὐτοῖς τέτρασι στοιχείοις τὰ ὀνόματα, τῇ γῇ τὸ Πράσινον μέρος, ὃ ἐστὶ τὸ χλοῶδες· τῇ δὲ θαλάσσῃ, ὃ ἐστὶ τοῖς ὕδασι, τὸ Βένετον μέρος, ὡς κυανόν· τῷ δὲ πυρὶ τὸ Ρούσιον μέρος, ὡς ἐρυθρόν· τῷ δὲ ἀέρι τὸ Ἄλθον μέρος, ὡς λευκόν. Κάκεῖθεν ἐπενοήθη τὰ τέσσαρα μέρη ἐν Ῥώμῃ. — πραίσετα] πραίσειντος? Cedren. p. 258, 22: τὸ δὲ πράσινον ἐκάλεσε ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ πρεσέντου, διὰ τὸ εἶναι παράμουνον· ἴδιον γὰρ τῆς γῆς τὸ χλοῶδες διὰ παντός. Chron. Paschal. p. 208, 20: ἐκάλεσε δὲ τὸ πράσινον μέρος πραίσειντον, ὃ ἐστὶ Ῥωμαϊκὴ λέξις, ἥτις ἐρμηνεύεται ἐμπαράμουνον· πραίσειντεύειν (sic etiam Mal. p. 173, 3; παρυσέτουιν chron. Anon. ap. Cram. p. 192, 26) γὰρ λέγεται τὸ παραμένειν κτλ. — ὑπείκει] Ap. Cedren. 259, 3 legitur ὑπόκειται. Malalas p. 176, 11: καθότι σθέννυσι τὸ ὕδωρ τὸ πῦρ, ὡς ὑποτεταγμένον αὐτῷ. Eodem modo Chron. Paschale.

Fr. 32. Cf. Plutarch. Rom. 26 sqq.

νοῖς προσφιλῆς ἦν, καὶ χώρας αὐτοῖς νέμων, καὶ τῶν λαφύρων διδούς· πρὸς δὲ τὴν γερουσίαν οὐχ ὁμοίως διέκειτο· ὅθεν μισήσαντες αὐτὸν καὶ περιέχοντες ἐν τῷ βουλευτηρίῳ δημηγοροῦντα διεσπάραζάν τε καὶ διέφθειραν. Συνήρατο δὲ αὐτοῖς πρὸς τὸ λαθεῖν ζάλη μεγίστη τοῦ ἀέρος καὶ ἔκλειψις ἡλίου· ὅπερ ποῦ καὶ ὡς ἐγεννᾶτο γέγονε. Καὶ ὁ μὲν Ῥωμύλος αὐταρχήσας ζ' καὶ λ' ἔτη τοιοῦτον ἔσχε τὸ τέλος. Ἀφανισθέντος τε οὕτως αὐτοῦ, τὸ πλῆθος καὶ οἱ στρατιῶται μάλιστα ἐκεῖνον ἐζήτουν. Αὐτοὶ δ' ἐν ἀπόρῳ ἦσαν, μήτε ἐξεῖπεν τὸ πραχθὲν ἔχοντες, μήτε βασιλέα καταστήσαι δυνάμενοι. Ταρασσομένων οὖν αὐτῶν, καί τι παρασκευαζομένων δράσαι, Ἰούλιός τις Πρόκλος, ἀνὴρ ἱππεὺς, στειλάμενος, ὡς καὶ ἐτέρωθέν ποθεν ἤκων, εἰσεπήδησεν ἐν τῷ μέσῳ, καὶ ἔφη· « Μὴ λυπεῖσθε Κυριῖται· ἐγὼ γὰρ αὐτὸς τὸν Ῥωμύλον εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνιόντα εἶδον· καὶ μοι ἔφη, εἰπεῖν τε ὑμῖν ὅτι θεὸς ἐγένετο, καὶ ὅτι Κυρίνος ὀνομάζεται, καὶ προσπαραινέσθαι ὑμῖν βασιλέα τε πάντως εὐθὺς ἐλῆσθαι τινὰ, καὶ τούτῳ πολιτεύματι χρηθῆσθαι. » Λεχθέντων τούτων, ἅπαντες ἐπίστευσαν, καὶ τῆς ταραχῆς ἀπεπαύσαντο· εὐθέως τε ναὸν Κυρίνῳ ὠκοδόμησαν, καὶ πᾶσι μὲν ἐδόκει βασιλεύεσθαι, οὐ μέντοι καὶ ὠμοφρόνουν· οἳ τε γὰρ καταρχὰς Ῥωμαῖοι καὶ οἱ ἐκ τῶν Σαβίνων προσοικισθέντες, ἑκάτεροι ἐξ ἑαυτῶν βασιλέα γενέσθαι ἠξίου· ἐκ τούτου τε ἀναρχία συνέβαινε. Ἐνιαυτὸν γοῦν ὅλον ἡ σύγκλητος τὸ κῦρος τῶν κοινῶν εἶχε πραγμάτων, πενθήμερον ἀρχὴν τοῖς ἐπιφανεστάτοις τῶν βουλευτῶν ἐκ διαδοχῆς κατανέμουςα, οὓς μεσοβασιλεῖς ὠνόμασεν.

33.

Exc. Salmas. p. 392 : Νουμᾶς ὁ βασιλεὺς ἐκέλευεν ἐν τοῖς ὑποδήμασι Ῥωμαίων τῶν πατρικίων τυποῦσθαι τὸ Ῥωμαϊκὸν κάππα, ὃ παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν ἐστὶ ῥῶν, οἱ δὲ διὰ τὸ τῶν κοινῶν ἐπιμελεῖσθαι πατέρων

ἔσχον ἐπωνυμίαν. Ἐφόρουν οὖν οἱ πατρικιοὶ τὰ καππάγια, ὡς οὐκ ἐξὸν ἄλλως ὀρᾶσθαι τῷ βασιλεῖ. (2) Ὁ αὐτὸς πρῶτος ἀπὸ χαλκοῦ καὶ σιδήρου ἐποίησεν ἀσσάρια, τῶν πρὸ αὐτοῦ δι' ὀστρακίνων καὶ σκυτίνων τὴν χρεῖαν πληροῦντων, ἅπερ ἀπὸ τοῦ οἰκείου ὀνόματος νουμία ἐκάλεσε. Τὸ δεσμοπτήριον (?) τὸ νούμερον καὶ τὰ ὀρύγματα οἱ ὑπόνομοι ἀπὸ τοῦ Νουμᾶ τοῦ βασιλέως ὀνομάζονται, ὡς πρώτου ἐπινοησαμένου αὐτά.

34.

Exc. De ins. p. 6 : Ὅτι Πρίσκος Ταρκύνιος ὁ τῆς Ῥώμης βασιλεὺς τριακοστῷ καὶ ὀγδόῳ τῆς βασιλείας ἔτει ὑπὸ τῶν Μαρκίου παίδων, τοῦ πρότερον δυναστεύσαντος τῆς Ῥώμης, ἀναιρεθεὶς, ὁμοῦ τε τῆς βασιλείας καὶ τοῦ βίου παύεται.

35.

Ibid. p. 6 : Ὅτι Σέρβιος Τούλλιος ἐπὶ βιωφελεστάταις πράξεσι κοσμούμενος, τετάρτῳ καὶ τεσσαρακοστῷ τῆς ἀρχῆς ἔτει διαφθείρεται, δολοφονηθεὶς ὑπὸ Ταρκυνίου Σουπέρβου, συνοικοῦντος μὲν τῇ αὐτοῦ Σερβίου θυγατρὶ Τουλλίᾳ, ἔλκοντος δὲ τὸ γένος ἀπὸ Ταρκυνίου Πρίσκου τοῦ πρὸ Σερβίου βασιλεύσαντος· συνεφαπμένης, ὡς φασι, τῆς γυναικὸς τοῦ μιάσματος, καὶ χειρας ἐναγείς τῷ τοῦ πατρὸς προσενεγκούσης φόνῳ.

36.

Exc. De virt. p. 786 : Ὅτι Ταρκύνιος Σούπερβος τῆς ἀρχῆς ἐπιλαβόμενος μετεκαίνισεν ἐπὶ τὸ αὐθαδέστερον, καὶ βαρυτέραν τὴν πολιτείαν ἀπέφηεν, οἷα δὲ ἐκ τοιούτων παρελθὼν εἰς τὴν ἡγεμονίαν δραμάτων· τοὺς τε νόμους μεταθεῖς, καὶ ἄρχοντας παρὰ τὸ σύνηθες προβαλλόμενος, καὶ δι' αὐτῶν τὸν δῆμον αἰκίζόμενος, δεσμά τε καὶ μάστιγας, κλοιοὺς ξυλίνους καὶ σιδηροὺς, πέδας, ἀλύσεις, μέταλλα καὶ ἐξορίας ἐφευρών· φιλοπόλεμός τε εἰ καὶ τις ἄλλος πώποτε γέγονεν,

— στειλάμενος] Suidas : Στειλάμενος, εὐσταλῶς ἐπεληθὼν. — θεὸς ἐγένετο] ὡς ἐγ. cod. — Κυρίνος] Cramer.; κύριος cod. Cf. Suidas : Κυρίνος· οὕτως Ἰούλιός τις Πρόκλος ἐπλάσαστο κεκληθῆσθαι ἀκηκοέναι Ῥωμύλον. Quæ fort. sunt ex Joanne nostro petita. — ἐπιφανεστάτοις] ἐπιφανεστέροις Suidas v. μεσοβασιλεῖς, ubi postrema hæc, absque fontis mentione, exscribuntur. — ὠνόμασεν] sic cod. A ap. Suidam; ὀνόμασθεν cod.; ὠνόμασαν vgo ap. Suid.

Fr. 33. § 1. Cf. Plutarch. Qu. Rom. p. 282, A. Castor. fr. 25. — § 2. Cf. Suidas : Ἀσσάρια, οἱ ὀβολοί. Νουμᾶς ὁ πρῶτος μετὰ Ῥωμύλον βασιλεὺς Ῥωμαίων γεγωνὺς ἀπὸ σιδήρου (ἀσήμου inepte Cedren.) καὶ χαλκοῦ πεποιημένα πρῶτος ἐχαρίσατο Ῥωμαίοις, τῶν πρὸ αὐτοῦ πάντων διὰ σκυτίνων (καὶ ξυλίνων addit Cedren. ex dittogr.) καὶ ὀστρακίνων τὴν χρεῖαν πληροῦντων· ἅπερ ὠνόμασεν ἐκ τοῦ ἰδίου ὀνόματος νουμία (νουμία Cedren.), ὡς φησι Τράγκυλλος (sc. Suetonius Περὶ ὀνομάτων κυρίων καὶ ἰδεῶν, ἐσθημάτων καὶ ὑποδημάτων). Eadem Cedren. p. 259. Chronicon Paschale horum loco ex eodem Suetonio quædam affert de togis purpuratis, quas a Pelasgis Numa adoptaverit. Utrumque ex eodem Joanne nostro fluxerit. Porro vix erraverim ex Joannis Excerptis descripta esse statuens quæ leguntur ap. Suidam : Νουμᾶς Πομπίλιος. Τοῦτον οἱ Ῥωμαῖοι, καὶ μὴ ἐπιδήμιον ὄντα, προεβάλοντο μετὰ τοὺς μεσοβασιλεῖς, καὶ αὐτῷ πᾶσαν τὴν ἡγεμονίαν ἐκ προβουλεύματος ἔδοσαν. Καὶ τὰ πολιτικὰ ἔθνη οὗτος διωκήσαστο· ἐνιαυτὸν τε πρῶτος εὗρατο, εἰς δώδεκα μῆνας τὴν ἡλιακὴν κατανείμας περίοδον, χύδην τε καὶ ἀκατανοήτως παντάπασιν πρὸ αὐτοῦ παρὰ Ῥωμαίοις φερομένην· ἱερά τε καὶ τεμένη ἱδρύσατο καὶ τοὺς λεγομένους Ποντίφικας καὶ Φλαμινίους τοῖς ἱερεῦσιν ἐπέστησε· Σαλίους τε τοὺς τὴν ὀρχησιν ἀσκήσαντας· τὰς τε Ἑστιάδας παρθένους τοῦ πυρὸς καὶ ὕδατος τὴν ἐπιμέλειαν ἔχειν ἐπέστρεψεν· αἱ τὴν μὲν ἀκραν τιμὴν παρὰ Ῥωμαίοις εἶχον, διὰ βίου δὲ τὴν παρθενίαν ἐφύλλαττον· καὶ τις αὐτῶν ἠνδρώθη, κατεχώννυτο· καὶ διὰ τοῦτο οὐ μύρῳ, οὐκ ἄνθεσιν, οὐχ ἱματίῳ χρῆσθαι συνεχωροῦντο, πλὴν λευκοῦ. Cum his cf. Cedren. p. 259. — νουμία] νοννουμία cod.

Fr. 35. Σέρβιος Τούλλιος] Σέρβιος Ταρκύνιος codex.

Fr. 36. Eadem Suidas v. Ταρκύνιος Σούπερβος, omissis verbis δεσμά τε... ἐφευρών; sed hæc quoque exhibet s. v. Σούπερβος. Porro Joannem exscribit Cedrenus pag. 262. — πώποτε] om. Suidas. — δεσμά τε κτλ.] « Eadem memorandum in Historia miscella : *Iste excogitavit primus vincula, taureas, fustes et lautumias, compedes, catenas, exilia, metalla, carceres*; quæ iisdem pæne verbis leguntur in Isidori Originibus, l. IV extremo. » VALESIIUS.

ὑπερόπτης τε καὶ ἀλαζών· ὅθεν καὶ τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην ἀπηνέγκαστο· Σουπέρβους γὰρ τοὺς ὑπερηφάνους ὠνόμαζον Ῥωμαῖοι.

37.

Exc. De insid. p. 7 : Ὅτι Ταρκύνιος Σούπερβος ἤδη γέρων ὢν ἐκπίπτει τῆς δυναστείας, πάλαι μὲν ἀδῆλως διὰ τὸν τρόπον μισούμενος, τότε δὲ καὶ νεύσαντος τοῦ πλήθους ἐς φανεράν ἀπόστασιν τῇ τοῦ δμῶνύμου παιδὸς ἀκολασία. Ὁ μὲν γὰρ ἔτυχεν τὴν Ἀρδεατῶν περικαθήμενος πόλιν καὶ (1. δέκα) πρὸς τοῖς ρ' σταδίοις τῆς Ῥώμης ἀπωχισμένην. Ταρκύνιος δὲ, ὁ τοῦ βασιλέως δμῶνυμος, Λουκρητίαν γυναικα, γένους παρὰ Ῥωμαίοις γνωριμωτάτου, Κολλατίνῳ συνοικοῦσαν, ἐμίανεν. Ἐπανελθούσης, καὶ τῷ πατρὶ τῇ τε λοιπῇ κατεμήνυσε συγγενείᾳ τῷ τε ἀνδρὶ, ἐπαρασαμένη τε πολλὰ τοῖς ἀφ' αἵματος, εἰ τὴν συμφορὰν αὐτῆς καταλείποιεν ἀτιμώρητον, σπασαμένη τὸ ξίφος, ὅπερ ὑπὸ τοῖς κόλποις ἀφανῶς ἔφερεν, ἑαυτὴν ἐν ὄψει τῶν παρόντων κατείργασατο. Τοῦτο δὲ τοὺς τε ἄλλους εἰς ὀργὴν ἀνῆψεν ἔλῳ τῆς ἀνθρώπου (παρῆσαν γὰρ οὐκ ὀλίγοι Ῥωμαῖων ἐπὶ θεῶν τοῦ πάθους), καὶ οὐχ ἥμισυ Βροῦτον, προσήκοντα μὲν κατὰ γένος ἐκείνῃ, ἄνδρα δὲ δημοτικόν τε καὶ μισοτύραννον, ὃς μάλιστα τὸ πλῆθος εἰς τὴν τῶν βασιλέων ἡγίρειν ἀπόστασιν, ἀφείλετό τε τῆς ἐξουσίας παντελῶς τὸν Ταρκύνιον. Ἄμα γὰρ τῇ κατὰ τὴν πόλιν ἐπαναστάσει καὶ ἡ πρὸς τὴν Ἀρδεαν οὖσα στρατιὰ τῶν Ῥωμαίων, ἀπολιποῦσα τὸν τύραννον ὥρμητο, οὐδὲν οὔτε ἀνακαλοῦντος οὐδὲ μένειν δεομένου πεφροντικυῖα. Ταρκύνιος δὲ τοῖς παροῦσιν ἀμνηχανῶν ἤλαυνεν ἐπὶ τὴν Ῥώμην, ὥς παύσων τῇ παρόδῳ τὴν ταραχὴν, καὶ τὴν

δυναστείαν μετὰ πειθοῦς ἀναληψόμενος. Ἀπεωσθεῖς δὲ ὑπὸ τῶν πολιτῶν, ἀπεχώρει σὺν τοῖς οἰκείοις, βασιλεύσας ἔτη δ' πρὸς τοῖς κ'. Καθ' ὃν δὲ χρόνον ἡ πόλις ἀπελύθη τῆς τυραννίδος, ἑπτὰ μὲν δυναστῶν ἐφεξῆς ἀνασχομένη, τρία δὲ καὶ μ' καὶ σ' κατὰ μοναρχίαν ἔτη πολιτευσαμένη, συνεσταλμένων αὐτῇ τῶν τῆς ἀρχῆς ὄρων ἔτι, οὐ πέρα τε σταδίων ρ', ἔνθα δὲ μήκιστον, ἐκτισμένων. Ἐντεῦθεν ἐγένοντο β' κονσούλοι, οὓς Ἕλληνες ὑπάτους διὰ τὴν ὑπεροχὴν ἐκάλεσαν.

38.

Ibid. p. 7 : Ὅτι Δαρεῖος ὁ Περσῶν βασιλεὺς Ἀρσάμου παῖς, μέχρι τῆς κατὰ Βιθυνίαν Χαλκηδόνος τὰς στρατιὰς προβιδάσας, ὑπὸ πολλῶν τε βασιλέων δορυφορούμενος, καὶ μεγίσταις ἐντροφῶν παρατάξεσι, τὸν μὲν ὑπὸ Βαγῶου τοῦ προκοίτου θάνατον διαφυγὼν, αὐτὸν τε τὸ προσφερόμενον πιεῖν ἀναγκάσας φάρμακον, παραχρῆμα διέφθειρεν. Καὶ ὁ μὲν Βαγῶας δίκας ὑποστάς ὢν περὶ τοὺς προτέρους ἡμαρτε βασιλέας, Ἀρσαμόν τε καὶ Ὡχον, ὑπὸ τοῦ ἰδίου φαρμάκου ἀναιρεῖται· ὁ δὲ Δαρεῖος ἐξ ἔτη πρὸς δυσὶ μῆσιν δυναστεύσας, ἅμα τῷ βίῳ καὶ τὴν βασιλείαν κατέλυσε.

39.

Exc. Salm. p. 392 : Δαρεῖος ὁ υἱὸς Ἀρσάμου, ὃν ὁ Μακεδὼν καθεῖλεν Ἀλέξανδρος, προσαχθείσης αὐτῷ κύλικος ὑπὸ Βαγῶου τοῦ εὐνούχου, ἠνάγκασεν αὐτὸν πιεῖν, καὶ πινὼν ὁ Βαγῶας ἀπέθανεν.

2. Ὅτι κατὰ τοὺς Ἀβραὰμ χρόνους Νῆνος καὶ Σεμίραμις ἐβασίλευον. Φαραὼ τινὸς βασιλέως Αἰγύπτου πολλοὺς τῶν προσοίκων καταγωνισαμένου, καὶ τοὺς ληστρικοὺς ἄνδρας μεταρρυθμίσαντος πρὸς τὸ φιλάν-

Fr. 37. Eadem ferte Cedrenus p. 262. — καὶ νεύσαντος τοῦ πλήθους] κινεύσαντος τὸ πλῆθος codex; κινήσας τὸ πλ. conj. Cramer. — ἐπανελθούσης] Ab exc. corrupta. Cedren. : ἡ δὲ τὸ περὶ αὐτὴν ἀδίκημα τῷ τε ἀνδρὶ μικρὸν ὕστερον ἐπανελθόντι καὶ τῷ πατρὶ καὶ τῇ λοιπῇ κ. συγ. — Sumpta haec ex versione Eutropii I, 8 : *Postea Ardeam oppugnans, in octavo decimo milliaro ab urbe positam civitatem, imperium perdidit. Nam quum filius ejus, et ipse Tarquinius junior, nobilissimam feminam Lucretiam, eandemque pudicissimam, Collatini uxorem, stuprasset, eaque de injuria marito et patri et amicis questa fuisset, in omnium conspectu se occidit. Propter quam causam Brutus, parens et ipse Tarquinii, populum concitavit, et Tarquinio ademit imperium. Mox exercitus quoque eum, qui civitatem Ardeam cum ipso rege oppugnabat, reliquit : veniensque ad urbem rex portis clausis exclusus est. Quumque imperasset annos viginti quinque, cum uxore et liberis suis fugit. Ita Romae regnatum est per septem reges annis 243, quum adhuc Roma, ubi plurimum, vix usque ad quintum decimum milliarium possideret. Hinc consules caepere pro uno rege duo hac de causa creari, ut, si unus malus esse voluisset, alter eum, habens potestatem similem, coereret. Et placuit ne imperium longius quam annum unum haberent, ne per diuturnitatem potestatis insolentiores redderentur, sed civiles semper essent, qui se post annum scirent futuros esse privatos.* — τὴν Ἀρδεαν] Cedren.; τὸν ἄνδρα cod. — ἀπεωσθεῖς] Cedren., ἀπεσσωσθεῖς cod. — ὄρων] ὄρων ἔτη cod. — ἐντεῦθεν ἐγένοντο κτλ.] Plinius haec (ex Exc. Joannis) tradit Suidas : Ὑπατοὶ, οἱ τὴν τῶν Ῥωμαίων πολιτείαν διοικοῦντες. Ἀποσεισαμένη γὰρ τὴν δουλείαν ἡ πολιτεία μετὰ θάνατον Ταρκυνίου δύο στρατηγούς, ἐνιαυσιαίαν ἔχουσιν ἀρχὴν, τὴν ἐξουσίαν ἐπέτρεψε· τῷ μὲν ἀριθμῷ τῶν ἀνδρῶν τὸν τῆς μοναρχίας διωθουμένη φόβον, τῷ δὲ συνεσταλμένῳ τῆς ἐξουσίας μετρίου τοὺς ἐν τῇ προστασίᾳ τῶν κοινῶν ἀπεργαζομένη. Ὁ γὰρ νῦν ὑπὸ πελέκεσιν τε καὶ ῥάβδοις δορυφορούμενος καὶ στρατοπέδων ἐξηγούμενος, τῆς μετ' ὀλίγον μεταβολῆς εἰς ἐννοίαν καθιστάμενος, μέτριόν τε καὶ δημοτικὸν παρῆγεν ἑαυτὸν τοῖς ἀρχομένοις· εἰ δ' ἄρα τις βαρέως τε καὶ ἀλαζονικῶς χρώτο τῇ δυναστείᾳ, ῥαδίως οὗτος ὑπὸ θατέρου τῶν ἡγεμόνων, ἰσοπαλὴ δύναμιν ἔχοντας, γυμνοῦται τοῦ φρονήματος. Τοῦτο οὖν δὴ τῷ τρόπῳ τῆς πολιτείας φυγούσης τυραννίδος βαρύτητα καὶ δημοκρατίας ἀκολασίαν, προχειρίζεται πρῶτους στρατηγούς αὐτοκράτορας ἄνδρας δύο, Κονσούλους αὐτοὺς ὀνομάσασα, οἷα δὲ προβούλους καὶ προηγόρους τινάς· οὓς Ἕλληνες μετὰ ταῦτα διὰ τὴν ὑπεροχὴν τῆς ἐξουσίας Ὑπάτους προσηγορεύασιν. Quae deinde ap. Suidam sequuntur de Eutropio eunucho consule, item e Joannis Exc. Περὶ ἀρετῆς desumpta sunt. Vide infra. — Nonnulla ex h. I. Suidas repetit v. Κονσούλους.

Fr. 38. Cf. Diodor. XVII, 5. 6; Aelian. V H. VI, 8. Nescio unde sua habeat Suidas v. Λαβαῖς· « Ὅτι Βαγῶας ὁ Αἰγύπτιος ἔσφαξεν Ὡχον τὸν Πέρσην, καὶ τὰ μὲν χρέατα ἔφαγε, τὰ δὲ ὀστέα μαχαιρῶν εἰργάσατο λαβῆς. »

Fr. 39. § 2. Fortasse Joannes postquam Asiae et Aegypti regna ab Alexandro eversa esse dixerat, ad altiora adscendens paucis fortunam horum imperiorum recoluit.

θρωπον, καὶ οἱ λοιποὶ βασιλεῖς Αἰγύπτου εἰς τιμὴν ἐκείνου Φαραὼ ἐκαλοῦντο. Ἐβασίλευσαν ἐν Αἰγύπτῳ καὶ οἱ καλούμενοι ποιμένες· κατάγεσθαι δὲ δοκοῦσιν ἀπὸ τῶν υἱῶν Ἰακῶβ ὄντων ποιμένων.

40.

Exc. De insid. p. 8 : Ὅτι ἐπὶ Δαρείου τοῦ βασιλέως Περσῶν, Φιλίππου τῆς Μακεδονίας βασιλεύοντος χρόνους α' καὶ κ', πολλὴν τε τῆς Ἑλλάδος καταστρεψαμένου μοῖραν, καὶ τοῦ τε πρὸς Ἀθηναίους καὶ τὸν στρατηγὸν Δημοσθένην ἐχομένου πολέμου ἐκκοπεῖς πρότερον τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν, ὑπὸ Πausανίου τοῦ ὑπασπιστοῦ διαφθείρεται ἐν θεάτρῳ· κινήσεώς τε μεγίστης τῶν στρατιωτῶν ἐπὶ τῷ θανάτῳ τούτου γενομένης, ἔμεινεν ἡ ἀρχὴ τετραετίαν γυμνῇ.

41.

Suidas v. Ἀλέξανδρος : Ὅτι Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν θαυμαστὸν βίον ἐβίωσε. Πίστιν δὲ τοῖς εἰρημένοις ἐγγέγουσιν ἢ τῶν ἀγώνων παρέσχε πρῶξις. Οὐδὲ γὰρ ἔστιν εὐρεῖν ἐν παντὶ τῷ τοῦ κόσμου κύκλῳ ἓνα ἄνδρα τοσούτοις κατορθώμασι πλεονεκτοῦντα. Τοῖς τε γὰρ ἀρίστοις ἀνδράσιν εἰς (τε) λόγους οὐ μείων τῶν εἰς ἄκρον ἐπαινουμένων εὐρέθη, πρὸς τε τὰ πολέμια διελθὼν θαυμαστὰ μᾶλλον ἢ πειθοῦς ἄξια διεπράξατο. Καὶ πρὸς Δαρεῖον τὸν Περσῶν βασιλέα συνάψας πόλεμον, τοῦτον κατακράτος νικᾷ. Κακείνος αἰτεῖται εἰς διαλλαγὰς ἔλθεῖν καὶ δοῦναι αὐτῷ καὶ τὴν θυγατέρα Ῥωξάνην πρὸς γάμου κοινωνίαν. Ὁ αὐτὸς πάντα τὰ ἔθνη καταστρεψάμενος διεφθάρη τὸν νοῦν, etc., ut in loco sq.

Exc. De virt. p. 788 : Ὅτι Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν τὴν τῶν Περσῶν βασιλείαν καθελὼν καὶ τὸν Δαρεῖον ἀνελὼν διεφθάρη τὸν νοῦν, καὶ πρὸς τὰς τοῦ σώματος ἡδονὰς διωλίσθησε, Περσικὴν τε στολὴν ἐνδυσάμενος, μυρίοις δὲ νέοις δορυφορούμενος, τριακοσίαις τε παλλακαῖς χρώμενος, ὡς τὴν Μακεδονικὴν πᾶσαν τῶν βασιλέων συνήθειαν εἰς Πέρσας μεταρρυθμίσαι, ἐντεῦθεν τέ τινες τῶν ἰδίων διαβληθέντας ἀνελεῖν, Λαγχέα μὲν καὶ Παρμενίωνα τοῦ στρατοπέδου ἐξάρχοντας τῆς τε Μακεδονικῆς νεολαίας οὐκ ὀλίγους.

Suidas l. 1 : Ὑστερον δὲ εἰς Ἰνδίαν ἀφικόμενος ὑπὸ Κανδάκης τῆς βασιλίσσης συνελήφθη ἐν ἰδιώτου σχήματι. Καὶ εἶπεν αὐτῇ· « Ἀλέξανδρε βασιλεῦ, τὸν κό-

σμον παρέλαβες καὶ ὑπὸ γυναικὸς συνεσχέθης; » Καὶ εἰρήνην πρὸς αὐτὴν ἐποιήσατο, καὶ τὴν χώραν αὐτῆς ἀβλαβῆ διεφύλαξεν.

42.

Exc. De ins. p. 8 : Ὅτι Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν, ὡς φησι Ἰωάννης ὁ Ἀντιοχεὺς, ἐπὶ τοσούτοις κατορθώμασιν ὑπὸ Κασάνδρου τοῦ ἰδίου στρατηγοῦ φάρμακον δεξάμενος τὸν βίον μετέλλαξεν.

Suidas v. Ἀλέξανδρος : « Ὅτι ὁ αὐτὸς ὀκτακοσίοις ἀνδράσιν ἐνέτυχεν ὑπὸ Περσῶν πάλαι ἐν Ἑλλάδι ληφθεῖσιν, ἀκρωτηριασμένοις τὰς χεῖρας, οὓς μεγάλας δωρεαῖς ἐφιλοφρονήσατο καὶ παρεμυθήσατο. Εἰς δὲ τὴν λίμνην τὴν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἀφικόμενος τὸ διάδημα ἀπέβαλεν, ὁμῆρου πολλοῦ καταρραγέντος, καὶ μόλις ἐπὶ τὴν γῆν διενήξατο. Καὶ ὑπὸ Κασάνδρου τοῦ ἰδίου στρατηγοῦ φάρμακον δεξάμενος ἐσπαράχθη. Καὶ οὕτως ἐπὶ τοσούτοις κατορθώμασι τὸν βίον μετέλλαξεν.

43.

Exc. De virt. p. 788 : Ὅτι Λούκιος Βαλέριος Ποπλικόλας ὑπάτος καταλείπει τὸν βίον, οὕτω δὲ μέταιτός τε καὶ χρημάτων ἄπορος ὡς κοινοῖς ὑπὸ τοῦ δήμου ταφῆναι χρήμασι, τὰς τε κατὰ τὴν πόλιν γυναῖκας παραπλησίως αὐτὸν ἀποθρηνῆσαι τῷ Βρούτῳ, ἐπειδὴν καὶ συνῆρξεν αὐτῷ τῆς τῶν τυράννων ἐξόδου.

44.

Exc. De ins. p. 8 : Ὅτι ἔκτω τῆς ὑπατείας χρόνῳ μετὰ τὴν τῶν τυράννων ἐξέλασιν, Κασσίου τε καὶ Σουλπικίου τὴν ἀρχὴν παραλαβόντων, ἐς πᾶν μὲν κινδύνου προῆλθεν ἡ πόλις, τοῦ δουλικοῦ πλήθους ὑπὸ τῶν τυράννων ἀναπεισθέντος ἐπιθέσθαι νύκτωρ τοῖς κεκτημένοις, καὶ διαφθεῖραι τοὺς ἄνδρας ἐν ταῖς εὐναῖς, ἐπειδὴν αὐτοὶ τε προσάγωσι, καὶ οἱ συλλαβόμενοι σφίσι τῶν πολιτῶν τὰ ἐρυμνὰ καταλάβοιεν τοῦ ἄστεως. Οὐ μὴν ἀπέβη τι τούτων, Σουλπικίου τοῦ ὑπάτου σωφρόνως τοὺς θ' ἡγεμόνας τῆς ἐπιχειρήσεως συλλαβόντος, καὶ τὸ κεκινημένον τοῦ δημοτικοῦ κατασπᾶσαντος.

45.

Ibid. p. 8 : Ὅτι ἐνάτῳ τῆς ἐλευθερίας ἐνιαυτῷ, Πόπλου Καμινίου καὶ Τίτου Λευκίου ὑπατευόντων,

Fr. 40. Eadem narrat Cedrenus p. 265. — ἀρχὴ τετραετίαν γυμνῇ] Quæ antecesserunt regnum Philippi cum iis quæ subsecuta sunt, auctor confundit.

Fr. 41. Exc. De virt. : Περσικὴν τε] τε om. Suidas. — μεταρρυθμίσαι κτλ.] Suidas μεταρρυθμίσαι, καὶ τῶν ἰδίων τινὰς διαβληθέντας ἀνελεῖν ὕστερον δὲ etc., quæ Excerpto De Virt. subjunximus. — Λαγχέα μὲν] in latinis Valerius habet *Lyncestem*. An Κλεῖτον τὸν μέλανα? Καλλισθένη?

Fr. 42. Eadem Cedrenus p. 271. Cf. Arrian. VII, 27; Plutarch. Alex. c. 77; Droysen. *Hellenism*. I, p. 706 sq.

Fr. 43. Eadem Suidas v. Μέταιτος, προσαίτης, ἐπαίτης. « Οὕτω δὲ μέταιτος ἐτελεύτησε καὶ χρημάτων ἄπορος, ὡς κοινοῖς ταφῆναι χρήμασι. » Eutropius I, 11 : *Quinto anno Valerius ille, Brutii collega et quater consul, fataliter mortuus est, adeo pauper, ut collatis populo nummis sumptum habuerit sepulturæ : quem matronæ sicut Brutum annum luxerunt.*

Fr. 44. Κασσίου τε κ. Σ.] Hæc a tabb. consul. nostris abhorrent. Sp. Cassius consul fuit an. 502; Serv. Sulpicius an. 500 a. C; ideoque ad nonum vel undecimum libertatis annum pertinerent.

Fr. 45. Πόπλου Καμ. κ. Τίτου Λευκίου] Dehebat : Ποστούμιου Κομινίου καὶ Τίτου Λαρκίου (Dion. Hal. V, 50, Livius II, 18, Cassiodor.), coss. an. 501. — Ἐπειδὴ Μαμήλιος] ἐπ. Μάλιος perperam Suidas, qui s. v. Δικτάτωρ

ἐπειδὴ Μαμήλιος ἀνὴρ Λατῖνος μὲν τὸ γένος, καὶ μέγα παρὰ τοῖς δημοφύλοις δυνάμενος, συνοικῶν δὲ τῶν Ταρκυνίου θυγατρῶν τῇ νεωτάτῃ, ἀναστήσας πανδημεὶ τὸ Λατίνων γένος, χεῖρά τε μισθοφόρον πολλὴν ἀγείρας, τιμωρεῖν τοῖς κηδεσταῖς, ἀτίμως παρεωσμένοις τῆς δυναστείας, ἡξίου, ἢ βουλὴ (δὲ) καταδείσασα τὸ πλῆθος τοῦ πολεμίου νέφους, καινὸν ἡγεμονίας ἀνευρίσκει γένος, προχειρισάμενη τότε πρῶτον δικτάτορα, [ὃς καθ' Ἑλλάδα γλῶτταν κληθεῖν ἂν εἰσηγητῆς τῶν λυσιτελῶν ὑπερέχων μὲν τῆς τῶν ὑπάτων ἀρχῆς, τοῖς δὲ βασιλεῦσι προσφερέστατος· ἀνυπεύθυνόν τε γὰρ τῶν ὄλων εἶχε τὸ κράτος, καὶ ἰσοτύραννον ἐν τῷ καθεστηκῶτι χρόνῳ τὴν ἐξουσίαν. Τοιγαροῦν Γάιος Καῖσαρ πρότερον, καὶ μετὰ τοῦτον Αὐγούστος Ὀκταούσιος, ὧν ὕστερον κατὰ τοὺς οἰκείους χρόνους μνημονεύσομεν, ὑπὸ τῷδε ὀνόματι τῆς μοναρχίας ἀντιλαμβάνεσθαι διέγνωσαν]

46.

Ibid. p. 9 : Ὅτι καὶ κατὰ τὴν πόλιν ἐμφύλιος ἀνεφλέγετο ταραχὴ, τοῦ δήμου πρὸς τὸ συνέδριον ἀπεχθῶς ἔχειν ἡρεθισμένου, ἀποστάντος δὲ σὺν ὅπλοις τῆς πόλεως, καὶ οὔτε συνοικεῖν ἔτι οὔτε κοινωνεῖν τῶν ἀγῶνων βουλομένου τοῖς εὐπατρίδαις, εἰ μὴ τῶν τ' ὀφλημάτων ἀπολυθεῖν, καὶ δικασταῖς χρῆσθαι τὸ ἐντεῦθεν οἰκείοις ἐπιτραπείῃ, ὥς ἐπικουρίαν τοῦ δημοτικοῦ τε καὶ εὐτελοῦς ὄχλου, οἱ τοῖς παρὰ τὸ προσῆκον ὑπὸ τῶν δυνατῶν κατειργαζόμενοις ἀρήξοιεν, καὶ τῶν πολλῶν ἐλεύθερα διαφυλάττειν τὰ σώματα. Δείσαντες δὲ οὖν οἱ ἐν τέλει, μὴ ἐν τούτῳ τι πρὸς τῶν περιοίκων νεωτερισθεῖν,

τοῦ δήμου πολεμίου τε ὄντος καὶ πρὸς τῆς ἐξω στρατιάς οὐχ ὑπακούοντος, τὰ ἐξαιτησόμενα ** καὶ διαλλαγὰς ἐπὶ τούτοις εὐρίσκονται.

47.

Ibid. p. 9 : Ὅτι Ποπλίου αὐθις καὶ Βαλερίου τὴν ἀρχὴν διαδεξαμένων, ἥ(τε) κατὰ πόλιν ἐμφύλιος ἀνάπτειται ζάλῃ, τοῦ δήμου πρὸς τοὺς πατρικίους στασιάζοντος. Καὶ πρῶτον μὲν Καῖσαρ τὸν ἀπὸ ** περιπλεξάμενος εἰς οἶκτον τοὺς ὀρῶντας συνήλασεν· ἔπειτα καὶ Σαβῖνοι Σερδώνιον πρὸς τυραννίδα ἐκίνησαν, ὃς ταχείας ἔτυχε καθαιρέσεως, θεραπευθέντος τοῦ δήμου καὶ τοῖς ὑπάτοις συμπράξαντος.

48.

Exc. De virt. p. 789 : Ὅτι Κύντιος Κικιννάτος ὁ δικτάτωρ πολλαῖς μὲν καὶ πρότερον ἐνήθλησε στρατιαῖς, ἀρχαῖς τε καὶ τιμαῖς Ῥωμαῖκαῖς πολλάκις κεκοσμημένος. Οὕτω δὲ ἦν μέτριος καὶ σώφρων, ὥς ἐπὶ καλύβῃ λυπρᾷ καὶ ὀλίγῳ γῆς μέτρῳ ζῆν, τὸν αὐτοῦργόν τε ἀγαπᾶν βίον. Ὅς δικτάτωρ προβαλλόμενος ἔτυχε πρὸς ἀρότρω πονούμενος, ὅτε ἀφίκοντο πρὸς αὐτὸν οἱ τὰ παράσημα τῆς ἀρχῆς κομίζοντες· ἀπονιψάμενός τε [καὶ δεξάμενος] τὰ σύμβολα * πρὸ ἐστιάσεως ἅμα τῇ οἰκείᾳ δυνάμει τοῖς πολεμίοις ἐπιγίνεται φόνον τε πολλὸν τῶν ἐναντίων ἐργασάμενος ἐπάνεισιν ἐκκαιδεκάτῃ μετὰ τὴν ἐξοδὸν ἡμέρᾳ, τοὺς μὲν οἰκείους τοῦ περιστάντος κινδύνου λυσάμενος, τὸν δὲ τῶν πολεμίων διαρπάσας χάρακα· καὶ τὸν στρατηγὸν τῶν Ἑκωνῶν δέσμιον ἐπὶ τὴν πομπὴν κατὰγει τὴν ἐπινίκιον.

locum nostrum exhibet. Octavius Mamilius ap. Liv. II, 18. — μισθοφόρον] sic etiam Suidæ codd. B E; reliqui Suidæ codices : μισθοφόρων. — τῆς δυναστείας ἡξίου] ἡξίου τῆς δυν. Suidas. — ἢ βουλὴ δὲ] δὲ non habet Suidas; aptiusque abesset particula; non est tamen, cur tollatur. — ἀνευρίσκει] Cramer.; ἀ εὐρίσκει codex; εὐρίσκει Suidas. — ὃς καθ' Ἑλλάδα κτλ.] Hæc addidi e Suida. — Ceterum cum nostro fragm. conferri meretur Eutropius I, 12 : *Nono anno post reges exactos, quum gener Tarquinii, ad injuriam soceri vindicandam, ingentem collegisset exercitum, nova Romæ dignitas est creata, quæ dictatura appellatur, major quam consularis. Eodem anno etiam magister equitum factus est, qui dictatori obsequeretur. Neque quidquam similis potest dici, quam dictatura antiqua, huic imperii potestati, quam nunc tranquillitas vestra habet : maxime quum Augustus quoque Octavianus, de quo postea dicemus, et ante eum Caius Cæsar, sub dictaturæ nomine atque honore regnaverint.*

Fr. 46. De re [an. 490] v. Liv. II, 30; Dionys. H. VI, 39 sq.; Eutrop. I, 13; Dion. Cass. Exc. Vatic. p. 144 sqq. Mai (tom. I, p. 72 sqq. in Dion. ed. Gros.); Zonaras VII, 14. — ὥς ἐπικουρ.] malim εἰς; at cf. ὥς πέρας fr. 64. — Postrema fragm. pars mutila. Dio l. I. ita habet : Οἱ δὲ βουλευταὶ φοβηθέντες μὴ ἐπὶ πλεῖον οὗτοί τε ἐκπολεμηθῶσι, καὶ τοὺς περιοίκους πρὸς τὰ παρόντα συνεπιθῶνται σφισι, διεκηρυκέυσαντο αὐτοῖς πάντ' ὅσα καθ' ἡδονὴν ἡλπιζον ἐσσεσθαι προτείνοντες. Deinde, memorato Agrippæ apologo : Καὶ διὰ τοῦτ' ἡπιώτεροι ἐγένοντο καὶ κατηλλάγησαν, ἄρεσιν τῶν τε δανεισμάτων καὶ τῶν ὑπερημεριῶν εὐρόμενοι.

Fr. 47. Ποπλίου... διαδεξαμένων] Debebat : Ποπλίου Οὐαλερίου Ποπλικόλα αὐθις καὶ Γαίου Κλαυδίου Σαβίνου τὴν ἀρχὴν διαδεξαμένων (an. 460 a. C; 294 ab u. c.). *Eo anno exules servique.. duce Herdonio (Σερδωνίου Joan.) Sabino nocte Capitolium atque arcem occupavere*, Liv. III, 15. V. Dionys. Hal. X, 14 sqq. — Καῖσωνα κτλ.] Quid in his lateat non assequor. Cæso Quinctius, ferox juvenis, nobilitate gentis insignis, lingua manuque promptus, impetus tribunicios popularesque procellas strenue sustinebat, donec a Virginio tribuno accusatus exilio se condemnationi subduceret. V. Liv. III, 11 sqq. Dionys. X, 2. Ceterum hæc acta sunt anno præcedente, 461. Serdonius in Capitolio occisus est, sec. Liv. III, 18.

Fr. 48. Eadem Suidas v. Κύντιος Κικιννάτος, et brevius s. v. λυπρᾷ. — καὶ δεξάμενος] suppl. Valesius. — πρὸ ἐστιάσεως] Locus mutilus in cod. nostro. Conspirat Suidas v. Κικιν. Idem v. λυπρᾷ post vocem πονούμενος ita habet : ὃς ἀπονιψάμενος ἐπάνεισι, καὶ συμβαλὼν τοῖς πολεμίοις νικᾷ κατακράτος, καὶ τὸν στρατηγὸν τῶν πολεμίων ἀγείρει αἰχμάλωτον. Num scrib. τὰ σύμβολα τῆς προστάσεως? Bernhardynus vertit : *quum insignia magistratus induisset, protinus ut erat impransus Romam venit, ductoque in hostem exercitu etc.* Complura excidisse haud credo, quum eadem brevitate Eutropius, lib. I, 16 : *Is quum in opere et arans esset inventus, sudore deterso, togam prætextam accepit et cæsis hostibus liberavit exercitum.* Fusius Livius III, 26. — ἐκκαιδεκάτῃ] ἐνδεκάτῃ Suidas. — τὸν δὲ τῶν πολ.] τῶν δὲ πολεμίων διαρπάσας τὸν χάρακα Suidas. — τῶν Ἑκωνῶν] i. e. *Equorum*; an Ἑκουλανῶν? τῶν ἐναντίων Suidas.

49.

Suidas v. Κελτοί: « Ὅτι Κελτοὶ κατὰ Ῥωμαίων ἐστράτευσαν. Ἀνὴρ δέ τις τῶν Κελτῶν ἡγεμονικὸς, τό τε σῶμα εὐπρεπὲς καὶ τὸν θυμὸν ἀλκιμώτατος, προσελθὼν τοῦ οἰκείου πλήθους ἐς μονομαχίαν προῦκαλεῖτο τῶν ἐναντίων τὸν ἄριστον. Βαλέριος δέ τις ἡγεμὼν φάλαγγος ὑπέστη τὸ ἀγώνισμα, καὶ θεῖα δέ τι μοῖρα κατὰ γνώμην ἀποθάντος ἔτυχε τοῦ βουλευμάτος. Ἐπεὶ γὰρ προῆλθε τοῦ οἰκείου τάγματος ὀπλισάμενος, κόραξ προσιζάνει τῷ δεξιῷ τοῦ ἀνδρὸς βραχίονι· ἀντιπρόσωπος δὲ τῷ Κελτῷ κατὰ τὸν ἀγῶνα φερόμενος, καὶ τοῖς τε ὄνυξιν ἀμύττων τὸ πρόσωπον καὶ τοῖς πτέρυξιν ἐπικαλύπτων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφύλακτον τῷ Βαλερίῳ τὸν πολέμιον παραδέδωκεν· ὁμοῦ τήν τε νίκην τῷ ἀνδρὶ καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος ἐπωνυμίαν χαρισάμενος. Κορβῖνος γὰρ δὴ τοῦντεῦθεν ἐπεκλήθη, τῆς τε μαρτυρηθείσης ἀρετῆς ἕνεκα παρὰ τὰ καθεστηκότα Ῥωμαίοις νόμιμα τῆς ὑπατικῆς ἀρχῆς ἔτι μειράχιον ὦν τυγχάνει. »

50.

Exc. De virt. p. 789 : Ὅτι Μάρκελλος καὶ Σκιπίων οἱ ὑπατοὶ (222 a. C.) μετὰ τὴν νίκην τὴν κατὰ Γαλατῶν** — Κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν (265 a. C.) καὶ Οὐολσινίους δόλῳ κρατηθέντας τε καὶ αἰχιζομένους πικρῶς ἤλευθέρωσαν. Οἱ γὰρ ταύτην οἰκοῦντες τὴν χώραν, ἐν πολλῇ τρυφῇ τοῦ σώματος διαιτώμενοι, αὐτοὶ τε τῶν ὀπλῶν καταφρονήσαντες τοῖς οἰκέταις ταῦτα χειρίζειν ἐπέτρεψαν. Ἐπειδὴ δὲ δυνάμειος ἐπελάβοντο,

πρῶτα μὲν τὰς ἑαυτῶν δεσποίνας πρὸς βίαν κατήσχυναν· ἔπειτα τοῖς δεσπόταις χεῖρας ἐπιβαλόντες τοὺς μὲν ὡς ἔτυχε διαφθείροντες, τοὺς δὲ τιμωρίαις αἰσχίσταις ὑποβαλόντες κατηνάλωσαν.

51.

Ibid. p. 789 : Ὅτι καὶ Μάρκος Μινούχιος Ῥοῦφος καὶ Πόπλιος Κορνήλιος οἱ ὑπατοὶ (221 a. C.) Ἰστριανοῖς κακουργοῦσι τὰς σιταγωγὰς Ῥωμαίων ὀλκάδας δίκην ἐπέθεσαν, ἅπαντας ὀλίγου τοῖς οἰκείοις ὑποθέντες ὀπλοῖς.

52.

Suidas : Διῆγε, παρεξέτεινεν. Ἰωάννης Ἀντιοχείας· « Ὅς ἔρυμνα χωρία παρειληφὼς ἐπὶ πολὺ διῆγε τὸν πόλεμον, ἀμβλύνων τὴν τοῦ Ἀννίβου δξύτητα χρονίαις διατριβαῖς. »

Idem : Ἀμβλύνω, τὸ ἐκλύω. « Ὁ δὲ ἐπὶ πολὺ διῆγε τὸν πόλεμον ἀμβλύνων τὴν τοῦ πολέμιου (πολέμου codd.) δξύτητα χρονίαις τε καὶ μακραῖς τοῦ ἔργου διατριβαῖς. »

53.

Exc. De ins. p. 9 : Ὅτι κατὰ τὸν χρόνον ὅτε Ἀννίβας ἐπολέμει τοῖς Ῥωμαίοις, Ἀντίοχος ὁ τῆς Συρίας βασιλεὺς ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Αἰγυπτίων ἄρχοντος πολεμούμενος, Ξέρξη τῷ Ἀρμενίων τυράννῳ τὴν ἑαυτοῦ ἀδελφὴν συνοικήσας, ἐκεῖνον μὲν διὰ τῆς ἀδελφῆς διεχρήσατο, τὴν δὲ Περσῶν βασιλείαν αὐθις ἀνεκτήσατο.

Fr. 49. Quum loci quam plurimi, quibus Suidas cum Eutropio ad verbum fere conspirat, ex Joanne Antiocheno petiti sint, idem etiam de eo loco, quem modo apposui, sicuti de aliis nonnullis statuere licet, etsi ex Exc. nostris Joanneis rem probare non possis. Eutropius II, 3 ita habet: *Quæ (legiones) quum profectæ essent adversus Gallos, duce L. Furio, quidam ex Gallis unum e Romanis, qui esset optimus, provocavit. Tum se M. Valerius tribunus militum obtulit, et quum processit armatus, corvus ei supra dextrum brachium sedit. Mox commissa adversus Gallum pugna, idem corvus alis et unguibus Galli oculos verberavit, ne rectum posset adspicere. Ita a tribuno Valerio interfectus, non solum victoriam ei, sed etiam nomen dedit. Nam postea idem Corvinus est dictus. Ac propter hoc meritum, annorum trium et viginti consul est factus.* Fons vero, unde hic locus promanavit, Dio fuit Cassius, cujus ipsissima verba sæpenumero in Joanne nostro deprehendimus. Sic hoc quoque loco verba: *Κόραξ προσιζάνει...* παραδέδωκεν Dionis esse liquet ex Dionis Exc. Vatican. p. 534 ed. Rom. (cf. Dio Cass. ed. Gros tom. I, p. 134). Quæ verba Suidas repetit v. ἀμύσσειν. — Antecedit apud Eutropium (II, 3) narratio de T. Manlio Torquato, quam iisdem fere verbis græce habes in Dionis Exc. Vat. Planud. p. 530 ed. Mai, et paullo plenius in Suida v. Τορκούατος, sed absque mentione auctoris, adeo ut de his quoque parum liqueat, an ex Dionis vel Joannis Exc. Suidas arripuerit.

Fr. 50. « Κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν καὶ Οὐολσινίους] Male hæc cum superioribus coherent, Joannisne Ant. culpa an exscriptoris haud facile dixerim: utriusque certe satis mihi comperta negligentia est. Hæc quidem Vulsiniensium calamitas vindicata est a Romanis anno Urbis 488 (265 a. C.) Q. Fabio et L. Manilio Coss., ut ex Dione tradit Zonaras. De quo consulendi sunt Fasti Sigonii ad hunc annum. Ejusdem rei meminit Orosius l. 4, c. 5, et Val. Max. l. 9, c. 1. Sed in Orosii codicibus depravati sunt numeri annorum. Marcelli vero et Scipionis consulatus incidit in annum Urbis 531 (222 a. C.), tanto post Vulsiniensem triumphum intervallo. » VALESIIUS.

Fr. 51. Cf. Eutrop. III, 2: *M. Minucio Rufo, P. Cornelio coss., Istris bellum illatum est, quia latrocinati naves Romanorum fuerant, quæ frumenta exhibebant, perdomitque omnes.* Orosius IV, 13; Zonar. VIII, 20, tom. II. p. 174 ed. Bonn., ubi pro ἐπ' Ἰστρου legendum ἐπ' Ἰστρους, monente Valesio.

Fr. 52. Eutrop. III, 4: *Missus adversus Annibalem postea a Romanis Q. Fabius Maximus. Is eum differendo pugnam ab impetu fregit; mox inventa occasione vicit.* Vox Ἀντιοχείας non est cur mutetur in Ἀντιοχεύς. Vide Dindorf. præf. ad Malalam p. VII.

Fr. 53. Antiochum III pacem cum Xerxe ad Armosatam urbem iniisse eique Antiochidem filiam despondisse docemur a Polyb. Exc. lib. VIII, 25 (circa an. 215). Perfidum Antiochi consilium nescio an indicet Polybius l. I, ubi Antiochus, rebus sic compositis, Armeniorum amorem sibi conciliasse dicitur δόξας μεγαλοψύχως καὶ βασιλικῶς τοῖς πράγμασι χρῆσθαι. — ἐκεῖνον] ἐκεῖνος codex.

54.

Exc. de ins. p. 9 : Ὅτι Πτολεμαίου (Ἀγαθόκλειαν) τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα ἐκβαλόντος, καὶ μιᾷ τινὶ τῶν ἐταίριδων συναφθέντος, εἴτα τελευτήσαντος Πτολεμαίου, ἡ Ἀγαθόκλεια Ἀρσινόην διαφθείρει δόλῳ· καὶ ταύτης σὺν τοῖς βασιλείοις διαφθαρείσης, πολλῆς τε ταραχῆς ἐντεῦθεν Αἰγυπτίοις ἀναφθείσης, ὃ τε τῆς Συρίας βασιλεὺς Σέλευκος, καὶ τῆς Μακεδονίας Φίλιππος, ἐλπιδὶ τοῦ κρατήσιν τῆς χώρας σὺν προθυμίᾳ στρατεύουσιν· οὓς δὴ Ῥωμαῖοι φθάσαντες τῆς ἐγχειρήσεως, τὴν τῶν Αἰγυπτίων ἐμφύλιον ἀπέσβεσαν ἐπανάστασιν, Πτολεμαῖον τὸν Ἐπιφανῆ αὐτοκράτορα τοῦ ἔθνους ἀποδείξαντες, Προυσίῳ τότε τῶν Βιθυνῶν βασιλεύσαντος.

55.

Ibid. p. 10 : Ὅτι Ἀντιόχου, οὗ ἐπώνυμός ἐστι πόλις παρὰ Ἀσσυρίοις, υἱὸς Σέλευκος καὶ Ἀντίοχος ὁ ἐπικληθεὶς Θεός· ἀλλ' ὁ μὲν Σέλευκος, ἐπιβουλεύειν ὑποπτευθεὶς τῷ πατρὶ, κατακτείνεται.

56.

Ibid. p. 10 : Ὅτι Δημήτριος υἱὸς ἦν Φιλίππου τοῦ Μακεδόνων βασιλέως, ὃν οἱ Ῥωμαῖοι ὄμηρον ἔσχον· συμμαχήσαντος δὲ Φιλίππου τοῖς Ῥωμαίοις, τοῦτον ἀμειβόμενοι τῆς ἐννοίας (εὖν.), ἀφιᾷσι τὸν παῖδα τῆς ὁμηρείας. Ἐπανελθόντα δὲ τὸν Δημήτριον ἐκποδῶν ὁ Φίλιππος ἐποίησατο, πρῶτος τῶν ἀπὸ τοῦδε τοῦ γένους μαιφονήσας ἐς τοὺς οἰκείους.

57.

Exc. De virt. p. 790 : Ὅτι Αἰμίλιος ὁ ὕπατος, ὁ τὸν Περσέα τὸν τῶν Μακεδόνων βασιλέα χειρωσάμενος, ἀνὴρ ἦν σώφρων καὶ φέρειν εὐπραγίας εἰδὼς, καὶ ἱκανὸς ὢν. Ἄμα [γὰρ] βασιλικῇ θεραπείᾳ τὸν ἄνδρα ὑπεδέξατο, πεσεῖν τε βουλευθέντα πρὸς τοῖς γόνασιν αὐτοῦ ἀναστήσας καὶ ἐπειπὼν, « Ἀνθρωπε, τί μου καταβάλλεις τὸ κατόρθωμα; » ἐπὶ τίνος βασι-

κοῦ θρόνου πάρεδρον ἑαυτῷ κατεστήσατο. Μακεδόνας δὲ καὶ Ἰλλυριοὺς, τῆς πρόσθεν δουλείας ἀπηλλαγμένους, ἐλευθέρους εἶναι καὶ αὐτονόμους προστάττει τὸ συνέδριον, δασμόν τε φέρειν βραχύν, καὶ πολλῶ [τινι] τοῦ πάλαι κομιζομένου τοῖς ἐκατέρων βασιλεῦσι καταδεέστερον· ὥς ἂν ὁμολογοῖτο πρὸς ἀπάντων Ῥωμαίους τῶν ὑπαρξάντων εἰς αὐτοὺς ἀδικημάτων [ἥπερ ἐφέσει τῆς Μακεδονικῆς ἡγεμονίας ἐξενηνοχένοι τὸν πόλεμον. Ὁ γὰρ Αἰμίλιος ἐς τὴν ἀπάντων] τῶν παρόντων ἀκοήν (ἦσαν δὲ πολλοὶ ἐκ πολλῶν ἔθνων συνειλεγμένοι) τὸ τῆς βουλῆς ἐξενεγκὼν δόγμα ἐλευθέρους εἶναι τοὺς ἄνδρας ἀπεφάνετο· τοὺς τε παρ' αὐτὸν ἀφικομένους τῶν Εὐρωπαϊῶν [πρέσβεις] εἰστία πολυτελῶς, τῇ λαμπρότητι τοῦ συμποσίου φιλοτιμούμενος. Ἐλεγε γὰρ δὴ τῶν αὐτῶν ἀνδρῶν εἶναι, τῷ τε πολέμῳ κρατεῖν, καὶ ταῖς παρασκευαῖς τῶν συμποσίων ἐπιμελεῖς τε καὶ φιλοτίμους φαίνεσθαι.

58.

Exc. De ins. p. 10 sq. : Ὅτι Ἀντίοχος (sc. ὁ Ἐπιφανῆς), ὁ τῆς Συρίας βασιλεὺς, τοῦ Σελεύκου (sc. τοῦ Φιλοπάτορος) τοῦ ἀδελφοῦ παῖδα ὑποτοπήσας διέφθειρεν· ἐτέροις τὸν τοῦτου φόνον ἐπανεγκὼν, οὓς δὴ καὶ διὰ φόβον διεχρήσατο· αὐθὶς τε πρὸς Πτολεμαῖον (sc. τὸν Φιλομήτορα) στρατεύει, ἀναπαλαίειν ταῖς συνθήκαις ἐπιχειροῦντα. Καὶ πολεμήσας αὐτῷ κατὰ τὸ Πηλούσιον, κρατήσας τε παντελῶς τοῖς ὅπλοις, φυγεῖν ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἠνάγκασεν.

Καὶ ὁ μὲν Πτολεμαῖος οὐ προσδεχθεὶς ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων, προσφεύγει τῷ γαμβρῷ Ἀντιόχῳ· ὁ δὲ τοῦτον πάλιν εἰς τὴν βασιλείαν ἀποκαθίστησιν· ἐκεῖθεν τε κατὰ Ἰουδαίων ὁρμήσας, αἶρεῖ μὲν αὐτῶν τὸ ἄστυ, καὶ τοὺς θησαυροὺς ἅπαντας καὶ τὰ ἱερὰ σκεύη, καὶ τοὺς ναοὺς συλῆσας συνέχεε τὰ τοῦ ἔθνους νόμιμα, δειναῖς τε τιμωρίαις τοὺς ἄνδρας ὑποβαλὼν, ἐλλήνιζειν ἠνάγκαζε· τὸν τε πάτριον αὐτῶν ἀφελόμενος κόσμον, Διὸς

Fr. 54. Ἀγαθόκλειαν] Uncis errorem excerptoris coercui. Debebat : καὶ Ἀγαθοκλείᾳ μιᾷ τινι κτλ. — σὺν τοῖς βασιλείοις] Cramer.; σὺν τῆς βασιλείοις cod. Num igitur incendio regiae, vel partis regiae, Agathoclea Arsinoen occidit? Hoc si est, intelligitur quo spectent verba Polybii Fragg. Exc. Περὶ ἐπιβουλῶν in Fragg. Histor. tom. II, p. xxvii : Ἐπὶ δὲ τούτοις δύο κάλπιδας ἀργυρᾶς εἰσήνεγκαν, ὡς τῆς μὲν μιᾶς ἐχούσης τὰ τοῦ βασιλέως ὄστα, τῆς δ' ἐτέρας τὰ τῆς Ἀρσινόης. Εἶχε δὲ ἡ μὲν μία κατ' ἀλήθειαν τὰ τοῦ βασιλέως, ἡ δ' ἐτέρα πλήρης ἦν ἀρωμάτων. Sunt tamen quæ obstare huic sententiae videntur; nostrumque locum ita licet intelligere ut sermo sit de direptis regiae thesauris.

Fr. 55. Antiochum Soterem duos filios habuisse, Antiochum et Seleucum, etiam Joan. Malalas tradit p. 205 : ἀρ' ἧς (Στρατονίκης) εἶχεν υἱοὺς δύο, Σέλευκον, ὅστις μικρὸς ἐτελεύτησε, καὶ Ἀντίοχον τὸν ἐπικληθέντα θεοειδῆ. Nescio an alibi Seleuci hujus mentio fiat. Mortuus igitur est ante an. 261, quo Ant. Soter diem obiit.

Fr. 57. Eadem Suidas v. Αἰμίλιος. Codex noster habet Αἰμίλιος. — ἄμα γὰρ] γὰρ addidi e Suida. — τινι] add. e Suida. — ἀπάντων Ῥωμαίους] ἀπ. ὅτι Ῥ. Suidas. — ἥπερ· ἀπάντων] suppl. e Suida. — ἐκ πολλῶν] καὶ ἐκ π. cod. A. ap. Suidam. — παρ' αὐτὸν] πρὸς αὐτὸν Suid. — Cf. Eutrop. Mox e Suid. add. πρέσβεις. IV, 4 : Ipse rex, quum dederetur ab amicis, venit in Paulli potestatem. Sed honorem ei Aemilius non quasi victo habuit. Nam et volentem ad pedes sibi cadere, non permisit, sed juxta se in sella collocavit. Macedonibus et Illyriis hæc leges a Romanis datæ, ut liberi essent, et dimidium eorum tributorum præstarent, quæ regibus præstitissent : ut appareret, populum Romanum pro æquitate magis quam avaritia dimicare. Atque in conventu finitimorum populorum Paullus hæc pronuntiavit, et legationes multarum gentium, quæ ad eum venerant, magnificentissimo convivio pavit, dicens : ejusdem hominis esse debere et bello vincere et convivii apparatu elegantem esse.

Fr. 58. Σελεύκου παῖδα] Notus est Demetrius Soter, Seleuci Philopatoris f., qui postea regno potitus est, quemque Excerptor fr. 59 perperam Antiochi Epiphanis filium dicit. Alter vero Seleuci Philop. filius, quem Antiochus occidit, aliunde, quantum scio, non notus est. — κατὰ τὸ Πηλούσιον] V. Joseph. A. J. XII, 5, 2. — προσφεύγει. ἀποκαθίστησιν] Minus accurate hæc narrantur.

Ὀλυμπίου ἀνέστησεν ἄγαλμα· ἐντεῦθεν τε ὡς ἐπὶ τὴν Σαμαρείαν ἀνῆλθε, καὶ Διὸς ξενίου τέμενος ὠκοδόμησεν. Καὶ Ματθίας Ἀσμωνίου παῖς τὴν ἱερατείαν παρέληφεν ἐν Ἱερουσαλὴμ, καὶ τοὺς Ἀντιόχου στρατηγούς διεχρήσατο. Ἀλλ' ὁ μὲν ἀπὸ Σαμαρείας οἰκων*, αὐτόν τε τὸν Ματθίαν ἀναιρεῖ, καὶ τοὺς λεγομένους Μακκαβαίους κολάζει, τό τε ἱερὸν χοιρείοις αἵμασι βεβηλοῖ, καὶ στρατηγοὺς ἰδίους ἄρχειν τοῦ ἔθνους καθίστησιν. Αὐτός τε ἐπὶ τὴν Συρίαν ἀνελθὼν μεταλλάττει τὸν βίον, Ἀντιόχου τοῦ Εὐπάτορος τὴν ἀρχὴν διαδεξάμενός.

59.

Ibid. p. 11 : Ἐπειδὴ δὲ Δημήτριος Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανοῦς υἱὸς παρὰ Ῥωμαίοις ὀμηρεύων, τὸν τοῦ πατρὸς ἐπύθετο θάνατον, καὶ τὴν βασιλείαν πρὸς τοῦ Εὐπάτορος ἄρπαγεῖσαν, ἰκετεύσας τὴν βουλήν, καὶ πολλῆς ἐπικουρίας τυχὼν, ἐπὶ τὴν Συρίαν ἐπανέρχεται. Καὶ κατακτείνει μὲν τὸν Εὐπάτορα δύω ἔτεσιν ἐπιτροφῆσαντα, ἀναλαμβάνει [δὲ] τὴν βασιλείαν· καὶ σύμμαχος τοῦ Ῥωμαίων γένους κληθεὶς, βεβαίως ἀπῆλause τῆς ἡγεμονίας. Ἐνιαυτοὺς δὲ β' πρὸς τοῖς δέκα βιώσας, ὑπ' Ἀλεξάνδρου δολοφονεῖται, τοῦ καὶ τὴν ἀρχὴν διαδεξάμενός.

60.

Ibid. p. 11 : Ὅτι κατὰ τὴν Ἰβηρίαν Βοριάνθος (deb. Βυριάθος) ἦν ἀνὴρ ἀφανὴς τὸ γένος, εὐτελὴς τε τὴν ἐπιτήδευσιν, οὐδὲν ὅτι μὴ ποιμὴν τὸ κατ' ἀρχάς· οὗτος μετὰ ταῦτα ληστρικοῦ τινος ἡγήσατο τάγματος· τελευταῖον τοσαύτην περιεβάλετο δύναμιν, καὶ τοσαῦτα κοινωνῆσαι οἱ τῆς ἐπιχειρήσεως ἀνέπεισε γένη, ὡς ἀξί-

μαχος νομισθῆναι Ῥωμαίοις, ἱκανὸς τε πρὸς τὴν ἀρχαίαν καὶ πάτριον τοὺς Ἰβηρας ἐπαναγαγεῖν πολιτείαν. Πρωτοῦ γοῦν Κόϊντος Κεκίλιος Μέτελλος ἐπὶ τόνδε τὸν πόλεμον στρατηγὸς ἐκπέμπεται, [ὅς] ἄριστα καὶ τῆς Ῥωμαίων δυνάμεως ἀξίως τοῖς ἀποστᾶσι Κελτιβήρων προσεπολέμησε. Μηχνομένου δὲ παρ' ἐλπίδα τοῦ πολέμου, Κόϊντος Πομπήϊος αὐθις στρατηγὸς ἐξέπλει, μεθ' ὃν Κόϊντος Καίπιων ἐπὶ τὸν αὐτὸν ἐξεπέμφθη πόλεμον. Ὡν μάλιστα πάντων ἔνεκα δέισαντες οἱ βάρβαροι, κτείνουσι τὸν Βοριάνθον, τέσσαρα καὶ δέκα Ῥωμαίοις ἔτη ἐναντίως πολεμήσαντα· ταύτῃ προσάγεσθαι τὸν ἡγούμενον τῆς Ῥωμαϊκῆς στρατιᾶς εἰς εὐνοίαν αὐτῶν καὶ φειδῶ λογισάμενοι. Καὶ δὴ ἀφικόμενοι τῶν αὐθεντῶν τοῦ Βοριάνθου τινὲς ἄθλα τῶν περὶ τὸν ἄνδρα πεπραγμένων ἡξίουσαν παρὰ τοῦ ὑπάτου κομίζεσθαι. Οἷς ὁ Καίπιων ἀποκρίνεται, μηδαμῶς εἶναι Ῥωμαίοις ἔννομον ἐπαινέσθαι τὰς κατὰ τῶν στρατηγῶν τοῖς ἀρχομένοις ἐπιχειρουμένας ἐπιβουλάς.

61.

Ibid. p. 12 : Ὅτι ἐπὶ ὑπάτων Γαίου Κεκιλίου Μετέλλου καὶ Γναίου Κάρθωνος, ἐπὶ τῆς ρξζ' Ὀλυμπιάδος ὁ δουλικὸς πόλεμος ἐγένετο ἐν Σικελίᾳ. Οἱ γὰρ ταύτην νεμόμενοι τὴν χώραν, πολλῇ τῶν ἐπιτηδείων ἐντροφῶντες ὀψιλείᾳ, οὐ σταθμητὸν ἐκτῆσαντο δούλων πλήθος, πρὸς τε τὰς τῶν ἀγρῶν ἐξασκοῦντες αὐτὸ τριβὰς, καὶ τῇ πανοπλίᾳ γυμνάζοντες, οὐ μόνον τοὺς περιοίκους ἐλπίζοντο, ἀλλὰ καὶ τοῖς διοδευομένοις ξένοις ἐπαφιέντες τούτους, τῶν ἐπιφερομένων αὐτοὺς ἀφηροῦντο φορτίων. Καὶ τοῖς μὲν δραπεταῖς οὐδὲν τῆς λείας παρῆχον, αὐτοὶ δὲ πολλῶν γεγεννημένοι κύριοι χρημάτων, ἐκράτουν μα-

— Ἀσμωνίου παῖς] Perperam. Josephus XII, 6, 1 : Ματθαίας, τοῦ Ἰωάννου, τοῦ Συμεῶνος τοῦ Ἀσμωνναίου. — τοὺς Ἀντ. στρατηγοὺς] τοῖς Ἀ. στρατηγοῖς codex. Joseph. XII, 7, 2 : τὸν στρατηγὸν τοῦ βασιλέως Ἀπελλῆν διεχρήσατο μετ' ὀλίγων στρατιωτῶν. — οἰκων] ἐλθὼν vel ὁρμῶν? Ceterum quæ sequuntur ab historia abhorrent. V. Josephum.

Fr. 59. Initio hujus loci dicendum erat : Ἐπειδὴ Δημήτριος Σελεύκου τοῦ Φιλοπάτορος υἱὸς... τὸν τοῦ Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανοῦς ἐπύθετο θάνατον. — πολλῆς ἐπικουρίας τυχὼν] in Syria sc., non vero a Romanis; nam clam Roma aufugit, connivente, ut videtur, senatu. V. Polyb. XXXI, 12. 20. 24. — βιώσας] deb. βασιλεύσας.

Fr. 60. Eutropius IV, 7 : *Eodem tempore Metellus in Celtiberia apud Hispanos res egregias gessit. Successit ei Q. Pompejus, nec multo post Q. quoque Cæpio ad idem bellum missus est, quod quidam Viriatus contra Romanos in Lusitania gerebat. Quo metu Viriatus a suis interfectus est, quum quattuordecim annis Hispanias adversum Romanos movisset. Pastor primo fuit, mox latronum dux : postremo tantos ad bellum populos concitavit, ut assertor contra Romanos Hispaniæ putaretur. Quum interfectores ejus præmium a Cæpione consule peterent, responsum est, nunquam Romanis placuisse, imperatorem a suis militibus interfici.* In Dionis Exc. Vatican. p. 547 ed. Mai. (Dion. tom. II, p. 66 ed. E. Gros) posterior hujus fragmenti pars ita habet : Ὅτι Καίπιωνος (Σκηπ. cod.) μαχομένου τοῖς Ἰβηρσιν, οἱ βάρβαροι τοῦτον δέισαντες ἀποκτείνουσι τὸν αὐτῶν βασιλέα Βοριάνθον· ὃν ἀφικόμενοί τινες πρὸς Καίπιωνα (Σκηπ. cod.) ἄθλα παρ' αὐτοῦ τῶν πεπραγμένων λαβεῖν ἡξίουσαν. Ὅ δὲ ἀποκρίνεται μηδαμῶς εἶναι Ῥωμαίοις ἔννομον ἐν ἐπαίνῳ ποιεῖσθαι τὰς κατὰ τῶν στρατηγῶν τοῖς ἀρχομένοις ἐπιβουλάς. Denique Joannis nostri Exc. exscripsit Suidas : Βορίανθος. Ὅτι βάρβαροί τινες κτείνουσι τυραννήσαντα, ταύτῃ προσάγεσθαι τὸν τῶν Ῥωμαίων στρατηγὸν ἡγούμενον εἰς εὐνοίαν. Καὶ δὴ ἀφικόμενοι τῶν τοῦ Βοριάνθου αὐθεντῶν τινες... ἡξίουσαν παρὰ Σκιπίωνος κομίζεσθαι. Ὅ δὲ Σκιπίων... ἔννομον ἐν ἐπαίνῳ ποιεῖσθαι κτλ. Pars horum repetitur s. v. ἐπιβουλή. — Βορίανθος] « Quemadmodum Romanorum litteram V consonam in nominibus propriis ab aliis quidem librariis græcis per diphthongum ου, ab aliis vero par litteram β expressam sæpenumero videmus : sic in codice, e quo fragmentum nostrum Suidas transcripsit, Βυριάθος vel Βυριάθος scribi debuerat : ex quo duarum litterarum mutatione inauditum nomen Βορίανθος est exortum. » Schweighæuser. Opusc. II, p. 152. De varia Viriathi nominis scriptura græca latīnaque vide quæ idem Schweigh. l. l. congessit. Adde E. Gros ad Dion. Cass. tom. II, p. 50. — In sqq. codex semel Κόϊντος, bis Κύντος; porro Κικίλιος, et Σκηπίων pro Καίπιων, obvia passim nominum confusione. — Ceterum cum Dionis narratione cf. Oros. V, 4. Reliquos scriptores de Cæpione aliter referre constat. V. Gros. l. l. p. 372 sq.

Fr. 61. Κάρθωνος] Κάρκων codex. C. Cæcilius Metellus et Cn. Papirius Carbo consules fuerunt Ol. 466. sive 113 a. C., quo anno bellum Cimbricum ortum est. Servile autem in Sicilia bellum a consulibus C. Fulvio Calpurnio Pisone et P. Rupilio gestum est annis 134-132; Ol. 161,3-162, 1. Igitur vehementer Joannes erravit. — δούλιον πλήθος] De re

νικῶς ἀπάσης τῆς Σικελίας. Οἱ γοῦν δραπεταὶ τῇ σπᾶναι τῶν ἀναγκαιῶν βεβιασμένοι, τῇ τε τῶν ὀπλῶν θαρροῦντες ἀσκήσει, καὶ τῇ καθαρᾷ συνελαυνόμενοι δίκη, ἐπὶ τοὺς αὐθέντας τῶν δεινῶν μεταβάλλουσι τὰς χεῖρας, σύνθημα νυκτερινὸν ἐπαγγεῖλαντες παντὶ τῷ δουλικῷ πλήθει, Εὐνοῦν τέ τινα λεγόμενον δραπετήν, φύσει τε μιᾶρὸν καὶ πανοῦργον καὶ τῆς μυσταρᾶς μισαιφονίας αὐθέντην, [βασιλέα] ἀποδείκνυντες.

Ἐπειδὴ δὲ οὗτος τῆς νυκτερικῆς ἐκείνης μανίας βασιλεὺς ὠνομάσθη, συνεσκεύαζε τὰς ἀρχὰς δορυφόρους τε πλείστους, καὶ τῶν δραμάτων ἄρχοντας ἀπεδείκνυ. Καὶ πάλαι μὲν τοῖς ἑαυτοῦ δεσπότης ταῦτα τερατευόμενος ἐπήγγελτο· ἐπειδὴ δὲ τῆς ὀλεθρίας ἐπελάβητο δυναστείας, μυριάδας (τε) πλείους ἢ τεσσαράκοντα συναθροίσας, ἐν αὐτοῖς τοῖς οἴκοις ἀναιρεῖ τοὺς δεσπότης· τοὺς μὲν αἰκίαις ὑποβάλλων, τοὺς δὲ καὶ κατὰ τῶν πλευρωμάτων ἀκοντίζων, ἑτέρους δὲ τῶν κεφαλῶν ζημιῶν διετίθει· γυναικῶν δὲ ὅσαι μὲν ἐν παρθενίᾳ ὑπῆρχον, συνηρπάζοντο δουλεύειν τοῖς δραπεταῖς ἡναγκασμένοι, ὅσαι δὲ τὸ πρὶν ἤδη τοῖς ἀνδράσι συνώκουν, πρὸς βίαν ἡσχύνοντο. Τοῦ δὲ πάθους καὶ ταῖς ἄλλαις πόλεσιν ἐπιδημοῦντος, μέλλοντός τε καὶ ἐπ' αὐτῇ ἐπιφοιτᾶν τῇ Ῥώμῃ, Πόπλιος Σκιπίων κατ' αὐτῶν στρατεύσας, τούτων τοὺς μὲν ἀναιρεῖ, τοὺς δὲ ὑπὸ ζυγὸν τίθησιν.

62.

Ibid. p. 12 : Ὅτι μετὰ τὴν τῶν ἀποστατῶν δούλων καθάρσιν, Σκιπίων Ἀφρικανὸς κατὰ τὸ βουλευτήριον Τιθέριον Γράκχον, ἄνδρα τῶν ἐν τέλει στρατηγῶν, νεωτέρων ἀπτόμενον καὶ τὸν δῆμον ἀνασεύοντα, ξύλῳ παίσας κατέκτανεν.

63.

Ibid. p. 13 : Ὅτι ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ, ἐπαναστάντος τοῦ δήμου, Σκιπίων Ἀφρικανὸς φυγὰς τῆς πόλεως γίνεται, ζημιούται δὲ καὶ τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα σὺν παρθένῳ παιδί, καὶ τῆς οἰκίας ἅμα τοῖς ὑπάρχουσιν ἀποστερεῖται. Τὰ μὲν γὰρ πυρὶ κατεφλέχθη, τὰ δὲ ὑπὸ τοῦ δήμου διηρπάγη τε καὶ ἀνηρέθη· ὥς δόγματι τῆς βουλῆς μετὰ ταῦτα ἐκ τοῦ δημοσίου μοῖραν οὐ μικρὰν τῷ ἀνδρὶ ἐπιδοθῆναι.

64.

Ibid. p. 13 : Ὅτι Ποπλίου Σκιπίωνος, ἐπὶ κλησιν Νασικᾶ, καὶ Καλπουρνίου Βεστίου ὑπατευόντων, αὐθις ἐς τὴν Λιβύην ἐπεραιοῦντο Ῥωμαῖοι, ἐναντία Ἰουγούρθα τῷ Νουμιδῶν δυνάστη πολεμήσοντες. Αἰτία δὲ τῆς πρὸς τὸν ἄνδρα διαφορᾶς τοιάδε τις ἦν. Μασσανάσης ἐγεγόνει κατὰ τοὺς ἄνω χρόνους βασιλεὺς τῆς Νουμιδίας, Ῥωμαίοις γεγωνὸς πιστὸς σύμμαχος. Τούτῳ παῖδες γίνονται Μασθανάβαλλός τε καὶ Γολούσσας καὶ τρίτος Μιψίχας. Τελευτησάντων δὲ τῶν ἐτέρων νέων ἔτι, Μιψίχας χρόνους ὕστερον τὴν βασιλείαν ἐκδέχεται· γενομένοις δὲ ἅφ' ἑαυτοῦ δύο παισὶ Ἀδερβάλλῳ τε καὶ Ἰεμψάλῳ, τὸ τῆς Νουμιδίας παραπέμπει τούτοις κράτος, συνάρχοντα τοῖς ἑαυτοῦ παισὶν ἀποφήνας τουτονὶ τὸν Ἰουγούρθαν, Μασθανάβαλλου μὲν τοῦ ἀδελφοῦ παῖδα τυγχάνοντα, τεχθέντα δὲ ἐκ παλλακίδος. Ὁ δὲ Ἰουγούρθας, τοῦ θείου μεταστάντος, οὐκ ἀγαπήσας τὴν οἰκίαν τῆς βασιλείας μοῖραν, ἐπιβουλεύει τοῖς περὶ τὸν Ἀδερβάλλον, ἅμα τῷ παππῶι καὶ πατρῶι κλήρῳ καὶ τὴν πρὸς Ῥωμαίους εὐνοίαν τε καὶ φιλίαν διαδεξαμένοις, καὶ διαφθείρας τοὺς ἄνδρας, αὐτὸς ἀπάσης παρανόμως ἐκράτει τῆς Νουμιδίας. Ἐδόκει δὴ οὖν τῷ δήμῳ μὴ περιορᾶν ἀνδρῶν ἀνέκαθεν φίλων τε καὶ συμμαχῶν συμφορὰν, ἀλλ' ἀμύνειν πάσῃ δυνάμει· καὶ δὴ στρατεύειν ἐπ' αὐτὸν ἄτερος τῶν ὑπάτων Βεστίας προστάσσεται· ὃς τοῖς δώροις τοῦ Ἰουγούρθου διαφθαρεῖς, εἰς διαλλαγὰς αἰσχυρὰς τε καὶ τῆς Ῥωμαίων δυνάμεως ἀναξίας ἀφίκετο. Ταύτας οὖν διαλύσαν καὶ ἀκύρους εἶναι ψηφισάμενον τὸ συνέδριον, ἀπαλλάττει τῆς ἀρχῆς τὸν Βεστίαν, ἡγεμόνα δὲ τῷ κατόπιν ἐνιαυτῷ τοῦδε τοῦ πολέμου Σπόριον Ποστούμιον Ἀλβῖνον ἀποδείκνυσιν. Ἐπειδὴ δὲ καὶ οὗτος ἀμαθῶς τε καὶ λίαν ἀσθενῶς διὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῖς ἐναντίοις προσεπολέμησεν, ἥττων τῶν βασιλικῶν χρημάτων γενόμενος, τρίτον Κόιντον Κερίλιον Μέτελλον τὸν ὑπάτον ἐπὶ τὸν αὐτὸν τοῦτον ἐκπέμπει πόλεμον. Ὃς ἀφικόμενος τὴν μὲν στρατιὰν διεφθαρμένην ὑπὸ τῆς κακίας τῶν ἐμπροσθεν ἡγήσαμένων, φρονήματι γενναίῳ καὶ μετρίᾳ τῶν ἀμαρτανομένων ἐπανορθώσει πρὸς τὸν Ῥωμαϊκὸν ἐπανήγαγε κόσμον, οὐδὲν ἀπηγὲς οὐδὲ πικρὸν ἐς οὐδένα τῶν ὑπηκόων εἰρ-

v. Diodorus Siculus, tom. II, p. 532 sqq. ed. Didot. — πρὸς γε τὰς] πρὸς γε τὰς codex. Verba πρὸς γε in sqq. male codex repetit; habet enim: καὶ πρὸς γε τῇ πανοπλίᾳ γυμναζ. — αὐτὸ τρ.] vel αὐτοὺς τρ.; cod. αὐτοὶ τρ. — Σικελίας] Λιβύης cod., excerptoris negligentia. — βασιλέα] supplevi; κύριον dicit Diodorus, sec. quem postea demum regis titulum Eunus assumpsit. — συνεσκεύασε] Cramer.; συνεσχίασε cod. — πάλαι.. ἐπήγγελτο] V. Diodor. XXXIV, 2, 7. — αἰκίαις] αἰκίας cod. — πλευρωμάτων] ρευμάτων codex. — τῶν κεφαλῶν ζημιῶν] Possis: τὰς κεφαλὰς vel ταῖς κεφαλαῖς ζημιῶν, nisi excidit verbum: ut, τ. κεφαλῶν (ἀποτομῆ) ζημιῶν (χάκιστα) διετίθει. — ὅσαι δὲ] Cramer.; ὥστε δὲ cod. — Πόπλιος Σκιπίων] Nihil in his negotiis fuit Scipioni.

Fr. 62. Σκιπίων Ἀφρικανὸς] inepte. P. Cornelius Scipio Nasica, pontifex, in Gracchanorum turbam irrui (v. Diodor. XXXIV, 7, 2. Appian. Bell. Civ. I, 15). Quo tempore Scipio Africanus Numantiam oppugnabat.

Fr. 63. Ἐὰν σὶ de Scipione Africano Joannes narravit, hariolatus est. Probabiliter hoc quoque loco intelligendus est Scipio Nasica pontifex, qui quum ob necem Tiberii in odium multitudinis incurrisset, in Asiam legatus abiit, ubi haud ita multo post mortuus est, teste Plutarcho in Tib. Gracch. c. 21. Cic. Pro Flacco c. 31.

Fr. 64. Καλπουρνίου Βεστίου] Καλβεστίου codex. Consul an. 111. a. C. — Μασθανάβαλλός] Μασθανάβας Appian. Pun. 106, Zonar. IX, 27. — Μιψίχας] deb. Μιχίφας. — Ἰεμψάλῳ] ἐμψάδῳ cod. — παραπ. τούτοις] π. τούτῳ cod. — διαδεξαμένοις] διαδεξάμενος cod. — ἀνέκαθεν] καθεν cod. — Βεστίας]...τίας cod. Inde ab his eadem Eutropius IV, 11: Missus adversuseum consul Calpurnius Bestia, corruptus regis pecunia, pacem cum eo flagitiosissimam fecit, quæ

γασμένος· τὸν δὲ Ἰουγούρθαν συχνᾶς ἐταπείνωσε μά-
χαις, πόλεις τῶν Νουμιδῶν πολλὰς κατὰ κράτος ἐξε-
λῶν, καὶ τῶν ἐλεφάντων τοὺς μὲν διαφθείρας, τοὺς δὲ
ζῶντας χειρῶσάμενος. Οὐ πόρρω γοῦν ἀπέχων τοῦ τέ-
λους τῶν πραττομένων, παρελύθη τῆς ἀρχῆς, Γαίου
Μαρίου τὴν ἀρχὴν διαδεξαμένου. Παραλαβὼν δὲ τὰς
δυνάμεις ὁ Μάριος κρατεῖ μὲν ἀντιταξαμένων τῶν περὶ
τὸν Ἰουγούρθαν τὸν βασιλέα τῶν Μαυρουσίων, πόλεις
δὲ καὶ οὗτος τινὰς τῶν Νουμιδῶν καθελὼν, ὡς πέρας εὐ-
τυχὲς δι' ὀλίγου τοῦ παντός ἀγῶνος ἀφίκετο, ἔχων ὑπὸ
χεῖρα τὸν βασιλέα τῶν ἐναντίων, προδοθέντα μὲν ὑπὸ
Βόκχου τοῦ Μαυρουσίου συμμάχου τοῖς ἐναντίοις, ἀχ-
θέντα δὲ αἰχμάλωτον ὑπὸ Κορνηλίου Σύλλου, ἀνδρὸς
μεγάλου τε καὶ γενναίου τὰ πολεμικά. Ὁ γάρ τοι
Βόκχος τιθασσευθεὶς ὑπὸ τοῦ Σύλλου, καὶ φιλοφροσύνῃ
λόγου πρὸς εὐνοίαν ὑπαχθεὶς, τὸν μὲν Ἰουγούρθαν κα-
ταφυγόντα μετὰ τὴν ἥτταν ὡς αὐτὸν, καίτοι γαμβρὸν
ὄντα, σὺν ὀλίγοις στρατιώταις ἀφικόμενος τῷ Σύλλῳ
δίδωσιν ἄγειν, αὐτὸς δὲ τὰ Ῥωμαίων εἴλετο. Οὕτως
ἄρα λόγος μέτριος καὶ φιλοφροσύνῃ μείζονα πολλάκις
τῶν ὁπλῶν καὶ τῶν πολυανθρώπων καθώρθωσε στρα-
τοπέδων. Ὁ γοῦν Σύλλας ἐπὶ τούτων μεγαλαυχούμε-
νος, καὶ πᾶν τὸ πραχθὲν περὶ τὸν Ἰουγούρθαν οἰκείου-
μενος, ἐς τοῦτο προῆλθε φιλοτιμίας, ὡς ἐντυπῶσαι
δακτυλίῳ τὴν εἰκόνα τῆς πράξεως· ἐνεγέγλυπτο γὰρ
ὁ μὲν Βόκχος παραδιδούς, ὁ δὲ Σύλλας τὸν Ἰουγούρ-
θαν παραλαμβάνων· ἐφ' ᾧ δὴ χαλεπαίνειν αὐτῷ καὶ
φθονεῖν ἀδήλως ὁ Μάριος ἤρξατο.

65.

Ibid. p. 15 : Ὅτι Τρύφων τὸν βασιλέα Συρίας
Ἀντίοχον, οὗ μικρὸν πρόσθεν σύμμαχος ἐγεγόνει, διε-
χρήσατο δόλῳ· αὐτὸς τε τὴν ἀρχὴν διαδεξάμενος, αὐ-

τίκα ὑπὸ τῶν Σύρων διαφθείρεται. Κρατεῖ δὲ τῆς
ἡγεμονίας Ἀντίοχος ὁ Σιδῆτης, Δημητρίου μὲν παῖς
τοῦ προτέρου (sc. τοῦ Σωτῆρος) γεγονώς, ἀδελφὸς δὲ
τοῦ δευτέρου Δημητρίου (sc. τοῦ Νικάτορος).

66.

Ibid. p. 15 : Ὅτι Ἀντίοχος ὁ Σιδῆτης ἐπὶ κλῆν,
ὁ τὴν Ἱερουσαλὴμ πορθήσας, Συρίας βασιλεὺς, Ἀρσάκη
τῷ Παρθυαίων δυνάστη προσπολεμήσας, ἀναιρεῖται,
ἐνάτῳ τῆς βασιλείας ἐνιαυτῷ. Σέλευκος δὲ ἐπὶ τούτῳ
τὴν ἀρχὴν διαδέχεται. Ἀλλ' ὁ μὲν ὑπὸ Δημητρίου
αὐθις ἐπανεληθόντος καθαιρεῖται τῆς ἐξουσίας, κατα-
φεύγει τε πρὸς τὸν Παρθυαῖον, καὶ τὴν αὐτοῦ θυγατέρα
λαβὼν, μένει κατὰ τὴν χώραν.

2. Σκυθῶν δὲ τότε τὴν μέσσην τῶν ποταμῶν ἐπιτρε-
χόντων, καὶ τὴν Ἀρσάκου βασιλείαν ληιζομένων, αὐ-
τός τε ὁ Παρθυαῖος κατὰ τὸν πόλεμον ἀναιρεῖται, καὶ
ὁ μετὰ τοῦτον τὴν ἡγεμονίαν παρεληφώς, ὑπόφορος
γίνεται Σχύθαις.

3. Ἀλέξανδρος δὲ ὁ πρεσβύτερος, ἐκ τῆς Ἀραβίας
ἤκων, πολὺ τε πλῆθος ἀκοντιστῶν ἐπαγόμενος, Δημη-
τρίῳ κατὰ τὴν Συρίαν ἐπολέμει. Ἐπὶ πολὺ τε αὐτοῖς
τῆς μάχης ἐκτεινομένης φεύγει Δημήτριος εἰς Τύρον,
καὶ συλληφθεὶς ἀναιρεῖται, ἔτη δ' τῆς ἀρχῆς ἀπολαύ-
σας. Συνδιαφθείρεται δὲ τούτῳ κατὰ τὴν Δαμασκὸν
καὶ ὁ παῖς Σέλευκος, ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ μητρὸς δολοφο-
νηθεὶς Ἀπάμης.

67.

Exc. De virt. p. 790 : Ὅτι αἰτίαν τῇ πολιτικῇ
κινήσει παρεῖχε Γαῖος Μάριος, ἔκτον γεγονώς ὕπατος.
Ἡ μὲν γὰρ βουλὴ τῶν ὑπὸ τοῦ Μιθριδάτου νεωτε-
ρισθέντων αἰσθημένη τὴν τε Ἀσίαν ἤδη καὶ τὴν
Ἑλλάδα κατειληφότες, Κορνήλιον Σύλλαν τὸν ὕπατον

a senatu reprobata est. Postea contra eundem, insequenti anno, Spurius Albinus Postumius profectus est. Is quoque per fratrem ignominiose contra Numidas pugnavit. Tertio missus Q. Cæcilius Metellus consul, exercitum ingenti severitate ac moderatione correctum, quum nihil in quemquam cruentum faceret, ad disciplinam Romanam reduxit; Jugurtham variis præliis vicit, elephantos ejus vel occidit vel cepit; multas civitates ejus in ditionem accepit. Et quum jam bello finem impositurus esset, successum est ei a C. Mario. Is Jugurtham et Bocchum, Mauritaniæ regem, qui auxilium Jugurthæ ferre cæperat, pariter superavit. Aliquantum et ipse oppida Numidiæ cepit, belloque terminum posuit capto Jugurtha per quæstorem suum Cornelium Syllam, ingentem virum: tradente Boccho Jugurtham, qui pro eo ante pugnaverat. — ὡς πέρας] malim εἰς π.

Fr. 66. τῷ Παρθυαίων] τῶς cod. — Σέλευκος... τὴν ἀρχὴν διαδέχεται] Porphyrius (v. tom. III, p. 713) postquam dixerat Antiochum Sideten prælio contra Arsacen commisso cecidisse (an. 158), addit : *At ejus filium tenera ætate Seleucum, qui erat in patris comitatu, Arsaces captivum abduxit regioque more custodiendum curavit.* Præterea hujus Seleuci ab Arsace capti mentionem facit e Posidonii (fr. 19) Historiis Athenæus IV, p. 153, A, quo loco eum βασιλέα appellat. Fortasse igitur Seleucus captivus per aliquod tempus, usquedum Demetrius in Syriam redux regnum firmasset, regis titulum sibi vindicavit. Idque fecerit auctore Arsace, quem, devicto Antiocho, pænitere dimissi Demetrii cepit : *ad quem retrahendum quum turmas equitum festinato misisset, Demetrium, hoc ipsum metuentem, jam in regno missi invenerunt, frustra que omnia conati ad regem suum reversi sunt* (Justin. XXXIX, 10). Hæc porro ansam dederint falsæ isti narrationi, quam sequitur Joannes noster. — αὐτοῦ θυγατέρα] αὐτοῦ θ. codex. Magnopere vereor ne Seleucum Noster confuderit cum Demetrio Nicatore, cui captivo Arsaces Rodogunen filiam in matrimonium dederat. — 2. De morte Arsacis VII s. Phraati II. v. Justin. XLII, 1, deque ejus successore Arsace VIII Artabano II, v. ibid. c. 2. — 3. Ἀλέξ. ὁ πρεσβύτερος] sc. Alexander II Zabina, qui dicendus erat ὁ νεώτερος, quandoquidem hoc nomine distinguitur ab Alexandro I Bala. De Demetrii fine v. Justin. XXXIX, 2, Porphyrii fragm. chronol. tom. III, p. 713 ibique laudatos. — Ἀπάμης] Hoc falsum est. Apame uxor fuit Seleuci Nicatoris (v. Appian. Syr. 57); Demetrius vero Nicator duxerat Cleopatram, Ptolemæi Philometoris f.; quæ filium suum Seleucum necavit (an. 125). V. Appian. Syr. 68; Livius Epit. 60.

Fr. 67 Eutrop. V, 3 : *Caussam bello civili C. Marius, sexies consul, dedit. Nam quum Sylla consul contra Mithridatem gesturus bellum, qui Asiam et Achaiam occupaverat, mitteretur, isque exercitum in Campania pau-*

ἡγεμόνα τοῦδε τοῦ πολέμου προεχειρίσατο. Ἐπεὶ δὲ οὗτος κατὰ τὴν Καμπανίαν σὺν στρατιᾷ διέτριβε, τὸν κινηθέντα τῶν συμμάχων πόλεμον καθιστάμενος, ἀναιρῶν τε ὅπερ ἦν τῆσδε τῆς ταραχῆς λείψανον, ὁ Μάριος ἐπιθυμήσας τῆς ἐπὶ τὴν Ἀσίαν στρατηλασίας καὶ προσλαβὼν Σουλπίκιον τὸν δῆμαρχον, ἄνδρα μοχθηρὸν καὶ μετὰ πάσης τόλμης καὶ ὠμότητος τὴν Ῥώμην ταρασσόντα, βιάζεται πλήθει καὶ ὅπλοις τὴν βουλὴν αὐτὸν ἀντιτάξαι τῷ Μιθριδάτῃ. Καὶ τὸν Σύλλαν ἀπὸ στρατοπέδου πάροντα μικροῦ μὲν ἐδέησεν ἀνελεῖν· ἐπεὶ δὲ συγχωρεῖν αὐτὸς ἔφη τοῖς γινομένοις, παρῆκεν ἀπαθῆ. Καὶ ὁς ἀφικόμενος αὖθις πρὸς τοὺς στρατιώτας, καὶ τὰ πεπραγμένα διεξελθὼν ἐπάγει τῇ πόλει συντεταγμένην τὴν στρατιάν, καὶ κρατεῖ τῶν περὶ τὸν Μάριον ἀντιταξαμένων, πρῶτός τε Ῥωμαίων σὺν ὅπλοις ἐντὸς παρελθὼν τῆς πόλεως, Σουλπίκιον μὲν τὸν δῆμαρχον καταμηνυθέντα πρὸς τοῦ θεράποντος ἀποσφάττει, Μάριον δὲ φυγάδα τῆς πόλεως **.

68.

Ibid. p. 793 : Ὅτι ληξάντων τῶν ἐμφυλίων πολέμων φόνοι καὶ προγραφαὶ τῶν ἐπιφανῶν οἰκῶν διεδέξαντο τὴν Ῥώμην, ἐς πᾶν ἐπεξιόντος τοῦ Σύλλου τοῖς ἀντιστασιώταις, ὡς τὴν Μαρίου τελευτὴν οὐκ ἀπαλλαγὴν, ἀλλὰ μεταβολὴν τυραννίδος νομισθῆναι Ῥωμαίοις. Τὰ μὲν γὰρ πρῶτα τοὺς ἐχθίστους οἱ τῶν πολιτῶν ἐκποδῶν ποιήσασθαι διεγνωκώς, διὰ πάσης ὠμότητος ἐπεξῆει τὴν τε πόλιν καὶ τὴν ἄλλην Ἰταλίαν. Τελευτῶν δὲ ἔστιν οὗς ἡ χρημάτων ἢ κτημάτων ἕνεκα ἐπ' ὠφελείᾳ τῶν ἑαυτοῦ φίλων διέφθειρε. Λέγεται γοῦν Κόϊντον ἄνδρα ἐπιφανῆ, ἐπιεικῆ τε καὶ σώφρονα, οὐδετέρας μὲν γεγονότα μερίδος, ἀδοκῆτως δὲ ἐν τοῖς προγεγραμμένοις θεασάμενον ἑαυτὸν, « Οἷμοι τάλας, εἰπεῖν, διώκει με τὸ ἐν Ἀλβανοῖς χωρίον. » Καὶ ὀρθῶς γε Σαλούστιος ὁ Ῥωμαῖος συγγραφεὺς ἔφη καλοῖς αὐτὸν ἐγγχειρήμασι κάκιστον ἐπενηνοχέναι τὸ τέλος. Εἰ μὲν γὰρ τὴν Μαρίου καταβαλὼν δυναστείαν, ἄνδρὸς ἀρχῆθεν τε χαλεποῦ καὶ ἐπιτείναντος ἐν τῇ ἐξουσίᾳ τὴν φύσιν, παρέδωκε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ τὴν πολιτείαν, θαυμαστὸς ἂν ἦν· νῦν δὲ μέτριος τὰ πρῶτα καὶ πολιτικὸς φανείς, καὶ δόξαν δημοφελοῦς ἡγεμόνος παρσχῶν, ἐπεὶ δὲ τῶν ἐναντίων ἐκράτησεν, αὐτὸς ἀντ' ἐκείνου ἦν. Καὶ τυραννίδα φάσκων ἐλαύνειν ἐκ τῆς

πόλεως ἐτέραν εἰσῆγε χαλεπωτέραν. Δικτάτωρα μὲν γὰρ ἀνείπεν ἑαυτόν· ἐμπληχτα δὲ καὶ ἀπάνθρωπα ἔς τε τοὺς πολίτας καὶ τοὺς ἄλλους ὑπηκόους ἐπιπολὺ διεπράττετο, οὐ μὴν ἀλλὰ οὕτω γε τῇ τύχῃ κατεπίστευσε πρὸς ἅπασαν αὐτῷ μεταβολὴν δεξιῶς ἐπομένην, ὥστε πολλοὺς μὲν ἀνηρηκότα, καινότητα δὲ τοσαύτην εἰς τὴν πολιτείαν εἰσενεγκάμενον, ἀποθέσθαι τὴν ἀνυπεύθυνον ἀρχὴν, καὶ τὸν δῆμον αὖθις τῶν ὑπατικῶν ἀρχαιρεσιῶν ἀποφῆναι κύριον· καίτοι Λεπίδου παρελθὲν εἰς τὴν ὑπατείαν διὰ τοῦ Πομπηίου περὶ τὸν ἄνδρα σπουδὴν προσδοκωμένου, ἄνδρὸς θρασυτάτου τε καὶ οἱ τὰ μάλιστα πολεμίου· ἀλλ' ὅμως ἐν ἰδιώτου τάξει καὶ ἰσηγορίᾳ τοῖς πολλοῖς ἐντεῦθεν ἦν. Ἀποδειχθέντος δὲ ὑπάτου Λεπίδου, χαίροντα τῷ γεγονότι Πομπήιον ἰδὼν, « Εὖγε, ἔφη, τῆς σπουδῆς, ὦ νεανία, ὅτι καὶ Κατούλου πρότερον ἀνηγόρευσας Λέπιδον, τοῦ πάντων ἀρίστου τῶν πολιτῶν τὸν ἐμπληκτότατον· ὥρα μέντοι σοι σκοπεῖν ὅπως ἰσχυρὸν γεγονότα καταγωνίσῃ τὸν ἀντίπαλον. » Τοῦτο μὲν οὖν ὁ Σύλλας ὥσπερ ἀπεθέσπισε. Μετ' ὀλίγον γὰρ ἐξυθρίσας ἐς τὴν ἀρχὴν ὁ Λέπιδος, πολέμιος κατέστη τοῖς περὶ τὸν Πομπήιον.

Κινήσεώς τε αὖθις ἐμφυλίου γενομένης Σύλλαν ἐπὶ τὴν ἀνυπεύθυνον ἀρχὴν ἢ Ῥωμαίων βουλὴν προεβάλετο. Τῶν γὰρ ἱππέων ἅμα πάντων συμφραξαμένων οὐκ ἀνεκτὸν ἦν τοῖς ἐν τέλει. Ὁ μὲν οὖν Σύλλας ἐπὶ τὴν εἰρημένην ἔλθων ἀρχὴν, σύνθημα τοῖς κατὰ τὴν Ἰταλίαν ἀνδράσι λαθὼν ἅπαντας τοὺς τῆς Ῥώμης ἔδωκεν, ἐγγχειρίδιά τε αὐτοὺς ξίφη κομιζομένους εἰσελθεῖν εἰς τὴν πόλιν προσέταξεν, ὀπηνίκα τῆς Ῥέας ἡμέραν πανηγυρίζουσι Ῥωμαῖοι, ὡς ἂν δι' αὐτῶν τοὺς τῆς πόλεως ἱππεῖς διαχρήσῃται. Ὁ μὲν οὖν περὶ τὴν Ἰταλίαν ὄχλος ἐναντία τοῖς στρατιώταις φρονῶν κατὰ τὴν ὀρισμένην ἀπήντησεν. Ἀρξάμενός τε τῆς ἐμφυλίου κινήσεως, ἅμα τε καὶ τὸν δῆμον προσλαβόμενος πολλοὺς τῶν ἱππέων διέφθειρε. Τούτων δὲ κατὰ τὴν πόλιν πραττομένων, ὁ Σύλλας βουλευθεὶς τὸν ὄχλον τῆς ἐμφυλίου ταραχῆς ἀποστῆσαι, δισοφίστατο μηνύσεις τινὰς ἐκ τῶν πανταχόθεν ὑπηκόων, βαρβάρων ἐπιδρομὰς ἐπιφαινούσας. Καὶ εὐθέως ἀναλαβὼν ἅπαντα τὰ στρατεύματα, ἐπιστήσας τε αὐτοῖς στρατηγοὺς, τοῦ παντὸς πλήθους τὴν πόλιν ἀπήλλαξεν.

lisper teneret, ut belli socialis (de quo diximus), quod intra Italiam gestum fuerat, reliquiae tollerentur, Marius adfectavit, ut ipse ad bellum Mithridaticum mitteretur. Quare Sylla commotus cum exercitu ad urbem venit. Illic contra Marium et Sulpicium dimicavit. Primus urbem armatus ingressus est; Sulpicium interfecit, Marium fugavit. Cf. Orosius V, 19; Flor. III, 21; Plutarch. Mar. c. 34 sqq., Syll. c. 7 sqq.; Appian. B. C. I, 55 sqq.; Liv. Ep. 77.

Fr. 68. Haec ex Dione Cassio transcripta esse liquet ex duobus Dionis fragmentis Vatican. p. 550 sq. ed. Mai. (v. Dion. ed. Gros. tom. II, p. 204 sqq.). Plura horum etiam Plutarchus in Sylla c. 30. 33 sqq. simili plane modo exponit. Neque tamen hinc colligas Joannem quoque Plutarchum adhibuisse. Nam constat Dionem et Plutarchum quamplurima ex iisdem hausisse fontibus, adeo ut verbotenus interdum consentiant. — τὰ μὲν γὰρ... τὴν ἄλλην Ἰταλίαν] Haec om. Exc. Vatican. — διέφθειρε] ἐπιμωρεῖτο Dion. Exc. Vat. — μερίδος] στάσεως Exc. Vat. — τὸ ἐν Ἀλβ. χωρίον] Hucusque pertinet primum fragm. Vaticanum. Alterum incipit a verbis Ἀποδειχθέντος δὲ ὑπάτου Λεπίδου, pertinetque usque ad v. τοῖς περὶ τὸν Πομπήιον. — ὑπάτου Λεπίδου] ὑπ. τοῦ Λεπ. Dio Cass. — Κινήσεώς τε αὖθις κτλ.] Unde haec Joannes arripuerit, quaero.

69.

Exc. De ins. p. 15 : Ὅτι Μιθριδάτης ὁ τοῦ Πόντου βασιλεὺς χαλεπὸς ὢν καὶ τραχὺς, καταστασιασθεὶς ὑπὸ τοῦ παιδὸς Φαρνάκου παρὰ τοῖς οἰκείοις στρατιώταις, πρὸς τε θάνατον ἀναγκαῖον συνελασθεὶς, φάρμακον δηλητήριον ἐκπιὼν, τελευτᾷ περὶ τὸν Βόσπορον.

70.

Suidas : Πομπήιος. « Ὅτι Πομπήιος ὁ μέγας ἐπικληθεὶς, ὑπάτος καὶ στρατηγὸς Ῥωμαίων, τὸν πρὸς Μιθριδάτην καὶ Τιγράνην πόλεμον ἀνεδέξατο. Καὶ τὸν μὲν Μιθριδάτην κατὰ τὴν μικρὰν Ἀρμενίαν νυκτομαχίᾳ κατηγωνίσαστο, ὡς τὸ στρατόπεδον αὐτοῦ διαρπάσαι, καὶ τρεῖς μυριάδας ὀπλιτῶν καταβαλεῖν. Ὁ οὖν Μιθριδάτης γυμνωθεὶς παντάπασι τῆς δυνάμεως διαφεύγειν ἀγαπητῶς ἅμα τῇ γαμετῇ καὶ δύο τισὶν ἀκολούθοις ἱκανὸς γέγονεν· εἴτα καταστασιασθεὶς ὑπὸ τοῦ παιδὸς Φαρνάκου παρὰ τοῖς οἰκείοις στρατιώταις, καὶ πρὸς θάνατον ἀναγκαῖον ἐλαθεὶς, φάρμακον δηλητήριον ἐκπιὼν τελευτᾷ περὶ τὸν Βόσπορον. Ὁ δὲ δὴ παῖς αὐτῷ Φαρνάκῃ γίνεται διάδοχος τῆς ἀρχῆς. Ὁ δὲ Πομπήιος ἐπὶ Τιγράνην ἄγει τὴν στρατιάν. Ὁ δὲ Ἀρμένιος διὰ μάχης ἐλθεῖν τοῖς Ῥωμαίοις οὐ λυσίτελές ἡγήσάμενος ἐνδιδοὺς ἑαυτὸν ἀφίκετο πρὸς Πομπήιον, καὶ πρὸς τοῖς γόνασιν αὐτοῦ πεσὼν καὶ τὸ διάδημα τῆς κεφαλῆς ἀφελὼν ἐν ταῖς ἐκείνου χερσὶ κατέθετο. Οἷς δὴ καμφθεὶς τὸν θυμὸν ὁ Πομπήιος ἀνίστησί τε αὐτὸν καὶ τὸ διάδημα πάλιν ἀποδίδωσιν, αὐτὸς τῇ τοῦ Ἀρμενίου τοῦτο περιθεὶς κεφαλῇ, τά τε ἄλλα διὰ τιμῆς τὸν ἄνδρα ἤγεν· ἀφαιρέσει δὲ ὅμως μέρους τινὸς τῆς ἀρχῆς καὶ χρήμασι πολλοῖς ἐζημίωσε τὸν Ἀρμένιον. Συρίαν τε γὰρ καὶ Φοινίκην ἀπετέμετο,

καὶ πενταχισχίλια τάλαντα ἀργυρίου τῷ Ῥωμαίων δικαίῳ (δήμῳ καταβαλεῖν Wolf.), ἅτε χειρῶν ἀδίκων ἀρξάμενον, προσηνάγκασε. Μετὰ ταῦτα Ἀλβανοὺς ὑπέταξε, καὶ τὸν βασιλέα τῶν Ἰβήρων Ἀρσάκην (I. Ἀρτάκην) φεύγειν ἡνάγκασε, καὶ τὴν μικρὰν Ἀρμενίαν Διοτάρῳ τῷ δυνάστη τῆς Γαλατίας ἐδώρῃσατο, Ἀτταλὸν τε καὶ Πυλαιμένεα ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἀρχὴν τῆς Παφλαγονίας κατήγαγεν, ἐξεληλαμένους πρὸς τοῦ Μιθριδάτου. Κόλχοις τε ἐφίστησιν ἡγεμόνα. Ἐφ' οἷς Σύρους τε καὶ Ἀραβας κατεστρέψατο, καὶ Ἰουδαίους τρίτῳ μηνὶ παρεστήσατο. Ἐκ δὲ τῶν τοῦ ἱεροῦ ἀναθημάτων οὐδὲν διήρπασεν, ἀλλὰ πάντα ὑπὸ ἀναγραφὴν ποιησάμενος Ἀριστοβούλῳ παρέδωκεν. Ὑγκανὸν γὰρ εἰς τὴν Ῥωμαίων ἐξέπεμψεν δέσμιον.»

71.

Exc. De virt. p. 797 : Ὅτι Λούκιος Σέργιος Κατιλῖνος, ἄνθρωπος γένους μὲν ὢν ἐπιφανεστάτου, ἄλλως δὲ πονηρὸς τὴν φύσιν, τολμητῆς τε καὶ μεγαλοπράγμων, καὶ τὸ ἦθος ποικίλος, ἐπ' ὀλέθρῳ τῆς πατρίδος συνώμοσε, τοὺς θρασυτάτους καὶ τολμηροτάτους τῶν εὐπατριδῶν εἰς τὴν ἑαυτοῦ πίστιν ἐνδησάμενος. Λέγεται γὰρ ἄνθρωπον καταθύσας γεῦσαι τοῦ αἵματος τοὺς συνωμώτας, περιάγων εἰς πάντας τὴν κύλικα πλήρη οἴνου τε καὶ ἀνθρωπείου αἵματος, εἴτε καταγοητεύων τοὺς ἄνδρας τῷ τοιῷδε ὅρκῳ, εἴτε καὶ πρὸς πᾶν τόλμημα καὶ πᾶσαν ἐθίζων ἀνοσιουργίαν, ἅτε οἰκίῳ καὶ πολιτικῷ ἐπιχειρῶν αἵματι, καὶ μεταγαγεῖν τὴν πολιτείαν εἰς τυραννίδα φόνῳ τε πολλῷ τῶν ἀρίστων καὶ καταπρήσει τῆς πόλεως μηχανώμενος. Ἐπῆρε δὲ ἄρα τὸν Κατιλῖνον εἰς ταύτας τὰς ἀτόπους ἐννοίας βάρη τε ὀφλημάτων νικῶντα τὸ τίμημα τῆς οὐσίας, καὶ [τὸ] συνειδὸς ἐκθέ-

Fr. 69. V. Dio Cass. XXXVII, 12 sq. Livius ep. 62. Plutarch. Pomp. c. 41. Oros. VI, 5. Cf. Eutrop. VI, 10 : *Neque multo post, quum in suos sæviret, Pharnacis, filii sui, apud milites seditione ad mortem coactus, venenum hausit.*

Fr. 70. Hunc Suidæ locum ad Joannem referendum esse liquet e fragmento antecedente et ex comparato Eutropio, qui in nonnullis Joanne vel certe Joannis excerptore uberius ita habet VI, 10 sq : *Mox ei (Pompeio) delatum bellum etiam contra regem Mithridatem et Tigranem : quo suscepto Mithridatem in Armenia minore nocturno prælio vicit, castra diripuit ; quadraginta millibus ejus occisis, viginti tantum de exercitu suo perdidit et duos centuriones. Mithridates cum uxore fugit et duobus comitibus. Neque multo post, quum in suos sæviret, Pharnacis, filii sui, apud milites seditione ad mortem coactus, venenum hausit. Hunc finem habuit Mithridates ; periit autem apud Bosporum, vir ingentis industriæ consiliique : regnavit annis sexaginta, vixit septuaginta duobus : contra Romanos bellum habuit annis quadraginta. Tigrani deinde Pompeius bellum intulit. Ille se dedit, et in castra Pompeii sexto decimo milliario ab Artaxata venit ; ac diadema suum, quum procubisset ad genua Pompeii, in manibus ejus collocavit : quod ei Pompeius reposuit, honorificeque eum habitum, regni tamen parte multavit, et grandi pecunia. Adempta est ei Syria, Phœnice, Sophene ; sex millia præterea talentorum argenti, quæ populo Romano daret, quia bellum sine causa Romanis commovisset. Pompeius mox etiam Albanis bellum intulit, et eorum regem Orodem ter vicit. Postremo per epistolas et munera rogatus veniam ei ac pacem dedit. Iberiæ quoque regem Artacen vicit acie et in deditionem accepit ; Armeniam minorem Deiotaro, Galatiæ regi, donavit, quia socius belli Mithridatici fuerat. Attalo et Pylæmeni Paphlagoniam reddidit, Aristarchum Colchis regem imposuit. Mox Ituræos et Arabas vicit : et quum venisset in Syriam, Seleuciam, vicinam Antiochiæ civitatem, libertate donavit, quod regem Tigranem non recepisset. Antiochensibus obsides reddidit : aliquantum agrorum Daphnensibus dedit, quo locus ibi spatiosior fieret, delectatus amœnitate loci et aquarum abundantia. Inde ad Judæam transgressus, Hierosolymam, caput gentis, tertio mense cepit, duodecim millibus Judæorum occisis, ceteris in fidem acceptis.*

Fr. 71. Eadem usque ad verba ἐξήλασε τῆς πόλεως leguntur apud Suidam v. Λούκιος Σέργιος. Eutrop. VI, 12 : *L. Sergius Catilina, nobilissimi generis vir, sed ingenii pravissimi, ad delendam patriam conjuravit cum quibusdam claris quidem, sed audacibus viris. A Cicerone urbe expulsus est ; socii ejus deprehensi, in carcere strangulati sunt.* De iis quæ præter hæc Joannes habet, v. Dio. Cass. XXXII, 30 ; Plutarch. Cic. 10 ; Sallust. Cat. 30. — Κατι-

σμών καὶ μυσαρῶν πράξεων. Τόν τε γὰρ υἱὸν ἔτι παῖδα ὄντα τοῦ τῆς Ὀρεστίλλης ἔνεκα γάμου διέφθειρε, καὶ θυγατρὶ παρθένῳ συνελθὼν. Δι' αὐτὴν δὲ καὶ ὑπατείαν μετιὼν ἀπηλάθη, Κικέρωνος ἐς τὴν τοῦδε χώραν αἰρεθέντος. Ἐξ οὗ δὲ καὶ μάλιστα τὰ ἀτοπώτατα τῶν δραμάτων ὁ Κατιλῖνος ἐπὶ νοῦν ἐβάλετο, οὐδαμοῦ τῶν κακῶν ἰστάμενος, οὐδὲ ἀναπαύων τὴν γνώμην. Οὐ μὴν ἀλλὰ ὁ Κικέρων, εἰπεῖν τε δεινὸς ὢν καὶ τὸ ἀληθὲς ἀνευρεῖν ἱκανὸς, γινώσκων τε τὸ μέλλον ὀξύτατος, πολέμιον αὐτὸν ἀποφύγων ἐξήλασε τῆς πόλεως. Ὁ μὲν γὰρ οὐχ ὑπομείνας τοὺς ἐλέγχους, φεύγων ὡς Μάνλιον τὸν συνωμότην ὄχλητο, συχνὰς ἤδη δυνάμεις περὶ τὴν Ἀπουλίαν καὶ Τυρρηνίαν ἡθροικότα. Οἱ δὲ κοινωνήσαντες αὐτῷ τῶν κατὰ τῆς Ῥώμης βουλευμάτων, δίκης τῆς προσηκούσης ἐς τὸ δεσποτικὸν ἔτυχον.

72.

Exc. De ins. p. 15 : Ὅτι Κάσσιος ὁ ταμίης πρῶτος τὸν τοῦ Καίσαρος φόνον ἐπὶ νοῦν ἐβάλλετο, τοὺς περὶ Βροῦτον εἰς τὴν τοῦ ἔργου κοινωνίαν προελόμενος. Μετὰ δὲ τὴν τοῦ Κράσσου συμφορὰν, ὁ πολιτικὸς διεδέξατο πόλεμος, ἐπάρατός τε καὶ πολλῶν δακρύων γεγονὼς αἷτιος.

Ὅτι δὲ πρὸς ταῖς ἄλλαις ταῖς κατ' αὐτὸν συμβεβηκυῖαι συμφοραῖς καὶ ἡ τύχη τοῦ δήμου ἐκ τοῦ ἡγεμονικοῦ μετέστη πρὸς τὸ ὑπῆκοον. Γάιος δὲ Καῖσαρ ἀναστρέφων ἐκ τῆς Γαλατίας, πολλῶν τε καὶ ἀλκίμων ἐθνῶν νικητὴς, ὑπατείαν ἐπήγγειλεν, ἀναμφιλόγως οἱ διὰ τῶν πεπραγμένων προστεθήσεσθαι ταύτην ὑπολαμβάνων. Ἀντειπόντων δὲ τῇ ἐξαίτησιν Μαρκέλλου τε τοῦ ὑπάτου καὶ Βιβούλου, ἔτι τε Πομπηίου καὶ τοῦ φιλοσόφου Κάτωνος, ἐπανιέναι πρὸς τὴν πόλιν, τὰς δυνάμεις διαφεῖς, παρατάττεται. (2) Οἱ δὲ οὐχ ὑπατείαν, ἀλλὰ θριάμβου καταγωγὴν αἰτοῦντι τῷ Καίσαρι ἐναντιωθῆναι τοὺς περὶ τὸν Πομπήιον· οἱ δὲ προσθήκη τινὰ τοῦ ὀρισμένου χρόνου λαβεῖν βουλόμενον, ἐπὶ τῷ

πάντας ὁμοῦ τοὺς βαρβάρους καταγωνίσασθαι, οὐ προσδεχθῆναι μὲν ἀπὸ τῆς συγκλήτου βουλῆς· Κουρίωνος δὲ τοῦ κατ' ἐκεῖνο δημαρχοῦντος μόνου ψηφισαμένου, διαλύει μὲν τὸν πρὸς τοὺς βαρβάρους πόλεμον ὁ Καῖσαρ, θυμωθεὶς δὲ πολέμια κατὰ τῆς βουλῆς φρονεῖν ἤρξατο. (3) Ἄρα δὲ ἐξ Ἀριμινοῦ πόλεως, οὗ τὰς δυνάμεις εἶχεν ἡθροισμένας, συντεταγμένην ἐπῆγε τῇ πόλει τὴν στρατιάν. Οἱ δὲ ὑπατοὶ καὶ ὁ Πομπήιος ἅμα τῇ βουλῇ καὶ παντὶ τῶν ἀστῶν γνωριμωτέρῳ, καταδείσαντες τὴν τοῦ Καίσαρος ὁρμὴν, τὴν μὲν πόλιν ἐκλείπουσιν, ἐς δὲ τὴν Μακεδονίαν καὶ τὴν Ἡπειρον φεύγοντες ὄχλητο. (4) Καὶ ὁ μὲν Πομπήιος σὺν τοῖς ἀπὸ τῆς βουλῆς ἐνταῦθα δυνάμεις ἡθροίζε, καὶ τὰ πρὸς τὸν πόλεμον ἐξηρτύετο. Καῖσαρ δὲ παρελθὼν εἰς τὴν Ῥώμην, οὐδενὸς ἐναντιουμένου, καὶ ἀποδείξας ἑαυτὸν δικτάτωρα, τοὺς τε δημοσίους θησαυροὺς ἀναρρήξας εἰς τοὺς στρατιώτας ἐκένωσεν, καὶ εὐθέως πρὸς τὰς ἐν Ἰβηρίᾳ δυνάμεις τοῦ Πομπηίου τρέπεται, ὡς μηδεὶς ὑπολείποτο κατὰ νότου πολέμιος.

5. Ἐπειδὴ γὰρ ὁ Πομπήιος ἔγνω προκατελιθῆναι τὰ ἐν Ἰβηρίᾳ, ἐπὶ τὸ Βρεντήσιον στρατοπεδεύσας, ἐς χεῖρας τῷ Καίσαρι γίνεται. Διαμαρτήσας δὲ τῆς ἐλπίδος, αὐθις ἐπὶ τὸ Δυρράχιον καταφεύγει, πολὺν τε διατρίψας χρόνον, ἅπαντα τὰ τοῦ πολέμου παρσκευάζετο, καίτοι πρὸς μικρὸν ἀναβαλλόμενος ἐπεξελεῖν τῷ πολέμῳ (πολεμῳ;) ἔνεκεν σημείων τινῶν.

6. Αἱ μὲν οὖν Ῥωμαίων δυνάμεις μετέωροι πρὸς τὴν κατ' ἀλλήλων διέκειντο μάχην· ἥ τε σύγκλητος τὰ δίκαια τῆς Ῥώμης κατὰ τὴν Θετταλονίην μεταγαγοῦσα, προεκάθητο τῶν πραττομένων· αὐτὸς τε Καῖσαρ καὶ Πομπήιος διὰ τῶν ὅπλων ἐκρίνοντο.

7. Τρεῖς δ' οὖν στρατιάς ἐνταῦθα καὶ μεγάλας Καῖσαρ καταγωνισάμενος, ὑφ' ἡγεμόσι ταττομένας Λουκίῳ τε Ἀφρανίῳ καὶ Μάρκῳ Πετρονίῳ (1. Πετρηίῳ) καὶ Μάρκῳ Βάρωνι, ἐν οὗ πολλῷ χρόνῳ, διὰ μάχης ἐλθὼν τῷ Πομπηίῳ φεύγει τὸ πρῶτον ἐλαττωθεὶς, καὶ

λίπνος] sic Suidas; Κατιλινὸς codex h. l. et infra. — ἀνοσιουργίαν] Suidas; τὴν ἀνοσιουργίαν cod. — τὸν γὰρ υἱὸν κτλ.] τὸν τε γὰρ παῖδα τῆς Ὀρ. διέφθειρε· δι' αὐτὴν δὲ κτλ. Suidas corrupte. — ὁ Κατιλῖνος ἐπὶ νοῦν] ὁ Κατ. om. Suidas. Idem mox: τῶν κακῶν οὐδαμοῦ. Idem post v. γνώμην pergit: Ὁ δὲ Κικέρων. — τὸ ἀληθὲς] τὰ ληθὲς Suid.

Fr. 72. Cassii et Bruti tanquam Caesaris interfectorum mentio anticipando est injecta. — Ὅτι δὲ] Hæc cum proxime antecedentibus arctissime cohærent. Quare scripserim: ὅτε δὲ. Eadem Eutropius VI, 16: *Hinc (post Crassi necem, an. 53) jam bellum civile successit exsecrandum et lacrimabile; quo præter calamitates, quæ in præliis acciderunt, etiam Romani nominis fortuna mutata est. Cæsar enim, rediens e Gallia victor, cæpit deposcere alterum consulatum: atque quum sine dubietate aliqua deferretur, contradictum est a Marcello Cons., a Bibulo, a Pompeio, a Catone, jussusque dimissis exercitibus ad urbem redire.* — προστεθήσεσθαι] προσθήσεσθαι codex. — βουλόμενον] βουλόμενοι codex. — ψηφισαμένου] num ἀντιψηφισαμένου? De re v. Appian. Bell. civ. II, 27; Dio Cass. XL, 62 sqq.; Plutarch. Pomp. 58. Ceterum sententiarum junctio minus foret inconcinna, si scriptum esset: οὐ προσδεχθῆναι ἀπὸ τῆς βουλῆς, Κουρίωνος, τοῦ... δημαρχοῦντος, μόνου ἀντιψηφισαμένου. Τότε δὲ διαλύει μὲν κτλ. — θυμωθεὶς δὲ κτλ.] Eutropius post allata pergit: *Propter quam injuriam ab Arimino, ubi milites congregatos habebat, adversus patriam cum exercitu venit. Consules cum Pompeio, senatusque omnis atque universa nobilitas ex urbe fugit et in Græciam transit: apud Epirum, Macedoniam, Achaïam, Pompeio duce, senatus contra Cæsarem bellum paravit. Cæsar vacuum urbem ingressus dictatorem se fecit. Inde Hispanias petiit.* — § 5. Quæ hoc et sequente segmine leguntur, aliunde interposuit auctor. — Βρεντήσιον] Βριττήσιον cod. — § 6. προεκάθητο] προσεκάθη cod. Ceterum male hæc contracta sunt. Quid voluerit auctor, fusius explicat Dio XLI, 43, quem Noster in compendium redegit. — § 7. τρεῖς οὖν στρ. ἐνταῦθα] sc. in Hispania. His continuatur narratio segminis 4. Eutropius l. l.: *Inde Hispanias petiit. Ibi Pompeii exercitus validissimos et fortissimos cum tribus ducibus, L. Afranio, M. Petreio, M. Varro, superavit. Inde regressus in Græciam transiit, adversus Pompeium dimicavit. Primo prælio victus et*

μικρὸν ἀποσχὼν ἐλαττωθῆναι παντάπασιν· οὐ γὰρ ἂν ὑπεξέδου τὸ κακὸν, εἰ μὴ νῦν ἐπιγενομένη τῷ ἔργῳ, τὸν μὲν ἅμα τοῖς ὑπολειπομένοις τῶν οἰκείων διέσωσε, Πομπήιον δὲ τὴν στρατιὰν ἀπάγειν θάττον ἢ δεῖ παρεσκεύασε, κατὰ σκότος ποιεῖσθαι τὴν δίωξιν οὐ προελλόμενον. Φασὶ γοῦν τὸν Καίσαρα παρ' ὅσον ἦλθε κινδύνου λογιζόμενον, πολλάκις εἰπεῖν, ὡς μάχεσθαι μὲν ἀγαθὸς εἴη Πομπήιος, νικᾶν δὲ ἀμαθῶς ἔχει· οὐ γὰρ ἐν ἐτέρῳ χρόνῳ ἢ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ γεγενῆσθαι τοῖς ἐναντίοις ἀλώσιμος. Μετὰ δὲ τοῦτο, πόλει Θεσσαλικῆς Φαρσάλου πλησίον, μεγάλας αὖθις ἐκότεροι δυνάμεις ἀγειράντες, συνήεσαν. Πομπήϊον μὲν οὖν τέσσαρες μυριάδες δπλιτῶν ἦσαν, καὶ ἱππεῖς πλείους ἢ τετρακισχίλιοι, καθ' ἑκάτερον τῶν κεράτων νενεμημένοι· πρὸς δὲ τούτοις τὸ ἐξ ἀπάντων τῶν ἐφ' ἑθνῶν συμμαχικόν, καὶ πᾶν ὃ ἦν ἐπίσημον Ῥωμαίων εἶπετο, οἳ τε ἀπὸ τῆς βουλῆς, πλήθος οὐκ εὐαρίθμητον ὄν, συνετάττοντο· ἐν [οἷς] στρατηγικοὶ τε καὶ ὑπατικοὶ ἄνδρες ἦσαν, πολλῶν ἤδη στρατοπέδων ἐξηγησάμενοι, καὶ πολλοὺς διαπεπραγμένοι πολέμους. Καίσαρί γε μὴν οὐδὲ ὅλαι τρεῖς μυριάδες ἀπεπλήρουν τὴν φάλαγγα, καὶ οἱ ἱππεῖς χίλιοι. Οὐδεπώποτε δὲ τοσαῖδε Ῥωμαῖ· καὶ συνῆλθον ἐς τὸ αὐτὸ δυνάμεις, οὐδὲ ὑπὸ βελτίοσιν ἡγεμόσι ταττόμενα· αἱ ῥαδίως ἂν ἅπασαν ἐσχατιὰν τῆς γῆς ὑποκύβαι Ῥωμαίοις ἠνάγκασαν, εἰ πρὸς ὀθνεῖους ἀλλὰ μὴ πρὸς ἐμφυλίους ἀγῶνας ἤχθησαν.

8. Τότε δ' οὖν συνελθόντες ἐμάχοντο καρτερῶς, οὐδέτεροι διὰ τε ἀρετὴν καὶ τὴν εἰς τοὺς ἐναντίους ἀπέχθειαν εἶχοντες. Πολλῆς τε διαφθορᾶς ἅφ' ἑκατέρων γενομένης, τέλος οἱ περὶ τὸν Πομπήιον ἐκλείπουσι, καὶ πολλοὶ μὲν αὐτοῦ πίπτουσι, πολλοὶ δὲ σποράδες ἀπεχώρουν, τὸ στρατόπεδον ἔρημον διαρπάσαι τοῖς ἐναντίοις παραδόντες. Αὐτὸς δὲ Πομπήιος ὀλίγοις ἅμα τῶν ἐταίρων καὶ τοῖς φιλτάτοις ἀπεχώρει, Αἴγυπτον καταλαβεῖν ἐν σπουδῇ ποιούμενος, ὡς ἂν δοθείη οἱ πρὸς τοῦ

τότε δυναστεύοντος ὠφέλεια, οὐπερ δὴ πάλαι τὸν πατέρα ὑπὸ τῶν πολιτῶν φυγαδευθέντα εἰς τὴν βασιλείαν ἀποκατέστησεν.

9. Ὁ δὲ Πτολεμαῖος ἀναπεισθεὶς ὑπὸ Θεοδότου τοῦ Χίου, πονηροῦ τὸν τρόπον ῥήτορος, τῆς τῶν κρατούντων γενέσθαι μοίρας, ἐν οὐδενὶ δὲ θέσθαι τὰ τῶν φίλων ἀτυχούντων· πρὶν καταπλεῦσαι μηδὲν [μήτ' εἰπόντα] μήτε ὀδυρόμενον ἀναιρεῖ τὸν Πομπήιον. Ὡς γὰρ ἦσθετο ὅτι οὔτε λαθεῖν οὔτε διαφυγεῖν δύναται, συνεκαλύψατο ἅμα καὶ ἀπώλετο. Ἄνοσίᾳ τε πράξει μείζον ἐτι προστιθείς ὁ Πτολεμαῖος ἀσέβημα, τῆς κεφαλῆς ἀφαιρεῖται τὸν ἄνδρα.

10. Μετὰ δὲ τὸ πάθος τοῦ Πομπήϊου παρῆν εὐθὺς καὶ ὁ Καῖσαρ ἐς Αἴγυπτον, πάλαι μὲν διώκων τὸν πολέμιον, τότε δὲ ὡς παρὰ φίλον τὸν Πτολεμαῖον ἀφιγμένος. Ὁ δὲ ἄρα παραπλήσια καὶ κατὰ τοῦ Καίσαρος ἐβουλεύετο, ἀνελεῖν τὸν ἄνδρα λόγῳ διεγνωνκώς. Ἀνοιχθείσης δὲ τῆς ἐπιβουλῆς, πολέμιος ὁ Πτολεμαῖος ἀναφάνεται, καὶ διὰ μάχης ἐλθὼν τοῖς Ῥωμαίοις, κατ' αὐτὸν τὸν ἀγῶνα διαφθείρεται. Μικρὸν γοῦν ὕστερον ἐν τοῖς νεκροῖς ἀνευρέθη κριχωτὸν θώρακα χρυσῶν περικείμενος. Αἴγυπτον δὲ Καῖσαρ ἐλὼν, Κλεοπάτρα τὴν ἀρχὴν παραδίδωσιν, ἀδελφῇ μὲν τοῦ πρότερον βασιλεύοντος οὖσῃ, ἀπὸ δὲ τῆς ὥρας αὐτῷ τοῦ σώματος ἐγνωσμένη. Φασὶ γὰρ αὐτὴν τῷδε πρώτῳ Ῥωμαίων ἐς κοινωνίαν λέχους ἐλθεῖν. Ἐνδημοῦντος δὲ διὰ ταύτην τοῦ Καίσαρος ἐν Αἰγύπτῳ, λόγος κατέσχε τὸ πλῆθος, ὡς καὶ ἐπανάστασιν αὐτῷ παρὰ τῶν ἐγχωρίων γενέσθαι, καὶ πολλὰς μυριάδας ὑπὸ τῶν Ῥωμαϊκῶν ὄπλων ἐντεῦθεν διαφθαρῆναι.

11. Ὁ δὲ Καῖσαρ ἀκούσας τὸν Μιθριδάτου παῖδα Φαρνάκην αὖθις νεωτερίζειν ἀρξάμενον, ἀπῆρε μὲν ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου· καὶ καταστρατευσάμενος ἐπ' αὐτὸν, καὶ περικλείσας ἐν τόπῳ τινὶ τῆς Θετταλίας, πρὸς αὐτόχειρα θάνατον τοῦτον ἐλθεῖν ἠνάγκασεν, ἐς ταύτην

fugatus, evasit tamen, quia nocte interveniente Pompeius sequi noluit: dixitque Caesar, nec Pompeium scire vincere, et illo tantum die se potuisse superari. Deinde in Thessalia apud Palæopharsalum, productis utrimque ingentibus copiis, dimicaverunt. Pompeii acies habuit XL millia peditum, equites in sinistro cornu sexcentos, in dextro quingentos (aliter Joannes); præterea totius Orientis auxilia, totamque nobilitatem, innumeros senatores, prætorios, consulares, et qui magnorum jam populorum victores fuissent. Caesar in acie sua habuit peditum non integra XXX millia, equites mille. Numquam adhuc Romanæ copię in unum, neque majores, neque melioribus ducibus, convenerant, totum terrarum orbem facile subacturæ, si contra barbaros ducerentur. — § 8. Eutrop. : *Pugnatum tamen est ingenti contentione, victusque ad postremum Pompeius et castra ejus direpta sunt. Ipse fugatus Alexandriam petiit, ut a rege Ægypti, cui tutor a senatu datus fuerat propter juvenilem ejus ætatem, acciperet auxilia; qui fortunam magis quam amicitiam secutus, occidit Pompeium, caput ejus et annulum Cæsari misit.* — οἱ πρὸς... ὠφέλεια] οἱ τῇ πρὸς τοῦτό τε δυναστεύοντος ὠφελείᾳ codex. — § 9. Inclusa supplevi e Dion. XLII, 4, ubi sic: ... ἀπέχτεινον αὐτὸν πρὶν καταπλεῦσαι, μηδὲν μήτ' εἰπόντα μήτ' ὀδυράμενον· ὡς γὰρ τάχιστα τῆς γε ἐπιβουλῆς ἦσθετο, καὶ ἔγνω ὅτι οὐτ' ἀμύνασθαι σφᾶς οὔτε διαφυγεῖν δυνήσεται, συνεκαλύψατο. Theodoti mentio in nostro Dione non est. — § 10. Eutrop. VI, 17: *Mox Cæsar Alexandriam venit. Ipsi quoque Ptolemæus parare voluit insidias; qua causa regi bellum illatum est. Victus in Nilo periit, inventumque est corpus ejus cum lorica aurea. Cæsar Alexandria potitus, regnum Cleopatraz dedit, Ptolemæi sorori, cum qua consuetudinem stupri habuerat.* — παραδίδωσι] περιδίδωσι cod. — ἐγνωσμένη] ἐγνωσμένης codex. — § 11. Eutropius: *Rediens inde Cæsar, Pharnacem, Mithridatis Magni filium, qui Pompeio in auxilium apud Thessaliam fuerat, rebellantem in Ponto, et multas populi Romani provincias occupantem, vicit acie; postea ad mortem coegit.* — Θετταλίᾳς] Pharnaces prælio victus est ad Zeliæ urbem, uti constat. Thessaliæ mentio in nostro fragm. vel auctoris vel excerptoris negligentia debetur. Quid in fonte Joannis fuerit, intelligitur ex Eutropio. Quamquam hoc ipsum historiæ contrarium esse videtur. Nam sec. Cæsarem in Bello Alex. c. 69 et Dion. Cass. XLI, 63; XLII, 47, Pharnaces Pompeio ad Pharsalum pugnanti non tulerat auxilium. — αὐτόχειρα θάνατον] Hoc

αὐτὸν ἀγαγὼν τὴν τελευταίαν τοῦ βίου, ἐς ἣν αὐτὸς πρότερον τὸν πατέρα συνήλασεν.

12. Ἐπειδὴ ταῦτα διαπραξάμενος ἐπανῆλθεν ἐς τὴν Ῥώμην, τρίτον ἑαυτὸν ὑπατον ἀνειπὼν, καὶ κοινωνὸν τῆς ἀρχῆς προσελόμενος Μάρκον Αἰμίλιον Λέπιδον, ὃς κατὰ τὸν ἔμπροσθεν ἐνιαυτὸν ἱππαρχος ἦν αὐτῷ κατὰ μοναρχίαν ἐξηγουμένῳ, πολλοὺς τε τῶν Πομπηϊανῶν ἀνακαλεσάμενος, τῷ τε δήμῳ Ῥωμαίων μεγάλας δωρεὰς καὶ ἀφέσεις χρεῶν χαρισάμενος, στρατηγούς τε τῶν ἀναγκαίων ἐπιμελητάς, καὶ ἱερεῖς ὑπὲρ τὸ νενομισμένον καταστήσας τῇ πόλει, τοὺς τε ἱππέας καὶ ἑκατοντάρχας ἄλλους τέ τινας καταλέξας, Σαλουστίῳ τὴν πολιτικὴν διοίκησιν καταλιμπάνει καὶ τοὺς γεγενημένους στρατιώτας, αὐτὸς τε ἐπὶ τὴν Λιβύην ἐπεραιούτο, ἔνθα τὸ πολὺ καὶ γνωριμώτατον τῆς Ῥωμαϊκῆς εὐγενείας συνελθὼν, συμμάχῳ τε χρώμενον Ἰώδῳ τῷ βασιλεῖ τῶν Μαυρουσίων, ἀνενοῦτο τὸν πόλεμον.

13. Ἦγούντο δὲ τῶν συνεληλυθότων ἐνταῦθα Ῥωμαίων Πόπλιος Κορνήλιος, Σχιπίωνος Ἀφρικανοῦ γεγονώς, κηδεστὴς δὲ Πομπηίου τυγχάνων, καὶ Μάρκος Πετρήιος καὶ Κόϊντος Βάρος, καὶ Μάρκος Πόρκιος Κάτων ὁ φιλόσοφος, καὶ Κορνήλιος Φαῦστος Σύλλου τοῦ μοναρχήσαντος παῖς ὢν· οἷς ἀντιταξάμενος ὁ Καῖσαρ μετὰ πολλὰς προσβολὰς καὶ διαφόρους τῶν πραττομένων τύχας, κρατεῖ παντάπασιν· ὡς Κάτωνα μὲν καὶ Σχιπίωνα, Πετρήιον τε καὶ Ἰώδαν αὐτόχειρας σφᾶς αὐτοὺς ἀνελεῖν, Φαῦστόν τε τὸν παῖδα Σύλλου συνοικοῦντα θυγατρὶ Πομπηίου, πρὸς αὐτοῦ διαφθάρῃναι τοῦ Καίσαρος.

14. Ἐνιαυτὸν δὲ οὗ ὕστερον ἀναστρέψας ἐπὶ τὴν Ῥώμην ὁ Γάιος, τέταρτον ἑαυτὸν ἀπέδειξεν ὑπατον, καὶ τὰς δυνάμεις ἀναλαβὼν, εὐθὺς [ἐπὶ] τὰς Ἰβηρίας ἐχώρει. Οἱ γὰρ δὴ τοῦ Πομπηίου παῖδες, ἑαυτοῖς τε καὶ τῷ πατρὶ καθεστῶτες δμῶνυμοι, Γναῖος Πομπήιος καὶ Σεξτος Πομπήιος, μεγάλας ἐγείραντες αὐθις δυνάμεις, ἀνενοῦντο τὸν πόλεμον. Ἐπεὶ γοῦν Καῖσαρ ἀφίκετο, πολλὰ μὲν καὶ καρτερὰ συνίσταντο μάχαι· ἐσχάτῃ

δὲ πόλει Μούνδης πλησίον γίνεται· καθ' ἣν φασὶ παρὰ τόσον ἔλθειν κινδύνου τὸν Καῖσαρα, ὡς παρερρηγμένης ἤδη τῆς οἰκείας φάλαγγος, σπάσαι καθ' ἑαυτοῦ τὸ ξίφος, τεθνάναι βουλόμενον πρὶν μετὰ τοσὴνδὲ τῶν πολεμικῶν ἔργων δόξαν, ὑπὸ χεῖρα δὴ μαιρακίων πέσοι ἀνὴρ ἤδη πρὸς γῆρας σχεδὸν ἀφιγμένος. Ἀνακαλεσάμενος δὲ ὅμως τοὺς φεύγοντας, καὶ τὰς τάξεις ἀνανεωσάμενος, ἐπιπίπτει τοῖς ἐναντίοις, καὶ κρατεῖ περιφανῶς. Τῶν δὲ Πομπηίου παίδων ὁ μὲν πρεσβύτερος ἐν τῇ παρατάξει διαφθείρεται, ὁ δὲ νεώτερος ἀγαπητῶς διασώζεται.

15. Ὁ τοίνυν Καῖσαρ, ἀπάντων ἤδη τῶν ἐμφυλίων πολεμίων (1. πολέμων) κατεργασμένων, ἐπὶ τὴν Ῥώμην ἀνεστρέφετο, τό τε φρόνημα ταῖς συνεχέσιν ἀνδραγαθίαις ἐξωγκωμένος, καὶ παρὰ τὸ σύνθημα τῇ Ῥωμαίων ἐλευθερίᾳ πρὸς τοὺς ἐντυγχάνοντας ἀλαζονευόμενος. Ἐπεὶ γοῦν τὰς τε τιμὰς καὶ τὸ κῦρος τοῦ δήμου παρελόμενος αὐτὸς ἐπέτρεπεν οἷς ἐβούλετο, καὶ, τῆς βουλῆς πρὸς αὐτὸν ἰούσης, οὐχ ὑπανίστατο, ἀλλὰ βασιλικοῖς εἴτε, ἀληθέστερον εἰπεῖν, τυραννικοῖς χαίρων δῆλος ἦν ἐπιτηδεύμασιν (εἰκόνας τε γὰρ καὶ ἀνδριάντας καὶ ἀνδρύματά τινες αὐτῷ τῶν κολάκων προσέφερον, ἄλλοι τε καὶ βασιλέα προσηγόρευον), οὕτω τοίνυν πάντων τῶν ἐν μνήμῃ Ῥωμαίων κρείττων φανείς, διὰ τὴν ὑπὲρ ἀνθρώπων δύναμιν θεὸς ὠνομάσθη. Εἰσὶ δὲ ἀπὸ τῶν Τρωϊκῶν ἐπὶ Ἰούλιον Καῖσαρα ἐνιαυτοὶ χίλιοι ρχδ'.

16. Ἐπεὶ δὲ Καῖσαρ ὑπερόγκῳ φρονήματι ἐς τὴν σύγκλητον διεγένετο, βουλευούσι κατ' αὐτοῦ θάνατον, φθόνῳ τε τοῦ προσήκοντος καὶ μίσει τοῦ προτετιμημένου, ἄνδρες ὑπὲρ ξ' τῶν τε ἀπὸ τῆς συγκλήτου καὶ τῶν ἐς τοὺς ἱππέας τελούντων, ὅρκῳ τὴν κατ' αὐτοῦ σύστασιν βεβαιωσάμενοι. Ἐνῆγον δὲ ἄρα μάλιστα πάντων τοὺς συνωμότας ἐς τὴν ἐπιχείρησιν Βροῦτοι δὴ, γένους ὄντες ἀνέκαθεν αὐστηροτάτου· ἐς γὰρ δὴ τὸν παλαιὸν Βροῦτον τοῦ αἵματος ἀνέφερον τὴν ἀρχὴν, [ὃς] τοὺς τυράννους ἐν τοῖς ἀνωτάτω χρόνοις ἐκβαλὼν, πρῶτος ἀπεδείχθη παρὰ Ῥωμαίοις ὑπατος.

17. Καίτοι φασὶ τινες δημοτικοῦ γεγενῆσθαι πατρὸς

fictum est more poetarum. Non sua, sed aliorum manu Pharnaces periit. Vide locos laudatos. — § 12. Eutrop. VI, 18: *Inde Romam regressus, tertio se consulem fecit cum M. Emilio Lepido, qui ei dictatori magister equitum ante annum fuerat. Inde in Africam profectus est, ubi infinita nobilitas cum Juba, Mauritaniae rege, bellum reparaverat.* — συνελθὼν] συνελθὼν cod. — ἀνενοῦτο] ἐνεν. cod. — § 13. Eutr.: *Duces autem Romani erant P. Cornelius Scipio, ex genere antiquissimo Scipionis Africani (hic etiam socer Pompeii Magni fuerat), M. Petreius, Q. Varus, M. Porcius Cato, L. Cornelius Faustus, Syllae dictatoris filius. Commisso praelio post multas dimicationes victor fuit Caesar. Cato, Scipio, Petreius, Juba, ipsi se occiderunt; Faustus, Syllae quondam dictatoris filius, Pompeii gener, a Caesare interfectus est.* — § 14. Eutrop. c. 19: *Post annum Caesar Romam regressus, quarto se consulem fecit, et statim ad Hispanias est profectus, ubi Pompeii filii, Cnæus et Sextus, ingens bellum reparaverant. Multa praelia fuerunt; ultimum apud Mundam civitatem: in quo adeo Caesar pæne victus, ut, fugientibus suis, se voluerit occidere, ne post tantam rei militaris gloriam in potestatem adolescentium, natus annos sex et quinquaginta, veniret. Denique reparatis suis vicit; et Pompeii filius major occisus est, minor fugit.* — § 15-18. Eutrop. brevius: *Inde Caesar, bellis civilibus toto orbe compositis, Romam rediit, agere insolentius cepit, et contra consuetudinem Romanæ libertatis. Quum ergo et honores ex sua voluntate præstaret, qui a populo ante deferebantur, nec senatui ad se venienti adsurgeret, aliaque regia ac pæne tyrannum faceret: conjuratum est in eum a LX vel amplius senatoribus equitibusque Romanis. Præcipui fuerunt inter conjuratos duo Bruti, ex eo genere Bruti, qui primus Romæ consul fuerat, et reges expulerat, C. Cassius et Servilius Casca. Ergo Caesar, quum senatus die quadam inter ceteros venisset ad curiam, XXIII vulneribus confossus est.* — § 17. Ποσειδώνιος¹ Eadem e Posidonio (fr. 47, tom. III, p. 272) narrat Plutarchus in Bruti c. 1.

αὐτοὺς, ἄρτι καὶ πρώην ἐς ἄρχοντας παρεληλυθότος· οὗ γὰρ τῷ παλαιῷ γε Βρούτῳ λειφθῆναι γένος, ἀνελόντι τοὺς υἱέας· οἷς ὁ φιλόσοφος ἀντιλέγων Ποσειδώνιος, τοὺς μὲν ἐν ἡλικίᾳ φησὶν ἀπολωλέναι τοῦ Βρούτου παῖδας, τρίτον δὲ λειφθῆναι νήπιον, ἅφ' οὗ τὸ γένος εἰς τούτους καθήκειν. Μήτηρ δὲ αὐτοῖς ἀδελφὴ τοῦ φιλοσόφου Κάτωνος, ὃν μάλιστα Ῥωμαίων ὁ πρεσβύτερος ἐζήλωσε Βρούτος, θεῖον ὄντα καὶ κηδεστὴν ὕστερον γενόμενον. Πορκίᾳ γὰρ δὴ τῇ **.

18. Ἐπὶ δὲ τοῖς Βρούτοις Γάιος Κάσσιος ἦν ἐν τῇ συνωμοσίᾳ, ὁ Κράσσῳ ἐπὶ Παρθυαίους συστρατευσάμενος, καὶ Σεργίλιος Κάσκα, ὃς δὴ καὶ πρῶτος σπᾶσαι τὸ ξίφος κατὰ τοῦ Καίσαρος λέγεται. Ἐπιστάντος δὲ τοῦ καιροῦ, καθ' ὃν ἔδει τὴν βουλὴν συνελθοῦσαν χρηματίσαι τι περὶ τῶν κοινῶν, παρῆν καὶ ὁ Καῖσαρ ἐς τὸ βουλευτήριον, μεθέξων τῶν γινομένων. Ὡς δὲ τὰ ξίφη διεκόμισαν ἐν κιβωτίῳ τινὶ κατακρύψαντες, τρόπῳ δὲ συμβολαίων παρὰ τὸ συνέδριον ἤγαγον, αὐτίκα ἀναστάντες καὶ περιστάντες τὸν Καίσαρα κατετίτρωσκον. Ἐπιθεμένων δὲ αὐτῶν, τὰ μὲν πρῶτα διώθει τοὺς ἐπιόντας, καὶ κατὰ δύνανμιν ἡμύνετο· ἐπεὶ δὲ τὸν Βρούτον γυμνῷ τῷ ξίφει ἐπ' αὐτὸν χωροῦντα καὶ σὺν τοῖς πολεμίοις τεταγμένον ἐθεάσατο, ἐγκαλυψάμενος παρέδωκε παίειν τὸ σῶμα. Τρεῖς γοῦν καὶ κ' πληγὰς ἀναδεξάμενος ἀναλίσκεται, ἐτῶν (δὲ) τῇ πόλει μετὰ τὸν ἀνοικισμὸν ἐννέα πού πρὸς τοῖς ψ' γεγονότων.

72 a.

Tzetzes Chil. III, 23, v. 16 :

Ἡ Πολεμαίου σύναιμις, δέσποινα Κλεοπάτρα...
αὕτη σὺν ἀρχιτέκτονι Κυπρίῳ Δεξιφάνει
τὴν θάλασσαν χερσώσασα τὴν τῆς Ἀλεξανδρείας
ὅσον πρὸς τετραστάδιον, εἴτε μικρὸν τι πλεόν,
τὸν πύργον ἐξεργάσατο τὸν μέγιστον τῆς Φάρου,
ὀλκάσι φῶς σωτήριον μᾶλλον ἐν ζάλῃ φαίνειν.
Μέμνηται μὲν Βιργίλιος ταύτης τῆς Κλεοπάτρας,
Λουκιανὸς καὶ Γαληνὸς καὶ Πλούταρχος σὺν τούτοις,
Διόδωρος, Γεώργιος ὁ χρονικὸς σὺν ἄλλοις,
καὶ Ἰωάννης μετ' αὐτοὺς Ἀντιοχεὺς ὕστερος.

73.

Exc. Salm. p. 392 : Γάιος Ἰούλιος Καῖσαρ νέος ὢν ἔδοξε καθ' ὕπνους συνουσιάζειν τῇ ἰδίᾳ μητρὶ, καὶ ἐν ταῖς ἀγέλαις αὐτοῦ ἵππος ἐτέχθη χηλούς ἔχων ἀντὶ δολῆς, καὶ οὐδένα ἕτερον ἀναβάτην ἐδέχετο, εἰ μὴ αὐτὸν

μόνον, ὡς ὁ Βουκέφαλος τὸν Ἀλέξανδρον. Πρὸ δὲ μιᾶς ἡμέρας τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἔδοξεν ὄρᾳ ἡ γυνὴ αὐτοῦ πεπτωκυῖαν τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, καὶ αὐτὸν τραυματίαν καὶ αἵματι κατάρρυτον ἐμπεσεῖν τοῖς κόλποις αὐτῆς. Προϊόντι δὲ αὐτῷ ἔδωκέ τις ἐν χάρτῃ τὴν κατ' αὐτοῦ ἐπιβουλὴν· ὁ δὲ ἄλλο τι νομίσας εἶναι, καὶ διὰ τοῦτο μὴ ἀναγνοὺς, ἀλλὰ δοὺς τοῖς ὑπογραφεῦσιν, ἐσφάγη.

74.

Exc. De ins. p. 21 : Ἐπειδὴ Καῖσαρ ἀνῆρέθη κατὰ τὸ βουλευτήριον, αὐθις ἐμφύλιος ἀνήφθη πόλεμος. Τοὺς μὲν γὰρ αὐθέντας τοῦ Καίσαρος, οἳ αὐτῆς κοινῆς ἐλευθερίας προστάτας, περιεῖπε τὸ συνέδριον· ὁ γε μὴν ὕπατος Ἀντώνιος, τοῖς ἀγθομένοις τῇ τοῦ Καίσαρος τελευτῇ προσθέμενος, πιέζειν τοὺς ἄνδρας καὶ καταναλίσκειν ἐκ παντὸς ἐπενόει τρόπου· καὶ οὐ καθῆκεν ἄχρις οὗ φυγάδας τῆς πόλεως τοὺς περὶ τὸν Βρούτον κατέστησεν· οἱ μὲν γὰρ ὑπεξῆλθον, δέισαντες τὴν τοῦ Ἀντωνίου δύνανμιν δημαγωγοῦντος κατ' αὐτῶν τὸ πλῆθος. Ἡ δὲ βουλὴ ἀρχάς τε καὶ τιμὰς τοῖς ἀνδράσι προσένειμεν, ἀρχεῖν Συρίας τε καὶ Μακεδονίας ψηφισαμένη. Ταραχθείσης δὲ τῆς πόλεως ἐν ἑαυτῇ, πολλὰ τε καὶ ἔκνομα τὸν Ἀντωνιον διαπραττόμενον, πολέμιον ἀνεῖπεν ἡ βουλὴ, ἐπὶ τε τῇ συλλήψει τοῦ ἀνδρὸς ἡδὴ τῆς πόλεως σὺν ταῖς οἰκείαις δυνάμεσιν ἀπεληλυθότος, Πάνσαν τε καὶ Ἰρτιον τοὺς ὑπάτους ἐκπέμπει, τρίτον ἡγεμόνα τούτοις ἐπιτάξασα τὸν Ὀκταούριον, ἔτι νέον ὄντα. Ζή[τει ἐν **].

75.

Exc. De virt. p. 798 : Ὅτι Φουλουία ἡ Ἀντωνίου γυνὴ Κικέρωνος τοῦ ῥήτορος ἀποτεμοῦσα τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐπὶ τοῖς γόνασι λαβοῦσα, πολλὰ μὲν ἐς αὐτὴν ἐξυθρίσαι καὶ ἐμπτύσαι. Τέλος δὲ τὸ αὐτῆς διανοίξασα στόμα, ἐκεῖνου τε τὴν γλῶτταν ἐξελκύσαι καὶ τῇ βελόνη τῇ κατὰ τὴν κεφαλὴν κατακεντῆσαι, πολλὰ τε καὶ μιαρὰ προσφθεγξαμένη, ἐπὶ τὸ βῆμα τεθῆναι προσέταξεν, ἵν' ὅθεν κατ' αὐτῆς δημηγορῶν ἠκούετο, ἐκεῖθεν καὶ ὄρωτο.

Οὗτοί γε μόνοι ἐσώθησαν τότε, παρ' ὧν γε πλείονα ἔλαβον ἥπερ τελευτησάντων εὐρεῖν ἤλπισαν. Καὶ ἵνα μὴ κεναὶ ἐν τοῖς λευκώμασι τῶν ἀνδρῶν αἱ χῶραι ᾧσιν, ἐτέρους ἀντέγραψαν ὃ τε Καῖσαρ καὶ Λέπίδος καὶ Ἀντωνίος. Τοιαῦτα μὲν περὶ τὰς σφαγὰς, πολλὰ δὲ καὶ

— Πορκίᾳ γὰρ τῇ] nonnulla exciderunt. Dixit auctor M. Junium Brutum, repudiata Claudia, uxorem duxisse Catonis filiam Porciam. — § 18. ἐν κιβωτίῳ κτλ.] Ex Dionis lib. XLIV, 16.

Fr. 72 a. Cf. Malalas p. 218, 14. Veriora v. ap. Strabon. XVII, p. 791, ibique Groskurd.

Fr. 73. Cf. Dio XLIV, 17 sq.

Fr. 74. Eutropius VII, 1 : Anno urbis DCC fere ac nono, interfecto Cæsare, bella civilia reparata sunt. Percussoribus enim Caesaris senatus favebat. Antonius consul, partium Cæsaris, civili bello opprimere eos conabatur. Ergo turbata republica multa Antonius scelera committens, a senatu hostis judicatus est. Missi ad eum persequendum duo coss. Pansa et Hirtius, et Octavianus adolescens. — ὑπεξῆλθον] ἐπέξ. cod. — τιμὰς] τινὰς cod. — Ἰρτιος] Ἰρτιος cod.

Fr. 75. Excerpta, male tamen, e Dion. XLVII, c. 9, ubi sic : Ὡς δ' οὖν καὶ ἡ τοῦ Κικέρωνος ποτε (κεφαλὴ) ἐκομίσθη σφίσιν, .. ὁ μὲν Ἀντώνιος πολλὰ αὐτῷ καὶ δυσχερῇ ἐξονειδίσας, ἐπεὶ ἐκέλευσεν αὐτὴν ἐκφανέστερον τῶν ἄλλων ἐν τῷ βήματι προτεθῆναι, ἵν' ὅθεν κατ' αὐτοῦ δημηγορῶν ἠκούετο, ἐνταῦθα μετὰ τῆς χειρὸς τῆς δεξιᾶς, ὥσπερ ἀπετέμμετο, ὄρωτο. Ἡ δὲ δὴ Φουλουία ἐς τε τὰς χεῖρας αὐτῆν, πρὶν ἀποκομισθῆναι, ἐδέξατο, καὶ ἐπιπικραναμένη οἱ καὶ ἐμπτύσασα, ἐπὶ τε τὰ γόνατα ἐπέ-

περὶ τὰς τῶν ἄλλων οὐσίας συνέβαινε· καίτοι ταῖς τε γυναιξίν τῶν ἀναιρουμένων τὰς προῖκας, καὶ τοῖς τέκνοις τὸ δέκατον τῆς οὐσίας μέρος παρεῖχεν ὁ Καῖσαρ. Ἐπορθεῖτο γοῦν πάντα ἀδελῶς. Τῶν μὲν γὰρ ἐνοικίων οἱ κτήτορες [τὸ ὅλον] ἀφηροῦντο, τῶν δὲ προσόδων τὸ ἥμισυ. Καὶ πρὸς γε τοὺς στρατιώτας ἀπέτρεφον προῖκα. Δεκάτας τε αὖθις εἰσφέρειν τῶν προσόδων ἐπιτραπέντες μολὶς αὐτοὶ δέκατον ἔκαρποῦντο μέρος. Αὐξήσεως γὰρ τῶν τελῶν πολλῆς γενομένης, καὶ πρὸς ἀνάγκης ἐς τὸ ναυτικὸν ἀπαιτούμενοι παῖδας, ἔστιν ὅτε καὶ ὠνούμενοι ἐδίδουσιν. Τὰς τε ὁδοὺς οἰκείους δαπανήμασιν ἐπεσκεύαζον. Μόνοι δὲ οἱ τὰ ὄπλα ἔχοντες ἐπλούτουν. Οἱ μὲν γὰρ τὰς οὐσίας τῶν τελευτησάντων ὅλας καὶ ἤτουν καὶ ἐλάμβανον, οἱ δὲ καὶ ἐς τὰ τῶν ζώντων ἔτι γερόντων τε καὶ ἀτέκνων γένη ἐσεβιάζοντο. Ἐς τοσοῦτον γὰρ ἀπληστίας καὶ ἀναισχυντίας ἐχώρησαν, ὥστε τινὰ καὶ τὴν τῆς Ἀττίας τῆς τοῦ Καίσαρος μητρὸς ἀποθανούσης τότε καὶ δημοσίᾳ ταρῇ τιμηθείσης οὐσίαν παρ' αὐτοῦ τοῦ Καίσαρος αἰτῆσαι. Τοιαῦτα οἱ τρεῖς ἄνδρες ἐποιοῦν Καῖσαρ καὶ Λέπιδος καὶ Ἀντωνίου.

76.

Exc. De ins. p. 22 : Ὅτι μετὰ τὸ ἀνελεῖν Βροῦτον καὶ Κάσσιον τοὺς αὐθέντας Καίσαρα τὸν Αὐγουστον καὶ διαλαχεῖν κλήρω τὴν ἀρχήν, Ἀντώνιος ὁ ὑπάτος πόλεμον ἔγνω κινεῖν κατὰ τὴν Ἰταλίαν ἐμφύλιον. Ἦν δὲ οὗτος ἀδελφὸς Μάρκου Ἀντωνίου, τοῦ σὺν Καίσαρι Βρούτῳ καὶ Κασσίῳ συμπολεμήσαντος. Οὐ πολλῷ γε μὴν χρόνῳ ἐν Περουσίᾳ πόλει Τυρρηνικῇ σφόδρα τῶν ἀναγκαίων ἐνδεία πιεσθεὶς, ἦλω μὲν, οὐ μὴν ἀνηρέθη, ἀλλ' ἐξηλάθη τῆς Ῥώμης πρὸς τοῦ Καίσαρος, σὺν τῇ γαμετῇ τοῦ Ἀντωνίου Φολουίᾳ· οὗς ὁ Καῖσαρ ἤλασεν ὡς νεωτεροποιούς καὶ πολυπράγμονας.

77.

Exc. De virt. p. 801 : Ὅτι μετὰ τὰς σπονδὰς φασὶ δειπνεῖν παρὰ τῷ Πομπηίῳ τῷ παιδί Πομπηίου τόν τε Καίσαρα (Ἰούλιον) καὶ Ἀντώνιον, ἐν τῇ στρατηγίδι νηὶ παρασκευασαμένῳ τὸ δεῖπνον. Τοῦτο γὰρ

ἔφη αὐτῷ μόνον καταλελειφθαι πατρῷον οἶκον. Ἦδη δὲ ἐνδον ὄντων καὶ τῆς συνουσίας ἀκμαζούσης Μηνᾶν τὸν πειρατὴν τὰ πλείστου ἄξια τῷ Πομπηίῳ ὑπηρετοῦντα, καὶ τότε προσελθεῖν τε αὐτῷ ἡσυχῇ, καὶ, « Βούλει φάναι, τὰς ἀγκύρας τῆς νεὸς ὑποτεμῶν ποιήσω σε μὴ Σικελίας καὶ Σαρδῶνος, ἀλλὰ τῆς Ῥωμαίων ἡγεμονίας κύριον; » Τὸν δὲ Πομπήιον ἀποκρίνασθαι· « Ἐδεισε, ὦ Μηνᾶ, τοῦτο πεποιηκέναι μὴ προειπόντα ἐμοὶ τὴν ἐπιχείρησιν. Νῦν δὲ οὐ πρὸς ἡμῶν ἐπιорκεῖν· τὰ παρόντα στέργωμεν. »

AUGUSTUS.

78.

Exc. Salmas. p. 392 : Ὁκταύτιος [ἐβασίλευσε] ἔτη ζ', ἡμέρας β'. Ἡμέρας μιᾶς πρὸ τεχθῆναι τοῦτον, εἶδεν ἡ μήτηρ αὐτοῦ, ὡς τὰ σπλάγχνα αὐτῆς ἐξαρπαγέντα εἰς οὐρανὸν ἐφέρετο· καὶ ἐν τῇ νυκτὶ ἥ ἐγεννήθη εἶδεν ὁ πατήρ αὐτοῦ ὅτι ἐκ τῶν κόλπων τῆς αὐτοῦ γυναικὸς ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος. Νιγίδιος δὲ τις βουλευτὴς ἀστρολόγος, βραδύτερον προσελθόντος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἠρώτησε τὴν αἰτίαν, ὃ δὲ ἔφη υἱὸν αὐτῷ τεχθῆναι· καχεῖνος, « ὦ τί ἐποίησας; δεσπότην ἡμῖν ἐγέννησας, » ἀνεβόησε. Τρεφομένου δὲ τοῦ παιδὸς ἐν ἀγρῷ, ἀετὸς καταπτάς ἄρτον ἐκ χειρῶν αὐτοῦ ἀφείλετο, καὶ ἐπανελθὼν πάλιν αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ ἀπέθετο. Ἐν παισὶ δὲ τελοῦντα εἶδε καθ' ὑπνους αὐτὸν Κικέρων χρυσῷ ἀλύσει δεδεμένον, καὶ μάλιστα κρατοῦντα ἐν τῷ Καπιτωλίῳ χαλασθῆναι οὐρανόθεν. Ἐν δὲ τῷ μέλλειν αὐτὸν τελευτᾶν, κεραυνὸς ἐμπεσὼν εἰς τὴν εἰκόνα αὐτοῦ τὸ πρῶτον γράμμα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἠφάνισε, καὶ προεῖπον οἱ μάντις ὅτι ἀποθανεῖται.

2. Οὗτος τοὺς λογίους τιμῶν μετεωρολέσχας ἀπήλαυσε, τότε τὸ λόγιον προφερόμενος·

Μήτι πελώρια μέτρα γύης ὑπὸ σὴν φρένα βάλλου,
μηδὲ μέτρει μέτρῳ ἡελίου κανόνας συναθροίσας·
αἰδίου βουλῇ φέρεται πατὴρ, οὐχ ἔνεκεν σοῦ·
ἀστέριον προπόλευμα σέθεν χάριν οὐκ ἐλοχεύθη.

3. Δρούσου θυγάτηρ Αἰουία γαμετὴ ἦν Νέρωνός τι-

θηκε, καὶ τὸ στόμα αὐτῆς διοίξασα (l. διανοίξασα, ut ap. Xiphil. et n. l.), τὴν τε γλῶσσαν ἐξεῖλκυσε καὶ ταῖς βελόναῖς, αἷς ἐς τὴν κεφαλὴν ἐχρήτο, κατεκέντησε, πολλὰ ἄμα καὶ μιὰρὰ προσεπισκώπτουσα. Καὶ οὗτοι δ' οὖν ὅμως ἔσωσάν τινες, παρ' ὧν γε καὶ πλείω χρήματα ἔλαβον ἢ τελευτησάντων εὐρήσειν ἤλπισαν. Καὶ ἵνα μὴ γε κεναὶ αἱ ἐν τοῖς λευκώμασι χώραι τῶν ὀνομάτων αὐτῶν ᾧσιν, ἐτέρους ἀντενέγραψαν. *Sequentia simili modo exscripta sunt e cap. 14 sqq., ubi tu ipse videas.*

Fr. 76. Eutrop. VII, 2 : *Primo praelio victi sunt Antonius et Cæsar, periit tamen dux nobilitatis Cassius : secundo Brutus et infinita nobilitas, quæ cum iis bellum gesserat. Ac sic inter eos divisa est respublica, ut Augustus Hispanias, Gallias, Italiam teneret, Antonius Asiam, Pontum, Orientem. Sed intra Italiam L. Antonius consul bellum civile commovit, frater ejus, qui cum Cæsare contra Brutum et Cassium dimicaverat. Is apud Perusiam, Tusciæ civitatem, victus et captus est, neque occisus.* — ἦ λω μὲν] ἦλω μὲν, οὐ μὲν cod.

Fr. 77. Eadem de Sexto Pompeio habet Suidas : Πομπηίος, Ῥωμαίων στρατηγός· περὶ οὗ φασιν ὅτι μετὰ τὰς σπονδὰς δειπνεῖν τὸν Καίσαρα καὶ Ἀντώνιον παρὰ Πομπηίῳ τῷ παιδί Πομπηίου ἐν τῇ στρατηγίδι etc. — τοῦτο γὰρ] τοῦτον γὰρ ἔφη μόνον αὐτῷ Suid. — βούλει] sic pro vg. βούλη Suidæ codd. V E. — νεὸς] νηὸς scripsit Bernhardt ap. Suid. — στέργωμεν] e Suida; στέργωμεν cod. Hæc etiam ap. Suidam v. στέρξω afferuntur ita : Πολύβιος· « Νῦν δὲ οὐ πρὸς ἡμῶν ἐπιорκεῖν· τὰ παρόντα στέρξωμεν. » — Partem hujus loci iterum affert Suidas v. τὰ πλείστου ἄξια. Ceterum de his Joannes, contra quam solet, Dione Cassio (XLVIII, 38) uberius est, ut suspicio nasci possit Dionem in his esse brevium. Attamen fieri potest ut sua Joannes duxerit ex Plutarch. Anton. c. 32.

Fr. 78. § 1. ἐβασίλευσε] addidi, nescio an recte. Illud intellige tempus quod ab pugna Actiaca labitur usque ad an. 23, quo Octavianus nomen Augusti adscivit. De prodigiis, quæ in seqq. memorantur, disertiora vide ap. Sueton. Octav. c. 94 et 97. — § 2. τότε τὸ λόγ.] τὸ δὲ λόγ. codex. — § 3. Αἰουία] Ἰουλία codex. Fluxerunt hæc ex Dione Cass.

νος, ἐξ οὗ καὶ παῖδα Τιβερίον εἶχεν· εἶτα σ' μηνῶν ἐγγύου οὔσης, ἡναγκάσθη Νέρων ὁ ταύτης ἀνὴρ, εἶτε ὑπὸ τοῦ πρώτου Καίσαρος, εἶτε ὑπὸ τοῦ Ὀκταυίου, ἐκδοῦναι αὐτὴν αὐτῷ, ὡς πατὴρ. Τεκούσης οὖν μετὰ τρεῖς μῆνας τοῦ γάμου, τὸ μὲν τεχθὲν Νέρωνι τῷ πατρὶ ἀπέπεμψεν. Ἐντεῦθεν δὲ αἷτιος γέγονε τοῦ λέγεσθαι παροιμίαν, « τοῖς εὐτυχοῦσι καὶ τρίμηνα παιδία. »

4. Οὗτος τοσοῦτον ὑπὸ πάντων ἡγαπᾶτο, ὥστε καὶ τις ἐκέλευσε τοῖς ἑαυτοῦ κληρονόμοις θῆσαι, ὅτι ζῶντα τὸν Σεβαστὸν καταλείπει. Δυστυχῆσας δὲ περὶ γάμον καὶ τὰ εἰς παῖδας ἐκβεβηκότα, ἐβόα·

Αἴθ' ὦφελον ἄγαμός τ' ἔμεναι ἄγονός τ' ἀπολέσθαι.

Περὶ δὲ ὀρθογραφίαν ἐσπουδάκει, ὥστε καὶ διάδοχόν τινα τῶν ἀρχόντων ἔπεμψεν, ὅτι αὐτῷ ἐπιστέλλων τῆς ὀρθῶς ἐχούσης ἐσφάλη γραφῆς.

5. Τούτου ποτὲ δικάζοντος, καὶ πολλῶν θάνατον καταψηφισαμένου, Μηκῆνας τις ἀνὴρ σοφὸς ἀγαπώμενος ὑπ' αὐτοῦ, μὴ δυνάμενος ἐντυχεῖν αὐτῷ διὰ τὸ πλῆθος, ἔγραψεν ἐν χάρτῃ « ἀνάστηθι, δήμιε, » καὶ σημηνάμενος ἔρριψεν ἐν τῷ κόλπῳ αὐτοῦ. Ὅπερ ἀναγνοὺς ἐκεῖνος ἀνέστη, καὶ ἐκέλευσεν ἀργῆσαι τὰ κριθέντα. Τινὸς ποτε τῶν συστρατευσαμένων αὐτῷ δεηθέντος τῆς εἰς τὸ βουλευτήριον αὐτοῦ παρουσίας, εἶπεν αὐτὸς μὲν ἀσχολεῖσθαι, ἐπιτρέψαι δὲ τινα τῶν φίλων παραγενέσθαι καὶ τὴν χρεῖαν πληρῶσαι· καὶ ὁς ὀργισθεὶς ἔφη, « Ἐγὼ μὲν τοι δσάκις τῆς ἐμῆς ἐπικουρίας ἐδεήθης, οὐκ ἄλλον ἀντ' ἐμοῦ ἔπεμψα. » Ἐρυθριάσας οὖν ὁ Καῖσαρ καὶ συναπῆλθε καὶ συνέπραξε.

6. Μανιώδης δὲ ἦν περὶ τὰς ἀλλοτρίας γυναῖκας, ὡς καὶ τοὺς ἀνδρας αὐτῶν ἐξυπηρετεῖν τῷ μιάσματι. Ἠνίκα γὰρ ἤρχετο τις τῶν βουλευτῶν πρὸς αὐτὸν, ὥραϊαν ἔχων γυναῖκα, ἔπεμπε πρὸς αὐτὸν τὸν οἰκεῖον δακτύλιον, καὶ ἡξίου ἐμβαλεῖν τὴν γαμετὴν ἐν τῷ καταστέγῳ φορεῖω, καὶ κατασημηνάμενον αὐθις τὸν δακτύλιον ἀντιπέμψαι· καὶ οὕτως δεχόμενος τὴν γυναῖκα ἐν τῷ φορεῖῳ ἀσελγαίνων ἐσφράγιζε καὶ ἀνταπέστελλε. Ποτὲ γοῦν ἐκέλευσέ τινα τὴν ὁμευνέτιν αὐτῷ πέμψαι.

Ὁ δὲ μὴ δυνάμενος ἀντειπεῖν, ἀπωδύρετο. Ἐπιστάς δὲ ὁ Ἀθηνόδωρος ὁ Ἀλεξανδρεὺς, ὃν ὡς σοφὸν αἰεὶ σύνοικον καὶ διδάσκαλον ἔσχεν ὁ Καῖσαρ, καὶ τὴν αἰτίαν μαθὼν, ἑαυτὸν ἤτησεν ἐμβαλεῖν τῷ φορεῖῳ, καὶ κατασημηνάμενον ἀποστεῖλαι γυμνὸν ξίφος ἐπιφερόμενον. Ἀπαχθέντος δὲ, δοκῶν ὁ Καῖσαρ τὴν τοῦ συγχλητικοῦ εἶναι γυναῖκα, κλείσας τὰς θύρας ἀνέωξε τὸ φορεῖον, καὶ ἐξέθορε ξιφῆρης ὁ Ἀθηνόδωρος, καὶ πάνυ τὸν Καῖσαρα κατέπληξε· δεδιότα δὲ αὐτὸν ἀνακτησάμενος ἐκεῖνος τοῖς μεγίστοις ὄρκοις κατέδθησε, μηδέποτ' ἄλλοτε τοῦτο πράξει. Ὁν τοσοῦτον ὑπερηγάπησεν, ὥστε τὴν σύγχλητον συναγαγὼν καὶ πολλὰ τὸν Ἀθηνόδωρον ἐγκωμιάσας, καὶ τοῦτο προσέθηκεν, ὡς κακὸν βίον ἐσχληκὸς ὑπὸ Ἀθηνοδώρου ἐπηνωρθώθη.

7. Οὗτος ὁ φιλόσοφος ἡξίου τὸν Καῖσαρα συγχωρῆσαι αὐτῷ εἰς τὴν πατρίδα ἐπανελθεῖν. Καὶ μόλις πείσας, ἀσπαζόμενος αὐτὸν, ἐπικύψας πρὸς τὸ οὖς παρεκάλει ἵνα δσάκις ὀργισθῇ, μὴ πρότερον κελεύσῃ τὸ πρακτέον, πρὶν ἂν καθ' ἑαυτὸν ἀριθμήσῃ τὰ [χδ'] γράμματα· ἡδεὶ γὰρ αὐτοῦ τὸ δξύθυμον καὶ εὐμετάβλητον. Ὁ δὲ Καῖσαρ ἀσπαζόμενος ἔφη, « Εὖγε ὑπέμνησάς με, ὡς ἀτελὴς εἰμὶ, καὶ οὐ συγχωρήσω σοι τέως τῆς ἐνεγκαμένης ἐπιβῆναι. » Παρεγγύησεν ὁ Καῖσαρ ἵνα ἐν τῇ τελευτῇ αὐτοῦ κροτήσωσι καὶ γελάσωσιν, ὡς ἐπὶ μίμου τελευτῇ, δηλονότι ἀποσκόπτων εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον.

79.

TIBERIUS.

Exc. De virt. p. 801 : Ὅτι Τιβερίος ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων ἰδιωτάτῃ φύσει ἐκέχρητο· οὔτε γὰρ ὦν ἐπεθύμει προσεποιεῖτό τι, καὶ ὦν ἔλεγεν οὐδὲν ὡς εἰπεῖν ἐβούλετο· ἀλλ' ἐναντιωτάτους τῇ προαιρέσει τοὺς λόγους ποιούμενος πᾶν [τε] ὃ ἐπόθει ἡρνεῖτο, καὶ πᾶν ὃ ἐμίσει προετίθετο. (2) Τοιοῦτος δὴ τις ὦν τοὺς ἄρχοντας οὓς ὑπὲρ τὸ διατεταγμένον λαμβάνοντας εὕρισκεν ἢ καὶ τὰ δημόσια σφετερίζοντας, ἐκόλαζε, λέγων· « Κεῖρε-

XLVIII, c. 44. Cf. Sueton. Oct. 62. Tiber. c. 4; Vellejus II, 94; Aurel. Vict. Epit. 4. Res pertinet ad an. 38. — ὑπὸ τοῦ πρώτου Καίσαρος] Quomodo hoc dicere auctor potuerit, haud capio. — ὡς πατὴρ] Dio l. I. : ἐξέδωκεν αὐτὴν αὐτὸς ὁ ἀνὴρ ὡςπερ τις πατὴρ. — ἐντεῦθεν κτλ.] Dio : Καῖσαρ τὸ γεννηθὲν Λιουῖα τῇ ἑαυτοῦ γυναικὶ παιδίον Νέρωνι τῷ πατρὶ ἀπέδωκε. Καὶ ἐκεῖνος τελευτῶν οὐ πολλῶ ὕστερον ἐπίτροπον καὶ τούτῳ καὶ τῷ Τιβερίῳ αὐτὸν τὸν Καῖσαρα κατέλειπε. Ὁ δ' οὖν ὁμιλος ἄλλα τε ἐπὶ τούτῳ πολλὰ διεθρύλλει, καὶ τοῖς εὐτυχοῦσι τρίμηνα παιδία γεννᾶσθαι ἔλεγεν· ὥστε καὶ ἐς παροιμίαν τὸ ἔπος προχωρήσαι. — § 4. Οὗτος τ'οσοῦτον κτλ.] v. Sueton. Oct. c. 59. — δυστυχῆσας δὲ] v. Sueton. Oct. 65. — διὰ δὲ οὐχὸν τινα] δ. τινα, cui suprascriptum est τινα, cod. De re vide Sueton. c. 68. — § 5. Τούτου vel τοῦ αὐτοῦ ποτὲ] ταῦτα ποτὲ codex. Quae hoc segmine leguntur iisdem paene verbis habet Chron. Anon. cod. Paris 954 in Cram. An. II, p. 276. Μηκῆνας κτλ.] Μηκῆνας cod. De re v. Dio Cass. LV, 7. Zonar. p. 638, C. — Τινὸς ποτε κτλ.] vide Zonar. p. 538, A. — § 6. Paucis haec tanguntur in nostris Dionis codd. libr. LVI, 43. Fusius rem narrat Zonaras p. 544, B. Cf. etiam Chron. cod. 854, p. 276 ed. Cram. — § 7. Eisdem verbis haec narrat Chron. Anonym. l. I. Cf. Plutarch. Apophthegm. Regg. p. 207, D. Dio Cass. LII, 37.

Fr. 79. Idem excerptum in brevius contraxit Suidas v. Τιβερίος. — § 1. Prima haec usque ad ὃ ἐμίσει προετίθετο exscripta sunt ex Dione Cass. LVII, 1 init. — λόγους] sic dedi e Dione pro λογισμούς, quod codex noster et Suidas exhibent culpa excerptoris. Mox part. τε ex eodem Dione addidi. — προετίθετο] scripsi pro προσετίθετο, quod codex et Suidas; certe ita scribere excerptor poterat; quamquam apud Dionem est : προσετίετο (προσετείνετο var. lect.); quodsi hoc ipsum nostro quoque loco restitui malis, nihil refragor. Vulgatam προσετίθετο quidam firmare studuerunt scribendo τούτῳ προσετ., uti est in Suidae codicibus, non optimis quidem, sed plurimis. — § 2. Τοιοῦτος... λέγων] Pro his Suidas abrupte : τοὺς περισσὰ ἐπαίροντας ἄρχοντας ἐκόλαζε λέγων.

σθαί μου τὰ πρόβχτα, ἀλλ' οὐκ ἀποξυρᾶσθαι βούλομαι. » (3) Οὕτω τε ἐς πάντα ἴσος καὶ ὅμοιος ἦν, ὥστε, ὀρχηστήν τινα τοῦ δήμου ἐλευθερωθῆναί ποτε βουλευθέντος, μὴ πρότερον συνεπαινέσαι, πρὶν τὸν δεσπότην αὐτοῦ πεισθῆναι καὶ τὴν τιμὴν λαβεῖν. Τοῖς γε ἐταίροις ὡς ἐν ἰδιωτεία συνῆν, δικαζομένοις συναγωνιζόμενος, καὶ θύουσι συνεορτάζων, νοσοῦντάς τε ἐπισκεπτόμενος, μηδεμίαν φρουρὰν ἐπαγόμενος. (4) Ἀλλὰ καὶ δόγμα προέθηκεν, ὥστε μὴτε αὐτὸν μὴτ' ἑτερόν τινα σηρικῇ ἐσθῆτι χρῆσθαι, τὸν τε χρύσειον ὅλον κόσμον γυναιξὶ μόναίς ἐπιτρέψας· πολλὰ δὲ καὶ εἰς ἐπανορθώσεις τῶν πόλεων δαπανήσας. (4) Τῶν τε Ἰουδαίων πολλῶν ἐς τὴν Ῥώμην συνελθόντων καὶ συγνοὺς τῶν ἐπιχωρίων ἐς τὰ σφέτερα ἔθη μελιστάντων, τοὺς πλείονας ἐξήλασε. (5) Τοιοῦτος οὖν τις ὢν, αἰφνιδίως εἰς τὴν χείρονα γνώμην μετεβλήθη, ὥστε αὐτὸν καὶ παραφρονεῖν νομισθῆναι καὶ ὑπὸ τινος ἐλαύνεσθαι δαιμονίου. Πολλοὺ τε πάθους αἴτιος τοῖς Ῥωμαίοις ἐγένετο, κοινῇ τε καὶ ἰδίᾳ προσαναλίσκων τοὺς ἄνδρας. (6) Ἐδοξε γὰρ αὐτῷ τὰς τῶν κυνηγίων θεὰς τῆς πόλεως ἀπελάσαι. Καὶ διὰ τοῦτό τινες ἔξω ταύτας τελεῖν πειραθέντες, αὐτοῖς συνδιεφθάρησαν τοῖς θεάτροις ἐκ τινων σανίδων εἰργασμένοις. (7) Ὁ αὐτὸς τὰς τῶν ἐπισήμων ἀνδρῶν ἐνυβρίζων γυναικάς, ἅπαντα δι' αὐτῶν τὰ κοινὰ κατεμάνθανε, καὶ πρὸς γε συνεργοὺς αὐτὰς τῶν μιᾶρῶν πράττειν, ὡς καὶ γαμηθησομένας, ἐποιεῖτο. Ἐπὶ τούτοις τε Μουσίαν καὶ τὸν ταύτης ἄνδρα ἅμα δυσὶ θυγατρᾶσιν ἀνείλε διὰ τὴν πρὸς τὴν αὐτοῦ μητέρα φιλίαν. (8) Σεϊανόν τε, ἄνδρα ὑπ' αὐτοῦ τε καὶ τῆς βουλῆς ἐπὶ τοῖς μεγάλοις ἀξιώμασι προαχθέντα, αὐτοκράτορά τε ψηφισθέντα, παρὰ τὰς ἀπάντων ἐλπίδας διέφθειρεν. Ὁν γὰρ αὐτὸς

καὶ παῖδα καὶ διάδοχον ἐκάλει, τοῦτον ἔλκεσθαι διὰ τῆς ἀγορᾶς παρεσκευάκει· καὶ ὃν ἅπαντες οἱ τῆς βουλῆς ἐδορυφόρουν, τοῦτον ἐκ τοῦ συνεδρίου ἐπὶ τὸ δεσμωτήριον ἀπήγαγον, ἀντὶ στεφάνου δεσμὰ καὶ ἀντὶ ἀλουργίδος τριβώνιον περιθέντες· ὡς καὶ διὰ τούτου ἄν τις τὴν ἀνθρωπεῖαν ἀσθένειαν κατεῖδε. Σεϊανὸς μὲν δὴ, μέγιστον τῶν πρὸ αὐτοῦ δυνηθεὶς, τοιοῦτον ἔσχε τέλος. (9) Φίλοι δὲ αὐτοῦ καὶ συγγενεῖς ἀδίκως διεφθείροντο. Ὡς τοσοῦτον ἐκλείψαι τὴν σύγκλητον, ὥστε μὴδὲ ἐς τὰς κατ' ἔτος ἀρχαιρεσίας διαρκεῖν. Παρακαλούμενός τέ ποτε ὑπὸ τῶν φίλων τοῦτο δὴ τὸ ἀρχαῖον ἐφθέγγατο·

Ἐμοῦ θανόντος γαῖα μιχθήτω πυρί.

Πολλάκις δὲ καὶ τὸν Πρίαμον ἐμακάρισεν, ὅτι μετὰ τῆς πατρίδος ἀπώλετο καὶ τῆς βασιλείας. (10) Οὕτω τοίνυν τὴν ἀρχὴν διωκήσατο, φοβερά μὲν ὡμότητι, μυσαραὶ δὲ πλεονεξία, αἰσχροὶ τε ἡδυπαθεῖα χρησάμενος. Καὶ στρατεύσας κατὰ Περσῶν ἐπὶ συνθήκαις ὑπέστρεψεν.

79 a.

Suidas v. Τιθέριος. « Ἄριστος δὲ ὑπάρχων ἐν νεότητι καὶ πρὸς γῆρας ἐλθὼν αἰφνιδίον εἰς τὴν χείρονα μετεβλήθη γνώμην, ὥστε καὶ παραφρονεῖν αὐτὸν νομισθῆναι καὶ ὑπὸ δαίμονος ἐλαύνεσθαι πρὸς πᾶσαν ἀνοσιουργίαν τε καὶ μανίαν καὶ οἰστρηλασίαν, οὐ μόνον ἐν τοῖς κατὰ φύσιν, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς παρὰ φύσιν, καὶ ἐν πάσῃ ἀδικίᾳ καὶ τυραννίδι. Οὕτω δὲ μεταπεσὼν εἰς κακίαν καταστρέφει τὸν βίον. » Hæc junge cum fr. 79, § 5.

— ἀποξυρᾶσθαι] ἀποξύρασθαι. Valesius; ξυρᾶσθαι Suidas; ἀποξύρεσθαι Dio Cass. LVII, 10 extr. Idem dictum ap. Sueton. Tiber. c. 32, Orosium VII, 4. — § 3. οὕτω... ἐπαγόμενος] Verba sunt Dionis LVII, 11, mutatis levissimis quibusdam. Suidas hæc partim corrumpit, partim omisit. Ipse tu videas. — ὀρχηστήν] Accium histrionem, teste Suetonio. — πεισθῆναι] καὶ π. Dio. — τοῖς γε] τοῖς γὰρ Suid.; Dio: τοῖς τε ἐπ. ὡς καὶ ἐν ἰ. συνῆν· καὶ γὰρ δικαζομένοις σφίσι συνηγωνίζετο, καὶ θύουσι συνεορτάζε, νοσοῦντάς τε ἐπισκεπτόμετο, μὴδ. φρ. ἐπεισαγόμενος. — ἐπανορθώσεις τῶν πόλεων] v. Dio LVII, 17. — § 4. Dio LVII, 15 ita: « Ὁ Τιθέριος ἀπέειπε μὲν ἐσθῆτι σηρικῇ μὴδένα ἄνδρα χρῆσθαι (χρᾶσθαι noster cod. et Xiph. in cod. Coisl.), ἀπέειπε δὲ καὶ χρυσῷ σκευεῖ μὴδένα, πλὴν πρὸς τὰ ἱερὰ, νομίζειν (Cf. Tacit. II, 33). — § 4. τῶν δὲ Ἰουδαίων, etc.] « At hæc in Dionis exemplaribus hodie non leguntur, ob eam causam quam supra in notis ad Dionem adduxi, quia scilicet ii Dionis libri a nescio quo brevati ad nos pervenerunt. Ceterum de turba ac multitudine Judæorum qui Romæ omnes angiportus impleverant, testis sit Cicero in Orat. pro Flacco, ubi de auro Judaico loquitur. Scis, inquit, quanta sit manus, quanta concordia, quantum valeat in concionibus. Adeo verum est quod de iisdem Judæis ait Rutilius Numatianus in Itinerario: *Latius excisæ gentis contagia serpunt, Victoresque suos natio victa premit.* » VALESIIUS. — τοὺς πλείονας ἐξήλασε] « Anno Urbis 772 M. Silano, L. Norbano coss., ut scribit Tacitus l. 2 in fine, *Actum de sacris Ægyptiis Judaicisque pellendis.* Suetonius in Tiberio (c. 36), Philo in Legatione ad Caium, et omnium optime Josephus l. 18 Antiq. c. 4 et 5. » VALESIIUS — § 5. τοιοῦτος ὢν κτλ.] De mutatis Tiberii moribus verbo monuit Dio LVII, 19 init. et c. 19 extr., qui locus ex Exc. Peirescianis additus est. Fortasse etiam nostra in integro Dionis opere legebantur. Ceterum hunc locum uberius exhibere licet ex alio Exc. titulo, quo Suidas usus est. Is enim ad Tiberium Justinii II successorem inepte refert quæ ad Nostrum pertinent hæc: « Ἄριστος δὲ ὑπάρχων ἐν νεότητι etc., quæ subjunxi in fr. 79, a. — § 8. ἄν τις... κατεῖδεν] αὐθις... κατεῖδεν codex; em. Valesius. Etenim Dio LVIII, 11, narrata nece Sejani, dicit: « Ἐνθα δὴ καὶ μάλιστα ἄν τις τὴν ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν κατεῖδεν, ὡς μὴδαμῇ μὴδαμῶς φυᾶσθαι. — § 9. ἐμοῦ θανόντος... τῆς βασιλείας] Verba Dionis LVIII, 23. Cf. Sueton. Tiber. c. 67. — § 10. τὴν ἀρχὴν διωκήσατο... χρησάμενος] Eadem verba habes apud Suidam in eo articulo, quem sub num. 79 b apposui, quemque latine præbet Eutropius VII, 6: *Tiberius ingenti socordia imperium gessit, gravi crudelitate, scelestia avaritia, turpi libidine. Nam nusquam ipse pugnavit: bella per legatos suos gessit: quosdam reges, per blanditias ad se evocatos, nunquam remisit: in quibus Archelaum Cappadocem, cujus etiam regnum in provincie formam redegit, et maximam civitatem appellari nomine suo jussit, quæ nunc Cæsarea dicitur, quum Mazaca ante vocaretur.* — καὶ στρατεύσας κτλ.] Inepta hæc Excerptoris negligentia debentur. Postquam de Archelao auctor dixerat, haud dubie addidit etiam contra Parthos Tiberium astu et consiliis egisse, arma procul habuisse (Tacit. Ann. VI, 32).

79 b.

Suid : Τιβερίος, Ὀκταβίου υἱός, βασιλεὺς Ῥωμαίων, ἐμπλήκτως καὶ ἀνοήτως τὴν ἀρχὴν διωκῆσατο, φοβερά μὲν ὤμότητι, μυσταρὰ δὲ καὶ ἀθέσμῳ πλεονεξία, αἰσχροῖ τε ἡδυπαθείᾳ χρησάμενος· στρατείαν μὲν γὰρ ἅπασαν αὐτὸς ἡρνήσατο, διὰ δὲ τῶν ὑποστρατήγων γλίσχρως καὶ βραθύμως τοῖς ἐναντίοις προσπολεμῶν *. Κακῆθης δὲ ὧν ἔστιν οὗς τῶν συμμάχων βασιλεῖς τῶν οἰκείων ἀρχῶν ἀπάτη μετελθὼν ἀφείλετο· ὧν Ἀρχέλαος ἦν ὁ Καππαδόκων βασιλεὺς, ὃν ἡπίοις καὶ θεραπευτικοῖς καλέσας ὡς ἑαυτὸν λόγοις, οὐκέτι πρὸς τὴν οἰκείαν ἀπονοστῆσαι συνεχώρησεν, ἀλλ' ἐπαρχίαν τὴν Καππαδοκίαν ἀπέφηνε, καὶ τὴν μεγίστην τῶν τῆδε πόλεων, Μάζακα ἔμπροσθεν ὑπὸ τῶν ἐποίκων ὀνομαζομένην, ἀφ' ἑαυτοῦ φέρειν τὴν προσηγορίαν ἐπέταξεν· ἥπερ δὴ καθ' ἡμᾶς Καίσαρός ἐστι ἐπώνυμος. Ἐς γῆρας δὲ ὁμῶς μακρὸν προσελθὼν θνήσκει. Cf. fr. 49, § 10.

80.

Exc. De ins. p. 22 : Ὅτι Ἡρώδης ὁ τὸν Πρόδρομον ἀποκεφαλίσας, γενόμενος ἐμπληθής, ἐκρίνετο μῆνας ἡ', καὶ κατὰ τὸν αὐτοῦ κοιτῶνα ἀνηρέθη ξίφει, συνειδυίας, ὡς φασι, καὶ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ.

81.

Ibid. p. 22 : Ὅτι ἐπὶ Τιβερίου τοῦ βασιλέως γενόμενος ὁ Κύριος Ἰησοῦς ἐτῶν λγ', ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων κατηγορεῖτο, ὡς καταλύων αὐτῶν τὴν δοξάν, καὶ ἐτέραν ἀντείσάγων καινὴν. Καὶ συναχθέντες ἅπαντες ἐν Ἱεροσολύμοις, στάσιν ἐκίνουν κατ' αὐτοῦ, βλασφημίας καταχέοντες εἰς τε τὸν Θεὸν καὶ τὸν Καίσαρα. Ἐντεῦθεν παρρησίαν λαβόντες, καὶ κρατήσαντες αὐτὸν ἐν νυκτὶ, παρέδωκαν Ποντίῳ Πιλάτῳ τῷ ἡγεμόνι· ὅστις εἴτε διὰ δειλίαν τοῦ πλήθους, εἴτε δι' ἐπαγγελίαν χρημάτων, μηδεμίαν αἰτίαν εὐρηκώς, ἐκέλευσεν αὐτὸν σταυρωθῆναι. Καὶ σταυρωθέντος αὐτοῦ, σεισμὸς ἐγένετο μέγας καὶ σκότος ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν. Γευσάμενος δὲ θανάτου, ἀνέστη ἀπὸ τῶν νεκρῶν τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ, καὶ ἀνελήφθη εἰς τοὺς οὐρανοὺς. Μάρτυρες γεγόνاسι πολλοὶ θεασάμενοι καὶ συγγράψαντες.

82.

CAIUS CALIGULA.

Exc. De virt. p. 802 : Ὅτι ὁ Γάιος μιαινότατός τις καὶ ἀνοσιώτατος ἐγένετο. Καὶ τοσοῦτον ὄρμαθὸν κακῶν συνειληφώς ἐπεκάλυψε τὰ [τοῦ] Τιβερίου μειονεκτήματα. Ὅσα γὰρ τῷ Αὐγούστῳ ἐν πολλῷ χρόνῳ περιποιήθη, οὗτος ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἀπεκτῆσατο. Μοιχικώτατός τε ἀνθρώπων γενόμενος καὶ γυναικας ἡρμωσμένας καὶ γεγαμημένας ἐλάμβανε. Τὴν τε ἑαυτοῦ τιθήνην ἐπιτιμῆσας ἀνοίας ἐς ἀνάγκην ἐκουσίου θανάτου κατέστησεν. Ἐχρῆτο δὲ καὶ ταῖς ἀδελφαῖς καὶ παρανόμων ἐκoinώνει μίξεων, ὡς καὶ πατὴρ ἀνοσίας καταστῆναι γονῆς ἐκ μιᾶς αὐτῷ τῶν ἀδελφῶν ἀποκυθηθείσης. Ναούς τε καὶ θυσίας ὡς ἡμιθέῳ γίνεσθαι παρεσκεύαζε. Τοιούτῳ τότε αὐτοκράτορι οἱ Ῥωμαῖοι παρεδόθησαν· ὥστε τὰ τοῦ Τιβερίου ἔργα, καίπερ χαλεπώτατα δοξάντα γεγονέναι, τοσοῦτον τὰ τοῦ Γαίου, ὅσον τὰ τοῦ Αὐγούστου παρ' ἐκείνα παρενεγκεῖν. Τιβερίος μὲν γὰρ αὐτός τε ἦρχε, καὶ ὑπηρέταις τοῖς ἄλλοις πρὸς τὸ ἑαυτοῦ βούλημα ἐχρῆτο· Γάιος δὲ ἦρχετο μὲν καὶ ὑπὸ τῶν ἀρματῆλατούντων καὶ ὀπλομαχούντων καὶ σκηνικῶν καὶ τραγωδῶν πολλάκις καὶ αὐτὸς ἐνδείκνυμενος, καὶ τὴν βουλὴν πρὸς ἀνάγκας μετακαλούμενος. Εἰκοστὸν γὰρ δὴ καὶ πέμπτον ἄγων ἔτος τὴν προτέραν γαμετὴν ἐκβαλὼν τὴν Κορνηλίου Ὀρέστου ἡρπασε θυγατέρα ἐν αὐτοῖς τοῖς γάμοις, ἐγγεγυμμένην Καλπουρνίῳ. Πολλούς τε διὰ ταῦτα συκοφαντῶν ἀνήρει· τὸ δὲ ἀληθὲς διὰ τὰς οὐσίας. Οἱ τε γὰρ θησαυροὶ ἐξανάλωντο, καὶ οὐδὲν αὐτῷ ἐξήρχε. Αὐθις δὲ ταύτην ἐκποδὼν ποιησάμενος, Λολίαν ἡγάγετο, αὐτὸν τὸν ἄνδρα αὐτῆς Μέμμιον Ῥηγοῦλον ἐγγυῆσαί οἱ τὴν γυναῖκα ἀναγκάσας, ἵνα μὴ καὶ ἀνέγγυον αὐτὴν παρὰ τοὺς νόμους λάβῃ. Ἐκ δὲ τῶν μοιχειῶν, ὡς καὶ τὴν πᾶσαν Κελτικὴν καὶ Βρεττανικὴν κεχειρωμένος, αὐτοκράτωρ τε πολλάκις Γερμανικὸς καὶ Βρεττανικὸς ἐπεκλήθη. Ἐπαρθείς τε ἐπὶ τούτοις Ζεὺς τε ἐλέγετο, καὶ τὰς ἐκείνου στήλας εἰς αὐτὸν μετερρύθμιζε. Ταῖς τε γὰρ βρονταῖς ἐκ μηχανῆς τινος ἀντεβρόντα, καὶ ταῖς ἀστραπαῖς ἀντήστραπτεν· ὅπου (ὁπότε Dio) δὲ κεραυνὸς κατέπεσε λίθον ἀντηκόντιζεν.

Fr. 80. Cf. Malalas p. 239, 18 : Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς Ἡρώδης ὁ Φιλίππου (Herodes Antipas, Philippi frater, Herodis M. filius), γενόμενος ἐμπληθὴς ἐκρίνετο ἐπὶ μῆνας ἡ' καὶ ἐσφάγη ἐν τῇ κουβικλίῳ αὐτοῦ μετὰ τοὺς ἡ' μῆνας, συνειδυίας καὶ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, καθὼς ὁ σοφώτατος Κλήμης συνεγράψατο. Pro ἐκρίνετο, quod nostra quoque Exc. exhibent, Chilmeadus ad Mal. scribi vult ἐκρίνετο. — ἐμπληθής] *ex obesitate decumbens*. Eandem vocem ἐμπλ. iterum habet Joannes ap. Suidam v. Νέρων. — Πρόδρομον dici constat Joannem Baptistam. Herodem Antipam in exilio obiisse tradit Josephus; de mortis genere tacet. Fortasse ex eodem Joanne sua habet Suidas v. Ἡρώδης. Ceterum mortem Antipae Joannes anticipando commemoravit, ut ex serie fragmentorum colligitur.

Fr. 82. Eadem usque ad verba παρ' ἐκείνα leguntur apud Suidam v. Γάιος p. 1060, 18 ed. Bernh., coll. v. ὄρμαθός. Excerpta sunt ex Dion. Cass. LIX, 5 sqq. Cf. Eutrop. VII, 7 : *Successit ei Caius Caesar, cognomento Caligula, ... sceleratissimus ac funestissimus, et qui etiam Tiberii dedecora purgaverit... stupra sororibus intulit : ex una etiam natam filiam agnovit*. Ceterum ex Joanne etiam fluxerit alter de Caio articulus, qui apud Suidam nostro loco praemittitur. — τὰ τοῦ Τιβ.] τοῦ add. e Suida. — ἐχρῆτο] ἐχρῶτο Val. — ἀποκυθηθείσης] ἀπογεννηθείσης Suid. — τότε αὐτοκρ.] τότε οἰ. Suidas, habet Dio Cass. LIX, 5 init. — παρ' ἐκείνα] sic Dio 59, 5; παρ' ἐκείνου codex.; fort. erat παρὰ τὰ ἐκείνου; παρ' ἐκείνῳ Suid. codd. A B E. — παρενεγκεῖν] παρήνεγκαν Suid. — πρὸς ἀνάγκας] velim saltem ὡς πρ. ἀν. Disertius Cassius l. l. : ὡς καὶ ἐπ' ἀναγκαῖόν τι βούλευμα μεταπεμφάμενος. — τὴν Κορνηλίου κτλ.] V. Dion. LIX, 8, ibiq. interpr. — ἐκ μηχανῆς τινος κτλ.] V. Dio 59, 28 p. 934, 30.

83.

Exc. Salm. p. 395 : Γάιος τὰς δύο ἀδελφὰς αὐτοῦ διεπαρθένευσεν. Ἰδὼν δὲ πηλὸν ἐν στενωπῷ, ἐκέλευσεν ἀχθῆναι Οὐεσπασιανόν, [τότε ἀγορανόμον] ὄντα, καὶ ἐμβληθῆναι τὸν πηλὸν εἰς τὸν κόλπον αὐτοῦ. Οὗτος κυβεύων ποτὲ ἐν Γαλλίαις, καὶ μαθὼν ὡς οὐκ ἔστιν αὐτῷ ἀργύριον, ἀναστὰς ἐκέλευσε πολλοὺς πλουσίους ἀναιρεθῆναι· καὶ ἐλθὼν πρὸς τοὺς συγκυβευτὰς εἶπεν, « Ἐν ᾧ ὑμεῖς περὶ ὀλίγου φιλονεικεῖτε, ἐγὼ πλῆθος χρημάτων συνήγαγον. » Ἐλέγετο δὲ Καλλιγόλας, ὅτι ἐκ μικρᾶς ἡλικίας ἐν τῷ στρατοπέδῳ τὰ πολλὰ ἐτρέφετο, καὶ τοῖς στρατιωτικοῖς ἐχρῆτο ὑποδήμασιν· ἐκ τῶν καλλίων οὖν Καλλιγόλας ἐλέγετο.

84.

Exc. De ins. p. 22 : Ὅτι ποτὲ τὸν δῆμον συνελθόντα ἐν ἵπποδρομίῳ, καὶ τοῦτον ἐλέγχοντα ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν διέφθειρεν· ἐξ οὗπερ πάντες ἐσιώπησαν, ἄχρις οὗ Κάσσιός τε Χαιρέας καὶ Κορνήλιος Σαβῖνος, καίτοι χιλιαρχίας παρ' αὐτοῦ πεπιστευμένοι, συνωμόσαντο, πάντες τε ὡς εἰπεῖν οἱ περὶ αὐτὸν ὑπὲρ τε σφῶν καὶ τῶν κοινῶν ἐκινήθησαν· καὶ τηρήσαντες αὐτὸν ἐκ τοῦ θεάτρου ἐρχόμενον, ὅτε δὴ τοὺς ἐκ τῆς Ἑλλάδος παῖδας ἐπὶ τὸν ἴδιον ὕμνον μετεπέμπετο, ἐν στενωπῷ τινι τόπῳ προσπεσόντες τιτρώσκουσιν, ἄλλοι τε ἐκ τῶν

σαρκῶν αὐτοῦ ἐγεύσαντο. Καὶ τὰ μὲν Ἰαίου τοιαῦτα, τρισὶν ἔτεσι καὶ μῆσιν θ', ἡμέρας τε ἡ' καὶ κ' βασιλεύσαντος. Καὶ αὐτὸς τοῖς ἔργοις, ὡς οὐκ ἦν θεὸς, ἐξέμαθεν. Ὑφ' ὧν τε καὶ μὴ παρῶν προσεκυνεῖτο, τότε κατεπτύετο· καὶ ὑφ' ὧν τε Ζεὺς καὶ θεὸς ὠνομάζετο τε καὶ ἐγράφετο, σφάγιον ἐγίνετο· ἀνδριάντες τε αὐτοῦ καὶ εἰκόνες ἐσύροντο, μεμνημένου μάλιστα τοῦ δήμου ὧν ἐπεπόνθει δεινῶν. Οἱ δὲ στρατιῶται ὅσοι μὲν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ μέρους ἦσαν, ἐθορύβουν τε καὶ ἐστασίαζον, ὥστε καὶ σφαγὰς ποιεῖν· ὅσοι δὲ ἄλλως πως ἐπὶ τῇ βουλῇ ἐποιήσαντο, πεισθέντες τοῖς ὄρκοις ἡσύχασαν. Τούτων δὲ περὶ τὸν Γάιον πραττομένων, Σέντιός τε καὶ Σεκοῦνδος οἱ ὕπατοι εὐθὺς ἐκ τῶν θησαυρῶν τὰ χρήματα εἰς τὸ Καπιτώλιον μετεκόμισαν, φυλακὰς τε τοὺς πλείους τῆς γερουσίας ἐπέστησαν, καὶ στρατιώτας ἱκανοὺς, ἵνα μὴ διαρπαγὴ ὑπὸ τοῦ πλήθους γένηται. Οὗτοί τε ἅμα τοῖς ἐπάρχοις καὶ τοῖς περὶ Σαβῖνον καὶ Χαιρέαν τὸ πρακτέον ἐσκοποῦντο.

85.

CLAUDIUS.

Exc. De virt. p. 805 : Ὅτι Κλαύδιος ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων τὴν μὲν ψυχὴν οὐ φαῦλος ἐγεγόνει, ἀλλὰ καὶ ἐν παιδείᾳ ἥσκητο ὡς καὶ συγγράψαι τινὰ τὸ δὲ δὴ σῶμα νοσώδης, ὥστε καὶ τῇ κεφαλῇ καὶ ταῖς χερσὶν

Fr. 83. τότε ἀγορανόμον] supplevi e Chron. Anon. cod. Par. 854, ap. Cram. An. II, p. 279. Ceterum v. Dio LIX, 12, p. 915, 78. — ὑμεῖς περὶ] ἡμεῖς πρὸς codex. Dionis verba (LIX, 22, p. 926, 25) in editis ita habent : κυβεύων δὲ ποτε καὶ μαθὼν ὅτι οὐκ εἴη οἱ ἀργύριον, ἤτησέ τε τὰς τῶν Γαλατῶν ἀπογραφὰς, καὶ ἐξ αὐτῶν τοὺς πλουσιωτάτους θανατωθῆναι κελεύσας, ἐπανηλθέ τε πρὸς τοὺς συγκυβευτὰς καὶ ἔφη ὅτι « Ὑμεῖς περὶ ὀλίγων ὀραχμῶν ἀγωνίζεσθε, ἐγὼ δὲ εἰς μυρίας καὶ πεντακισχιλίας μυριάδας ἤθροισα. » Putaveris igitur suis verbis Nostrum narrationem Dionis reddidisse. Id vero non esse videtur. Nam Dionis Exc. Vaticana De sententiis, p. 204 ed. Rom. eandem rem *iisdem plane verbis*, quibus Noster utitur, exponunt, nisi quod addunt nonnulla, quæ Noster omisit. Ita locus habet : Ὅτι αὐτὸς (l. οὗτος, ut n. l., aut ὁ αὐτός) κυβεύων.... ἀναστὰς, [ἐξήτησε τῶν εὐπόρων ἀπογραφὴν καὶ] ἐκέλευσε πολλοὺς ἐξ αὐτῶν ἀναιρεθῆναι, [καὶ τὰ χρήματα αὐτῶν εἰσενεχθῆναι] καὶ ἐλθὼν.... συνήγαγεν. Eadem discrepantia, et major etiam, aliis locis quam plurimis inter Dionem editum atque Exc. Vaticanam intercédit, uti constat. Quod num recte explicetur ex codicum Dionis diversitate, ego dubito quam maxime. Locus noster, qualis in Dionis historiis editis legitur, vere Dioneum orationis habet colorem; in Exc. Vaticanam autem agnoscis inferioris ingenii hominem, qui Dionis orationem pro libitu immutat; hunc vero non fuisse scribam Constantinianum loco Joannis nostri comprobatur. Immo exstitisse debet historia quædam Romana, quæ Dionis e libris congesta erat. Ex hac fluxerunt Exc. Vaticana, et quæ Joannes affert. Porro hæc historia ultra usque ad Constantini tempora perducta erat; nam Excerpta Vaticana non in Alexandri Severi temporibus subsistunt, sed ad Constantinum usque pertinent. — ἐλέγετο δὲ Καλλιγόλας κτλ.] Ead. Suidas v. Καλλιγόλας (codex noster Καλλιγούλας). Cf. Dio LVII, 5, p. 851, 95.

Fr. 84. ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν διέφθειρεν] Dio Cassius noster (LIX, 28 extr.) h. l. ex Xiphilino suppletus, nihil nisi hæc habet : ... ἐς δὲ τὸν ἵπποδρομον εὐθὺς σπουδῇ συνέδραμον καὶ δεινὰ συνεβόησαν. Nihil ibi de populo trucidato. V. Joseph. XIX, 1, 4. — Κάσσιος... Σαβῖνος] Κάσιός τε καὶ Χεραιάς, Κορνήλιός τε καὶ Σαβῖνος codex. V. Dio c. 29. — συνωμόσαντο] Cramer.; συνομόσατο codex; συνώμοσαν Dio l. l. — ὅτε δὴ... μετεπέμπετο] Hæc et seqq. male Excerptor contraxit. Ita Dio l. l. : Ἀλλὰ τηρήσαντες αὐτὸν ἐκ τοῦ θεάτρου ἐξελθόντα (ἵνα τοὺς παῖδας θεάσεται, οὓς ἐκ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἰωνίας τῶν πάντων εὐγενῶν, ἐπὶ τῷ τὸν ὕμνον τὸν εἰς ἑαυτὸν πεποιημένον ᾄσαι, μετεπέμψατο δῆθεν) ἀπέκτειναν, ἐν στενωπῷ τινι ἀπολαθόντες. Καὶ αὐτοῦ συμπεσόντος οὐδεὶς τῶν παρόντων ἀπέσχετο, ἀλλὰ καὶ νεκρὸν αὐτὸν ὄντα ὡμῶς (ὡμῶς conj. Oddy) ἐτίτρωσκον· καὶ τινες καὶ τῶν σαρκῶν αὐτοῦ ἐγεύσαντο, τὴν τε γυναῖκα καὶ τὴν θυγατέρα εὐθὺς ἐσφαξαν. — ἡ' καὶ κ'] μ καὶ κ' codex. V. Dio LIX, 30. Pro diebus 28 nonnisi octo ponit Eutropius VII, 12; Zonaras, Clem. Alex. Strom. I, p. 339, Euseb. Chron. V. interpr. ad. Dion. — Καὶ ὑφ' ὧν et cetera usque ad finem fragmenti.] De his nihil Dio (LX, 4), nisi quod statuas Caii noctu tollendas Claudius curaverit. — οἱ δὲ στρατιῶται κτλ.] V. Joseph. XIV, 1, 15 sqq.

Fr. 85. Eadem Suidas v. Κλαύδιος (coll. v. φαῦλος), sed plenius nonnulla et accuratius, alia negligentius. Excerpta et pleraque ad verbum etiam transcripta sunt ex Dion. LX, c. 2. — ἐγεγόνει] om. Suidas; ἐγένετο Dio. — ἀλλὰ καὶ ἐν π.] Suidas et Dio; ἐν παιδείᾳ τε cod. — ὡς καὶ] ὡς ἀεὶ καὶ Dio. — τὸ δὲ δὴ] δὴ e Suid. et Dione additum. — νοσώδης, ὥστε καὶ] v. ἦν, καὶ... ὑποτρέμων cod. Pro ὑποτρέμειν Dionis ap. Suidam est τρέμειν.

ὑποτρέμειν. Καὶ διὰ τοῦτο καὶ τῷ φωνήματι ἐσφάλλετο, καὶ οὐ πάντα ὅσα εἰς τὸ συνέδριον εἰσέφερον, αὐτὸς ἀνεγίνωσκεν, ἀλλὰ τῷ ταμίᾳ ὡς γε πλήθει ἀναλέγεσθαι ἐδίδου. ὅσα δ' αὐτὸς ἀνεγίνωσκε, καθήμενος ὡς τὸ πολὺ ἐπελέγετο. Καὶ μέντοι καὶ δίφρῳ καταστέγων πρῶτος Ῥωμαίων ἐχρήσατο. Οὐ μέντοι καὶ διὰ ταῦτα οὕτως ὅσον ὑπὸ τῶν ἐξελευθέρων καὶ ὑπὸ τῶν γυναικῶν αἷς συνῆν ἐκακύνετο. Περιφανέστατα γὰρ ἐγυναικοκρατήθη καὶ ἐδουλοκρατήθη, ἅτε ἐκ παιδῶν ἐν νοσηλείᾳ καὶ ἐν φόβῳ τραφεῖς καὶ διὰ τοῦτο ἐπὶ πλεον τῆς ἀληθείας εὐθήειαν προσεποιεῖτο, ὅπερ πού καὶ αὐτὸς ὡμολόγησε. Καὶ πολὺν μὲν χρόνον τῇ τηθῇ Λιουίᾳ, πολὺν δὲ καὶ τῇ μητρὶ Ἀντωνίᾳ τοῖς τε ἀπελευθέροις συνδιδαιτηθεῖς, καὶ προσέτι καὶ ἐν συνουσίαις γυναικῶν πλείοσι γενόμενος, οὐδὲν ἐλευθεροπρεπὲς ἐκέκτητο. Ἐπετίθεντο δὲ αὐτῷ ἐν τε τοῖς συμποσίοις μάλιστα καὶ ἐν ταῖς συμμίξεσι. Πάνυ γὰρ ἀπλήστως ἐν ἀμφοτέροις διέχετο· καὶ ἦν ἐν τῷ καιρῷ τούτῳ εὐάλωτος. Πρὸς δὲ καὶ δειλίαν εἶχεν, ὑφ' ἧς πολλάκις ἐκπληττόμενος οὐδὲν τῶν προσηκόντων ἐξελογίζετο. Ἐκεῖνόν τε γὰρ ἐκφοβοῦντες ἐξεκαρποῦντο, καὶ τοῖς ἄλλοις δέος ἐνέβαλλον. Τοιοῦτος οὖν δὴ τις ὢν οὐκ ὀλίγα καὶ δεόντως ἐπραττεν, ὅσας ἐξω τῶν εἰρημένων παθῶν ἐγίνετο.

86.

Exc. De ins. p. 23 : Ὅτι ὁ Κλαύδιος ὁ βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων τὸν τε Χαιρέαν καὶ τινὰς ἄλλους, καίπερ ἐπὶ τὸν τοῦ Γαίου θάνατον ἡσθεῖς, πρῶτα μὲν τῆς πόλεως ἐξέβαλεν, ἔπειτα καὶ ἐδολοφόνησεν. Οὐ γὰρ ὅτι τὴν ἀρχὴν διὰ τὴν ἐκείνων πρᾶξιν εἰλήφει χάριν αὐτοῖς εἶχεν, ἀλλ' ὅτι ἐτόλμησαν αὐτοκράτορα ἀπροσφάζαι ἐδυσχέραινεν.

87.

Exc. Salmas. p. 395 : Κλαύδιος δειλὸς ὢν πάντας τοὺς προσιόντας αὐτῷ [ἐποίησεν] ἀνερεινᾶσθαι, μὴ τι ξιφίδιον ἔχωσι, καὶ ἐν τοῖς συμποσίοις ὥπλισμένοι παρεστήχεσαν αὐτῷ.

88.

Exc. De virt. p. 808 : Ὅτι ὁ αὐτὸς ταῖς δπλομαχίαις ἀχορέστως προσκείμενος οὐ μόνον τὰ τῶν δορυα-

λώτων καὶ κατακρίτων κατανήλισκε σώματα, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀπελευθέρων. Ταῖς τε τῆς γαμετῆς Βαλερίας Μεσσαλίνης γυναικὸς ἀκολάστου καὶ τυραννικοῦ διαβολαῖς ὑπαγόμενος, συχνοὺς τῶν ἐπισήμων τῆς βουλῆς διέφθειρεν. Ἀπείχετο δὲ οὐδὲ τῶν ἀφ' αἵματος. Καὶ γὰρ τούτων ἔστιν οἱ ἀπώλοντο, τοῦ μὲν ἀθασανίστως τὰς διαβολὰς δεχομένου, τῆς δὲ ἀφ' ἐτέρου εἰς ἕτερον ἀγούσης τὸν Κλαύδιον, τῇ τε κουφότητι τοῦ ἀνδρὸς κατακερμημένης. Τὰς γοῦν δύο ἀδελφὰς διαβληθείσας ἀνεῖλεν, αὐθὶς τε τοὺς γαμβροὺς μηδὲν ἡμαρτηκότας. Ἐκεῖνους γὰρ μάρτυρας τῶν κατηγοριῶν ἡ Μεσσαλίνα ἐποιεῖτο τοὺς τὸ κράτος ἔχοντας· καὶ τοὺς τι δυναμένους μνηῦσαι τῶν ὑπ' αὐτῆς πραττομένων, οὓς μὲν εὐεργεσίαις, οὓς δὲ τιμωρίαις προκατελάμβανεν, ὡς οὐ τὴν πολιτείαν μόνην ὑπ' αὐτῆς διοικεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰς στρατείας καὶ ἐπιτροπείας πάντα τε [τάλλα] ἀφειδῶς πωλεῖν καὶ καπηλεύειν. Ἐξ οὗπερ ἀναγκασθῆναι τὸν Κλαύδιον, εἰς τὸ Ἄρειον πεδῖον τοῦ πλήθους συνελθόντος, τὰς τιμὰς διατάξαι. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ αὐτὴ γε, εἰς πᾶν ἀκολασίας τε καὶ ὡμότητος προελθοῦσα, καὶ μιγνυμένη μὲν ἀναίδην οἷς ἐπιθυμήσειεν, ἀναιροῦσα δὲ καὶ τῶν ὀμιλούντων αὐτῇ συχνοὺς, μόλις πρὸς τοῦ Κλαυδίου τῆς ἀτοπίας αἰσθομένου διαφθείρεται. Ἐπεὶ γὰρ οὐκ ἀπέχρησεν αὐτῇ μοιχεύεσθαι πολλάκις καὶ ἐπὶ οἰκήματος σὺν ταῖς ἄλλαις τῶν ἐπιφανῶν γυναιξὶ καθεζομένη, ἀλλ' ἐπεθύμησε κατὰ νόμον δὴ καὶ συμβόλαια πλείοσι συνοικεῖν ἀνδράσιν, ἐνταῦθα καταμνηνθεῖσα τῷ Κλαυδίῳ πρὸς Ναρκίσσου τινὸς ἀπελευθέρου τοῦ βασιλέως ἀναιρεῖται, τῶν μὲν βασιλείων ἐξωσθεῖσα, περὶ δὲ τοὺς Ἀσιατικοῦ κήπους πλανωμένη, ὧν ἕνεκα τὸν δαίλαιον Ἀσιατικὸν μικρῷ πρόσθεν ἀπολωλέκει. Μεθ' ἣν καὶ τὸν ἑαυτοῦ δοῦλον ὁ Κλαύδιος ὑβρίσαντά τινα τῶν ἐν ἀξιώσει διέφθειρεν.

89.

Exc. De ins. p. 23 : Ὅτι Κλαύδιος ὑπὸ Ἀγριππίνης ἀναιρεῖται τρόπῳ τοιῷδε. Αὕτη γὰρ φάρμακον δηλητήριο ὑπὸ Λουκούστης ἀνελομένη, ἐν τοῖς καλουμένοις μύκησιν ἐνέβαλεν. Ὁ δὲ ὑπὸ τε τοῦ οἴνου καὶ τῆς ἄλλης διαίτης μηδὲν τι τοιοῦτον ὑποπτεύων ἐπε-

— καὶ διὰ τοῦτο] Suid. et Dio; ἐξ οὗ δὴ cod. — φωνήματι] Dio; φρονήματι Exc. et Suid. cod. V. — ἐσφάλλετο] Post hæc codex plura omittens vel perperam mutans pergīt : Τοιοῦτος δὲ ὢν ὑπὸ τῶν δούλων καὶ γυναικῶν αἷς συνεκάθευδεν ἐκακύνετο. — καὶ ἐδουλοκρατήθη] om. Suidas; habet Dio. — νοσηλείᾳ] sic Dio; ἀσφαλείᾳ cod. et Suidas. — εὐθήθειαν] εὐθείας codex Exc. — τηθῇ] sic etiam Dio; τῇ τιθῇ καὶ τῇ μητρὶ συνδ. Suidas. Noster Dionem reddit, nisi quod articulum ponat ante v. Ἀντωνίᾳ, quem sustuli. — συνδιδαιτηθεῖς] Dio et Suidas; ἐνδιδαιτηθεῖς cod. — ἐν συνουσίᾳ] ἐν om. Suidas. — συμμίξεσι] μίξεσι Dio. — ἐν ἀμφ. διεκ.] ἀμφοτέροις προσέχετο Dio. — εὐάλωτος] Hoc f. repopendum ap. Dion., ubi codices εὐαλωτότος (εὐαλωτότατος em. Steph.) — ἐκεῖνόν τε γὰρ etc.] Ante hæc non omittenda fuissent verba Dionis · καὶ αὐτοῦ καὶ τοῦτο προσλαμβάνοντες, οὐκ ἐλάχιστα κατεργάζοντο. — τοιοῦτος... ὢν] sic etiam Dio; οὗτος οὖν τοιοῦτος ὢν Suidas. — δεόντως ἐπρ. ὁ σ.] τῶν δεόντων, ὁπότε Dio.

Fr. 86. Χαιρέαν καὶ τινὰς ἄλ.] e Dion. LX, 3 p. 941, 91. Χερσίαν καὶ τοὺς ἄλ. codex. — ἡσθεῖς... ἐδολοφόνησεν] Dio noster nihil nisi hoc : ... ἡσθεῖς ὅμως ἀπέχτεινεν.

Fr. 87. ἐποίησεν] addidi e Chron. cod. 854, p. 279 ed. Cramer., ubi eadem leguntur.

Fr. 88. Vid. Dio LX, 14 sqq. — τὰς τιμὰς] i. e. pretia rerum venalium; τινὰ codex. Male hæc contracta sunt. Dio c. 17 : Ἡ δ' οὖν Μεσσαλίνα οἷς τε ἀπελευθέροι αὐτοῦ οὕτως οὐ τὴν πολιτείαν μόνον, οὐδὲ τὰς στρατείας καὶ τὰς ἐπιτροπείας τὰς τε ἡγεμονίας, ἀλλὰ καὶ τὰλλα πάντα ἀφειδῶς ἐπώλουν καὶ ἐκαπηλεύον, ὥστε σπανίσαι πάντα τὰ ὄνια · καὶ τούτου καὶ τὸν Κλαύδιον ἀναγκασθῆναι ἐξ τε τοῦ Ἄρειον πεδῖον συναγαγεῖν τὸ πλῆθος, κἀνταῦθα ἀπὸ βήματος τὰς τιμὰς αὐτῶν διατάξαι. De seqq. v. Dio LX, 31.

βουλεύθη. Καὶ ἐκ μὲν τοῦ συμποσίου ὥς καὶ ὑπερκόρης μέθης ἐξεκομίσθη, διὰ δὲ τῆς νυκτὸς ἐτελεύτησε, βιώσας ἔτη ξ' καὶ γ' καὶ μῆνας β', ἡμέρας ιγ', αὐταρχήσας δὲ ἔτη ι' καὶ γ'. Ταῦτα ἡ Ἀγριππίνη ποιῆσαι ἠδυνήθη, ὅτι τὸν Νάρκισσον συνέβη [μὴ] παρῆναι, ἐπεὶ παρόντος αὐτοῦ οὐκ [ἂν] ἐδεδράκει τοῦτο· τοιοῦτός τις φύλαξ τοῦ δεσπότης ἦν. Ἀποθανόντος δὲ τοῦ Κλαυδίου, καὶ αὐτὸς εὐθὺς διεφθάρη, παρὰ τῷ Μεσσαλίνῃ μνημείῳ ἐκ τινος συντυχίας, ὅπερ εἰς τιμωρίαν ἐκείνης ἐνομίσθη. Καὶ Κλαύδιος μὲν ὑπὸ τῆς Ἀγριππίνης τῆς γυναικὸς τῆς τε ἀδελφῆς, δι' ἣν τὰ τε ἄλλα καὶ ἐπιόρκησεν, ἐπεβουλεύθη ἐν τῷ σιτίῳ, καὶ διεφθάρη κακῶς, ἵνα τε ὁ υἱὸς αὐτῆς μοναρχήσῃ, καὶ ὁ Βρεττανικὸς αἰτε ἀδελφαὶ αὐτοῦ ἀπόλωνται.

90.

NEPΩΝ.

Exc. De virt. p. 809 : Ὅτι βασιλεύοντος νέου τοῦ Νέρωνος Βοῦρρος καὶ Σενέκας διώκουν τὰ πράγματα. Ὁ δὲ λόγοις ἐσχόλαζε φιλοσόφοις, καὶ τὰ περὶ τοῦ Χριστοῦ κατεμάνθανεν. Ἔτι γὰρ ἐνόμιζεν αὐτὸν τοῖς ἀνθρώποις συναναστρέφεσθαι. Καὶ μαθὼν ὅτι ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων ἐσταυρώθη, ἡγανάκτησε. Καὶ προσέταξεν ἐλθεῖν τοὺς ἱερεῖς Ἄνναν καὶ Καϊάφαν καὶ αὐτὸν Πιλάτον, τὸν ἄρχοντα τότε γενομένον, σιδηροδεσμίους. Καὶ [καθίσας ἐπὶ τῆς συγκλήτου] τὰ περὶ αὐτοῦ πεπραγμένα κατεμάνθανεν. Οἱ οὖν περὶ τὸν Ἄνναν καὶ Καϊάφαν ἔλεγον, ὅτι « Ἡμεῖς τοῖς νόμοις αὐτὸν παρδώκαμεν, καὶ εἰς καθοσίωσιν οὐχ ἡμάρτομεν. Ὁ γὰρ Πιλάτος ὢν ἄρχων ὅσα ἡβουλήθη ἔπραξε. » Καὶ τοῦτον ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ κατέκλεισε, τοὺς δὲ περὶ τὸν Ἄνναν καὶ Καϊάφαν ἀπέλυσεν. [Ἦκμαζε δὲ τότε καὶ Σίμων ὁ Μάγος. Καὶ διαλεγόμενων Πέτρου καὶ Σίμωνος παρουσίᾳ Νέρωνος, ἦχθη Πιλάτος ἀπὸ τοῦ δεσμωτηρίου· καὶ παρισταμένων τῶν τριῶν τῷ Νέρωνι, ἔρωτᾷ τὸν Σίμονα· « Σὺ εἶ ὁ Χριστός; » Ὁ δὲ λέγει· « Ναί. » Εἷτα ἔρωτᾷ τὸν Πέτρον· « Σὺ εἶ ὁ Χριστός; »

Ὁ δὲ λέγει· « Οὐ· ἐμοῦ γὰρ παρισταμένου εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελήφθη. » Ἡρώτησε δὲ καὶ τὸν Πιλάτον, ποῖός ἐστιν ἐκ τούτων ὁ λεγόμενος Χριστός. Καὶ εἶπεν· « Οὐδὲ εἷς· ὁ μὲν γὰρ Πέτρος μαθητὴς αὐτοῦ γέγονε, καὶ εἰσηνέχθη παρ' ἐμοῦ ὡς μαθητὴς αὐτοῦ, καὶ ἡρνήσατο αὐτὸν λέγων· « Οὐκ οἶδα τὸν ἄνθρωπον. » καὶ ἀπέλυσεν αὐτόν. Οὗτος δὲ ὁ Σίμων οὐδαμῶς ἔγνωσται μοι, οὐδεμίαν δὲ ἔχει ὁμοιότητα πρὸς ἐκείνον· ἐστὶ γὰρ οὗτος καὶ Αἰγύπτιος καὶ ἐμπληθὴς καὶ κατάκομος καὶ μέλας, παντελῶς τῆς ἐκείνου μορφῆς ἀλλότριος. » Ἀγανακτήσας οὖν ὁ βασιλεὺς κατὰ μὲν τοῦ Σίμωνος, ὡς ψευσαμένου καὶ εἰπόντος ἑαυτὸν Χριστόν· κατὰ δὲ τοῦ Πέτρου, ὡς ἀρνησαμένου τὸν διδάσκαλον, ἐξέβαλεν αὐτοὺς ἐκ τοῦ συνεδρίου·] τὸν δὲ Πιλάτον τῆς κεφαλῆς ἀπέτεμεν, ὡς τηλικούτον ἄνθρωπον ἀνελεῖν τολμήσαντα δίχα βασιλικῆς κελεύσεως. Καὶ μετὰ ταῦτα Πέτρον μὲν ἐσταύρωσε, Παῦλον δὲ τῆς κεφαλῆς ἀπέτεμε.

Καὶ τὸ μὲν πρότερον τοιαῦτα ἔπραττεν ὁ Νέρων. Ἐπεὶ δὲ τρυφαῖς καὶ κώμοις καθημερινοῖς ὁ Νέρων ἐντραφεὶς πράττειν (τε) τὰ τῆς ἀρχῆς (ἐφ' ἧς) ἑαυτὸν ἡξίου, ταχὺ τὸ σεμνὸν καὶ μεγαλοπρεπὲς τῆς τῶν Ῥωμαίων ἡγεμονίας εἰς τὸ ἄκοσμόν τε καὶ ταπεινὸν μετεβέβληκεν, ἀθήτη τινὰ μετιῶν καὶ δαπανηρὸν ἀκολασίας τρόπον, ἐκθέσμοις τε καὶ παρανόμοις ἐγχειρῶν δράμασι· λουτρὸν μὲν γὰρ ἦν αὐτῷ ζηλοῦντι τῆς πολυτελείας καὶ ἐκδιαιτήσεως τοῦ Καλιγόλα, οὐχ ὕδωρ, ἀλλὰ μύρον, τὸ μὲν θερμαινόμενον, τὸ δὲ ψυχόμενον, καὶ εἰς ἑκατέραν τὴν χρεῖαν τοῦ λουτροῦ παρασκευαζόμενον. Ἐχρῆτο δὲ δικτύοις παρὰ τὰς ἄγρας τῶν ἰχθύων χρυσοῖς, ἐξέλκων τοὺς κόλπους τῶν δικτύων καλωδίῳ ἐξ ἐρίου πεποιημένοις, ἀστράπτουσι τῇ βαφῇ τῆς κόχλου. Ἐς τοῦτό γε μὴν προῖων ἀτοπίας ἐλήλυθεν, ὡς παριέναι μὲν εἰς τὴν σκηνὴν, ὑπὸ δὲ τῇ πάντων ὄψει ὀρχεῖσθαι τε καὶ ὠδᾶς τινὰς διεξιέναι, ἀναλαμβάνοντα σκευὴν νῦν μὲν κιθαριστῶν, νῦν δὲ τραγωδίας ὑποκριτῶν. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν εἰ καὶ σφόδρα τὴν ἀρχὴν ἐλυμαίνετο, γέλωτά γε ὅμως καὶ ἡδονὴν παρεῖχε τοῖς θεωμένοις. Τὸ δὲ πάντων αἰσχιστον καὶ δεινότατον ὅτι

Fr. 89. V. Dio LX, 34. μέθης] Dio; μέθη cod. — ἔτη ξγ' κτλ.] Dio : ζήσας ξ' καὶ γ' ἔτη, αὐταρχήσας ἔτη ι' καὶ γ' καὶ μῆνας ὀκτώ καὶ ἡμέρας κ'. — παρὰ τῷ... ἐνομίσθη] De his nihil apud Dionem. — τὰ τε ἄλλα] verbum excidisse videtur.

Fr. 90. Primam hujus fragmenti partem, quæ de Pilato est, Suidas quoque exhibet v. Νέρων. — καὶ αὐτὸν Πιλάτον τὸν ἄρχ. τ. γενομένον] e Suida. Codex nihil nisi : καὶ τὸν Πιλάτον. — καθίσας ἐ. τ. συγκλ.] addidi e Suida. — ἡμεῖς τοῖς νόμοις] τοῖς γὰρ νόμοις Suidas v. καθοσίωσις, ubi iterum hic locus occurrit. — Ὁ γὰρ Πιλάτος... κατέκλεισεν] Integriora sunt quæ Suidas habet : ὁ γὰρ ἐξουσίαν ἔχων, ὅσα ἡβουλήθη, ἔπραξε. Ἀγανακτήσας οὖν ὁ Νέρων Πιλάτον ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ ἐνέβαλε. — καὶ Καϊάφαν] addidi e Suida, sicuti ea quæ deinceps sequuntur uncinis distincta. Cf. Malal. p. 254. Codex Valesii post ἀπέλυσεν pergit : Ὑστερον δὲ τὸν Πιλάτον τῆς κεφαλῆς ἀπέτεμεν κτλ. Pro quibus ex Suida dedimus : τὸν δὲ Πιλάτον κτλ. — κελεύσεως] προστάξεως Suidas. — πράττειν τε] illud te abundat. Fortasse nonnulla exciderunt. Mox etiam verba ἐφ' ἧς uncis inclusi. Legi possit ἐφ' ἑαυτοῦ. De re cf. Dio (Xiphilin.) LXI, 4 sq. Deinde vero cum Nostro componendus Eutropius VII, 9 : *Successit huic Nero, ... qui imperium Romanum et deformavit et diminuit : inusitata luxuriæ sumptuumque, ut qui exemplo Caji Caligulae calidis et frigidis lavaret unguentis, retibus aureis piscaretur, quæ blatteis funibus extrahebat. (Infinitam partem senatus interfecit; bonis omnibus hostis fuit.) Ad postremum se tanto dedecore prostituit, ut saltaret et cantaret in scena, citharædico habitu vel tragico.* — ζηλοῦντι] Post hanc vocem excidisse videtur accusativus aliquis; nisi scribi velis aut τὴν πολυτέλειαν etc., aut τῆς πολυτελείας κ. ἐ. τὸν Καλιγόλαν. Cf. Dio LXI, 5 : ὡς δ' ἅπαξ ζηλωσαι αὐτὸν (Caligulam) ἐπεθύμησε, καὶ ὑπερεβάλετο. — ἐς τοῦτό γε κτλ.] excerpta ex Dion. LXI, 17 sq. — ὀπλομαχεῖν] μονομαχεῖν sec. Dion. c. 17, p. 997, 42.

καὶ ἀνδρας καὶ γυναῖκας οὐ μόνον τῶν εἰς τὸν δῆμον καὶ τοὺς ἱππεῖς τελούντων, ἀλλὰ καὶ τοῦ βουλευτικοῦ ἀξιώματος, καὶ οὐχ ὅπως νέους, ἀλλ' ἤδη καὶ παρη-
γηκότας ὀπλομαχεῖν ἐν τοῖς θεάτροις ἠνάγκαζε καὶ θη-
ρία φονεύειν καὶ ὀρχεῖσθαι καὶ ἄδειν καὶ πρὸς πᾶν
ἀσχημοσύνης ἵεναι· ἵνα δὲ δὴ εὐπρεπὲς εἴη, καὶ αὐτὸς
ἐς τὸ θέατρον παρῇ. Καὶ εἶδον οἱ τότε ἄνθρωποι τὰ
γένη τὰ μεγάλα, τοὺς Φουρίους, τοὺς Ὀρατίους, τοὺς
Φαβίους, τοὺς Πορκίους, τοὺς Βαλερίους κάτω ἐστη-
κότας καὶ τοιαῦτα δρᾶν ἀναγκαζομένους, ὧν ἓν οὐδὲ
ὑπὸ ἄλλων γινόμενα πρόσθεν ὄρᾶν ἠνείχοντο· Αἰλία
γιῦν Κατέλλα γυνὴ τοῦτο μὲν γένει, τοῦτο δὲ καὶ
πλούτῳ προήκουσα, πρὸς γῆρας τε μακρὸν ἀφιγμένη
(ὀγδοηκοντοῦτις γὰρ ἦν) ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὠρχήσατο,
οἳ τε ἄλλοι τῶν ἐπιφανῶν, ἢ διὰ γῆρας ἢ διὰ νόσον οὐ-
δὲν ἰδίᾳ ποιῆσαι δυνηθέντες, ἦδον κατὰ χοροὺς ἰστά-
μενοι. Ἐπετέλει δὲ ταύτας τὰς ἐκθέσμους θεὰς ἐπὶ τε
τῷ γενεῖω τὸ πρῶτον φιλωθέντι, καὶ ἐπὶ τῷ τῆς μη-
τρὸς φόνῳ· ἀπολελοίπει γὰρ αὐτὸν οὐδὲ τὸ φονικόν
τε καὶ ἀπηνές, καίτοι γε παίζειν δοκοῦντα· ἀλλ' ἦν
μὲν καθάπαξ τοῖς ἀγαθοῖς τε καὶ πεπαιδευμένοις ἔγκο-
τος. Τὸ δὲ πλεῖστον καὶ κράτιστον ἐπὶ παραλόγοις αἰ-
τίαις ἀπανηλώκει τῆς βουλῆς μέρος, τοὺς μὲν ὅτι εὐ-
γενεῖς, τοὺς δὲ ὅτι περιουσίας ἔχοντας, τοὺς δὲ ὅτι
σώφρονες ἦσαν μισῶν τε καὶ κολάζων. Μουσώνιον τε
καὶ Κορνοῦτον μικροῦ μὲν ἐδέξεν ἀποκτεῖναι, τῆς
δὲ Ῥώμης ἐξήλασεν· ἄλλο μὲν οὐδὲν ἐπικαλῶν, ὅτι
δὲ σοφοὶ καὶ ἄριστοι [τὸν] βίον ἐγενέσθην. Συγγενῶν τε
φόνους ἐκάστης, ὡς εἰπεῖν, ἐμιαίνετο τῆς ἡμέρας. Τόν
τε γὰρ Βρεττανικὸν ἀδελφόν οἱ εἶναι δοκοῦντα, πρῶτα
μὲν εἰς τὴν ὥραν ἀσελγῶς ὕβρισεν, ἔπειτα δὲ παρὰ
δεῖπνον δηλητηρίῳ φαρμάκῳ διέφθειρεν· ὡς δεινὸν
μὴ μόνον ἀκούεσθαι, ἀλλὰ καὶ ὀρᾶσθαι· πελιδνὸς γὰρ
ὄλος ἐγένετο, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἀνεωγμένοι καὶ
τοὺς ἐφόρους πρὸς τιμωρίαν καλοῦντες. Καὶ τὴν ἑαυ-
τοῦ γαμετὴν Ὀκταβίαν δι' ἣν εἰς τὴν ἀρχὴν οὐχ ἦχι-
στα παρεληλύθει, πρῶτον μὲν ἀπεπέμψατο, ἔπειτα καὶ
ἀπέκτεινε. Καὶ ἐν νυκτὶ ἐκώμαζε κατὰ πᾶσαν [τὴν]
πόλιν, ὑβρίζων τὰς γυναῖκας καὶ ἀσελγαίνων εἰς τὰ
μειράκια, ἀποδύων τε τοὺς ἀπαντῶντας, παίων, τι-
τρώσκων, φονεύων· καὶ ἐδόκει λανθάνειν ἄλλοτρίαις
ἐσθῆσι χρώμενος· τὰς τε τῶν ἐλευθέρων γυναῖκας ἐξ
ἐπηρείας ὑβρίζων, καὶ ταῖς παρθένοις ὡς καὶ ἐταιρίσι
μετὰ τῶν φίλων χρώμενος. Ἡ δὲ Ἀγριππίνη ἕς τε τὰ
συνέδρια ἐφοῖτα, ταῖς τε πρεσβείαις ἐχρημάτιζε, καὶ
ἐπιστολὰς δῆμοις καὶ ἄρχουσι καὶ βασιλεῦσιν ἐπέστελ-
λεν. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν Ἀγριππίνη ἔπραττεν, ἄχρις οὗ

ὁ Νέρων τὴν Σαβίνην ἡγάγετο. Τότε γὰρ καὶ τὴν μη-
τέρα ἐφόνευσεν. Αἰτίαν δὲ τῆς ἀνοσιουργίας τῆσδε γε-
γενῆσθαι Σαβίναν γυναῖκα γένους ἐπιφανοῦς· ἥς ἐρα-
σθεῖς ὁ Νέρων πρῶτον μὲν αὐτὴν πρὸς βίαν τοῦ ἀνδρὸς
Ποπλίου ἀπήγαγεν· ἔπειτα σὺν ταῖς παλλακίσιν τάτ-
τειν οὐκ ἀνασχόμενος, ἀλλὰ γαμετὴν ποιήσασθαι διε-
γνωκώς, τὴν μὲν Ἀγριππίνης ἀφαιρεῖται τιμὴν, Αὐ-
γούστην δὲ τὴν Σαβίναν ἀποδείκνυσιν· ὡς ἐκ τούτου
ἀνόσιόν τι καὶ μιαιώτατον ἔργον τὴν μητέρα αὐτοῦ
μελετῆσαι. Ὡςπερ γὰρ τὸν θεῖον αὐτῆς τὸν Κλαύδιον
εἰς ἔρωτα φαρμακείαις εἰσήγαγεν, οὕτω καὶ τὸν ἑαυτοῦ
παῖδα πρὸς τὴν τοιαύτην δυσσέβειαν παρέτρεψεν.
Ἀλλ' ὅμως καὶ μετὰ τὰς τοιαύτας πράξεις διαβληθεῖ-
σάν οἱ πρὸς τῆς Σαβίνης, Ἀνικήτῳ τινὶ τῶν σωματο-
φυλάκων πρὸς διαφθοράν ἐξέδοτο. Οὗ γενομένου, ἔγνω
τε ἐκείνη καὶ ἀνεπὴδῆσεν ἐκ τῆς κλίνης, τὴν τε ἐσθῆτα
περιερρήξατο, καὶ τὴν γαστέρα γυμνώσασα, « Παῖε,
ἔφη, ταύτην, Ἀνίκητε, ὅτι Νέρωνα ἔτεκε. » Καὶ τὰς
περιττὰς μιαιρίας προεγράψαμεν ἐκ τῆς ἱστορίας Δίωνος,
περὶ τε τῆς μητροκτονίας καὶ τοῦ Σπόρου τοῦ ἐρω-
μένου καὶ τῶν λοιπῶν.

91.

Exc. De ins. p. 24 : Ὅτι ἐν τῇ Ἰβηρίᾳ Γάϊος
Ἰούλιος Οὐίνδιξ ἐπανίσταται τῷ Νέρωνι, πολλοὺς τε
τῶν τῆς συγκλήτου βουλῆς φυγάδων προσλαβόμενος
Γάλβαν ἀποδείκνυσι βασιλέα· δὲ τὰς δυνάμεις εὐθέως
ἐξοπλίσας, καὶ πάντα τὰ πρὸς τὸν πόλεμον παρασκευα-
σάμενος ἐπὶ τὴν Ῥώμην ἐλαύνει. Ὁ γοῦν Νέρων, οὐ
μετρίως ἐπὶ τούτῳ ταραχθεὶς, στρατηγὸν τοῦ πολέμου
Ῥοῦφον Γάλλον ἐκπέμπει· δὲ οὐδὲ ἐς χεῖρας ἐλθεῖν ἀνα-
σχόμενος πρὸς τὸν Γάλβαν, ὁμολογεῖται καὶ σπένδεται
πρὸς τὸν Οὐίνδικα· αὐτὸς μὲν τῶν Γαλλίων ἄρχειν ἐπι-
λεξάμενος, Οὐίνδικι δὲ τὴν Ἰβηρίαν προσήκειν, καὶ τῷ
Γάλβῳ πᾶσαν ὁμοῦ τὴν Ἰταλίαν, καὶ ὅσα τῇ Ῥωμαίων
ἀρχῇ πρὸς ὑπακοὴν ἔθνη τυγχάνει. Τούτων αὐτοῖς διο-
μολογηθέντων, τινὲς τῶν τοῦ Ῥοῦφου στρατιωτῶν ἐπι-
βουλεύουσι τῷ Οὐίνδικι, ἀγνοία μὲν τῶν ὁμιληθέντων,
ζήλῳ δὲ τῆς πρὸς αὐτὸν δυναστείας. Ἀλλ' ὁ μὲν Οὐίνδιξ,
καίτοι ῥαδίως δυνάμενος σωθῆναι, ἀγανακτήσας καὶ
ὀλοφυράμενος, ὅτι ἐκ τῶν ὁμοφρονούντων ἐκακώθη, καὶ
ὅτι τὰ ἐναντία τῷ Νέρωνι ἀμφοτέροι πρᾶττοντες ἑαυ-
τοὺς ἀπώλλουσιν, καὶ προσέτι τοῦ ἀνθρωπείου βίου κα-
ταγνοὺς, καὶ τι πρὸς τὸ δαιμόνιον εἰπὼν, ὅτι τοιούτου
πράγματος ἀρξάμενος οὐκ ἐπλήρωσεν, ἑαυτὸν προσκα-
τεργάσατο. Ὁ γοῦν Ῥοῦφος δεινῶς ἐπὶ τῷ τοιούτῳ
πάθει ὑπεραλγῆσας, καὶ τινὰς τῶν στρατιωτῶν κολά-

— τοὺς Φουρίους] τ. Φορίους codex. Τοὺς Ὀρατίους non habet Xiphilin. l. l. — Αἰλία e Dion. c. 19, p. 998, 88 ; δαίλαια codex. Ceterum ut Nostra passim e Xiphilino emendanda sunt, sic in nostris complura habes quae ipsius Dionis verba ac-
curatius quam Epitome ista representant. — φιλωθέντι] hac Dionis voce h. l. etiam usus fuerit Xiphilinus c. 51, ubi codd. φιλοθῆναι, quod Sturz. mutavit in φιλισθῆναι. — Μουσώνιον τε καὶ Κορνοῦτον] V. Dio 62, 27 de Rufo Musonio, c. 29 de Cornuto. — Βρεττανικὸν κτλ.] V. Dio 61, 7. — Ὀκταβίαν] V. Dio 62, 13. — Ἀγριππίνη] V. Dio 61, 3 sqq. — παῖε, ἔφη] V. Dio 61, 13. — Σπόρου] V. Dio 62, 27. 63, 12. Nihil de Sporo in Exc. nostris.

Fr. 91. Ἐν Ἰβηρίᾳ] deb. ἐν Γαλλίᾳ. V. Dio LXIII, 22 sqq. Complura nostris insunt, quae in Xiphilino desiderantur.

σας ἐν ἀφασίᾳ κατέστη. Ταῦτα ὡς ἡγγέλθη τῷ Νέρωνι, οὐδεμίαν τοῦ λοιποῦ τῶν ὄπλων ἐλπίδα ἐποίησατο, ἀλλ' ἐβουλεύσατο ἄμφ' αὐτὸν ἄλλο πράξαι. Καὶ ἄλλων ἄλλα λεγόντων, τέλος ἔγνω τοὺς τε βουλευτὰς ἀποκτεῖναι, καὶ τὴν πόλιν καταπρῆσαι νύκτωρ, ἕς τε τὴν Ἀλεξάνδρειαν πλεῦσαι· εἰπὼν « ὅτι καὶ τῆς ἀρχῆς ἐκπέσωμεν, τό γε τέχνιον ἡμᾶς θρέψει. » Οἱ δὲ τῆς βουλῆς ἀκούσαντες ταῦτα, πρὸς τοὺς δορυφόρους καὶ τοὺς ἄλλους, οἱ τὴν βασιλείον φρουροῦσιν, αὐλὴν προσδιαλεχθέντες, πείθουσιν τε αὐτοὺς ἅμα γενέσθαι, καὶ μεταποιήσασθαι τῆς Ῥωμαίων ἐπικρατείας. Ἐπειδὴ δὲ καὶ οὗτοι τῆς τῶν βουλευσάντων ἐγένοντο γνώμης, αὐτίκα μὲν τὸν τοῦ στρατοπέδου ἑπαρχὸν Σκίπουλον ἀναιροῦσιν· ἀφίστανται δὲ τῆς τοῦ βασιλέως φρουρᾶς.

Ὁ δὲ Νέρων ὡς καὶ ὑπὸ τῶν σωματοφυλάκων κατελείφθη, ἀποκτεῖναι μὲν ἑαυτὸν οὐκ ἐτόλμησεν, ἵνα τὴν αἰσχύνην κερδάνῃ· φυγεῖν δὲ ἐπεχείρησε, πρότερον κεραυνωθείσης αὐτοῦ τῆς τραπέζης· ἐσθῆτά τε φαύλην ἐνδυσάμενος, καὶ ἐφ' ἵππον οὐδὲν βελτίονα ἀναβάς, κατακεκαλυμμένος πρὸς χωρίον τι Φάωνος Καισαρείου μετὰ Ἐπαφροδίτου καὶ Σπόρου κατέφυγε. Νυκτὸς δὲ ἔτι οὔσης, καὶ αὐτοῦ ταῦτα πράσσοντος, σεισμὸς ἐξαίσιος ἐν τῇ Ῥώμῃ γέγονε. Καὶ αὐτὸν γνωρισθέντα ὑπὸ τινων ἀποδοῆναι μὲν τοῦ ἵππου παραχρῆμα, ἕς τινα δὲ πλησίον καταφυγεῖν καλαμῶνα· ἐν ᾧ μέχρι πολλοῦ ἐρριμμένος, πάντα μὲν παριόντα ὑπετοπεῖτο, πᾶσαν δὲ φωνήν, ὡς καὶ ἀναζητοῦσαν [αὐτὸν], ὑπέτρεψε, θρηνῶν τε καὶ ὀλοφυρόμενος ἐν οἷς ἦν πρότερον, καὶ ὅτι ἐν κοπρίᾳ ἔρριπτο.

Νέρων μὲν οὖν αὐτὸς παρ' ἑαυτοῦ ἐτραγῶδει, καὶ ὁψέποτε, ἐπεὶ μηδεὶς αὐτὸν ἑώρα, μετῆλθεν εἰς τὸ πλησίον ἄντρον, καὶ διψήσας ἔπιεν ὕδωρ. Ἡ δὲ τῶν Ῥωμαίων βουλὴ πολέμιον αὐτὸν ἀνειποῦσα, δοῦναι δίκας τῶν κατὰ τὴν ἀρχὴν ἡμαρτημένων τοιόνδε τινὰ τρόπον ἐψηφίσατο· ἀχθῆναι μὲν γὰρ ἐς τὸ δεσμωτήριον γυμνὸν, κεραίας ἐπιβεβλημένης τῷ τραχήλῳ, προστάττεται, μετὰ δὲ σφοδρὸν αἰκισμὸν τοῦ σώματος ὠσθῆναι κατὰ τινος πέτρας. Ἄ δὲ προαισθόμενος ὁ Νέρων, τοὺς τε

χωροῦντας ἐπ' αὐτὸν καταδείσας, προσέταξε τοῖς παροῦσι καὶ ἑαυτὸν καὶ ἑαυτοὺς ἀποκτεῖναι. Ἐπεὶ δὲ γε οὐχ ὑπήκουσαν, τὸ μὲν ὅτι οὐκ ἐτόλμων, τὸ δὲ ὅτι τὴν ταφὴν αὐτοῦ προεφασίσαντο, δεινῶς ἀλγήσας ἐστέναξεν, ὅτι μηδὲν ἐδύνατο. Μετὰ δὲ τοῦτο τὸν Σπόρον βουλευθεὶς ἀποκτεῖναι διήμαρτεν, ἀποφυγόντος ἐκείνου. Τότε ἔφη· « Ἐγὼ οὐδὲ φίλον οὐδὲ ἐχθρὸν ἔχω. » καὶ τοῦτο εἰπὼν, ἑαυτὸν ἐπάταξεν· δυσθανατοῦντα δὲ ὁ Ἐπαφρόδιτος προσκατειργάσατο. Καὶ ὁ μὲν Νέρων φῶς ἄριστα καὶ τραφεὶς κάκιστα, οὕτω τῆς ἀρχῆς ἐξέπεσε, λ' μὲν ἐξ αὐτῆς ὠδίνος γεγονώς ἔτη, βασιλεύσας δὲ ἰδ' ὀρεῖν μηνῶν ἀποδέοντα. Καὶ ἡ πόλις στεφανώμασι καὶ δαδουχίαις κεκόσμητο, εὐχὰς τε ἀληθεῖς καὶ ἐορτὰς ἐπετέλουν, καὶ τοὺς τε δυνηθέντας ἐπὶ τοῦ τυράννου φονεύοντες, ὡς καὶ αὐτὸν ἐκείνον αἰκίζοντες διετέλουν.

92.

Exc. Salm. p. 395 : Νέρων ἰδὼν τοὺς ἀναιρήσοντας αὐτὸν, παρακάλει τοὺς συνόντας ἀνελεῖν αὐτόν· ὡς δ' οὐδεὶς ὑπήκουεν, ἑαυτὸν διεχρήσατο· τελευτῶν δὲ ἔφη· « Ὡ Ζεῦ, οἷος (κιθαρωδὸς) τεχνίτης ἀπόλλυμαι. » Ὅτε δὲ ἐτέχθη, εἶπον οἱ ἀστρολόγοι, ὅτι καὶ βασιλεύσει ταὶ τὴν μητέρα φονεύσει· ἦν δὲ καὶ λόγιον·

*Εσχατος Αἰνεαδῶν μητροκτόνος ἡγεμονεύσει.

93.

ΓΑΛΒΑΣ.

Exc. De ins. p. 26 : Ὅτι Γάλβας ὁ μετὰ Νέρωνα θαυμαζόμενος, ἐν τοῖς κατὰ τὴν ἀρχὴν ἐπιτηδεύμασι ἔδοξέ πως εἶναι τραχύς τε καὶ πρόχειρος ἐν ταῖς τῶν ἁμαρτανομένων ἐπανορθώσεσι· βραχὺν γὰρ τινα χρόνον τῆς ἡγεμονίας διατελέσας, ἐπιβουλευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὄθωνος, ἀναιρεῖται κατὰ μέσσην ἀγοράν.

94.

ΟΘΩΝ.

Exc. De virt. p. 814 : Ὅτι Ὁθων ὁ μετὰ Γάλβαν βασιλεύσας γένους ἀσήμεου καὶ ἀφανοῦς ὢν, καὶ τὸν

— τό γε τέχνιον] τὸ δὲ codex ; Dio c. 27 : ἂν καὶ τῆς ἀρχῆς ἐκπέσωμεν, ἀλλὰ τό γε τέχνιον ἡμᾶς ἐκεῖ διαθρέψει. — Φάωνος Καισαρείου] e Dione. 63, 27 ; πρὸς χωρίον τι λεγόμενον Καισαρίου codex. Cf. Sueton. Nero. 48. — παριόντα] προϊόντα codex ; καὶ πάντα μὲν τὸν παρόντα (παριόντα em. Sylb.), ὡς καὶ ἐφ' ἑαυτὸν ἤκοντα, ὑποπεύων Dio. c. 27. — Mox e Dione addidi αὐτὸν post v. ἀναζητοῦσαν. — ὀλοφυρόμενος ἐν οἷς κτλ.] hæc male contracta. Dio : αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν τῇ ψυχῇ καὶ ἐθρῆναι καὶ ὠλοφύρετο· ἐλογίζετο γὰρ τὰ τε ἄλλα καὶ προσέτι ὅτι πολυανθρωποτάτῃ ποτὲ θεραπείᾳ γαυρωθεὶς μετὰ τριῶν ἐξελευθέρων ἐκύπταξε. — ἀχθῆναι κτλ.] non habet Xiphilinus. Cf. Eutrop. : *Quum quæreretur ad pœnam (quæ pœna erat talis ut nudus per publicum ductus, furca capiti ejus inserta, virgis usque ad mortem cæderetur, atque ita præcipitaretur de saxo), e palatio fugit etc.* Sueton. Nero c. 49 ; Victor. V, 7. — βασιλεύσας δὲ ἰδ' ὀρεῖν μηνῶν ἀποδέοντα] scribi possit ἰδ', δ' μηνῶν ἀποδέοντα. Nam 13 annis mensibusque octo regnasse Neronem Xiphilinus narrat. Sed accuratius Zonaras XI, 13 : ἔτη ιγ' καὶ μῆνας ὀκτώ δυοῖν ἡμέραιν δέοντας. Idque ipsum etiam Dio dixerit, in eamque sententiam noster locus, si corrigere excerptorem licet, refingendus est Vitæ tempus item Zonaras accuratius definit, fuisse dicens ann. 30, mens. 5, dierum 28. Ap. Xiphilinum legitur ἔτη λ' καὶ μῆνας θ' ; confusæ nimirum sunt, ut passim, siglæ θ' et ε'.

Fr. 92. ἀπόλλυμαι] ἀπόλλυται codex, consentiente Chron. Anon. in Cram. An. II, p. 280 ; κιθαρωδὸς vocem inclusi. Zonar. XI, 13 : Ὡ Ζεῦ, οἷος τεχνίτης ἀπόλλυμαι (παραπόλλυμαι Xiphil. 63, c. 29). Sueton. Nero 49 : *Qualis artifex pereo.* — ἐσχατος κτλ.] v. Dio 62, c. 18.

Fr. 93. V. Dio. LXIV, 2—6. Eutrop. VII, 10 : *Hujus (Galbæ) breve imperium fuit, et quod bona haberet exordia, nisi ad severitatem propensior videretur. Insidiis tamen Othonis occisus est imperii mense septimo, jugulatus in foro Romæ.* — χρόνον] πρὸς τὸν codex.

Fr. 94. Eadem Suidas v. Ὁθων. — ἀσήμεου] μὴ ἀσήμεου scribend. esse videtur, monente Küstero ad Suidam. Eu-

ἐμπροσθεν βίον ἐξίτηλός τις, καὶ τῷ Νέρωνι κατὰ τὸ τῆς ἐκδιαιτήσεως ὁμοιότροπον οἰκειότατος ἐν γε μὴν τῇ βασιλείᾳ τὸν συνήθη τοῦ βίου μετελθεῖν τρόπον οὐχ ἱκανὸς γέγονε, πολέμων αὐτῷ χαλεπῶν εὐθὺς ἐκραγόντων.

95.

Exc. De ins. p. 26 : Ὅτι Ὁθων ἀνελὼν τὸν Γάλβαν, ὡς παρῆλθεν εἰς τὴν ἡγεμονίαν, Βιτέλλιος ὑπὸ τῶν Γαλατικῶν τε καὶ Γερμανικῶν στρατοπέδων αὐτοκράτωρ ἀναγορευθεὶς, ἤλασεν ἐπ' αὐτόν. Ὁθων δὲ σὺν ταῖς οἰκείαις ὑπαντήσας δυνάμεσιν, ἐλαττοῦται κατὰ τὴν πρώτην συμβολήν, καὶ τοῖς παροῦσιν ἀθύμως διατεθεὶς, καίτοι στρατιᾶς αὐτάρχους αὐτῷ καθεστηκυίας, ὑπεξάγειν ἑαυτὸν ἐκ παντὸς ἔγνω τρόπου. Δεομένων δὲ τῶν στρατιωτῶν, μὴ ταχέως οὕτω τὰς περὶ τοῦ παντὸς καταβαλεῖν ἐλπίδας, ἀποκρινάμενος, οὐδαμῶς ἄξιον ἑαυτὸν ἡγεῖσθαι τόσαύτης ἐμφυλίου ταραγῆς καὶ κινήσεως· ἐκουσίως ὑποδέχεται τὸν θάνατον, ὁγδόῳ καὶ λ' τῆς ἡλικίας ἔτει, τῆς γε μὴν βασιλείας ἡμέρᾳ ε' καὶ ζ'. Ἡ δὲ στρατιὰ ἐπένθησεν αὐτόν, ἡττηθέντες τοῦ πάθους. Καὶ ὁ μὲν τὴν ἀσέλγειαν τοῦ ἐμπροσθεν βίου ἐν τούτοις θαυμαστῶς συνεσχιάσατο, βεβαίως τὸν τοιόνδε πόλεμον τῷ ἑαυτοῦ κατασβέσας αἵματι.

96.

BITELLIOS.

Exc. Salm. p. 395 : Οὐιτέλλιος μῆνας ὀκτὼ ἡμέ-

ρας πέντε. Οὐιτέλλιος ἔθηκε πρόγραμμα τοὺς γόητας καὶ ἀστρολόγους ἐντὸς ἑπτῆς ἡμέρας ἀπαλλαγῆναι τῆς Ἰταλίας, καὶ αὐτοὶ νυκτὸς ἀντιτεθείκασιν πρόγραμμα παραγγέλλοντες, ἀπαλλαγῆσθαι [αὐτὸν] τοῦ βίου ἐντὸς [τῆς] ἡμέρας, ἐν ᾗ τελευτᾶν ἔμελλεν.

97.

Exc. De virt. p. 814 : Ὅτι Βιτέλλιος βασιλεύσας τραχέως τε καὶ λίαν ἐπαχθῶς ἡγεῖτο, καὶ πᾶν αἵσχος ἀναδεδεγμένος ἐν τε τοῖς ἄλλοις τοῖς κατὰ τὸν βίον, καὶ οὐχ ἥκιστα τῷ γαστρὸς ἀκρατῶς τε καὶ ἀκορέστως ἔχειν. Πολλάκις γὰρ οὐ μόνον τῆς ἡμέρας, ἀλλὰ καὶ τῆς νυκτὸς σῖτον ἡρεῖτο, καὶ παρὰ τὰς τῶν δεῖπνων παρασκευὰς τὸ πολὺ τῶν δημοσίων ἀπετρώετο. Δέκα γὰρ δὴ μυριάδας σταθμοῦ ἀργυρίου ἐπὶ δισχιλίαις καὶ πεντηκοσίαις ἐς τὰ δεῖπνα δεδαπανηκέναι ἰστόρηται, συνεχῶς μὲν καὶ ἀπλήστως ἐμπορούμενος, συνεχῶς δὲ ἅπαντα ἐξηρευγόμενός τε καὶ ἐξεμῶν· ὃ δὲ καὶ μόνῳ διεγένετο, ἐπεὶ οἳ γε σύσσιτοι αὐτοῦ καὶ πάνυ κακῶς εἶχον. Βίβιος γοῦν Κρίσπος, διὰ νόσον χρόνου τινὸς ἀπολειφθεὶς τοῦ συσσιτίου, μάλα στωμύλως ἔφη· « Εἰ μὴ ἐνενοσήκειν, ἀπωλόμην ἄν. » Ἐς τόδε [γοῦν καὶ τὸ παρὰ τῷ ἀδελφῷ] δεῖπνον τοῦ Βιτελλίου ἐπίσημον γεγονὸς διαμνημονεύεται· καθ' ὃ φασὶ δίχα τῆς λοιπῆς πολυτελείας δισχιλίου μὲν ἰχθῦς, ἐπτακισχιλίου δὲ ὄρνις ἐπὶ τὴν θοίνην παρενεχθῆναι. Ἐπῆνει δὲ καὶ τὰ Νέρωνος, καὶ τὸν νεκρὸν τοῦ Νέρωνος ἐς κοῖλόν τινα καὶ ἀφανῆ τάφον κατακείμενον ἀπεσέμνυνε. [Πρὸς δὲ

tropius : VII, 11 : *Otho, occiso Galba, invasit imperium, materno genere nobilior quam paterno, neutro tamen obscuro. In privata re mollis et Neronis familiaris : in imperio documentum sui non potuit ostendere. Nam quum iisdem temporibus, quibus Otho Galbam occiderat, etiam Vitellius factus esset a Germanicis exercitibus imperator, bello contra eum suscepto, quum apud Bebricum in Italia levi praelio victus esset, ingentes tamen copias ad bellum haberet, sponte semet ipsum occidit. Petentibus militibus ne tam cito de belli desperaret eventu, quum tanti se non esse dixisset, ut propter eum civile bellum commoveretur, voluntaria morte obiit, trigesimo octavo ætatis anno, nonagesimo et quinto imperii die.*

Fr. 95. V. Eutrop. I. I. — ε' καὶ ζ'] Consentit de vitæ et imperii tempore præter Eutropium etiam Suetonius. Xiphilinus LXIV, 15 : Τοῦτο τὸ τέλος Ὁθωνι ἐγένετο ζήσαντι μὲν λζ' ἔτη, ἔνδεκα ἡμερῶν δέοντα, ἄρξαντι δὲ ἡμέρας ἐνενηκόντα. Sec. Joseph. B. J. IV, 9, 9, regnavit 92 dies. A vero longius recedunt Eusebius et Clemens. V. interpret. ad Xiphil. I. I.

Fr. 96. Οὐιτέλλιος] Οὐιτίλλιος cod. — μῆνας ἡ' ἡμ. ε'] sic etiam Josephus B. J. IV, 11, 4. Secundum Eutropium : *periit imperii mense VIII, et die I.* Xiphil. LXV, 22 et Zonaras XI, 16 regnasse dicunt ἐνιαυτὸν δέκα ἡμερῶν ἐπιδέοντα. Illud a morte Othonis, hoc a die, quo imperator a militibus Vitellius declaratus est, computari debet. Utrumque, opinor, in Dione legere erat. Plura de his v. apud Tillemont. *Hist. des emp.* I, p. 623, et interpretes ad Xiphil. — αὐτὸν] addidi ex Dionis Exc. Vatican. p. 218 ed. Rom., quæ ad verba nostri loci proxime accedunt. Possis etiam vocem αὐτῷ addere ante ἀντιτεθείκασιν (ut Xiphil. LXV, 1), vel juxta v. παραγγέλλοντες, uti Zonaras XI, 16. — τῆς ἡμ.] articulum addidi e Zonara et Xiphilino. Excerptum Vat. verba ἐντὸς τ. ἡμέρας omittit.

Fr. 97. Eadem Suidas v. Βιτέλλιος. — τραχέως... ἡγεῖτο] om. Suidas — σῖτον ἡρεῖτο] sic Suidas I. I.; ἐσιτοποιεῖτο codex Exc. et Suidas v. ἡρεῖτο, ubi hic locus repetitur. At quum locus vocis ἡρεῖτο gratia adducatur, patet illud ἐσιτοποιεῖτο non esse genuinam Joannis vocem, sed ejus interpretamentum, monente Küstero et Bernhardy. — τὸ πολὺ τῶν δημ. ἀπετρώετο] Suidas v. Βιτέλλ. et ἀπετρώετο; nisi quod art. τῶν omittunt codd. A B N E s. v. Βιτέλλιος Codex Exc. : τὰ πολυτελῆ τῶν δημ. ἀπετρώετο. Quæ item e glossematis profecta sint. Ad v. τὸ πολὺ τ. δ. aliquis annotavit : τὰ τέλη vel τὸ πολὺ τῶν τελῶν τ. δημ. — σταθμοῦ] om. Suidas. Corrigenda hæc sunt, puto, ex Xiphilino LXV, 3, ubi : πρὸς πάντων ὁμοίως ὠμολόγηται δύο τε αὐτὸν μυριάδας μυριάδων καὶ δισχιλίας πεντακοσίας ἐν τῷ τῆς ἀρχῆς χρόνῳ ἐς τὰ δεῖπνα δεδαπανηκέναι, i. e. *novies mille sestertium*, uti est ap. Tacit. II, 95. — ἐξηρευγ.] ἀπερ. Suidas. — Βίβιος] Βέβιος Exc. et Suidas. V. Xiph. XLV, 2, ubi Οὐίβιος. Cf. Dion. Exc. Vat. p. 218. — συσσιτίου] sic etiam Xiphil.; συμποσίου Suidas. — γοῦν... ἀδελφῷ] Hæc uncis inclusit Valesius; videntur igitur desiderari in cod. Exc., et e Suida accita esse; quamquam in notis Valesius de Suida ne verbum quidem habet. De re cf. Eutrop. VIII, 12 : *Notissima certe cæna memoriæ prodita est, quam ei frater Vitellius exhibuit; in qua super ceteros sumptus, duo millia piscium, septem avium millia apposita traduntur. Hic quum Neroni similis esse vellet, atque id adeo præ se ferret, ut etiam exsequias Neronis, quæ humiliter sepultæ fuerant, honoraret : a Vespasiani ducibus*

τῶν στρατηγῶν Οὔεσπασιανοῦ, μεταποιουμένου τῆς βασιλείας ἤδη, κατακτείνεται.]

98.

Exc. De ins. p. 26 : Ὅτι Βιτέλλιος βασιλεύσας κακῶς καὶ αἰσχυρῶς, τῶν Ἰουδαίων νεωτερίζειν ἀρξάμενων, Βεσπασιανὸν στρατηγὸν ἐκπέμπει τῆς ἑῴας, τὴν τούτων κελεύσας αὐτῷ καταλῦσαι θρασύτητα. Ὡς οὖν ἐπολιόρχει τὴν Ἱερουσαλήμ, οἱ στρατιῶται περὶ αὐτὸν ἄθροισθέντες, ἀναγορεύουσιν αὐτὸν βασιλέα. Ὅπερ ἀκηχοῦς Βιτέλλιος, Σαδῖνον τὸν ἀδελφὸν Βεσπασιανοῦ ἐν τῷ Καπιτωλίῳ προσφυγόντα συγκατέπρησε τῷ ἱερῷ. Κινήσεως δὲ ἐντεῦθεν μεγίστης γενομένης, ἐπειδὴ καὶ ὁ Βεσπασιανὸς στρατὸς ἐγγίζειν ἔμελλε τῇ πόλει, συνδραμόντες ἅπαντες κρατοῦσι τὸν Βιτέλλιον, καὶ προσάγουσι τοῖς Βεσπασιανοῦ στρατιώταις, καὶ κατακρίνουσιν αὐτὸν τελευτῆς ἀσχήμονος, τῆς ἐπὶ τῷ Νέρωνι πρώην ἐψηφισμένης. Εἰλικύσθη γὰρ διὰ πάσης τῆς πόλεως γυμνὸς ἐσθήματος, ἀνελκομένου μὲν αὐτῷ τοῦ κρανίου διὰ τῆς κόμης, τοῦ δὲ ξίφους ὑποβεβλημένου τῷ ἀνθρεῶνι, βαλλόμενος ὑπὸ τῶν προστυγχανόντων, τέλος διατμηθεὶς τὸν λαιμὸν ἐνεβλήθη τῷ Θύβριδι, ἑβδομὸν καὶ ν' ἔτος ἄγων.

ΒΕΣΠΑΣΙΑΝΟΣ.

99.

Exc. De virt. p. 817 : Ὅτι Βεσπασιανὸς οὕτως ἦν ἡπιος καὶ προσηνής, ὥς μηδὲ τὰς εἰς αὐτὸν τε καὶ τὴν βασιλείαν γινομένας ἀμαρτίας πέρα τιμωρεῖσθαι φυγῆς. Τὰς τε γὰρ ἀπεχθείας καὶ τὰ προσκρούματα τῆς διανοίας ταχέως ἀπεσεῖετο, καὶ σχώματα ῥητόρων, ὑφ' ὧν ἠφίετο, καὶ δήμων ἐς αὐτὸν ἀπορριπτούμενα κούφως τε καὶ γαληνῶς ἔφερεν· ἐς τε τὰς ἐντεύξεις κοινὸς καὶ δημοτικὸς ὢν, ἀπεσκήνου μὲν ὥς τὰ πολλὰ τῶν βασιλέων.

100.

Exc. De ins. p. 43 : Ὅτι ὁ Βεσπασιανὸς οὕτως ἄρα τὸ πεπρωμένον ἐπὶ τοῖς παισὶν ἐγίνωσκε τέλος, βίου τε αὐτῶν πέρι, καὶ τῆς ἐς τὴν ἡγεμονίαν παρόδου, ὥς πολλάκις μηνυθείσης ἐπιβουλῆς, μηδὲν μὲν ἐργάσασθαι τοὺς ἐπ' αὐτῷ συνεστῶτας κακὸν, διαρρήδην δὲ ἐν τῷ βουλευτηρίῳ ὑπὸ τῇ πάντων ἀκοῇ προσειπεῖν, ἣ τοὺς παῖδας ἐξεῖν ἢ μηδένα παντελῶς τῆς βασιλείας διάδοχον.

101.

Exc. Salm. p. 395 : Οὔεσπασιανὸς ἔτη δέκα. Οὔεσπασιανοῦ τελευτήσαντος οἶνος ἐν καπηλείῳ τινὶ τοσοῦτος ὑπὲρ τὸ ἀγγεῖον ἐξεχύθη, ὥς καὶ εἰς τὴν ὁδὸν προχωρῆσαι.

ΤΙΤΟΣ.

102.

Exc. De virt. p. 817 : Ὅτι Τίτος, Οὔεσπασιανοῦ υἱός, ἀνὴρ ἦν πᾶν ἀρετῆς συνειληφὺς γένος, ὥς πρὸς ἀπάντων ἔρωσ τε καὶ τρυφῇ τοῦ θνητοῦ προσαγορευθῆναι γένους. Εὐγλωττότατός τε γὰρ καὶ πολεμικώτατος καὶ μετριώτατος ἦν, καὶ τῇ μὲν Λατίνων ἐπιχωρίῳ γλώττῃ πρὸς τὰς τῶν κοινῶν ἐχρήτο διοικήσεις, ποιήματα δὲ καὶ τραγυδίας Ἑλλάδι φωνῇ διεπονεῖτο.

103.

Ibid. p. 817 : Ὅτι ἐπεὶ ἡρήκει τὰ Ἱεροσόλυμα ὁ Τίτος, Συρία τε πᾶσα καὶ Αἴγυπτος καὶ ὅσα τῇ Παλαιστίνῃ πρόσοικα γένη ἐστεφάνουν τὸν ἄνδρα, νικητὴν ἀποκαλοῦντες. Ὁ δὲ διωθεῖτο τοὺς στεφάνους, οὐκ αὐτὸς λέγων εἰργάσθαι ταῦτα, θεῷ δὲ φήναντι ὀργὴν ἐπιδεδωκέναι τὰς ἑαυτοῦ χεῖρας. Οὕτως ἦν μέτριος καὶ σωφροσύνης μεστός.

104.

Exc. De ins. p. 27 : Ὅτι ἐπὶ Τίτου τοῦ Ῥωμαίων βασιλέως, ἀνὴρ τις [Ἀσιανὸς] ὢν [ἦν?] τὸ γένος, Τερέντιος Μάξιμος ὄνομα, τά τε ἄλλα καὶ τὴν φωνὴν προσεοι-

occisus est, interfecto prius Sabino, Vespasiani imp. fratre, quem cum Capitolio incendit. Cf. fr. 98. — ἐπὶ ἡνεί τὰ Νέρωνος] Cf. Xiphilin. XLV, 4. Dion. Exc. Vat. p. 218. — πρὸς δε... κατακτείνεται] e Suida addidi.

Fr. 98. Pergit Eutropius : *Interceptus autem et cum magno dedecore tractus per urbem Romam publice, nudus, erecta coma et capite, subjecto ad mentum gladio, stercore in vultum et pectus ab omnibus obviis appetitus, postremo jugulatus et in Tiberim dejectus, etiam communi caruit sepultura. Perit autem ætatis anno septimo et quinquasemo, imperii mense XIII et I (V^p).* Cf. Xiph. LXV, 20, 21. — ἑβδομὸν καὶ ν'] Sic etiam Sueton. c. 18; Tacit. III, 86; Victor Ep. VIII, 5. Xiphilin. et Zonaras nonnisi 54 annos numerant. V. not. 114 ad Dion. lib. LXV.

Fr. 99. Eadem Suidas v. Βεσπασιανός, qui deinde alteram glossam subijcit, quæ Eutropii narrationem græce exhibet, ac probabiliter ex eodem Joanne petita est : Οὗτος τοῖς ἀρίστοις τῶν πώποτε βασιλέων παραβάλλεσθαι ἄξιός ἦν : ὅς γε καὶ τὸν ἰδιώτην ἑαυτοῦ βίον ἐπίδοξον πολλοῖς τε καὶ μεγάλοις ἀπετέλεσε κατορθώμασι. Κλαυδίῳ γὰρ τῷ βασιλεῖ στρατηγῶν ἐπὶ Γερμανοῦς καὶ Βρεττανοῦς, ἡ καρτερὰς μάχας πρὸς τοὺς πολεμίους ἀντιπαρεστήσατο· εἰς δὲ τὴν ἡγεμονίαν παρελθὼν μετρίως τε καὶ σωφρόνως τὴν ἀρχὴν διώκητο, ἐπιθυμητικῶς μὲν δοκῶν ἔχειν χρημάτων, οὐ μὴν ὥστε παρὰ δίκην ἀφαιρεῖσθαι τινα τῶν οἰκείων. Καὶ τὸν πλοῦτον οὐκ ἐς τὰς ἡδονὰς, ἀλλ' ἐς τὰς δημοσίας χρεῖας ἐποιεῖτο. Οὐκ οὖν εὖροι τις ἂν ἕτερον πρὸ τοῦδε βασιλέα οὔτε δαψιλέστερον οὔτε πρὸς τὸ ἴσον τε καὶ δίκαιον ἐξητασμένον τὴν πρὸς τὰς δωρεὰς ἐλευθεριότητα. Cum nostro loco cf. Xiphil. LXVI, 10 sqq.

Fr. 101. τοσοῦτος] sic pro τοσοῦτον dedi e Xiphilin. LXVI, 16.

Fr. 102. Eadem Suidas v. Τίτος. Eutropius VII, 14 : *Huic Titus filius successit, qui et ipse Vespasianus est dictus, vir omnium virtutum genere mirabilis adeo, ut amor et deliciæ humani generis diceretur. Facundissimus, bellicosissimus, moderatissimus. Caussas latine egit : poemata et tragædias græce composuit.*

Fr. 103. Eadem Suidas v. Τίτος. — ἀποκαλοῦντες] ἀνακαλοῦντες Suidas.

Fr. 104. De secundo hoc Pseudo-Nerone nihil habet Xiphilinus; sed meminit ejus Zonaras XI, 18, p. 578, C : Ἐπὶ

κὼς τῷ Νέρωνι· καὶ γὰρ δὴ καὶ οὗτος ἦδε πρὸς κιθάραν, Νέρων τε εἶναι ἐπλάττετο, καὶ διαπεφευγῆναι πάλαι τοὺς ἐπ' αὐτὸν σταλέντας στρατιώτας, ἐν ἀφανεί δέ που πεποιῆσθαι τὰς διατριβὰς ἐς τόδε. Πολλοὺς γοῦν ἔκ τε τῆς κάτω Ἀσίας τούτοις ἀπατήσας τοῖς λόγοις, ἐπεσθαί οἱ ἀνέπεισεν, καὶ ἐπὶ τὸν Εὐφράτην προῖων πολλῷ πλείους προσεποιήσατο. Τέλος πρὸς Παρθυαίους, ὡς καὶ ὀφειλομένης αὐτῷ πρὸς ἐκείνων ἀμοιβῆς τινος διὰ τὴν τῆς Ἀρμενίας ἀπόδοσιν, κατέφυγεν. Οὐ μὴν ἄξιόν τι τῆς ἐπινοίας εἰργάσατο, ἀλλὰ φωραθεὶς ὃς ἦν, ταχέως ἀπώλετο.

105.

Ibid. p. 27 : Ὅτι πολλῶν ἀγαθῶν ἕνεκα πέρα τοῦ συνήθους πρὸς πάντων ποθοῦμενός τε καὶ θαυμαζόμενος νόσῳ τελευτᾷ τὸν βίον προστάς τῆς ἡγεμονίας Ῥωμαίων β' ἔτη πρὸς μηνὸν η'. Γέγονε μὲν οὖν πολλοῖς οὐ διὰ μικρᾶς ὑπονοίας ἐπιβουλευθέντα μὲν πρὸς τοῦ ἀδελφοῦ τεθνησκῆναι, λαγὼν θαλάσσιον ἐν δείπνῳ τινὶ προσεγεγνάμενον. Φασὶ δὲ προσιπεῖν αὐτῷ τὸν Ἀπολλώνιον, φυλάττεσθαι μάλιστα τὴν ἀπὸ τῶν οἰκειοτάτων ἐπιβουλὴν, τοῦ δὲ ἐρομένου, « ἀποθανοῦμαι δὲ τίνα τρόπον » ; εἰπεῖν τὸν Ἀπολλώνιον· « ὃν γε Ὀδυσσεὺς λέγεται »· φασὶ γὰρ κακέινω ἔκ θαλάττης ἀφικέσθαι τὸν θάνατον. Φασὶ δὲ [ὅτι Δομετιανὸς] αὐτὸν ἔτι ἔμπνουν ὄντα, καὶ τυχὸν περιγεγόμενον, ἐς λάρνακα πλήρη χιόνος ἐμβαλὼν, ὡς ἂν θᾶττον ἀπὸ ψύχους ἐκλείποι, αὐτὸς ἐπὶ τὴν Ῥώμην παραληψόμενος τὴν βασιλείαν ἀφίππευσεν. Ὅδ' οὖν Τίτος ψυχorraγῶν ἤδη ἔφη « ἐν μόνον ἐπλημέλησα »· τὸ δὲ τί τοῦτο ἦν, αὐτὸς μὲν οὐ διεσάφησεν· οἱ δὲ παρόντες ἐς τὸν Δομετιανὸν οὐκ ἔξω τοῦ εἰκότος ἀποτείνειν ἐλογίσαντο, ὅτι αὐτὸν ἐπιβουλεύσαντά οἱ πολλάκις λαβὼν μεθῆκε, καὶ περιέμενεν αὐτὸς ὑπ' ἐκείνου διαφθαρῆναι, καὶ τὴν ἀρχὴν εἰς ἄνδρα κακὸν καὶ ἀνοσιουργὸν περιελθεῖν.

ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΣ.

106.

Exc. De virt. p. 817 : Ὅτι Δομετιανὸς ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων, ἀδελφὸς Τίτου νεώτερος, Νέρωνι καὶ Καλιγολᾷ καὶ Τιβερίῳ, τοῖς αἰσχίστα καὶ φαυλότατα προστάσι τῆς ἡγεμονίας, ἥπερ τῷ πατρὶ καὶ τῷ ἀδελφῷ προσεοικῶς τὸν τρόπον. Μετρίοις γὰρ δὴ τῆς ἀρχῆς προοιμίῳ χρησάμενος, εὐθὺς εἰς πλείονά τε καὶ ἄτοπα τῆς γνώμης ἐκπίπτει μειονεκτήματα, πλεονεξίαν τε νοσῶν ἄμετρον καὶ ἀσέλγειαν, θυμοῦ τε ἀκρατῆς ὢν καὶ ἀπαραίτητος ἐν ταῖς κολάσεσι, φιλαπεχθήμων τε καὶ φιλάργυρος εἰ καὶ τις ἕτερος. Ταχέως γοῦν πρὸς ἀπάντων μῖσος ἐφειλκύσατο, ὡς τό τε τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τοῦ πατρὸς ἀποσθῆσαι κλέος. Σφαγαῖς τε γὰρ τῶν ἐπισήμων τῆς βουλῆς ἐκάστης ἡμέρας ἐμίαινε τὴν πόλιν, τὰς τε ἴσας τοῖς κρείττοσι μεταδιώκων τιμὰς, οὐχ ὑπέμεινεν ἑτέρων αὐτῷ γίνεσθαι κατὰ τὸ Καπιτώλιον ἀνδριάντων στάσιν ἢ ἐκ χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου πεποιημένων. Ἀπέσχετο δὲ οὐδὲ τοῦ τῶν συγγενῶν φόνου, ἀλλ' ἐπὶ πάντας τοὺς ἀφ' αἵματος τὴν ἀνοσίαν ἡγάγε δεξιάν, οὔτε θεοὺς ὁμογνίους, οὔτε δίκην αἰδούμενος, ἀλλ' ὁμοῦ τὰ τε θεῖα περιφρονῶν καὶ τὰ ἀνθρώπινα.

107.

Exc. De ins. p. 28 : Ὅτι ἄπασι δὲ Δομετιανὸς διὰ τὸ φονικὸν καὶ θηριῶδες τῆς γνώμης ἔχθιστος ὢν, πρὸς τῶν οἰκείων συστάντων ἐπ' αὐτῷ κατακτείνεται, ε' καὶ λ' γενονῶς ἔτη, ἄρξας δὲ ιε'. Τό γε μὴν σῶμα τοῦ ἀνδρὸς ὑπὸ τῶν ἀτιμοτάτων τῆς πόλεως ἀφορηθὲν, ἀσήμεν τε καὶ ἀπρεπεῖ παρεδόθη ταφῇ. Ἐπιβουλεύσαι δὲ μάλιστα τούτῳ τὸν φόνον Παρθενίον τε καὶ Σιγερὸν τοὺς προκοίτους καὶ Ἐντελλον τὸν τὰ τῆς ἀρχῆς διέποντα βιβλίδια· οὔτε τῆς Δομετίας τῆς τοῦ τυ-

τούτου καὶ ὁ Ψευδονέρων ἐφάνη, ὃς Ἀσιανὸς ἦν, ἐκαλεῖτο δὲ Τερέντιος Μάξιμος, προσεοικῶς δὲ τῷ Νέρωνι καὶ τὸ εἶδος καὶ τὴν φωνήν· καὶ γὰρ καὶ ἐκισθάρῳδαι. Ἐκ τε τῆς Ἀσίας τινὰς προσεποιήσατο, καὶ ἐπὶ τὸν Εὐφράτην προχωρῶν πολλῷ πλείους ἀνηρτήσατο, καὶ τέλος πρὸς Ἀρτάβανον τὸν τῶν Πάρθων κατέφυγεν ἀρχηγόν· ὃς καὶ δι' ὀργῆς τὸν Τίτον ποιοῦμενος ἐδέξατο τοῦτον καὶ καταγαγεῖν εἰς Ῥώμην παρεσκευάζετο.

Fr. 105. β' ἔτη πρὸς μηνὸν η'] Regnavit Titus annos duos, mensesque duos et dies viginti, uti ex Xiphilino (LXVI, 18 et 26), Zonara (XI, 18, p. 578, A), Suetonio (Tit. c. 11), Victore (Ep. X, 1) constat; ac omnino res extra dubitationem posita est. Igitur n. l. scribendum foret μηνὸς β', praesertim quum nihil frequentius sit permutatione litterarum β' et η'. Nihilo secius manum abstinui. Nam neque scribae neque excerptoris neque ipsius Joannis error subest; verum litterae istae confusae jam erant in fonte unde hauserunt Joannes et Eutropius, qui item habet: *morbo periit... post biennium, menses octo, dies viginti*. Cf. fr. 108 extr. — προσιπεῖν αὐτῷ] πρ. αὐτὸν cod. Fluxerit hoc ex Philostrat. Vit. Apoll. p. 126 ed. Kayser. — ὅτι Δομετιανὸς] supplevi. — τυχὸν περιγεγόμενον] περιγεγενησόμενον? καὶ τάχα περιγενέσθαι δυνάμενον Xiphilin. c. 26 et Zonaras l. l.

Fr. 106. Eadem Suidas v. Δομετιανός. Eutrop. VII, 15 : *Domitianus mox accepit imperium, frater ipsius junior; Neroni aut Caligulae aut Tiberio similior quam patri vel fratri suo. Primis tamen annis moderatus in imperio fuit; mox ad ingentia vitia progressus libidinis, iracundiae, crudelitatis, avaritiae, tantum in se odium concitavit, ut merita et patris et fratris aboleret. Interfecit nobilissimos ex senatu: dominum se et deum primus appellari jussit: nullam sibi nisi auream et argenteam statuam in Capitolio poni passus est: consobrinos suos interfecit: superbia quoque in eo execrabilis fuit*. — προσεοικῶς] aut comparativus desideratur, aut vox μάλλον post v. Νέρωνι excidit. — τῆς γνώμης] τῆς om. Suidas. — πρὸς ἀπάντων μῖσος] τὸ πρ. ἀ. μ. cod. A. Suidas. — τοῦ πατρὸς] τοῦ add. e Suida. — ἑτέρων αὐτῷ] ἐ. αὐτοῦ Suidas.

Fr. 107. Eutrop. l. l. : *Verum quum ob scelera universis exosus esse cepisset, interfectus est suorum conjuratione in palatio, anno aetatis XLV, imperii decimo quinto. Funus ejus cum ingenti dedecore per vespillones exportatum, et ignobiliter est sepultum*. — ε' καὶ λ'] scribae vitio, ut videtur, pro ε' καὶ μ'. V. interpret. ad Dion. LXVII, 18, not. 106. — Ἐντελλον τὸν] ἐντελλόντων cod. Excerpta sunt ex Dion. LXVII, 15.

ράννου γαμετῆς (ἦκτο γὰρ δὴ ταύτην παῖδα τοῦ Τίτου τυγχάνουσιν) ἀγνοούσης τὴν ἐπιβουλὴν, οὔτε Νωρβάνου καὶ Σεκούνδου τῶν ὑπάρχων. Τούτους γὰρ δὴ μαθόντας, ὅτι σφᾶς ἐκποδῶν ἀθρόως ὁ Δομετιανὸς ποιήσασθαι διέγνωκε, καὶ τινα καὶ γράμματα περὶ τούτου θεασαμένους, οὐκ ἀναβάλλεσθαι τὴν πρᾶξιν, ἀλλ' ἐς τὴν ἐπιούσαν εὐθέως παρασκευασαμένους εἰσπέμψαι σὺν ξιφιδίῳ Στέφανον τὸν ἀπελεύθερον· καὶ τοῦτον προσπεσόντα Δομετιανῷ καθεύδοντι τὸ μεθήμερινόν, πατάξαι μὲν, οὐ μὴν καιρίαν. Ἀναπηδήσαντος γοῦν ἐκείνου, καὶ τὸν Στέφανον καταβάλλοντος, δέισαντας τοὺς περὶ τὸν Παρθένιον μὴ καὶ περιγένηται, ἐπεισελθεῖν, καὶ παντελῶς αὐτὸν προσκατεργάσασθαι.

Προσημῆναι δὲ τῷ Δομετιανῷ τὴν τελευταίαν ἄλλα τε πολλὰ, τοῦτο μὲν τέρατα, τοῦτο δὲ ὄψεις ὀνείρων, καὶ μάλιστα πάντων Λαργίνον ἀστρολόγον τινά· τοῦτον γὰρ δὴ παρὰ τοῖς Γαλάταις προειπόντα δημοσίᾳ τὴν τελευταίαν τοῦ τυράννου καὶ τὸν χρόνον ἀποδηλώσαντα πρὸς τοῦ ὑπάρχου ἀναπεμφθῆναι τῷ Δομετιανῷ ἐπὶ κολάσει, καὶ αὐθις τὰ αὐτὰ εἰπόντα καὶ τὴν ἡμέραν προαγορεύσαντα καταδικασθῆναι μὲν, οὐ μὴν ἀποθανεῖν τοῦ τυράννου ἀναβαλλομένου τὴν τιμωρίαν ἐς τὸν ῥηθέντα χρόνον, ὅπως δὴ διαφυγὼν δικαιοτέρον αὐτὸν ὡς ψευδόμενον κολάσει· καὶ τούτῳ ἀναιρεθέντος τοῦ Δομετιανοῦ, διαφυγεῖν τὸν ἄνδρα.

Κάκεινο δὲ θαυμαστὸν παρὰ τὴν τοῦδε τελευταίαν συμβέβηκεν. Ἀπολλώνιον γὰρ τὸν Τυανέα κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, μᾶλλον δὲ παρ' αὐτὸν τὸν καιρὸν τῆς σφαγῆς, προειπεῖν Ἐφεσίοις ἐν κοινῷ τὸ περὶ τὸν Δομετιανὸν πάθος τοῖσδε τοῖς ῥήμασι, « Καλῶς, ὦ Στέφανε, εὖγε ὦ Στέφανε, παῖε τὸν μισοφόνον. Ἐπληξας, ἔτρωσας, ἀπέκτεινας. »

10

Exc. Salm. p. 396 : Δομετιανὸς ἔτη πέντε [καὶ δέκα]. Προεῖπεν ἀστρολόγος καὶ πότε καὶ ὅπως τεθνήξεται. Ἡρώτησεν οὖν αὐτὸν ἐκεῖνος, ποῖω τέλει αὐτὸς χρήσεται· καὶ εἰπόντος, θέλων ἀπελέγξαι αὐτὸν ψευδόμενον, ἐκέλευσε ζῶντα καυθῆναι, ἀφθέντος δὲ πυρὸς, ὑετὸς πολλὸς καταρραγεῖς τὴν πυρὰν ἐσβεσε, καὶ κύνες

ὀπίσω τῷ χεῖρι δεδεμένου τοὺς δεσμοὺς διεσπάρξαν. Δομετιανὸς δὲ εἶδε πρὸ μιᾶς ἡμέρας τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ὡς ἵππῳ μέλανι ἐπεκάθητο ἔνοπλος· καὶ πεσόντων αὐτομάτως ἐξ αὐτοῦ τῶν ὅπλων σὺν τῷ ἵππῳ εἰς τὸ χάσμα κατηνέχθη. Λαργίνος δὲ Πρόκλος ἐν Γερμανίᾳ προεῖπε δημοσίᾳ τὴν ἡμέραν ἐν ᾗ ὁ βασιλεὺς τεθνήξεται· διὸ δέσμιος Δομετιανῷ εἰς Ῥώμην ἐπέμφθη. Καὶ εἶπεν αὐτῷ εἰς ὅψιν τὸ αὐτό. Ὁ δὲ ἐκέλευσεν αὐτὸν φυλαχθῆναι, ὡς ἂν τῆς ἡμέρας ἐκείνης διαδραμούσης ἀναιρεθῇ· ἀλλὰ θανόντος τοῦ βασιλέως, ἀπελύθη ἀβλαβής. Πρὸ Δομετιανοῦ Τίτος πρεσβύτερος ἀδελφὸς αὐτοῦ, ἔτη δύο, μῆνας ὀκτὼ, ἡμέρας κ'.

NEPBAΣ.

109.

Ibid. p. 396 : Νέρβας ἔλεγεν ὡς « Οὐδὲν τοιοῦτον πεποίηκα, ὥστε μὴ δύνασθαι τὴν ἀρχὴν καταθέσθαι καὶ ἀσφαλῶς ἰδιωτεῦσαι. » Καὶ τισι δὲ ἔδωκε ξίφη, λόγῳ μὲν ἵνα ἐπισκέφωνται αὐτὰ εἰ ὀξέα εἰσὶν, ἔργῳ δὲ ἐνδεικνύμενος, ὡς οὐδὲν αὐτῷ μέλει καὶ παραχρῆμα ἀποθάνη. Οὗτος ἀπηγόρευεν ἐκτέμνειν ἐν Ῥώμῃ.

110.

Exc. De ins. p. 29 : Ὅτι Νέρβας, ἐπειδὴ πρὸς τινῶν διὰ τὸ γῆρας καταφρονηθεὶς ἐπεβουλευθῆ πολλὰκις, καὶ τὸν Πετρώνιον καὶ τὸν Παρθένιον, προσφιλεστάτους ὄντας, ἐκδοῦναι τοῖς στρατιώταις πρὸς Αἰλιανοῦ τοῦ τῶν δορυφόρων ἡγουμένου ἐβιάσθη· ἐφ' οἷς δὴ καὶ σφόδρα ἠνιάτο. Λέγεται δὲ Τραϊανῷ ἄλλα τέ τινα τελευτῶν αὐτοχειρὶ ἐπιστεῖλαι, καὶ τὸν Ὀμηρικὸν (II. α, 42) ἐπιθεῖναι στίχον,

Τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσιν.

ΤΡΑΙΑΝΟΣ.

111.

Exc. De virt. p. 818 : Ὅτι Τραϊανὸς τοῖς Χριστιανοῖς ἀνακωχὴν τινα τῆς τιμωρίας παρέσχεν. Οἱ γὰρ κατὰ καιρὸν ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων τὰς ἀρχὰς ὠνούμενοι, πρὸς θεραπείαν τῶν τότε βασιλέων διαφόρους ἐπῆγον τοῖς Χριστιανοῖς κολάσεις. Ὅθεν καὶ Τιβεριανὸς ἤγε-

— παῖδα τοῦ Τίτου] immo Corbulonis filia Domitia erat. Confundit excerptor Domitiam cum Julia, Titi f., cum qua rem Domitianus habuit. — Νωρβανού] Norb. codex. Ceterum excerptum hoc etiam Suidas v. Δομετιανὸς habet, sed valde mutilum : Οὗτος διὰ τὸ φονικὸν καὶ θηριώδες ἐχθιστος ὢν πρὸς τῶν οἰκείων συστάντων ἐπ' αὐτῷ κατακτείνεται, καὶ * παρασκευασαμένους εἰσπέμψαι σὺν ξιφιδίῳ Στεφάνον τὸν ἀπελεύθερον· καὶ τοῦτον προσπεσόντα Δομετιανῷ καθεύδοντι τὸ μεθήμερινόν πατάξαι μὲν, οὐ μὴν καιρίαν· ἀναπηδήσαντος γοῦν ἐκείνου **. — Λαργίνον] Λαργίνον codex. V. Xiphilin. LXVII, 16 ; Zonaras p. 581, C. — ἀποδηλώσαντα] ἀπολώσαντα codex. — κάκεινο δὲ θαυμαστὸν κτλ.] V. Xiphilin. LXVII, 18 ; Zonar. p. 582, A ; Philostratus VIII, 26 sq. Tzetzes Chil. III, v. 962.

Fr. 108. Τοὺς δεσμοὺς διεσπάρξαν] V. Xiphilinus LXVII, 16, ubi nunc legitur : ἡ δὲ πυρὰ ἐσβέσθη, κάκεινον κυνὲς ὀπίσω τῷ χεῖρι δεδεμένον καὶ ἐπικείμενον ἐπ' αὐτῆς εὐρόντες διεσπάρξαν. Sic etiam Sueton. Dom. c. 15. At liberatum potius a canibus hominem esse, cum nostro refert Manasses Chron. p. 43. — ἐπεκάθητο ἔνοπλος] non se ipsum, sed Minervam vidit. Xiphilin. I. I. : τὴν Ἀθηνᾶν, ἣν ἐν τῷ κοιτῶνι ἰδρυμένην εἶχε, τὰ ὅπλα ἀποβεβληκέναι, καὶ ἐπὶ ἄρματος ἵππων μελάνων ἐς χάσμα ἐσπίπτειν ἔδοξε. Cf. Sueton. I. I. — Λαργίνος] λάργιος codex.

Fr. 109. V. Xiphilin. LXVIII, 3. — τισιν] sc. Calpurnio Crasso ejusque sociis conjurationis. — ἐκτέμνειν] εὐνουχίζεσθαι Xiph. I. I. c. 2.

Fr. 110. Αἰλιανοῦ] κλιανοῦ codex. V. Xiphilin. LXVIII, 3. De seqq. cf. idem c. 4, Zonar. p. 584, A.

Fr. 111. Eadem Suidas v. Τραϊανός. Antecedit apud Suidam locus, quem ad eundem Antiochenum probabiliter referas : Τραϊανός, βασιλεὺς Ῥωμαίων, ὃς ἀγαθὸς καὶ μισοπονηρὸς καὶ δίκαιος τοσοῦτον ὑπῆρχεν, ὥστε ποτὲ γυμνώσας ῥομφαίαν

μονεύων τοῦ πρώτου Παλαιστίνων ἔθνους ἀνήγαγεν αὐτῷ λέγων, ὡς οὐκ ἐπαρκεῖ λοιπὸν τοὺς Χριστιανοὺς φονεύειν, ἐκείνων αὐτομάτως ἐπεισαγόντων ἑαυτοὺς τῇ κολάσει. Ἐντεῦθεν ὁ Τραϊανὸς πᾶσιν ἅμα τοῖς ὑπ' αὐτὸν ἀπηγόρευσε τοῦ τιμωρεῖσθαι τούτους.

112.

Exc. De ins. p. 29 : Ὅτι ὁ Τραϊανὸς τὸ πιστὸν πρὸς τοὺς φίλους οὕτως εἶχεν ἀκίνητον, ὥστε Σούραν Λικίνιον, ἄνδρα μέγα μὲν παρ' αὐτῷ δυνάμενον, διαβληθέντα δὲ πρὸς τινων φθονούντων οἱ τῆς εὐπραγίας, μήτε ὑποπτεύσας, μήτε μισήσας, ἐγκειμένων τῶν διαβαλλόντων καὶ ἐπιβουλεύειν αὐτῷ τὸν ἄνδρα φασκόντων, ἐπὶ δεῖπνον ὡς τὸν Λικίνιον ἀπῆλθε ἄκκλητος, καὶ πᾶσαν τὴν φρουρὰν ἀποπεμφάμενος, πρῶτα μὲν τὸν ἱατρὸν τὸν τοῦ Λικινίου καλέσας, ὑπ' ἐκείνου τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑψηλείψατο, ἔπειτα δὲ τὸν κουρέα μετακαλεσάμενος, ζυρεῖν ἐκείνῳ τὸ γένειον παραδέδωκεν. Ἐπεὶ δὲ ἀπῆλθεν οἶκαδε πρὸς τοὺς εἰωθότας διαβάλλειν τὸν ἄνδρα, « Εἰ ἤθελέ με Σούρας ἀποκτείνειν, χθὲς ἂν ἀπέκτεινεν ». Οὕτως ἄρα τὸ πιστὸν τῆς γνώμης ἐξ ὧν αὐτῷ συνήδει πεπραγότι μᾶλλον ἢ ἐξ ὧν ἕτεροι ἐδόξαζον, ἐβεβαίωτο. Διὸ δὴ ζῶν τε ὁμοίως ἔτι καὶ μετὰ τοῦτο τοῦ βίου παυσάμενος, κατ' ἴσον προσεκυνεῖτο τοῖς κρείττοσιν.

113.

ΑΔΡΙΑΝΟΣ.

Exc. De virt. p. 818 : Ὅτι Ἀδριανὸς ἦν ἡδὺς μὲν ἐντυχεῖν, καὶ ἐπὶ νῆθει τις αὐτῷ χάρις, τῇ τε Λατίνων καὶ Ἑλλήνων ἄριστα γλώττῃ χρώμενος· οὐ μὲν ἐπὶ πραότητι τρόπων ἐθαυμάζετο· περὶ τε τῇ τῶν δημοσίων χρημάτων ἐσπουδακῶς ἄθροισιν.

114.

Exc. Salm. p. 396 : Ἀδριανὸς Σίμιλιν τινα, ἄν-

δρα φρονήσει καὶ ἐπιεικείᾳ κεκοσμημένον, ἠνάγκασε τὴν ἀρχὴν τῶν δορυφόρων παραλαβεῖν, καὶ μόλις μὲν, ἔπεισε δ' οὖν. Ὀλίγον δὲ ἐπισχὼν καὶ δευθεὶς ἐξέστη τῆς ἀρχῆς, καὶ ἐν ἀγρῷ ἔτη ζ' διαγαγὼν τελευτᾷ, ἐπιγραφῆναι προστάξας ἐν τῷ μνημείῳ αὐτοῦ· « Σίμιλις ἐνταῦθα κεῖται, βιοὺς μὲν ἔτη ν', ζήσας δὲ ἔτη ζ' ». Ἐγένετο δὲ μετὰ θάνατον Ἀδριανῷ τηλικούτον ἄγαλμα μετὰ τεθρίππου, ὥστε διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐκάστου ἵππου παχύτατον ἄνδρα διέναι· οἱ δὲ ἐν γῇ βαδίζοντες, ἐκ τῆς ὑπερβολῆς τοῦ ὕψους τοῦ κτίσματος, αὐτοὺς τε τοὺς ἵππους βραχυτάτους καὶ τὸν Ἀδριανὸν νομίζουσι.

115.

ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ Ο ΕΥΣΕΒΗΣ.

Exc. De virt. p. 818 : Ὅτι Ἀντωνῖνος ὁ βασιλεὺς ἄριστος ἦν, καὶ μάλιστα Νουμᾶ κατὰ τὸ τῆς ἡγεμονίας ὁμοιότροπον ἄξιος παραβάλλεσθαι, καθάπερ δὴ Ῥωμύλῳ Τραϊανὸς ἐνομίσθη παραπλήσιος. Τὸν τε γὰρ ἰδιώτην ὁ Ἀντωνῖνος ἄριστα καὶ ἐντιμότερα διετέλεσε βίον, καὶ κατὰ τὴν ἡγεμονίαν ἀμείνων ἔδοξεν εἶναι καὶ σωφρονέστερος· οὐδενὶ τραχὺς οὐδὲ φορτικός, ἀλλὰ πρὸς ἅπαντας χρηστός τε καὶ ἡπιός ὢν· ἐν γε μὴν τοῖς πολεμικοῖς τὴν ἀπὸ τοῦ δικαίου μᾶλλον ἢ τοῦ κερδαλέου δόξαν θηρώμενος, φυλάττειν σώους ἢ περ εἰς μέγεθος ἐκφέρειν τοὺς τῆς ἀρχῆς * ἐγίνωσκεν· ἄνδρας, ὡς ἐνὶ μάλιστα πλείστην τοῦ δικαίου ποιουμένους ἐπιμέλειαν, ταῖς τῶν δημοσίων ἐφιστὰς διοικήσεσι, τοὺς μὲν ἀγαθοὺς τῶν ἡγεμόνων ταῖς παρ' αὐτοῦ τιμαῖς ἀμειβόμενος, τοὺς γε μὴν φαύλους δίχα τινὸς τραχύτητος τῶν κοινῶν ἀπελαύνων πραγμάτων. Οὐκ οὖν ὑπὸ τῶν οἰκείων μόνων, ἀλλ' ἤδη καὶ πρὸς τῶν ἀλλοφύλων ἐθαυμάζετο· ὡς τῶν προσοίκων τινὰς βαρβάρων τὰ ὅπλα κατατιθεμένους, ἐπιτρέποντάς τε τῷ βασιλεῖ τὰς δίκας, διαλύεσθαι ταῖς ἐκείνου ψήφοις. Αὐτὸς δὲ παρὰ τὸν ἰδιώτην βίον πολὺ τι πλῆθος χρημάτων κεκτημένος,

ἐνώπιον τῶν μεγιστάνων αὐτοῦ ἐπέδωκε τῷ ὑπάρχῳ, λέγων· « Δέξαι τὸ ξίφος τοῦτο, καὶ εἰ μὲν καλὸς ὑπάρχω, ὑπὲρ ἐμοῦ, εἰ δὲ μὴ, κατ' ἐμοῦ χρῆσαι. » Cf. Xiphil. LXVIII, 16.

Fr. 112. E Dione. V. Excerpt. Peir. in Dion. LXVIII, 16. — Σούραν Λικίνιον] Cramer.; Σ. λίνιον codex. — ὑψηλείψατο] e Dione; ἀπηλείψατο cod. — ἐξ ὧν αὐτῷ] Cramer.; ἐξῆν αὐτῷ codex.

Fr. 113. Eadem Suidas v. Ἀδριανός. Eutropius VIII, 13 : *Facundissimus latino sermone, græco eruditissimus fuit : non magnam clementiæ gloriam habuit ; diligentissimus tamen circa ærarium et militum disciplinam.*

Fr. 114. Σίμιλιν] Σιμίλιον codex. V. Xiphilin. LXIX, 19. — αὐτοὺς τε τοὺς ἵπ.] αὐτοὺς δὲ τ. i. codex.

Fr. 115. Eadem Suidas v. Ἀντωνῖνος. — Νουμᾶ] Cf. Eutrop. VIII, 4 : *Vir insignis et qui merito Numæ Pompilio conferatur, ita ut Romulo Trajanus æquatur. Vixit ingenti honestate privatus, majori in imperio, nulli acerbus, cunctis benignus ; in re militari moderata gloria, defendere magis provincias, quam amplificare studens ; viros æquissimos ad administrandam rempublicam quærens, bonis honorem habens, improbos sine aliqua acerbitate delectans ; regibus amicis venerabilis non minus quam terribilis, adeo ut barbarorum plurimæ nationes, depositis armis, ad eum controversias suas litesque deferrent, sententiæque ejus parerent. Hic ante imperium ditissimus, opes quidem omnes suas stipendiis militum et circa amicos liberalitatibus minuit, verum ærarium opulentum reliquit. Pius propter clementiam dictus est. — ἐνομίσθη] ὥρθη Suidas. — τὴν ἀπὸ τοῦ δ.] τὴν om. Suid. — τοὺς τῆς ἀρχῆς] Excidit aliquid vel corruptum est. Leunclavius et Küsterus ad Suidam supplent ὄρους. In sequentibus Suidas pro ποιουμένους habet ποιούμενος. In quo acquiescens Bernhardtus jungit τοὺς τῆς ἀρχῆς ἄνδρας, contra Küsterum monens hæc : « Librorum tamen fidem confirmat Capitolini Pius c. 9 a Salmasio dudum adhibitus : *Quum semper amaverit pacem, eo usque ut Scipionis sententiam frequentarit, qua ille dicebat, malle se unum civem servare quam mille hostes occidere.* » Verum multo magis ad rem nostram pertinet contulisse Eutropiana ista : *defendere magis provincias quam amplificare studens.* — τῶν ἡγεμόνων] τὴν ἡγεμονίαν Suidas, male. — ἀλλοφύλων] e Suida ; ἄλλων codex. — ἐπιτρέποντάς τε] τε om. nonnulli codd. Suidæ, cum iisque ed. Bernh. « Ora-*

ἐπειδὴ παρῆλθεν εἰς τὴν ἡγεμονίαν, τὴν μὲν ἑαυτοῦ περιουσίαν εἰς τε τῶν στρατιωτῶν καὶ τῶν φίλων ἀπανάλωσε δωρεάς· τῷ δὲ δημοσίῳ θησαυρῷ πλήθος παντοδαπῶν ἀπέλιπε χρημάτων· τὴν τε τοῦ Εὐσεβοῦς ἐπὶ κλησιν πρῶτος ἀπάντων αὐτοκρατόρων ἐκ τῆς τοῦ ἥθους ἀπλότητος ἀπηνέγκατο.

116.

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ.

Ibid. p. 821 : Ὅτι Μάρκος ἀνὴρ ὃν ἐκπλήττεσθαι σιωπῇ μᾶλλον ἢ ἐπαινεῖν ῥάδιον, οὐδενὸς λόγου ταῖς τοῦ ἀνδρὸς ἀρεταῖς ἐξισουμένου. Ἐκ πρώτης γὰρ [ἤδη] τῆς ἡλικίας εὐσταθῆ τε καὶ ἡσύχιον βίον ὑποστησάμενος, οὔτε κατὰ δέος οὔτε καθ' ἡδονὴν τραπείς τὸ πρόσωπον ὥφθη πώποτε. Ἐπῆγει δὲ τῶν φιλοσόφων τοὺς ἀπὸ τῆς στοᾶς· καὶ ἦν ἄρα ἐκείνων μιμητῆς, οὐ μόνον κατὰ τὴν τῶν διαιτημάτων ἐπιτήδευσιν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν τῶν μαθημάτων σύλληψιν. Οὕτω γοῦν ἐκ νέας κομιδῇ τῆς ἡλικίας ἐξέλαμπεν, ὥς πολλάκις τὸν Ἀδριανὸν ἐπὶ τοῦτον ἐθελῆσαι τὸν τῆς βασιλείας ἀγαγεῖν κληρὸν. Ἐπεὶ δὲ ἔφθασε τὸν Εὐσεβῆ πρότερον κατὰ νόμον παῖδα ποιησάμενος, ἐκείνῳ μὲν τὴν ἑαυτοῦ διαδοχὴν ἐφύλαξε, τοῦτον δὲ συνοικεῖν ἔγνω διὰ τῆς ἐπιγαμίας τῷ Εὐσεβεῖ, ὥς ἂν κατὰ τὴν τοῦ γένους διαδοχὴν ἐς τὴν ἡγεμονίαν παρέλθοι. Τόν τε γοῦν ἰδιώτην βίον ἐν ἰσηγορίᾳ τοῖς πολλοῖς Ῥωμαίοις ἐβίω, οὐδὲν τῇ ἐσποιήσῃ τοῦ βασιλείου γένους ἀλλοιωθεὶς. Καὶ ἐπεὶ παρῆλθεν εἰς τὴν ἡγεμονίαν κατὰ μοναρχίαν ἐξηγούμενος, καὶ τὴν ἄκραν δυναστείαν καρπούμενος, πρὸς οὐδεμίαν ἀλαζονείαν ὑπῆχθη πώποτε· ἀλλ' ἦν ἐλευθέριος μὲν καὶ δαψιλῆς ἐν τοῖς εὐεργετήμασιν, ἀγαθὸς δὲ καὶ μέτριος ἐν ταῖς τῶν ἐθνῶν διοικήσεσιν.

117.

Exc. Salm. p. 396 : Μάρκος ἔτη ιθ'. Πρὸ τοῦ Μάρκου Τίτος Αὐρήλιος Φοῦλβος Βοιώνιος Ἀντωνῖνος Πῖος

(ὁ κληθεὶς Εὐσεβῆς) ἔτη κδ'. Μάρκος Ἀντωνῖνος, ἐν πολέμῳ τῶν δημοσίων ἐξηντλημένων ταμείων, πράξασθαι μὲν χρήματα παρὰ τὸ σύνθητες οὐκ ἠνέσχετο, πάντα δὲ τὸν βασιλικὸν κόσμον ἐπ' ἀγορᾶς ἀγαγὼν πρὸς χρυσίον ἀπέδοτο. Καταστάσης δὲ τῆς βαρβαρικῆς κινήσεως, τοῖς μὲν ἐκουσίαν ποιουμένοις τὴν τῶν βασιλικῶν σκευῶν ἀνάδοσιν, τὸ αὐτὸ μέτρον τῆς τιμῆς ἀπέδιδου, τοὺς δὲ μὴ θέλοντας οὐκ ἠνάγκαζε. Τούτῳ ἡ βουλὴ μετὰ τελευτὴν χρυσοῦν ἀνδριάντα ἔστησεν διὰ τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ. Μετὰ Μάρκον ὁ υἱὸς αὐτοῦ Κόμοδος ἔτη ιγ'. Μετὰ Κόμοδον Περτίναξ μῆνας ς'. Μεθ' ὃν Δίδιος Ἰουλιανὸς ἡμέρας ξ'.

118.

Exc. De ins. p. 29 : Ὅτι Κάσσιος ὁ τῆς Συρίας ἡγούμενος, ἀνὴρ δεινὸς τὰ πολέμια, πλείστα τε καὶ λόγου ἄξια κατὰ τὸν Παρθικὸν πόλεμον ἀποδειξάμενος, ἄλλως δὲ ὢν νεωτεροποιὸς, καινοτομεῖν ἐπήρθη, πρὸς τῆς Φαυστίνης τῆς τοῦ Μάρκου γαμετῆς ἐς τήνδε προαχθεὶς τὴν ἔννοιαν. Αὐτὴ γὰρ τὸν Μάρκον ἀρρωστήσαντα τεθνήξεσθαι ἄλλως τε καὶ νωσώδη ὄντα οἰθηθεῖσα, μὴ εἰς ἕτερον περιελθούσης τῆς ἡγεμονίας ἰδιωτεύσει, τοῦ Κομόδου ἔτι νέου ὄντος καὶ ἄρχειν οὐκ ἐπιτηδεύου, ἔπεισε τὸν Κάσσιον, κρύφα πέμψασα τῶν αὐτῇ πιστῶν τινὰς, ἐπιθέσθαι τῇ βασιλείᾳ, ἣν αἰσθηταὶ τὸν Μάρκον τεθνεῶτα, συνοικήσειν τε αὐτῷ καὶ τὰλλα συμπράξειν ὑποσχομένη. Ὅς, φήμης τινὸς ψευδοῦς τεθνηκέναι οἱ δηλωσάσης τὸν βασιλέα, προεξανέστη τῆς ἀληθείας, ἄκων τε πολέμιος ἀνεφάνη τῷ αὐτοκράτορι.

Τούτων μὲν οὖν ἕνεκα ὁ Μάρκος τόν τε Κόμοδον ἐκ τῆς Ῥώμης διεπέμψατο, καὶ ἐπὶ τὴν Συρίαν ἐκ τῆς Παιονίας ἐστάλη· οὐ μὲν ὅπλων αὐτῷ κατὰ τῶν ἐπαναστάντων ἐδέχσεν· ὁ γὰρ τοι Κάσσιος ἀναιρεθεὶς πρὸς τινος τῶν ἀμφ' αὐτὸν ἔφθασε. Καθ' ἡσυχίαν δ' οὖν τὴν τε Συρίαν καὶ Αἴγυπτον ἐπελθὼν, οὔτε δῆμον οὔτε πόλιν, οὔτε ἰδιώτην οὔτε ἄρχοντα ἐσπουδακέναι τὰ τοῦ Κασσίου δόξαντα ἐπολυπραγμόνησεν ἢ ἐκόλασεν, ἀλλὰ

tionis series et sensus potius requirit, ut legatur ἐπιτρέπειν τῷ βασιλεῖ. » Küster. Præter necessitatem. Post δίκας interpunxi. — τῷ δὲ δημ. θησαυρῷ] τῶν τε δημοσίων θησαυρῶν Suidas. — ἐπὶ κλησιν κτλ.] ἐπὶ κλησιν ἐκ τοῦ ἥθους πρῶτος ἀπηνέγκατο Suidas.

Fr. 116. Eadem Suidas v. Μάρκος. Eutropius VIII, 6 : *Post eum Marcus Antoninus solus rempublicam tenuit : vir quem mirari facilius quis quam laudare possit. Principio vitæ tranquillissimus, adeo ut ex infantia quoque vultum nec ex gaudio nec ex mærore mutaret. Philosophiæ deditus stoicæ ; ipse etiam non solum vitæ moribus sed etiam eruditione philosophus ; tantæ admirationis adhuc juvenis, ut eum successorem paraverit Adrianus relinquere : adoptato tamen Antonio Pio, generum esse ei idcirco voluerit, ut hoc ordine ad imperium perveniret.... Hic cum omnibus Romæ æquo jure egit, ad nullam insolentiam elatus imperii fastigio ; liberalitatis promptissimæ, provincias ingenti benignitate et moderatione tractavit.* — γὰρ ἤδη] ἤδη add. e Suida v. Μάρκος ; idem γὰρ δὴ habet v. ὑποστησάμενος, ubi hæc iterum apponuntur. — ἐξέλαμπεν] in ἐξέλαμψεν mutavit Valesius. — τοῦ βασιλείου γένους] βασ. om. Suidas. — ἐλευθέριος] ἐλεύθερος Suidas.

Fr. 117. Eutrop. l. l. : *Ad hujus belli sumptum, quum ærario exhausto largitiones nullas haberet, neque indicare provincialibus aut senatui aliquid vellet, instrumentum regii cultus, facta in foro divi Trajani sectione, distraxit : vasa aurea, pocula crystallina et murrhina, uxori ac suam sericam et auream vestem, nulla ornamenta gemmarum ; ac per duos continuos menses venditio habita est, multumque auri redactum. Post victoriam tamen emptoribus pretia restituit, qui reddere comparata voluerunt ; molestus nulli fuit, qui maluit semel emptam retinere.* — Βοιώνιος] Βοτώνιος codex.

Fr. 118. ἄλλως τε καὶ] τε καὶ ἄλλως codex. — οἰθηθεῖσα, μὴ] οἰθηθεῖσα τὸ μὴ codex. Fortasse erat οἰθηθεῖσα, φοβηθεῖσα τε, vel οἰθηθεῖσα, ἐφοβεῖτο μὴ ... καὶ ἐπεισεν. Cf. Xiphilin. LXXI, 22 : αὕτη γὰρ τὸν ἄνδρα ἀρρωστήσαντα προσδοκῆσασα ὅσον οὐκ ἤδη τελευτήσῃ, ἐφοβήθη μὴ τῆς ἀρχῆς ἐς ἄλλον τινὰ (ἅτε τοῦ Κομόδου καὶ νέου καὶ ἀπλουστεροῦ τοῦ

καὶ ὑπὲρ τῶν ἐν Ῥώμῃ συνειλημμένων (ἐξεληλεγμένοι γὰρ ἦσαν κἀνταῦθα τῶν βουλευτῶν συχνοὶ τὰ τοῦ Κασίου περιφανῶς ἐσπουδαχότες) ἐπέστειλε τῇ βουλῇ, μηδὲν χαλεπὸν γινῶναι, τούτοις ἀντικρυς τοῖς ῥήμασι χρησάμενος· αὐτὰ γὰρ εἰρήσεται, τὴν χρηστότητα τοῦ ἀνδρὸς σαφῶς ἐνδεικνύμενα. Ἦν δ' οὖν τοιαῦτα· « Ἰκε-
« τεύω ὑμᾶς, ὦ βουλὴ, καθαρὰν μου τὴν ἀρχὴν ἀπὸ
« παντὸς αἵματος βουλευτικοῦ φυλάσασθαι. Μὴ γένοιτό
« τινὰ ἐξ ὑμῶν ἐπ' ἐμοῦ ἢ τῇ ἐμῇ ἢ τῇ ὑμετέρᾳ ψήφῳ
θανατωθῆναι. » Καὶ τέλος ἔφη, ὅτι « Ἄν μὴ τούτου
τύχῳ, ἀποίσομαι πρὸς τὸν θάνατον » καὶ οὐκ ἐπῆρε
τὸν Μάρκον, οὐδὲ προσηγάγετο ἐκθῆναι τῶν συνήθων
λογισμῶν οὐ τὸ ἄδικον καὶ ἀνόσιον τῶν τετολημμένων,
οὐχ ἢ ἀπιστία τῶν τολησάντων οὐ τὸ ὑπὲρ ὁμοίων ἐς
αὐθις δέος.

119.

KOMMOΔΟΣ.

Ibid. p. 30 : Ὅτι μέχρι μὲν τινος ὁ Κόμοδος πάντα ἔπραττε τοῖς πατρικοῖς φίλοις συμβούλοις χρώμενος. Ἐπειδὴ δὲ Περέννιον ἔπαρχον τῶν στρατοπέδων κατέστησεν, ἄνδρα τὸ μὲν γένος Ἰταλιώτην, πονηρὸν [δὲ] τὸ ἦθος, αὐτὸς μὲν τρυφαῖς καὶ συμποσίοις ἐσχόλαζεν, οὗτος [δὲ] πάσης τῆς ἀρχῆς τὴν ἐξουσίαν ἐνδυσάμενος, τοὺς τε πατρώους φίλους πρώτους διαβάλλειν ἤρξατο, καὶ ὅσοι πλούσιοι ἦσαν, τούτους εἰς ὑποψίαν ἄγων, τὸ μειράκιον ἐξεφόβει, ὥς ἂν αὐτοὺς διαχρησάμενος ἀφορμὴν αὐτῷ παρὰ σχοι ἀρπάξειν τὰ ἐκείνων. Μέχρι μὲν οὖν τινὸς ἐπεῖχε τὸν νέον ἢ τοῦ πατρὸς μνήμη καὶ ἡ τῶν φίλων αἰδώς· ἀλλ' ὥσπερ τινὸς βασιλάνου τύχης ἀνατρεπούσης αὐτοῦ τὴν κοσμίαν ἀρχὴν, συνέβη τι τοιοῦτον. Λουκίλλα ἦν τῷ Κομόδῳ πρεσβυτάτῃ ἀδελφῇ· αὕτη πρότερον Λουκίῳ Βήρῳ αὐτοκράτορι συνώκει, ὃν κοινωὸν τῆς βασιλείας Μάρκος ἐποίησατο. Ἐπειδὴ οὖν συνέβη τὸν Λούκιον τελευτῆσαι, μενόντων τῇ Λουκίλλῃ τῶν τῆς βασιλείας συμβόλων, Πομπηϊανῶν δὲ πατὴρ ἐξέδοτο αὐτήν· ἀλλὰ καὶ ὁ Κόμοδος ἐφύλαττε τὰς τιμὰς τῇ ἀδελφῇ. Ἐπειδὴ δὲ ἡγάγετο αὐτὸς Κρισπίναν, ἀνάγκη τε ἐγένετο τὴν προεδρίαν ἀπονέμεσθαι τῇ τοῦ βασιλεύοντος γυναικί, δυσφόρως τοῦτο φέρουσα ἡ Λουκίλλα, τῷ μὲν ἀνδρὶ οὐκ ἐθάρρη-

σεν εἰπεῖν, Κομόδῳ δὲ τινι, εἰς ὃν καὶ διεβάλλετο, ὑπέθετο τὸν Κόμοδον ἀνελεῖν· ὁ δὲ Κυντιανῶν νεανία θρασυτάτῳ τε καὶ φονικωτάτῳ τὴν ὀλεθρίαν ἐπέτρεψε πράξιν. Ὅστις λαβὼν ἐγχειρίδιον, καὶ ὑποστὰς ἐν τῇ τοῦ θεάτρου εἰσόδῳ (ἔστι δὲ αὕτη ζοφώδης), ὤρμησε κατὰ τοῦ Κομόδου. Ὡς δὲ διήμαρτε τῆς πληγῆς, κρατηθεὶς ὑπὸ τῶν σωματοφυλάκων, ἅπαντα διήλεγξε. Καὶ αὐτὸς μὲν παραχρῆμα δίκην ἀνοίας ὑπέσχετο· ὁ δὲ Κόμοδος ἔκτοτε κοινούς ἐχθροὺς ἅπαντας ἐλογίζετο. Ὑπῆρξε δὲ καὶ τῷ Περεννίῳ πρόφασις, ἣν ἐζήτει τὴν τε γὰρ ἀδελφὴν ὁ Κόμοδος διεχρήσατο, καὶ πάντας ἀφειδῶς τοὺς τε ὄντας ἐν τῇ συνωμοσίᾳ καὶ τοὺς ὡς ἔτυχε διαβαλλομένους ἀπεσκευάζετο, μάλιστα τοὺς πατρώους καὶ ἀναγκαίους φίλους.

2. Τοῦτο τοῦ Περεννίου κατασκευάζοντος ποιησάμενός τε (γὰρ) ἑαυτὸν ὑπὸ ἐξουσίαν, ἐπιβούλευε τῇ ἀρχῇ, τὸν τε Κόμοδον κατεργάσασθαι βουλόμενος, καὶ τοῖς ἑαυτοῦ παισὶ τὴν βασιλείαν διανεῖμαι. Ἐγνώσθη δὲ ἡ ἐπιβουλὴ παραδόξως ὑπὸ φιλοσόφου τινὸς ἐν τῷ θεάτρῳ μεγάλη τῇ φωνῇ ἀνακράζοντος· καὶ ὁ μὲν ὑπὸ τοῦ Περεννίου δίκας τῆς παρρησίας λαβὼν, πυρὶ παρεδόθη· ὁ δὲ Κόμοδος ὑπετόπει τε τὸν Περέννιον, καὶ ἐμέμνητο τῶν λεχθέντων. Ὀλίγου δὲ χρόνου διελθόντος, στρατιῶται τινες τῶν Ἰλλυριῶν, λαθόντες τὸν Περεννίου παῖδα, νομίσματα ἐκόμισαν ἐκτετυπωμένα τὴν ἐκείνου εἰκόνα· ἅπερ ἑωρακῶς ὁ Κόμοδος, πεισθεὶς δὲ τοῖς λεχθεῖσιν αὐτῷ πολλάκις, πέμψας διὰ νυκτὸς, ἀποτέμνει τὴν κεφαλὴν τοῦ Περεννίου, καὶ τὴν ταχίστην ἐκπέμπει πρὸς τὸν αὐτοῦ παῖδα (ὃς ἦν ἔπαρχος τοῦ ἐν Ἰλλυριοῖς στρατοπέδου) τὰ ἐπὶ τῆς Ῥώμης ἔτι ἄγνωστα, κελεύει τε αὐτὸν διὰ (τε) φιλικῶν γραμμάτων ἡκεῖν ἐν τῇ Ῥώμῃ, ὡς καὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ βουλομένου, καὶ τὴν ὑπατον ἀρχὴν αὐτοῦ ληψομένου. Ὁ δὲ, τῶν ἀγγέλων εἰπόντων ταῦτα, ἀσχάλλων μὲν ὅτι ἀτελῇ κατέλιπε τὰ τῆς τυραννίδος, θαρρῶν δὲ τῇ τοῦ πατρὸς δυνάμει, ποιεῖται τὴν ὁδοιπορίαν. Γενόμενον δὲ αὐτὸν κατὰ τὴν Ἰταλίαν, οἷς τοῦτο ἐντέταλτο, διεχρήσαντο. Τοιοῦτον μὲν δὴ τέλος ἐκείνους κατέλαβεν.

3. Ὁ δὲ Κόμοδος δύο τοὺς ἐπάρχους καταστήσας, ἀσφαλέστερον ὠρήθη πράττειν. Χρόνου δὲ τινος διαδραμόντος, ἑτέρα τις ἐπιβουλὴ κατ' αὐτοῦ γέγονε. Μά-

τρόπους ὄντος) περιελθούσης, ἰδιωτεύσει· καὶ ἔπεισε τὸν Κάσσιον δι' ἀπορρήτων πρὸς αὐτὸν ἀποσχευάσασθαι, ἔν, ἂν τι ὁ Ἀντωνίνος πάθοι, καὶ αὐτὴν καὶ τὴν αὐταρχίαν λάβῃ. — ὅς, φήμης] ὡς φήμης codex. — Ἰκετεύω ὑμᾶς κτλ.] plenius hæc quam quæ Xiphilinus LXXI, 30 præbet. — ἐπ' ἐμοῦ] sic etiam ap. Xiphilinum scribendum pro vulgata ἐπ' ἐμοί. — θανατωθῆναι] σφαγῆναι Xiph. — ἀποίσομαι] σπεύσω Xiph.

Fr. 119. A Commodi regno Historiarum initium sumpsit Herodianus, quem in sequentibus præ ceteris ducem Joannes sibi selegit. Quæ in hoc fragmento leguntur, excerpta sunt ex Herodian. I, 8 sq. — αὐτοὺς διαχρησ.] Herodian. I, 8; αὐτὸς δ. codex. — Κρισπίναν] Herod.; Σκιρπίναν codex. — εἰς ὃν καὶ διεβάλλετο] ἐπ' οὗ καὶ λανθανούσης συνουσίᾳ διεβάλλετο Herod. — Κυντιανῶν] Herod.; Κυντιανῶ cod. — § 2. κατασκευάζοντος, ποιησάμενός τε κτλ.] Oratio claudicat. Herodian. I, 9 : Ὁ δὲ Περέννιος ἀποσκευασάμενος πάντας... ποιησάμενός τε αὐτὸν ἐπ' ἐξουσίαν, ἐπεβούλευε τῇ ἀρχῇ. — ὑπὸ] ἐπὶ Herod., quod etiam nostro loco reponendum videtur; nisi forte velis ὑπ' ἑαυτὸν τὴν ἐξουσίαν. — τὴν βασιλείαν διανεῖμαι] ἐγχειρίσαι τὴν πρόνοιαν τῶν Ἰλλυρικῶν στρατευμάτων Herod. — ἀνακράζοντος] Verba philosophi, quæ excidisse videntur, hæc sunt (Herod. I, 9) : Οὐ πανηγυρίζειν σοι καιρὸς, Κόμοδε, νῦν, οὐδὲ θέαις καὶ ἑορταῖς σχολάζειν· ἐπίκειται γὰρ σου τοῖς αὐχέσι τὸ τοῦ Περεννίου ξίφος. — διὰ τε φιλικῶν] τε abundat, excerptoris culpa. Sc. Herodianus : γράμματα τε φιλικὰ ποιήσας καὶ μείζοσι φήσας καλεῖν ἐλπίσιν αὐτόν. — ἐντέταλτο] ἐντέτατο cod. — § 3. κατ' αὐτοῦ] vel κατὰ τὸ αὐτὸ, uti est ap. Herod.; κατ' αὐτοὺς codex. — δεινὰ] Her.; δυνά cod. — χα-

τερνός τις, ἐκ τῶν στρατιωτῶν φυγὰς, πολλὰ καὶ δεινὰ διαφόρως τολμήσας, πείσας τέ τινας ἀπὸ τῶν αὐτῶν ἔργων, χεῖρα πολλὴν κακούργων συναθροίζει· καὶ πρότερον μὲν τὰς πλησίον ἐλήστευσε πόλεις· εἴτα καὶ μείζονα τολμήσας, εἰς τὴν Ἰταλίαν εἰσέδου· καὶ ἐπιτηρήσας ἡμέραν, ἐν ᾗ ὁ βασιλεὺς πανδημεὶ ἐορτὰς ἐπιτελεῖ, καὶ πάντες τὰ ἑαυτῶν σχήματα διήλλαττον ὡς ἐβούλοντο, καιρὸν ἐπιτήδειον νομίσας, λαβὼν τε δορυφόρου σχῆμα ἐπεπήδησε διακρήσασθαι τῷ Κομόδῳ. Ἄλλ' εἰς τῶν αὐτῷ κακούργων παροξυνθεὶς ὑπὸ φθόνου, προδιαγγέλλει τοῖς τοῦ βασιλέως οἰκείοις· καὶ συλλαβόντες τὸν Μάτερνον, ἀπέτεμον αὐτοῦ τὸν αὐχένα. Κόμοδος δὲ τοῖς ἑαυτοῦ θεοῖς ὁμολογήσας χαριστηρίους τινὰς, ὑπὲρ τε τῆς σωτηρίας καὶ τῆς βασιλείας ἐπανηγύριζεν.

4. Ὁ δὲ Κόμοδος ἐκφυγὼν τὴν Ματέρνου ἐπιβουλήν, πλείονί τε φρουρᾷ ἐχρήσατο, καὶ σπανίως τοῖς δήμοις ἐφαίνετο, τὰ πλείστα ἐν προαστείαις διατρίβων. Συνέβη γὰρ κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον καὶ λοιμώδη νόσον κατασχεῖν τὴν Ἰταλίαν, καὶ πολλοὺς διαφθεῖρειν. Ἐπέσχε δὲ καὶ λιμὸς κατ' αὐτὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκ τοιαύτης αἰτίας. Κλέανδρός τις, τῷ μὲν γένει Φρυξ, συναυξηθεὶς τε τῷ Κομόδῳ, εἰς τοσοῦτον ὑπ' αὐτοῦ τιμῆς προῆλθεν, ὡς καὶ τὴν τοῦ σώματος φρουρὰν καὶ τὴν τοῦ θαλάμου καὶ τῶν στρατιωτῶν πρόνοιαν ἐγχειρισθῆναι· ὑπὸ δὲ πλούτου καὶ τρυφῆς ἀνεπίεσθη καὶ πρὸς βασιλείας ἐπιθυμίαν προῆλθεν· ὠνούμενος δὲ πλείστον σῖτον, ἀπέκλειεν, ἐλπίζων τὸν τε δῆμον καὶ τὸ στρατόπεδον ἐν σπάνει καταστήσας, ἐπιδόσει λαμπραῖς ἀλόντας ὑπαγαγέσθαι· καὶ γυμνάσιον καὶ λουτρὸν μέγιστον κατασκευάσας, τούτους ἐδελέαζεν. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἀπεχθῶς ἔχοντες πρὸς αὐτὸν, καὶ τῶν δεινῶν τὰς αἰτίας εἰς ἐκεῖνον ἀναφέροντες, τὰ μὲν πρῶτα ἐν τοῖς θεάτροις κακῶς ἠγόρευον, τὸ δὲ τελευταῖον καὶ ἐν τῷ προαστείῳ τοῦ Κομόδου πανδημεὶ ἐπελθόντες κατεβῶν, καὶ τὸν Κλέανδρον πρὸς θάνατον ᾔτουν. Ταρχῆς δὲ οὔσης, τῷ μὲν Κομόδῳ ἐκώλυσε γνωσθῆναι, αὐτὸς δὲ στρατιώτας ἐπαφῆκε τῷ δήμῳ, καὶ μέχρι τῆς πόλεως διωκόμενον ἔκοπτεν· ὡς δὲ ἐν τῇ πόλει εἰσῆλθεν, οἱ ἐν αὐτῇ μέιναντες, αἰσθόμενοι τὸ κατειληφὸς πάθος, ἀποκλείσαντες τὰς εἰσόδους, ἐκ τῶν δωματίων λίθοις καὶ κεράμοις ἐβάλλον τοὺς ἱππέας. Οἱ δὲ ἔπασχον ἅπερ ἐδράκεισαν· τιτρωσόμενοι τοίνυν καὶ μὴ φέροντες εἰς φυγὴν ἐτράπησαν, πολλοὶ δὲ καὶ διεφθάρησαν.

5. Ἐμφυλίου τε πολέμου τηλικούτου τὴν Ῥώμην κατέχοντος, ἄλλος μὲν οὐδεὶς ἀγγεῖλαι τῷ Κομόδῳ τὰ πραττόμενα ἐβούλετο, δέει τῆς Κλεάνδρου ἐξουσίας· ἡ δὲ πρεσβυτάτη τῶν ἀδελφῶν τοῦ βασιλέως λυσαμένη τὰς τρίχας, καὶ ρίψασα ἑαυτὴν ἐπὶ τῆς γῆς, ἅπαντα διηγόρευε τὰ τῷ Κλεάνδρῳ πεπραγμένα, καὶ ὅτι τῆς βασιλείας ἐκβάλλονται, εἰ μὴ τὴν ταχίστην πρὸς θάνατον ἐκδοθεῖη. Τότε καὶ τῶν παρόντων τινὲς θαρρήσαντες τοῖς τῆς ἀδελφῆς λόγοις τὸν Κόμοδον ἐξετάραξαν. Ἐκπλαγεὶς δὲ ἐκεῖνος τὸν τε ἐπικείμενον κίνδυνον καταλαβὼν, τὴν κεφαλὴν ἀποτμηθῆναι κελεύει τοῦ Κλεάνδρου, καὶ ἐπὶ δόρατος μακροῦ ἐκπέμπει τῷ δήμῳ. Ὁ δὲ παραχρῆμα τῆς μανίας ἐπαύσατο, προσανελὼν μέντοι καὶ τοὺς υἱοὺς τοῦ Κλεάνδρου. Καὶ ὁ μὲν Κλέανδρος οὕτω τε ἠνθήσεν ἐν ὀλίγῳ, καὶ οὕτω διεμαράνθη.

6. Ὁ δὲ Κόμοδος εἰσελθὼν ἐν τῷ ἄστει μεγαλοφρόνως ὑπεδέχθη· πειραθεὶς δὲ τοσοῦτον κινδύνῳ, ἀπίστως προσεφέρετο πᾶσιν ἀφειδῶς τε φονεύων καὶ πάσαις διαβολαῖς πιστεύων, σχολάζων τε ἄλλεπαλλήλοις καὶ ἀκολάστοις τοῦ σώματος ἡδοναῖς, ἡνίοχοις τε καὶ ὑποκριταῖς καὶ θηρίων σφαγαῖς· ὑπὸ δὲ τινος τύχης ἐλαυνόμενος, εἰς τοσοῦτον μανίας καὶ παροινίας προὔχρησεν, ὡς τὴν ἰδίαν προσηγορίαν παραιτήσασθαι. Ζήτει ἐν τῷ Περὶ κακίας καὶ ἀρετῆς.

120.

Exc. De virt. p. 822 : Ὅτι ὁ Κόμοδος ὑπὸ τινος τύχης ἐλαυνόμενος ἐς τοσοῦτον μανίας καὶ παροινίας προὔχρησεν, ὡς τὴν ἰδίαν προσηγορίαν παραιτήσασθαι, Ἡρακλέα τε καὶ Διὸς υἱὸν ὀνομάζεσθαι, τοὺς τε μῆνας ἀφ' ἑαυτοῦ φέρειν τὰς προσηγορίας προσέταξεν οὕτως· Ἀμαζόνιος, Κόμοδος, Αὐγουστος, Ἡράκλειος, Ῥωμαῖος, Ὑπεραίρων, Ἀνίκητος, Εὐσεβής, Εὐτυχής, Λούκιος, Αἴλιος, Αὐρήλιος. Ἀποδυσάμενός τε τὸ Ῥωμαίων σχῆμα, λεοντῆν ὑπεστρώννυτο καὶ ῥόπαλον ἐπεφέρετο· οὕτω τε θηρίοις καὶ ἀνθρώποις δημοσίᾳ ἐμονομάχει, εὐστόχως τε κατὰ τὸ ἀληθὲς ἀκοντίζων, καὶ παρὰ πάντων, ὡς εἰπεῖν, θαυμαζόμενος. Ἐπειδὴν δὲ εἰς πολλὴν μισαφονίαν ἐτράπη, πάντας ἀφειδῶς τοὺς ἀθλίους καὶ λελωθμένους ἄνδρας εἰς τὸ θέατρον συναγαγὼν, δρακοντοειδῆ τέ τινα περιθεὶς ἐκ τῶν γονάτων ὑφάσματα, ὡς γίγαντας τῷ ῥοπάλῳ κατειργάσατο. Καθεύδων γὰρ ἐν τοῖς μονομαχείαις, ἐκείθεν ἐκ

ριστηρίους τινὰς] Herodian. I, 10 : ὁ δὲ Κόμοδος θύσας τε τῇ θεῷ καὶ χαριστήρια ὁμολογήσας, τὴν ἐορτὴν ἐπετελεῖ, παρέπεμπε τε τὴν θεὸν χαίρων· καὶ σωτήρια τοῦ βασιλέως ὁ δῆμος μετὰ τῆς ἐορτῆς ἐπανηγύριζε. — § 4. συναυξηθεὶς τε] οἰκέτης δὲ βασιλικὸς γενόμενος συναυξηθεὶς τε Herod. I, 12. — εἰς τοσοῦτον] Her.; εἰς τοῦτον codex. — καὶ τὴν τοῦ θαλ.] τὴν add. ex Herod. — προῆλθεν] melius abesset, ut ap. Herod. Possis tamen : προελθεῖν. — λαμπραῖς] Her., λαπραῖς cod. — ὑπαγαγέσθαι] ὑπαγέσθαι cod. — κατεβῶν] Cramer., ἐβῶν Her., κατεύου codex. — δωματίων] δομάων cod. — § 5. ἄλλος μὲν οὐδ.] ἄλλως μ. ο. cod. — θαρρήσαντες τοῖς] Herod. I, 13. ἐθάρρησαν, καὶ τοῖς cod. — πειραθεὶς] Her., παραθεὶς codex.

Fr. 120. Eadem Suidas v. Κόμοδος. V. Herodian. I, 14-16. — τὰς προσηγορίας] Suidas; τὴν προσηγορίαν cod. Nomina mensium ap. Herodianum I, 14 non traduntur. Habes apud Xiphilinum LXXII, 15 (et Zonaram) tum nomina mensium tum ordinem, quem Noster neglexit. Vide interpretes ad Xiphil. (not. 88, pag. 738 ed. Sturz) et qui ibi laudantur. — εὐστόχως τε] τε om. Suidas. — ὡς εἰπεῖν] om. Suidas. — τῶν γονάτων] τῶν om. Suid. — ὑφάσματα] φάσματα Suid.

τάς πανηγύρεις καὶ ἑορτάς πρὸς τῆς συγκλήτου βουλῆς ὑπαντῶμενος, ἐκ πάντων μὲν κακῶς διεβάλλετο, ὥστε καὶ τὴν Μαρκίαν, ἣν εἶχε τῶν παλλακῶν τιμιωτάτην, καταγνῶναι αὐτοῦ καὶ ἀπαγορεῦσαι τοῖς πραττομένοις. Πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι ἰκέτευον αὐτὸν μηδὲν ἀνάξιον τῆς βασιλείας ποιεῖν.

121.

Exc. De ins. p. 34 : Ὅτι μετὰ τοῦτο ὁ Κόμοδος ἐπὶ τοῖς οἰκείοις ἀσχάλλων, τοὺς μὲν ἀπεπέμψατο, αὐτὸς δὲ ἐπανελθὼν ἐς τὸ δωματίον, ὡς δῆθεν καθευδήσων, λαθὼν δέλτον, γράφει ὅσους γρῆ φονευθῆναι (ὣν πρώτη μὲν ἦν Μαρκία, εἶποντο δὲ Λαῖτος καὶ Ἐκλεκτος· ἐπὶ δὲ τούτοις πολὺ πλῆθος τῶν τῆς συγκλήτου πρωτευόντων), ὥς ποτε τὰς Στυμφαλίδας ὄρνεις κατατοξεῦσαι τούτους ἐν τῷ θεάτρῳ βουλόμενος, τοὺς μὲν (γάρ) ὡς πρεσβύτας καὶ πατρώους φίλους αἰδούμενος ἔχειν αἰσχροῦ βίου σεμνοὺς ἐπόπτας, τῶν δὲ πλουσίων τὰς οὐσίας χαρίσασθαι βουλόμενος μονομάχοις. Τὴν δὲ δέλτον τίθησιν ἐπὶ τοῦ σκίμποδος, ἐνθα μηδεὶς εἰσῆει. Παιδίων δὲ τι μικρὸν, ὅπερ ἡγάπα ὁ Κόμοδος καὶ ἐπετέρπετο, Φιλοκόμοδόν τε ὠνόμασε, τοῦτον λαθὼν τὴν δέλτον, ἔπαιζεν ἐπὶ τοῦ σκίμποδος. Αἰφνιδίου δὲ τοῦ Κομόδου προελθόντος, ἔμεινε παρὰ τῷ παιδίῳ τὸ γραμματεῖον· ὅπερ ἀνελομένη ἡ Μαρκία, δεδοικυῖα μὴ τι τῶν ἀναγκαίων ὑπὸ νηπιότητος διαφθεῖρη, γνωρίσασα τὴν τοῦ Κομόδου χεῖρα, διεξῆλθε, καὶ εὔρεν αὐτὸ θανατηφόρον, καὶ πρὸ πάντων αὐτῇ· ἀνοιμύξασα δὲ καθ' ἑαυτήν, τὸν Ἐκλεκτον μεταπέμπεται· δῶσα δὲ τὸ γραμματεῖον, « Ὅρα, ἔφη, ποῖαν μέλλομεν παννυχίζειν ἑορτήν. » Ὁ δὲ ἀναγνοὺς κατεπλάγη, καὶ τοῦτο διὰ τίνος πιστοτάτου παραπέμπει παραχρῆμα τῷ Λαίτῳ. Ταραχθεὶς δὲ κάκεῖνος ἀφικνεῖται πρὸς Μαρκίαν, ὡς δὴ συσχεψόμενος αὐτοῖς· οὐδὲ γὰρ ἦν καιρὸς μελλήσεως. Ἀρέσκει δὲ δοῦναι φάρμακον τῷ Κομόδῳ· ὑπέσχετο δὲ βῆσται δώσειν ἡ Μαρκία· εἰώθει γὰρ αὐτὴ κιρνᾶν αὐτῷ ἐν τῷ δείπνῳ τὴν πρώτην δόσιν. Ἐλθόντι δὲ αὐτῷ ἀπὸ λουτροῦ δίδωσι καλῶς κεράσασα· ὁ δὲ πῶν ἀναισθήτως, αὐτίκα ἔπεσεν εἰς ὕπνον, ὑπὸ τε τοῦ κόπου καὶ τῆς ἀλλεπαλλήλου ἡδονῆς ἐλκόμενος· καὶ μικρὸν τι ἡσυχάσας ἤρξατο ἐμεῖν σὺν τῇ προεγκειμένῃ τροφῇ καὶ τὸ φάρμακον· ἡ δὲ Μαρκία φοβηθεῖσα μὴ (εἰς) πᾶν ἐξεμεθῇ, ἣ δὲ τὴν πλήμην τῆς τροφῆς ἣ δὲ τὸ προλαμβανόμενον ὑπὸ τῶν βασιλέων ἀλεξιφάρμακον, καὶ πάντες ἀπόλονται, μετακαλεῖται νύκτωρ τὸν

Λαῖτον καὶ τὸν Ἐκλεκτον. Οἱ δὲ ὡς ταῦτα ἐπύθοντο, θαρροῦσι τοῦτο Ναρκίσσῳ τινὶ ἀχμαιοτάτῳ ἀποπνίξαι τὸν Κόμοδον. Ὁ δὲ εἰσδραμὼν καὶ παρειμένον εὐρὼν ὑπὸ τοῦ φαρμάκου καὶ τῆς μέθης, ἀποσφίγγας τὸν τράχηλον, φονεύει. Τοιούτῳ μὲν τέλει βίου ὁ Κόμοδος, βασιλεύσας ἔτεσι ιγ' μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς τελευτὴν, ἐχρήσατο.

122.

ΠΕΡΤΙΝΑΞ.

Ibid. p. 35 : Οἱ δὲ ἐπιβουλεύσαντες αὐτῷ, κρύψαι τὸ γεγόμενον βουλευσάμενοι, εἰς στρωμνὴν τινα εὐτελῆ ὑποβαλόντες τὸ σωματίον, καὶ καταρράψαντες, δι' οἰκετῶν, πάντας λαθόντες, τῆς βασιλείου αὐλῆς ἐξεφόρησαν· αὐτοὶ δὲ τὸ πρακτέον ἐβουλεύοντο, φήμην ἐγκασπεύραντες, ὅτι ἐν τῷ μονομαχίῳ ἀποπληξία ὁ Κόμοδος ἐτελεύτησεν. Ἐδοξεν δὲ αὐτοῖς ἐπιλέξασθαι ἄνδρα πρεσβύτην τινά, τὸν διαδεξόμενον τὴν ἀρχήν, ὅπως ἀπὸ τῆς πικρᾶς καὶ ἀκολάστου τυραννίδος πάντες ἀναπνεύσειεν.

2. Καθ' ἑαυτοὺς δὲ λογιζόμενοι, οὐδένα οὕτως ἐπιτήδειον εὑρίσκον ὡς Περτίναξα, τὸ μὲν γένος Ἰταλιώτην, ἐν [δὲ] πολλαῖς πράξεσι στρατιωτικαῖς εὐδοκίμησαντα, μόνον τῶν Μάρκου φίλων περιλειφθέντα· πρὸς δὲ τῆς νυκτὸς ἀχμαζούσης παραγίνονται, αὐτοὶ τε καὶ τινες ὀλίγοι τῶν συνωμοτῶν. Ἐπιστάντες δὲ ταῖς θύραις διεγείρουσι τὸν φύλακα. Ἀνοίξας δὲ ἐκεῖνος, καὶ θεασάμενος στρατιώτας καὶ τὸν ἑπαρχον, ἀγγέλλει τῷ δεσπότῃ. Ὁ δὲ ἤκειν αὐτοὺς κελεύει, προσδοκῶν παραχρῆμα ἀποτέμεσθαι. Εἰσελθόντας δὲ αὐτοὺς ἥσπασατο, καὶ τὸ κελευσθὲν γίνεσθαι προέτρεπε. « Τοῦτο γὰρ, ἔφη, διὰ παντὸς ἐνενόουν, μόνος περιλειφθεὶς τῶν πατρίων αὐτοῦ φίλων. » Προέτεινέ τε πολλάκις τὸν τράχηλον ἀπὸ τοῦ σκίμποδος. Πρὸς ταῦτα ὁ Λαῖτος· « Παῦσαι, » φησὶν « ἀνάξια σαυτοῦ καὶ τῶν προβεβιωμένων σοι λέγων. Οὐ γὰρ ἐπ' ὀλέθρῳ τῷ σῷ ἤκομεν, ἀλλ' ἐπὶ σωτηρίᾳ τῇ τε ἡμῶν αὐτῶν καὶ τῆς Ῥώμης· κεῖται μὲν [γάρ] ὁ τύραννος, δίκην δούς τὴν προσήκουσαν, [καὶ] ἅπερ αὐτὸς ἡμᾶς δράσαι διενεοῖτο [ταῦτα πρὸς ἡμῶν παθῶν]. Ἡμεῖς δὲ ἤκομεν [σοι] τὴν βασιλείαν ἐγχειριοῦντες, ὃν ἴσμεν προὔχοντα ἐν τῇ συγκλήτῳ βουλῇ βίῳ, μεγέθει, ἀξιώματι, ἡλικίᾳ, σεμνότητι, πόθῳ τε τοῦ δήμου. »

3. Ὁ δὲ Περτίναξ· « Παύσασθε γλευάζοντες πρε-

— καὶ ἑορτάς] om. Suid. — τῶν παλλακῶν] τῶν om. Suid. — τοῖς πραττομένοις] τὰ πραττόμενα Suid.

Fr. 121. Hæc ex Herodiano (I, 17) petita continuam cum superioribus narrationem efficiunt. — δῆθεν] δὴ Her. — πρώτη μὲν] Her.; πρῶτον cod. — ὡς ποτε... ἐν τῷ θεάτρῳ βουλόμενος] Hæc in Herodiano non leguntur. — τοὺς μὲν γὰρ] γὰρ inclusi; excerptoris est negligentis. Ita Herodianus : τοὺς μὲν γὰρ πρεσβυτέρους καὶ λοιποὺς πατρώους φίλους ἀποσκευάσασθαι πάντας ἤθελεν, αἰδούμενος ἔχειν κτλ. — ἐνθα μηδεὶς εἰσῆει] οἰθνεὶς μηδένα ἐκέισε εἰσελεύσεσθαι Her. — μετακαλεῖται] μεγακαλεῖ καὶ cod.

Fr. 122. V. Herodian. II, 1-2. — § 2. γίνεσθαι προέτρεπε] γένεσθαι pr. cod. — ἐνενόουν] ἐνενόει codex. Herodianus· Πάλαι μὲν καὶ πάσης νυκτὸς τόδε τὸ τέλος τοῦ βίου εἶχον δι' ἐλπίδος· μόνος τε τῶν πατρίων περιλειπόμενος φίλων ἐπὶ, ἐθαύμαζον ἐπ' ἐμοὶ Κόμμοδον βραδύνοντα. — [καὶ] ἅπερ] ἡπερ codex. Inclusa ex Herod. supplevi. — βίῳ, μεγέθει κτλ.] Herodianus II, 1, ita habet : ὃν ἴσμεν προὔχοντα ἐν τῇ συγκλήτῳ βουλῇ σωφροσύνη βίου, μεγέθει τε ἀξιώματος καὶ ἡλικίας σεμνότητι, ποθούμενόν τε καὶ τιμώμενον ὑπὸ τοῦ δήμου.

σβύτην. » « Ἀλλὰ μὴν, ἔφη ὁ Ἐκλεκτός, ἀνάγνωθι τὸ γραμματεῖον· γνωρίζεις δὲ τὴν Κομόδου χεῖρα. » Ἐπιγνούς δὴ τὰ γεγραμμένα ὁ Περτίναξ, πεισθείς τε ἀνδράσι καὶ πρότερον αὐτοῦ φίλοις, πάντα πυθόμενος τὰ πεπραγμένα, ἐπιδίδωσιν ἑαυτόν. Καὶ συμπαραλαβόντες καὶ τῶν λοιπῶν ὅσοι παρῆσαν, ἐπὶ τὸ στρατόπεδον ἠπείγοντο. Διαπέμπουσι δὲ τινὰς τοὺς διαβόησοντας, ὅτι Κόμοδος [μὲν] τέθνηκε, Περτίναξ δὲ ἐπὶ τὸ στρατόπεδον ἄπεισι βασιλεύς. Διαδραμούσης δὲ τῆς φήμης, πᾶς ὁ δῆμος ἐνθουσιῶντι ἑοικώς ἐξεβάρχευε καὶ διέτρεχε, βοῶν τε ἀπρεπῆ, καὶ ὅσα πρότερον ἐπέιχεν ὁ φόβος, ταῦτα, προελθούσης ἀδείας καὶ ἐλευθερίας, [ῥαδίως] ἐλέγετο. Ἐπεὶ δὲ ἐγένοντο ἐν τῷ στρατοπέδῳ, ὃ τε Λαῖτος καὶ Ἐκλεκτός εἰσῆλθον ἄγοντες τὸν Περτίνακα· καὶ ἀναγορεύεται βασιλεύς.

4. Ὅτι εὐταξίας καὶ εὐμοιρίας κατεχούσης τὸν βίον, βασιλεύοντος Περτίνακος, μόνοι οἱ δορυφόροι ἀσχάλλοντες μνήμη μάλιστα τῆς προγεγενημένης αὐτοῖς τυραννίδος, ἀρπαγὰς τε καὶ βίας ποθοῦντες, ἐβουλεύσαντο ἀποσκευάσασθαι τὸν Περτίνακα, ζητῆσαι δὲ τινὰ τὸν πάλιν αὐτοῖς παρέξοντα ἀκόλαστον ἐξουσίαν. Αἰφνιδίως τοίνυν, οὐδενὸς προσδοκῶντος, ἀλλὰ πάντων ἡσυχάζοντων, προσπηδῶσι τοῖς βασιλείαις τὰ ξίφη σπασάμενοι. Οἱ δὲ ἐν τῇ βασιλείᾳ ὑπηρεσίᾳ ταραχθέντες, οὐκ ἔμενον, ἀλλ' ἕκαστος ἦν εἶχε φρουρὰν καταλιπὼν ἔφυγεν. Ὅλιγοι δὲ τινες ἀπαγγείλαντες τῷ Περτίναχι τὴν ἔφοδον, συνεβούλευον φυγεῖν, καὶ τῇ τοῦ δήμου καὶ τῇ τῆς συγκλήτου βοήθειᾳ ἑαυτὸν ἐπιδοῦναι. Ὁ δὲ οὐκ ἀνασχόμενος, βασιλείας οὐκ ἄξια ταῦτα νομίσας, ἐξῆλθε τοῦ δωματίου, προσδοκῶν πείθειν αὐτοὺς καὶ παύσειν τῆς ἀλόγου ὀργῆς, αἰδουμένους τὸ τοῦ βασιλέως σχῆμα καὶ τὴν τοῦ ἀνδρὸς φιλοσοφίαν. Ἐτι δὲ λαλοῦντος τοῦ πρεσβύτου καὶ πολλὰ παραινούντος, ἐπιπίπτουσί τε αὐτῷ καὶ φονεύουσι, δράσαντες ὄντως ὥμῳ ἔργον· καὶ δεδιότες τὴν ἔφοδον τὴν τοῦ δήμου, εἰς τὸ στρατόπεδον δρόμῳ ἀναχωρήσαντες καὶ τὰς πύλας ἀποκλείσαντες, ἐπὶ τοῦ τείχους ἀνῆλθον, φρουρὰς καταστήσαντες, ἀμυνόμενοι τοὺς ἐπιόντας.

5. Ἐπειδὴ δὲ διεφοίτησεν εἰς τὸν δῆμον ἡ τοῦ βασιλέως ἀναίρεσις, ταραχὴ τε καὶ πένθος πάντας κατεῖχε, διέθεόν τε ἐνθουσιῶσιν ἑοικότες, μὴδὲ εὐρεῖν μὴδὲ ἀμύνασθαι δυνάμενοι τοὺς δεδρακότας. Μιᾶς δὲ που καὶ δευτέρας ἡμέρας διαδραμούσης, οἱ μὲν δημόται ἕκαστος καθ' ἑαυτὸν δεδιὼς ὑπανεχώρει, οἱ δὲ ἐν ἀξιώμασιν ὄντες ἐς τὰ πορρωτάτω τῆς πόλεως κτήματα ἀπεδίδρασκον, ὡς ἂν μὴ τι δεινὸν ἐκ τῆς ἐσομένης ἀρχῆς παρόντες πάθοιεν. Τοιοῦτον μὲν δὴ τέλος τῷ Περτίναχι βασιλεύσαντι μῆνας ἕξ.

6. Οἱ δὲ στρατιῶται, ὡς εἶδόν μηδὲνα τολμῶντα ὑπεξελθεῖν τῷ φόνῳ, ἀναθάντες ἐπὶ τὸ τεῖχος ἐκέρυτον, « Τίς βούλεται τὴν βασιλείαν ὠνήσασθαι; » Ὡς [δὲ] διεφοίτησεν ἡ φήμη, Ἰουλιανὸς τις, ἥδη μὲν τετελεκώς τὴν ὑπατον ἀρχήν, ἐν εὐπορίᾳ δὲ πολλῇ [εἶναι δοκῶν], ζῶν δὲ κραιπάλαις καὶ τρυφαῖς, καὶ ἄλλοις κακοῖς **

123.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ.

Exc. De virt. p. 822 : Ὅτι Ἰουλιανὸς ὁ ὑπάτος, ὁ ὠνησάμενος τὴν βασιλείαν, ἐπεὶ παρῆλθεν εἰς τὴν ἀρχήν, εὐθέως τρυφαῖς καὶ κραιπάλαις ἐσχόλαζε, τῇ μὲν τῶν δημοσίων ἐπιμελείᾳ ῥαθύμως προσφερόμενος, εἰς δὲ τὸ ἀβροδίατον ἐπιδιδούς ἑαυτόν. Εὕρισκετο δὲ καὶ τοὺς στρατιώτας ψευσάμενος· οὔτε γὰρ οἴκοθεν ἦν αὐτῷ τοσαῦτα χρήματα, καὶ οἱ δημόσιοι θησαυροὶ ἐκεκένωντο ὑπὸ Κομόδου. Ἐκ ταύτης τῆς αἰτίας οἱ τε στρατιῶται ἠγανάκτουν, καὶ ὁ δῆμος ἐν τοῖς θεάτροις ἐν καταφρονήσει αὐτὸν ἐποίει.

124.

ΝΙΓΡΟΣ.

Exc. De ins. p. 37 : Ἐκ ταύτης τῆς αἰτίας οἱ τε στρατιῶται ἠγανάκτουν, καὶ ὁ δῆμος αἰσθόμενος ἐν καταφρονήσει αὐτὸν ἐποιεῖτο, καὶ Νίγρον ἐν τοῖς θεάτροις ἐπεκάλει, βοηθόν τε αὐτὸν γενέσθαι τὴν ταχίστην τῇ Ῥωμαίων [ἀρχῇ] ἡξίου, ὡς ἐφύδριστα πασχούση. Καὶ τοῦτον ἀναγορεύουσι βασιλέα. Ὁ δὲ καὶ αὐτὸς ἐξυπτιάζεται πρὸς τὴν τῶν πραγμάτων ἐπιμέλειαν, καὶ ἀνειμένως τοῖς Ἀντιοχεῦσι συνευφραίνεται, εἰς ἑορτὰς καὶ θεὰς ἐπιδιδούς [ἑαυτὸν], τῆς τε εἰς τὴν Ῥώμην ἀφόδου ἡμέλει, τοῖς τε Ἰλλυρικοῖς στρατεύμασι δέον ἐπιφοιτῆσαι τὴν ταχίστην, καὶ φθάσαι οἰκειωσάμενον αὐτὰ, οὐδὲ τῶν πραττομένων τι αὐτοῖς ἐδήλου, ἐλπίζων πάντας ὁμογνώμονας ἔσεσθαι τῇ Ῥωμαίων εὐχῇ. Ταῦτα δὲ αὐτοῦ πράττοντος, διηγγέλθη εἰς Ἰλλυριοὺς καὶ πᾶν τὸ ἐκεῖσε στρατιωτικόν, ὃ ταῖς ὄχθαις Ἰστρου τε καὶ Ῥήνου ἐπικείμενον ἀπείργει τοὺς ἐπέκεινα βαρβάρους, καὶ φρουρεῖ τὴν Ῥωμαίων ἀρχήν. Ἡγεῖτο δὲ τούτων Σεβῆρος, τὸ μὲν γένος Λίβυς, εἰς δὲ πραγμάτων διοίκησιν γενναῖος.

125.

ΣΕΒΗΡΟΣ.

Exc. De virt. p. 825 : Οὗτος ὁ Σεβῆρος τὸ μὲν γένος ἦν Λίβυς, ἐς δὲ πραγμάτων διοίκησιν γενναῖος ἄμα καὶ θυμοειδής, σκληρῷ τε βίῳ καὶ τραχεῖ ἐνειθισμένος, πόνους τε ἀνέχων ῥᾶστα, νοῆσαί τε ταχὺς καὶ τὸ νοηθὲν ἐπιτελέσαι ὀξύς.

— § 4. Novum incipit excerptum. Vide Herodian. II, 5. — τοὺς ἐπιόντας] τοῖς ἐπιούσιν cod. — § 5. V. Herodian. II, 6. — τοὺς δεδρακότας] τοῖς δεδρακόσι codex. — § 6. Finis hujus segminis mutilus (vide Herodianum c. 6). Quæ sequuntur continuo in Exc. de insid. : Ἐκ ταύτης τῆς αἰτίας (fr. 124), jungenda sunt cum extremis verbis fragmenti sequentis.

Fr. 123. Eadem Suidas v. Ἰουλιανός p. 1012 ed. Bernh. Petita sunt ex Herodian. II, 7.

Fr. 124. V. Herodian. II, 7 sqq. — τῇ Ῥωμαίων εὐχῇ] Herod. II, 9; τῇ Ῥ. ἀρχῇ codex.

Fr. 125. Eadem Suidas v. Σεβῆρος p. 701 ed. B. Descripta ex Herodian. II, 9. — πόνους ἀνέχων] πόνους ἀντέχων Herodian. — ταχὺς... ὀξύς] ὀξύς... ταχύς Herod. Sequuntur ap. Herod. quæ leguntur fragm. seq.

126.

Exc. De ins. p. 37 : Οὗτος πυθόμενος τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν μετέωρον φερομένην ἀρπάζεσθαι, καταγνοὺς τοῦ μὲν ῥαθυμίας, τοῦ δὲ δυσπραγίας (ἐνέπειθον δὲ αὐτὸν καὶ ὀνείρατα καὶ χρησιμοὶ καὶ σύμβολα· τό γε τελευταῖον ὥρθη τὸν Περτίνακα ἰδεῖν ἐφ' ἵππου προΐοντα, τὸν δὲ ἵππον ἐκείνον μὲν ἀποσεισάμενον, Σεβήρῳ δὲ ἀναλαβόντα)· οὕτω τοίνυν ὁ Σεβήρῳ ἀρθεὶς τὴν γνώμην ἀπόπειραν τῶν στρατιωτῶν ἐποιεῖτο. Τὰ μὲν πρῶτα κατ' ὀλίγους ἡγεμόνας τε καὶ χιλιάρχους οἰκείουμενος, περὶ τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς διελέγετο, ὡς ἐρέριπτο, οὐδενὸς ὄντος τοῦ κατ' ἀξίαν αὐτὴν λαμβάνοντος καὶ Περτίνακος φόνον ζητοῦντος· ἡγεμῶν γὰρ τῶν Ἰλλυριῶν ἐπὶ Μάρκου καταστάς ὁ Περτίναξ μνήμης εἶχε παρ' αὐτοῖς μεγάλως.

2. Τοιαῦτα τοίνυν λέγοντος τοῦ Σεβήρου, ἐπέδωσαν ἑαυτοὺς οἱ στρατιῶται, μάλιστα διὰ τὸν Περτίνακος φόνον, ὥστε παραχρῆμα καὶ αὐτοκράτορα ἀποδείξαι τὸν Σεβήρον. Ὁ δὲ τὴν ἀρχὴν ὑποδεξάμενος, καὶ τινα προδιαλεχθεὶς τῷ στρατοπέδῳ, εὐθέως τὴν ἐπὶ τὴν Ῥώμην ἀφίξιν προηγόρευσε, ὀλίγον τινὰ δούς καιρὸν τοῖς στρατιώταις ἀναπαύσεως. Ὡς δὲ τῆς ὁδοπορίας ἤρξατο, οὐδαμοῦ τρυφὴν βασιλικὴν ἐνδεικνύμενος, ἀλλὰ σὺν τοῖς στρατιώταις διαιτώμενος, ἐπέστη τε τοῖς τῆς Ἰταλίας ὁροῖς, τὴν τε φήμην προφθάσας τοῖς ἐκεῖσε παρὼν ὥφθη· καὶ πάντες αὐτὸν δαφνηφοροῦντες καὶ ταῖς πύλαις ἡνεωγμέναις ἐδέχοντο. [Ὡς δὲ ταῦτα τῷ Ἰουλιανῷ ἀπηγγέλλετο, ἐν ἐσχάτῃ ἀπογνώσει ἦν,] τοῦ μὲν στρατοῦ τὴν δύναμιν καὶ τὸ πλῆθος ἀκούων, οὔτε δὲ τῷ δήμῳ πιστεύων, οὔτε τοῖς στρατιώταις θαρρῶν οὐς ἐψεύσατο. Καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲ τῆς πόλεως προελθεῖν ἐτόλμα, ἀλλὰ τὰ ἔνδον παρασκευάζετο, ὡς τὴν Σεβήρου μάχην ἐν τῇ πόλει ποιησόμενος.

3. Ἐκείνου δὲ ταῦτα βουλομένου, ὁ Σεβήρῳ κατέλαβε τὰ τεῖχη, καὶ κελεύει διὰ πάσης ὁδοῦ λαμβάνοντας καὶ χρύπτοντας τὰ ὅπλα ἐν ἰδιωτῶν σχήματι εἰσδύναμι τοὺς στρατιώτας· καὶ ἤδη οἱ πολέμιοι ἔνδον ἦσαν, τοῦ Ἰουλιανοῦ ἐξυπτιάζοντος καὶ ἀγνοοῦντος τὰ πρατόμενα. Ἐπειδὴ δὲ ταῦτα διάπυστα τῷ δήμῳ ἐγένετο,

ἐν πολλῇ ταραχῇ ὄντι διὰ τὴν δύναμιν τοῦ Σεβήρου, τὰ ἐκείνου φρονεῖν προσεποιούντο, τοῦ μὲν Ἰουλιανοῦ καταγινώσκοντες ἀνανδρείαν, τοῦ δὲ Νίγρου μέλλησιν τε καὶ ῥαθυμίαν. Ὁ δὲ Ἰουλιανὸς ἀφασία τε [καὶ ἀπορία] καταληφθεὶς πέμπει πρὸς τὸν Σεβήρον, κοινωνὸν αὐτὸν τῆς βασιλείας ἀποφηνάμενος.

4. Ἡ δὲ σύγκλητος ὁρῶσα τὸν Ἰουλιανὸν ἐν ἀπογνώσει, τῷ δὲ Σεβήρῳ πάντας ἡδὴ προσχωροῦντας, συνέδριον ποιησαμένη ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ, ἐν ᾧ ποτε οἱ ὑπατοὶ τὰ πράγματα διώκουν, ψηφίζεται τὸν μὲν ἀναιρεθῆναι, ἀποδεχθῆναι δὲ μόνον αὐτοκράτορα Σεβήρον. Πρεσβεῖαν τε πρὸς αὐτὸν ἐκπέμπει διὰ τῶν ἐξοχωτάτων τῆς βουλῆς, πάσας τε αὐτῷ προσφέρει τὰς σεβασμίους τιμὰς· ἐπὶ δὲ τὸν Ἰουλιανὸν χιλιάρχον, ἀποκτενοῦντα ἀνάνδρον καὶ ἄθλιον πρεσβύτην, ἰδίῳι χρήμασιν ὠνησάμενον οὕτω πονηρὸν τέλος. Ὁ μὲν οὖν εὐρεθεὶς ἔρημος, αἰσχυρῶς ὀλοφυρόμενος ἐφονεύθη. Ἐπεὶ δὲ τὰ παρὰ τῆς συγκλήτου ἐδηλώθη τῷ Σεβήρῳ, ἥ τε τοῦ Ἰουλιανοῦ ἀναίρεσις, ἀναβάς ἐπὶ τοῦ βήματος, αὐτοκράτωρ καὶ Αὐγούστος ὑπὸ Ῥωμαίων ἀνηγορεύθη.

127.

Exc. Salm. p. 397 : Σεβήρῳ ἔστειλε γράμματα εἰς Ῥώμην ὑπαντῆσαι αὐτῷ τοὺς στρατιώτας. Συνελθόντας δὲ ὠνείδισεν, εἰπὼν, ὅτι κἂν μὴ αὐτοὶ ἐγένοντο αὐτόχειρες Περτίνακος τοῦ βασιλέως, ἀλλὰ δέον αὐτοὺς ἀνελεῖν τοὺς ἀποκτείναντας ἐκείνον· τοῦτο μὴ ποιήσαντες ὑπ' αἰτίαςιν εἰσὶ φόνου. « Ἐπὶ φυλακῇ γὰρ βασιλικῇ ταχθέντες, ἔφη, οὐκ ἐν τῷ ἀριστερῷ μέρει τὰ ξίφη διαζώννυσθε, ἀλλ' ἐν τῷ δεξιῷ. » Καὶ ἀπολαβὼν τὰ ὅπλα καὶ τοὺς ἵππους, ἀπεδίωξεν αὐτούς. Εἷς δὲ στρατιώτης, οὐκ ἀνασχομένου τοῦ ἵππου ἀπολιπεῖν αὐτὸν, ἀλλ' ἀκολουθοῦντος καὶ χρεμετίζοντος, ὑπεραλγῆς γενόμενος, τὸν ἵππον ἀπέσφαξε καὶ ἑαυτόν.

Οὗτος ὁ βασιλεὺς τὸ Βυζάντιον παραλαβὼν τὰ τεῖχη καθεῖλεν. Εἶχε δὲ πύργους ἐπτὰ ἐκ τῶν Θρακίων πυλῶν ἀρχομένους καὶ ἐπὶ τὴν ἀρκτῶαν καθήκοντας θάλασσαν. Καὶ τούτων εἴ τις ἐτέρῳ τῷ πύργῳ προσῆλθεν, οὐδεμία αἰσθησις τοῖς ἄλλοις ἐγένετο· εἰ δὲ τῷ πρώτῳ ἐνεβόησεν ἢ λίθον ἐ[νέ]βαλεν, αὐτὸς τε ἤχει, καὶ σιωπῆσας

Fr. 126. ἀρπάζεσθαι] ἀρπάσαι codex. — ζητοῦντος] i. e. ἐπεξελθόντος τῷ φόνῳ; nisi potius fuit ἀμύνασθαι ζητοῦντος. Herodian. : ἔλεγε δὲ δεῖν ἐπαμῦναι καὶ ἐπεξελθεῖν τῷ Περτίνακος φόνῳ. — § 2. ἀφίξιν] ἐξοδὸν Herod. II, 11. — τρυφὴν] Her. ; τροφὴν cod. — ὡς δὲ ταῦτα κτλ.] inclusa supplevi e Herodiano. — τοῦ μὲν στρατοῦ] ex Herod. ; codex : τὸ γὰρ πλῆθος τοῦ στρατοῦ τὴν δύναμιν καὶ τὸ πλῆθος ἀκούων. — προελθεῖν] προσελθεῖν cod. — § 3. διάπυστα] διάπιστα codex. — διὰ τὴν δύναμιν] διὰ τε τὴν δύν. codex. — § 4. τῷ δὲ Σεβήρῳ πάντας] τῶν δὲ Σεβήρου π. codex. — χιλιάρχον] melius oratio procederet si cum Herodiano dicere auctor voluisset : ἀποπέμπεται χιλιάρχον ἀποκτείνει ἀνάνδρον κτλ. — ἀναίρεσις, ἀναβάς] Inter v. ἀναίρεσις et ἀναβάς complura ommissa sunt. Scilicet nuntiata nece Juliani, Severus Romam misit, qui juberent milites absque armis ex urbe obviam ire, imperatorem salutaturos. Quo facto, cinxit inermes, necem Pertinacis iis exprobrat, ac deinceps dispellit. Vide fr. 127. Post hæc Romam ingressus in senatu verba facit.

Fr. 127. Severi ad milites Romanos orationem habes ap. Herodianum II, 13; sed nostra ibi non leguntur. Joannes sua hausit e Dione, ex quo etiam sequentia, εἷς δὲ στρατιώτης κτλ., exscripsit. Vide Xiphilin. LXXIV, 4. — ἀλλ' ἐν τῷ δεξιῷ] Monet de his Salmasius ad Æl. Spartianum in Sever. c. 6, quo loco etiam Excerptorum nostrorum mentionem facit. Cf. interpr. ad Xiphil. l. l. — Βυζάντιον] De capto Byzantio v. Herodian. III, 6, et Xiphilin. LXXIV, 11. Quæ de turribus vocalibus sequuntur, ex Dione petita sunt. — ἐτέρῳ τῷ πύργῳ] ἐν ἐτέρῳ πύργῳ codex. — τῷ πρώτῳ ἐνεβόησεν] e Xiphil. ; ἐν τῷ πρ. ἀνεβόησεν codex. — σιωπῆσας] hoc excerptoris est. Ita Xiphilin. : αὐτὸς δὲ ἤχει καὶ ἄλλοι, καὶ τῷ δευτέρῳ τὸ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖν παρεδίδου· καὶ οὕτω διὰ πάντων ὁμοίως ἐχώρει. Ceterum eadem habet Suidas v. Βυζαντιον, præmissis verbis Herodiani (III, 1, 6) : Ὅτι τὸ Βυζάντιον ἐπὶ Σεβήρου τοῦ βασιλέως τῶν Ῥωμαίων τετελείσθη

τῷ δευτέρῳ μετεδίδου τῆς ἡχοῦς, καὶ εἶτα τῷ τρίτῳ, καὶ ἐφεξῆς.

128.

Exc. De ins. p. 39 : Ὁ δὲ Σεβῆρος θυμῷ καὶ ὀργῇ εὐθέως πρὸς τοὺς ἐν Ῥώμῃ φίλους αὐτοῦ ἐχρήσατο, καὶ τοῦ Ἀλβίνου τὴν κεφαλὴν δημόσια ἀνασταυρωθῆναι ἐπεμψεν· αὐτὸς δὲ τὰ κατὰ τὴν Βρεττανίαν διοικήσας, δύο τε ἡγεμόνας ἀντὶ ἐνὸς καταστήσας, πάντας τε τοὺς Ἀλβίνου φίλους φονεύσας, εἰς τὴν Ῥώμην εἰσῆλασεν.

129

Exc. De virt. p. 825 : Ὅτι Σεβῆρος μετὰ τὸ εἰσελθεῖν εἰς τὰ βασίλεια, τῶν Ἀλβίνου φίλων ἐπὶ τῆς συγκλήτου κατηγορεῖ, γράμματά τε αὐτῶν καὶ ἐλέγχους προέφερεν· ἄλλας τε ἄλλοις ἐπιφέρων αἰτίας, πάντας τοὺς ἐξέχοντας τότε τῆς συγκλήτου, καὶ τοὺς κατὰ ἔθνη πλούτῳ τε καὶ γένει ὑπερέχοντας διέφθειρε. Πάνυ δὲ ἦν αὐτῷ καὶ τὸ φιλόχρυσον, ὥς ὑπερβάλλειν τὰ πλεονεκτήματα τῆς ἀνδρείας.

130.

Exc. De ins. p. 39 : Ὅτι Σεβῆρος τῷ υἱῷ Ἀντωνίνῳ τὴν τοῦ Πλαυτιανοῦ θυγατέρα κατεγγύησεν, ὃς ἦν ἐπαρχος. Ὁ δὲ Ἀντωνῖνος ἀπαρεσχόμενος τῷ γάμῳ, τὴν τε γυναῖκα ἐμυσάττετο, καὶ τῷ πατρὶ αὐτῆς ἠπέλει. Ὁ δὲ Πλαυτιανὸς ὁρῶν τὸν μὲν Σεβῆρον πρεσβύτην καὶ ὑπὸ νόσου ὀχλούμενον, τὸν δὲ Ἀντωνῖνον ἐμβριθῆ καὶ θρασὺν νεανίαν, δεδιώς τε αὐτοῦ τὰς ἀπειλὰς, δράσαι τι μᾶλλον φθάσας ἢ παθεῖν ἀναμείνας, μηχανᾶται τὸν Σατουρνῖνον ἀναπεῖσαι, ὃς ἦν χιλιάρχος τῶν στρατιωτῶν, οἰκειότατος δὲ τοῦ Πλαυτιανοῦ, ὑποσχόμενος αὐτῷ τὴν ἐπαρχότητα παρασχεῖν, εἰ τῆς βασιλείας ἐπιτύχοι. Ταῦτά τε καὶ τοιαῦτα ἀκούσας ὁ ἀνὴρ, ἐξεπλάγη μὲν τὴν ψυχὴν, οὐκ ἐτόλμησε δὲ ἀντειπεῖν, ὥς μὴ παρ' αὐτὰ κολασθεῖη. Εἰδὼς δὲ ἀδύνατον ὃν δύο βασιλεῖς διαχρήσασθαι, καὶ ταῦτα ἐν διαφόροις οἴκοις διατρίβοντας, μηνύει τε ἑαυτὸν τῷ Σεβῆρῳ, καὶ διαγγέλλει ἅπαντα, δεικνύει τε αὐτῷ καὶ γραμματεῖον τῆς ὑποσχέσεως. Τοιαῦτα δὲ τινα λέγοντος αὐτοῦ, ὥς εἶδε τὸν Σεβῆρον μὴ πιστεύοντα διὰ τὸ πρὸς Πλαυτιανὸν φίλτρον, ἀλλὰ μᾶλλον καὶ τὸν υἱὸν ὑποπτεύοντα, ἔφη· « Δέσποτα, κελεύσατέ μοι δηλῶσαι αὐτῷ διὰ τίνος τῶν ἐμῶν, ὅτι δὴ τὸ ἔργον κατείργασται, καὶ εὐθέως ὁρᾷτε αὐτὸν ἐνταῦθα προερχόμενον, οἰόμενον ἔρημα τὰ βασίλεια καταλήψεσθαι· ἡσυχίαν δὲ εἶναι τῶν πραττομένων κελεύσατε. »

2. Ταῦτα εἰπὼν ἐντέλλεται τινι τῶν πιστευτῶν· ὁ δὲ ἄγει τὸν Πλαυτιανὸν παραχρῆμα ἐνδυσάμενον θώρακα τῆς τοῦ σώματος ἀσφαλείας χάριν. Ὡς δὲ πάντες αὐτὸν ὑπεδέχοντο, οἰόμενοι ὑπὸ τῶν βασιλέων κεκλησθαι, ὃ τε χιλιάρχος ἐνεδρεύων προσεῖπεν αὐτοκράτορα, καὶ τῆς χειρὸς λαβόμενος εἰς τὸ δωμάτιον εἰσῆγαγεν, ἔνθα ἔφασκεν ἐρρίφθαι τὰ τῶν βασιλέων σώματα· ἥδη δὲ παρεσκευάκει ὁ Σεβῆρος νεανίας τῶν περὶ αὐτὸν σωματοφυλάκων, οἱ συλληψόμενοι εἰσελθόντα ἐτάχθησαν. Ὁ δὲ Πλαυτιανὸς, ὥς εἶδε τοὺς βασιλεῖς ἐστῶτας, ἑαυτὸν δὲ συνεχόμενον, ἀπολογεῖσθαι ἐβούλετο· ὥς δὲ καὶ τὸ τοῦ θώρακος ὑπεφάνη μέρος, τότε ὁ Ἀντωνῖνος τοῖς σωματοφύλαξιν ἐπέτρεψεν ἀνελεῖν αὐτὸν, καὶ δημοσίᾳ ρίψαι. Ὁ μὲν οὖν Πλαυτιανὸς τοιούτῳ ἐχρήσατο τέλει.

3. Ὁ δὲ Σεβῆρος τοῦ λοιποῦ δύο ἐπάρχους τῶν στρατοπέδων κατέστησεν, αὐτὸς δὲ τὰ πλεῖστα διέτριβεν ἐν τοῖς βασιλικαῖς προαστείαις, τοῖς παραλίοις τῆς Καμπανίας, δικάζων τε καὶ τὰ πολιτικὰ διοικῶν· τὴν δὲ τοῦ Πλαυτιανοῦ θυγατέρα καὶ τὸν ταύτης ἀδελφὸν εἰς Σικελίαν ἐξέπεμψεν, αὐτάρχη δούς περιουσίαν, μιμησάμενος τὸν Σεβαστόν· καὶ γὰρ ἐκεῖνος τοῖς Ἀντωνίου παισὶν οὕτως ἐχρήσατο. Ἐπειρᾶτο δὲ καὶ τοὺς παῖδας συνάγειν εἰς φιλίαν, μύθοις τε ἀρχαίοις χρώμενος, καὶ τὰ παρεσκευασμένα ὑποδεικνύς· οἱ δὲ οὐδαμῶς ἐπείθοντο, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ χεῖρον ἐτράποντο, οἷά τε νεανίαι ὄντες, καὶ ὑπὸ βασιλικῆς ἐξουσίας εἰς πάσας ἡδονῶν ῥοπὰς ἀπλήστως ὀρμώμενοι· καὶ ἥσχαλλεν ἐπὶ τῷ τοιούτῳ βίῳ τῶν παίδων. Νικήσας δὲ τοὺς Βρεττανικοὺς, καὶ ἥδη γηραιὸς ὢν, καὶ ὑπὸ τῆς νόσου ὀχλούμενος, ἡναγκάζετο οἶκοι μένειν· τὸν δὲ Ἀντωνῖνον ἐπειρᾶτο ἐκπέμπειν, διοικήσοντα τὰ τῶν στρατοπέδων ὅστις τοῦ μὲν πολέμου κατεφρόνει, μοναρχήσκειν δὲ ἠπέιγετο, καὶ τὸν πατέρα βραδύνοντα πρὸς τὸν θάνατον, ὀχληρὸν ἐνόμιζεν, καὶ τοὺς μὲν ἰατροὺς καὶ ὑπηρέτας ἀνέπειθε κακουργῆσαι περὶ τὴν θεραπείαν τοῦ γέροντος, ὥς ἂν θᾶττον αὐτοῦ ἀπαλλαγεῖη. Πλὴν ἀλλὰ μόλις ποτὲ Σεβῆρος, λύπη τὸ πλεῖστον διαφθαρεῖς, ἀνεπαύσατο, βασιλεύσας ἰ' καὶ ἡ' ἔτη.

131.

ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ Ο ΚΑΡΑΚΑΛΛΟΣ.

Ibid. p. 41 : Ὁ δὲ Ἀντωνῖνος τοῦ πατρὸς ἀποθανόντος λαβόμενος ἐξουσίας, εὐθὺς πάντας φονεύειν ἤρ-

γενναίῳ τείχει, πεποιημένῳ μολίτῃ λίθῳ, ἐς τετράγωνον εἰργασμένῳ. Ἐπτά μὲν γὰρ ἦσαν ἀπὸ τῶν Θρακίων πυλῶν πύργοι etc., ut ap. Xiphil. Quæ probabiliter fluxerunt ex Joanne Dionem et Herodianum miscere solito. Idem fortasse statuendum est de iis quæ v. Σεβῆρος præter ea quæ ex Exc. De virt. hausta sunt (fr. 125 et 129), apud Suidam exstant.

Fr. 128. Exscripta sunt ex Herodian. III, 8 init.

Fr. 129. Ex Herodian. III, 8. Eadem Suidas v. Σεβῆρος. — εἰς τὰ βασίλεια] Herodian. : Κατελθὼν ἐς τὴν σύγκλητον βουλὴν, ἀνελθὼν τε εἰς τὸν βασιλεῖον θρόνον, πικρῶς κατηγορήσε τῶν Ἀλβίνου φίλων. — π ρ ο ε ρ ε ν] προσέφερεν cod. et Suidas; προχομίζων Herod.

Fr. 130. Ex Herod. III, 10—15.

Fr. 131. Ex Herodian. III, 15—IV, 1. ὥς δὲ αὐτοὺς κτλ.] Male hæc excerpta. Herodianus IV, 1, ita : Ὡς δὲ ἀφί

ξατο, τούς τε ἰατροὺς μάλιστα, οἳ μὴ ὑπήκουσαν αὐτῶν· ἰδίᾳ τε δώροις καὶ μεγάλας ὑποσχέσεις τοὺς τῶν στρατιωτῶν ἡγεμόνας ἐθεράπευεν, ὥς ἂν μόνον αὐτὸν αὐτοκράτορα ἀποδείξωσιν. Οὐ μὴν ἐπειθε τὸ στρατιωτικόν. Μемνημένοι γὰρ τοῦ Σεβήρου, ἴσῃν αὐτοῖς τιμὴν τε καὶ εὐνοίαν παρείχοντο. Ὁ δὲ Ἀντωνῖνος, ἐπεὶ μὴ προσεχώρει αὐτῷ τὰ τῶν στρατοπέδων, σπείσάμενος εἰρήνην εἰς τοὺς βαρβάρους, ἐπὶ τὴν Ῥώμην ἡπείγετο. Καὶ ἐπειδὴ κατέλαβε τὴν μητέρα καὶ τὸν ἀδελφὸν ἐν τοῖς μεθορίοις τῆς Ῥώμης, ἅμα αὐτοῖς ἐπὶ τὴν πόλιν ἀφίκετο. Ὡς δὲ αὐτοὺς ὁ δῆμος δαφνηφορῶν ὑπεδέξατο, ἢ τε σύγκλητος αὐτοκράτορας προσηγόρευεν· καὶ κηδεύσαντες τὸν πατέρα ἀνῆλθον εἰς τὰ βασίλεια· διελόμενοι δὲ αὐτὰ ἑκάτερος ὥκει, παραφράττεσθαι κελεύσας πάσας εἰσόδους, εἴ τινες λανθάνουσαι ἦσαν· μόναις δὲ [ταῖς] δημοσίαις ἐχρῶντο, ἰδίας φρουρὰς ἐπιστήσαντες, οὐδὲ συνιόντες, [εἰ μὴ πρὸς ὀλίγον, ὅσον δημοσίᾳ εἴποτε ὀφθῆναι. Ἐπετέλεσαν δὲ πρὸ ἀπάντων] τὴν πρὸς τὸν πατέρα τιμὴν. [Ἐξ ἐκείνου δὲ] ἐστασίαζον πρὸς ἀλλήλους, ἐμίσουν τε καὶ ἐβουλεύοντο κατ' ἀλλήλων, καὶ [πάντα ἔπραττεν ἑκάτερος,] τίς πρῶτος τὸν ἕτερον ἀποσχευάσεται. Ἐμερίζοντο δὲ καὶ πάντων αἱ γυνῶμαι, ὅσοι ἐν ἀξιώμασιν ἦσαν.

2. Ὁ μὲν γὰρ Γέτας ἐπιεικείας τρόπον ἐπεδείκνυτο, ὁ δὲ Ἀντωνῖνος ὠμότητος. Τούτους δὲ ἡ μήτηρ [συνάγειν ἐπειρᾶτο] μέλλοντας διαιρεῖσθαι τὴν ἀρχήν. Καὶ τοῦ μὲν Ἀντωνίνου πάντα τὰ ὑπ' Εὐρώπην δεχομένου, τοῦ δὲ Γέτα τὴν ἀντικειμένην ἡπειρον Ἀσίαν καλουμένην πᾶσαν, ἤρεσκε τὸν μὲν Ἀντωνῖνον ἐπὶ τῷ Βυζαντίῳ ἰδρύσαι τὸ στρατόπεδον, τὸν δὲ Γέταν ἐν Χαλκηδόνι τῆς Βιθυνίας· οὕτω τε τὴν τε σύγκλητον καὶ τὰ ἔθνη καὶ τοὺς στρατιώτας μερίσασθαι.

3. Ταῦτα δὲ αὐτῶν διατυπούντων, οἳ μὲν ἄλλοι πάντες σκυθρωποῖς προσώποις εἰς τὴν γῆν ἔνευσαν· ἡ δὲ Ἰουλία, « Γῆν μὲν, ἔφη, ὧ τέκνα, καὶ θάλασσαν εὐρίσκετε ὅπως νείμῃσθε, τὴν δὲ μητέρα πῶς ἂν διέλοισθε, καὶ πῶς ἡ ἀθλία εἰς ἑκάτερον ὑμῶν νεμηθεῖν; πρῶτον δὲ ἐμὲ φονεύσατε, καὶ διελόντες ἑκάτερος παρ' ἑαυτῷ τὸ μέρος θαπτέτω. » Ταῦτα λέγουσα μετὰ δακρύων καὶ οἰμωγῆς, ἀμφοτέροις τε τὰς χεῖρας περιβάλλουσα, καὶ ὑπὸ τὰς ἀγκάλας λαβοῦσα, συνάγειν ἐπειρᾶτο. Πάντας δὲ οἴκτου λαβόντος, διελύθη τὸ συνέδριον, τὸ δὲ μῖσος καὶ ἡ στάσις ἠϋξέτο. Εἰς πάντα γὰρ τὰ ἐναντία ἀλλήλοις ἐφρόνουν, καὶ οἰνοχόους καὶ ὀψοποιούς ἀνέπειθον ἐμβαλεῖν δηλητήρια φάρμακα. Οὐ βραδίως δὲ αὐτῶν οὐδετέρῳ προὔχωρει· πολλῇ γὰρ ἐχρῶντο περὶ τὰ

τοιαῦτα φρουρᾷ. Τέλος δὲ μὴ φέρων ὁ Ἀντωνῖνος, ἀλλ' ὑπὸ τῆς περὶ τὴν μοναρχίαν ἐπιθυμίας ἐλαυνόμενος, διὰ ξίφους ἐχώρησε, καὶ τὸν ἀδελφὸν ἐπὶ τοῖς στήθεσι τῆς μητρὸς καταφυγόντα διεχρήσατο.

4. Κατεργασθέντος οὖν αὐτῷ τοῦ φόνου, προπηδᾷ τοῦ οἴκου θεῶν, φερόμενός τε δι' ὅλων τῶν βασιλείων, ἐβόα μέγαν κίνδυνον ἐκπεφευγέναι, μόλις τε σωθῆναι· τοὺς τε στρατιώτας οἳ φρουροῦσι τὰ βασίλεια, κελεύει αὐτὸν ἄρπασαντας ἀπάγειν εἰς τὸ στρατόπεδον. Πιστεύσαντές τε ἐκεῖνοι, τό [τε] πεπραγμένον ἔνδον οὐκ εἰδότες, θεόντι αὐτῷ συνεξέδραμον πάντες· ταραχὴ τε τὸν δῆμον κατεῖχεν, ὀρῶντες περὶ δαίτην διὰ μέσης φερόμενον τῆς πόλεως δρόμῳ τὸν βασιλέα. Ὡς δὲ εἰσῆλθῃσεν εἰς τὸ στρατόπεδον ἔς τε τὸν ναόν, ἔνθα τὰ σημεῖα ἔκειτο, ῥίψας ἑαυτὸν [εἰς γῆν] ὠμολόγει χάριτας τῆς σωτηρίας· καὶ τοῖς μὲν στρατιώταις τὸ πραχθὲν οὐχ ὠμολόγει· ἐβούλετο γὰρ νοεῖσθαι μᾶλλον ἢ ἀκούεσθαι· καὶ διὰ τοῦτο ὅσα ἐν [ἐτέσι] ἡ' ὁ Σεβήρος ἤθροισεν, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ εἰς τοὺς στρατιώτας ἐξέχεεν, ἵνα τὸν ἀδελφοῦ θάνατον κυρώσωσι, καὶ τοῦτον αὐτοκράτορα ψηφίσωνται.

5. Καὶ ἐπιβὰς τοῦ θρόνου, τοῦ τε ἀδελφοῦ πολλὰ κατηγόρει, καὶ τοὺς αὐτοῦ φίλους ὀριμέα διεβλέπετο. Οἱ δὲ καὶ ὀδυρόμενοι ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις, αὐτοκράτορα αὐτὸν καὶ μονάρχην προσηγόρευαν. Ὁ δὲ Ἀντωνῖνος τρέμοντας καὶ ὠχρίωντας τοὺς πλείστους καταλιπὼν, ἀνέδραμεν ἐπὶ τὰ βασίλεια· ὅσοι τε τῆς συγκλήτου βουλῆς, καὶ ὅσοι γένει ἢ πλούτῳ περιεῖχον, [ἀνηροῦντο,] καὶ ἡ Κομόδου ἀδελφή, πρεσβῦτις ἤδη καὶ ὑπὸ πάντων ὡς Μάρκου θυγάτηρ τιμωμένη, προσαπώλετο, διὸ ἐδάκρυσε παρὰ τῇ μητρὶ αὐτοῦ ἐπὶ τῷ τοῦ παιδὸς φόνῳ. Τὴν τε γυναῖκα γενομένην αὐτῷ Πλαυτίλλαν, οὗσαν ἐν Σικελίᾳ, καὶ τὸν ἀνεψιὸν αὐτοῦ Σεβήρῳ τε ὁμώνυμον καὶ τὸν Περτίνακος υἱόν, τῆς τε Κομόδου ἀδελφῆς Λουκίλλης υἱόν, καὶ εἴ τι γένος ἦν βασιλικὸν [ἦ] ἐν συγκλήτῳ ἐξ εὐπατριδῶν καταβαῖνον, πᾶν ἐξέκοψεν. Εἰς τε τὰ ἔθνη πέμπων ἡγεμόνας τε καὶ ἐπιτρόπους, ὥς ἐκείνου φίλους, διεχρήσατο πάντας. Πᾶσά τε νῦν ἔφερε φόνους παντοδαπῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐν ἵπποδρομίᾳ πολλοὺς ἐφόνευσεν.

132.

Exc. De virt. p. 825 : "Ὅτι ἐπὶ Ἀντωνίνου τοῦ υἱοῦ Σεβήρου πρὸς τοῖς ἄλλοις κακοῖς καὶ ταῖς μαιφονίαις καὶ οἱ στρατιῶται, τοῦ βιάζεσθαι τε καὶ ἀρπάζειν λαβόντες ἐξουσίαν, οὐκέτι κατ' οὐδὲν διεκρίνοντο·

κοντο εἰς τὴν Ῥώμην, ὃ τε δῆμος αὐτοὺς δαφνηφορῶν ὑπεδέξατο ἢ τε σύγκλητος προσηγόρευεν. Seqq. ex Herodiano resarcivi. — § 2. ὑπ' Εὐρώπην] Herod.; ὑπὲρ Εὐρ. codex. — ἐπὶ τῷ Βυζαντίῳ] Her.; ἐπὶ τὸ Βυζάντιον cod. — § 3. νείμῃσθε] Her.; νείμεσθε cod. — διέλοισθε] Her.; διέλησθε cod. — ὑμῶν] Her.; ἡμῶν cod. — πρῶτον δὲ] Her., πρ. δὲ cod. — περιβάλλουσα] Her.; περιβαλοῦσα cod. — συνάγειν ἐπειρᾶτο] σ. τε ἐπ. cod. — § 4. εἰσῆλθῃσεν] ἐσέπεσεν Her. — § 5. ἐπιβὰς τοῦ θρόνου] sc. in senatu, in quem die caedem subsecuto se contulit. V. Herod. IV, 5. — καὶ ὅσοι γένει] καὶ ὅσοι delenda puto. Herodian IV, 6 : τῆς τε συγκλήτου βουλῆς ὅσοι γένει ἢ πλούτῳ ὑπερεῖχον. — ὑπὸ πάντων] πρὸς πάντων βασιλέων in Her. legitur. — Πλαυτίλλαν] Πλαυτίαν cod.; scribi etiam possit : Πλαυτιανοῦ [θυγάτηρ] οὗσαν, uti est in Herodiano. — ἔφερε φόνους παντοδαπῶν ἀνθρώπων] ex Herod.; ἔφερε τῶν ἀνθρώπων φόνους πάντων ἀνθρώπων codex.

Fr. 132. Eadem brevius Suidas v. Ἀντωνῖνος. Vide Herodian. IV, 6—12. — βιάζεσθαι τε καὶ] τε om. Suid. —

Τοιαῦτα δὲ πράττων ὑπὸ τε τῶν ἔργων ἐλαυνόμενος, καὶ πρὸς τὴν ἐν τῇ πόλει διατριβὴν ἀπεχθῶς ἔχων, ἀπεδήμει τῆς Ῥώμης, ὡς δὴ καὶ τὰ στρατόπεδα διοικήσων καὶ τὰ ἔθνη ἐποφόμενος. Ἐπεὶ δὲ τὸν Ἰστρον κατέλαβε, καὶ τοὺς ἐκεῖσε Γερμανοὺς ἐφιλοποιήσατο, ὡς καὶ συμμάχους παρ' αὐτῶν λαβεῖν καὶ τοῦ σώματος φρουροὺς, καὶ ταῖς φορεσίαις αὐτῶν χρῆσθαι. Οὕτω τε ὑπὸ τῶν βαρβάρων καὶ ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν ἡγαπᾶτο, κοινὸς ὢν πρὸς ἅπαντας, ὡς συστρατιώτης μᾶλλον ἢ βασιλεὺς παρ' αὐτῶν χαίρειν λεγόμενος. Ἐπεὶ δὲ καὶ εἰς τὴν Μακεδονίαν ἀφίκετο, εὐθέως τε Ἀλέξανδρον ἑαυτὸν ὠνόμασεν· ἐκεῖθεν τε εἰς Πέργαμον παρεγένετο καὶ ἐπὶ τὸν Ἀχιλλέως τάφον, καὶ στεφάνοις κοσμήσας καὶ ἄνθεσι, τὸν Ἀχιλλέα ἐμιμείτο. Καὶ διὰ τῆς Ἀσίας καὶ τῶν ἄλλων ἐθνῶν εἰς Ἀντιόχειαν ἀφίκετο, καὶ διατρίψας χρόνον τινὰ, ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἐστέλλετο, πρόφασιν ποιούμενος ποθεῖν τὴν Ἀλεξάνδρου πόλιν. Ὡς δὲ εἰσῆλθεν ἐν αὐτῇ σὺν παντὶ τῷ στρατῷ, ὑπεδέχθη παρὰ τῶν Ἀλεξανδρέων, ὡς οὐπω τις βασιλέων πρότερον. Καὶ ἐλθὼν εἰς τὸ Ἀλεξάνδρου μνημεῖον, τὴν τε χλαμύδα ἣν ἐφόρει καὶ τὸν δακτύλιον καὶ τὴν ζώνην καὶ εἴ τι πολυτελές, περιελόμενος ἐπέθηκε τῇ ἐκείνου σορῷ. Ὁ δὲ δῆμος ὁρῶν ὑπερέχαιρε παννυχίζων τε καὶ ἐορτάζων, οὐκ εἰδὼς τὴν τούτου λανθάνουσαν γνώμην. Ἐγὼ γὰρ ἐν τῇ Ῥώμῃ ὡς ὅτι πολλὰ εἰς αὐτόν τε καὶ τὴν μητέρα ἀπέσχωψαν. Ὀργίλος τε ὢν φύσει ὁ Ἀντωνῖνος, ὡς εἶδε πᾶσαν τὴν πόλιν πλήθους μεγίστου πεπληρωμένην, διὰ προγράμματος τὴν νεολαίαν εἰς τι πεδῖον κελεύει συνελθεῖν, φήσας εἰς τὴν Ἀλεξάνδρου τιμὴν φάλαγγα βούλεσθαι συστήσασθαι. Ταύταις αὐτοῦ ταῖς ὑποσχέσεσι πεισθέντες οἱ νέοι συνῆλθον ἅμα γυνεῦσι καὶ ἀδελφοῖς συνηδομένοις αὐτῶν ταῖς ἐλπίσιν. Ὁ δὲ Ἀντωνῖνος ὡς εἶδεν αὐτοὺς ἐστῶτας στιχῆδόν, αὐτὸς μὲν ὑπεξῆλθε μεθ' ἧς εἶχε φρουρᾶς· τοὺς δὲ στρατιώτας ἐπαφῆκε, καὶ πᾶσαν [τὴν] ἐν μέσῳ νεολαίαν συνέκοψεν. Οὐκ ὀλίγοι δὲ καὶ τῶν στρατιωτῶν ἀπώλοντο. Τοσοῦτος δὲ ἐγένετο φόνος ὡς καὶ πάντα τὸν Νεῖλον ὑπὸ τοῦ αἵματος φοινιχθῆναι. Τοιαῦτά τινα ἐργασάμενος πάλιν εἰς Ἀντιόχειαν ἀφίκετο. Καὶ μετὰ τὸ ψεύσασθαι τὸν γάμον τοῦ Παρθυαίου διέτριβεν ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ, ἡνιοχίαις καὶ θηρίων σχολάζων σφαγαῖς, δύω τοὺς στρατοπέδων ἐπάρχους ἔχων ἅμα, Ἀδούεντον καὶ Μακρίνον. Ὁ μὲν γὰρ στρατιωτικὸς, ὁ δὲ λογικὸς. Διὸ καὶ

πολλάκις ἀπέσχωπτε τὸν Μακρίνον ὡς διαίτη ἐλευθερίῳ χρώμενον.

133.

Exc. De ins. p. 43. Ὅτι ἔδει τὸν Ἀντωνίνου βίον τέλος λαβεῖν· περιεργότατος γὰρ ὢν, ἐβουλήθη μαθεῖν τὸν μετ' αὐτὸν βασιλεύσοντα, ὑποπτεύων τε πάντας αὐτῷ πρὸς κολακείαν θεσπίζοντας, ἐπιστέλλει Ματερνιανῷ τινί, τότε πᾶσας αὐτῷ τὰς ἐν Ῥώμῃ πράξεις ἐγκεχειρισμένῳ, πιστοτάτῳ τε εἶναι δοκοῦντι, κελεύει τε αὐτῷ μάγων τοὺς ἀρίστους ζητήσαντι, νεκύα τε χρησάμενον μαθεῖν. Ὁ δὲ ἀδελῶς τοῖς κελευθεῖσι χρησάμενος, καὶ μαθὼν σημαίνει τῷ βασιλεῖ. Οἱ δὲ διακομίζοντες ἐφίστανται τῷ Ἀντωνίνῳ, ἥδη τε σκευὴν ἡνιόχου ἀναλαβόντι καὶ τοῦ ἄρματος ἐπιβαίνοντι, προσκομίζουσί τε τὸν σύνδεσμον τῶν ἐπιστολῶν, ἐν αἷς ἦν καὶ τὰ περὶ Μακρίνου γράμματα. Ὁ δὲ Ἀντωνῖνος ὁρμὴν ἥδη περὶ τὴν ἵπποδρομίαν ἔχων, κελεύει τῷ Μακρίνῳ ἰδιάσαντι ἐντυχεῖν τοῖς γράμμασι, καὶ εἴ τι ἐπεῖγον εἴη, ἄγειν πρὸς αὐτόν. Ὁ δὲ ἀναγνούς, καὶ περιτυχὼν τῇ κατ' αὐτοῦ θανατηφόρῳ γραφῇ, ταύτην μὲν ἀποκρύπτει, περὶ δὲ τῶν λοιπῶν ἀγγέλλει. Φοβηθεὶς δὲ μὴ καὶ δεῦτερον ταῦτα ὁ Ματερνιανὸς ἐπιστείλῃ, τολμᾷ δὴ τι τοιοῦτον.

2. Ἦν τις ἐκατόνταρχος Μαρτιάλιος τῶν σωματοφυλάκων Ἀντωνίνου· τούτου τὸν ἀδελφὸν ἀνηρῆκει ἐπὶ ψευδεῖ διαβολῇ, ἡπεῖλει τε καὶ αὐτῷ τῷ Μαρτιαλίῳ. Τοῦτον ἐπιστάμενος ὁ Μακρίνος ἀλγοῦντα, πείθει ἐπιβουλεύσαι τῷ Ἀντωνίνῳ. Καιροῦ δὲ τινος δραξάμενος, ὅτε ὁ βασιλεὺς ἀπὸ τῆς ἐν Κάρραις αὐλῆς ἐπὶ τὸν νεῶν ἡπειγέτο τῆς Σελήνης (ἀφειστήκει δὲ τῆς πόλεως οὐ μικρόν), ἐπειχθέντα αὐτὸν πρὸς χρείας ὑποτοπεῖ, καὶ μονωθέντα παίει. Καιρίου δὲ τῆς πληγῆς γενομένης, καὶ πεσόντος αὐτοῦ, πηδήσας ἔπρω ἔφυγεν ὁ Μαρτιάλιος, καὶ ἐπιδιωχθεὶς κατηκοντίσθη.

134.

Exc. Salm. p. 397 : Ἀντωνῖνος ἔτη ς', μῆνας β'. Μετὰ Ἀντωνῖνον τὸν Καράκαλλον Μακρίνος ἔτος α', μεθ' ὃν Βασιανὸς, ὃν ὡς ἱερωμένον ἡλίῳ, ὃν Φοίνικες Ἐλεάβαλον λέγουσιν, Ἡλιογάβαλον ἔλεγον. Ὡνομάσθη δὲ Ἀντωνῖνος, ὡς τοῦ Καρακάλλου λεγόμενος εἶναι υἱὸς, καὶ ἐκράτησεν ἔτη ς'· μεθ' ὃν Ἀλέξανδρος ὁ Μαμαίας, ἐξάδελφος αὐτοῦ, ἔτη ιδ'. Μετὰ Ἀλέξανδρον Μαξιμιανὸς.

τῶν ἔργων] τῆς τῶν ἔργων συνέσεως Herod. IV, 7, 1. — ἐν τῇ πόλει] τῇ om. Suid. — οὕτω δὲ ὑπὸ] οὕτω τε καὶ ὑπὸ Suid. — χαίρειν λεγόμενος] χαίρειν om. Suidas. συστρατιώτης τε ὑπ' αὐτῶν μᾶλλον ἢ βασιλεὺς καλούμενος χαίρειν προσεποιεῖτο Herod. — εὐθέως τε] om. Suidas. Part. τε melius abesset; εὐθὺς Ἀλέξανδρος ἦν Herod. IV, 8, 1. — παρεγένετο] παραγέγονε Suidas. — ὁ δὲ δῆμος ὁρῶν κτλ.] Suidas : ὁ δὲ δῆμος ἔχαιρεν, οὐκ εἰδὼς τὴν etc. — ἐν τῇ Ῥώμῃ ὡς] om. Suid. — ἀπέσχωψαν... προγράμματος] ἀπέσχωψαν διὰ δὲ προγραμμάτων Suidas. — συστήσασθαι] Post hanc vocem Suidas nihil nisi haec habet : Οἱ δὲ συνῆλθον ἀγαθαῖς ἐλπίσι. Στιχῆδόν δὲ ἐστῶτας ἰδὼν αὐτὸς μὲν ἐξῆλθεν, ἐπαφῆκε δὲ τοὺς στρατιώτας· καὶ πάντας συνέκοψαν. Τοσοῦτος δὲ ἐγένετο φόνος, ὥστε τὸν Νεῖλον φοινιχθῆναι. — Ἀδούεντον] Ἀδουέντιον codex. Est M. Coclatinus Adventus. V. interpret. ad Herodian. VI, 12, 1; Dion. LXXVIII, 13, not. 74.

Fr. 133. V. Herodian. IV, 12-13. — Μαθεῖν τὸν μετ' αὐτὸν βασιλεύσοντα] τὰ θεῖα τε καὶ τὰ δαιμόνια πολυπραγμονεῖν Herod. — ἐπιστέλλει M.] Her., ἐπὶ τέλει Μαρτενίῳ cod. — χρησάμενον μαθεῖν] χρησάμενον μαθεῖν περὶ τοῦ τέλους τοῦ βίου αὐτοῦ, καὶ μὴ τις ἄρα ἐπιβουλεύει τῇ ἀρχῇ Herod. — ὁ δὲ ἀδελῶς] ex Her., ὁ δὲ ὡς cod. — § 2. Κάρραις] Cramer; Κάραις cod.

Ἀντωνίνῳ τῷ Καρακάλλῳ Σεραπίων ὁ μάγος εἶπεν, ὡς τεθνήσκειται, καὶ Μακρίνος αὐτὸν διαδέξεται, δείξας αὐτὸν τῷ δακτύλῳ. Ὁ δὲ ὑπὸ θυμοῦ, μᾶλλον δὲ ὑπὸ τύχης, ἕτερον ὑπονόησας, ἀνείλεν ἐκεῖνον. Τούτου τὴν τελευταίαν ἔξοδον ἀπὸ Ἀντιοχείας ποιουμένου, ξιφήρης ὁ πατήρ [ὄναρ] ἐπέστη λέγων, « ὡς σὺ τὸν ἀδελφὸν ἀπέκτεινας, καὶ γὰρ σὲ [ἀποσφάζω]. » Ἀπέκτεινε γὰρ οὗτος τὸν μικρὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἐν τῷ κόλπῳ τῆς μητρὸς, ὕστερον δὲ καὶ αὐτὸς ἐσφάγη.

135.

Exc. De ins. p. 44 : Οἱ δὲ ἐν τῷ στρατοπέδῳ συν-
έδραμον ἅπαντες· καὶ πρῶτος ὁ Μακρίνος ἐπιστὰς τῷ
πτώματι, ὀλοφύρεσθαί τε καὶ θρηνεῖν προσεποιεῖτο· οἱ
δὲ λοιποὶ ἐχαλέπαινον· συστρατιώτην γὰρ καὶ οὐκ ἄρ-
χοντα ὦντο ἀποθεβληκέναι, καὶ οὐδεμίαν ἐπιβουλὴν
ὑπώπτευον ἐκ τοῦ Μακρίνου. Οὕτω μὲν οὖν ἕκαστος εἰς
τὰς σκηναὺς ἐπανήεσαν. Ὁ δὲ Μακρίνος πυρὶ παραδοὺς
τὸ σῶμα, καὶ τὴν κόνιν ἐν κάλπῃ βαλὼν ἔπεμψε τῇ
μητρὶ αὐτοῦ ἐν Ἀντιοχείᾳ διατριβούσῃ. Ἐκεῖνη δὲ ἐπὶ
ταῖς τῶν παίδων συμφοραῖς ἀπεκαρτέρησε. Τοιούτῳ
μὲν δὴ τέλος ἐχρήσατο Ἀντωνίνος καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ.
Ὁ δὲ χρόνος ἐν ᾧ ἐμονάρχησεν ἐν ἑξ ἔτεσι συνετε-
λέσθη.

136.

ΜΑΚΡΙΝΟΣ.

Ibid. p. 44 : Ὅτι Μακρίνος ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων
ἐν Ἀντιοχείᾳ διατρίβων, τρόπῳ τέ τινι φιλοσόφου τὸ
γένειον καὶ τὸ βῆμα φυλάττων ἐπεβουλεύθη. Οἱ γὰρ
στρατιῶται παραβάλλοντες τὰς Ἀντωνίνου μνήμας,
κατεγίνωσκον τῆς Μακρίνου διαίτης, ἐλυποῦντο δὲ διότι
μὴ ἐπὶ τὴν Ῥώμην ἡπείγετο, ἀλλ' ἐν ἀλλοδαπῇ διέ-
τριβε χώρα, ἔσθ' ὅτε καὶ τῶν ἀναγκαίων σπανίζοντες.
Ὁρῶντες δὲ τὸν Μακρίνον ἐν τρυφῇ καὶ χλιδῇ ζῶντα,
προφάσεως ὀλίγης λαβέσθαι ἠύχοντο εἰς τὸ ἀποσκευά-
σασθαι τὸ λυποῦν. Ἐχρῆν δὲ ἄρα Μακρίνον ἐνιαυτοῦ
μόνου τῇ βασιλείᾳ ἐπιτρυφήσαντα ἅμα τῷ βίῳ καὶ τὴν
ἀρχὴν καταλῦσαι, μικρὰν καὶ εὐτελεῖ πρόφασιν τοῖς
στρατιώταις τῆς τύχης παρασχούσης.

3. Μαισὰ ἦν τις ὄνομα, τὸ γένος Φοίνισσα, ἀπὸ
Ἑμέσου καλουμένης οὕτω πόλεως, ἀδελφὴ δὲ Ἰουλί-
ας τῆς Σεβήρου γυναικὸς, Ἀντωνίνου δὲ μητρός· παρὰ

πάντα οὖν τὸν τῆς ἀδελφῆς βίον ἐν τοῖς βασιλείοις διέ-
τριψε. Ταύτην ὁ Μακρίνος μετὰ τὴν τῆς ἀδελφῆς τε-
λευτὴν προσέταξεν εἰς τὴν πατρίδα ἐπανελθοῦσαν, ἐν
τοῖς οἰκείοις καταβιῶναι, πάντα ἔχουσιν τὰ ἑαυτῆς·
πλείστων γὰρ ἦν χρημάτων πλήρης. Ἐπανελθοῦσα δὲ
διέτριβε [ἐν] τοῖς ἑαυτῆς.

4. Ἦσαν δὲ θυγατέρες αὐτῇ δύο, Σοαιμὶς μὲν ἡ πρε-
σβυτέρα, ἡ δὲ ἑτέρα Μαμαία. Παῖδες ἦσαν, τῇ μὲν πρε-
σβυτέρᾳ Βασιανὸς ὄνομα, τῇ δὲ νεωτέρᾳ Ἀλεξιανός·
ὑπὸ δὲ ταῖς μητράσι καὶ τῇ μάμμῃ ἀνετρέφοντο. Καὶ
ὁ μὲν Βασιανὸς περὶ ἑτὴ γεγονώς τεσσαρακαίδεκα,
ὁ δὲ Ἀλεξιανὸς δεκάτου ἐπιβεβηκώς ἔτους, ἱερῶντο,
σχήματι βαρβάρῳ χιτῶνάς τε χρυσοῦφεῖς φοροῦντες,
καὶ ἀλουργίδας ἐνδιδυσκόμενοι. Οὕτω τε ὁ Βασιανὸς
ὥραϊος τοῖς στρατιώταις ἐφαίνετο, γένους τε βασιλικοῦ
ὑπάρχων, καὶ ἀκμῇ ἡλικίας, ἄλλως τε καὶ τοὺς Φοινί-
κης στρατιώτας ἔχων ὑπερασπίζοντας, ἔτι δὲ καὶ Ἀν-
τωνίνου υἱὸς ἐφημίζετο, βασιλεὺς τε παρὰ παντὸς τοῦ
στρατεύματος ὠνομάζετο.

5. Ὡς δὲ ταῦτα διηγγέλθη, ἐπέδωκεν ἑαυτὴν ἡ πρε-
σβυτίς, ἐλομένη πάντα κίνδυνον ἀναδέεσθαι. Νύκτωρ
τε λάθρα τῆς πόλεως ὑπεξῆλθε σὺν ταῖς θυγατράσι καὶ
τοῖς ἐγγόνοις. Καὶ γενομένοι πρὸς τῷ τείχεϊ τοῦ στρα-
τοπέδου, ῥᾶστα ὑπεδέχθησαν. Εὐθέως τε τὸν παῖδα
πᾶν τὸ στρατόπεδον Ἀντωνίνον προσηγόρευσε, τῇ τε
πορφυρᾷ χλαμύδι περιβαλόντες εἶχον [ἐνδον]· πάντα
τε τὰ ἐπιτήδεια, καὶ παιδας καὶ γυναῖκας, ὅσα τε εἶχον
ἐν κόμαις ἢ ἀγροῖς τοῖς πλησίον, εἰσκομίσαντες, καὶ
τὰς πύλας ἀποκλείσαντες, ἑαυτοὺς παρεσκεύαζον.

6. Ὡς δὲ ταῦτα ἀπηγγέλθη τῷ Μακρίνῳ ἐν Ἀντιο-
χείᾳ διατρίβοντι, ἡ τε φήμη διέδραμεν ἀνὰ τὰ λοιπὰ
στρατόπεδα, ὅτι τε Ἀντωνίνου υἱὸς εὗρέθη, καὶ ὅτι
ἡ Ἰουλίας ἀδελφὴ χρήματα δίδωσι· πάντα τὰ λεγόμενα
ἀληθῆ πιστεύσαντες τὰς ψυχὰς ἐξεπτύοντο. Ἐνῆγε δὲ
αὐτοὺς εἰς πραγμάτων καινοτομίαν τὸ Μακρίνου μῖσος
καὶ ἡ Ἀντωνίνου μνήμη καὶ πρό γε πάντων ἡ τῶν
χρημάτων ἐλπίς, ὡς πολλοὺς καὶ αὐτομολοῦντας φοιτᾶν.

7. Ὁ δὲ Μακρίνος καταφρονῶν τοῦ πράγματος ὡς
παιδαριώδους, χρώμενός τε τῇ συνήθει ῥαθυμίᾳ, αὐ-
τὸς μὲν οἴκοι μένει, πέμπει δὲ ἕνα τῶν ἐπάρχων τοῦ
στρατοπέδου, δύναιμι δούς ὅσῃν ᾤετο ἐκπορθῆσειν τοὺς
ἀνθεστηκότας. Ἦν δὲ ὁ ἑπαρχος Ἰουλιανός. Οὗτος ὡς

Fr. 134. Σεραπίων ὁ μάγος εἶπε κτλ.] Nihil de his Herodianus. Petita sunt e Dione, ut videtur. V. mutilam nar-
rationem Xiphilini. LXXVIII, 4, ubi hæc accidisse dicuntur paucis diebus antequam Macrinus insidias regi pararet.
Eadem e Nostro, puto, Cedrenus refert I, p. 448 ed. Bonn. : Σεραπίων δὲ τις μαθηματικὸς ἔλεγεν ὡς τεθνήσκειται οὐκ εἰς
μακρὰν Ἀντωνίνος, καὶ Μακρίνος αὐτὸν διαδέξεται· καὶ ἔδειξεν αὐτὸν τῷ δακτύλῳ παρεστῶτα μετὰ τῆς συγκλήτου. Ὁ δὲ
ὑπὸ θυμοῦ, μᾶλλον δὲ ὑπὸ τῆς τύχης, οὐ συνῆκε τὸ πρόσωπον Μακρίνου, ἀλλὰ ἕτερον τῶν πλησίον ἐκέλευσεν ἀποκτανθῆναι.
— ὄναρ et ἀποσφάζω] addidi ex Xiphilini. LXXVIII, 7. Cedrenus l. l. verba ὡς σὺ κτλ. Macrino tribuit.

Fr. 135. V. Herodian. IV, 13. θρηνεῖν] Her., θνήσκειν cod. — κάλπῃ] Her. κάλπει cod. — συνετελέσθη] Her. συνε-
τέλεσεν cod.

Fr. 136. V. Herodian. V, 2. — τὸ γένειον] τὸν νηὸν codex corrupt. Herod. V, 2 : ἐν δὲ τῇ Ἀντιοχείᾳ διέτριβε, γέ-
νειόν τε ἄσκων, βαδίζων τε πλέον τοῦ δέοντος ἡρεμαίως. — παραβάλλοντες] Her., παραλαβόντες cod. — τὸ λυποῦν]
Her., τὸ λοιπὸν cod. — § 3. Μαισὰ] Her., μέσα cod. — § 4. Σοαιμὶς] Her., σοσγμία cod. — οὕτω τε κτλ.] pessime
hæc excerpta sunt. — § 5. χλαμύδι] Her., χλανίδι cod. — εἶχον ἐνδον] Her., ἦγον cod. — ἑαυτοὺς παρεσκεύαζον] addit
Her. : ὡς, εἰ δέοι, ὑπομενοῦντες πολιορκίαν. — § 6. τὰς ψυχὰς] τὰς τε ψυχὰς cod. — χρώμενός τε] Her., χρώμενος
δὲ cod.

τῷ τείχει τοῦ στρατοπέδου παρέστη, οἱ ἔνδοθεν στρατιῶται ἀνελθόντες ἐπὶ τοὺς πύργους, τὸν παῖδα τῷ ἔξωθεν στρατῷ δεικνύουσιν, Ἀντωνίνου υἱὸν εὐφημοῦντες, βαλάντια τε χρημάτων μεστὰ ἐπεδείκνυν. Οἱ δὲ πειστεύσαντες αὐτοῖς, τοῦ μὲν Ἰουλιανοῦ τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνουσι, καὶ πέμπουσι τῷ Μακρίνῳ· αὐτοὶ δὲ πάντες εἰς τὸ στρατόπεδον εἰσεδέχθησαν. Οὕτως ἡ δύναμις αὐξηθεῖσα, οὐ μόνον ἦν πρὸς τὸ ἀπομάχεσθαι πολιορκίᾳ, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἀντιστάσεως ἀγωνίζεσθαι ἀξιώχρεως.

8. Ὁ δὲ Μακρίνος, ὡς ταῦτα ἐπύθετο, ἀθροίσας πάντα ὃν εἶχε στρατὸν ἀπῆει· καὶ ὁ Ἀντωνῖνος οὐκ ἀναμείνας ὑπήντησε. Συμμιζάντων δὲ ἀλλήλοις τῶν στρατοπέδων, προεδόθη τε ὁ Μακρίνος, καὶ φοβηθεὶς ἀποδιδράσκει ἐν ἰδιώτου σχήματι. Καὶ ὁ μὲν ἔφευγεν, ὁ δὲ στρατὸς ἐκατέρωθεν ἐμάχετο, ἄχρις οὗ Ἀντωνῖνος διεκηρυκέυστο, τὴν τε Μακρίνου φυγὴν διαγγέλλων, καὶ ἀμνηστίαν τοῖς ὑπὲρ ἐκείνου μαχομένοις ἔνορκον ὑπισχνούμενος. Οἱ μὲν οὖν πεισθέντες προσεχώρησαν. Ὁ δὲ Ἀντωνῖνος ἐκπέμπει τοὺς διώζοντας τὸν Μακρίνον, καὶ καταλαβόντες αὐτὸν ἐν Χαλκηδόνι τῆς Βιθυνίας κρυπτόμενον, τὴν κεφαλὴν ἀπέτεμον· ἐλέγετο δὲ εἰς τὴν Ῥώμην σπεύδειν. Τέλει μὲν δὴ τοιούτῳ ἐχρήσατο ὁ Μακρίνος, συναιρεθέντος αὐτῷ καὶ τοῦ παιδὸς, βασιλεύσας ἐνιαυτὸν ἓνα.

137.

ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ Ο ΕΛΕΓΑΒΑΛΟΣ.

Exc. De virt. p. 829 : Ὅτι Ἀντωνῖνος ὁ νέος μετὰ τὸ ἀναγορευθῆναι βασιλέα ἐν Νικομηδείᾳ ὧν ἐξεβάκχευεν, ἐνδύμασί τε ξένοις χρώμενος, ὑπὸ τυμπάνοις καὶ αὐλοῖς προσερχόμενος· τὴν γὰρ Ῥωμαϊκὴν πᾶσαν ἐσθῆτα ἐμυσάττετο. Ἡ δὲ Μαισὰ ταῦτα ὁρῶσα πάνυ ἡσχαλλε, πείθειν τε ἐπειρᾶτο μεταμφιέσασθαι τὴν Ῥωμαϊκὴν στολὴν, μέλλοντα εἰς τὴν πόλιν καὶ ἐς τὴν σύγκλητον ἐσελεύσεσθαι. Ὁ δὲ καταφρονήσας τῶν ὑπὸ τῆς πρεσβυτιδος λεχθέντων, μηδὲ ἄλλω τινὶ πεισθεὶς (οὐδὲ γὰρ προσίετο εἰ μὴ τοὺς ὁμοιοτρόπους τε καὶ κόλακας αὐτοῦ τῶν ἀμαρτημάτων), δούς τε τὰς συνήθεις τῷ δήμῳ νομάς ἐπὶ τῇ τῆς βασιλείας διαδοχῇ, φιλοτίμους τε ἐπιτέλεσας θεάς, νεῶν τε μέγιστον κατασκευάσας, ἐκάστοτε προῖων ἐκατόμβας ἔθυε, καὶ περὶ τοὺς βωμοὺς ἐχόρευεν ὑπὸ παντοδαποῖς ἤχοις ὀργάνων. Περεισστήκει δὲ πᾶσα ἡ σύγκλητος καὶ τὸ ἱππικὸν τάγμα ἐν θεάτρῳ σχήματι. Ὅμως δὲ, καίτοι χορεύειν αἰεὶ καὶ ἱεουργεῖν δοκῶν, πλείστους ἀπέκτεινε τῶν ἐνδόξων, διαβληθέντας αὐτῷ ὡς σκώπτοντας αὐτοῦ τὸν βίον. Ὁ αὐτὸς νεῶν μέγιστον ἐν τῷ προαστείῳ κατασκευάσας τοὺς τε θεοὺς αὐτοῦ ἐπὶ ἄρματι χρυσῷ καὶ λευκοῖς ἐξαζύγοις ἵπποις ἀναβιδάσας, αὐτὸς τε ἡνίοχει, καὶ πάντες οἱ Ῥωμαῖοι μετὰ παντοδαπῆς δαδουχίας καὶ ἀνθέων προεπόμπευον.

Ὡς δὲ ἐν τῷ ναῷ ἰδρύσθησαν, ἀναβάς ὁ Ἀντωνῖνος ἐπὶ πύργον ἐρρίπτει τοῖς ὄχλοις ἐκπώματα χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ ἐσθῆτάς τε καὶ ὀθόνας παντοδαπὰς, ζῶα τε πάντα ὅσα ἡμερα, πλὴν χοίρων· πολλοὶ δὲ καὶ ἐν ταῖς ἀρπαγαῖς διεφθείροντο. Αὐτὸς δὲ ἐωρᾶτο πολλάκις ὀρχούμενος, ἡνιοχῶν, προῆει τε ὑπογραφόμενος τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὰς παρειὰς ἐρυθραίνων, φύσει τε πρόσωπον ὠραῖον ὑβρίζων βαφαῖς ἀσχήμοσιν. Ὁρῶσα δὲ ταῦτα ἡ Μαισὰ, ὑποπτεύουσα τε τοὺς στρατιώτας ἀπαρέσκεσθαι, πείθει αὐτὸν θέσθαι υἱόν.

138.

Ibid. p. 829 : Ὅτι ἡ Μαμαία τὸν υἱὸν αὐτῆς Ἀλέξανδρον ἀπῆγε μὲν τῶν αἰσχυρῶν καὶ ἀπρεπῶν τοῖς βασιλεῦσιν ἔργων, διδασκάλους τε πάσης παιδείας λάθρα μετεπέμπετο, παλαιστραῖς τε καὶ τοῖς ἀνδρῶν γυμνασίοις [εἵθιζεν]. Ἐφ' οἷς Ἀντωνῖνος ἡσχαλλε καὶ μετεγίγνωσκε, τοὺς τε διδασκάλους ἀπεσώθει. Ἐς τοσοῦτον δὲ ἐξώκειλεν, ὡς ἂν πάντας τοὺς ἀπὸ τῆς σκηνῆς καὶ τῶν δημοσίων θεάτρων μεταγαγεῖν ἐπὶ τὰς μεγίστας ἀρχάς, καὶ τοῖς μὲν στρατοπέδοις ἑπαρχὸν ἐπιστῆσαι ὀρχηστήν τινα γεγονότα, τῆς τε τῶν ἱππέων ὑποστάσεως προέστησεν ἡνίοχον. Τοῖς τε δούλοις αὐτοῦ καὶ ἀπελευθέροις τὰς τῶν μεγίστων ἐθνῶν ἐξουσίας ἐνεχείριζε. Πάντων δὲ οὕτως τῶν πάλαι δοκούντων σεμνῶν ἐς ὕβριν καὶ παροινίαν ἐκβεδακχουμένων, οἳ τε ἄλλοι πάντες ἄνθρωποι καὶ μάλιστα οἱ στρατιῶται ἤχοντο. Ἐμυσάττοντο δὲ αὐτὸν ὀρῶντες τὸ μὲν πρόσωπον καλλωπιζόμενον, περιδεραίοις τε χρυσοῖς καὶ ἐσθῆσιν ἀπαλαῖς ἀνάνδρως κοσμούμενον. Ἐπιρρεπεστέρας τοίνυν τὰς γνώμας πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον εἶχον.

139.

Exc. De ins. p. 46 : Ὅτι οἱ στρατιῶται ὀρῶντες τὸν νέον καλλωπιζόμενον καὶ ἀνάνδρως κοσμούμενον, ἐπιρρεπεστέρας τὰς γνώμας πρὸς τὸν τῆς Μαμαίας Ἀλέξανδρον εἶχον, καὶ ἐλπίδας κρείττους· ἐφρούρουν τε αὐτὸν παντοίως ὀρῶντες ἐπιβουλεύμενον ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίνου. Ἡ τε μήτηρ αὐτοῦ οὔτε ποτὸν οὔτε ἐδώδιμόν τι εἶα τὸν παῖδα προσφέρεισθαι τῶν ὑπ' ἐκείνου πεμπομένων. Ὁψοποιοῖς τε καὶ οἶνοχόοις ὁ παῖς ἐχρήτα, οὐ τοῖς βασιλικαῖς, ἀλλὰ τοῖς τῆς μητρός. Ἐδίδου καὶ χρήματα λαθραίως τοῖς στρατιώταις. Ταῦτα μαθὼν Ἀντωνῖνος παντὶ τρόπῳ ἐπεβούλευε τῷ Ἀλεξάνδρῳ καὶ τῇ μητρὶ αὐτοῦ· ἀλλὰ τὰς ἐπιβουλάς διεκώλυεν ἡ κοινὴ μάμμη. Ὡς δὲ τὰ τῆς ἐπιβουλῆς αὐτῷ [οὐ] προὔχωρει, παραλῦσαι τῆς τοῦ Καίσαρος τιμῆς ἠθέλησε τὸν παῖδα· καὶ οὔτε ἐν ταῖς προσαγορεύσεσιν οὔτε ἐν ταῖς προόδοις Ἀλέξανδρος ἐτιμᾶτο· οἱ δὲ στρατιῶται ἐπεζήτουν τε αὐτὸν, καὶ ἡγανάκτουν, μηδὲ τὴν συνήθη φρουρὰν τῷ Ἀντωνίνῳ πέμποντες.

2. Ὁ δὲ Ἀντωνῖνος, ἐν δέει πολλῷ γενόμενος, πα-

Fr. 137. V. Herodian. V, 5—7. τοὺς τε θεοὺς] τὸν τε θεόν Herod. V, 6.

Fr. 138. V. Herodian. V, 7—8.

Fr. 139. V. Herodian. V, 8. — προσφέρεισθαι] προφ. cod. — ἐτιμᾶτο] Her.; ἐωρᾶτο cod.

ραλαβὼν τὸν Ἀλέξανδρον κατῆλθεν εἰς τὸ στρατόπεδον. Οἱ δὲ ἀνοίξαντες τὰς πύλας, ἐδέξαντο αὐτοὺς, ὑπερφυῶς τὸν Ἀλέξανδρον εὐφημοῦντες. Ἐφ' οἷς δ' Ἀντωνῖνος ἀγανακτήσας, ἐκέλευσέ τινας πρὸς τιμωρίαν ἐκδοθῆναι. Ἐκεῖνοι δὲ μᾶλλον παραχθέντες, ἄλλως τε καὶ τὸν Ἀντωνῖνον ἀποσκευάσασθαι θέλοντες, ἀσχημονοῦντα βασιλέα, τότε δὴ καὶ τοῖς συλλαμβανομένοις ἐπαμύνειν δεῖν ἡγούμενοι, καιρὸν εὐκαιρὸν καὶ πρόφασιν δικαίαν νομίζοντες, τὸν μὲν Ἀντωνῖνον αὐτόν τε καὶ τὴν μητέρα Σοαιμίδα (παρῆν γάρ) ἀναιροῦσι, τοὺς τε περὶ αὐτὸν πάντας, ὅσοι ἔνδον κατελήφθησαν, ὑπηρέται [τε] καὶ συνεργοὶ ἐδόχουν εἶναι τῶν ἀμαρτημάτων. Τὰ δὲ σώματα τοῦ τε Ἀντωνῖνου καὶ τῆς μητρὸς παρέδωκαν σύρειν τε καὶ ὑδρίζειν τοῖς βουλομένοις· ἅπερ ἐπὶ πολὺ διὰ μέσης τῆς πόλεως συρέντα καὶ λωβηθέντα, εἰς τοὺς ὄχετοὺς ἀπερρίφη τοῦ Θύβριδος. Ἀντωνῖνος μὲν οὖν, εἰς ἕκτον ἔτος ἐλάσας τῆς βασιλείας, καὶ χρησάμενος τῷ προειρημένῳ βίῳ, οὕτως ἅμα τῇ μητρὶ κατέστρεψεν.

140.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΣΕΒΗΡΟΣ.

Exc. De virt. p. 830 : Ὅτι Ἀλέξανδρος δ' Μαμαίας σὺν τῇ μητρὶ ἄρξας ὑπ' ἐκείνη τὰ πάντα διώκει, ἥτις πανταχόθεν ἐφρούρει τὴν ἀρχήν. Δικάζειν τε οὖν αὐτὸν ἐπειθεν ἐπὶ πλεῖστον, ὥς ἂν ἐν τούτοις ἀσχολούμενος μὴ ἔχοι καιρὸν εἰς τὸ ἐπιτηδεύειν τι τῶν ἀμαρτημάτων. Ὑπῆρχε δὲ αὐτῷ καὶ φυσικὸν ἦθος πρᾶον καὶ ἡμερον, εἰς τε τὸ φιλάνθρωπον πάνυ ἐπιρρεπές. Εἰς τεσσαρεσκαίδέκατον οὖν ἐλάσας ἔτος τῆς βασιλείας, ἀναιμωτὶ ἤρξε, καίτοι τινῶν μεγίσταις αἰτίαις ὑποπεσόντων, ὥς μετὰ τὴν Μάρκου τελευτὴν τὴν βασιλείαν θαυμάζειν Ἀλέξανδρου. Ἡτιᾶτο δὲ καὶ τὴν μητέρα, καὶ πάνυ ἡσχαλλεν, δρῶν αὐτὴν οὔσαν φιλοχρήματον, καὶ πολλὰ ἐξ ἐπηρεϊῶν θησαυρίζουσαν. Πολλὰ δὲ ἡναγκάζετο ὑπ' αὐτῆς πράττειν. Ἦρχε γὰρ αὐτοῦ ὑπερβαλλόντως ἡ μήτηρ.

141.

Exc. De ins. p. 47 : Ὅτι Ἀλέξανδρου τοῦ Μαμαίας μετὰ τὴν ἐν Πέρσαις συμφορὰν κατὰ τὴν Ἀντιόχειαν διατρίβοντος, ἀγγέλλεται αὐτῷ, ὅτι Γερμανοὶ Ῥῆνον καὶ Ἰστρον διαβάντες, τὴν Ῥωμαίων πορθοῦσι γῆν, καὶ τὰ ἐπὶ ταῖς ὄχθαις στρατόπεδα κατατρέχουσι, πόλεις τε καὶ κώμας ἐμπιπρᾶσι· δεῖσθαι τοίνυν τῆς αὐτοῦ παρουσίας. Δηλωθέντα δὲ ταῦτα τὸν Ἀλέξανδρον ἐτάραξε, καὶ τοὺς ἐκ τοῦ Ἰλλυρικοῦ στρατιώτας ἐλύπησε, διπλῇ δοκοῦντας κεχρῆσθαι συμφορᾷ, ἕκ τε ὧν

ἐπεπόνθεσαν Πέρσαις μαχόμενοι, καὶ ἐξ ὧν ἐπυνθάνοντο τοὺς οἰκείους ὑπὸ Γερμανῶν ἀπολωλότας. Ἦγανάκτου οὖν καὶ τὸν Ἀλέξανδρον εἶχον ἐν αἰτίᾳ. Ἦν δὲ καὶ αὐτῷ δέος περὶ τῆς Ἰταλίας· οὐδὲ γὰρ πολλὴν ὁδὸν ἀπέχει ἀπὸ τῶν Ἰλλυριῶν ἐθνῶν τὰ Ῥωμαίων. Ἐπαγγέλλει δὲ καὶ ἄκων τὴν ἔξοδον, καταλιπὼν δύναμιν αὐτάρκη ταῖς Ῥωμαίων ὄχθαις. Ἀνύσας δὲ τὴν ὁδοιπορίαν, ἐφίσταται τῷ Ῥήνῳ, καὶ τὰ πρὸς τὸν Γερμανικὸν πόλεμον παρσκευάζει· τὸν τε ποταμὸν ναυσὶ γεφυρώσας, Παρθυαίους τε καὶ Μαυρουσίους πολλοὺς τῷ Ῥωμαίων στρατῷ συμμίζας, ἤρτυε τὸν πόλεμον. Ἔδοξε δὲ πρότερον πρεσβείαν πέμψαι πρὸς αὐτοὺς καὶ χρήματα ἐπαγγεῖλασθαι, ὥς ἂν τῇ φιλαργυρίᾳ πεισθέντες παύσωνται τοῦ πολέμου. Καὶ οἱ μὲν στρατιῶται χαλεπῶς ἔφερον, διατριβῆς τε ματαίας αὐτοῖς γινομένης, καὶ μηδὲν πρόθυμον ἢ γενναῖον παρέχοντος τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀλλ' ἐν ἡνιοχείαις τε καὶ τρυφαῖς σχολάζοντος.

2. Ἦν δὲ τις ἐν τῷ στρατῷ Μαξιμῖνος ὄνομα, τὸ μὲν γένος Θράξ μιξοδόρβαρος· πρότερον μὲν ἐν παιδὶ ποιμαίνων, ἐν ἀκμῇ δὲ γενόμενος εἰς τοὺς ἵππεῖς στρατιώτας ταγείς, εἶτα κατ' ὀλίγον αὐτὸν χειραγωγούσης τῆς τύχης, καὶ ἐθνῶν ἀρχὰς πιστευθείς. Τότε δὴ δ' Ἀλέξανδρος πάσης αὐτὸν τοῦ στρατοῦ νεολαίας ἐπέστησεν, ὥς ἂν ἀσχοίη τε αὐτοὺς καὶ εἰς τὸ πολεμεῖν ἐπιτηδεῖους παρσκευάζοι. Ὁ δὲ μετὰ πάσης σπουδῆς τὰ ἐγκεχειρισμένα ποιούμενος, εὖνοιαν πολλὴν παρὰ τῶν στρατιωτῶν ἐκτῆσατο. Ὅθεν οἱ νεανῖαι, ἐν οἷς ἦν τὸ πολὺ πλῆθος [Παιόνων] μάλιστα, τῇ μὲν ἀνδρείᾳ τῇ Μαξιμῖνου ἔχαιρον, τὸν δὲ Ἀλέξανδρον ἐπέσχωπτον, ὥς ὑπὸ τῆς μητρὸς ἀρχόμενον. Ὑπερίμνησκον δὲ ἀλλήλους τῶν τε ὑπὸ ταῖς ἀνατολαῖς διὰ μέλλησιν αὐτοῦ πταισμάτων, καὶ ὅτι μηδὲν γενναῖον παρέχοιτο ἐς Γερμανοὺς ἐλθόν. Ὅντες οὖν καὶ ἄλλως εἰς τὸ καينوτομεῖν ἐπιτήδαιοι, καὶ τὸ μὲν [παρὸν] τῆς ἀρχῆς βαρὺ διὰ μῆκος ἐξουσίας ἡγούμενοι, ἀκερδές τε ἦδη, πάσης προσηλωμένης φιλοτιμίας, ἐβουλεύσαντο ἀποσκευάσασθαι μὲν τὸν Ἀλέξανδρον, ἀνειπεῖν δ' αὐτοκράτορα καὶ Αὐγουστον τὸν Μαξιμῖνον.

3. Ἀθροισθέντες οὖν εἰς τὸ πεδῖον ὠπλισμένοι, ὥς ἐπὶ τὰ συνήθη γυμνάσια προελθόντα καὶ ἐπιστάντα αὐτοῖς Μαξιμῖνον, πορφύρα περιβαλόντες βασιλικῇ, αὐτοκράτορα ἀναγορεύουσιν. Ὁ δὲ τὰ μὲν πρῶτα παρητεῖτο, καὶ τὴν πορφύραν ἀπέρριπτεν· ὥς δὲ ἐνέκειντο ξιφῆρεις ἀποκτείνειν ἀπειλοῦντες, τοῦ παρόντος κινδύνου τὸν μέλλοντα προελόμενος, ἀνεδέξατο τὴν τιμὴν. Ὡς δὲ ταῦτα ἡγγέλθη τῷ Ἀλεξάνδρῳ, ἐν μεγίστῃ ταραχῇ γενόμενος, προπηδήσας τῆς σκηνῆς, ἐνθουσιῶν

— § 2. ἄλλως τε καὶ τὸν Ἀντωνῖνον] Herodian. : ἄλλως μὲν μισοῦντες τὸν Ἀντωνῖνον, καὶ ἀποσκευάσασθαι θέλοντες ἀσχημονοῦντα βασιλέα, τότε δὲ καὶ etc. — Σοαιμίδι] Σοάγμιδι cod. — μέσης τῆς πόλεως] πάσης τ. π. cod. — τοὺς ὄχετοὺς] τὰς ὄχθας cod. ; Herodian. : εἰς τοὺς ὄχετοὺς ἀπερρίφη τοὺς εἰς τὸν Θύβριν ποταμὸν ῥέοντας.

Fr. 140. Eadem Suidas v. Ἀλέξανδρος. Vide Herodian. VI, 1. — τὰ πάντα] τὰ om. Suidas. — ἐλάσας] sic etiam Herodian. ; ἄρξας Suid., qui post fragmenti verba ultima ὑπερβαλλόντως ἡ μήτηρ, alia quædam assuit, quæ in antecedente Exc. De virt. fragmento leguntur.

Fr. 141. Vide Herodian. VI, 6—9. — § 2. μιξοδόρβαρος] Her. VI, 8, μεσοδόρβαρος cod. — ἐν παιδὶ] Her. ; ἐν πεδίῳ cod. — τότε δὴ] τὸν δὴ Μαξιμῖνον τοῦτον Her. — § 3. βούλονται] βούλονται cod.

καὶ δακρύων καὶ τρέμων, τοῦ τε Μαξιμίνου τῆς ἀπιστίας κατηγορεῖ, καὶ τοὺς νεανίας ἔλεγε ταῦτα [προπειτῶς καὶ ἐπιόρκως] τετολμηκέναι, δώσειν τε πάντα ὑπισχνεῖτο ὅσα αὐτοὶ βούλονται.

4. Ὡς δὲ ὁ Μαξιμῖνος ὤφθη πλησίον, βοή τε καὶ ἤχος ἐξηκούσθη, πάλιν ὁ Ἀλέξανδρος τοὺς στρατιώτας ἐλιπάρει, προμαχεῖν καὶ σῶζειν ὃν ἀνεθρέψαντο, καὶ ὑφ' ᾧ βασιλεύοντι τεσσαρεσκαίδεκα ἔτεσιν ἀμέμπτως βεδιώκεισαν· πάντας τε εἰς οἶκτον καὶ ἔλεον προκαλούμενος, ὁπλίζεσθαι ἐκέλευσεν. Οἱ δὲ στρατιῶται τὰ μὲν πρῶτα ὑπισχνοῦντο, κατ' ὀλίγους δὲ ἀνεχώρουν, καὶ οὐδὲ ὅπλα λαβεῖν ἤθελον, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐπάρχοντα καὶ τοὺς οἰκείους Ἀλεξάνδρου ἤτουν πρὸς ἀναίρεσιν. (Παπιανὸς δὲ ἦν ὁ νομοθέτης.) Οἱ δὲ καὶ τὴν μητέρα ἐμέμφοντο. Καὶ μέχρι μὲν τινος τοιαῦτα βοῶντες προσέμενον.

5. Ὡς δὲ ὁ τοῦ Μαξιμίνου στρατὸς ἤγγισεν, [καὶ] βοῶντες οἱ νεανίαὶ προὔκαλοῦντο τοὺς συστρατιώτας, καταλιπεῖν μὲν γυναῖον μικρολόγον καὶ μειράκιον δειλὸν μητρὶ δουλεῖον, προσιέναι δὲ συστρατιώτῃ ἐν ὅπλοις αἰεὶ καὶ πολεμικοῖς ἔργοις διητημένῳ· πεισθέντες οἱ στρατιῶται, τὸν μὲν Ἀλέξανδρον καταλιμπάνουσιν, αὐτοὶ δὲ προσίασιν τῷ Μαξιμίνῳ· αὐτοκράτωρ τε ὑπὸ πάντων ἐκεῖνος ἀναγορεύεται. Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος τρέμων καὶ λειποψυχῶν, μόλις εἰς τὴν σκηνὴν ἐπανέρχεται, καὶ τῇ μητρὶ περιπλακείς καὶ ἀποδυρόμενός τε καὶ αἰτιώμενος αὐτὴν, ἀνέμενε τὸν φονεύσοντα.

6. Ὁ δὲ Μαξιμῖνος ὑπὸ πάντων Σεβαστὸς προσαγορευθεὶς, πέμπει τινὰς τοὺς φονεύσοντας τὸν Ἀλέξανδρον καὶ τὴν μητέρα, καὶ εἴ τινες ἀνθίσταντο τῶν σὺν αὐτῷ. Οἱ δὲ ἐπιπηδήσαντες τῇ σκηνῇ, αὐτόν τε ἀναιροῦσι καὶ τὴν μητέρα, καὶ εἴ τινες ἐδόκουν ἐκεῖνῳ φίλοι, πλὴν τῶν πρὸς ὀλίγον φυγεῖν δυνηθέντων· πάντας γὰρ ὁ Μαξιμῖνος μετ' οὐ πολὺ συλλαβὼν ἀπέκτεινεν. Τέλος μὲν δὴ τοιοῦτο κατέλαβε τὸν Ἀλέξανδρον καὶ τὴν μητέρα, βασιλεύσαντα ἔτεσι ἰδ', ὅσον πρὸς τοὺς ἀρχομένους, ἀμέμπτως καὶ ἀναιμωτί· φόνου τε γὰρ καὶ ὠμότητος ἀκρίτων τε ἔργων· ἀλλότριος ἐγένετο, εἰς τε τὸ φιλάνθρωπον καὶ εὐεργετικὸν ἐπιρρεπῆς. Πάνυ γοῦν [ἄν] ἢ Ἀλεξάνδρου βασιλεία εὐδοκίμησεν εἰς τὸ δλόκληρον, εἰ μὴ διεβέβλητο αὐτῷ τὰ τῆς μητρὸς εἰς φιλαργυρίαν τε καὶ μικρολογίαν.

142.

ΜΑΞΙΜΙΝΟΣ.

Exc. De virt. p. 830 : Ὅτι Μαξιμῖνος παραλαβὼν τὴν ἀρχὴν, πολλὴν τὴν μεταβολὴν ἐποίησατο,

τραχύτατα καὶ μετὰ πολλοῦ φόβου τῇ ἐξουσίᾳ χρώμενος, ἔκ τε ἡμέρου βασιλείας εἰς τυραννίδος ὠμότητα μεταγαγεῖν πάντα ἐπειρᾶτο. Φύσει δὲ ἦν τὸ ἥθος, ὥσπερ καὶ τὸ γένος, βάρβαρος, τό τε φονικὸν πάτριον ἔχων. Εὐθέως οὖν τοὺς τε φίλους πάντας, οἱ συνῆσαν τῷ Ἀλεξάνδρῳ, συνέδροί τε ὑπὸ τῆς συγκλήτου ἐπιλεχθέντες, ἀπεσκευάσατο, μόνος εἶναι βουλόμενος ἐν τῷ στρατῷ, καὶ μηδένα αὐτῷ παρεῖναι ἐκ συνειδήσεως εὐγενοῦς [κρείττονα]. Πλείστους δὲ αὐτῶν καὶ ἀπέκτεινεν ἐπιβουλὰς ὑποπτεύων. Τόν τε γὰρ Μάγνον καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ διὰ τὴν πρὸς Γερμανοὺς νομισθεῖσαν προδοσίαν ἀνείλεν. Εἶχετο γὰρ τῆς πρὸς αὐτοὺς μάχης.

143.

Exc. De ins. p. 49 : Ὅτι ἐπὶ Μαξιμίνου τοῦ βασιλέως ἐγένετό τις καὶ Ὀσροηνῶν ἀπόστασις, οἱ πάνυ ἀλγοῦντες ἐπὶ τῇ Ἀλεξάνδρου τελευτῇ, τινὶ Κουαρτίνῳ, τὴν ὑπατον ἀρχὴν διανύσαντι, φίλῳ δὲ γενομένῳ τοῦ Ἀλεξάνδρου, πορφυρίδα τε δλεθρίαν περιέβαλον ἄκοντι, καὶ αὐτοκράτορα ὠνόμασαν. Ἐκεῖνος μὲν οὖν ἐν τῇ σκηνῇ καθεύδων ἐπιβουλευθεὶς νύκτωρ ἀνηρέθη ὑπὸ τοῦ συνοντος αὐτῷ φίλου πρὸς χάριν τοῦ Μαξιμίνου.

144.

Exc. De virt. p. 833 : Ὅτι καὶ ἀποστάσεις ἐγίνοντο ἐπὶ Μαξιμίνου. Ἐτι γὰρ εἰς τραχύτητα μᾶλλον καὶ ὠμότητα ἠκόνησαν τὴν τοῦ Μαξιμίνου ψυχὴν, καὶ πρότερον οὕτω πεφυκυῖαν. Ἦν δὲ καὶ τὴν ὄψιν φοβερώτατος καὶ μέγιστος τὸ σῶμα.

145.

Ibid. p. 833 : Ὅτι ἐπὶ Μαξιμίνου πολλή τις ἦν περὶ τοὺς ὑπηκόους ἀπανθρωπία καὶ φόνοι πολλοί. Ἀνεσείσθη γὰρ πᾶσα ἡ Ῥωμαίων πολιτεία συκοφάνταις τε καὶ δούλοις ἐκδοθεῖσα. Ἐκάστης γοῦν ἡμέρας ἦν ἰδεῖν τοὺς χθές πλουσίους μεταιτοῦντας. Τοσαύτη τις ἦν τῆς τυραννίδος ἢ φιλοχρηματία. Πολλοὶ δὲ καὶ φυγαῖς καὶ θανάτοις ἐζημιοῦντο. (Καὶ) ἐφ' ὅσον μὲν οὖν εἰς τοὺς καθ' ἓνα ταῦτα ἐπράττετο, οὐ πάνυ τι τοῖς δήμοις ἔμελε· τὰ γὰρ τῶν εὐδαιμονεῖν δοκούντων ἢ πλουσίων πταίσματα πρὸς τῶν ὀχλῶν οὐ μόνον ἀμελεῖται, ἀλλὰ τινὰς τῶν κακοήθων καὶ φαύλων ἔσθ' ὅτε καὶ εὐφραίνει τῷ φθόνῳ. Ἐπεὶ δὲ ὁ Μαξιμῖνος τοὺς πλείστους τῶν ἐνδόξων οἰκῶν εἰς πενίαν περιστήσας, ὥρθη μετελθεῖν εἰς τὰ δημόσια, καὶ εἴ τινα χρήματα ἦν πολιτικά καὶ εἰς εὐθηνίας ἢ νομὰς τῶν δημοτῶν ἰθροισμένα, εἰς ἑαυτὸν μετήγαγε, ναῶν τε ἀναθήματα καὶ ἀγάλματα πόλεων, καὶ εἴ τι καλλώπισμα ἦν, ἔχωνεύετο (ὅπερ μά-

— § 4. Παπιανὸς... νομοθέτης] Hæc non sunt ap. Herodianum. E margine irrepserint. — § 5. προὔκαλοῦντο] Her., προσεκ. cod. — δειλὸν] μικρὸν Her. — φονεύσοντα] Her., φονεύσαντα cod. — § 6. πρὸς ὀλίγον] Her., προσολίγων cod. — πάντας γὰρ] οὐς πάντας Her.

Fr. 142. Eadem Suidas v. Μαξιμῖνος. Vide Herodian. VII, 1, 1-20. — μηδένα αὐτῷ] Herod.; μηδὲν αὐτῷ cod. et Suidas. Mox κρείττονα ex Herodiano supplēvi. — τόν τε γὰρ Μάγνον κτλ.] Hæc om. Suidas.

Fr. 143. V. Herodian. VII, 1, 21. — Κουαρτίνῳ] Herod., Κουαρτίωνι codex.

Fr. 144. V. Herodian. VII, 1, 25, qui postquam de Quartino verba fecit, subjicit : Τοιαῦται μὲν δὴ τινες αἰτίαι ἐτι μᾶλλον εἰς τραχύτητα καὶ ὠμότητα κτλ., ut ap. Nostrum.

Fr. 145. V. Herodian. VII, 3, 1-17. — Καὶ ἐφ' ὅσον] Ἐς ὅσον Her. — εὐδαιμονεῖν] Her., εὐδοκίμειν cod. — ἀγάλματα πόλεων] θεῶν ἁγ. Her. Fort. : καὶ εἴ τι πόλεων κ.

λίστα τοὺς δῆμους ἐλύπει, πένθος τε δημόσιον ἐνεποίει, δίχα μάχης ὄψις πολιορκίας, ὥς τινες τῶν δημοτῶν καὶ εἰς χεῖρας ἐλθεῖν)· ἐντεῦθεν μάλιστα αἱ ψυχαὶ τῶν ἀπάντων ἀπηρέσκοντο, οἳ τε στρατιῶται ὠνειδίζοντο, ὥς δὴ δι' αὐτοὺς ταῦτα πράττοντος Μαξιμίνου. Αἰτίαι μὲν οὖν αὗται εἰς μῖσος καὶ ἀπόστασιν ἅπαντας παρώξυνον.

146.

Exc. De ins. p. 50 : Ὅτι διὰ τὴν τραχύτητα καὶ ὠμότητα τοῦ Μαξιμίνου εἰς μῖσος καὶ ἀπόστασιν πάντες παρωξύνοντο, ἄρξασθαι δὲ οὐδεὶς ἐτόλμα, ἄχρις οὗ Λιβύες ἐπανέστησαν, ἐξ αἰτίας τοιαύτης. Ἐπετρόπευέ τις τῆς Καρχηδονίας χώρας τραχύτατα καὶ μετὰ πάσης ὠμότητος, καταδίκας τε ποιῶν καὶ χρημάτων εἰσπράξεις, βουλόμενος εὐδοχιμεῖν παρὰ τῷ Μαξιμίνῳ. Ἐκεῖνός (τε) γὰρ τοὺς ἀρμόζοντας τῇ αὐτοῦ γνώμῃ ἐπελέγετο. Διὸ τῆς Λιβύης ἀρχῶν πᾶσιν μὲν βιασίως ἐπεφέρετο, νεανίσκους δὲ τινες τῶν παρ' ἐκείνοις εὖ γεγονότων [καὶ] πλουσίων, καταδίκαις περιβαλὼν, εἰσπράττειν [τὰ] χρήματα εὐθέως ἐπειράτο, πατρῶν τε καὶ προγονικῶν οὐσιῶν αὐτοὺς ἀναιρεῖσθαι. Ἐφ' οἷς ἀλγήσαντες οὗτοι, τὰ μὲν χρήματα δώσειν ὑπέσχοντο, τριῶν ἡμερῶν αἰτήσαντες ἀνάθεσιν· συνωμοσίαν δὲ ποιησάμενοι, πάντας οὓς ᾔδεισαν ἢ πεπονθότας τι δεινὸν ἢ παθεῖν δεδοικότες, πείσαντες, κελεύουσι νύκτωρ κατελθεῖν τοὺς ἐκ τῶν ἀγρῶν νεανίσκους, ξύλα τε καὶ πελέκεις ἐπιφέρεισθαι. Οἱ δὲ μέγα τι πλῆθος συνελθόντες, ἅμα τῷ περιόρηριον γενέσθαι εἰς τοὺς τῶν δεσποτῶν οἴκους ἀπαντῶσι, καὶ σὺν αὐτοῖς πάντες ὁρμῶσι ξιφῆρεις· καὶ πρότερον μὲν τὸν ἐπίτροπον αἰφνιδίως ἀναιροῦσι, καὶ πολλοὺς τῶν περὶ αὐτὸν στρατιωτῶν· ἔπειτα καὶ τὸν τῆς χώρας ἡγούμενον.

2. Ὡς δὲ ταῦτα αὐτοῖς προεχώρησεν, ἐν ἔργοις μείζοσιν ᾗδεσαν [μόνην ἑαυτοῖς σωτηρίαν ὑπάρχουσαν]· πᾶν τε τὸ ἔθνος ἀναπείσαντες εἰς ἀπόστασιν (ὅπερ ᾗδεσαν πάλαι μὲν εὐχεσθαι μίσει Μαξιμίνου, φόβῳ δὲ κωλύεσθαι), μεσαζούσης ἡμέρας [ἐπείασιν] ἐπὶ τὴν τοῦ ἀνθυπατεύοντος οἰκίαν· Γορδιανὸς δὲ ἦν ὄνομα, κλήρῳ μὲν τὴν ἀνθύπατον λαχὼν, πρεσβύτης δὲ εἰς ἔτος π' ἐληλακῶς, πολλῶν τε πρότερον [ἄρξας ἔθνων, ἐν τε πράξεσι μεγίσταις ἐξετασθεῖς].

3. *** πράξεις ὑπατικὰς (Σαβῖνος δὲ ἦν ὄνομα αὐτῷ), βουλόμενον κωλύσαι τὰ γινόμενα, ξύλῳ παισθέντα κατὰ τοῦ κρανίου τελευτῆσαι. Καὶ ὁ μὲν δῆμος ἐν τούτοις ἦν. Ἡ δὲ σύγκλητος ἅπαξ ἀναρριφέντος κινδύνου, πάντα ἔπραττεν εἰς τὸ ἀποστῆσαι τὰ ἔθνη, πρεσβείαν πρὸς πάντας ἡγουμένους πέμπουσα, καὶ τὴν Ῥωμαίων

γνώμην δηλοῦσα, δεομένη τε συναίρεσθαι τῇ πατρίδι. Οἱ πλείστοι μὲν οὖν προσήκοντο τὴν πρεσβείαν· ὀλίγοι δὲ τινες διεχρήσαντο τοὺς ἐλθόντας.

3. Καὶ τὰ μὲν κατὰ τὴν Ῥωμαίων πόλιν τε καὶ γνώμην τοιαῦτα ἦν. Ἐν δὲ τῇ Καρχηδόνι οὐχ ὥς ἡλπισαν τὰ πράγματα προὔχῳ. Καπελλιανὸς γὰρ ἦν τις ὄνομα τῶν ἀπὸ συγκλήτου· ἡγεῖτο δὲ Μαυρουσίων τῶν ὑπὸ Ῥωμαίοις Νομάδων, ἔχων καὶ στρατιωτῶν οὐκ εὐκαταφρόνητον δύναμιν. Τοῦτον ὁ Γορδιανὸς τῆς ἀρχῆς παραλύσας, τοῦ ἔθνους ἐξελεῖν ἐκέλευσεν. Ὁ δὲ τὸν στρατὸν ἀθροίσας, κατῆλθεν ἐπὶ τὴν Καρχηδόνα. Ὡς δὲ ἀπηγγέλθη τῷ Γορδιανῷ ὁ στρατὸς προσίων τῇ πόλει, αὐτὸς τε ἐν ἐσχάτῳ δέει ἦν, οἳ τε Καρχηδόνιοι ταραχθέντες, οἰόμενοι τε ἐν πλήθει ὄχλου, οὐκ ἐν εὐταξίᾳ στρατοῦ, νικᾶν, πανδημεῖ πάντες ἐξίσιν.

5. Ὁ Γορδιανὸς μὲν οὖν ὁ πρεσβύτης ἅμα τῷ τῆς Καρχηδόνας ἐπιβῆναι ἐν ἀπογνώσει γεγόμενος, ἐννοῶν τὴν δύναμιν Μαξιμίνου, οὐδὲν δὲ ὄρων ἐν Λιβύῃ ἀξιόμαχον, ἀνήρτησεν ἑαυτὸν βρόχῳ. Κρυπτομένης [δὲ] αὐτοῦ τῆς τελευτῆς, τὸν υἱὸν αὐτοῦ στρατηγήσοντα τοῦ πλῆθους εἶλοντο. Γενομένης δὲ συμβολῆς, ἅπαντες οἱ Καρχηδόνιοι διεφθάρησαν· οὐχ ὑπομείναντες γὰρ τὴν ἔφοδον τῶν βαρβάρων, ἀλλὰ πάντα ἃ ἐπεφέροντο ὅπλα ῥίψαντες ἔφυγον· ὠθούμενοι δὲ ὑπ' ἀλλήλων οἱ πλείους ἀπώλοντο. Ἐνθα καὶ ὁ τοῦ Γορδιανοῦ υἱὸς ἀνῆρέθη, καὶ οἱ περὶ αὐτὸν πάντες, ὥς διὰ πλῆθος πτωμάτων μηδὲ τοὺς νεκροὺς ταφῆναι μηδὲ τοῦ Γορδιανοῦ τοῦ νέου εὐρεθῆναι σῶμα. Πολλὴ δὲ οἰμωγὴ κατὰ τὴν πόλιν γυναικῶν τε καὶ παίδων ἐγένετο. Τοιούτῳ μὲν δὴ τέλει ὁ Γορδιανὸς ἐχρήσατο, βιώσας τὰ πρῶτα εὐδαιμόνως, ἐν εἰκόνι τε βασιλείας τελευτήσας.

6. Ὁ δὲ Καπελλιανὸς εἰς Καρχηδόνα εἰσελθὼν, πάντας τε τοὺς πρωτεύοντας ἀπέκτεινεν, καὶ εἴ τινες διεσώθησαν ἐκ τῆς μάχης, ἐφείδετο οὐδενός, οὔτε ἱερῶν συλήσεως, οὔτε χρημάτων ἀρπαγῆς· ἀλλὰ καὶ τὰς λοιπὰς περιέει πόλεις τοιαῦτα ὄρων. Ὡς δὲ ἐς τὴν Ῥώμην ἐδηλώθη ἡ τοῦ πρεσβύτου τελευτὴ, ἐν πολλῇ ἀφασίᾳ ἐγένοντο. Ἐδοξεν οὖν αὐτοῖς συνελθεῖν καὶ περὶ τῶν πρακτέων σκέψασθαι, καὶ προστησαμένους ἐπιλέξασθαι βασιλέα. Συνῆλθον [οὖν] εἰς τὸ Καπιτώλιον, καὶ ψηφίζονται βασιλεῖς Μάξιμόν τε καὶ Βαλβῖνον, εὐθέως τε αὐτοκράτορας ὀνομάζουσιν.

7. Ὁ δὲ Μαξιμίνος ἦσθη μὲν ἐπὶ τῇ τῶν Ἰταλιωτῶν εὐθὺς φυγῇ, ἐλπίζων πάντας τοῦτο ποιήσειν· ὁ δὲ στρατὸς ἤχθετο, ἐν ἀρχῇ λιμοῦ πειρώμενος. Διανυκτερεύ-

— καὶ εἰς χεῖρας ἐλθεῖν] male; καὶ χεῖρας ἀνατείνειν καὶ τοὺς νεῶς φρουρεῖν Herod.

Fr. 146. V. Herodian. VII, 4, 1 usque ad finem operis. — ἐπετρόπευέ τις] Her., ἐπιτροπέυεται cod. — ἐκεῖνός τε γὰρ] τε bene habet ap. Herodianum; male in Excerpto nostro. — νεανίσκους] Her., νεανίους cod. — ἔπειτα καὶ τὸν τῆς χώρας ἡγούμενον] i. e. Gordianum. Sed eum tunc non interfecerunt, ut ex seqq. patet. De suo hæc excerptor adjecit. — § 2. ἐν ἔργοις] ἐνέργοις cod. Dein codex: μ. ἔδοσαν, quod ex Herod. in ᾗδεσαν mutavi adjecto supplemento. — πολλῶν δὲ πρότερον] sententiam explevi ex Herodian. VII, 5, 3. Deinde lacunæ signum posui. Etenim quæ continuo sequuntur in codice verba πράξεις πρότερον, Σαβῖνος δὲ κτλ., ea leguntur in Herodian. VII, 7, 8. Folium codicis ejus ex quo noster codex descriptus est, excidisse videtur. — § 4. Καπελλιανὸς] Herodian. VII, 9, 1; Καπελιανὸς cod. — νικᾶν] deb. cum Herodiano: τὸ εὐλεπὶ τῆς νίκης εἶναι. — § 6. καὶ εἴ τινες] καὶ οἵτινες cod. εἴ τινες καὶ... ἐφείδετό τε οὔτε ἱερῶν κτλ. Herod. — § 7. διανυκτερεύοντες cod.

σαντες οὖν [οἱ μὲν ἐν τῇ πόλει, οἱ δ' ἐν τῷ πεδίῳ] ἐπὶ τὰς Ἀλπεῖς ἤγοντο, ὄρη ὑψηλά. Ὡς δὲ ταύτας διέβησαν ἀκωλύτως, καταβαίνοντες εἰς τὸ πεδίον, ἤδη ἀνεθάρρησάν τε καὶ ἐπαιάνισαν. Ἐνθα ἦν πόλις Ἀκυληία· πρὸς ἣν καταχθεῖς ὁ Μαξιμῖνος εὔρε μὲν τὰς πύλας κεκλεισμένας, τὸν δὲ στρατὸν ἤδη ἀπαγορεύειν καὶ ἀναχωρεῖν βουλόμενον τῆς πολιορκίας, βαλλόμενον λίθοις τε καὶ δόρασιν. Ὁ δὲ Μαξιμῖνος ἀγανακτῆσας πρὸς τοὺς στρατηγούς, ὡς ἀμελέστερον μαχομένους, αὐτὸς τῆς μάχης εἶχετο.

8. Οἱ δὲ ἀπὸ τῆς Ἀκυληίας πανδημεὶ ἐπὶ τῶν τειχῶν νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν ἀπεμάχοντο. Ἐστρατήγουν δὲ αὐτῶν καὶ πάντα διὰ φροντίδος εἶχον ἄνδρες β' ἀπὸ ὑπατείας, ἐπιλεχθέντες δὲ ὑπὸ τῆς συγκλήτου· ὅν δ' μὲν Κρισπῖνος, ὁ δὲ Μηνόφιλος ἐκαλεῖτο· καὶ μετὰ πολλῆς προνοίας τὰ ἐπιτήδεια εἰσεκομίσαντο. Ἦν δὲ καὶ ὕδατος ἀφθονία. Τῷ δὲ Μαξιμίνῳ ἔδοξε πέμπειν ἐν σχήματι πρεσβείας τοὺς κάτωθεν διαλεζομένους, εἰ ἄρα πείσειαν αὐτοὺς ἀνοῖξαι τὰς πύλας. Ὁ δὲ Κρισπῖνος περιέθεε, δεόμενος μὴ πείθεσθαι ὑποσχέσεσι τυράννου ἐπιόρχου, ἀλλὰ πρὸς τὴν Ῥωμαίων σύγκλητον εὐνοίαν φυλάττειν· πολλῶν δὲ καὶ χρησμῶν αὐτοῖς καὶ μαντείων αἰσίων γενομένων, ἔπεισεν αὐτοὺς ἀποδιῶξαι τοὺς πρέσβεις.

9. Ὁ δὲ Μαξιμῖνος ταῦτα μαθὼν πλείονι τῷ θυμῷ ἐχρήσατο, καὶ γεφυρώσας τὸν παραρρέοντα ποταμὸν, προσήγγισε τῷ τείχει, καὶ τειχομαχεῖν ἤρξατο παντὶ σθένει. Πολλῶν δὲ σχεδὸν ἐκάστης ἡμέρας γενομένων προσβολῶν, καὶ παντὸς τοῦ στρατοῦ ὥσπερ σαγηνεύοντος τὴν πόλιν, μετὰ πολλῆς βίας καὶ προθύμου μάχης ἀντεῖχον οἱ Ἀκυληῖοι πανδημεὶ ἅμα γυναῖξί καὶ παισίν, οὐδὲ τις ἦν, ὃς μὴ μετεῖχε τῶν ὑπὲρ πατρίδος πόνων· οὐδὲ ᾧετο Μαξιμῖνος ἄλλως αὐτῷ τὴν ἐπὶ Ῥώμην ὁδὸν ἔσεσθαι εὐπρεπῇ, εἰ μὴ πρότερον τὴν ἀντιστᾶσαν τῆς Ἰταλίας πόλιν καθέλη. Ὑποσχέσεσί τε οὖν καὶ δωρεαῖς αὐτός τε καὶ ὁ παῖς αὐτοῦ, ὃν πεποιήκει Καίσαρα, περιθέοντες τὸν στρατὸν ἀνέπειθον.

10. Οἱ δὲ Ἀκυληῖοι λίθοις τε [καὶ] κιρνῶντες θείῳ καὶ ἀσφάλτῳ πίσσαν καὶ ἔλαιον ἔβαλλον τὸν στρατὸν· πυρώσαντες γὰρ ταῦτα, ὁμβροῦ δίκην κατεχώνυον, ὥστε γυμνοῦσθαι αὐτοὺς τῶν ὀπλῶν καιομένους, καὶ διαφθεῖρεσθαι τὰ τε πρόσωπα καὶ τὰς χεῖρας ἀκρωτηριζομένους· ἀλλὰ μὴν καὶ τὰς προσαγομένας μηχανὰς ταύτῃ τῇ σοφίᾳ κατέκαιον. Ἰὼν μὲν οὖν πρώτων ἡμερῶν ἀντίπαλός πως καὶ ἰσόρροπος ἔμενεν ἡ τύχη τῆς μάχης· χρόνου δὲ γενομένου, ὃς τε στρατὸς τοῦ Μαξιμίνου ὀκνηρὸς ἐγένετο, καὶ πταίων τῆς ἐλπίδος ἀθύμως διέκειτο· οἱ δὲ Ἀκυληῖοι ἐρρώνυντό τε καὶ τῶν στρατιωτῶν κατεφρόνουν, ὥστε καὶ σκίωπτειν τὸν Μαξιμῖνον, καὶ ὕβρεις αἰσχυρὰς [εἰς] αὐτὸν ἀπορρίπτειν· ἐφ' αἷς ἐκεῖνος κινούμενος τοὺς ἰδίους ἐκόλαζεν, ὡς ῥαθύμως καὶ ἀνάνδρως προσφερομένους τῇ πολιορκίᾳ· ὅθεν αὐτῷ

περιεγένετο πρὸς μὲν τῶν οἰκείων μῖσός τε καὶ ὀργή, πρὸς δὲ τῶν ἀντιπάλων καταφρόνησις.

11. Συνέβαινε δὲ τοῖς Ἀκυληῖοις πολλὴν ὑπάρχειν τῶν ἐπιτηδείων ἀφθονίαν, πάντων ἐν τῇ πόλει σεσωρευμένων· ὁ δὲ στρατὸς τοῦναντίον ἐν σπάνει πάντων ὑπῆρχεν, ὑπὸ σκηναῖς τε αὐτοσχεδίοις καὶ γυμνῷ τῷ ἀέρι διατρίβων. Οἱ γὰρ Ῥωμαῖοι πάντα προκατέλαβον, ὑπατικούς ἄνδρας προχειρισάμενοι τῆς κατὰ τὴν Ἰταλίαν φρουρᾶς. Συνέβαινε δὲ καὶ τὸν στρατὸν δοκοῦντα πολιορκεῖν, αὐτὸν πολιορκεῖσθαι· ὅθεν ἐν ἀπογνώσει γενόμενοι οἱ στρατιῶται, τὰ τε κατὰ τὴν Ῥώμην καὶ πᾶσαν τὴν Ἰταλίαν πυθόμενοι, αἰφνιδίως, ἀναπαυομένου τοῦ Μαξιμίνου ἐν τῇ σκηνῇ, καὶ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐν ἀνέσει τοῦ πολέμου οὔσης, τῶν τε πλείστων εἰς τὰς σκηνὰς ἀνακεχωρηκότων, ἔδοξε τοῖς στρατιώταις, οἱ πρὸς τῇ Ῥωμαίων πόλει στρατόπεδον εἶχον ὑπὸ τὸ καλούμενον Ἀλθανὸν, ἐνθα παῖδας καὶ γυναῖκας καταλελοίπεσαν, φονεῦσαι τὸν Μαξιμῖνον, ὡς παύσαιντο χρονίου πολιορκίας, μηκέτι [δὲ] πορθοῖεν Ἰταλίαν ὑπὲρ τυράννου κατεγνωσμένου καὶ μεμισημένου. Τολμήσαντες οὖν ἐπίασι τῇ σκηνῇ περὶ μέσῃ ἡμέρᾳ, συναραμένων αὐτοῖς καὶ τῶν δορυφόρων, τὰς τε εἰκόνας ἐκ τῶν σημείων κατασπῶσι, καὶ αὐτὸν σὺν τῷ παιδὶ ἀναιροῦσι. Φονεύουσι δὲ καὶ τὸν ἐπάρχοντα τοῦ στρατοῦ, πάντας τε ἀναιροῦσι τοὺς ἐκείνῳ θυμήρεις· ῥίψαντές τε τὰ σώματα τοῖς βουλομένοις ἐνυβρίζειν, [εἶασαν] κυσί τε καὶ ὄρνεσι βοράν· τούτων δὲ τὰς κεφαλὰς ἐς Ῥώμην ἔπεμψαν. Τοιούτῳ μὲν δὴ τέλει Μαξιμῖνος καὶ ὁ παῖς αὐτοῦ ἐχρήσαντο, βασιλεύσαντες ἔτη γ', δίκας πονηρᾶς ἀρχῆς ὑποσχόντες.

ΜΑΞΙΜΟΣ ΚΑΙ ΒΑΛΒΙΝΟΣ.

12. Ὁ δὲ στρατὸς ὡς ἐπύθετο τὰ γενόμενα, πρὸς τὴν Ἀκυληίαν παραγενόμενος ἐν εἰρηνικῷ σχήματι, ἐντὸς μὲν τῶν τειχῶν οὐχ ὑπεδέχθη, τοὺς δὲ ὑπὸ τῆς συγκλήτου ἀναδειχθέντας αὐτοκράτορας εὐφήμεν· οὕτω τε ἔμεινεν παρὰ τὰ τείχη, κομιζόμενος τὰ χρειώδη παρὰ τῶν ἐνδον. Οἱ δὲ ἵππεῖς οἱ τὴν Μαξιμίνου κεφαλὴν κομίζοντες, μεταξὺ Ἀλτίνου τε καὶ Ῥαβέννης περιέτυχον Μαξίμῳ αὐτοκράτορι, διατρίβοντι ἐν Ῥαβέννῃ, ἐνθα τοὺς τε ἀπὸ Ῥώμης ἐπιλέκτους καὶ τοὺς ἀπὸ Ἰταλίας λογάδας ἤθροιζεν· ἀφῆκτο δὲ αὐτῷ καὶ συμβάχων πλῆθος. Παρασκευάζοντι δὲ αὐτῷ τὰς δυνάμεις προσίασιν [οἱ] τὴν κεφαλὴν Μαξιμίνου φέροντες καὶ τοῦ παιδός· εὐθέως τε Μάξιμος πέμπει τοὺς ἵππεῖς ἐς τὴν Ῥώμην, ἀγγέλλοντας τὰ πραχθέντα τῷ δήμῳ, καὶ τὴν κεφαλὴν κομίζοντας τοῦ πολεμίου ἀνεσκολοπισμένην, ὡς πᾶσι περίοπτος εἶη. Καὶ οὐδὲν εἰπεῖν ἔστιν λόγῳ ἐκείνης τῆς ἡμέρας τὴν ἐορτήν. Οὐδὲ γὰρ ἡλικία τις ἦν ἢ μὴ πρὸς τοὺς βωμούς τε καὶ τὰ ἱερὰ ἡπείγετο· [οὔτε] τις ἔμενεν οἶκος, ἀλλ' ὥσπερ ἐνθουσιῶντες ἐφέροντο,]

— ἐπαιώνησαν cod. — § 10. πίσσαν καὶ ἔλαιον] καὶ πίσση καὶ ἐλαίῳ cod. Herodian. VIII, 4, 26 : οἱ δὲ Ἀκυληῖοι λίθοις τε ἔβαλλον ἄνωθεν, καὶ κιρνῶντες θείῳ καὶ ἀσφάλτῳ πίσσαν ἐλόντες (1. ἐλαίον τε)... κατεσκεδάννυσαν.

συνηδόμενοι τε ἀλλήλοις καὶ ἐς τὸν ἱππόδρομον συνθέοντες [ὥσπερ ἐκκλησιάζοντες χωρίῳ. Ὁ δὲ Βαλδίνος] καὶ αὐτὸς ἐκατόμβας ἔθυσεν· ἀρχαί τε πᾶσαι καὶ ἡ σύγκλητος, ἕκαστός τε ὥσπερ ἀποσεισάμενος πέλεκυν τοῖς αὐχέσιν ἐπικείμενον, ὑπερευφραίνετο, εἰς τε τὰ ἔθνη ἄγγελοι καὶ κήρυκες διεπέμποντο. Καὶ ὁ Μάξιμος ἐπιστάς τῃ Ἀκυληίᾳ, ὑπεδέχθη μεγαλοφρόνως, πρεσβείας τε ἐκ πάσης τῆς Ἰταλίας δεχόμενος, εἰκόνας τε καὶ ἀγάλματα καὶ στεφάνους. Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ στρατὸς ὁ τὴν Ἀκυληίαν πορθήσας προῆει ἐν εἰρηνικῷ σχήματι δαφνηφορῶν ἀνάγκη· ἡγανάκτου γὰρ ὄρωντες τὸν μὲν ὑπ' αὐτῶν ἐπιτεχθέντα βασιλεύειν καθηρημένον, κρατοῦντας δὲ τοὺς ὑπὸ τῆς συγκλήτου ἡρημένους.

13. Ὁ δὲ Μάξιμος, συγκαλέσας πάντας, βασιλικῶς ἀπεφῆνατο, ἀμνηστίαν τε πάντων ὑποσχόμενος καὶ χρημάτων πολλῶν διανομάς· ὀλίγων τε ἡμερῶν διατρίψας, τὴν εἰς τὴν Ῥώμην ἐπάνοδον συνεκρότει. Καὶ τὸ μὲν ἄλλο στρατιωτικὸν ἀπέπεμψεν εἰς τὰ ἔθνη καὶ εἰς τὰ οἰκεῖα στρατόπεδα, αὐτὸς δὲ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ῥώμην σὺν τοῖς δορυφόροις καὶ τοῖς ὑπὸ Βαλδίνῳ στρατευομένοις. Ἐπανῆλθον δὲ καὶ οἱ ἀπὸ Γερμανίας ἐληλυθότες σύμμαχοι· ἐθάρρει γὰρ αὐτῶν τῇ εὐνοίᾳ, ὥς καὶ τοῦ ἔθνους ἐπιεικῶς πρότερον ἄρξας, ὅτε ἰδιώτευσεν. Εἰσιόντι δὲ αὐτῷ εἰς τὴν Ῥώμην ὁ τε Βαλδίνος ὑπῆντετο, ἐπαγόμενος Γορδιανὸν Καίσαρα, ἡ τε σύγκλητος καὶ ὁ δῆμος εὐφημοῦντες ὥσπερ θριαμβεύοντα ὑπεδέχοντο· ἔχαιρέ τε ὁ δῆμος αὐτοῖς, σεμνυνόμενος εὐπατρίδαις καὶ ἀξίοις τῆς βασιλείας.

14. Οἱ δὲ στρατιῶται διοίδαινον τὰς ψυχὰς ἐβαροῦντό [τε] αὐτῶν αὐτὴν τὴν εὐγένειαν, καὶ ἡγανάκτου ὅτι ἄρα ἔχοιεν ἐκ συγκλήτου βουλῆς βασιλέας. Ἐλύπου δὲ αὐτοὺς καὶ οἱ Γερμανοὶ παρόντες· ἀντιπάλους γὰρ ἡλπίζον ἔχειν· τό τε Σεθήρου ὑπόδειγμα αὐτοὺς ἐτάραττεν, ὃς τοὺς Περτίνακα ἀποκτείναντας ἀπέσωζεν. Ἐπιτελουμένου δὲ ἀγῶνος τοῦ τῶν Καπιτωλίων, πάντων τε περὶ τὴν πανήγυριν ἀσχολουμένων, αἰφνιδίως ἦν εἶχον γνώμην λανθάνουσαν ἐξέφηναν, καὶ τοῦ θυμοῦ μὴ κρατήσαντες ἀνῆλθον ὁμοθυμαδὸν εἰς τὰς βασιλείας, καὶ τοῖς πρεσβύταις βασιλεῦσιν ἐπεισῆλθον. Συνέβαινε δὲ κἀκείνους μὴ πάνυ τι ἀλλήλοις ὁμονοεῖν, οἷάπερ ἡ μοναρχίας ἐπιθυμία εἴωθε ποιεῖν· ὅπερ αὐτοῖς γέγονεν ἀπωλείας αἰτίον. Ὡς γὰρ ἐπύθετο ὁ Μάξιμος ἀφικνεῖσθαι τοὺς πραιτωριανοὺς καλουμένους, ἐβούλετο μεταπέμψασθαι τοὺς Γερμανοὺς συμμάχους. Ὁ δὲ Βαλδίνος οἰόμενος ὁλόν τινα εἶναι κατ' αὐτοῦ καὶ σόφισμα (ἤδει γὰρ τοὺς Γερμανοὺς τῷ Μαξίμῳ εὐνοοῦντας), ἐκώλυε, φάσκων οὐ διὰ τοὺς πραιτωριανοὺς αὐτοὺς ἀφίξεσθαι, ἀλλ' εἰς τὸ περιποιῆσαι τῷ Μαξίμῳ τὴν μοναρχίαν. Ἐν ᾧ δὲ περὶ τούτων διεφέροντο, εἰσδρα-

μόντες οἱ στρατιῶται, ἐκστάντων αὐτοῖς τῶν πυλωρῶν, ἀρπάζουσι τοὺς πρεσβύτας· περιρρήξαντες δὲ ἃς εἶχον ἐσθῆτας, γυμνοὺς τῆς βασιλείου αὐλῆς ἐξάγουσιν μετὰ πάσης αἰσχύνης καὶ ὕβρεως, παίοντες καὶ ἀποσκόπτοντες, γενεῖων τε καὶ ὀφρύων σπαραγμοῖς [καὶ πάσαις ταῖς τοῦ σώματος λώβαις ἐμπαροινοῦντες. Ἐπεὶ δὲ ταῦτα πυθόμενοι] οἱ Γερμανοὶ ὅπλα ἐλάμβανον ὡς ἀμυνοῦντες αὐτοῖς, μαθόντες οἱ πραιτωριανοὶ ἀφικνουμένους αὐτοὺς, [φονεύουσιν] ἤδη πᾶν τὸ σῶμα λεωθνημένους τοὺς βασιλέας, [καὶ] ἐπὶ τῆς λεωφόρου ἀπέρριψαν· ἄραμενοί τε τὸν Γορδιανὸν αὐτοκράτορα ἀναγορεύουσιν, ἐπειδὴ πρὸς τὸ παρὸν ἄλλον οὐχ εὖρον· βοῶντές τε πρὸς τὸν δῆμον, ὅτι ἄρα εἴησαν ἀποκτείναντες, οὗς ὁ δῆμος ἐν ἀρχῇ οὐκ ἐβούλετο ἄρξαι, Γορδιανόν τε ἐπελέξαντο, ἐκείνου τε ἀπόγονον, καὶ ὃν αὐτοὶ Ῥωμαῖοι ἐξεδιάσαντο· ἔχοντές τε αὐτὸν ἀπῆλθον εἰς τὸ στρατόπεδον, καὶ κλείσαντες τὰς θύρας ἡσύχαζον. Οἱ δὲ Γερμανοὶ μαθόντες ἀνηρημένους καὶ ἐρριμμένους, ὧν χάριν ἡπείγοντο, οὐχ ἐλόμενοι πόλεμον μάταιον ὑπὲρ ἀνδρῶν τεθνηκότων, ἐπανῆλθον ἐς τὸ αὐτῶν καταγώγιον. Τέλει μὲν δὴ τοιούτῳ ἐχρήσαντο οἱ προειρημένοι πρεσβῦται.

147.

ΓΟΡΔΙΑΝΟΣ.

Ibid. p. 56 : Ὅτι ἐπειδὴ καὶ Γορδιανὸν ἔμελλε τὸ κοινὸν τοῦ βίου καταλαβεῖν τέλος, ὁ τῆς Συρίας ἡγούμενος ἐπιστέλλει τὸν Περσῶν βασιλέα τοὺς ἰδίους ὅρους ὑπερβάντα τὴν τῶν Ῥωμαίων γῆν κατατρέχειν, καὶ δεῖσθαι τῆς αὐτοῦ παρουσίας τὸν πόλεμον. Ταῦτα Γορδιανὸς ὁ νέος πυθόμενος, λίαν τε ἐν ἀθυμίᾳ γενόμενος, ὁμως ἐπαγγέλλει τὴν ἐπὶ Πέρσας ἔξοδον, καὶ τὰς τοῦ Ἰανοῦ πύλας ἀναπετάσας, αἵπερ ἐπὶ τῶν μεγίστων πολέμων διηνοίγοντο, ὥχετο πρὸς τὴν ἑω. Καὶ ὥς εἰς τὸν Εὐφράτην ἀφίκετο εἰς τε τὰ τοῦ Τίγρητος στόμια, συμβαλὼν τοῖς βαρβάροις, εὐτυχέστατα τὸν πόλεμον διεχείρισε, μεγάλους ἀγῶσι τὰς Παρθικὰς δυνάμεις καταβαλὼν. Ἐκείθεν δὲ μετὰ τὸ πέρας ἐπανιῶν, ἔκτω τῆς ἡγεμονίας ἐνιαυτῷ, πρὸς αὐτοῖς ἤδη τοῖς ὅροις τῆς οἰκείας ἀρχῆς, ὑπὸ Φιλίππου, τὴν βασιλείαν διαδεξάμενου, τοῦ κατ' ἐκεῖνο καιροῦ τὴν τῶν στρατιωτῶν νεολαίαν ἀσχοῦντος, ἐδολοφονήθη· καὶ Φίλιππος ἀνηγόρευθη βασιλεὺς.

148.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ.

Ibid. p. 57 : Ὅτι Φίλιππος βασιλεύσας καὶ τοὺς Σκύθας νικήσας, ἐπὶ τὸ Βυζάντιον ἤλαυνεν. Καὶ ἐλθὼν ἐς Πέρινθον, ὡς ἡγγέλθη αὐτῷ ἐμφυλίου στάσεις συμβῆναι κατὰ τὴν Ῥώμην, ἄστινας Δέκιος ἐποίησεν, ἀπὸ

Fr. 147. διεχείρισεν] διεχείρησεν codex. Joannes, quem inde a Commodi temporibus Historias Herodiani exscripsisse vidimus, nunc redit ad fontem exiliorem. Cf. Eutropius IX, 2 : Gordianus... Janum geminum aperuit, et ad orientem profectus, Parthis bellum intulit, qui jam moliebantur erumpere. Quod quidem mox feliciter gessit, praelisque ingentibus Persas afflixit. Rediens, haud longe a Romanis finibus, interfectus est fraude Philippi, qui post eum imperavit. — ἀνηγορεύθη] ἀναγορευθεῖς cod.

ὑπάτων καὶ ἑπαρχος τῆς πόλεως, τοὺς δυναμένους ἐπι-
σχεῖν τὰ πραττόμενα στέλλει, καὶ τὴν Δεκίου προκα-
ταληψομένους ἐπανάστασιν· αὐτός τε σὺν τοῖς παισὶν
ἐπακολουθεῖν ἐπηγγείλατο. Ὡς δὲ ἐς τὴν Ῥώμην ἔφθα-
σαν οὗς ἔπεμψε Φίλιππος, δώροις τε καὶ κολακείαις τοῦ
δήμου καὶ τῆς βουλῆς ὑπαχθέντες, ἀπαγορεύουσί τε
Φιλίππῳ καὶ τὸν Δέκιον αὐτοκράτορα σὺν τοῖς Ῥω-
μαίοις προσαγορεύουσι. Τούτων ἀγγελλέντων τῷ Φι-
λίππῳ, κατὰ τὴν Βερόην φεύγοντι** καὶ τοῖς ὑποκολ-
πίοις ξίφεσιν ἀναιροῦσιν, πέμπτον ἐνιαυτὸν προστάντα
τῶν πραγμάτων. Ἐν δὲ τῇ Ῥώμῃ τὸν παῖδα τούτου οἱ
τῆς πόλεως στρατιῶται διέφθειραν. Καὶ τὰ μὲν κατὰ
τούτους τοιοῦτον ἔσχε τέλος.

149.

ΔΕΚΙΟΣ.

Exc. De virt. p. 384 : Ὅτι Δέκιος ὁ Ῥωμαίων
βασιλεὺς Φιλίππου διάδοχος βασιλικῶ θεσπίσματι τοὺς
τὰ Χριστιανῶν δοξάζοντας ἐθανάτου καὶ τοὺς οὐ θεοὺς
προσκυβεῖν θέλοντας ἠνάγκαζε.

150.

ΓΑΛΛΟΣ ΚΑΙ ΒΟΛΟΥΣΙΑΝΟΣ.

Exc. De ins. p. 57 : Ὅτι ἐπὶ Γάλλου καὶ Βου-
λουσιανοῦ Αἰμιλιανὸς ὁ τῆς Μυσίας ἑπαρχος καινοτο-
μεῖν ἐπεβάλετο, αὐτῷ τε τὴν βασιλείαν ἐκ προγόνων
ἀρμόττειν φιλονεικῶν, καὶ τῆς Ῥωμαίων βουλῆς μεγί-
στας κατηγορίας ποιούμενος· ἐφ' οὗ οἱ τῆς Ῥωμαίων
προστατοῦντες ἐξουσίας, μεγίστῳ πλήθει στρατεύσαν-
τες, ὑπὸ τῶν οἰκείων ἐπιβουλευθέντες διεφθάρησαν, οὕτω
τρίτον ἐνιαυτὸν ἐν τῇ προστασίᾳ τῶν κοινῶν διατετελε-

χότες, οὐδέ τι λαμπρὸν ἢ βασιλείας ἄξιον κατειργα-
σμένοι, ἐν μνήμῃ δὲ μόνῃ τῶν βασιλέων γενόμενοι.
Ὁ γε μὴν Αἰμιλιανὸς ἐπιπηδῆσας τῇ ἀρχῇ κατὰ τὴν
Σκυθῶν χώραν καὶ τὴν ἐπὶ Ῥώμην ἀφίξιν προθυμού-
μενος, τετάρτῳ μηνὶ τῆς τυραννίδος προδιεφθάρη τε καὶ
ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἠφάνισται.

151.

Exc. Salm. p. 397 : Γάλλου βασιλεύσαντος, ἐ' ἔτη
(μῆνας?) ἐκράτησε λοιμὸς, κινηθεὶς ἀπὸ Αἰθιοπίας
ἕως τῆς δύσεως· μετεδίδοτο δὲ ἀπὸ ἱματίων καὶ ψιλῆς
θέας· καὶ οἱ Σκύθαι περάσαντες τὸν Ἰστρον ἔλαβον
φ' πόλεις. Τὰς γυναῖκας βουλομένας ἐγκύους γενέσθαι
λέγουσι πίνειν ἀπὸ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ καὶ κύειν.

152.

ΓΑΛΛΗΝΟΣ.

Exc. De ins. p. 57 : Ὅτι Γαλληνὸς ἀνηρέθη πρὸς
τῶν οἰκείων στρατιωτῶν, ἐς ὀργὴν ἀναφθέντων, ὅτι δὴ
πόλιν Μογοντίναν, συναραμένην Λολλιανῶ, δὴ νεωτερί-
σαντα καθεῖλε Ποστούμιος, διαρπάσαι μετὰ τὴν νίκην
οὐ συνεχώρησε. Μετὰ δὲ τοῦτον Μάριος, ἀνὴρ εὐτελής
καὶ τῶν περὶ τὰς βαναύσους γεγωνὸς τέχνας, τὴν ἀλουρ-
γίδα περιθέμενος, δευτέρᾳ τῆς βασιλείας ἡμέρᾳ κατα-
κτείνεται. Ἐφ' ᾧ Βικτωρίνος τῶν Γαλλίων τὸ κράτος
ἐκδέχεται· ἄριστος μὲν ἐν τοῖς πολέμοις, ταῖς δὲ τοῦ
σώματος ἡδοναῖς ἡττημένος, ἀλλοτρίους τε ἐνυβρίζων
γάμους, καὶ παρθένους ἀρπάζων. Ὅθεν ἐν Ἀγριππίνῳ,
πόλει Γαλατικῇ, πρὸς τινος στρατιώτου διαφθείρεται,
δευτέρῳ τῆς ἡγεμονίας ἐνιαυτῷ. Καὶ τοῦτον τῆς ἀρχῆς
διαδέχεται Γέτρικος τῶν ἀπὸ τῆς συγκλήτου βουλῆς· ὃς
τὴν Ἀκυτανίαν πρότερον ἡγεμονεύων, βασιλεὺς ὑπὸ

Fr. 148. Σὺν τοῖς παισὶ] σὺν τῷ παιδί? — καὶ κολακείαις] καὶ λακίαις codex. Possis etiam : καὶ λαλίας. Mox la-
cunæ signum posui. Eutropius IX, 3 : *Ambo deinde ab exercitu interfecti sunt, senior Philippus Veronæ, Romæ ju-
nior. Annis quinque imperaverunt.*

Fr. 150. Series narrationis eadem ap. Eutrop. IX, 4 : *Mox imperatores creati sunt Gallus, Hostilianus et Galli
filius Volusianus. Sub his Æmilianus in Mæsia res novas molitus est : ad quem opprimendum quum ambo pro-
fecti essent, Interamnæ interfecti sunt, non completo biennio. Nihil omnino clarum gesserunt. Sola pestilentia
et morbis atque ægitudinibus notus eorum principatus fuit. Æmilianus obscurissime natus obscurius regnavit,
ac tertio mense extinctus est.* — Βολουσιανός] sic etiam in Syncelli codd. p. 376, A, nomen scribitur ; ubi Scaliger
correxīt Βολουσ. — Αἰμιλιανός] Αἰμ. cod. — ἐφ' οὗ] ἐφ' ὧν cod. — οὕτω τρίτον ἐνιαυτὸν] *non completo biennio*
Eutrop., Syncell. : οἱ καὶ βασιλεύουσι κατὰ Δέξιππον (fr. 16) μῆνας ιη', πράξαντες οὐδὲν ἀξιόλογον· κατὰ δὲ ἄλλους τινὰς
ἔτη γ', καὶ καθ' ἑτέρους ἔτη β'. Tres annos habet Chron. Pasch. p. 505 ed. Bonn. Plura de his v. ap. Tillemont. tom. III,
p. 508 sqq. — τετάρτῳ μηνὶ] *tertio mense* Eutrop. Cum nostro facit Zonaras p. 629, A (592 ed. Bonn.) : Κτείνουσι
τὸν Αἰμιλιανὸν οὕτω τέσσαρας μῆνας ἡγεμονεύσαντα. Quattuor menses ei tribuit Victor et Chron. An. cod. Paris. 854.

Fr. 151. Ex eodem fonte vel ex ipso Joanne hausit Chron. Anonym. cod. Paris. 754 in Cramer. An. II, p. 289 :
Γάλλος καὶ Βολουσιανὸς ἐβασίλευσαν ἔτη β', μῆνας η'. Γέγονε δὲ ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτῶν λοιμὸς, κινηθεὶς ἀπὸ ἀνατολῆς μέχρι
τῆς δύσεως· καὶ οὐδεμία πόλις εὐρέθη ἄμοιρος ταύτης τῆς ἀπειλῆς· ἐκράτησε δὲ ἔτη ια' (ιε' n. fr.), ἀρχόμενος ἀπὸ φθινο-
πώρου καὶ λήγων τῇ τοῦ Κυνὸς ἐπιτολῇ. Μετεδίδοτο δὲ ἡ νόσος αὕτη ἀπὸ τε ἱματίων καὶ ψιλῆς θέας. Καὶ οἱ Σκύθαι περά-
σαντες τὸν Ἰστρον, πᾶσαν τὴν δύσιν καὶ Ἰταλίαν, ἀνατολήν τε καὶ Ἀσίαν ἐπόρθησαν καὶ κατέλαβον, δίχα μόνῃς Ἰλίου καὶ
Κυζίκου.

Fr. 152. Ὅτι Γαλληνὸς] Hæc excerptoris culpa turbata sunt. Debebat : ὅτι ἐπὶ Γαλληνῷ Ποστούμιος ἀνηρέθη...
καθεῖλε, διαρπάσαι κτλ. Eutrop. IX, 7 : *Qui (Postumus) seditione militum interfectus est, quod Moguntiacum,
quæ adversus eum rebellaverat, Lolliano res novas moliente, diripiendam militibus tradere nolisset. Post eum
Marius, vilissimus opifex, purpuram accepit, et secundo die interfectus est. Victorinus postea Galliarum
accepit imperium, vir strenuissimus. Sed quum nimia libidinis esset, et matrimonia aliena corrumpere, Agrip-
pinæ occisus est, actuario quodam machinante dolum, imperii sui anno secundo. Huic successit Tetricus se-
nator, qui Aquitaniam honore præsidis administrans, absens a militibus imperator electus est, et apud Bur-*

τῶν στρατιωτῶν καὶ μὴ παρῶν ἤρεθθη· περιθέμενός τε τὴν πορφύραν ἐν Βουρδογάλῳ πόλει τῆς Γαλατίας μεγίσταις ἀνέπεσε παραχαῖς.

2. Ὅτι Ὀδενάθος ἐξ ἐπιβουλῆς Γαλλιηνοῦ ἀναιρεῖται· καὶ τῶν ἐκεῖσε πραγμάτων ἀντιλαμβάνεται Ζηνοβία, συνοικοῦσα μὲν Ὀδενάθῳ, φρονήματι δὲ ἀνδρείῳ χρωμένη, καὶ διὰ τῶν ἐκείνῳ συνόντων τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρὸς ἐκδικοῦσα.

3. Ὅτι Γαλλιηνὸς περὶ Μεδιόλανον πόλιν, σὺν τῷ ἀδελφῷ Βαλεριανῷ, μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς τελευτὴν, ὃς ἐβασίλευσεν ἐνιαυτοὺς ἑξ, ἀπὸ τοῦ Δελματῶν ἱππάρχου κατακτείνεται· οὗτος δὲ ἦν Ἡρακλειανὸς, ὃς συμπράξας Κλαυδίῳ διὰ τινος τῶν τολμηροτάτων κατὰ τὸ δεῖπνον τὸν Γαλλιηνὸν ἀποσφάττει.

153.

ΚΛΑΥΔΙΟΣ.

Exc. De ins. p. 58 : Ὅτι ἐπὶ Κλαυδίου τοῦ βασιλέως Αὐρίολος ἐπὶ χρόνον συχνὸν ἔξω τῆς Γαλλιηνοῦ καταστήσας ἑαυτὸν ἐξουσίας, ἐπικηρυκεύεται παραχρῆμα πρὸς Κλαύδιον, καὶ παραδοὺς ἑαυτὸν, ὑπὸ τῶν περὶ τὸν βασιλέα στρατιωτῶν ἀναιρεῖται τῇ διὰ τὴν ἀπόστασιν ἔχομένων ὀργῇ.

154.

ΚΥΝΤΙΑΛΟΣ.

Ibid. p. 58 : Ὅτι Κυντίλλος ἀδελφὸς Κλαυδίου, ὃς ἐβασίλευσε Ῥωμαίων, ἅμα τῷ γυνῶναι τὴν βασιλείαν Αὐρηλιανῷ παραδεδωμένην, ἐκόντα τῆς ἀρχῆς ἀποστῆναι [λέγεται] καὶ τῶν ἱατρῶν τινὸς τεμόντος φλέβα αὐτῷ, καὶ ἐνδόντος ρεῦσαι τὸ αἷμα, μέχρις αὖτος ἐγένετο.

155.

ΑΥΡΗΛΙΑΝΟΣ.

Exc. De virt. p. 835 : Ὅτι Αὐρηλιανὸς ὁ βασιλεὺς τὰ πολέμια δεινῶς ἦν ἡσχημένος, ἀκάθεκτος δὲ

περὶ τὴν γνώμην, καὶ πολὺ πρὸς ὠμότητα ῥέπων. Τῶν τε κατὰ πόλιν ἐπισήμων θανάτῳ πολλοὺς ἐζημίωσεν ὑπὸ Ζηνοβίας ἐλεγχθέντας, χαλεπὸς τις καὶ φονικὸς ὑπάρχων, καὶ μᾶλλον ἀναγκαῖος στρατηγὸς ἤπερ αἰρετὸς βασιλεὺς, ἐν παντὶ δὲ καὶ ῥῷ δυσχερὲς καὶ ἀπρόσιτος, ὥς μηδὲ τοῦ τῶν οἰκείων αἵματος διαμεῖναι καθαρὸς· τὴν γὰρ τοῦ παιδὸς γαμετὴν καὶ ἀνέγκλητον διεχρήσατο. Τοῦ δὲ τῶν στρατιωτῶν τάγματος καὶ τῶν ἐξιτλήων καὶ διαλελυμένων ἡθῶν ὥς ἐπίπαν γενναῖος ἐπανορθωτὴς ἦν.

156.

Exc. De ins. p. 58 : Ὅτι Αὐρηλιανὸς ἔκτω τῆς ἡγεμονίας ἐνιαυτῷ διαφθείρεται, τῶν εἰς τάχος γραφόντων οἰκετῶν τινὸς κατασκευάσαντος αὐτῷ τὸν θάνατον· ὃς τὴν τοῦ ἀνδρὸς μιμησάμενος χεῖρα, πρὸς τινὰς χιλιάρχους αὐτῷ τε τῷ Αὐρηλιανῷ φίλους γραμματίδιόν τι ἐκόμισε, τὰς τῶν ἀνδρῶν τούτων φέρον προσηγορίας σεσημειωμένας, ἐπιψεύσας ταῦτα τὸν Αὐρηλιανὸν ἀναγεγραφέναι. Οἱ δὲ τὸ πιστὸν ἐκ τῆς τοῦ βασιλέως πρὸς ἅπασαν πρᾶξιν ἄτοπον καὶ σκληρὰν ὀξύτητος εἰληφότες, φθάσαι τι δρᾶσαντες πρὶν ἢ παθεῖν ἔγνωσαν· διαφθείρουσί τε αὐτὸν κατὰ μέσσην τὴν πορείαν, ἐκ Βυζαντίου πρὸς Ἡράκλειαν ἰόντα, περὶ τὸ λεγόμενον Καινὸν φρούριον. Οὐ μὴν ἀτιμώρητος ἐτελεύτα. Οἷ τε γὰρ φονεῖς αὐτοῦ δίκας ὑπέσχον, καὶ αὐτὸς τοῖς θεοῖς τῶν αὐτοκρατόρων * ἐψηφίσθη.

157.

ΤΑΚΙΤΟΣ.

Ibid. p. 59 : Ὅτι Τακίτου τὰ τῆς Ῥώμης ἀναδεξαμένου βασιλεία, Σκύθαι διὰ τῆς Μαϊώτιδος λίμνης ἐπεραιώθησαν· οὗς καταπολεμήσας ἐπὶ τὴν Εὐρώπην ἐξώρμησεν. Ἐνθα δὲ καὶ εἰς ἐπιβουλὴν ἐμπεσὼν, ἐξ αἰτίας ἀναιρεῖται τοιαῦσδε. Μαξιμίνῳ γένει προσήκοντι τὴν Συρίας ἀρχὴν παραδέδωκεν. Οὗτος τοῖς ἐν τέλει τραχύτατα προσφερόμενος, εἰς φθόνον ἅμα καὶ

digalam purpuram sumpsit : seditiones multas militum pertulit. — § 2. Haec sumpta e Zosimo I, 36, 4 : Ἐπεὶ δὲ διατρίβων κατὰ τὴν Ἑμεσαν καὶ τινὰ γενέθλιον ἄγων ἑορτὴν ἐξ ἐπιβουλῆς ἀνῆρεθθη, τῶν ἐκεῖσε πραγμάτων ἀντιλαμβάνεται Ζηνοβία, συνοικοῦσα μὲν Ὀδενάθῳ, φρονήματι δὲ ἀνδρείῳ χρωμένη καὶ διὰ τῶν ἐκείνῳ συνόντων τὴν ἴσῃν εἰσφέρουσα τοῖς πράγμασιν ἐπιμέλειαν. — Γαλλιηνοῦ] Haec vereor ne de suo male dederit excerptor. Suorum insidiis Odenathus sublatu est sec. Zosimum et Pollionem in Trig. Tyr. c. 14, Syncell. p. 382, C. — § 3. Excerpta e Zosim. I, 40, 3. — ὃς συμπράξ.] ὁ συμπρ. cod.

Fr. 154. Haec iisdem verbis habes ap. Zosimum I, 41, 2.

Fr. 154. Exscripta e Zosim. I, 47. — Κύντιλλος] κυντίλλιος cod. — ἅμα τῷ γν.] ἅμα δὲ τῷ γν. cod. — λέγεται] supplevi. — τινὸς] Zos.; τιμὸς cod. — ἐνδόντος] εὐδόντος cod. — αὖτος] Zos.; ἀναυδός cod. Ceterum ex eodem Zosimo vel ex Joanne suo hausit Anon. Chron. cod. Paris 854, p. 290 ed. Cramer.

Fr. 155. Eadem Suidas v. Αὐρηλιανός. Eutrop. IX, 9 : *Aurelianus... vir in bello potens, animi tamen immodici et ad crudelitatem propensioris .. Plurimos nobiles capite damnavit; saevus et sanguinarius, ac necessarius magis in quibusdam quam in ullo amabilis imperator, trux omni tempore, etiam filii sororis (filii uxoris sec. Joan. Exc.) interfector : disciplinæ tamen militaris et morum dissolutorum magna ex parte corrector.*

Fr. 156. Eutrop. l. l. : *Occiditur servi sui fraude, qui ad quosdam militares viros, amicos ipsius, nomina pertulit adnotata, falso manum ejus imitatus, tanquam Aurelianus ipsos pararet occidere. Itaque ut præveneretur, ab iisdem interfectus est in itineris medio quod inter Constantinopolim et Heracleam est stratæ veteris. Locus Canophrurium (l. Canophrurium) appellatur. Mors tamen ejus inulta non fuit. Meruit quoque inter divos referri.* — πρὸς τινὰς χιλιάρχους] πρὸς τινος χιλιάρχου cod. Deinde codex φέρων et σεσημειωμένων.

Fr. 157. Haec exscripta sunt ex Zosimo (I, 63), cujus verba Joannes in nonnullis integriora præbet, quam in edi-

φόβον τὸν βασιλέα κατέστησε. Τεκόντων δὲ τούτων μῖσος, τὸ λειπόμενον εἰς ἐπιβουλὴν ἐτελεύτησεν, ἥς κοινωνοὺς ποιησάμενοι τοὺς Αὐρηλιανὸν ἀνελόντας, αὐτῷ μὲν ἐπιθέμενοι τῷ Μαξιμίνῳ κατέσφαξαν· διώξαντες δὲ ἀναζευγνύντα ἐπὶ τὴν Εὐρώπην Τάχικτον ἀναιροῦσιν, ἐξ μηνσὶ τοῖς ὅλοις βασιλεύσαντα.

158.

ΠΡΟΒΟΣ.

Ibid. p. 59 : Ὅτι Πρόβος καὶ Φλωριανὸς οἱ δύο ἅμα συνεβασίλευσαν. Καὶ ὁ Πρόβος οὐ κατὰ τὴν αὐτοῦ προαίρεσιν ἀνείλε τὸν Φλωριανόν, μήνας β' πρὸς ἡμέρας κ' ἀπολαύσαντα τῆς ἐξουσίας.

2. Ὅτι Πρόβου βασιλεύσαντος Ῥωμαίων, Σατουρνίνος τῷ γένει Μαυρούσιος, ὧν εἰς τὰ μάλιστα τῷ βασιλεῖ προσφιλέας, διὰ τοῦτό τε καὶ τὴν τῆς Συρίας ἀρχὴν ἐπιτετραμμένος, τῆς βασιλείας ἀποστάς πίστεως, εἰς ἐπαναστάσεως ἔννοιαν ἦλθεν. Ὅπερ ἀκούσαντι τῷ Πρόβῳ καὶ διανοομένῳ τὸ ἐγχείρημα μετελθεῖν, ἔφθησαν οἱ κατὰ τὴν ἐφ' ἑαυτὸν στρατιῶται, συγκατασβέσαντες τῇ τυραννίδι τὸν ἄνθρωπον. Ἐπαυσε δὲ καὶ ἄλλην ἐπανάστασιν ἐν τῇ Βρεττανίᾳ, μελετηθεῖσαν διὰ Βικτωρίνου Μαυρουσίου τὸ γένος. Ὅπερ πεισθεὶς ἔτυχε τὸν ἐπαναστάντα τῆς Βρεταννίας ἄρχοντα προστησάμενος. Καλέσας δὲ τὸν Βικτωρίνον πρὸς ἑαυτὸν, καὶ ἐπὶ τῇ συμβουλῇ μεμψάμενος, τὸ παῖσμα ἐπανορθώσαντα πέμπει. Ὁ δὲ ἐπὶ τὴν Βρεττανίαν εὐθὺς ἐξορμήσας, περὶ οὐκ ἄφρονι τὸν τύραννον ἀναιρεῖ.

159.

Exc. Salm. p. 398 : Πρόβου ἀρχθέντος, βροχὴ γέγονε σῖτον κατάρχουσα, ὃν συναγαγόντες σωροὺς μεγάλους ἐποίησαν. Ἐπὶ Αὐρηλιανοῦ ψεκᾶδες ἀργυραὶ κατηνέχθησαν.

160.

Exc. De ins. p. 60 : Ὅτι πολλὰ διαπραξαμένου τοῦ Πρόβου, καλῶς τε καὶ δικαίως οἰκονομήσαντος τὴν ἀρχὴν, ἐπανάστασις ἐκ τῆς ἐσπέρας ἀγγέλλεται, τῶν ἐν Ῥαιτιά καὶ Νωρικῷ δυνάμεων Κάρῳ περιθέντων τὴν ἀλουργίδα. Τοῦ δὲ δύναιμι ἐναντιωσομένην αὐτῷ στείλαντος, οἱ μὲν πεμφθέντες πρὸς Κάρον μετέστησαν· αὐτοὶ δ' ἐπὶ πάντας ἐρήμῳ βοηθείας τῷ Πρόβῳ, κωλύοντος οὐδενός, διερχρήσαντο βασιλεύσαντα ἐνιαυτοὺς ἐξ, μήνας δ'.

ΚΑΡΟΣ.

161.

Exc. Salm. p. 398 : Νουμεριανὸς τυφλωθεὶς ἐν κεκαλυμμένῳ φορεῖῳ ἀπὸ Περσίδος ἐβαστάζετο· ὃν λάθρα ἀνεῖλεν ὁ πενθερὸς, καὶ ἔλαθεν νεκρὸς φερόμενος ἕως ἐκ τῆς δυσωδίας ἐδηλώθη. Καρῖνος ὡμότατος ἦν· ὃς καὶ τοὺς ποτε ἐν τῷ παιδευτηρίῳ σκώψαντας εἰς αὐτὸν ἡμύνατο.

162.

Exc. De virt. p. 834 : Ὅτι Καρῖνος ὁ τοῦ Κάρου υἱὸς βασιλεύσας πρᾶγμα μὲν εἰς κοινὸν ὄφελος φέρον οὐδὲν εἰργάσατο, τρυφῇ δὲ καὶ ἐκδεδιητημένῳ βίῳ τὰ καθ' ἑαυτὸν παραδοὺς, παρὰ νόμιμα τῆς τρυφῆς ἐποιεῖτο φόνους οὐδὲν ἡδικοκώτων ἀνθρώπων, κατὰ τι προσκε-

tionibus Zosimi leguntur. — Μαξιμίνῳ γένει] Μαξίμῳ γ. cod. — τὸν βασιλέα] om. Zos. — Αὐρηλιανόν] Αὐρήλιον cod. Verba ἐπὶ τὴν Εὐρώπην desunt in edit. Zosimi, leguntur vero in codice Parisino.

Fr. 158. § 1. Negligenter hæc excerpta sunt. Joannes sua transcripsit e Zosim. (I, 64, 5, quem vide). De regni tempore, quod in Zosimo nostro non notatur, cum Joanne facit Eutropius. — § 2. Verba sunt Zosimi I, 66. — συγκατασβέσαντες] Zos., συγκαταθήσαντες cod. — ἔπαυσε δὲ] part. δὲ Zosimo restituenda. — ὅπερ] Zos., ὅπερ cod. — καλέσας δὲ] hoc repone ap. Zosim., ubi vgo καλ. γάρ. — συμβουλῇ] συμβολῇ cod.

Fr. 159. ἀρχθέντος] Sic codex. Forte : τῆς ἐπαγωγῆς τῶν ἐπιτηδείων εἰρχθέντος, vel tale quid; nisi excerptor voluit scribere ἄρχαντος. Zosimus I, 67, 1 : Ἐνισταμένου δὲ τοῦ πολέμου καὶ λιμοῦ πᾶσι τοῖς αὐτόθι τόποις ἐνσκήψαντος, ἄπλετος ὄμβρος καταπραγεῖς συγκατήγαγε ταῖς ψεκᾶσι καὶ σῖτον, ὥστε καὶ σωροὺς αὐτομάτως ἐν τόποις τισὶ συντεθῆναι. Cf. Zonar. XII, 29.

Fr. 160. Ex his Zosimum supplere licet. Etenim post verba οἰκονομήσαντες τὴν ἀρχὴν in Zosimi codd. ingens lacuna est, quæ finem primi libri et initium secundi absumpsit. — αὐτοὶ δ' ἐπὶ πάντας] αὐτῷ δ' ἐπιστάντες?

Fr. 161. Eutrop. IX, 12 : *Numerianus quoque, filius ejus (Cari), quem secum ad Persas duxerat, adolescens egregiæ indolis, quum oculorum dolore correptus in lecticula veheretur, impulsore Apro, qui socer ejus erat, per insidias occisus est : et quum dolo occultaretur ipsius mors, quousque Aper invadere posset imperium, fœtore cadaveris prodita est. Milites enim, qui eum sequebantur, fœtore commoti, diductis lecticulæ palliis, post aliquot dies mortem ejus notam habere potuerunt. Interea Carinus, quem Cæsarem in Parthos proficiscens Carus in Illyrico, Gallia, Italia reliquerat, omnibus se sceleribus coinquinavit : plurimos innoxios fictis criminibus occidit : matrimonia nobilia corrupit : condiscipulis quoque, qui eum in auditorio vel levi fatigue taxatione taxaverant, perniciosus fuit. Ob quæ omnibus bonis invisus, non multo post pœnas dedit.*

Fr. 162. Eadem Suidas v. Καρῖνος, et ex parte iterum v. παρὰ νόμιμα, ubi pro Καρῖνος in codd. perperam scriptum est Μακρῖνος. Ceterum ut in antecedentibus sæpius jam vidimus Joannem nostrum præter Eutropium ad verbum exscripsisse Zosimi historias, sic noster quoque locus una cum sequente ad explendam qua hiulcat Zosimea narratio lacunam adhiberi debet. Zosimus in hac historiarum parte secutus est Eunapium, uti constat. Eundem vero fontem etiam ex nostro loco licet intervidere, collatis inter se verbis παρὰ νόμιμα τῆς τρυφῆς ἐποιεῖτο φόνους οὐδὲν ἡδικοκώτων et Eunapianis istis (Eun. fr. 4, p. 14) : ὁ δὲ ἐγκλήματά τε ἀνέπλεττε καὶ ἐδίκαζε τοῖς ἀδικουμένοις, καὶ τῶν δικαζομένων οὐδεὶς ἐσώζετο· ὅπου γε πολλῆς οὐσίας καὶ ἀδιηγῆτος τῆς φθορᾶς, παρὰ νόμιμον τινες τῶν εὐδαιμόνων, ὥσπερ ἐν καινοῖς ἀείκλαις ἀλεκτορίδες, ἐς τὴν Καρῖνου τρυφὴν.

χρουκέναι νομισθέντων αὐτῶ. Βαρυνομένων δὲ πάντων ἐπὶ τῇ πικρᾷ τυραννίδι συναναμιχθείσῃ νεότητι, καὶ πάντα ἐκμελῶς καὶ δίχα λογισμοῦ πραττούσῃ **.

163.

Exc. De ins. p. 60 : Ὅτι Καρίνου βασιλεύσαντος τοῦ υἱοῦ Κάρου, καὶ πάντα ἐκμελῶς καὶ λογισμοῦ δίχα πράττοντος, ἀγγελθείσης τοῖς ἐν Ἰταλίᾳ τῆς Νουμεριανοῦ τελευτῆς, ἐπὶ τῇ Καρίνου περὶ πάντα ἐκμελείᾳ καὶ ὁμότητι δυσχεράναντες οἱ τῶν ἐκεῖσε στρατοπέδων ἡγούμενοι, Σαβίνῳ Ἰουλιανῶ τὴν ὑπαρχον ἀρχὴν ἔχοντι βασιλικὴν στολὴν περιθέντες, μάχεσθαι σὺν αὐτῷ διανοοῦντο Καρίνῳ. Καρίνος δὲ γνούς τὴν ἐπανάστασιν, ἐπὶ τὴν Ἰταλίαν ἐστέλλετο. Τότε δὲ τῶν στρατιωτῶν συμφρονῆσαι σφίσιν τοὺς ἀπὸ Περσῶν ἐπανελθόντας ἀναπεισάντων, Διοκλητιανὸν ἤδη κατὰ τὴν Νικομήδειαν τὴν ἀλουργίδα περιθέμενον ἄγουσι κατὰ τὴν Ἰταλίαν. Ἐτι δὲ ὄντος αὐτοῦ κατὰ τὴν ὁδόν, συμβαλὼν δὲ Καρίνος τοῖς Σαβίνου Ἰουλιανοῦ στρατιώταις, καὶ στρέψας ἐν τῇ μάχῃ τούτους, τῶν σὺν αὐτῷ εἰνῶν ἐπελθόντων, αἰφνίδιον ἀναιρεῖται, τῶν χιλιάρχων ἑνὸς, οὗ τὴν γυναῖκα διαφθείρας ἔτυχεν, ἀνελόντος αὐτόν.

ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΣ.

164.

Ibid. p. 60 : Ὅτι ἐπὶ Διοκλητιανοῦ Καραύσιος τις ἀνὴρ τεχθεὶς μὲν ἐν ἀφανεστάτῃ πόλει, περὶ δὲ στρατιωτικὰ σπουδῇ καὶ γενναιότητι διαφέρων κατὰ μικρὸν ὁῤζαν ἀρίστην κτησάμενος, ἐκ τοιαύτης αἰτίας νεωτερίζειν ἤρξατο. Βελγικὸν καλούμενον κλίμα, κατὰ τὴν

τῆς ἀλμυρίδος θάλασσαν, Φράγκοι τε καὶ Σάξονες, ἔθνη Κελτικὰ, διετάραττον, ληϊζόμενοι τοὺς ἐμπόρους, καὶ τῶν χωρίων πορθοῦντες τὰ ἐπιθαλάσσια. Σταλεῖς τοίνυν οὗτος ἐκ Βονωνίας πόλεως Γαλατικῆς, ἐπειδὴ πολλοὺς μὲν τῶν βαρβάρων ἐχειρώσατο, τὴν δὲ λείαν τὴν ἐκ τοῦ πολέμου οὔτε τοῖς ἐποίκοις τῶν ἐθνῶν ἀπέδιδου οὔτε τοῖς βασιλεῦσιν ἀπέπεμπεν, ἐκουσῶς προπέμπειν τοὺς πολεμίους ὑπωπτεύθῃ· ἀναιρεθῆναι τοίνυν ὑπὸ τοῦ Ἐρκουλίου προσταχθεὶς, τὴν τε πορφύραν περιέθετο, καὶ τὴν Βρεττανίαν καταλαμβάνει. Καὶ τούτου τοῦτο πεπραχότος, καὶ κεκινημένων πάντων τῶν πραγμάτων, καὶ Ἀχιλλεὺς κατὰ τὴν Αἴγυπτον ἐνεωτέριζεν, καὶ ἡ Ἀφρικὴ πρὸς πέντε ἀνδρῶν, Γεντιανῶν τὴν προσηγορίαν, ἐπεπολέμητο.

165.

Exc. De virt. p. 834 : Ὅτι Διοκλητιανὸς μνήμη καὶ ὀργῇ τῶν περὶ τὴν ἀρχὴν νεωτερισθέντων περὶ τὴν Αἴγυπτον, οὐ μετρίως οὐδὲ ἡμέρως τῷ κρατεῖν ἀπεχρήσατο, ἀλλὰ προγραφαῖς τε καὶ φόνοις τῶν ἐπισήμων μαινῶν ἐπῆλθε τὴν Αἴγυπτον. Ὅτε δὲ καὶ τὰ περὶ χημείας ἀργύρου καὶ χρυσοῦ τοῖς παλαιοῖς αὐτῶν γεγραμμένα βιβλία διερευνησάμενος ἔκαυσε, πρὸς τὸ μηκέτι πλοῦτον Αἰγυπτίους ἐκ τῆς τοιαύτης περιγίνεσθαι τέχνης μήτε χρημάτων αὐτοὺς θαρροῦντας περισούξαι τοῦ λοιποῦ Ῥωμαίοις ἀνταίρειν. Διοκλητιανὸς μὲν ποικίλος τις καὶ πανοῦργος ἦν, τῷ δὲ λίαν συνετῷ καὶ ὀξεῖ τῆς γνώμης ἐπεκάλυπτε πολλάκις τὰ τῆς οἰκείας φύσεως ἐλαττώματα, πᾶσαν σκληρὰν πρᾶξιν ἐτέροις ἀνατιθείς. Ἐπιμελὴς δὲ ὅμως καὶ ταχὺς ἐν ταῖς τῶν πρακτέων ἐπιβολαῖς, καὶ πολλὰ τῶν τῆς βασιλικῆς θεραπείας

— πρᾶττούσῃ **] In media sententia excerptor substitit, quod quæ sequebantur ap. Joannem, reservata essent Excerptis De Virtutibus. Excidit probabiliter solenne istud : Ζῆτει ἐν τοῖς Περὶ ἀρετῆς καὶ κακίας.

Fr. 163. Σαβίνῳ Ἰουλ.] Σαβίνῳ Ἰ. h. l. codex. Sabinus Julianus Venetiæ præfectus erat. — ἐπὶ τὴν Ἰταλίαν] fort. fuit ἐπὶ τὴν Ἰλλυρίαν. Carinus in Illyriam tetendit contra Diocletianum ; in ipso itinere obviam factus ei Julianus, quem ad Veronam prælio victum occidit ; deinde apud Margum cum Diocletiano congressus pugna vincit quidem, sed hostem persequens a centurione, cujus uxorem stupraverat, occiditur. Sic Aurel. Vict. Cæs. c. 39. Aliter Noster, modo integra sit narratio. — στρέψας] f. leg. τρέψας.

Fr. 164. Eutropius IX, 13 : *Per hæc tempora etiam Carausius, qui vilissime natus, strenuæ militiæ ordine famam egregiam fuerat consecutus, quum apud Bononiam per tractus Belgicæ et Armoricæ pacandum mare accepisset, quod Franci et Saxones infestabant, multis barbaris sæpe captis, nec præda integra aut provincialibus reddita, aut imperatoribus missa, quum suspicio esse cœpisset, consulto ab illo admitti barbaros, ut trans-euntes exciperet, atque hac se occasione dilaret, a Maximiano jussus occidi, purpuram sumpsit et Britannias occupavit. — Ita quum per orbem terrarum res turbatæ essent, et Carausius in Britanniiis rebellaret, Achilles in Ægypto, Africam Quinquegentiani infestarent, Narseus Orienti bellum inferret : Diocletianus Maximianum Herculum ex Casare fecit Augustum etc.* — Βελγικὸν] Σελβινὸν cod. — κεκινημένων πάντων] κ. ὄντων cod.

Fr. 165. Eadem Suidas v. Διοκλητιανός, ubi : οὗτος ὁ ἄνους καὶ μισόχριστος μνήμη καὶ ὀργῇ etc. Antecedit alius locus de Diocletiano Christianos atrociter persequente, nescio an ex eodem Joanne repetitus. — Eutrop. IX, 15 : *Diocletianus obsessum Alexandriæ Achilleum octavo fere mense superavit, eumque interfecit. Victoria acerbe usus est : totam Ægyptum gravibus proscriptionibus cædibusque fœdavit. Ea tamen occasione ordinavit provide multa et disposuit, quæ ad nostram ætatem manent.* — χημείας] χημίας cod. χυμείας Suid. v. Διοκλ., χημείας s. v. χημεία, ubi h. l. repetitur. « Herm. Conring. De hermet. medic., quum nesciret ex quo scriptore hæc forent derivata, Suidæ non esse credendum censuit audacius quam par erat. Eum refellit Ol. Borrich. in Hermet. et Ægypt. Chemic. sap. Vind. p. 84 sqq. » Hemsterhus. ad Suid. — Διοκλητιανὸς μὲν... πανοῦργος ἦν] ἦν δὲ τὸ ἥθος... πανοῦργος Suidas. Eutropius IX, 16 : *Diocletianus moratus callide fuit, sagax præterea, et admodum subtilis ingenio, et qui severitatem suam aliena invidia vellet explere. Diligentissimus tamen et sollertissimus princeps, et qui imperio Romano primus regiæ consuetudinem magis quam Romanæ libertatis iniecit, adorari se jussit, quum ante eum cuncti salutarentur.*

ἐπὶ τὸ αὐθαδέστερον παρὰ τὰ καθεστηκότα Ῥωμαίοις πάτρια μετεσκεύασεν.

166.

Ibid. p. 837 : Ὅτι Ἑρκούλιος καὶ δίχα παντὸς προκαλύμματος ἄγριός τε ἦν καὶ τυραννικός, τὸ τῆς οἰκείας γνώμης τραχὺ τῷ καταπληκτικῷ τοῦ προσώπου παραδηλῶν. Τῇ γοῦν ἑαυτοῦ φύσει παντάπασιν ἐνδο-
δοὺς, καὶ τῷ Διοκλητιανῷ πρὸς ἅπαν ἄτοπόν τε καὶ σκληρὸν βούλευμα ἐκούσιος ὑποῦργος καθίστατο.

167.

Exc. Salm. p. 398 : Θρίαμβος ὠνομάσθη ἀπὸ τῶν πρώτων ἐπῶν τῶν εἰς τὸν Διόνυσον· θρίασιν γὰρ τὴν τῶν ποιητῶν μανίαν φασίν· ἢ ἀπὸ τῶν θρίων, τῶν φύλλων, τῆς συκῆς ἀνακειμένης Διονύσω· πρὶν γὰρ ἐπινοηθῆναι τὰ προσωπεῖα, συκῆς φύλλοις τὰ ἑαυτῶν ἐκάλυπτον πρόσωπα, καὶ δι' ἰάμβων ἀπέσκωπτον. Ἐποιοῦν δὲ τοῦτο καὶ οἱ στρατιῶται, καὶ εἰς τοὺς θριαμ-
βεύοντας ἔσκωπτον.

2. Διοκλητιανὸς καὶ Μαξιμιανὸς μὴ δυνηθέντες πε-
ριγενέσθαι τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ μανέντες, τὴν βα-
σιλείαν κατέθεντο. Καὶ Διοκλητιανὸς μὲν δώδεκα ἔτη
πρωτεύσας ἀπέθανε· Μαξιμιανὸς δὲ βουλευθεὶς πάλιν
ἀναλαβέσθαι τὴν βασιλείαν, καὶ ἀποτυχὼν, ἀπήγξατο.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ ΚΑΙ ΓΑΛΕΡΙΟΣ.

168.

Exc. De virt. p. 837 : Ὅτι Κωνστάντιος ὁ ἀπὸ
Καίσαρος βασιλεύσας, μετὰ τὴν διακλήρωσιν ἀποχρῆν
ἡγούμενος τὴν τε τοῦ Αὐγούστου καὶ αὐτοκράτορος ἐπί-
κλησιν, τῆς τε Ἰταλίας καὶ Λιβύης ἐκουσίως ἀπέστη τῷ
συνάρχοντι, τὸ εὐδαιμον οὐκ ἐν μεγέθει ἀρχῆς, ἀλλ' ἐν
τῷ ἡσυχῷ τε καὶ ἀπράγμονι θέμενος. Ἄνῃρ ἄριστος καὶ
δημοτικός διαφερόντως τὸν τρόπον, καὶ τοὺς μὲν τῶν
ιδιωτῶν οἴκους περιέπων, τὰς δὲ τῶν βασιλείων θησαυ-

ρῶν αὐξήσεις οὐ σφόδρα διὰ σπουδῆς ἄγων. Βέλτιον γάρ
οἱ εἶναι ἐδόκει τὰς δημοσίας χορηγίας ἐν ταῖς τῶν ὑπη-
κόων περιουσίαις ἔχειν τὸ βέβαιον, ἢ ὑπὸ ἐν κλεῖθρον
τὸν ἀπάντων κατακεκλειῖσθαι πλοῦτον. Οὕτω δὲ ἄρα
μέτριός τις ἦν καὶ λιτὸς ἔς τε τὰ ἄλλα καὶ ἔς τὴν καθ'
ἡμέραν τοῦ βίου δίαιταν, ὥς μήτε κοῖλον ἄργυρον ἔς
πλῆθος κεκτῆσθαι, μηδὲ ἕτερόν τι πρὸς τρυφὴν βλέπον,
ἀλλὰ παρὰ τὰς ἱεράς καὶ δημοτελεῖς εὐφροσύνας τῷ τῶν
ιδιωτῶν ἀργύρῳ καὶ στρωμαῖς κοσμεῖν τὰ βασιλεία,
ὅθεν καὶ Παῦπερ ὠνομάζετο. Ἐποίει γὰρ δὴ πολλὴν
τὴν ἐπ' αὐτὸν τῶν ἀρχομένων εὐνοίαν ὅ τε οἰκείος τρό-
πος πρὸς τὸ βέλτιστον καὶ ὠφελιμώτατον ἡσχημένος,
καὶ οὐχ ἥκιστα ἢ τῶν ἔμπροσθεν ἡγῆσάμενων φύσις,
ἀσμένως τῶν Γαλατῶν (τὴν τε ὑποπτον Διοκλητιανοῦ
σύνεσιν καὶ τὴν Μαξιμιανοῦ ὠμότητα ἐννοούντων) τοὺς
αὐχένους ὑποκλινάντων τῇ τούτου πραότητι.

169.

Exc. De virt. p. 61 : Ὅτι ὁ Γαλέριος ἐπειδὴ τῶν
κατὰ τὴν Ῥώμην ἦσθετο νεωτερισθέντων, ἐν μεγάλῳ
τὸ πραχθὲν ποιούμενος, ἐπὶ καταλύσει τῆς τε τῶν Πραι-
τωριανῶν στάσεως, οἵτινες Μαξιμιανὸν Ἑρκούλιον
ἀνεῖπον βασιλέα, καὶ τῆς Μαξεντίου ἀρχῆς Σεβήρων
σὺν ἀποχρώσει στρατιᾷ καταπέμπει τὸν Καίσαρα.
Ὅς ἀφικόμενος πρὸς τὴν Ῥώμην, τὰ μὲν πρῶτα πε-
ριῶν ἐπολιόρκει τὸν Μαξέντιον. Καταληφθεὶς δὲ ἀδο-
κήτως ὑπὸ τῶν τῆς ἐναντίας γενομένων μοίρας, φεύγει,
καὶ ἄλλους ἐν Ῥαβέννῃ διαφθείρεται. Συνέβη γοῦν
ἐντεῦθεν τὰς τοῦ Μαξεντίου αὐξηθῆναι δυνάμεις, καὶ
τὴν ἀρχὴν αὐτῷ βεβαιωθῆναι. Ἄλλ' ὅμως ὁ Ἑρκούλιος
μανικῶς τῆς δυναστείας ἐρῶν, οὐ πολλῷ ὕστερον,
ἐγερθέντων εἰς τὸ αὐτὸ τῶν στρατοπέδων, ἀφελέσθαι
τὸν παῖδα τῆς ἄλουργίδος ἐπεχείρησε. Καταστασια-
σθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν, καὶ κινδυνεύσας ἀναιρε-
θῆναι, ἀπῆλθεν ἐς τὴν Γαλατίαν, ἐξεῶσθαι πρὸς τοῦ
υἱοῦ τῆς Ἰταλίας πλαττόμενος, ὥς ἂν ὑπὸ τοῦ Κων-

Fr. 166. Eadem Suidas v. Ἑρκούλιος. Eutrop. IX, 16 : *Herculius autem propalam ferus et incivilis ingenii, asperitatem suam etiam vultus horrore significans. Hic naturæ suæ indulgens Diocletiano in omnibus etiam severioribus consiliis obsecutus est.*

Fr. 167. Eadem Suidas v. θρίαμβος. Sumpta ex eo loco, ubi de triumpho Diocletiani sermo erat. Similiter hac occasione de origine triumphus quædam interponunt Zonaras XII, 32, et anonymus Dionis Cassii continuator fr. 13, p. 198. — εἰς τὸν Διόνυσον] εἰς Δ. γεγραμμένων, ἐξ Ἰνδίας ἐπὶ ἄρματος τίγρεων ἐπανερχόμενον Suidas. — Idem μοχ : ἢ ἀπὸ τοῦ θρία, τὰ φύλλα, τῆς etc. — πρὶν γὰρ] καὶ ὅτι πρῶτον πρὶν ἐπὶν. τ. πρ. σ. φ. ἐκάλυπτον πάντες τὰ ἑαυτῶν πρόσωπα Suidas. — οἱ στρατιῶται] addit Suidas : μιμούμενοι τοὺς ἐπὶ σκηνῆς.

Fr. 168. Eutropius X, 1 : *His igitur abeuntibus ab administratione reip., Constantius et Galerius Augusti creati sunt; divisusque inter eos ita Romanus orbis, ut Galliam, Italiam, Africam Constantinus; Illyricum, Asiam, Orientem Galerius obtineret, sumptis duobus Cæsaribus. Constantius tamen, contentus dignitate Augusti, Italiæ atque Africæ administrandæ sollicitudinem recusavit: vir egregius et præstantissimæ civilitatis, divitiis provincialium ac privatorum studens, fisci commoda non admodum affectans, ducensque melius, publicas opes a privatis haberi, quam intra unum claustrum reservari. Adeo autem cultus modici, ut feriatis diebus, si cum amicis numerosioribus esset epulandum, privatorum ei argento ostiatim petito triclinia sternerentur. Hic non modo amabilis, sed etiam venerabilis Gallis fuit; præcipue quod Diocletiani suspectam prudentiam et Maximiani sanguinariam temeritatem imperio ejus evaserant.*

Fr. 169. Eutropius X, 2 : *Sed adversus motum prætorianorum atque Maxentii Severus Cæsar Romam missus a Galerio cum exercitu venit, obsidensque urbem, militum suorum (Joann. : τῆς ἐναντίας μοίρας, sc. in ipso Galerii exercitu) scelere desertus est. Auctæ Maxentio opes, confirmatumque imperium. Severus fugiens Ravennæ interfectus est. Herculius tamen Maximianus post hæc in concione exercitus filium Maxentium denudare conatus, seditionem et convicia militum tulit. Inde ad Gallias profectus est, dolo composito, tanquam a filio esset*

·σταντίνου, κηδεστοῦ ὄντος, ἀνυπόπτως ὑποδεχθεῖν. Γνώμην δὲ ἐποιεῖτο καιροῦ πρὸς ἐπιβουλὴν ἀφικόμενος τοῦ κατακτεῖναι τὸν Κωνσταντῖνον. Πολλή δέ τις κατεῖχεν εὐνοια τοὺς στρατιώτας εἰς τὸν Κωνσταντῖνον, διὰ τε τὰ ἄλλα καὶ τὴν ἐν πολέμοις εὐτυχίαν. Φραγκοὺς γάρ τε καὶ Ἀλαμανοὺς, οἱ Κελτῶν εἰσὶ δυνατώτεροι, πανστρατιᾷ διαφθείρας, καὶ τοὺς ἡγεμόνας τούτων ἐλὼν, ἐν τῇ τῶν ἐπινικίων πανηγύρει διαγωνίσασθαι πρὸς θηρίᾳ παρεσκεύασεν. Ἀνοιχθείσης οὖν τῆς ἐπιβουλῆς διὰ Φαύστης τῆς τοῦ Μαξιμιανοῦ θυγατρὸς (αὕτῃ γὰρ συνοικοῦσα τῷ Κωνσταντίνῳ κατεμήνυσε τὸν τοῦ πατρὸς δόλον), φεύγει μὲν δ' Ἐρκούλιος, καταληφθεὶς δὲ περὶ Μασσαλίαν, ὡς πρὸς τὸν παῖδα πάλιν ἀπαίρειν εἰς Ἰταλίαν διεγνώκει, τιμωρίαν ἐξέτισεν, ἀναιρεθεὶς ἐν δίκῃ.

170.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ. ;

Exc. De virt. p. 838 : Ὅτι Κωνσταντῖνος, ὡς φησιν οὗτος δ' Ἰωάννης, τῆς ἀδελφῆς τὸν υἱὸν Κομμόδης διαφθείρει δόλῳ, καὶ τῶν φίλων πολλοὺς καὶ ἐπιτηδείων. Διὸ δὴ τὰ πρῶτα δόξας ἄριστος εἶναι βασιλεὺς, καὶ τοῖς ἐπαινετοῖς τῶν αὐτοκρατόρων ἄξιος παραβάλλεσθαι, μετ' ὀλίγον τοῖς εἰρημένοις μειονεκτήμασι πρὸς τὸ χεῖρον τῆς δόξης μεταβέβληκεν· καίτοι τῆς φύσεως αὐτὸν, καὶ τῶν ὅσα παρὰ τοῦ δαιμονίου φοιτᾶν ἀνθρώποις εἶωθεν, ἄριστον ἀναμφισβόλως ἀποφαινόντων. Οὐ γὰρ ῥάδιον εἰπεῖν ὁπόσαι τῆς ψυχῆς τε καὶ τοῦ σώματος διέλαμπον ἀρεταὶ τὸν ἄνδρα, τὴν ἐκ τῶν πολεμικῶν δόξαν μεταδιώκοντα, καὶ παρὰ τὰς μάχας τύχῃ τε δημοῦ δεξιωτάτῃ καὶ τῶν στρατηγικῶν ἐπιστήμῃ οὐ μείονι χρώμενον. Οὐ γὰρ ἐν τοῖς ἐμφυλίοις πολέμοις μόνοις περιῆν τῶν ἐναντίων, ἀλλὰ καὶ μετὰ τούτους

Σχύθαις πολλάκις προσπολεμήσας ὑποκύψαι τούτους ἠνάγκασεν, ἕς τε σπονδῶν αἵτησιν καταφυγεῖν. Ὡν μεταδούς καὶ οὐκ ἀποχρησάμενος τοῖς προτερήμασι, μεγίστας παρὰ τοῖς βαρβάροις ἔθνεσι δικαιοσύνης τε καὶ ἰσχύος μνήμας ἀπέλιπεν. Ἐχαιρε δὲ ἀνέκαθεν ἐλευθερίοις μαθήμασι καὶ ἐν ἐπαίνῳ παιδείαν ἐποιεῖτο καὶ λόγους. Δίκαιόν γε μὴν ἐξ ἀπάντων ἔρωτα θηρώμενος ἐτύγχανε τῆς σπουδῆς, τῷ δεξιῷ τε τῆς φύσεως καὶ περὶ τὰς δωρεὰς δαψιλεῖ. Ὡς γὰρ δὴ πρὸς τινὰς τῶν γνωρίμων ὑπούλως τε καὶ οὐχ ὑγιῶς ἔσχευεν, οὕτως ἄρα πρὸς τοὺς πολλοὺς βέβαιος ὦφθη καὶ πιστότατος, οὐδένα καιρὸν παρεῖς, οὐδὲ ἀπολιπὼν τι φροντίδος, ὡς δυνατωτέρους τε χρήμασι καὶ λαμπροτέρους ταῖς τύχαις ἀποφαίνοι τοὺς ἐπιτηδείους.

171.

Exc. Salm. p. 398 : Κωνσταντῖνος δ' μέγας λίθους πολυτελεῖς πέμψας τοῖς πέρας Ἰστρου ἔθνεσιν, ἐπέγραψε « Τῷ μείζονι τῷ ὀῶρον. » Τοῦτο γέγονεν αὐτοῖς αἴτιον ἀπωλείας.

171 a.

Codinus De ædif. Const. p. 113, 16 ed. Bonn. · Περὶ δὲ τοῦ Βοσπορίου ἐπωνυμίας ταῦτα φησὶν Ἰωάννης δ' Ἀντιοχεὺς, ὅτι εἰς τὸ σιγματοειδὲς τοῦ τεύχους εἶχον ἔθος πωλεῖν τοὺς βόας (δ' καὶ ἐκράτει μέχρι τοῦ Κοπρωνύμου), εἷς δὲ ποτε βοῦς οἰστρηλατήσας εἰσῆλθε τὴν θάλασσαν καὶ ἐπέρασεν εἰς Χρυσόπολιν, καὶ διὰ τοῦτο ἐκλήθη Βοσπόριον.

ΚΩΝΣΤΑΣ ΚΑΙ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ.

172.

Exc. De virt. p. 838 : Ὅτι Κώνστας δ' παῖς τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου χρόνον τινὰ προὔστη τῆς ἡγε-

expulsus, ut Constantino genero jungeretur : moliens tamen Constantinum reperta occasione interficere, qui in Galliis et militum et provincialium ingenti jam favore regnabat, cæsis Francis atque Alamannis, captisque eorum regibus, quos etiam bestiis, quum magnificum spectaculum muneris parasset, objecit. Detectis igitur insidiis per Faustam filiam, quæ dolum viro nuntiaverat, profugit Herculius, Massiliæque oppressus (ex ea etenim navigare ad filium præparabat), pænas dedit justissimo exitu. — Ἀλαμανοὺς] Ἀλθανοὺς cod. — ἀναιρεθεὶς ἐν δίκῃ] Post hæc in cod. sequuntur, tanquam ad eandem rem pertinentia : ὁ γὰρ ποὺ καὶ εἰκοστῇ etc., quæ leguntur in fragm. 174.

Fr. 170. Eutropius X, 4 : *Verum insolentia rerum secundarum aliquantum Constantinum ex illa favorabili animi docilitate mutavit. Primum necessitudines persecutus Crispum filium, egregium virum et sororis filium, commodæ indolis juvenem (τῆς ἀδελφῆς τὸν υἱὸν Κομμόδης Joann.), interfecit; mox uxorem, post numerosos amicos. Vir primo imperii tempore optimis principibus, ultimo mediis comparandus. Innumeræ in eo animi corporisque virtutes claruerunt. Militaris gloriæ appetentissimus, fortuna in bellis prospera fuit, verum ita, ut non superaret industriam. Nam etiam Gothos, post civile bellum, varie profligavit, pace his ad postremum data, ingentemque apud barbaras gentes memoriam gratiæ collocavit. Civilibus artibus et liberalibus studiis deditus, affectator justī amoris, quem ab omnibus sibi et liberalitate et docilitate quæsit. Sicut in nonnullos amicos dubius, ita in reliquos egregius : nihil occasionum prætermittens, quo opulentiores eos clarioresque præstaret. — Κομμόδης] Latina Eutropii non satis intellexit interpretes. — ἀποχρησάμενος] Hunc locum citat Suidas v. ἀποχρησάμενος.*

Fr. 171. a. Codex Paris. 3058 hæc ita habet : Ὅτι τὸ Βοσπόριον, καθὼς φησιν Ἰωάννης δ' Ἀντιοχεὺς, ὅτε Βύζας ἔκτισε τὸ Βυζάντιον, βοῦν ἀπέστειλεν ἀπὸ τοῦ προσπορίου (βοοσπορίου?), καὶ ἀπῆλθεν εἰς Χρυσόπολιν, καὶ οὕτως ἐκλήθη Βοσπόριον. Ἐκεῖ δὲ ἐπωλοῦντο οἱ βόες καὶ εἰς τὸ σιγματοειδὲς τεῖχος μέχρι τοῦ Κοπρωνύμου. Ἐκεῖνος ὥρισεν εἰς τὸν Ταῦρον πωλεῖσθαι. Copronymus est Constantinus V, Leonis f. (741—775). Quemadmodum Hesychius Milesius quo loco de urbe a Constantino condita agit, etiam de originibus Byzantii et incrementis sermonem instituit, sic Joannem quoque fecisse suspicor. Quare hunc fragmento locum assignavi.

Fr. 172. Eutropius X, 5 : *Constantis imperium strenuum aliquamdiu et iustum fuit. Mox quum et valetudine*

μονίας ὀρθῶς· τὸ δὲ τελευταῖον ἀτόπους νοσῶν ἐπιθυμίας καὶ φίλων ὁμιλίαις οὐχ ὑγιανούσαις χρώμενος πρὸς βαρύτατα κατηνέχθη μειονεκτήματα. Δι' αὐτὴν δὲ φορτικὸς τοῖς τῶν ἐθνῶν ἐποίκοις καὶ οὐ πρὸς θυμοῦ τοῖς στρατιώταις ἦν.

Ὅτι καὶ ἐν τοῖς οἴκοι διαιτήμασιν οὐκ ἐπαινετὸς γέγονεν. Ἐν δὲ δὴ τοῖς ἐπὶ τῶν στρατοπέδων ἄριστος ὡς τὸ πολὺ καὶ εὐτυχέστατος. Τοῖς τε γὰρ στρατιωτικοῖς τέλεσιν ἐν παντὶ φοβερός τῷ βίῳ, καίπερ ἐς οὐδεμίαν πώποτε προαχθεὶς ἀπηνῆ τε καὶ σκληρὰν τῶν ἀμαρτανομένων κόλασιν. Κωνσταντίος γε μὴν ἐναντίαν ταῖς εἰρημέναις εἰλήχει τύχην, ἄριστος μὲν ὢν τὰ πολιτικά, οὐ δεξιῶ δὲ παρὰ τὰς μάχας δαίμονι χρώμενος.

173.

Ibid. p. 841 : Ὅτι Βετρανίων δ' ἐν Ἰλλυριοῖς ἀναγορευθεὶς βασιλεὺς πρὸς μακρὸν ἤδη γῆρας ἐληλακώς, ἐμπειρίας τε καὶ τύχης ἔνεκα τῆς ἐν τοῖς στρατηγικοῖς ἀνὴρ δεδοκιμασμένος καὶ ἀρχαῖος τὸ ἦθος τῷ τε κοινῷ καὶ δημοτικῷ τῶν τρόπων προσαγόμενος τὸ ὑπήκοον· πλὴν ὅσον παιδείας γε παντάπασιν ἀμαθῶς τε καὶ ἀμυήτως ἔχων, ὡς μηδὲ τὰ πρῶτα παρὰ τοῖς γραμματισταῖς ἐκμεμαθηκὼς στοιχεῖα, ἀλλὰ καὶ τούτων ἐν γήρᾳ καὶ μόλις παρὰ τὸν καιρὸν τῆς βασιλείας τὴν γνῶσιν παρεληφώς.

174.

Exc. De ins. p. 62 : Ὅγδοῃ γάρ που καὶ εἰκοστῇ μετὰ τὴν ἐπανάστασιν ἡμέρᾳ πρὸς τῶν Μαγνεντίου στρατηγῶν ἀλούς διεφθάρη, τῆς κεφαλῆς ἀφαιρεθεὶς ἦν ἐπὶ κοντοῦ τινὸς αἰωρήσαντες, περὶ πᾶσαν τὴν πόλιν οἱ ἀλόντες ἤγαγον· ἐφ' ᾧ δὲ χρημάτων τε ἀπαγωγὰ βαρεῖαι καὶ φόνοι τῶν ἐπιφανεστάτων Ῥωμαίων ὑπονοία τῆς πρὸς Νεπωτιανὸν κοινωνίας ἐγένοντο. Οὐ

πολλῷ γε μὴν ὕστερον Μαγνέντιος Μορσῆς πόλεως πλησίον ἐξεωσθεὶς τῆς παρατάξεως πρὸς τῶν περὶ τὸν Κωνσταντίον, καὶ οὐ πολὺ ἀποσχὼν καὶ αὐτὸς ὑπὸ χεῖρα τοῖς πολεμίοις πεσεῖν, φεύγει, πολλῆς ἐκατέρωθεν Ῥωμαϊκῆς ἐν τούτῳ τῷ ἀγῶνι διεφθαρμένης, ἣ πρὸς ὀθνείους τε καὶ βαρβαρικοὺς ἀχθεῖσα πολέμους, ἀξιόχρεως ἂν ἐγένετο, καὶ πολλῶν ἐπινικίων πομπῶν ἀσφαλείας τε τοῖς ὁμοφύλοις κατέστη πρόξενος. Κωνσταντίος δὲ πρὸς τὸν ἐμφύλιον τρέπεται πόλεμον. Μεθ' ὃ δὲ Μαγνέντιος συχναῖς ἐλαττωθεὶς μάχαις, ἑαυτὸν αὐτοχειρὶ θανάτῳ περὶ Λούγδουνον πόλιν ἐξάγει τοῦ βίου, τὴν μητέρα προανελὼν, τετάρτῳ τῆς βασιλείας ἐνιαυτῷ καὶ μηνὶ ἐβδόμῳ. Ὁ ἀδελφὸς αὐτῷ κοινωνεῖ τοῦ θανάτου, Καῖσαρ ἐπὶ φυλακῇ τῶν Γαλλίων ἀποδεδειγμένος.

Περὶ τούτους γε μὴν τοὺς χρόνους ὑπὸ Κωνσταντίου τοῦ βασιλέως Γάλλος ὁ Καῖσαρ ἐπὶ πολλαῖς καὶ ἀτόποις ἀναιρεῖται πράξεσιν, ἀνὴρ ἄγριος τὴν φύσιν ὢν, καὶ τυραννίδα τὴν ἀρχὴν καταστησόμενος ἂν, εἴπερ αὐτοκράτορι γνώμη προστῆναί οἱ τῆς ἡγεμονίας ἐξεγένετο. Σιλβανὸς τέ τις κατὰ τὴν Γαλλίαν νεωτέρων ἀπτόμενος, πρὸ τριακοστῆς ἡμέρας ἐκποδὼν κατέστη.

175.

Exc. De virt. p. 841 : Ὅτι Κωνσταντίος ὁ παῖς τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου μόνος τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς ἀπάσης καταστάς, βαρὺς ἦν τοῖς μὴ βουλομένοις τὰ Ἀρείου φρονεῖν, ποικίλαις τε τιμωρίαις αἰκίζων ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας. Καὶ ξένοι παρὰ τὰς Ἑλλήνων κολάσεις ὑπὸ τῶν χριστιανίζειν λεγόντων ἐγίνοντο.

2. Ὅτι Κωνσταντίος ἀνὴρ ἦν ἥπιος καὶ γαληνὸς τὸν τρόπον, καὶ τοῖς φίλοις τε καὶ οἰκείοις ἐς τὰ μάλιστα πιστός· ἀπὸ τε τῆς τοῦ ἥθους πραότητος καὶ ταῖς οἰκείαις τῶν γυναικῶν πέρα τοῦ μετρίου κεχαρισμένος.

improspera et amicis pravioribus uteretur, ad gravia vitia conversus, quum intolerabilis provincialibus, militibus injucundus esset, factione Magnentii interfectus est (obiit haud longe ab Hispaniis in castro, cui Helenæ nomen est, anno imperii decimo septimo, ætatis trigesimo); rebus tamen plurimis strenue in militia gestis, exercituique per omne vitæ tempus sine gravi crudelitate terribilis. Diversa Constantii fortuna fuit.

Fr. 173. Eutrop. X, 6 : *Post Constantis necem... etiam Illyricum res novas habuit, Vetranione ad imperium consensu militum electo : quem grandævum jam et cunctis amabilem, diuturnitate et felicitate militiae, ad tuendum Illyricum principem creaverunt : virum probum et morum veterum ac jucundæ civilitatis, sed omnium liberalium artium expertem adeo, ut ne elementa quidem prima literarum nisi grandævus et jam imperator acceperit.* — ἀλλὰ καὶ] ἄμα καὶ cod.

Fr. 174. Fragmentum acephalum. V. not. ad fr. 169. Eutrop. X, 6 : *Romæ quoque tumultus fuit, Nepotiano, Constantini sororis filio, per gladiatoriam manum imperium invadente, qui sævis exordiis dignum exitum nactus est. Vigesimo enim et octavo die a Magnentianis ducibus oppressus pœnas dedit. Caput ejus pilo per urbem circumlatum est. Gravissimæque proscriptiones et nobilium cædes fuerunt. Non multo post Magnentius apud Mursam profligatus acie est, ac pæne captus. Ingentes Romani imperii vires ea dimicatione consumptæ sunt, ad quælibet bella externa idoneæ, et quæ multum triumphorum possent securitatisque conferre. Orienti mox a Constantio Cæsar est datus patrum filius Gallus : Magnentiusque, diversis præliis victus, vim vitæ suæ apud Lugdunum attulit, imperii anno tertio, mense septimo; frater quoque ejus Senonis, quem ad tuendas Gallias Cæsarem miserat. Per hæc tempora etiam a Constantio, multis incivilibus gestis, Gallus Cæsar occisus est, vir natura ferus et ad tyrannidem pronior, si suo jure imperare licuisset. Silvanus quoque in Gallia res novas molitus, ante diem trigesimum exstinctus est.* — ὑπονοία] Cramer.; ὑπόνοια cod.

Fr. 175. § 2. Eutrop. X, 7 : *Vir egregiæ tranquillitatis, placidus, nimis amicis et familiaribus credens, mox etiam uxoribus deditior.*

176.

Exc. Salm. p. 398 : Ἰουλιανὸς Καῖσαρ προβληθεὶς εἶπεν ,

ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή·

ὥς καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ἐν τούτῳ τῷ σχήματι ἀπολω-
λότος. Κωνσταντῖνος πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν τῆς αὐτοῦ τε-
λευτῆς ἔδοξε κρατεῖν σφαῖραν, ταύτην δὲ παῖδα τινὰ
προσελθόντα ἀρπάζειν ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ.

ἸΟΥΛΙΑΝΟΣ.

177.

Exc. De ins. p. 62 : Ὅτι Ἰουλιανὸς ὁ παραβά-
της μέχρι μὲν τινος δεύτερα λόγων διετέλει τῷ αὐτο-
κράτορι. Ἐπεὶ δὲ πρὸς φθόνον τῶν οἱ ὀρωμένων κινηθεὶς
Κωνσταντῖος τὰς Γερμανικὰς καλουμένας φάλαγγας,
ἐπὶ φυλακῇ τῆς Γαλατίας ἐκ τοῦ παλαιοτάτου καθιδρυ-
μένας, ἀπιέναι τῆς συνήθους ἡνάγκαζε διατριβῆς, ὥς
μονωθεὶς Ἰουλιανὸς αὐτῷ τε καὶ τοῖς βαρβάροις εὐε-
πιχείρητος εἶη, καταινέσει τῶν στρατιωτῶν, αἰσθημέ-
νων τῆς τοῦ Κωνσταντίου γνώμης, αὐτοκράτωρ ἀπο-
δείκνυται· ἐνιαυτὸν τε καταμείνας αὐτόθι, τὴν Γαλατίαν
κατεστήσατο. Ἄρας δὲ τὸν στρατὸν, οὔτε ἐπὶ Ἰταλίας
τὴν πορείαν ἐποιεῖτο, οὔτε εὐδῆλος ἦν πρὸς τὸν ἐμφύ-
λιον ὠρμημένος πόλεμον· ἀλλ' ἐπὶ τοὺς βαρβάρους αὐθις
ἔτετο. Γενόμενος δὲ πρὸς τῷ ποταμῷ, καὶ ἐπιστρέψας
τὴν πορείαν ἐχώρει [ἐπὶ] τῶν Ἐρχυνίων καλουμένων
ὀρυμῶν· ἐκεῖ δὲ ναῦς ποταμίας κατασκευασάμενος, καὶ
τῆς στρατιᾶς ὅσον ἦν κράτιστον ἀναλαβὼν, παρὰ τὴν
ποταμίαν ὄχθην ἐκομίζετο, ὥς ἂν λάθοι. Καὶ πολλὰ
εἰργάσατο. Ὁ δὲ Κωνσταντῖος ἐπεὶ ἤσθετο τοῦτο, πρὸς
τὸν ἐμφύλιον πόλεμον σὺν ὀργῇ τρέπεται· οὐ μὴν ἐξε-
γένετό οἱ διὰ μάχης ἐλθεῖν τῷ Ἰουλιανῷ, βραβεύσαν-
τος τοῦ θεοῦ τὸν πόλεμον, καὶ κατὰ μέσσην αὐτῷ τὴν
πορείαν ἐπιγενομένης τῆς τελευτῆς περὶ Μοψουεστίαν
πόλιν, ἐν ὅροις Κιλικίων τε καὶ Σύρων κειμένην, με-
τῆς ἡλικίας ἐνιαυτῷ, τῆς δὲ βασιλείας λη'.

178.

Exc. Salm. p. 398 : Ἀδαρνάσης παιδίον ὦν ἡρω-
τήθη ὑπὸ τοῦ ἰδίου πατρὸς Ναρσαίου, βασιλέως Περ-
σῶν, εἰ καλὴ εἴη ἢ σκηνὴ ἢ προσσχεθεῖσα αὐτῷ ἐκ δερ-
μάτων Βαβυλωνίων· ὁ δὲ εἶπεν, ὥς, εἰ καὶ κρατήσῃ
τῆς βασιλείας, καλλίονα ταύτης ποιήσει ἐξ ἀνθρωπίνων
δερμάτων· καὶ κρατήσας ἐξέπεσε τῆς βασιλείας, ἔχων
δύο ἀδελφούς, ὧν τὸν μὲν ἕνα Σάπωρον κρατήσας ἐτύ-
φλωσε, τὸν δ' ἕτερον Ὀρμισδὴν εἶχεν ἐν φυλακῇ· οὗ

ἢ μήτηρ, συνειδυίας καὶ τῆς αὐτοῦ γυναικὸς, δεσμοὺς
σιδηροῦς τέχνη τινὶ κατασκευάσασα μαργαριτῶν ἔσωθεν
ἐνέπλησε, καὶ δεηθεῖσα τῶν φυλάκων, τοὺς μὲν προ-
τέρους δεσμοὺς ὥς βαρεῖς ἀφείλετο, ἐκείνους δὲ ἐπιτέ-
θεικεν, ὥς ἂν, εἰ δυνηθείη φυγεῖν, ἄνευ βάρους πλοῦτον
ἐπιφέρειτο. Ἡ δὲ γυνὴ αὐτοῦ ῥινίον αὐτῷ δέδωκεν,
καὶ δειπνίσασα τοὺς φύλακας ὑπνώσαι ἐποίησεν. Ὁ δὲ
καιρὸν εὐρὼν ἐπιτήδειον τὰ δεσμὰ ῥήξας ἔφυγε, καὶ
ἵππῳ χρησάμενος κατὰ διαστήματα ἐν σχήματι δου-
λικῷ παρὰ Λικινίου φιλοτίμως ὑπεδέχθη. Ἦν δὲ ἀκον-
τιστῆς τοιοῦτος, ὥστε ἐκείνον μόνον ἀναίμακτον λέγε-
ται ἐσχηκέναι τὸ δόρυ, ὃ μετὰ ταῦτα ἐν εἰκόνι κατέχων
ἐγράφη.

2. Ἰουλιανὸς ὠράθη τισὶ συναιρεσιώταις αὐτοῦ ὑπὲρ
πελάγους ἀπείρου καὶ ἀγρίου ἐν τῷ ἁέρι κρεμάμενος,
εἰς τὴν θάλασσαν αἰετὸς πεσεῖσθαι προσδοκῶν, καὶ σιδη-
ροῦς κόραξ εἶχετο αὐτοῦ τοῖς ὄνυξι, ῥάμφει δὲ σιδηρῷ
τὴν αὐτοῦ κορυφὴν ἀπαύστως ἐπληττεν. Οὗτος ἐλθὼν
εἰς Ταρσὸν, εὐδαίμονά τινα μονόφθαλμον ἱερέα Ἀσκλη-
πιοῦ διὰ τὴν τυφλότητα αἰσχυρόμενον ὀραθῆναι αὐτῷ,
ἀναζητήσας, τὸν ἡτυχηκότα ὀφθαλμὸν αὐτοῦ ἐνώπιον
πάντων κατεφίλησε.

3. Νουμεριανὸς κατηγορεῖτο ὑπὸ τινὸς ὡς κεκλοφῶς
δημόσια χρήματα· ὁ δ' ἔξαρνος ἦν· ὁ δὲ κατήγορος οὐκ
ἔχων ἐλέγχους, « Καὶ τίς, ἔφη, βασιλέων ἄριστε, τῶν
ὑπαιτίων δίκην ὑπόσχη, εἰ πρὸς ἐκφυγεῖν τὸ ἀρνηθῆναι
μόνον ἀρκεύει; » Ὁ δὲ Ἰουλιανός, « Καὶ τίς, ἔφη
ἀναίτιος εὐρεθήσεται, εἰ ὁ κατήγορος ἐλέγχων χωρὶς
πιστεύοιτο; »

4. Ἰοβιανὸς ἠκολούθει ποτὲ Ἰουλιανῷ, καὶ, συμβὰν
οὕτω, τὴν χλαμύδα αὐτοῦ ἐπάτησεν. Ὁ δὲ στραφεὶς
πρὸς αὐτὸν, καὶ ὥσπερ ἐρμηνεύων τὸ μέλλον εἶπεν,
« Εἴθε γοῦν ἄνθρωπος ἦν. » Καὶ μετὰ θάνατον αὐτοῦ
Ἰοβιανὸς αὐτὸν διεδέξατο.

179.

Exc. De virt. p. 841 : Ὅτι Ἰουλιανὸς ὁ μισόθεος
καὶ μισόχριστος διανυκτερεύων λόγους συνέγραφε, καὶ
τούτους ἐπὶ τῆς συγκλήτου βουλῆς ἐπεδείκνυτο. Ἐτίμα
δὲ καὶ τοὺς περὶ παιδείαν ἀσχολουμένους, μάλιστα
τοὺς φιλοσοφίαν ἐπαγγελλομένους. Ταῦτα αὐτοῦ ἀσκοῦν-
τος οἱ τῶν ἐπαρχῶν ἄρχοντες λαμβάνειν τὰ τῶν Χρι-
στιανῶν βουλόμενοι πολλοὺς τιμωρίαις ὑπέβαλλον. Καὶ
ὁ μὲν Ἰουλιανὸς κατ' ἀρχὰς τοῖς προσιοῦσιν ἡπιος ὦν,
οὐχ ὁμοίως τότε διεγένετο, ἀλλὰ πολλὰ τῶν πρατ-
τομένων ὑπὸ τῶν ἐλληνίζειν δοκούντων παρεώρα. Καί

Fr. 176. Κωνσταντῖνος] an Κωνσταντῖος?

Fr. 177. δεύτερα λόγων] scrib. aut δεύτερα λέγων aut δευτερολογῶν. — ἐπεὶ δὲ] Cram., ἐπὶ δὲ cod. — ἀπιέναι] vel ἐξίεναι. Codex ἐπιέναι. — τῷ ποταμῷ] sc. Danubio. — Ἐρχυνίων] ὀρχυνίων cod. Inserui ἐπὶ. — ἐν ὅροις] Cram., ἐν ὀλίγοις cod. — Μοψουεστίαν] deb. Μοψουκρήνην. V. Ammian. XXI, 15, 2. — λη'] corrupte.

Fr. 178. Haec ex eodem auctore fluxerunt ex quo hausit Zonaras XIII, 5. Paullo aliter rem narrat Zosimus II, 27. Hormisdæ fuga ad Constantini Magni tempora (an. 323) pertinet; Joannes vero eo loco, ubi de Juliani expeditione Persica exposuit, altius res repetens de Hormisda dixisse videtur. — Ὀρμισδὴν] Ὀρμίδην cod.

Fr. 179. Ex parte eadem ap. Socratem II. Eccl. III, 1.

ποτε Χριστιανούς ἐκώλυσεν Ἑλληνικῆς παιδείας μεταλαμβάνειν, καὶ πρὸς τὴν βασιλικὴν δορυφορίαν στρατεύεσθαι. Ἐν οἷς ἦν Ἰοβιανὸς τε καὶ Βαλεντινιανὸς καὶ Οὐάλης, οἱ μετ' αὐτὸν βασιλεύσαντες. Ἐπεὶ δὲ εἶχε τῆς ἐπὶ Πέρσας ὁδοῦ, διὰ τε τῆς Ἀσίας ἐπὶ Συρίαν καὶ τὴν Ἀντιόχου διελθὼν πόλιν πλείστα παρὰ τῶν Χριστιανῶν ἐπορίσατο χρήματα, καὶ μικροῦ δεῖν κατὰ τοῦ δήμου διεγερθεὶς, ὡς εἰς αὐτὸν ἀποσκώψαντος, ὑπὸ Σαλουστίου τοῦ τῶν πραιτωρίων ἐπάρχου παρεκλήθη.

180.

Ibid. p. 842 : Ὅτι φησὶν ὁ Ἰωάννης οὗτος περὶ τοῦ Παραβάτου Ἰουλιανοῦ, ὡς μόνος τὸ Ῥωμαϊκὸν καλῶς διώκησεν, ἀνώρθωσέ τε αὐτὸ, εἰ μὴ ἐς ἐναντίωσιν τὰ ἐκ τοῦ δαιμονίου κατέστη· πάσης γὰρ παιδείας τὰ τε Ῥωμαίων, οὐχ ἥκιστα δὲ καὶ Ἑλληνίδα γλῶτταν ἐς ἄκρον συνειλήφει, ὅξυς μὲν ὢν συνιδεῖν τὸ πρακτέον, ἐτοιμότερος δὲ τοῦτο ἐξαγγεῖλαί τε καὶ ἐρμηνεύσαι, μνήμην τε ἀπάντων βεβαίαν ἔχων, σοφὸς μὲν τὰ οὐράνια, ἔμφρων δὲ τὰ ἀνθρώπινα. Πρὸς δὲ τοὺς φίλους μεγαλόφρων τε καὶ ἐλευθέριος, πλὴν ὅσον οὐκ ἐξητασμένος οὐδὲ ἀκριδὴς ἦν ἐν ταῖς τούτων κτήσεσι τὸν ἀρμόζοντα τοιῷδε βασιλεῖ τρόπον. Ἐγένοντο γοῦν τινες οἱ μῶμον τῇ τοῦ ἀνδρὸς δόξῃ τοῖς ἑαυτῶν ἀνέθεσαν μειονεκτήμασι, πολλὰ τῶν ἀλλοτρίων λαμβάνοντες προφάσει τῆς Ἑλληνικῆς δοκῆσεως, οὐ μόνον ἀγνοοῦντος τοῦ βασιλέως, ἀλλὰ καὶ κωλύοντος. Τοῖς γε μὴν τῶν ἔθνων ἐποίκοις τὰ τῶν δασμῶν καθόσον ἡδύνατο καθήρει μέτρα καὶ τὸ δημοτικὸν καὶ κοινὸν τοῦ ἡθους πρὸς ἅπαντας ὁμοίως τοὺς ὑπηκόους ἐξέφερε· χρημάτων μὲν ἀθροίσεως ὀλίγα πεφροντικῶς, δόξης δὲ ἐπιθυμητικῶς τε καὶ

ἀχορέστως ἔχων, ὡς πολλάκις καὶ τὸ μέτρον ὑπερβαίνειν ταῖς ἐγχειρήσεσι. Ἐβέβλαπτο δὲ μόνον περὶ τὴν τοῦ σωτῆρος Χριστοῦ δόξαν ἐναντίως ἔχων καὶ ἐνιστάμενός τοις τὰ Χριστιανῶν μετιοῦσι δόγματα, οὐ μὴν ὥστε ὠμὸν ἢ φονικὸν τι ἐργάσασθαι πώποτε. Συνελόντι δὲ εἰπεῖν, Μάρκω Ἀντωνίῳ προσόμοιος ἦν, ὃν δὴ καὶ ζηλοῦν ὡς ἐπίπαν ἐσπούδαζεν.

IOBIANOS.

181.

Ibid. p. 845 : Ὅτι Ἰοβιανὸς ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων δὲ μετὰ Ἰουλιανὸν ἄρξας τῇ τοῦ πατρὸς μάλλον ἤπερ τῇ οἰκείᾳ δόξῃ τοῖς περὶ τὸ στρατόπεδον ἔγνωστο. Ὅς ἦν ἱκανὸς Ἰουλιανὸς ἄρρεσιν τοῖς στρατευσόμενοις ἐτίθει, θύειν ἢ ἀποστρατεύεσθαι, μάλλον τὴν ζώνην ἀποθέσθαι ἐβούλετο. Ἐλθὼν δὲ εἰς Νίσιβιν πόλιν πολυάνθρωπον καὶ εὐδαίμονα, δύο μόνων ἡμερῶν ἐνδιατρίψας αὐτῇ, ὅσαπερ εἶχε χρήματα κατηνάλωσε, τοῖς ἐν αὐτῇ κατοικοῦσι μηδενὸς μεταδοὺς ἢ λόγου φιλανθρώπου ἢ πράξεως ἀγαθῆς· νυκτὸς τε ὑπεχώρησε χαίρειν αὐτῇ πολλὰ φράσας, ὥσπερ ἐχθρῷ καὶ νεκρῷ σώματι μηδὲ δάκρυον ἐπισταλάζας, δι' ἣν αὐτὸς τε ἐσώθη καὶ τοὺς ὑπολειφθέντας ἐκ τῶν τοῦ πολέμου κινδύνων διέσωσεν· ἄνθρωπος οὐ δι' ἀρετὴν οἰκείαν, ἀλλὰ διὰ τὴν τοῦ πατρὸς δόξαν εἰς τοσοῦτον τύχης προελθὼν. Ἦν μὲν γὰρ οὐδὲ παντάπασιν ἀσθενὴς τὸ σῶμα, οὔτε πολεμικοῖς ἔργοις ἀγύμναστος· ἀμελέτητος δὲ ὢν καὶ ἄγευστος παιδεύσεως, καὶ ἦν εἶχε φύσιν διὰ βραθυμίαν ἡμαύρου καὶ ἡφάνιζε. Διόπερ καὶ τὴν Νισιβην πόλιν φεύγων, ὡς εἰπεῖν, ὥχετο, ἀπολαῦσαι σπουδάζων τῇ συμβάντι

— Χριστιανούς ἐκώλυσεν Ἑλληνικῆς παιδείας μεταλαμβάνειν.] « Idem tradit Socrates, Theodoretus ac Sozomenus, iisque posteriores Zonaras ac Cedrenus. Constat tamen Julianum non discendi, sed docendi tantum ac publice profitendi facultatem Christianis ademisse. Sic Marcellinus l. V : *Inter quæ erat illud inclemens quod docens vetuit magistros rhetoricos et grammaticos Christianos nō transissent ad numinum cultum.* Accedit Eunapius (Vit. Proæres. p. 92 ed. Boiss.), qui Proæresium magistrum suum imperante Juliano scribit a docendi munere exclusum fuisse eo quod Christianus esse videretur. Nec dissentit Orosius, cujus hæc sunt verba l. VII : *Aperto tamen præcepit edicto ne quis Christianus docendorum liberalium studiorum professor esset.* Postremo exstat edictum ipsum Juliani inter ejusdem epistolas, quo diserte edicit eam legem ad solos professores ac magistros pertinere. Τοῖς μὲν καθηγεμόσι καὶ διδασκάλοις οὕτως κοινὸς κεῖται νόμος· ὁ βουλούμενος γὰρ τῶν νέων φοιτᾶν οὐκ ἀποκέλεισται. Sed edictum ipsum obscurioribus verbis de industria conceptum fuisse mihi videtur, eo ut invidia atque atrocitas rei molliretur. Plura vide in Annalibus Cardinalis Baronii, cujus opinionem temere reprehendit Rob. Montacutus in Notis ad Gregorii Σηλητευτικόν. » VALESIIUS.

Fr. 180. Eutropius X, 8 : *Vir egregius et rempublicam insigniter moderaturus, si per fata licuisset. Liberalibus disciplinis apprime eruditus : Græci doctior, atque adeo ut Latina eruditione nequaquam cum Græca scientia conveniret. Facundia ingenti et prompta, memoriæ tenacissimæ, in quibusdam philosopho propior. In amicos liberalis, sed minus diligens, quam tantum principem decuit. Fuerunt enim nonnulli, qui vulnera gloriæ ejus inferrent. In provinciales justissimus, et tributorum, quatenus fieri posset, repressor ; civilis in cunctos ; medicrem habens ærarii curam ; gloriæ avidus, ac per eam animi plerumque immodici ; nimis religionis Christianæ insectator, perinde tamen ut cruore abstinere ; Marco Antonino non absimilis, quem etiam æmulari studebat.*

Fr. 181. Ὅτι Ἰοβιανὸς... ἔγνωστο] Eutrop. X, 9 : *Post hunc Jovianus, qui tunc domesticus militabat, ad obtinendum imperium consensu exercitus electus est : commendatione patris, quam sua, militibus notior.* Quæ sequuntur aliunde petita sunt, in iisque recurrunt, quæ modo ex Eutropio citavimus. — δύο ἡνίκα κτλ.] Inde ab his verbis eadem habet Suidas v. Ἰοβιανός, in nonnullis brevior, in aliis plenior. — δύο μόνων ἡμερῶν] δύο μόνων ἡμερῶν ap. Suidam e 2 codd. Pariss. reposuit Bernhardyus. Priores editiones exhibebant δύο μῆνας ; in uno Suidæ cod. legitur : δύο χρόνους, duos annos. — νυκτὸς τε... διέσωσεν] Hæc om. Suidas. Ceterum Marcellinus de Joviano ad Nisibin urbem aggresso ita habet lib. XXV : *Post quæ itinere festinato Nisibi cupide visa extra urbem stativa castra posuit princeps, rogatusque, enixe precante multiplici plebe, ut ingressus palatium moro succederet principum, pertinaciter reluctatus est, erubescens agente se intra muros urbem inexpugnabilem iratis hostibus tradi.* — τοσοῦτον τύχης] τ. ἀρχῆς Suid. — ἡφάνιζε] Quæ post hanc vocem sequuntur, sic non le-

αὐτῷ παρ' ἐλπίδα ἀξιώματι, καὶ γίνεσθαι τῶν Ῥωμαϊκῶν ἔθνων ἐντὸς εἰς ἐπίδειξιν τῆς τύχης· καὶ ἤλαυνεν ἐπὶ Συρίαν μετὰ τοῦ στρατοῦ παντός. Οἱ δὲ Ἀντιοχεῖς οὐχ ἡδέως διέκειντο πρὸς αὐτὸν, ἀλλ' ἀπέσχωπον αὐτὸν ῥδαῖς καὶ παρωδίαις καὶ τοῖς καλουμένοις φαμώσσοις, μάλιστα μὲν διὰ τὴν τῆς Νισίβιος προδοσίαν, οὐχ ἥμισυ δὲ καὶ περὶ σφῶν αὐτῶν δεδιότες, μή ποτε καὶ αὐτοὺς πρόοιτο, ἀγαπήσας καὶ ἐν ὀλίγῳ μέρει τῆς Ῥωμαϊκῆς οἰκουμένης κρατεῖν· καθαπτόμενοι καὶ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ διὰ τὴν τοῦ ἱεροῦ καταστροφὴν. Ἀδριανὸς μὲν γὰρ ὁ βασιλεὺς εἰς ἀποθέωσιν καὶ τιμὴν τοῦ πατρὸς Τραϊανοῦ ἔκτισε μικρὸν τινα καὶ χαριέστατον ναὸν, ὃν Ἰουλιανὸς ὁ παραβάτης βιβλιοθήκην κατεσκεύασεν· ὃν σὺν τοῖς βιβλίοις Ἰοδιανὸς κατέκαυσε. Καὶ πολλὰ εἰς αὐτὸν εἰπόντων τῶν Ἀντιοχέων, [ἐπράχθη ἂν ἄτοπα,] εἰ μὴ Σαλούστιος παραγενόμενος ἔπαυσε τὴν στάσιν καὶ τὸν Ἰοδιανὸν μὴ βουλόμενον παρώρμησεν ὁδοιπορῆσαι, καὶ ταῦτα χειμῶνος ὄντος, ἐπὶ Κιλικίαν καὶ Γαλατίαν. Καὶ Ἰοδιανὸς μὲν ἐν Δαδαστάνοις ἀφίκετο τὴν τοῦ Χριστοῦ δόξαν ἀνακηρύττων.

Ὅτι Ἰοδιανὸς κατὰ τὴν ἡγεμονίαν κοινὸς τε καὶ ἐλευθέριος ἔδοξεν εἶναι.

ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΣ ΚΑΙ ΟΥΑΛΗΣ.

182.

Exc. De virt. p. 846 : Ὅτι Οὐαλεντινιανὸς χριστιανὸς ὢν καὶ τὰ τοῦ δημοσίου φρονῶν, οὐδὲν τοὺς ἐναντίους ἡδίκηει. Ἐγένετο δὲ καὶ πρὸς τὸ νομοθετεῖν ἱτοιμότατος, φροντίζων καὶ τῆς τῶν θησαυρῶν δικαίας

ὑποδοχῆς, πρὸς δὲ ταῖς τῶν ἀρχόντων αἱρέσεσιν ἀκριβῆς καὶ τιμωρὸς τῶν ἀπειθούντων ἀπαραίτητος, ἐπὶ δὲ τοῖς πολέμοις ἄριστος. Ὁ δὲ Οὐάλης τῆς Ἀρείου δόξης μεταποιούμενος μέγιστον ἐκίνει κατὰ τῶν Χριστιανῶν διωγμὸν, ὡς πολλοὺς μὲν ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἀναιρεῖσθαι, πολλοὺς δὲ καὶ ἐξορίαις ὑποβάλλεσθαι, καὶ αὐτοὺς δὲ τοὺς κατὰ τὴν ἔρημον ἐμφωλεύοντας τῶν ἰδίων σηκῶν ἀπελαύνεσθαι. Καθ' ὃν χρόνον τῆς μὲν ἐν Ῥώμῃ ἐκκλησίας Λιβέριος προειστῆκει, τῆς δὲ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Ἀθανάσιος, καὶ τῆς ἐν Κωνσταντίνου πόλει Εὐδόξιος τῆς Ἀρείου θρησκείας διδάσκαλος.

183.

Exc. Salm. p. 399 : Οὐαλεντινιανὸς ὁ μέγας. Οὐαλεντινιανῷ προσῆλθε γυνὴ χήρα, τῆς οὐσίας αὐτῆς ὑπὸ Ῥοδανοῦ πραιποσίτου ἀρπαγείσης· ὁ δὲ ἐπέτρεψε Σαλουστίῳ κρῖναι αὐτὴν, καὶ κατεκρίθη ὁ Ῥοδανὸς ἀποδοῦναι τὰ ἀρπαγέντα. Ὡς δ' οὐκ ἐπέθετο, καὶ ἡ γυνὴ ὤχλει, ἔκαυσε αὐτὸν ἐν τῷ ἵπποδρομῷ ὁ βασιλεὺς.

184.

Exc. De insid. p. 63 : Ὅτι ἐπὶ Οὐάλεντος τοῦ ἀρειανόφρονος καὶ Γρατιανοῦ, Προκόπιος τῆς σχολῆς ἐπιλαθόμενος, ἐπανίσταται τῇ Κωνσταντίνου πόλει, ἐθορύβει τε τὰ ἐν αὐτῇ βασίλεια ἱκανῶς, πολλῶν τε γίνεται φόνων καὶ συμφορῶν αἴτιος. Καὶ μέχρι μὲν οὖν τινὸς τῆς τύχης διαφόρως αὐτῷ τε καὶ Οὐάλεντι βραβευούσης, ἔμενεν ὁ τύραννος ἀκλινής· ἐπειδὴ δὲ ὑπὸ τῶν ἰδίων ἐγυμνώθη, δέσμιος ἐν Νακολείᾳ πόλει Οὐάλεντι προσήχθη· ἐκεῖ τε δύω δένδρων ἐκδεθεὶς διεσπα-

guntur ap. Suidam, qui ita pergit : Οὗτος μετὰ Ἰουλιανὸν, ὡς εἴρηται, τῆς Ῥωμαίων βασιλείας ἐγκρατὴς γενόμενος, πάντων καταφρονήσας ἐσπούδαζε τοῦ συμβάντος αὐτῷ ἀξιώματος ἀπολαῦσαι, καὶ φεύγων ἐκ Περσίδος ἔσπευδε γενέσθαι τῶν Ῥωμαϊκῶν ἔθνων ἐντὸς εἰς ἐπίδειξιν τῆς τύχης, καὶ τὴν Νισίβιν πόλιν τοῖς Πέρσαις, πάλαι Ῥωμαίοις οὔσαν κατήκοον, ἐκδίδωσιν. Ἀπέσχωπον οὖν αὐτὸν ῥδαῖς καὶ παρωδίαις καὶ τοῖς καλουμένοις φαμώσσοις (cf. Suid. v. Φάμωσσα), διὰ τὴν τῆς Νισίβιος προδοσίαν. Ὁ δὲ Ἰοδιανὸς ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ κινήσει τὸν ὑπὸ Ἀδριανοῦ τοῦ βασιλέως κτισθέντα ναὸν χαριέστατον ἐς ἀποθέωσιν τοῦ πατρὸς Τραϊανοῦ, παρὰ δὲ τοῦ Ἰουλιανοῦ κατασταθέντα βιβλιοθήκην εὐνούχῳ τινὶ Θεοφίλῳ, κατέφλεξε σὺν πᾶσιν οἷς εἶχε βιβλίοις, αὐτῶν τῶν παλλακίδων ὑφαπτουσῶν μετὰ γέλωτος τὴν πυράν. Οἱ δὲ Ἀντιοχεῖς ἡγανάκτησαν κατὰ τοῦ βασιλέως, καὶ τὰ μὲν ἀπέρριπτον διὰ βιβλίων ἐς τὸ ἔδαφος, ὥστε ἀναίρεσθαι τὸν βουλόμενον καὶ ἀναγινώσκειν· τὰ δὲ τοῖς τοίχοις προσεκόλλησαν. Ἦν δὲ τοιαῦτα·

Ἦλυθες ἐκ πολέμου, ὡς ὠφελος αὐτόθ' ὀλέσθαι·

καί,

Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε,

καὶ τὰ ἐξῆς· καί,

Εἰ μὴ ἐγὼ σε λαθὼν ἀπὸ μὲν φίλα εἴματα δύσω,
χλαῖνάν τ' ἡδὲ χιτῶνα, τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει·
αὐτὸν δὲ κλαίοντα θοῶς ἐπὶ Πέρσας ἀφήσω.

Γραῦς δὲ τις μέγαν καὶ καλὸν αὐτὸν θεασαμένη, μαθοῦσά τε ἀνόητον εἶναι, ἐφθέγγατο· « Ὅσον μῆκος καὶ βάθος ἡ μωρία. » Καὶ ἄλλος δὲ ἰδιώτης ἀποτολήσας μεγάλη τῇ φωνῇ βοῆσαι ἐν τῷ ἵπποδρομῷ, γέλωτα παρέσχε πᾶσιν, εἰπὼν κενὰ καὶ ψυχρὰ τῇ ἡλικίᾳ αὐτοῦ. Καὶ ἐπράχθη ἂν ἄτοπα, εἰ μὴ Σαλούστιος τις ἔπαυσε τὴν στάσιν. Ὁ δὲ Ἰοδιανὸς χειμῶνος ὄντος ὥδοι-πόρει ἐπὶ Κιλικίαν καὶ Γαλατίαν, καὶ ἐν Δαδαστάνοις ἀπέθανε, μύκητα πεφαρμαγμένον φαγών. Κατὰ δὲ τὴν ἡγεμονίαν κοινὸς καὶ ἐλευθέριος ἔδοξεν εἶναι. Cum postremis cf. Eutrop. l. 1. : *Ac benignitate principum, qui ei successerunt, inter divos relatus est. Nam et civilitate propior, et natura admodum liberalis fuit.* Ceterum v. Tillemont. IV, p. 584 et 702.

Fr. 182. Eadem Suidas v. Οὐαλεντινιανός. — ἐπὶ δὲ τοῖς] ἐπὶ τε τοῖς Suidae cod. A. — μεταποιούμενος κτλ.] μεταποιούμενος πολλοὺς ἐξορίαις ὑπέβαλε. Καθ' ὃν χρόνον κτλ. Suidas. — ἐκίνει] ἐνέκει cod. — τῆς Κ. πόλεως] ἐν Κ. πόλει Suidas.

Fr. 183. Eadem rem narrat Suidas v. Σαλούστιος (vide Eunapii fr. 30), Chron. Pasch. p. 558, Cedrenus I, p. 544 edd. Bonn. et Symeon logotheta in Chron. ms.

Fr. 184. Νακολεία] Ναχωλεία cod.

ράχθη. Καὶ ὁ Οὐάλης τῇ κατὰ Βιθυνίαν ὀργισθεὶς Χαλκηδόνι, οἷα τῷ τυράννῳ συνελθούσῃ, καὶ αὐτὸν ἐξυβρισάσῃ, τοὺς μὲν εἰς αὐτὴν οἰκοῦντας διέφθειρε, καὶ τὴν τοῦ τείχους αὐτῆς κατάλυσιν ἐποιεῖτο, τοὺς ἐκεῖθεν λίθους εἰς τὸ λεγόμενον Κωνσταντίνου λουτρὸν μεταφέρον· ἔνθα καὶ χρησμὸν εὐρεθῆναι ἐγκεκολαμμένον ἐντὸς τῶν ἀφελχομένων λίθων.

2. Ὅτι Οὐάλης ὁ ἀρειανόφρων τὸ τῶν Γότθων γένος χριστιανίζειν παρασκευάσας, ὑπ' αὐτῶν ὕστερον ἐπολεμεῖτο, ὡς καὶ μέχρι τειχῶν τῆς πόλεως ἀφικέσθαι. Ἀπέσφαξε δὲ καὶ τὸν Μάρκελλον καὶ πολλοὺς ἄλλους, ἐκ τῆς εἰς βασιλείαν ὑποψίας· καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, ἐκινδύνεον ἅπαντες, ὅσοι τὸ Θ' ἀρχὴν τῆς προσηγορίας ἐλάμβανον, μάλιστα Θεοδόσιοι καὶ Θεόδοτοι· τοῦτο γὰρ ἡ τῆς νεκυίας αὐτῷ μαντεία ἀπέφηεν· αὐτίκα δὲ κατὰ τῶν βαρβάρων ἐχώρει καὶ τελευτᾷ ἡττηθείς.

ΓΡΑΤΙΑΝΟΣ.

185.

Exc. De virt. p. 846 : Ὅτι Γρατιανὸς ὡς ἐπύθετο τὴν τοῦ Οὐάλεντος τοῦ θείου τελευτὴν, αὐτίκα πρὸς τὴν ἑῴαν Ῥώμην διέθει, καὶ καταγνοὺς τῆς τοῦ θείου Οὐάλεντος περὶ τοὺς Χριστιανούς ὁμότητος, τοὺς μὲν ὑπ' ἐκείνου ἐξορισθέντας διὰ ταχέων ἀνεκαλεῖτο, αὐσίας τε αὐτοῖς ἀποδίδους καὶ θεραπεύων τὰς βλάβας· πᾶσί τε νόμον παρεῖχεν ἀδεῶς καὶ ἀδηρίτως ἐν ταῖς ἰδίαις ἐκκλησίαις συνάγεσθαι, μόνους δὲ τῶν εὐκτηρίων εἶργεσθαι Εὐνομιανούς, Φωτεινιανούς, Μανιχαίους.

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ.

186.

Exc. De ins. p. 64 : Ὅτι ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ βασιλέως Μάξιμος ἐκ τῶν περὶ τὰς Βρεττανίας μερῶν ἐπαναστὰς τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ, κάμνοντι τῷ Γρατιανῷ εἰς τὸν κατὰ Ἀλαμανῶν πόλεμον ἐπιτίθεται, καὶ δι' Ἀνδραγαθίου, τοῦ τῆς τυραννίδος κοινωνοῦ, πρὸ Λουγδούνου τῆς ἐν Γαλλίᾳ πόλεως ποταμὸν διαβαίνοντι ἐπιβουλεύεται δολίως. Ἐτελεύτα μὲν οὖν Γρατιανὸς, βιώσας ἔτη κδ', βασιλεύσας ἔτη ιε'.

2. Αἰτία δὲ τῆς κατὰ Γρατιανοῦ κινήσεως τῷ Μα-

ξίμῳ γέγονεν ἡδε. Οὗτος Θεοδοσίῳ τῷ βασιλεῖ κατὰ τὴν Βρεττανίαν συστρατεύσάμενος ἐν τοῖς Οὐάλεντος χρόνοις, δυσανασχετῶν ὅτι Θεοδόσιος ἀπὸ Γρατιανοῦ βασιλείας ἡξιώθη, αὐτὸς δὲ οὐδὲ εἰς ἀρχὴν ἐντιμον ἔτυχε προσελθὼν, ἤγειρε τοὺς ἐν Βρεττανίᾳ στρατιώτας εἰς τὸ κατὰ τοῦ βασιλέως ἔχθος· καὶ ἀνηγορεύθη παρ' αὐτῶν βασιλεύς.

3. Τοῦ τοίνυν Γρατιανοῦ κατὰ τὸν εἰρημένον τρόπον ἀναιρεθέντος, περιῆλθεν ἡ ἀρχὴ εἰς Οὐαλεντινιανὸν τὸν νέον καὶ Θεοδόσιον. Ὀπηνίκα δὲ τὸν τοῦ βασιλέως φόνον εἰργάσατο Μάξιμος, εὐθέως ἐπὶ τὴν Ῥώμην ἀφίκετο. Τότε δὴ καὶ ὁ βασιλεὺς Θεοδόσιος ἐν φροντίδι μεγίστῃ καθίστατο, δύνάμιν τε κατὰ τοῦ τυράννου ὑπὲρ τρέπιζεν, εὐλαβούμενος μὴ καὶ τῷ νεωτέρῳ Οὐαλεντινιανῷ ἐπιβουλεύσειεν. Καὶ ὁ μὲν βασιλεὺς εἰς τὸν κατὰ Μάξιμου πόλεμον ἤλαυνε, καταλιπὼν ἐν τῇ Κωνσταντίνου πόλει Ἀρχάδιον βασιλεύοντα. Καὶ καταλαβὼν τὴν Θεσσαλονίκην, εὕρισκε τοὺς περὶ Οὐαλεντινιανὸν ἐν πολλῇ ἀθυμίᾳ διάγοντας, ὅτι δι' ἀνάγκην τὸν τύραννον ὡς βασιλέα ἐδέξαντο. Ἀναλαβὼν οὖν τὰς δυνάμεις τῶν στρατιωτικῶν ταγμάτων, ἐπὶ τὴν Μεδιόλανον ἐχώρει· ἐκεῖ γὰρ ὁ Μάξιμος τὰ τοῦ πολέμου διήρτυεν. Οἱ δὲ περὶ τὸν τύραννον, ὡς τὴν τοῦ βασιλέως ἀφίξιν ἐπύθοντο, οὐ πρὸς μικρὸν τὴν ὁρμὴν ἐνεγκεῖν ἠδυνήθησαν, ἀλλὰ καταπτήξαντες δέσμιον αὐτῷ τὸν Μάξιμον ἄγουσιν, ὃς ἀνηρέθη ἐν τῇ κ' τοῦ Αὐγούστου μηνός. Ἀνδραγάθιος δὲ ὁ τοῦ βασιλέως φονεὺς, τῆς ἡττης γενομένης, εἰς τὸν παρακείμενον ποταμὸν ῥίψας ἑαυτὸν ἀπεπνίγη. Τότε οὖν οἱ βασιλεῖς νικηφόροι ἐπὶ τὴν Ῥώμην ἐχώρουν, συμπαρομαρτοῦντος αὐτοῖς καὶ τοῦ Θεοδοσίου παιδὸς Ὀνωρίου. Ἦσαν οὖν ἐν τῇ Ῥώμῃ ἐπινικίους ἑορτὰς ἐπιτελοῦντες· ὅτε δὴ καὶ τὴν ἑαυτοῦ ἀγαθότητα Θεοδόσιος περὶ τὸν Σύμμαχον ἐπεδείξατο. Οὗτος γὰρ εἰς τοὺς ἀπὸ ὑπατίας τελῶν βασιλικὸν λόγον εἰς τὸν Μάξιμον διεξῆλθεν, καὶ δεδιὼς τὸ τῆς καθοσιώσεως ἐγκλημα, τοῖς τῶν ἐκκλησιῶν ἀσύλοις προσκατέφυγεν· ὃν ὁ βασιλεὺς πάσης φιλανθρωπίας ἡξίωσε, καὶ τῷ τῆς βουλῆς τάγματι συγκατέγραψεν.

187.

Ibid. p. 65 : Ὅτι ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ βασιλέως,

— διεσπαράχθη] δισπαράχθη cod. Capite truncatum esse referunt Ammian. XXVI, 8 et Philostorg. IV, 5; Zosimus IV, 8 genus supplicii non definivit. Cum Joanne autem facit Socrates H. Eccl. IV, 5, cujus narrationem jure respuit Tillemont. V, p. 693. — § 2. ἀπέσφαξε Μάρκελλον] V. Ammian. XXVI, 10, 1; Zosim. IV, 8, 3. — ὅσοι τὸ θ'] Hæc jungenda sunt cum narratione de conjuratione Theodori, de qua v. Zosim. IV, 13.

Fr. 185. Eadem Suidas v. Γρατιανός.

Fr. 186. § 1. Excerpta sunt ex Socrat. H. Eccl. V, 11. — Ἀλαμανῶν] Socrat.; Ἀλαμανῶν codex. Eodem modo de morte Gratiani (an. 383) exponit Sozomenus VII, 13. De aliorum narrationibus v. Tillemont. V, p. 179. — ἔτη ιε'] e Socrate et Sozomeno reposui pro ἔτη ιθ', quod aperte corruptum est. V. Tillemont. V, p. 724. — § 2. Hæc non habet Socrates. — § 3. Οὐαλεντινιανὸν] Οὐαλεντιανὸν codex h. l. et in sqq. — τότε δὲ] τότε δὲ Socrates V, 12 sq., unde hæc descripta sunt. — τὸν τύραννον] sc. Maximum; τοῦ τυράννου codex. — ἐν τῇ κ'] ἐν τῇ αὐτῇ ὑπατείᾳ, ἐβδόμη καὶ εἰκάδι τοῦ Αὐγούστου μηνός Socrates V, 14. — ἀσύλοις] σημαῖς codex; Cramer. dedit συγκλήτοις, in nota monens: « Dubiæ lecturæ est hæc vox. » Socrates l. l.: Διὰ τοῦτο δὴ δεδιὼς τὸν θάνατον, τῇ ἐκκλησίᾳ προσέφυγεν. — καὶ τῷ τῆς βουλῆς τάγμ. συγκ.] De his nihil apud Socratem.

Fr. 187. Narrationem hanc eodem modo introducit et persequitur Zosimus IV, 53 sqq., nisi quod non novit preces

Οὐαλεντινιανὸς δὲ νέος βασιλεὺς ἀγγέλλεται ἐξ ἐπιβουλῆς τοιαύτης τεθνηκέναι. Ὁ τούτου πατὴρ Οὐαλεντινιανὸς γυναιξὶ πλείοσιν ἐχρήσατο παρὰ τοὺς διατεταγμένους Ῥωμαίων νόμους. Ἡ τοίνυν τούτου δευτέρα γυνὴ θυγάτηρ μὲν ἐλέγετο γεγενῆσθαι Ἰούστου, Μαγνεντίου δὲ γυνὴ τοῦ τυραννήσαντος κατὰ Κωνσταντίου χρόνου, [ἢ] διὰ νεότητά οὐ τυχοῦσα τέκνων ἐξ ἐκείνου χηρεύουσα καὶ ἐγκρατευσμένη διετέλει· ἥς διὰ κάλλους ὑπερβολὴν ἐρασθεὶς ὁ βασιλεὺς, ἄγεται ταύτην κατὰ δεύτερον γάμον· ἐξ ἧς Οὐαλεντινιανὸς δὲ νέος, ὁ Θεοδοσίω συμβασιλεύσας, ἐτέχθη, καὶ Γάλλα ἡ Θεοδοσίῳ συναφθεῖσα μετὰ τὴν Φλακίλλης τελευτήν, καθ' ὃν καιρὸν τὸν τε Μάξιμον ἐνίκα καὶ τὸν Οὐαλεντινιανὸν ἔσωξεν· ὥστε ὑπῆρχεν αὐτῷ πρὸς τὰ κοινὰ τῆς βασιλείας καὶ ἡ τῆς κηδείας συνάφεια. Τότε δὴ οὖν τῆς τοῦ Οὐαλεντινιανοῦ ἀναιρέσεως διαγγελθείσης, μέγιστον κατεῖχε πένθος αὐτόν τε τὸν βασιλέα τῆς ἑω καὶ τὴν ἀδελφὴν τοῦ τετελευτηκότος, βασιλίδά Γάλλαν· μεγάλη τε ἐμελετᾶτο τοῦ πολέμου σπουδὴ κατὰ τοῦ τὸν φόνον ἐργασαμένου. Ἀρβογάστης δὲ ἦν, ἐκ τοῦ Φράγκων γένους, Βαύδωνος, τοῦ πρὸς Γρατιανοῦ τοῦ βασιλεύσαντος τὴν στρατοπεδαρχικὴν ἐξουσίαν ἐπιτραπέντος, υἱὸς, φλογοειδὴς τε καὶ βάρβαρος τὴν ψυχὴν· ὃς τὸν Οὐαλεντινιανὸν βιασάμενος, εἰς τὴν τοῦ πατρὸς παρῆλθε στρατηλασίαν· οὐ γὰρ ἦν ἀντιλέγειν αὐτῷ, διὰ τὴν ἐν τοῖς πολέμοις ῥώμην· οὗτος γὰρ πολλοὺς τῶν ἐν ἀξιώματι παρὰ τὴν τοῦ βασιλέως βουλήν διεχειρίζετο, καὶ τούτους οὐ μόνον ἀγνοοῦντος τοῦ κρατοῦντος, ἀλλὰ καὶ κωλύοντος· ἐν οἷς καὶ τὸν Ἀρμόνιον, ὃς Ταύρου μὲν ἦν παῖς, τοῦ τὴν ὑπατὸν διέποντος, ἐπειδὴ δὲ τὸν Ἀρβογάστην ἐλύπησεν, ὁ μὲν ἐπὶ τὸ ξίφος τὴν χεῖρα ἔτρεψεν, ὁ δὲ Ἀρμόνιος τῷ βασιλεῖ τὸ σῶμα παραδούς, σὺν τῇ ἀλουργίδι κατετέμεντο· ἐκ τούτου τε πολλὴ πρὸς τὸν στρατοπεδάρχην καὶ τὸν βασιλέα γέγονεν ἡ ὑπόνοια. Καὶ ὁ μὲν Οὐαλεντινιανὸς τὴν Θεοδοσίῳ λάθρα μετεπέμπετο συμμαχίαν, ὡς μὴ δυνάμενος φέρειν τὴν τοῦ τυράννου θρασύτητα· πλὴν ὥς τι σοφὸν κατὰ τοῦ τυράννου πράττειν ἠγούμενος, γραμματεῖον αὐτῷ τῆς διαδοχῆς ἐπὶ τοῦ συνεδρίου δίδωσι· ὅπερ δεξάμενος ὁ βάρβαρος καὶ ἀναγνοὺς, παραχρῆμα τοῖς ὄνυξι διεσπάραξεν, λεοντώδει δὲ τῇ φωνῇ κατὰ τοῦ βασιλέως ὀργισθεὶς, ἀπῆι προκώπον ἔχων τὸ ξίφος. Πολέμιος τοίνυν ἀπεδείχθη φανερός τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ· καὶ ὁ μὲν Οὐαλεν-

τινιανὸς ἐβούλετο παραχρῆμα πρὸς τὸν Θεοδοσίῳ ἐξιππεύσασθαι. Ὁ δὲ βάρβαρος, τὴν κατ' αὐτοῦ λήνῃσιν ἐπιτείνας, πρὸς τι πολισμάτιον Ἰταλικὸν, Βέρναν λεγόμενον, διατρίβοντι καὶ ῥαθυμότερον περὶ τὴν τοῦ πολυχνίου φρουρὰν διαγενομένῳ προσπεσὼν καὶ ἀφύλακτον τοῦτον εὐρὼν, ξίφει διεχρήσατο. Οὕτω μὲν οὖν Οὐαλεντινιανὸς ὁ νέος βιώσας ἔτη κ', βασιλεύσας δὲ ἔτη ἡ', καταστρέφει τὸν βίον.

Ὁ δὲ Ἀρβογάστης, Εὐγένιον αὐτῷ ἐπὶ σοφιστικὸν ἐγκαθήμενον θρόνον, καὶ ὑπὸ γλώττης εὐδοκιμοῦντα, ὁ θεὸς ἐπέστησε Ῥιχομήριος, ἡνίκα παρὰ τὸν Θεοδοσίον μετὰ τὴν Μαξίμου νίκην ἐν τοῖς ἐσθίοις βασιλείοις ἀπῆγετο. Καὶ ὁ μὲν Ῥιχομήριος τὸ σῶμα καμὼν ἐτελεύτα κατὰ τὴν Κωνσταντίνου· τὸν δὲ Εὐγένιον ὁ βάρβαρος βασιλέα τῶν ἐσπερίων ἀποδείξας, ἄκοντί γε περιτίθησι τὸ σχῆμα. Ὅστις εὐθέως πρεσβεῖαν πρὸς τὸν Θεοδοσίον ἔστειλε, πειρώμενος εἰ δολογοίῃ φίλος εἶναι, καὶ δέχοιτο αὐτὸν βασιλεύοντα. Οὗς δὲ ὁ Θεοδοσίος ποικίλοις διακρουσάμενος λόγοις, καὶ φιланθρώποις ἀποκρίσει δελεάσας, ἀπεπέμψατο. Αὐτὸς δὲ Ῥωμαϊκὸν μὲν Τιμάσιον, Σκυθικὸν δὲ τὸν Γαῖνάν, ἐξ Ἀλανῶν δὲ τὸν Σαούλ, ἄρχοντας τῶν στρατοπέδων παραλαβὼν, ἅμα δὲ καὶ Στιλίχωνα τοῖς στρατεύμασιν ἐπιστήσας (ὃς ἦν μὲν καὶ αὐτὸς ἀνέκαθεν τοῦ Σκυθικοῦ γένους, τῆς δὲ τοῦ βασιλέως ἀδελφῆς Σερήνης αὐτῷ προσμανείσης, βασιλέως οὐδὲν ἀπελείπετο), πολλοὺς τε τῶν Θρακῶν Οὐννων, σὺν τοῖς παρεπομένοις φυλάρχοις διαναστήσας, εἶχετο τῆς πρὸς τὴν Ἰταλίαν πορείας, ὡς ἂν τὸν Εὐγένιον, μηδὲν τι προσδοκῶντα, ἀπαράσκειον καταλάβοι. Ἐξίόντι δὲ αὐτῷ τῆς αὐλῆς ἡ βασιλίσσα τελευτᾷ.

Ὅπηνίκα δὲ τοῖς τῆς Ἰταλίας προσῆλθεν ὄροις, τῷ παραλόγῳ τῆς δξύτητος καὶ τῷ τάχει τῆς ἀφράστου διαδρομῆς ὁ Εὐγένιος ἔπτηξεν, ἀνὴρ ἄπειρος πολέμου καὶ σάλπιγγος. Ὁ δὲ Ἀρβογάστης ἀντεμάνη, ἐπιθυμῶν πολέμου καὶ μάχης καὶ φόνων, καὶ πολὺ τῆς ἡμέρας διαγωνισάμενος· καθ' ἣν ὁ ἥλιος ἀφανὴς ἐγένετο τοῖς ἀνθρώποις περὶ μέσσην τῆς ἡμέρας ὥραν, ὥστε καὶ ἀστέρας φανῆναι, καὶ νυκτομαχοῦντες ἅπαντες ἀνηλίσκοντο συνδαπανώμενοι ξίφεσιν. Ἀχρι μὲν οὖν περὶ τρίτην φυλακὴν τῆς νυκτὸς ἐν τούτοις τὰ τῶν στρατοπέδων ὑπῆρχεν. Ἐπειδὴ δὲ Θεοδοσίος, τότε μὲν ὑπαναχωρήσας, τὸν δὲ Θεὸν ἰκετεύσας, καθεύδουσι τῇ ἐξῆς

istas quibus Theodosius victoriam a deo redemisse dicitur. Joannes sua hausisse videtur ex auctore quodam Christiano, qui Eunapii historias adhibuerat. — Βαύδωνος υἱὸς] Βάνδωνος υἱὸς codex. Apud Zosimum Arbogastes ὑποστράτηγος, apud Eunapium (fr. 53) δευτεραγωνιστῆς Βαύδωνος dicitur. Cf. Tillemont. V, p. 351. — φλογοειδὴς] Eodem verbo Eunapius l. I. de Arbogaste loquens utitur. — οὗτος γὰρ πολλοὺς] οὕτω γ. π. codex. Sed fortasse praestabat lacunam notare ante v. οὕτω. Nam nonnulla h. l. excerptor omisisse videtur. Zosimus IV, 53, 1 : διὰ τε ἀνδρίαν καὶ πολεμικὴν ἐπιστήμην καὶ χρημάτων ὑπεροψίαν ἐπὶ μέγα προῆλθε δυνάμει, καὶ τοσοῦτος ἦν ὥστε καὶ πρὸς τὸν βασιλέα παρρησιάζεσθαι, καὶ ὅσα μὴ καλῶς αὐτῷ μηδὲ προσηκόντως ἔχειν ἐδόκει κωλύειν. — Ἰταλικὸν, Βέρναν] deb. Κελτικὸν, Βιένναν. — ἐπέστησε Ῥιχομήριος] ἐπέστη Σερικομήριος codex. Quo commisso, alius librarius etiam in seqq. dedit : ὁ μὲν Σερικομήριος. Zosimo vir dicitur Ῥιχομήρης. — Σερήνης] Βερήνης codex. Ceterum Serene non erat soror regis. Scribendum erat : τοῦ βασιλέως ἀδελφοῦ θυγατρός. Cf. Zosim. V, 4, 1 : Σερήνη δὲ ἦν παῖς Ὀνωρίου, ὃς Θεοδοσίῳ τῷ τῶν βασιλευόντων πατρὶ γέγονεν ἀδελφός. Eo autem Zosimi loco, qui nostro huic respondet, codices praebent : Σερήνη τῇ τοῦ βασιλέως ἀδελφῆς (deb. ἀδελφοῦ) θυγατρί. — προσμανείσης] corrupte; leg. vid. προσγαμηθείσης.

τούς ἐναντίους ἐπιπίπτει, τὸ μὲν πλεῖστον ἐν ταῖς εὐναῖς, τὸ δὲ ἀνιστάμενον τῶν ὅπλων γεγυμνωμένον διεχειρίζετο, αὐτόν τε τὸν Εὐγένιον ζωγρήσας, τῆς κεφαλῆς ἀποτέμνει, καὶ μακρῶι δόρατι περιπήξας, ἐν ὅλοις τοῖς τῆς Ἰταλίας ὄροις διεπόμευσεν· ὡς ἅπαν τὸ τῶν πολέμιων πλῆθος πρὸς τὸν νενικηκότα χωρεῖν, καὶ τοῖς αὐτοῦ πείθεσθαι διατάγμασιν. Ὁ δὲ Ἀρβογάστης ἐν τούτῳ τε τὸ μανικὸν τῆς βαρβάρου φύσεως ἀποδείξας, αὐτοχειρίᾳ διεφθάρη, τῷ σφετέρῳ περιπεσὼν ξίφει. Ἐπὶ τούτοις τε θρίαμβοι κατὰ τὴν Ῥώμην ἐγένοντο· καὶ στεφανηφορεῖν τὴν ἀπανταχοῦ τῶν ὑπηκόων γῆν ἐδόκει, καὶ πανηγυρίζειν ἐπὶ τῇ καθαιρέσει τοῦ τυράννου.

188.

Exc. De virt. p. 849 : Ὅτι οἱ ἐπίτροποι Ἀρκαδίου καὶ Ὀνωρίου Ρουφῖνος καὶ Στελίχων ἄμφω τὰ πάντων συνήρπαζον, ἐν τῷ πλούτῳ τὸ κράτος τιθέμενοι. Καὶ οὐδεὶς εἶχεν ἴδιον οὐδὲν εἰ μὴ Ῥουφίνῳ καὶ Στελίχωνι ἐδοξε· δίκαι τε ἅπασαι πρὸς τούτων ἐκρίνοντο· καὶ πολὺς ἦν ὄχλος τῶν περιθεόντων εἰ πού τινι χωρίον κάλλιστον ἦν· καὶ ὁ δεσπότης εὐθὺς συνηρπάζετο. Ἐκότερός τε αὐτῶν τὴν βασιλείαν περιεσχόπει.

189.

Ibid. : Ὅτι Εὐτρόπιος ὁ τοῦ Ἀρκαδίου πρόκοιτος οὐδὲν τῶν δεινῶν ἀπελίμπανε, τὰς μὲν ἀρχὰς δημοσίᾳ πιπράσκων, καὶ τοὺς τι δυναμένους συκοφαντῶν, ἐξορίαις τε τοὺς μεγιστᾶνας ὑποβάλλων, καὶ πᾶσαν ὕβριν τοῖς τῆς συγκλήτου βουλῆς ἐπάγων. Ἄλλ' οὐδὲ τῆς τῶν βαρβάρων ἀπείχετο συμμαχίας, ὡς ἂν αὐτὸς ἐλπίζων εἰς τὴν τοῦ βασιλέως μεταβαίνειν ἄξιαν. Καί ποτε καὶ τοὺς ἐν ταῖς ἐκκλησίαις πεφευγότας συλλαμβάνειν βουλόμενος νόμον προὔθηκεν ἐπιτρέποντα καὶ τοὺς ἐκ τῶν θυσιαστηρίων ἀφέλκεσθαι. Καὶ ὁ μὲν νόμος ἐγγράπτο, δίκη δὲ εὐθέως τῆς ὠμότητος ἠκολούθει. Μετ' οὐ πολὺ γὰρ προσκρούσας τῷ βασιλεῖ Εὐτρόπιος ἐν τοῖς πρόσφυζιν ἐγένετο καὶ ὑπὸ τὸ θυσιαστήριον ἔκειτο, Ἰωάννου ἐπισκοποῦντος τοῦ Χρυσοστόμου, ἐκεῖθεν τε ἀφαιρεθεὶς νυκτὸς τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται.

Οὕτω μὲν οὖν Εὐτρόπιος δίκας τῆς ἁμαρτάδος ὑποστὰς καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ καταλόγου τῶν ὑπάτων ἠλείφθη, μόνου τοῦ συνυπατεύσαντος Θεοδώρου γεγραμμένου.

190.

Exc. De ins. p. 67 : Ὅτι Ῥουφῖνος, ὁ ἐπίτροπος Ἀρκαδίου, ἐξ ἐπιβουλῆς Εὐτροπίου τοῦ προκοίτου τῆς Ἀρκαδίου διήμαρτε κηδίας· ἀλλ' ὅμως τῇ πλεονεξίᾳ καὶ τῇ χαλεπότητι τῶν τρόπων πᾶσιν ὑπέροπτος ἦν, τὸν τε βασιλέα οἰκειότητι τῶν βαρβάρων καταπλήττων, καὶ βαρεῖαν ἐπιτιθεὶς ἀνάγκην πρὸς τὸ κοινωνῆσαι τῆς ἀλουργίδος αὐτῷ, ποτὲ δὲ καὶ πλῆθος βαρβάρων εἰσαγαγὼν, ὧν Ἀλάριχος ἡγεῖτο, πᾶσαν ὁμοῦ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὰ περὶ τὴν Ἰλλυρίδα διεπόρθει· ὡς καὶ δῆλος ἅπασι γενέσθαι τῇ τῆς τυραννίδος ἐπιβουλῇ.

Ὁ μὲν γὰρ ὑπέχαιρε, καὶ τὸν κοινὸν ὄλεθρον ἰδίαν κρηπίδα τῆς βασιλείας ὑπελάμβανεν· ὁ δὲ βασιλεὺς ἐν ἀφασίᾳ διετέλει· οὐ μὴν καὶ ὁ Στελίχων ἐνταῦθα ὁμοιος ἦν, ἀλλὰ διέπλευσε μὲν αὐτὸς εἰς τὴν Ἑλλάδα, καίτοι μὴδὲν προσήκουσαν τοῖς τῆς ἐσπερίας τέρμασι, τὰς τῶν ἐνοικούντων οἰκτείας συμφοράς, καὶ τοὺς βαρβάρους σπάνει τῶν ἀναγκαίων διαφθείρας, ἔπαυσε τῆς [κατὰ] τῶν ἐπιχωρίων ὁρμῆς. Συγκαλεσάμενος δὲ Γαῖναν, ὃς τότε τῶν ἐσπερίων στρατοπέδων ἑξαρχος ἦν, ἀρτύνει τὴν κατὰ Ῥουφίνου σκευήν· ὅτε δὴ καὶ ὁ τοῦ Ἀρκαδίου στρατὸς ἐκ τε τῆς Εὐγενίου καθαιρέσεως καὶ τῆς τῶν βαρβάρων τῶν κατὰ τὴν Ἰλλυρίδα διώξεως ἐπὶ τὴν Κωνσταντίνου πόλιν ἐχώρει. Ὁ μὲν γὰρ βασιλεὺς κατὰ τοὺς παλαιοὺς νόμους εἰς ὑπάντησιν τῶν στρατοπέδων ἐκ τῆς πόλεως προῆλθεν· καὶ ὁ Γαῖνᾶς αὐτὸν ἐφρούρει· πᾶσα δὲ ἦν ἀνάγκη καὶ τὸν τῆς αὐλῆς ἑπαρχὸν συνεξίεναι (Ῥουφῖνος δὲ ἦν). Καὶ ἅμα τε ὁ βασιλεὺς ὑπὸ τῶν στρατοπέδων Αὐγουστος ὀνομάζεται, καὶ Ῥουφῖνος κατετέμνετο, ταύτης τε ἔτυχε τῆς τελευτῆς. Παῖδες δὲ αὐτοῦ καὶ γαμετὴ πρὸς τὴν ἐκκλησίαν κατέφυγον· διηρπάζοντο δὲ ἀκωλύτως ἅπαντα ὅσα κατὰ τὴν δυναστείαν ἐκτήσατο.

[Τότε] Γαῖνᾶς ὁ τῶν ἐφῶν στρατοπέδων ἑξαρχος,

Fr. 188. Hæc ex Eunapio Joannes vel auctor ejus deprompsit. V. Eunapii fr. 63, p. 42. — τὰ πάντων συνήρπαζον] τὰ πάντα σ. Eunap. ap. Suidam v. Ῥουφῖνος. — πρὸς τούτων ἔκρ.] πρὸς τούτου ἔκρ. codex. — πού τινι] Suid., τῷ τινι cod.

Fr. 189. Eadem Suidas v. Εὐτρόπιος. Idem v. ὑπάτος ita habet : Πρῶτος δὲ ὑπάτος εὐνούχων ἀπεδείχθη ἐπὶ Ὀνωρίου καὶ Ἀρκαδίου, τῶν υἱῶν Θεοδοσίου, Εὐτρόπιος ὁ πρωτόκοιτος τοῦ βασιλέως. Ἐδιφρορεῖτο δὲ διὰ τῆς πόλεως οὐδὲν τῶν δεινῶν ἀπολιμπάνων κτλ. ut nostro l. — τοὺς τι δυναμένους] sic et Suidas v. ὑπάτος, sed idem v. Εὐτρόπ. : τοὺς τῆς δυνάμεως. — καί ποτε κτλ.] Quæ sequuntur petita ex Socrat. VI, 5. — νόμον προὔθ. ἐπ. καὶ τοὺς] sic Suidas v. ὑπάτος; contra v. Εὐτρόπ. et in codice Excerpt. legitur : προὔθηκεν ἐπιτρέπων τούτους. Plenius hæc Socrates l. l. — ἀφέλκεσθαι] Post hanc v. Suidas v. ὑπάτος in brevius contrahens pergit : ὃς προσκρούσας τῷ βασιλεῖ καὶ καταφυγῶν εἰς τὸ θυσιαστήριον ἐκεῖθεν ἀφῆρθε. Scilicet glossa s. v. ὑπάτος petita est ex alio titulo, v. c. ex tit. Περὶ πολιτικῶν. Hinc fit ut prima fragm. pars plenius exhibeatur, posterior contracta sit. Inverso ordine egit excerptor tit. Περὶ ἀρετῆς καὶ κακίας. — ἐπισκοποῦντος] leg. puto ἐπισκώπτοντος. Socrates l. l. : Ὁ οὖν ἐπίσκοπος, τοῦ Εὐτροπίου ὑπὸ τὸ θυσιαστήριον κειμένου, καὶ ἐκπεπληγὸς ὑπὸ τοῦ φόβου, καθεστὴς ἐπὶ τοῦ ἁμβωνος, ὅθεν εἴωθεν καὶ πρότερον ὁμιλεῖν χάριν τοῦ ἐξακούεσθαι, λόγον ἐλεγκτικὸν ἐξέτεινε κατ' αὐτοῦ· ἐφ' ᾧ πλέον ἐδόκει προσκρούειν τισίν, ὅτι τὸν ἀτυχοῦντα οὐ μόνον ἡλείε, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐναντίου καὶ ἡλεγχεν.

Fr. 190. Cf. Zosimus V, 3 sqq. — Ῥουφῖνος δὲ ἦν] Ῥ. τε (non τις, ut ed. Cram.) ἦν cod. — [τότε] Γαῖνᾶς] V. τότε de meo addidi. Codex : τι γαῖνᾶς; in quibus voc. τι cento est narrationis uberius. Etenim quæ jam sequuntur exscripta sunt ex Socrat. H. Eccl. VI, 6, p. 305 sq. (coll. Sozom. VIII, 4), ubi ita : Πράγμα δὲ ἄξιον μνήμης ἐπὶ τῶνδε τῶν χρόνων γενόμενον διηγήσομαι, δεικνὺς ὅπως ἢ ἐκ τοῦ θεοῦ πρόνοια τὴν πόλιν καὶ τὰ Ῥωμαίων ἐκ τοῦ μεγίστου

βάρβαρος ὢν τὸ γένος, καὶ ὑπὸ Ῥωμαίων κατ' ὀλίγου ἐπὶ τὴν στρατηγίδα προελθὼν, ἄρχειν διενоеῖτο, ὅπως ἂν καὶ αὐτῆς τῆς βασιλείας κρατήσοι. Καὶ πᾶν μὲν τὸ Γότθων ἔθνος ἐκ τῆς ἑαυτοῦ χώρας μετεπέμψατο, τοὺς δὲ αὐτῷ ἐπιτηδείους τῶν στρατιωτῶν ἀριθμὸν ἔχειν κατέστησεν. Τριβιγίλδου δὲ ἐνὸς τῶν ὑποστρατήγων αὐτῷ, χιλιαρχοῦντος τῶν ἐνιδρυμένων τῇ Φρυγίᾳ στρατιωτῶν, καὶ γνώμη αὐτοῦ Γαῖνᾶ νεωτερίσαντος, καὶ τὰ Φρυγῶν ἔθνη παντάπασιν ἀνατρέποντος, ἐπειδὴ Ἀρκάδιος μηδὲν προειδόμενος τὸν Γαῖνᾶν ἔπεμψεν, εὐθὺς ἐπορεύετο, τῷ μὲν λόγῳ κατὰ Τριβιγίλδου, τῷ δὲ ἔργῳ τυραννῆσαι βουλόμενος. Ἦγε δὲ μετ' αὐτοῦ Γότθων τε καὶ ἐτέρων βαρβάρων οὐκ ὀλίγας μυριάδας· καὶ καταλαβὼν τὴν Φρυγίαν, πάντα ἀνέτρεπεν. Εὐθὺς οὖν ἐν ταραχῇ τὰ Ῥωμαίων, οὐ μόνον διὰ τὸ προσὸν τῷ Γαῖνᾶ [πλήθος βαρβάρων], ἀλλὰ ὅτι καὶ τὰ τῆς ἐώας ἐπίκαιρα μέρη κινδυνεύειν ἔμελλεν.

Ἀλλὰ τότε μὲν ὁ βασιλεὺς διαπεμψάμενος πρὸς τὸν βάρβαρον, λόγοις αὐτὸν καὶ ἔργοις θεραπεύειν ἔτοιμος ἐγένετο· τοῦ δὲ ἐξαιτουῦντος δῶμα τῶν προεστώτων τῆς συγκλήτου λαβεῖν ἀπὸ τῶν ὑπάτων ἀνδρῶν, Σατορνίνον τε καὶ Αὐρηλιανὸν, ἀκοντὶ αὐτοὺς ὁ βασιλεὺς τῇ ἀνάγκῃ τοῦ καιροῦ παρείχε. Καὶ οἱ μὲν ὑπὲρ [τοῦ] κοινοῦ προαποθνήσκειν αἰρούμενοι, γενναίως τῇ τοῦ βασιλέως κελεύσει ὑπήκουον, καὶ πόρρω τῆς Χαλκηδόνος ἐν χωρίῳ ἱπποδρόμῳ ὑπῆντων, ἔτοιμοι πάσχειν πᾶν ὅ τι ὁ βάρβαρος ἤθελεν. Ἀλλ' οὗτοι μὲν οὐδὲν φαῦλον ὑπέμειναν, ὁ δὲ παρῆν ἐπὶ τὴν Χαλκηδόνα. Ἀπῆντα δὲ ἐκεῖσε καὶ ὁ βασιλεὺς Ἀρκάδιος. Γενόμενοι δὲ πρὸς τῷ οἴκῳ τῆς μάρτυρος Εὐφημίας, ὅρκους ἐπιστοῦντο ἀλλήλους. Καὶ ὁ μὲν βασιλεὺς ἐφύλαττεν· Γαῖνᾶς δὲ παρεσπόνδει, καὶ τοῦ οἰκείου σκοποῦ οὐκ ἐξέβαινεν· ἀλλ' ἐμπρησμόν τε καὶ λαφυραγωγίας ἐμελέτα ποιήσασθαι κατὰ τῆς Κωνσταντίνου πόλεως καὶ κατὰ πάσης τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς. Βεβαρβάρωτο γοῦν ἡ πόλις ὑπὸ τοῦ πολλοῦ πλήθους, καὶ πάντες οἱ κατ' αὐτὴν ἐν αἰχμαλώτων μοίρᾳ ἐγένοντο. Ὅσοῦτος [δὲ] ἦν ὁ ἐπικρεμασθεὶς τῇ πόλει κίνδυνος, ὥς καὶ κομήτην μέγιστον τοῦ οὐρανοῦ φανῆναι.

Ὁ μέντοι Γαῖνᾶς πρῶτον μὲν ἐπειράθη ἀρπαγὴν τῶν ἐργαστηρίων ποιήσασθαι· ὥς δὲ, τῆς φήμης προμηνυσάσης τὴν ἔφοδον, ἐφυλάξαντο προθεῖναι ἐν ταῖς τραπεζαῖς τὸν ἄργυρον, αὐθις ἐπὶ ἐτέραν ἐχώρει γνώμην. Νυκτὸς γὰρ ἐπιμεσούσης, ἐκπέμπει πλήθος βαρβάρων

ἐπὶ τῷ ἐμπρῆσαι τὰ βασίλεια καὶ τὴν πόλιν. Ὅτε δὲ καὶ ἡ τοῦ Θεοῦ περιφανὴς ἐδείχθη πρόνοια περὶ τε τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν καὶ τὴν πόλιν. Ἀπροόπτως γὰρ τοῖς ἐπελθοῦσιν ἐφάνησαν ἄγγελοι, ἐν σχήματι ὀπλιτῶν, μέγала ἔχοντες σώματα· οὓς ὑποτοπήσαντες οἱ πολέμιοι ἀληθῆ στρατὸν εἶναι πολλὸν καὶ γενναῖον, καταπλαγέντες ὑπεχώρησαν. Ὡς δὲ ἀπαγγελθέντος τούτου Γαῖνᾶ, ἄπιστον κατεφαίνετο (ἠπίστατο γὰρ μὴ παρεῖναι τὸ πολὺ τῶν Ῥωμαίων ὀπλιτικόν, κατὰ γὰρ τὰς πόλεις ἐνίδρυτο), πέμπει καὶ αὐθις ἐτέρους τῇ ἐχομένῃ νυκτὶ, καὶ μετὰ ταῦτα πολλάκις. Ὡς δὲ καὶ διαφόρως ἀποσείλαντι τὰ αὐτὰ ἀπηγγέλλετο (αἰεὶ γὰρ τοῖς ἐπιβουλεύουσιν οἱ ἄγγελοι τὴν αὐτὴν παρείχον φαντασίαν), τέλος αὐτὸς σὺν πλήθει πολλῷ παρελθὼν πείραν τῶν ἀκουσθέντων λαμβάνει· ὑπονοήσας δὲ ἀληθῶς στρατιωτῶν εἶναι πλῆθος, ὑποκρίνεται ὥς ἐπὶ τὸν μάρτυρα Ἰωάννην ὁδεύειν, ὃς ζ' σημείοις τῆς πόλεως ἀφειστήκει, συνεξήσαν δὲ αὐτῷ καὶ οἱ βάρβαροι, τὰ ὅπλα λαθραίως κομίζοντες. Ὡς δὲ οἱ φρουροὶ τῶν πυλῶν διεκώλυον, οἱ βάρβαροι τὰ ξίφη γυμνώσαντες, τοὺς ἐπὶ ταῖς πύλαις διεχειρίσαντο.

Ἐντεῦθεν πολέμιος ἀπεδείχθη Γαῖνᾶς· καὶ οἱ μὲν περὶ τὴν πόλιν ἅπαντες πρὸς τὴν τεῖχος φυλακὴν διέθεον. Ὁ δὲ βασιλεὺς κελεύει τοὺς ὑπολειφθέντας ἐν τῇ πόλει βαρβάρους ἀναιρεῖσθαι. Συμβαλόντες οὖν οἱ στρατιῶται τοῖς πολεμίοις περὶ τὴν ἐκκλησίαν τῶν Γότθων (ἐνταῦθα γὰρ οἱ περιλειφθέντες ἡθροίσθησαν), διαφθείρουσιν ἅπαντας, ἐμπιπρῶσι δὲ καὶ αὐτὴν τὴν ἐκκλησίαν. Γαῖνᾶς δὲ μαθὼν ἀνηρῆσθαι τοὺς μὴ φθάσαντας τῶν πυλῶν, γνοὺς δὲ αὐτῷ μηκέτι προχωρεῖν τὰς ἀπαντήσεις, ἄρας ἀπὸ τοῦ μαρτυρίου, ἤλαυνεν ἐπὶ τὰ Θράκια μέρη· καὶ καταλαβὼν τὴν Χερρόνησον, ἐξ αὐτῆς διαπεραιοῦσθαι καὶ καταλαμβάνειν τὴν Λάμψακον ἔσπευδεν, ὅπως ἂν τῶν ἐφῶν κρατῆσαι δυνήσεται.

Ὡς δὲ ὁ βασιλεὺς ἔφθη δύναιμι ἀποστείλας διὰ τε γῆς καὶ θαλάσσης, ἐνταῦθα πάλιν τῆς τοῦ Θεοῦ προνοίας ἐδείκνυτο θαύματα. Ὡς γὰρ οἱ βάρβαροι σχεδίας συμπήξαντες ἐπεραιοῦντο, αἶ τε τῶν Ῥωμαίων νῆες παρῆσαν, οἱ μὲν στρατιῶται ῥαδίως ταῖς ὀλκάσι διέπλεον, οἱ δὲ βάρβαροι ἐν ταῖς σχεδίαις διώλλυντο ὑπὸ τοῦ κλύδωνος ἐκριπτούμενοι. Πολλοὶ δὲ καὶ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἐφθείροντο· καὶ τὸ πλεῖστον τῶν πολεμίων ἀπώλετο. Γαῖνᾶς δὲ ἀναζεύξας διὰ τῆς Θράκης, καὶ φυγῇ χρησάμενος περιπίπτει Ῥωμαϊκῇ δυνάμει, καὶ

κινδύνου παραδόξοις βοηθείαις ἐρρύσατο. Τί δὲ ἔστιν τοῦτο λεκτέον. Γαῖνᾶς βάρβαρος μὲν ὢν τὸ γένος κτλ. — τῶν στρατιωτῶν ἀριθμὸν ἔχειν κατέστησε] Hoc ferri posse puto. Quamquam videri possit legendum esse : τῶν στρατιωτικῶν ἀριθμῶν [στρατηγούς vel τὰς ἀρχάς] ἔχειν κ., collato Socrate : Τοὺς δὲ αὐτῷ ἐπιτηδείους τῶν στρατιωτικῶν ἀριθμῶν τούτους (τὰς ἀρχάς conj. Vales.) ἔχειν παρεσκεύασεν. Sed Socratis verba e Nostro potius correxerim. — τῶν ὑποστρατήγων αὐτῷ] τῶν αὐτοῦ συγγενῶν Socrat.; αὐτῷ γένει προσήκων Sozom. — αὐτοῦ Γαῖνᾶ] α. γαῖνᾶν cod. — διὰ τὸ προσὸν κτλ.] διὰ τὸ πρὸς τὸ γενναῖον, ἀλλ' ὅτι κτλ. codex. Correxī e Socrate. — ἱπποδρόμῳ] Socrat.; ὑποδρόμῳ cod. — ἀρπαγὴν τῶν ἐργαστηρίων π.] Socrates. : πρῶτον μὲν ἐπειράθη ἀνσιδὴν διαρπαγὴν τοῦ δημοσίου ἐν τοῖς ἐργαστηρίοις πωλουμένου ἀργυρίου ποιήσασθαι. — ὥς δὲ τῆς φήμης] ex Socrat.; τῆς δὲ φήμης cod. Exc. — νυκτὸς γὰρ ἐπιμεσούσης] leg. vid. v. ἐπιμέσουσσης. Socrat. : καὶ νυκτὸς μὲν οὔσης. — πέμπει καὶ αὐθις] Socrat.; π. τε αὐθις cod. — ὑπονοήσας δὲ ἀληθῶς] Socrat.; ὑπονοήσαντες ἀληθῶς codex. In seqq. Socratis narrationem auctor contraxit, — ἐπὶ Ἰωάννην] sc. ad ecclesiam Joannis apostoli. — μαθὼν ἀνηρῆσθαι] ex Socrat.; μ. ἀναιρεῖσθαι cod.

ἀναιρεῖται ἅμα τοῖς σὺν αὐτῷ βαρβάροις. Φλαυιανὸς μὲν οὖν ὁ στρατηγὸς τοῦδε τοῦ πολέμου γενόμενος, ἐπὶ τὴν ὑπατον προῆλθεν ἀρχὴν, καθ' ἣν ἐτέχθη Ἀρκαδίῳ τῷ βασιλεῖ ὁ μικρὸς Θεοδόσιος.

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ Ο ΝΕΟΣ.

191.

Exc. De virt. p. 849 : Ὅτι Θεοδόσιος ὁ νέος διὰ τὴν ἄγαν τῆς ἡλικίας νεότητα οὐδὲ πρὸς τὸ φρονεῖν, οὐδὲ πρὸς τὸ πολεμεῖν ἱκανὸς ἦν· ἀλλὰ μόνον ὑπογραφὰς τοῖς βουλομένοις παρέιχε, μάλιστα δὲ τοῖς περὶ τὴν βασιλείαν εὐνούχοις. Ἐξ ὧν ἅπαντες, ὡς εἰπεῖν, τὰς οὐσίας ἡρπάζοντο. Οἱ μὲν γὰρ ἔτι ζῶντες ἐκληρονομοῦντο, οἱ δὲ τὰς γαμετὰς ἐτέροις παρέπεμπον, καὶ τέκνων ἐστηροῦντο βιαίως, ἀντιλέγειν τοῖς τοῦ βασιλέως διατάγμασιν οὐ δυνάμενοι. Ἐν τούτοις μὲν οὖν τὰ Ῥωμαίων δπῆρχεν.

192.

Ibid. p. 850 : Ὅτι Θεοδόσιος ὁ βασιλεὺς χαίρειν εἰπὼν τοῖς παιγνίοις, ἐπὶ λόγους ἐλευθέρους μετέβαλε τὴν γνώμην, Παυλίνου τε καὶ Πλακίτου συναναγιγνωσκόντων αὐτῷ· οἷς καὶ ἀρχὰς καὶ ἐξουσίας ἐχαρίσατο μεγάλας.

193.

Ibid. p. 850 : Ὅτι Θεοδόσιος ὁ νέος ἐν βασιλείᾳ τεχθεὶς οὐδὲν εἶχεν ὑπέρογκον, ἀλλ' οὕτως γέγονε φρόνιμος, ὡς τοῖς ἐντυγχάνουσι νομίζεσθαι πείραν πολλῶν εἰληφέναι πραγμάτων· καρτερικὸς τε οὕτως ὡς κρύος καὶ καῦμα γενναίως ὑπομένειν. Τὸ δὲ ἀνεξίκακον καὶ φιλάνθρωπον αὐτοῦ πάντα ἀνθρώπους, ὡς εἰπεῖν, ὑπερέβαλεν. Ἰουλιανὸς μὲν γὰρ ὁ βασιλεὺς καίτοι φιλοσοφεῖν ἐπαγγελλόμενος οὐκ ἤνεγκε τὴν ὀργὴν κατὰ τῶν Ἀντιοχέων αἰνιξαμένων αὐτὸν, ἀλλὰ βασάνους [τῷ Θεοδώρῳ] προσήγαγε. Θεοδόσιος δὲ χαίρειν τοῖς Ἀριστοτέλους φράσας συλλογισμοῖς τὴν δι' ἔργων ἥσκει φιλοσοφίαν, ὀργῆς τε κρατῶν καὶ λύπης καὶ ἡδονῆς, φόνων τε παντελῶς ἀπεχόμενος· καὶ ποτὲ τινος τῶν ἐγγὺς ἐρομένου αὐτὸν διὰ τί τοὺς ἀδίκους μὴ θανατοῖ, ἔφη, « Εἶθε δυνατόν ἦν καὶ τοὺς τελευτήσαντας ἐπαναγαγεῖν εἰς τὴν ζωὴν. » Εἰ γὰρ τις καὶ ἄξια κεφαλικῆς τιμωρίας πεπραχὼς ἀπήγετο, ἡ τῆς φιλάνθρωπίας ἀνάκλησις τὸν ἐκείνου θάνατον παρελάμβανεν.

194.

Ibid. p. 850 : Ὅτι Θεοδόσιος τὴν ἀρχὴν παρὰ Ἀρκαδίου τοῦ πατρὸς διαδεξάμενος ἀπόλεμος ἦν καὶ

δειλιά συνέζη, καὶ τὴν εἰρήνην χρήμασι καὶ οὐχ ὅπλοις ἐκτῆσατο. Καὶ ὑπὸ τοῖς εὐνούχοις πάντα ἔπραττε. Καὶ ἐς τοσοῦτο τὰ πράγματα ἀτοπίας φέρεσθαι οἱ εὐνούχοι παρεσκεύασαν, ὡς συνελόντι εἰπεῖν ἀποβουκολοῦντες τὸν Θεοδόσιον, ὥσπερ τοὺς παῖδας ἀθύρμασιν, οὐδὲν ὅτι καὶ ἄξιον μνήμης διαπράξασθαι συνεχώρησαν, καίτοι ἀγαθῆς ὑπάρχοντα φύσεως· ἀλλ' εἰς πεντήκοντα ἐνιαυτοὺς συνελάσαντα βαναύσοις τέτισι τέχναις καὶ θήραις προσκαρτερεῖν παρέπεισαν, ὥστε αὐτοὺς τε καὶ τὸν Χρυσάφιον ἔχειν τὸ τῆς βασιλείας κράτος, ὅνπερ ἡ Πουλχερία μετῆλθε, τοῦ ἀδελφοῦ τελευτήσαντος.

Suidas : Θεοδόσιος, βασιλεὺς Ῥωμαίων, ὁ μικρὸς. Οὗτος διαδεξάμενος παρὰ πατρὸς τὴν ἀρχὴν, ἀπόλεμος ὦν καὶ δειλιά συζῶν, καὶ τὴν εἰρήνην χρήμασιν, οὐχ ὅπλοις κτησάμενος, πολλὰ προσεξένησε κακὰ τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ. Ὑπὸ γὰρ τοῖς εὐνούχοις τραφεῖς πρὸς πᾶν σφίσιν ἐπίταγμα εὐπειθῆς ἦν· ὥστε καὶ τοὺς λογάδας τῆς ἐκείνων δεῖσθαι ἐπικουρίας, καὶ πολλὰ νεοχμεῖσθαι ἐν τοῖς πολιτικοῖς καὶ στρατιωτικοῖς τάγμασι, μὴ παριόντων εἰς τὰς ἀρχὰς ἀνδρῶν τῶν διέπειν ταῦτα δυναμένων, ἀλλὰ τῶν χορηγούντων χρυσίον, διὰ δὲ τὴν τῶν εὐνούχων πλεονεξίαν καὶ τῶν Σεβαστιανοῦ δορυφόρων πειρατικὸν συστάν τόν τε Ἑλλήσποντον καὶ τὴν Προποντίδα διαταράζει. Ἐς τοῦτο τὰ πράγματα οἱ εὐνούχοι ἀτοπίας παρεσκεύασαν, ἀποβουκολοῦντες τὸν Θεοδόσιον, ὥσπερ τοὺς παῖδας ἀθύρμασιν· οὐδὲν ὅτι καὶ ἄξιον μνήμης διαπράξασθαι παρεσκεύασαν· ἀλλ' εἰς ν' ἐτῶν ἡλικίαν ἐληλυθὼς διετετέλεσε βαναύσους τέτινας μετιῶν τέχνας καὶ θήρα προσκαρτερῶν· ὥστε τοὺς εὐνούχους καὶ τὸν Χρυσάφιον ἔχειν τὸ τῆς βασιλείας κράτος· ὅνπερ ἡ Πουλχερία μετῆλθε, τοῦ ἀδελφοῦ τελευτήσαντος.

195.

Exc. De ins. p. 70 : Ὅτι ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ νέου, [Ἰωάννης] πρωτοστάτης ὦν τῶν βασιλικῶν ὑπογραφέων, μὴ ἐνεγκὼν τὴν εὐτυχίαν τῆς ἰδίας ἀξίας, τὴν βασιλείαν ἀρπάζει, καὶ πρεσβείαν ἀποστέλλει πρὸς τὸν Θεοδόσιον δεχθῆναι εἰς βασιλέα δεομένην· οὗς δὲ ὁ βασιλεὺς ἐν φρουρᾷ ποιησάμενος, πέμπει τὸν στρατοπεδάρχην Ἀρδαβούριον, ὃς τὸν Περσικὸν πόλεμον ἡγωνίσαστο. Καὶ ὁ μὲν εἰς Σαλῶνας παραγενόμενος, ἔπλει ἐπὶ τὴν Ἀκυληίαν, καὶ χρῆται τύχης ἐναντιότητι, μᾶλλον δὲ θειότητι, ὡς ὕστερον ἀπεδείχθη. Ἄνεμος γὰρ οὐκ αἴσιος πνεύσας εἰς τὰς χεῖρας αὐτὸν τοῦ τυράννου ἐνέβαλεν· ὃς συλλαβὼν αὐτὸν, ἥλιπτιζεν εἰς ἀνάγκην τὸν

Fr. 193. Hæc descripta sunt e Socratis H. Eccl. VII, 22, p. 361, paucis vel omissis vel mutatis. — ἐπαγγελλόμενος] malim ἐπαγγελλόμενος ex Socrate. — αἰνιξαμένων] Socrat.; ἀνιξαμένων codex; ἀνιασαμένων excudit Valesius. — τῷ Θεοδώρῳ] addidi ex Socrate. — ἐπαναγαγεῖν] hoc reposuerim in Socrate, ubi vgo legitur ἐπαγαγεῖν. — εἰ γὰρ τις κτλ.] Socrates ita : εἰ ποτὲ τις ἀξια κεφαλικῆς ἐπλημμέλησε τιμωρίας, οὐδ' ἄχρι τῆς πόλεως τῶν πυλῶν τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἀπήγετο, καὶ ἡ ἐκ τῆς φιλάνθρωπίας εὐθὺς ἀνάκλησις εἴπετο.

Fr. 194. Suidæ locum Niebuhrius Prisco vindicaverat.

Fr. 195. Excerpta hæc ex Socrate. H. E. VII, 23-24. Cf. Philostorg. XII, 13, p. 538. Tillemont. VI, p. 183. — πρεσβείαν] πρεσβείας Socrat. — δεομένην] δεόμενος Socr. — Ἀρδαβούριον] δαβούριον cod. — μᾶλλον δὲ θειότητι] μᾶλλον δὲ θειότητι codex; δεινότητι ed. Cramer. Apud Socratem locus hic mutilus est et e Nostro corrigendus : καὶ

αὐτοκρατόρα καταστῆσαι τοῦ ψηφίσασθαι αὐτὸν συμβασιλεύοντα. Ἄλλ' ὁ μὲν Θεοδοσίος ἐν ἀγῶνι ἐγένετο καὶ ὁ τοῦ Ἀρδαβουρίου παῖς Ἀσπαρ, καὶ ἀφασία κατεῖχε τὰ Ῥωμαίων πράγματα. Ὁ δὲ Θεὸς ἄγγελον ἐν σχήματι ποιμένος ἀπέστειλεν ὁδηγεῖν τὰ Ῥωμαίων στρατόπεδα καὶ τὸν στρατηγὸν Ἀσπαρ, ἄγει τε ἅπαντας διὰ τῆς παρακειμένης τῇ Ῥαβέννη λίμνης (ἐν ταύτῃ γὰρ τῇ πόλει ὁ τύραννος διέτριβεν), ὅθεν οὐδεὶς οὐδέποτε διαβέβηκεναι ἰσχύρηται. Οὕτως οὖν διαβάντες τὴν ἄβατον, καὶ βατὴν διὰ ξηρᾶς τὴν πορείαν εὐρόντες, ἀνεωγμένους τε τὰς πύλας κατιδόντες, τῆς πόλεως ἐγκρατεῖς ἐγένοντο· καὶ τοῦτον ἀνελόντες γνώριμα τῷ βασιλεῖ τὰ πεπραγμένα ἐποίησαντο· ὃς εὐχαριστήσας τῷ Θεῷ ἐσχόπει τίνα τῶν ἐσπερίων ἀναδείξει βασιλέα.

196.

Exc. Salm. p. 399 : Πλακιδία εἶχε δύο στρατηγοὺς, ὧν τῷ μὲν ἐνὶ Βονιφατίῳ τὴν Λιθύην ἐπέτρεψεν, Ἀέτιον δὲ παρακατέσχεν. Ἐφθόνησεν Ἀέτιος καὶ ἔγραψε Βονιφατίῳ, ὅτι « ἡ βασίλισσα ἔχει κατὰ σοῦ, καὶ τούτου σημεῖον, ὅτι μετακαλέσεται σε ὑπ' οὐδεμιᾶς αἰτίας. Ἐὰν οὖν γράψῃ σοι ἔλθειν, μὴ ὑπακούσης· ἀναιρήσει γὰρ σε. » Εἶτα κατῆλθε τὴν βασίλισσαν λέγων, ὡς ἀποστασίαν μελετᾷ ὁ Βονιφάτιος. « Καὶ τοῦτο γνώσῃ σαφῶς· ἐὰν γὰρ μετακαλέσῃ, φησὶν, αὐτὸν, οὐκ ἐλεύσεται. » Καὶ ἐπεὶ ἔγραψεν αὐτῷ ἔλθειν ἡ βασίλισσα, ἀληθῆ νομίσας ἐκεῖνος τὰ ὑπὸ Ἀετίου αὐτῷ μηνυθέντα, τὴν Λιθύην ἐνεχείρισε Γότθοις, καὶ οὐδὲ ἐκεῖνος ἔλθειν ἐπέθετο. Ὑστερον δὲ σταλέντων τινῶν πρὸς αὐτὸν, καὶ συμβάσεως γενομένης, τὸ ψεῦδος ἠλέγχθη. Κάκεινον μὲν πλέον ἡγάπησεν ἡ βασίλισσα, τὸν δ' Ἀέτιον ἐμυσάττετο μὲν τοιαῦτα βραδουρήσαντα, οὐ μέντοι δράσαι τι κακὸν ἠδυνήθη. Τὴν Λιθύην οὐποτ' ἴσχυσεν ἐξ ἐκείνου ἐπανασώσασθαι.

197.

Ibid. p. 400 : Οὐαλεντινιανὸς μικρὸς, οὐχ ὁ τοῦ μεγάλου Οὐαλεντινιανοῦ υἱός, [ὃς] ἦν αὐτῷ ἐκ τῆς δευτέρας γαμετῆς, ἣν ἐπέγημεν ἔτι ζωῆς τῆς αὐτοῦ γυναικὸς, ἀλλ' ὁ υἱὸς Κωνσταντίου Κόμητος, τοῦ τιμηθέντος εἰς βασιλείαν Ῥώμης παρὰ Ὀνωρίου τοῦ βασιλέως, καὶ Πλακιδίας ἀδελφῆς Ὀνωρίου καὶ Ἀρκαδίου τῶν βασιλέων.

198.

Exc. De ins. p. 71 : Ὅτι ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ νέου, Χρυσάφιος διώκει τὰ πάντα, τὰ πάντων ἀρπάζων, καὶ ὑπὸ πάντων μισούμενος. Τότε μὲν οὖν Ἀττήλας, πρόφασιν τὴν Κωνσταντίου προβαλλόμενος αἴτησιν, ἦν αὐτὸν περὶ τοῦ γάμου τῆς Σατορνίλου θυγατρὸς ἤτει, ἐπανίσταται τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ, καὶ τὸν εὐνοῦχον Χρυσάφιον ἐκδοθῆναί οἱ παρεκελεύετο, ὡς φωραθέντα τῆς κατ' αὐτοῦ ἐπιβουλῆς. Ἐντεῦθεν πάλιν Ἀνατόλιος καὶ Νόμος πρὸς τὸν Ἀττήλαν παραγίνονται, καὶ πείθουσιν αὐτὸν δώροις ἀποσχέσθαι τῆς κατὰ τοῦ εὐνούχου ὀργῆς.

199.

Ibid. p. 71 : Ὅτι Θεοδοσίος ὁ νέος πρὸς τὸν Ζήνωνα ἐχαλέπαινε· ἐδεδίδε γὰρ μὴ ποτε καὶ τυραννίδι ἐπιθῇται, ἀκινδύνου αὐτῷ γενέσθαι * τῆς ἀρπαγῆς. Ὅπερ ἔτι μάλιστα ἐξετάραττεν αὐτόν. Καὶ πᾶσι τοῖς ἁμαρτήμασι βραδίως νέμων συγγνώμην, χαλεπὸς τε καὶ ἀμετάτρεπτος ἦν οὐ μόνον κατὰ τῶν τυραννίδα μελετησάντων, ἀλλὰ καὶ τῶν βασιλείας ἀξίων νομισθέντων, καὶ σφᾶς ἐκποδὼν ποιεῖν διὰ παντὸς ἐχώρει τρόπου. Καὶ πρὸς τοῖς εἰρημένοις προσώποις καὶ Βαύδωνα καὶ Δανίηλον, ὡς τυραννίδι ἐπιθεμένους, ἐξέβαλεν. Ἀπὸ τῆς αὐτῆς τοίνυν προαιρέσεως καὶ τὸν Ζήνωνα ἀμύνασθαι ἐσπουδακῶς, τῆς προτέρας εἶχετο βουλῆς, ὥστε διαβῆναι μὲν τὸν Μαξιμίνον εἰς τὴν Ἰσαυρόπολιν, καὶ τὰ ἐκεῖ χωρία προκαταλαβεῖν, στείλαι δὲ διὰ θαλάσσης ἐπὶ τὴν ἑω δύναμιν τὴν τὸν Ζήνωνα παραστησομένην· καὶ τῶν αὐτῷ δεδογμένων οὐκ ἀφίστατο· μείζονος δὲ αὐτὸν ἐκταράζαντος φόβου, τὴν παρασκευὴν ἀνεβάλετο.

2. Ἦκε γάρ τις ἀγγέλλων, τὸν Ἀττήλαν τοῖς κατὰ τὴν Ῥώμην ἐπιθέσθαι βασιλείοις, Ὀνωρίας τῆς Βαλεντινιανοῦ ἀδελφῆς ἐς ἐπικουρίαν ἐπικαλεσαμένης αὐτόν. Ἡ γὰρ Ὀνωρία τῶν βασιλικῶν καὶ αὐτὴ ἐρχομένη σκήπτρων, Εὐγενίῳ τινὶ, τὴν ἐπιμέλειαν τῶν αὐτῆς ἔχοντι πραγμάτων, ἤλω ἐς λαθραῖον ἐρχομένη λείχος, καὶ ἐπὶ τῷ ἁμαρτήματι ἀνηρέθη μὲν ἐκεῖνος, ἡ δὲ τῶν βασιλείων ἐλαθεῖσα, Ἐρκουλάνῳ κατεγγυᾶται, ἀνδρὶ ὑπατικῷ καὶ τρόπων εὖ ἔχοντι, ὡς μήτε πρὸς βασιλείαν μήτε πρὸς νεωτερισμὸν ὑποτοπεῖσθαι. Ἐν συμφορᾷ δὲ καὶ ἀνία δεινῇ τὸ πρᾶγμα ποιουμένη, παρὰ τὸν Ἀττήλαν Ὑάκινθον εὐνοῦχον ἐκπέμπει τινά, ὥστε

χρήται τύχη, καθὼς ἐνομίζετο, ἡ τύχη (1. ἐναντιωτάτη), μᾶλλον δὲ, ὡς ὕστερον ἐδείχθη, (supple θειοτάτη). — καταστῆσαι] καταστῆναι cod. — ποιμένος] ποιούμενος cod. — τὸν στρατηγὸν Ἀσπαρ] τὸν στρ. Ἀρδαβούριον codex. — ἐγκρατεῖς ἐγένοντο] ἐγκρατῆς ἐγένετο codex.

Fr. 196. V. Procop. De bell. Vandal. c. 3. Cf. Prosper. Chron. p. 654. Tillemont. VI, p. 191.

Fr. 197. V. Socrates VIII, 24, qui post ea quae fragm. 195 Joannes exscripsit, pergit ita : Ἦν δὲ ἀνεψιὸς αὐτῷ κομιδῇ νέος, Οὐαλεντινιανὸς ὄνομα, ἐκ Πλακιδίας τῆς αὐτοῦ θείας γενομένης· ἥτις θυγάτηρ μὲν ἦν Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου βασιλέως, Ἀρκαδίου δὲ καὶ Ὀνωρίου τῶν δύο αὐγούστων ἀδελφῆ· πατὴρ δὲ ἦν ὁ Οὐαλεντινιανὸς Κωνσταντίου, ὃς ὑπὸ Ὀνωρίου βασιλεὺς ἀναδειχθεὶς καὶ βραχὺν αὐτῷ χρόνον συμβασιλεύσας, εὐθὺς ἐτελεύτησε. Τοῦτον τὸν ἀνεψιὸν Κρίσταρα καταστήσας κτλ. — Κωνσταντίου] Κωνσταντίνου codex.

Fr. 198. Cf. Prisci fragm. 5. 13.

Fr. 199. γενέσθαι] γενέσθαι μελλούσης? — Βαύδωνα] Βάνδωνα cod. — αὐτοδεδογμένων codex. — § 2. Ὀνωρίας τῆς Βαλ.] Ὀνωριάδος τ. B. codex. Primam hujus loci partem habes ap. Suidam v. Ὀνωρία. De re cf. Jornand. De success. regn. 92; De reb. Get. c. 42; Priscus fr. 15; Marcellin. Chron.; Gibbon. cap. XXXV.

ἐπὶ χρήμασιν αὐτῇ τιμωρήσει τῷ γάμῳ· ἐπὶ δὲ τούτοις καὶ δακτύλιον ἔπεμψε, πιστουμένη τὸν βάρβαρον. Καὶ δὲ μὲν παρεσκεύαζεν ἑαυτὸν χωρεῖν κατὰ τῆς τῶν ἐσπερίων βασιλείας. Ἐβούλετο δὲ ὅπως τὸν Ἀέτιον προκαταλάβοι· μὴ γὰρ ἄλλως τεύξεσθαι τῆς ἐλπίδος, εἰ μήγε ἐκεῖνον ποιήσοιτο ἐκποδῶν.

Ταῦτα τοίνυν Θεοδόσιος μεμαθηκώς, ἐπιστέλλει τῷ Βαλεντινιανῷ τὴν Ὀνωρίαν ἐκπέμπειν τῷ Ἀττῆλῳ. Καὶ δὲ μὲν συλλαβὼν τὸν Ὑάκινθον ἅπαντα διηρεύνησε, καὶ μετὰ πολλοὺς τοῦ σώματος αἰκισμοὺς, τῆς κεφαλῆς ἀποτμηθῆναι ἐκέλευσεν. Ὀνωρίαν δὲ τὴν ἀδελφὴν Βαλεντινιανὸς τῇ μητρὶ δῶρον ἔδωκε πολλὰ αἰτησάμεναι αὐτήν. Οὕτως μὲν οὖν Ὀνωρία τότε τῆς * * ἀπελύετο.

200.

Exc. Salm. p. 400 : Οὐαλεντινιανὸς ἔρασθεις τῆς γυναικὸς Μαξίμου συγκλητικῷ συνεπέττευσεν αὐτῷ· ἐπεὶ δὲ ἡττήθη ὁ Μάξιμος, καὶ οὐκ εἶχεν ὅτι δοίη, ἔλαβεν ὁ βασιλεὺς τὸν δακτύλιον αὐτοῦ, καὶ ἀναστὰς (ὡς) ἐπιδίδωσι τὸν δακτύλιόν τινι συνήθει Μαξίμου, ὥστε ἀπελθόντα ὑποδείξαι τῇ γυναικὶ αὐτοῦ, ὡς τοῦ ἀνδρὸς κελεύσαντος ἦκειν εἰς τὰ βασιλεία συνδειπνήσουσαν τῇ αὐτοῦ. Ἡ δὲ ἀληθὲς τοῦτο νομίσασα ἦκε, καὶ μηνυθὲν τῷ βασιλεῖ ἀνέστη, καὶ ἀγνοοῦντος τοῦ Μαξίμου, συνεφθάρη αὐτῇ. Μετὰ δὲ τὴν παιδιὰν ἐλθόντι ὑπαντιάζει ἡ γυνὴ κλαίουσα, καὶ ὀνειδίζουσα αὐτὸν ὡς προδότην αὐτῆς· ὁ δὲ μαθὼν τὸ πᾶν ἐνεῖχε τὸν βασιλέα. Εἰδὼς δὲ ὡς ζῶντος τοῦ Ἀετίου οὐ δυνήσεται τιμωρῆσαι αὐτὸν, παρεσκεύασε διὰ τῶν εὐνούχων τοῦ βασιλέως ἀνελεῖν αὐτὸν δῆθεν ὡς ἐπίβουλον. Ἐπεὶ δὲ ἀνῆρέθη, εἶπεν ὁ βασιλεὺς πρὸς τινὰ τῶν στοχάζεσθαι δυναμένων· « Οὐ καλῶς μοι ὁ θάνατος Ἀετίου εἴργασται; » ὁ δὲ, « Εἰ καλῶς, φησὶν, ἢ μὴ, οὐκ οἶδα· γινώσκω δὲ ὅτι τῇ λαιᾷ χειρὶ τὴν δεξιάν σου ἀπέκοψας. »

2. Οὗτος οὖν ὁ Μάξιμος ἔρημον Ἀετίου τὸν βασιλέα εὐρών, ἀπέκτεινε, καὶ τῇ βασιλίδι Εὐδοξίᾳ συνῆλθεν. Ἦν δὲ αὕτη Εὐδοξία θυγάτηρ τοῦ μικροῦ Θεοδοσίου βασιλέως. Δοκῶν δὲ εἰς εὐνοίαν ἐφελκύσαι αὐτήν, φησὶν ὅτι « διὰ τὸν πρὸς σε ἔρωτα αὐθέντης Οὐαλεντι-

νιανοῦ γέγονα· » ἢ δὲ ἐλευθερογνώμων οὔσα, καὶ λογισαμένη ὡς « φεῦ, εἰ παραίτιος ἐγὼ τῆς τοῦ συνεύνου καὶ βασιλέως τελευτῆς, » γράφει Γιζερύχῳ ἤδη Λιβύην κατέχοντι, διὰ τάχους ἐλθεῖν καὶ τὴν Ῥώμην παραλαβεῖν. Ὁ δὲ ἐλθὼν τὴν πόλιν εἴλε, καὶ Εὐδοξίαν καὶ τὴν θυγατέρα αὐτῆς. Μάξιμος δὲ μισηθεὶς διὰ τὸν βασιλέως φόνον διώκεται καὶ ῥαδίως ἀναιρεῖται.

201.

Exc. De ins. p. 72 : Ὅτι τὰ τῶν ἐσπερίων Ῥωμαίων ἐν ταραχῇ ἦν. Μάξιμος τις ἀνὴρ εὐγενὴς καὶ δυνατὸς καὶ δευτέρον ὑπατεύσας, Ἀετίῳ τῷ στρατηγῷ τῶν κατὰ τὴν Ἰταλίαν ταγμάτων δυσμενὲς ὢν, ὡς ἔγνω καὶ τὸν Ἡράκλειον (εὐνούχος δὲ οὗτος καὶ τὴν μεγίστην παρὰ τῷ βασιλεύοντι ἔχων ῥοπήν) τῆς αὐτῆς τῷ Ἀετίῳ ἔχθιστον ὄντα προαιρέσεως (ἄμφω γὰρ τῆς ἐκείνου τὴν σφετέραν ἐπειρῶντο ἀντεισάγειν δύναμιν), ἐς συνωμοσίαν ἔρχεται· καὶ πείθουσι τὸν βασιλέα, ὡς εἰ μὴ φθάσοι τὸν Ἀέτιον ἀνελεῖν ταχέως, ὑπ' αὐτοῦ φθαρῆσεται.

2. Ὁ δὲ Βαλεντινιανὸς, ἐπειδὴ αὐτῷ ἐχρῆν γενέσθαι κακῶς τὸ τεῖχος τῆς ἑαυτοῦ ἀρχῆς καταλύοντι, προσίετό τε τοὺς λόγους Μαξίμου τε καὶ Ἡρακλείου, καὶ διαρτύνει τῷ ἀνδρὶ τὸν θάνατον, ὅτε δὴ ὁ Ἀέτιος ἐν τοῖς βασιλείοις ἐγένετο, κοινωνεῖν τῷ κρατοῦντι μέλλων ἐπὶ τοῖς βουλευμασιν, καὶ προνοίας χρυσίον εἰσάγειν πειρώμενος. Ὡς δὲ τὰ περὶ τῶν πόρων Ἀέτιος προύθηκε καὶ ἀναλογισμὸν ἐποιεῖτο τῶν ἐκ τῆς εἰσφορᾶς ἀθροισθέντων χρημάτων ἀθρόων, ὁ Βαλεντινιανὸς ἀνακραγὼν ἀνέθορέ τε τοῦ θάκου, καὶ οὐκέτι ἔφη θῆσειν τοσαύταις ἐμπαροινούμενος μοχθηρίαις· ἐπ' αὐτὸν γὰρ φέροντα τὴν κακῶν αἰτίαν παρελέσθαι αὐτὸν, ὥσπερ τῆς ἐώας βασιλείας, καὶ τοῦ τῆς ἐσπέρας βούλεσθαι κράτους παραδελῶν (τῆς ἀρχῆς). Τὸ δὲ παράδοξον τῆς ὀργῆς ὡς ἀπεθαύμαζεν ὁ Ἀέτιος, καὶ ἐπειρᾶτο τῆς ἀλόγου * * τοῦ κολεοῦ τὸ ξίφος, σὺν τῷ Ἡρακλείῳ ὥρμησεν, ἥδη καὶ αὐτῷ τὴν κοπίδα εὐτρεπῆ ὑπὸ τὴν χλαμύδα φέροντι (Πριμικέριος γὰρ τῶν κοιτώνων ἦν)· καὶ ἄμφω κατὰ τοῦ Ἀετίου κεφαλῆς συνεχεῖς ἐπενεγκόντες πληγὰς, ἀνείλον αὐτὸν, πολλὰ ἀνδρὸς ἔργα διαπραξά-

— ἐβούλετο] malim ἐβουλεύετο. — διηρεύνησε] διηνεύρησε cod.

Fr. 200. Cf. Procop. Vand. bell. I, 4; Euagrius II, 7. — καὶ μηνυθὲν τῷ βασιλεῖ] hæc dura admodum pro : οὐ μηνυθέντος τῷ β., ἀνέστη. — διὰ τῶν εὐνούχων τοῦ βασιλέως] δ. τ. ε. τὸν βασιλέα codex. Possis etiam : τῶν βασιλείων. Cf. Suidas v. Ὁλαδίας, εὐνούχος· « Ὑποβάλλει τοίνυν [supple ὁ Ὁλαδίας, i. e. Heraclius] τοὺς Οὐαλεντινιανοῦ (Οὐαλεντος codd.) μυστικούς, τὴν γυναικωνίτην λέγω φάλαγγα, ὅπερ εἰσὶν αἱ τῶν φαύλων πράξεις ἐμπύρευμα, κατηγορεῖσθαι τοῦ Ἀετίου κατὰ βασιλέως ἐμμελετᾶν, ὡς ἂν ἐπιβατεύσῃ τῆς ἐξουσίας. [Οἱ δὲ] ἀγωνίζονται πείσαι τὸν βασιλέα. Ἦν γὰρ βαρὺς ὁ σταθμὸς τοῦ ὑποσχεθέντος χρυσίου ὁ ὑποσμήχων (ὑποσμήχων conj. Küster. et Hemsterh.) αὐτῶν τὰ ἐντοσθεν· δεινοὶ γὰρ εἰς τὸ συρράφαι βλάβας, προκειμένης χρυσίου ὑποσχέσεως· ἅπληστον γὰρ τὸ γένος καὶ πρὸς πλεονεξίαν αἱ κέχνη, καὶ οὐκ ἔστι τι τῶν φαύλων ἄνευ τῆς αὐτῶν δυστροπίας ἐν τοῖς βασιλείοις τελούμενον. Πείθεται ταῖς συκοφανταῖς ὁ βασιλεὺς, καὶ λόγου ταχύτερον πρὸς τὸν φόνον Ἀετίου κινήσει τοῦτον ἀναιρεῖ. Καὶ ὡς ἔρμαιον αὐτῷ τὸ πραχθὲν λογισάμενός φησι πρὸς τινὰ τῶν (τὸν codd.) στοχάζεσθαι τὰ ἀπόρητα δυναμένων (δυναμένον codd.)· « Οὐ καλῶς μοι πέπραχται ἢ τοῦ Ἀετίου, ὦ οὗτος, ἀναίρεσις; » Ὁ δὲ φησιν· « Εἰ καλῶς ἢ μὴ, οὐκ οἶδα· γινώσκω (γίνωσκε codd.) δὲ ὅτι τῇ λαιᾷ χειρὶ τὴν δεξιάν σου ἀπέκοψας. » Hunc locum Prisco vindicavit Reinesius. Idque verum esse non dubito. Cf. not. ad fr. 203. Alii de Eunapio vel Malcho cogitarunt inepte. Ceterum hæc Excerpti Salmas. narratio parum quadrare mihi videtur cum iis quæ in Exc. De ins. (fr. 201) de Maximo narrantur. Cf. Tillemont. VI, p. 252. — § 2. πρὸς σε] πρὸς γε codex; em. Cramer. Fr. 201. § 2. προσίετό τε] προσίετο δὲ cod. — χρυσίον] χρυσίου cod. — τῆς ἀλόγου * *] suppleri possit : τῆς ἀλόγου οὐτὸν παύειν ὀργῆς, ὁ βασιλεὺς ἐκσπάσας τοῦ κολεοῦ κτλ. — αὐτῷ... φέροντι] αὐτοῦ... φέροντος cod. — πριμικέριος] πριμικίριος cod.

μενον πρὸς τε ἐμφυλίους καὶ ὀθνεῖους πολέμους. (3) Τὴν μὲν γὰρ Πλακιδίαν, ἥτις τοῦ Βαλεντινιανοῦ μήτηρ ἦν, καὶ τὸν παῖδα, νέον ὄντα, ἐπετρόπευσε, διὰ τῆς τῶν βαρβάρων συμμαχίας· τὸν δὲ Βονιφάτιον, σὺν πολλῇ διαβάτῃ χειρὶ ἀπὸ τῆς Λιβύης, κατεστρατήγησεν, ὥστε ἐκεῖνον μὲν ὑπὸ φροντίδων νόσῳ τελευτῆσαι, αὐτὸν δὲ τῆς αὐτοῦ γαμετῆς καὶ τῆς περιουσίας κύριον γενέσθαι. Ἀνεῖλε δὲ καὶ Φήλικα δόλῳ, τὴν στρατηγικὴν σὺν αὐτῷ λαχόντα ἀρχὴν, ὡς ἔγνω ὑποθήκη τῆς Πλακιδίας ἐς τὴν αὐτοῦ ἀναίρεσιν παρασκευαζόμενον. Κατηγωνίσατο δὲ καὶ Γότθους τοὺς ἐν Γαλατία τῇ πρὸς ἐσπέραν τῶν Ῥωμαίων ἐμβατεύσαντας χωρίοις. Παρεστήσατο καὶ Αἰμοριχιανούς ἀφηνιάσαντας Ῥωμαίων· ὡς δὲ συνελόντα εἶπεῖν, μεγίστην κατεστήσατο δύναμιν, ὥστε μὴ μόνον βασιλεῖς, ἀλλὰ καὶ παροικούντα ἔθνη τοῖς ἐκείνου ἤκειν ἐπιτάγμασιν.

4. Μετὰ δὲ τὸν Ἀετίου φόνον καὶ Βοήθιον ὁ Βαλεντινιανὸς, ὕπαρχον ὄντα, ἀνεῖλεν, ἐκείνῳ εἰς τὰ μάλιστα κεχαρισμένον. Ὡς δὲ ἀτάφους αὐτοὺς ἐπὶ τὴν ἀγορὰν προῦθηκεν, εὐθέως τὴν γερουσίαν μετακαλεσάμενος, πολλὰς τῶν ἀνδρῶν ἐποιεῖτο κατηγορίας, εὐλαβούμενος, μὴ πως διὰ τὸν Ἀέτιον ἐπανάστασιν ὑπομείνοι. Ὁ δὲ Μάξιμος μετὰ τὴν Ἀετίου ἀναίρεσιν παρὰ τὸν Βαλεντινιανὸν ἐφοῖτα, ὡς ἂν ἐπὶ τὴν ὕπατον ἀρχὴν προαχθεῖη· ταύτης δὲ διαμαρτῶν τῆς πατρικίᾳ τῆς ἐξουσίας συνεχώρει· ἐκ τῆς αὐτῆς γὰρ ὁρμώμενος, τὰς τοῦ Μαξίμου ἀνέκοπτεν ὁρμὰς, παραπειθὼν τὸν Βαλεντινιανὸν, ἀπηλλαγμένον τῆς Ἀετίου βαρύτητος, μὴ χρῆναι τὴν ἐκείνου πάλιν εἰς ἐκείνους μεταφέρειν δύναμιν. Ἐντεῦθεν ὁ Μάξιμος ἀμφοτέρων διαμαρτῶν ἐχαλέπαινε, καὶ τὸν Ὀπτήλαν καὶ Θραυστήλαν μεταπεμψάμενος, ἀνδρας Σκύθας καὶ κατὰ πόλεμον ἀρίστους, σὺν Ἀετίῳ δὲ στρατευσαμένους, καὶ Βαλεντινιανῷ προσοικειωθέντας, ἐς λόγους ἦλθε, καὶ πίστει δούς καὶ λαβὼν, τὸν βασιλέα ἐν αἰτίᾳ ἐτίθετο τοῦ φόνου τοῦ Ἀετίου ἕνεκα, καὶ μετιέναι αὐτὸν ἄμεινον ἐδίδασκεν· ἔσεσθαι γὰρ αὐτοῖς τὰ μέγιστα ἀγαθὰ ἐν δίκῃ τῷ πεσόντι τιμωροῦσιν.

6. Ἡμερῶν δὲ διαγενομένων οὐ πολλῶν, ἐδόκει τῷ Βαλεντινιανῷ ἱππασθῆναι κατὰ τὸ Ἄρεος πεδῖον, ὀλίγαις ἅμα δορυφόροις, καὶ τοῖς περὶ τὸν Ὀπτήλαν καὶ Θραυστήλαν. Ὡς δὲ ἀποβὰς τοῦ ἵππου, ἐπὶ τὴν το-

ξεῖαν ἐχώρει, ἔνθα δὲ ἐπέθεντο Ὀπτήλας καὶ οἱ περὶ αὐτόν. Καὶ ὁ μὲν Ὀπτήλας κατὰ τοῦ κροτάφου παίει τὸν Βαλεντινιανόν· ἐπιστραφέντα δὲ ἰδεῖν τὸν πατάξαντα, δευτέραν κατὰ τῆς ὀφείας ἐπαγαγὼν, καταβάλλει. Ὁ δὲ Θραυστήλας τὸν Ἡράκλειον καθεῖλεν, καὶ ἄμφω τε τὸ διάδημα τοῦ βασιλέως καὶ τὸν ἵππον λαβόντες, ἐς τὸν Μάξιμον ἀπέτρεχον. ** εἴτε δὲ καὶ τὴν ἐν τοῖς πολέμοις τῶν ἀνδρῶν δόξαν τῶν παρόντων ἐπτοημένων, ἀκίνδυνος αὐτοῖς ἡ ἐπιχείρησις ἦν. Δαιμόνιον δὲ τι ἐπὶ τῷ Βαλεντινιανῷ θανάτῳ συνέβη. Μελισσῶν γὰρ ἐσμὸς ἐπιγενόμενος τὸ ἐς τὴν γῆν ἀπ' αὐτοῦ ῥυέν αἷμα ἀνιμήσατο καὶ ἅπαν ἐμύζησεν. Τελευτᾷ μὲν οὖν ὁ Βαλεντινιανὸς, ἔτη βιώσας ἑπτὰ καὶ τριάκοντα.

6. Τὸ ἐντεῦθεν δὲ ἡ Ῥώμη ἐν θορύβῳ καὶ ταραχαῖς ἦν, τὰ τε στρατιωτικὰ διηρεῖτο πλήθη, τῶν μὲν τὸν Μάξιμον βουλομένων παράγειν ἐς τὴν ἀρχὴν, τῶν δὲ Μαξιμιανὸν ἐσπουδαχότων χειροτονεῖν· ὅς ἦν μὲν πατρὸς Δομνίνου, Αἰγυπτίου πραγματευτοῦ, εὐημερήσαντος δὲ κατὰ τὴν Ἰταλίαν, καὶ τῷ Ἀετίῳ τὴν τοῦ δομεστίκου διακονούμενος χρεῖαν· τῷ δὲ Μαιουρίνῳ ἐσπουδάκει καὶ Εὐδοξία ἡ τοῦ Βαλεντινιανοῦ γαμετὴ γενομένη· ἀλλὰ τῇ τῶν χρημάτων χορηγία ὁ Μάξιμος περιῶν, τῶν βασιλείων ἐκράτει. Οἰηθεὶς δὲ βεβαίαν αὐτῷ ἔσεσθαι τὴν ἀρχὴν, βιάζεται τὴν Εὐδοξίαν, θάνατον ἀπειλῶν. Οὕτω μὲν οὖν Μάξιμος ἐπὶ τὴν Ῥωμαίων ἡγεμονίαν ἦλθε. Καὶ Γιζέριχος, ὁ τῶν Βανδῆλων ἄρχων, τὴν Ἀετίου καὶ Βαλεντινιανοῦ ἀναίρεσιν ἔγνωκώς, ἐπιτίθεσθαι ταῖς Ἰταλίαις καιρὸν ἡγησάμενος, ὡς τῆς μὲν εἰρήνης θανάτῳ τῶν σπείσαμένων λυθείσης, τοῦδε εἰς τὴν βασιλείαν παρελθόντος μὴ ἀξιόχρεων κεκτημένου δύναμιν, οἱ δὲ φασὶ καὶ ὡς Εὐδοξίας τῆς Βαλεντινιανοῦ γαμετῆς ὑπὸ ἀνίας διὰ τὴν τοῦ ἀνδρὸς ἀναίρεσιν καὶ τὴν τῶν γάμων ἀνάγκην, λάθρα ἐπικαλεσαμένης αὐτόν, σὺν πολλῷ στόλῳ καὶ τῷ ὑπ' αὐτὸν ἔθνει ἀπὸ τῆς Ἀφρῶν ἐς τὴν Ῥώμην διέβαινε. Ἐπειδὴν δὲ ἐν τῷ Ἀζέστῳ (τόπος δὲ οὗτος τῆς Ῥώμης ἐγγύς) τὸν Γιζέριχον ὁ Μάξιμος ἔγνω στρατοπεδευόμενον, περιδεὴς γενόμενος, ἔφευγεν ἵππῳ ἀναβάς, καὶ αὐτῶν τῶν βασιλικῶν δορυφόρων καὶ τῶν ἄμφ' αὐτὸν ἐλευθέρων οἷς μάλιστα ἐκείνος ἐπίστευεν, ἀπολιπόντων, οἱ ὁρῶντες ἐξελαύνοντα ἐλοιδόρουν τε καὶ δειλίαν ὠνείδιζον· τῆς δὲ πόλεως ἐξιέναι μέλλοντα βαλὼν τις λίθῳ κατὰ τοῦ κροτάφου ἀνεῖλε· καὶ τὸ πλῆθος ἐπελ-

— διαπραξάμενον] διαπραξάμενος cod. — Φήλικα] Φίληκα cod. Prosper Chron. ad Theodos. an. 13, Valentin. an. 3 : *Aetius Felicem cum uxore sua Padusia, et Grunnitum diaconum, eos insidiari sibi quum praesensisset, interimit.* Cf. Tillemont. VI, p. 202. — Αἰμοριχιανούς] voluit auctor haud dubie Ἀρμορικανούς. Gallos Armoricae rebelles Aetius subegerat (an. 336). — § 4. πάλιν εἰς ἐκείνους] exspectabam π. ε. ἐκεῖνον, Maximum sc. — Θραυστήλαν] sic ap. alios nomen se habet (V. Tillemont. VI, p. 253); codex Θραυστήλα; in seq. § 5 semel codex Θραυστήλαν et semel Θραυστήλας. — § 6. κατὰ τὸ Ἄρεος πεδῖον] « In Campo Martio intererunt Valentinianum III scribunt Victor Tunnunensis, Senator, etc. In Campo Martio, quum pro tribunali residens concionaretur ad populum, Renatus Frigeridus apud Gregor. Tur. Hist. II, 8. Extra urbem ludo gestationis intentum, Idatius; in palatio, Theophanes, Cedrenus, Symeon Logoth. et Zonaras. » DUCANGE ad Chron. Pasch. p. 592 ed. Bonn. Auctor Chron. Pasch. regem inter duas lauros interfectum dicit. — τὸν πατάξαντα] καὶ π. cod. — εἴτε δὲ καὶ] excidit alterum orationis membrum, quod voce εἴτε introducebatur. — ἑπτὰ καὶ τριάκοντα] Alii aliter. V. Tillemont. VI, p. 253. — Μαιουρίνος] sic codex ubique; deb. Μαϊοριανός.

θὸν τὸν τε νεκρὸν διέσπασε, καὶ τὰ μέλη ἐπὶ κόντι
φέρων ἐπαιωνίζετο. Ταύτης μὲν οὖν ἐκεῖνος ἔτυχε τῆς
τοῦ βίου καταστροφῆς· ἐπὶ τῇ τυραννίδι μηνῶν αὐτῷ
διαγενομένων τριῶν. Ἐν τούτῳ δὲ καὶ Γιζέριχος ἐς τὴν
Ῥώμην ἐσέβαλε.

202.

Ibid. p. 76 : Ὅτι Ἀβίτου βασιλεύσαντος τῆς Ῥώ-
μης, καὶ λιμοῦ κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν γενομένου, ἐν
αἰτία τὸν Ἀβίτον ὁ δῆμος ποιησάμενος, ἠνάγκασε τοὺς
ἐκ Γαλατίας αὐτῷ συνεισφρήσαντας συμμάχους ἀπά-
γειν τῆς Ῥωμαίων πόλεως. Ἀπέπεμπε δὲ καὶ τοὺς
Γότθους, οὓς ἐπὶ τῇ σφετέρᾳ ἐπήγετο φυλακῇ, χρημά-
των αὐτοῖς ποιησάμενος διανομὴν ἐκ τῶν δημοσίων ἔρ-
γων, τοῖς ἐμπόροις χαλκὸν ἀποδόμενος· οὐ γὰρ χρυσίον
ἐν τοῖς βασιλικαῖς ταμείοις ἔτυχεν ὄν· ὅπερ τοὺς Ῥω-
μαίους πρὸς στάσιν διανέστησεν, ἀφηρημένους τοῦ τῆς
πόλεως κόσμου.

Περιφανῶς δὲ καὶ ὁ Μαιουρίνος καὶ ὁ Ῥεχίμερ ἐπα-
νίσταντο, τοῦ ἐκ τῶν Γότθων ἀπηλλαγμένοι δέους,
ὥστε αὐτὸν, πῇ μὲν τὰς ἐμφυλίους ταραχάς, πῇ δὲ τοὺς
τῶν Βανδάλων πολέμους ὑφοραθέντα, ὑπεξελθεῖν τῆς
Ῥώμης, καὶ ἔχουσθαι τῆς ἐπὶ Γαλατίαν ὁδοῦ. Ἐπιθέ-
μενοι δὲ αὐτῷ κατὰ τὴν ὁδὸν, Μαιουρίνός τε καὶ Ῥεχί-
μερ, εἰς τέμενος φυγεῖν κατηνάγκασαν, ἀπαγορεύοντα
τῇ ἀρχῇ, καὶ τὴν βασιλείον ἀποδυσάμενον στολὴν.
Ἐνθα οἱ περὶ τὸν Μαιουρίνον οὐ πρότερον τῆς πολιορ-
κίας ἀπέστησαν, πρὶν ἢ λιμῷ πιεσθεὶς τὸν βίον ἀπέ-
λιπε, ὁκτῶ ἐπὶ τῆς βασιλείας διαγενομένων μηνῶν·
οἱ δὲ φασὶ ὅτι ἀπεπνίγη. Καὶ τοῦτο μὲν Ἀβίτῳ τοῦ
βίου τέλος καὶ τῆς βασιλείας ἐγένετο.

203.

ΛΕΩΝ.

Ibid. p. 76 : Ὅτι Μαιουρίνος, ὁ τῶν Ἑσπερίων βα-
σιλεὺς, ὡς αὐτῷ οἱ ἐν Γαλατίᾳ Γότθοι σύμμαχοι κα-
τέστησαν, καὶ τὰ παροικοῦντα τῇ ἑαυτοῦ ἐπικρατείᾳ
ἔθνη τὰ μὲν λόγοις, τὰ δὲ ὅπλοις παρεστήσατο· καὶ ἐπὶ
τὴν Λιβύην σὺν πολλῇ διαβαίνειν ἐπειρᾶτο δυνάμει,

νηῶν ἀμφὶ τὰς τ' αὐτῷ ἡθροισμένων· καὶ ἐπὶ συνθή-
καις αἰσχροῖς καταλύσας τὸν πόλεμον, ἐπανεζεύγνυν.
Ἦδη δὲ ἐς τὴν Ἰταλίαν διαβεβηκότι ὁ Ῥεχίμερ θά-
νατον ἐπεβούλευσεν. Ὁ μὲν γὰρ τοὺς συμμάχους μετὰ
τὴν ἐπάνοδον ἀποπέμψας, σὺν τοῖς οἰκείοις ἐπὶ τὴν
Ῥώμην ἐπανήρχετο. Οἱ δὲ περὶ τὸν Ῥεχίμερα συλλα-
βόντες αὐτὸν, τῆς ἀλουργίδος καὶ τοῦ διαδήματος ἐγύ-
μνωσαν, πληγὰς τε ἐντείναντες, τῆς κεφαλῆς ἀπετέ-
μνοντο. Τοῦτο μὲν τῷ Μαιουρίνῳ τῆς τοῦ βίου κατα-
στροφῆς γίνεται τὸ τέλος.

204.

Ibid. p. 77 : Ὅτι ὁ Γιζέριχος ἐπόρθει τὰς Ἰταλίας,
βουλόμενος βασιλεῦσαι τῶν Ἑσπερίων Ὀλύβριον διὰ
τὴν ἐξ ἐπιγαμίας συγγένειαν. Οὐκ ἐποίητο δὲ προφανῇ
τοῦ πολέμου αἰτίαν, τὸ μὴ τὸν Ὀλύβριον ἐς τὰ τῆς
Ἑσπερίας διαβῆναι βασιλεία, ἀλλὰ τὸ μὴ τὴν Βαλεν-
τιανοῦ καὶ Ἀετίου δεδόσθαι αὐτῷ περιουσίαν, τὴν μὲν,
ὀνόματι Εὐδοκίας, ἣν ὁ τούτου παῖς εἶχε, τὴν δὲ, ὡς
Γαυδεντίου παιδὸς διάγοντος παρ' αὐτῷ.

205.

Ibid. p. 77 : Ὅτι ἐπὶ Ἀνθεμίου καὶ Λέοντος τῶν
βασιλέων Οὐλλιβὸς ὑπὸ Ἀναγαστοῦ ἀνηρέθη κατὰ
τὴν Θράκην, ἀμφότεροι τοῦ Σκυθικοῦ γένους, καὶ πρὸς
τὸ νεωτερίζειν ἐπιτήδειοι.

206.

Ibid. p. 77 : Ὅτι τῶν Ἰσαύρων ἐν τῇ Ῥοδίῳ νήσῳ
πρὸς ἀρπαγὴν τραπέντων καὶ φόνους ἐργασαμένων, οἱ
στρατιῶται τούτους διεχειρίσαντο. Καὶ οἱ μὲν ἐπὶ τὰς
ναῦς φυγόντες ἐπὶ τὴν Κωνσταντίνου ἅμα Ζήνωνι τῷ
ἐπὶ θυγατρὶ τοῦ βασιλέως γαμβρῷ παραγενόμενοι, καὶ
τοὺς τὴν ἀγορὰν προτιθέντας διαθορυβοῦντες, τὸν δῆμον
εἰς λιθοβολίας διανέστησαν. Ἐμφυλίου δὲ ἐντεῦθεν κι-
νηθέντος πολέμου, νῦξ ἐπιλαβοῦσα τὴν στάσιν διέλυσεν.

2. Καὶ κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον Ἀναγαστῆς, ὁ τῶν
Θρακίων τελῶν ἑξαρχος, πρὸς τὸ νεωτερίζειν ἀρθεὶς, τὰ
Ῥωμαίων ἐπέτρεχε φρούρια. Αἰτία δὲ τῆς αὐτοῦ
διαφορᾶς ἐλέγετο, ὡς Ἰορδάνου τοῦ Ἰωάννου παιδὸς,

Fr. 202. συνεισφρήσαντας] i. e. συνεισελθόντας. Cf. Suidas v. εἰσφρήσωσι. Steph. Thes. v. εἰσφρέω. — Ceterum quæ hîc de Avito traduntur, aliunde non nota sunt.

Fr. 203. Quemnam auctorem Joannes in hac historiarum parte secutus sit, hucusque non satis firmo iudicio asseverare licebat. Præ ceteris tamen se commendare videbatur Priscus, ad quem in antecedd. sæpius jam lectorem relegavimus. Ac revera Priscum illum a Nostro exprimi luculentissime hocce indicatur loco, quippe cujus primam partem usque ad verba ἡθροισμένων verbotenus eandem habemus in Prisci fragm. 27, pag. 103. Nec dubium est etiam ea quæ sequuntur apud Joannem eodem modo e Prisco exscripta esse. — νηῶν] νικῶν cod. — συνηθροισμένων] Post hæc multa ab excerptore ommissa esse sponte intelligitur. Partem eorum præbent Prisci fr. 27. 28 et 29.

Fr. 204. Prima hujus fr. verba concinunt cum verbis postremis in Prisci fragmento 29, p. 104 : ἀλλὰ μᾶλλον αὐτὰς (τὰς Ἰταλίας καὶ τὴν Σικελίαν) ἐξεπόρθει, μετὰ τὸν Μαιουριανὸν βουλευθεὶς βασιλεύειν τῶν ἐν τῇ ἐσπέρᾳ Ῥωμαίων Ὀλύβριον διὰ τὴν ἐξ ἐπιγαμίας συγγένειαν.

Fr. 205. Οὐλλιβὸς] nomen procul dubio corruptum. Anagastes interfecit Attilæ filium Δεγγιζιχ vel *Dinziric* vel *Dincio* (v. Chron. Alex. p. 743, coll. Prisco fr. 38. Tillemont. VI p. 391). In codd. Joannis olim fuisse videtur Θύννικος. — ἀμφότεροι] Igitur de duobus Hunnorum ducibus in Joanne sermo fuit. Alter, cujus mentionem excerptor omisit, probabiliter est vel *Hernac*, frater *Dengizic*, vel *Hormisdac*, quem eodem fere tempore Anthemius ad mortem adegit (V. Tillemont. p. 391).

Fr. 206. § 1. Hæc aliunde non novimus. Evenerunt circa an. 469 vel 470. Nam qui in seqq. memoratur *Jordânes*, Joannis Vandali f., consul fuit an. 470.

ὅνπερ Ἀνεγίσκλος ὁ Ἀναγάστου πατὴρ ἀνηρήκει, ἐς τὴν ὑπατον ἀνιέντος τιμὴν, τὴν (γὰρ) ἐπ' αὐτῷ γενομένην ὁ Ἀναγάστης οὐκ ἐδέξατο ψῆφον, ὡς ἐπιληψίαν νοσῶν τε καὶ δεδιὺς (φησὶ) μήποτε ἐν τῷ τῆς γερουσίας αἴσχος ἀπενέγκοιτο τῷ πάθει, ἂν οὕτω τύχοι. Ἄλλοι δὲ φασι αὐτὸν χρημάτων ἐφιέμενον, ἐς τὴν ἐπανάστασιν χωρεῖν. Πολλῆς δὲ τῆς περὶ αὐτοῦ γενομένης ὑποψίας, τέλος ἐκ τῆς βασιλικῆς αὐλῆς σταλέντες τινες, ἔπεισαν αὐτὸν παύσασθαι τῆς ἐπιχειρήσεως. Ὁ μὲν οὖν Ἀρδαβούριον, τὸν Ἀσπαρος, αἴτιον τῆς τυραννίδος ἀπέφηνε, καὶ τὰ τούτου γράμματα παρὰ τὸν βασιλεύοντα ἔπεμπεν. — Ὁ δὲ τοῦ βασιλέως γαμβρὸς Ζήνων, τὴν ὑπατον ἔχων ἀρχὴν, ἔστειλε τοὺς τὸν Ἰνδακὸν ἀποστήσοντας ἀπὸ τοῦ λεγομένου Παπιρίου λόφου. Τοῦτον γὰρ πρῶτος Νέων ἐφώλευε· μεθ' ὃν Παπίριος καὶ ὁ τοῦδε παῖς Ἰνδακός, τοὺς προσοίκους ἀπαντας βιάζομενοι, καὶ τοὺς διοδεύοντας ἀναιροῦντες. Ἐστέλλετο δὲ καὶ κατὰ Ζάνων βοήθεια, ληιζομένων τὰ περὶ τὴν Τραπεζοῦντα χωρία. Διανέστη δὲ τότε πρὸς πόλεμον καὶ τὸ Γόθων ἔθνος, Γαλατίαν τὴν πρὸς Ἑσπέρας νεμόμενον· οἵπερ πάλαι μὲν Ἀλλαρίχου ὠνομάζοντο· ἔτι γε μὴν καὶ τὸ ἐν Παιονίᾳ βαρβαρικὸν πλῆθος, πρότερον μὲν ὑπὸ Βαλίμερι, μετὰ δὲ τὴν ἐκείνου ἀναίρεσιν ὑπὸ Θευδόμερι ταττόμενον, τῷ Βαλίμερος ἀδελφῷ.

207.

Ibid. p. 78 : Ὅτι ὁ τῶν Ἑσπερίων βασιλεὺς Ἀνθέμιος, νόσῳ περιπεσὼν ὑπὸ μαγγανείας χαλεπῇ, πολλοὺς ἐπὶ τούτῳ ἁλόντας ἐκόλασε· μάλιστα Ῥωμανὸν, ἐν τῇ τοῦ μαγίστρου ἀρχῇ τελέσαντα καὶ ἐν τοῖς πατρικίαις ἐγγεγραμμένον, ἐπιτήδειόν τε ἐς τὰ μάλιστα ὄντα τῷ Ῥεκίμερι· δι' ὃ ἀνιαιθεὶς τῆς τε Ῥώμης ἐξῆλθε, καὶ ἐξακισχιλίους ἀνδρας ἐς τὸν κατὰ Βανδῆλων πόλεμον ὑπ' αὐτὸν ταττομένους ἀνεχαλέασατο.

208.

Ibid. p. 78 : Ὅτι ἐπὶ Λέοντος τοῦ βασιλέως Ἰορδάνης ὁ τῆς ἐφ' αὐτῷ στρατηγὸς καὶ ὑπατος, εἰς ἔσχατον ἦλθε κινδύνου· ἅμα δὲ αὐτῷ Μισαήλ (Μιχαήλ?) καὶ Κοσμάς τῶν βασιλείων ὄντες θαλαμηπόλοι, ὅτι τὰ βασίλεια φυλάττειν καταλελησμένοι, τοῦ βασιλέως ἔξω διαιτωμένου, Ἰορδάνη τὰ ἔνδον ἱστορῆσαι βουλευθέντι ἐφῆκαν.

209.

Ibid. p. 78 : Ὅτι ὁ Ῥεκίμερ εἰς διαφορὰν πρὸς τὸν Ἀνθέμιον καταστάς, τὸν βασιλέα τῶν Ἑσπερίων, καὶ ταῦτα θυγατέρα αὐτοῦ κατεγγυηθεὶς Ἀλυπίαν, ἐμφύλιον ἔνδον τῆς πόλεως συνεκρότησε πόλεμον, ἐπὶ μῆνας θ' (1. ε')· καὶ Ἀνθεμῖω μὲν συνεμάχουν οἵ τε ἐν τέλει καὶ ὁ δῆμος, τῷ δὲ Ῥεκίμερι τὸ τῶν οἰκείων βαρβάρων πλῆθος. Συνῆν δὲ καὶ Ὀδόακρος, γένος ὢν τῶν προσγορευομένων Σκίρων, πατρὸς δὲ Ἰδικῶνος, καὶ ἀδελφὸς Ὀνοούλφου καὶ Ἀρματίου, σωματοφύλακός τε καὶ σφαγέως γενομένου. Καὶ ὁ μὲν Ἀνθέμιος κατόκει ἐν τοῖς βασιλείαις· ὁ δὲ Ῥεκίμερ τὰ περὶ τὸν Τίβεριν διαφράζας, λιμῷ τοὺς ἔνδον ἐβιάζετο. Ἐντεῦθεν αὐτοῖς συμβολῆς γενομένης, πολὺ τῆς Ἀνθεμίου κατέπεσε μοίρας· τοὺς δὲ λοιποὺς ὁ Ῥεκίμερ παραστησάμενος δόλῳ, βασιλέα τὸν Ὀλύβριον ἀποδείκνυσιν. Πέντε γοῦν διόλου μῆνας ἐμφύλιος τῆς Ῥώμης ἐπεκράτει πόλεμος· ἄχρις οὗ τῶν περὶ τὸν Ἀνθέμιον ἐνδόντων τοῖς βαρβάροις καὶ τὸν βασιλεύοντα γυμνὸν καταλιπόντων, αὐτοῖς τοῖς πτωχεύουσιν ἀναμιχθεὶς, ἐν τοῖς πρόσφυξι τοῦ μάρτυρος Χρυσογόνου γίνεται. Ἐκεῖ τε τῆς κεφαλῆς ἀποτέμενεται ὑπὸ Γονδουβάνδου τοῦ Ῥεκίμερος ἀδελφοῦ, βασιλεύσας ἔτη πέντε, μῆνας γ', ἡμέρας ὀκτωκαίδεκα.

2. Ὁ δὲ Ῥεκίμερ αὐτὸν μὲν βασιλικῆς ἡξίωσε ταφῆς, τὸν δὲ Ὀλύβριον ἐπὶ τὴν βασιλείαν ἀνήγαγεν (αὐτόν). Ὀλυβρίου δὲ κατὰ τὸν εἰρημένον τρόπον τὴν Ῥω-

— § 2. Ἀνεγίσκλος] scrib. vid. Ἀρνεγίσκλος; sic enim ap. Jornandem vocatur, in eandemque formam corrigendum Ὀρνεγίσκλος, quod codex habet in Prisci fragm. 33. Interfectus Joannes Vandalus an. 441. V. Theophan. p. 84, A, Tillemont. VI, p. 89. — νοσῶν τε] νοσοῦντα cod. — Ἀρδαβούριον τὸν] Ἀρδαβούριος τὸν cod.; em. Cramer. — Παπιρίου λόφον] Παπίριον φρούριον ex Eustathio Epiphan. (fr. 3, p. 139) memorat Euagrius III, 27, ubi in eo custoditam esse dicit Verinam (cf. Theodorus Anagn. p. 558 ed. Vales.). Apud Theophan. p. 197 et p. 196 scribitur Παπουρίου καστέλλον. Pag. 196 Theophanes (uti etiam Theodorus An. p. 557) dicit eo Marcianum rebellem relegatum esse; contra vero Eustath. fr. 4 Marcianum in Cæsaream Cappadociae urbem missum dicit. Unde conjeceris castellum istud haud longe a Cæsarea dissitum fuisse. Ad Papirium latronum ducem fortasse pertinet glossa Suidæ: Παπίριος, ὄνομα κύριον· « Οὐ γὰρ οὐδὲ τούτων ἄτριψ ἦν Παπίριος. » — Ἰνδακὸν] De hoc ita Suidas: Ἰνδακός, ὄνομα κύριον. Ἠκμαζε δὲ ἐπὶ Λέοντος τοῦ μετὰ Μαρκιανὸν βασιλέως, λαμπρὸς τὴν τόλμαν καὶ τοῖς ποσὶ χρήσασθαι δυνατώτατος, τῶν χειρῶν τὴν ἀριστεράν ἀμείνων, ταχυτῆτι τῶν ποδῶν διαφέρων. Εὐχίδου γὰρ καὶ Ἀσσάπου καὶ Χρυσομάζου καὶ Ἐχίονος, καὶ εἰ τις ἕτερος ἐπὶ ποδῶν ὠκύτητι διεβοήθη, ὀξύτερος ἦν. Οὗτος γὰρ ἐξεφάνετο ὀδεύων καὶ ἡφανίζετο αὐθις οἷα τις ἀστραπὴ, κατὰ κρημνῶν οὐ τρέχοντι μᾶλλον ἀλλὰ πετομένῳ ὁικώς. Ἦν γὰρ κέλευθον ἀνὴρ δι' ἱππων ἀμοιβῆς αὐθήμερον οὐκ ἔσθene δρᾶσαι, τοῖς ἰδίαις αὐτὸν ποσὶν ἰσχυρίζετο ἀναλγῆτως διατρέχειν. Ἀπὸ γὰρ τοῦ ἐρύματος Χέρεως (leg. vid. Χέρρεως) διὰ μιᾶς ἐφοῖτα ἐς τὴν Ἀντιόχου, καὶ πάλιν τῇ ἐξῆς ἐς τὸ ῥηθὲν εὐρίσκετο φρούριον· ἐκ δὲ τούτου αὐθις, μὴ ἀναπαύλης δεόμενος, διὰ μιᾶς ἡμέρας εἰς Νεάπολιν ἐγένετο Ἰσχυρίας. Cf. idem v. Χέρρεως, φρούριόν τι. Cf. fr. 214. Ceterum Suidæ locus probabiliter fluxit ex postrema parte historiarum Prisci. — κατὰ Ζάνων] Καταζάνων codex. Τζάνοι vel Τζάνοι dicuntur ap. Agath. V, 1 et passim, Procop. De bell. Pers. c. 15. Σάνοι et Τζάνοι ap. Phot. Bibl. p. 23, 32. Σάνοι ap. Strabon. XII, p. 548; Arrian. Peripl. c. 11, 1, p. 258 ed. Didot. — ἐν Παιονίᾳ] sic Pannonia etiam in Petri fragmentis nominatur.

Fr. 207. De Romano cf. Tillemont. VI, p. 452, qui interfectum dicit an. 470, eundemque esse suspicatur, quem Priscus fr. 8, p. 89, commemorat. Ceterum quæ hoc fr. traduntur aliunde non nota. Idem valet de fr. 208.

Fr. 209. μῆνας θ'] infra μῆνας πέντε (ε'). Quod etiam hoc loco reponendum erit. Plurima horum nova et historico gratissima. De notis v. Tillemont. VI, p. 309 sq.

μαίων παρειληφότος ἀρχήν, Ῥερίμερ ἡμερῶν εἴσω λ' καταλῦει τὸν βίον, αἵματος αὐτῷ πλείστου ἐξεμεθέντος. Ὀλύβριος δὲ μετὰ τοῦτον ἰγ' μόνας ἐπιθιούς ἡμέρας, ὑδέρω συσχεθεὶς μεταλλάττει τοῖς βασιλεῦσιν [ἐν] αριθμηθεὶς εἰς μῆνας ἑξ. Τὴν δὲ τοῦ Ῥερίμερος ὑπείσελθὼν Γουνδουβάλης, ἀνεψιὸς ὢν αὐτοῦ, Γλυκέριον, τὴν τοῦ Κόμητος τῶν δομestίκων ἀξίαν ἔχοντα, ἐπὶ τὴν βασιλείαν ἄγει. Γνοὺς δὲ Λέων ὁ τῶν Ἑώρων βασιλεὺς τὴν τοῦ Γλυκερίου ἀναγόμενους, ἐπιστρατεύει κατ' αὐτοῦ, Νέπωτα στρατηγὸν ἀποδείξας. Ὁς ἐπειδὴ τὴν Ῥώμην κατέλαθεν, ἀμαχεὶ τὸν Γλυκέριον ἐχειρώσατο, καὶ τῶν βασιλείων ἐξώσας ἐπίσκοπον Σάλωνος προχειρίζεται, ἢ μῆνας ἐντρυφήσαντα τῇ ἀρχῇ. Εὐθύς γοῦν ὁ Νέπως βασιλεὺς ἀναδειχθεὶς, ἤρχε τῆς Ῥώμης.

210.

ZENON.

Ibid. p. 79 : Ὅτι ἐπὶ Ζήνωνος τοῦ βασιλέως Θεοδέρικος ὁ Τριαρίου, τὴν στρατηγίδα τῶν Θρακίων διέπων, Ἡράκλειον τὸν Φλώρου πρὸς τὸ Χερρονήσου τεῖχος ἀνέειλεν, καὶ τῆς πρὸς Ῥωμαίους ὑπακοῆς καταφρονήσας, ἐμφανῶς εἰς πόλεμον ὥρμησεν. Βοηθήσων τοίνυν τοῖς ἐκείσε ὁ Ἰλλοὺς σταλὲς ὑπὸ Ζήνωνος, πολλὴν ὠφέλειαν ἐπέδειξατο. Ἀναμιχθεὶς δὲ Βασιλίσκῳ καὶ συνδιατρίψας αὐτῷ, κοινωνὸν τῆς κατὰ τοῦ βασιλέως ποιεῖται βουλῆς. Καὶ δὴ καὶ Ἀρμάτιον προστεθῆναι αὐτοῖς ὑποσχομένου Βασιλίσκου, γράμματα λαβὼν ὁ Ἰλλοὺς πρὸς τὸν Ἀρμάτιον, ἐς τὴν Κωνσταντίνου πόλιν ἐπανῆκεν. Ὁ δὲ αὐτίκα εἰσηγεῖτο Βηρίνην ἄνδρα ποιησαμένη Πατρίκιον, τὸν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ μαγίστρου, τῆς αὐτοκράτορος ἐπιλαβέσθαι ἐξουσίας, μηδὲ ἐτέρῳ ταύτην προεἶσθαι. Ἡδε καὶ ἐξ αὐτῆς τούτου ἐφιεμένη ῥᾶστα τε ἐπέκλινε πρὸς τὰ εἰρημένα, καὶ τὴν πρώτην τῆς ἵπποδρομίας θέαν τοῦ Ζήνωνος συντελοῦντος, στέλλει τινὰ πρὸς αὐτὸν, ἥκειν θᾶπτον αὐτὸν παραπελευσαμένη. Ὡς δὲ καταλιπὼν ἅπαντα Ζήνων πρὸς

αὐτὴν ἐγένετο, ἔφη ταχεῖαν αὐτοῖς δεῖν φυγὴν, ἢ γενέσθαι ὑπὸ τοῖς ἀναιροῦσιν· ἅπαντων γὰρ εἰς τοῦτο συνελθῆναι τὴν γνώμην. Ὁ μὲν οὖν Ζήνων εἰς οὐδὲν ἀναβαλλόμενος, [ὥς] ἤκουσεν ὡς δέον αὐτοὺς ἀποδρᾶναι, νύκτωρ ἅμᾳ τῇ γαμετῇ Ἀριάδνῃ καὶ τῇ αὐτοῦ μητρὶ Λαλλίδι ἀναλαβὼν πάντα ὁπόσα τοῖς βασιλείοις κειμήλια ἦν ἐν τε ἐσθῇτι καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ, ἐνάτῃ τῆς ὑπατείας ἡμέρᾳ, περαιωθεὶς κατὰ Χαλκηδὸνα σὺν πολλοῖς τῶν Ἰσαύρων ὄχετο, ἡμιόνους καὶ ἵπποις χρώμενος.

211.

Ibid. p. 80 : Ὅτι μετὰ τὴν ἐπάνοδον Ζήνωνος, φωραθέντες τινὲς ἐπὶ προφάσει τυραννίδος ἀπώλοντο. Οὐπω δὲ τοῦ πρώτου διαγενομένου ἐνικυτοῦ ἐκ τῆς ἐπάνοδου Ζήνωνος, μικροῦ πρὸς διαφορὰν ἤλασαν Ἰλλοὺς τε καὶ αὐτὸς, ἐκ τοῦ κρατηθῆναι Παῦλον, τὸν τοῦ βασιλέως οἰκέτην, πρόκιον ἔχοντα ξίφος εἰς ἐπιβουλήν Ἰλλοῦ. Ἀλλὰ τότε μὲν ὁ Ζήνων ἐθεράπευσε τὸ δεινόν, ἐκδοὺς εἰς τιμωρίαν τὸν παῖδα. Τῷ δὲ ἐπιόντι ἐνικυτῷ (478), ὑπάτου μὲν ἀποδεδειγμένου Ἰλλοῦ, καὶ πρὸς τὴν ἐπανόρθωσιν τῆς βασιλικῆς ἐσπουδακός τοις, ἐτέρα τις κατ' αὐτοῦ γίνεται ἐπιβουλή, ἐξ αἰτίας τοιαύτης. Βάρβαρος τις Ἀλανὸς τὸ γένος, κατὰ τὴν τοῦ μαγίστρου σχολὴν ἐπελθὼν τῷ Ἰλλοῦ ξιφῆρης συνέχεται, καὶ βασάνους ὑποπεσὼν, ἐξ ὑποθήκης Ἐπινίκου τὸ πραχθὲν ὠμολόγησεν. Οὗτος δὲ ἦν γένος μὲν Φρύξ, ἐν δὲ τοῖς τὰ συμβόλαια τελοῦσι τεταγμένος, Οὐρβικίῳ δὲ τῷ τῶν θείων αὐλῶν προκοίτῳ ἐκ τινος περιπετείας γνωρισθεὶς, καὶ τὴν ὅλην αὐτῷ περιουσίαν διωκτικῶς, καὶ πρὸς γε τῇ Βηρίνῃ ὠκειωμένος ἐπὶ τὴν τῶν πριβάτων ἀνέδραμεν ἀρχήν, ἐκεῖθεν τε καὶ τῶν βασιλείων θησαυρῶν, καὶ πρὸς τὸν ὑπαρχον ἀνέβη θρόνον. Οὗ δὴ διελεγχθέντος, ὁ Ἰλλοὺς, ὡς ἦν πρὸς τὸ θησαυρίζειν τὰς ὁργὰς ἐπιτήδειος, καὶ τοῦτο διαφῆκεν, οὐδὲ τὸν ἀλόντα κρατήσας.

2. Τότε μὲν οὖν ὁ Ζήνων τὸν Ἐπινίκον ἐξ αὐτοῦ καθελὼν τοῦ θρόνου, καὶ τῆς οὐσίας καὶ τῆς ἀξίας ἐγύμνωσε, θεραπεῦσαι τὸν Ἰλλοῦν ἐσπουδακῶς, καὶ τὸν

— § 2. ἀξίαν ἔχοντα] ἀξίως ἔχ. cod. — βασιλείων ἐξώσας] Cramer. βασιεξώσας cod. Cf. Tillemont. p. 425. Fr. 210. Ἡράκλειον ἀνέειλεν] Captum a Theodericho Heraclium, deinde a Zenone redemptum, sed in reditu a Gothis nonnullis interfectum esse tradit Malchus fr. 5. Joannes quem auctorem in Zenonis historia secutus sit dicere non habeo. De Isauricis Candidi cogitavit Cramerus. Ceterum haec de Zenone fragmenta in tanta reliquorum testium tenuitate maximi sunt momenti. — Θεοδέρικος] Θεοδώριχος cod. — ὁ Ἰλλοὺς] Illum in hoc negotio commemorat etiam Agathias p. 270, 14 ed. Bonn. De re cf. Candidi fr. p. 136.

Fr. 211. Παῦλον] Has insidias a Zenone structas paucis memorat Eustathius Epiphan. fr. 4, pag. 140, ap. Euagr. III, 27. Fusius de iis narrat Theophanes p. 197 ed. Bonn, ubi Ariadna imperatrice instigante Zeno Urbicium hortatus esse narratur, ut sicarium illo immitteret. Urbicium rem demandasse Spanicio cuidam, qui in circo illum aggressus aurem ei praeciderit, ceterum auso exciderit. Cf. Tillemont, p. 510, qui rem refert ad an. 481, quum ex nostro loco pateat ponendam esse ante consulatum Illi (478). — ἐσπουδακός] ἐσπουδακότη cod. — βάρβ. τις Ἀλανός] De his insidiis cf. Candidus l. I. — Ἐπινίκος] De hoc Epinico Suidas (ex Malcho, ut videtur): Ἐπινίκος, ὑπαρχος τῆς πόλεως ἐπὶ Βασιλίσκου, ὅρον χρηματισμοῦ μὴ λαμβάνων μηδὲνα, καὶ τὰ ἔθνη καὶ τὰς πόλεις πάσας καπηλεύων, καὶ ἀτόπων τὰς ἐπαρχίας προσταγμάτων ἐμπλήσας· ἃ μὴ φέρουσαι ἔτι τῶν ἀρχόντων αἱ τάξεις μηδὲ αἱ ἑξω βουλαὶ, φυγοῦσαι κατέλιπον τὰς τῶν φόρων εἰσπράξεις. Ἐκ δὲ τῆς τούτου πλεονεξίας ἀρχόμενοι (ἀγχοόμενοι? Bernh.) ἰκέται ἐν τοῖς κοινοῖς ἱεροῖς ἐκαθέζοντο, ἐλέγχοντες τὰ τούτου κλέμματα. Ἦν δὲ πᾶσιν ἀπεχθὴς, τιμὴν οὐδενὶ νέμων προσήκουσαν. Καὶ τοῦτον τῆς ἀρχῆς ἀπῆλλαξαν ἀτίμως· ἀνθαιροῦνται δὲ ἄνδρα * Λαυρέντιον, ὃς ἦν ἐξ ἀρχῆς τῶν ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς τῆς μεγάλης ῥητόρων, καὶ πρωτεύσας ἐν ταύτῃ. Ὅτω δὲ συνείποι, οὔτε τρίβειν, ὡς ἂν μάλλον καρδαίνου, οὔτε διέλκειν ἠνείχετο. — προκοίτῳ] Post h. v. codex habet περιουσίαν διωκτικῶς, quae verba mox redeunt. — κατὰ τὴν Ἰσαύρων] x. τῶν Ἰσ. codex. — λαβόμενος τοῦ τεθνάναι κτλ.] Aliter Theophanes p. 198: Καὶ ἡτήσατο τὸν βασιλέα ἐπὶ τὴν ἀνατολὴν ἀπελθεῖν, διὰ τὸ τοὺς ἀέρας ἀλλάξαι, ὅτι ἡσθένει ἐκ τῆς πληγῆς (ex vulnere quod Spanicius iste inflixerat).

Θευδέριχον προχειρίζεται, τὸν ἐπιλεγόμενον Στραβὸν, δωρεαῖς τε αὐτὸν πολλαῖς σύμμαχον καὶ φίλον ἐποίησατο. Ὁ δὲ Ἴλλοῦς τὸν μὲν Ἐπινίκον κατὰ τὴν Ἰσαύρων ἔπεμψε φυλάττεσθαι, αὐτὸς δὲ λαβόμενος τοῦ τεθνάναι οἱ τὸν ἀδελφὸν Ἀσπάλιον, ἔξοδον αἰτήσας παρὰ τοῦ βασιλέως, ἀφορμήθη. Καὶ κατὰ τὴν ἐνεγκαμένην γενόμενος, καὶ τῷ Ἐπινίκῳ ἐντυχὼν, καὶ γνούς ἐξ αὐτοῦ τὰ τῆς ἐπιβουλῆς αὐτῷ ὑπὸ Βηρίνης συνταγέστα, προσεποίησατο ἄχρις οὗ Ζήνων, μεταπεμψάμενος αὐτὸν, ἐκ τῆς συμβάσεως ὑπὸ σεισμῶν συμφορᾶς *. Ὡς δὲ τὸν Παμπρέπιον ἐπαγόμενος Ἴλλοῦς, ἄνδρα ἐκ τῆς Πανὸς ὠρμημένον πόλεως Αἰγύπτου, γραμματικὴν δὲ μετιόντα, καὶ ἐκ πολλοῦ κατὰ τὴν Ἑλλήνων οἰκήσαντα, ἤκεν· πρῶτα μὲν αὐτὸν Ζήνων ἀποδέχεται σὺν πᾶσι τοῖς τέλεσι πρὸ πεντήκοντά που σταδίων τῆς Χαλκηδόνος· ἔπειτα [τὰ] ἐκ τοῦ Ἐπινίκου λεχθέντα ἀπαγγείλας, καὶ διαλογισάμενος οὐκ ἀσφαλές εἶναι αὐτῷ ἐπιβαίνειν τῇ Κωνσταντίνου, ἐξαιτεῖ τὴν Βηρίναν· καὶ λαβὼν αὐτὴν παρὰ τοῦ Ζήνωνος ἔκδοτον, Ματρωνιανῶ κατατίθεται τῷ τῆς ἑαυτοῦ γαμετῆς ἀδελφῷ· ὃς ἐπὶ τὴν Ἰσαυρίαν σὺν πλήθει πολλῶν ταύτην ἀγαγὼν, ἐν τῇ κατὰ Ἰαυρὸν ἐκκλησίᾳ καθιεροῖ, ἐκεῖθεν τε ἐς Δαλίσανδον ἐφρούρει.

3. Καὶ ὁ Ἴλλοῦς ἅμα Ζήνωνι καὶ τῇ βασιλίδι ἐς τὴν Κωνσταντίνου πόλιν παραγενόμενος, παραυτίκα τῷ Ἐπινίκῳ τὴν χάθοδον διεπράξατο, τῆς καταμηνύσεως χάριν. Τῷ δὲ Παμπρεπίῳ τὸ λοιπὸν ἐν πάσῃ εὐροίᾳ τὰ πράγματα ἦν, τιμηθέντι καὶ τῇ τοῦ κοιαίστορος ἀξίᾳ. Συνέστη δὲ καὶ πόλεμος ἐμφύλιος πρὸς τῷ τέλει τῆς Ζήνωνος ὑπατείας (479), ὑπὸ Μαρκιανοῦ καὶ Προκοπίου τῶν ἀδελφῶν, διὰ τὴν πρόφασιν Βηρίνης. Καὶ πλῆθος ἀθροίσαντες βαρβάρων ἅμα πολλοῖς τῶν πολιτῶν πρὸς τὴν Καισαρίου λεγομένην οἰκίαν στρατοπεδεύουσιν· ἐκεῖθεν τε ὁ μὲν ἐν τοῖς βασιλείοις κατὰ τοῦ Ζήνωνος ἐπανίσταται, ὁ δὲ ἕτερος κατὰ Ἴλλοῦ ἐν τοῖς λεγομένοις Οὐαράνου. Ἄρτι τε τῆς ἡμέρας μεσούσης, καὶ τῶν βασιλείων ἡρεμούντων, ἐφίσταται κατὰ τὴν τοῦ Δέλφακος στοᾶν, ἐν ᾗ οἱ Δελφικοὶ κίονες ἐστήκασι, ποικίλου χρώματος ὄντες. Καὶ συμπεσόντες τοῖς φρουροῖς, πολλοὺς διεχειρίσαντο τῶν ἔνδον, καὶ αὐτοῦ δὲ τοῦ βασιλέως ἐκράτησαν ἄν, εἰ μὴ μικρὸν ἀποδράς διεσώθη. Συνεμάχουν δὲ τούτοις Βουσαλβός τις ἡγούμενος στρατιωτικοῦ τάγματος, καὶ Νικήτας καὶ ὁ Τριαρίου Θεωδέρικος. Καὶ ὁ τῆς πόλεως ὅμιλος ἐκ τῶν δωμάτων διὰ πάσης ὕλης ἐχώρει κατὰ τῶν ὑπὲρ τοῦ βασιλέως ἀγωνιζομένων. Ἀχρι μὲν οὖν φῶς ἦν, οἱ περὶ τὸν

Μαρκιανὸν ἐνίκων· ἐπιλαβομένης δὲ τῆς νυκτός, Ἴλλοῦς διὰ προνοίας τοὺς ἐκ τῆς Χαλκηδόνος Ἰσαύρους πωλιανοῖς διεβίβασε πλοίοις, τῶν ἐκεῖσε διαπορθμευόντων ὑπὸ τοῦ Μαρκιανοῦ προκαταλελημμένων, ἅτε καὶ κυρίου ὄντος τοῦ ἐκεῖσε λιμένος. Καὶ τῇ ὑστεραίᾳ τοῦ βασιλέως τοὺς ἐν τέλει πάντας συναγαγόντος, καὶ ἐπισχόντος ἐν ταῖς βασιλείοις αὐλαῖς, εἶτα καὶ στρατιωτικὴν ἐπαφέντος χεῖρα, τρέπεται τὸ τοῦ Μαρκιανοῦ μέρος, καὶ φεύγει, πολλῶν ἐξ ἐκατέρων ἀναιρεθέντων. Ὀλίγοι δὲ τινες τῶν φυγάδων καὶ τὴν Ἴλλοῦ ἐπίμπρασαν οἰκίαν.

4. Ὁ μὲν οὖν Ζήνων, τῆς ἐμφυλίου ταραχῆς πεπαυμένης, τὸν Μαρκιανὸν ἐν τοῖς λεγομένοις πρεσβυτέροις κατατάττει, καὶ εἰς τὴν Καππαδοκῶν Καισάρειαν ἐλαύνει, καὶ τὴν τούτου γυναῖκα Λεοντίαν ἐν τοῖς λεγομένοις Ἀκοιμήτοις φυγοῦσαν καταλιμπάνει, τοὺς δὲ λοιποὺς πρὸς Θεωδέρικον ἀποδράντας ἀφαιρεῖται τῶν ὑπαρχόντων. Κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν καιρὸν καὶ ὁ ἕτερος Θεωδέρικος, ὁ Οὐαλίμερος ἐπὶ τὴν νέαν Ἡπειρον ἐκδραμὼν, ἐγκρατὴς γίνεται πόλεως Δυρραχίου, Ἰσαυροὶ τε Κώρυκον καὶ Σεβαστὴν τῆς Κιλικίας εἶλον. Καὶ Μαρκιανὸς δὲ ἀποδράς τοὺς φρουροῦντας, καὶ σὺν πολλῷ πλήθει γεωργικῷ ἐπελθὼν τῇ κατὰ Γαλατίαν Ἀγκύρᾳ, ἀπεκρούσθη, Τροχούνδου προκαταλαβόντος [τὸ] χωρίον, καὶ διὰ τῶν αὐτοῦ δορυφόρων κρατηθέντα τοῦτον ἅμα γυναῖκί καὶ παισὶν εἰς τι φρούριον τῶν ἐν Ἰσαυρίᾳ καταστῆσαι *. Ὅθεν ὁ βασιλεὺς Θεωδέρικον τὸν Τριαρίου παραλύσας τῆς ἀρχῆς, Τροχούνδην προχειρίζεται, καὶ Ἀέτιον τῶν ἐν Ἰσαυρίᾳ τελῶν προκαθίζει. Ἐν ᾧ χρόνῳ συνωμοσίαν ποιησάμενοι Ἐπινικός τε καὶ Διονύσιος ὑπαρχος τῆς αὐλῆς ὦν, καὶ Θραυστήλας στρατηγικὴν ἀξίωσιν ἔχων, ἀλόντες ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἐτιμωρήθησαν. Καὶ ἡ τῶν Θεωδερίκων συζυγία αὐθις τὰ Ῥωμαίων ἐτάραττε, καὶ τὰς περὶ τὴν Θράκην πόλεις ἐξεπόρθει, ὥς ἀναγκασθῆναι τὸν Ζήνονα τότε πρῶτον τοὺς καλουμένους Βουλγάρους εἰς συμμαχίαν προτρέψασθαι.

5. Ἐπειδὴ δὲ Θεωδέρικος ὁ Τριαρίου ἐπιτυχὼν πρὸς τοὺς Οὐνοὺς ἐπραξε πολέμῳ, καὶ ἐπ' αὐτὴν τὴν Κωνσταντίνου πόλιν ὥρμησεν· καὶ ταύτην ῥαδίως ἂν ἐπηγάγετο, εἰ μὴ ὁ Ἴλλοῦς προκαταλαβὼν τὰς πύλας ἐφύλαττεν· ἐκεῖθεν τε ἐπὶ τὰς λεγομένας Συκάς διαδραμὼν, αὐθις τῆς ἐγχειρήσεως ἤμαρτεν· ὥς λοιπὸν ἐπὶ τὸν Πρὸς Ἑστίαις τόπον καὶ τὸ καλούμενον Λωσθένιον διελθεῖν, καὶ διαπορθμεύσασθαι κατὰ τὴν Βιθυνίαν ἐγχειρεῖν. Ἀλλὰ καὶ κατὰ ναυμαχίαν ἡττηθεὶς, ὥχετο πρὸς τὴν Θράκην· ἐκεῖθεν τε ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἀπορ-

— § 2. ἄχρις οὗ κτλ.]. Dixisse auctor videtur: « Illus ab Epinico de Verinae insidiis edoctus, rem dissimilavit usque ad illud tempus quo Zenon, post terrae motum Constantinopoli Chalcedonem profectus, eum revocavit. » Terrae motus a Theophane p. 198, 1 assignatur d. 25 Sept. anni qui reditum Zenonis subsequutus est, i. e. anni 478 (cf. Tillemont. p. 491. 509). — Δαλίσανδον] Hujus loci etiam Capito in libro primo Isauricorum mentionem facit. Posteaquam Marcianus rebellis in Papirium castellum inclusus esset, eodem etiam Verina abducta est, teste Theodoro Lectore p. 557, alius (v. Tillemont. p. 509). — § 4. Καισάρειαν] sic etiam Eustath. Epiph. fr. 3, p. 140. Theodorus Lector et Theophanes pro Caesarea Papirium castellum memorant, uti dixi. — ὁ ἕτερος Θεωδέρικος] ὁ εἰ. θεοδώριχος cod. Cf. Malchi fr. 8. Cum iis quae deinceps de Marciano narrantur cf. Candidi fragm. — καταστῆσαι] leg. καταστήσαντος, nisi aliquid excidit. — τῶν Θεωδερίκων] τ. θεοδώριχων cod. Eadem scriptura in seqq. redit.

μηθείς σὺν τῷ παιδί 'Ρεκιτάχ, καὶ ἀδελφοῖς δύο καὶ γαμετῇ, Σκυθῶν τε ἀμφὶ τὰς λ' χιλιάδας, γενόμενός τε κατὰ τὸν Διομήδους καλούμενον στάβλον ἀναιρεῖται, ἐξ ἐωθινοῦ ἀναβάς τὸν ἵππον, καὶ καταβληθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ἐπὶ δόρατος ὀρθοῦ παρὰ τὸν τῆς σκηνῆς τοῖχον ἵσταμένου. Οἱ δὲ καὶ τὴν πληγὴν αὐτῷ ἐπενεχθῆναι ἰσχυρίσαντο ὑπὸ τοῦ παιδὸς 'Ρεκιτάχ, μαστιγωθέντος πρὸς αὐτοῦ. Παροῦσα δὲ ἡ γαμετὴ Σίγιλδα, νύκτωρ καταθάπτει τοῦτον. Καὶ τὴν μὲν τοῦ πλήθους ἐπικράτειαν διαδέχεται 'Ρεκιτάχ Θεουδέρικου παῖς· παρεδυνάστευον δὲ αὐτῷ οἱ ἐκ τοῦ πατρὸς θεῖοι, οὓς ἀνελὼν μικρὸν ὕστερον, μόνος τῆς Θρακῶν ἐδυνάστευεν, ἀτοπώτερα τοῦ πατρὸς ἀπεργαζόμενος.

212.

Ibid. p. 83 : 'Οτι ἐπὶ Ζήνωνος Θεοσεβίος τις Προκοπίῳ τῷ Μαρκιανοῦ ἐμφορῆς, πλείστας περινοστήσας τῶν τῆς ἀνατολῆς πόλεων, πολλοὺς τῇ περὶ αὐτοῦ ἀπατῆσαι (ὑπάτησε;) δόξη.

213.

Ibid. p. 83 : 'Οτι [πρὸς] Θεουδέρικον τὸν ἕτερον αὐθις νεωτερίσαντα, καὶ τὴν 'Ρωμαίων ἀρχὴν καὶ τὰ πρόσοικα τῆς 'Ελλάδος ληϊζόμενον, 'Ιωάννην τὸν Σκύθην πέμπει καὶ Μοσχιανὸν στρατηγούς, δολοφονήσας πρότερον Σαβινιανὸν τὸν ἐν 'Ιλλυριοῖς ἄρχοντα.

214.

Ibid. p. 83 : 'Οτι Ζήνων τῆς πρὸς 'Ιλλοῦν ἔχθρας κατάρχεται, πρῶτα μὲν Λογγίνον λαβεῖν ἐξαιτούμενος, ἔπειτα 'Ιωάννην τὸν Σκύθην διάδοχον αὐτῷ τῆς ἀρχῆς ἀποστείλας. Δημηγορεῖ δὲ καὶ πρὸς τὸν δῆμον ὅσα ἐχθρὸς κατὰ τοῦ 'Ιλλοῦ, καὶ κελεύει τοὺς οἰκειοτάτους αὐτοῦ τῆς πόλεως ἀπελάνεσθαι, καὶ τὰς περιουσίας τούτων δωρεῖται ταῖς 'Ισαύρων πόλεσιν.

2. 'Ο δὲ 'Ιλλοῦς ἐς φανεράν ἀποστασίαν ἔλθων, τότε Μαρκιανὸν ἀναζώννυσι, καὶ πρὸς τὸν 'Οδόακρον ἔστελλε, τὸν τῆς ἐσπερίας 'Ρώμης τύραννον, καὶ πρὸς τοὺς τῶν Περσῶν καὶ 'Αρμενίων ἄρχοντας· παρεσκεύαζεν δὲ καὶ πλοῖα. Καὶ ὁ μὲν 'Οδόακρος τὸ μὴ δύνασθαι συμμαχεῖν ἀπεκρίνατο, οἱ δὲ ἄλλοι τὴν συμμα-

χίαν ὑπέσχοντο, ἐπειδὴν τις πρὸς αὐτοὺς ἤξει. Ζήνων δὲ Κόνωνα τὸν Φουσκιανοῦ, ἐν ἱερεῦσι καταλεγόμενον, ἀναλαβεῖν αὐθις τὰ ὅπλα παρασκευάζει κατ' 'Ιλλοῦ, Λίγγην δὲ τὸν νόθον αὐτοῦ ἀδελφὸν στρατηγὸν ἀναδείκνυσιν. Πρὸς ἅπερ 'Ιλλοῦς ἐν Ταρσῷ ἀγαγὼν τὴν Βηρίναν, στολῇ χρήσασθαι βασιλικῇ παρεσκεύασε, καὶ οἷα κυρίαν οὔσαν τῆς βασιλείας, Λεόντιον ἀναγορεῦσαι βασιλέα, σταῖσαν ἐν βήματι. Ἦν δὲ οὗτος γόνειόν τε ἀφανῶν, καὶ πόλεως Δαλισάνδου. 'Ὡς οὖν ἐπὶ τὴν ἡγεμονίαν προῆλθεν, κῦτίκα τὰς ἀρχὰς διωκῆσατο, καθ' ὃν ἐδοκίμασε τρόπον· καὶ χρημάτων διανομὰς ποιησάμενος, ἐπὶ τὴν Ἀντιόχειαν ἀφίκετο.

3. 'Ο δὲ Ζήνων τὸν 'Ρεκιτάχ, ἐπειδὴ ἤσθετο φθόνῳ πρὸς Θεουδέρικον ἀφιστάμενον, ἀναιρεθῆναι διεπράξατο πρὸς τοῦ Οὐαλίμερος παιδὸς, ἀνεψιοῦ ὄντος τοῦ 'Ρεκιτάχ, ἔχοντος καὶ παλαιὰν ὀργὴν πρὸς αὐτὸν οἷα τὸν * αὐτοῦ ἀποκτείναντα. Ἐπραττε δὲ τὴν ἀναίρεσιν ἐν προαστείῳ Βονοφατιαναῖς προσαγορευομένῳ, ἡνίκα πρὸς τὴν ἐστίαν ἐκ βαλανείου ἦει ὁ 'Ρεκιτάχ, διελάσας αὐτοῦ τὴν πλευράν.

4. Ἐπὶ δὲ τὸν 'Ιλλοῦ πόλεμον στέλλει Θεουδέρικον ὑπατον· καὶ γενόμενον κατὰ τὴν Νικομήδειαν ἐπανάγει, ἔννοϊαν λαβὼν ἀπιστίας· πέμπει δὲ ἀντ' αὐτοῦ τινὰς τῶν καλουμένων 'Ρόγων σὺν 'Αρμεναρίχῳ τῷ Ἀσπαρος παιδί. Καὶ στόλον δὲ διὰ θαλάσσης ἡψίει, ναυάρχους ἐπιστήσας 'Ιωάννην τὸν κατὰ Βασιλίσκον, καὶ Παῦλον τὸν ἐκ δούλων γενόμενον αὐτοῦ σακελλάριον.

5. Ἐν δὲ τούτῳ παραγίνονται ἐκ τῶν 'Ιλλοῦ ἀποσταλέντες Ἀρτεμίδωρος ὁ Τροχούνδου ὑπασπιστής, καὶ Πάπιμος, ὃς ἦν ἵππαρχος τῷ 'Ιλλοῦ. Ἐξ ἐκατέρων τοίνυν βασιλέων παρασκευῆς γενομένης, ἐμειονεκτεῖτο τὸ 'Ιλλοῦ στράτευμα, ὡς εὐλαβηθὲν σφόδρα ἐπὶ τὸ Χέρρεως ἰδεῖν φρούριον· καὶ πρῶτα μὲν τὰ τε πρὸς ἀποστροφὴν ἀρκοῦντα ἔπεμψεν αὐτῷ, καὶ τὴν γαμετὴν Ἀστερίαν· καὶ ἄλλοις καὶ Βηρίνῃ τῇ βασιλίσσῃ ἐπέστελλε, καὶ Λεοντίῳ, ἐκλιπόντι τὴν Ἀντιοχείαν θᾶπτον ἤκειν πρὸς αὐτόν. Ὡς δὲ ταῦτα οἱ στρατηγοῦντες αὐτῶν ἔμαθον, ἕκαστος τοῖς πλησιάζουσι φρουρίοις κατέφευγεν·

Fr. 213. Sabinianus sec. Chron. Marcellin. mortuus est an. 481. V. Tillemont. p. 501.

Fr. 214. § 1. Cf. Theophanes p. 201 ed. B. — § 2. Κόνωνα τὸν Φουσκιανοῦ] Hic ille est Conon, qui postea cum Isauris contra Anastasium rebellavit. Euagrius III, 35, p. 366, B : Κόνων., ἐπίσκοπος τῶν ἐν Ἀπαμείᾳ τῶν Σύρων ἐπαρχίας γεγωνῶς, τοῖς 'Ισαύροις ὡς 'Ισαυρος συνεστράτευσε. Theophanes p. 213, 5, de eodem bello loquens : Νινίλιγγις γὰρ ἦν ὁ τῶν 'Ισαυρίας ἡγεμὼν ἐπὶ Ζήνωνος καταστάς ἀνὴρ θρασύτατος, καὶ Ἀθηνόδωρος ἀπλούστατος ἄνθρωπος, εἰς τῶν συσκλητικῶν, καὶ Κόνων ὁ τῆς Ἀπαμείας ἐπίσκοπος, καταλιπὼν μὲν τὸν θρόνον, εἰς ὀπλίτην δὲ καὶ στρατηγὸν ἐξ ἱερέως μεταταξάμενος. Oriundus ille Conon fuit e Psimadis, Isauriae oppido, uti ex Capitonis Isauricis (fr. 5, p. 135) colligo. — κατ' 'Ιλλοῦ] Cramer.; καὶ 'Ιλλοῦ codex. — Λίγγην] Cf. Suidas : Βίαιοι οὗτοι ἐγένοντο· Φάλαρις, Ἐχέτος, Διονύσιος, καὶ ὁ Κασανδρέων τύραννος, ὑπερβαλὼν παρανομία· καὶ Λίγγις, ἀδελφὸς 'Ιλλου νόθος, καὶ οὗτος βίαιος. Ni fallor, idem est cum eo quem Theophanes l. I. appellat Νινίλιγγιν, Euagrius vero l. I. 'Ινδην, Jornandes Reg. c. 49, p. 655, *Lilingem*. — πρὸς ἅπερ 'Ιλλοῦς κτλ.] Cf. Theodorus Anagn. p. 558, A; Theophan. p. 198, 15; Tillemont. VI, p. 512. — § 3. Θεουδέρικον] Θεοδώρικον cod. et mox iterum. Intellige Th. Valamiri filium. — οἷα τὸν * αὐτοῦ ἀποκτείναντα] οἷα τὸν αὐτοῦ ἀποκτείναντος codex. In antec. malim καὶ ἔχοντος παλ. — § 4. Ἀσπαρος] Ἀσπιρος cod. — σακελλάριον] σακελλάριον cod. — § 5. ἰδεῖν φρούριον] ἔλθεῖν vel φυγεῖν φρ. ? — ἐπέστελλε] Ad nuntios illos Leontio et Verinae perferendos haud dubie usus est Indaco illo perniciosissimo, qui ap. Suidam unius diei itinere ex Cherreos castello Antiochiam (ad Leontium), deinde altero die Neapolim in Isauria (ubi Verinam tum degisse suspicor) se contulisse dicitur (v. not. ad fr. 206). Quum reliqui auctores referant illum in Papirii castello obsessum esse, vix dubium quin idem sit castellum quod Λέρρεως (genitiv. v. Χέρρις) dicit Joannes.

αὐτὸς δὲ Ἴλλοῦς ἅμα Λεοντίῳ διανυκτερεύσας, ἀνῆλθεν εἰς τὸ Χέρρεως φρούριον, τῶν Ἰσαύρων αὐτοὺς κατὰ μικρὸν ἀπολιμπανόντων, καὶ τὰ τοῦ βασιλέως Ζήνωνος αἵρουμένων, ξ' καὶ * μόνας ἡμέρας τοῦ Λεοντίου ἐν εἰκόνι βασιλείας διαγενομένου. Ἐπομένων δὲ αὐτοῖς οὐ μείον ἢ δισχιλίῳ ἀνδρῶν, τοὺς μάλιστα αὐτῶν εὐνοὺς ἐπιλεξάμενοι, τοὺς λοιποὺς ἐν τοῖς ἄντροις ἀπεχώρησαν *, ἃ πολλὰ τοῦ τῇ φύσει τῶν τόπων εἴργαστο.

6. Ἀγγελθείσης δὲ τῆς Ἴλλοῦ καὶ Λεοντίου φυγῆς, ὁ Ζήνων Κοττομένην στρατηγὸν ἐκατέρων ποιεῖται δυνάμεων, Λογγίνον δὲ τὸν ἐκ Καρδάμων μάγιστρον. Καὶ τὸ μὲν Θεουδερίχου πλῆθος ἀνεκαλέσατο, τοὺς δὲ τῶν Ῥόγων μένειν [ἐν] τῇ χώρᾳ προσέταξεν. Ἐν δὲ τῇ τοῦ φρουρίου προεδρίᾳ πολλάκις συμβολαὶ διηγωνίσθησαν. Βηρίνα δὲ μετ' ἐνάτην ἡμέραν τῆς ἐν φρουρίῳ καταφυγῆς παρεθεῖσα ἐτελεύτησε, καὶ ἐν μολιβδίνῃ ἐταριχεύθη λάρνακι. Ἀλλὰ μὴν καὶ Μάρσος μετὰ λ' ἡμέρας ἀποθανὼν, τῇ ἴσῃ παρεδόθη ταφῇ. Ὁ δὲ Ἴλλοῦς, τὴν τοῦ φρουρίου φυλακὴν ἐπιτρέψας Ἰνδακῶ Κοττούνῃ, τὸ λοιπὸν ἐσχόλαζεν ἐν ἀναγνώσει βιβλίων. Καὶ ὁ Λεόντιος ἐν νηστείᾳ τε καὶ θρήνοις διετέλει. Ἐμειονεκτεῖτο δὲ ἐκ τούτου τὰ περὶ τὸν Ἴλλοῦν· καὶ ὁ ἀντικατέλλος δὲ ὑπὸ τῶν ἔνδον Ῥωμαίοις προεδόθη, ὡς ἐν ἀπογνώσει τοὺς περὶ τὸν Ἴλλοῦν γενέσθαι.

7. Ὑπάτου δὲ τοῦ Λογγίνου κατὰ τὸν ἐξῆς ἀποδεδειγμένου χρόνον (an. 486), ὅτε Θεουδερίχος πάλιν εἰς ἀπόστασιν εἶδε, καὶ τὰ περὶ τὴν Θράκην ἐλυμαίνετο χωρία, (καὶ) ὁ Ζήνων πρὸς τὸν Ὀδόαχρον τὸ τῶν Ῥόγων ἐπανέστησε γένος, ὡς ἔγνω τοῦτον πρὸς τὴν Ἴλλοῦ συμμαχίαν παρασκευαζόμενον. Λαμπρὰν δὲ ἀναδησαμένων νίκην τῶν περὶ τὸν Ὀδόαχρον, πρὸς δὲ καὶ πεμψάντων δῶρα τῷ Ζήνωνι τῶν λαφύρων, ἀποπροσποισάμενος συνήδετο τοῖς πρᾶχθεῖσιν. Οἱ δὲ τῇ Ἴλλοῦ καὶ Λεοντίου προεδρεύοντες πολιορκίᾳ, μετὰ τὸ ἐπιτυχεῖν τοῦ ἀντιφρουρίου πολλοῖς μηχανήμασιν ἐχρῶντο. Ἀντικαθεζομένων δὲ τῶν στρατευμάτων, καὶ ἐς λόγους φίλους ἀνῆλθον Ἴλλοῦς τε καὶ Ἰωάννης ὁ Σχύθης, καὶ γραμματίον πρὸς τὸν Ζήωνα διεπέμψαντο, ὑπομιμνήσκον αὐτὸν ***.

215.

Exc. De virt. p. 853 : Ὅτι ὁ βασιλεὺς Ἀναστάσιος ἐπὶ τὸ χεῖρον τραπεῖς πᾶσαν ὁμοῦ τὴν τῆς πολιτείας ἀριστοκρατείαν μετέστησε, τὰς μὲν ἀρχὰς ἀπάσας ἀπεμπολῶν καὶ τοῖς ἀδικοῦσι συγχωρῶν, καὶ πρὸς γε χρημάτων ἀκόρεστον ἐπιθυμίαν τραπεῖς· ὡς κενὰς ἐντεῦθεν γενέσθαι καταλόγων τὰς ἐπαρχίας, καὶ πρὸς τὸ ἄηθες καὶ ξένον καταπεπληχθαι τοὺς ἀνδρας. Οὐδὲ γὰρ ὅπλοις τοὺς ἐπιόντας βαρβάρους ἡμύνετο, ἀλλὰ χρήμασι τὴν εἰρήνην ἐξωνούμενος διετέλει. Πρὸς δὲ γε τούτοις καὶ τὰς τῶν τελευτώντων οὐσίας ἐπολυπραγμόνει, κοινὴν ἅπασι δωρούμενος τὴν πενίαν. Ὡς γὰρ αὐτὸς ἐλάμβανε τὰς οὐσίας, τούτοις μετ' ὀλίγον διεδίδου τῷ τῆς εὐσεβείας τρόπῳ· καὶ ὧν ἐγύμνου πόλεων τοὺς ἐνοικοῦντας, τὰς οἰκοδομὰς ἀνενέου· ὡς καὶ τὴν ἐνεγκαμένην [ἐπιμελῶς] κοσμήσαι, καὶ τρισὶ περιβαλεῖν στεφάνοις.

216.

Ibid. p. 853 : Ὅτι ἐπὶ τοῦ Ἀναστασίου τοῦ βασιλέως δειναὶ ταῖς κατὰ Λιβύην πόλεσιν ἐπέσκηψαν θλίψεις ὑπὸ τῶν καλουμένων Μαζικῶν. Ἐδέδοντο γὰρ θυγατρίδῳ Μαρίνου ἐς ἡγεμονίαν, ἀνδρὶ νέῳ καὶ πολὺ τὸ κοῦφον κεκτημένῳ· καὶ μετ' ἐκείνον αὐθις Βασσιανῶ τῷ παιδί. Ὁ δὲ οἷς ἔπραξε παντοίως τὰς τοῦ πρὸ αὐτοῦ ἄρξαντος ὑπερβαλλόμενος ἀσελγείας, ἔδωκε Λίβυσιν αἰρεῖσθαι τὰ πρότερα, καὶ ταῦτα τοῖς μὲν πενίας, τοῖς δὲ θανάτου μνήμην καταλείψαντα. Οὕτως, εἰ δέοι εἰπεῖν, οἳ τε ἀφ' αἵματος καὶ ἀπλῶς [οἱ] τὴν Μαρίνου παρευτυχήσαντες εὖνοιαν, τοῖς Λιβύων διαφερόντως καὶ Αἰγυπτίων ἐνεφορήθησαν κτήμασιν.

217.

(Cod. Vatican.) : Λογισάμενος Ἰουστινιανὸς τὴν δαπάνην τῶν τοσούτων χιλιάδων δεῖν ἔκρινε μᾶλλον δι' ὀλίγων δώρων συμβάλλειν ἀλλήλοις τοὺς τῶν ἐθνῶν ἄρχοντας, ἵνα τοὺς μὲν μήτε τοσαῦτα δαπανᾷ εἰς τὸν στρατὸν μήτ' ὀχλεῖται πέμπων κατ' αὐτῶν, ἐκεῖνοι δὲ ἀλλήλοις αἰτία φθορᾶς γίνοντο, ὃ δῆτα τέως ἐπὶ τοῖς ἐκεῖθεν τοῦ Ἰστρου Οὐννοῖς ἐποίησεν. Ἐγραψε γὰρ πρὸς

— εἰς τὸ Χέρρεως φρ.] εἰς τὸ Χερρυσφρούριον cod. — ἀπολιμπανόντων] ἀπολιπαρόντων cod. — ξ' καὶ *] forte fuit : ξη' μόνον. — ἀπεχώρησαν] f. ἀποχωρῆσαι ἐκέλευσαν. — εἴργαστο] εἰργάσαντο cod. — § 6. τὸν ἐκ Καρδάμων] Κάρδαμα locum non novi. Longinus ille num est frater Zenonis, qui an. 486 consul fuit? Offendit certe hunc ab Joanne designari verbis τὸν ἐκ Καρδάμων, nisi fortasse Cardama est nomen castelli, in quo per plures annos Illus eum detinuerat. Cf. Tillemont. p. 516. — τῶν Ῥόγων] τῶν Ῥωδίων cod.; τῶν Ῥοδίων dederat Cramer. Fortasse erat τῶν Ῥογίων, sicut in latinis scriptoribus populus ille modo Rugi modo Rugii vocatur. — παρεθεῖσα] Quid manu leni sit reponendum nescio. An παραλυθεῖσα? Theophanes p. 201, 3 : Βηρίνη δὲ ἐκεῖ (in Papirio cast.) νοσήσασα ἐτελεύτησε, καὶ μετὰ χρόνον ἀνεκομίσθη εἰς τὸ Βυζάντιον ὑπὸ Ἀριάδνης. Cf. Euagr. III, 27. — § 7. νίκην] Odoacer Favam Rugorum regem vicit d. 15 Nov. an. 487, uti disco ex Tillemontio p. 520, qui testem citat Ennadem in Panegyri. Theodorici p. 298. — πρὸς δὲ] προσήδε codex. — ὑπομιμνήσκον αὐτόν] ὑπομιμνήσκων cod. F. ὑπομιμνήσκοντες. Reliqua desunt.

Fr. 215. Eadem Suidas v. Ἀναστάσιος. — τὴν τῆς πολιτείας ἀριστοκρατείαν] τὴν βασιλείαν εἰς ἀριστοκρατίαν Suidas. — De fide narrationis Bernhardus conferri jubet Endlicherum in Priscian. p. 60 sq. — τὴν ἐνεγκαμένην] « Byrrachium sc., ut testatur Euagrius III, 29. » VALESIIUS. V. Procopii Gaz. Panegyri. c. 2. Bernhardus. Vocem ἐπιμελῶς addidi e Suida.

Fr. 216. Eadem Suidas l. l. — θυγ. Μαζικῶν] λαζικῶν Suid. ed. Med. — Μαρίνου] sic codex et Suidas habent. Valesius scripsit Μαρίνῳ. « At quum Marinum Anastasii nepotem nullus tradiderit, Endlicherus in Prisc. p. 71, aut illud (Μαρίνου) probabat aut ante θυγατρίδῳ avum Marini commemoratum opinabatur. » Bernh. — αὐθις] Suidas; εὐθὺς Exc.; dein Βασσιανῶ Suid. — καὶ ἀπλῶς] om. Suidas.

ένα τῶν ἀρχόντων, ὅτι « Τῷ κρείττονι ὑμῶν πέπομφα δῶρα· καὶ ἐγὼ μὲν σὲ οἰόμενος εἶναι τὸν κρείττονα διὰ σὲ τοῦτο ἔγραψα, ἕτερος δὲ τις ἀφείλετο ταῦτα βία λέγων ἐκεῖνος εἶναι κρείττων. Σπούδασον οὖν ὅτι σὺ πάντων ὑπερέχεις, καὶ λάβε τὰ ἀφαιρεθέντα τιμωρησάμενος αὐτὸν κατὰ λόγον. Εἰ δὲ μὴ τοῦτο ποιήσης, εὐδὴλον ὅτι ἔστιν ὁ μείζων, καὶ πάντως ἡμεῖς ἐκείνῳ προσκείσόμεθα, καὶ σὺ στερηθήσῃ τοσούτων. » Ταῦτα μαθὼν ὁ Οὐννος ἐκρότησε πόλεμον κατὰ τῶν ὁμοεθνῶν. Καὶ οὕτως ἐπὶ πολὺ μαχόμενα ταῦτα τὰ ἔθνη ὑπ' ἀλλήλων ἀπώλοντο.

218.

Ibid. : Ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ τοῦ βασιλέως σὺν Οὐννοῖς ἑπτακισχιλίοις διαβάς τὸν Ἰστρον Ζαβεργὰν ἐγγὺς τῆς

βασιλίδος ἔφθασε λεηλατῶν τὰ μεταξὺ, ἅτε μὴ στρατιᾶς που φρουρούσης· ἐπὶ μὲν γὰρ τῶν πρὸ αὐτοῦ βασιλέων [εἰς] ἑξακοσίας καὶ τεσσαράκοντα πέντε χιλιάδας μαχίμων ἀνδρῶν ὁ τῶν Ῥωμαίων ἐκορυפוῦτο στρατός· Ἰουστινιανὸς δὲ μόλις εἰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα περιέστησεν. Ὡστε μὴδὲ δύνασθαι ἐξαρκεῖν ἐν τῇ Λαζικῇ καὶ Ἀρμενίᾳ καὶ Λιβύῃ καὶ Γότθοις καὶ Ἰταλίᾳ.

219.

Exc. De virt. p. 853 : Ὅτι εἶχε φίλην ὁ Φωκᾶς Καλλινίκην ἀπὸ προῖσταμένων. Ὁ αὐτὸς Φωκᾶς ὑπῆρχεν αἰμοπότης.

Τέλος τῆς ἱστορίας Ἰωάννου μοναχοῦ.

Fr. 217 et 218. Hæc duo fragmenta de rebus Justiniani ex *Joannis Antiocheni Collectaneis* affert Alemannus in *Comment. ad Procop. Hist. arcan.* p. 400 et 454 ed. Bonn. Sunt procul dubio Exc. περὶ ἐπιβουλῶν codicis Vatican. De rebus cf. quæ monet Alemannus l. l. [Fr. 217, l. 4, ἵνα τοὺς μὲν scribendum videtur ἵν' αὐτὸς μὲν.]

ADDENDA ET CORRIGENDA.

VOLUMEN I.

PROLEGOMENA.

HECATÆUS. Pag. x, a, lin. 7. — *Idem cadit in Strabonis locum* (XII, p. 828 Alm., 550 Cas.) *ubi Hecatæus Xenocratis familiaris* (potius: *discipulus*) *fuisse dicitur.*] Non Strabo, sed editores Strabonis errarunt. Etenim vulgo ap. Strab. legitur: τὴν Ἑκαταίου τοῦ Μιλησίου καὶ Μενεκράτους τοῦ Ἐλαίτου, τῶν Ξενοκράτους γνωρίμων ἀνδρῶν. Quam lectionem in fragmentis Menecratis (tom. II, p. 342, fr. 3) ita mutavi ut pro ἀνδρῶν scriberem ἀνδρὸς, adeo ut unus Menecrates sit Xenocratis discipulus. Sic enim in tribus certe codicibus legi e Tzschuckio noveram. Nunc e Crameriana editione disco eandem lectionem, a Cramero quoque receptam, etiam in reliquis codicibus esse omnibus, exceptis duobus.

Ibid. in not. lin. penult. — Pro δ Κιττιεύς scribe: δ Κιττιεύς (deb. δ Σιγαιεύς).

P. xi, a. — Commemoranda h. l. est inscriptio in Lero insula reperta, quam edidit Lud. Rossius (Inscr. gr. ined. fasc. 2, p. 68. an. 1842): .... [εὐ]νοία[ν] καὶ προθυμίαν δικαίαν παρε[χό]μενο[ς ἐς] τῇ νήσῳ κατοικοῦντας τῶν [πολ]ιτῶν· δεδόχθαι τῇ ἐκκλησίᾳ ἐπ[ι]γνῆσθαι Ἑκαταῖον ὑπὸ τῶν οἰκητόρων τῶν ἐλ Λέρῳ [ἀ]ρετῆς ἕνεκα καὶ ἐπιμελείας, ἣν ἔχει περὶ αὐτούς· ὑπάρχειν δὲ καὶ φιλίαν Ἑκα[ταίῳ] πολλὴν καὶ εὐνοίαν παρὰ τῶν ἐν τῇ νήσῳ κατοικούντων καὶ αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις· τὸ δὲ ψήφισμα τόδε ἀν[α]γράφ[η]ται ἐς στήλην λιθίνην καὶ στήσαι κατὰ τὴν ἀγορὰν, ὅπως [τ]αῦτα.... Demonstrare studet Rossius Lerum tunc non fuisse sui juris civitatem, sed cleruchiam Milesiorum. Quando et qua ratione in hanc redacta fuerit conditionem docere Herodotum (V, 125). Auctorem autem rei fuisse Hecatæum nostrum, quem tamquam οἰκιστὴν et πρόξενον cleruchi in insula honorarint. (Cf. etiam L. Ross. *Reisen in die gr. Inseln* II, p. 119.) Oblocutum his esse Gottfr. Heroldum in *Münchener Gel. Anzeigen* 1843, n. 158 sq. monet Creuzerus in *Wiener Jhrb.* tom. 106, p. 31.

P. xii, b, p. 21 sqq. — Tabulam geographicam, quam Aristagoras Cleomeni regi ostendit, ab Hecatæo delineatam fuisse, post Gronovium (ad Herod.

V, 49), Santo-Crucium (*Exam. crit. des hist. d'Al.* p. 662), Ukertum (*Geogr.* I, 1, p. 70) et Clausenium nuper etiam Rheinganum (*Gesch. der Erd-und Lænderabbildungen der Alten.* Jena 1839, I, p. 109) et Forbiger. (*Alt. Geogr.* II, p. 58) censuerunt.

Ib. lin. 42. — *ad insulanum quendam.*] Ap. Athenæum pro Καλλίμαχος γὰρ νησιώτῳ αὐτὸ ἀναγράφει, probabiliter cum Dindorfio scribendum est Νησιώτῳ, cuius nominis proprii exempla habes ap. Bœckh. C. Inscr. II, n. 1930, 2655, nec non ap. Plinium in H. N. XXXIV, 8, 9 (ex cod. Bamberg.) et Lucian. Rhet. præc. c. 9; quibus locis itidem nomen proprium viri docti addubitabant usque dum confirmaretur inscriptt. Atheniensibus, de quibus agitur in *Kunstblatt* 1836 N. 16; 1840, N. 17 et in *Pauly's Realencycl.* tom. II, p. 761 v. *Kritios*.

Ib. not. 1. — Dele verba: *Verum nescio etc...* *continebat.*

P. xvi, b, 31. — Fragmentum ex schol. Thucyd. petitum insere p. 26, post fr. 341.

XANTHUS. P. xx, b, lin. 12. — Pro: *fr. 19 lege: fr. 102*, p. 262. Quæ ibidem leguntur: *atque huic historiæ scribendæ auctorem fuisse* (Ephorus: Ἡροδότῳ τὰς ἀφορμὰς δεδωκέναι), humanissimus censor, Creuzerus (in *Wien. Jhrb.* t. 106, p. 38) parum accurate dicta esse censet, idque merito. Sed de industria ambiguo sermone usus sum, nescius quippe quo potissimum sensu verba Ephori accipienda sint. Ad græca propius accedere licebat vertendo *ansam dedisse*, verum nihilo magis eo modo rem ipsam definiissem. Apponit Creuzerus verba Valckenarii De Aristobulo p. 65, ubi hæc: « Ἀφορμὴν εἰληφότες et ἀφορμηθέντες hinc illinc dicebantur, qui sua partim aliis debebant, sive ex aliorum scriptis derivant; quique præbuerant aliis materiam, cuius ope potuerint eniti ad sua scribenda, ἀφορμὰς δεδωκότες ». Atque hoc sensu etiam Ephori verba de Xantho intelligenda esse Creuzerus cum Galeo et Larchero (ad Her. t. I, p. 381) censet, adeo ut materiam historiæ Lydiæ scribendæ a Xantho Herodotus acceperit. Contra ipse Valckenarius ad Herodot. p. 300 negat historiæ

patrem Lydica sua e Xantho mutuatum esse. « Qua in re, Creuzerus ait (Hist. ant. fr. p. 143), si probabiliter disputare licet, hactenus incautius iudicasse videtur criticus Batavus, quod nimium tribueret illi uni loco Dionysii, in quo descendens a Xanthi sententia Herodotus Tyrrenos Lydorum colonos facit. Potest enim fieri ut is in re quadam primaria diversa secutus sit, neque tamen in aliis rebus tradendis non ejusdem vestigia legerit. Namque lectitatum ab eo fuisse Xanthi scriptum vix dubitare licet cuiquam, qui meminerit, quod in Præfatione monuimus, eum in ipsis rebus Lydiis aliorum testimonia attigisse. Quidni igitur dicamus, si vere fuerunt illius Lydica, eadem in nonnullis ab ipso adhibita esse? » Verumenimvero tutius jam de re judicare licet, quæ in meras fere conjecturas hucusque retrusa erat. Nacti enim sumus Nicolai, quem Xanthi sectatorem in rebus Lydiis esse nemo nescit, fragmenta luculentissima de rebus Candaulis Gygisque, quæ ab Herodotea narratione tantopere discrepant, ut nihil inveniri possit dissimilius. Igitur e Xantho Herodotum materiam petiisse is demum contendere ausit, qui omnia hæc Dionysii Scytobrachionis sive Pseudo-Xanthi figmenta dixerit. Sed vix quemquam fore puto, qui indolem narrationis vere Lydicas traditiones sapere non agnoverit, quas a vetusto Xanthi opere acceptas Dionysius interpolaverit, ornaverit, partim etiam mutaverit, minime vero de suo omnes effinxisse sit censendus. Num igitur dixeris Xanthi exemplum Herodotum excitasse, ut ipse quoque historias scribendas suscipere; id vero ita eum fecisse, ut in minima illa operis sui parte, quæ de rebus Lydorum est, diversas prorsus traditiones adoptaret, nulla habitatione Xanthi Lydi? Haud tu probaveris. Immo non noverit unquam Xanthum Herodotus, ut etiamnunc cum Dahlmanno statuo; Ephorus vero fabellam narraverit qualem alii narrarunt de Thucydide Herodotum audiente, et de Hellanico qui Hecatæum apud Amyntam regem convenisse inepte fingitur. Nimirum priscis illis historicis idem prorsus accidit quod philosophis antiquissimis accidisse constat: quos singulos quum disciplinæ et successionis vinculis inter se conjungere senior ætas temere allaboraret, factum est ut historia eorum magna vi mendaciorum sit adulterata. (Cf C. Fr. Hermann. *Disput. De philosophorum ionicorum ætatibus*. Götting. 1849, p. 5 sq.)

Ibidem. — Inter eos, qui Xanthi meminerunt, omisi Solinum c. 42 ed. Steph.: *Ingenia Asiatica inclyta per gentes fuere... historiæ conditores Xanthus, Hecatæus, Herodotus, cum quibus Ephorus et Theopompus.*

HELLANICUS. Pag. xxv a, lin. 3. — Quodsi Hellanicum non Ol. 74, 3, ut ex conjectura posui, sed Ol. 75, 1, ipso illo anno, quo ad Salaminem Græci vicerunt, natum esse malueris, nihil refragor, neque ipse quidquam conjecturæ meæ tribuo. Simili modo Plutarchus De mal. Her. 39 Adimantum liberos Salaminiae victoriæ causa appellasse dicit Nausidicen, Acrothinium, Alexibiam, Aristem, notante Krügero in *Leben des Thucyd.* p. 28.

Ibid. b, lin. 30. — *Appendix Deucalionæ fuisse videtur Asopis.*] Prellerus partem Troicorum fuisse statuit, collato Apollodoro; idque verum esse puto.

P. xxvii a, 6-12. — *Itaque quum* etc. Hæc deleas. Præ ceteris cum Hellanici opere genealogico conferri merentur Andronis Halicarnassensis Συγγένεια, quod opus simili modo adornatum fuisse per est probabile. Vid. tom. II, p. 346. — Ibid. lin. 34 pro *Callisthene* lege *Clisthene*.

P. xxix, b, 30. — Τὴν Χίου κτίσιν Prellerus partem Λεσβιακῶν fuisse censet. Res ambigua. — Ib. 36-38 dele verba: *accedit... verior sit.*

P. xxx, b, 18. — Pro *Ælii Severi* lege *Ælii Dii*. De loco Damasci quem in nota laudavi, v. Lobeck. Aglaopham. p. 340.

P. xxx, a, 35. — Orphica theologia Hellanici, quam nonnulli Hieronymo nescio cui (de Rhodio peripatetico cogitare noli) tribuisse videntur, vel quam Hieronymus exscripserat, non referenda est inter spuria Hellanici nostri opera, sed ad alium Hellanicum pertinet, ad eum, puto, cujus filius et ipse de Orpheo scripsisse dicitur. Contra vero Hellanico historico illa affingebantur opera, quæ sunt de Ægyptiis aliisque populis barbaris.

P. xxxi, a, 26. — *Libyorum*] 1. *Libyum*. — b, 38. *edidit, ut ita dicam, Hieronymus*] 1. *aliquis edidit, ut ita dicam.*

P. xxxiv, a, not. lin. 12 ab ima. — Lege: *pro ἐν ταῖς ἱστορίαις scribendum suspicatur ἐν ταῖς ἐπειρήαις.*

ACUSILAUS. Pag. xxxvii, b. De tabulis æneis cf. Nitzsch. Hist. Hom. p. 73. — Ibid. ad testimonia adde Menand. Περὶ ἐπιδεικτ. in Rhett. gr. tom. IX, p. 144 Walz.: Οἱ μὲν... καὶ τὰς γενοαλογίας μύθους εἶναι φασιν, ὅσον, εἰ βούλει, ὅσα γε Ἀκουσίλεως καὶ Ἡσίοδος καὶ Ὀρφεὺς ἐν ταῖς Θεογονίαις εἰρήχασιν.

ANTIOCHUS. Pag. xlv, not. 10 lin. ultim. pro et Phot. Bibl. lege: in Phot. Bibl. — Ceterum Antiochus, Μυθικῶν auctor, idem esse mihi videtur cum illo Antiocho, cujus Περὶ θεῶν opus laudat

Plutarchus in Lucull. c. 28 (v. locum in fragm. 8 Strabonis, tom. III, p. 492); unde colligas auctorem hunc Pompeii fere ætate vixisse.

PHILISTUS. Pag. XLV. Vit. Philisti, lin. 1. *Archimenidæ filius.*] Sic Hemsterhusius scripsit ad Pollucem X, 42, p. 1191. At Pausanias V, 23 6 (sic lege pro X, 23) habet Ἀρχομενίδου. Veram nominis formam dederit Suidas l. l., apud quem Philistus est Ἀρχωνίδου υἱός.

Pag. XLV, b, lin. 4, ab ultima. — Pro: Ol. 98, 4, lege: Ol. 98, 3 sec. Diodorum XV, 7. — In seq. pag. XLVII, a, lin. 15, calami lapsu scriptum est Ol. 103, 1 pro Ol. 98, 3. Ceterum de Diodori narratione ita habet Arnoldtius (*De Athana, Gumbinnæ* 1841, p. 14): « Diodori autem tota ea est narratio ut, etiamsi Philistum Leptinemque Ol. 98, 3 (386) et exterminatos esse et revocatos scribit, res tamen omnis redeat ad conjecturam. Nam ille, posteaquam XV, 6 et 7 generatim atque universe de studiis poeticis locutus est, in quibus factum Ol. 97, 1 (392) per pacem Punicam otium Dionysius prior consumpserit, narrat deinde quam ægre tyrannus Philoxeni Platonisque reprehensionem tulerit, quoque furore etiam in proximos inter eosque in Leptinem fratrem et Philistum familiarem sævierit, ex quo carmina ejus Olympiæ turpiter ceciderint. Sed quanquam Diodorus hunc casum sub Ol. 98, 3, accuratius persecutus est, Dionysii prioris ista ignominia, etiamsi suo loco (XIV, 109) a Diodoro diserte non esset præmonitum, a nobis referri non posset nisi ad Ol. 98, 1 (388. V. Kayser. Hist. crit. tragg. gr. p. 263). Ac Plutarchus quidem pro irato percitoque tyranni animo ut certiolem ita probabiliolem affert Philisti Leptinisque relegationis causam. Sed quoniam ex Diodoro illud saltem colligendum videtur, Dionysii iram, quum Leptinis et Philisti collusio detegeretur, nondum defervisse: bibliothecæ conditor, nisi forte is animi ardor per biennium tenuit, parum verisimili ratione viros illos non ante Ol. 98, 3 in exilium actos fecit. Nam qui Diodori mos est ut ad servandam narrationis perpetuitatem juxta ponat re nexa, temporibus discreta: Philistum Leptinemque quo anno in patriam reductos, eodem item exilio affectos videtur retulisse. Ac Leptinem quidem, ut qui recrudescente bello Punico Ol. 99, 2 in prælio ad Cronium commisso caderet (Diod. XV, 17; Ælian. V. H. XIII, 45; Plutarch. Mor. p. 738, B), revera circa illud tempus domum revocatum putem; de Philisti autem reditu ad Diodor. XV, 7 jam Weselingius dubitavit. Nam Diodori testimonium contra Plutarchi et Corn. Nepotis auctoritates eo

minus stabit, quo proclivior erat, levi præsertim scriptori, error, ut quos simul e civitate pulsos, eosdem simul esse in patriam reductos scriberet. Quocirca quam diu Leptines exulabat, Philistus habitasse una cum eo videtur, ut Diodorus ait, Thuriis: qua in urbe domus fuisse, quæ hospitibus Syracusanis paterent, neutiquam est cur diffidamus (Schiller. De rebb. Thuriorum p. 35). Posteaquam autem Leptines Syracusas rediit, Philistus relictus in exilio solus sedem ac domicilium subinde mutasse videtur. Nam præter hospitium Hadrianum Plutarchus Epirum quoque memorat, De exil. c. 14, p. 637: Θουκυδίδης Ἀθηναῖος συνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Πελ. καὶ Ἀθ. ἐν Θράκῃ περὶ τὴν Σκαπτὴν ὕλην, Ξενοφῶν ἐν Σκιλλοῦντι τῆς Ἡλείας, Φίλιστος ἐν Ἠπείρῳ κτλ. »

P. XLII, a, not. 2. — Adde Marcellin. Vit. Thuc. § 27: Οἱ πολλοὶ τοῖς ἰδίοις πάθεσι συνέθεσαν τὰς ἱστορίας, ἥκιστα μελῆσαν αὐτοῖς τῆς ἀληθείας... Τίμαιος δ' ὁ Ταυρομενίτης Τιμολέοντα ὑπερεπήνεσε τοῦ μετρίου, καθότι Ἀνδρόμαχον τὸν αὐτοῦ πατέρα οὐ κατέλυσε τῆς μοναρχίας, Φίλιστος δὲ τῷ νέῳ Διονυσίῳ τοῖς λόγοις πολεμεῖ (προσπολεμεῖ conj. Grauert; an κολακεύει?).

P. XLVII, b, lin. 19 ab ima. — Post: Cum Timonide facit etiam Tzetzes, adde: Eadem magis etiam exaggerat Timæus ap. Plutarch. l. laudato.

P. XLVIII, b, lin. 16. — Dele verba: quos neque Diodorus XV, 94 in computum suum refert. Vide tom. II, p. 81 sq.

P. XLIX, a, lin. 24. — Pro: retractavit eam et ad finem perduxit, lege: eam ad finem perduxit.

P. XLIX, a, lin. 29. — Quod ei ridicule sane crimini vertit Dionysius Hal.] Succurrere Dionysio studet Krügerus in Dionys. Historiographicis p. 46. Etenim quæ in Dionysio leguntur: Φίλιστος δὲ μιμητῆς ἐστὶ Θουκυδίδου... Ἐζήλωκε δὲ πρῶτον μὲν τὸ τὴν ὑπόθεσιν ἀτελῆ κατὰ λιπεῖν τὸν αὐτὸν ἐκείνῳ τρόπον, ea ita mutanda esse censet, ut pro ἀτελῆ κατὰ λιπεῖν legendum sit ἀφελῆ ἐκλέγειν, argumentum simplex sibi eligere. « Nam quum ineptum sit credere, inquit, historicum de industria opus suum non absolvisse, tum longe ineptius est, hanc primam ejus cum Thucydide similitudinis notam ponere, quum potius de argumenti, quod elegerit, natura dicendum fuisse videatur. » Equidem ejusmodi ineptias quæ ab historiæ ignorantia proficiscuntur, minime alienas esse a Dionysio, leviusculo sane historico, usu doctus dudum mihi persuasi.

TIMÆUS. P. L, not. 3. — Dele verba: nisi forte Neanthes Cyzicenus et quæ sequuntur.

Pag. II b, lin. 36. — Libri tres De regibus Syriæ, quos Timæo Suidas affingit, probabiliter re-

ferendi sunt ad *Athenæum*, quem de iis scripsisse compertum habemus. Vide tom. III, p. 657.

Pag. LIV, not. 1. — Adde : Anecd. Paris. I, p. 392, cod. 2610 fol. 31 : Τίμαιος δ Ταυρομένιος γραοσυλλέκτρια ἐλέγετο διὰ τὸ τὰ τυχόντα ἀναγράφειν.

Pag. LVI, a, lin. 10 ab ima. — Ad Agatharchidis testimonium adde : Vitruv. VIII, 4 : *Theophrastus, Timæus, Posidonius, Hegesias, Herodotus, Aristides, Metrodorus, qui magna vigilantia et infinito studio locorum proprietates, aquarum virtutes, ab inclinatione cœli regionum qualitates, ita distributas esse scriptis declaraverunt.*

Pag. LVI, b, not., lin. 4 ab ima. — Dele verba : *ita tamen emendari potest* etc. Nihil emendandum, quum omnia sana sint. Vide Fragm. Chronol. p. 124 sq., ubi de computu Timæi exposui.

EPHORUS. P. LVII, b, et LVIII, a. — Quod ibi probare studuimus apud Suidam pro ἐννεακοστῆς τρίτης Ὀλ. legendum esse ἑκατοστῆς τρίτης, confirmatur loco Eudociæ p. 230, ubi : ἐπὶ τῆς ργ' Ὀλυμπ.

P. LXIII, b, lin. 2. Pro *mutuata lege mutuatum*.

THEOPOMPUS. P. LXV, b, not., lin. 8 ab ima. — Pro Θεογόνω Welckerus restitui voluit Θεοπόμπω. Potius corrigendum videtur Θεογένη. Vide tom. II, p. 12.

P. LXVII a, not. 2. — De his v. Welcker. *Gr. Trag.* p. 1070 sq.

P. LXVII, b, lin. 6 ab ima. — Pro : *Isocratis discipulus lege : Metrodori Isocratici disc.*

P. LXVIII, a. — In vita Theopompi fabulam non commemoravi quam narrat Josephus A. J. XII, 2, 13. Etenim Ptolemæus rex cum Demetrio Phalereo confabulans mirari se ait qui fiat ut admirabiles istas leges Judæorum neque historicus unquam neque poeta attigisset. Ὁ δὲ Δημήτριος μηδὲνα τολμῆσαι τῆς τῶν νόμων τούτων ἀναγραφῆς ἄψασθαι, διὰ τὸ θείαν αὐτὴν εἶναι καὶ σεμνὴν, ἔφασκε, καὶ ὅτι βλαβεῖεν ἤδη τινὲς τούτοις ἐπιχειρήσαντες ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, δηλῶν ὡς Θεόπομπος βουλευθεὶς ἱστορῆσαι τι περὶ τούτων ἐταράχθη τὴν διάνοιαν πλείοσιν ἢ τριάκοντα ἡμέραις, καὶ παρὰ τὰς ἀνέσεις ἐξιλάσκετο τὸν Θεόν, ἐντεῦθεν αὐτῷ γενέσθαι τὴν παραφροσύνην ὑπονοῶν· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ὄνυχρ εἶδεν, ὅτι τοῦτ' αὐτῷ συμβαίη περιεργαζομένῳ τὰ θεῖα καὶ ταῦτ' ἐκφέρειν ἐπὶ κοινούς ἀνθρώπους θελήσαντι καὶ ἀποσχόμενος κατέστη τὴν διάνοιαν. Eadem narrant Euseb. P. Ev. VIII, p. 354; Cedren. p. 165 ed. Paris. et Anonym. in Chron. cod. Parisin. 854 in Cram. Anecd. Par. II, p. 272. — Denique inter historicos una cum Charace καὶ ἄλλοις ἀναρίθμοις Theopompum recenset Euagrius H. Eccl. V, 24.

Pag. LXVIII, a, not. 6. — De Theopompi Epitome Historiarum Herodoti quæ scripsit Frommelius in Creuzeri Meletem. III, p. 136 sqq. sero nactus sum. Nihil auctor dubitat quin libellus ille sit genuinus foetus Theopompi Chii, in Suidæ testimonio locisque duobus ubi laudatur Th. ἐν Ἡρ. Ἐπιτομῇ bona fide acquiescens; nihil tamen attulit, quo res per se parum probabilis ad maiorem veri speciem adduceretur. Nam quod Theopompus in historiis suis Hellenicis vel Philippicis interdum de rebus exponit quas Herodotus quoque vel tractavit vel attigit, id ne minimum quidem facit, ut Xenophontis jam ætate exstitisse virum oratorem nobis persuadeamus, qui excerpendo modici ambitus opere excerptisque in publicum edendis obscuram inferioris ævi sedulitatem æmulatus sit. Ceterum Epitomen istam non tam junioris alicujus Theopompi fuisse opellam, sed a seriore quodam grammatico sub Theopompi Chii nomine divenditam esse crediderim.

Pag. LXVIII, b, lin. 5. — Ipsa verba Anonymi, de cuius loco sermo est, adscribam. Anonym. Vit. Thuc. § 5, p. 201 in Βιογρ. Westermanni : Πέπαυται δὲ τὸ τῆς συγγραφῆς ἐν τῇ ναυμαχίᾳ τῇ περὶ Κυνὸς σῆμα, τουτέστι περὶ τὸν Ἑλλήσποντον, ἐνθα δοκοῦσι καὶ νενικηχέναι Ἀθηναῖοι. Τὰ δὲ μετὰ ταῦτα ἐτέροις γράφειν κατέλιπε, Ξενοφῶντι καὶ Θεοπόμπῳ· εἰσὶ δ' αἱ ἐφεξῆς μάχαι· οὔτε γὰρ τὴν δευτέραν ναυμαχίαν τὴν περὶ Κυνὸς σῆμα, ἣν Θεόπομπος εἶπεν, οὔτε τὴν περὶ Κύζικον, ἣν ἐνίκα Θρασύβουλος καὶ Θηραμένης καὶ Ἀλκιβιάδης, οὔτε τὴν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχίαν, ἐνθα νικῶσιν Ἀθηναῖοι Λακεδαιμονίους, οὔτε τὸ κεφάλαιον τῶν κακῶν τῶν Ἀττικῶν, τὴν ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ναυμαχίαν, ὅπου καὶ τὰς ναῦς ἀπώλεσαν Ἀθηναῖοι καὶ τὰς ἐξῆς ἐλπίδας· καὶ γὰρ τὸ τεῖχος αὐτῶν καθηρέθη καὶ ἡ τῶν λ' τυραννὶς κατέστη καὶ πολλαῖς συμφοραῖς περιέπεσεν ἡ πόλις, ἃς ἠκρίβωσε Θεόπομπος. Conferri Westermannus jubet Spilleri Quæst. De Xenophont. Hist. Gr. p. 22.

P. LXX, a, lin. 17 ab ima. — Pro *quorum lege quarum*.

PHYLARCHUS. P. LXX, b, lin. 29. — Post vocem *Plutarchus* adde : *De gloria Athen. c. 1 p. 423 ed. Didot.*

DEMO. Pag. LXXXIII. De Demone lin. 3, ad verba : *Demone Sicyonio, philosopho Pythagorico, cui vindicanda nobis esse videntur, quæ apud schol. ad Lucian. Icaromen. 19 leguntur.* — Erravit frater meus. Apud schol. Lucian. l. 1. legitur allegorica interpretatio fabulæ de Oto et Ephialte, ὡς ἱστορεῖ Δημῶ (sic). Quibus verbis neque Atthidis scriptor Δήμων laudatur, neque philosophus quem

Iamblichus V. Pyth. 36 inter Pythagoreos recenset, nisi forte virum cum femina confundi putaveris. Etenim schol. Luc. laudat Δημὸν feminam, quæ mythos allegorice interpretata est, quamque de aliis fabulis laudat Eustathius ad Hom. p. 1154, C, et schol. Il. β', 205, et ε', 727.

FRAGMENTA.

HECATÆUS. Pag. 8, fr. 123. — Cf. Hellanici fr. 110.

P. 11, fr. 160. — Hæc Hecataeo Abderitæ vindicavi in tom. II, p. 388, fr. 6 a.

P. 17, fr. 254. — Cf. Chæroboscus in Bekker. An. p. 1181: 'Ο Χνᾶς, τοῦ Χνᾶ· οὕτω γὰρ ἐλέγετο ὁ Ἀγῆνωρ, ὅθεν καὶ ἡ Φοινίκη Ὀχνᾶ (Χνᾶ? Canaan.) λέγεται, de quibus v. Buttmann. *Mytholog.* I, p. 233, citante Fr. Creuzero in *Wiener. Jahrb.* 1844, tom. CIV, p. 35. Ceterum nescio an aptius fr. 254 referatur ad Hecataeum Abderitam, quem istam regionem adiisse deque ea scripsisse constat.

P. 20, fr. 291. — Hoc quoque Hecataeo Abderitæ tribui in tom. II, p. 389, fr. 10. Ibidem in annot. inter Abderitæ fragmenta posui locum Damascii, ubi de Ægyptiorum placito philosophico Hecataeus laudatur. Creuzerus eum ad Milesium Hecataeum refert l. l. itemque in *Anzeigen d. Münchner Acad.* 1848, Num. 110. Verum etiamsi placitum illud (τὸν ἥλιον εἶναι τὸν νοῦν τὸν νοερόν), quod Ægyptiis affingunt, ab Ionicis philosophis non alienum est, tamen ad Abderitam locum istum referri malui, quippe quem constat Περὶ τῆς Αἰγυπτίων φιλοσοφίας scripsisse, dum simile quid de Milesio compertum non habemus.

P. 25, fr. 333. — Cf. not. ad Characis fr. 48 in tom. III, p. 644.

P. 26, fr. 341. — Ibi addas schol. Thucyd. I, 3, quod in Prolegg. p. xvi adscripsimus. Rem tractat Creuzerus in *Briefe über Homer u. Hes.* p. 218, et in *Symbolik* tom. IV, p. 186 ed. tert.; Welcker. *Æsch. Tril.* p. 20.

P. 28, fr. 357. — Hæc plenius exhibet schol. codicis Veneti (ed. Cobet) :.. γράφων οὕτως· « Ὁ δὲ Αἴγυπτος αὐτὸς μὲν οὐκ ἦλθεν εἰς Ἄργος. Παῖδας μὲν, ὡς μὲν Ἡσίοδος, ἐποίησε πεντήκοντα, ὡς λέγω δὲ (l. ὡς ἐγὼ δὲ λέγω), οὐδὲ εἰσίν. » Καὶ Διονύσιος ὁ κυκλογράφος ἐν τῷ πρώτῳ τὰ παραπλήσιά φησι. Λέγεται δέ τις κτλ. ut in editis. Novum hoc exemplum est, quod de crisi, quam vetustissimus historicus fabulis adhibuerit, nos doceat. Cf. fr. 332.

P. 29. — Post fragm. 361 insere hæc : Schol. Sophocl. O. C. 1320 : Ἐνιοι οὐ τὸν Ἀταλάντης φασὶ

Παρθενοπαῖον στρατεῦσαι (sc. ἐπὶ Θηβῶν), ἀλλὰ τὸν Ταλαοῦ, ὃν ἔνιοι διὰ τοῦ κ Καλαὸν προσαγορεύουσι, καθάπερ Ἀρίσταρχος ὁ Τεγεάτης καὶ Φιλοκλῆς ἱστοροῦσι, συγγραφέων δὲ Ἑκαταῖος ὁ Μιλήσιος. Cf. Apollod. I, 9, 13.

P. 30. — Post fr. 371 adde Apollon. De pronom. p. 118 ed. Bekk. : Αἱ πληθυντικαὶ καὶ κοινολεκτοῦνται κατ' εὐθείαν πρὸς τε Ἰώνων καὶ Ἀττικῶν, ἡμεῖς, ὑμεῖς, σφεῖς. Ἔστι πιστώσασθαι καὶ τὸ ἀδιαίρετον τῆς εὐθείας παρ' Ἰωσιν ἐκ τῶν περὶ Δημόκριτον, Φερεκύδην, Ἑκαταίων· τὸ γὰρ ἐν Εἰδωλοφανεῖ ὑμέες, αἰόλιον. — Præterea memorasse liceat glossam Hesychii, quæ vulgo sic habet : ὑπ' αὐν ἦν· παρ' Ἑκαταίῳ Φιλητᾶς. At codex : ὑπ' αὐν ἦν, παρεκατέω φιλιτάς. Reponendum esse Φιλητᾶς pro Φιλιτάς, forma ap. Hesych. constanter obvia (uti Bachius Phil. carm. p. 77 ait), certum sit; reliqua quid sibi velint, nondum liquet.

CHARON. P. 34, a. — Ante fragm. 8 addas hæc, quæ ex Ὠροῖς Λαμψακηνῶν sive ex libris Περὶ Λαμψακοῦ, quorum primam partem Κτίσεων nomine signatam reperisse alicubi Suidas videtur, deprompta fuerint :

Phot. Lex. : Κύβηθος, ὁ κατεχόμενος τῇ μητρὶ τῶν θεῶν, θεοφόρητος. Χάρων δὲ ὁ Λαμψακηνὸς ἐν τῇ πρώτῃ τὴν Ἀφροδίτην ὑπὸ Φρυγῶν καὶ Λυδῶν Κυβήθην λέγεσθαι (sc. φησίν). Cf. Steph. Thes. v. κυβήθειν.

Idem ib. : Ὀστακός, οἱ δὲ ἄστακός· καρὰ-βου εἶδος· καὶ τὴν πόλιν τὴν Ἀστακον, Ὀστακον Ἰωνες. Παρ' δ' (κάρ ὦ cod.; ejicienda cens. Dobræus) Χάρων· « Ὀστακος ἐκτίσθη ὑπὸ Χαλκηδονίων. » Mela I, 19, Strabo XII, p. 563 et Memnon. c. 21 Astacum Megarensium coloniam dicunt; quod quidem nihil morarer, quum Chalcedonii item essent Megarenses, nisi Eusebius Astacum 33 annis ante Chalcedonem esse conditam diceret. Sc. Astacum ait conditam Ol. 18, 2. 707; Chalcedonem Ol. 26, 3. 674. Memnon. c. 21 (tom. III. p. 536) Astaci origines refert ad Ol. 17, 1. 712. Aliter de his statuere debet Charon Lampsacenus; nisi forte ad tralaticium istud refugeris, non de primis conditoribus Charonem hoc loco dixisse censens, sed de iis, qui postmodum urbem bellis accisam denuo incolis frequentasse videantur. — De ἄστακῳ ἢ ὀστακῳ cf. Athen. III, p. 105, B.

P. 35, b, fr. 12. — Post verba συγγενέσθαι αὐτῇ schol. Apoll. Rh. sic habet : ὑπέσχετο δοῦναι τοῦτο, φυλάξασθαι μέντοι γε ἑτέρας γυναικὸς διμυλίαν παρήγειλεν· ἔσεσθαι δὲ μετὰ αὐτῶν ἄγγελον μέλισσαν etc., ut ap. Etym. M., nisi quod in fine habet : πηρωθῆναι αὐτόν.

P. 35, b, fr. 13. — Καὶ τὴν γῆν χῶματι] lege

καὶ τὴν δρῶν χ. e cod. Vit. et Ciz. In fine pro ὡς καὶ φησι Ἀπολλώνιος lege ὡς φησι Ἀπ. Ceterum cum Sebastiano (ap. Müller. ad schol. Tzetz. p. 633) statuo Tzetzem Charonis narrationem (fr. 12), qualem habet schol. Apollonii cum alia confudisse, perperamque ab eo citari Charonem, cujus mentionem non aliunde nisi ex ipsis scholl. ad Apoll. arripuerit. Nec minus negligenter Tzetzes ipsum Apollonium citat; is enim narrat Parrhæbii patrem quercum, hamadryadis sedem, spretis nymphæ precibus cecidisse, idque ob facinus iram nymphæ expertum esse. Porro quæ de Arcade, Jovis vel Apollinis filio, deque ejus ex Chrysopelia liberis Tz. habet, eā sumpsit ex Apollodoro I, 9, 1, ex quo pro Προσοπέλεια corrigendum est Χρυσοπέλεια. Quodsi quis miretur ejusmodi rerum confusionem, parum ille novit qualis Tzetzes vir sit.

XANTHUS. Cum Xanthi fragmentis de rebus Lydorum omnino comparanda sunt quæ de iisdem leguntur in Nicolai Damasceni fragm. 22-29, 62-65. 68, præ ceteris vero luculentissimum fr. 49 (tom. III, p. 380-386). Satis enim liquet Damascenum sua ex Nostro esse mutuatum.

P. 36, fr. 2 *extr.* scribendum est : καὶ αὐτὸς τοὺς Λυδοὺς ἐδίδαξε, καὶ τὰ μέλη διὰ τοῦτο Τορρήθια ἐκαλεῖτο. Vide not. ad Nicolai Dam. fr. 22, p. 370.

Pag. 37. fr. 5 *a.* — Schol. Venet. et Vatican. (ed. Cobet.) ad Eurip. Androm. 10, ubi Andromeda dicit : πόσιν μὲν Ἑκτορ' ἐξ Ἀχιλλέως Θανόντ' ἐσεῖδον, παῖδά θ' ὃν τίκτω πόσει Ῥιφθέντα πύργων Ἀστυάνακτ' ἄπ' ὀρθίων. Ad hæc schol. : Λυσανίας κατηγορεῖ Εὐριπίδου, κακῶς λέγων αὐτὸν ἐξεληφέναι τὸ παρ' Ὀμήρῳ (Il. ω, 734) λεχθέν.

ἢ τις Ἀχαιῶν
ρίψει χειρὸς ἐλὼν ἀπὸ πύργου.

οὐχ ὡς πάντως γενησόμενον (sic Cob.; γενόμενον Ven., γιγνόμενον Vat.), ἀλλ' εἰκαζόμενόν ἐστιν ὑπ' αὐτῆς, ὡς εἰ ἔλεγε κατακαυθήσεσθαι τὸν παῖδα ἢ τι ἄλλο. [Ξάν]θον δὲ τὸν Λυδιακὰ [συντάξαν]τά φασιν ὅτι Εὐριπίδῃ σύνηθες προσέχειν περὶ τοῖς Τρωικοῖς..... τοῖς δὲ χρησιμωτέροις..... φοις. Στησίχορον μέντοι ἱστορεῖν ὅτι τεθνήκοι, καὶ τὸν τὴν Περσίδα συντεταχότα... ποιητὴν ὅτι καὶ ἀπὸ τοῦ τείχους ῥιφείη. Supplementa sunt Cobeti. Igitur dixit scholiasta Xanthum, Lydicorum auctorem, de rebus Troicis plerumque facere cum Euripide. Quid vero deinde auctor voluerit ob lacunas est ambiguum. Scribi ita potest : . . περὶ τῶν Τρωικῶν· οὐχ οὕτως δὲ τὴν ἱστορίαν παρὰ τοῖς ἄλλοις ἔχειν τοῖς γε χρησιμωτέροις ἱστοριογράφοις, vel similem in sententiam, ut dicat auctor : Xanthum quoque pro more suo ipsum Euripidem secutum narrare Astyanactem periisse; verum non

ita se rem habere apud melioris notæ scriptores; quamquam poetæ Stesichorus et Arctinus (v. Cyclic ep. fr. ad calcem Homeri p. 584 Didot.) eum periisse de turri dejectum finxissent (cf. schol. Hom. l. 1.). Ita vero si statuamus, aut falsa tradidit scholiasta, aut Homericus ille Ἀστυάναξ ὁ καὶ Σκαμάνδριος, Hectoris et Andromaches filius, distinguendus est ab alio Scamandrio, Hectoris filio notho, uti fecit Anaxicrates in Ἀργολικοῖς ap. schol. Venet. in Androm. 224 (vid. tom. IV, p. 301), ipseque Euripides finxisse debet v. 224, ubi spurii Hectoris filii a poeta memorantur. Nimirum Strabo e Xantho (fr. 5) refert Scamandrium post Troica Phryges ex Europa in Asiam transduxisse. Porro ex Asia in Europam profectum Scamandrium dicit Xanthi sectator Nicolaus Damascenus fr. 29 (tom. III, p. 373). Sed ne spurium hunc Hectoris filium Xanthus dixerit illud videtur obstare, quod diserte apud Nicolaum appellatur ὁ Ἑκτορὸς καὶ Ἀνδρομάχης. Fieri tamen potest ut Andromaches mentio ab ipso Nicolao vel ejus excerptore addita sit. Et hoc fere crediderim. Sin minus, scholium ita foret refingendum, ut sensus sit : Xanthum dicunt, etsi plerumque de Troicis rebus Euripidem sequi soleat, in hac tamen re probatoribus se addixisse auctoribus. Ceterum quod Xanthum attinet Lydica sua ad Euripidis fabulas accommodantem, noli cogitare de vetusto historico, qui Herodoto τὰς ἀφορμὰς δεδωκέναι dicitur, sed istum intellige Pseudoxanthum, qualem Dionysius Scytobrachion efformavit. Denique Lysanias, qui ap. scholiastam citatur, magnopere vereor ne esse debeat Lysimachus, quem sæpius in iisdem scholiis laudatum videmus, ut in sqq. ad Androm. v. 24 (Lys. fr. 13), 33 (fr. 14), 888 (fr. 18) et in schol. Vat. ad Troad. 31, ubi Persis Arctini ex eo laudatur, sicuti nostro loco; quem si totum ad Lysaniam qui dicitur referendum esse concesseris, sequitur non posse intelligi Lysaniam Cyrenæum, operis de poetis auctorem, quippe qui Eratosthenis præceptor fuit (Suidas v. Ἐρατοσθένης), ideoque ætate longe superare debuit Pseudoxanthum sive Dionysium Scytobrachionem. Sponte igitur se offert Lysimachus.

P. 37, fr. 6. — Ξάνθος... ὃς καὶ διὰ τοῦ ξ γράφει ἐν τόποις, Λοκοζίτας τούτους καλῶν.] Scribendum puto ἐντοπίως vel ἐντοπίῳ τύπῳ.

P. 38, fr. 9. — Cf. Anticlidis fr. 18 in Scriptt. Rerum Alex. M. p. 151. In versione dele verba : *dicis causa cædis poenam sumentes*. — In fragm. 10 post v. Suidas adde v. Ξάνθος. Cf. Nicolai Dam. fr. 49, p. 382, not. 29.

P. 38, fr. 11. — Pro Μόψου corrige Μόζου. Cf. Nicolaus fr. 24, p. 374 not. — Deinde adde glossam

Hesychii : Ἀτταγάθη, Ἀθάρη, παρὰ τῷ Ξάνθῳ.
« Primitus scriptum fuerit Ἀτταργάθη pro Ἀταργάτη
vel Ἀταργάτις. V. Strabo XIV, p. 1085 sq. ed.
Alm. Cf. Heyn. De sacerdot. Comanensi p. 108;
Hisely. Hist. Cappadociae p. 98 et *Symbolik u.*
Mythol. II, p. 349, 403 sqq. ed. tert. » CREUZER.
in *Wiener Jahrb.* tom. 106, p. 41.

Hesychius : Βουλεψίη· ἡ λέξις παρὰ Ξάνθῳ· λέ-
γει δὲ τὰς Ἀμαζόνας, ἐπειδὴν τέκωσιν ἄρρεν, ἐξορύσ-
σειν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοχειρίᾳ. Creuzerus,
cui hunc sicuti antecedentem locum debeo, con-
ferri jubet *Symbolik* II, p. 573 sqq. et prae cete-
ris p. 672 ed. tertiae.

Ibid. fr. 12. — Cf. Nicolai fr. 28, p. 372.

Ibid. fr. 13. — Initio scribe : Parthenius Erot.
c. 33 : Περὶ Ἀσάονος. Ἱστορεῖ Ξάνθος Λυδια-
κοῖς καὶ Νεάνθης β' καὶ Σιμμίας δ' Ῥόδιος. Διαφόρως
κτλ. Cf. Neanthis fr. 28, tom. III, p. 9. Subjunge
schol. Eurip. Phoen. 159 : Ξάνθος δὲ ὁ Λύδιος (sc.
τὴν Νιόβην φησὶ παῖδας ἔχειν) δέκα καὶ δέκα ἐκ Φιλότ-
του τοῦ Ἀσσυρίου, δς ὄκει ἐν Σιπύλῳ· [δς ἀνηρέθη ἐν
κυνηγεσίῳ ὑπὸ ἄρκτου.] Postrema addit codex Flo-
rent., qui in antecc. omittit verba καὶ δέκα. Vul-
gata significat : δέκα ἄρρενας καὶ δέκα θηλείας.
Nomen Φιλόττου ex Parthenio reposuit Valckena-
rius pro vg. Φιλοξένου. Idem deinde pro τοῦ Ἀσ-
συρίου ex eodem Parth. scribendum proponit : θυ
(i. e. θυγατέρα) οὔσαν Ἀσάονος. De re v. Creuzer.
Symbolik IV, p. 553, 781 sq.

Post fr. 14 insere : Joann. Lydus De mensib.
III, c. 14 : Ὅτι δὲ τὸν ἐνιαυτὸν ὡς θεὸν ἐτίμησαν, δῆ-
λον ἐξ αὐτῆς τῆς Λυδῶν βασιλίδος πόλεως. Σάρδιν γὰρ
αὐτὴν καὶ Ξυάριν ὁ Ξάνθος καλεῖ· τὸ δὲ Σάρδιν ὄνομα
εἴ τις κατὰ ἀριθμὸν ἀπολογίσεται, πέντε καὶ ἐξήκοντα
καὶ τριακοσίας εὐρήσει συνάγων μονάδας· ὡς κἀντεῦθεν
εἶναι δῆλον, πρὸς τιμὴν Ἥλιου, τοῦ τοσαύταις ἡμέραις
τὸν ἐνιαυτὸν συνάγοντος, Σάρδιν ὀνομασθῆναι τὴν πό-
λιν. Νέον δὲ Σάρδιν τὸ νέον ἔτος ἔτι καὶ νῦν λέγεσθαι
τῷ πλήθει συνομολογεῖται· εἰσὶ δὲ οἱ φασὶ τῇ Λυδῶν
ἀρχαίᾳ φωνῇ τὸν ἐνιαυτὸν καλεῖσθαι Σάρδιν. « Eodem
modo Nilus pro anno accipiebatur, computatis
hujus nominis literis item efficientibus anni dierum
numerum. Cf. Heliodor. Æthiop. IX, 22, p. 381
ed. Coray., quem locum tractat Creuzer. in Com-
mentatt. Herodot. I, p. 184, nostri quoque facta
mentionem. » ROETHER. Cf. Creuzer. *Symbolik* II,
p. 624, 632.

Ibid. fr. 16. — Cf. not. 38 ad Nicolai fr. 49, p. 383.

Ibid. fr. 17. — Cf. Nicol. l. 1. not. 55, p. 384.

Pag. 40, b. lin. 5 sqq. Vide not. 7 ad Nicolai
fr. 62, pag. 396.

P. 43, fr. 27. — Scribe : Ξάνθος δὲ ὁ Λυδὸς περὶ
τὴν ὀκτωκαιδεκάτην, ὡς δὲ Διονύσιος περὶ τὴν πεντε-
καιδεκάτην, Θάσον ἐκτίσθαι.

Ibid. post fragm. 27 inserendus locus Hephæ-
stion. De metris p. 14 ed. Gaisf. : Προτάσσε-
ται δὲ ἡμίφωνον ὕγροῦ.. καὶ τὸ σ τοῦ λ, κατὰ πάθος,
ὡς ἐν τῷ μάσλης, καὶ σπανίως τοῦ ν, ὡς Πάσνης
καὶ Μάσνης, ἃ δὲ ὀνόματα (sc. ποταμῶν) παρὰ
Ξάνθῳ εἰσὶν ἐν τοῖς Λυδιακοῖς. Eadem, omissa Xanthi
mentionem, grammat. cod. Barocc. ap. Gaisford. ad
Hephæst., et Etym. M. p. 249, 18 : Δάσληρα.
Δεῖ γινώσκειν ὅτι τὸ Δάσληρα (ὄνομα ἐστὶ λίμνης)
καὶ Βρυσμὸς (ἐστὶ δὲ ὄνομα βασιλέως) καὶ Πάσνης καὶ
Μάσνης (ὀνόματα ποταμῶν) καὶ Ὀσροήνη (ὅπερ τινὲς
Ὀρροῖνη λέγουσιν· ἐστὶ δὲ χώρα οὕτω καλουμένη ἐν
Συρίᾳ) τὸ σ ἐν συλλήψει ἔχει μετὰ τῶν ἐπιφερομένων
συμφώνων. —

Μάσνης nomen, uti inter fluvios, sic etiam inter
antiquissimos Lydiae reges occurrit. Certe Μάσνεω
formam codex Vat. habet ap. Dionys. I, 27, ubi ce-
teri Μάνεω, a Μάνης, quæ usitata Græcis forma est.
V. Steph. Thes. v. Μάνης. Pro Μάσνης alii dixisse
videntur Μάσσης. Plutarch. Moral. p. 360, B :
Φρύγες μέχρι νῦν τὰ λαμπρὰ καὶ θαυμαστὰ τῶν ἔρ-
γων μανικὰ καλοῦσι, διὰ τὸ Μάνιν (Μάνην) τινὰ τῶν
παλαιῶν βασιλέων ἀγαθὸν ἄνδρα καὶ δυνατὸν γενέσθαι,
ὃν ἐνιοὶ Μάσσην (sic Dübnerus e codd. pro vg.
Μάσδην, quæ manu lenissima mutari possit in
Μάσλην) καλοῦσι. Idem Plutarchus De mus. c. 7.
p. 1033, D : Τὸν δὲ Μαρσύαν φασὶ τινες Μάσσην κα-
λεῖσθαι. Hinc nescio an conjicere liceat Μάσσην
fluvium eundem esse cum *Marsya fluvio*, sive ille sit
qui prope Celænas ex Aulucrene lacu oritur, sive
ille qui juxta Harpasum fluv. e Caria in Mæandrum
influit e regione *Nasli* urbis, quæ hodie est (v. *For-
biger*. II, 341, 211). Mitto Marsyam Syriæ fluv.

HELLANICUS. Sturziana operum Hellanici dis-
tinctio fragmentorumque distributio secundum
ea quæ ipse in Prolegomenis disputavi atque Prel-
lerus in egregio De Hellanici scriptis libello expo-
suit, hunc fere in modum mutanda est :

I. ΦΟΡΩΝΙΣ βιβλ. β'. In libro primo auctor
post antiquissimas Argolidis fabulas tractavit stir-
pem Agenoris; in altero Beli prosapiam. LIBER I :
Fr. 37 (Ἐλ. ἐν Ἀργολικοῖς), Phoronei filii, Pelasgus,
Iasus, Agenor. Divisum inter eos imperium. Pe-
lasgus *Arcadiam* obtinet. Quare Prellerus ex eo-
dem libro petita esse censet quæ leguntur fr. 79
(Ἐλ. ἐν τῷ Περὶ Ἀρχαδίας) de Cephæo Arcade,
et fr. 60 de Mænalo monte. Quibus adde fr. 77 de
Arcade autochthone. (Possis hæc etiam ad *At-
lantidem* referre). — Fr. 1 (ἐν Φορωνίδι), de Pe-
lasgorum migratione in Italiam, ex Dionys. H. I,
28 (*). — Fr. 29 (De Pelasgis in Thessalia). Larissa

(*) De hoc Dionysii loco Prellerus p. 16 : « Vides, ait,
Hellanicum opponere Hellenes, h. e. genus Deucalionis, et

ab Acrisio condita, nomen habet a Pelasgi filia. Fr. 2 et 9 (Φορων. α'). Cadmus, Agenoris f.; Sparti. — Fr. 8. Thebarum κτίσις ('Ελ. ἐν Βοιωτικοῖς). — « Eodem retuleris schol. Vatican. Eur. Rhes. 28 : 'Ο δὲ Ἡσίοδος Εὐρώπης μὲν φησιν αὐτὸν (sc. τὸν Σαρπηδόνα), ὡς Ἑλλάνικος. Quamquam malim cogitare de Hellanico chorizonte. » Preller. — LIBER II. Beli stirps. Herculis historia : Fr. 4 (ἐν δευτέρῳ [δεκάτῳ codd.] Φορ.) Hercules Stephanephorī pater ex una Thespiadum. — Fr. 3. (β' Φορ.) Archiam talitro necat. — Nemeæum leonem debellat. Quo pertinet locus Stephani B. (v. Prolegg. p. xxxiii not.) : Βεμβίνα, κώμη τῆς Νεμέας. Ἑλλάνικος δὲ Βέμβινον καὶ πόλιν φησίν... Πανύασις (fr. 1 ed. Dübner.) ἐν Ἡρακλείας πρώτῃ. « Δέρμα δὲ θήρειον Βεμβινήτῳ λέοντος κτλ. » Cf. Müller. Dor. II, p. 472. — Fr. 40. Hydra Lernæa. Iolaus. — Fr. 61. Stymphalides aves. — Fr. 98. Diomedis equæ. Abderus. — Fr. 33. Amazones. — 97. Bo-ves Geryonis. — Fr. 39. Hylas. — Fr. 102. Herculis e Malide apud Omphalen serva filius Aceles, qui in Lycia urbem condit. — Fr. 90, de primo Hellanodicarum numero, peti potuit ex narratione de ludis Olymp. ab Hercule institutis. — Præterea Phoronidi diserte adscribitur fr. 5 de Hesiodo Orphei postero; cui adde fr. 6 de Homero item ab Orphea genus ducente. Mirum est hoc ex Phoronide afferri, quum de Homeridis in Atlantiade sermo fuisse dicatur. V. infra.

II. ΔΕΥΚΑΛΙΩΝΙΑ βιβλ. β'. LIBER I : Fr. 15. (Δευκ. α') Prometheus. Deucalion. Cf. Apollodor. I, 7, 2. — Fr. 16. Diluvium. Navigium ad Othryn in Thessalia appellit. Deucalion et Pyrrha in Cyno deinde habitant, ubi nata Protogenia. (Vulgo Deucalionem appulisse narrant ad Parnassum, quem Hellanicus fr. 94 ab heroe indigena nomen

Pelasgos, h. e. genus Phoronei; nam Deucalion cum Hellenibus suis Pelasgos ex Thessalia eiecit, quod narratur apud Dionys. A. R. I, 17, quæ maximam partem ex eodem Hellanico fluxisse videntur : Πρῶτον μὲν γὰρ περὶ τὸ καλούμενον νῦν Ἀχαϊκὸν Ἄργος ὤκησαν (Pelasgi) αὐτόχθονες ὄντες, τὴν δὲ ἐπωνυμίαν ἔλαβον ἀπὸ τοῦ Πελασγοῦ βασιλέως. Ἦν δὲ ὁ Πελασγὸς ἐκ Διὸς καὶ τῆς Νιόβης τῆς Φορωνέως, ἥ πρώτη γυναικὶ θνητῇ μίσγεται ὁ Ζεὺς κτλ. Deinde narratur de Pelasgorum sedibus in Thessalia, deque dispersione eorum, qua alii in Cretam delati sint, alii in Cycladas insulas, alii Hestiatotin propter Olympum et Ossam tenuerint, alii in Bœotiam, Phocidem, Eubœam transmigraverint, alii denique in Asiæ oram, quæ Hellesponto propinqua est, vicinasque insulas et Lesbum primam cum Æolibus mixti coloniam duxerint. Quibus narratis sic pergitur : Τὸ δὲ πλεῖον αὐτοῖς μέρος διὰ τῆς μεσογείου τραπόμενοι πρὸς τοὺς ἐν Δωδώνῃ κατοικοῦντας σφῶν συγγενεῖς κτλ., quibuscum arcissime cohererent quæ modo laudata sunt de profectio in Italiam. Sed ita in universum adumbratis originibus earum regionum, quæ a Pelasgis antiquitus incolebantur, singularum fabulam secutam esse suspicor. »

habere refert.) — Fr. 88. De priscorum hominum longævitate. — Fr. 17. (Δευκ. α') Erysichthon, Myrmidonis f. (ex Pisidice Æoli f., Deucalionis neptide). — Porro ex Deucalionea prosapia civitatum plurimarum repetebantur origines. Memorantur Thessaliæ urbes : *Thegonium* fr. 21 (Δευκ. α'); *Misgomenæ* fr. 24 (Δ. α'); *Phemiæ* fr. 25 (Δευκ. α'), ἀπὸ Φημίου τοῦ Ἀμρυκος (Ampyx vel Ampyces f. Pelia, Salmonei, Æoli, Deucalionis). Ampyx pater est Mopsi (Pausan. V, 17, 10). A Mopso, opinor, genus duxerit Aspendus, qui fr. 20 (Δευκ. α') Aspendum in Pamphylia condidisse dicitur. — Fr. 23 (Δ. α') *Laceria*, Magnesiæ urbs. — Fr. 22 (Δ. α') *Calliarus*, ἀπὸ Καλλιάρου OEdodoci et Laonomes f.; fr. 19 (Δ. α') *Alpones*; fr. 106 *OEanthe*, quæ tres sunt Locridis urbes. — Fr. 18 (Δ. α') *Agathia* in Phocide. — E LIBRO SECUNDO : Fr. 27 et 13 (Δ. β'), Bœotiæ urbs *Salmos* vel *Salmon*, aliis *Almon* vel *Olmon* (ἀπὸ Ὀλμοῦ τοῦ Σισύφου St. B. s. v.). — Fr. 26 (Δ. β'), *Midæum* in Phrygia. — Ad Deucalioniam pertinent etiam quæ de tetrarchia Thessalica ἐκ τῶν Θετταλικῶν Ἑλ. citantur fr. 28; et probabiliter schol. in Aristid. Panath. p. 83 ed. Frommel. : Καὶ γὰρ Δωριεῖς ὄντες (οἱ Λακεδαιμόνιοι), Πελοποννήσιοι ὕστερον γεγόνاسι, ὡς Ἑλλάνικος λέγει καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν ἱστορικῶν. A Deucalionis progenie etiam Ætoliæ civitates insigniores conditæ esse dicuntur (v. Apollod. I, 7, 6). Quare Deucalioniam respexerit Strabo (fr. 111), carpens Hellanicum quod *Macyniam* et *Molycrion* Ætoliæ urbes, post Heraclidarum reditum demum conditas, ἐν ταῖς ἀρχαίαις recenseat; contra vero *Olenum* et *Pylenen* urbes, dudum ab Ætolis dirutas, ita memoret, quasi steterint adhuc. — Ab urbium originibus revertamur ad fabulas nobiliores. De *Pelia* et *Nelei* historia Hellanicus citatur in Epimer. Hom. ap. Cramer. An. I, p. 344 : Ἑλλάνικος δέ. « Καὶ τὸν (τὸν μὲν) Περίαν ὠνόμαζετο (ὠνόμαζεν? ὠνόμαζον?), ἐπεὶ ἐπελιώθη αὐτῷ ἡ ὄψις λακτισθέντι ὑπὸ τοῦ ἵππου (*). —

(*) Preller. l. l. p. 9 scribit : καὶ Περίαν ὠνόμαζεν αὐτόν. Schneidewin. Conject. crit. p. 99 (a Prellero p. 14 citatus) καὶ τὸν Π. ὠνόμαζον, adeo ut τὸν sit ionice dictum pro τοῦτον. Nescio an μὲν post τὸν supplendum sit, adeo ut in media enuntiatione excerptor substituerit, pergendumque fuisset : τὸν δὲ Νηλέα ἐκάλεσεν etc. Cf. Apollodor. I, 9, 8 : Ὁ δὲ ὑποφορβὸς ἀμφοτέρους τοὺς παῖδας ἀνελόμενος ἔθρεψε, καὶ τὸν μὲν πελιωθέντα Περίαν ἐκάλεσε, τὸν δὲ ἕτερον Νηλέα. Schol. II, x, 334 : Τυρῶ γὰρ ἡ Σαλμωνέως γεννήσασα δύο παῖδας ἐκ Ποσειδῶνος, παρὰ τοῖς Ἐνιπέως τοῦ ποταμοῦ ῥέθοις κατέλιπε. Τὸν μὲν οὖν ἕτερον κύων, ἀφαιρεθέντων αὐτῆς τῶν πόνων (l. γόνων; τέκνων Did.), παρέχουσα θηλὴν ἔθρεψε τὸν δὲ ἕτερον ἵππος κατὰ τὸ μέτωπον ἐπάτησεν. Ἐπελθόντες οὖν οἱ ἵπποφορβοὶ ἀνελόμενοί τε τὰ παιδία ἔτρεφον, καὶ ὠνόμασαν τὸν μὲν, ἐπεὶ ἐκ συνδρομῆς αἵματος ἐπελιώθη, Περίαν, τὸν δ' ἕτερον, ἐπεὶ κύων κατηλέησεν, Νηλέα. Quæ probabiliter ex Hellanico derivata.

Fr. 64, de Neleo ex Iolco in Messeniam migrante ibique Pylum condente. (Cf. fr. 10, genealogia a Deucalione ad Codrum; qui locus ex Atthide petitus est.) — Sequuntur *Argonautica*: Fr. 88, de Helles obitu. — Fr. 87, de aureo vellere. — Fr. 32, de origine Iasonis. — Fr. 35, de Aphetis (v. Apollodor. I, 9, 19). — Fr. 38, de Phineo Agenorida, Paphlagoniæ rege (*). — Fr. 34, de Iasone apud Corinthios (cf. fr. 30, de Iasonis et Medæ filio Polyxeno. V. infra τὰ Περσικά). — Mentio Dactylorum Idæorum ap. schol. Apoll. I, 1129 (v. Pherecyd. fr. 7) num ad *Argonautica* referenda sit, ut Prellerus putat, an ad Troica, parum liquet.

III. ΑΤΛΑΝΤΙΑΣ ἐν βιβλ. β'. — Fr. 56 (Ἑλλ. ἐν α' Ἀτλαντικῶν), Atlantides septem. Quarum natu maxima *Alcyone*, mater *Æthusæ* (Apoll. III, 10, 1, 2), a qua stirpem Homeri et Hesiodi deducunt Charax (fr. 20, tom. III, p. 640) et Agon Hom. Adde Suidam v. Ἡσίοδος, qui Hesiodum et Homerum ἀπὸ τοῦ Ἀτλαντος κατάγεσθαι refert. Cum his cohæret fr. 55: Ἑλλάνικος ἐν τῇ Ἀτλαντιάδι ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ φησὶν ὠνομάσθαι τοὺς Ὀμηρίδας (cf. Welck. *Cycl.* p. 148). (**) Idem Hellanicus fr. 6 Hesiodum ab Orpheo (qui in stemmate Characis quintus est ab Æthusa) genus ducere dixisse fertur ἐν Φορωνίδι. Quo loco totum genealogiarum opus a prima ejus parte designari puto nomine Phoronidis, dum nostro loco accuratius ad suum titulum res narrata revocatur. — Ab Alcyone descendit etiam Amphion, maritus Niobes, de cujus liberis agitur in fr. 54 (ἐν τῇ Ἀτλαντιάδι). Eodem igitur pertinent, quæ ex subsequente Thebarum historia memorantur fr. 12 et 11 de OEdipi filiis, deque bellis Thebanis. — *Steropes* Atlantidis filius fuit OEnomaus, pater Hippodamiæ, de cujus e Pelope liberis est fragm. 42. — E *Taygete* genus ducit Tyn-dareus, maritus Ἀγέδας τῆς Καλυδωνίας (fr. 86), quæ mater est Helenæ. Hanc a Theseo raptam esse narratur fr. 74; quanquam hoc fragmentum ita est comparatum, ut Atthidi potius sit vindicandum. Ceterum Helena ducit ad Trojanas fabulas. Transierit igitur genealogus ad *Electram* Atlantidem. Ejus e Jove liberi sint Dardanus, Iasion, Harmonia, de quibus agitur in fr. 58 et 129. Posteriore loco laudatur Ἑλλάνικος ἐν α' Τρωικῶν. Hæc non diversa esse a libris duobus Atlantiadis, cujus libro primo jam ad *Electræ* stirpem auctor

transierit, quam præ ceteris persecutus sit, statui in Prolegomenis. Prellerus Troica ab Atlantiade distinguit, nescio an recte. Utut est, pertinent huc: fr. 130 (α' Τρωικ.), de Batea, Dardani uxore. Hæc filia erat Teucris (Apollod. III, 12, 1, 5; Mnaseas ap. St. B. v. Δάρδανος; Arrian. ap. Eustath. ad Hom. p. 351, 30). Nepos Dardani fuit Tros, de cujus filiis adde locum in fragm. omis-sum ap. schol. Il. o, 332, ubi ad verba Homeri: Τρωὸς δ' αὖ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο, Ἴλος τ' Ἀσσαραχὸς τε καὶ ἀντίθεος Γανυμήδης, scholiasta notat: Τρωὸς καὶ Καλλιρρόης τῆς Σκαμάνδρου, ὡς Ἑλλάνικος. Pergit poeta v. 236: Ἴλος δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Λαομέδοντα. Ad hæc scholia duo Victoriana; quorum alterum: Ἐξ Εὐρυδίκης τῆς Ἀδράστου (sic etiam Apollodor.); alterum: Ἐκ Βατείας τῆς Τεύκρου, ὡς Ἑλλάνικος. At non potuit hoc Hellanicus dicere. Diversa scholiasta confundit. — Fr. 136 et 138, de Laodamante in Neptunum et Apollinem, deinde in Herculem ingrato; de Troja ab Hercule capto. — Fr. 137. 142. 140, de Priamo Strymūs filio, fratre Tithoni, cui Hemera peperit Memnonem. — Fr. 139, oraculum, quo Trojani a mari abstinere jubentur. — Hæc omnia legebantur in libro priore; cui insertum vel adjectum fuerit caput, quod Ἀσωπίδος nomine indigitat Marcellinus (fr. 14). Præclare hoc eruit Prellerus p. 19. « Apollodorus (III, 12, 6), ait, his (sc. rebus Troicis usque ad initia belli Trojani) narratis, transgreditur ad genus Æaci atque Pelei, quam sectionem præfatur sic: Ὁ δὲ Ἀσωπὸς ποταμὸς Ὁκεανοῦ καὶ Τήθους κτλ., unde colligas quid sibi velit ἡ Ἀσωπὶς Hellanici, quam laudat Marcellinus in Vit. Thuc. § 4, p. 313 Poppo: Μαρτυρεῖ τοῦτοις καὶ Ἑλλάνικος ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ Ἀσωπίδι. Erat pars Troicorum, qua Æaci prosapia recensebatur, adjunctis fabulis de Peleo, Thetide, Achille, Patroclo. Quo spectant quæ leguntur ap. St. B. v. Θεστίδειον (fr. 100), ap. schol. Il. μ, 1 (fr. 37) de Patrocli fuga ad Peleum (coll. Apollodor. III, 13, 8); apud schol. Il. o, 336 de matre Ajacis (Ὁμοίως τῷ ποιητῇ καὶ Ἑλλάνικος τὴν Ἐριώπην μητέρα Αἴαντός φησι). Restat locus apud Harpocrat. v. Κριθώτη (fr. 131): μία πόλις τῶν ἐν Χερσονήσῳ, καθά φησιν Ἑλλάνικος ἐν α' Τρωικῶν, quæ ex parte repetuntur a Marcell. l. l.: Μιλτιάδης, ὃς ὄκισε Χερρόνησον· μαρτυρεῖ τοῦτοις καὶ Ἑλλάνικος ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ Ἀσωπίδι, coll. Suida v. Κριθώτη, πόλις τῶν ἐν Χερρονήσῳ, κατοικισθεῖσα ὑπὸ Ἀθηναίων τῶν μετὰ Μιλτιάδῃ ἐκεῖ παραγενομένων. » — E LIBRO II: Fr. 132 (β' Τρ.), de Achille. — Fr. 31, de Cycno ab Achille interfecto. — F. 126 (β' Τρ.), de Corytho, Helenæ amatore. — Fr. 125 memoratur Cabassus, Lyciæ urbs (ex qua oriundus

(*) Hoc fragmentum ad Persica refert Prellerus p. 32. Si genealogiam spectes, ad Phoronidem revocare possis.

(**) Aliter Prellerus p. 18: « Apollodorus, ait, nominato Mercurio, Majæ Atlantidis filio, fabulam Mercurii illustrat ex hymno Homeri; quod si ab Hellanico quoque similiter factum esse statuas, idoneum locum nactus eris, ubi de Homeridarum gente disputari potuit. »

erat Othryoneus, cui Cassandram Priamus desponderat. Hom. Il. v, 363). — Fr. 146, de Penthesilea. — Fr. 135, de Apolline Dymbræo (in cuius templo Achilles occisus). — Fr. 127 (Τρωικ.), de Trojæ expugnatione, fugaque Æneæ; de Ascanio regnum Trojæ recuperante; quam narrationem respicit Strabo XIII, p. 602 (fr. 145). De die quo Troja expugnata sit cf. fr. 144. 146 ex libro De Junonis sacerdotibus. — His adde nomina locorum : fr. 133 (β' Τρωικ.) Agamea, Troadis promontorium; fr. 124 Azeotæ, gens Troadis (Ἑλλ. ἐν τοῖς Περί Λυδίας); fr. 128 (Τρωικ.), Phœtiæ, Acarnaniæ oppidum. Hujus meminerit Hellanicus in historia de *Ulysse* in patriam reduce. Troica etiam Straboni obversabantur (fr. 108), ubi dicit : Οὐδ' Ἑλλάνικος Ὀμηρικὸς, Δουλίχιον τὴν Κεφαλληνίαν λέγων. — Ad reditum *Menelai* refero quæ in fragmentis omitta leguntur ap. schol. Odyss. δ, 228 : Ὁ Θῶνος βασιλεὺς ἦν τοῦ Κανώβου καὶ τοῦ Ἡρακλείου στόματος, ὃς πρὶν μὲν ἰδεῖν Ἑλένην ἐφιλοτιμεῖτο Μενέλαον· ἰδὼν δὲ αὐτὴν ἐπιχειρεῖ βιάζεσθαι. Ὁ γυνὸς Μενέλαος ἀναιρεῖ αὐτόν· ὅθεν ἡ πόλις Θῶνος ὠνόμασται, ὡς ἱστορεῖ Ἑλλάνικος. — Ad ea quæ *Agamemnonis* reditum secuta sunt, pertinere videtur fr. 82 de Orestis iudicio, et fr. 43 de Electræ et Pyladis filiis Strophio et Medonte.

IV. ΑΤΘΙΣ βιβλ. δ'. — LIBER I (usque ad tempus migrationis Ionicæ) : Fr. 77, Athenienses αὐτόχθονες. — Fr. 62, Ogyges. — Fr. 69 (α' Ἀτθ.), primum in Areopago iudicium. — Fr. 65 (α' Ἀτθ.), Erichthonius Panathenæa instituit. — Fr. 66 (α' Ἀτθ.), Erechtheus Phorbantem occidit. — Fr. 73, Theseus Minotaurum occidit. — Fr. 76, idem Isthmia instituit; Amazonem rapit. — Fr. 84, Amazonum in Atticam expeditio. — Fr. 74, Theseus Helenam rapit. — Fr. 75, Acamas et Demophon Æthram repetentes. — (Fr. 82, de Oreste in Areopago iudicium. Priora in Areopago iudicia recensentur.) — Fortasse ex Atthide fluxit etiam fr. 64, de Neleo Pyli conditore. Certius huc pertinet fr. 10, de Codri majoribus inde ab Deucalione. — Fr. 63, Neleus, Codri f., Erythras in Ionia condit. — Fr. 95 : Κάδμιοι, οἱ Πριηνεῖς, ὡς Ἑλλάνικος. Scilicet pars eorum, qui Prienen condiderunt, a Cadmeis Thebanis oriundi erant (*). — Fr. 67, Helotes post Helos captum a Lacedæmoniis servituti addicti, ὡς... Ἑλλ. ἐν τῇ πρώτῃ sc. Ἀτθίδος, ut puto. Nam, si recte numerus libri habet, ad sacerdotes Junonis locus hic referri non potest. Porro singulare de rebus Laconicis a Hellanico

opus scriptum esse, ut Prellerus putat, nemo testatur, neque probabile est : nam quod Ephorus dicit Lycurgi omnino non meminisse Hellanicum, id fieri vix potuit, si data opera Lacedæmoniorum historiam tractasset. Contra vero Doriensium in Atticam invasio aptam præbebat occasionem, qua Eurystheus et Procles tamquam reipublicæ Spartanæ conditores commemorarentur (fr. 91). Et fortasse sec. Hellanicum jam Eurystheus Helos urbem cepit, quæ vulgo a successoribus eius Soo vel Agide expugnata esse dicitur. Quamquam etiam οἱ θῆτες Atheniensium vel alia res opportunitatem mentionis Helotum suppeditare poterant. — LIBER II præ ceteris origines sacrorum et pagorum Atticorum gentiumque cum his conjunctarum exposuisse videtur. — Fr. 4 (β' Ἀτθ.), stephanephororum. — Fr. 79, Colænus Dianæ Colænidis fanum condidit. — Fr. 70 (β' Ἀτθ.), hierophantarum genus. — Fr. 71, Munychia a Munycho rege nomen habet. — Fr. 68 (β' Ἀτθ.), Hippothoon tribus eponymus. — E LIBRO TERTIO nihil servatum. — LIBER QUARTUS, a Medicis fortasse temporibus initio sumpto, usque ad finem belli Peloponnesiaci, vel certe usque ad annum 406 pertinebat. Huncce librum innuit Thucydides I, 97, ubi res inter Medica bella et bellum Pelop. interjectas ab Hellanico recenseri ait βραχέως τε καὶ τοῖς χρόνοις οὐκ ἀκριβῶς. — Fr. 72 (δ' Ἀτθ.), Πηγαί, τόπος ἐν Μεγάρους (*). — Fr. 78, Andocides stirpem ducit (materno genere?) a Nausicaa et Telemacho, itemque (paterno genere?) a Mercurio (**). Stemmatis pars fuerit fr. 141, ubi Perseptolis, Nausicaæ et Telemachi f., memoratur. Ceterum hæc exposita fuisse puta ad an. 415, quo loco de Hermocopidis sermo erat. — Fr. 80, de servis, qui ad Arginusas (an. 406) cum Athen. pugnaverant, manumissis, et eodem civitatis jure, quo Platæenses fruebantur, donatis. Hæc narravit Hellanicus διεξιών τὰ ἐπὶ Ἀντιγένους (arch. Ol. 93, 2). Adde schol. Arist. Ran. 720 : Τῷ προτέρῳ ἔτει ἐπὶ Ἀντιγένους Ἑλλάνικος (sic em. Bentleyus pro ἀλλὰ νικᾷ) φησι χρυσοῦν νόμισμα κοπῆναι· καὶ Φιλόχορος (fr. 120) ὁμοίως, τὸ ἐκ τῶν χρυσῶν Νικῶν.

ΛΕΣΒΙΑΚΑ (Αἰολικά), βιβλ. β'. — De his audiamus Prellerum (p. 28) : « Antiquissima Lesbi

(*) « Pegarum, portus Megarici, frequens mentio fiebat in illis expeditionibus, quibus Pericles juvenis præfectus erat; inde enim et ad Peloponnesum circumnavigandam profectus est et in expeditione adversus Sicyonios. V. Thuc. I, 103. 107. 111. 115. IV, 21; Plutarch. Pericl. 1. » PRELLER. p. 27.

(**) « Erat Andocides ex Cerycibus, qui a Mercurio derivabantur; quem quod simul repetebat a Telemacho, id videtur proprium familiæ Andocidæ stemma fuisse. » PRELLER.

(*) « Quos Cadmeos ex Gephyrais fuisse suspicor, qui relicta Boeotia in Atticam olim se transtulerant. V. *Demeter u. Persephone* p. 392 sqq. » PRELLER.

colonia Pelasgorum erat, qui Macare duce postquam e Græcia in Asiam trajecerant, quum alias ex vicinis Hellesponto insulas tum Lesbum occupaverunt; v. Dionys. I, 18, quem verisimile est in his sequi Hellanicum. Ex Lesbo deinde in Chium insulam, Samum, Cōn, Rhodum colonos missos esse perhibet Diodorus V, 81; quo referendum videtur fragmentum 112, ubi citatur Ἑλλ. ἐν τῷ Περὶ Χίου κτίσεως. Cf. fr. 113, quo loco narratur de colonis Lesbo puta navigantibus atque ad Tenedum et Lemnum appellentibus, ubi pars eorum manebat: Τούτοις (i. e. primis Lemni incolis, qui Sinties appellabantur propter fabricam armorum atque telorum πρὸς τὸ σίνεσθαι τοὺς πλησίον) συνώκισαν ἑαυτοὺς ἀναμῖξ ὥς ἦλθον αὐτόθι καὶ κατέλιπον ναῦς πέντε, scilicet quum pergebant in insulam Chium. Si de Rhodi etiam atque Coi originibus proditum erat, adjunxeris quæ de his exstant fr. 107 et 103. Sed alteram deinde coloniam Lesbus accepit post Troica, ubi ducibus Tisameno, Penthilo, aliis Æoles primam illam insulam, deinde Æolidem quæ inde nominabatur petebant; de qua re Hellanicus laudatur fr. 114: Περὶ δὲ τῆς Ὀρέστου εἰς τὴν Αἰολίδα ἀποικίας Ἑλλ. ἐν τῷ πρώτῳ Αἰολικῶν δεδήλωκεν, et ibid.: Τὰ δὲ περὶ τῆς ἀποικίας Λέσβου Ἑλλ. ὁ Λέσβιος ἱστορεῖ ἐν α' Αἰολικῶν, unde patet Æolica et Lesbica eodem volumine exposita fuisse. Mirum quod narrabat Orestem ipsum pervenisse Lesbum, contra quam tradunt ceteri. » — *Libro primo* adscribitur fr. 117, de Lesbi loco, quem Μαλλόεις dicebant; fr. 118, de Tragasis in Troade; *libro secundo* fr. 119 et 120, de Nape, Lesbi loco. Adde fr. 121, de Metao opp. Lesbico; fr. 116 et 134, de Asso et Gargaris opp.; fr. 115, de Pitana, quam a Pelasgis subactam Erythraei in libertatem vindicarunt.

ΠΕΡΣΙΚΑ, βιβλ. β'. — LIBER I (Assyriorum et Medorum historia): Fr. 160 et 159 (α' Περσ.), Perses, Persei f., Cephei ex Andromeda nepos, a Chaldæis e Cephēnia ejectus in Artæa (ἐς τὰ Ἀρταῖα) transit. — Fr. 163 et 169, de Atossa regina. — Fr. 158 (α' Περσ.), Sardanapalli duo. — Fr. 30. Pro Medo, Medæ et Ægei f., quem Medis (olim Ariis) nomen dedisse perhibent, Hellanicus habet Polyxenum, Medæ et Iasonis f. — Fr. 168, Ariæ et Ariorum mentio. — LIBER II: Fr. 164, Cambyzes frater Marphii et Memphidis. — Fr. 167, Daphernes (unus ex septem, qui Pseudosmerdin interfecerunt). — Fr. 166, Darii filii undecim (*).

(*) Fragmenta 164, 167 et 166 petita sunt ex schol. Æsch. Pers. v. 775, 778, 779. Veri simillimum est, quod Prellerus monet, ex eodem fonte fluxisse quæ ap. eundem schol. ad v. 771 leguntur de ratione qua ad regnum Darius pervenerit. « Quæ narratio, Prellerus p. 33 ait, discrepat ab

— Fr. 161 (β' Περσ.), Tyrediza in Thracia (ex hist. expeditionis Xerxis, ut ap. Herod. VII, 25). — Fr. 162 (β' Περσ.), Strepsa, Thraciæ urbs. — Fr. 81, Naxii navibus sex contra Persas Græcis auxiliantur. — Adde fr. 165, ubi Ctesias Hellanicum notasse dicitur, quod ignorasset legem Persarum, ex qua cremare mortuos nefas est.

ΙΕΡΕΙΑΙ ὙΡΑΣ, βιβλ. γ'. LIBER I: Fr. 44 (Ἱερ. α'), Sipylus urbs Phrygiæ (ex Tantali historia). De fonte quodam ad Magnesiam prope Sipylum v. fr. 125. — Fr. 46 (Ἱερ. α'), Cercyra Asopis, a qua insula vocitata, mater Phæacis. — Fr. 45 (Ἱερ. α'), Macedo, Æoli f., a quo Macedones. — Fr. 51 et 53, *Alcyones* sacerdotis (quæ erat filia Stheneli sororque Eurysthei) anno vicesimo sexto, tertia generatione ante Troica, Siculi ex Italia in Sicaniam transeunt. [Quæ ordinis chronologici causa hic interposui; Hellanicus de his in secundo libro dixisse fertur, eo haud dubie loco ubi de Græcorum coloniis in Siciliam deductis sermonem fecit.] — [Alcyonæ succedit *Admetæ*, filia Eurysthei. Syncellus p. 172: Ἀδμήτη, θυγάτηρ Εὐρυσθέως, ἐν Ἀργεὶ ἱεράτευσεν ἔτη λη' (1. νη'). Αἱ ἀπὸ ταύτης τὴν ἱερωσύνην διαδεξάμεναι Φαλίδες καλοῦνται.] — Fr. 47. (Ἱερ. α'), Nisæa in Megaride a Niso, Pandionis filio, conditur. — [Admetæ sacerdotis anno 58, qui postremus erat hujus sacerdotis, apotheosis Herculis, sec. Marm. Farnes., ubi: Ὑρας Ἀργείας ἱέρεια Ἀδμάτα, Εὐρυσθέως καὶ Ἀδμάτας τᾶς Ἀμφιδάμαντος ἔτη νη'] (*).

illa quæ legitur apud Herodotum et Ctesiam, habetque eam formam, ut fando magis quam certa cognitionis fide ad auctorem pervenisse eam, neque post Herodotum atque Ctesiam ad illum modum fingi potuisse affirmes. Cambysem dicit in Ægyptum proficiscentem duobus magis administrationem regni mandasse, consilio simul ex nobilibus ad regnum participandum formato; certe tale quid subesse videtur illis, ἐπειδὴ οἱ Πέρσαι πάντα τῇ βουλῇ διεπράττοντο, idemque consilium habes apud Æschylum in Persis. Magos illos appellat Artaphernem et Darium, quæ nomina ne confusione orta putemus, facit quod additur, hunc Darium alium fuisse atque eum qui regnum postea adeptus sit; unde patet auctorem de veris nominibus nondum comperit habuisse. Magos illos post mortem Cambysis ab ceteris de regno dejectos esse. Jam plurimos regnum ultro detrectasse; sibi magis placere ad suum arbitrium vivere. Artaphernem vero, vel potius Daphernem quem Hellanicus appellabat, atque Darium certamen equestre iniisse, pacto ut cujus equus, ubi ad metam ventum esset, primum hinniret, ei regnum obtingeret. Jam Dario cum equisone suo callide convenisse ut tunicam ad genitalia equæ feminæ affricaret, eamque fatali illo momento ad nares equi ad moveret. Ita factum esse ut Darius regno potiretur. Aliis aliter rem narrari. »

(*) Operæ pretium est dispicere, num de ratione chronologica celeberrimi hujus sacerdotum catalogi probabiliter aliquid statui queat. — Pertinuisse librum *primum* usque ad annum postremum Admetæ, quo ad divos Hercules abiit, *secundum* vero librum initium fecisse a *Phalidibus* sacer-

LIBER II. F. 47 ('Ιερ. β'), Minos Nisum capit, Pandionis f., et Megareum Onchestium. — Fr. 143 et 144, *Callisto sacerdote*, Thargelionis mensis die duodecimo Troja capta est, Demophontis regis Athen. anno primo. — Fr. 73, Æneas ex Mo-

lossorum terra cum Ulysse in Italiam profectus Romam condit. — Fr. 49 ('Ιερ. β'), Chæronea a Chærone, Apollinis et Therūs f., conditur (Stemma: Hercules. Antiochus. Phylas. Thero. Chæron. V. Pausan. I, 5, 2. II, 4, 3. IX, 40, 3),

dotibus, tam est rei consentaneum, ut pro certo ponere haud dubites. Porro liquet finem libri primi atque initium libri secundi in iis versari temporibus, quibus apud Atticos regnavit Ægeus: nam Nisæam a Niso Ægei fratre conditam Hellanicus primo libro, eundem vero Nisum a Minoe occisum esse jam notavit libro secundo. In isto autem bello Minos post capta Megara etiam Athenienses eo adegit, ut notum illud tributum humanum solverent. Quod quum nono anno post ex pacto renovandum esset, tum Theseus quoque in Cretam missus est (Diodor. IV, 61, 4, coll. Apollod. III, 15), qui necato Minotauro, in Atticam revertens velo atro mortem attulit Ægeo parenti. Hinc igitur colligimus bellum Minois ponendum esse novem vel decem annis ante necem Ægei. Hujus vero successores Theseus et deinde Menestheus in chronol. Att. regnant annis 53 (v. Euseb.). Demophontis autem anno primo capta est Troja, teste Hellanico. Itaque ab Ilii excidio usque ad bellum Minois anni fere sunt 63. Qui quidem numerus annorum quum cyclum involvat, ideoque aptissimus sit ad disternendas epochas nobiliores: vix erraverim si Sacerdotum libri secundi vel Phalidum initium cum anno 63 ante Troj. excidium componendum esse statuam. Quodsi Clemens in Strom. I, p. 139 Sylb. dicit: 'Εντεῦθεν (sc. ἀπὸ τῆς Ἡρακλέους ἀποθέσεως) ἐπὶ τὴν Κάστορος καὶ Πολυδεύκους ἀποθέωσιν, ἔτη πεντήκοντα τρία. 'Ενταῦθ' αὖ ποὺ καὶ ἡ Ἰλίου κατάληψις id ipsum ad nostrum computum facile licet revocare. Videlicet anni isti 53 non ad annum excidii sed ad initium belli Trojani numerandi erant. Qua quidem terminorum confusione nihil frequentius est. — Jam videamus de *Hypermnestra* sive de prima sacerdote Danaide. Eusebius Arm. sacerdotium ejus memorat ad an. Abraham. 582 (i. e. 1634 a. Chr.), qui in Canone Euseb. est Danaï annus 39: *Apud Argos sacerdotio functa est Danaï filia* ('Εν Ἀργεὶ ἱεράτευσεν Ὑπερμνήστρα Δαναοῦ, Syncell. p. 125, B). Hieronymus (ed. Amstel. an. 1651) idem notat ad an. Abr. 851 sive 1635 a. Chr. Ab hoc autem initio usque ad Trojæ excidium (1635—1184 inclus.; vel, si mavis: 1634—1183) anni labuntur 252, sive 4×63 : adeo ut sacerdotium anni inde ab Hypermnestra usque ad finem Admetæ sint 189 sive 3×63 . Auctor vero ex quo Hypermnestræ epocham Eusebius apposuit, aperte ita regum Argivorum tempora adornaverat, ut Hypermnestræ sacerdotii initium etiam Danaï regis esset annus primus. Nam pulsus Inachidis quum novus rerum ordo Danaï imperio induceretur, nemo erit qui Eusebii Canoni innitens contenderit sacerdotium Junonis nihilominus etiam sub Danaï regno per 39 annos penes Inachidas fuisse, vel totidem annis Junonem sacerdotibus caruisse. Igitur auctor Eusebii inde a Danao usque ad excidium Trojanum computavit annos 252, eosque procul dubio ita distribuit ut Danaidis regibus annos 126, totidemque successoribus eorum assignaret. Nam quum Eusebius lib. I, p. 131, laterculum exhibeat, in quo a Danaidarum fine usque ad Trojæ excidium numerantur anni 126 (modo Eurystheo pro 45 annis tribuas annos 43, uti est in Canone), facili conjectura est hæc ex ipso illo chronologo fluxisse, ex quo in Canone notatur sacerdotium Hypermnestræ. — Restat *Io Callithyia*, quæ prima erat ex Inachidarum gente sacerdos. De hac Hieronymus ad an. Abr. 376 sive 1640 a. C., qui Hieronymo est primus Criasi regis, ita habet: *In Argis prima sacerdotio functa est Callithyia Piranthi filia*. (In Eusebio Armenio

hæc omissa sunt.) Secundum hæc inter Callithyiam et Hypermnestram intercedunt anni 206 (1640—1434). Nos vero jure quodam postulamus ut hoc quoque spatium, sicuti posteriora, certo quodam cyclorum numero determinatum fuerit, adeo ut pro annis 205 exputentur aut anni 189 (= 206—17) aut 252 (= 206+46). Ac revera Eusebii auctorem Inachidis sacerdotibus tribuisse annos 252, adeo ut Inachidæ et Danaidæ et Persidæ usque ad Phalides sacerdotia gesserint per annos 441 (252+189) sive per annos 7×63 sive per unum cyclum maximum, haud difficile est demonstratu: modo teneas quæ de diversis rationibus, quibus Argivorum tempora chronologi adornaverint, in fragm. Chron. exposui. Paucis dicam quæ ad nostram rem proxime pertinent. Nimirum duo maxime computi antiquiores distinguendi sunt hunc in modum:

	Comp. A.	Comp. B.
Inachidæ	an. 441	378
Danaidæ	126	189
Persidæ et Pelopidæ		
usque ad exc. Troj.	126	126
A Tr. exc. ad reditum		
Heraclidarum	63	63
	756	756

His respondent alteri duo computi recentiores, in quibus pro 63 annis usque ad red. Her. numerantur anni 80, sive $63+17$, deinde vero vel Inachidis vel Danaidis detrahuntur anni 17, adeo ut summa annorum haud mutetur:

	Comp. A.	Comp. B.
Inachidæ	424 (441—17)	378
Danaidæ	126	162 (189—17)
Persidæ etc.	126	126
A Troj. ad red. H.	80 (63+17)	80 (63+17)
	756	756

Ex his computus B est in Canone Eusebii, qui Danaidis tribuit annos 162. Computus A vindicandus auctori ex quo Hypermnestræ epocham Eusebius enotavit. Hunc enim in Danaidarum et Persidarum etc. temporibus cyclos veteres non mutasse supra vidimus. Igitur Inachidis pro 441 annis dederit annos 424, quæ annorum summa computum B superat annis 46 (424—378). Illos ipsos vero annos 46 si Eusebii annis 206 addideris, intervallum inter Callithyæ et Hypermnestræ sacerdotia nanciscimur annorum 252, uti res postulat. Recte igitur Eusebius Callithyiam adscripsit ad primum annum Criasi regis, quatenus ad hunc etiam in auctore suo eam positam reperire potuit; sed quum aliam chronologiam ipse, aliam ille de Inachidis sequeretur, non potuit simul etiam temporum intervalla observare. Quodsi vero hoc potius duxisset, multo etiam absurdus egisset. Nam ponenda tum Callithyæ epocha erat in N. 330, adeo ut sacerdos illa creata esset 46 annis ante obitum Argi, qui *avus* erat Callithyæ. — Sed hæc hactenus. Satis enim patet, opinor, sacerdotium istum laterculum secundum easdem leges adornatum fuisse, quas reliqua chronologia sequitur. — Præterea superstitem habemus seriem sacerdotum Neptuni Halicarnassensium; quod quum sui generis unicum sit monumentum, apponere liceat:

Marmor Halicarnassense in Bœckh. C. Inscr. II, p. 449,

circa an. 60 post Troica (*). — Fr. 48 (Ἱερ. β'), Phricium, mons Locridis, ejusque accolæ Phricanes (ex narratione de Cyme Phriconide ab Æolis condita, an. 60 p. Troica. V. Strabo p. 621). — Fr. 50 (Ἱερ. β'), Theocles Naxum in Sicilia condit, Ol. 11, 1. 736 sec. Euseb. Hac occasione altius Siciliae historiam repetens, de Siculorum in Sicaniam adventu dixit. V. supra. — Fr. 104, Gela a Gelone, Ætnæ f., nomen habet. Adde schol. Thucyd. VI, 4, 3 (p. 102 ed. Didot.), ubi ad Thuc. verba ἀπὸ τοῦ Γέλα ποταμοῦ Tzetzæ versus aliquot leguntur cum glossis, quibus Helanici et Theopompi mentio fit :

οὕτως Ἐπαφρόδιτος, ὡς λέγεις, γράφει·
Γέλας δ' ἐκλήθη τῷ πάχην πολλὴν φέρειν·
κλησιν ἐκεῖ γὰρ ἡ πάχνη ταύτην φέρει. [γεί
ὁ Πρόξενος δὲ σύν τισιν ἄλλοις (σὺν Ἑλλανίκῳ gloss.) λέ-
Γέλωνος ἀνδρὸς ἐκ τινος Γέλαν πόλιν.
(Οὗτος ὁ Γέλων υἱὸς Αἴτνης καὶ Ὑμάρου gloss.)
Ἐξ Ἀντιφήμευ δ' αὖ γέλωτός τις λέγει·

Nº. 2655 : [*** ἔδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, εἰπόντος (vel γραμματεῦντος vel simile) τοῦ δεῖνος τοῦ Ἀριστοκλέους· μεταγράψαι [ἐκ τῆς ἀρχαίας στήλης τῆς παρεστῶσης τοῖς ἀγάλμασι τοῖς τοῦ Ποσειδῶνος τοῦ Ἰσθμίου τοὺς γεγενημένους] ἀπὸ τῆς κτίσεως κατὰ γένος ἱερεῖς τοῦ Ποσειδῶνος τοῦ καθιδρυθέντος ὑπὸ τῶν τὴν ἀποικίαν ἐκ Τροιζῆνος ἀγαγόντων Ποσειδῶνι καὶ Ἀπόλλωνι.]

Εἰσὶν δὲ ἐν αὐτῇ ἱερεῖς τοῦ Ποσειδῶνος οἷδε·

1. Τελαμῶν Ποσειδῶνος.	ἔτη. ιβ' 12
2. Ἀντίδιος Τελαμῶνος.	κζ'
3. Ὑπέρης Τελαμῶνος.	θ'
4. Ἀλκυονεύς Τελαμῶνος.	ιβ'
5. Τελαμῶν Ἀντιδίου.	κβ'
6. Ὑριεύς Ἀντιδίου.	η'
7. Ἀνθας Ἀλκυονέως.	ιθ'
8. Νησιώτης Ὑριέως.	κθ'
9. Ἰππαρχος Αἰθαλέως.	ζ'
10. Ἀλκυονεύς Ἀνθα.	ιζ'
11. Πολύκριτος Νησιώτου.	κε'
12. Φυλέως Ἰππάρχου.	ιθ'
13. Ἀνδρῶν Φυλέως.	κε'
14. ** ἦρος Ἱέρωνος.	ιδ'
15. Ποσειδῶνιος Ἀριστέα.	κα'
16. Ἀνδρῶν Ἀνδρῶνος.	κγ'
17. Ἰππαρχος Φυλέως.	δ'
18. Δημήτριος Διοσκουρίδου.	θ'
19. Φίλιστος Δημητρίου.	ιζ'
20. Εὐάνδρος Ἀνδρῶνος.	κβ'
21. Δημόφιλος Θεοδώρου.	ζ'
22. ....κράτης Κρατίνου.	ισ'
23. [Ἀνδρῶν] Π[ολύ]λ[ε]ϊτα[ς]?	λ'
24. Ἀθήνιος Ἀνδρῶν.	ν'
25. Πολεΐτης Ἀνδρῶν.	ε'
26. Εὐαίων Πολεΐτου.	κη'
27. Πολεΐτης Εὐαίωνος, καθ' ὅθεν (ἡθεσίαν) Ἀπολλωνίδου.	κζ'

* Halicarnassius hic catalogus quo tempore transcriptus ex prisca tabula est, obsoleverat ibi jam dorica dialectus : itaque illud vix uno vel altero ante Christianam epocham seculo factum esse videtur : prisca vero illa tabula fortasse

(ὁ Θεόπομπος glossa. At ap. Steph. v. Γέλα lau-
datur Ἀρισταίνετος. V. tom. IV, p. 319.)

χρησμοῦ μαθὼν γὰρ ὡς πόλιν μὲν ἐκκτίσαι [μέλλη κτί-
γεῖν, δοκῆσας τῶν ἀνεπίστων τότε· [σαι?]
κλησιν ὅθεν τέθεικε τῇ πόλει Γέλαν.

— LIBER III. Fr. 52, ubi ex Ἱερειῶν Ἡρᾶς γ' afferuntur verba : Ἀμβρακιωτῶν καὶ οἱ μετ' αὐτῶν Χάονες καὶ Ἡπειρώται, « ubi mihi non dubium, Prellerus ait, quin sermo sit de bello inter Acarnanes et Ambraciotas gesto Ol. 87, 4. 429. » V. Thucyd. II, 80 : Τοῦ δ' αὐτοῦ θέρους οὐ πολλῶν ὕστερον τούτων Ἀμβρακιῶται καὶ Χάονες βουλόμενοι Ἀκαρνανίαν πᾶσαν καταστρέψασθαι κτλ.. Ἐστρατεύσαντο δὲ μετὰ Χαόνων καὶ Θεσπρωτοὶ ἀβασίλευτοι κτλ.

KAPNEONIKAI. — Fr. 122 et 123, primus Carneis vicit Terpander, Midæ regis æqualis (**) — Fr. 85, Arion Methymnæus primus choros cycli-
cos instituit.

non multo ante eum scribi cœpta erat, qui ultimo loco exaratus est. Qua de re utut judicabis, non erit quisquam, qui fabulosa nomina initio catalogi collocata tum, quum illi heroes vixisse dicuntur, inscripta esse credat, sed plurimi, opinor, concedent, primam certe nominum partem omnino fictam a posterioribus sacerdotibus esse. » Hæc BOECKHIUS, qui deinceps fusius exponit Halicarnassensem sec. Herodotum, Strabonem, alios nonnisi post reditum Heraclidarum condi a Doriensibus (sub Antha duce) potuisse. Verum Dorienses in hac plaga colonos majorem sibi auctoritatem et jus antiquius vindicare conatos esse fingenda vetustiore horum locorum possessione, idque aliis exemplis comprobari. Antham vero illum, quem historici tamquam conditorem urbis memorant, in nostra tabula esse eum qui septimo recensetur loco. — Sed de his ipsum adeas Boeckhium sueta doctrinæ ubertate hæc elucidantem. Ego quidem crediderim totam hanc tabulam compositam esse post alteram, sequentes sacerdotes exhibentem, qui re vera suo quisque tempore inscripti erant. Simulatum nostrum antiquitatis monumentum, quo series retro continuatur, annos recenset 504. Unus sane in lapide numerus corruptus est, nam nomini vicesimo sexto adscribuntur anni KN; quod nihili est; sed patet operarium exarare debuisse KH, momente Boeckhio. Jam vero anni 504 cyclos octo exhibent. Igitur in hoc quoque laterculo tempus ἀγγραφον priscae memoriæ usque ad certum quoddam παράπηγμα cyclis quibusdam includi videmus. — Ab Anthea ad Telamonem Neptuni f. sunt anni 90; totidem vero inde ab Hellanici fere ætate permulti numerarunt ab reditu Heraclidarum usque ad expeditionem Trojanam; ut suspicere cum hac ipsa fabulosas istas Halicarnassi origines ex mente ejus, qui laterculum confecit, jungendas esse. Jam prouti ab epocha Trojana anni 1280 vel 1217 vel 1193 etc. proficisceris, laterculus desinit in an. 776 vel 713 vel 689 etc. a. C.

(*) « Müllerus Orchom. p. 148 Chæroneam arbitratur a Minyis conditam esse; sed traditur illa regio antiquitus Arne vocata esse (Pausan. IX, 40, 3), unde mihi verisimilius Bæotos ejus fuisse colonos, quorum migratio cadit in an. 60 p. Troica. » PRELLER.

(**) Τοὺς ἐμμέτρους Καρνεονίκας, qui l. l. citantur juxta prosarios, Prellerus fictum esse putat serioris cujusdam grammatici.

OPERA SPURIA. — Αἰγυπτιακά. Fr. 148 sive Prolegg. p. xxx. (Stoicorum) placitum de bonis, malis et ἀδιαφόροις. Hæc ex ea operis parte, ubi de Ægyptiorum doctrina philosophica exposuit auctor (*). — Fr. 154, Osiris ap. Hellenicum ubique appellatur ὕσιρις, quod εἰσικεν ἀκηχοέναι ὑπὸ τῶν ἱερέων λεγόμενον. — Fr. 152, Thebarum urbis spelunca. — Fr. 149, de Ægyptiorum suppellectile. — Fr. 150, de festo et templo Tyndii urbis. — Fr. 155, vitis in Plinthine urbe inventa. — Fr. 153, Erempi ad Nili fontes. — Fr. 151, de Amasi rege.

Ἡ εἰς Ἀμμωνος ἀνάβασις (εἰ γνήσιον τὸ σύγγραμμα). — Fr. 157, de phœnice arbore.

Περὶ ἐθνῶν (fr. 92). Ἐθνῶν ὀνομασίαι (fr. 93). Κτίσεις (fr. 109. 110). Νόμιμα Βαρυαρχικά (ἐκ τῶν Ἡροδότου καὶ Δαμάστου συνηγμένα, fr. 173). — Fr. 173, de Zamolxi, Getis initia monstrante (ex Herodot. IV, 95). — Fr. 110, (Pæones) brytum ἐκ ῥιζῶν, sicuti Thraces potum ἐκ κριθῶν bibunt. — Fr. 92, Sindi et Mæotæ Scythæ. — Fr. 172, Scythæ Alazones et Callipidæ. — Fr. 170, Amadoci Scythæ (Ἑλλ. ἐν Σκυθικοῖς). — Fr. 171, Amorgium, apud Sacos campus (Ἑλλ. ἐν Σκυθ.). — Fr. 109, Cercetæi, Moschi, Heniochi, Coraxi. — Fr. 9 Nomadum in Libya supellex (ex Herodot. IV, 190). — (Fr. 96, Hyperboreorum victus, et justitia (Ἑλλ. ἐν ἱστορίαις). — Præterea fr. 147, Carpasia, Cypri urbs, a Pygmalione condita, memoratur ex Hellenico ἐν Κυπριακοῖς, quæ item pars operis fuerint in quo barbarorum terras, urbes, mores Pseudohellanicus perlustravit.

Διὸς πολυπτυχία, fr. 174, scriptum, ut videtur, argumenti cosmogonici.

ADDENDA ET CORRIGENDA IN FRAGMENTIS HELLANICI. — P. 45, fr. 3. ἐν ταῖς ἱστορίαις] ἐν ταῖς ἱερείαις scrib. conjicit Preller. p. 17, not. Cf. Prolegg. p. xxviii.

P. 45, fr. 4. — ἐν δεκάτῳ Φορωνίδος] lege : ἐν δευτέρῳ. V. Prolegg. p. xxvi. In nota ad hoc fragm. dele verba postrema : *Quod verum videtur*.

Pag. 49, fr. 30. — Hæc uberius exscribenda erant. Medea, Pausanias ait, relicto Ægeο, Athenis fugit in Ariam : παραγενομένη δὲ ἐς τὴν λεγομένην τότε Ἀρίαν, τοῖς ἀνθρώποις ἔδωκε τὸ ὄνομα καλεῖσθαι Μήδους ἀπ' αὐτῆς. Τὸν δὲ παῖδα, ὃν ἐπήγετο φεύγουσα ἐς τοὺς Ἀρίους, γενέσθαι λέγουσιν ἐξ Αἰγέως, ὄνομα δὲ οἱ Μῆδον εἶναι. Ἑλλάνικος δὲ αὐτὸν Πολύξενον καλεῖ καὶ πατρὸς Ἰάσονός φησιν εἶναι.

(*) Similiter Hecataeus Abderita Ægyptiacis suis caput vel librum περὶ τῆς Αἰγυπτίων φιλοσοφίας præmisit, itemque Stoicorum placitum aliquod (τὸν ἥλιον εἶναι τὸν νοῦν τὸν νοητόν) Ægyptiis attribuit.

P. 50, fr. 38. — *Apollon. III, 178*] lege : *Apollon. II, 187*.

P. 51, fr. 49. — Ita exhibendum erat : Χαίρωνεια, πόλις πρὸς τοῖς ὄροις Φωκίδος. Ἑκαταῖος... Ἀριστοφάνης ἐν Βοιωτικῶν δευτέρῳ α Λέγεται δ' οἰκιστὴν γενέσθαι τοῦ πολίσματος Χαίρωνα. Τοῦτον δὲ κτλ.... Ἡρας. ** Ἀθηναῖοι κτλ. Hellenicum laudavit Aristophanes Bæotus. Verba Ἀθηναῖοι κτλ. aut ejusdem Aristophanis sunt, aut alius scriptoris, cujus mentio excidit. Theopompi esse conjeceram in Prolegg. p. xxviii.

P. 52, fr. 54. — Titulus esse debet : Ἀτλαντιάς, non Ἀτλαντίς, monente Prellero.

P. 53, fr. 64. — Cf. cod. Harlej. in Crameri Anecd. Parisin. tom. III, p. 431 : Νηλεὺς μαχεσάμενος κτλ... παρασχόντων. Ἱστορεῖ Ἑλλάνικος.

P. 54, fr. 66. — Quæ antecedunt apud Harpocrat., ea vide in Andronis Halicarnassensis Συγγενειῶν libro octavo, tom. II, p. 351 fr. 10.

Ib. fr. 71. Cum Ulpiani loco cf. similem narrationem in Nicolai fr. 53 (Exc. De ins.), tom. III, p. 387; coll. Müllero in *Min.* p. 391.

P. 55, fr. 75. — Pro λάβωσιν e cod. Guelph. scribe λαβεῖν. Idem cod. post v. δώροις, addit : καὶ μὴ ἔᾶσαι ταύτην ὑπὸ τούτων κατασκαφῆναι. Codex Venetus (ed. Cobet.) post v. δώροις addit : ἦσαν δὲ καὶ μετὰ Χαλκώδοντος ἐν Εὐβοίᾳ.

P. 56, fr. 80. — Post v. συμπολιτεύσασθαι αὐτοῖς adde : διεξιὼν τὰ ἐπὶ Ἀντιγένους (arch. Ol. 93, 2) τοῦ πρὸ Καλλίου, quæ habet cod. Raven., omissa tamen vocula πρό.

P. 56, fr. 82. — Initio fragmenti Prellerus p. 24 scribendum conjecit :... οἱ Ἀθηναῖοι ἔφασαν τέλος (litem dijudicabant?), ἀμροτέρων ἐπαινούντων. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι τὴν δίκην ἔστασαν ἐννέα γενεαῖς ὕστερον ** Ἀρης κτλ. Vereor ne majus ulcus lateat. Quæ vero deinceps sequuntur haud minus corrupta emendasse mihi videor in not. ad Nicolai fragm. 34, tom. III, p. 375.

Ib. fr. 83. — γ' Ἑλλ.] lege η' Ἑλλ. V. Theopomp. fr. 15 a, p. 280.

P. 57, fr. 85. — V. Prolegg. p. xxix. Pro Κραναίκοις codex Venetus Καρναίκοις, ad verum propius accedens.

P. 58, fr. 94. — Cf. Andron. fr. 2, tom. II, p. 349. — Ib. fr. 96 pro κρηφαγοῦντας l. κρεοφαγοῦντας.

P. 59, fr. 104. — τοῦ Αἴτνης καὶ Ὑμάρου] Preller. p. 49 dedit τοῦ Αἴτνου τοῦ Ὑμάρου. Etenim in cod. Voss. et in Rhedig. est Αἴτνου, suprascripto ης, et Salmasius in codd. Palatt. esse dicit τοῦ Αἴτνου τοῦ Ὑμάρου. Ceterum vulgata habetur etiam in schol. ad Thucyd. (Vide supra in Sacerdotibus Junon.). Ὑμάρου nescio an fuerit Ἰμέρου, ut Gelon

sit Ætnæ nymphæ et Himeræ fluvii. Gelon noster diversus est a Gela illo Tenio, cujus Herodotus VI, 3 meminit.

Ibid. fr. 108. — Cf. Andronis Hal. fr. 8. Cum fr. 110 cf. Hecataei fr. 123.

P. 60, fr. 118. — Pro ἐν Ἡπείρῳ leg. ἐν ἡπείρῳ *in continente* (sc. in Troade).

P. 60, fr. 114. — Antecedunt apud Tzetzem ad Lyc. 1324 hæcce : Ἄλλοι δὲ φασιν, ὅτι μετὰ τὴν ἀναίρεσιν Αἰγίσθου καὶ Κλυταιμνήστρας παρὰ τοῖς Ἀζᾶσιν Ἀρχάσιν ἐνιαυτὸν Ὀρέστης ἐνδιατρίψας, ὡς καὶ Εὐριπίδης φησὶν, χρησμὸν ἔλαβε στέλλεσθαι πρὸς ἀποικίαν· ὃς συνάξας ἐκ διαφόρων ἐθνῶν λαοὺς, οὓς ἐκάλεσεν Αἰολεῖς, διὰ τὸ ἐκ διαφόρων τόπων εἶναι, ἤλθεν εἰς Λέσβον. Αὐτὸς μὲν ταχὺ ἀποθανὼν πόλιν κτίσαι οὐκ ἠδυνήθη· ἀπόγονος δὲ τούτου καλούμενος Γρᾶς μετὰ ἑκατὸν ἔτη κυριεύσας τῆς Λέσβου, πόλιν ἔκτισε.

P. 61, fr. 124. — Cf. Hesych. : Ἀξιῶται, ἔθνος Τρωάδος.

P. 62, fr. 128. — Post v. Ἀχαρνανίας adde : ἀπὸ Φοιτίου, τοῦ Ἀλκμαίωνος, τοῦ Ἀμφιαράου.

P. 63, fr. 130. — Cf. Etym. M. v. Βάτεια. Apud St. B. v. Ἀρίσθη cod. Rhedig. pro Ἀττειν habet Ἀντειν.

Ib. fr. 132. — ἐν τῇ Ἰδῇ ὅθεν καὶ ὁ Σκ.] Post v. Ἰδῇ excidit φησὶν. Pro ὅθεν καὶ, ingeniose Prellerus : ὁ θεὸς ἔε, καὶ. Idem ubique formas ionicas refinxit. — Ibid. fr. 135. Cf. Bachmann. An. I, p. 467, 21, ubi de eadem re Hellanicus laudatur.

P. 64, fr. 139. — In antecedd. scholiasta hæc habet : Λακεδαιμόνιοι λοιμῷ (λοιμῷ in codd. L. V.) κρατηθέντες ἐμαντεύοντο περὶ ἀπαλλαγῆς. Ὁ δὲ θεὸς αὐτοῖς ἔχρησεν ἐξιλίσκεσθαι τοὺς Τεύκρων δαίμονας (codd. BLV : τοὺς ἐν Τροίᾳ Κρονίους δαίμονας, Χιμαιρέα τε καὶ Λύκον [Ἰμερτω καὶ Λ. cod. V.])· οὕτως δὲ πρότερον οἱ Ἰλιεῖς ἐκαλοῦντο. Μενέλαος οὖν ἀφικόμενος εἰς Ἰλιον, τὸ προσταχθὲν ἔπρασσε· καχεῖθεν εἰς Δελφοὺς παρεγένετο περὶ παίδων γενέσεως χρησμὸν ληψόμενος. Συνείπετο δὲ αὐτῷ καὶ Ἀλέξανδρος περὶ γυναικὸς μαντευόμενος. Γενομένων οὖν ἀμφοτέρων ἐπὶ τὸ μαντεῖον, λέγεται χρῆσαι τὴν Πυθίαν τάδε·

Τίπτε δὴ βασιλῆες, ὁ μὲν Τρώων, ὁ δ' Ἀχαιῶν,
οὐκέθ' ὁμοφρονέοντες ἐμὸν δόμον εἰσανέβητε ;
ἦτοι ὁ μὲν πῶλοιο γόνον διζήμενος εὐρεῖν,
αὐτὰρ ὁ πῶλον ἐλεῖν. Τί νυ μήσεαι, ὦ μέγαλε Ζεῦ ;

Τοὺς δὲ μὴ νοήσαντας τὸ λόγιον χωρισθῆναι... Ἑλλάνικος δὲ κτλ.

P. 65, fr. 144. — Versu sexto pro παρθένου εἰσελάασα scribendum : παρθένος, εἰσελ.

P. 66, fr. 148. — Vid. Prolegg. p. xxx.

P. 67, fr. 158. — Dele quæ leguntur inde a verbis Εἰς τὸ αὐτό. (Ἄλλως. Ὁ δὲ Ἑλλάνικος in edit. Dübner.), a quibus novum scholium in-

cipit. A codice Ravennate verba ὁ δὲ Ἑλλάνικος ...γεγονέναι, sicuti quæ deinceps sequuntur, absunt. Quæ antecedunt ap. schol. Arist., vide in Apollodor. fr. 69, tom. I, p. 440. Suidas v. Σαρδανάπαλλος, qui de duobus Sardanapallis laudat Καλλισθένη ἐν β' Περσικῶν, Callisthenis et Hellanici mentionem, quam apud auctores suos reperit, perperam miscuisse videtur. Laudabatur haud dubie de Sardanapallo Callisthenes libro II de Alexandro, et Hellanicus ἐν Περσικοῖς. V. Script. Rer. Alex. p. 7 et 21.

P. 67, fr. 160. — Pro (lege Χώχη ν) etc. scribe : (lege Κηφηνήν) ἔσχον. [Suppl. Ἀπὸ τούτου δὲ vel Ἀφ' οὗ] οὐκέτι etc. Vid. not. ad Nicolai Dam. fr. 13. Latine locus interpretandus hunc in modum : « Cepheo jam defuncto, e Babylone profecti Chaldaei Cephene e sedibus suis expulerunt, ipsique Cephene occuparunt ; quæ regio ab hoc inde tempore non amplius Cephene (sed Chaldaica) appellata est, neque Cephene incolæ, sed Chaldaei vocitati sunt. »

Pag. 68, fr. 165. — In latinis scribe : « Meminit Ctesias etiam viri (non constat cujusnam), qui patris cadaver contra legem cremaverit. »

Pag. 69, fr. 173, lin. 2. — Lege : Ἑλλάνικός τε, uti est in mss., quamquam τε mallem abesse.

PHERECYDES. Pag. 70. — [Fr. 1 a.] Schol. Aristid. p. 313, 20 ed. Dindf. : Εὐεργετεῖν φησὶ τὸν Διόνυσον καὶ* δοῦναι ἀνθρώποις. Δηλοῖ δὲ ὁ Φερεκύδης, καὶ μετ' ἐκεῖνον Ἀντίοχος, λέγοντες καὶ διὰ τοῦτο κεκληῖσθαι Διόνυσον, ὡς ἐκ Διὸς ἐς νύσας ῥέοντα· νύσας γὰρ, φησὶν, ἐκάλουν τὰ δένδρα· εἴτ' ἐπεξίασι φυσικώτερον τῷ λόγῳ λέγοντες Ἰσὶν μετωνομάσθαι τὴν γῆν, ἀπὸ τῆς περὶ τὴν θέσιν τὴν κατὰ μέσον ἰσότητος, ταύτης δὲ ἀδελφὸν Ὅσιριν καθ' Ἑλληνας καὶ (δὲ?) Διόνυσον τὸν ἐκ Διὸς εἰς γῆν ῥέομενον Βρόντου παῖδα, τὸν ὄρον τὸν ἄρειον ἡδύκαρπον. Ταῦτα δὲ* λέγουσι Ὀγύγου καὶ Θήβης, τῆς τούτου γυναικὸς, τῶν Ἀττικῶν αὐτοχθόνων, ἐλθόντων ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον, τὰ τε μυστήρια πρῶτον αὐτοῖς κατασκευάσασθαι τὰ περὶ τὴν Ἰσιν, καὶ θεοὺς οὕτως ὀνομάσαι τούτους μετὰ τὸ κτίσαι τὸν Ὀγυγον τὰς ἐκεῖ Θήβας τὴν πόλιν. Hæc Antiochi (de quo cf. fr. 101) potius quam Pherecydis esse censeo.

Pag. 70, adde fragm. 2 a ex Cramer. Anecd. Paris. IV, p. 183, 21 : Θριά Θρικὴ(?) Ἀρχίλοχος καὶ ὅτι ἀπὸ Θριῶν τῶν Διὸς θυγατέρων διωνομάσθησαν, ὡς Φερεκύδης ἱστορεῖ, ἐπεὶ τρίαί εἰσιν, οἷον τρισσαὶ κατὰ τὸν ἀριθμὸν. Cf. Philochori fr. 196, p. 416.

Pag. 70, fragm. 2 b. — Schol. Il. ω, 343 : Ταύτην (sc. τὴν ῥάβδον, ἥ ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει) Ἀπόλλων αὐτῷ (sc. Ἑρμῇ) δέδωκεν, ὡς φησὶ Φερεκύδης.

P. 72, fr. 9. — φησὶ καὶ Ἀρατος] sic cod. Pa-

risinus; sed schol. vulgata pro Ἄρατος habent Ἄραιθος; scribendum est Ἀρίαιθος. Vide Ariæthi fragm. 4, tom. IV, p. 319.

Ibid. adde ad fragm. 16 schol. cod. Venet. ad Eurip. Androm. 18 (ed. Cobet.). Ait Andromache: Φθίας δὲ τῆσδε καὶ πόλεως Φαρσαλίας ξύγχορτα ναίω πεδί', ἐν' ἣ θαλασσία Πηλεΐ συνώκει χωρὶς ἀνθρώπων Θέτις, φεύγουσ' ὄμιλον. Θεσσαλὸς δὲ μιν λεῶς Θετίδειον αὐδᾷ θεᾶς χάριν νυμφευμάτων. Ad hæc schol.: Τοῦτο ἀπὸ ἱστορίας εἴληφεν· αὐθις (1. αὐθι vel αὐτόθι) γὰρ αὐτῇ συνώκησε Πηλεὺς καὶ ἡ (καὶ ἐγέννησεν;) Ἀχιλλεύα· τὸ Θετίδειον διόπερ (1. διόπερ τὸ Θετίδειον) ἐστὶ πόλις Θεσσαλίας, ὡς φησι Φερεκύδης καὶ Σουίδα (sc. ἐν Θεσσαλικαῖς). De Thetidis urbe cf. Hellanici fr. 100. Urbem vero intellige fanum Thetidis cum ædificiis aliquot ad id pertinentibus. Meminerunt loci Strabo IX, p. 431, Polyb. XVIII, 3, 6. 4, 1. Cf. Dindorf. in Steph. Thes. v. Θετίδειον in Addendis. — Ceterum ap. Tzetz. Lyc. 175 (in fr. 16) scribe ἐπὶ τῶν ἱππων, οἰκεῖ, sic enim cod. Vit. et Ciz. Mülleri. —

P. 74, fr. 24 a. — Schol. Victor. Hom. II. v, 663: Φερεκύδης οὕτω γενεαλογεῖ· ἀπὸ Μελάμποδος Μαντίον, οὗ Κλεῖτον, οὗ Κοίρανον, οὗ Πολύιδον· εἴτα Πολύιδος, φησὶ, γαμεῖ Εὐρυδάμειαν τὴν Φυλέως τοῦ Αὐγέα· τῷ δὲ γίνονται Εὐχύνωρ καὶ Κλεῖτος, οἱ Θήβας εἶλον σὺν τοῖς ἐπιγόνοις· ἔπειτα εἰς Τροίαν ἔρχονται σὺν Ἀγαμέμνονι, καὶ θνήσκει Εὐχύνωρ ὑπ' Ἀλεξάνδρου.

Pag. 75, b, lin. 21. — Apollonii schol. codex Parisinus pro ὑπὸ τοῦ ἐρκίου habet ὑπὸ τὸ ἐρκίον, quod præstat. De re v. Creuzer. Commentt. Herod. p. 236 sqq. (sive in Herodot. tom. III, p. 804 ed. Bæhr.), Symbolik I, p. 80 ed. tert.

P. 77, fr. 27. — Eodem fonte, ex quo sua hausit schol. Odys. λ, 265, usus est etiam schol. ad II. ξ, 323, adeo ut in singulis interdum verbis concinant. Ceterum alter scholiasta altero est modo brevior modo fusior. Quare adscribam verba schol. Iliadis: Ἀλκμήνης τῆς Ἠλεκτρώωνος τῆς Ἀναξοῦς τῆς Ἀγκαίου ἐράσθη Ἀμφιτρώων, ὃς ἀνελὼν Ἠλεκτρώονα βοῶν ἀμφισβητήσεως χάριν ἐξ Ἀργους ἐφυγεν εἰς Θήβας· σὺν αὐτῷ δὲ καὶ Ἀλκμήνη. Ὑποδεχθέντες δὲ ἀσμένως ὑπὸ τῶν βασιλευόντων τῆς πόλεως Κρέοντος καὶ Ἡνιόχης, τιμῆς ἐτύγχανον μεγίστης. Οὐ βουλομένης δὲ τῆς Ἀλκμήνης γαμηθῆναι, εἰ μὴ οἱ φονεῖς τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς ἀναιρεθῶσι Τηλεβόαι, κατηγωνίσατο αὐτοὺς Ἀμφιτρώων, προσλαβόμενος συμμάχους Βοιωτοὺς καὶ Λοκροὺς, ἔτι δὲ Φωκεῖς, ἐνιαυτὸν προσεδρεύσας. Ὡς δὲ ὑποστρέψας ἀπὸ τῆς στρατείας ἦγε τοὺς γάμους ἑαυτοῦ τε καὶ Ἀλκμήνης, τῇ αὐτῇ νυκτὶ ἐρασθεὶς αὐτῆς ὁ Ζεὺς καὶ εἰκασθεὶς Ἀμφιτρώωνι ἐμίγη καὶ υἱὸν ἐποίησεν· ὁμοίως δὲ καὶ Ἀμφιτρώων τῇ αὐτῇ νυκτὶ. Ἦδη δ' ἐκείνης τὸν ἑπταμηνιαῖον χρόνον τῆς μίξεως ἐχούσης,

γεννᾶται Ἡρακλῆς μὲν ἐκ Διὸς, Ἴφικλῆς δὲ ἐξ Ἀμφιτρώωνος. — Φασὶ Δία συγκοιμώμενον Ἀλκμήνῃ πεῖσαι τὸν Ἥλιον μὴ ἀνατεῖλαι ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας· ὅθεν ἐπὶ τρεῖς νύκτας συγκοιμηθεὶς αὐτῇ ὁ Ζεὺς τὸν τριέσπερον Ἡρακλέα ἐποίησεν. Hæc Veneti codd. duo et schol. Didymi quæ vocantur. Addit cod. Vratilav. ap. Heynium: Ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδει.

P. 78, fragm. 31. — Verbis scholiastæ præmitte verba Homeri: ἄλοχον Σθενέλου Περσηιάδαο.

Pag. 81 a, lin. 4 (fr. 33). — Pro Ἴφιτος corrigendum est Εὐρυτος ex Herodoro ap. schol. Eurip. Hippolyt. 545 (V. not. ad Herodot. fr. 33, tom. II, p. 37). Quo facto, nihil est cur postrema verba fr. 33 a Pherecyde aliena esse putemus. Initio fragmenti verba μετὰ τὸν ἀγῶνα significant: post institutum certamen Olympicum. — Ibid. ad verba ἐν Θούλῃ τῆς Ἀρκαδίας nescio an admoveri debeat locus Stephani Byz.: Θύλη, πόλις Ἀρκαδίας.

Ibidem post fragm. 35 insere schol. Lucian. p. 139 ed. Jacobitz: Ἀπελιθώθησαν δὲ οὗτοι (Cercopes), ὡς Φερεκύδης φησί. Quo loco non est cur cum Jacobitzio Pherecratem comicum Pherecydi substituendum esse putemus.

Pag. 82 a, lin. 3 pro Κώμαρχος corrigendum esse censeo Κλέαρχος.

Pag. 82, fr. 36 a. — Schol. II. ψ, 296: Ἀκουσίλαος ἐν τρίτῳ Γενεαλογιῶν κύριον ἤκουσε τὸ Ἐχέπωλος, οὕτως «Κλεωνύμου δ' Ἀγχίσης, τοῦ δὲ Ἐχέπωλος». Καὶ Φερεκύδης ἐν τῷ τρίτῳ «Κλεώνυμος δὲ ὁ Πέλοπος ὥκει Κλεωναῖσι, καταστήσαντος Ἀτρέως τοῦ δὲ γίνεται Ἀγχίσης, τοῦ δὲ Ἐχέπωλος.» Fragmento 36 sermo est de Hercule ad Cleonas Molionidas interficiente. Echepolus apud Homerum est Sicyoniorum princeps, cui Agamemnon remisit expeditionem, equo accepto strenuo.

P. 82, fr. 38 a. — Schol. Hom. II. x, 266: Φερεκύδης δὲ Βοιωτὸν τὸν Ἀμύντορα φησιν. De Amyntore ab Hercule interfecto v. Apollodor. II, 7, 7.

P. 85, fr. 51, lin. 2. — Μενίππου] scrib. Μελανίππου, uti in nota diximus. Idque ipsi etiam codd. nonnulli habere videntur, quum ita ediderit Bekkerus, qui in schol. ad Homer. corrupta non solet corrigere.

Ibid. insere fragm. 51 b: Schol. II. θ, 336: Ὅμοίως τῷ ποιητῇ καὶ Ἑλλάνικος τὴν Ἐριώπην μητέρα Αἴαντός φησι. Φερεκύδης δὲ ἐν εἰς (ἐν εἰ?) καὶ Μνασέας ἐν ἡ' Ἀλκιμάχην.

Pag. 86, fragm. 52, lin. 1 pro matrem scribe novercam. — In fragm. 53 dele verba: Fragmenta etc... pertinere.

P. 87, fragm. 60, lin. 5: ἀσάνδαλος] Ut prisca dialectus restituatur, e codice Gotting. revocanda est forma ἀσάμβαλος, monente Bæckhio in Expl. Pindar. p. 370.

Ibid. cum fragm. 63 jungē quæ de Orpheo Homeri proavo leguntur in Hellanici fr. 6, p. 46, ubi Hellanico sociatur Pherecydes.

P. 89, fragm. 73. — Matthiæi conjectura minime nunc mihi probabilis esse videtur.

Pag. 60, fragm. 76, lin. ultima, pro ἀνέστησε (quod Valckenarius dedit pro vg. ἀνέστη) e codd. Vatican. et Florent. scribendum ἀνίστη. Porro addenda erant quæ in eodem schol. paullo post subiunguntur : Φερεκύδης ἐν τῇ ἱστορίᾳ (ἐν τῇ η' cod. Vatican.) τοὺς ἐν Δελφοῖς θνήσκοντας αὐτὸν ἀναβιώσκειν.

Pag. 91, fr. 82. — Post vocem τὸ σῶμα adde : Ἀγρίου δὲ καὶ Δίας τῆς Πορθάονος αὐτόν φησιν (sc. Φερεκύδης).

Pag. 92, fragm. 87, lin. 2, deleta voce ἦν, lege : διαβάς εἰς Ἀρχαδίαν (ἦν γὰρ ἀψιμαχία τις ἐκεῖ Ἀρχάσιν τε καὶ Βοιωτοῖς τοῖς αὐτοῦ πολίταις περὶ ὄρων γῆς), πλείστην κτλ. Verba in parentheses posita ita exhibet codex Parisin. 2679 in Cramer. An. P. III, p. 10 : ἦν γὰρ ἀψιμαχία τοῖς βεβρότων (τοῖς ἐκεῖ τῶν) Βοιωτῶν πολίταις καὶ τοῖς Ἀρχάσι περὶ γῆς ὄρων. — Deinde post verba κράτιστος ἀνὴρ schol. Venet. ita pergit : λόχον ποιήσας ἔσεισε (sic cod. Par.; ἔπεισε ap. Bekk.) τὴν πολλὴν τοῦ Ἀρηιθόου φάλαγγα, ἀνεῖλε τε αὐτὸν καὶ ὑπολαβὼν τὴν λείαν, ἔτι καὶ πρὸς ἄμυναν [τὴν] παντευχίαν μετὰ καὶ τῆς κορύνης **.

Pag. 93, fr. 92. — Cf. Plutarch. De frat. am. c. 11, p. 483, C; Proverb. Plutarchi I, 74, p. 332 ed. Leutsch. et Schn.; Libanius Ep. 389 extr.

P. 94, fr. 95 a. — Schol. II. τ, 53, ad verba poetæ : ἦλθεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων ἔλκος ἔχων· καὶ γὰρ τὸν ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ οὕτα Κόων Ἀντηνορίδης χαλκήρεϊ δουρί : Φερεκύδης Κύνωνά φησιν· ἄμεινον δὲ παρὰ τὴν σύνεσιν· Ἀντήνορος γὰρ αὐτὸν λέγει.

Pag. 95, fragm. 98 a. — Schol. Venet. ad Eurip. Androm. 1217 : Ὅτι μὲν ἐν Δελφοῖς ὁ Νεοπτόλεμος τέθαπται καὶ Φερεκύδης ἱστορεῖ· ὅτι δὲ νεκρὸς ἐλθὼν εἰς Φθίαν πάλιν εἰς Δελφοὺς ἐπέμφθη, διεψεύσθη.

Ibid. fr. 99, lin. ult., adde : Corrupta hæc emendatius et plenius exhibet schol. Venet. ad Eur. Hecub. 1 ed. Cobet, ubi sic : Φερεκύδης γράφει οὕτως· « Πρίαμος δὲ ὁ Λαομέδοντος γαμεῖ Ἐκάβην τὴν Δύμαντος, τοῦ Ἰονέως (l. Ἡιονέως) τοῦ Πρωτέως ἢ Σαγγαρίου τοῦ ποταμοῦ, καὶ Νηίδος νύμφης Εὐαγόρας (Εὐνόης sch. II. π, 718). » Γλαυκίππην δ' ἐνιοὶ τὴν Ξάνθου τῆς Ἐκάβης παρέδοσαν μητέρα. Adde schol. Victor. ad II, π, 718, ubi Asius, frater Hecubæ, filius esse dicitur Δύμαντος καὶ Εὐνόης νύμφης, ὡς Φερεκύδης, Ἀθηνίων δὲ Κισσέως καὶ Τηλεκλείας.

Pag. 95, fr. 101, lin. 1. — Pro : p. 163 lege p. 103. Lin. 9 lege κατενηγεγμένων ἐν τῇ τῶν γιγάν-

των. Verba corrupta : Λέγοι δ' ἂν καὶ περὶ ἄλλων πολλῶν Παλλαδίων, τοῦ τε κατὰ λόγον (sic cod. B; καταλυόμενον cod. D. ap. Dindorf. p. 320) τὸν αὐτόχθονα καὶ τῶν περὶ αὐτοφυρῶν (περὶ αὐτῶν γεφυρῶν cod. B.) καλουμένων κτλ., ex parte recte sanavit O. Müller. scribendo κατ' Ἀλαλχομενόν, uti monui ad Phylarch. fr. 79 p. 357. Quas vero de sequentibus protulerunt Müllerus et Luchtius conjecturas, ex longius a traditis recedunt quam ut verisimiles sint. Ego restituendum puto καὶ τῶν παρὰ [vel ἐπὶ] τῶν γεφυρῶν καλουμένων, quo ducit cod. B. et solennis vocum περὶ et παρὰ confusio. Cf. Joann. Lydus De mens. I, 21 : Διὰ τὸ ἐπὶ τῆς γεφύρας τοῦ Σπερχειοῦ ποταμοῦ ἱερατεύειν τῷ Παλλαδίῳ, sc. Gephyraei vocantur. Aliud in ponte Palladium habuit Attica.

Pag. 96, fragm. 105 bb : — Schol. II. ω, 617 : Φερεκύδης δὲ ἐν η'· « Ἡ δὲ Νιόβη ὑπὸ τοῦ ἄχρεος ἀναχωρεῖ εἰς Σίπυλον, καὶ ὄρῃ τὴν πόλιν ἀνεστραμμένην καὶ Ταντάλῳ λίθον ἐπικρεμάμενον, ἄρᾶται δὲ τῷ Διὶ λίθος γενέσθαι. Ῥεῖ δὲ αὐτῆς δάκρυα, καὶ πρὸς ἄρκτον ὄρῃ. » Nos cum Matthiæo Niobes historiam ad librum decimum retulimus. Quod falsum esse locus hic coarguit, nisi pro ἐν η' scribendum est ἐν ι'; certe de Amphione Niobes marito sermo fuisse perhibetur ἐν τῇ δεκάτῃ (fr. 102 a).

Pag. 98, fragm. 112. — Cf. Stephan. Byz. v. Τέως : Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τῆς Ἀθάμαντος θυγατρὸς Ἀρᾶς. Σκοπούμενου γὰρ τοῦ Ἀθάμαντος ἔνθα ἰδρύσει τὸν ναὸν, ἀθύρουσα, οἷα δὲ παῖς, ἐκ λίθων οἰκίαν δειμαμένη ἔλεγεν, « ἕως σὺ χῶρον ἐσκόπεις, τέως ἐγὼ πόλιν σοι ἐδειμάμην. » Καὶ διὰ τοῦτο ἡ πόλις οὕτω ὠνομάσθη.

Pag. 99. — Fragmentis sedis incertæ adde locum Strabon. X, p. 456 : Οὐτ' οὖν Δουλίχιον ἢ Κεφαλληνία (uti statuit Hellanicus fr. 108) καθ' Ὅμηρον, οὔτε τῆς Κεφαλληνίας τὸ Δουλίχιον, ὡς Ἀνδρῶν φησί... οὐδὲ Παλεῖς Δουλίχιον ὑφ' Ὀμήρου λέγονται, ὡς γράφει Φερεκύδης. — Apollon. De pronom. p. 82 Bekk. : Καὶ Φερεκύδης ἐν τῇ Θεολογίᾳ, καὶ ἔτι Δημόκριτος ἐν τοῖς Περὶ ἀστρονομίας καὶ ἐν τοῖς ὑπολειπομένοις συντάγμασι συνεχέστερον χρῶνται τῇ ἐμεῦ καὶ ἔτι τῇ ἐμέο. Alium Apollonii locum, quo Pherecydis mentio fit, v. in Addendis ad Hecataei fr. 371.

ANTIOCHUS. P. 184, fr. 15. — Hoc fragmentum ei potius vindicandum est Antiocho, qui τὰ κατὰ πόλιν μυθικά scripsit.

PHILISTUS. P. 187, fr. 16. — Pro : non constat, lege : v. ap. Aristot. Rhet. II, 20, 5; Horat. Ep. I, 10; Nicephor. Bas. Progymn. p. 424 ed. Walz.

Pag. 189. — Post fr. 45 inserte schol. Pindar. Ol. VI, 158, quem locum exscripsi in Timæi fr. 91, p. 215.

P. 190, fr. 46 ita emendandum esse censet doctissimus Piccolo : Δημοσθένην δὲ καὶ Νικίαν ἀποθανεῖν Τίμαιος οὗ φησιν ὑπὸ τῶν Συρακουσίων καταλευσθέντας (v. l. κελευσθέντας),... ἀλλ' Ἐρμοκράτους πέμψαντος, ἔτι τῆς ἐκκλησίας συνεστώσης, μαχαίριδας, ἀφ' ἐνὸς κελεύσματος (vgo :... συνεστώσης, καὶ δι' ἐνὸς τῶν φυλάκων κτλ.), τῶν φυλάκων παρέντων, αὐτοὺς δι' ἑαυτῶν ἀποθανεῖν. Sintenis dedit :... συνεστώσης, μηδενὸς τῶν φυλάκων παρόντος, αὐτοὺς κτλ.

TIMÆUS. Pag. 195, fr. 13, lin. 3. — Pro ἔβαλε, lege ἐνέβαλε. — Ib. p. 196 a, lin. 5, lege: ὧν ἐνέβαλε τότε κτλ... Ὑστερον δὲ ἀνελὼν κτλ... Οὗτοι δὲ ἀνεχόμενοι κτλ. Cf. Comes Natal. VII, p. 727.

Pag. 197, fr. 21. — Apud Syncellum lege Τίμαιος μὲν πρὸ ἧ' καὶ λ' τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος cum Dindorfio.

Pag. 199 a, lin. ult. fr. 29. — Dele : (scr. ἐπιτιθέναι). — Deinde adde schol. ad Platon. Remp. p. 347, qui reliquis accuratius rem narrat : Οἱ γὰρ τὴν Σαρδὼν κατοικοῦντες, ὡς φησι Τίμαιος, ἐπειδὴν αὐτοῖς καταγρηράσχωσιν οἱ γονεῖς καὶ νομίσωσιν ἱκανὸν βεβιωκέναι χρόνον, ἄγουσιν αὐτοὺς ἐπὶ τὸν τόπον, ἐν ᾧ μέλλουσι θάψαι, καὶ κεῖ λάκκους ὀρύξαντες ἐπ' ἄκρων χειλῶν τοὺς μέλλοντας ἀποθνήσκειν καθίζουσιν· ἔπειτα ἕκαστος αὐτῶν σχίζαν ἔχων τύπτει τὸν ἑαυτοῦ πατέρα καὶ εἰς τοὺς λάκκους περιωθεῖ· τοὺς δὲ πρεσβύτες χαίροντας ἐπὶ τὸν θάνατον παραγίνεσθαι ὡς εὐδαίμονας καὶ μετὰ γέλωτος καὶ εὐθυμίας ἀπόλλυσθαι. Ἐπεὶ οὖν γελαῖν μὲν συνέβαινε, οὐ πάνυ δὲ δ γέλως ἐπ' ἀγαθῷ τι ἐγένετο, παρὰ τοῖς Ἑλλήσι τὴν προκειμένην βῆθῆναι παροιμίαν. Multa de hoc proverbio conguessit Leutsch. ad Zenob. V, 85.

Pag. 200, fr. 37. — Præ ceteris conferendus erat Appianus Illyr. c. 2 : Πολυφύμῳ γὰρ τῷ Κύκλωπι καὶ Γαλατείᾳ Κελτὸν καὶ Ἰλλυριὸν καὶ Γάλαν παῖδας ὄντας, ἐξορμήσαι (φασὶ) Σικελίας, καὶ ἄρξαι τῶν δι' αὐτοὺς Κελτῶν, Ἰλλυριῶν καὶ Γαλατῶν λεγομένων. Cf. G. A. Schmidt *De fontibus veterum auctorum in enarrandis expeditionibus a Gallis in Macedoniam atque Græciam susceptis* (Berolini, 1834). Quo in libro auctor probare studet Diodorum, Trogum Pompeium sive Justinum et Pausaniam in exponendis Gallorum expeditionibus istis eodem esse usos fonte, hunc vero esse Timæum, qui in libris de Pyrrho Epirota res illas Galatarum per excursus narrasse videretur. Quod uti pernegari, sic affirmari nequit, quum certioribus argumentis probatio prorsus careat. Sic v. c. nihil obstat quin fons iste fuerit Menodotus Perinthius sive Samius, qui in

Hellenicis suis tempora ista tractavit, et quem inter fontes Diodori fuisse certo scimus, qui denique quum ex altero De Samii templi donariis opere etiam tanquam periegeta notus sit, præ ceteris aptus esse videatur, cui Pausanias se addixerit. Droysenius *Hellenism.* I, p. 650, etiam de Demochare cogitari posse dicit. Nec minus Agatharchides in præsto est.

Pag. 202, fr. 48. — Verba καὶ τεσσαράχοντα exterminari vult Clintonus F. H. II, p. 423 not.

Pag. 203, fr. 53. — De hoc computo Timæi v. Prolegg. p. LVI.

Pag. 204, fr. 57 a. — Zenobius I, 31 : Ἀρπαγὰ τὰ Κιννάρου. Ταύτης μὲν μέμνηται Καλλιμάχος ἐν Ἰάμβοις· Τίμαιος δὲ ἔφη ὅτι Κίνναρος ἐγένετο πορνοβόσκος Σελινούσιος. Πλουσιώτατος γοῦν ἐκ τῆς ἐργασίας γενόμενος, ζῶν μὲν ἐπηγγέλλετο τὴν οὐσίαν ἱερὰν τῇ Ἀφροδίτῃ καταλείψαι, τελευτῶν δὲ τὰ ὄντα προῦθηκεν εἰς ἀρπαγὴν. » Proverbii originem Lobeckius *Aglaoph.* II, p. 1031 enucleare studet. » LEUTSCH.

Pag. 207, fr. 64 extr. — Pro ἐπιπνὰς lege ἐπιπτάς. Deinde pro ἐκέλευσεν ἔαν censor Beckmanni Gotting. conj. ἐκέλευσε νικᾶν, notante Westermann in *Paradoxogr.* p. 61.

Pag. 211, fragm. 80 a. — Schol. Venet. ad Eurip. Hecub. 129 ed. Cobet. : Κοπίδας τε τὰς τῶν λόγων τέχνας (sc. ἔλεγον) ἄλλοι τε καὶ Τίμαιος, [δς] οὕτως γράφει· « Ὡστε καὶ φαίνεσθαι μὴ τὸν Πυθαγόραν εὐρόμενον [τὰ] τῶν ἀληθινῶν κοπίδων, μηδὲ τὸν ὑφ' Ἡρακλείτου κατηγορούμενον, ἀλλ' αὐτὸν Ἡράκλειτον εἶναι τὸν ἀλαζονεύμενον. » Cf. Etym. M. p. 529, 27 : Καὶ τὰς τῶν λόγων τέχνας κοπίδας ἔλεγον· « μὴ τὸν Πυθαγόραν εὐρομεν ὄντα (ὄντων cod. Havn.; l. εὐρόμενον τὰ τῶν) ἀληθινῶν κοπίδων. Post κοπίδων excidisse vox videtur.

Pag. 212, fr. 81. — V. not. ad Neanthis fr. 20, tom. III, p. 6.

Pag. 213, post fr. 87 vel alio quovis loco adde : Cicero De rep. III, 31 : *Urbs illa præclara* (Syracusæ), *quam ait Timæus Græcarum maximam, omnium autem esse pulcherrimam, arx visenda, portus usque in sinus oppidis et ad urbis crepidines infusi, viæ latæ, porticus, templa, muri, nihilo magis efficiebant, Dionysio tenente, ut esset illa res publica; nihil enim populi, et unius erat populus ipse.*

Deinde memoro locum Æliani, quem Timæo vindicarunt viri docti. Ælianus V. H. IV, 7 : Οὐκ ἦν ἄρα τοῖς κακοῖς οὐδὲ τὸ ἀποθανεῖν κέρδος, ἐπειδὴ μηδὲ τότε ἀναπαύονται· ἀλλ' ἡ παντελῶς ἀμοιροῦσι ταφῆς, ἡ καὶ, ἐὰν φθάσωσι ταφέντες, ὅμως καὶ ἐκ τῆς τελευταίας τιμῆς καὶ τοῦ κοινοῦ πάντων σωμάτων ὄρου, καὶ ἐκεῖθεν ἐκπίπτουσι. Λακεδαιμόνιοι γοῦν Πausανίαν μηδίσαντα, οὐ μόνον λιμῷ ἀπέκτειναν, ἀλλὰ γὰρ καὶ

τὸν νεκρὸν ἐξέβαλον αὐτοῦ ἐκτὸς τῶν ὄρων, [ὥς?] φησὶν Ἐπιτιμίδης.

« Crediderim cum Scheffero, Fabro, Kuhnio intelligi Timæum, qui nomine Epitimæi ob continuas obrectationes fuit appellatus, eoque nomine citatus etiam ab Athenæo VI, 20. Facile autem ἐπιτιμαῖος potuit corrumpi in ἐπιτιμίδης, nisi quis malit credere, ut facit Kuhnus, consulto ita appellatum ab auctore ea forma, qua supra (III, 7) δυσμενίδας vocavit, qui erant proclives in malevolentiam h. e. δυσμενείας. » PERIZONIUS. Ceterum hæc longius petita esse videntur. Quodsi Timæum Ælianus citavit, cur, quæso, id fuisset voce ista utens, quæ fidem imminueret rei, qua placitum suum auctor illustrandum esse ducit? Accedit quod nomen, quale est in codd., nihil offendit. Novimus certe e Diog. II, 86 Epitimidem philosophum Cyrenæum, qui ipse forsitan librum scripsit qualem Περὶ παλαιᾶς τρυφῆς Aristippus Cyrenæus scripsisse dicitur.

Pag. 215, fr. 91 a, lin. 4. — Dele illud: (*leg. σθ'*); nam numerus, quem libri mss. præbent, etsi corruptissimus esse videatur, nihilominus bene habet. V. *Fragm. chronol.* p. 125.

Pag. 223, fr. 119 a. — Schol. Æschin. p. 751 ed. Reisk.: Τίμαιος γὰρ ἐν τῇ ζ' (1. ἐν τῇ ις') ἱστορεῖ γυναῖκά τινα, Ἱμεραίαν τὸ γένος, ἰδεῖν ὄναρ ἀνιοῦσαν αὐτὴν εἰς τὸν οὐρανὸν πρὸς τινος ἄγεσθαί θεασομένην τὰς τῶν θεῶν οἰκήσεις. Ἐνθα ἰδεῖν καὶ τὸν Δία καθεζόμενον ἐπὶ θρόνου, ὑφ' οὗ ἐδέδετο πυρρὸς τις ἄνθρωπος καὶ μέγας ἀλύσει καὶ κλοιῷ. Ἐρέσθαι οὖν τὸν περιάγοντα ὅστις ἐστίν· αὐτὸν δὲ εἰπεῖν « ἀλάστωρ ἐστὶ τῆς Σικελίας καὶ Ἰταλίας· καὶ εἴπερ ἀφελθῇ, τὰς χώρας διαφθερεῖ. » Περιαναστᾶσαν δὲ χρόνοις ὑστέροις ὑπαντῆσαι τῷ Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ μετὰ τῶν δορυφόρων, καὶ ἰδοῦσαν ἀνακραγῆναι ὡς οὗτος εἴη ὁ τότε δειχθεὶς· καὶ ἅμα ταῦτα λέγουσαν πεσεῖν εἰς τοῦδαφος ἐκλυθεῖσαν· μετὰ δὲ τρίμηνον οὐκ ἔτι ὀφθῆναι τὴν γυναῖκα μηδενὸς τοῦτο ἱστορήσαντος (? ἱστοσοστήσαντος apogr. Goens.). Cf. Valerius Max. I, 7, 6: *Intra privatum autem habitum Dionysio Syracusano adhuc se continente, Himeræ quædam non obscuri generis femina inter quietem opinione sua cælum conscendit, atque ibidem, deorum omnium lustratis sedibus, animadvertit prævalentem virum flavi coloris, lentiginosi oris, ferreis catenis vinctum, Jovis solio pedibusque subjectum: interrogatoque juvene, quo considerandi cæli duce fuerat usa, quisnam esset, audit illum Siciliæ atque Italiæ dirum esse fatum, solutumque vinculis, multis urbibus exitio futurum. Quod somnium postero die sermone vulgavit. Postquam deinde Dionysium inimica Syracusarum libertati capitibusque insontium infesta fortuna cælesti custodia liberatum, velut fulmen*

aliquod, otio ac tranquillitati iniecit, Himeræorum mœnia inter effusam ad officium et ad spectaculum ejus turbam intrantem ut adspexit, hunc esse quem in quiete viderat, vociferata est. Id cognitum tyranno, curam tollendæ mulieris dedit.

Suidas (et Phot.): Ἱερείας ἐνύπνιον. Ἄλλοι δὲ φασὶ δεῖν μᾶλλον Ἱμεραίας ἐνύπνιον λέγεσθαι. Ἱμεραία δὲ γραῦς τις, ὡς φασιν, ὄραν ἑαυτὴν ἐδόκει ἀναγομένην εἰς οὐρανοῦς· καὶ δῆτα ἐλθοῦσαν εἰς τὰ τοῦ Διὸς οἰκήματα θεάσασθαι ἄνδρα πυρρὸν, δεδεμένον ἀλύσει σιδηρᾷ ὑπὸ τὸν βασιλέως θρόνον· πυθομένην δὲ τίς εἶη, ὁ ἀλάστωρ, ἀκοῦσαι, τῆς Σικελίας. Τὸ μὲν ἐνύπνιον ἐν τούτῳ· ὕστερον δὲ χρόνοις ἰδοῦσα τυραννοῦντα τὸν Διονύσιον τό τε ὄναρ πολλοῖς διηγήσατο, καὶ αὐτὸν εἶναι τὸν τεθεαμένον ἀπήγγειλεν· ἦν ὀργισθεὶς ἀπέκτεινε Διονύσιος. Cf. Bekk. An. p. 266, Proverb. Coislin. 267 et Heraclides Pont. ap. Tertullian. p. 346 ed. Rigalt. (V. tom. II, p. 200, not. Eustath. in Hom. II. p. 1213, 6. Suidas v. Ἱμεραία.)

Pag. 224 a, lin. 4, ad fragm. 123 adde quæ in antec. Marcellinus ait c. 25: Μὴ πειθόμεθα Τιμαίῳ λέγοντι ὡς φυγὼν (Θουκυδίδης) ὤκησεν ἐν Ἰταλίᾳ. Cf. Krüger. *Leben d. Thucyd.* p. 51.

Pag. 225, fr. 129 a. — Plutarchus Dion. 35, postquam de morte Philisti Timonidis narrationem memoraverat (v. Timon. fr. 2, tom. II, p. 83, et Ephori fr. 152), pergit: Ἐτι δὲ μᾶλλον ἐφυβρίζων ὁ Τίμαιος ἐκ τοῦ σκέλους φησὶ τοῦ χωλοῦ τὰ παιδάρια τὸν νεκρὸν ἐφαψάμενα τοῦ Φιλίστου σύρειν διὰ τῆς πόλεως, χλευαζόμενον ὑπὸ τῶν Συρακουσίων πάντων, ὁρώντων τοῦ σκέλους ἐλκόμενον τὸν εἰπόντα, μὴ δεῖν ἐκ τυραννίδος φεύγειν Διονύσιον ἵππῳ ταχεῖ χρώμενον, ἀλλὰ τοῦ σκέλους ἐλκόμενον. Καίτοι τοῦτο Φίλιστος, ὡς ὑφ' ἑτέρου λεχθὲν, οὐχ ὑφ' αὐτοῦ, πρὸς Διονύσιον ἐξήγγειλεν. Cf. Prolegg. p. XLVI.

Pag. 225, fr. 133. — Plenius exhibendum erat hunc in modum: Διασύρας ὁ Πολύβιος τὸν Τίμαιον ἐν πολλοῖς, αὐθὶς φησὶ· « Τίς ἂν ἔτι δοίη συγγνώμην τοῖς τοιούτοις ἁμαρτήμασιν, ἄλλως τε καὶ Τιμαίῳ τῷ προσφυσμένῳ τοῖς ἄλλοις πρὸς τὰς τοιαύτας παρωνυχίας; ἐν αἷς Θεοπόμπου μὲν κατηγορεῖ κτλ.

P. 230 ad fr. 145. — Cramer. An. Paris. IV. p. 86: Ἀγαθοκλῆς. Οὗτος ἐγένετο τύραννος, καὶ, ὡς λέγει Τίμαιος, κατὰ τὴν πρώτην ἡλικίαν κοινὸς πόρνος, ἕτοιμος τοῖς ἀκρατεστάτοις.

EPHORUS. Pag. 235, fr. 8. — Addenda erant quæ sequuntur apud Theonem: καὶ περὶ τοῦ Ἀριστοδήμου, ὡς ἐτελεύτησε κεραυνόβλητος. Idem paullo post: Πλείῳ δὲ ἔχομεν παρὰ τῶν ἄλλων ἱστορικῶν λαβεῖν· παρὰ μὲν Ἐφόρου ἐκ τῆς πρώτης τὰ περὶ τὴν διαίρεσιν τῆς Πελοποννήσου κατὰ τὴν τῶν Ἡρακλειδῶν κάθοδον.

Pag. 237, fr. 8. — Cf. Diodori fr. 4 in Exc. De insidiis.

Ibid. fr. 18. — Cf. Nicolai Dam. fr. 35.

Ibid. fr. 19. — De Strabonis verbis postremis in codd. misere mutilis vide nunc edit. Crameri p. 163.

Ibid. fr. 20. — Cf. Nicolai fr. 39.

Pag. 242. — Ante fr. 31 insere schol. Aristid. p. 11, 17 ed. Dindorf.: Οἱ δὲ τὰς ἀποικίας κατ'ἀλέγουσιν] Εἰς Ἐφορον ἀποτείνεται, ὅς περὶ τῆς Ἰωνικῆς ἀποικίας ἔγραψε.

Pag. 251 b, lin. 3 ab ima. — Pro σιδηρῶν Tyrwhitt. conj. ἀσιδήρων. Heraclides Pont. fr. 3 habet ξύλα.

Pag. 256, fr. 70. — Locum Etym. M. etiam exhibet schol. II. in cod. Parisin. 2556 ap. Cramer. Anecd. Paris. III, p. 119; ibi vero pro τοῦνομα Ὑῖον bene legitur τοῦνομα Ὑρ, et pro Ἐφορος ἐν τῇ Εὐρώπῃ habes Ἐφ. ἐν τοῖς Εὐρύμασιν, qui libri titulus rei narratæ bene convenit. « Idem scholion videtur habere codex Neapolit. 159. V. Salvat. Cyrill. Catal. codd. gr. reg. Bibl. Borbon. p. 141. » CRAMER. In hoc cod. Neap. legitur υῖον, sicuti ap. Etym. M., teste Salvat. l. l.

Pag. 264, fr. 109. — Apud Theonem in Progymn. pro vulgata ἐν τῇ ἐνδεκάτῃ τῶν ἱστοριῶν, marg. Vict. habet ἐν τῇ πέμπτῃ, notante Walzio in Rhett. Gr. I, p. 161. Apud Joann. Lydum fr. 108 leg. ἐν τῇ πρώτῃ. Nullus dubito quin hæc de Nili incrementis fragmenta ad librum *quintum*, quem geographicum fuisse constat, ex marg. Vict. auctoritate referenda sint. Contra vero fragmentum ex libro undecimo, ni fallor, desumptum præbent scholia in Aristid. p. 515, de Cimone: Γυναῖκα δὲ εἶχεν Ἰσοδίκην. Καλλίας δὲ, ὁ υἱὸς αὐτοῦ, κατέβαλεν ὑπὲρ αὐτοῦ πεντήκοντα τάλαντα· κατέβαλε δὲ ἐπὶ τῷ πρὸς γάμον λαβεῖν τὴν Ἐλπινίκην... Ἐφορος δὲ ἐν τῇ πρώτῃ (l. ἐν τῇ ια') φησὶν ἐκτίσαι αὐτὸν τὰ πεντήκοντα τάλαντα, γήμαντα γυναῖκα πλουσίαν. Verba ὁ υἱὸς αὐτοῦ num scholiastæ stupori debeantur, an corrupta sint, nescio. De Miltiade Ephorum libro X egisse constat. Probabilis igitur nostra verborum ἐν τῇ πρώτῃ correctio.

Pag. 269 adde: (Fragm. 125 a.) Schol. Odys. γ, 215: Ἐν τῇ ἐξακαιδεκάτῃ (sic) ἱστορεῖ Κλεοφῶρος περὶ τοὺς θεοὺς, πολλάκις μεθίστησαν τοὺς βασιλεῖς μαντεῖα. Ibi Bœckhius (notante Buttmanno in Ad-dend. p. 569) scrib. censet: ἱστορεῖ δ' Ἐφορος περὶ τοῦδε, ὡς πολλάκις κτλ.

Pag. 270, fr. 28. — Ad locum Clementis adde: Bekker. Anecd. p. 782: Φοινίκηια δὲ τὰ γράμματα ἐλέγοντο, ὡς φησιν Ἐφορος ὁ Κυμαῖος καὶ Ἡρόδοτος, ἐπεὶ Φοίνικες εὗρον αὐτά. Ibid. p. 783: Τῶν στοιχείων εὕρετὴν ἄλλοι τε καὶ Ἐφορος ἐν δευτέρῳ Κάδμῳ

φασί. — Deinde in schol. Homer. post παρέδωκεν Ἀθηναίοις lege: ἐπὶ ἄρχοντος Εὐκλήτου (l. Εὐκλείδου), ὡς φησιν Ἐφορος.

Pag. 274, fragm. 150 a. — Tertullian. De anima c. 46: *Philippus Macedo, nondum pater, Olympiadis uxoris naturam obsignasse viderat annulo. Leo erat signum. Crediderat præclusam genituram, opinor, quia leo semel pater est. Aristodemus vel Aristophon* (deb. *Aristander* vates, v. Plutarch. Alex. c. 2) *conjectans imo nihil vacuum obsignari, filium et quidem maximi impetus portendi. Alexandrum qui sciunt, leonem annuli recognoscunt. Ephorus scribit. Retuli hæc ad finem libri XXIX. Quodsi ad initium libri XXX referre malis, nihil refragor.*

Pag. 274 post fragm. 152. — Insere quæ exscripsi tom. II, pag. 88 a, ex scholiis Venet. II. XIII, 301, ubi laudatur Demophili liber tricesimus.

Pag. 276, fr. 161. — De loco Harpocrationis v. not. ad Aristotelis fr. 177, tom. II, p. 159.

Pag. 277, b, fragm. 164. — In Syncelli loco, scribendum puto :: οὗ Ἐφορος ἀνέψιον καὶ [οὐ] σύγχρονον Ὅμηρον φησι. — Ceterum adde Chronic. Anonym. cod. Parisin. 854 in Crameri Anecd. Par. II, p. 227: οὗ (sc. τοῦ Σαμουήλ) τρισκαίδεκάτου ἔτους ἐνεστῶτος (i. e. sec. Euseb. ann. Abrah. 913, a. C. 1103), γίνεται ἡ τῶν Ἡρακλειδῶν καθόδος ἐν Πελοποννήσῳ, ληξάντων τῶν Πελοπιδῶν. Ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις καὶ Ὅμηρον τὸν ποιητὴν τὴν Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσσειαν ἐκθέσθαι. Οὐκ ἀγνοοῦμεν οὖν ὡς Ἐφορος καὶ τινες ἄλλοι τῶν συγγραφέων πολλαῖς γενεαῖς ὑστερεῖν αὐτὸν φασιν· οὐδ' ὡς ἔνιοι γεγράφασιν Ἡσιόδῳ τῷ ποιητῇ συνηκμακότα· οὐ μὴν ἡμεῖς γε τούτοις συγκατατιθέμεθα, καθὼς Διόδωρος ἀποδείκνυσσι τοῦτον πρὸ τῆς Ἡρακλειδῶν καθόδου τετελευκότα.

Hieronymus in Chron.: *Agrippa apud Latinos regnante* (Nº 1102-1141=915-876 a. C.), *Homerus poeta in Græcia claruit, ut testatur Apollodorus grammaticus et Ephorus* (Euphorbus vgo) *historicus, ante urbem conditam CXXIV* (l. CXXXVI), *et, ut Cornelius Nepos, ante Olympiadem primam annis C.* Nihil in his adeo corruptum est; dissensus inde ortus, quod Cornelii et Ephori de condita Roma sententiæ confunduntur. V. Fragg. Chron. p. 126 sq.

P. 277. Fragmentis Ephori subijce locum Hom. Epim. in Crameri An. Oxon. I, p. 340: Τὰ δὲ τῷ ο παραληγόμενα βαρύνεται μονογενῇ ὄντα· ὦτος, χλωτός, Δῶτος, ὄνομα αὐλητοῦ, νῶτος· καὶ γὰρ τούτου ἡ χρῆσις· καὶ τὸ μὲν οὐδέτερον πολὺ, τὸ νῶτον, ἤδη δὲ καὶ τὸ ἀρσενικὸν ἱστορεῖται παρὰ Ξενοφῶντι καὶ Ἐφῶρῳ. V. Steph. Thes. v. νῶτον.

Aliud fragmentum ex Eustathio ad Od. ζ', 149, petitum dedimus in Prolegg. p. lxi, not.

THEOPOMPUS. Pag. 278 ad fragm. I. — Cf. Herodot. VIII, 126. Ex eadem epitome Herodoti, quæ sub Theopompi nomine circumferebatur, fluxisse videntur hæc : Suidas : ἔμπηρα, πεπηρωμένα. « Αἱ δὲ γυναῖκες ἔτικτον ἔμπηρα καὶ τέρατα · οἱ δὲ τῶν τετολημένων σφίσι λήθην καταχέαντες ἦγον εἰς Δελφούς. » Eorundem particulam iterum Suidas affert v. λήθην. Contulit hæc Wesselingius cum Herodoteis lib. I, 167. « Arbitror, inquit, ex Theopompi epitome Herodoti hæc venisse. Falli possum opinione; sunt tamen ejusmodi, ut hinc propagata dejerares. » Suffragantur Valckenarius in Adoniazus. p. 260 et Frommel. in Creuzeri Melet. III, p. 138. — Ex eadem epitome Wesselingius ad Herod. VI, 75, fluxisse putat quæ Suidas habet v. κατεχόρδησεν, ἀνεῖλεν, ἐξηνάριζεν. « Εἴτα τῶν φρενῶν ἐξέπλευσε, καὶ μανεῖς ἑαυτὸν μαχαίρᾳ κατεχόρδησε. » Wesselingium sequitur Frommel. l. I. p. 163. Parum probabilem hanc sententiam esse censet Bernhardyus ad Suid. « Probo Hemsterhusium, ait, qui hæc retulit ad Ælianum in v. Ἐξέπλευσεν, ubi persimilis exstat dictio. » — Cum fragm. 2 et 3 cf. Herodot. I, 192 et IV, 95.

Pag. 280, fr. 16. — Cf. schol. Thuc. III, 29 : Ἐμβάτρων, τὸ στενὸν τὸ μεταξὺ Χίου καὶ Ἐρυθρᾶς.

Pag. 281, ad fr. 23. — Conjecturam Wichersii Τάχος ἔπεμψε scribentis pro οἱ Θάσιοι ἔπεμψαν impugnat C. Volckmarius meus (De Xenophontis Hellenicis Gotting. 1837, p. 11). « Excederet omnino, inquit, expeditio Agesilai Ægyptiaca Hellenicorum Theopompi finem, quæ ad pugnam Cnidiam perducta erant. » Hoc quidem parum me movet, quum de Agesilai expeditione Ægyptiaca etiam in tertio Hellenicorum libro (fr. 11) sermo fuerit, adeo ut appareat, Theopompum de moribus Agesilai exponentem anticipando hæc attulisse; quod idem fieri poterat nostro loco. Gravioris autem momenti est, quod deinde subjicit Volckmarius : « Tum vero, quum in antecedente libro Theopompus Lysandri mortem (an. 395) retulisset, undecimo hoc Agesilai ex Asia reditum (394) narratum esse probabile est; id quod confirmatur Trallum mentione (fr. 25), cum quo Thraciæ populo Agesilaus pugna conflixit in itinere illo (Plut. Ages. c. 16). » Unde hoc certe colligas, nihil esse apud Athenæum mutandum, quum Thasi mentio non possit offendere. Quodsi quid erratum est, error ipsius fuerit Athenæi, qui ad Thasios retulerit, quod Theopompus data occasione in Hellenicis de Ægyptiis dixerat, eo sc. loco, ubi de Agesilao ad Thasum morante agebatur. Quamquam nihil impedit quin eadem res et Thasiis et Ægyptiis acciderit.

Pag. 282 post fr. 25. — Hellenicorum fragmentis adde Schol. Venet. in Eurip. Androm. I, ubi postquam e Dicæarcho Thebas Hypoplacias, e Philea Thebas Thessalicas auctor memoraverat, pergit : Θεόπομπος δὲ ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς καὶ περὶ τὴν Μυκάλην * ἄλλας (l. Θήβας ἄλλας) εἶναί φησι· ταύτας δὲ Μιλησίους ἀλλάξασθαι πρὸς αὐτούς (αὐτούς?). Cf. Steph. Byz. v. Θήβη· τρίτη Θεσσαλίας τῆς Φθιώτιδος· τετάρτη ἐν Κιλικίᾳ Ὑποπλακία, πλησίον τῆς Τροίας... πέμπτη Ἰωνίας κατὰ Μίλητον. Thebes in Asia campum commemorat Xenophon Hellen. IV, 1, 41.

Pag. 283, fr. 30. — Pro τοῦ Κλεοδάτου lege τοῦ Κλεοδαίου.

Pag. 285, fr. 48. — Cum Stephani loco cf. fr. 173.

Pag. 286. — Post fr. 61 adde Polluc. X, 161 : Σάγματα μὲν οὖν ὑποζυγίων κατὰ τοὺς πολλοὺς ἐν τῷ πέμπτῳ Φιλιππικῶν ἔστιν εὐρεῖν. Scribendum aut παρὰ Θεοπόμπῳ ἐν τῷ π., aut κατὰ τοὺς πολλοὺς ἐν τῷ πέμπτῳ [τῶν Θεοπόμπου] Φιλιππικῶν, uti statuit Meinek. Frag. Com. IV, p. 440, monens nomen Theopompi quum haud raro in codicibus Θεόπεμπος scribatur (v. c. ap. Diog. Laert. III, 40), post πέμπτῳ facile excidere potuisse.

Pag. 288 a, lin. 2. — Pro Ἀρίσταρχος καὶ Θεόπομπος Prellerus ad Polemon. p. 59 scribendum esse conjecit, Ἀριστοτέλης καὶ Θεόφραστος; causam idoneam non perspicio.

Pag. 291, fr. 83. — Pro Πενειὸς l. Πηνειός.

Pag. 292. — Fragmentis libri noni addenda sunt, quæ de Alexandro Pheræo in mare demerso leguntur apud schol. Il. ω, 428, siquidem hæc ad nostrum historicum, non vero ad grammaticum sive mythologum cum Welckero referenda esse putaveris. Vide locum in Theopompi fr. 339, p. 332. Sane quidem ego quoque nunc dubito, num Chius historicus ista de morte Pheræorum tyranni tradiderit, quum Xenophon Hellen. VI, 4, 36, nonnisi ebrium interfectum esse tradat, et Diodorus quoque καταπόντωσιν illam ignorasse videatur, XVI, 14, 1 (Ἀλέξανδρος δὲ Φερῶν τύραννος ὑπὸ τῆς ἰδίας γυναῖκος Θήβης καὶ τῶν ταύτης ἀδελφῶν Λυκόφρονος καὶ Τισιφόνου ἐδολοφονεύθη). Ceterum ad Theben uxorem tyranni referenda puto ea, ἃ γέγραφε περὶ τῆς Θήβης Θεόπομπος (fr. 294), quæque inter illustria narrationum exempla memorat Plutarchus; ac, nisi fallor, Conon c. 50 (p. 150 ed. Westerm.) suam de Thebe narrationem e Theopompo mutuatus est. — In scholio Homeri quum Alexander præcipuo cultu Bacchum prosecutus esse dicatur, Cratini fabulam Διονυσιαλέξανδρον ad Pheræum istum tyrannum spectare acute conjecit Meineke Hist. crit. Com. p. 413.

Pag. 293, ad fr. 94. — Cf. Heraclides fr. 1, § 8, tom. II, p. 209.

Pag. 296, ad fr. 111. — Cf. Böeckh. *Manetho* p. 366.

Pag. 295, fragm. 109 a. — Strabo VIII, p. 374 extr. : Μεταξὺ δὲ Τροϊζήνος καὶ Ἐπιδαύρου χωρίον ἦν ἐρυμνὸν Μέθανα καὶ χερρόνησος ὁμώνυμος τούτῳ· παρὰ Θουκυδίδῃ δὲ ἐν τισιν ἀντιγράφοις Μεθώνη φέρεται ὁμώνυμος τῇ Μακεδονικῇ, ἐν ᾗ Φίλιππος ἐξεκόπη τὸν ὀφθαλμὸν πολιορκῶν· διόπερ οἶεται τινὰς ἐξαπατηθέντας ὁ Σκῆψιος Δημήτριος τὴν ἐν τῇ Τροϊζῇνι Μεθώνῃν ὑπονοεῖν, καθ' ἧς ἀράσασθαι λέγεται τοὺς ὑπ' Ἀγαμέμνονος ναυτολόγους, μηδέποτε παύσασθαι τειχοδομεῖν, οὐ τούτων, ἀλλὰ τῶν Μακεδόνων ἀνανευσάντων, ὥς φησι Θεόπομπος· τούτους δ' οὐκ εἰκὸς, ἐγγὺς ὄντας, ἀπειθῆσαι. Hæc eo loco protulit Th., quo de Methone a Philippo obsessa sermo erat. Ol. 106, 4. Cf. Diodor. XVI, 34.

Pag. 297. Fragm. 119 a. — Lexici rhet. fragm. ad calcem Photii Lex. p. 675, 2 ed. Dobr., sive p. 29 ap. Mauriti. Meier., qui separatim hoc fragmentum edidit Halæ 1843 : Ἀγγαροὶ δὲ οἱ πρεσβευταί (sc. apud Persas vocantur). Θεόπομπος ἐν τῇ τρισκαιδεκάτῃ οὕτως· « Κατέπεμψε πρέσβεις, οὓς ἐκεῖνοι ἀγγάρους καλοῦσιν. » Εἰρηναῖοι δὲ ἐν τῷ ὑπομνήματι τῷ εἰς Ἡρόδοτον φησι καλεῖσθαι τοὺς ἐκ διαδοχῆς βασιλικούς γραμματεφόρους, ἀγγάρους· ὅθεν καὶ τὸ εἰς βασιλικὰς ἀπάγειν τι χρεῖας ἀγγαρεύειν λέγομεν· καὶ τὸν ἀγγελιαφόρον, ἀγγαρον καὶ ἀγγαριον ἐντεῦθεν· καὶ τὸ ὑπηρετεῖν, ἀγγαρεύειν. « Decimus tertius Philippicorum Theopompi liber quum bella a Persis tum sub Artaxerxe Memnone contra Acorin tum sub Artaxerxe Ocho contra Tachum gesta comprehenderit, profecto non hic deerat opportunitas de angaris dicendi. » MEIER. Quæ antecedunt vide in Nymphidis fragm. 12, tom. III, p. 14.

Pag. 298, ad fr. 120. — Decimo tertio vel alio libro, in quibus de rebus in Ægypto gestis sermo erat, de Nili incrementis eorumque causis Theopompus egisse videtur. Nam de his Theopompum una cum Ephoro laudat Diodorus I, 39 (v. Ephor. fr. 108, p. 164) et Plutarch. De plac. philos. IV, 1,

Pag. 297. — Apud schol. Aristoph. Avv. 363 de Cilliconte qui Syrum patriam Samiis prodiderit, laudatur Θεόφραστος ἐν τῷ 17 τῶν ἱστοριῶν. Reponendum esse Theophrasti loco Theopompum recte procul dubio censet Prellerus ad Polemon. p. 59. Locum hunc, quem exscripsimus in Mæandrii fragm. 1, tom. II, p. 334, insere post fragm. 122.

Pag. 302, fr. 140 a. — Scymnus Chius v. 369 :

Εἴτ' ἔστιν Ἀδριανὴ θάλαττα λεγομένη.
Θεόπομπος ἀναγράφει δὲ ταύτης τὴν θέσιν,
ὥς δὴ συνισθμίζουσα πρὸς τὴν Ποντικὴν

νήσους ἔχει ταῖς Κυκλάσιν ἐμπερεστάτας,
τούτων δὲ τὰς μὲν λεγομένας Ἀψυρτίδας
Ἠλεκτρίδας τε, τὰς δὲ καὶ Λιθυρινίδας.
Τὸν κόλπον ἱστοροῦσι τὸν Ἀδριατικὸν
τῶν βαρβάρων πλῆθος τι περιοικεῖν κύκλῳ
ἐκατὸν σχεδὸν μυριάσι πεντήκοντά τε
χώραν ἀρίστην νεμομένων καὶ καρπύμην·
διδυμητοκεῖν γάρ φασι καὶ τὰ θρέμματα.
Ἄῃρ διαλλάττων δὲ παρὰ τὸν Ποντικὸν
ἐστὶν ὑπὲρ αὐτοὺς, καίπερ ὄντας πλησίον·
οὐ γὰρ νιφετώδης οὐδ' ἄγαν ἐψυγμένος,
ὕγρὸς δὲ παντάπασιν διὰ τέλους μένει,
ὀξὺς ταραχώδης ὢν τε πρὸς τὰς μεταβολὰς,
μάλιστα τοῦ θέρους δὲ, πρηστήρων τε καὶ
βολὰς κεραυνῶν τοὺς τε λεγομένους ἐκεῖ
τυφῶνας. Ἐνετῶν δ' εἰσὶ πεντήκοντά που
πόλεις ἐν αὐτῷ κείμεναι πρὸς τῷ μυχῷ,
οὓς δὴ μετελθεῖν φασιν ἐκ τῆς Παφλαγόνων
χώρας κατοικῆσαι τε περὶ τὸν Ἀδρίαν.

Pro Θεόπομπος codex Parisinus habet θεόπεμπος. Plura exscripsi quam diserte Theopompo tribuuntur. Nimirum totum hunc locum ex eodem fluxisse auctore arguit quæ in posteriore parte continuatur Adriaticæ et Ponticæ regionis comparatio, porro Theop. fr. 142 de agrorum ad Adriaticum mare fertilitate; denique rem conficiunt Scymni verba καίπερ ὄντας πλησίον; nam Theopompi opinionem, mare ad Pontum Euxinum adeo vicinum esse mari Adriatico ut ex monte quodam utrumque possit conspici, notat Strabo in Theop. fr. 140.

Pag. 306, ad fragm. 167. — Cf. Meier. De bonis damnat. p. 108 sqq.

Ibid. fragm. 169, lin. 9. — Lege : Ἀρχίνος ὁ Ἀθηναῖος, et paullo post : ἔτεσι πρὸ τοῦ Εὐκλείδου καὶ ἐπὶ Εὐκλέους.

Pag. 307, fr. 173. — Pro Ζειρενία leg. Ζειρινία.

Pag. 309. — Silubet, addas post fragm. 184 locum Natalis Com. VII, 12, ubi de Gorgonibus laudatur *Nymphodorus libro tertio Historiarum et Theopompus libro XXVII* (V. Nymphod. fr. 22, tom. II, p. 381).

Pag. 311. — Cum fr. 194 cf. Ephori fr. 58, p. 248.

Ibid. fragm. 200 a. — Ælius Promotus Ms. ap. Schneider. ad Nicandr. Alex. pag. 623 : Τὸ ἀκόνιτον φύεται μὲν ἐν Ἀκόναις· λόφος δὲ ἐστὶν ἐν Ἠρακλείᾳ οὕτω καλούμενος Ἀκόναι, ὥς ἱστορεῖ Θεόπομπος καὶ Εὐφορίων ἐν Ξενίῳ (fr. 28 Meinek.). Cf. Steph. Thesaur. v. ἀκόνιτον.

Pag. 312. — Ad fragmenta libri 39 adde quod apud schol. Thuc. VI, 4, 3, Theopompus inter auctores laudatur qui de Gela urbe ab Antiphemo ex jussu oraculi condita dixerint. Quod fieri potuit in excursu isto peramplo de rebus Dionysii senioris, qui Gelorum res ordinavit an. 406

(Diodor. XIII, 93, 1). Scholium illud vide in Ad-
dendis ad Hellanicum.

Pag. 321, fragm. 249 a. — Steph. B : Μελινοφά-
γοι, ἔθνος Θράκης. Ξενοφῶν ἐν Ἀναβάσεως ἐβδόμῳ
(7, 5, 7) καὶ Θεόπομπος ἐν τῷ τεσσαρακοστῷ ἐννάτῳ.

Pag. 321. — Cum fragm. 252 cf. Heraclidis
Pont. fr. 5, tom. II, p. 212.

Pag. 323, fr. 264, lin. 3. — Lege : ὅσον τετραρά-
χοντα σταδίου, διορίζειν δὲ τοὺς Ἀμβρουσεῖας κτλ.;
mox lin. 7. leg. : [Ἀδύλιου ὄ]ρους; sicuti paullo
post pro τὸ δὲ Δάυλιον leg. τὸ δὲ Ἀδύλιον, coll. Pli-
nio H. N. IV, 12, 7. V. Strab. edit. Cramerii.
tom. II, p. 283. Alteram lacunam Müllerus *Min.*
p. 35 explendam censet hunc in modum : ἀπολει-
πόντων [τῶν ἀντικρὺ ὄ]ρίων.

Pag. 325, fr. 278. — Cf. Clitarchi fr. 21 in
Scriptt. rerum Alexandr. p. 83. — In titulo se-
quentis fragmenti 279 l. διατριβή pro διατριβῆς.

Pag. 326, fr. 282. — Ap. schol. Aristoph. pro
Θεόπομπος post Ruhnkenium Dindorfius recte re-
stituit Θεόφραστος, collato Porphyrio De abst.
II, 21, ubi eadem Theophrasto vindicantur.

Pag. 327. — Ad fr. 288 adde : Quæ lectio com-
mendatur etiam loco Pseudo-Aristotelis *Mirab.*
auscult. c. 131, ubi : ἐν δὲ Κύκλωσι (sic) τοῖς
Θραξὶ κρηνίδιον ἔστιν ὕδωρ ἔχον, ὃ τῇ μὲν ὄψει καθα-
ρὸν καὶ διαφανὲς καὶ τοῖς ἄλλοις ὁμοιον, ὅταν δὲ πῆ-
τι ζῶν ἐξ αὐτοῦ, παραχρῆμα διαφθείρεται.

Pag. 328, fr. 295 not. — Quæ Wichersius
e Theopompo deprompta suspicatur, petita sunt
ex Ione Chio. Cf. Ionis fr. 13, tom. II, p. 50.

Pag. 329. — Post fr. 297 adde Plutarch. De
Pyth. orac. p. 403, E., quem locum habes in Phi-
lochori fr. 195, p. 416.

Pag. 329, fr. 299 ad comicum Theopompum
pertinet. V. Prolegg. p. LXV not.

Pag. 329, fr. 303 a. — Steph. Byz. : Ἀδράνη,
πόλις Θρακικῆ, ἥ μικρὸν ὑπὲρ τῆς Βερενίκης κεῖται, ὡς
Θεόπομπος. Πολύβιος δὲ διὰ τοῦ ἡ' τὴν μέσσην λέγει ἐν
τρισκαίδεκάτῃ, Ἀδρήνη. De Adrane Thraciæ urbe
non constat; neque video quomodo Theopompus
urbis alicujus Berenices mentionem facere potue-
rit. Locus haud dubie corruptus.

Pag. 330. — Post fr. 325 insere : Photius v.
τετύχηκε : Τὸ μέντοι γε γράφηκεν παρὰ Θεοπόμῳ
καὶ ἑτέροις βάρβαρον. « Historicum enim περὶ τὰς λέ-
ξεις ῥάθυμον fuisse præter alios monuit etiam Dio
Chrysostom. Or. XVIII, p. 479 R. Non dissimu-
landum tamen etiam Theopompi comici orationem
habere non adeo rara labentis Atticismi indicia. »
Meinek. Hist. crit. Com. p. 243.

PHYLARCHUS. Pag. 336, fr. 10. Eadem ex
Athenæo præter Eustathium narrat Ælianus V. H.

III, 14. Cf. Damonis fragm. tom. IV, p. 377, et
quem ibi laudavimus Droysenium in *Hellen.* II,
p. 285. Cf. idem Droysenius l. l. p. 295 ad fr. 8;
285 ad fr. 10; 288 ad fr. 11; 296 ad fr. 13; 341
ad fr. 23; 356 ad fr. 30; 425 ad fr. 31 (coll.
Porphyrii fr. in tom. IV, p. 709 not.); 423 ad
fr. 32; 237 ad fr. 40 a; 189 sqq. ad fr. 48.

Pag. 355, fr. 71. — Pro Φύλαρχος procul dubio
legendum est Κλείταρχος. Vide not. ad Duridis
fr. 10, tom. II, p. 472.

Pag. 357, fr. 79. — Cf. Joann. Lydus De mens.
I, 21, p. 119 ed. Roeth. : Ὅτι ποντίφικες οἱ ἀρχιε-
ρεῖς παρὰ Ῥωμαίοις ἐλέγοντο, καθάπερ ἐν Ἀθήναις τὸ
πάσαι γεφυραῖοι πάντες οἱ περὶ τὰ πάτρια ἱερὰ ἐξη-
γηταὶ καὶ ἀρχιερεῖς ὠνομάζοντο, διὰ τὸ ἐπὶ τῆς γεφύ-
ρας τοῦ Σπερχεῖοῦ ποταμοῦ ἱερατεύειν τῷ Παλλαδίῳ.
V. Creuzer. *Symb.* II, p. 816; O. Müller. *Min.*
p. 118.

CLIDEMUS. Pag. 365 (Fragm. 30 a). — Plinius
H. N. IV, sect. 21 : (*Eubœa*) *antea vocitata est, ...*
ut Callidemus (leg. vid. *Clidemus*), *Chalcis*, *ære*
ibi primum reperto.

ANDROTIO. Pag. 371. — Ante fragment. 1
pone hæc : Fragm. Lexici rhet. p. 671, 16 ad cal-
cem Photii, p. 20 ed. M. Meier. : Κήρυκες, ** ὡς
Ἀνδροτίων ἐν πρώτῃ Ἀθίδος, Κέχροπος γενέσθαι τρεῖς
θυγατέρας, Ἀγραινον, Ἀρσην καὶ Πανδρόσην, ἀφ' ἧς
ἐγένετο Κῆρυξ, Ἑρμῇ συγγενομένης. « Delendum vi-
detur ὡς et rescribendum Ἑρσην καὶ Πάνδροσον.
Ceryci Eumolpidarum quidem vanitas Eumolpum
patrem fingebat, ipsa Præconum gens in patre
Cerycis Mercurio sibi magis placebat, differebat
autem in matre, quam etsi omnes unam ex Ce-
cropis filiabus jactabant, alii tamen Aglaurum,
alii Pandrosum ferebant; illos Pausanias I, 38, 3
secutus est, hos et Pollux VIII, 103 et hic gram-
maticus. Qui quum doceat Ceryca ab Androtione
filium perhiberi Mercurii, satis probat Androtio-
nis (fr. 34) non esse, quod in schol. Soph. O. C.
1046 (1108) tradatur, Ceryca filium fuisse Eu-
molpi, sed illic pro Ἀνδροτίων cum codice et Tri-
clinio rescribi oportere Ἀνδρων. » MEIER. Cf. An-
dronis fr. 11, tom. II, p. 351.

Pag. 376, fragm. 44 a. — Schol. Aristid.
III, p. 485 ed. Df. ad verba ἐπὶ μὲν Σάμῳ δέκα-
τος αὐτὸς στρατηγῶν sc. Περικλῆς] : Τῶν δέκα στρα-
τηγῶν τῶν ἐν Σάμῳ τὰ ὀνόματα κατ' Ἀνδροτίωνα·
Σωκράτης Ἀναγοράσιος, Σοφοκλῆς ἐκ Κολωνοῦ ὁ ποιη-
τῆς, Ἀνδοκίδης Κυδαθηναῖος, Κρέων Σκαμβωνίδης,
Περικλῆς Χολαργεὺς, Γλαύκιον ἐκ Κεραμείων, Καλλι-
στρατος Ἀλκρνεὺς, Ξενοφῶν Μελιτεὺς. Duo nomina
excidisse videntur. De fide quam in hoc recensu

præstiterit Androtion, vehementer dubitat F. Ritter. in *Welck. u. Ritschl's Rhein Mus. Bd. II*, p. 183, 1843 : *Vorgebliche Strategie des Sophocles gegen Samos*.

Pag. 376, fr. 49 a. — Schol. Aristid. p. 85 Frommel. Τριακόσιοι ἦσαν οἱ φυγάδες, ὡς Ἀνδροτίων φησιν.

DEMO. Pag. 379, ad fr. 5. — Fort. Demonis mentio latet apud Etym. M. v. γλαυξ, πετηνὸν νυκτερινὸν δ καὶ τῇ Ἀθηνᾷ προσανατίθεται... ἐν νυκτὶ ὄρᾳ δυνάμενον. Δημονικός (sic) δὲ ἱστορεῖ, ὅτι μόνον τῶν γαμψωνύχων καὶ σαρκοφάγων μὴ τυφλὰ τίχτει· ὅτι πολὺ πυρῶδες καὶ θερμὸν περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχει, δ σφοδρῶς δὲ καὶ τμητικὸν ὑπάρχον διαιρεῖ καὶ ἀναμίγνυσι τὴν ὄρασιν· διὸ καὶ ἐν ταῖς σκωτομήνησι ὄρᾳ διὰ τὸ πυρῶδες τῶν ὀψεων. De proverbio γλαυξ εἰς Ἀθήνας, quod Demo l. l. explicat, v. quæ laudat De Leutsch. ad Zenob. III, 6. Apud Etym. M. si de Phanodemo cogitare liceret, possis scribere : Φανόδημος Ἰχίος, sc. ex Ico ins. Ph. oriundus.

Pag. 382, fr. 18. — Eadem etiam leguntur in schol. ad Il. β. 233, ubi item Ἀριστοτέλης laudatur pro Ἀριστείδης.

PHILOCHORUS. Pag. 384 a, lin. 24 pro *filio* l. *filia*.

Pag. 388, ad fr. 88. — Eadem etiam schol. Aristid. p. 54, 18, ed. Dindf. sic habet : Φιλόχορος δὲ ἱστορεῖ ὅτι ἡ ναῦς ἔνθα ἦν ὁ Τριπτόλεμος, διὰ τοῦτο ἐνομήσθη ὑπόπτερος, ἐπειδὴ ἐξ οὐρίας ἐφέρετο. Cf. Joannis Antioch. fr. 2, § 4.

Pag. 389, ad fr. 35. — De hoc loco v. Curtius in Delphic. inscript. p. 5 (Berolin. 1843).

Pag. 390, fr. 39. — Eadem Joan. Antioch. fr. 4.

Pag. 393, fr. 55. — Hunc locum e codd. Cramerius sic restituit : ὥστε ἡ ταῦτα ἡκύνωται τὰ ἐλεγεία, ἡ Φιλοχόρῳ ἀπιστητέον τῷ φήσαντι Ἀθηναῖόν τε καὶ Ἀφιδναῖον, καὶ Καλλισθένι καὶ ἄλλοις πλείοσι τοῖς εἰποῦσι ἐξ Ἀθηνῶν ἀφικέσθαι, κτλ.

Pag. 394, fr. 65. — Cf. Aristotelis fr. 13.

Pag. 395, fr. 68. — Lege : Bekker. An. p. 345 : Ἀδύνατοι κτλ. Cf. Aristotelis fr. 60.

Pag. 396, fr. 78 b. — Tractavit hunc locum Mauritius Meierus tum proœmio quod indici schol. Halens. an. 1836. 37 præmisit, tum commentatione De ostracismo. Neutra commentatione uti licuit. Ceterum quæ emendanda sint indicavit Meierus in *Fragm. Lexici rhetorici* (Halæ 1843) p. 29. Etenim pro προχειροτονεῖ et ὅτε δὲ δοκεῖ, scribit προὔχειροτόνει et ὅτε δ' ἐδόκει; deinde pro ὅτε πλείστα leg. ὅτω πλείστα, pro ἐντὸς πέρα τοῦ Εὐβοίας, ἐντὸς Γεραίου τοῦ Εὐβ., quod in latinis expressum est; pro διὰ ἐξοστρακισθῆναι conj. δι' Ἀλκιβιάδου

ἐξοστρακισθῆναι vel δοκεῖ ἐξοστρακισθῆναι. In ultimis συνεκβάλοι legit pro συνεκβάλη.

Pag. 402, fr. 110, lin. penult. — Lege : φησὶ οὐ περικοπῆναι.

Ibid., fr. 114. — Ad verba ὅτι κάθοδος ἐδόθη τοῖς φεύγουσιν ex antecc. subaudiendum est : μετὰ τὴν ἦτταν τὴν ἐν Σικελίᾳ. Ceterum v. not. ad Cratippi *fragm. tom. II*, p. 77. Krüger. *Leben des Thucyd.* p. 52 sq. — Quod fragmento 115 præfigitur *Olymp. XCII*, 1, id præfigendum erat *fragm. 114*.

Pag. 404, *fragm. 125 a*. — Argumentum in Andocidis orat. De pace (p. 77 ed. Didot.) : Τοῦ Ἑλληνικοῦ μηχανομένου πολέμου, καὶ πολλὰ μὲν Ἀθηναίων κακὰ, πολλὰ δὲ Λακεδαιμονίων ὑπομεινάντων καὶ τῶν ἐκατέρων συμμάχων, Ἀθηναῖοι πρέσβεις ἀπέστειλαν πρὸς Λακεδαιμονίους αὐτοκράτορας, ὧν ἐστὶ καὶ Ἀνδοκίδης. Τινῶν δὲ προταθέντων παρὰ Λακεδαιμονίων, καὶ ἀποστειλάντων κακείνων ἰδίους πρέσβεις, ἔδοξεν ὥστε εἶσω τεσσαράκοντα ἡμερῶν ἐπιβουλεύσασθαι τὸν δῆμον περὶ τῆς εἰρήνης. Καὶ ἐπὶ τούτοις Ἀνδοκίδης συμβουλεύει τοῖς Ἀθηναίοις καταδέξασθαι τὴν εἰρήνην... Φιλόχορος μὲν οὖν λέγει καὶ ἔλθειν τοὺς πρέσβεις ἐκ Λακεδαιμονίας, καὶ ἀπράκτους ἀνελθεῖν μὴ πείσαντος τοῦ Ἀνδοκίδου.

Pag. 405, fr. 103 b, lin. 2. — Delendum vide- καὶ ante ἀπό τινος. Deinde pro Ἀμοριάδα bis scribendum est Ἀμμωνιάδα. Vide not. ad Aristot. fr. 49 tom. II, p. 121. — « Philochorum libro sexto de sacris navibus egisse apparet etiam ex Harpocr. v. ἱερὰ τριήρης (Phil. fr. 130 a); quum vero sextus liber Philochori Boeckhio iudice pertinuerit ad Ol. cxv, 2, res autem Demetrii et Antigoni octavo demum libro enarratae sint : sexto libro non poterat ille nisi quasi præteriens et per additæ Ammonidis opportunitatem accessionem Demetriadis et Antigoniadis commemorare. » MEIER. ad h. l. p. 31.

Pag. 407, ad fr. 141 b. — De hoc loco ita Meierus in *Fragmento Lex. Rhetor.* p. 25 : « Philochorum libro VII de νομοφυλάκων magistratu disseruisse constitit jam ex Harpocrate; qui quum illud unum tradat, Philochorum illo loco et *alia quædam* de iis scripsisse καὶ ὅτι οὗτοι τὰς ἀρχὰς ἐπηγάχαζον τοῖς νόμοις χρῆσθαι, nunc ex hoc grammatico insuper nonnulla certe ex illis *aliis quibusdam* accipimus, quorum etsi pleraque jam ex Polluce VIII, 94 et ex Suid. v. οἱ νομοφύλακες noveramus, non tamen ita noveramus, ut hausta sciremus ex Philochoro. Duo autem hic habet, quæ a reliquis omnibus plane absunt, quorum unum est, quod nomothetas numero dicit septenario fuisse, alterum in eo continetur, quod eo tempore illos institutos esse scribit, quum Ephialtes sola capitalia reliquerit Areopago. Verum prius non dubito quin corruptum

sit; neque enim *septem* si fuissent nomophylaces, potuissent cum sex thesmothetis confundi, id quod tamen factum ab nonnullis est (ἔδοξε τισι τοὺς αὐτοὺς εἶναι τοῖς θεσμοθέταις, ἀλλ' οὐκ ἔστιν οὕτως), atque ad eam opinionem refellendam omnis hæc glossa pertinet; itaque pro ἐπτὰ sive ζ' rescribendum est ἔξ sive ζ'. — Alterum vero ante hos XII annos a Bœckhio in commentatione de consilio Atthidis Philochoreæ p. 27 in dubitationem vocatum est; qui quum visus sibi esset comprobasse, ab Demetrio demum Phalerens uti gynæconomos ita nomophylaces introductos esse, verba καὶ κατέστησαν... τὰ ὑπὲρ τοῦ σώματος tantum aberat ut Philochori esse concederet, ut pro nugis indocti grammatici nescio cujus haberet. Verum Bœckhii argumentis satis jam ab Schoemanno (Antiqq. jur. publ. p. 299) refutatis, illud tenere licet, nomophylaces primum esse institutos, quum Ephialtes Areopago una capitalia judicia reliquisset, reliquam detraxisset potestatem. Ephialtes utrum, ut Areopagi auctoritatem suis rogationibus fregit, ita ipse de instituendis nomophylacibus ad populum tulerit, an hoc ab alio oratore latum ad plebem sit, ignoramus quidem, est tamen prius illud aliquanto probabilius. Institutis vero nomophylacibus ea muneris Areopagitici pars commissa est, quæ in generali legum curatione constabat; restituta autem sub Euclide antiqua senatus Areopagitici potestate nomophylaces aut aboliti aut legum illa curatione carere jussi sunt. Hæc enim si minus per Demetrium Phalerensem, certe ætate demum Demetrii iis reddita atque ita aucta esse videtur, ut in concione atque in senatu juxta proedros sederent, prohibitori quominus populus senatusve in suffragia mitteretur, si qua rogatio non e republica esse videretur. Hinc factum est ut memoria nomophylacum apud antiquiores oratores non exstet, reperiatur demum apud Dinarchum. Verum reprehensus hic locus etiam eo nomine est, quod τὰ ὑπὲρ τοῦ σώματος non recte sint dicta, quæ φονικά fuerint dicenda; ea vero reprehensio ut esset justa, nihil amplius efficeret, quam grammaticum eum, qui illa e Philochoro excerpisset, falsum in verbis esse; verba igitur probaret non esse Philochori; at ne sententiam quidem Philochori esse, id vero nullo modo efficeret. Nunc autem nihil est quod nos cogat, ut τὰ ὑπὲρ τοῦ σώματος alia accipiamus potestate aut omnino alio sensu intelligamus quam forensi et legitimo *capitalium rerum*; immo quod non dixit τὰ φονικά, sed τὰ ὑπὲρ τοῦ σώματος, hinc colligere debemus non tantum de cæde judicia, sed etiam πυρκαϊάς et ἀσεβείας crimina, quæ capitalia erant, Areopago judicanda ab Ephialte esse relicta. Satis hac de re; dicendum enim

nunc est iis de rebus, quarum memoria exstat apud Pollucem quoque et accuratior etiam apud Suidam; earum pars etiam apud *Harpocratonem* et qui hujus thesauros in compendium redegit, *Suidam* et *Photium*, pars in *Lexic. Seg.* p. 283, 16 reperitur. Jam vero in primo illo οἱ μὲν γὰρ ἄρχοντες ἀνέβαινον εἰς Ἄρειον πάγον ἐστεφανωμένοι, οἱ δὲ νομοφύλακες στροφία χαλκᾷ ἄγοντες, id satis apparet scribendum esse στροφία λευκᾷ ἔχοντες; nam et Pollux scribit: νομοφύλακες μὲν ἐστεφάνωνται στροφίῳ λευκῷ, et Suidas dicit: στροφίοις λευκοῖς ἔχρωντο; neque minus certum est tum pro ἄρχοντες potius dicendum fuisse θεσμοθέται, quod etiam Suidas habet, tum ad ἐστεφανωμένοι desiderari aut μυρρίνη sive μυρρίνης στεφάνῳ (cf. Pollux VIII, 86 c. n. intpr.), aut κατὰ τὰ πάτρια, quod est apud Suidam. — In altero emendandum est ex eodem Suida: καὶ ἐν ταῖς θείαις (θεαῖς cod.) ἐναντίον [τῶν ἐννέα] ἀρχόντων ἐκαθέζοντο· sitne indidem addendum etiam ἐπὶ θρόνων, haud definiam. — Quod vero ad tertium attinet, καὶ τὴν πομπὴν ἔπεμπον τῇ Παλλάδι, id habet sane etiam Pollux, τὴν δὲ πομπὴν πέμπουσι τῇ θεῷ, sed utroque accuratior est Suidas: καὶ τῇ Παλλάδι τὴν πομπὴν ἐκόσμου, ὅτε κομίζοιτο τὸ ξόανον ἐπὶ τὴν θάλασσαν· nam hinc apparere videtur non pompam Panathenæorum, sed aliam nescio sane quam ab nomophylacibus adornatam esse, qua Poliadis simulacrum ad mare deferri solitum sit. — Reliquum est ut dicatur de eo quod novissimum legitur: καὶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ ἐν τῇ βουλῇ μετὰ τῶν προέδρων ἐκάθηντο κωλύοντες τὰ ἀσύμφορα τῇ πόλει πράττειν. Hic enim grammaticus unus est, qui cum *Lex. Seguer.* 283, 16 etiam in senatu cum proedris sedisse nomophylacas scribit; nam Pollux et Suidas de senatu tacent, et solam concionem commemorant; in verbis vero Pollucis, τοῖς δὲ προέδροις ἐν ἐκκλησίαις συγκαθίζουσιν ἐν ἱερῇ διακωλύοντες ἐπιχειροτονεῖν ὅσα μὴ συμφέρει, tollendum videtur ineptum illud ἐν ἱερῇ. Suidæ autem narratio: καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἐκάθηντο μετὰ τῶν προέδρων κωλύοντες ψηφίζειν, εἴ τι παράνομον αὐτοῖς εἶναι δοξείε καὶ ἀσύμφορον τῇ πόλει, ceteroquin diligentior reliquis, unum tamen habet quod displiceat, ψηφίζειν, cujus loco restituendum est e *Lex. Seguer.* ἐπιψηφίζειν. Quæ hactenus disputavimus, satis demonstrant ipsam Philochori orationem in nulla ex tribus trium grammaticorum glossis fideliter redditam esse, eamque sic demum restitui aliquo modo posse, ubi collatis illis inter se quid in unaquaque earum verum sit elicueris. »

Pag. 410, fragm. 155 b. — De hoc loco v. notam ad Demetrii Phal. fr. 10, tom. II, p. 364.

Pag. 410, fr. 155 c. — Schol. Aristoph. Pac.

145 : Τῷ ὄντι γὰρ ἔστιν ἐν τῇ Ἀττικῇ κώμῃ λεγομένη οὕτως, Κανθάρου λιμήν, οὐχὶ Κάνθαρος, ὡς Φιλόχορος ἱστορεῖ, ἀπὸ ἥρωος ἐπιχωρίου τινός.

Pag. 411, fr. 158. — Hunc locum tractavit Meier. De theoriis p. x (in libello quo universitati Göttingensi secularia gratulata est universitas Halensis) et Bergk. in Rel. com. Att. p. 39, qui O. Mülleri emendationem ut suam profert. Illo uti non dabatur.

Pag. 411, fr. 162. — Cum hoc fr. junge fragm. 194, p. 416.

Pag. 412, fragm. 164 a. — Bekker. Anecd. p. 239 : Δειπνοφόρος ἐορτῆς ὄνομα. Δειπνοφορία γὰρ ἔστι τὸ φέρειν δεῖπνα ταῖς Κέκροπος θυγατρῶσιν Ἑρση καὶ Πανδρόσῳ καὶ Ἀγραύλῳ. Ἐφέρετο δὲ πολυτελῶς κατὰ τινα μυστικὸν λόγον. Καὶ τοῦτο ἐποιοῦν οἱ πολλοί· φιλοτιμίας γὰρ εἶχετο. Φιλόχορος δὲ φησι τὰς μητέρας τῶν δις ἑπτὰ παίδων, τῶν κατακλεισθέντων ἵνα πεμφθῶσιν τῷ Μινοταύρῳ, πέμπειν καθ' ἡμέραν αὐτοῖς δεῖπνον καὶ φοιτᾶν πρὸς αὐτοὺς, καὶ μετὰ τὴν ὑποστροφὴν ὥσπερ εὐχὴν ἀποδιδόντας ἐν τῇ ἐορτῇ ἄγειν τοὺς παῖδας τὰ δεῖπνα, καλουμένους δειπνοφόρους. Cf. Hyperides ap. Harpocr. v. δειπνοφόρος. Ceterum hæc fluxerint ex Atthidis libro secundo, jungique possint fr. 44, p. 391.

Pag. 412, fragm. 169 a. b. c. — Schol. Venet. ad Eurip. Androm. 446 : ὧ πᾶσιν ἀνθρώποισιν ἔχθιστοι βροτῶν] Ταῦτα ἐπὶ τῷ Ἀνδρομάχης προσχήματι φησιν Εὐριπίδης, λοιδορούμενος τοῖς Σπαρτιάταις διὰ τὸν ἐνεστώτα πόλεμον· καὶ γὰρ δὴ καὶ παρеспонδῆκεσαν εἰς Ἀθηναίους, καθάπερ οἱ περὶ τὸν Φιλόχορον ἀναγράφουσιν. Εἰλικρινῶς δὲ τοὺς τοῦ δράματος χρόνους οὐκ ἔστι λαβεῖν.

Schol. Eurip. Marcian. ad Hec. 1 : Τὴν δὲ Ἐκάβην Δύμαντος, οἱ πολλοὶ δὲ Κισσέως. Ἐνιοὶ δὲ γράφουσιν· Ἐκάβης παῖς γεγὼς τῆς Κισσέως, καὶ στοχάζονται ἀπὸ γένους τινὸς τῆς Φρυγίας ἢ κώμης οὕτως αὐτὴν προσαγορεύεσθαι, ὡς καὶ Φιλόχορος ἐν τῇ πρὸς Ἀσκληπιάδην ἐπιστολῇ.

Ib. aliud scholion : Ἐκάβης παῖς γεγὼς τῆς Κισσέως] Τὰ περὶ τὴν Ἐκάβην διαφόρως ἱστορεῖται. Φιλόχορος μὲν γὰρ ἐν τῷ Περὶ τραγωδιῶν Χοιρίλῃν αὐτὴν φησι καλεῖσθαι. Ἰσως δὲ διὰ τὸ πολύπαιδα γεγενῆσθαι· ἢ γὰρ χοῖρος πολλὰ τίχτει, καὶ ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς οἱ χοῖροι ἐκάβαι προσαγορεύονται. Οἱ δὲ λοιποὶ πάντες κυρίῳ αὐτὴν ὀνόματι προσηγόρευσαν.

Asclepiadem intellige Tragilensem, Τραγωδομένων auctorem. Scriptio Περὶ τραγωδιῶν non diversa fuerit ab Epistola ad Asclepiadem. Item quæras num liber Περὶ Εὐριπίδου (fr. 165) ab illo De tragœdiis sit distinguendus. Negaverim.

Pag. 413, ad fragm. 172. — Cramer. Anecd. Oxon. II, p. 448 : Θυηλαί. Φιλόχορος γῆς παῖδας

εἶναι θυηλὰς ἄς πρῶτον θύουσι· θουοσκόοι δὲ, οἱ ἀπὸ τῶν θουομένων διὰ τοῦ πυρὸς μαντευόμενοι· ἱερεῖς δὲ τοὺς ἀπὸ τῶν ἱερῶν σπλάγχχνων μαντευομένους. Κυρίως μέντοι θυηλὰς τοὺς θυλάκους εἰς οὓς τὰ θυμιάματα ἐμβάλλεται.

Pag. 414, fr. 180. — Cf. Demagoræ fr. 3, et Hegesandri fr. 46, tom. IV, p. 378 et 422.

Pag. 415, fr. 186. — Hic locus Philostephano vindicandus est. V. Philost. fr. 9 a, tom. III, p. 30.

Pag. 415, fr. 188. — Titulus Περὶ εὐρεμάτων delendus; probabiliter verbis Φιλ. ἐν τῇ ιθ' indicatur liber nonus (θ') Atthidis, in quo de rebus sacris sermonem fuisse fragmenta docent. Ceterum si constaret Philochorum præter Ἐπιγράμματα Ἀττικά (v. Prolegg. p. LXXXIX) etiam Thebaicas et aliarum civitatum inscriptiones collegisse, ad tale potius opus pertinere crediderim fragmentum, quod plenius jam exhibere licet e cod. Paris. 2766 in Cram. Anecd. Par. III, p. 289 : Ὁ δὲ Φιλόχορος ὑπ' Ἀπόλλωνός φησιν αὐτὸν (sc. τὸν Λίνον) ἀναιρεθῆναι, ὅτι τὸ λίνον καταλύσας πρῶτος χορδαῖς ἐχρήσατο εἰς τὰ ὄργανα. Φησὶν δὲ αὐτὸν ἐν Θήβαις ταφῆναι καὶ τιμᾶσθαι ὑπὸ ποιητῶν θρηνώδεσιν ἀπαρχαῖς. Ἐπιγραφή ἔστιν ἐν Θήβαις·

ὦ Λίνε, πᾶσι θεοῖσι τετιμένε· σοὶ γὰρ ἔδωκαν
ἀθάνατοι πρῶτον μέλος ἀνθρώποισιν ἀείσαι
ἐν ποδὶ δεξιτερῷ· Μοῦσαι δὲ σε θρήνεον αὐταὶ
μυρόμεναι μολπῇσιν, ἐπεὶ λίπες ἡλίου αὐγὰς.

Pag. 415, ad fr. 19. — Schol. Rom. ad Eurip. Alcest. 983 : Πρῶτος Ὀρφεὺς μυστήρια θεῶν παραδέδωκεν, ὅθεν καὶ θρησκειὰ τὸ μυστήριον καλεῖται ἀπὸ τοῦ Θρακὸς Ὀρφέως. Καὶ ἄλλως· Καὶ ποιητῆς καὶ μάντις ἦν ὁ Ὀρφεὺς. Φιλόχορος ἐν πρῶτῳ Περὶ μαντικῆς ἐκτίθησιν αὐτοῦ ποιήματα ἔχοντα οὕτως·

οὗτοι ἀριστερός εἰμι θεοπροπίας ἀποσιπεῖν,
ἀλλὰ μοι ἐν στήθεσσι ἀληθεύουσι μέλαινα (μέριμνα;
[Cobet; μέλαινα;]).

Ὁ δὲ φυσικὸς Ἡράκλειτος (sic Cob.; Ἡρακλείδης cod.) εἶναι ὄντως φησὶ σανίδας τινὰς Ὀρφέως, γράφων οὕτως· « Τὸ δὲ τοῦ Διονύσου κατεσκεύασται ἐπὶ τῆς Θράκης, ἐπὶ τοῦ καλουμένου Αἵμου, ὅπου δὴ τινὰς ἐν σανίσιν ἀναγραφὰς εἶναί φασιν [ἄς ἔγραψεν Ὀρφεὺς vel tale quid excidit. Cob.]

Pag. 416, fr. 196. — Cf. Lex. rhet. in Bekk. An. p. 265, 13. Etym. M. p. 455, 49 et Pherecyd. fr. 2 a in Addendis.

ISTER. Pag. 424, fr. 49 not. scribe : Cf. Pherecyd. fr. 36.

Pag. 426, fr. 52 : — Μητροπόλεως] Libri omnes μεσοπόλεως, præter unum, qui lacunam habet.

APOLLODORUS. Pag. 428, fr. 4 ita exhibendum erat : Ἡ δρῦς ἱερὰ τῆς Ῥέας, ὡς φησιν Ἀπολλόδωρος ἐν τρίτῳ Περὶ θεῶν. Δρυῖνοις δὲ αὐτοὺς φησι στέφεσθαι διὰ τὸ μεμερίσθαι τῇ θεῷ τὸ δένδρον τοῦτο, διὰ τὸ καὶ πρὸς στέγας καὶ πρὸς τροφήν πρῶτον χρησιμεῦσαι.

Pag. 431, fragm. 13 a. — Joh. Lyd. De mens. IV, 27 p. 286, ed. Roeth. : Οὐδὲ γὰρ ἂν τις εὖροι κυρίαν θεοῦ (Martis) προσηγορίαν, κατὰ τὸν Ἀπολλόδωρον, ἀλλ' οὐδὲ φύσεως γνώριμα, ἐπεὶ νῦν μὲν ἄρρενας, νῦν δὲ θηλείας τὰς ἰδέας εἰσάγουσιν οἱ φιλοσοφοῦντες· ἀλλ' ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων ὀνομασίας αὐταῖς ἔθεντο, ἄρρενας μὲν θεοὺς τὰς δημιουργικὰς δυνάμεις, θηλείας δὲ τὰς ζωογόνους εἰσάγοντες.

Pag. 431, fr. 19. — Plutarch. Qu. conv. V, 3, 1, p. 676, A : Οὐ μὴν ἀλλὰ κατ' ἰδίαν τῷ Ποσειδῶνι φαίη τις ἂν τὴν πίτυν προσήκειν, οὐχ ὡς Ἀπολλόδωρος οἶεται, παράλιον φυτὸν οὔσαν, οὐδὲ ὅτι φιλήνεμός ἐστιν, ὥσπερ ἡ θάλασσα (καὶ γὰρ τοῦτό τινες λέγουσιν), ἀλλὰ διὰ τῆς ναυπηγίας μάλιστα.

Pag. 435, fr. 44 a. — Schol. Venet. in Eurip. Hec. 462 : Τᾶς καλλιδίφρου Ἀθαναίας] Οὐ μόνον γὰρ παρθένοι ὕφαινον, ὡς φησιν Ἀπολλόδωρος ἐν τῇ Περὶ θεῶν αὐλῆς (?), ἀλλὰ καὶ τέλειαι γυναῖκες, ὡς Φερεκράτης ἐν Δουλοδιδασκάλῳ.

« Αὐλῆς fortasse delendum » COBET. Latebit libri numerus.

Pag. 435, fr. 44 b. — Servius ad Virg. Georg. I, 16 (p. 174 ed. Lion.), de Pane : *Apollodorus sine parentibus eum sinit, quoniam universum, i. e. τὸ πᾶν, huic deo sit attributum. Cornua, quæ solis lunæque designantur; pellis maculis distincta, quæ variam designat imaginem siderum. Inferior pars hirsuta, ut situs terræ. Cum fistula est, quoniam flatus ventorum oriuntur. Metus vero ad repentinas fugas Panicus, pro subitanea aeris commotione.*

Pag. 437, fr. 58 a. — Steph. B. : Ζάκανθα, πόλις Ἰβηρίας, ἣν εἶλεν Ἀννίβας, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν Χρονικῶν τρίτῃ.

Idem : Μέσμα, πόλις Ἰταλίας. Ἀπ. ἐν τρίτῳ Χρονικῶν.

Pag. 440, fr. 70. — Laterculum regum Æg. nunc vide in fragm. Manethionis, tom. II. Ceterum neque Eratosthenis neque Apollodori hæc, sed Christiani hominis foetum esse, quam auctor claris superioris ævi chronologis affinxit, mihi persuasum est.

Pag. 443, fr. 74 not. 1, lege *Cratetis*. Eadem Tzetzes de Homeri ætate ex Apollodoro repetit Chil. XIII, 647. Adde Vit. Hom. ed. Iriart. p. 233, ubi : Ἐρατοσθένης δὲ μετὰ ρ' τῆς τῶν Ἰώνων ἀποιχίας. Ἀπολλόδωρος δὲ μετὰ π' (sc. Ὀμηρον γεγενέναι φησίν). Tzetzes in Exeg. Iliad. p. 18, 15, et p. 21,

27 : Ὁ Ἀπολλόδωρός τε καὶ ὁ Ἀγυρῖνος Διόδωρος... παραδιδόασιν μαθητὴν Προναπίδου γενέσθαι (τὸν Ὀμηρον). — Ad Chronica Apollodori refer etiam fr. 180.

Pag. 446, fr. 81 a. — Quinctilian. XI, 2, 16, de Simonide Dioscurorum ope servato. V. fragment. 7 Apollæ Pontici, tom. IV, p. 307.

Pag. 447, fr. 89 a. — Schol. Platon. p. 331 : Aristophanes com. tres filios habuit, horum tertium Ἀπολλόδωρος μὲν Νικόστρατον καλεῖ, οἱ δὲ περὶ Δικαίαρχον Φιλέταιρον. Plenius locum exscripsimus in Dicæarch. fr. 41, tom. II, p. 248.

Pag. 450, fr. 109 a. — Steph. Byz. : Ἀσχιται, ἔθνος Λιβύης ὑπὲρ Βάρκης. Ἀπολλόδωρος δευτέρᾳ Περιηγήσεως καὶ Ἡρόδοτος ἐν τετάρτῃ (c. 180).

Pag. 450, fr. 115. — Pro καὶ Νούμιδες legendum videtur καὶ Νουβάδες.

Pag. 457, fr. 164 a. — St. Byz. : Κορώνη, πόλις Μεσσηνίας, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐβδόμῳ τοῦ Καταλόγου.

Pag. 459, fr. 175 a. — Bekker. An. p. 783, 6 : Πυθόδωρος ἐν τῷ Περὶ στοιχείων καὶ Φίλλης ὁ Δῆλιος ἐν τῷ Περὶ χρόνων πρὸ Κάδμου Δαναὸν μετακομίσαι αὐτὰ (sc. τὰ γράμματα) φασιν. Ἐπιμαρτυροῦσι τούτοις καὶ οἱ Μιλησιακοὶ συγγραφεῖς Ἀναξίμανδρος καὶ Διονύσιος καὶ Ἐκαταῖος, οὗς καὶ Ἀπολλόδωρος ἐν Νεῶν καταλόγῳ παρατίθεται.

Fr. 175 b. — Cramer. An. I, p. 79, 6 : Ἄλος (Il. β, 682), πόλις Θεσσαλίας. Ἀπολλόδωρος δὲ ἄρσενικῶς λέγεσθαι τὴν πόλιν.

Pag. 465, fr. 211. — Eadem in Bekk. An. p. 374, 24. Adde Bekk. An. p. 94, 5 : Ἐργοδοτῶν, ὡς καὶ τῇ συνηθείᾳ. Ἀπολλόδωρος. Id. p. 471, 19 : Ἀφλαστα, τὰ ἀχροστόλια. Ἀπολλόδωρος.

Pag. 467. — Post fr. 237 adde : Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 40, 21 : Κριτῆς. Οὐδὲν εἰς τῆς λῆγον δισύλλαβον ἄρσενικὸν ὀξύνεσθαι θέλει, ἀλλὰ μόνον τὸ κριτῆς· τὸ γὰρ ληϊστῆς τρισύλλαβόν ἐστι· διὸ ἔχει προκείμενον τὸ ι· τὸ δὲ ψαλτῆς Ἀττικόν ἐστι ὀξυνόμενον, ὡς ἱστορεῖ Ἀπολλόδωρος. Apollon. gramm. De pronom. p. 4 ed. Bekk. : Καὶ Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος καὶ ὁ Θράξ Διονύσιος καὶ ἄρθρα δεικτικὰ τὰς ἀντωνυμίας ἐκάλεσαν.

Cramer. Anecd. Oxon. II, p. 446 : Θεός, ἀπὸ τοῦ θεῖν· τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ αἵτιον εἶναι τοῦ θεᾶσθαι διὰ τὴν αὐγὴν τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης.

Idem An. Ox. I, p. 48, 18 (Epimer. Hom.) : Ἀνέμοιο (Il. ζ, 346)· ὄνομα προσηγορικὸν ἀπὸ ῥήματος. Ἀπολλόδωρος παρὰ τὸ ἀνύειν· ὁ δὲ ποιητὴς παρὰ τὸ αἶν.

Idem ib. I, p. 420, 8 : Ὑπόδρα (Il. α, 143) ἐπίρρημα πόθεν γίνεται; Ὁ μὲν Ἀπολλόδωρος δύο λέγει παραγωγὰς, ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς μίαν ἀπὸ παρακειμένου οὕτως· ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἡρεμῶ γίνεται ἡρέμα,

καὶ ἀπὸ τοῦ σιγῶ σίγα, οὕτως καὶ ἐκ τοῦ ὀρῶ ὄρα, καὶ μετὰ τῆς ὑπὸ ὑπόρα, καὶ πλεονασμῶ τοῦ δ ὑπόδρα, τὸ ὑφορᾶσθαι. Καὶ ἄλλως. Ἔστι δρῶ, καὶ σημαίνει τὸ βλέπω, ἐξ οὗ καὶ δράσις καὶ δρᾶμα· ἐκ τοῦ οὖν δρῶ γίνεται δρᾶ, καὶ μετὰ τῆς ὑπὸ ὑπόδρα, τὸ ὑποβλέπειν, καὶ δραπέτης. Ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς λέγει ὅτι ἐκ τοῦ ὑποδρᾶξ γίνεται κτλ.

Idem ib. I, p. 66, 30 : Ἀπὸ τῆς ἀμφί προθέσεως τὸ ἀμφίς ἐπίρρημα ταύτης παραλαμβάνεται « Οἵπερ νέρτεροί εἰσι θεοὶ Κρόνον ἀμφίς ἔόντες (II. ο, 225) ». Οὐδεμία γὰρ πρόθεσις πλεονάζει τὸ σ. Τὸ δὲ ε, οἷον ἀμφί ε, ἀντωνομία νῦν ἀρσενική ὀρθοτονουμένη, νῦν μεταλαμβάνομένη εἰς σύνθετον Ἀπολλόδωρος δὲ φιλοῖ τὸ ε.

Pag. 468, fr. 241. — Eadem Suidas s. v. Dele notam : *In antecedentibus* etc. Etenim Suidas quoque, sicuti Athenæus, et Antiphanis et Apollodori meminit.

Pag. 468, fr. 242 a. — Athenæus XIV, p. 636, F : Ἀπολλόδωρος δ' ἐν τῇ πρὸς τὴν Ἀριστοκλέους ἐπιστολὴν ἀντιγραφῇ, « δ νῦν, φησὶν, ἡμεῖς λέγομεν ψαλτήριον, τοῦτ' εἶναι μάγαδιν· ὁ δὲ κλεψίαμβος κληθεὶς, ἔτι δὲ ὁ τρίγωνος καὶ ὁ ἔλυμος καὶ τὸ ἐννεάχορδον ἀμαυρότερα τῇ χρεῖα καθέστηκε ».

Aristoclem intellige eum qui De choris et de musica scripsit.

Pag. 469, b. — Quæritur cujusnam Apollodori sint hæce : Festus De verb. sign. p. 224 Lindem. : *Apollodorus in Euxenide ait Ænea et Lavinia natos Mayllum Mulum Rhomumque, atque ab Rhomo urbi tractum nomen.*

Plutarch. Qu. Gr. 42, p. 301, C : Ἀπὸ τίνος ἐρρέθη τὸ παροιμιῶδες « Αὕτα κυρία »; Δίνων δ Ταραντίνος, στρατηγῶν, ἀνὴρ δ' ὢν ἀγαθὸς ἐν τοῖς πολεμικοῖς, ἀποχειροτονησάντων αὐτοῦ τινὰ γνώμην τῶν πολιτῶν, ὡς ὁ κῆρυξ ἀνείπε τὴν νικῶσαν, αὐτὸς ἀνατείνας τὴν δεξιάν, « Ἄδε, εἶπε, κρείσσων. » Οὕτω γὰρ ὁ Θεόφραστος ἱστόρηκε· προσιστόρηκε δὲ καὶ ὁ Ἀπολλόδωρος ἐν Ῥυτίνῳ (?), τοῦ κήρυκος « αὕται πλείους » εἰπόντος, ἀλλ' αὕται, φάναι, βελτίους » καὶ ἐπικυρῶσαι τὴν τῶν ἐλαττόνων χειροτονίαν. Utrumque locum Meursius et Fabricius ad comicum Apollodorum retulerunt, refragante Meinekio in Hist. crit. com. p. 463. — Ceterum fragmenta Apollodori, grammatica maxime, augeri adhuc posse confido; ego hunc in finem post Heynium veteres auctores excutere nolui; quæ ultro se mihi obtulerunt, enotasse satis habui.

VOLUMEN II.

PROLEGOMENA.

Excerpta Escorialensia Augustus quoque Federus, vir doctissimus, e codice olim descripsit. Sed quibus edendis ante viginti hosce annos paucorum dierum otium suffecisset, eorum particulam nunc demum typis mandare placuit (*Polybii, Diodori atque Dionysii fragmenta cum Nicolai XXV prioribus. Darmstadii an. 1849*). Parisiensem editionem nusquam Federus memorat. Igitur non novit eam; quod qui negarunt, malevolos esse censeo. Ceterum Parisiensis et Darmstadiensis editiones etiam in iis, quæ non in trivio cuique obvia essent, sæpenumero consentiunt. Quod gaudeo. Enotabo quæ nova accedunt. Præterea Nicolaus Piccolo, vir non minus humanitatis quam ingenii et doctrinæ laude clarissimus, egregia multa attulit in appendice ad commentarium suum in Nicolai fragmentum Περὶ βίου Καίσαρος (v. infra Add. ad tom. III). Quorum quidem pleraque jam ante duos abhinc annos v. d. mecum communicaverat.

Pag. VII, 1, lin. 6. ἀνελεῖν μὲν] Federus v. μὲν uncis inclusit, ut de suo additam. At μὲν plenis

literis in cod. exstat; contra vero pro ἀνελεῖν codex ἄν, sicut mox ἀποστεῖ pro ἀποστεῖλαι, et fr. 9, ἐν pro ἐννοήσας, et fr. 34, ἦ pro ἦκε etc. Unde patet librarium compendia scripturæ, quæ erant in libro describendo, non satis intellexisse. Federus de hujusmodi rebus plerumque nihil monuit, quasi hæc parvi essent momenti in emendando libro corruptissimo.

Pag. VIII, fr. 4, lin. 4. ἐπὶ τῆς] l. ἐπὶ τὰς, uti est in nota.

Pag. IX, fr. 6, lin. 3. υἱοὺς] Cum Federo corrige υἱωνοὺς. — Ib. fr. 8, lin. 5 προέχων] προσχὼν tacite scripsit Feder. et h. l. et pag. XVIII, fr. 23, lin. 3. Quod sane miror.

Pag. XI, fr. 12, lin. 3. διὰ τοὺς ἰδίους ἐκείνων περισπασμένων] περισπασμοὺς recte Federus. διὰ τοὺς Ἰουδαίους conj. Piccolo. — lin. 6. καρπούμενος] lege ἀρχούμενος, uti est in latinis. Error hypothetæ, qui vocem ἀρπούμενος in ἀρχούμενος corrigere jussus erat.

Pag. XII, lin. 14. ἔνεκεν αὐτῶν βασιλέα εἶναι] Hæc quantumvis dura possis tueri : *per ipsos* (Romanos) *Timarcho licere regi esse*. Sin minus hoc placeat, leg. ἔδωκεν αὐτόνομον. In not. ad h. l. lege

Μήδων pro Μηδῶν. — fr. 14, l. 3. τὴν ὁμοιότητα τῆς ὀψείως καὶ τὴν ἡλικίαν ὁμοίαν ἔχοντα] Vario modo hæc ad maiorem concinnitatem revocare licet. Suavissimam medicinam propinat Dübnerus meus, legendum censens : τὴν ὠραιότητα. Sin excerptoris verba sunt, Diodorus dederit : τὴν τε ὀψιν καὶ τὴν ἡλ. ὁμοίαν ἔχοντα, uti legimus infra p. xvi, lin. 3 in gemella narratione.

Pag. xiii, lin. 6. In nota ad h. l. lege : Codex ὀνομάζειν ὁ φάνην, unde in contextu dedi ὀνομαζόμενον Ὁφάνην. Sed præstat cum Federo legere ὄνομα Ζηνοφάνην. Certe Zenophanem quendam posterioris ævi in Cilicia tyrannum memorat Strabo XIV, p. 672. — Ibid. lin. 14, 15 corrige sphalma illud ταῖς ἐπὶ pro ἐπὶ ταῖς. — Ib. fr. 15, lin. 2. ἐπιβουλεύσαντες Ἀριαράθην.] Dativum ex vulgari loq. usu reponendum recte, puto, censent Piccolo et Feder. Quamquam accusativi exemplum habes in Steph. Thes. IV, p. 1544, A.

Pag. xiv, not. 6. διασαφεῖν] διαγράφειν conj. Feder. Mox pro ὀργυίων codex præbet ὀργυαῖον, quod notare omisi. Dein pro τάλαντων l. ταλάντων. — lin. 4 ab ima. προσεχόντων] iterum Federus tacite προσσχόντων.

Pag. xv, lin. 3. verba πρὸς τέλος ἀγαγεῖν excerptoris esse videntur. Diodorus dixerit : ἐφιλοτιμήθη περὶ τὴν vel ἐπὶ τῇ. — lin. 18. Βυζάντιοι] οἱ B. dedit Feder. — lin. 28 post τέλος excidit [δέ]. V. nota. Contractam esse narrationem patet. At nihil est cur v. ἐγκρατῆς ad Metellum, non vero ad Pseudo-Philippum spectare putemus. — In not. ad fr. 17, lin. 2 pro ed. Bonn. lege ed. Boiss.

Pag. xvi, fr. 20, lin. 5. Κάσιον] Κάσσιον, nomen romanum, Federus, quamquam dubitans, introduxit. Syrorum Ζεὺς Κάσιος, ὄρος Κάσιον etc. satis indicant nihil n. l. inesse a Syria alienum.

Pag. xvii, lin. 14. In not. (3) ad h. l. adde : « Sed præstare videntur quæ in latinis expressimus, ubi vertimus quasi lin. 9 in græcis esset [ἐν οἷς καὶ] τοὺς περὶ τὴν Λάρισσαν. » Idem Federo visum est. — lin. 25 παρὰ πόλιν] περὶ π. male Feder. — lin. ult. Μολκέστης s. Μολκέλτης] Optime Federus refinxit Μοαγέτης. « Per temporum rationes, ait, vix diversus esse poterit a Moagete Cibræ tyranno ap. Polyb. 22, 17, indeque Livium (38, 14). Idem nomen a Strabone lib. 13 extr. ultimo ejusdem civitatis tyranno, centum fere annis posteriori, tribuitur; quo e loco simul discimus Pisidarum quodammodo coloniam Cibræ, hujusque in ditione fuisse Bubonem. Qui legationi ad Manlium interfuisse frater a Polybio memoratur, hic noster fortasse Semias fuerit. »

Pag. xix, ante not. 6. πορρωτάτω] προσωτάτω tacite Feder. In not. 4 ad hoc fr. dele verba :

Mox excidisse videtur v. δύναιτο. — Ibid. fr. 25, in versione lin. 5, lege *et duces qui a regia familia stabant.* Quod in gr. codex habet τοῦ ἀπὸ τοῦ κτλ. frustra tuetur Feder.

Pag. xxi, lin. 6. ὑπερβολὴν] fort. ἀναβολὴν fuisse conj. Feder. — lin. 9 interpunge ante verba, τὴν Ἐνναν, quæ sunt ecclogarii, qui totum h. locum perperam excerpsit. In antec. plura excidisse vel ex particula μὲν, quæ nunc abundat post v. παραχρῆμα, colligas. Nam perperam hoc in excerptis nostris tuearis comparatis aliis optimorum auctorum locis, ubi post μὲν nullum sequitur δέ. Nihil enim subesse nisi excerptoris oscitantiam luculentissime docent ea excerpta quæ cum integro opere conferre licet. — Ut illuc revertar, Eunus Diodoreus hæc dixerit : confestim nulla interposita mora defectionis consilium exsequendum esse, primum vero Ennâ potiri debere; id enim subsequentibus coëptis omen esse; nam fati decreto factum, ut hæc ipsis patria urbs data esset, quæ totius insulæ esset acropolis. Pro τὴν πατρίδα fort. fuit ταύτην τὴν πατρίδα. — Federus interpunxit τὴν πατρίδα, τὴν Ἐνναν οὔσαν, ἀκρόπολιν. Quod nihili. — lin. 7. βίαιον? ἀνήκεστον] Pro inepto signo interrogationis pone ἦ, ut tacite pro more Federus, vel μηδ', ut mavult Piccolo.

Pag. xxiii, lin. 1 ἐπιβολῆς] ἀναβολῆς e. conj. dedit Feder. — Ib. fr. 31, l. 8 pro ὁ δὲ Ἐξ. cum Federo l. ὁ δὲ Ἐξ. et deinde Σέντιος, coll. Livio Ep. 70, et fr. 32, lin. 3. καταιτιώμενος. — lin. 3 ab ima pro Ταρχύνιος Feder. reponi vult Ταρχυτίος, fort. recte. Apud Plutarch. Sertor. 26, 2 habes : Περπένηαν δὲ καὶ Γραχῖνον.

Pag. xxiv, l. 4. ἀνακλιθεῖς] κατακλιθεῖς Federus vult. Non opus. Cf. χαμαὶ ἀνέκλινε in Exc. Nicol. tom. III, p. 386, l. 13. — fr. 33, l. 20 ὑπακούεσθαι l. ὑπακούσεσθαι, mon. Federo et Dübnero. — In extr. fragm. Federus pro corrupto εἰς τὰς χεῖρας conjecit εἰσαγείρας, quod a traditis propius abest. De re cf. Strabo XII, p. 576 : Ἐγγὺς ἦλθον οἱ Κυζικηνοὶ τοῦ ζωγρίᾳ λαβεῖν τὸν βασιλέα ἐν τῇ διώρυγι ἀντιδιούρτυτοντες· ἀλλ' ἔφθη φυλαξάμενος καὶ ἀναλαβὼν ἑαυτὸν ἔξω τοῦ ὀρύγματος. Locum, qui me fugit, debeo Federo.

Pag. xxv, ad fr. 34. Federus putat Antiochum, de quo h. l. sermo est, non esse Ant. Asiaticum ut nos statuimus, quia hujus regno Seleucidarum seriem claudat Appianus, in nostro vero fragmento superstes sit adversarius ipse quoque Seleucida. Quæ argumentatio nulla est. Appianus non eum memorare voluit, cujus morte gens Seleucidarum extincta est, sed eum qui postremus Syriæ rex fuit.

Pag. xxvi, fr. 35, l. 6. ταύτην αἰτίαν] l. ταύτην τὴν αἰτ. — l. 21. τῆς ἀμίλλης] τῆς ἀμίλλας ed. Feder.,

et reapse sic codex habet, quod notare omisi. Fort. leg. ἀπειλῆς conj. Feder., de quo ipse quoque cogitaveram. Num fort. ἀμειλιχίας, an τοιαύτης δμιλίας?

Pag. xxviii, l. 7. πρὸς τοὺς περὶ Ἀγαθοκλέα] πρὸς τὸν Ἀγαθ. Federus, nescio quo lapsu. — l. 8. ὑδρείας] l. ὑδρίας. — l. 15. Ἀρσινόης φόνω] Cf. Joan. Antioch. fr. 54, p. 558. — l. 21. τὴν πατέρα] l. τὸν π. — l. 29. προέκειτο] προσέκειτο Feder., quod nisi sphalma est, male habet. — l. 30. Verba ἐξ ἀπιστίας, unde elicui quod sequitur ἐξαπέστειλε, parentheses signis, ut a librario efficta, includenda erant. — lin. ult. μηδὲν] μηδένα scr. Feder.

Pag. xxix, lin. penult. ἤξειν (ἐξείν cod.)] ἐλξειν Federus, quod praefero.

Pag. xxx, l. 1. ἔτι μᾶλλον] ἔτι μέλλον vel ἐπιβάλλον conj. F. — lin. 11. ἐκκηλούμενος] fort. fuisse ἐκκαλούμενος opinatur F. — Ib. not. 17. adde : ὑπὸ τούτους conj. Feder. — l. ult. pro καθεστᾶμενος l. καθεσταμένος.

Pag. xxxi, l. 11. ῥαστώνην] l. ῥάστην cum Piccolo et Federo. — l. 24. μετὰ τροφῆς] μεστὰς τ. conj. Feder. — l. 27. οὐδὲν ἀγαθοῦ] leg. videtur οὐδὲν ἀγαθόν, ut Feder. et Picc., vel οὐδενὸς ἀγαθοῦ. — l. ultim. ἔργω] l. ἔργα, ut Piccolo et Feder.

Pag. xxxii, l. 12. ὀλίγος] ὀλίγου conj. F. — l. 15. πάντων μάλιστα] παντὸς μ. Feder. — l. 36. leg. Μισσηνὸν. — l. 38. κατέπλησε ταῖς τρ.] verbi dativo juncti exempla v. in Steph. Thes. v. πίπλημι. Quod propter Federum moneo.

Pag. xxxiii, l. 9. ποιήσεται διὰ τὴν ἐκ] Federus conj. ποιήσῃ τὴν διάστασιν ἐκ τῆς κτλ., Piccolous conj. ποιήσεται δικαστήν. Mihi etiam nunc verba αὐτὸν ποιήσεται et αὐτὸν ποιήσεται in eadem linea magnopere displicent, et librario imputanda esse videntur. Scripserim : ἡ τὸν δῆμον ἐρεθίσῃ πρὸς αὐτὸν, διὰ τὴν ἐκ τῆς εταιρείας ἐπιβολὴν (sic malim pro ἐπιβουλήν) τινὰ (neutr. plur.) κατ' αὐτοῦ μηχανησάμενος.

Pag. xxxiv, l. 1. ἔχοντι] ἔχοντα maluit Fed. — l. 3. τῷ τε] leg. τῷ δὲ cum Picc. et Fed. — lin. 8. λεγομένων τε καὶ] hæc verba ap. Federum exciderunt. — l. 24. ὅπου] ὁ ποῦ Fed.

Pag. xxxv, l. 3. ὑποκαθιεῖσθαι] ὑποκαθῆσθαι leg. censet F. — l. 9. leg. ἀθρόων, ut Fed. — l. 10. ἀπεκόπη] ἀνεκόπη F. — lin. 13. τῶν Ῥωμαίων] l. τὴν Ῥ. — l. 34. τοῦ θορύβου] supple accus. τὴν πόλιν vel τὸν δῆμον, aut lege τὸν θόρυβον.

Pag. xxxvi, l. 17. ἀποτραπέσθαι μηδὲν] ἀ. καὶ μηδὲν Fed. — l. 27. ἰσόπεδον μένον] Aut fuit ἰσόπεδον Μήλιον (μέλιον in cod. aliquo fuerit) uti Federus censet, aut verba ὡς ἂν... μένον ex inepta glossa in textum irrepserunt. Deinde in verbis quæ ex Dionys. Exc. Vat. supplevi, scripserim : τόπος οὖν

[Αἶχον] Μήλιον κτλ. — lin. 7 ab ima ἀγειν] ἀπάγειν conj. Feder.

Pag. xxxvii, l. 1. lege γενόμενος cum Piccolo et Federo. — l. 6. ταῖς οἰκίαις] ἐν τ. οἰκ. conj. Piccolo. — lin. 9. excidit τοῖς ante Καμπανίαν. — l. 13. ἐλάμβανον] eadem vox quum paullo post redeat, Piccolous priori loco fort. leg. suspicatur ἀπέλαυον, aut altero loco μικρὸν ἐβόλλοντο. — l. 21. οἱ δὲ ἀσθενεῖς] fort. fuisse οἱ δὲ πλεῖστοι ἀσθενεῖς suspicatur Piccolo. — l. 32. ἐκ τοῦ πεδίου] ἐκ τοῦ σπουδαίου eleganter conj. Piccolo, collatis Nicolai verbis (t. III, p. 355) ἀπὸ τοῦ βελτίστου καὶ σπουδαιοτάτου. Federus dedit ἐκ τοῦ παλαιοῦ. Similiter possis ἐκ τοῦ βεβαίου, ἐκ τοῦ αἰδίου, ἐκ τοῦ ἐμπέδου. Nec fortasse deerit, qui ipsam vulgatam tueatur, collata v. πεδόθεν, i. e. ἀρχῆθεν, sec. Hesych. — lin. 38. δαί] in δῇ mutavit F. — ib. κωλύσαν] leg. κωλύσον, suadente Piccolo. — l. 40. Σιτικηνοὶ] Verum gentis nomen, Σιδικίνοι, posuit Feder., dubitans tamen. Cf. Steph. Byz. v. Σιτηκόν. — l. 44. ἐάσωμεν] l. ἐάσομεν, ut bene Federus.

Pag. xxxviii, l. 17. αὐτὸν] αὐτὸς Feder., quod ipse quoque malim, quia propius abest ab αὐτοῖς, uti est in cod. — l. 19. τὰς τότε οὔσας] καὶ τότε οὔσας, et deinde ἐπειδὴ, Feder. — l. 33. διακομίσαι] παρακ. F. — l. 34. χωρήσαντες] l. χωρίσαντες, uti est in lat. — l. 45. Ταρρακινὰ] Hic quoque, ut passim, ad Romanam orthographiam nomina exigens Federus scr. Ταρρακίαν, quamquam refragante Stephano qui ipsum citat Dionysium. — ult. καὶ γὰρ] l. καὶ χεῖρ, ex correctione Federi.

Pag. xxxix, l. 2, not. 14 ἀπάντων] præstat ὑπ' αὐτῶν, ut conj. Feder. — l. 6. συμπεμπόντων] excudi deb. συμπροπεμπόντων. — l. 12. Οὐλτουρὸν] l. Οὐλτοῦρνον vel Οὐουλτοῦρνον, coll. Dionys. VII, 3. Strabo V, p. 238, 249. — l. 23. στρατιάν τε γὰρ] fuerit στρατολογίαν γὰρ. Feder. conj. στρατιάν τ' ἀγείρειν. — l. 26. χρονισμοῦ] χρόνου, sphalma ap. Fed. — l. 37. φόγον] φόβον Fed. — ib. extr. pro ὑπὲρ τοῦ [υἱοῦ τοῦ] ὑπάτου Μαλλίου, tacite Feder. : Περὶ τοῦ υἱοῦ Μαλλίου.

Pag. xl, l. 10. ἀπολυθέντων] ἀπεληλυθόντων conj. Fed. — l. 11. ἐν ταῖς ὑποψίαις] artic. tacite om. Fed.; ἐν τινι ὑποψίᾳ conj. Piccolo. — l. 15 sq. ὀκτακοσίους... τετρακοσίους] ὀκτακισχιλίου... τετρακισχιλίου tacite Feder., quasi hæc codex haberet. At non fuisse Rheginis 12,000 præsidiariorum, vel inde collegeris quod infra Pyrrhus cum 500 tantum militibus urbe potiturus fuisse fingitur. Ac nescio qui fiat, ut ipse etiam Federus p. 70 not. Decium dicat cladem istam excitasse « cum suis octingentis Campanis et quadringentis Sidicinis. » — lin. 28. In not. 6 ad h. l. ita lege :... « in antecedentibus post v. πρὸς αὐτοῦ excidisse videtur

παρεκαλείτο vel simile verbum. Quam emendandi rationem proposuit Piccolous, eamque unice veram esse puto. » — l. 44. μέλλειν] l. μέλλων ex Dionys. Exc. Ambros. ap. Mai. p. 521, ubi pannus hujus fragm. exstat. — *ib.* φ' (500) στρατιώτας] τετρακοσίους (quod in cod. foret υ') στρ. Federus tacite. Falsum hoc esse subindicat Dionysii Exc. Ambros. l. l., ubi habes πεντακισχιλίων. Quodsi hic verus numerus est, fortasse etiam supra 8000 et 4000 pro 800 et 400 desiderabis. Nescio an tale quid Federo in mentem venerit; quamquam nihil ille de Dionysii numeris monuit.

Pag. xli, l. 7. καὶ γόνασι προσκυλιμένους] Hæc non leguntur in ed. Federi. — lin. 17. τίθησι] l. τίθεται et mox ἀναμείνασα pro ἀναμένουσα, et lin. 22 insere [τὸν] ante ἕτερον. — lin. 33. ἀντέχεσθαι] errore typogr. pro ἀνέχ. — lin. 38. ἐγένετο χρόνος] cum Federo lege ἐγένετο [δ] χρόνος.

P. xlii, lin. 3. lege ἐπὶ τοῖς κακούργοις, uti scripsit Federus.

FRAGMENTA.

P. 9, fr. 1 a. — Schol. Venet. et Vatican. in Eurip. Orest. 859 : Ἡ πολλὴ δόξα κατέχει μὴ ἀφίχθαι τὸν Αἴγυπτον εἰς Ἄργος, καθάπερ ἄλλοι φασὶ καὶ Ἑκαταῖος γράφων οὕτως (v. Addend. ad vol. I, p. 28)... Καὶ Διονύσιος δὲ Κυκλογράφος ἐν τῷ πρώτῳ (ἐν τούτῳ cod.) τὰ παραπλήσιά φησι. Φρύνιχος δὲ δὲ τραγικός φησι σὺν Αἰγυπτίοις τὸν Αἴγυπτον ἔχειν εἰς Ἄργος. Λέγεται δὲ κτλ. quæ vide in fragm. Diniaæ.

Pag. 3, b., lin. 9 ab ima. — Cf. ἡ κατὰ Κάδμον καὶ Δαναὸν γραμματικὴ, quæ 16 tantum literis utebatur, ap. Syrianum ad Hermogen. p. 17. Fabric. B. Gr. I, c. 23.

P. 5, b, not. — Pro Herod. VI, 69 lege : VI, 98.

P. 5, a, lin. 1. — Τὰ μετὰ Δαρεῖον fuerint τὰ μέχρι Δαρείου sc. Περσικά.

Pag. 7 b, lin. 7. — Eadem ex Socrate habet Nicephorus Hist. Eccles. X, 13.

Pag. 9, fr. 11 a. — Schol. Hom. Odyss. μ, 85 : Ταύτην (sc. τὴν Σκύλλαν τὴν Φόρχυνος καὶ Ἑκάτης θυγατέρα) λέγεται τὸν Ἡρακλέα, ὅποτε τὰς Γηρυόνοιο βοῦς ἦγεν, ὡς εἶδεν ἀπληστευομένην, ἀνελεῖν, τὸν δὲ πατέρα διὰ πυρὸς ἀναγκάσαι πάλιν αὐτὴν ἀναζῆσαι. Ἡ ἱστορία παρὰ Διονυσίῳ (Διονύσιῳ cod.).

Pag. 10, fragm. 5 a. — Schol. Ven. ad Eur. Hec. 119 ed. Cobet. : Τοὺς Θεσέως παῖδας ἐνιοί φασὶ μὴ ἡγεμόνας στρατεύεσθαι ἐπὶ Ἴλιον, μηδὲ τῆς συμμαχίας χάριν, ἀλλὰ ἀποληφομένους τὴν Αἴθραν. Διὸ καὶ τὸν Ὀμηρον λέγειν τὸν Μενεσθέα ἡγεῖσθαι τῶν Ἀθηναίων. Διονύσιος γοῦν δὲ τὸν Κύκλον ποιήσας « Δημοφῶν δὲ δὲ Θεσέως ἐδεῖτο αὐτῶν δοῦναι Αἴθραν τὴν

Πιθέως τὴν τοῦ πατρὸς μητέρα, ὅπως αὐτὴν κομίσωσιν οἴκαδε. Μενέλαος δὲ πρὸς Ἑλένην πέμπει Ταλθύβιον κελεύσας ἄγειν Αἴθραν· καὶ Ἑλένη δωρησαμένη Αἴθραν παντοδαπῷ κόσμῳ ἀποστέλλει πρὸς Δημοφῶντα καὶ Ἀκάμαντα. » Ἑλλάνικος δὲ (fr. 75)...

Pag. 12 not. — Rheginum, qui Πολυμνήμονα scripsit, Valesius ad Socrat. H. E. III, 23 eum esse putat, cui Phrynichus sophista unum ex libris, quos de oratoris apparatu scripsit, nuncupavit. Vixisset igitur sub Marco Antonino et Commodο imprr. *Rheginum* ἐπίσκοπον Πανίου τῆς Θρακῶν χώρας habes in Concilio Constantin. 3, p. 506 Vide tom. IV, p. 69 not.

Pag. 15 ad Hippiis fr. 7. — Cf. Aristotelis fr. 95, p. 136.

Pag. 16, Eugeonis fr. 1. — Adde in not. : Apud Heraclidem deinde sermo est de alba hirundine, quæ in Samo insula apparuerit. Hoc ex Eugeone fluxerit, quem fortasse innuit Antigon. Mir. c. 132 : Ὁ τοὺς Σαμιακοὺς ὄρους συγγεγραφῶς ἐπὶ τῶν πρώτων κληθέντων μαθητῶν τῶν περὶ Ἡρόστρατόν φησι χελιδόνα λευκὴν φανῆναι. Quid sibi velint verba ἐπὶ τῶν κτλ., obscurum. Cf. not. Schneidewini ad Heraclid. Pont. p. 215. Consentaneum est Samios horographos rerum tempora retulisse ad seriem Junonis sacerdotum, quarum prima fuit Admata sive Admete. Fortasse tale quid etiam h. l. latet. — Præterea nescio an Eugeonis nomen restituendum sit apud Tzetz. Chil. I, 144, ubi Candaulis uxorem Nyssam dici ait παρ' Αἰνεία ἐν Σαμιακοῖς λόγοις, teste Ptolemæo (v. Abantis fr. 1, tom. IV, p. 278).

Pag. 24, Glauci fr. 6 a. — Schol. Venet. et Rom. ad Eurip. Hec. 41 : Τύμβῳ φίλον πρόσφαγμα] Ὑπὸ Νεοπτολέμου φασὶν αὐτὴν σφαγιασθῆναι Εὐριπίδης καὶ Ἰβυκος· ὁ δὲ τὰ Κυπριακὰ ποιήσας φησὶν ὑπὸ Ὀδυσσεὺς καὶ Διομήδους ἐν τῇ τῆς πόλεως ἀλώσει τραυματισθεῖσαν ἀπολέσθαι, ταφῆναι δὲ ὑπὸ Νεοπτολέμου, ὡς Γλαῦκος γράφει· ἄλλοι δὲ φασὶ συνθέμενον Πριάμῳ τὸν Ἀχιλλέα περὶ τοῦ Πολυξένης γάμου ἀναιρεθῆναι ἐν τῷ Θυμβραίου Ἀπόλλωνος ἄλσει. Cypriaca Glaucus laudaverat, opinor. Eadem in schol. Androm. ed. Cobet. vocantur Κυπριακαὶ ἱστορίαι.

Pag. 25. Cum octo libris Ὑπομνημάτων, quæ Democrito attribuuntur, conferri potest Ὀκτάτευχος, quæ Osthane, mago celeberrimo, Democriti magistro, adscribitur (Euseb. P. E. 1, 10 fin. Chron. p. 43). — Quæ pag. 24 not. de temporibus Democriti et Anaxagoræ monui, approbavit ulteriusque executus est C. Fr. Hermannus in *Disputatione De philosophorum Ionicorum ætatibus*. Gætting. 1849

P. 30 ad fr. 9. — Cf. Creuzer. *Symbolik* II, p. 224.

Pag. 32 ad fr. 11. — Cf. Philoponus ad h. l. p. 71. 72.

Ibid. fr. 15 lin. 6. — Post v. *Amyci* excidit : *interfecit*.

Pag. 33, fr. 18, lin. 2. — Pro *Laodamantis* lege *Laomedontis*.

Pag. 34, ad fr. 22. — Adde Steph. Byz.: Καν-
θλία, πόλις περὶ Καρχηδόνα. Ἑκαταῖος (fr. 309. 310)
Ἀσία. Ἡρόδοτος (Ἡρόδωρος?).

Pag. 41, fr. 64. — Hunc locum fortasse cum
fragm. 1 conjungendum esse, quoniam Cephalle-
niam Taphii olim inhabitarent, suspicatur Creu-
zerus in *Münchener Gel. Anzeig.* 1849, p. 781.

Pag. 42, Sim. fr. 2. — De fabula v. Creuzer.
Symb. III, p. 377.

Pag. 43 a, lin. 18. — Pro *Hist. Rom. leg. Hist.*
Homeri.

Pag. 47 ad Ionis fr. 1. — In Vita Sophoclis
p. 131 Βιογρ. Westerm. leguntur hæc : Ἡθοποιεῖ
δὲ καὶ ποικίλλει καὶ τοῖς ἐπινοήμασι τεχνικῶς χρῆται,
Ὀμηρικὴν ἐκματτόμενος χάριν. Ὅθεν εἰπεῖν Ἰωνι-
κὸν τινα, μόνον Σοφοκλέα τυγχάνειν Ὀμήρου μαθη-
τὴν. Ibi Ἰωνα τὸν ποιητὴν Meinekius, Ἰωνα τὸν
Χῖον Bergkii legendum esse censent. Dubitat
Leutsch. in *Philologo* I, p. 133.

Pag. 59. — De Hippiæ testimoniis adde Apulej.
Florid. p. 676 : *Hippias Eleus sophista, artium mul-
titudine prior omnibus, eloquentia nulli secundus*.

Pag. 58, fr. 18. — Pro Ἀντιφάνης δὲ, quod
habent schol. vg., in *Anecd. Cramerii* l. l. est
Ἀντισθένης δὲ.

Pag. 59 b, not. 1. — De hoc Aphareo, tra-
gico poeta, v. Wagner. in *Fragm. tragg.* p. 113.

Pag. 60 b, not. 1. Recte Osannum pro *Thasio*
Hippia Eleum reposuisse, jam minus confidenter
dixerim. Certe Hippias Thasius quidam, quem Tri-
gintaviri capitis damnarunt, occurrit ap. Lysiam
C. Agorat. § 54.

P. 64 *init. lin.* 4. — Δαμάστης ὁ Σιγειεύς] Apud
Dionys. A. R. I, 72 (v. Dam. fr. 8) libri plurimi,
ut vid., exhibent ὁ Σιγεύς; idque recte habere vide-
tur, ut per literas vir summus Bæckhius me admo-
nuit. Nam consentit Avienus verbis *Damastem*
nobili natum Sige. Apud Dionysium Eusebii Arm.
est *Damastes Sidetes*, i. e. Σιγήτης, quod genui-
num est gentile nominis Σίγη (St. B. : Σίγη, πόλις
Τρωάδος, ὡς Ἑκαταῖος Ἀσία. Τὸ ἐθνικὸν Σιγίτης leg.
Σιγήτης), juxta alteras formas duas Σιγεύς et Σι-
γαῖος. Quamquam licet mirari hancce formam ab
Eusebio exhiberi, quum in nostris libris sit forma
in eus desinens. — Apud Suidam v. Δαμάστης pro
Σιγειεύς (Σιγεύς codd. A V) ἀπὸ Σιγείου τῆς Τρωά-
δος ante Bernhardium legebatur : Σ. ἀπὸ Σιγείου
γῆς τῆς Τρ., quod ipsum fort. refingendum puta-
veris in Σ. ἀπὸ Σίγης τῆς Τρ., quamquam vox γῆς
abest a codd. ABVE.

Pag. 74, ad Themistogenem. — In *Lexico gr. ap.*
Hermannum De emend. rat. gr. et in *Lecapeno* ap
Matthæium (Lectt. Moscov.) complura ex Xeno-
phonte citantur, quæ in nostris exemplaribus non
leguntur. Sic *Lecapen.* p. 67 v. θανατόω. Ξενοφῶν·
« Θανατοῖ δὲ σὺν ἄλλοις καὶ τὸν τοῦ Ἀραίου (Ἀριαίου
in Xen.) τοῦ μεγάλου ἀδελφιδοῦν. » — Ibid. p. 71
v. μεταφέρων. Ξενοφῶν· « Καὶ ὁ Χειρίσοφος τὸ πλεόν
τοῦ στρατεύματος ὑπὸ τὸν λόφον μεταφέρων ἐξαπίνης
οὐ καίριαν τιτρώσκειται. » — Id. p. 58 v. ἀπαλάττω.
Παρὰ Ξενοφῶντι· « Ἀπήλλαττε δὲ μετὰ τῶν Σκυθῶν
ὁ Κῦρος ἐν Ἰωνίᾳ. » Hæc aperte ducta sunt ex Ana-
basi aliqua. Num forte igitur ad Themistogenem
vel ad Sophænetum pertinent, adeo ut notius
Xenophontis nomen hisce auctoribus a sciolo quo-
dam substitutum sit? Ceterum ex eodem opere
fluxerint etiam quæ sub Xenophontis nomine affe-
runtur ap. *Lecapen.* p. 56. 65. 66. 76. 58, et ap.
Hermann. l. l. p. 351. 357. 360. 375. 389.

P. 74. — Apud Plutarchum De glor. Athen.
c. 1, Wyttenbachius cum Meziriaco pro καὶ Θε-
μιστογένη... τὸν Συρακούσιον legi mavult καὶ Θε-
μιστογένει... τῷ Συρακουσίῳ.

Pag. 75. De Cratippo. — In loco Plutarchi Ἀρ-
χίνου pro Ἀρχίππου jam reponi jusserat Wytten-
bachius, qui præterea lacunam statuendam esse
Xenophonteique operis mentionem excidisse su-
spicatur.

Tom. II, p. 81. — Sero nactus sum libellum
J. F. T. Arnoldti *De Athana rerum Siculorum*
scriptore (Gumbinnæ 1846), ex quo disco ea quæ
Heynius de adornatione et ambitu historiarum
Athanæ scripsit, impugnasse etiam Heldium in
Prolegg. in Timol. Plutarchi (Programm. Baruthi
1834, p. 6) et Böttcherum in Præfatione libelli
de rebus Syracusanis apud Livium et Plutarchum
(Progr. Dresdæ 1838, p. 14). Quomodo interpre-
tanda essent verba Diodori, jam viderat Retterus
in dissertatione historico-chronologica de Sicula
Dionysiorum tyrannide (Giessæ 1726, p. 28); cujus
sententiam merito adoptarunt et Heldius et Ar-
noldtius; contra vero quæ Böttcherus protulit
aperte falsa sunt, iisque refellendis majorem quam
par erat Arnoldtius impendit operam. Ceterum non
prætermittenda est conjectura Berkelii haud im-
probabilis, quam p. 5 Arnoldtius commemorat.
Etenim suspicatur Berkelius Athanam sive
Athaniam (*) nostrum eundem esse cum illo, cujus
Theopompus meminit apud Stephanum v. Δύμη,

(*) Confert Arnoldt. p. 4 formas promiscue adhibitas
nominum Θαμύρας, Θάμυρις; Ἀλκας et Ἀλκίς; Θήρας, Θήρις;
Θεύδας, Θεῦδις; etc., etc. — Porro Ἀρέτας, Ἀρέτης, Ἀρετίς·
Ἀρίστας, Ἀρίστης, Ἀριστίς. Πύθας, Πύθης, Πύθις, alia, coll.
Papii Lexic. onomatolog. s. vv.

ubi : Θεόπομπος μ'. « Προστάται δὲ τῆς πόλεως ἦσαν τῶν μὲν Συρακοσίων Ἀθηνίς (Ἀθάνις cod. unus Berk.) καὶ Ἡρακλείδης, τῶν δὲ μισθοφόρων Ἀρχέλαος ὁ Δυμαῖος. » Ad hæc Arnoldtius : « Lobeckius quidem attingens nomen Ἀθηνίς Pathol. p. 505 et 524 a rerum Sicularum scriptore iudicare alienum videtur : quanquam quum parum offensionis habeat formæ Ἀθάνις ad vulgare Ἀθηνᾶς nomen accommodatio, equidem non omnino repudiandam censuerim Berkelii suspicionem. Temporis certe ratio non repugnat. Quum enim Theopompus per longam digressionem libris 39-41 res Dionysiorum comprehendisset, non dubitandum est quin, qui Theopompi loco ap. Steph. memoratur Heraclides, notissimus sit Dionis in bello contra Dionysium posteriorem gesto obtrectator atque adversarius (Pseudoplat. Ep. III, IV, et VII, Diodor. XVI, 6 sq., Plutarch. Dion. 32. 48. 49. 53, Cornel. Nep. Dion. 5. 6. 7. Longin. De subl. IV, 3). Quodsi Athanas historicus illius Heraclidis socius fuit, quemadmodum Timonides Leucadius, literis consignavit res, quarum testis oculatus partem haud exiguam ipse administraverat? » — Denique monendum est Athanam Siculorum rerum scriptorem Westermanno non diversum esse videri ab Athanada, qui Ἀμβρακικὰ composuit (vid. tom. IV, p. 344).

Pag. 84, b, lin. 14 ab ima. — Ad eundem Dionysodorum Træzenium pertinere videntur quæ ex Dionysodoro afferuntur ap. schol. Theocrit. V, 21, de proverbio : οὗτος ἄλλος Ἡρακλῆς.

P. 88. Valckenarius ad Theocrit. Adonias. v. 11 p. 304 suspicatur ex Dinone ducta esse quæ de rebus Persicis apud Ælium in Hist. Var. leguntur I, 31 (Περσικὸς νόμος περὶ τοῦ δῶρα προσφέρειν τῷ βασιλεῖ), 32 (Περὶ δεδωρημένου ὕδατος τῷ Περσῶν βασιλεῖ), 33 (Περὶ μεγάλης ῥοιᾶς τῷ αὐτῷ δεδωρημένης), II, 17 (Περὶ μάγων τῶν ἐν Πέρσiais σοφίας καὶ ὧρου), VI, 14 (Περὶ Δαρείου ἐπιβουλεύθεντος), XII, 1 (prolixa ac perelegans narratio Περὶ Ἀσπασίας). Quæ suspicio si certa res esset, confidentius sane et commodius de Dinonis dicendi narrandique genere disputari posset.

Pag. 89, ad Dinonis fr. 1. — Nomen Dinonis restituendum puto apud Syncell. p. 167, A, ubi ex Cephalione narratur Semiramidem muris Babylonem cinxisse, ὡς πολλοῖσι λέλεκται, Κτησίᾳ, Ζήνωνι (l. Δείνωνι), Ἡροδότῳ.

P. 90, fr. 4. — Fort. fragmentum hoc non Dinoni, sed Diniae vindicandum est; nam hic quoque opus suum in plures συντάξεις diviserat, uti nunc constat ex Eurip. scholiis Venetis (v. tom. III, p. 24, fr. 3); argumentum vero loci Diniae magis quam Dinoni convenit.

Pag. 91, ad fr. 7. — Eadem paullo aliter (e Ctesia) narrat Nicolaus Damasc. fr. (Exc. De ins.), tom. III, p. 403.

Pag. 110, ad fr. 13. — Cf. Pollux VIII, 85, quem locum v. in nota ad Heraclid. fr. 1 § 11, tom. II, p. 209 sq.

Pag. 111, ad fr. 17. — Cf. Schol. Arist. Vesp. 500 : Δοκεῖ δὲ ἡ τυραννὶς (sc. τῶν Πεισιστρατιδῶν) καταστῆναι, ὡς φησιν Ἐρατοσθένης, ἐπὶ ἔτη ν', τοῦ ἀκριβοῦς διαμαρτάνων, Ἀριστοφάνους μὲν τεσσαράκοντα καὶ ἐν φήσαντος, Ἡροδότου δὲ ἑξ καὶ τριάκοντα. Pro Ἀριστοφάνους Bentlejus reponi voluit Ἀριστοτέλους, probante Dindorfio, improbante, et recte quidem, Bernhardy ad Eratosth. p. 216 et Schneidewino ad Heraclid. De reb. publ. p. 38.

Pag. 113 a, lin. 1. — Lege : Ἔτι μὲν (τὰ γράμματα τῆς πόλεως addit Telephus etc. — Deinde lin. 4 dele : (τῆς πόλεως addit Telephus).

Pag. 125, fr. 64. — Cum Aristotele facit Theophrast. ap. Ciceron. De off. II, 18. Cf. Heraclid. fr. 1, § 8, p. 209.

P. 128, fragm. 75 a. — Clemens Strom. I, p. 152 Sylb. (422 Pott.) : Τόν τε Μίνω παρὰ Διὸς δι' ἐνάτου ἔτους λαμβάνειν τοὺς νόμους ἱστοροῦσι φοιτῶντα ἐς τοῦ Διὸς ἄντρον, τόν τε αὖ Λυκοῦργον τὰ νομοθετικὰ εἰς Δελφοὺς πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα συνεχῆς ἀπιόντα παιδεύεσθαι γράφουσι Πλάτων τε καὶ Ἀριστοτέλης καὶ Ἐφορος (fr. 63).

Pag. 131, fr. 88. — Eadem etiam in schol. Venet. Eurip. Androm. 446 : Ἐξῆς δὲ αὐτοὺς (τοὺς Λακεδαιμονίους) εἰς τε τὰ ἄλλα καὶ φιλοχρηματίαν κακῶς λέγει (Εὐριπίδης). Καὶ Ἀριστοτέλης δὲ τοῦτο ἱστορεῖ ἐν τῇ τῶν Λακόνων πολιτείᾳ καὶ τὸ ὑπὸ θεοῦ αὐτοματισθὲν προστίθῃσιν ἔπος : Ἀφιλοχρηματία Σπάρταν ὀλεῖ, ἄλλο γὰρ οὐδέν.

Pag. 134, fr. 90. — De tempore ad quod hæc συνθῆκαι referendæ esse videntur, vide Müller. Dor. I, p. 190.

Pag. 140, fr. 102 a. — Adde Diogen. L. I, 98 : Οὗτος (ὁ Περίανδρος) πρῶτος δορυφόρους ἔσχε, καὶ τὴν ἀρχὴν εἰς τυραννίδα μετέστησε· καὶ οὐκ εἶα ἐν ἄστει ζῆν τοὺς βουλομένους, καθά φησιν Ἐφορος καὶ Ἀριστοτέλης. Cf. Heraclid. Pont. fr. 5, p. 213.

Pag. 151, fr. 145. — Cf. Schol. Vat. Eurip. Alc. 1164 : Εἰς τέσσαρας διήρητο τότε ἡ Θεσσαλία πόλεις, αἵτινες ἦσαν ὑποτεταγμέναι Ἀδμήτῳ, ὡς καὶ Ἀρίσταρχος φησιν. « Non Aristarchum testem, sed Aristotelem exspectares. » SCHNEIDEWIN. in Heraclid. Reliqq. p. LXIX, not. At non Admeti temporibus, sed multo post ab Aleua Thessalicam tetrarchiam constitutam esse Aristoteles dixit.

Pag. 151, fragm. 145 a. — Schol. Ven. Eurip. Rhes. 311 : Πέλτη ἀσπίς ἐστὶ ἵτον οὐκ ἔχουσα, καθάπερ φησὶν Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Θεσσαλῶν πολιτείᾳ

γράφων οὕτως· « Διελὼν δὲ τὴν πόλιν Ἀλεύας ἔταξε καὶ τὸν κληῖρον παρέχειν ἐκάστους, ἱππέας μὲν τεσσαράκοντα, πελταστὰς (sic Cobet. pro δπλίτας cod.) δὲ ὀγδοήκοντα. Ἦν δὲ ἡ πέλτη ἀσπίς ἔτυν οὐκ ἔχουσα, [οὐδ'] ἐπίχαλκος, οὐδὲ βοὸς, ἀλλ' αἰγὸς δέρματι περιτεταμένη· καὶ τριακόντα (sic cod.; τρία ἀκόντια?) ἡ μακρὸν δόρυ πάντες ἐφόρου, ὃ σχέδιον ἐκαλεῖτο. Eadem, laudato Aristotele, sed omissa operis mentione, habes ap. schol. Platon. p. 453 Bekker. Porro ex eodem Aristotelis loco propagata sunt, quæ de pelta habent Hesychius, Photius, Suidas, Timæus Lex. Plat. p. 211, Lex. Bekk. An. p. 297, 9.

Pag. 151, fr. 146. — *Aminei Thessali* fort. iidem sunt qui ap. Steph. Byz. Ἀμυμνοὶ vel Ἀμυμναῖοι, ἔθνος Ἡπειρωτικόν, vocantur.

Pag. 171. — Ad ea quæ de libro Δικαιώματα πόλεων inscripta diximus, adde locum Joan. Galensis (ord. fr. minor. in Anglia, sæc. xiv, qui se vitam Aristotelis e græco transtulisse affirmat) in *Summa de regimine vitæ humanæ* (Lugduni, an. 1511, cap. 6, fol. 166 rect.) : *Composuit* (Aristoteles) *scriptas ab eo justificationes græcarum civitatum, quibus Philippus lites Græcorum determinabat.* Attulit hunc locum Hüllemannus in *Staatsrecht des Alterthums* p. 122; ego debeo Schneidewino, qui citavit hæc in Heraclid. Pol. p. xvii, addens hæc : « Rectene Hüllemannus ex illis verbis collegerit Philippum Macedonem in secandis litibus civitatum græcarum Aristotelis opere usum esse haud facile dixeris, et est cur de eo dubitetur : illud recte posuit : « Aristoteles' Werk hat von den herkömmlichen gegenseitigen Gerechtsamen der griechischen Staaten gehandelt, auf die sie sich schon früher in ihren Streitigkeiten zu berufen pflegten (Thucyd. I, 41). » Eodem sensu ego quoque de argumento hujus libri statui.

Pag. 185, fragm. 272 a. — Harpocratio v. Διδάσκαλος. Ἰδίως διδασκάλους λέγουσι τοὺς ποιητὰς τῶν διθυράμβων ἢ τῶν κωμῳδιῶν ἢ τῶν τραγῳδιῶν. Ἀντιφῶν ἐν τῷ Περὶ τοῦ χορευτοῦ (§ 11) « Ἐλαχον, φησὶ, Παντακλέα διδάσκαλον. » Ὅτι γὰρ ὁ Παντακλῆς ποιητῆς, δεδήλωκεν Ἀριστοτέλης ἐν ταῖς Διδασκαλίαις. Cf. Stephan. Byz. Ἀττήνη, δῆμος Ἀντιοχίδος φυλῆς... Ὁ δημότης Ἀττηνεὺς, « Πατροκλῆς Ἀττηνεὺς ἐχορήγει καὶ Παντακλῆς », quæ Harpocratiois ope sic restituit Meinekius in Hist. crit. com. p. 6 : Πατρ. Ἀ. ἐχορήγει, [Ἀντιοχίς] ἐνίκα, Παντακλῆς [ἐδίδασκεν]. Ceterum de Didascaliorum ratione vide quæ post Casaubonum ad Athen. VI, p. 235, E, et Fabricium in B. Gr. II, p. 288 Harl., exposuit Boeckhius in C. Inscr. N. 229, I, p. 350 sq., et Meinekius l. l.

Pag. 186, fr. 274, lin. 2. — In latinis lege : *Neleus Codri filius*.

P. 190. — Ad mythologica Aristotelis nescio cuius, adde schol. Vat. Eurip. Rhes. 28 : Διττὰς δὲ τὰς Εὐρώπας ἀναγράφουσιν ἔνιοι· μίαν μὲν Ὠκεανίδα, ἀφ' ἧς καὶ τὸ ἐν μέρος τῆς οἰκουμένης κληθῆναι, καθάπερ Ἀπίων ἐν τοῖς Περὶ ἐπωνύμων καὶ Ἀριστοτέλης ἐν πρώτῳ τῆς Θεογονίας, ἐτέραν δὲ Φοινικίαν καὶ Ἀγήνορος.

Pag. 198 a, not., lin. 14. — Pro *architectus* ille leg. *ab architecto illo*.

Pag. 201, a, lin. 17. — Cum codice Parisino 1657 componendus est codex Escorialensis ω, I, 11, in quo Politiarum fragmenta tanquam pars Variæ hist. Æliani exhibentur. Titulus est : Ἐκ τῶν Ἡρακλείδων (sic) περὶ πολιτίας Ἀθηναίων. Quibus adduci possis, ut unam Atheniensium Politiam Heraclidæ Pontico vindicandam putes. Ceterum codex Escor. (quem scriba in Hispania absolvit die xii Martii an. 1543) Parisino inferior, nec quidquam habet quod enotari mereatur.

Pag. 216, fr. 11, § 2. — Hæc quo pertineant docemur Nicolai fragmento 53 (Exc. De insid.).

Pag. 222, fr. 31. — Conf. quæ similia de muribus in Gyara ins. narrat Antigon. Mirab. c. 21.

Pag. 239, fr. 11 a. — Schol. Venet. in Eurip. Androm. 1 : Δικαίαιρχός φησιν ἐνθάδε (ἐν τῇ Θήβῃ Ὑπλακίῳ) ἀπόσπασμά τι μετὰ τοῦ Κάδμου οἰκῆσαι.

Pag. 245, fr. 31, in latinis, lin. 4 ab ult., pro *Crotonem* lege *Metapontum*.

Pag. 255, fr. 59, § 2 extr. — Vocem ἀνθρώπων (ἄνων in codd. scribi solet) non glossema, sed ex v. εἶναι ortam esse puto.

Pag. 260 a, in not. lin. 12 ab ima. — Lege *vocem nude positam*.

Pag. 263, fr. 61 init. — Corruptum istud στάμ-που nescio an fuerit Στύμφου. Certe Στύμφη vel Τύμφη mons in Thessalia, Epiri et Macedonia confiniis situs est, optimeque eo terminus notari potuit. Nomen hoc varie in libris corruptum est. Vide Strabo VII, p. 326 cum not. Crameri, Arrian. Anab. I, 7.

Pag. 286, ad fr. 64. — Adde Hesych.: Κλεψίαμβοι· Ἀριστόξενος, μέλη τινὰ παρ' Ἀλκμαῖν.

P. 294 a, init. — Titulum sic lege : ΠΡΥΤΑΝΕΙΣ ΕΦΕΣΙΩΝ.

Pag. 301, ad fr. 40. — E Phaniæ libro Περὶ ποιητῶν propagata etiam ea fuerint, quæ eodem loco Eustathius e Timolao (qui Phaniam testem adduxerit) narravit de Demodoco et de Phemio, quorum ille Clytæmnestræ, hic Penelopæ custos sit appositus.

Pag. 332, fr. 6. — Cf. Tertullian. De pallio c. 9, in Alexandri Polyh. fr. 151, tom. III, p. 244.

Pag. 333. — Fortasse nomen Κλύτος vel Κλεῖτος corruptum est in Κλειτοφῶν apud schol. Hom.

II. v, 404. V. Clitophontis fr. 5, tom. IV, p. 368.

Pag. 337, ad fr. 11. — Mæandrii Milesii nomen restituendum puto in schol. Apoll. Rhod. I, 1126, ubi de Milesiorum instituto laudatur Μένανδρος. Locum exscripsi in Menandri fragm. tom. IV, p. 443. Cf. etiam Domitii Callistrati fr. 2 not., tom. IV, p. 354. — Num huc pertineat etiam Λεάνδρου ἡ Ἀρκτιάδης apud schol. Odys. γ, 344, nescio. Vide not. ad Aretadæ fr. 3, tom. IV, p. 316.

Pag. 342, ad fr. 3. — Cf. supra p. 623 Addenda ad Hecat. init.

Pag. 345 b, lin. 21. — *Menecratem Ephesium Arati præceptorem.*] Hunc esse puta Menecratem quem de re astrologica laudat schol. Vatican. ad Eurip. Rhes. 524, p. 299 ed. Cobet.

Pag. 354, post fragm. 5. — Fragmentis Diodori Periegetæ addendus videtur locus Ulpiani ad Demosth. Or. de coron. p. 73, C ed. Wolf, ubi Diodorus ex Hellanico (v. Hell. fr. 71, tom. I, p. 54) refert Orchomenios a Thracibus pulsos in Atticam venisse sub Munycho rege, locumque iis assignatum Munychiam vocatum esse. Vulgo hæc leguntur in Fragm. Diodori Siculi (tom. II, p. 583 ed. Didot.). Ad periegetam Diodorum retulit Prellerus (De Hellanico p. 25), recte puto.

Pag. 356, ad fr. 15. — Adde : Steph. Byz. : Ἀτήνη, δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς. Φρύνιχος δὲ τῆς Ἀτταλίδος φησίν. Ὁ δημότης Ἀθηνεύς. « Πατροκλῆς Ἀθηνεύς ἐχορήγει, [Ἀντιοχίς] ἐνίκα, Παντακλῆς [ἐδίδασκεν]. » Διονύσιος Ἀτηνίαν τὸν δῆμον (sc. καλεῖ). Ἀλλ' οὐκ ἔξ τὸ Ἀτηνεύς· ὀφείλον Ἀθηνεύς.

Pag. 370 not. 2 extr. — Dele verba : *Lycus Περὶ Θηβῶν*, etc. Etenim librum *De Thebis* non esse Lysimacho vindicandum, sed revera esse *Lyci Rhegini* patet ex loco auctoris Recogn. ap. Clement. — Quare adde p. 374 quæ huc pertinent hæce :

ΠΕΡΙ ΘΗΒΩΝ. Fr. 14, a. — Tzetzes ad Lyc. 1206 : Λύκος ἐν τῷ Περὶ Θηβῶν ἱστορεῖ· « Μετὰ τὰ κατὰ Δευκαλίωνα Ζεὺς μιγείς Ἰοδάμα τῇ Ἰτώνου τοῦ Ἀμφικτύονος, γεννᾷ Θήβην, ἣν δίδωσιν Ὠγύγω, ἀφ' οὗ Ὠγυγίη ἢ Θήβη.

Fr. 14 b. — Auctor Recogn. ap. S. Clement. X, 21, p. 318 A : *Lycus Rheginus ex Iodama, nepte Amphictyonis, qui avum habuit Prometheum, illam (Theben) genitam scribit.* De Thebes parentibus varias vett. sententias fusius exponit Unger. in Theban. Paradox. p. 63 sq. De Ogygiæ nomine cf. Aristodemus ap. schol. Eur. Phœn. 113. Cf. etiam Müller. *Min.* p. 392.

Fr. 14, c. — Schol. ad Hesiod. Theog. 326 : Λύκος ἐν τῷ Περὶ Θηβῶν (Θηβαίων libri) αὐτὴν (sc. τὴν Σφίγγα) ὑπὸ Διονύσου πεμφθῆναί φησι. Φῖκα δὲ αὐτὴν οἱ Βοιωτοὶ ἔλεγον. Alii Sphingem a Marte vel

ab Junone missam aiunt. V. quæ de his congescit Unger. l. l. p. 385 sq. De nomine Φίξ (æol. pro Σφίγξ) et de Phicio monte v. Müller. *Min.* p. 33.

Fr. 14, d. — Suidas : Καδμεία νίκη, λέγεται ἐπὶ τῶν ἐπὶ κακῷ νικούντων. Οἱ μὲν λέγουσιν ὅτι Θηβαῖοι νικήσαντες ὕστερον ὑπὸ τῶν Ἐπιγόνων ἡττήθησαν· οἱ δὲ ὅτι Οἰδίπους τὸ αἰνίγμα λύσας ἐπαθλον τὴν μητέρα ἔγημε. Τίθεται καὶ ἐπὶ τῶν ἀλυσιτελῶν. Ὡς δὲ αὐτὸν (l. Λύκος) ὁ τὰ περὶ Θηβῶν συντάξας, ὅτι Κάδμος ἀνελὼν τὸν τὴν Ἀρείαν κρήνην τηροῦντα δρᾷ κοντα ἐθήτευσεν Ἀρεὶ ὀκτὼ ἔτη. De re v. Unger. l. l. 107 sqq. Pro Λύκος, quod restitui, Küsterus reponi voluit Λυσίμαχος, Bernhardyus *Armenidæ* mentionem latere putavit.

P. 382, ad Calliæ fr. 1. — Apud Macrobius cod. Paris. 6371 pro δὲ χερρός ἐστὶν τό τ' ὅρος etc., præbet ΔΕΕΧΥΤΟCECTINOTOPOC, quod Schneidewinus in *Rh. Mus.* 1843, p. 83 corrigit in δὲ ἐχυρός ἐστὶν ὁ τόπος. ** Καὶ [ἡ Παλιχὴ], τὸ παλαιὸν κτλ. Post τόπος plura Calliæ verba a Macrobio ommissa, deinde ἡ Παλιχὴ supplendum esse censet. Assentior. — Pro Δείλλους ibid. lin. 3, ex aliis scriptoribus legendum videtur Δέλλους; codex Paris. habet h. l. ΔΕΑΛΛΟΥΣ.

Pag. 385 a, lin. 25. — Lege : *non diversum fuisse videtur τὸ βιβλίον* etc.

Pag. 385, not. 1, lin. 2. — Lege : *Deque iis quæ Herodotus in Ægypti descriptione ex Hecatæo Milesio in opus suum* etc.

P. 386, fr. 2. — Priorem hujus loci partem latine vertit Natalis Comes Myth. IX, 6. Idem IX, 15 hæc affert : *Alii dicunt, inter quos fuit Callisthenes in Navigatione (ἐν Περίπλῳ sc.) et Hecatæus de Hyperboreis, duos colles fuisse in Phrygia, qui Aures asini vocarentur, super quibus munatissima oppida condita fuerint, e quibus latrones complures viatores et peregrinos adoriebantur. His locis quum arma Midas intulisset, ac oppidis per vim potitus fuisset, obtruncatis eorum locorum latronibus, dictus est fabulose aures asini habere.* Græce hæc leguntur ap. Tzetzem in Lyc. 1401 : Λέγουσιν ἐν Φρυγίᾳ δύο εἶναι λόφους καλουμένους ὧτα ὄνου, ὧν περὶ ὁ Μίδας κρατήσας καὶ τοὺς ἐν αὐτοῖς ληστὰς ἀνελὼν, ἐμυθεύθη ἔχειν ὄνου ὧτα. Cf. Diogenian. VI, 73, schol. Aristoph. Plut. 287. De Mida quædam afferuntur ap. Stob. Flor. VII, 69 ex Callisthenis (fr. 45) Metamorphosisibus. Hinc fortasse suum Callisthenem finxit Natalis. Unde vero Hecatæum arripuerit, nescio.

Pag. 389, fr. 12, lin. 7, in latinis, post : *Olymp. centesimam* adde *octogesimam*.

Pag. 453, fr. 3 a. — Sotion. De fluvv. et fontt. fr. XXXIII, p. 188 in Paradox. Westerm. : Ἱερῶ-

νυμος ἱστόρησεν, ἐν τῇ Ναβαταίων χώρᾳ τῶν Ἀράβων εἶναι λίμνην πικρὰν, ἐν ᾗ οὔτε ἰχθῦς οὔτε ἄλλο τι τῶν ἐνύδρων ζώων γίνεσθαι, ἀσφάλτου δὲ πλίνθους ἐξ αὐτῆς αἵρεσθαι ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων. Ipse Hieronymus lacus hujus custodiæ præfectus fuit. Vide Diodor. (XIX, 100 sqq.), qui uberrimam ejus (ex Hieronymo) dedit descriptionem.

Pag. 461. — Post fragmenta Hieronymi Cardiani vellem mentionem iniecissem *Stratoclis* oratoris, quippe qui etiam historica quædam scripsisse videtur, quandoquidem Cicero Brut. c. 11: *Hunc Themistoclem*, inquit, *isti* (sc. Clitarchus et Stratocles) *aiunt, quum taurum immolavisset, excepisse sanguinem patera, et eo poto mortuum concidisse. Hanc enim mortem rhetorice et tragice ornare potuerunt; illa mors* (qualem Thucydides narrat) *vulgaris nullam præbebat materiam ad ornatum.* Cf. Clitarchi fragm. in scriptt. Rer. Alex. p. 76. De Stratocle oratore vilique Antigoni et Demetrii Poliorcetæ adulate v. Ruhnken. ad Rutilium Lup. I, 9; Westermann. *Gesch. der gr. Bereds.* § 54, 24. 72, 12 sqq.

Pag. 462, Proxeni fr. 5 a. — Schol. Venet. Eurip. *Androm.* 24, de Pyrrhi Epirotæ liberis. Quem locum vide in Lysimachi fr. 13, tom. III, p. 338.

Pag. 363, ad fr. 7. — Eadem (ex Stephano) habes ap. Tzetzem in schol. ad Thucyd. VI, 4. 3. Vide Addenda ad Hellanici fr. 104.

Pag. 465, fr. 5 a. — In latinis pro *Deucalionis filia* lege: *Deucalionis uxore.*

Pag. 465, Suidæ fr. 5 b. — Schol. Venet. in Eurip. *Androm.* 18, de Peleo cum Thetide congresso eo loco, qui Thetidium vocatur. Vide Addenda ad Pherecydis fr. 16.

Fr. 5 c. — Schol. Il. π, 175: Ἐκ τίνος Πηλεὺς Πολυδώραν ἔσχεν; ὡς μὲν Στάφυλος φησιν ἐν τῇ σ'

(1. σ'; ἐν ᾗ γ' sch. Didym.) Θεσσαλικῶν ἐξ Εὐρυδίκης τῆς Ἀκτορος θυγατρὸς Φερεκύδης δὲ (fr. 17, p. 73) ἐξ Ἀντιγόνης τῆς Εὐρυτίωνος, ἄλλοι (Σουίδα cod. Ven.) δὲ ἐκ Λαοδαμείας τῆς Ἀλκμαίωνος.

Pag. 482, fr. 52, lin. 2. — In lat. legendum: *Examyas... Thelidarum* pro *Examyas... Thesidarum*.

Pag. 487, fr. 76 lin. ult. — Lege: *Herodor. fr. 28.*

Pag. 504 a, lin. 11. — Pro 243 lege 234. — Ibidem dele notam ad fr. 11 a.

Pag. 509. — In regum tabula Senacheribo adscripti sunt anni 81; lege an. 18.

Pag. 510, fr. 22 lin. 5. — Lege: *CCCCXC* pro *CCCXC*.

Pag. 520 b, lin. 25. — Pro: *Quamquam Bæckhius* p. 36... *censet*, lege: *Quamquam nonnulli* (v. *Bæckhius* p. 36)... *censent*.

Pag. 501, fr. 7, lin. 3. — In latinis Eusebii lege *Ottartæ* pro *Otirtæ*.

Pag. 561, fr. 37, lin. 1. — Pro *Σταμμένης* lege: *Σταμμενεῆς*.

Pag. 577 b, lin. 1. — Dele vocem *suspicor*.

Pag. 615, fr. 12 not. — Corrupta illa τὴν δὲ ἀρχὴν ἣν Ἑρμιππος ὁ ἀστρολογικὸς, ὡς ὁ κόσμος ingeniose emendavit Creuzerus in Dionysio p. 26; hunc in modum: τὴν δὲ ἀρχὴν ἣν Ἑρμοῦ ἵππος ἀστρολογικὸς, ὡς ὁ κ. («Anfangs war (dieses Gefäß) aber des Hermes astrologische Laterne (Spiegel, Becher), etc.») Quam conjecturam probasse etiam Tœlkensium nec non Schweighæuserum vir summus monet in *Münchner Gelehrt. Anzeigen* 1849. N. 172, p. 342, deque re conferri jubet *Symbolik* II, p. 109 sqq. ed. tert.

Pag. 26, fr. 8. — Cf. not. ad Ariæthæ Tegeatæ fragm. 5, tom. IV, p. 319.

VOLUMEN III.

Pag. 26, ad fr. 9. — Nescio an Diniae mentio lateat apud Suidam v. οὐδὲ Ἑρακλῆς πρὸς δύο, de quo proverbio laudatur Δίων ἐν δευτέρῳ τῆς δευτέρας συντάξεως (v. Dinonis fr. 4, tom. II, p. 90). — Præterea Meinekios in *Hist. crit. com.* p. 385, Diniae nomen reponendum esse suspicatur apud Cramer. *Anecd.* III, p. 351, ubi citatur Αἰνέας ἐν Σαμιακοῖς λόγοις: de quo loco v. not. ad Abantidis fr. tom. IV, p. 278.

Pag. 31, fr. 17. — ἰσχυρὸν δίνῃσιν κτλ.] Egregie hunc locum emendavit Dübnerus meus in præf. ad Himerium p. xxvi, ubi hæc: «Optimus codex

Tzetzæ, de quo pluribus retuli in Museo Rhenano, versu 3 recte ἐχθρὸν et δ et τινάζαι, v. 4 ῥηιδίως. Restat δίνης τῇσιν, quod sæpissime cum diphthongo scribitur ΔΕΙΝΗΙΘΗΙΝ, id est ΑΕΙΝΗΚΗΙΘΗΙΝ:

ἐχθρὸν αἰεὶ νήκῃσιν· ὁ πρὶν ποσὶ παῦρα τινάζαι ῥηιδίως ξηρὴν ἤλασεν ἐς ψάμαθον. »

Pag. 53, fr. 76, not. — Dele verba *Dalionem autem vixisse post Timosthenem* etc. Cf. Aristocreonis fragm. 2, tom. IV, p. 333.

Pag. 54, fr. 81. — Vide supra Addenda ad tom. II, p. 615.

Pag. 70, fr. 9. — Eadem in Crameri Anecd. Parisin. IV, p. 65, 5, ubi pro υἱοὶ Ἀρεως legitur υἱοὶ Αἰνείου, quod procul dubio etiam in Etym. M. reponendum.

Pag. 71. — Ex hoc Simonide Lucianum suam Galatarum pugnae descriptionem mutuatum esse Wernsdorfius cum eoque alii censent. Simonidem de ea carmine, non soluta oratione, scripsisse ex voce ἐποποιός ap. Suidam colligit Droysenius *Hel-len.* II, p. 233.

Pag. 149. — De Mnasea egerunt Preller. in *Zeitschrift für Alterthumswissenschaft* 1846, fasc. 8, et post hunc peculiari libello Eugenius Mehlius (*Mnaseæ Patarensis Fragmenta. Lugd. Bat.* 1847). Prelleri scripto uti non licuit.

Pag. 149, not. 1, lin. 3 lege : fr. 6. 15. 33. 39. Linea 6 lege : fr. 5. 9. 35. 46. — Illis locis Mnaseas Πατρεὺς, his Παταρεὺς appellatur. In fragm. 38 in plurimis codd. est Πατρεὺς, in Vaticano Παταρεὺς. Prellerus adoptavit formam Παταρεὺς, itemque Mehlius, qui formam Πατρεὺς errori tribuendam censet, « quod (ait) quum vel ex exiguo locorum istorum pateat numero, eos tacite licebit corrigere. » Sed numerus testimoniorum idem est ab parte utraque; codicum vero numerus et auctoritas major est ab parte eorum scriptorum, qui formam Πατρεὺς exhibent. Aliunde vero nihil afferri licebit, cur ex Lycia potius quam ex Peloponneso oriundum esse scriptorem volueris. — Ibidem lin. 11 pro *Mnaseas Corcyraeus* lege : *Mnaseas* (*Corcyraeus, uti videtur*).

Pag. 149, ad fr. 2. — Cf. Suidas et Etym. M. s. ead. v. et Bachm. Anecd. I, p. 38.

Pag. 150, fr. 3, lin. 5. — Ap. Zenobium pro νομίσαντες ἀναμένειν Wytttenbach. et Mehlius legunt ὁμόσαντες ἀναμενεῖν, recte, puto.

Ib. fr. 6, lin. ult. — Pro σκάρων ex Aristot. H. An. IV, 9 et Æl. H. An. X, 11 leg. κάπρων. Cf. Pausan. VIII, 21, 1; Plin. XI, 112. IX, 34.

Pag. 151, ad fr. 8. — Ead. Eudocia p. 379 et 213. Priore loco pro τοὺς Μολίονας legitur notum illud τοὺς Μολιονίδας, quod etiam n. l. reponendum esse videtur.

Ibid. fr. 11, lin. 2. — Prellerus vulgatam Διὸς Ἡρακλέους tueri studet. « Effinxit novum deum Jovem-Herculem, ortum Jovis Herculisque e conjunctione, licet analogiis eum studeat fulcire (cf. Heinrich. De hermaphroditis p. 14). » Mehlius, qui ipse in textu verborum dedit : Ἡρακλέους τοῦ Διὸς, Schneideri legens vestigia. In annotatione tamen hanc rejecit conjecturam, urbisque nomen (Δίων) latere suspicatur.

Ibid. fr. 12. — Cf. Stephan. v. Σύμη.

Pag. 152, fr. 16. — Mehlius pro *Apollinem*

leg. proponit *Apopidem*, coll. Plutarch. De Is. et Os. tom. VII, p. 442 R.: ἄλλος δὲ λόγος ἐστὶν Αἰγυπτίων, ὡς Ἀποπιδις ἡλίου ὦν ἀδελφὸς ἐπολέμει τῷ Διὶ κτλ. Sed Ægyptia hæc male quadrarent cum *tertio libro Europæ*, nec quidquam inest vulgatæ, quod ab euhemeristica Nostri doctrina abhorret. Aliorum de hac re silentium nullius est momenti. Ceterum meminit hujus loci Müller. Prolegg. in myth. p. 307, monente Mehlio.

Ib. fr. 17. — Pro Θελξίνειαν vel Θελξινίαν Mehl. scr. Θελξίνοιαν, probabiliter, quamquam Θελξινία nomen habet etiam Hesych. : Θελξινία Ἥρα τιμᾶται παρὰ Ἀθηναίους.

P. 153, fr. 20. — Pro Ἰταλία Mehl. scripsit Θεσσαλία, quæ emendatio extra dubitationis aleam posita est.

Ibid. fr. 22. — Pro ὑπὲρ τὸν Ἄθω Mehlius legi vult : ὑπὸ τ. Ἄ., absque causa idonea.

Pag. 153, ad fr. 23. — Eadem Suidas s. v. Cf. Hellanici fr. 173.

P. 154, fr. 25 b. — Cf. Eudocia p. 306.

Pag. 154, post fragm. 31 adde schol. Æsch. Pers. 742 : Ἱερὸν δὲ τοῦτον (sc. τὸν Ἑλλησποντον Αἰσχύλος) φησὶ διὰ τὸ ἰδρῦσθαι αὐτόθι Διὸς ἱερὸν, ὡς Μνασέας.

P. 155, fr. 35. — Pro Ἑρμαφρόδιτον Mehlius leg. putat Ἑρμοῦ καὶ Ἀφροδίτης, probabiliter. Vulgatam tuetur Heinrichus De hermaphroditis p. 33, quamquam nihil afferens quod ad tuendam eam valeat.

Pag. 156, ad fr. 42, not. — Apud Hygin. I, 23 *Mnaseam* pro *Musæo* reposuit jam Valesius Emen-datt. lib. V, 13, p. 134, notante Mehlio. Si admittis conjecturam (neque enim tam certa est quam videri possit), consequitur eodem modo corrigendum esse ap. schol. Germanici p. 103, ubi de eadem re hæc : *Musæus* (Mnaseas) *de capra hoc refert. Datur Jovis infans nutriendus Themidi et Amaltheæ, quæ fuit domina capræ, quæ ex ea Jovem nutrit. Esse autem hanc capram filiam Jovis dicunt, cujus adspectus tam atrox fuisse dicitur, ut Titanes eam timerent, rogarentque matrem Terram, ut eam abderet. Terra autem in antro clausam Amaltheæ tradidit custodiendam, ibique Jovem cum cura Amalthea educavit. Qui quum esset juvenis, et ille contra Titanas vellet inermis pugnare, ejus pellem dicitur acceptam pro scuto habuisse, quod semper Titanibus agitator timoris fuerit.* Hinc sua Lactantius De f. rel. I, 21, qui item laudat *Musæum*.

Pag. 156, fr. 44. — Eadem in Cramer. An. IV, p. 318.

Pag. 157, fr. 46 : — Εὐρυστέρνας] εὐρυστέρνου Ruhnken. Ep. crit. I, p. 91. Locus mutilus. Ceterum in latinis pro Eurysternas scribe *Eurysternæ*.

Fort. scribendum est :... συναγωγῇ, [Γῆν] Εὐρυ-
στέρνας vel Εὐρυστέρνου κτλ.; sin minus, cum Ruhn-
kenio pro ἀναστῆσαι in sqq. lege ἀναστῆναι.

P. 158. — Apud Plutarchum Qu. Gr. c. 19.
in v. Μνασιγείτων latere nomen *Mnaseæ* Hülle-
mannus quoque ap. Mehl. l. l. p. 113 conjecit. —
Ceterum fragmentis sedis incertæ adde locum du-
biæ auctoritatis ap. Apulejum De orthogr. p. 5
Osann., de Furiarum parentibus : *Filiæ, secun-
dum Eudemum, Acheruntis et Noctis fuerunt; Or-
pheus Plutonis et Proserpinæ. Virgilius modo hunc
modo illum secutus. Athenodorus et Mnaseas (Mnas-
tes cod.; Mnaseas em. Mai.) Orci et Stygis. Eude-
mum Osannus intelligit peripateticum, e cujus
Theologumenis Damascius De princip. xiv, in
Wolfii Anecd. t. III, p. 236, placita de rerum prin-
cipio a Nocte derivando citat.*

Pag. 164, ad fragm. 17 adde locum Hieronymi
in Jovinianum (Opp. Hier. tom. IV, p. 207) : *Re-
fert Satyrus qui illustrium virorum scribit historias,
quod Diogenes palliolo duplici usus sit propter fri-
gus; peram pro cellario habuerit, secumque por-
tarit clavam ob corpusculi fragilitatem, qua jam
senex membra sustentare solitus erat; et ἡμερό-
βιος vulgo appellatus sit, in præsentem horam po-
scens a quolibet et accipiens cibum. Habitavit autem
in portarum vestibulis et porticibus civitatum. Quum-
que se contorqueret in dolio, volubilem se habere
domum jocabatur et se cum temporibus immutan-
tem. Frigore enim os dolii vertebat in meridiem,
æstate ad septemtrionem : et utcumque sol se in-
clinaverat, Diogenis simul prætorium vertebatur.
Quodam vero tempore habens ad potandum caveum
ligneum, vidit puerum manu concava bibere, et
elisisse illud fertur ad terram, dicens : « Nescie-
bam quod natura haberet poculum. » Virtutem ejus
et continentiam mors quoque indicat. Nam quum ad
agonem Olympiacum qui magna frequentia Græciæ
celebrabatur, jam senex pergeret, febris in itinere
dicitur apprehensus, accubuisse in crepidine viæ;
volentibusque eum amicis aut in jumentum aut in
vehiculum tollere, non acquievit; sed transiens ad
arboris umbram locutus est : « Abite quæso, et spe-
ctatum pergite : hæc me nox aut victorem probabit
aut victum. Si febrem vicerō, ad agonem veniam;
si me vicerit, ad inferna descendam. » Ibique
per noctem eliso gutture, non tam mori se ait,
quam febrem morte excludere.*

Pag. 164, fr. 21. — Eundem locum usque ad
verba συγγένεια οὕτως περιέχει eodem modo, paullo
corruptius tamen, habet Eudocia p. 366, et Du-
cangius in notis ad Zonaram (tom. I, p. 677 ed.
Bonn.). Ceterum initio fragmenti, linea 5, post
verba πρώτην κατέστησεν Eudocia addidit τὴν Διο-

νυσίαν, quam vocem ap. Theophilum excidisse mo-
nuimus. Meinek. Anal. Alex. p. 346 τὴν Διονυ-
σίδα dedit, quamquam in seqq. vulgatam τῇ Διο-
νυσίᾳ φυλῇ retinuit. Præterea pro ἐν Κυρήνῃ βασι-
λεύοντος Eudocia melius habet ἐν Κυρήνῃ βασιλεύ-
σαντος. Quæ sequuntur apud Eudociam De regibus
Persarum, Syriæ et Ægyptii usque ad Cleopatram,
ad Satyrum nihil pertinent.

Pag. 165 a, lin. 21 verba Ὅθεν καὶ... δῆμοι, quæ
uncis inclusi, transponenda esse ante verba ὅθεν
καὶ ἐν τῇ Διονυσίᾳ κτλ., bene monet Meinek. l. l.
Deinde verba Ἀριαδνὴς ἀπὸ τῆς θυγατρὸς Μίνω, γυ-
ναικὸς δὲ Διονύσου, παιδὸς πατροφίλης τῆς μιχθείσης
Διονύσω ἐν μορφῇ πρυμνίδι, ita dedit, ut in postr.
scripserit ἐν ὀροφῇ πρυμναίᾳ. Quæ nimis quæ-
sita verba sunt quam ut cum reliquo loci tenore
conciliari possint. Neque fabulæ ejusmodi quid
suppeditant. Diodorus V, 51, 4 : Διονύσος δὲ νυ-
κτὸς ἀπήγαγε τὴν Ἀριάδνην εἰς τὸ ὄρος τὸ καλούμενον
Δρίος (in Naxo ins.). Hinc nostro loco refingere
possis : ἐν κορυφῇ δρυμώδει. At hoc quoque parum
placet. Vereor ne verba παιδὸς... πρυμνίδι, ex glossa
fluxerint, quæ in textum irrumpens corrupta est.
Annotaverit aliquis : τῆς Μίνω παιδὸς καὶ Πασι-
φάης τῆς μιχθείσης [Μινοταύρω] ἐν [βοὸς] μορφῇ πρι-
νίην. In postremis Meinek. pro Εὐαινὶς ἀπὸ Εὐνόος,
quod libri habent, scripsit Εὐνέης ἀπὸ Εὐνέω. At
Bacchi filium Euneum non novimus.

Pag. 168 a, lin. 1. — Pro Serapionis Sotionis
f., lege Serapionis f., Sotionis.

P. 169, fr. 5, not., lin. 3. — Pro ab Alexandro
condita lege ab Alexarcho condita.

P. 196, post fr. 15 non fuerit nefas memi-
nisse Natalis Comitæ, qui ita habet lib. IX, 3 :
*Scripsit Agatharchides Cnidius libro tertio Rerum
Asiaticarum Chimæram mulierem fuisse Amiso-
dari, qui imperavit Lyciæ, quæ duos fratres habe-
ret, Leonem et Draconem. Hi quum Lyciæ loca in-
cursionibus et insidiis opportuna cum magna manu
juvenum occupassent, adeuntes ea loca obtrunca-
bant; ob concordiam igitur fratrum et sororis cor-
pus unum tria habere illa capita fabulati sunt. Hos
Bellerophontes vi superavit et in servitutem redegit.
Quare dictus est plumbum in eos intrusisse, quod
etiam testatur Isacius in Lycophronem.* Verbotenius
fere hæc e Tzetze ad Lyc. 17, p. 300 ed. M. trans-
lata sunt, nisi quod Agatharchidis mentionem de
suo addidisse Natalis videtur.

Pag. 236, fr. 94. — In hoc fragmento pro
Ἀλέξανδρος ἐν τῷ Περὶ Κύπρου scribendum vide-
tur Μένανδρος etc. Vide Menandri Ephesii fr.
tom. IV, p. 448.

Pag. 248, not. 1. — Idem cum Posidonio Ari-
starchi anagnosta vel alius grammaticus est Posido-

nus Apolloniata, cujus meminit Tzetzes in Exeges. ad II. p. 4, 10 :... ὥσπερ καὶ Ποσειδώνιος δ' Ἀπολλωνιάτης δ' τῷ Ἡσιόδῳ μέμψιν ἐπάγων ὡς παραφθείραντί τινας τῶν Ὀμήρου λέξεων, τὸν Ὀϊλέα Ἰλέα εἰπόντι, καὶ τὸν νήδυμον ἡδυμον, καὶ ἄλλα ἅττα τοιαῦτα. Cf. id. p. 19, 2. 126, 20. — Adde Posidonium nescio quem ap. Etym. M. p. 645, 52 : Ὁψις, ὡς μὲν Ποσειδώνιος, παρὰ τὸ ἄπτω, ἄψω, ἄψις τις οὕσα ἢ φῶς ἐμποιοῦσα καὶ καταυγάζουσα τῶν ὑποκειμένων ἕκαστα, ὡς πῦρ.

Pag. 251, b, lin. 4 ab ima. — *Ex ipso M. Bruti facinore duxit originem*] Hoc nimium est (v. Cicero Tusc. IV, 1; Brutus c. 4; ad Att. XIII, 4); attamen ex facinore ita quasi confirmata est, ut in severiorem historiam irreperere potuerit.

Pag. 259, not. ad fr. 20. — Error Athenæi in eo potius quærendus est quod Seleucum illum βασιλέα fuisse dicit. Nimirum sermo est de Seleuco Antiochi Sidetis regis filio, qui patrem in expeditione Parthica comitatus ab Arsace captus est, uti discimus ex Porphyrio. Vide tom. III, p. 713, not. 7.

Pag. 272, fr. 47, not. — *Post eadem leguntur adde: ex Joanne Antiocheno.*

Pag. 277. — Posidonii historiarum fragmentis, quorum incerta sedes est, adde Exc. De sent. Eunapii (fr. 35) p. 268 ed. Mai. : Ὅτι δ' Ποσειδώνιος ἔλεγεν, ἀπελθόντος Ἀλεξάνδρου τὸ στρατόπεδον εἰκέναι τῶν Μακεδόνων ἐκτετυφλωμένῳ Κύκλωπι.

Pag. 287, fragm. 80 a. — Schol. Basilii minoris ad Gregor. Nazianzen. in cod. Paris. 573, fol. 216 vso, quod edidit E. Millerus in *Périple de Marcien*, p. 137 : Ποσειδώνιος δὲ καὶ Ἐρατοσθένης ἐκ τῶν σχιαθρικῶν, τουτέστι τῶν τὰς σκιάς θηρευόντων ὀργάνων καὶ ὠρολογίων, καὶ πλάτος αὐτῆς (sc. τῆς γῆς) καὶ μῆκος παραδιδόασιν. Ποσειδώνιος μὲν ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν μεσημβρίαν Κανώβου ἀστέρος σημειοῦται, ὃς μὲν ἐν Ἑλλάδι οὐδὲ δρᾶται, ἀπὸ δὲ τῶν ἀρκτικῶν εἰς μεσημβρίαν ἰοῦσιν, ἐν Ῥόδῳ φησὶν ὀφθεῖς μόνον ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος, εὐθέως τῇ στροφῇ καταδύεται τοῦ κόσμου· ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δὲ, ἐπειδὰν μεσουρανήσῃ, τέταρτον ζωδίου ἐπέχει, ὃ ἐστὶ τεσσαρακοστὸν ὄγδοον τοῦ διὰ Ῥόδου καὶ Ἀλεξανδρείας μεσημβρινοῦ. Ὁμοίως δὲ καὶ τὸ ὑπερχείμενον αὐτοῦ μὴ μέρος αὐτοῦ ἐστίν. Ἐπεὶ οὖν καὶ τὸ ὑπερχείμενον μέρος τῆς γῆς τῷ τμήματι σταδίων, ἐστὶ, καὶ τὰ τοῖς ἄλλοις ὑπερχείμενα ὁμοίως, ἔχε' (leg. ε), ὃ ἄρα μέγιστος τῆς γῆς κύκλος εὐρίσκεται μυριάδων χθ' (240000=5000×48; contra 5025×48=252000, qui computus est Eratosthenis).

Pag. 296, ad fr. 101 addere licet hæc ex Damascio p. 78 in Append. ad Stobæi Floril. edit. Gaisf. : Ποσειδώνιος ὑπὸ μὲν τῆς σελήνης κινεῖσθαι (φησὶ) τοὺς ἀνέμους, ὑπὸ δὲ τούτων τὰ πελάγη, ἐν οἷς τὰ προειρημένα γίνεσθαι πάθῃ.

Pag. 306. — Fort. Asclepiades Ægyptius Θεολογούμενων auctor idem est cum eo qui in inscriptione apud Falconer. (cujus meminit Bernhardt. Gr. Lit. I, p. 369) occurrit, ubi sic : Ἀσκληπιάδην Ἀλεξανδρέα, .. νεωκόρον τοῦ μεγάλου Σαράπιδος καὶ τῶν ἐν Μουσεῖῳ σιτουμένων ἀτελῶν φιλοσόφων.

Pag. 338, post. fr. 12 pone scholium Vatican. Eurip. Androm. 10, ubi pro Λυσανίας haud dubie scribendum est Λυσίμαχος. Vide locum in Addendis ad Hellanici fr. 5.

Pag. 345 a, lin. 27. — Attamen titulum Περὶ Ἑλληνικῆς ἱστορίας recenset etiam Valesius in præfat. ad Exc. De virtut., adeo ut aliunde de eo constare videatur.

Pag. 348. — In Nicolai reliquiis præter ea quæ sero in arenam descendens, quasi ἑφεδρος, *Federus* præstitit (Cf. supra p. 650), largam emendationum et conjecturarum messem viri conjunctissimi præbuerunt, N. Piccolous et Fr. Dübnerus. Quorum hic quidem ἀνὴρ κριτικώτατος, quum jam olim haud pauca correxisset, nunc etiam δευτέρων φροντίδων ἄωτον edidit in Præfatione ad Himerium p. xxvi sqq.; ille vero, Adamantii Corais in hac urbe successor, amplissimum illud corruptissimumque Nicolai de vita Augusti fragmentum Escorialense peculiari libello tractandum sibi selegit, idque commentario instruxit bonæ frugis plenissimo, in quo etiam reliquis Damasceni excerptis, quæ medicum adhuc exspectabant, manum admovit delinientem. In eodem denique libello de Nicolao et de ipso adeo Augusto imperatore optime meruit egregiæ spei juvenis, *Alfredus Didotus*, qui græcam historici lævitatem versionis gallicæ elegantia assequi studuit feliciter.

Pag. 349, fr. 2, lin. 9. — Καὶ δι' αὐτὴν ποιητικῆς] καὶ, [νῆ] Δία, τῆς ποιητικῆς conj. Piccolo. Sequentia idem vir doctissimus ita legenda censet : τραγωδίας ἐποίει καὶ κωμωδίας· ἡὐδοκίμησε δ' ἔτι μᾶλλον ὕστερον αὐξηθεὶς, ὥστε καὶ τὴν δύναμιν συνανθῆσαι ῥητορικῆς etc., omissa cum codd. B. C. voce ἐπεμελεῖτο. — Ib. not. 9. Vocem προσσυμβαίνει jure, ut puto, damnat Piccolo. Legerim πω, συμβαίνει.

Pag. 350, lin. 11. — Ἦκοντα δὲ τὸν Νικόλαον* δεόμενοι] εἶχοντο δὲ τοῦ Νικολάου δεόμενοι leg. censet Piccolo probabiliter.

Pag. 352, lin. 17. — Γίνεται] γίγνεται Feder. tacite.

Pag. 353, not. 22. — Συνέπλευσεν δ' οὖν] δὲ particulam tacite intulit Federus, quasi carere ea haud possis. Ceterum ne quis miretur confidentius me de codicis scriptura loqui. Etenim majorem Nicolai fragm. partem ex apographo E. Milleri, viri doctissimi et in legendis describendisque co-

dicibus exercitatisimi, jam transcripseram antequam in Hispaniam proficiscerer. Deinde ipse codicem cum apographo denuo accurate contuli, ac prae ceteris ea quae mendam traxisse videbantur, diligentissime excussi. — Ib. lin. ult. Federus scripsit αὐτῷ pro αὐτοῦ, quod tenor orationis non admittit.

Pag. 354, l. 3. — Ἐπεκάλουν... ἡζίου (ἀξιοῦν cod.)] Federus ita : ἐπικαλοῦν... ἀξιοῦν, quod nescio an praeferendum sit.

Pag. 355, l. 20. — Καὶ διατριβῶν] καὶ δ. conj. Piccolo. — l. 22. πόνου] φθόνου conj. idem.

Pag. 356, fr. 7, lin. 10. — ὑποφάσαντας] ἀποφάσαντας codex ; quod notare omisi.

Pag. 357, l. 1. — Τούς γε (δὲ cod.) νεανίας] τοσούτους νεανίας Feder tacite perperamque. — Lin. 11. ἐπ' ἄκρου τοῦ ὄρους] ἐπ' ἄκρον τοῦ ὄρους leg. censet Dübnerus. De constructione verbi ἀναβαίνειν agens Bremius ad Lysiam Cont. Alc. § 10 p. 128 : « Plerumque, ait, scriptores addunt accusativo praepositionem ἐπί; nec rejicitur genitivus cum ἐπὶ, quamquam is rarior est. » Ceterum in iis quae sub manu erant, locutionem ἀναβαίνειν ἐπὶ τινος quæsivi frustra. Quamquam facile credo constructionem verbi ἐπιβαίνειν interdum etiam in v. ἀναβαίνειν translata esse. — Lin. 20. ὥσατε] ὥσαιτε Dübnerus legi vult secundum regulam. Indicativum futuri tuetur Federus, neque ego mutaverim.

Pag. 358, fr. 9, lin. 1. — Ἐπὶ] hanc vocem omisit Feder. — Lin. 3. εἰς νοῦν ἐνεβάλετο καὶ ἐνεθυμήθη] εἰς νοῦν ἐβάλετο scribi vult Dübnerus. Quod foret elegantius vitata repetitione praepos. ἐν. Ceterum fuisse εἰς v. ἐνεβάλετο, quod per se bene habet, in codice, quem scribae Constantini discerpserunt, probant Excerpta De virt., in quibus locus noster repetitur (fr. 8 extr.). — Lin. 6. Ἀσσύριον] Ἀσσυριχὸν tacite et absque causa Feder. — Lin. 14. μαντικῇ τῇ τε δι' ὀνειράτων] Praepositio διὰ excidit ap. Federum. — Lin. 18. ἐξεφατνίζοντο καὶ πως] De hoc loco Dübnerus : « Constructione nulla et medio verbo posito ubi activum oportebat. Scribo : ἐν ᾗ δύο ἵπποι ἐξεφατνίζον τὸ κάρφος, ἐν μεσ. κτλ. Sequitur : ἐπιφορεῖν τῷ στόματι ἐπὶ τὸν Ἀρβάκην, καθεύδοντα καὶ αὐτὸν, ἄχυρα. » Hæc optime Dübnerus. Ceterum vocem κάρφος suppleverim intacta relinquens verba καὶ πως, quae minime librarium redolere videntur, sed apprime huic narrandi generi conveniunt, et quemadmodum apud Herodotum sæpius adhibentur, sic in iis Nicolai fragmentis, quae ex ionicis scriptoribus, Xantho et Ctesia, petita sunt, iterum iterumque occurrunt, ut p. 380, fr. 49 lin. 4, et ibid. fin. penult.; p. 385, lin. 5 ab ult.; p. 386, lin. 15; p. 397,

fr. 65, l. 6; p. 405, l. 37; adde p. 366, fr. 15, l. 13, ubi Hellanicum logographum ionicum fontem esse in not. statuimus. Orationi pendentem succurrere licet legendo : πρὸ τῶν θυρῶν [ᾗν]. Idem Federus efficere studuit interpungendo hunc in modum : ... ἐν ᾗ δύο ἵπποι ἐξεφατνίζοντο, καὶ πως ἐν μεσημβρίᾳ, κατέδαρθεν αὐτόθι. — Lin. 26. Καὶ δὴ] καὶ εἰ δὴ servavit Federus notans : « εἰ δὴ, *siquidem*, quadam forte elegantia, tamquam minus fidenter ita e mente scilicet istius loquenti, prae magis usitato altero οἷα δὴ placuit. » Dübnerus ita : « Müllerus εἰ delevit, ego mutem in ὥς, cujus compendium paullo minus quam oportet curvatum simile fit compendio εἰ. Infra legitur πλέον γάρ τι εἰδὼς λέγω et πλέον τι τεκμαιρόμενος, ut hic quoque putem sic locutum esse Nicolaum : καὶ ὥς δὴ τι πλέον [κατὰ] τὰ θεῖα εἰδὼς. » Mihi olim in mentem venit : καὶ εἰ δὴ τις, *et si quis alius*. — Lin. 28. παρὰ τὸν Τίγριν] Diodorus (II, 3. 7. 26) Ninum ad Euphratem sitam fuisse dicit; idque e Ctesia narrari eatenus erat probabile, quatenus hunc prae ceteris auctorem Diodorus in historia Assyriaca secutus esse, quamquam etiam Athenæum quendam et *alios* quosdam inter fontes suos recenset. Jam vero pro epitome Diodorea variis ex auctoribus consarcinata fragmenta habemus historiae uberrimae, quae tam manifesto colorem ionicum toto narrandi genere singulisque adeo verbis prae se ferunt, ut verbotenus fere e fonte ionico, quem praeter logographos unum Ctesiam novimus, descripta esse luce clarius sit. Vel hinc igitur dubitaveris num quae de Nino Euphratea leguntur, diutius Ctesiani nominis praestigio ornanda putemus, an potius ex ignoto quodam auctore Diodorus accessiverit, an denique ipse ceteris oscitantiae et acrisiae documentis etiam hancce fluviorum Mesopotamiae confusionem tamquam coronidem adderit. Multo magis dubites, si rem ipsam spectaveris. Nam falsum esse Diodorum ex unanimi optimorum auctorum consensu viri eruditi collegerunt rectissime; ejusmodi vero errorem ad Ctesiae aetatem nonnisi coactus retuleris; ne cogamur, adest Nicolaus. Primus de Nino ad Tigrim sita nos docet Herodotus, qui tribus vix post eversionem urbis generationibus Mesopotamiam adiit. Eo vero tempore jam evanuisse memoriam locorum, in quibus celebratissima steterit metropolis, adeo ut ne de flumine quidem praeterfluente constaret, quis tandem persuaderi sibi patiatur! Ceterum cum Herodoto optime concinit Ctesias Nicolai. Quemadmodum enim ex Herod. II, 150 eliciebunt viri docti regiam urbis haud procul a fluvio dissitam fuisse, sic idem etiam e nostro fragmento consequitur. — Porro Ctesiae historiae Asiaticae

tam secunda usæ sunt fortuna, ut posteriores scriptores pæne omnes, spreto Herodoto, Ctesiae vestigiis insisterent. Neque tamen seniorum quispiam capitale illud, si fuisset, de Nini situ inter Ctesiam et Herodotum dissidium vel uno verbo attigit. Inter comites Alexandri Nearchus ἐν Παράπλῳ ap. Arrian. Ind. 42 Ninum ad Tigrin memorat. Eodem ducit Diodorus (XVII, 53), quem in Alexandri historia Clitarchum sequi constat. Is enim Darium dicit Babylone profectum inter Euphratem et Tigrim per Mesopotamiam adscendisse, ut exercitum in campos duceret, qui circa Ninum late patentes aciei explicandæ accommodi essent, castraque ad Arbela posuisse, ubi prælium exspectans milites exercuisset. His adde Strabonem XVI, p. 738 et Plinium VI, 13 et qui Ninum recentiorum memorant, Tacitum An. XII, 13, Ptolemæum VI, 1, Marcellinum XXIII, 6 et 7, Theophrastum I, p. 494, Cedrenum I, p. 730 ed. Bonn. (Quos locos vide ap. Hæfer. *Premier mémoire sur les ruines de Ninive*. Par. 1850. Mitto aliud locum Marcellini XIV, 8, 7, collat. Philostrato V. Ap. I, 3, ubi Hieropolis urbs *Vetus Ninus* nuncupatur. Nam hæc ad nostram quæstionem nihil pertinent.). — In hoc igitur auctorum concentu una dissona vox Diodori, quæ, si numeranda sunt testimonia, minimi est, sin recte ponderanda, nullius plane momenti. De duabus denique urbibus, quarum altera a Nino ad Euphratem, altera post Arbacem condita sit, sanior hodie cogitare nequit. Nam istud majorum nostrorum commentum de duobus Assyriorum imperiis, quo chronologiarum discrepantias componendas esse censebant, severior crisis dudum repudiavit. Præterea cavendum est, ne in hac disquisitione Lucianum testem advocemus; id quod olim incauto mihi, (ad fr. Ctesiae p. 15), sicuti nuper Hæfero l. l. accidit. Etenim in Charonte dialogo c. 23, quem circa an. 547 a. C. (quo tempore Othryades contra Argivos pugnavit, c. 24 coll. c. 8) institutum esse Lucianus fingit, Mercurius de rerum humanarum vanitate et imbecillitate verba faciens, inter alia docturus est ipsas etiam urbes maximas haud secus quam singulos homines quasi emori. In eo igitur argumento versans, ἡ Νίνοσ μὲν, inquit, ἀπόλωλεν ἤδη, καὶ οὐδὲ ἵχνος ἔτι λοιπὸν αὐτῆς· οὐδ' ἂν εἰποῖς ὅπου ποτ' ἦν. Hæc vero si quis putaverit non dicturum fuisse Lucianum, nisi probe compertum habuisset, reapse sexaginta post eversionem annis ne vestigium quidem urbis ingentis superfuisse nec de situ ejus amplius constitisse, adeo ut cuncta nostra antiquitatis de hac re testimonia meris nitantur conjecturis: is, inquam, mirum in modum Luciano abuteretur, atque verbis a rhetore fusis

majorem quam jejunæ historiæ vim tribueret; præsertim quum satis abunde constet, quanta Luciani circa geographica et historica sit levitas. Sic, ut unum proferam, simili modo ac Diodorus, Euphratem cum Tigride confundit, idque ipse Euphratensis homo. Etenim Seleuciam, urbem Babylonis longe celeberrimam, non prope Tigrim, sed ad Euphratem conditam esse refert (De dea Syr. c. 18). Quo quid dici potuit oscitantius! Sic flocci facit historiam in Icaromenippo, ubi eodem temporis momento evenisse dicit quæ duarum fere generationum intervallo separata erant. Sed ne immoremur rei profligatæ. Nam vel ii qui post Dahlmanni (*Forschungen* I, p. 12-37) de Luciano judicium paullo severius tueri auctorem data opera studuerunt, ingenue tamen fatentur eum, utpote poetam, historiæ veritatem parum curasse, eamque pro re nata poeticis suis vel rhetoricis consiliis accommodasse. (V. Krüger. *Leb. d. Thuc.* p. 12 sqq. Heysius Quæst. Herod. p. 37 sqq.) Nihil igitur mirum rhetorem dicere Nini urbis ne levissimum quidem vestigium Cyri temporibus superfuisse. Id enim ad ea quæ probare voluit aptius erat, quam si cum Diodoro (II, 8, 3) memorasset Nini regis tumulum, quanquam eversa urbe, adhuc superstitem vel si simile Sardanapalli monumentum ostendisset, quod Alexandri æquales viderunt Chærilus Iasensis et Amyntas.

Pag. 359, l. 9. — Τόδε μοι] τόδε [δέ] μοι Feder. et Dübner. — l. 13. σοι ἐπῆλθε] σου ἐ. Feder. nescio quo lapsus. — l. 26. Lege ἀδυνάτων αὐτὸν ἐρᾶν, ut Piccolo et Feder.

Pag. 366, l. 5. — Lege : πάσχοι... μόνη... εἶρχτο, monente Dübnero. — Ejusdem fragm. lin. ultima ante μετέρα excidit τὴν articulus; habet enim codex, eoque opus est. Contra in lin. 2, fragm. 15 Federus scripsit τὴν Ἐπικάστην, ubi codex articulum non præbet, neque eo opus est. Ibidem pro ἐγίνοντο, quod rectissime codex exhibet, Federus ponit ἐγένοντο, et paullo post pro γίνεται dedit γίγνεται. — Lin. 6 in nostris male est ἐπέθετο, lege ἀπέθεντο, quod non debebam tacite mutare.

Pag. 367, fr. 15 lin. ante penult. Ἀγαγὼν] ἄγων Fed. — Lin. penult. λευκαδί] typothe. errore pro λευκίδα, in nota item lege : λευκίδα *codex*. » Conjecturas Feder. promit has : ληίδα συγχήν, vel παλλακίδι συνῆν. vel, quod præfert, ἐνοικίδιος συνῆν — Fr. 17, lin. 3. — Leg. τὸν Τρωὸς ut Fed.

Pag. 368, fr. 17, l. 6 ab ult. — ἐκείνην] τε addere placuit Federo.

Pag. 369, fr. 20, l. 7 ab ult. — ἐναγόντων] προσεναυόντων conj. Piccolo.

Pag. 371, not. lin. 7. — Lege : fluvium significari

monet, testante Etym. M. v. Δάσκληρα. Vid. Add. ad Xanthi fr.

Pag. 372, not. lin. 3. — Pro *Alcimius* lege *Alcimus*.

Pag. 376, not. 8. — Non erat cur mutarem vulg. ἐβουλεύθη; monet Dübner. — Not. 11. ἔξαρνοι ἦσαν] ἔξηρνήθησαν tacite Feder. — Fr. 39, lin. 2. στρατιωτῶν] lege Σπαρτιατῶν, uti codex; quod quum primo conatu in στρατιωτῶν mutassem, factum ut sic excuderetur. Hinc Piccolous proposuit: ἐβασίλευσε τῶν [Μεσσηνίων κρατήσας μετὰ τῶν αὐτοῦ] στρατιωτῶν.

Pag. 377, l. 7. — ἀνεχομένου] Dübnerus leg. censet ἀνεχόμενοι; quod in codice legisse sibi videtur Federus; falso utique. Ceterum Federus quoque edidit ἀνεχομένου, uti nexus narrationis et historia flagitare videntur. In seqq. vero non erat cur supplerem [οἱ ἐγχώριοι]; nam hæc quoque ad Doros Messeniæ referenda sunt. Videlicet Cresphontes statim ab initio res Messeniæ ita arbitrio suo ordinavit, ut Doriensium commoda flocci penderet. Nam regione in quinque civitates divisa, cum Messeniis pacta quædam iniit, deinde etiam prorsus ἰσονόμους Doriensibus esse voluit. Neque id coactus neque bonitate ingenii vel quadam in subditos clementia ductus fecisse putandus est; sed quemadmodum in reliquis tamquam vir vafer malæque in suos fidei apparet (v. Apollodor. II, 8, 4), sic etiam Doriensium in Messenia auctoritatem eo consilio minuit, ut ex rege, qualem mores Dorici patiebantur, tyrannus evaderet. Jam vero consentaneum est Dorienses, qui in singulis civitatibus una cum Messeniis res administrabant, mox detrectasse auctoritatem regis infestissimi, adeo ut complures quasi principatus per Messeniam existerent. Quo intellecto, Cresphontem cœpti pœnituit; mutatoque consilio τὴν ἰσονομίαν quidem tollere, simul vero nonnisi unam civitatem esse (μόνην τὴν Στενόκλαρον νομίσαι πόλιν), in eamque omnes Dorienses congregari voluit. Causam hujus conversionis *prætexebat* (ἐκ μὲν τοῦ εὐπροποῦς λέγων) injustum esse Messenios eodem cum Doriensibus frui jure: *revera* autem quid machinaretur, excerptor quidem non enotavit, sed sponte patet regem non Doriensibus, sed suæ ipsius potestati voluisse prospicere. Tum igitur Dorienses τὰ καθεστῶτα omni contentione tuebantur, tantumque aberant ut antiquanda illa ἰσονομία allicerentur, ut violentiæ malæque fidei regem τὸ ἰσόμοιρον jam non amplius tolerandum esse censentem accusarent; denique tollere ipsum regem, et suo quisque loco manere, quam in unam regiam coacti unius viri arbitrio se committere malebant. — Ib. lin. 15 οὗς τότε] οὗς ποτε scripsit Feder., male. — L. 18.

ἐτεχνάσατο] ἐτεχνεύσατο Feder. in cod. legit; non ego. Verbum τεχνάζειν habes etiam infra p. 395, l. 12.

Pag. 380, fr. 49, l. 2. — Κατέλιπε] κατέλειπε male Feder. et contra cod. — L. 5. Δαμονῶν] Δαμανῶ Feder. ex marg. — L. 6. μοιχευθεῖσα] μοιχηθεῖσα tacite Feder., quasi ita codex. At μοιχεύειν, non vero μοιχᾶν habes etiam infra fr. 61, l. 5. — L. 10 φάρμακα] φάρμακον tacite Feder. Pluralis non erat mutandus propterea quod singularis l. l. usitior foret. — L. 36. Σπέρμω] Σπέρμη tacite Feder. Codex bis habet dativum Σπέρμω, semel nominativum Σπέρμης; adeo ut de genuina nominativi forma possit dubitari. Ceterum ipse quoque malim formam Σπέρμης. — L. penult. ἡράσθη] Optime Dübnerus correxit: τὴν θυγατέρα... ἡγάσθη, collat. p. 313 lin. 3 ab ima.

Pag. 381, lin. 5. — Οἴκοι ἀναπεισθεῖς] ἦκοι ἀν. Feder. tacite. Idem conjecerat Piccolo. Possis etiam οἴκοι ἀνάπεισθείη. Illud tamen malim. Quamquam etiam negligentiorum codicis orationem licet defendere. — L. 13. διαπέπρακται] in διαπεπράχθαι absque causa mutavit Feder. — L. 19. κειμένην] κείμενον Feder., absque sensu. — Lin. 28. Σπέρμος μὲν] Feder. addidit [οὔν], ut passim. — Lin. 38, not. 34. πῶς; Σπέρμον] vocem cod. παῖς ejecit Federus, addens: « Qualia plerumque monstra tacui. » Quod dolendum.

Pag. 382, l. 5. — ἐβασίλευσε] sic bene cod.; ἐβασίλευε Fed.

Pag. 383, ad not. 38. — De Tylone cf. quæ monet O. Müllerus *Kleine Schriften* tom. II, p. 157: « Die Athener sollte Triptolemus nach Syrien geführt haben, der auch in den Stadtsagen des benachbarten Kleinasien viel vorkommt, wo man einen Lydischen Gott oder Dæmon *Tylos* in diesen Eleusinischen Heros der Agricultur umdeutete. V. Annali dell' istit. di corrisp. archeol. tom. II, p. 157. » — L. 14 Σύραν] sic cod.; Federus tacite Συρίων, quasi eo careri non posset. — L. 18. ἀποχωρήσαντος] sic cod., non ἐπιχ., ut Fed. — L. 29. τοῦτον ἐλθόντα] iterum οὔν, et h. l. tacite, interposuit Fed.

Pag. 384, l. 14. — Ἐχθρὸν πατέρων] ἐχθρὸν πατρῶν tacite, ceterum bene dedit Federus. Idem vel ἐχθρῶν πατέρων proposuit Piccolous. — Paullo post Federus vocem ἀποδείξει absque ratione mutavit in ἀπέδειξε. Deinde vero pro ταῦτα λέγων bene correxit ταῦτὰ λέγων. — L. 20. [γαμεῖν] ἔμελλε] Dübnerus scrib. censet ἔγημε, quod majusculis literis exaratum facillime abire potuerit in ἔμελλε. Federus supplet ἀγαγέσθαι. — Ibid. Ἀρνώσσου] Hoc Federus mutavit in Ἀρδους, quia Mysiæ ille rex aliunde non notus Ἀρδύνιον condi-

disse dicitur. Fortasse igitur simili modo corrigendi sunt qui Antiochiam a Seleuco non vero ab Antiocho, et Arsinoen a Ptolemæo, non vero ab Arsinoe conditas esse dicunt. Ceterum ex Arcadii præcepto oxytone scribendum est Ἀρνωσσός, sicuti Βηρωσσός, Κηρωσσός. — Lin. ult. ἡ δὲ] ἡ δὲ tac. Feder.

Pag. 385, l. 1. — Τοὺς φίλους] τοῖς φίλοις κοιν. bene emendavit Feder. — Lin. 21 interpunge : ἡγνόμεναι μάλιστα, τοῦ κτλ., uti Dübnerus et Feder., nisi malis cum Piccoloo legere : ἡγνόμεναι, μόλις ποτὲ τοῦ κτλ. — Lin. 5. θεός] Præstaret δὲ θεός, mōnente Piccoloo; sed constat sibi excerptor p. 388, fr. 54, l. 14. — Lin. 30. Ἀἶζον] Malim cum Piccoloo legere Αἶζω.

Pag. 386, l. 9. — Κατορύξαι] κατορύξειν dedit Feder., uti est supra p. 385, l. 32. — Lin. 15 ita Federus : [πῶς ἔχου] πῶς τε δειπνοίῃ.

Pag. 387, fr. 53. — Ὅτι Ἴωνες] Φωκεῖς repōnendum esse censet Federus. Idem lin. 7 post ἡγεμόνας αὐτῶν ex conjectura paullo audacius intulit nomina Φιλογένην καὶ Δάμωνα. Scilicet de bello ab Ionibus contra Orchomenios gesto non constare dicit. Deinde miratur prolem Ionum spuriam et a legitima prole pulsam postea tamen cum Ionibus in Asiam trajecisse. Censet igitur Iones illos excerptoris deberi oscitantiae. Deinde, « Hoc itaque concedentibus, inquit, anquirendum diligentius cujusnam gentis nomen pro falso huic Ionum substituendum videatur, relinquo; sin quid mihi conjectura tentandum sit, haud scio an finitimos Orchomeniis Φωκεῖς postliminio restituendos censeam, quippe de quibus, si Delphos excipias, omnibus Pausanias 7, 2, 2. (Φωκέες ἀποδάσμιον Herodoto I, 146 audiunt) admixtos Ionum expeditioni socios, acceptis a Philogene et Damone (quorum Strabo tantummodo priorem habet) navibus, eisdemque ducibus constitutis, Phocæam non armorum vi, sed pactione cum Cumæis facta condidisse auctor est. Quæ sane omnia prorsus iis convenire fatendum est, quæ hic de exulibus nothis, quorum patres eclogarii vel librarii culpa Ἴωνες audiunt, explicatius narrata habemus; adeo ut ad hæc ἡγεμόνας αὐτῶν προστησάμενοι illorum potius apud Pausaniam ducum nomina quam τοὺς Κόρρου παῖδας vel Νηλείδας excidisse suspicer. » Hæc Federi conjectura probabilitatis aliquid habet ex iis quæ sub finem fragmenti leguntur, ubi Vatiæ postquam Cumæorum tyrannum nothorum istorum auxilio devicerat, εὐθέως τὰς πρὸς Φωκαέας (Φωκέους cod.; Φωκαίους Feder., latinum nomen græco substituens) συνθήκας ἡξίου ἐμπεδοῦν, ἃς ὑπὲρ τῆς ἐκείνων ἐλευθερίας συνέθετο· οἱ δ' ἐπέισθησαν καὶ τῆς γῆς ἔδωσαν. Etenim Phocæorum in antecessantibus nulla facta mentio est, adeo ut ipsi illi

advenæ intelligendi videantur, atque verba interpretanda sint hunc in modum : « Statim curavit ut rata fierent pacta, quibus libertatem Phocæensibus illis nothis promiserat. Obtemperarunt Cumani et regionis suæ partem illis dederunt. » Sed ne quid certius contendamus, eo impedimur, quod aperte excerptor Nicolai narrationem in breve contraxit. Nam primum non liquet quinam sint ἐκείνοι, quibuscum pacta iniisse nothi dicuntur; nam in antecc. de uno Vatia sermo est. Deinde nescimus quid sibi velint verba ὑπὲρ τῆς ἐκείνων ἐλευθερίας. Nihil enim præcedit de libertate amissa. Hinc igitur suspiceris agmen nothorum, quod a Cumæorum regione Mennes tyrannus arcuerat, in potestatem venisse Phocæorum, qui socii erant Cumæorum. Deinde Vatia in Mennem fratrem conspirante, inter hunc et Phocæenses convenisse, ut nothi illi pro auxilio suo libertati redditi partem agri acciperent Phocæensium, qui ipsi suos agros a Cumanis acceperant. Jam quod nothi isti dicuntur Iones fuisse, offendere sane possit; attamen, ut nunc res habet, a mutando abstinendum esse dixerim. Nam historiam Ionum, inde ab illo tempore quo Peloponneso expulsi in Græciam migrarunt, usque ad emigrationes eorum Asiaticas, prorsus ignoramus. Ac per se parum probabile est totam istam nationem per illud tempus inter angustos Atticæ terminos sese continuisse. Fierique potuit ut pars eorum se adjungeret Æolensibus Bœotis, qui tum ex Thessalia ejecti in Bœotia ad lacum Copaidem novam Arnen cum Itoniæ Minervæ cultu condiderunt, atque hinc regna Thebanorum et Orchomeniorum everterunt. Spuria vero proles illa Ionico-Orchomenia e Bœotia pulsa in Atticam se contulerit, quod jam olim Orchomenii a Thracibus ejecti eo commigraverant (v. Hellanici fr. 71, tom. I, p. 56). Hinc deinceps quum iterum emigrandum esset ob locorum angustias, quid mirum illos in easdem oras enavigasse, quas reliqui Iones et qui variis e gentibus iis admixti erant, iteratis itineribus appetebant. Ceterum si quid peccatum a librario est, equidem Ionibus substituerem Æoles Itonios, non vero Phocenses, quos tunc non tam bello Orchomenios petisse, sed una cum illis Æoles illos Thessalicos tanquam hostem communem coercere studuisse consentaneum est. — Ib. l. 12. τὸ [δὲ] μεταξὺ] τὸ δὲ μ. dedit Feder.; τὸ διέχον μεταξὺ conj. Piccolo.

Pag. 388, l. 4. — Τοῖς Κυμαίοις] articulus ap. Federum excidit. — Lin. 8. τῆς γῆς ἔδωσαν] τὴν γῆν tacite Feder.; male; ceterum malim μετέδωσαν. — Fr. 54, l. 28. Οἵτινές τε εἶεν] τε omisit Feder. — L. 29. ἐφ' ὅτῳ ἤκοιεν] ἐφ' οἷῳ ἤ. tacite Feder. — L. 31. τοῦ Λαοδάμαντος., ὅστις αὐτοῖς εἶη ὁ Λαοδά-

μας]. « Haud dubie scribendum ὅστις ΔΗΠΟΤΕ εἶη, ex quo sic obscurato ΑΗΤΟΙC ortum αὐτοῖς. » DÜBNER, acute, uti solet. Ceterum v. αὐτοῖς h. l. non molestum; et particula δῆποτε vel ποτε etiam carere licet, ut in noto illo Euripidis Ζεὺς, ὅστις δ Ζεὺς et similibus.

Pag. 389, lin. 16. — προσεῖπεν] lege προσεῖπεν cum Federo et Piccolo. Nihil mutaveram ob locum Euripidis Iph. Taur. 370; sed ibi quoque nunc προσεῖπας pro προσεῖπας repositum est. — Fr. 55, lin. 6. ἀναβῆσαι] Particulam ἀν addit Feder., qua non opus. — Lin. 8. παλαί' ἄττα] Hoc Dübnerus mihi proposuerat. Fortasse illud ἄλλα ortum ex dittographia vocis ἄττα. Cf. infra Add. ad p. 402, lin. 8. Contra Federus: « Illud πρόβατα, sane post ἄλλα ἄττα inficetum, pro glossemate recidas. » Quod non assequor. — Lin. 9. αἱ δὲ διὰ τοῦτο] ὡς δὲ διὰ τοῦτο tacite maleque Feder. — Lin. 10. ἐγίνετο] ἐγένετο tacite Feder. Imperfectum, quod codex habet, unice aptum. — Lin. 19. Ἰτώνω] Ἰτωνίω Feder.; fort. typothetæ culpa.

Pag. 391, fr. 58, lin. 7. — ἐπὶ τοῦτο] Lege ἐπὶ τούτῳ, auctore Dübnero. — Lin. 14. πολλῶν διαφέροντα] πολλῶ δ. conj. Piccolo; [τῶν] πολλῶν δ. scripsit Feder.

Pag. 393, fr. 60, lin. 3. ὦν Εὐαγ.] ὦν se addidisse Feder ait; at est in codice. Ibidem pro ἐξαγαγὼν ap. Federum legitur ἐξάγων. — Lin. 10. lege ἐπιθόιντο pro ἐπίθωιντο. Ib. post v. βασιλεύοντα Federus addidit ἀν, bene.

Pag. 394, lin. 4. — Ὅστις ἦν Γόργου] V. ὅστις Federus in apographo suo omisisse videtur; quare conjecit: καὶ Γόργου μὲν ἦν. — Lin. 16 pro corrupto ἐστρατεύσατο Piccolo fuisse censet ἡύτρεπίσατο. — Fr. 61, lin. 3 lege [ἄς] οὐ λάθρα, uti censent Piccolous et Federus. — Lin. 11 pro αὐτὸν δράσαντα lege cum Dübnero ἀν τὸν δρ., vel simpliciter τὸν δρ.

Pag. 395, lin. 3. — Ὁ Ἰσόδημος] ὁ om. Feder. — Lin. 6. θανόντι ὑπὸ τὰδελοφῶ] ἀποθανόντι ὑπὸ ἀδ. tacite Fed. — Lin. 23. Feder. conjecit: θύειν αὐτῶ καὶ τὰ ἱερὰ [ῥέζειν], idque probabiliter. — Lin. 32. στρατεύμα] στρατὸν Feder.

Pag. 398, lin. 7. — Παρέχοι] leg. παρέχῃ, auctore Piccolo. — Lin. 28 leg. Ἀρτεμβάρεω, uti est in ima pagina, pro Ἀρτεμβάρου. Monuit Dübnerus.

Pag. 399, lin. 5. Μεγάλῳ ὄντι] μέγα φρονοῦντι conj. Piccolo.

Pag. 400, l. 3. — Cum Dübnero leg. videtur [δ] οἰωνισάμενος. Eodem iubente, lege paullo post ποδαπὸς [τὸ] γένος. — Lin. 7. Οἰδάρας] Ubique reponendum Οἰδάρας cum spiritu aspero. Vide Appendicem in Piccoloi edit. fragm. Nicolai, ubi M. E. Burnouf., vir celeberrimus, quem Pic-

colous consuluit, fusius de hoc nomine exponit. Etenim Οἰδάρας Zendica lingua Zoroastri foret *hubára*, i. e. *afferens bonum*, ἀγαθάγγελος; Indice idem nomen scriberetur *subhára*, quibus responderet nomen *Sæbares* pro OEbares apud Justinum. Præterea Burnoufius monet vocem *hubára*, *afferens bonum*, tropice etiam significare posse *fortunam*, *potestatem*, πλοῦτον καὶ δύναμιν, utpote quæ bonorum auctores sint. Quare Piccolous in verbis ὥσπερ καὶ τοῦνομα λέγει excidisse censet verba τοῦ ἀνδρὸς s. τοῦ ἀνθρώπου. Alias hæc pertinerent ad vocem, quæ fumum equinum Persarum lingua significat.

Pag. 401, l. 1. — Ἐνασυλώτατος] ἐναισιμώτατος conj. Piccolo, ἐναμιλλότατος vel εὐβουλότατος Dübner. — Lin. 10 ab ima. προσελθόντα] προσελθόντες scribi vult. Dübner.

Pag. 402, l. 8 — Ἄλλα ὅπλα] Alterum utrum ex dittographia ortum esse recte procul dubio statuit Dübnerus. Cf. p. 389, fr. 55, lin. 8. — Lin. 29. ἐπανόι] l. ἐπανίη, auctore Piccolo.

Pag. 403, not. 47. — Αἵπολον κακὸν conj. Dübnerus.

Pag. 404, lin. 27. — Περὶ αὐτὸν] l. π. αὐτὸν; monet Piccolo. — Ib. l. 8 ab ima Dübnerus ita legi vult: ἡ [νικήσασιν ἡ] ἡττηθεῖσι.

Pag. 405, lin. 19. — Διὰ μέσου δὲ διεξίεναι] δ. μ. δὲ μηδένα διεξ. conj. Piccolous; δ. μ. δὲ διεξίεισ Dübnerus.

Pag. 406, lin. 24. — Ὠφέλουν] lege ὠφελοῦντο, corrigente Piccolo.

Pag. 408, not. 10. — Ὡς μὴ συναπόληται leg. censet Piccolo.

Pag. 413, lin. 33, not. 22. — Ἀποίκων] an ἀπειρηκότων? Piccolo.

Pag. 430, cap. 6 vers. fin.: — cum Piccolo leg. censeo: ὡς μὴ τὴν δίαιταν... μεταβαλὼν τὴν ὅλην ἔξιν κτλ.

Pag. 433, not. 2. — Vulgatam ἐν τῇ μετὰ ταῦτα (sc. ἡλικίᾳ) recte, opinor, tuetur Piccolo. Idem linea sequente pro ἐν ἔργοις mallet ἐπ' ἔργοις.

Pag. 434, fr. 101, lin. 2. — Nisi plura exciderint, fortasse legendum esse Piccolo censet: ἄγων ἐν Ἀπολλωνίᾳ vel disertius: ἐν Ἀπολλ. μῆνα μετὰ τὴν ἐκ Ῥώμης ἀποδημίαν. — Lin. penult. διατρίψοιεν] l. διατρίψειεν.

Pag. 435, not. 16. — Lege ex Piccoloi correctione: Τιμωροὶ δὲ ἐσ. K. προσεδοκῶντο. — Ib. cap. 17, not. 1. Apollodori nomen in textum reponit Piccolo.

Pag. 436, not. 11. — Οἷ τε τῆς] εἰ καὶ μὴ τῆς scr. Picc.

Pag. 437, cap. 18, lin. 3. — Ἐποίει] ἐπήει Piccolo; recte, puto. — Ibid. post not. 3. Pro ἀπέ-

στείλε leg. ἐπέστειλε, monente Dübnero. — Ib. post not. 5. Piccolo scripsit, φανεῖσθαι, τοσοῦδε ὀνόματος καὶ ἀρχῆς [οὐ] παραχωρήσων.

Pag. 438, lin. 6. — Τῶν συμπάντων] 1. τῶ σ., corrigente Dübnero. — Not. 8. « Fort. leg. φίλων τινὲς ἃ καὶ » Piccolo. — Not. 9. « Fort. leg. : καλῶν [προάγειν] εἰς τὴν ὑπὲρ αὐτοῦ ἐπέξοδον, ἄλλως τε καὶ τοῦ ὀνόματος [οἰωνοῦ] μεγάλου [όντος] » Id. Post not. 10. Συναγωνίζειν] ἀνακαίνιζεν conj. Dübner. — Lin. 3 ab ima : ὅπως] ὅποια Dübner. ὁπόσα Piccolo. — Lin. ult. οὔτε πρότερον] 1. οὔπω πρ. cum Dübner., vel οὔποτε πρ. ut Piccolo.

Pag. 439, lin. 4. — Κάσιός τε καὶ] dele τε, mon. Picc. — Lin. 8. « εἰρην βίον εἶχον nihil sunt nisi εἰρηνικὸν εἶχον : nam in vetustis codicibus βι et ιχ figuram habent inversi w, sic ut in altero medius ductus emineat altior. De ceteris talem conjecturam propono : ἐκείνου δὲ ἡττηθέντος, γενόμενοι ὑπὸ Καίσαρι, τὸ ἀπ' αὐτοῦ εἰρηνικὸν εἶχον ἀδελφοί, πρῶτος καὶ φιλανθρώπως προσαγομένου ἕκαστον· τὸ δ' ἐν τῇ διανοίᾳ δύσελπι αὐτῶν ἀφῆρετο ἀμνησίκακος ὢν τὸ ἥθος etc. In quibus πρῶτος καὶ sunt meliora exspectantis, sed ἀδελφοί pro οὐδὲ repositum exemplo nititur, cap. 31, not. 2, ubi οὐδὲς codex pro ἀδελφοί, et cap. 30, not. 1, ubi δρῶν pro δρῶντα. » DÜBNERUS. Ex his proficiens Piccolo ita scripsit : τὸ ἀπ' αὐτοῦ εἰρηνικὸν εἶχον ἀδελφοί [ὥς] οὐδεὶς γὰρ ἄλλος φιλανθρώπως προσαγομένου ἕκαστον, τὸ ἐν τῇ διανοίᾳ δύσελπι αὐτῶν ἀφῆρετο, ἀμνησίκακος ὢν τὸ ἥθος κτλ. — Lin. 33. Ἀσμενοί τε ἄν] ἄσμενοι κατένευσαν scripsit Piccolo. — Lin. 3 ab ima. ἀλλ' ὢν] ἀλλ' οἶων scripsit Piccolo. Linea seq. pro ἤχθοντο τὸ... σεσῶσθαι πεποιηκότι, Dübner. et Picc. ἤχθοντο τῶ... σεσῶσθαι. . πεποιηκότος. Quamquam ferri potest quod codex præbet.

Pag. 440, lin. 4. — « Ita scripserim : καὶ μὲν δὴ καλῶν (nimirum τῶν κρατούντων [?]) τὰ ἔθνη αὐτὰ διάφορα ἤδη ἦν, τῶν τε συστρατευομένων πάλαι ἐν ἰδιωτῶν μοίρᾳ τῶν τε ἡγεμόνων καὶ (hoc deleverim) οὐ τιμῆς μεταποιουμένων τὸ νῦν (τὸ μὲν cod.), ὅτι συγκατατέτακτο εἰς τὸ ἀρχαῖον στρατιωτικὸν τὸ πολέμῳ ἁλοῦν etc. » DÜBNERUS. Piccolous vero ita locum constituit : καὶ μὲν δὴ καλῶν τὰ ἔθνη αὐτῶν διάφορα ἤδη ἦν, τῶν τε συστρατευομένων πάλαι ἐν ἰδιωτῶν μοίρᾳ [όντων], τῶν δὲ ἡγεμόνων οὐ τιμῆς μεταποιουμένων τὸ νῦν, ὅτι συγκατατέτακτο κτλ. Quorum illud τὰ ἔθνη perelegans conjectura, cui tum ex aliis scriptoribus patrocinari possis (v. Steph. v. ἔθνος), tum etiam ipso Nicolao; nam paullo infra paucis comprehendens auctor classes vel, ut cum Cicerone dicere licet, nationes eorum, qui Cæsari irascebantur, similiter utitur verbo φῦλα : Παντοδαπὰ οὖν συνέστη φῦλα ἐπ' αὐτὸν κτλ. Ceterum etiam sic, non Nicolai, sed excerptoris verba nos

habere puto : nam illud καλῶν ad præcedentia referri usus communis postulat. Fortasse Nicolaus in hanc fere sententiam scripsit : καὶ μὲν δὴ καλῶν τὰ ἔθνη (δεινότατα διετέθη vel potius διετίθη πρὸς) αὐτόν· διάφορα [δὲ] ἤδη ἦν [καὶ τὰ] τῶν κτλ. — In sequentibus nolim suppleri ὄντων, quum non de exactoris militibus, sed de gregariis, qui inde a longe tempore militabant (sυστρατευομένων πάλαι), sermo esse videatur. Denique τὸ μὲν nescio an non mutandum sit in τὸ νῦν; facilis enim conjectura est post τὸ μὲν ὅτι etc. excidisse alterum colon : τὸ δὲ ὅτι etc. Quæ servata sunt, spectant querelas gregariorum; quæ exciderunt de ducibus erant. — Ib. not. 16. ὑποτιμωμένων] sic Nicol. p. 435, cap. 17, lin. 2. ὑποτεινομένων Piccolo, quod propius a traditis abest. — Ib. cap. 20, not. 1. [ἄλλαις] ἐπ' ἄλλαις] sic Nicolaus etiam p. 449, lin. 6 ab ima; ἐπαλλήλοις eleganter conj. Dübnerus.

Pag. 441, l. 5. — Τόσον] 1. τοιόνδε ex conj. Dübneri. Καινοτόμον conj. Piccolo. — L. 8 δὲ πάνυ] δὴ π. mavult Dübner. Deinde debebam πρὸς αὐτὸ cum Piccolo vel τοῦτο. In lat. leg. *id vero Romanis... suspectum esse solet.* — Lin. 10. ἐπελθ. δὲ] an δὴ? Picc. — Lin. 17. οὐκέτι] οὔτε Dübner. et Picc. — Lin. 20. ἐρῶντα] cod. hab. εὔροντα, non εὔρόντα. — Ib. lin. ultima, parentheses signum, quod est post sec. συναρχόντων pone post v. ἐδημηγόρει. Monuit Dübnerus.

Pag. 442, lin. 1. — Τίθεται] 1. τίθησι; correxit Piccolo; idem orationem aperte contractam fortasse hunc in modum refingendam esse censet.. βοῶντος δὲ τοῦ δήμου ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τιθέναι. [Καὶ δὴ ἐποίει· Καίσαρος δὲ ἀγανακτοῦντος] καὶ ἐπὶ τοῦτον κτλ. Idem de sanitate verborum ἐπὶ τοῦτον dubius. — Lin. 32. τῆς... γλώττης] τῇ γλώττῃ reposuit Picc.

Pag. 443, lin. 4. — Ῥωμαῖοι ἄριστοι] 1. Ῥωμαίων ἄρ., mon. Piccolo. — Lin. 20. Συνόντες] συγγόντες conj. Piccolo. Idem lin. 24 pro βουλόμενοι supplet πεφυκότες. — Lin. 5 ab ima, lege ἐπιθήσονται καὶ ὁποῦ, auctore Dübner.

Pag. 444, lin. 7. — Verba οὐ γὰρ... αὐτῆς parentheses signis include, præeunte Piccolo. — Lin. 29. μάλιστα φίλοις] præstat μ. φίλος, ut Piccolo scripsit.

Pag. 445, l. 5. — Πολὺ μάλιστα] ἤδη μ. Dübner.; πάλιν μ. Piccolo. — Lin. 7. Ἐκέλευσε] leg. ἐπένευσε ex conj. Piccoloi. — Lin. 19. Τύλλιος] servandum est Τίλλιος, monente Piccolo. — Lin. 23. Piccolo succurrere loco studet interpungendo hunc in modum : καὶ τι θρασύτερον, εἴσω τὰς χεῖρας ἔχοντας ἐδόκει δρᾶν. Idem in nota addit : « Fortasse : εἴσω τὰς χεῖρας ἐλὼν ἄκοντος. » Malim καὶ τι θρ. αὐτὸν εἴσω τ. χ. ἔχοντα ἐδ. δρᾶν, vel τοῦ εἴσω... ἔχοντος ἐδό-

και δράσασθαι. — Lin. 20. Ἀμυνόμενος] 1. ἀμυνόμενος, Picc. — 42. ε' καὶ λ'] e male exaratis K καὶ Γ orta esse probabiliter censet Piccolo. — Lin. 3 ab ima. φυγόντων] 1. φευγ. Piccolo.

Pag. 446, lin. 20. Leg. ἐναντιώσεσθαι, corr. Dübner. — 22. Ἀποφανοῦς] ἀφανοῦς conj. Dübner.; ἀπὸ προφανοῦς Piccolo; fort. ἀπεμφανοῦς. — 29. εὐρεῖται] μυρίαί conj. Dübner.; εὐριπώδεις Piccolo comparans Plutarch. Cæs. 60. — 35 ἐκεῖ] ἔτι Picc. — 44. 1. μεταμφιεννύμενοι.

Pag. 447, l. 11. — Στενὼ] στόνος Dübner.; οἰμωγῇ καὶ στόνῳ Piccolo. — 25. Προφάσει] προφάσει Dübner. — 31. Εἴ τι] εἴ τις conj. Dübner. Quod cod. præbet Thucydidium est. — 40. 1. ἐβουλεύθη, monente Dübnero.

Pag. 428, 5. — Ὁ χρὴ] ὅτι χ. Piccolo. — 10 comma quod est post Καίσαρος pone post v. μέρει uti Piccolo. — 11. Ἐκείνοις] 1. ἐκεῖνοι. Dübner. et Picc. — 36. Dübnerus correxit: φιλότητα καὶ κέρδη ἴδια, [οἱ] δὲ καὶ v. ἐρῶντες. — Lin. 3 ab ima. πλέονι] πλεονεκτεῖν conj. Piccolo. — Lin. ult. εἰδότες] εἰδότης conj. Dübner. Simpliciter scripsim ἦσαν οἱ παρεκελεύοντο.

Pag. 449, l. 14. — Dele comma post v. Λεπίδω. — Cap. 28, l. 6. Πρὸς ἀλλήλους inclusit Piccolo, ut male repetita. — Lin. ult. γενόμενος] γενόμενον... πρὸς ἑαυτὸν Dübner. et Picc.

Pag. 450, l. 2. — Γενόμενον] γέγονε vel ἐγένετο conj. Dübner. Potius ex antec. male repetita. — 15. ἀνάγοντες] 1. ἀνάπτοντες cum Dübner. vel ἀνάρχοντες cum Piccolo. — 19. ὅπως αὐτῶν τῇ] ὅ. αὐτῶν τινα Picc. — 16. Leg. καταστήσαιο. — 31. ταρχή] ἀρχή scrips. Piccolo, cujus vide annot. de his vocibus passim confusis. — 34. Ex codicis verbis τούτους δὲ κομάνους Λεύκιος optime Dübner. elicuit τοὺς δὲ Κομάτους Λεύκιος.

Pag. 451, l. 5. — Τῶν (τε)] τῶν τότε Piccolo. — Cap. 29, post not. 4. Καὶ ταῦτα δοκιμάζων] ταῦτά καὶ δοκ. Piccolo; idem mox corr. μεσιτεύσειν. — Lin. penult. Piccolo conjecit οὐ γὰρ ἐγνώριζεν ἔτι.

Pag. 452, l. 11. — Piccolo scripsit: ἅμα καὶ τῇ βουλῇ τὰ πιστὰ φυλάττοι. Mox post ἐκεῖνοι μὲν inseruit οὖν. — 24. 1. οὐς δύναίτο cum Dübner. — Cap. 30, l. 5. ἐποιοῦντο] ἐπέθοντο conj. Picc.; ἐπενοῦντο Dübner. Mox Piccolo γενναίαν δὲ pro γ. τε.

Pag. 453, l. 13 ab ima. — Ὡς οὐδὲ τοῦνομα] ὥς σπουδῇ τοῦν. conj. Piccolo.; ὥς πολλὸ τοῦν, vel ὥς οὐδὲ [προσεθείη, καὶ] τοῦν. Dübner. — Lin. penult. ἐνδεινον] οὐ δεῖν conj. Picc.; μὴ δεῖν Dübner.

Pag. 454, l. 2. — Που] ποι Dübner. — 6. καὶ ἀστῶν... διελέγετό τε Dübner. — Cap. 31, l. 8 ἐθελῆσαι] ἀφειδῆσαι Picc.; ἐλλοχῆσαι. Dübner. De ἔτι ἐξ ἀρχῆς, jam inde ab initio, v. Steph. Thes. v. ἔτι

p. 2154, B. — Lin. penult., insere τῇ ante δυνάμει, monente Piccolo.

Pag. 455, 6. — Ἀσφαλές] malim τᾶσφαλές, ut Piccolo scripsit. — 8. μᾶλλον περ] μεθ' ὅπλων παραβάλλεσθαι vel πολεμεῖν παραβαλλόμενον Piccolo. — 9. περιωθουμ.] παρωθ. Picc. — 12. τύχης ἀγαθῆς] 1. τύχῃ ἀγαθῇ, præeunte Piccolo. — 15. ἦν γὰρ ἐκεῖ ἡ] οὐ vel οὐπερ ἦν ἡ Dübner. — 32. Leg. ἀναλώσειεν. — L. ult. οὐ πάντα] οὐ πάνυ Dübnerus; οὐ πάνυ τι Piccolous.

Pag. 499 ad Chæremonis fr. 4. — Locus Hieronymi (In Jovin. II, 13, Opp. tom. IV, p. 205), quem in nota indicavimus, exscribi meretur. Sic habet: *Chæremon stoicus, vir eloquentissimus, narrat de vita antiquorum Ægypti sacerdotum, quod omnibus mundi negotiis curisque postpositis semper in templo fuerint, et rerum naturas causasque, ac rationes siderum contemplati sint; numquam mulieribus se miscuerint; numquam cognatos et propinquos, ne liberos quidem viderint, ex eo tempore quo coepissent divino cultui deservire: carnibus et vino se semper abstinerint, propter tenuitatem sensus et vertiginem capitis, quam ex parvo cibo patiebantur; et maxime propter appetitus libidinis, qui ex his cibis et ex hac potione nascuntur. Pane raro vescebantur, ne onerarent stomachum. Et si quando comedebant, tusum pariter hyssopum sumebant in cibo, ut escam graviolem illius calore decoquerent. Oleum tantum in oleribus noverant, verum et ipsum parum, propter nauseam et asperitatem gustus leniendam. Quid loquar, inquit, de volatilibus, quum ovum quoque pro carnibus vitaverint et lac? Quorum alterum carnes liquidas, alterum sanguinem esse dicebant, colore mutato. Cubile iis de foliis palmarum, quas baias vocant, contextum erat; scabellum acclive et ex una parte obliquum (ξύλινον δὲ ἡμικυλίνδριον εὖ λελεασμένον Porphy.), in terra pro pulvillo capiti supponebant, bidui triduique inedia sustinentes. Humores corporis, qui nascuntur ex otio et ex mansione unius loci, nimia victus castigatione siccabant.*

Pag. 499 b. — Post locum e Tzetz. Chil. peti- tum adde hæc: Tzetzes Exeg. in Il. p. 146, 12: Περὶ τῶν Αἰθιοπικῶν γραμμάτων Διό... (Διόδωρος?) μὲν ἐπεμνήσθη καὶ μερικῶς εἶπεν, ἀλλ' ὥσπερ ἐξ ἀκοῆς ἄλλου μαθὼν καὶ οὐκ ἀκριβῶς αὐτὸς ἐπιστάμενος [εἰ δὲ] καὶ τινα τούτων κατέλεξεν ὥσπερ ἐν οἷς οἶδε, παραρησιάζεται. Χαιρήμων δὲ ὁ ἱερογραμματεὺς ὅλην βίβλον περὶ τῶν τοιούτων γραμμάτων συνέταξεν· ἅτινα ἐν τοῖς προ... (προσήκουσι?) τόποις τῶν Ὀμηρείων ἐπὶ ἀ[κρι]βέστερον καὶ πλατυτέρως ἔρῳ.

Idem p. 123: Οἱ γὰρ Αἰθίοπες στοιχεῖα γραμμάτων οὐκ ἔχουσιν, ἀλλ' ἀντ' αὐτῶν ζῶα παντοῖα, καὶ μέλη τούτων καὶ μόρια. Βουλόμενοι γὰρ οἱ ἀρχαῖότε-

ροι τῶν ἱερογραμματέων τὸν περὶ θεῶν φυσικὸν λόγον κρύπτειν, δι' ἀλληγορικῶν καὶ συμβόλων τοιούτων καὶ γραμμάτων τοῖς ἰδίαις τέχναις αὐτὰ παρεδίδουν, ὡς ὁ ἱερογραμματεὺς Χαιρήμων φησί. Καὶ ἀντὶ μὲν χαρᾶς γυναῖκα τυμπανίζουσιν ἔγραφον· ἀντὶ λυπῆς ἀνθρώπων τῇ χειρὶ τὸ γένειον κρατοῦντα καὶ πρὸς γῆν νεύοντα, ἀντὶ δὲ συμφορᾶς ὀφθαλμὸν δακρύοντα, ἀντὶ τοῦ μὴ ἔχειν δύο χεῖρας κενὰς ἐκτεταμένας, ἀντὶ ἀνατολῆς ὄφιν ἐξερχόμενον ἐκ τινος ὀπῆς, ἀντὶ δύσεως εἰσερχόμενον, ἀντὶ ἀναδιώσεως βάτραχον, ἀντὶ ψυχῆς ἰέρακα, ἔτι καὶ ἀντὶ ἡλίου καὶ θεοῦ· ἀντὶ θηλυγόνου γυναικὸς καὶ μητρὸς καὶ χρόνου καὶ οὐρανοῦ γῦπα, ἀντὶ βασιλέως μέλισσαν, ἀντὶ γενέσεως καὶ αὐτοφυῶν καὶ ἀρρέων κύνθαρων, ἀντὶ γῆς βοῦν· λέοντος δὲ προτομὴ πᾶσαν ἀρχὴν καὶ φυλακὴν δηλοῖ κατ' αὐτοὺς, οὐρὰ λέοντος ἀνάγκην, ἔλαφος ἐνιαυτόν· ὁμοίως δὲ φοῖνιξ· ὁ παῖς δηλοῖ τὰ αὐξανόμενα, ὁ γέρων τὰ φθειρόμενα, τὸ τόξον τὴν ὀξεῖαν δύναμιν· καὶ ἕτερα μυρία· ἐξ ὧν Ὁμηρος ταῦτά φησιν. Ἐν ἄλλῳ δὲ τόπῳ, εἴπερ αἰρεῖσθε, ἰδὼν ἐκ τοῦ Χαιρήμονος καὶ τὰς τῶν γραμμάτων αὐτῶν ἐκφωνήσεις Αἰθιοπικῶς εἶπω.

Pag. 530, lin. 5. — Pro τὴν Κύπρον ἐπολιόρχει Droysenius (*Hellenism.* I, p. 343) legendum censet τὴν Τύρον ἐπολιόρχει.

Pag. 534, in not. ad cap. 15 lege : tom. II, p. 170.

Pag. 608 b, lin. 2. — Post Λούκιος et ante Μάρκελλος excidit : Ἀχιλλίος.

Pag. 623, fr. 59. — Pro Εὐρυόπης legend. puto Εὐρυρρόης, et fr. 60 pro Εὐρυόπης leg. Εὐρώπης. Cf. Hippostrati fr. 1, tom. IV, p. 432.

Pag. 636. — Nulla Charax scripsit Ἰταλικά; nam fr. 21 pro Χάραξ emendandum est Πάρθαξ. V. tom. IV, p. 466.

Pag. 641. — Dele fragm. 26, videque notata ad Parthacis fragm. tom. IV, p. 466.

Pag. 639, ad fragm. 10 et 11. — Adde schol. Aristid. p. 17, 24 ed. Dindf. : Δεῖ δὲ γινῶναι ὅτι ὁ Χάραξ ἱστορεῖ τοὺς Ἀθηναίους ἀποίκους εἶναι τῶν Σαῖτων. Ἔστι δὲ Σαῖς πόλις Αἰγυπτίων, καὶ οἰκιστῆρα ἔσχεν Ἐρεχθέα (deb. Κέκροπα). Διὸ καὶ διφυῇ προσγορεύεσθαι φησιν ὄντα δίγλωσσον· ἕτεροι δὲ φασιν ὅτι πρῶτος ἐδόξαζεν (ἐδείξεν al. schol.) ἐκ τε γυναικὸς

καὶ ἀνδρὸς τοὺς γεννωμένους παράγεσθαι· καὶ διὰ τοῦτο διφυῆς ἐδοξάζετο. Περὶ μὲν οὖν τούτου πολλὴ διαφορά. Ἐκ δὲ τῆς ἀποικίας ὠνομάσθαι φησὶ πολιοῦχον τὴν Ἀθηναῖν· ἔστι γὰρ ἡ Σαῖς Αἰγυπτίων φωνῇ παρ' Ἑλλήσιν Ἀθηναῖ. Καὶ τούτου παράγει μάρτυρα τὸ τὴν Ἀθηναῖν ἐποχεῖσθαι κροκοδείλῳ πρὸς τῇ ἀκροπόλει, δηλοῦσαν τὴν ἀποικίαν ἐκ τοῦ Νείλου τυγχάνουσιν. — In fr. 10 de origine διφυῆς epitheti Characi vindicatur ea sententia, quam Noster secundo loco ponit.

Idem p. 65, 9, ubi de Areopago sermo est : Ἄριστα δὲ ὁ Χάραξ ὡς (ἐν ἡ?) φησὶν ὅτι πάγος πᾶς ὑψηλὸς ἔστι τόπος... Ἄρης, ὁ φόνος.

P. 656. — Ad locum Theophili adde hæc : Quæ deinde apud Theophilum sequuntur de temporibus imperatorum Romanorum, quum probabiliter ex Chryserote, quem modo auctorem Theophilus adduxerat, deprompta sint, exscribere liceat : Ἐκρατησαν οὖν Ῥωμαίων ἐνιχύσιοι, ὡς φαμεν, ἔτεσι υνγ'. Ἐπειτα οὕτως ἤρξαν οἱ αὐτοκράτορες καλούμενοι. Πρῶτος Γάιος Ἰούλιος, δὲ ἐβασίλευσεν ἔτη γ', μῆνας δ', ἡμέρας ἑξ. Ἐπειτα Αὐγουστος ἔτη νς', μῆνας δ', ἡμέραν μίαν. Τιβέριος ἔτη κβ'. Εἶτα Γάιος ἕτερος ἔτη γ', μῆνας η', ἡμέρας ζ'. Κλαύδιος ἔτη κγ', μῆνας η', ἡμέρας κδ'. Νέρων ἔτη ιγ', μῆνας ς', ἡμέρας κη'. Γάλλος ἔτη β', μῆνας ζ', ἡμέρας ς'. Ὀθων μῆνας γ', ἡμέρας ε'. Οὐιτέλλιος μῆνας ς', ἡμέρας κβ'. Οὐεσπασιανὸς ἔτη θ', μῆνας ια', ἡμέρας κβ'. Τίτος ἔτη β', ἡμέρας ς'. Νερούας ἐνιαυτόν, μῆνας δ', ἡμέρας ι'. Τραϊανὸς ἔτη ιθ', μῆνας ἑξ, ἡμέρας ις'. Ἀδριανὸς ἔτη κ', μῆνας ι', ἡμέρας κη'. Ἀντωνῖνος ἔτη κβ', μῆνας ζ', ἡμέρας ς'. Οὐῆρος ἔτη ιθ', ἡμέρας ι'. Γίνεται οὖν ὁ χρόνος τῶν Καيسάρων μέχρις Οὐῆρου τοῦ αὐτοκράτορος τελευτῆς, ἔτη σλζ', ἡμέραι ε'.

Pag. 696, § 7, lin. 6. — Post verba : Πτολεμαίου Λάγου adde : (deb. Πτ. Κεραινοῦ).

Pag. 696, § 8. — Eadem habet Symeon Logotheta in cod. Parisino 1712, fol. 73.

Pag. 704 a, lin. 10. — Post verba *Alexippi Larissæus* exciderunt hæc : *Deinde Cleomachidēs Enei* (sic) *Larissæus*.

Pag. 715, not., lin. 2 ab ima. — Pro *Grypus* lege *Philippus*.

VOLUMEN IV.

Pag. 103, fr. 27. — Eadem ex Prisco exscripsit Joannes Antiochenus fr. 202, qui omnino in hac historiæ parte Priscum sequitur.

Pag. 104, fr. 29. — Postrema hujus fragmenti verba apud Joannem Antiochenum prima sunt fragmenti 204, ubi vide.

Pag. 133, fr. 14. — Pro *Δαλίσανδα* Joannes Antiochen. fr. 211 habet *Δαλίσανδον*. Dalisandis in custodia erat Verina Augusta.

Pag. 138. — In codice Parisino 1555 fragmentum exstat, cui titulus est : *Εὐσταθίου Ἐπιφανέως Συρίας ἐπιτομὴ τῆς ἀρχαιολογίας Ἰωσήπου*, πο-

tante Cramero in Anecd. Paris. II, p. 87. Eustathius ille fortasse non est diversus ab historico nostro. Ceterum fragmentum illud quum nonnisi summa capita historię Judaicę paucis verbis indigitet, non erat cur exscriberem.

Pag. 146, not. ad fr. 4, lin. 6. — Nimirum 360 annos habet Suidas v. Ἡράκλειος; annos 362, quos Meursius e Suida affert, idem grammaticus præbet v. Κωνσταντῖνος ὁ μέγας p. 382, 16, ed. Bernh.

Pag. 181. — Apud Codinum De ædif. Constant. p. 114 ed. Bonn. lego hæc : Τὸ παλαιὸν Πετρίον Πέτρος τις πατρίκιος ἐπὶ τοῖς χρόνοις Ἰουστινιανοῦ τοῦ μεγάλου ἔκτισεν· ἔλεγον δὲ αὐτὸν καὶ Βαρσυμαϊακὸν τὸν Σύρον, πολλὰς ἀρχὰς τῷ τότε ἀνύσαντα. Hæc, si quid video, ad historicum nostrum pertinent. Igitur parentes ejus e Syria oriundi Thessalonice habitaverint. Apud Procopium vero Goth. I, 3 (v. testimon. 2, p. 183) pro Ἰλλύριον τὸ γένος scribendum puto Σύρον (in libris fuerit Σύριον) τὸ γένος. Quo admissio, non est cur ad Niebuhrianam vocis Ἰλλύριον explicationem, quantumvis ingeniosam, confugiamus.

Pag. 269. — Post Menandri fragm. 75 adde hæc : Suidas v. Φᾶσις : Καὶ Φασιανοὶ οἱ οἰκήτορες τοῦ τόπου, καὶ Φασιανοὶ κατάλογοι (cohortes Phasianæ), οἱ ἀπὸ τοῦ Φάσιδος, παρὰ Μενάνδρῳ.

Idem : Σαπρωθῆναι, σαλευθῆναι « Τὰς μὲν ἐπάλλεις καταρραχθῆναι ταῖς βολαῖς, καὶ τὸν τοῖχον ἅπαντα τοῦ πύργου σαπρωθῆναι τῇ βίᾳ », Μένανδρός φησι. Meinekius De Menandro com. p. xxxix, hæc, sicuti quæ v. Σπαλίωνες (fr. 73) leguntur, perperam retulit ad Menandrum Ephesium.

Pag. 292, post Agiæ fragm. 1 — inserte : Schol. II. λ, 690 : Αὐγέας (leg. Ἀγίας) δὲ ἐν α' Ἀργολικῶν φησὶ τῶν Γηρυόνου βοῶν ἀφελέσθαι Νηλέα· ὅθεν Ἡρακλέα Νέστορι παραδοῦναι τὴν ἀρχήν. Τελέσαρχος δὲ κτλ. (V. Teles. fr. 2, tom. IV, p. 508).

Pag. 297, post Alcimi fragm. 6 inserte hæc : Laudatur præterea *Alcimus* sive noster sive alius apud Appulejum De orthogr. p. 4 ed. Osann. : *Rhæo... filia Staphyli et Chryseidis, sororibus Molpadia major, Parthenia minor; quæ ab Apolline compressa gravidaque facta, a patre in arca inclusa est, et in mare dejecta in Delum appulit, filiumque genuit nomine Anium, qui clam ab Apolline alitus et divinitate donatus est, Polycarpi, Alcimi, Maximique testimonio.* — Qui fuerint illi

Polycarpus et Maximus, cum Osanno ignoro, neque in tam sublestæ fidei scriptore diutius quærendum esse duco.

Pag. 307, fr. 7, lin. ult. — Post v. *et Euphorio* adde : *et Larissæus Eurypylus.*

Pag. 314, Archemachi fr. 1. — In lat. lege : *qui Arnæam incolebant, hi qui in Bœotiam non abierant.*

Pag. 319, ad Ariæthi fr. 5. — Nomen Ariæthi Prellerus (De Hellanico p. 33 not.) probabiliter restituendum censet apud schol. II. γ, 175 : Ὁ δὲ Πορφύριος ἐν τοῖς Ὀμηρικοῖς ζητήμασιν οὕτω φησὶν· « Ἐλένης τε καὶ Μενελάου ἱστορεῖ Δίειθος (vel Δίαίθος; leg. vid. Ἀρίαιθος) παῖδα Μορράφιον (Μοράφιον v. l.), ἀφ' οὗ τὸ τῶν Μορραφίων γένος ἐν Πέρσαις· ὡς δὲ Κιναίθων, Νικόστρατον. Παρὰ δὲ Λακεδαιμονίοις Ἐλένης δύο παῖδες τιμῶνται, Νικόστρατος καὶ Αἰθιόλας. » In schol. Didym. ita est : ὁ δὲ Πορφύριος οὕτω φησὶν· Ἐλένης δὲ καὶ Μενελάου παῖδες Δίαίθος καὶ Μορραφίων etc.

Pag. 319. — Ad Aristæneti fr. cf. Addenda ad Hellanici fr. 104.

Pag. 334, ad Aristocriti fr. 1. — Forma Εὐξάντιος pro v. Εὐξάνθιος reponenda est ap. Apollodorum III, 1, 2, 6.

Pag. 345. — Ad fragm. Athenodori Eretriensis referendus videtur locus Apuleji De orthogr. p. 6 : *Athenodorus et Mnastes* (Mnaseas) *Orci et Stygis* sc. *filiis esse Furias dicunt.* — In iis quæ deinde subjiciuntur de Augea, lege : *corrigendum puto Ἀγίας. Vid. Addend. ad tom. IV, p. 292.*

Pag. 403, in not. ad Echemenis fragmentum. — Post verba : *Eadem Natalis Comes IX*, 13, adde : quo loco *Echemenes Cyprius* citatur.

Pag. 408. — Post Euelpidem Carystium inserte hæc : EURYPYLUS LARISSÆUS ap. Quinctilian. XI, 2, 16, inter eos recensetur, qui domum, in qua Simonides poeta Dioscurorum ope servatus sit, Pharsali, non vero Crannone, fuisse tradiderint.

Pag. 467, post Pausaniæ fr. 2. — Adde Tzetzes Exeg. in II. p. 138, 15 : Πausανίας δὲ ὁ ἱστορικὸς ἐν τῷ περὶ Ἀντιοχείας κτίσεως γράφει πλατύτερον. Κυπάρισσος ὠραῖος ἦν νεανίσκος Αἰγύπτιος· οὗ πεσόντος καὶ ἀποπνιγέντος ἐν φρέατι, οἱ καθ' αἶμα τοῦ νέου τὴν κυπάρισσον, μήπω καλουμένην κυπάρισσον, εἰς ὄνομα τοῦ νεανίσκου κατωνομάκασιν, ὥσπερ καὶ τὰ λοιπὰ τῶν δένδρων εἰς ἐπωνυμίας ἐτέρων.

INDICES.

I.

INDEX AUCTORUM.

PRÆTER AUCTORES QUI QUATTUOR FRAGMENTORUM VOLUMINIBUS INSUNT, ETIAM ILLI RECENSENTUR
QUORUM RELIQUIAS DEDIMUS AD CALCEM ARRIANI ET HERODOTI.

Primus numerus volumen, alter paginam, tertius fragmentum indicat.

A

- Abas, IV, 277.
Abro s. Habro Batiensis, IV, 277.
Abydenus, IV, 278.
Acario, II, 349 *a.* III, 16, 18.
Acesander, IV, 285.
Acestodorus Megalopolitanus, II, 464 *a.*
Acestorides (?), II, 464 *a.*
Achæus (?), IV, 286.
Acilius (L.) Glabrio, III, 97.
Acusilaus Argivus, I, 100. Add. IV, 624.
Adæus Mytilenæus, III, 132.
Æneas Samius, III, 277.
Ænesidemus Tenius, IV, 286.
Aethlius Samius, IV, 287.
Agaclytus, IV, 288.
Agatharchides Cnidius, III, 190.
Agatharchides Samius, III, 197.
Agatho Samius, IV, 291.
Agathocles Cyzicenus, IV, 288.
Agathonymus, IV, 292.
Agathosthenes, IV, 294.
Agathyllus, IV, 292.
Agesilaus, IV, 292.
Agius Argivus, IV, 292 et Addend. ad h. l.
Aglaothsenes, IV, 293.
Agriopas (?), IV, 407.
Agroetas, IV, 294.
Alcetas, IV, 295.
Alcimus Siculus, IV, 295.
Alexander Ephesius, III, 244.
Alexander Corn. Polyhistor, III, 206.
Alexandrides Delphus, III, 106.
Alexarchus, IV, 298.
Alexis Samius, IV, 299.
Ambryo, II, 86 *b.*
Amelesagoras Chalcedonius, II, 21.
Amometus, II, 396.
Amphicrates, IV, 300.
Amphilochus, IV, 300.
Amphion Thespiensis, IV, 301.
Amyntas, *Scriptt. Alex. M. p.* 134.
Amyntianus, *Scriptt. Alex. M. p.* 162.
Anaxicrates, IV, 301.
Anaxilaus, II, 84 *b.*; IV, 302.
Anaximander Milesius, II, 67.
Anaximenes Chius, II, 43.
Anaximenes Lampsacenus, *Scr. Alex. M. p.* 33.
Anaximenes varii, *Scr. Alex. M. p.* 33 *not.*
Anaxis Bœotus, II, 84 *a.*
Andreas Panormitanus, IV, 302.
Andriscus, IV, 302.
Androetas Tenedius, IV, 304.
Andron Alexandrinus, II, 352, 1.
Andron Ephesius, II, 347, 1.
Andron Halicarnassensis, II, 349, 1.
Andron Teius, II, 348, 1.

- Andronicus** Alypius, IV, 304.
Androstenes Thasius, *Scr. Alex. M. p.* 72.
Androtion, I, 371. Add. IV, 645.
Anonymus Corinthius, III, 653, 12.
Anonymus Milesius, III, 647, 1.
Anonymus Dionis continuator, IV, 191.
Anonymi alii, III, 649, 4-11. 654, 14.
Antander Syracusanus, II, 382.
Antenor, IV, 305.
Anticlides Atheniensis, *Scr. Alex. M. p.* 147.
Antidamas Heracleopolites, *Scr. Alex. M. p.* 162.
Antigenes, *Scr. Alex. M. p.* 157.
Antigonus III, 132. IV, 305.
Antileo, IV, 306.
Antilochus, IV, 306.
Antimachus, IV, 306.
Antiochianus, III, 654, 13.
Antiochus Syracusanus, I, 181. Add. IV, 624. 639.
Antiochus fabb. scriptor, IV, 306.
Antipater Macedo, II, 338.
Antipater Rhodius, IV, 306.
Antisthenes Rhodius, III, 174, 182.
Apellas s. **Apollas** Ponticus, IV, 307.
Aphrodisius, IV, 307.
Apion Oasita, III, 506.
Apollas. V. **Apellas**.
Apollodorus Artemitenus, IV, 308.
Apollodorus Atheniensis, I, 104, 428; IV, 649.
Apollodorus Erythræus, IV, 309.
Apollodorus Ποντικῶν auctor, IV, 304.
Apollonides Nicenus, IV, 310.
Apollonides Περίπλου auctor, IV, 309.
Apollonides Horapion, IV, 309.
Apollonius Acharnensis, IV, 312.
Apollonius Aphrodisiensis, IV, 310.
Apollonius Ascalonita, IV, 312.
Apollonius Molo, Alabandensis, III, 207.
Apollonius Rhodius, IV, 313.
Apollothemis, IV, 314.
Aratus Cnidius, III, 21.
Aratus Sicyonius, III, 21.
Archelaus, *Scr. Alex. M. p.* 134.
Archemachus Eubœus, IV, 314.
Archinus, IV, 317.
Architimus, IV, 317.
Aretades Cnidius, IV, 316.
Aretes Dyrrhachenus, IV, 317.
Ariæthus Tegeata, IV, 318.
Aristænetus, IV, 319.
Aristagoras Milesius, II, 98.
Aristeas Argivus, IV, 327, 1.
Aristeas alius, III, 207.
Aristides Milesius, IV, 320, 3.
Aristippus, IV, 327.
Aristippus Cyrenæus, II, 79.
Aristo Alexandrinus, III, 324.
Aristo Pellæus, IV, 328.
Aristobulus Cassandrensis, *Scr. Alex. M. p.* 94.
Aristobulus alius, IV, 328.
Aristocles, IV, 329.
Aristocrates Lacedæmonius, IV, 332.
Aristocreon, IV, 333.
Aristocritus, IV, 334.
Aristodemus Eleus, IV, 308.
Aristodemus Nysæensis, III, 307.
Aristodemus Thebanus, III, 308.
Aristomenes Atheniensis, IV, 336.
Aristonicus Alexandrinus, IV, 337, 3.
Aristonicus Tarentinus, IV, 337.
Aristophanes Bœotus, IV, 337.
Aristoteles, II, 102.
Aristoxenus Tarentinus, II, 269.
Aristus Salaminus, *Scr. Alex. M. p.* 152.
Arizelus, III, 336, 6; IV, 340 *init.*
Armenidas, IV, 339.
Arrianus Nicomedensis, III, 586.
Artapanus, III, 207.
Artavasdes, Armeniæ rex, III, 311.
Artemidorus Ascalonita, IV, 340.
Artemon Cassandrensis, IV, 342.
Artemon Clazomenius, IV, 341.
Artemon Pergamenus, IV, 341.
Asclepiades, *Scr. Alex. M. p.* 153.
Asclepiades Anabazensis, III, 306.
Asclepiades, Arei filius, III, 306.
Asclepiades Cyprius, III, 306.
Asclepiades Mendesius, III, 306.
Asclepiades Myrleanus, III, 298.
Asclepiades Tragilensis, III, 298.
Asclepiodotus, III, 665.
Asinius Quadratus, III, 659.
Aspasius Byblius, III, 576.
Aspasius Tyrius, III, 576.
Astynomus, IV, 343.
Athanadas, IV, 343.
Athanas Syracusanus, II, 81.
Athenæus Naucratis, III, 656.
Athenæus (*Dino?*), II, 89, 1 *a.*
Athenicon, IV, 345.
Athenocles, II, 89, 1 *a.*
Athenodorus Eretriensis, III, 345.
Athenodorus Tarsensis, III, 485.
Aufidius (Cn.), III, 199.
Augeas (*Agias?*), IV, 345. Addend. ad IV, 292.
Autesion, IV, 345.
Autocharis, IV, 346.
Autocrates, IV, 346.

B

Balager, IV, 346.
 Bæton, *Scr. Alex. M. p.* 134.
 Basilis, IV, 346.
 Baton Sinopensis, IV, 347.
 Bemarchius Cæsarensis, IV, 3.
 Berosus Chaldæus, II, 495.
 Bion Proconnesius, II, 19.
 Bion Solensis, IV, 350.
 Bion alius, IV, 350.
 Bolus Mendesius Democriteus, II, 25 *b*.
 Botryas Myndius, IV, 351.
 Bruttius s. Brettius, IV, 352.
 Butorides, II, 100; IV, 352.

C

Cadmus Milesius, II, 1.
 Cæcilius Calactinus, III, 330.
 Cæmaro (?), IV, 352.
 Callias Syracusanus, II, 382.
 Callicrates Tyrius, III, 665.
 Callicrates, IV, 352. 449, 3.
 Callidemus, IV, 352.
 Callimorphus medicus, III, 649, 3.
 Callinicus Suctorius Petræus, III, 663.
 Calliphanes, II, 179, 249; IV, 352.
 Callippus Corinthius, IV, 352.
 Callisthenes Olynthius, *Scriptt. Alex. M. p.* 1.
 Callisthenes Sybarita, *Scr. Alex. M. p.* 7.
 Callistratus (Domitius), IV, 353.
 Callixenus Rhodius, III, 55.
 Candidus Isaurus, IV, 135.
 Capito Lycius, IV, 133.
 Carystius Pergamenus, IV, 356.
 Cassander Salaminius, IV, 359, 422.
 Cassius Longinus, III, 688.
 Castor Rhodius, *ad calcem volum. Herodoti p.* 153.
 Cephalion, III, 625.
 Cephalon Gergithius, III, 68.
 Cephisodorus, II, 85.
 Cercidas Megalopolitanus, IV, 359.
 Chæreas, III, 99.
 Chæremon Alexandrinus, III, 495.
 Charax Pergamenus, III, 636.
 Chares Mytilenæus, *Scr. Alex. M. p.* 114.
 Charicles, IV, 360.
 Charon Carthaginiensis, IV, 360.
 Charon Lampsacenus, I, 32. Add. IV, 627.
 Charon Naucratis, III, 495 not.; IV, 360.
 Christodorus Coptites, IV, 360.
 Chrysermus Corinthius, IV, 361.
 Chryseros nomenclator, III, 656.
 Cicero (M. T.), III, 297.
 Cincius (L.) Alimentus, III, 94.
 Cineas Thessalus, II, 463.
 Claudius Cæsar, III, 522.
 Claudius Iolaus, IV, 362.
 Claudius Theon, IV, 364.
 Cleander (?) Syracusanus, IV, 365.
 Clearchus Solensis, II, 302.
 Clemens, IV, 364.
 Cleobulus, IV, 365.
 Cleodemus s. Malchus Judæus, III, 207.
 Cleon Curiensis, IV, 365.
 Cleon Magnesius, IV, 365.
 Cleon Syracusanus, IV, 365.
 Cleophanes, IV, 366.
 Cleophorus, III, 366.
 Clinias, IV, 366.
 Clitarchus, *Scr. Alex. M. p.* 74.
 Clitodemus, I, 359. Add. IV, 645.
 Clitonymus, IV, 366.
 Clitophon Rhodius, IV, 367.
 Clodius (S.) Neapolitanus, IV, 364.
 Clytus Milesius, II, 333.
 Cnossus (?), III, 158.
 Conon, IV, 368.
 Cornelius (P.) Scipio, III, 97.
 Cosmes, IV, 369.
 Craterus Macedo, II, 617.
 Crates Atheniensis, IV, 369.
 Cratippus, II, 75.
 Creon, III, 371.
 Creophylus, IV, 371.
 Crepereius Pompeiopolitanus, III, 648, 2.
 Critias Atheniensis, II, 68.
 Critolaus, IV, 372.
 Criton Naxius, IV, 373.
 Criton Pieriota, IV, 373.
 Ctesias Cnidius, *ad calcem volum. Herodoti p.* 1.
 Ctesibius, II, 631.
 Ctesicles, IV, 375.
 Ctesiphon, IV, 375.
 Ctesippus, IV, 376.
 Cydippus Mantiniensis, IV, 376. 491, 5.
 Cyllenius, IV, 20 not.
 Cyrsilus Pharsalius, *Scr. Alex. M. p.* 127.

D

Daes Colonensis ex Troade, IV, 376.
 Daimachus Plataensis, II, 440.
 Dalion, IV, 376.
 Damastes Sigensis, II, 64.
 Damocritus, IV, 377.

- Damon, IV, 377. II, 330.
 Damophilus Bithynus, III, 656.
 Deiochus s. Deilochus Proconnesius, II, 17.
 Demades, IV, 377.
 Demagoras Samius, IV, 378.
 Demaratus, IV, 378.
 Demetrius Αἰγυπτιακῶν auctor, II, 100.
 Demetrius Byzantius, II, 624.
 Demetrius Callatianus, IV, 380.
 Demetrius Cnidius, IV, 368, 3.
 Demetrius Erythræus, IV, 381.
 Demetrius Iliensis, IV, 381.
 Demetrius Judæus, III, 207.
 Demetrius Odessenus, IV, 382.
 Demetrius Phalereus, II, 362.
 Demetrius Sagalassensis, III, 655, 15.
 Demetrius Salaminius, IV, 382.
 Demochares Leuconoensis, II, 445.
 Democles Pygelensis, II, 20 b.
 Democritus Abderita, II, 24.
 Democritus Ephesius, III, 383.
 Demodamas Milesius et Halicarnassensis, II, 444.
 Demo, I, 378. Add. IV, 626. 646.
 Demodorus, II, 31, 9.
 Demognetus, IV, 384.
 Demophilus, II, 86 a.
 Demosthenes Bithynus, IV, 384.
 Demoteles, IV, 386.
 Dercylus Argivus, IV, 386.
 Dexippus Atheniensis, III, 666.
 Dicæarchus Messenius, II, 225.
 Dieuchidas, IV, 388.
 Dinarchi duo, IV, 391.
 Dinias Argivus, III, 24 et Add. ad h. 1.
 Dinon, II, 88.
 Diocles Peparethius, III, 74.
 Diocles Rhodius, III, 79, 6.
 Diodorus Periegeta, II, 353.
 Diodorus Sardianus, III, 489.
 Diodotus Erythræus, *Scr. Alex. M. p.* 121.
 Diogenes Chalcidensis, IV, 393.
 Diogenes Cyzicenus, IV, 391.
 Diogenes Sicyonius, IV, 392.
 Diognetus, *Scr. Alex. M. p.* 134.
 Dion academicus, IV, 391.
 Dionysius Argivus, III, 26.
 Dionysius Chalcidensis, IV, 393.
 Dionysius Heliopolita (?), II, 11, 11.
 Dionysius Heracleota, II, 494.
 Dionysius Milesius, II, 5.
 Dionysius Mytilenæus, II, 6.
 Dionysius Pergamenus, III, 489.
 Dionysius Phaselita, III, 27.
 Dionysius Rhodius v. Samius, II, 7.
 Dionysius Thrax, III, 189.
 Dionysius tyrannus, II, 80.
 Dionysodorus Bœotus, II, 84 a.
 Dionysodorus Trœzenius, II, 84 b.
 Diophantus, IV, 396.
 Diophantus Lacedæmonius, IV, 397.
 Dioscorides, II, 192.
 Dius (Ælius), IV, 397.
 Diyllus Atheniensis, II, 360.
 Domitius Callistratus, IV, 353.
 Dorothei varii, *Scriptt. Alex. M. p.* 155 sq.
 Dosiades, IV, 399.
 Dositheus, IV, 400.
 Draco, IV, 402.
 Duris Samius, II, 466.
- E
- Echemenes, IV, 403.
 Echephylidas, IV, 403.
 Eleusis, II, 336, 3.
 Empodus, IV, 403.
 Empylus Rhodius, III, 327.
 Epaphus, IV, 404.
 Eparchidas, IV, 404.
 Ehippus Olynthius, *Scr. Alex. M. p.* 125.
 Ephorus Cumanus, I, 234. Add. IV, 626. 641.
 Ephorus Cumanus junior, III, 664.
 Epigenes Byzantius, II, 510, 23.
 Epimenides, IV, 404.
 Eratosthenes, *ad calcem Herodoti p.* 182.
 Ergias Rhodius, IV, 405.
 Erxias, IV, 406.
 Eualces, IV, 406.
 Euanoridas Eleus, IV, 407.
 Euanthes Milesius, III, 2 not.
 Euanthes Samius, III, 2 not.
 Eucrates, IV, 407.
 Eudemus Parius vel Naxius, II, 20 a.
 Eudorus, III, 324, 1.
 Eudoxus Rhodius, III, 407.
 Euelpis Carystius, IV, 408.
 Euemeridas Cnidius, IV, 408.
 Euemerus, II, 100 not.
 Eugeon Samius, II, 16.
 Eumachus Neapolitanus, III, 102.
 Eumenes Cardianus, *Scr. Alex. M. p.* 121.
 Eunapius Sardianus, IV, 7.
 Euphantus Olynthius, III, 19.
 Euphemius, IV, 307.
 Euphorio Chalcidensis, III, 71.
 Eupolemus Judæus, III, 207.
 Eusebius, III, 728.
 Eustathius Epiphaniensis, IV, 138.

Eusthenes (Claudius), III, 729.
 Eustochius Cappadox, IV, 3.
 Euthymenes, IV, 408.
 Eutybianus Cappadox, IV, 4.
 Euximenes (?), II, 67, 3.

F

Fabius Pictor (Num.), III, 80.
 Fabius Pictor (Q.), III, 80.
 Favorinus Arelatensis, III, 577.

G

Glaucippus, IV, 409.
 Glaucus, IV, 409.
 Glaucus Rheginus, II, 23.
 Gorgias Atheniensis, IV, 410.
 Gorgon, IV, 410.

H

Habron. V. Abbron.
 Hadrianus Cæsar, III, 585.
 Hannibal, III, 99.
 Harmodius Lepreates, IV, 411.
 Harporation (Ælius), IV, 412.
 Hecataeus Abderita, II, 384.
 Hecataeus Milesius, I, 1. Add. IV, 623, 627.
 Hegemon Alexandrensis, IV, 412.
 Hegesander Delphus, IV, 412.
 Hegesander Salaminius, IV, 422.
 Hegesianax Alexandrensis, III, 68.
 Hegesias Magnesius, *Scr. Alex. M. p.* 138.
 Hegesidemus Cythnius, IV, 422.
 Hegesippus Mecybernæus, IV, 422.
 Heliodorus Atheniensis, IV, 425.
 Hellanicus Mytilenæus, I, 45.
 Heraclides Alexandrinus, II, 95.
 Heraclides Callatianus, III, 167.
 Heraclides Cumanus, II, 95.
 Heraclides Lembus, III, 167.
 Heraclides Magnesius, III, 167.
 Heraclides Odessenus, III, 167.
 Heraclides Ponticus, II, 197.
 Heraclitus Lesbios, IV, 426.
 Heraclitus Sicyonius, IV, 426.
 Hereas, IV, 426.
 Hermæus, IV, 427.
 Hermesianax Cyprius, IV, 427.
 Hermias Hermupolita, II, 81 not.
 Hermias Methymnæus, II, 80.
 Hermippus Berytius, III, 35 not.
 Hermippus Callimachus, III, 35.
 Hermippus Smyrnæus, III, 35 b.
 Hermogenes Smyrnæus, III, 523.

Hermogenes Tarsensis, III, 523.
 Herodorus Heracleota, II, 27 *sqq.*
 Herodorus alius, II, 27 b.
 Herodotus Olophyxius, II, 27 b. 30, 6.
 Heron, III, 167.
 Heron Atheniensis, IV, 428.
 Heropythus, IV, 428.
 Hesychius Milesius, IV, 143.
 Hicesius, IV, 429.
 Hierocles, IV, 429.
 Hieronymus Ægyptius, II, 450 not.
 Hieronymus Cardianus, II, 450.
 Hieronymus Rhodius, II, 450 not.
 Hippagoras, IV, 430.
 Hippasus Lacedæmonius, IV, 430.
 Hippias Eleus, II, 59.
 Hippias Erythræus, II, 60 b not. IV, 431.
 Hippostratus, IV, 432.
 Hippys Rheginus, II, 12.
 Histæus, IV, 433.
 Hypermenes, IV, 434.
 Hyperochus Cumanus, IV, 434.
 Hypsicrates Amisenus, III, 493, 13 not.

I

Iason Argivus, *Scr. Alex. M. p.* 159.
 Iason Byzantius, *Scr. Alex. M. p.* 161.
 Iason Cyrenæus, *Scr. Alex. M. p.* 161.
 Iason, Nysaensis, *Scr. Alex. M. p.* 159.
 Idomeneus Lampsacenus, II, 489.
 Ioannes Antiochenus, IV, 534.
 Ioannes Epiphaniensis, IV, 272.
 Iolaus (Claudius), IV, 362.
 Ion Chius, II, 44.
 Isigonus Nicæensis, IV, 435.
 Ister Cyrenæus, I, 419. Add. IV, 649.
 Juba Mauritanus, III, 465.
 Judas, III, 657.
 Justus Tiberiensis, III, 523.

L

Lætus, IV, 437.
 Lamiscus Samius, IV, 438.
 Laosthenides, IV, 438.
 Leander s. Leandrius, II, 334.
 Leo Alabandensis, II, 328.
 Leo Byzantius, II, 328.
 Leo Pellæus, II, 331.
 Leocrines, IV, 438.
 Leophantes Heracleopolita, II, 67, 3.
 Lepidus, IV, 439.
 (Linus OEchaliensis, IV, 438.)
 Lobon Argivus, III, 27.

Lucillus Tarrhæus, IV, 440.
 Lucullus (L.) III, 297.
 Lupercus Berytius, III, 662.
 Lyceas Naucratis, II, 91, 11. IV, 441.
 Lycus Reginus, II, 370.
 Lynceus Samius, II, 466 not.
 Lysanias Cyrenæus, III, 342, 26.
 Lysanias Mallotes, IV, 441.
 Lysimachides, III, 340, 21.
 Lysimachus Alexandrinus, III, 334.
 Lysimachus Theodoreus, III, 2.

M

Macareus, IV, 442.
 Mæandrius Milesius, II, 334.
 Magnus Carrhenus, IV, 4.
 Malacus, IV, 442.
 Malchus Philadelphensis, IV, 111.
 Manetho Sebennyta, II, 511.
 Marcellus, IV, 443.
 Marsyas Pellæus, *Scr. Alex. M. p.* 40.
 Marsyas Philippensis, *Scr. Alex. M. p.* 40.
 Medius Larissæus, *Scr. Alex. M. p.* 127.
 Megacles, IV, 443.
 Megacrides, IV, 443.
 Megasthenes, II, 397.
 Melanthius, IV, 444.
 Melanthus pictor, IV, 445.
 Melisseus, IV, 445.
 Melito, IV, 445.
 Memnon, III, 525.
 Menæchmus Sicyonius, *Scr. Alex. M. p.* 145.
 Menander Ephesius s. Pergamenus, IV, 445.
 Menander Protector, IV, 200.
 Meneclæus Barcæus, IV, 448.
 Menecrates Elaita, II, 342.
 Menecrates Nysæensis, II, 344.
 Menecrates Olynthius, II, 344.
 Menecrates Xanthius, II, 343.
 Menelaus Anæus, IV, 451, 9.
 Menesthenes, IV, 451.
 Menetor, IV, 452.
 Menodotus Perinthius v. Samius, III, 103.
 Menyllus, IV, 452.
 Metagenes (?) Parius, II, 336, 6.
 Metrodorus Chius, III, 205, 14.
 Metrodorus Scepsius, III, 203.
 Metrophanes, IV, 453.
 Minyes (?), II, 335, 3.
 Mnaseas Patrensis, III, 149.
 Mnesimachus Phaselita, IV, 453.
 Mnesiptolemus, III, 71.
 Mæris, II, 32, 15.

Molpis Laco, IV, 453.
 Monimus, IV, 454.
 Musæus Ephesius, IV, 518.
 Myron Priensis, IV, 460, 17.
 Myronianus Amastrianus, IV, 454.
 Myrsilus Methymnæus, IV, 455.

N

Neanthes Cyzicenus, III, 2.
 Nearchus Cretensis, *Scr. Alex. M. p.* 58.
 Nestor, III, 485, not.
 Nicagoras Atheniensis, III, 662.
 Nicagoras Cyprius, II, 332, 5.
 Nicagoras Zelites, II, 332 b.
 Nicander Alexandrinus, IV, 462.
 Nicander Chalcedonius, IV, 461.
 Nicander Thyatirenus, IV, 462.
 Nicanor, *Scr. Alex. M. p.* 152.
 Nicanor Alexandrinus, III, 632.
 Nicanor Cyrenæus, III, 632.
 Nicarchus, III, 335 not.
 Nicias, IV, 462.
 Nicias Maleotes, IV, 463.
 Nicias Nicæensis, IV, 463.
 (Nicobule), *Scr. Alex. M. p.* 157.
 Nicocles Lacedæmonius, IV, 464.
 Nicocrates, IV, 465.
 Nicolaus Damascenus, III, 343.
 Nicomachus, III, 664.
 Nicomedes Acanthus, IV, 464.
 Nicostratus, IV, 466.
 Nicostratus Trapezuntius, III, 664.
 Nonnosus, IV, 178.
 Nymphis Heracleota, III, 12.
 Nymphodorus Syracusanus, II, 375.

O

Olympichus, IV, 466.
 Olympiodorus Thebæus, III, 57.
 Olympus, III, 326.
 Onasimus, III, 728.
 Onasus, III, 158.
 Onesicritus Astypalæensis, *Scr. Alex. M. p.* 47.

P

Pæon Amathusius, IV, 371.
 Palæphatus Abydenus, II, 338.
 Palæphatus Atheniensis aut Ægyptius, II, 338 b.
 Palæphatus Parius vel Priensis, II, 338 b.
 Palladius Methonæus, III, 3.
 Pallas, III, 635.
 Pamphila Epidauria, III, 520.

Pamphilus, IV, 466.
 Pamprepius Thebæus, IV, 132, 20 not.
 Pappias, IV, 540, 2, § 1.
 Pappus, IV, 466.
 Parthax, II, 641, 21 not. et Add. ad h. 1.
 Pasiteles statuarius, IV, 466.
 Patrocles, II, 442.
 Pausanias Damascenus, IV, 467.
 Pausanias Laco, IV, 467.
 Pausimachus Samius, IV, 471.
 Paxamus, IV, 471.
 Pergamenus, IV, 541, § 14.
 Persæus Cittiensis, II, 623.
 Petellides Cnossius, IV, 471.
 Petrus Patricius, IV, 181.
 Phæstus, IV, 472.
 Phantias Eresius, II, 293.
 Phanocritus, IV, 472.
 Phanodemus, I, 366.
 Phanodicus, IV, 472.
 Pharnuchus Nisibenus, IV, 473.
 Pherecydes Leriæ, I, 71. Add. IV, 637.
 Philalius Corinthius, IV, 473.
 Philemon, IV, 474.
 Philetas Ephesius, IV, 474.
 Philinus Agrigentinus, III, 17.
 Philippus Amphipolita, IV, 475.
 Philippus Chalcidensis, IV, 475.
 Philippus Theangelensis, 474.
 Philistides, IV, 476.
 Philistus Naucratis, IV, 477.
 Philistus Syracusanus, I, 185. Add. IV, 625. 639.
 Phillis Delius, IV, 475.
 Philo, III, 207.
 Philo Byblius, III, 560.
 Philo Heracleota, III, 560 not.
 Philo sophista, III, 560 not.
 Philo Thebanus, III, 560 not.
 Philochorus Atheniensis, I, 385. Add. IV, 646.
 Philocrates, IV, 477.
 Philogenes, IV, 478.
 Philomnestus, IV, 477.
 Philonides, IV, 478.
 Philostephanus Cyrenæus, III, 28.
 Philteas, IV, 478.
 Phlego Trallianus, III, 602.
 Phylarchus, I, 334. Add. IV, 645.
 Pisistratus Liparæus, IV, 478.
 Polemo Iliensis, III, 108.
 Polyænus Atheniensis, III, 522.
 Polyænus Sardianus, III, 522.
 Polyanthus Cyrenæus, IV, 479.
 Polycharmus Naucratis, IV, 479.
 Polycletus Larissæus, *Scr. Alex. M. p. 129.*

Polycrates, IV, 480.
 Polycritus Mendæus, *Scr. Alex. M. p. 129.*
 Polygnostus v. Polygnotus, II, 18, a.
 Polyzelus Messenius, II, 12, a.
 Polyzelus Rhodius, IV, 481.
 Pomponius (T.) Atticus, III, 297.
 Porphyrius Tyrius, III, 688.
 Posidippus, IV, 482.
 Posidonius Alexandrinus, III, 249.
 Posidonius Apamensis sive Rhodius, III, 245.
 Posidonius Olbiopolita, III, 172.
 Possis Magnesius, IV, 482.
 Postumius (A.) Albinus, III, 173.
 Potamo Mytilenæus, III, 505.
 Praxagoras Atheniensis, III, 2.
 Praxion, IV, 483.
 Praxiteles, IV, 483.
 Priscus Panites, IV, 69.
 Procles, Xenocratis disc., II, 342 not.
 Procles Carthaginiensis, IV, 483.
 Promathidas Heracleota, III, 201.
 Promathion, III, 202.
 Protagorides Cyzicenus, IV, 484.
 Protarchus Trallianus, IV, 485.
 Proxenus, II, 461.
 Psaon Plataensis, III, 198.
 Ptolemæus Euergetes, III, p. 186.
 Ptolemæus Lagi, *Scr. Alex. M. p. 86.*
 Ptolemæus Megalopolitanus, III, 66.
 Ptolemæus Mendesius, IV, 485.
 Pyrandus, IV, 486.
 Pyrgion, IV, 486.
 Pyrrhon Lipareus, IV, 479, 2.
 Pyrrhus Epirota, II, 461.
 Pythænetus, IV, 487.
 Pythermus Ephesius, IV, 487.
 Pythocles Samius, IV, 488.
 Pythodorus, II, 5, b.

R

Rheginus, II, 12, b, not.
 Rutilius (P.) Rufus, III, 199.

S

Satyrus peripateticus, III, 159.
 Scamon Mytilenæus, IV, 489.
 Scylax Caryandensis, III, 183.
 Scythinus Teius, IV, 491.
 Seleucus Alexandrinus, III, 500.
 Semeronius Babylonius, IV, 591.
 Semus Delius, IV, 591.
 Serenus, III, 590 not. 575.
 Severus imperator, III, 657.

Silenus Calactinus, III, 100.
 Simiacus, II, 89, 1 *a.* III, 336, 3.
 Simonides Ceus, II, 42.
 Simonides Magnesius, III, 71.
 Simonides alius, II, 42, *b.*
 Sosilus Lacedæmonius vel Iliensis, III, 99.
 Socrates Argivus, IV, 496.
 Socrates Cous, IV, 499, 15.
 Socrates Rhodius, III, 326.
 Sophænetus Stymphalius, II, 74.
 Sosander, IV, 500.
 Sosibius Laco, II, 625.
 Sosicrates Cretensis, IV, 500.
 Sosicrates Cyzicenus, IV, 501, 9.
 Sosicrates Rhodius, IV, 501, 10.
 Sosigenes, III, 198.
 Sosthenes Cnidius, IV, 504.
 Sostratus, IV, 504.
 Sostratus Phanagorensis, IV, 505.
 Soteridas Epidaurius, III, 520.
 Sphærus Bosporanus, III, 20.
 Staphylus Naucratis, IV, 505.
 Stesicrides Atheniensis, IV, 507.
 Stesimbrotus Thasius, II, 52.
 Strabo Amasensis, III, 490.
 Strato, III, 173.
 Strato Lampsacenus, II, 369.
 Strattis Olynthus, *Scr. Alex. M. p.* 111.
 Suidas, II, 464.

T

Telephanes, IV, 507.
 Telephus Pergamenus, III, 634.
 Telesarchus, IV, 508.
 Teucer Cyzicenus, IV, 508.
 Teupalus Andriensis, IV, 509.
 Thallus, III, 517.
 Theagenes Macedo, IV, 509.
 Theagenes Rheginus, II, 12.
 Themiso, IV, 511.
 Themistagoras Ephesius, IV, 512.
 Themistogenes Syracusanus, II, 74.
 Theochrestus Cyrenæus, II, 87, *b.*
 Theocles, III, 665; IV, 312.
 Theocritus Chius, II, 86.
 Theodectes Phaselita, II, 369.
 Theodori tres, IV, 512.
 Theodorus Gadarenus, III, 489.
 Theodorus Hierapolita, IV, 513.
 Theodorus Iliensis, IV, 513.
 Theodorus ὁ παναγής, IV, 514.
 Theodorus Phocæus, IV, 514.

Theodorus Rhodius, IV, 512.
 Theodorus Samothrax, IV, 513.
 Theodotus, III, 207.
 Theognis, IV, 514.
 Theolytus, IV, 515.
 Theophanes Byzantius, IV, 270.
 Theophanes Mytilenæus, III, 312.
 Theophilus, II, 207. IV, 515.
 Theopompus Chius, I, 278. Add. IV, 626. 643.
 Theotimus, IV, 517.
 Theseus, IV, 518.
 Thrasybulus, II, 364, *a.*
 Thrasyllus Mendesius, III, 501.
 Timæus Tauromenita, I, 193. Add. IV, 625. 640.
 Timagenes Alexandrinus, III, 317.
 Timagetus, II, 317 not. IV, 519.
 Timagoras, IV, 520.
 Timochares, III, 207.
 Timolaus, IV, 521.
 Timomachus, IV, 521.
 Timonax, IV, 522.
 Timonides Leucadius, II, 83.
 Timotheus, IV, 522.
 Trisimachus (?), III, 337, 8. IV, 471.

U

Ulpianus, IV, 524, 11.
 Uranius, IV, 523.

X

Xanthus Sardianus, I, 36. Add. IV, 623. 628.
 Xenagoras, IV, 426.
 Xenion, IV, 528.
 Xenocrates, IV, 530.
 Xenomedes Chius, II, 43.
 Xenophilus, IV, 530.
 Xenophon Lampsacenus, III, 209.
 Xenophon, Syriæ mensor, III, 228, 22.
 Xenophontes alii, III, 101 sq.

Z

Zenis, IV, 530.
 Zeno Rhodius, III, 174.
 Zeno Sidonius, III, 174.
 Zeno alius, III, 174.
 Zenobia, III, 665.
 Zenodotus Trœzenius, IV, 531.
 Zenophilus, IV, 530.
 Zoilus Amphipolita, II, 85, *a.*
 Zopyrio, IV, 531.
 Zopyrus Byzantius, IV, 531.
 Zopyrus Magnesius, IV, 532, 3 not.

II.

INDEX TITULORUM.

TITULOS LIBRORUM QUI AD SINGULORUM POPULORUM REGIONUMQUE HISTORIAM VEL DESCRIPTIONEM PERTINENT,
MORE PERIEGETARUM, EXHIBUIMUS SECUNDUM SITUM TERRARUM.
RELIQUA TITULORUM FARRAGO EX ORDINE LITERARUM SUBJUNGITUR.

EUROPA.

Εὐρώπης κτίσεις, Hermogenes Smyrnæus, III, 523.
Περὶ Ἀσίας καὶ Εὐρώπης, Demetrius Callatianus, IV, 380.

GRÆCIA.

Βίος Ἑλλάδος, Dicæarchus, II, 233. Iason, *Scriptt. Alex. M. p.* 159.
Ἑλληνικά, Charon Lampsacenus, I, 32, 5. (Ephorus, I, 234.) Theopompus, I, 279. Dionsodorus et Anaxus Bœoti, II, 84. (Zoilus Amphipolita, II, 85.) Anaximenes, *Scriptt. Alex. M. p.* 35. Callisthenes, *ibid. p.* 6. — [Περὶ τοῦ ἱεροῦ πολέμου, Cephissodorus, II, 85. Callisthenes, *Scriptt. Alex. M. p.* 6. Leo Byzantius, II, 328]. Diyllus Atheniensis, II, 360, 1. Demochares Leuconoensis, II, 448. Deinde cf. Scriptores rerum Alexandri. — [Τὰ μετὰ Ἀλέξανδρον, Arrianus, III, 586. Dexiprus, III, 666. — Περὶ Ἀλεξάνδρου καὶ τῶν διαδόχων καὶ ἐπιγόνων, Nymphis Heracleota, III, 12. — Τῶν διαδόχων καὶ ἐπιγόνων ἱστορίαι, Hieronymus Cardianus, II, 452. —] Duris Samius, II, 469. (Phylarchus I, 334.) Neanthes Cyzicenus, III, 3, 1. (Euphantus Olynthius, III, 19.) Silenus, III, 101, 6. Menodotus Perinthius, III, 103. Psaon Platæensis, III, 198. [Εὐρωπιακά, i. e. historia eorum qui in Europa post Alexandrum res administrarunt usque ad ætatem auctoris, Agatharchides Cnidius, III, 192. — Ἱστορίαι Posidonii Rhodii, III, 252. — Τὰ μετὰ Πολύβιον, Strabo, III, 490.] Charax, III, 636.

I. PELOPONNESUS.

Τὰ περὶ Πελοπόννησον, Diogenes Sicyonius, IV, 392.
Περὶ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ πόλεων, Apellas Ponticus, IV, 307, 3. Πελοποννησιακά, Chrysermus,

IV, 361, 1. Pyrande, IV, 486. Theophilus, IV, 515.

Καταμετρήσεις τῶν ἐν Πελοποννήσῳ ὄρων, Dicæarchus, II, 253.

a. Lacedæmonia.

Λακωνικά vel Λακεδαιμονικά, Aristocrates Lacedæmonius, IV, 332. Nicomedes Acanthius, IV, 464. Pausanias Laco, IV, 467. Phæstus, IV, 472. Polycrates, IV, 480.

Πρυτάνεις τῶν Λακεδαιμονίων (Χρονικά), Charon Lampsacenus, I, p. xvi.

Λακεδαιμονίων πολιτεία, Critias, II, 68. Aristoteles, II, 127. Heraclides, II, 210, 2. Dicæarchus, II, 241, 21. Dioscorides, II, 192, 1. Proxenus, II, 463, 7. Persæus Cittiensis, II, 623. Sphærus Bosporanus, III, 20, 1. Hippasus Laco, IV, 430. Molpis Laco, IV, 453. Niccles Laco, IV, 464.

Περὶ Λυκούργου καὶ Σωκράτους, Sphærus Bosporanus, III, 20.

Ὁ Λευκτρικὸς πόλεμος τῶν Θηβαίων καὶ Λακεδαιμονίων (poema), Hegemon Alexandrensis, IV, 412.

Περὶ τῶν ἐν Λακεδαίμονι πόλεων, Polemo, III, 111.

Περὶ τῶν ἐν Λακεδαίμονι ἀναθημάτων, Polemo, III, 121, 18.

Περὶ τῶν ἐν Λακεδαίμονι θυσιῶν, Sosibius Laco, II, 624, 4.

Περὶ τῶν ἐν Λάκῳ ἐορτῶν, Pausanias Laco, IV, 467.

Περὶ τοῦ παρὰ Ξενοφῶντι καννάθρου (Pertinent hæc ad Lacedæm. Hyacinthia), Polemo, III, 142, 86.

Κυθηρίων πολιτεία, Heraclides, II, 219, 24.

b. Messenia. Arcadia.

Μεσσηνιακά (De bello Mess. I), Myron Priensis, IV, 460.

Ἀρχαδικά, Architimus, IV, 317. Ariæthus Te-

geata, IV, 318. Aristippus, IV, 327. Demaratus, IV, 379, 1. Nicias, IV, 462. Agathyllus, IV, 292. (Polemo, III, 122, 24.)

Περὶ Ἀρχάδων, Staphylus Naucratis, IV, 506, 8. (Περὶ Ἀρχαδίας, Hellanicus, I, 53, 59.)

Ἀτλαντίς, Hellanicus, I, 52, 54.

Κοινὴ Ἀρχάδων πολιτεία, Aristoteles, II, 134, 91.

[Μαντινέων πολιτεία, idem, II, 134, 90.]

Τεγεατῶν πολιτεία, idem, II, 131, 88.

[Ἡραιέων πολιτεία, idem, II, 134, 90.]

Περὶ τῶν κατὰ Φιγάλειαν νομίμων, Harmodius Lepreates, IV, 411.

Περὶ Κυλλήνης, Philostephanus, III, 30, 9.

c. Elis.

Ἡλιακά, Ister, I, 424, 45. Teupalus Andriensis, IV, 509. (Polemo, III, 121, 9.)

Ἡλείων πολιτεία, Aristoteles, II, 135, 92. Heraclides, I, 213, 6.

Εἰς Ἡλείους ἐγκώμιον, Gorgias Leontinus, II, 59, a.

Λεπρεατῶν πολιτεία, Heraclides, II, 217, 14.

Περὶ Ὀλυμπίας, Agaclytus, IV, 288.

Ὀλυμπιονίχαι, Hippias Eleus, II, 60. Aristoteles, II, 182. Timæus (Ὀλ. ἡ Χρονικὰ πραξίδια), I, 232, 152. Eratosthenes, *ad calc. Herodoti*, p. 203, 19. Phlegon, III, 602. Euanoridas Eleus, IV, 407. Agriopas, *ibid. not.* Stesiclides Atheniensis, IV, 507.

Ὀλυμπιάδες, Philochorus, I, p. LXXXIX.

Ὀλυμπικός λόγος, Gorgias Leontinus, II, 59 a. Dicæarchus, II, 249, 27.

d. Argolis.

Ἀργολικά, Hippys Rheginus, II, 13. (Hellanicus, I, 49, 37.) Dinias Argivus, III, 24. Ister, I, 424, 43. Agias, IV, 292. Anaxicrates, IV, 301. Demetrius, IV, 383. Dercylus Argivus, IV, 386. Telesarchus, IV, 508. Timotheus, IV, 522.

Φορωνίς, Hellanicus, I, 45, 1.

Περιήγησις Ἀργους, Socrates Argivus, IV, 496.

Ἀργείων πολιτεία, Aristoteles, II, 138, 99.

Τροιζηνίων πολιτεία, idem, II, 135, 94.

[Ἐπιδαυρίων πολιτεία, idem, II, 137, 97.]

[Ἀσιναίων πολιτεία, idem, II, 137, 98.]

Ἱέρειαι τῆς Ἡρας, Hellanicus, I, 51, 44.

Καρνεονίχαι, Idem, I, 53, 85.

e. Achaia. Sicyon. Corinthus.

Ἀχαϊκά, Autesion, IV, 345. Autocrates, IV, 346.

Ἀχαιῶν πολιτεία, Aristoteles, II, 139, 102.

Πελληναίων πολιτεία, Dicæarchus, II, 241, 20.

Σικυωνικά, Menæchmus Sicyonius, *Scriptt. Alex. M. p.* 145.

Σικυωνίων πολιτεία, Aristoteles, II, 138, 101.

Περὶ τῆς ποικίλης στοᾶς τῆς ἐν Σικυῶνι, Polemo, III, 120, 14.

Περὶ τῶν ἐν Σικυῶνι πινάκων, idem, III, 120, 16.

Κορινθιακά, Euphorio, III, 72. Theseus, IV, 518.

Κορινθία συγγραφή, Eumelus Corinthius, II, 20 a.

Κορινθίων πολιτεία, Aristoteles, II, 140, 120 a.

Heraclides II, 212, 5.

Περὶ Ἰσθμίων, Euphorio, III, 73, 8.

2. HELLAS.

a. Megaris.

Μεγαρικά, Dieuchidas, IV, 388. Hereas, IV, 426.

Praxion, IV, 483.

Μεγαρέων πολιτεία, Aristoteles, II, 140, 103.

b. Attica.

Ἀθίς, Hellanicus, I, 53, 62. Clitodemus, I, 359.

Phanodemus, I, 366. Androtio, I, 371. Demo,

I, 378. Philochorus, I, 384. Ister, I, 418. Amelesagoras, II, 22. Andron Halicarnassensis,

II, 351, 10. Melanthius, IV, 444.

Ἐπιτομὴ τῆς ιδίας Ἀθίδος, Philochorus, I,

p. LXXXVIII. Πρὸς τὴν Δήμωνα Ἀθίδα sive Πρὸς

Δήμωνα ἀντιγραφή, idem, I, p. LXXXIX.

Αὐτόχθονες (ἔστι δὲ περὶ τῆς Ἀττικῆς ἀρχαιολογίας),

Pherecydes, I, p. xxxiv.

Ἀττικά, Palæphatus Abydenus, II, 338 b.

Ἀττικαὶ ἱστορίαι, Cadmus junior, II, 2. Posidonius

Olbiopolita, III, 172. Bato Sinopensis,

IV, 350, 5.

Ἀθηναίων πολιτεία, Critias, II, 69, 8. Aristoteles,

II, 105. Heraclides, II, 208, 1. Dicæarchus,

II, 241, 20.

Περὶ Ἀθηνῶν, Callicrates vel Meneclæ, IV, 352.

449, 3. Staphylus Naucratis, IV, 506, 5.

Περὶ ἄστεος, Telephanes, IV, 507.

Περὶ Ἀθηναίων ἀποικίας, Aristo, III, 324, 3.

Περὶ τῶν Ἰώνων Ἀθηναίων, Demetrius Phalereus,

I, 362 a.

Περὶ τῶν Ἀθήνησι βασιλευσάντων, Praxagoras, IV, 2.

Ἀρχόντων ἀναγραφή, Demetrius Phalereus, II,

362, 1.

Ἀρχόντων καὶ Ὀλυμπιονικῶν ἀναγραφή, Stesiclides

Atheniensis, IV, 507.

Περὶ τῶν Ἀθήνησι ἀρξάντων ἀπὸ Σωκρατίδου μέχρι

Ἀπολλοδώρου, Philochorus, I, p. LXXXIX.

Περὶ Θεμιστοκλέους καὶ Θουκυδίδου καὶ Περικλέους,

Stesimbrotus Thasius, II, 53.

Περὶ δημαγωγῶν, Idomeneus Lampsacenus, II,

491, 4.

Περὶ τῆς δεκαετίας, Demetrius Phalereus, II, 362 a.

(Περὶ Δημητρίου τοῦ Φαληρέως, Asclepiades, III,

306.)

- Περὶ τῶν δῆμων, Diodorus Periegeta, II, 354, 6.
 Nicander Thyatirenus, IV, 362.
 Ἀναγραφή τῶν ἐπωνύμων τῶν δῆμων καὶ φυλῶν,
 Polemo, III, 117, 7.
 Περὶ τῶν Ἀθήνησι γενῶν, Melito, IV, 445.
 Περὶ τῶν Ἀθήνησι πολιτῶν, Demetrius Phalereus,
 II, 362, 4.
 Περὶ τῆς Ἀθήνησι νομοθεσίας, idem, II, 362, 4.
 Περὶ τῶν Ἀθήνησι νόμων καὶ ἐθῶν, Telephanes,
 II, 634.
 Περὶ τῶν Σόλωνος ἀξόνων, Aristoteles, II, 102. Se-
 leucus Alexandrinus, III, 560.
 Τῶν ἀξόνων ἐξηγητικά, Asclepiades Myrleanus,
 III, 299.
 Περὶ τῶν ἀξόνων τοῦ Σόλωνος ἀντιγραφὴ πρὸς Ἀσκλη-
 πιάδην, Didymus, II, 109, 12.
 Περὶ τῶν Ἀθήνησι δικαστηρίων, Telephus Pergame-
 nus, III, 634.
 Ψηφισμάτων συναγωγὴ, Craterus, II, 617, 1.
 Περὶ τῶν Ἀθήνησι μνηῶν καὶ ἐορτῶν, Lysimachides,
 III, 340, 21. (Philochorus, I, 411, 161.)
 Περὶ τῶν Ἀθήνησι θυσιῶν, Crates Atheniensis, IV,
 369. Glaucippus, IV, 409. (Philochorus, I,
 412, 170.)
 Περὶ τῶν Ἀθήνησι ἀγῶνων, Philochorus, I, 411,
 159.
 Περὶ τοῦ ἀστικοῦ ἀγῶνος (i. e. Περὶ τῶν ἐν ἄστει
 Διονυσίων), Charicles, IV, 360. Cf. index tit.
 alphabet. v. Διόνυσος.
 Περὶ τῶν Ἀθήνησι μυστηρίων, Philochorus, I, p. xc.
 Περὶ τῶν ἐν Ἐλευσίνι μυστηρίων, Melanthius, IV,
 444.
 Περὶ τῶν (Ἀθήνησι) ἐταιρῶν, Glaucippus, IV, 410.
 Τετράπολις Ἀττική, Philochorus, I, 410, 156.
 Περὶ μνημάτων, Diodorus periegeta, II, 353, 1.
 Περὶ τῆς Ἀθήνησι ἀκροπόλεως, Polemo, III, 116, 1.
 Heliodorus Atheniensis, IV, 425.
 Περὶ τῶν ἐν τοῖς Προπυλαίοις πινάκων, Polemo, III,
 117, 6.
 Περὶ τῶν Ἀθήνησι τριπόδων, Heliodorus, IV, 426, 7.
 Περὶ τῆς ἱερᾶς ὁδοῦ, Polemo, III, 119.
 Περὶ Παλληνίδος, Themiso, IV, 511.
 Ἐπιγράμματα Ἀττικά, Philochorus, I, p. lxxxix.
 (Περὶ τῆς Ἀθήνησι Ἐρατοσθένους ἐπιδημίας, Polemo,
 III, 129.)

c. Bœotia.

- Βοιωτιακά, Aristophanes Bœotus, IV, 338, 2.
 Crates, IV, 370, 6. Ctesiphon, IV, 375. Paxa-
 mus, IV, 472. Leo Byzantius, I, 328. 330, 2.
 (Hellanicus, I, 48, 11. Polemo, III, 122, 26.)
 Θηβαϊκά, Armenidas, IV, 339. Timagoras, IV, 520.
 Περὶ Θηβῶν, Lycus Rheginus, IV, 655.
 Θηβαϊκά παράδοξα, Lysimachus, III, 336, 4.

- Θηβαϊκὰ ἐπιγράμματα, Aristodemus Thebanus,
 III, 108.
 Θηβαίων πολιτεία, Aristoteles, II, 143, 110.
 Ὅροι Θηβαίων, Aristophanes Bœotus, IV, 337.
 Περὶ τῶν Θήβησι Ἡρακλείων, Polemo, III, 123, 26.
 Θηβαῖς (poema), Menelaus Anæus, IV, 451, 9.
 Βίος Ἐπαμινώνδου καὶ Πελοπίδου, Xenophon Athen.,
 III, 101.
 Ὁ Λευκτρικὸς πόλεμος τῶν Θηβαίων καὶ Λακεδαιμο-
 νίων, Hegemon, IV, 412.
 Ἐς Ὀρχομενίους συγγραφή, Calippus Corinthius,
 IV, 352.
 Ὀρχομενίων πολιτεία, Aristoteles, II, 144, 115.
 Heraclides, II, 224.
 Θεσπιέων πολιτεία, Heraclides, II, 224.
 Ὠρωπίων πολιτεία, Aristoteles, II, 145, 117.
 (Εἰς Τροφωνίου κατάβασις, Dicæarchus, II, 266, 71.)

d. Phocis.

- Κτίσεις τῶν ἐν Φωκίδι πόλεων καὶ περὶ τῆς πρὸς
 Ἀθηναίους συγγενείας αὐτῶν, Polemo, III, 123.
 Φωκέων πολιτεία, Aristoteles, II, 146, 124.
 Περὶ Ἀμφικτυόνων, Pausanias Laco, IV, 467.
 Δελφικά, Apollas Ponticus, IV, 307. Melisseus,
 IV, 445.
 De tholo Delphico, Theodorus Phocæus, IV, 514.
 Περὶ τοῦ ἐν Δελφοῖς χρηστηρίου, Alexandrides Del-
 phus, III, 106, 1.
 Δελφικῶν χρησμῶν συναγωγὴ, Mnaseas, III, 157, 46.
 Περὶ τῶν ἐν Δελφοῖς θησαυρῶν, Polemo, III, 123,
 27.
 Περὶ τῶν ἐν Δελφοῖς ἀναθημάτων, Alcetas, IV, 295.
 Περὶ τῶν συληθέντων ἐν Δελφοῖς ἀναθημάτων, Ale-
 xandrides, III, 106, 2.
 Πυθιονίχαι, Aristoteles, II, 184, 265.
 Πυθικὸς λόγος (i. e. Πυθιονίχαι), Menæchmus,
 Scriptt. Alex. M. p. 146.
 Περὶ Λυκωρείας, Alexandrides Delphus, III, 107, 7.
 Περὶ τοῦ ἐν Ἐλικῶνι ἀγῶνος, Nicocrates, IV, 465.
 Περὶ τοῦ ἐν Ἐλικῶνι Μουσείου, Amphion Thespien-
 sis, IV, 301.

e. Ætolia. Acarnania.

- Αἰτωλικά, Diocles Rhodius, III, 79, 6. Dercylus,
 IV, 387, 5. Dositheus, IV, 401, 5.
 Αἰτωλῶν πολιτεία, Aristoteles, II, 146, 127.
 Ἀκαρνάνων πολιτεία, Aristoteles, II, 146, 127.
 Ἀμβρακικά, Athanadas, IV, 343.
 Ἀμβρακιωτῶν πολιτεία, Aristoteles, II, 148, 135.

3. EPIRUS. ILLYRIA GRÆCA.

- Ἡπειρωτικά, Proxenus, II, 146, 1. Philostepha-
 nus, III, 30, 9 a. Critolaus, IV, 372.
 Περὶ Ἡπείρου (?), Aspasius Tyrius, III, 576.

Περὶ Ἀλεξάνδρου (τοῦ Ἡπειρώτου), Lycus Rheginus, II, 370, 1.
 Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἡπειρώτου ἐγκώμιον, Theodectes Phaselita, II, 369.
 Περὶ Πύρρου, Timæus, I, 231, 151.
 Πύρρου στρατεία εἰς Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν, Zeno, III, 174.
 Ἔργων ὑπομνήματα, Pyrrhus Epirota, II, 461.
 Ἡπειρωτῶν πολιτεία, Aristoteles, II, 148, 134.
 Μολοττῶν πολιτεία, idem, II, 148, 137. Heraclides, II, 217, 17.
 Ἀθαμάνων πολιτεία, Heraclides, II, 219, 23.
 [Ἐπιδαμνίων πολιτεία, Aristoteles, II, 149, 140.
 [Ἀπολλωνιατῶν πολιτεία, idem, II, 150, 141.]
De Ilyrico tractu, Alexander Polyhistor, III, 231, 30.

4. THESSALIA.

Θεσσαλικά, Suidas, II, 464. Archinus, IV, 37.
 Philocrates, IV, 477. (Hellanicus, I, 49, 28.)
 Δευκαλιωνία, Hellanicus, I, 48, 15.
 Περὶ Θετταλῶν, Staphylus Naucratis, IV, 505.
 Περὶ Θεσσαλίας καὶ Αἰμονίας, Bato Sinopensis, IV, 379, 4.
 Θεσσαλῶν πολιτεία, Critias, II, 68, 7.
 Κοινὴ Θεσσαλῶν πολιτεία, Aristoteles, II, 151, 145.
 Μηλίων πολιτεία, idem, II, 150, 142.
 [Λαρισσαίων πολιτεία, idem, II, 152, 149.
 [Φαρσαλίων πολιτεία, idem, II, 152, 152.]
 Περὶ τῶν Ἀλευαδῶν, Euphorion, III, 72, 1.

5. MACEDONIA.

Μακεδονικά, Callisthenes, *Scriptt. Alex. M. p.* 7.
 Marsyas Pellæus, *ibid. p.* 42. Aretades Cnidius, IV, 316, Balacer, IV, 346. Heraclitus Lesbios, IV, 426. Nicomedes Acanthus, IV, 464. Theagenes, IV, 509.
 Ἀρχαιολογία (Μακεδονική), Marsyas Philippensis, *Scriptt. Alex. M. p.* 41, 44.
 Μακεδονικὴ περιήγησις, Antigonus, IV, 306, 3.
 Περὶ τῆς ἀρχῆς τῶν Μακεδόνων, Criton Pieriota, IV, 373.
 (Μακεδόνων πολιτεία? Hippagoras, IV, 430.)
 Φιλιππικά, Anaximenes, *Scriptt. Alex. M. p.* 36.
 Theopompus, I, 283, 26.
 Τὰ κατὰ τὸν Φίλιππον καὶ τὸ Βυζάντιον, Leo Byzantinus, II, 328.
 Φιλίππου ἐγκώμιον, Theopompus, I, 327, 285.
 Περὶ Ὀλυμπιάδος τῆς Ἀλεξάνδρου μητρὸς, Amyntianus, *Scriptt. Alex. M. p.* 162.
 Τὰ κατ' Ἀλέξανδρον, Callisthenes, *Scriptt. Alex. M. p.* 6. Anaximenes, *ib. p.* 38. Marsyas Pellæus, *ib. p.* 43. Onesicritus, *ib. p.* 47. Clitarchus, *ib. p.* 74. Ptolemæus, *ib. p.* 86. Aristobulus, *ib.*

p. 94. Chares, *ib. p.* 114. (Βασίλειοι ἐφημερίδες, Eumenes et Diodotus, *ib. p.* 121. Περὶ τῆς Ἀλεξάνδρου καὶ Ἡφαιστίωνος μεταλλαγῆς καὶ ταφῆς, Ehippus, *ib. p.* 124.) Cyrillus et Medias, *ib. p.* 127. Polycletus, *ib. p.* 130. (Σταθμοὶ τῆς Ἀλεξάνδρου πορείας, Bæton, Diognetus, Amyntas, Archelaus, *ib. p.* 135 *sqq.*) Hegesias *ib. p.* 139. Menæchmus, *ib. p.* 145. Anticlides, *ib. p.* 147. Nicanor, *ib. p.* 152. Aristus Salaminus, *ib. p.* 153. Dorotheus, *ib. p.* 154. Nicobule (?). Antigene, *ib. p.* 157. (Περὶ τῶν Ἀλεξάνδρου ἱερῶν, Iason Argivus, *ib. p.* 160.) Amyntianus, *ib. p.* 162. Praxagoras Atheniensis, Antidamas Heracleopolitanus, *ib. Leo Byzantius*, II, 328. Potamo Mytilenæus, III, 505. Cf. *Scriptt. Alex. M. præfat.*

Ἀλεξάνδρου ἐγκώμιον, Apion, III, 515, 26.

Ἐπιστολαὶ πρὸς Ἀλέξανδρον, Theopompus, I, 325, 276.

(Ἀλέξανδρος ἢ ὑπὲρ ἀποικιῶν, Aristoteles, II, 102.)
 Περδίκκου πράξεις Ἰλλυρικαί, Antipater Macedo, II, 338 a.

Φιλίππου καὶ Περσέως τῶν Ῥωμαίοις πολεμησάντων πράξεις, Strato, III, 173.

Περὶ Περσέως, Posidonius, III, 172.

Βοττιαίων πολιτεία, Aristoteles, II, 153, 157.

Πάτρια Θεσσαλονίκης (poema), Christodorus Coptites, IV, 360.

Περὶ Θεσσαλονίκης, Lucillus Tarrhæus, IV, 441.

Χαλκιδέων τῶν ἐπὶ Θράκη πολιτεία, Aristoteles, II, 153, 158.

Παλληνιακά, Criton, IV, 373. Hegesippus, IV, 422.

Ἀφουαίων πολιτεία, Aristoteles, II, 153, 18. Heraclides, II, 223, 39.

Ἀργιλίων πολιτεία, Heraclides, II, 224, 42.

Ἀμφιπολιτῶν πολιτεία, Aristoteles, II, 154, 160.

Περὶ Ἀμφιπόλεως, Zoilus Amphipolita, II, 85 a.

Περὶ Φιλίππων, Marsyas Philippensis, *Scriptt. Alex. M. p.* 41.

6. THRACIA.

Θρακικά, Callisthenes, *Scriptt. Alex. p.* 7. Iason Byzantius, *ib. p.* 160. Thrasyllus, III, 502, 1.

Clitonymus IV, 367. Sostratus, IV, 504.

Θρακῶν πολιτεία, Heraclides, II, 220, 28.

Περὶ Βυζαντίου, Damon, IV, 377. Teucer Cyzicenus, IV, 508.

Βυζαντίων πολιτεία, Aristoteles, II, 154, 161.

Τὰ κατὰ τὸν Φίλιππον καὶ τὸ Βυζάντιον, Leo, II, 323.

Πάτρια Κωνσταντινουπόλεως (poema), Christodorus Coptites, IV, 360.

Ἐκφρασις τῶν ἐν τῷ Ζευξίππῳ (Byz.) ἀγαλμάτων, idem, IV, 360. (Cf. tituli qui ad hist. imperatt. Romanorum pertinent.)

Ἀπολλωνιατῶν τῶν ἐν Πόντῳ πολιτεία, Aristoteles, II, 154, 163.
 Περὶ Ὀδησσοῦ, Heraclides Odessenus, III, 167.
 Demetrius Odessenus, IV, 382.
 Ἰστρίων τῶν ἐν Πόντῳ πολιτεία, Aristoteles, II, 154.
 Περὶ τῆς Τυρικῆς χώρας, Posidonius Olbiopolita, III, 172.
 Σχυθικά, vide infra in Asia.

7. INSULÆ.

MARIS ÆGÆI : Samothrace. Peparethus. Icus. — Eubœa. Salamis. Ægina. — *Cyclades* : Ceus. Cythnus. Tenus. Delus. Naxus. Parus. Siphnus. Melus. Amorgus. Thera. — *Asiæ minori adjacentes* : Tenedus. Lesbus. Chius. Samus. Icarus. Lerus. Cos. Rhodus. — Cyprus.
 MARIS IONICI : Coreyra. Leucadia. Ithaca. Cephalonia. — Sicilia.

Νησιάς, Conon, IV, 369.
 Νησιωτικά, Aretades Cnidius, IV, 316, 1.
 Περὶ νήσων, Heraclides Ponticus, II, 197 *b*. Philostephanus, II, 30, 10. Xenagoras, IV, 527, 8.
 Νήσων Κτίσεις, Hermogenes Smyrnæus, III, 523.
 Σαμοθρακικά vel Περὶ Σαμοθράκης, Idomeneus Lampsacenus, II, 494. Polemo, III, 125, 36. Athenicon, IV, 345. Callistratus, IV, 355. Demetrius Ephesius, IV, 383.
 Σαμοθράκης πολιτεία, Aristoteles, II, 158, 171. Heraclides, II, 218, 21.
 Πεπαρηθίων πολιτεία, Heraclides, II, 217, 13.
 Ἰκιακά, Phanodemus, I, p. LXXXVII.
 Περὶ Εὐβοίας, Aristoteles, II, 142, 107. Suidas, II, 465, 6. Archemachus, IV, 314.
 Περὶ Ἐρετρίας, Lysimachus Mallotes, IV, 441.
 Ἐρετριέων πολιτεία, Aristoteles, II, 142, 109. Heraclides, II, 217, 12.
 Χαλκιδέων πολιτεία, Aristoteles, II, 141, 105. Heraclides, II, 222, 31.
 [Ἐστιαίων πολιτεία, Aristoteles, II, 142, 109 *b*.]
 [Ὠρειῶν πολιτεία, Idem, II, 142, 109 *a*.]
 Σαλαμῖνος κτίσις, Philochorus, I, p. xc.
 Αἰγινήτικα, Pythænetus, IV, 487. Theagenes, IV, 511, 17.
 Αἰγινήτων πολιτεία, Aristoteles, II, 138, 100.
 Κείων πολιτεία, Aristoteles, II, 155. Heraclides, II, 214, 9.
 Κυθνίων πολιτεία, Aristoteles, II, 155, 167.
 Τηνίων πολιτεία, Idem, II, 155, 167 *a*.
 Τηνιακά, Ænesidemus, IV, 286.

Δηλιάς, Semus Delius, IV, 492.
 Δηλιακά, Philochorus, I, p. LXXXIX. Palæphatus Abydenus, II, 338 *b*. Phanodius, IV, 472. Anticlidus, *Scriptt. Alex. p.* 147.
 Δηλίων πολιτεία, Aristoteles, II, 154, 164.
 Περὶ Δήλου καὶ τῆς γενέσεως τῶν Λητοῦς παίδων, Demades, IV, 377.
 Περὶ Δήλου καὶ Λέρου, Dinarchus, IV, 391.
 Ναξιακά, Aglaosthenes, IV, 293. Andriscus, IV, 302. Philteas, IV, 478.
 Ναξίων πολιτεία, Aristoteles, II, 155, 168.
 Παρίων πολιτεία, Idem, II, 157. Heraclides, II, 214, 8.
 Σιφνίων ὄροι, Malacus, IV, 442.
 [Μηλίων πολιτεία, Aristoteles, II, 155, 167 *b*.]
 Ἀμοργίων πολιτεία, Heraclides, II, 218, 19.
 [Θηραίων πολιτεία, Aristoteles, II, 155.
 Κρητικά, Charon Lampsacenus, I, p. xvi. Dionysius, II, 11, 11. Alexander Polyhistor, III, 231, 32. Antenor, IV, 305. Dosiades, IV, 399. Echemenes, IV, 403. Laosthenides, IV, 438. Petellides Cnossius, IV, 471. Sosicrates, IV, 500. Xenion, IV, 528.
 Κρητικὰ νόμιμα, Pyrgion, IV, 486.
 Κρητῶν πολιτεία, Aristoteles, II, 131, 88 *a*. Heraclides, II, 211, 3. Epimenides, II, 21 *b*.
 Αἱ περὶ Κρήτην μυθολογίαι, Dinarchus, IV, 391.
 Συναγωγὴ τῶν Κρητικῶν θυσίων, Ister, I, 424, 47.
 Τενεδίων πολιτεία, Aristoteles, II, 157, 169. Heraclides, II, 213, 7.
 Περὶ Τενέδου, Andrætas Tenedius, IV, 304.
 Τενεδίων ἐγκώμιον, Zoilus, II, 85 not.
 Λεσβιακά, Hellanicus, I, 60, 117. Myrsilus Methymnæus, IV, 455. Scamon Mytilenæus, IV, 491, 6.
 (Λεσβίων?) ὄροι, Theolytus, IV, 515.
 Λέσβου κτίσις (poema), Apollonius Rhodius.
 Λεσβιακὸς λόγος (scriptum philos.), Dicæarchus, II, 265, 65.
 Πρυτάνεις Ἐρεσίων, Phanias Eresius, II, 294, 1.
 [Μυτιληναίων πολιτεία, Aristoteles, II, 158, 172.]
 [Ἀντισσειῶν πολιτεία, Idem, II, 158, 173.]
 Περὶ Χίου, Hypermenes, IV, 434. Zenis, IV, 530.
 Κτίσις Χίου, Ion Chius, II, 44. Hellanicus, I, 59, 112.
 Χίων πολιτεία, Aristoteles, II, 158, 174.
 Περὶ Θεοκρίτου τοῦ Χίου, II, 86 *b*.
 Σαμιακά, Æneas, IV, 277, 1. Olympichus, IV, 466.
 Ὠροὶ Σαμίων, Eugeon Samius, II, 16. Duris Samius, II, 480, 47. Potamo Mytilenæus, III, 505. Aethlius Samius, IV, 287. Alexis Samius, IV, 299.
 Σαμίων πολιτεία, Aristoteles, II, 159, 175. Heraclides, II, 215, 10.

Τῶν κατὰ Σάμον ἐνδόξων ἀναγραφή, Menodotus, III, 103, 1. *De vite Junonis Samiæ*, Theodorus, IV, 514.

Ἰκαρίων πολιτεία, Heraclides, II, 224, 41.

Περὶ Λέρου, Pherecydes, I, p. xxxiv. Dinarchus, IV, 391.

Κωακά, Macareus, IV, 442.

[Κῶν πολιτεία, Aristoteles, II, 161, 184.]

Ῥοδιακά vel Περὶ Ῥόδου, Iason Nysæensis, *Scriptt. Alex. M. p.* 159. Dionysius Thrax, III, 189. Antipater, IV, 306. Ergias Rhodius, IV, 405. Epimenides, IV, 404. Eucrates, IV, 407. Polyzelus Rhodius, IV, 481.

Ἐντόπιος (Ῥόδου) ἱστορία, Zeno Rhodius, III, 174.

Ῥοδίων πολιτεία, Aristoteles, II, 161, 185. Heraclides, II, 222, 33.

Περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ θυσίων, Gorgon, IV, 410. Theognis, IV, 514.

Περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ σμινθίων, Philomnestus, IV, 477.

Κυπριακά vel Περὶ Κύπρου, Hellanicus, I, 65, 147. Palæphatus Abydenus, II, 338 b. Philostephanus, III, 30, 10. Alexander Polyhistor, III, 236, 94. Creon vel Pæon Amathusius, IV, 371. Menander, IV, 448, 7. Timomachus, IV, 521.

Περὶ Κύπρου καὶ Φοινίκης, Asclepiades Cyprius, III, 10, 31.

Κυπρίων πολιτεία, Aristoteles, II, 166, 203.

(Κυπριακά ἐρωτικά, Xenophon Cyprius, III, 102.

Κερκυραίων πολιτεία, Aristoteles, II, 149, 138. Heraclides, II, 220, 27.

Λευκαδίων πολιτεία, Aristoteles, II, 146, 127.

Ἰθακησίων πολιτεία, Idem, II, 147, 129. Heraclides, II, 223, 38.

Κεφαλληνίων πολιτεία, Heraclides, II, 222, 32.

Σικελικά, Hippys Rheginus, II, 13. Antiochus Syracusanus, I, 181, 1. Themistogenes, II, 74. (Polycritus Mendæus, *Scriptt. Alex. p.* 132.) Philistus Syracusanus, I, 185. Hermias Methymnæus, II, 80. Lycus Rheginus, II, 373, 8. Athanas Syracusanus, II, 81. Timæus, I, 193. Alcimus Siculus, IV, 296. Aristides Milesius, IV, 324, 20. Dorotheus, *Scriptt. Alex. p.* 155. Dositheus, IV, 401, 4.

Περὶ Σικελίας, Philostephanus, III, 31, 15.

Σικελίας περιήγησις, Theophilus, IV, 516.

Ἐκφρασις Σικελίας, Phlego, III, 602.

Κτίσεις Ἰταλικῶν καὶ Σικελικῶν πόλεων, Polemo, III, 126, 38.

Περὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ θαυμαζομένων, Nymphodorus Syracusanus, II, 375, 1.

Περὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ θαυμαζομένων ποταμῶν, Polemo, III, 140, 83.

Περὶ πόρθμων Σικελικῶν, Proxenus, II, 462, 6.

Γενεαλογία Σικελικαί, Hippostratus, IV, 432.

Περὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ τυράννων, Phanias, II, 297, 12.

Συρακουσῶν κτίσις vel περιήγησις, Criton Pieriota, IV, 373.

Συρακουσίων πολιτεία, Aristoteles, II, 170, 218.

Περὶ τῶν ἐν Συρακούσαις τυράννων, Baton Sinopen-sis, IV, 349, 3.

Τὰ περὶ Διονύσιον τὸν νεώτερον (pars Ἱστοριῶν, puto), Polycritus, *Scriptt. Alex. M. p.* 132.

Τὰ κατὰ Δίωνα, Timonides Leucadius, II, 83.

Τὰ περὶ Δίωνα καὶ Τιμολέοντα, Arrianus, II, 586.

Τὰ περὶ Ἀγαθοκλέα, Antander et Callias Syracusani, II, 382. Timæus, I, 229, 144. Duris Samius, II, 478, 34.

Περὶ τῶν δουλικῶν (ἐν Σικ.) πολέμων, Cæcilius Calactinus, III, 330, 1.

Ἀκραγαντίνων πολιτεία, Aristoteles, II, 169, 211. Heraclides, II, 223, 37.

Μινῶν πολιτεία, Heraclides, II, 220, 29.

Γελῶν πολιτεία, Aristoteles, II, 170, 216.

[Λεοντίνων πολιτεία, Idem, II, 172, 225.]

[Καταναίων πολιτεία, Idem, II, 173, 226.]

[Ζαγκλαίων πολιτεία, Idem, II, 173, 227.]

Ἰμεραίων πολιτεία, Idem, II, 169, 211.

---

8. ITALIA.

Ἰταλικά, Agesilaus, IV, 292. Alcetas, IV, 296, 4. Alexander Polyhistor, III, 230, 25. Alexarchus, IV, 298. Antigonos, IV, 305. Antiochus Syracusanus, I, 181, 3. Aristides Milesius, IV, 320. Aristobulus, IV, 328. Aristocles, IV, 329. Chrysermus Corinthius, IV, 362, 7. Cly-tonymus, IV, 366. Conon, IV, 368. Dercylus, IV, 387, 6. Dorotheus, *Scriptt. Alex. p.* 156. Dositheus, IV, 400. Lycus Rheginus, II, 371, 3. Menyllus, IV, 452. Parthax, III, 641, 21 not. et Addend. ad h. l. Promathidas, III, 203. Pythocles, IV, 488. Theophilus, IV, 515. Theotimus, IV, 517, 4. Xenion, IV, 529.

Ῥηγίων πολιτεία, Aristoteles, II, 173, 228. Heraclides, II, 219, 25.

Λοκρῶν πολιτεία, Aristoteles, II, 173, 229. Heraclides, 221, 30.

Κροτωνιατῶν πολιτεία, Aristoteles, II, 174, 233. Heraclides, II, 223, 36.

Λευκανῶν πολιτεία, Heraclides, II, 218, 20.

[Συβαριτῶν καὶ Θουρίων πολιτεία, Aristoteles, II, 175, 235.]

[Σιριτῶν πολιτεία, Idem, II, 175, 234.]

Ταραντίνων πολιτεία, Idem, II, 174, 232. Heraclides, II, 220, 26.

Περὶ Ἀρτου (τοῦ Μεσσαπίων βασιλέως), Polemo, III, 145, 89.

Κυμαϊκά, Hyperochus, IV, 434.

Τυρρηνῶν νόμιμα, Aristoteles, II, 178, 242. Heraclides, II, 217, 16.

Τυρρηνιακά, Claudius Cæsar, III, 522. Sostratus, IV, 504.

RES ROMANORUM.

Ῥωμαίων ἱστορία.] — Q. et Num. Fabius Pictor, III, 80. — (*Bellum Punicum primum*) Philinus Agrigentinus, III, 17. — L. Cincius Alimentus, III, 96, 1. C. Acilius Glabrio, III, 99. — Ἐπιτομή τῶν πεπραγμένων Ῥωμαίοις τε καὶ Καρχηδονίοις, Zeno, II, 174. — (*De adventu Æneæ*) Postumius Albinus, III, 174. — P. Rutilius Rufus, III, 199. — (*Epitome hist. Rom.*) Cn. Aufidius, III, 199. — Περὶ Μαρσικοῦ πολέμου, L. Lucullus, III, 297, et Alexander Ephesius, III, 244. — (*De Ciceronis consulatu*) Cicero et Atticus, III, 297. — Μηθριδατικά, Theophanes Mytilenæus, III, 314. — Περὶ ἔμφυλίου πολέμου, Socrates Rhodius, III, 326. — Περὶ Ῥώμης, Alexander Polyhistor, III, 230, 25. — Περὶ τῆς Ἀπικίου τρυφῆς, Apion, III, 515, 27. — Βρούτου ἐγκώμιον et Καίσαρος ἐγκώμιον, Potamo Mytilenæus, III, 505. — Ῥωμαϊκὴ ἱστορία, Zenodotus Træzenius, IV, 531. — Περὶ Ῥωμαίων, Theodorus, IV, 512. (*Augusti historia*) Timagenes, III, 319. — Βίος Καίσαρος (Aug.), Nicolaus Damascenus, III, 427, 99.

Ῥωμαϊκὴ ἱστορία, Juba Mauritanus, III, 469, 1. Θριάμβου Παρθικοῦ βιβλία γ', Polyænus Sardianus, III, 522.

Γετικά (i. e. *Trajani bellum Dacicum*), Criton, IV, 374.

Ἀδριανοῦ βίος, Hadrianus vel Phlegon, III, 585, 603.

Περὶ τῆς βασιλείας Ἀδριανοῦ, Philo Byblius, III, 560.

Ἡ κατ' Ἀδριανὸν Ἰουδαίων πολιορκία, Aristo Pellæus, IV, 328.

Ἀλανικὴ ἱστορία (res contra Alanos gestæ an. 136), Arrianus, III, 586.

Παρθικά (res c. Parthos a Rom. gestæ usque ad Trajan.), Arrianus, II, 586.

Παρθικά. Παρθυηνικά. Παρθικονικικά. Παρθικά ἱστορία (bellum contra Vologesum a L. Vero Aug. gestum. 161-165), Crepereius. Callimorphus. Anonymus Milesius. Anonymus Corinthius. Antiochianus. Demetrius Sagalassensis. Callimorphus, III, 646 sqq. — Asinius Quadratus, III, 659, 1.

Ῥωμαίων ἱστορία (usque ad mortem M. Aurelii Veri), Chryseros Nomenclator, III, 656.

Βίος Σεβήρου, Severus imperator, III, 657.

Γαλιηνοῦ ἱστορία, Ephorus Cumanus junior, III, 664.

Προσφωνητικὸν Γαλιηνῶ, Callinicus, III, 663.

(*De rebus Aureliani*), Nicomachus, III, 664. Callicrates Tyrius, III, 665.

(*De rebus Diocletiani*?) Asclepiodotus, III, 665.

Χιλιετηρὶς ῥωμαϊκὴ, Asinius Quadratus, III, 661, 22.

Περὶ τῆς Ῥωμαίων ἀνανεώσεως, Callinicus Petræus, III, 663.

Τὰ πάτρια Ῥώμης, Callinicus Suctorius, III, 663.

Πρεσβευτικὸς πρὸς Φίλιππον τὸν Ῥωμαίων βασιλέα, Nicagoras Atheniensis, III, 662.

Τὰ ἀπὸ Φιλίππου τοῦ μετὰ Γορδιανὸν ἕως Ὀθανάθου τοῦ ἐκ Παλμύρας καὶ τῆς Οὐαληριανοῦ πρὸς Πέρσας ἀφίξεως, Nicostratus Trapezuntius, III, 664.

(*Vitæ Cæsarum*), Theocles, III, 665.

Σκυθικά (bellum a Rom. contra Gothos gestum), Dexippus, III, 674, 17.

(*Vita Probi imp.*), Onasimus, III, 728.

(*Historia imp. Rom. ab Augusto ad mortem Cari*, 283 p. C.), Eusebius, III, 728.

(*Vita Diocletiani, Maximiani, Galerii et Constantii*), Claudius Eusthenes, III, 729.

Τὰ κατὰ τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον, Praxagoras Atheniensis, IV, 2. Bemarchius Cæsariensis, IV, 3.

Τὰ κατὰ Κώνσταντα τὸν βασιλέα, Eustochius Cappadox, IV, 3.

Τὰ μετὰ Δίωνα (quorum fragmenta ad Constantii tempora pertinent), Anonymus, IV, 191.

(*Juliani contra Alemannos expeditio*), Cyllenius IV, 20, 14.

(*Juliani expeditio Persica*), Magnus Carrhenus et Eutychianus Cappadox, IV, 4.

[Ad Juliani usque tempora pertinent Excerpta historiæ Petri Patricii, IV, 181.]

Ἡ μετὰ Δέξιππον ἱστορία χρονικὴ (usque ad an. 404), Eunapius Sardianus, IV, 11.

Ἱστορικοὶ λόγοι (historia ann. 407-425), Olympiodorus Thebæus, IV, 57.

Βυζαντιακὴ ἱστορία (Τὰ κατὰ Ἀττήλαν. Γοτθικὴ ἱστορία), historia ann. 434-474, Priscus Panites, IV, 69.

Βυζαντιακά (historia ann. 474-491), Malchus Philadelphensis, IV, 111. Candidus Isaurus, IV, 135.

Ἰσαυρικά (res sub Leone et Zenone. etc. in Isauria gestæ), Capito Lycius, III, 133. Pamprepius Thebæus, IV, 132. Christodorus Coptites, IV, 360.

(*Epitome historiarum quæ pertinuerunt usque ad ann. 502 p. C.*) Eustathius Epiphaniensis, IV, 138.

Ἀμίδης ἄλωσις (ex historia belli quod Anastasius

gessit contra Cabadem Persam, an. 502), Eustathius Epiphaniensis, IV, 138.
 (*Historia quæ pertinuit usque ad an. 525.*) Joannes Antiochenus rhetor, IV, 536.
 (*Nonnosi in Arabiam et Abyssiniam legatio an. 533.*) Nonnosus, IV, 178.
 Τὰ κατὰ Ἰουστινιανὸν (527-565), Theophanes Byzantius, IV, 270.
 Τὰ κατὰ Ἰουστίνον τὸν νέον καὶ Τιθήριον (565-581), Idem, IV, 270.
 Τὰ μετὰ Ἀγαθίαν (558-582), Menander Protector, IV, 200.
 Τὰ κατὰ Μαυρίκιον βασιλέα (582-602), Theophanes Byzantius, III, 270.

Ῥωμαίων νόμιμα, Aristoteles, II, 178, 242.
 Περὶ τῶν παρὰ Ῥωμαίοις ἑορτῶν, Phlego, III, 602.
 Περὶ τῶν παρὰ Ῥωμαίοις τόπων καὶ ὧν ἐπικέκληνται ὀνομάτων, Phlego, III, 602.
 Περὶ τῶν παρὰ Ῥωμαίοις ἑορτῶν, Palladius Methonæus, IV, 3.
 Περὶ Ῥωμαίων διαλέκτου, Philo Byblius, III, 560.

9. GALLIA. HISPANIA.

Γαλατικά, Callisthenes Sybarita. (Eratosthenes), *Scriptt. Alex. M.* p. 31. Clitophon Rhodius, IV, 367. (Spectant hæc tum Europæ Gallos tum Asiæ.)
 Μασσαλιωτῶν πολιτεία, Aristoteles, II, 175, 238.
 Ἰβηρικά, Sostratus Cnidius, IV, 504.
 Περιήγησις τῶν ἐθνῶν τῶν ἐν τῇ Τουρδιτανίᾳ, Asclepiades Myrleanus, III, 301, 5.

ASIA.

Περὶ Ἀσίας καὶ Εὐρώπης, Demetrius Callatianus, IV, 380.
 Ἀσίας κτίσεις, Hermogenes Smyrnæus, III, 523.
 Περὶ τῶν ἐν Ἀσίᾳ πόλεων, Philostephanns, III, 29, 1.
 Τὰ περὶ τὴν Ἀσίαν (Alexandri M. in Asia successionum historia), Agatharchides Cnidius, III, 195, 14.

URBES GRÆCÆ.

IN ORA MARITIMA ASIE MINORIS.

Περὶ Εὐξείνου πόντου, Alexander Polyhistor, III, 232, 33. Apollodorus, IV, 304.
 Περὶ τῶν ἐν Πόντῳ πόλεων, Polemo, III, 125.

Φασιανῶν πολιτεία, Heraclides, II, 218, 18.
 [Σινωπέων πολιτεία, Aristoteles, II, 161, 186.]
 [Ἡρακλεωτῶν τῶν ἐν Πόντῳ πολιτεία, Aristoteles, II, 162, 188.]
 Περὶ Ἡρακλείας, Nymphis, III, 12. Promathidas, III, 201. Memnon, III, 526. Domitius Callistratus, IV, 353.
 Κιανῶν πολιτεία, Aristoteles, II, 161, 187.
 Περὶ Νικαίας, Menecrates, II, 345, 8.
 Κυζικηνῶν ὄροι, Neanthes Cyzicenus, III, 3, 4.
 Περὶ Κυζικοῦ, Deiochus Proconnesius, II, 17. Polygnostus, II, 18 a. IV, 481. Agathocles Cyzicenus vel Babylonius, IV, 288. Diogenes Cyzicenus, IV, 392.
 Ἐφήθων τῶν ἐν Κυζικῷ ἄσκησις, Teucer Cyzicenus, IV, 508.
 Περὶ Ἑλλησπόντου, Pausanias Laco, IV, 467.
 Περὶ Λαμψακοῦ s. ὄροι Λαμψακηνῶν, Charon Lampsacenus, I, 33, 6.
 [Ἀβυδηνῶν πολιτεία, Aristoteles, II, 162, 189.]

Αἰολικά, Hellanicus, I, 60, 114.
 Περὶ Αἰόλων, Staphylus Naucratis, IV, 506, 7.
 [Ἀντανδρίων πολιτεία, Aristoteles, II, 162, 190.]
 [Ἀδραμυττηνῶν πολιτεία, Aristoteles, II, 163, 191.]
 Περὶ τοῦ Γρυνείου Ἀπόλλωνος, Hermias Methymnæus, II, 80, 2.
 Περὶ Κύμης σύνταγμα ἐπιχώριον, Ephorus Cumæus, I, 277, 184.
 Κυμαίων πολιτεία, Aristoteles, II, 163, 19, 2.
 Heraclides, II, 216, 11.

Ἰωνίας (τῆς ὅλης) κτίσις, Cadmus Milesius, II, 1.
 Φωκαέων πολιτεία, Heraclides, II, 223, 35.
 Περὶ Σμύρνης, Hermogenes Smyrnæus, III, 523.
 Πίναξ Ῥωμαίων καὶ Σμυρναίων, διαδοχὴ κατὰ χρόνους, Hermogenes Smyrnæus, III, 523.
 Ὁροι Κλαζομενίων, Artemon Clazomenius, IV, 341, 1.
 [Κλαζομενίων πολιτεία, Aristoteles, II, 163, 196.]
 Περὶ Ἐρυθρῶν, Hippias Erythræus, IV, 431.
 [Ἐρυθραίων πολιτεία, Aristoteles, II, 163, 195.]
 Ὁροι Κολοφωνίων, Heropythus, IV, 428.
 Κολοφονιακά, Erxias, IV, 406.
 Ἐφεσίων ὄροι, Creophylus, IV, 371.
 Περὶ τῶν ἐν Ἐφέσῳ τυράννων, Baton Sinopensis, IV, 348, 1.
 Ἐφεσίων πολιτεία, Heraclides, II, 222, 34.
 Περὶ τῆς πόλεως Ἐφεσίων, Xenophon Ephesius, III, 102.

Ἐφεσιακά, Eualces, IV, 406.
 Ἐφεσιακά (ἔρωτικά), Xenophon Ephesius, III, 102.
 Περὶ τοῦ ἐν Ἐφέσῳ ναοῦ, Democritus Ephesius, IV, 383. Ctesiphon, IV, 376.
 Μαγνητικά, Possis Magnesius, IV, 483.
 Μαγνήτων (τῶν ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου) πολιτεία, Aristoteles, II, 164, 198. Heraclides, II, 218, 22.
 Κτίσις Μιλήτου, Cadmus Milesius, II, 1. Zopyrus, IV, 531, 2.
 (Μιλησίων πολιτεία, Aristoteles, II, 164, 199.)
 Περὶ Μιλήτου, Clytus Milesius, II, 333. Aristocritus, IV, 334. Hegesippus, IV, 424, 4.
 Μιλησιακά (fabb.), Aristides Milesius, IV, 326.
 Πάτρια Μιλήτου (carmen), Christodorus Coptites, IV, 360.
 Ἰασέων πολιτεία, Aristoteles, II, 165, 201 α. Heraclides, II, 224, 40.
 Περὶ Ἀλικαρνασσοῦ, Demodamas Halicarnassensis, II, 444, 1.
 Κνίδου κτίσις, Apollonius Rhodius, IV, 313.
 Περὶ Κνίδου, Aristides Milesius, IV, 324, 22. Demognetus, IV, 384. Posidippus, IV, 482. Iason, *Scriptt. Alex. p.* 160.
 [Κνιδίων πολιτεία, Aristoteles, II, 165, 202.]

SCYTHIA. PONTUS. PAPHLAGONIA. CAPPADOCIA. BITHYNIA. GALATIA. PHRYGIA. LYDIA. CARIA. LYCIA. PAMPHYLIA. CILICIA.

Σκυθικά, Hellanicus, I, 68, 170. Agroetas, IV, 295, 6. Agatho Samius, IV, 291. Ctesippus, IV, 376. Timonax, IV, 522. Dexippus. V. *Histor. Roman.*
 Ποντικά ιστορία, Diophantus, IV, 397.
 Μιθριδατικών πράξεων βιβλία ε', Teucer Cyzicenus, IV, 508.
 Μιθριδατικά, Theophanes Mytilenæus, III, 314.
 Τὰ περὶ Τιγράνην, Metrodorus Scepsius, III, 204, 1.
 Περὶ Παφλαγονίας, Alexander Polyhistor, III, 232, 41.
 Ἀρχαιολογία Καππαδοκίας καὶ λοιπῶν ἐθνῶν, Eustochius Cappadox, IV, 3.
 Βιθυνιακά, Asclepiades Myrleanus, III, 300. Demosthenes Bithynus, IV, 384. Arrianus, III, 591, 24.
 Περὶ Βιθυνίας, Alexander Polyhistor, III, 232, 39. Artemidorus Ascalonita, IV, 340.
 Περιπέτεια (regum Bithyniæ), Nicander Chalcedonius, IV, 461.
 Βίος Τιλλιόβου τοῦ ληστοῦ, Arrianus, III, 586.
 Γαλατῶν διάβασις ἐξ Εὐρώπης εἰς Ἀσίαν, Demetrius Byzantius, II, 624.

Γαλατικά, Clitophon Rhodius, IV, 367. Callisthenes Sybarita, *Scriptt. Alex. M. p.* 31.
 Φρυγικά, Agatharchides Samius, III, 198, 2. Demaratus, IV, 379, 2. Hermesianax Cyprius, IV, 427. Timolaus, IV, 521.
 Περὶ Φρυγίας, Alexander Polyhistor, III, 233, 45. Hermogenes, III, 524. Metrophanes, IV, 450.
 Κατὰ Φρυγῶν, Cæcilius Calactinus, III, 331.
 Τρωϊκά, Dionysius (Milesius), II, 5, 6 b. Hellanicus, I, 61, 126. Palæphatus, II, 338 b. Idomeneus Lampsacenus, II, 494, 18. Hegesianax s. Cephalio, III, 69, 1. Metrodorus Chius, III, 205, 14. Abas, IV, 277, 2. Demetrius Iliensis, IV, 381. Theodorus Iliensis, IV, 513.
 Ἰλίου περιήγησις, Polemo, III, 124, 31.
 Γενεαλογία τῶν ἐπὶ Ἰλίον στρατευσάντων Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων, Damastes Sigeensis, II, 64.
 Νεῶν κατάλογος, Idem, II, 64. Apollodorus, I, 453, 151.
 Τρωϊκὸς διάκοσμος, Apollodorus, I, 459, 176.
 Περὶ τῆς ἐν Ἰλίῳ θυσίας, Dicæarchus, II, 241, 19.
 Δαρδανικά (epos), Hegemon Alexandriensis ex Troade, IV, 412.
 Περιήγησις Περγάμου, Telephus Pergamenus, III, 634.
 Περὶ τοῦ ἐν Περγάμῳ Σεβαστείου, Telephus Pergamenus, III, 634.
 Περὶ τῶν Περγάμου βασιλέων, Telephus Pergamenus, III, 634.
 Περὶ Ἀττάλου παιδείας, Lysimachus, III, 2.
 Αἱ περὶ Ἀτταλον ιστορίαι, Neanthes Cyzicenus, III, 4, 7.
 Εἰς Εὐμένη καὶ Ἀτταλον (ἔπη), Musæus Ephesius, IV, 518.
 Πρὸς Ἀτταλον ἐπιστολή, Polemo, III, 135.
 Λυδιακά, Xanthus, I, 36. (Hellanicus, I, 51, 124), Dositheus, IV, 401, 6. Xenophilus, IV, 530. Polycharmus, IV, 479, et epice Christodorus, IV, 360.
 Περὶ Τράλλεων, Apollonius Aphrodisiensis, IV, 310.
 Πάτρια Τράλλεων (carmine), Christodorus Coptites, IV, 360.
 Καρικά, Leo Alabandensis, II, 328. Apollonius Aphrodisiensis, IV, 310. Philippus Theangelensis, IV, 474. Theagenes, IV, 510, 16.
 Περὶ Καρίας, Alexander Polyhistor, III, 234, 65.
 Κάβου κτίσις, Apollonius Rhodius, IV, 313.
 Πάτρια Ἀφροδισιάδος (carmine), Christodorus Coptites, IV, 360.
 Τὰ κατὰ τὸν Ἡρακλείδην τὸν Μυλασσῶν βασιλέα, Scylax Caryandensis, III, 183.
 Λυκικά, Leo Alabandensis, II, 328. Menecrates Xanthius, II, 343.

Λυκίων πολιτεία, Aristoteles, II, 166. Heraclides, II, 217, 15.
 Περὶ Λυκίας (Περὶ πλους Λυκίας), Alexander Polyhistor, III, 234, 65.
 Περὶ Λυκίας καὶ Παμφυλίας, Capito Lycius, IV, 133.
 Περὶ Φασήλιδος, Aristænetus, IV, 319.
 Παμφυλιακά, Demetrius, IV, 382.
 Περὶ Κιλικίας, Alexander Polyhistor, III, 236, 89.
 Περὶ Τάρσου, Athenodorus Tarsensis, III, 486, 1.
 Ἰσαυρικά, Capito Lycius, III, 133. Pamprepius Isaurus, IV, 132, et carmine Christodorus Coptites, IV, 360.
 PHOENICIA. SYRIA. ARABIA. BABYLONIA. ASSYRIA. MEDIA. PERSIA. INDIA.
 Φοινικικά, Philistus Syracusanus (potius Naucratis), I, p. XLVIII. Hellanicus, I, 65, 146. Ælius Dius, IV, 398, 2. Claudius Iolaus, IV, 363. Histæus, IV, 433. Lætus, IV, 437. Menander Ephesius, IV, 445.
 Περὶ Κύπρου καὶ Φοινίκης, Asclepiades, III, 10, 31.
 Φοινικικὴ ἱστορία, Philo Byblius, III, 563.
 Ἀρχαιολογία Φοινικική, Hieronymus Ægyptius, II, 450, not.
 Περὶ στοιχείων Φοινικικῶν, Philo Byblius, III, 560.
 Περὶ ἐθωθῶν (?), Philo Byblius, III, 560.
 Σιδωνιακά, Zeno Sidonius, III, 174.
 Περὶ Τύρου, Aspasius Tyrius, III, 576. Teucer Cyzicenus, IV, 508.
 Περὶ Βύβλου, Aspasius Byblius, III, 576.
 Περὶ Συρίας, Alexander Polyhistor, III, 237, 98.
 Συρίας σχοινομέτρησις, Xenophon Lampsacenus, III, 209, 207.
 Περὶ κοίτης Συρίας, Hermogenes Tarsensis, III, 523. Theodorus Gadareus, III, 489.
 Περὶ Συρίας καὶ τῶν αὐτῆς πόλεων καὶ βασιλέων, Timæus (?), I, p. XLIX, not.
 Περὶ τῶν ἐν Συρίᾳ βεβασιλευκότων, Athenæus Naucratis, III, 656.
 (Τὰ κατὰ Ἀντίοχον τὸν Μέγαν, Simonides Magnesius poeta, II, 42 b.)
 Περὶ Ἀντιόχου (τοῦ Ἐπιφανοῦς?), Timochares, III, 207.
 Τὰ περὶ Ἀντίοχον καὶ Πτολεμαῖον καὶ τὴν Λιβύης ὑπ' αὐτοῦ διοίκησιν, Demetrius Byzantius, II, 624.
 Περὶ Ἡρώδου βασιλείως, Ptolemæus, IV, 486.
 Περὶ Ἀντιοχείας, Pausanias Damascenus, IV, 467.
 Περὶ τῶν ἐν Δάμνῃ (ad Antiochiam) πανηγύρεων, Protagorides Cyzicenus, IV, 484.
 Περὶ Ἰουδαίων, Pseudo-Hecataeus, II, 393, 14. Aristæas, Artapanus, Cleodemus, Demetrius, Eupolemus, Theodotus. Apollonius Molo, III, 207. Nicæarchus, III, 335, not. Alexander Polyhistor, III, 211. Philo Byblius, III, 560.

Damocritus, IV, 377. Theophilus, IV, 516.
 Κατὰ Ἰουδαίων, Apion, III, 512, 14.
 Ἰουδαϊκὴ ἱστορία, Teucer Cyzicenus, IV, 508.
 Χρονικὸν Ἰουδαίων βασιλέων τῶν ἐν τοῖς στέμμασιν, Justus Tiberiensis, III, 523.
 Ἰουδαϊκὸς πόλεμος ὁ κατὰ Οὐεσπασιανοῦ, Justus Tiberiensis, III, 523.
 Ἡ κατ' Ἀδριανὸν Ἰουδαίων πολιορκία, Aristo Pellæus, IV, 328.
 Περὶ Μακκαβαίων, Iason Cyrenæus, *Scriptt. Alex.* p. 161.
 Περὶ τὰ Ἱεροσόλυμα, Philo poeta, III, 207.
 Περὶ Ἀραβίας, Juba, III, 476, 39.
 Ἀραβικά, Palæphatus Abydenus, II, 338 b. Teucer Cyzicenus, IV, 508. Uranius, IV, 523.
 Ἀραβικὴ ἀρχαιολογία, Glaucus, IV, 409.
 Περὶ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, Agatharchides Cnidius, III, 190.
 Βαβυλωνιακά vel Χαλδαϊκά, Berossus Chaldæus, II, 496. Epigenes, II, 510, 23. Alexander Polyhistor, III, 210. (Abydenus, IV, 279.)
 Βαβυλῶνος ἀναγραφὴ, Castor, *ad calc. volum. Herodoti* p. 154.
 Περὶ τῶν ἐν Βαβυλῶνι ἱερῶν γραμμάτων, Democritus, II, 25 a.
 Χαλδαϊκὸς λόγος, Democritus, II, 25 a.
 Βαβυλωνιακά (ἐρωτικά), Xenophon Antiochensis, III, 102.
 Ἀσσυριακά, Ctesias *ad calc. Herodoti* p. 1. Dino, II, 89, 1. Juba, III, 472, 21. Thallus, III, 517. Athenocles, II, 89, 1 a. Symmachus, III, 336, 3. Abydenus, IV, 278. Pamphila, III, 520.
 Μηδικά, auctores sub v. Ἀσσυριακά laudati.
 Περσικά, Ctesias et Dino l. l. Dionysius Milesius, II, 5. Charon Lampsacenus, I, 32, 1. Hellanicus, I, 67, 158. (Callisthenes, *Scriptt. Alex.* p. 6.) Agatharchides Samius, III, 197, 21. Aristides Milesius, IV, 324, 21. Bato Sinopenensis, IV, 347, 1. Chrysermus Corinthius, IV, 361, 3. Ctesiphon, IV, 375. Diogenes, IV, 373. Pharnuchus, IV, 473.
 Περσικά ἰδιώματα. Παρασκευαστικά, Heraclides Cumanus, II, 95.
 Κύρου ἀνάβασις, (Themistogenes Syracusanus, II, 74.) Sophænetus Stymphalius, II, 74.
 Παρθικά, Apollodorus Artemitenus, IV, 308. Cf. supra in histor. Roman.
 Ἰνδικά, Ctesias, *ad calcem Herodoti* p. 79. Sosander, *Script. Alex.* p. 47. not. Megasthenes, II, 397. Daimachus Plataensis, II, 440. Basilis, IV, 346. Alexander Polyhistor, III, 236, 95. Cæmaro (?), IV, 352. Chrysermus Corinthius, IV, 361, 4. Clitophon Rhodius, IV, 367.
 Περὶ Ἀτταχόρων, Amometus, II, 396, 1.

AFRICA.

ÆGYPTUS. ÆTHIOPIA. LIBYA. CYRENE. CARTHAGO.

Αἰγυπτιακά, Hellanicus, I, 66, 148. Aristagoras Milesius, II, 98. Hecatæus Abderita, II, 388. (Lynceus Samius, II, 467 *not.*) Manetho, II, 526. Aratus Cnidius, III, 21. Lysimachus Alexandrinus, III, 334. Alexander Polyhistor, II, 237. Chæremon, III, 495. Thrasyllus, III, 502, 2. Apion, III, 508, 1. Agatho Samius, IV, 291, 2. Butorides, IV, 352. Cosmes, 369. Demetrius, IV, 383. II, 100. Hermæus, IV, 427. Lyceas, IV, 441. II, 91, 11. Philistus Naucratis, IV, 477. Ptolemæus Mendesius, IV, 488.

Ἱστορία Αἰγυπτίων καὶ περὶ τῶν τοῦ Νείλου ἀγαθῶν, Aristænetus, IV, 320.

Παλαιὸν χρονικὸν Αἰγυπτίων, Anonymus, II, 534. Βίβλος Σώθεος, Manetho, II, 511.

Αἰγυπτίων ἀποικίαι, Ister, I, 423, 39.

Ἰερὰ βίβλος, Manetho, II, 613, 74.

Περὶ τῆς Αἰγυπτίων θεολογίας, Philistus Naucratis, IV, 467. Palæphatus, II, 338.

Αἰγυπτιακὰ θεολογούμενα, Asclepiades Mendesius, III, 306.

Περὶ τῶν κατ' Αἴγυπτον θεῶν, Leo Pellæus, II, 331.

Περὶ τῆς Αἰγυπτίων φιλοσοφίας, Hecatæus Abderita, II, 388, 7.

Σεμενουθί (de Ægyptiorum religione et regibus), Apollonides Horapion, IV, 309.

Περὶ ἀρχαϊσμοῦ καὶ εὐσεβείας, Manetho, II, 615, 83.

Περὶ ἐορτῶν, Manetho, II, 615, 82.

Περὶ κατασκευῆς τοῦ κῦφι, Manetho, II, 616, 84 a.

Περὶ τῶν ἱερῶν γραμμάτων, Chæremon, III, 499.

Περὶ τοῦ Νείλου, Castor, *ad calcem volum. Herodoti* p. 154. Aristo Alexandrinus et Eudorus, III, 324.

Ἐκ Μέμφεως ἀνάπλους, Amometus, II, 396, 2.

Περὶ Θηβῶν, Polyænus Sardinus, III, 522.

Περὶ Ναυκράτεως, Charon Naucratis, IV, 360. Philistus Naucratis, IV, 477.

Ναυκράτεως κτίσις, Apollonius Rhodius, IV, 313.

Τὰ πάτρια τῆς Ἑρμούπολεως, Hermias Hermupolites, II, 81 *not.*

Κτίσις τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ Ἀρσινοῦ, Lupercus Berytius, III, 662.

Πάτρια Νάκλης (ἔστι δὲ πόλις περὶ Ἡλιούπολιν, ἐν ᾗ τὰ λεγόμενα Ἀφακα), Christodorus Coptites, IV, 360.

Ἀλεξανδρείας κτίσις, Apollonius Rhodius, IV, 313.

Περὶ Ἀλεξανδρείας, Callixenus, III, 55. Nicanor, III, 632. Ælius Dius, IV, 397. Zenobia, III, 665.

Περὶ τῶν κατ' Ἀλεξανδρείαν ἱστοριῶν, Callinicus Sutorius, III, 663.

Περὶ τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἱερῶν καὶ τῆς διαδοχῆς αὐτῶν, καὶ περὶ τῶν ἐπὶ ἐκάστου πραχθέντων, Charon Naucratis, IV, 360. III, 495 *not.*

Περὶ δῆμων Ἀλεξανδρέων, Satyrus, III, 164.

Περὶ τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Μουσείου, Aristonicus Alexandrinus, III, 337, 3.

Περὶ τῶν παρ' Ἀλεξανδρεῦσι παροιμιῶν, Seleucus Alexandrinus, III, 500.

Ptolemæi Lagi epistolæ, Dionysodorus, II, 84 b.

Αἱ περὶ Πτολεμαίων τὸν Φιλοπάτορα ἱστορίαι, Ptolemæus Megalopolitanus, III, 66.

(Περὶ Κλεοπάτρας), Olympus, III, 326.

Αἰθιοπικά, Charon Lampsacenus (?), I, p. xvi sq.

Simonides, II, 42 b. Dalion, IV, 376. Aristocreon, IV, 333. Bion Solensis, IV, 350. Damocritus, IV, 377. Philo, III, 560 *not.* Marcellus, IV, 443.

Περὶ τῶν ἐν Μερὸς ἱερῶν γραμμάτων, Democritus, II, 25 a.

Περὶ Τρωγλοδυτῶν, Agatharchides Cnidius, III, 190.

Λιβυκά, Charon Lampsacenus (Carthaginensis?), I, p. xvi. Aristippus Cyrenæus, II, 79. Lycus Rheginus, II, 373, 13. Hegesianax, III, 70, 11. Posidonius Olbiopolita, III, 172. Alexander Polyhistor, III, 238, 117. Juba, III, 472, 23. Agrætas, IV, 294. Meneclæus Barcæus, IV, 448. Theocritus vel Theochrestus, II, 86, 87.

Περὶ Λιβύης καὶ Συρίας, Philistus Naucratis, IV, 477.

Εἰς Ἀμμωνος ἀνάβασις, Hellanicus, I, 67, 157.

Περὶ Κυρήνης, Acesander, IV, 285. Theotimus, IV, 517.

Κυρηναίων πολιτεία, Aristoteles, II, 166, 206. Heraclides, II, 212, 4.

Περὶ Κυρηναϊκῆς πόλεως, Favorinus Arelatensis, III, 584, 52.

Καρχηδονίων πολιτεία, Aristoteles, II, 166, 209. Hippagoras, IV, 430.

Καρχηδονιακά, Claudius Cæsar, III, 522.

Περὶ τῶν ἐν Καρχηδὸνι πέπλων, Polemo, III, 141, 85.

Τὰ περὶ Ἀννίβαν, Sosilus. Chæreus, II, 99. Silenus, III, 100. Xenophon, III, 101. Eumachus, III, 102. Ceterum confer etiam titulos historiæ Romanæ.

TITULORUM INDEX ALPHABETICUS.

A

- Ἡρακλίδης Ποντικός, II, 197 b.
 Περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν, Ephorus, I, p. lxi.
 Περὶ ἀγαλματοποιῶν, Adæus, III, 132.
 Περὶ ἀγαλμάτων. V. voc. ἀνδριάντων et titulus hist. Byzantii.
 Ἀγραφα, Phylarchus, I, p. lxxviii.
 Περὶ ἀγώνων, Duris Samius, II, 486. Cleophanes, IV, 366. Theodorus Hierapolita, IV, 513.
 Cf. tituli Phocidis et Atticæ, et s. v. μουσικῶν.
 Πρὸς Ἀδαῖον καὶ Ἀντίγονον, Polemo, III, 132.
 Περὶ ἀδόξων ὀνομάτων ἐπιστολή, Polemo, III, 137.
 Περὶ ἄθλων ιδιότητος, Ister, I, 424, 48.
 Αἰσχίνης. V. s. v. σύγκρισις.
 Αἴτια, Philostephanus, III, 31, 14. 36.
 Περὶ ἀλειπτικῆς, Demetrius Scepsius, III, 205, 4.
 Πρὸς Ἀλεξανδρίδην ἐπιστολή, Polemo, III, 137, 76 a.
 Περὶ Ἀλκαίου, Dicæarchus, II, 246, 34.
 Περὶ Ἀλκμᾶνος, Philochorus, I, p. xc. Sosibius, II, 628, 19.
 Περὶ τῶν παρ' Ἀλκμᾶνι τοπικῶς εἰρημένων, Alexander Polyhistor, III, 239, 136.
 Πρὸς Ἀλυπον ἐπιστολή, Philochorus, I, 417, 204.
 Ἀμαζονικά, Onasus, III, 158.
 Ἀμαζόνες, Possis Magnesius, IV, 483.
 Πρὸς Ἀμύνταν βιβλία δ', Alcimus, IV, 297, 7.
 Περὶ Ἀμφικτυόνων, Pausanias, IV, 467.
 Εἰς Ἀμυωνος ἀνάβασις, Hellanicus, I, 67, 157.
 Κύρου ἀνάβασις, Themistogenes. Sophænetus, II, 74.
 Ἀναγραφὴ. V. s. v. ποιητῶν, ζωγράφων et tit. Atticæ, Elidis, Sami, Babylonis.
 Περὶ ἀναθημάτων, Menetor, IV, 452. Cf. tit. Phocidis et Laconicæ.
 Ἀναμετρήσεις τῶν ὄρων, Xenophon Lampsacenus, III, 237, 99.
 Ἐκ Μέμφεως ἀνάπλους, Amometus, II, 396, 2.
 Περὶ ἀνδριάντων καὶ ἀγαλμάτων, Hegesander Delphus, IV, 421, 55.
 Ἀντιγραφὴ. V. s. v. Ἀδαῖον, Ἀριστοτέλη, Νέανθην, Τίμαιον.
 Ἀντιδοξούμενα. V. s. v. Ἡρακλεόδωρον.
 Περὶ Ἀντιμάχου ποιήσεως, Dionysius Phaselita, III, 27.
 Τῆς Ἀντιμάχου Λύδης ἐπιτομή, Agatharchides Cnidius, III, 190.
 Ἀπιστα, Palæphatus, I, 338. Isigonus, IV, 435, 1.

- Ἀποικίαι Αἰγυπτίων, Ister, I, 423, 59.
 Ἀπόλλωνος ἐπιφάνεια, Ister, I, 422, 33. Διὸς ἐπιφάνεια, Phylarchus, I, p. xxix.
 Περὶ τοῦ Γρυνείου Ἀπόλλωνος, Hermias, II, 80, 2.
 Ἀπομνημονεύματα, Dioscorides, II, 196, 6.
 Lynceus, II, 466 not. Favorinus, III, 577. Empodius, IV, 403.
 Ἀποφθέγματα, Callisthenes, *Scriptt. Alex.* p. 7. Lynceus, II, 466 not.
 Πρὸς Ἀράνθιον ἐπιστολή, Polemo, II, 137, 76.
 Ἀράτου καὶ Ὀμήρου σύγκρισις περὶ τῶν μαθηματικῶν, Dionysius Phaselita, III, 27.
 Ἀργοναῦται sive Ἀργοναυτικά, Herodorus, II, 27. Dionysius Mytil., II, 6.
 Περὶ Ἀριστοτέλους, Hermippus, III, 45, 51.
 Περὶ τῶν Ἀριστοτέλους μαθητῶν, Nicander Alexandrinus, IV, 462.
 Περὶ Ἀριστοτέλους ἀντιγραφαί, Cephisodorus, II, 85.
 Ἀρκεσίλας, Clearchus, II, 317, 44 a.
 Περὶ ἀρμονικῶν στοιχείων, Aristoxenus, II, 270.
 Περὶ ἀρχαῖσμοῦ καὶ εὐσεβείας, Manetho, II, 615, 83.
 Περὶ Ἀρχιλόχου καὶ Ὀμήρου, Heraclides Ponticus, II, 197 not.
 Ἀρχύτου βίος, Aristoxenus, II, 275, 13.
 Περὶ ἀρχῶν (in re musica), Aristoxenus, II, 270.
 (Ἀρχαιολογία,) Antiquitatum libri XIV, Diofantus Lacedæmonius, IV, 397. Cf. tit. Macedoniæ. Cappadociæ, Phænicicæ.
 Περὶ τῆς τῶν Ἀσκληπιδῶν γενέσεως, Polyanthus, IV, 479.
 Ἀσωπίς, Hellanicus, I, 48, 14.
 Ἀτλαντίς, Hellanicus, I, 52, 54.
 Ἀττικά καὶ λέξεις, Ister, I, 426, 53.
 Περὶ αὐλητῶν, Aristoxenus, II, 285, 60. Pyran-der, IV, 486.
 Περὶ αὐλῶν καὶ ὀργάνων, Aristoxenus, II, 286, 61.
 Περὶ αὐταρχείας, Alexis, IV, 299, 3.
 Αὐτόχθονες, Pherecydes, I, p. xxxiv.
 Περὶ Ἀφροδίτης, Polycharmus, IV, 480, 5.
 Περὶ Ἀχιλλέως, Eleusis, II, 336, 3.

B

- Βαρβαρικὰ νόμιμα, Hellanicus, I, 69, 173. Aristoteles, II, 178, 242. Nymphodorus, II, 379, 14. Theodectes, II, 369.
 Περὶ βαρβαρικῶν ἑθῶν, Dionysius Heracleota, II, 194.

Βασιλεῖς οἱ ἐκ παλαιοῦ γεγονότες ἐν ἐκάστῳ ἔθνει,
Charon Naucratica, IV, 360.

Περὶ βασιλέων, Timagenes, III, 319.

Περὶ ἀρχαίων βασιλέων, Dionysius Heracleota, II,
494.

Βασιλέων μεταλλαγαί, Anaximenes, *Scriptt. Alex.*
p. 38.

Περὶ βασιλείας, Euphantus Olynthius, III, 19.
Sosibius, II, 630, 24.

Βασσαρικά, Dionysius Samius, II, 11, 11.

Περὶ Βησαίου (?), Leo Byzantius, II, 328.

Βιβλιακῆς ἐμπειρίας βιβλία γ', Telephus Perga-
menus, III, 634.

Περὶ βιβλίων συναγωγῆς, Artemon Cassandren-
sis, IV, 342, 9.

Περὶ βιβλίων χρήσεως, Idem, IV, 342, 10.

Βιβλιοθήκη, Apollodorus, I, 104.

Βίοι, Clearchus, II, 303. Hermippus, III, 36, 1.
Satyrus, III, 160 (et Satyri operis epitomen
Heraclides Lembus, III, 169). Seleucus, III,
500. Timotheus Atheniensis, IV, 523. Βίοι ἀν-
δρῶν, Aristoxenus, II, 272. Βίοι φιλοσόφων, Di-
cæarchus, II, 243, 24. Βίοι φιλοσόφων καὶ σοφι-
στῶν, Eunapius, II, 8. Βίοι ἐνδόξων ἀνδρῶν,
Iason, *Scriptt. Alex.* p. 159. Charon Carthagi-
niensis, IV, 360. Theseus, IV, 518. ἐνδόξων γυ-
ναικῶν, Charon Carth., IV, 360. (Cf. in-
fra v. ἐνδοξος.) Βίοι ἐλλογίμων, Nicagoras Athe-
niensis, III, 662. — Βίοι παράλληλοι, Amyn-
tianus, *Scriptt. Alex.* p. 162. — Περὶ βίου
(Περὶ βιβλίων?) ἀρχαίων, Damophilus, III,
656.

Γ

Γενεαλογίαι, Acusilaus, I, 100. Hecataeus, I,
25. Simonides, II, 42. Damastes, II, 64. Sui-
das, II, 465, 7. Epimenides, IV, 404. Cf. tit.
Siciliæ.

Περὶ γενῶν, Draco, IV, 402. Cf. tit. Atticæ.

Γεργίθιος, Clearchus, II, 310, 25.

Γεωργικά, Pythocles Samius, IV, 483, 3.

Γιγαντιάς, Dionysius, IV, 510, 10.

Περὶ γιγάντων, Aristocles, IV, 331, 6.

Περὶ γραμματικῆς, Asclepiades Myrleanus,
III, 299.

Περὶ γραμματικῶν, Idem ibid.

Περὶ γραφικῆς, Theophanes Mytilenæus, III,
316, 7.

Περὶ γραφικῆς καὶ ζωγράφων, Juba, III, 481, 70.
Pamphilus, IV, 466.

Περὶ γρίφων, Clearchus, II, 321, 61.

Δ

Περὶ δένδρων, Ctesiphon, IV, 375.

Δευκαλιωνία, Hellanicus, I, 48, 15.

Περὶ δημαγωγῶν, Idomeneus, II, 491, 4.

Περὶ τῆς Δημοκρίτου λέξεως, Hegesianax, III, 68.

Τὰ πρὸ τῆς ἀναγνώσεως τῶν Δημοκρίτου βιβλίων,
Thrasyllus, III, 504, 4.

Δημοσθένης. V. Σύγκρισις.

Περὶ δῆμων. V. tit. Atticæ et Alexandriæ.

Διαδοχαί. Vid. Φιλοσόφων διαδοχαί.

Περὶ διαθέσεως, Adæus, III, 132.

Διάκοσμος Τρωϊκός, Apollodorus, I, 459, 176.

Διδασκαλῖαι, Aristoteles, II, 184, 267. Cary-
stius Pergamenus, IV, 359, 17.

Δικαιώματα πόλεων, Aristoteles, II, 181.

Πρὸς Διόδωρον, Phanias, II, 300, 24.

Διονύσου καὶ Ἀθηνᾶς στρατεία, Dionysius Myti-
lenæus, II, 6 b.

Περὶ τῶν Διονύσου ἑορτῶν, Pherecydes, I, p. xxxiv.

Περὶ Διονυσιακῶν ἀγώνων, Dicæarchus, II,
249, 45.

Νῆκαι Διονυσιακῶν ἀστικῶν καὶ Ἀθηναίων, Aristo-
teles, II, 182.

Περὶ τοῦ Διονυσιακοῦ συστήματος, Artemon Cas-
sandrensis, IV, 342, 11.

Περὶ τῆς τοῦ Διὸς ἐπιφανείας, Phylarchus, I,
p. lxxix. Ἀπόλλωνος ἐπιφάνειαι, Ister, I, 422, 33.

Περὶ τοῦ Διὸς κωδίου, Polemo, III, 143, 87.

Διὸς πολυπτυχία, Hellanicus, I, 69, 174.

Ε

Περὶ ἐβδομάδος, Philo Berytius, III, 35 not.

Περὶ ἐθνῶν sive ἐθνῶν ὀνομασίαι, Hellanicus, I,
57, 92. Hippias Eleus, II, 60 b.

Ἐθνῶν κατάλογος καὶ πόλεων, Damastes Sigeensis,
II, 64.

Περὶ ἐθωθιῶν [?], Philo Byblius, III, 560.

Πρὸς Εἰδόθεον, Socrates, IV, 498, 8.

Ἐκδημητικός, Ion Chius, II, 45.

Ἐκλογαὶ ἱστοριῶν, Agatharchidas Cnidius, III,
190.

Ἐκφρασις. V. tit. Siciliæ et Thraciæ.

Ἐλλαδικός, Polemo, II, 112, 121, 20; 123, 28.

Ἐλένης ἐγκώμιον, Gorgias Leontinus, II, 59 a.

Ἐντόπιος ἱστορία, Zeno, III, 174.

Περὶ Ἐμπεδοκλέους, Xanthus, I, 44, 30.

Περὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν, Neanthes Cyzicenus, III,
4, 8. Megacles, IV, 443. Amphicrates, IV, 300.
(Cf. supra v. βίοι.)

Περὶ ἐνδόξων ἱατρῶν, Hermippus Berytius, II,
52, 73.

Περὶ τῶν ἐνύδρων, Clearchus, II, 325, 73.

Ἐξηγητικόν, Clitodemus, I, 362, 19.
 Ἐξηγητικά, Anticlides, *Scriptt. Alex.* p. 150.
 Περὶ ἑορτῶν, Philochorus, I, 411, 161. Apollonius Acharnensis, IV, 312. Philostephanus, III, 32, 27. Procles, II, 342 *not.* Manetho, IV, 615, 82. Cf. tit. Atticæ et Laconia.
 Περὶ ἑορτῶν καὶ θυσιῶν, Abron Batiensis, IV, 277.
 Ἐπιγράμματα, Christodorus Coptites, IV, 360.
 Περὶ τῶν κατὰ πόλεις ἐπιγραμμάτων, Polemo, III, 138.
 Ἐπιγράμματα Ἀττικά, Philochorus, I, p. LXXXIX.
 Ἐπιγράμματα Θηβαϊκά, Aristodemus, III, 108.
 Ἐπιδημίαι, Ion Chius, II, 45.
 Ἐπικλήσεις θεῶν, Socrates Cous, IV, 499, 15.
 Ἐπιμήθεια, Aristoxenus, II, 292, 92.
 Ἐπιστολαί, Christodorus Coptites, IV, 361.
 Ἐπιστολαὶ δειπνητικαί, Lynceus Samius, II, 466 *not.*
 Ἐπιστολῶν σύγγραμμα ἐν βιβλ. β', Antipater Macedo, II, 338 *a.* Cf. tit. Macedonia et Ægypti. Cf. etiam s. v. ἀδόξων. Ἀλεξανδρίδην. Ἀλυπον. Ἀρανθον. θαυμασίαι.
 Ἐπιτομαὶ ἱστοριῶν, Pamphila Epidauria, III, 520. Lepidus, IV, 439. Eustathius Epiphaniensis, IV, 138. Ἐπιτ. τῶν Ἡροδότου ἱστοριῶν, Theopompus, I, 278; τῶν Ἡρακλείδου ἱστοριῶν, Heron, IV, 428; τῆς Διονυσίου πραγματείας περὶ ἱερῶν, Philochorus, I, p. xc; τῆς ἰδίας Ἀθίδος, Idem p. LXXXVIII. Vide præterea s. v. Ἀντιμάχου. διαδοχῶν. θαυμασίων. μυθικῇ πόλει, συγγενειῶν.
 Ἐπιφάνειαι. V. v. Ἀπόλλωνος. Διός.
 Περὶ Ἐπιχόρου, Apollodorus Atheniensis, I, 461, 186.
 Περὶ τῆς Ἀθήνησιν Ἐρατοσθένους ἐπιδημίας, Polemo, III, 129.
 Ἐργων ὑπομνήματα, Pyrrhus Epirota, II, 461.
 Περὶ Ἐρμιόνης ἱερῶν (?), Aristoteles, II, 190, 287.
 Ἐρωτικά, Clearchus, II, 313, 32. Cf. v. Λύσις.
 Περὶ ἑταιρῶν. V. tit. Atticæ.
 Περὶ ἐτυμολογιῶν, Apollodorus Atheniensis, I, 461, 189.
 Περὶ Εὐδόξου, Phanocritus, IV, 472.
 Περὶ εὐρημάτων (Aristoteles, II, 181.) Heraclides Ponticus, II, 197 *a.* Simonides Ceus, I, 42. Ephorus, I, 275, 158. Damastes, II, 64, 66, 9. Phylarchus, I, p. LXXIX. Philostephanus, III, 32, 27. Cydippus Mantinensis, IV, 376. Aristodemus, III, 311. Scamon, IV, 489.
 Εὐρημάτων (Ephori) ἑλεγχοὶ δύο, Strato Lampasacenus, II, 369.

Περὶ Εὐριπίδου, Philochorus, I, 412, 165. Cf. v. ὑποθέσεις.
 Περὶ Εὐριπίδου καὶ Σοφοκλέους, Duris Samius, II, 486, 70.
 Περὶ εὐσεβείας, Daimachus, II, 441, 5.
 Περὶ Εὐφορβίου, Juba, III, 473, 26.
 Ἐφημερίδες. V. tit. Macedonia.
 Περὶ Ἐφόρου κλοπῆς, Lysimachus, III, 342.

Z

Περὶ ζωγράφων, Duris Samius, II, 487, 77. Artemon, IV, 343, 13. Antigonus, III, 132.
 Ζωγράφων καὶ ἀνδριαντοποιῶν ἀναγραφὴ, Callixenus Rhodius, III, 66.
 Περὶ ζωγραφικῆς, Melanthius, IV, 445. Cf. supra v. γραφικῇ.
 Ζωροάστρης, Heraclides Ponticus, II, 197 *b.*
 Περὶ ζώων, Sostratus, IV, 505.

H

Περὶ ἡμερῶν, Philochorus, I, 413, 176.
 Ὁ καθ' Ἡρακλέα λόγος, Herodorus Heracleota, II, 27.
 Ἡρακλεία, Demodocus, II, 31, 9. Conon, IV, 368.
 Περὶ Ἡρακλείων (τῶν Θήβησι), Polemo, III, 123, 26.
 Τὰ πρὸς Ἡρακλεόδωρον ἀντιδοξούμενα, Aristocritus, IV, 336, 4.
 Περὶ τοῦ κατεψεύσθαι τὴν Ἡροδότου ἱστορίαν, Ælius Harpocratio, IV, 412.
 Ἡρωολογία, Anaximander Milesius, II, 67.
 Περὶ ἡρώων, Diocles, III, 78, 4.
 Περὶ Ἡσιόδου. V. s. v. Ὀμηρος.

Θ

Περὶ τῶν θαλασσοκρατησάντων, Castor, *ad calc. Herodoti* p. 154 et 179.
 Περὶ θαυμασίων, Philo Heracleota, III, 560 *not.* Bolus Mendesius, II, 25 *b.* Pasiteles, IV, 466.
 Θαυμασίων συναγωγὴ, Alexander Polyhistor, III, 243, 146. Monimus, IV, 454.
 Ἐπιτομὴ τῶν συγγεγραφότων περὶ συναγωγῆς θαυμασίων ἀνέμων (?), Agatharchides Cnidius, III, 190. Cf. tituli Siciliae.
 Θαυμάσια ἐπιστολαί, Chius Theocritus, II, 86 *a.*
 Θεατρικὴ ἱστορία, Juba, III, 481, 73.
 Θεογονία, Abaridis et Aristæ, II, 21 *b.*
 Θεολογούμενα, Euximenes, II, 67, 3. Cf. tit. Ægypti et v. Ὀρφικῇ.

Περὶ θεῶν, Apollodorus Atheniensis, I, 428.
Dionysius Samius, II, 11, 11. Cleophorus, IV,
366. Seleucus Alexandrinus, III, 500. Sextus
Clodius, IV, 364. Cf. v. νυμφῶν.

Περὶ Ἑλληνικῶν θεῶν, Isigonus, IV, 437, 20. Cf.
tit. Ægypti.

Περὶ θινῶν, Clearchus, I, 325, 74.

Περὶ θυσιῶν, Philochorus, I, 412, 170. Demo,
I, 383, 22. Epimenides, I, 21 b. Diophantus,
IV, 397. Περὶ θυσιῶν, πρὸς Φίλιππον, Andron
(Halicarnassensis), I, 352, 16. Cf. v. ἐορτῶν,
μυστήρια et tit. Cretæ. Atticæ. Rhodi. Laconia.

I

Περὶ ἱατρικῶν, Philo Byblius, IV, 376, 19.

Περὶ ἰδιότητος ἄθλων. V. v. ἄθλων.

Περσικὰ ἰδιώματα, Heraclides Cumanus, II, 95.

Ἱερὰ βίβλος, Manetho, II, 613, 74.

Ἱέρειαι Ἡρας, Hellanicus, I, 51, 44.

Ἱερεῖς οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, Charon, IV, 360.

Τὰ πρὸς τὰς ἱερουργίας, Aristomenes Atheniensis,
IV, 336.

Περὶ ἱερῶν, Philochorus, I, p. xc. Cf. v. Ἑρ-
μιόνης.

Περὶ τῶν ἐν Βαβυλῶνι, ἐν Μερῳῇ, ἐν Αἰγύπτῳ ἱερῶν
γραμμῶν. V. tit. Babylon. Meroes, Ægypti.

Περὶ Ἰππώνακτος, Hermippus Smyrnæus, III,
52, 74.

Κατὰ Ἰσοκράτους τοῦ ῥήτορος, Zoilus Amphipo-
lita, II, 85 not.

Περὶ Ἰσοκράτους καὶ περὶ τῶν Ἰσοκράτους μαθη-
τῶν, Hermippus, III, 49, 55.

Ἱστορες, Antiochus, IV, 306.

Ἱστορίαι, Aristodemus, III, 307. Heraclides
Lembus, III, 168. Pythermus, IV, 488. (Ἱστορίη)
Scythinus, IV, 491. Nicolaus, III, 407. Eudo-
xus Rhodius, IV, 407, alii plurimi.

Περὶ ἱστορίας, Democritus, II, 25 a. Π. ἱστορίας,
Demetrius Scepsius, III, 204, 2. Theodorus
Gadareus, III, 489. Cæcilius Calactinus, III,
330, 2.

Περὶ κατεψευσμένης ἱστορίας, Apollonides, IV,
310.

Ἱστορία ἐντόπιος, θεατρική, κωμική, παντοδαπή,
παιδευτική, παράδοξος, τοπική, φιλόσοφος, φιλόλογος.
Vide s. v. ἐντόπιος θεατρική, etc.

Περὶ τῶν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἱστοριῶν εἰς ἐπί-
στασιν ἡμᾶς ἀγόντων, Bolus Mendesiæ, II, 25 b.

Ἱστορικά, Zopyrus Byzantinus, IV, 531. Cf.
v. ὑπομνήματα et ὅμοια.

Περὶ Ἰφιγενείας, Pherecydes, I, p. xxxiv. Περὶ
Ἰφιγενείας ἐν Αὐλίδι, Simonides Carystius, II,
42 b.

Περὶ Ἰωνος τοῦ ποιητοῦ, Baton Sinopensis, IV,
350, 7.

K

Περὶ καθαρμῶν, Philochorus, I, p. xc.

Περὶ κακοζηλίας ῥητορικῆς, Neanthes Cyzice-
nus, III, 2.

Περὶ τοῦ παρὰ Ξενοφῶντι καννάθρου, Polemo,
III, 142, 86.

Καρνεονῖκαι, Hellanicus, I, 53, 85.

Κατάλογος ἐθνῶν καὶ πόλεων, Damastes, II, 64.

Κατάλογος νεῶν, Damastes, II, 64. Apollodo-
rus, I, 453, 151.

Περὶ τοῦ Κηρύκων γένους, Theodorus, IV, 514.

Κικέρων. V. σύγχρισις.

Περὶ Κλεοπάτρας τῆς ἐν Τρωάδι, Nicagoras
Atheniensis, II, 662.

Πρὸς Κλεοπάτραν, Callinicus, II, 663.

Περὶ τῶν κομητῶν, Chæremon, III, 499.

Κορινθιακός, Dicæarchus, II, 265, 62.

Κοσμολογικὸς λόγος, Ion Chius, II, 44.

Περὶ Κρατίνου, Asclepiades Myrleanus, III, 299.

Περὶ κρηνῶν παραδόξων, Philostephanus, III,
32, 27.

Περὶ κτήσεως καὶ ἐκλογῆς βιβλίων, Philo Byblius,
III, 360.

Κτίσεις, Charon Lampsacenus, I, 35. Hellani-
cus, I, 59, 109. Menecrates Elaita, II, 342, 1.
Diocles Peparethius, III, 74. Abydenus, IV,
280. Clitophon Rhodius, IV, 367. Demosthe-
nes, IV, 386. Dercylus, IV, 387, 7. Diogenes
Chalcidensis, IV, 393. Lysimachus, III, 337, 8.
Trisimachus (?), IV, 471. Apollonius Rhodius,
IV, 313. Cf. in titulis populorum : Κτίσις τοῦ ἐν
Αἰγύπτῳ Ἀρσινοῦ. Κτίσεις Εὐρώπης καὶ Ἀσίας,
Ἰταλικῶν καὶ Σικελικῶν πόλεων, Ἀλεξανδρείας,
Καύνου, Κνίδου, Λέσβου, Μιλήτου, Ναυκράτειος,
Σαλαμῖνος, Συρακουσῶν, Χίου.

Κτίσεις ἱερῶν, Heraclides Ponticus, II, 197 b.

Κύκλοι, Musæus Ephesius, IV, 518.

Κύκλος ἱστορικὸς ἐν βιβλ. ζ', Dionysii Milesii
(Samii v. Rhodii), II, 5.

Κυνηγητικά, Callisthenes, *Scr. Alex.* p. 7. So-
stratus, IV, 505.

Περὶ κατασκευῆς κυφίων, Manetho, II, 616, 84.

Κωμικαὶ ἱστορίαι, Protagorides Cyzicenus, IV,
485, 4.

Κωμωδοῦμενα, Harmodius (*Herodicus* ?), IV,
412.

Λ

Περὶ λέξεως, Ephorus, I, 277, 163.

Περὶ λίθων, Draco, II, 86 a. Satyrus, III, 165,
23. Agatharchides Samius, III, 198, 3. Thra-

syllus, III, 502. Aristobulus, IV, 329. Dercylus, IV, 388, 10. Heraclitus Sicyonius, IV, 428. Theophilus, IV, 516. Dorotheus, *Scriptt. Alex.* p. 156.
 Περὶ λιμένων, Cleon Syracusanus, IV, 365. Timagetus, IV, 519. II, 317 *not.* Crates, IV, 370, 7 *not.*
 Λύσεις τῶν ἐρωτικῶς εἰρημένων, Palæphatus Ægyptius vel Atheniensis, II, 338 *b.*
 Λύσεις ἐρωτικῶν ἐν βιβλ. δ', Cadmus Milesius junior, II, 2 *a.*

M

Μαγικά, Xanthus Lydus, I, 43, 28.
 Περὶ μάγου, Apion, III, 515, 28.
 Περὶ μάγων, Hermippus, III, 53, 78.
 Περὶ μακροβίων, Phlego, III, 608.
 Περὶ μαντικῆς δ', Philochorus, I, 415, 190.
 Μελεαγρίς, Antisthenes, III, 182.
 Περὶ μελοποιίας, Aristoxenus, II, 270.
 Περὶ μελοποιῶν, Ister, I, 425, 49. Euphorio, III, 73, 8.
 Περὶ Μενάνδρου, Lynceus Samius, II, 466 *not.*
 Περὶ Μενελάου πλάνης, Aristonicus Alexandrinus, IV, 337, 3.
 Περὶ μεταβολῶν, Aristoxenus, II, 270.
 Μεταλλαγαὶ βασιλέων. V. v. βασιλέων.
 (*De metallica disciplina*,) Apion, III, 506.
 Μεταμορφώσεις, Callisthenes, *Scriptt. Alex.* p. 7. Dorotheus (?), *Scriptt. Alex.* p. 156. Theodorus, IV, 513.
 Μετονομασίαι, Nicanor Alexandrinus, III, 632, Archemachus, IV, 315, 6.
 Περὶ μηνῶν. V. tit. Atticæ.
 Περὶ τῶν τοῦ Μίθρα μυστηρίων, Pallas, III, 635. Eubulus, II, 25 *b.*
 Περὶ Μίνω, Hippostratus, IV, 432.
 Περὶ μνημάτων, Diodorus, II, 353, 1.
 Μουσῶν βιβλία ἐννέα, Bion, IV, 350. Cephalion, III, 625,
 Μουσαῖος. V. Ὀρφεύς.
 Περὶ τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Μουσείου, Aristonicus, IV, 337, 3.
 Περὶ τοῦ ἐν Ἐλικῶνι Μουσείου, Amphion, IV, 30.
 Περὶ μουσικῆς, Aristoxenus, II, 286, 68. Philis Delius, IV, 475. Aristocles, IV, 331, 8.
 Περὶ τῆς μουσικῆς ἀκροάσεως, Aristoxenus, II, 288, 77.
 Περὶ μουσικῶν ἀγώνων, Dicæarchus, II, 248, 43.
 Περὶ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν καὶ μουσικῶν, Glaucus Rheginus, II, 23.
 Μυθικά, Marsyas Philippensis, *Scriptt. Alex.* p. 41. Dionysius, II, 5. Palæphatus Atheniensis vel Ægyptius, II, 338 *b.*

Μυθικὰ ἱστορία, Silenus Chius, III, 100, *not.*
 Ἀρχαίων μύθων συναγωγή, Satyrus, III, 165.
 Μυθικῶν συναγωγή, Aristodemus, III, 310, 11.
 Μυθικῆς ἱστορίας συναγωγή, Sostratus, IV, 505.
 Ἐπιτομὴ μυθικῆς, Phylarchus, I, p. LXXIX.
 Τὰ κατὰ πόλιν μυθικά, Neanthes, III, 9, 28. Acestorides, II, 464 *a.* Antiochus, IV, 306. Cf. tit. Cretæ.
 Περὶ μυστηρίων, Hicesius, IV, 429. Cf. tit. Atticæ et v. Μίθρας.
 Μυστήρια περὶ θυσιῶν, Epimenides, II, 21 *b.*

N

Περὶ νάρκης, Clearchus, II, 324, 7c
 Πρὸς Νεάνθη ἀντιγραφαί, Polemo, III, 131, 53.
 Περὶ τῆς Νεστορίδος, Asclepiades Myrleanus, III, 298.
 Περὶ τοῦ Νέστορος, Lycus Rheginus, II, 374, 15.
 Περὶ τοῦ νεῶν καταλόγου, Apollodorus Atheniensis, I, 419, 151.
 Νομικὰ αἵτια, Democriti, II, 25 *a.*
 Περὶ νομίμων, Dioscorides, II, 193, 4. Duris Samius, II, 486, 71. Cf. v. Βαρβαρικά et tit. Cretæ et Arcadiæ.
 Περὶ νομοθετῶν, Hermippus, III, 36, 1.
 Περὶ τῶν νομοποιῶν, Theodorus, IV, 512.
 Νόμοι παιδευτικοί, Aristoxenus, II, 289, 78.
 Νόμοι πολιτικοί, Aristoxenus, II, 289, 80.
 Νόστοι, Clitodemus, I, 362, 24. Anticlides, *Scriptt. Alex.* p. 148. Lysimachus, III, 337, 9.
 Περὶ νυμφῶν καὶ θεῶν (ἱερῶν Suid.), Herodotus Olophxyxius, II, 30, 6 *not.*

O

Πρὸς Ὀκταουίαν, Athenodorus Tarsensis, III, 487, 2.
 Ὀλυμπιονῆται. V. tit. Elidis.
 Περὶ Ὀμήρου. Theagenes Rheginus, alii, II, 12 *a.* Stesimbrotus Thasius. Megacrides, II, 232 *not.* IV, 443. Dicæarchus, II, 245. Anaximenes, *Scriptt. Alex.* p. 39. Sosibius, II, 629, 22. Artemon Clazomenius, IV, 341, 2.
 Περὶ τῆς Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου ἡλικίας, Heraclides Ponticus, II, 197 *not.* Cf. v. Ἄρατος.
 Περὶ τῆς Ὀμήρου σοφίας καὶ πατρίδος, Hermogenes Smyrnæus, III, 523.
 Κατὰ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως λόγοι ἐννέα. Ψόγος Ὀμήρου, Zoilus, II, 85.
 Περὶ τῆς ποιήσεως Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου, Hecataeus Abderita, II, 384 *a.*
 Περὶ τῶν παρ' Ὀμήρῳ νόμων, Dioscorides, II, 193, 5.

Περὶ τῆς προσφιλοῦς δμιλίας, Agatharchides Cnidi-
dius, III, 190.
Ὁμοιότητες, Sosibius, II, 630, 23. Juba, III,
483, 84.
Ὁμοίων ιστορικῶν κεφάλαια, Myronianus Ama-
strianus, IV, 454.
Ὁνειροκριτικά, Philo Berytius, III, 35 *not.*
(Dionysius II, 11, 11.)
Ὁνομασίαι ἔθνων, Hippias Eleus. II, 60 *b.* Hella-
nicus, I, 57, 92.
Ὁνοματολόγος τῶν ἐν παιδείᾳ διαλαμψάντων, He-
sychius Milesius, IV, 143.
Περὶ ὀργάνων. V. s. v. αὐλῶν.
Ὅρισμοί, Teucer, IV, 508.
Περὶ Ὀρφέως, Nicomedes, IV, 465.
Ὀρφέως καὶ Μουσαίου ἱστορία, Herodorus, II,
27 *b.* III, 65, 33. Cf. v. συμφωνία.
Ὀρφική θεολογία, Hieronymus, II, 450 *b.* *not.*
Περὶ Ὀρφέως καὶ τῶν τελετῶν αὐτοῦ, Apollonius
Aphrodisiensis, IV, 310. Cf. tit. Laconiae et v.
ἀναμέτρησης.
Περὶ ὀρῶν, Ctesias, *ad calcem volum. Herodoti*
p. 106. Dercylus, IV, 387, 8.
Περὶ ὀρῶν καὶ τόπων καὶ πυρὸς καὶ λίθων, Socrates,
IV, 499, 17.
Περὶ ὀσίων, Socrates, IV, 497, 5.

Π

Περὶ παιάνων, Semus Delius, IV, 495, 19.
Περὶ παιδείας, Clearchus, II, 313, 27.
Περὶ τῶν ἐν παιδείᾳ λαμψάντων (δούλων), Her-
mippus Berytius, III, 51, 72, 73.
Περὶ τῶν ἐν παιδείᾳ διαλαμψάντων, Hesychius Mi-
lesius, IV, 155.
Παιδευτικὴ ἱστορία, Dionysius Samius, II, 7 *a.*
Ὑπὲρ Παλαμήδους ἀπολογία, Gorgias Leonti-
nus, II, 59 *a.*
Παναθηναϊκός, Dicæarchus, II, 249, 46.
Πανδέκται, Dorotheus, *Scriptt. Alex.* p. 156.
Περὶ πανικοῦ, Clearchus, II, 324, 71.
Παντοδαπὴ ἱστορία, Favorinus Arelatensis, III,
579, 17. Hesychius Milesius, IV, 143.
Παράγγελα, Mæandrius, II, 337, 12.
Παράδοξα, Aristocles, IV, 330, 3.
Παραδόξων τῶν ἐκασταχοῦ βιβλία ιε', Ephorus,
I, p. lxi.
Παράδοξα Θηβαϊκά, Lysimachus, III, 336, 4.
Cf. s. v. κρηνῶν.
Ἱστορικὰ παράδοξα, Myrsilus Methymnæus, IV,
460.
Παραδόξων ἔθνων συναγωγή, Nicolaus Damasce-
nus, III, 456, 102.
Παράδοξος ἱστορία, Philo Byblius, III, 560, 573.

Παράλληλοι βίοι. V. v. βίοι.
Παράπλους, Nearchus et Androstenes, *Scriptt.*
Alex. p. 72 *sqq.*
Παρασκευαστικά, Heraclides Cumanus, II, 95.
Παρεμβάσεις (?), Phylarchus, I, p. lxxix.
Περὶ παροιμιῶν, Aristoteles, II, 188. Clearchus,
II, 317, 45. Demo, I, p. lxxxvi. Aristides Mi-
lesius, IV, 326. Apollonides Nicenus, IV,
310.
Περὶ τῶν παρ' Ἀλεξανδρεῦσι παροιμιῶν, Seleu-
cus, III, 500.
Πάτρια Ῥώμης, Μιλήτου, Θεσσαλονίκης, Ἀφροδι-
σιάδος, Νάκλης, Ἑρμοπολέως. Vide s. v. Ῥώ-
μης, etc.
Πελοπεία, Herodorus, II, 41, 61.
Πελοπίδαι, Dositheus, IV, 402, 7.
Πέπλος, Aristoteles, II, 188.
Περὶ τῶν ἐν Καρχηδόνι πέπλων, Polemo, III,
141, 85.
Περιήγησις Dionysii Milesii (*D. Periegetæ*),
II, 5. Mnaseas, III, 149. Eumachus, II, 102,
2. Hermias, II, 81, 3. Cf. sub tit. populorum,
περιήγησις Ἀργούς, Ἰλίου, Μακεδονίας, Σικελίας,
τῶν ἔθνων τῶν ἐν τῇ Τουρδίτανίᾳ.
Περίοδος γῆς, Hecataeus Milesius, I, 1. Dicæar-
chus, II, 250. Scylax Caryandensis, III, 183.
Apollodorus Atheniensis, I, 449, 105.
Περίοδος Ἑλλησποντικῆ, Menecrates Elaita, II,
342, 3.
Περιπέτεια, Nicander, IV, 461.
Περίπλους, Damastes, II, 64. Ctesias *ad calc.*
Herodoti p. 106. Callisthenes, *Scriptt. Alex.*
p. 7. Andron Teius, II, 348, 1. Nymphodorus
Syracusanus, II, 376, 4. Leon, II, 330, 4.
Mnaseas, III, 149. Xenophon (Lampsacenus),
III, 209. Apollonides, IV, 309.
Περίπλους Ἀσίας, Nymphis Heracleota, III,
16, 17.
Περίπλους τῆς Προποντίδος, Andrætas Tenedius,
IV, 304.
Πόντου περίπλους, Agatho, IV, 291, 3.
Περίπλους τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάττης, Alexander, III,
239, 135 *a.*
Περίπλους τῶν ἐκτὸς (?) τῶν Ἑρακλέους στηλῶν, Scy-
lax Caryandensis, III, 183. Charon Lampsace-
nus (Carthaginiensis?) I, p. xvi.
Περὶ πινάκων, Antigonus, III, 132. Hypsicra-
tes, III, 494, 13 *not.* Anaximenes aliquis,
Scriptt. Alex. p. 33 *not.* Cf. tit. Atticæ et Si-
cyonis.
Πλάτωνος ἐγκώμιον, Clearchus, II, 316, 43.
Κατὰ Πλάτωνος διατριβή, Theopompus, I, 325,
279.
Κατὰ Πλάτωνος, Zoilus, II, 85 *not.*

Περὶ τῶν ἐν τῇ Πλάτωνος Πολιτεία μαθηματικῶς εἰρημένων, Clearchus, II, 316, 44.
 Κύκλος ἢ περὶ ποιητῶν, Aristoteles, II, 185.
 Περὶ ποιητῶν, Phanias, II, 299, 17. Dionysius Phaselites, III, 27. Lobon Argivus, III, 27. Hieronymus Rhodius, II, 450 *not.* Lysimachus (vel pot. Lysanias), III, 342, 26. Theodorus, IV, 512. Cf. v. μουσικῶν.
 Περὶ ποιημάτων, Demetrius Byzantius peripateticus, II, 624 *not.*
 Ἀναγραφή ὑπὲρ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν, Glaucus Rheginus, II, 23.
 Περὶ ποιητῶν καὶ σοφῶν, Critias, II, 70.
 Περὶ ποιητῶν καὶ σοφιστῶν, Damastes Sigeensis, II, 64.
 Περὶ ποιητικῶν λέξεων, Hegesianax, III, 68.
 Περὶ ποιητικῆς καὶ τῶν ποιητῶν, Heraclides Ponticus, II, 197 *not.*
 Ποικίλης φιλομαθείας βιβλία β', Telephus Pergamenus, III, 634.
 Περὶ πόλεων, Acestodorus Megalopolitanus, II, 364 *a.*
 Περὶ πόλεων καὶ οὗς ἐκάστη αὐτῶν ἐνδόξους ἤνεγκε, Philo Byblius, III, 578, 11.
 Ἐπιτομή τῆς Φίλωνος περὶ πόλεων πραγματείας, Serenus, III, 560 *not.* 575.
 Πολιτεῖαι, Critias Atheniensis, II, 68. Aristoteles, II, 102. Heraclides, II, 102. Dicæarchus, II, 241, 20. (Singulas politias sub populorum nominibus, suo quamque loco recensuimus.)
 Πολιτικά, Menesthenes, IV, 451.
 Πρὸς τὴν Πολυβίου ἱστορίαν ἀντιγραφή, Scylax, III, 183.
 Πολυμνήμων, Rheginus, II, 12 *b, not.*
 Περὶ ποταμῶν, Ctesias, *ad calc. Herodoti* p. 106. Aristoteles, II, 102 *not.* Dionysius Træzenius, II, 84 *b.* Asclepiades Anabazensis, III, 306. Chrysermus Corinthius, IV, 362, 5. Demaratus, IV, 379, 3. Leo Byzantius, II, 330, 3. Agathon Samius, IV, 291, 4. Sostratus, IV, 505. Zopyrus, IV, 532, 4. Cf. v. παράδοξος.
 Περὶ ποταμῶν παραδόξων, Philostephanus, III, 32, 20. Polemo, III, 139, 81.
 Πραξιδαμάντια, Aristoxenus, II, 284, 51.
 Πρεσβευτικὸς λόγος, Ion Chius, II, 44.
 Πρυτάνεις. V. tit. Lacedæmoniae et Lesbi.
 Πτολεμαῖς, Ister, I, 423, 38.
 Περὶ Πυθαγόρου, Hermippus, III, 41, 21.
 Πυθαγόρου βίος, Aristoxenus, II, 272, 1. Eubulides, III, 6, 19.
 Περὶ Πυθαγόρου καὶ Πυθαγορείων, Neanthes Cyzicenus, III, 5, 17.
 Περὶ τῶν Πυθαγορείων, Heraclides Ponticus, II, 197 *a.* Cf. v. συναγωγή.

Πυθαγορικαὶ ἀποφάσεις. Aristoxenus, II, 277, 17. Συμβόλων Πυθαγορείων ἐξήγησις, Anaximander Milesius, II, 67.
 Περὶ συμβόλων Πυθαγορικῶν, Androcydes, III, 6, 19. Alexander Polyhistor, III, 239, 138.
 Πυθιονῆκαι. Vid. tit. Phocidis.

P

Τὰ ῥηματικά, Philo Byblius, III, 560.
 Ῥητορικὴ πρὸς Ἀλέξανδρον, Anaximenes, *Scriptt. Alex.* p. 39.
 Περὶ ῥητορικῆς, Cæcilius, III, 332.
 Περὶ τῶν παρ' Ἀττικοῖς ῥητόρων, Lysimachides, III, 341, 25.
 Περὶ τοῦ χαρακτῆρος τῶν δέκα ῥητόρων, Cæcilius, III, 332.
 Περὶ ῥυθμικῶν στοιχείων, Aristoxenus, II, 270.

Σ

Σατυρικά, Dercylus, IV, 388, 12.
 Σεμενουθί, Apollonides Horapion, IV, 309.
 Περὶ σημείων τῶν ἐξ ἡλίου καὶ σελήνης καὶ ἀρκτου καὶ λύχνου καὶ ἱριδος, Bolus Mendesius, II, 25 *b.*
 Σιμωνίδης. V. v. ὑποθέσεις.
 Περὶ σκελετῶν, Clearchus, II, 324, 72.
 Σμίνθια. V. tit. Rhodi.
 Πρὸς τοὺς σοφιστάς, Phanias, II, 299, 19.
 Περὶ σοφιστῶν καὶ ποιητῶν, Damastes, II, 64.
 Περὶ τῶν Σοφοκλέους μύθων, Philochorus, I, p. xc. Cf. v. ὑποθέσεις.
 Περὶ τῶν ἐπὶ σοφῶν, Hermippus, III, 37, 8. Cf. v. ποιητῶν.
 Σταδιασμοὶ Ἀσίας καὶ Εὐρώπης, Hermogenes Smyrnæus, III, 523.
 Σταθμοί. V. tit. Macedoniae.
 Περὶ στάσεων, Leo Alabandensis, II, 328.
 Στέφανος, Dionysius Samius vel Rhodius, II, 7 *b.*
 Περὶ στοιχείων, Pythodorus, II, 5 *b.* Cf. v. ἀρμονικῶν.
 Στρατηγήματα, Hermogenes Smyrnæus, III, 523.
 Συγγένειαι, Andron Halicarnassensis, II, 349, 1.
 Ἐπιτομή τῶν συγγενειῶν, Idem II, 352, 15.
 Συγκρίσεις, Aristoxenus, II, 284, 50.
 Σύγκρισις Δημοσθένους καὶ Κικέρωνος, Cæcilius, III, 331.
 Σύγκρισις Δημοσθένους καὶ Αἰσχίνου, Cæcilius, III, 332.
 Λόγοι συμβουλευτικοὶ καὶ δικανικοί, Anaximenes, *Scriptt. Alex.* p. 34.
 Σύμμιχτα, Simonides Ceus, II, 42. Seleucus Alexandrinus, III, 500.

Σύμμικτα συμποτικά, Aristoxenus, II, 291, 90.

Cf. v. ὑπομνήματα.

Περὶ συμπτώσεως, Aretades, IV, 40, 3 not.

Συμφωνία Ὀρφέως καὶ Πυθαγόρου καὶ Πλάτωνος
περὶ τὰ λόγια, Telephus Pergamenus, III, 636.

Συναγωγὴ, Hippias Eleus, II, 60 b.

Συναγωγὴ ἡρωίδων ἦτοι Πυθαγορείων γυναικῶν,
Philochorus, I, p. xc.

Συναγωγὴ τῶν καλῶς ἀναφωνηθέντων ἐξ Ὀμήρου,
Hermippus, III, 52, 75.

Συναγωγὴ θαυμασίων, μυθικῶν. V. s. v. θαυμασ.,
μυθ.

Συναγωγὴ Κρητικῶν θυσιῶν, Ister, I, 424, 47.

Συναγωγὴ χρησμῶν, Mnaseas, III, 157, 46.

Συναγωγὴ ψηφισμάτων, Craterus, II, 617, 1.

Συνεκδημητικός, Ion Chius, II, 45.

Περὶ συνηθείας, Demetrius Scepsius, III, 205, 12.

Περὶ σχημάτων, Cæcilius, III, 332.

Σχοινομέτρησις Συρίας, Xenophon, III, 209,
207. c.

Σώθεος βίβλος, Manetho, II, 511.

Σωκράτης, Demetrius Phalereus, II, 366, 14.

Σωκράτους βίος, Aristoxenus, II, 280, 25.

Περὶ Λυκούργου καὶ Σωκράτους, Sphærus, III, 20.

Περὶ Σωκρατικῶν, Phanias Eresius, II, 299, 20.
Idomeneus Lampsacenus, II, 490, 1.

Περὶ Σωτάδου, Carystius Pergamenus, III, 359,
19.

Περὶ Σώφρονος, Apollodorus Atheniensis, I, 461,
181.

T

Τακτικά, Pyrrhus Epirota, II, 461. Clearchus, II,
326, 75.

Τελέστου βίος, Aristoxenus, II, 282, 36.

Περὶ τελετῶν, Stesimbrotus Thasius, II, 57, 13.
Neanthes, II, 8, 23. Cf. s. v. Ὀρφέως.

Τελχινιακὴ ἱστορία, incerti auctoris, II, 43 b.

Τευθραντικός, Leo Byzantius, II, 328.

Τέχνη ὀψωνητική, Lynceus Samius, II, 466 not.

Περὶ τεχνιτῶν, Menæchmus, *Scriptt. Alex.* p. 146.

Πρὸς Τίμαιον ἀντιγραφαί, Ister, I, p. xc.

Περὶ τόνων, Aristoxenus, II, 270.

Τοπικαὶ ἱστορίαι, Dionysius Samius, II, 7 a.

Περὶ τορευτικῆς, Duris Samius, II, 487, 79.

Περὶ τραγικῆς ὀρχήσεως, Aristoxenus, II, 283,
44.

Περὶ τραγωδίας, Duris Samius, II, 486, 69.

Περὶ τραγωδιοποιῶν, Aristoxenus, II, 283, 40.
Hieronymus Rhodius, II, 450 not.

Περὶ τῶν τριῶν τραγωδιοποιῶν, Heraclides Pon-
ticus, II, 197 not.

Τραγωδοῦμενα, Asclepiades Tragilensis, III,
301. Demaratus, IV, 379, 4.

Τριαγμοί, Ion Chius aut Orpheus, II, 49, 12.

Τρικάρανος sive τριπολιτικός, Anaximenes (Epho-
rus), I, p. lxxiv. *Scriptt. Alex.* p. 34.

Πρὸς τὸν Τρικάρανον λόγον, Philistus, I, p. xlviii,
et IV, 477.

Τριπολιτικός, Dicæarchus, II, 241, 22.

Τρίπους, Andron Ephesius, II, 347, 1.

Περὶ τῆς παλαιᾶς τροφῆς, Aristippus Cyrenæus,
II, 79.

Τύραννοι, ὅσοι ἐν τῇ Εὐρώπῃ καὶ Ἀσίᾳ γεγόνασι,
Charon Carthaginensis, IV, 360. Cf. tituli
Ephesi et Siciliæ.

Τυράννων ἀναιρέσεις ἐκ τιμωρίας, Phanias, II,
298, 14.

Περὶ τῆς τύχης, Demetrius Phalereus, II, 368,
19.

Υ

Περὶ τῶν Ὑπερβορέων, Hecataeus Abderita, II,
386, 1.

Περὶ ὕπνου, Clearchus, II, 323, 69.

Ὑποθέσεις εἰς Σιμωνίδην, Palæphatus Ægyptius
vel Atheniensis, II, 338 b.

Ὑποθέσεις τῶν Σοφοκλέους καὶ Εὐριπίδου μύθων,
Dicæarchus, II, 247.

Ὑπομνήματα, Ion Chius. II, 44. Philostepha-
nus, III, 33, 31. Agathocles Cyzicenus, IV,
290, 9. Apollonius, IV, 314. Aratus Sicyonius,
III, 21. Athenodorus Eretriensis, IV, 345. Bo-
lus Mendesius, II, 25 b. Hegesander Delphus,
IV, 412. Ister, I, 425, 52. Ptolemæus Euerge-
tes, II, III, 186. Theodorus Rhodius, IV,
512.

Γελοῖα ὑπομνήματα, Aristodemus III, 310, 7.

Ὑπομνήματα ἠθικὰ ἢ, Democritus, II, 24.

Ὑπομνήματα θεατρικά, Nestor, III, 485 not.

Ἱστορικὰ ὑπομνήματα, Aristoxenus, II, 290, 83.
Theodectes Phaselita, II, 369. Euphorion, III,
72, 4. Hieronymus Rhodius, II, 450 not. Stra-
bo, III, 490. Thallus, III, 517. Pamphila, III,
520. Abas, IV, 277. Carystius Pergamenus,
IV, 356.

Τὰ κατὰ βραχὺ ὑπομνήματα, Aristoxenus, II,
290, 85.

Τὰ σποράδην ὑπομνήματα, Aristoxenus, II, 291,
89. Hieronymus Rhodius, II, 450 not.

Σύμμικτα ὑπομνήματα, Aristoxenus, II, 290,
86.

Ὑπομνήματα πολιορκητικά, Daimachus, II,
442, 8.

Εἰς τοὺς σίλλους ὑπομνήματα, Apollonides Nice-
nus, IV, 310.

Περὶ ὕψους, Cæcilius, III, 332.

Φ

- Φαινόμενα, Hermippus, III, 54, 82. Hegesiana, III, 71. Critolaus, IV, 372, 2.
 Περὶ φθορᾶς (*De interitu hominum*), Dicæarchus, II, 266, 67.
 Περὶ φθορᾶς λέξεως, Juba, III, 484, 86.
 Περὶ φιλίας, Clearchus, II, 313, 30.
 Φιλίστορες, Hierocles, IV, 430.
 Φιλόβιβλος ἢ περὶ ἀξιοκτῆτων βιβλίων, Damophilus, III, 656.
 Φιλόλογοι, Cassius Longinus, III, 688.
 Φιλόλογος ἱστορία, Porphyrius Tyrius, III, 688.
 Περὶ φιλοσοφίας, Seleucus Alexandrinus, III, 500.
 Φιλόσοφος ἱστορία, Porphyrius Tyrius, III, 689.
 Φιλοσόφων βίοι, II, 243, 24.
 Τὰ φιλοσόφων βιβλία διορθωτικά, Asclepiades (Myrleanus), III, 298.
 Φιλοσόφων διαδοχαί, Nicias Nicæensis, IV, 463. Alexander Polyhistor, III, 240, 139. Iason Nysæensis, *Scriptt. Alex.* p. 159. Antisthenes, III, 182. Sosicrates Rhodius, IV, 510, 10.
 Τῶν Σωτῶνος Διαδόχων ἐπιτομή, Heraclides Lembus, III, 169.
 Φορωνίς, Hellanicus, I, 45, 1.
 Φρύγιος λόγος, Democritus, II, 25 a.
 Φυσικὰ περὶ συμπαθειῶν καὶ ἀντιπαθειῶν, Bolus Mendesius, II, 25 b.
 Τῶν Φυσικῶν ἐπιτομή, Manetho, II, 614, 79.
 Φυσιολογία, Juba, III, 480, 68.
 Περὶ φυτῶν, Phantias, II, 300, 25. Ctesiphon, IV, 375.

Χ

- Περὶ χαρακτῆρων, Satyrus, III, 164, 20.
 Χειρόκμητα ἢ προβλήματα, Democritus, II, 25 a.
 Περὶ χορῶν, Phillis Delius, II, 5 b. Aristocles, IV, 331, 8.
 Χρεῖαι, Theocritus Chius, II, 86.
 Περὶ χρησμῶν, Epimenides, II, 21 b.
 Περὶ χρηστηρίων, Heraclides Ponticus, II, 197 b. Cf. tit. Phocidis.
 Περὶ χρηστομαθείας, Philo Byblius, III, 560.
 Χρονικά, Hippys, II, 63. Damastes, II, 64, 66, 7. Sosibius Laco, II, 625. Eratosthenes, *ad calc. Herodoti* p. 182. Apollodorus, I, 428. Andron Alexandrinus, II, 352, 1. Castor (χρονικά ἀγνοήματα), *ad calc. Herodoti* p. 156. 179, Dionysius Halicarnassensis, IV, 396, 14 not. Antileo, IV, 306. Autocharis, IV, 346. Phillis, IV, 475. Ctesicles, IV, 375. Pausanias Laco, IV, 467. Xenocrates, IV, 530. Dexippus, III, 671. Cassius Longinus, III, 688. Porphyrius, III, 688. Hesychius Milesius, IV, 143. Joannes Antiochenus, IV, 534.
 Χρυσέη βίβλος, Themistagoras Ephesius, IV, 512.
 Περὶ χρυσοφόρου γῆς, Teucer Cyzicenus, IV, 508.

Ψ

- Περὶ τῶν ψευδῶς πεπιστευμένων, Seleucus Alexandrinus, III, 500.
 Περὶ ψυχῆς, Dicæarchus, II, 265.

Ω

- Περὶ ὠκεανοῦ, Posidonius Rhodius, III, 277, 68.
 Ὠροὶ Ἐφεσίων, Κυζικηνῶν, Λαμψακηνῶν, Σαμίων, Σιφνίων, Λεσβίων. Vid. s. v. Ἐφεσίων, κτλ.
 Περὶ ὠν (?) , Clearchus, II, 326, 74 a.

III.

INDEX NOMINUM ET RERUM

IN VOLUMEN SECUNDUM, TERTIUM, QUARTUM.

A

- Aaron, Amramis f., III, 217. Mosis frater, III, 222; IV, 547, 11.
- Aba, urbs Phocica; hinc Thraces in Eubœam migrarunt, quæ inde Abantis vocata, II, 141, 105.
- Ababus, Raguelis f., Jothoris frater, III, 224.
- Abæ, Arabiæ urbs, cujus princeps Diocles, II, *præf.* XVI, 20.
- Abala, opp. Æthiopiæ, III, 478, 42.
- Abantes ex Eubœa in Chium transeunt, regnante ibi Cœnopione; ab Hectore e Chio insula ejiciuntur, II, 50, 13. Abantes in Epiro, II, 462, 4.
- Abantia vel Amantia, regio Illyriæ, IV, 306, 1.
- Abantis, vetus Eubœæ nomen, II, 141, 105; IV, 333, 5.
- Abaris, II, 197, not., quando Athenas venerit, IV, 432, 3. Hyperboreos adit, II, 386, 2. Theogoniam scripsisse dicitur, II, 21, *ib.*
- Abas, Neptuni et Arethusæ f., a quo Eubœa est Abantis dicta, IV, 333, 5.
- Abas, Deucalionis pater, IV, 327, 3.
- Abas pro Idmonis patre habebatur, II, 38, 41.
- Abas sophista, IV, 277.
- Abaseni, gens Arabiæ, IV, 524, 12.
- Abasgi, Armeniorum contra Persas socii (an. 572), IV, 271.
- Abbarus, Tyriorum pontifex, IV, 447, 2.
- Abdæus, Tyrius, Chelbæ pater, IV, 447, 2.
- Abdastratus, Beleazari f., Tyri rex; ejus mors, IV, 466, 1.
- Abdelemus, Mytgani et Gerastrati apud Tyrios iudicum pater, IV, 447, 2.
- Abdemon Tyrius, vel ejus filius, ænigmata solvit, quæ Salomo proposuerat Hiram Tyriorum regi, IV, 398, 2; 446, 1.
- Abdera in Turditania, Phœnicum opus, III, 274, 49; 301, 5.
- Abderitæ: Anaxarchus, Bion, Democritus, Megasthenes, Ascanius, quos vide.
- Abelbalo (*Abibalo*) Phœniciæ regi libros de Judæorum historia dedicavit Hierombalus, IV, 563, 1; ejus ætas, *ib.*
- Abenna vel Cynegetice, Herculis columna, III, 640, 16.
- Abianum fluvium accolunt Abii Scythæ, IV, 397, 3.
- Abibalus, Tyriorum rex, cui succedit Hiram, IV, 398, 2; 446, 1. Cf. IV, 563, 1.
- Abice, Pontica regio, III, 232, 35.
- Abii vel Gabii, gens Scythica, III, 29, 5, ad Abianum fluv. habitant, IV, 397, 3; nominis etymologia, III, 291, 92; 232, 33; 460, 123; pauperi justique, III, 596, 53.
- Abires. V. Sabiri.
- Abissareenses, Indiæ gens, II, 413, 18.
- Ablabius, præfectus prætorio, quem, suo damno, honoribus affecit Constantinus M., IV, 14, 7.
- Aborigines. Nominis etymologia, IV, 435, 3. Eorum rex Latinus, II, 383, 5; a quo Latini dicti, III, 469, 1.
- Aborras fluv., IV, 4, 5; 275, 4.
- Abracaad, Levi f., IV, 547, 11.
- Abraham s. Abramom, a quo Judæi Hebræi dicti, III, 644, 49. Tharræ patris idololatriam aversatus e Carrhis in Palæstinam migrat, IV, 546, 9. E Chaldæorum regione Damascus venit; hinc in Chananæam profectus est, III, 373, 39. Ejus filii, IV, 546, 11. Jezanis p., III, 224. Ejus historia sec. Eupolemum, Artapanum, alios, III, 211, 3 *sqq.* De eo scripsisse dicitur Hecataeus Abderita, II, 395, 17. Commemoratur a Beroso, II, 502, 8.
- Abramus, Nonnosi pater, regnante Justino ad Alamundarum, deinde sub Justiniano bis ad Caisum, Saracenorum principem, legatus mittitur, IV, 179.
- Abrettene, Mysiæ regio, a Brettia nympa, III, 594, 39.
- Abron s. Habron, Calliæ f., scriptor, IV, 277.
- Abrotonum in Thracia, II, 295, 6.
- Abrotonum, meretrix, mater Themistoclis, IV, 300, 1.
- Abrotonum, Libyphœnicum castellum, II, 373, 13.
- Abrytum, Mœsiæ urbs, III, 674, 16.
- Abundantius, vir consularis, ab Eutropio eunucho evertitur, IV, 45, 72.
- Abydenus, scriptor, IV, 278.
- Abydus, III, 70, 5. Ibi resp. turbatur factionibus, quarum una erat Iphiadarum, II, 152, 150. Oligarchia, II, 162, 189. Abydeni cur Venerem meretricem colant, III, 11, 35. Ἀβυδηνὸν ἐπιφώρημα, IV, 326, 31. Abydo oriundus Palæphatus, II, 338.
- Abydus, urbs Ægypti. Spinæ quæ ibi nascuntur, IV, 383; II, 100 *a.*
- Abyrtace, edulium barbarorum, II, 380, 19.
- Acacallis, Minois f., Oaxi mater, IV, 529, 10. Amphitheimidis vel Garamantis mater, IV, 295, 4. Apollini parit Naxum, Mercurio Cydonem, III, 231, 32.
- Acacius, cui Archelai cognomen, in locum Marciani, Nisibin frustra obsidentis, a Justino sufficitur, IV, 275, 4.
- Acacius, sophista, Juliani reprehensor, IV, 24, 25.
- Acacius, Constantinop. episcopus, IV, 116, 7.
- Academia, IV, 45, 41; II, 254, 59; olim Echedemia ab Echedemo vocabatur, II, 239, 13. In ea coluntur Prometheus, Minerva et Vulcanus, III, 341, 24.
- Acamantidis tribus demi, Hermus, Itæa, Ceramicus, Thoricus, Cephalo, Cholargus, II, 355, 10.
- Acamantis, priscum Cypri nomen, IV, 478.
- Acamantium urbem Cyrus dat Pytharcho Cyziceno, III, 289, 4.
- Acamas, Antenoris f., in Cyrenen venit, III, 337, 9.
- Acamas, Thesei f., Æthræ gratia Trojam profectus, III, 340, 19. Trojam profectus ad Æthram repetendam, e Laodice Trojana gignit Munitum, IV, 424, 4.
- Acamas, Aledri filius, IV, 527, 10.
- Acamas, Cypri locus, II, 65, 3.
- Acamnaces vel Amnaces, rex Cyrenarum, III, 337, 9.

- Acanthus, Thraciæ urbs, unde nomen habeat, III, 153, 22.
 Acanthiorum thesaurus Delphicus, II, 106, 3. Acanthius Nicomedes, hist., IV, 464.
- Acarnaniam tenere Leleges, Curetes, Teleboæ, II, 146, 127; et Teleboæ quidem, antequam in Taphum ins. abscederent. Acarnanum cum Ætolis bellum, III, 615, 31. — Acarnan, Leucarus, I, 182, 261.
- Acastus Peliae patri ludos funebres celebrans poematum certamen instituit, in quo vicit Sibylla, IV, 285, 1. Cf. II, 189, 282. Patri in Iolci regno succedit, III, 389, 55. Atalantes uxoris calumniis aurem præbens insidias struit Peleo, qui bello ipsum petens Iolcum expugnat, III, 389, 56. Acastus Iasonem et Medeam pellit, II, 13, 3. Pheras ad Acastum venit Anthus fraterque ejus Hyperes, II, 136, 95. Acastus, Stheneles pater, IV, 477, 2.
- Acastus archon, IV, 408.
- Acatiri (Hunni), gens Scythica, quomodo in Attilæ potestatem venerint, IV, 82 sq. A Saraguris victi, IV, 105, 30; in Persarum ditionem irrumpunt (c. an. 466), IV, 107, 37.
- Acca Larentia, Faustuli uxor, III, 74, 1; 75, 2.
- Accagas, Scythica regio, unde nomen habeat, IV, 247.
- Accameus (*Machamæus* sec. Ammian.), Circesii præsidio a Juliano imp. præficitur, IV, 5.
- M. Accelius, e Bononia longævus, III, 608, 29.
- Accheni, gens Arabiæ, IV, 525, 21.
- Ace in Phœnicia ab Hercule condita, unde nomen habeat, IV, 363, 1; postea vocatur Ptolemais, III, 633, 5; 644, 40.
- Acencheres (*Acherres*), Ægypti regina (dyn. XVIII, 10), II, 573.
- Acencheres (*Chebres. Cencheres*), Ægypti rex (dyn. XVIII, 12), II, 573.
- Acesamenæ, Macedoniæ urbs, IV, 509, 1.
- Acesamenus, Pieriæ rex, IV, 509, 1.
- Acesander (Cyrenæus), historicus, IV, 285.
- Acesines, Indiæ fluvius, II, 413, 18; III, 633, 10.
- Achæos Thessaliæ quosnam dixerit Homerus, II, 264, 2. Achæi cum Doribus sub Tectapho e Thessalia in Cretam migrant, II, 349, 3; in Thessalia contra Thessalos beligerant, II, 151, 147. Eorum urbs Itonus, III, 389, 55.
- Achæi Sybarim condunt cum Trœzeniis, quos mox colonia ejiciunt, II, 175, 235.
- Achæis contra Cleomenem auxiliatur Antigonus Doson, cui divinos prope honores deferunt, III, 703, 1.
- Achæi Pontici anthropophagi, II, 180, 251.
- Achæmenes, Persæ f., Persei nepos, III, 635, 13.
- Achæmenidæ Persæ unde dicti, III, 365, 13; quousque habitaverint, III, 476, 39.
- Achæus, Lapathi regis f., Laconis frater, IV, 549, 20.
- Achæus, pater Laodices, quam duxit Antiochus Theus, III, 707, 6, et Alexandri, III, 710.
- Achæus (?), historicus, IV, 286.
- Achaia mons Arymnium, II, 41, 64. In Achaia Deipneus heros colitur, III, 127, 40. Eo venit Lysis Pythagorens, II, 275, 11. Achaia urbs Hyperasia, q. v.
- Achaia, postea Cyrbe, Rhodi urbs, III, 176, 2; in Ialysia sita, quam Phalanthus Phœnix ab Iphiclo obsessus derelinquere cogitur, IV, 405.
- ἄχαινας panis, IV, 494, 13.
- ἄχαινη, mensura, II, 144, 116.
- Acharnensium parasiti Apollinis, III, 138, 78. Acharnensis, Epicrates, II, 54, 2.
- Acharoti, Indiæ gens, a fluvio dicti, III, 583, 41.
- Achelous fluv., in eoque linurgus lapis, III, 79, 6; et myops herba, IV, 387, 5.
- Achelous, Posidonii f., Deianiram vitiat; ejus contra Ceneum et Herculem pugna; moriens Phorbæ fluvio nomen dat, III, 631, 8.
- Acheron, Heracleotici in Bithynia tractus rex, pater Dardanidis, II, 348, 1.
- Acheron, ad Heracleam fluvius, II, 35, 25; 39, 50.
- Acherotus, Indiæ fluvius, III, 583, 42.
- Acherres. V. Acencheres.
- Acherusium, Heracleæ promontorium, III, 13, 2; ubi Hercules Cerberum in lucem protraxit; aconiti ferax, II, 35, 25.
- Aches, Memphita, rex Æg. (dyn. III, 7), II, 544.
- Achilles, filius Philomeles aut Thetidis aut alius mulieris, II, 442, 8; 473, 16; III, 338, 11. Phœnicem pædagogum habuit, II, 473, 16; II, 3 a; cum Patroclo a Chirone educatus, III, 33, 35; apud Lycomedem inter virgines vocabatur Cercysera vel Issa vel Pyrrha, IV, 337, 1. Achilles Aspetus et Prometheus, *ibid.* et II, 145, 121. Ex Iphigenia Neoptolemum gignit, II, 470, 3. Lesbum deprædans occidit Trambelum, Telamonis filium, IV, 335 2 a; ibidem interficit Lampetum et Hicetaonem, et Methymnam urbem prodicione capit Pisidices, quam lapidibus obrui jubet, IV, 314. Cum Cycno pugnat, III, 69, 3. Ob Briseidem irascitur, II, 469, 2. Patroclo ludos celebrat, II, 189, 282; II, 297, 12. Ad Patrocli rogam primus pyrrhichen saltat, II, 166, 205. Ejus mors, II, 455, 10; funus, II, 543, 4; clypeus, III, 638, 10. Generationum series inde ab Achille usque ad Pyrrhum, Epiri regem, Demetrii Poliorcetis æqualem, recenseatur, III, 698, 4 *not.* Achillis ara et thermæ Achilleæ Byzantii, IV, 149, 16. Achillis insula, Leuce, IV, 380, 1.
- Achilles, syllogismus, III, 583, 39.
- Achomæ, gens Arabiæ, IV, 524, 15.
- Achoris, Mendesius, rex Æg. (dyn. XXIX, 2), II, 597.
- Achradina Syracusarum, II, 83, 2.
- Aciamus, Lydorum rex, sub quo Ascalon dux in Syria Ascalonem condit, III, 372, 26.
- Acicari (Acichari, Achaicari) stela Babylone, II, 25, 1.
- Acidas, Arcadiæ fluvius, IV, 318, 2.
- Mn. Acilius Glabrio consul Antiochum Magnum ad Thermopylas vincit; Batonem Romam mittit victoriæ nuntium; in Ætolos movet; Heracleam capit, III, 615, 33. Prodigium quod die post pugnam ad Thermopylas accidit, *ibid.* *Fabellæ hæc fort. ex ipsa Glabronis historia fluxerit, quæ ejusmodi rebis plena fuisse dicitur.* De Glabrione historico vide III, 97.
- Acis, Siciliæ fluvius, II, 376, 2.
- Acmonia, Phrygiæ opp., III, 233, 45.
- Aconiti origo, II, 35, 25.
- Acontium, urbs Eubœæ, IV, 527, 5.
- Acous, Thestii f., Aristodamidæ p., III, 165, 21.
- Acra ad Tigridem, III, 589, 13.
- Acracanus fluv. V. Arazanes.
- Acratopotes heros in Munychia, III, 126, 40.
- Acrisius rex, Præti successor, IV, 550, 21.
- Acro medicus, IX, 164, 29.
- Acrocorinthus, III, 22, 3.
- Acrolissus urbs, III, 574, 15.
- Acromitæ, scholarum antistites, IV, 64, 28.
- Acrotadus, ins. sinus Persici, III, 476, 39.
- Actæon, Phœnices pater, II, 344, 5; IV, 489, 2.
- Actæus, rex Atticæ, quæ ab eo Acte dicta, III, 583, 41.
- Acte, priscum Atticæ nomen, ab Actæo rege, III, 583, 41; IV, 520, 6.
- Acte Magnesiæ, IV, 520, 6.
- Actis, Solis et Rhodi f., III, 176, 1. Heliopolin condit, III, 176, 2.
- Actium, cum Apollinis Ἀκτίου fano, in Acarnania, II, 197 b.
- Actium, Panis fanum ad Cratidem fl., III, 32, 25.

- Actor**, Myrmidonis filius, pater Philomeles, II, 442, 8; III, 338, 11; IV, 505, 2.
- Actor** (*Axei f.*), pater Astyoche, IV, 286; Eurydice, IV, 506, 3.
- Actor** (*Deiontis f.*), ex Damocratia pater Menœtîi, IV, 487, 4.
- Acusilaus**, Diagoræ Rhodii f., Olympionica; ejus statua, II, 183, 264.
- Acusilaus Argivus**, septem sapientibus annumeratus, III, 38, 8.
- Acytum**, in Melo ins., II, 187 *not.*
- Adaarmanes**, Chosrois regis dux, Romanorum ditionem usque in Cœlesyriam vastat; Apameam dolo capit, captam incendit, IV, 275, 4.
- Adadus**, Damasci et Syriæ rex, cum Davide bellum gerit; ejus posteri cognomines, III, 373, 31.
- Adæus**, Philippo mercenariorum dux, ἀλεκτροών, a Charete pœlio vincitur, II, 470, 5.
- Adamantius**, Viviani f., ab Zenone legatus mittitur ad Theuderichum, Valamiri filium; ejus cum illo colloquium, IV, 126.
- Adamis**, Cercæ curator rerum domesticarum, IV, 93.
- Adamus**: ejus statura; ejus liberi, IV, 540, 2.
- Adana**, urbs Arabiæ, IV, 524, 13.
- Adanû** insula in sinu Arabico, III, 477, 42.
- Adaulphus**, qui frater erat uxoris Stilichonis, in regno succedit Stilichoni, IV, 59, 10. Placidiam reddi Honoricho postulat, incassum, IV, 61, 9. Cum suis ad Jovinum accedit; Sarum Gothum occidit, IV, 61, 17. Sebastianum occidit, Jovinum ad Honorium mittit, IV, 61, 19. Massiliam obsidet; a Bonifacio, Africæ præfecto, vulneratus vix effugit, IV, 62, 21. In Narbone Placidiam ducit; nuptiæ describuntur, IV, 65, 24. E Placidia filium suscipit Theodosium, qui infans adhuc moritur; ipse Adaulphus a Dubio domestico interficitur; morientis postrema mandata. In locum ejus sufficitur Sari frater Singerichus, qui Adaulphi liberos e priore uxore susceptos occidit, IV, 63, 26.
- Ἀδδηφαγίας** fanum Siculum, III, 294, 7.
- Adherbal**, Micipsæ f., IV, 560, 64.
- Adiabene**, IV, 294, 7. Ejus urbs Dolba, III, 587, 11. Adiabenes insulæ Vulcani, III, 589, 13.
- Adimantes**, Demetrii Poliorcetæ assentator, II, 449, 3.
- Adiotomus**, Sotiatarum in Gallia rex; ejus satellites Soldurii, III, 418, 89.
- Admeta**, Eurysthei f., Argis Samum fugit, ubi Junonis sacerdotio fungitur, III, 103, 1.
- Admeto** servit Apollo, III, 304, 16.
- Adodus** in Phœnicum mythologia, III, 569, 24.
- Adonis**, III, 102, ap. Phœnices Gingres vocatur, II, 21, 2. Adonidis statua, II, 319, 48. Adonis Praxillæ poetriæ, III, 147, 100.
- Adrameles** Nergilum patrem interficit; ipse a fratre suo Axerdi (Asordano) necatur. In exercitu ejus Pythagoras, IV, 282, 7.
- Adramyles** ab Hercule in Thracia debellatus, IV, 313.
- Adramys**, sec. alios Granicus Pelasgus, Adramyttium condit; Theben filiam præmium ludi gymnici constituit, II, 238, 11.
- Adramys**, Sadyattis ex sorore filius, III, 396, 63.
- Adramyttium**, Mysiæ urbs, unde nomen habeat, II, 163, 191. Ejus sub Alyatte præfectus Crœsus, III, 397, 65.
- Adramyttenus**, Demetrius, q. v.
- Adramytus**, Crœsi frater, Alyattis f., II, 163, 19.
- Adranus**, Siciliæ oppidum, cum Adrani dæmonis templo, II, 376, 3.
- Adranus**, dæmon in Adrano Siciliæ urbe templum habens canibus suis sacris memorabile, II, 376, 3.
- Adrastea** urbs inter Priapum et Parium sita et Adrasteæ campus, unde nomen habeat, IV, 392, 2; III, 637, 2.
- Adrastea**, Melissi f., III, 637, 2.
- Adrastea radix** in Argolide, III, 338, 10.
- Adrasti cum Amphiarao dissidium et reconciliatio**, III, 305, 23. Datum ei oraculum, III, 157, 48. Ejus sepulcrum Megaris, cenotaphium vero Sicyone est, IV, 389, 3.
- Adria** urbs in sinu Ionico a Dionysio seniore condita, III, 407, 2.
- Adrianopolis**, IV, 94, 122.
- Adriani imperatoris epistola de moribus et indole Ægyptiorum**, III, 624, 65. Ejus servus Faustus, longævus, III, 610, 4.
- Adrias Messapius**, Pausonis f., a quo Adriaticum mare nomen habet, IV, 407, 2.
- Adriaticum mare** unde sit nomen nacta, IV, 407, 2. Ejus in sinu considunt Heneti et Thraces, II, 337, 9.
- Adulis**, IV, 180.
- Adyattes**, Lydorum rex, regnum relinquit Cadyi et Ardyi filiis, III, 380, 49.
- Adyattes**, Ardyis regis Lydorum f., Dascylum, Gygis filium, clam interficit, III, 382.
- ἄδωνάτοι**, Athenis, II, 124, 60.
- Adyrmachides**, Amphithemidis f., IV, 294, 1.
- Æa**, ad Pontum, postea Dioscurias, deinde Sebastopolis, III, 633, 12; IV, 522, 2.
- Æacidarum** tres divinitus oblata nece pereunt, II, 455, 10.
- Æacides**, Neoptolemi et Andromaches f., III, 338, 13.
- Æacides**, Calliæ f., Metropolitanus, Thessalorum prætor (193 et 190 a. C.), III, 703, 2.
- Æacus**, Jovis et Æginæ f., IV, 487, 4; ex Endeide pater Pelei et Telamonis, e Psamathe pater Phoci, III, 33, 35; IV, 316, 3; pater Thessali, III, 648, 8. Cum Peloponnesiis Æginam insulam frequentat, IV, 511, 7.
- Æamenæ**, Nabatæorum regio, IV, 524, 5.
- Æanitis**, Nabatæorum regio, IV, 524, 6.
- Æantis** tribus, IV, 462, 2. Ejus prærogativa, III, 10, 32; demi Tricorythus et Phegæa, II, 356, 14.
- Æantis sinus** in sinu Arabico, III, 477, 41.
- Æas mons** ad sinum Arabicum, III, 477, 41.
- Æbialis** (*Ægialis?*), Cauni rex, pater Helebiæ, socer Lyrçi, IV, 313.
- Æburobisynnesia** (?), Hispaniæ urbs, III, 609, 1.
- Ædepsus** in Eubœa thermas habet, quarum fontes aliquando obturavit terræ motus, IV, 381, 2.
- Ædesius**, Dizæ f., e Parœcopoli Macedoniæ longævus, III, 609, 1.
- Ædoingus domesticus** Verina familiariter utebatur; ejus patruelis Sidimundus, IV, 126.
- αἰδώς** et **αἰσχύνη** voces definiuntur, II, 289, 78.
- Æetes**, Solis filius, Persei frater, ex Hecate Circes et Mædeæ pater, Colchorum et Mæotarum rex, II, 8, 4. Æetes, Antiopæ filius, IV, 397, 1; maritus Eurylytes, II, 40, 54; pater Chalciopes, II, 37, 36. A sua sobole morientum sibi esse edoctus, Iasonem boves aratro jungere jubet, II, 39, 51. Dolum adv. Argonautas meditans a Venere fallitur, II, 40, 54. Redeuntes Argonautas cum exercitu persequitur; currum ejus regit Apsyrus; pugna commissa, Iphim interficit; postremo cladem patitur, II, 8, 6.
- Æetis regio**, IV, 202, 3.
- Ægæ**, insula maris Ægæi, IV, 465.
- Ægarum** in Eubœa vitis mirabilis, IV, 465.
- Ægeon** primus longa nave usus est, IV, 315, 5. A Neptuno demersus mari nomen dedit, IV, 368, 3. Confer Briareus.

Ægæum mare unde dictum, III, 594, 42; IV, 368, 3. 465, 2.

Ægeus, Pandionis f., II, 351, 12; quem convenit Medea, II, 13, 3. Ejus mors, IV, 550, 22.

Ægiale, Amorgi ins. urbs, III, 379, 47.

Ægialea, uxor Diomedis, quem exosa Argis expellendum curat, II, *præf. p.* VII, 2.

Ægialea ab Ægialo rege olim Peloponnesus vocata, IV, 540, 26.

Ægialus. V. Æbialis.

Ægidæ Thebani a Lacedæmoniis contra Amyclæenses auxilio advocantur. Dux eorum Timomachus, II, 127, 75.

Ægidius, magister militum in Gallia, Italiæ bellum minatur; a quo avertit eum cum Gothis dissidium, IV, 104, 30.

Ægienses Achaïæ Ætolos prælio navali vincunt; prædæ decimam Apollini dedicant; vanitatem eorum perstringit Pythia, II, 51, 17.

Ægimii poematis auctor laudatur, II, 9, 1.

Ægina e Jove mater Æaci, III, 33, 35, et Damocratæ, IV, 487, 4; e Marte mater Sinopes, II, 161, 186.

Ægina insula, olim Cænone, IV, 487, 1. Ejus incolæ antiquissimi cur sint Myrmidones vocati; ad cultiorem vitam adducuntur ab Æaco cum Peloponnesiis insulam frequentante, IV, 511, 17. Reipublicæ ibi mutatio, II, 138, 100. Æginetæ, III, 106, 2, a Lacedæmoniis adjuti, clade Athenienses in ins. transgressos afficiunt, II, 481, 50. Mercatorum turba, servorumque numerus ingens, II, 138, 100; 158, 174. In insulam venit Draco legislator, IV, 161, 20. Ibidem in Phidiadæ domo nascitur Plato, III, 580, 23. Æginetarum mensis Delphinus Apollini sacer, IV, 487, 5. Ex Ægina oriundi Philiscus et Polus, q. v.

Ægina locus quidam, in quem mater Homeri exposita est, II, 186, 274.

Ægipa, Æthiopiæ opp., IV, 351, 3.

Ægira, Ciliciæ urbs, III, 575, 16.

αἰγίς, i. e. θώραξ ap. Lacedæmonios, II, 381, 22.

Ægisthus, IV, 551, 25; Mycenarum rex cum Argivorum principibus Diomedem in judicium vocat, II, *præf. p.* VII, 2.

Ægisthus ab Oreste interfectus, III, 374, 33.

Ægium, urbs Achaïæ, IV, 346, 2. Ibi anser Amphilochem puerum amavit, II, 314, 36.

Ægospotamos. Ibi ante Atheniensium cladem lapis de cœlo decidit et trabs ignea conspecta est, II, 441, 5.

Ægyptus, Vulcani et Leucippes f., Aganippen filiam diis mactat; deinde se in flumen dejicit, cui nomen dat, III, 502, 2.

Ægyptus, Beli et Aeris (vel Sides, IV, 544, 15) filius, regnat annis 43, regionique ac fluvio nomen indidit, III, 642, 24. Ejus ex Euryrrhoe vel Euryopa liberi 50, III, 623, 59; IV, 432, 1. Num in Argolidem venerit, necne, III, 24, 3. Cf. Ammon.

Ægyptus, priscum Nili nomen, III, 502, 2; 642, 24.

Ægyptus et Ægyptii. — Dynastiæ deorum, semideorum, manium et heroum secundum fragmenta Manethonis Eusebiana, II, 526 sqq.; de iisdem fragmentum papyri Turinensis, II, 528; de iisdem ex rationibus Panodori, II, 529 sqq.; de iisdem sec. Excerpta Barbara, II, 533; sec. Vetus Chronicon, II, 534. De adoratione hujus Chronici, II, 535 sqq. Cf. quæ Joannes Antiochenus de iisdem rebus tradit, IV, 539, 21; 543, § 7 sqq. — *Dynastiæ regum mortalium* sec. Manethonem in Excerptis Barbaris, II, 537. Regum series Carnaciana et Tabula Abydena, II, 538. Dynastiæ mortalium sec. Manethonem Africani et Eusebii, comparato regum laterculo, qui

Eratostheni attribuitur, II, 539 sqq. — Dynastia I Thinitarum. De medica arte et anatomia scripsit Athothes; ad Cochomen pyramides exstruxit Uenephes; pestis in Ægypto sæviit sub Semempse, II, 539. 542. — Dynastia II Thinitarum. Terræ motus ad Bubastum. Apidis Mnevidis et hirci Mendesii cultus institutus. Nilus melle fluens, II, 542. — Dynastia tertia Memphitarum, sub qua Libyes deficiunt; de arte medica, de architectonica et de arte scribendi bene meruit Sosorthus rex, II, 544 sq. — Dynastia quarta Memphitarum. Sophis II maximam pyramidem, quam Cheopi Herodotus assignat, ædificat, II, 548. — Dyn. quinta Elephantinorum, II, 552. — Dyn. sexta Memphitarum. Nitocris tertiam pyramidem exstruit, II, 554. — Dyn. septima Memphitarum, II, 555. — Dyn. octava Memphitarum, II, 556. — Dyn. nona et decima Heracleopolitarum, II, 556. — Dyn. undecima Diospolitarum, II, 557. — Dyn. duodecima Diospolitarum. Hujus tertius rex Sesostris ille, qui novem annorum spatio Asiam et Europæ partem subegit. Ejus successor labyrinthum in Arsinoite nomo construxit, II 560. — Dyn. decima tertia Diospolitarum, II, 565. — Dyn. decima quarta Xoitarum, II, 566. — Dynastiæ XV-XVII, Pastorum tempora. Timao regnante ex oriente pastores in Ægyptum invadunt eamque devastant. Primus eorum rex Salatis Memphi regiam statuit; superiorem et inferiorem Ægyptum tributariam facit: fines Ægypti contra Assyrios munit; Avarim in Sethroite nomo militum castris frequentat. Ejus successores quot quisque annis regnaverint. *Hyksos* nominis origo (Pastores reges a Jacobo oriundi, IV, 555, 39). Bellum diuturnum inter pastores atque principes Thebæos. Tandem Tuthmosis rex (dynastiæ XVIII) eo hostes redigit, ut Ægypto excedant. Rationes diversæ quibus hæc historiæ pars apud Josephum, Africanum et Eusebium adornata sit, II, 566-572. — Regum Diospolitarum Dynastiæ duodevicesimæ et undevicesimæ rationes, II, 572-589. — Dyn. vicesima Diospolitarum, II, 589. — Dyn. vicesima prima Tanitarum, II, 590. — Dyn. vicesima secunda Bubastitarum, II, 590. — Dyn. vicesima tertia Tanitarum, II, 592. — Dyn. vicesima quarta Bocchoris Saitæ; agnus loquitur, II, 592. — Dyn. vicesima quinta Æthiopum, II, 593. — Dyn. vicesima sexta Saitarum, *ibid.* — Dyn. vicesima septima Persarum, II, 595. — Dyn. vicesima octava, Amyrtæus Saita, II, 596. — Dyn. vicesima nona Mendesium, II, 597. — Dyn. tricesima Sebennytarum, *ibid.* — Dyn. tricesima prima Persarum usque ad Alexandrum M., II, 597 sq. — Ægyptii omnium antiquissimi, primi scientiarum cultores, II, 13, 1; 331, 1; IV, 490, 5. Eorum de mundi elementis doctrina theologica, II, 388, 7; 614, 80; 615, 81; III, 496, 2. *Amun*, Ammon deus, quid sit, II, 389, 9. *Cneph* deus, III, 572. *Isis* eadem quæ *Ceres* Græcorum, II, 331, 2. *Besas* deus, II, 328. Suem soli et lunæ inimicissimum animal esse cur credant, II, 614, 79. Olim homines Junoni immolabant in Ilithyæ urbe; morem hunc antiquavit Ammosis rex, II, 615, 83; 84. Cf. de Ægyptiore *ἀνθρωποθυσία*, III, 500 *not.* Serpentum religio, III, 572. Cur scarabæos colant, III, 515, 29. Sacerdotum placita, III, 496, 3; et vitæ ratio, III, 497, 3; II, 389, 10; sacerdotes quibusnam cibus cur abstineant, II, 99, 7. Ægyptii Maneron cantilena celebrant, II, 313, 29; III, 14, 9. Nilo sacra faciunt et festum celebrant, IV, 320; *φίλοινοι* sunt, IV, 391. Ægyptiorum mores quidam, II, 380, 21; 180, 252; indoles et vitæ ratio in epistola ab Hadriano imp. describitur, III, 624, 65. Ægyptiæ cœnæ quænam vocentur, IV, 484, 1. Ægyptiorum Hermotymbies bellatores, II, 98, 1. Pyramides tyrannicæ potesta-

- tis documenta, II, 180, 252. De pyramidibus qui scripserint, II, 99, 9; scriptura hieroglyphica, IV, 660. Labyrinthus, in quo Serapidis statua smaragdea, III, 511, 8. Osymandiæ monumentum, II, 389, 12; $\chi\upsilon\phi\iota$ suffimentum, II, 616, 84. Ibides, III, 512, 10. Attagen, IV, 499, 17. Ex Ægypto sal Ammoniacus ad Persarum reges mittitur, II, 92, 15. Connarum arbor, IV, 289, 6. Ægypti rex Bacchus, II, 332, 6; pestis sub Semempse rege (dyn. I, 7), II, 539. Ægyptus a Ramesse — Ægypto (rege dyn. XVIII) nominata, II, 573. Ægypto præest Josephus, III, 216. Eam Æthiopes invadunt, Moysis temporibus, III, 221. Ægyptii, ut peste se liberarent, alienigenas ejecerunt, quorum pars in Græciam, Cadmo et Danao duce, pars in Judæam sub Mose duce migrarunt, II, 391, 13. Ægyptiorum pars, Apidis temporibus Ægypto ejecta in Palæstinam migrat, II, 119, 13. Sub Bocchori rege Judæi Ægyptum relinquunt, III, 334. Uaphres rex, Davidi æqualis, III, 225, 18. In Ægyptum Helena ab Alexandro abducitur, II, 470, 3; rex Palmanoth, III, 220, 14. Ægyptii in ordines a Sesostri distincti, II, 180, 252. Ii qui Psammetichum fugerunt, Esar oppidum in Æthiopia condunt, in eoque 300 annis habitaverunt, IV, 333, 2. Ægyptus a Nabucodonossore subacta, II, 507. Eam acquirit Axerdis sive Asordanus, IV, 282, 7. Eo venit Pythagoras, III, 279, 23, et Solon, II, 208, 1, 5. Quam ob causam Cambyzes in Ægyptum expeditionem suscepit, II, 91, 12. Ochum asinum appellarunt, quod Apim bovem mactaverat, II, 95, 30. Ægypti præfectus sub Alexandro M. Cleomenes, III, 668, 1. Reges inde a Ptolemæo I usque ad Cleopatram recensentur temporaque singulorum notantur, III, 719 sqq. Ægypti partem superiorem ad rebellionem contra Ptol. Philometorem excitat Dionysius Petosarapis, II, præf. p. X, 8 et 10. Alexandrini Ptolemæum Physconem exosi, fratrem ejus e Cipro insula revocant (164 a. C.), II, præf. XI, 11. Ægypti præfectus quantam pecuniæ summam muneris obtinendi causa Zenonis temporibus solverit, IV, 120, 12. — Ægypti nomi: Sebithridis, Sebennitis, Busiritis, Leontopolitis, Athribitis, Arsinoites, Xoites, Sethroites, quos vide. — Urbes: This, Napatæ, Ombi, Chenoboscia, Phagrorium, Psinaphus, Ancyropolis, Letupolis, Sethroe, Tentyris, Sais, Bubastus, Cyrtus, Cochome, Nisibis, Gynæcopolis, Tacompsus, Cessa, Leucothea, Heracleopolis, Panopolis, Niciu-come, Eleusis, quas vide.
- Ælanicus vel Leaniticus sinus, III, 476, 40.
- Ælanum vel Ailanum vel Æla, Arabiæ urbs, IV, 409, 2.
- Ælianus, Valentis dux, e Syedris Isaurus; ejus indoles, IV, 27, 36.
- Ælius Bassus, Pannoniæ præfectus sub M. Aurelio 167 p. C., IV, 186, 6.
- Ælius Dionysius, scriptor, IV, 398.
- Ælius Dius, historicus, IV, 397.
- L. Ælius Dorotheus libertus, e Bononia longævus, III, 609, 2.
- Æmiliani, qui in Mœsia purpuram sumpsit (254 p. C.), ad senatum literæ, IV, 193, 2.
- L. Æmilianus Ælianus consul (116 p. C.), II, 619, 38.
- Æmilius Paullus Pyrrhum Epirotam prælio vincit, IV, 372, 1.
- L. Æmilius Paullus in Asia legatis Heracleensium perhumaniter respondet, III, 539, 26. Perseum ad Pynam vincit, III, 702, 4. Ejus in victum clementia, IV, 558, 57.
- L. Æmilius consul (225 a. C.), II, 619, 38.
- T. Æmilius, Q. f., Rheginus longævus, III, 608, 29.
- Æmilius Censorinus, Segestæ urbis tyrannus, IV, 322, 9.
- Ænææ somnium, III, 92, 20. Oraculum eidem datum, III, 92, 21. Sacerdotii honoribus ab Alexandro privatus, Tro-
- jam Græcis prodit, II, 343, 4. Scamandrii et Ascanii pater, III, 70, 5. Euryleontis pater, III, 70, 8. Post Trojam captam cum Anchise et Agesta Dardanum abit, IV, 301. Astyanactem ab Antenore pulsum in regnum restituit, IV, 277, 2. Moritur in Berecynthia urbe; ad Nolon flumen sepultus jacet; ex ejus progenie Romus Romæ conditor, IV, 290, 8. In Thracia diem obit, IV, 423, 3. III, 69, 4. E Thracia in Arcadiam venit, ubi Orchomenum urbem et Nesum locum inhabitat, IV, 318, 3. E Mantinea urbe a Salio in Italiam deducitur, III, 126, 27. E Troja in Idam, hinc in Italiam proficiscitur, III, 244. Heleni vaticinio impulsus cum Roma Ascanii filia in Italiam abit, IV, 290, 8. Cum Ulysse e Molossia in Italiam transit, ibique Romam condit, II, 66, 8. Ejus adventus, IV, 435, 3; comes Saon Samothrax, IV, 372, 3. Laviniam condit et de filia nuncupat, III, 469, 2. E Tyrrhenia pater Romuli, avus Albæ, proavus Romi, IV, 297, 6. E Rome pater Romi et Romuli, IV, 366; IV, 70, 8. Cf. II, præf. p. VII, 2.
- Æneas, Cleomachidæ Thessalorum prætoris pater, III, 704, 2.
- Ænesidemus Tenius, historicus, IV, 286.
- Ænienes, II, 267, 73.
- Ænnum, Ægypti opp., pro quo alii Philoteram scribunt, ad sinum Arabicum, III, 477, 41.
- Ænus, mons Cephallenæ cum Jovis Ænii fano, II, 331, 4.
- Ænus, Thraciæ urbs ad Hebrum, III, 79, 5. Ænii, Parron et Heraclides, II, 154, 161.
- Æoles unde nomen habent? IV, 451, 8.
- Æoli tres, Hellenis f., Hippotæ et Melanippi f., Neptuni et Arnes f., III, 306, 26. Hellenis filius, IV, 390, 9; II, 363, 61; pater Cretei, IV, 390, 9; Arnæ, IV, 370, 7; Perimelæ, II, 387, 3; locastæ, II, 219, 25; Athamantis, III, 34, 37; Alcyones, IV, 514. — Æolus, Etruriæ rex, IV, 504, 1.
- Æolica insula, Hiera, II, 383, 4; ignivoma, IV, 290, 9.
- Æolida, Phylaceus, III, 31, 15.
- Æon, Colpiæ et Baau f., genuit Γένος et Γεναόν, sec. Phœnices, III, 565, 5.
- Æpytus (III), Cresphontis et Meropis f., infans insidias Messeniorum salvus evasit; postea ei perpetuæ cum iisdem discordiæ, III, 477, 39.
- Æquimelum, Romæ, unde dictum, II, præf. p. xxxvi.
- Aeria, sic olim Creta nominabatur, IV, 400, 3; et Libya, III, 238, 17; et Ægyptus, III, 639, 12.
- Aeria sive Potamitis, e Belo mater Ægypti, III, 642, 24.
- Aeropas I, Philippi I f., septimus Macedoniæ rex, 23 annis regnat, III, 690.
- Aeropas II (vel Archelaus), Orestis regis tutor, quem regno ejicit, III, 691.
- Aeropus, Emathionis f., Pieriæ rex, IV, 445.
- Æschines Chius medicus, IV, 7.
- Æschines Socraticus, II, 490, 3; aliorum dialogos pro suis venditavit, IV, 155, 3. Alia quædam ex ejus vita, *ibid.*
- Æschinis oratoris mater Empusa appellata, II, 493, 17. Ejus præceptores et orationis indoles. In lite, quæ ei cum Demosthene erat, vix absolutus, II, 493, 15.
- Æschrion, Mytilenæus poëta, Alexandri M. comes et amicus, IV, 462.
- Æschrion cum Cleopatra, Demetrii Nicatoris uxore, in Seleucia maritima erat, quo tempore Diodotus se Syriæ regem declaravit, II, præf. p. XIX, 25.
- Æschylus tertium histrionem primus introduxit, II, 247, 37. Periclitatus est, quod arcana mystica protulisse videbatur, II, 197 *not.* Sero statua honoratus, III, 170, 13. Ejus dictum, II, 48, 4; saltator Telestes, IV, 332, 11.
- Æsculapius, Apollinis et Arsinoes sive Coronidis f., ex

- Epione pater Podalirii et Machaonis, IV, 324, 22. III, 45, 41. Cabirorum frater, III, 569, 27. In Epidaurio fano mulierem, cui caput a sacerdotibus abscissum erat, sanitati restituit, II, 15, 8. Glaucum in vitam revocavit, II, 22, 2; item alios; quare fulmine ictus, IV, 479, 3; 506, 8; 508, 1. In Hagio Scythiae loco cultus, III, 232, 38. Aesculapius in Phoenicum mythologia, III, 568, 20. Aesepus in Troadis finibus, II, 65, 2, ad quem Lucullus Mithridatem clade affecit, III, 546, 40.
- Aesionis rhetoris de Demosthene iudicium, III, 50, 63.
- Aeson, Cretei et Tyrus f., ex Polymela vel Alcimedea pater Iasonis, cujus tutorem moriens constituit Peliam fratrem, III, 302, 3.
- Aesopus, pater Philyrae, quae nupsit Peneo, III, 285, 2.
- Aesopus Thrax, Xanthiservus, dein ab Idmone manumissus in Samo floruit, II, 215, 10, 5. Sanius vel Sardinianus vel Mesembrianus vel Cotyaeus, II, 16, 3, apud Samios inclaruit, II, 160, 178; quonam tempore, III, 29, 14. Sacrilegii reus necatur, II, 219, 22. Ejus anima in Patæcum transiit, III, 39, 10.
- Aesopus, Mithridatis anagnostes, qui de Helena scripsit, IV, 159, 11.
- Aesymnetæ, II, 172, 222, apud Cumanos, II, 163, 193. Pittacus apud Mytilenæos aesymneta, II, 158, 172.
- Aetes, genere Corinthius, Ephyræ filius, IV, 405, 4.
- Aetæ filius Panticapæum condit, IV, 3.
- Aeteta e muliere vir exstitit Laodiceæ, III, 619, 38.
- Aether ex Cenoë nympha Panem procreat, IV, 319, 5.
- Aetheria, Isoæmi uxor, a Palmatio rapitur, IV, 145, 1.
- Aethex, Jani filius, IV, 402.
- Aethiopia terra omnium prima formata, III, 583, 39. Aethiopes quonam sensu bifariam divisi ab Homero dicantur, III, 282. Aethiopes in Aegyptum irrumpunt, Moysis temporibus, III, 221. Memnonis mortem comperientes quid fecerint in Abydo urbe, II, 100 a. Eorum legislatores Mithras et Phlegyas, III, 583, 40. Aethiopes reges pro Solis filiis habent, nomina eorum non exhibent, matrem vero uniuscujusque Candacen appellant, IV, 351, 5. Aethiopes Ἀθῶνατοι reges creant pulcherrimos quosque, IV, 351, 3. Aliis canis rex est, III, 53, 76. Aethiopes in Aegypto reges dynastiae vicesimae quintae, II, 593, 543. Sub Theodosio II (447 p. C.) contra Romanos arma movent, IV, 76, 6. Eorum instituta quaedam, III, 463, 142. Tearcon Aethiops, II, 416, 20. Aethiopiae aves, sues, oves mirabiles, II, 89, 2; mantichora animal, III, 479, 49; smaragdi, III, 480, 63; nilium lapis, III, 480, 65; minium, III, 323, 11. Aethiopes Macrobiani, IV, 435, 3; Homeritæ, IV, 271; aliae gentes, IV, 476, 1 et 2; IV, 180. Psebo regio, II, 98, 4. Oppida eorum recensentur, III, 477; IV, 351, 1 sqq. Cf. praeterea v. Auxumis, Aue, Adulis, Pharsa.
- Aethlius, a quo οἱ ἀθηλαὶ nomen habent, IV, 539, 20.
- Aethlius Samius, historicus IV, 287.
- Aethra ex Troja a Thesidis repetita, III, 340, 19.
- Aethusa, mater Lini, III, 641, 20.
- Aetion, pater Cypseli, III, 391, 58.
- Aetites lapis, IV, 362, 6.
- Aetius, pater Carpilionis, IV, 81. Ejus foedus cum Attila initum, IV, 76, 7. Constantium scribam ad Attilam mittit, IV, 84. De Silvano, quem Attila exposcebat, legationem ad Hunnorum regem mittit, IV, 84 sq. Ei Attila dono misit Zerconem, IV, 92. Ipse Zerconem hunc dono dedit Aspari, IV, 96, 11. Bonifacium perdere studet, IV, 613, 196. In discordia Francorum auxilio advocatur, IV, 99, 16. Ejus bona sibi tradi postulat Genserichus, IV, 104, 30. A Valentiniano occiditur, IV, 614, 200 sq. Ejus res gestae praecipuae recensentur, *ib.*
- Aetius quidam a Zenone Isauriae praefectus, IV, 619, 211, 4.
- Aetna, Briarei f., IV, 381, 4. Caeli et Terrae f., IV, 296, 2. Oceani f., Vulcano Palicos peperit, III, 101, 7. Aetnae et Himari filius Gelon, II, 463, 6. — Aetna iudex sedet, Vulcano et Cerere de Siciliae possessione contendentibus, II, 84, 3.
- Aetnae montis, IV, 60, 15, cineres agros Catanenses fecundant, III, 286, 79. In eo Galatae fanum, II, 479, 43.
- Aetolia unde nomen habeat, II, 442, 8. In eam ex Euboea immigrant Curetes, IV, 315, 8; e Thessalia Pelasgi a Lapithis pulsi, II, 455, 11. Aetoli nonnisi sinistram pedem calceant, II, 187, 278. Eorum indoles, III, 192, 2. Ab Aegiensibus proelio vincuntur, II, 51, 17. Eorum cum Acarnanibus bellum; Polycritus Aetolarcha, III, 614, 31. Aetolorum gens Epei, II, 66, 5; Eurytanes, II, 147, 131. Aetoliae Ortygia, IV, 472, 2. Urbes: Pleuron, Calydon, Cures, q. v.
- Aetolus, Endymionis f., Apin interficit; quare in Aetoliam, quae ab ipso nominatur, fugit, ibique Pleuronem genuit, II, 442, 8.
- Aetosia ex urbe Pollia Palla longæva, III, 608, 29.
- Afranius Silo, centurio, in Severiani ducis tumultu sese jugulat, III, 652, 10.
- Africa unde dicta sit, III, 214, 7.
- Agaclytus, historicus, IV, 288.
- Agætes, Scytharum rex, filio Aetæ regionem concedit, in quo hic Panticapæum urbem condit, IV, 3.
- Agæus (vel Agræus), Temeni f., III, 376, 38.
- Agallias Corcyraeus, grammaticus, III, 638, 10.
- Agallis, meretrix Athen., IV, 410, 1.
- Agamede, praestigatrix et maga, III, 593, 37.
- Agamede, Macariae f., loco Lesbi ins. nomen dedit, III, 379, 48.
- Agamede, locus Lesbi prope Pyrrham urbem, III, 379, 48.
- Agamedes, Stymphali in Arcadia rex, ex Epicaste pater Trophonii et Cercyonis, architectus, fur, captus perit, III, 637, 6.
- Agamemnon e Chryseide gignit Chrysen, IV, 148, 11. Pygelis Dianæ Munychiae fanum consecrat, II, 21, 1. E Troja redux in Atticam appellit cum Palladio, quod tum rapuit Demophon. Quare ἐφετῶν ἐπὶ Παλλάδιῳ iudicium institutum, II, 107, 5. In Creta Lampen condit, IV, 364, 4. Ejus caedes, IV, 551, 25, quanam die perpetrata sit, III, 24, 2. Jupiter-Agamemnon apud Lacedaemonios, IV, 506, 10. Agamemnoni hermam Athenis posuerunt Achivi, IV, 450, 5.
- Agamestor, heros ap. Heracleotas, III, 201, 2.
- Aganippe ab Aegypto patre diis mactatur, III, 202, 2.
- Aganus, Alexandri et Helenae f., III, 340, 18.
- Agatharchides Cnidius, historicus, III, 190.
- Agatharchides Samius, historicus, III, 197.
- Agatharcho Simonides carmen scripsit, III, 72, 3.
- Agathe, Ligurum urbs, III, 573, 11.
- Agathiae historias continuavit Menander Protector, IV, 202, 1.
- Agatho Samius, historicus, IV, 291.
- Agathoclea, Ptolemæi II amasia, III, 187, 4.
- Agathoclea, CEnanthes f., Agathoclis soror, Ptolemæi IV pellex, Arsinoen reginam dolo interemit, IV, 558, 54. Curæ ejus committitur Ptolemæus V puer, II, *præf.* p. xxviii.
- Agathocles Cyzicenus vel Babylonius, historicus, IV, p. 288.
- Agathocles, e Cranone Thessalus, pater Lysimachi regis, III, 688, 4; 703, 1.
- Agathocles, Lysimachi (*ex Mecride*) filius, machinis Arsinoæ patri suspectus fit, ab eoque condemnatus manu Ptolemæi Cerauni occiditur, III, 532, 8. 698, 4.

- Agathocles Syracusanus, Sophronis poetæ pater, IV, 175, 60.
 Agathocles, Syr. tyrannus olim figulus, III, 330, 2; Boeotum poetam parodicum pellit, III, 129, 45. Quot annos natus obierit, II, 449, 6. Ejus frater Antander, II, 382.
 Agathocles, Ptolemæi Philopatoris minister, mortem regis et reginæ populo nuntiat; fictumque recitat testamentum, quo Ptolemæi (Epiphanis) pueri tutela ipsi et Sosibio committitur, II, *præf.* p. xxvii; odio apud multitudinem laborat; copias largitionibus sibi conciliat; puerum regem Cenanthe matri et Agathocleæ sorori suæ tradit; insignes viros, quibus diffidebat, amovere omnes studet; mercenarios in Græcia conscribendos curat, *ib.* p. xxviii; dignitates ac munera civitatis inter amicos suos distribuit; vita ejus luxuriosa; consiliis ejus sese opponit Tlepolemus, quem frustra Agathocles perdere studet, p. xxix sq. Agathocles humillimo loco natus, ac puer regisque pincerna humillima pati solitus, *ib.* p. XXX. Ejus affinis Nicon, *ibid.*
 Agathodæmon deus, rex Ægypti, II, 526, a. 530, 3.
 Agathonymus, scriptor, III, 292.
 Agathosthenes scriptor, IV, 294.
 Agathyllus poeta, Arcadicôn auctor, IV, 292.
 Agave, Penthei mater, IV, 545, 7.
 Agave virgo diis a Seleuco Nicatore immolata, IV, 469.
 Aghatanæ duæ, altera Mediæ, altera Syriæ, III, 644, 50.
 Agelus, Neptuni f., II, 50, 13.
 Agemon, Alcyones pater, pæane a Corinthiis celebratur, III, 137, 76.
 Agemon, Eleus, Ol. 177 olympionica, III, 606, 12.
 Agenor, Neptuni et Libyæ f., Tyrûs maritus, IV, 544, 15; pater Cadmi, III, 154, 28; Phinei, III, 302, 4; Phœnicis e Cassiepea, *ib.*; Cilicis et Europæ, IV, 544, 15; Sipyli e Dioxippe, IV, 379, 2.
 Agenor Argivus, IV, 361, 2.
 Agesarchus (*Samius vel Prienensis*), II, 336, 6.
 Agesarchus, pater Ptolemæi Megalopolitani, II, *præf.* p. xxviii; II, 66, 1.
 Agesidæ verna Alcman poeta, II, 209, 2, 2.
 Agesilaus, Themistoclis frater, III, 197.
 Agesilai Lacedæm. regis mores, II, 240, 17. Ejus uxor Cleora, filiæ Eupolia et Prolyta, II, 240, 17. Asiaticorum captivorum seorsim corpora, seorsim vestes divendit, III, 193, 6. Opem recusans efficit ut Tachos Ægypti regno excidat, IV, 441.
 Agesilaus, historicus, IV, 292.
 Agestas, Anchisæ cognatus, post Trojæ excidium Dardanum abit, IV, 301, 1.
 Agias Argivus, historicus, IV, 292.
 Agintheus, dux Romanorum in Illyrico sub Theodosio minore, IV, 78.
 Agis rex, Timææ maritus, cum qua rem habuit Alcibiades, I, 484, 63.
 Agis rex, III, 22, 1. Arato prœlium committere jubenti non obtemperat, IV, 350, 6.
 Aglaophon, Thasius pictor, primus Victoriam alatam fecit, III, 359, 15. Ejus opera duo, III, 160, 1. Polygnotti pater, III, 481, 71.
 Aglaosthenes, historicus, IV, 293.
 Aglaurus, Actæonis f., IV, 489, 2.
 Agnon, Theramenis pater, II, 126, 70.
 Agnus aureus Atrei, II, 41, 61.
 Agoce, opp. Æthiopiæ, III, 478, 42.
 Agon, nomen proprium, II, 487, 75.
 Agoranis in Gangem influit, II, 413, 18.
 ἄγοράνομοι, Athenis, II, 119, 43.
 Agra, regia Leanitarum ad sinum Arabicum, III, 476, 40.
 ἀγρατῆς γράσαι, Thesmothetarum jurisdictio, II, 116, 31.
 Agraulus, Atticæ demus, II, 619, 5.
 Agraulus, Cecropis f., cum sororibus Erichthonium cistæ inclusum servat, II, 22, 1.
 Agriæ, gens Pæoniæ, III, 642, 26.
 Agrianis præfectus Antipater, III, 668, 1.
 Agrigentum, III, 18, 3. Quinque sunt hujus nominis in Sicilia urbes, II, 480, 46. Agrigentini Geloorum coloni, IV, 342, 5. Eorum tyrannus Phalaris, et post hunc Alcander, deinde Alcámenes, II, 223, 37. De Phalari cf. II, 170, 213; de Empedocle, II, 170, 214. Agrigentinis contra Syracusanos auxiliatur Pythagoras, III, 41, 23. Ab Empedocle inducuntur, ut æqualitatem civilem amplectantur, III, 6, 22. Agrigentinorum nummi, II, 169, 211. Agrigento oriundi Philinus et Panthea, q. v.
 Agriopas, Ὀλυμπιονικῶν scriptor, IV, 407.
 Agrippa una cum Octavio educatus, eique conjunctissimus, III, 430, 7. Ejus fratrem in bello Africano captum libertati restituit Octavius apud Cæsarem pro eo intercedens, 430, 7. Apud eum in Ionia versantem Judæi queruntur de vexationibus, quibus obnoxii sint, III, 420, 92.
 Agrippina Claudium imp. necat, IV, 573, 89. Ejus mors, IV, 579, 90.
 Agroetas scriptor, IV, 294.
 Ἄγρος in Phœnicum theologia, III, 567, 8.
 Agrospi, Æthiopiæ opp., IV, 351, 3.
 Ἀγροῦρος vel Ἀγρότης in Phœnicum theologia, III, 567, 8.
 Agugo, opp. Æthiopiæ, III, 478, 42; IV, 351, 2.
 Ἀγυιεύς Apollo, IV, 388, 2.
 Ajax, Locrus, Oilei et Alcimaches vel Eriopes f., III, 153, 19; II, 42, 4. Ejus ara Byzantii, IV, 149, 16.
 Ajax, Telamonis et Peribœæ f., IV, 316, 3.
 Aides vel Aidoneus, Molossorum rex, IV, 547, 13; 538, 1. ἄϊκλον Lacedæmoniorum, III, 142, 86.
 Ala, equus, lingua Carica, IV, 311, 6.
 Alabanda, Cariæ urbs, olim Antiochia. Alia Alabanda urbs. Nominis etymologia, III, 644, 48. Alabandensis, Leo, II, 328.
 Alabandus, Euippi f., urbem condit, III, 646, 48.
 Alabastra, urbs Phrygiæ, III, 634, 13.
 Alaburium, urbs Syriæ, III, 643, 34.
 Alænus, Diomedis frater nothus, II, 371, 3.
 Alalcomenia, Ogygis filia, IV, 394, 3.
 Alamundarus senior, Sarazenorum princeps (*Almondar, Hircensium rex XVI, ap. Pocock. Spec. Hist.* p. 69), ad quem Nonnosus pater Abramus a Justino legatus mittitur, IV, 179. Pater Ambri, IV, 211, 216.
 Alamundarus junior, Sarazenorum regulus (*Almundar, Gassanensium rex XXVII, ap. Pocock. Spec. Hist.* p. 77), Romanorum partibus favens ab Ambro bello petitur (566 p. C.), IV, 225, 17.
 Alana, opp. Æthiopiæ, III, 478, 42.
 Alanorum dux Sarosius vel Sarodius (regnante Justiniano, 558), IV, 203, 4; 229, 22. Fortasse non diversus a Saroe duce, qui Armeniis contra Persas auxiliatur (572), IV, 271. Alani a Chosroe pecunia inducuntur, ut Zemarcho, Romanorum ad Turcos legato, per terram Alanicam proficiscenti insidias struant, IV, 273, 2. Alanorum legati de pace agunt cum Tiberio (576), IV, 244, 42. Alanus quidam sicarius, IV, 136. — Alania, IV, 229, 21. Alanus, Aspar, q. v.
 Alaparus, Babyloniorum rex ante diluvium, II, 499, 5.
 Alaparus, rex Chaldæorum ante diluvium, II, 499, 5; IV, 280, 1, 2.
 Alarichus per Thermopylas in Græciam irrumpit (396), IV, 43, 65. Quantas mercedes a Romanis acceperit, IV, 58. Romam capit, ibique Placidia Honorii sorore potitur, IV, 58. Roma capta, Attalo imperium tradit, IV,

58. Attalum imperio rursus exuit; Jovianum proscribit, IV, 60, 13. Placidiam reddi Honorio postulat Adaulphus. Non obtemperat Alarichus, IV, 61, 20; morbo defuncti successor Adaulphus, IV, 59, 10.
- ἄλᾶστωρ quid significet, IV, 498, 8.
- Alastor, Nelei f., III, 304, 19. Ei Harpalycen despondet Clymenus, IV, 390, 12.
- Alba, Romuli f., mater Romi, IV, 297, 6.
- Alba Longa ab Ascanio condita, III, 92, 21; 96, 1. Ibi Perseus in carcere vitam degit, III, 702, 11.
- Alba, postea Tiberis fluv., III, 92, 21.
- Albanorum rex Tarchetius, III, 203. Metius Fufetius a Tullo Hostilio victus, IV, 298, 1.
- Albani sedibus suis moti a Justinii ducibus ultra Cyrum fl. collocantur (576), IV, 242, 41.
- Albatia Sabina, e Parma longæva, III, 609, 1.
- Albini (*M. Nummii Albini, viri consularis sub Aureliano imp.*) morientis dictum, IV, 197, 10.
- Albinus, Romæ præfectus (414), IV, 62, 25.
- Alboinus, Longobardorum dux, Bajanum, Avarum ducem, contra Gepidas et Romanos excitat (568), IV, 230, 24. Justinii auxilium contra Gepidas petit frustra, IV, 231, 25.
- Albula, postea Tiberis, III, 96, 2.
- Albutius, Frontonis p., e Philippis Macedo, III, 609, 1.
- Alcæus, Persei et Andromedæ f., II, 28, 1.
- Alcæus poeta, Mytilenæorum exulum dux, Pittaci adversarius, II, 158, 171. 188, 297.
- Alcæus Sardianus a Mithridate interfectus, III, 314, 1.
- Alcamenes post Alcandrum Agrigenti tyrannus, II, 223, 37.
- Alcander, Trophonii filius, III, 637, 6.
- Alcander post Phalaridem Agrigenti tyrannus, II, 223, 37.
- Alcathous, Pelopis filius, Chrysippum Megaris cædit; leonem regionem vastantem interficit, IV, 390, 8. Pater Peribœæ Salaminiae, III, 33, 35; 316, 3.
- Alce meretrix, postea Pythagoras, II, 244, 30.
- Alcenor, Argivus, IV, 519, 3.
- Alcestis Iolci desponsata est, II, 476, 28.
- Alcetas, octavus Macedoniae rex, 23 annis regnat, III, 690, pater Amyntæ I, *ib.*; vini bibebat plurimum, III, 139, 79.
- Alcetas, historicus, IV, 295.
- Alcibiades Pronomum tibicinem magistrum habet, II, 486, 70; cur tibiis canere noluerit, III, 521, 9. Ejus mores et ingenium, III, 160, 1; calcei, *ib.* Anytum amat, II, 281, 31; a Socrate amatur, II, 79. Ejus decretum, III, 138, 78. In Siciliam navigans Eupolim demergendum curat, II, 483, 61. Salaminia navis ad reducendum eum emissa, II, 121, 49. Cum Timæa Agidis uxore rem habet, II, 484, 63. Ex exilio redit, II, 484. Iterum exulat, II, 357, 14.
- Alcidamantis præceptis usus Demosthenes, III, 49, 60.
- Alcimache, Ajacis mater, III, 153, 19.
- Alcimedea Esoni parit Iasonem, quem Centauro educandum tradit, III, 302, 3.
- Alcimus, Aretes maritus, III, 32, 24.
- Alcimus Sículus, historicus, IV, 296.
- Alcimus, locus in Attica, II, 353, 1.
- Alcippe, CEnomai f., uxor Eueni, mater Marpessæ, IV, 401, 5.
- Alcippe, Alciones f., IV, 422, 46.
- Alcisthenis Sybaritæ luxuria, III, 141, 85.
- Alcmæon, Amphiarai f., Eriphylen matrem interficit, III, 305, 23. Pater Laodamiæ, IV, 506, 3.
- Alcmæon Athen., Leobotæ pater, II, 619, 5.
- Alcmæon Crotoniata, Pythagoræ auditor. Ejus scripta, III, 581, 25.
- Alcmæonidæ templum Delphicum reædificant, II, 110, 17.
- Λυκόποδες, Hippiae tyranno et reliquis Pisistratidis bellum inferentes Lipsydrium muniunt, II, 110, 16.
- Alcmæonis, poema, II, 9, 3.
- Alcman poeta, Agesidæ verna, II, 209, 22. Ejus carmina, II, 626, 5.
- Alcmena soror Licymnii, III, 25, 6. Electryone patre interfecto, Argis se Thebas confert, ubi nupsit Amphitryoni Electryonis cædem uli, II, 28, 1. Concubitus pretium a Jove accipit carchesium, II, 29, 3. Cum Hercule Thebis Tirynthem proficiscitur, III, 369, 20.
- Alcon, Erechthei f., pater Phaleri et Chalciopes, cum filia ex Attica in Eubœam fugit, II, 462, 5.
- Alcyone Æoli vel Scironis f., IV, 514, Anthedoni Glaucum parit, III, 151, 12.
- Alcyone, Corinthia, Agemonis f., III, 137, 76.
- Alcyonei gigantis filiae septem, earumque nomina, IV, 422, 46.
- Alcyonii dii quot, IV, 422, 46.
- Ἀλέαια, ludi Arcadici, III, 123, 26.
- Aledrus, Acamantis f., pater Chytri, IV, 527, 10.
- Ἀλήϊον πεδῖον Lyciæ unde dictum, III, 303, 12; 236, 92.
- Aleta cantilena, II, 164, 197.
- Ἀλῆται sive Titanes in Phœnicum mythologia, III, 567, 8.
- Ἀλητήρ, Sicyonia et Ithacensis saltatio, II, 284, 50.
- Aletes Corinthio excidit; patriam recuperare studet; a bubulco glebam dono accipit, omen faustum, II, 487, 80.
- Alemanii in Germania, i. e. convenæ, colluvies, III, 662, 31.
- Aleuadae, III, 72, 1.
- Aleuas, Pyrrhi f.; sub eo Thessalia in 4 partes distributa, II, 151, 145. Simi pater, III, 72, 2. De ipso Simo v. II, 152, 150.
- Alexamenus Styreus vel Teius, primus dialogos scripsit, III, 579, 15; II, 187, 277.
- Alexander (Paris) ap. Menelaum, IV, 463; quando Helenam rapuerit, III, 503, 3; eam in Ægyptum abducit, II, 470, 3. Ex ea procreat Aganum, III, 340, 18.
- Alexandri amores, vitæque finis, III, 69, 1. Ejus ex CEnone filius Corythus, III, 69, 2.
- Alexander I rex Epiri a Tarentinis contra Barbaros auxilio arcessitur, II, 181, 255.
- Alexander I Amyntæ I filius, Macedoniae rex per 14 annos, Xerxis æqualis; filios habuit Perdiccam II et Amyntam, III, 691. Cimonem donis corrupisse putatur, ne in regnum suum arma moveret, II, 55, 4.
- Alexander II, Amyntæ II filius et successor, cui ipsi succedit Ptolemæus Alorites, III, 691.
- Alexandri III Magni stirps ab Oceano et Thetide repetita, III, 584, 49. Attali capiti calicem impegit; ad Illyrios fugit, III, 161, 5. Quando patri Philippo successerit, III, 691; 672, 4. Demagogos decem ab Atheniensibus sibi tradi poscit, II, 471, 9; 493, 16. Thebas evertit, III, 122, 25. In Asiam trajicienti auream coronam afferunt legati Romanorum, III, 538, 25. Quibusnam copiis instructus in Asiam trajecerit, II, 472, 10. Ab exulibus Heracleotis contra Dionysium Heracleæ tyrannum excitatur, III, 529, 4. Ad Ilium sacra faciens Bagoam, quem deperibat, publice exosculatus est, II, 241, 19. Puerum Iassensem a Delphino amatum Neptuni sacerdotio præfecit, IV, 422. Æneam sacerdotii honoribus arcet, II, 343, 4. Post Tyri expugnationem Pnytagoram donis cumulat, II, 472, 12. Judæos propter probitatem et fidem magni facit; Samaritidem regionem a tributo liberam esse jubet, II, 395, 15. Judæos aliquos Alexandriam transducit, III, 512, 15. Non attigit Cappadociam, II, 452, 1 a. Nulla eum convenit Amazo, II, 474, 18. Statiram ducit, Amastrim dat Cratæro, III,

- 529, 4. E Barsine Herculem genuit, III, 694, 697, 2. Oropium Sogdianæ præfectum constituit, III, 668, 1. Phradam in Drangis urbem Prophthasiam appellari jubet, III, 643, 32. Durines eversæ urbis incolas in Characem urbem, quam Alexandriam vocari jussit, transducit, III, 478, 44. Xylenopolim ad Indum condit, III, 476, sq. Currus quo corpus regis Alexandriam vectum est, II, 452, 1. Alexandri corporis fragrantia, II, 290, 84. Ejus in statua apud Coos ambrosia flos nascebatur, IV, 357, 6. Alexander honesti et decori observantissimus, IV, 357, 5. Ejus verecundia, III, 515, 26; temulentia, IV, 357, 4; convivia, II, 474, 20. III, 196, 16; 18. Persicis stolis utitur, II, 477, 31. Cf. de ejus fortuna moribusque, IV, 555, 40-42. Phocionem quomodo honorarit, II, 475, 23; Xenocrati phil. pecuniam mittit, IV, 171, 48. Ejus adulator Nicesias, IV, 414, 6; Anaxarchus, III, 164, 18; (Gergithius fictus assentator, II, 310, 25;) comes et amasius Æschrius, IV, 462. Ejus dictum III, 47, 49; in eum dictum Theocriti, II, 86.
- Alexander, Alexandri M. et Roxanes f., III, 694, 1; 668, 1; a Cassandro interfectus, III, 697, 2.
- Alexander, Crateri f., rex Eubœæ, maritus Nicææ, III, 71, 694; 703, 3; 697, 2.
- Alexander, Cassandri et Thessalonices f. natu minimus, Lysandram, Ptolémæi I filiam, uxorem ducit; coorto sibi bello cum Antipatro fratre majore, auxilio advocat Demetrium Poliorcelem, a quo occisus est (294), III, 695, 3; 698, 3.
- Alexander Achæi sen. filius, frater Laodices, quæ Antiochi Thei uxor erat; Sardes tenet; favet cœptis Antiochi Hieracis, III, 710, 8.
- Alexander filius Seleuci Callinici. V. *Seleucus Ceraunus*.
- Alexander Bala, juvenis Smyrnæus, qui Antiochi Epiphanis filium se dictitabat; ab Attalo II Zenophani traditur, qui e Cilicia eum tempore opportuno in Syriæ regnum duceret, II, præf. p. XII, 14. Exercitu mercenario et Ptolémæi Attalique copiis Demetrium Soterem vincit regnoque Syriæ potitur. Regni tempus. A Demetrio Nicatore, D. Soteris filio, ad Antiochiam victus et imperio ejectus est, III, 711, 15; 712, 16. Ejus filius Antiochus, III, 712, 17. Uxorem duxerat Cleopatram, Ptolémæi Philometoris filiam, quam deinde ademit ei Ptolémæus ac Demetrio Nicatori Syriam sibi armis vindicaturus despondet. Antiochenses ab eo deficiunt, auctore Hierace et Diodoto, II, præf. p. XVI, 19; prælio victus, Abas in Arabiam fugit, ad Dioclem, cui Antiochum f. tradiderat; ibi Heliadis et Casii prodicione interficitur, II, præf. p. XVI, 20. Diogenem peripateticum in honore habebat, III, 657. Tanquam filius ejus Alexander Zabina a Ptolémæo Physcone Demetrio Nicatori opponitur, III, 713, 20.
- Alexander Zabina, quasi Alex. Balæ filius, a Ptolémæo Physcone in Syriam mittitur, ut regnum sibi vindicaret. Demetrium Nicatorem prope Damascum vincit, III, 713, 20; IV, 524, 4.
- Alexander I (Ptolémæi VII filius junior, qui post fratrem Ptolémæum Soterem II una cum Cleopatra matre regnavit, 107-89), luxuria diffluens, III, 265, 37. Cf. Ptolémæus IX et X.
- Alexander, Hyrcani f., post Aristobulum fratrem rex Judæorum, a Ptolémæo Lathuro ad Jordanem victus, III, 322, 5. 414, 75.
- Alexander et Aristobulus, Herodis f., Antipatri fratris calumniis circumventi a patre capite plectuntur, III, 351 sq., 5.
- Alexander Severus filiam duxit Martiani; quem deinceps conspirantem interemit, filiamque ejus repudiavit, III, 673, 9. Sub hoc, ut videtur, Carpi stipendia sibi annua solvi postulabant, IV, 186, 8.
- Alexander, Placidia, Olybrii uxoris, procurator, a Zenone commendatus, IV, 120, 13; eundem Zeno Comitem rerum privatarum fecit, ibid. Cf. De rebus Alexandri Exc. ex Herodiani historia, IV, 593 sq.
- Alexander Cytherius, musicus, psalterium perfectius reddidit, III, 482, 77.
- Alexander Ephesius, ὁ λύχνος, hist. et geogr., III, 244.
- Alexander Polyhistor, III, 206.
- Alexander (?), Augusti præceptor, Apollonia in Pergamuna patriam redit, III, 435, 17.
- Alexander Argivus, Theodori p., III, 704, 2.
- Alexander, Thrasy Machi Thessali pater, III, 704, 2.
- Alexander, Demetrii f., Trianus e Bithynia, longævus, III, 609, 1.
- Alexandriæ urbis condendæ locus, quomodo Alexandro indicatus sit, II, 199, a. In recens conditam Judæos etiam congregavit Alexander M., II, 395, 15. Alexandria et Rhodus sub eodem meridiano sitæ, III, 286, 80. Alexandriæ phylæ, quibus Bacchica nomina dedit Ptolem. Philopator, III, 164, 21. Alexandrinorum seditionem dissolvit Horus (453), IV, 101, 22. Alexandrini Hypatiam Theonis phil. filiam discerpunt, III, 176, 87. Ἀλεξανδρεῖται, IV, 584, 52. Alexandrini Andron, Aristonicus, Bathyllus, Chæremon, Isidorus, Lysimachus, Nicanor, Nicander, Seleucus, Timagenes, q. v.
- Alexandria, Troadis urbs, IV, 385, 4. Ex ea Hegemon poeta et Hegesianax, q. v.
- Alexandria; sic ab Alexandro M. Charax urbs appellata est, III, 478, 44.
- Alexandria in Asia a Leonnato jussu Alexandri condita, III, 476, 39.
- Alexarchus, Cassandri regis frater, Uranopolim in Atho m. condit; etiam novorum vocabulorum architectus, III, 169, 5.
- Alexarchus historicus, IV, 298.
- Alexandrides (Anaxandrides) Delphus scriptor, III, 106. ad eum Polemonis epistola, III, 137, 76 a.
- Alexini philosophi Olympiæ commoratio, vitæque finis, III, 44, 35; IV, 156, 5.
- Alexinus dialecticus in Craterum Mac. carmen scripsit, III, 46, 42.
- Alexippus, Hippolochi p., III, 704, 2.
- Alexis, Epei frater, Elei filius, II, 189, 281.
- Alexis comicus primus parasitos in scenam produxit, III, 359, 17.
- Alexis Samius, historicus, IV, 299.
- Alimala, Lyciæ opp., IV, 133, 2.
- Alimus herba famem arcens, II, 33, 19; 40, 18.
- Alinda (s. Calynda), Cariæ opp., III, 234, 60.
- Aliphani in Italia puteus, IV, 437, 16.
- Alipsuri. V. Amilsuri.
- Alitemnorum, Libycæ gentis, mos, III, 463, 138.
- Allobroges, III, 645, 59.
- Allitrochades, Indorum rex, Sandrocotti f., ad quem Daimachus missus est, II, 423, 30; 440.
- Allovichus Gothus Eusebium præpositum Ravennæ fustibus necari jubet, IV, 60, 13; occiditur ipse, IV, 60, 14.
- Almelon vel Amelon, Babyloniorum rex antediluvianus, II, 499, 5.
- Almene (Armene?), urbs ad Pontum Euxinum, III, 598, 62.
- Alone, insula Cyzicena, IV, 392, 1.
- Alope, Locridis urbs, terræ motu læsa, IV, 381, 2.
- Alope, in Amazonum regione, postea Zelia, II, 339, 4; postea Lycia, ad Ephesum sita. Ejus mulieres cur sint Amazones vocatæ, IV, 512, 3.

- Alopecensis ex Antiochide tribu Aristides, II, 366, 14.
 Alorus, Chaldæorum rex ante diluvium, IV, 280, 1. II, 499, 5.
 Alpes olim Πιπαια ὄρη, dein Ὀλβία, postea Ἀλβία, III, 273, 48. Alpium longitudo, III, 323, 10. Ad Alpes habitant Hyperborei, III, 289, 90. Circa eas lacus, ad quem calthæ flores, III, 416, 82.
 Alphisibœa Baccho Medum parit, IV, 428, 3.
 Alpheus fluv., III, 44, 35; ad eum posita columna fœderis Lacedæmoniorum et Tegeatarum, II, 134, 90.
 Alpheus, pater Melanthiæ, II, 136, 95. Ex posteris ejus Althebias, II, 135, 94. Alpei et Dianæ ara Olympica, II, 36, 29.
 Alphinous, Hyperidis consobrinus, II, 50, 65.
 Althæa, Thestii f., mater Deianiræ, III, 165, 21.
 Althæis, tribus Alexandriæ, III, 165, 21.
 Althæmenes e Creta in Rhodum migrat, ubi templum Jovis Atabyrii condit; patrem Catreum, Cretensium regem, invitus occidit; præ mœrore moritur; post mortem Rhodius heros, III, 177.
 Althebias, ex Alpei posteris, qui viti cuidam nomen dedit, II, 135, 94.
 Altus, locus prope Thessalonice, IV, 509, 2.
 Alucius, Apiliutæ f., ex Interaniesia Lusitanus longævus, III, 609, 1. Docurii pater, *ib.*
 Alusias (*Lusias*), fluvius in Thuriorum regione, ubi νομφῶν Λουσιάδων antra, II, 372, 6.
 Alyattes Mermnada, Sadyattis pater, Alyattis avus, III, 396, 63.
 Alyattes, Sadyattis ex sorore filius, rex Lydorum, III, 396, 63; a Lyde patris sorore ad mitiores mores adducitur, IV, 530. Ejus indoles; Smyrnam expugnat, III, 396, 64. Caribus bellum infert, ad quam expeditionem Crœsus filius ex Adramyttio copias adducit, III, 397, 65. Pater Crœsi et Adramyti, II, 163, 191. Ad eum Corcyræos pueros castrandos mitti jussit Periander, III, 394, 60. IV, 396, 13. Alyattes Thraces colonos in Lydiam advocat, III, 413, 71.
 Alybe Homerica in Bithynia sita, III, 495, 45.
 Alybe vel Calpe, Herculis columna, III, 640, 16.
 Alybia, Athemii f., Recimeri uxor, IV, 617, 209.
 Alycus ad Aphidnas a Tyndaridis interfectus, IV, 427, 3.
 Alycus, locus agri Megarici, IV, 427, 3.
 Amadoco Seuthes insidias parat, II, 154, 161.
 Amalechius, oceanus septemtrionalis, II, 388, 6 a.
 Amalthea, Jovis nutrix, III, 156, 42.
 Amaltheæ cornu, locus prope Hipponium, a Gelone exstructus, II, 479, 41.
 Amammenes, rex Ægypti (dyn. XII), II, 557, 560.
 Amandra vicus, postea Iconium urbs, IV, 544, 18.
 Amantia in Illyria, v. Abantia, III, 30, 1.
 Amasea ad Pontum, IV, 134, 6; a Lucullo capitur, III, 555, 54.
 Amasias, Aramæi f., Gelamii pater, rex Armeniæ, IV, 285, 12.
 Amasis, rex Æg., IV, 552, 27; Inachi æqualis, Anarim excidit, III, 509, 2. Nitetidem ad Cyrum mittit, II, 91, 11.
 Amastrianus Myronianus scriptor, IV, 454.
 Amastriis Amazon, IV, 385, 9.
 Amastris, Oxathris f., ab Alexandro datur Cratero; hoc eam deserente, a Dionysio ducitur, Heracleæ tyranno, cui tres liberos peperit, cujusque post mortem regnum administrat, favente Antigono, et Lysimacho, qui uxorem ducit, et Sardes arcessit; ab hoc quoque deserta redit Heracleam, et Amastrim urbem in Paphlagonia condit, III, 529 sq., 4; IV, 385, 9. A filiis Clearcho et Oxathre mari suffocatur, III, 531, 5. Cædem ejus ulciscitur Lysimachus, 531, 6.
 Amastris, Paphlagoniæ urbs, ab Amastride Perside (sec. alios ab Am. Amazone), IV, 385, 9; III, 530, 4; urbem tenet Eumenes, qui eam Ariobarzani tradit, III, 535, 16; a Connacorige (post proditam Heracleam) occupatur; dein Triario ab eo traditur, III, 553, 52.
 Amata, Latini uxor; ejus mors, III, 93, 23.
 Amathus Cypri urbs, II, 472, 12. Amathusius Creon hist., IV, 371.
 Amaurus, pedibus claudus, rex Tenediorum, II, 213, 7, 2.
 Amazonum in Asia sedes, III, 315, 3. II, 21, 1. III, 204, 4. II, 339, 4. IV, 512, 3. Nominis etymologia, IV, 512, 3. Amazones ad Thermodontem a matribus generis seriem recensent, III, 597, 58. E Libya in Asiam transierunt; Atlanticum populum in Libya subegerunt; in Asia urbes condiderunt plurimas, II, 9, 9; ab iis dictæ: Ephesus, Anæa, Myrina, Cyme, Elæa in Bithynia, et Thiba ad Pontum, III, 597, 58. Aliarum Amazonum nomina sunt: Tralla, Isocratea, Palla, III, 597, 58, Sanape, II, 348, 2. Sub Eurypyle expeditionem suscipiunt contra Assyrios Mesopotamiæ, III, 595, 48. Contra ipsas expeditionem suscepit Hercules, III, 201, 4, qui regionem inter Mycalen et Pitane sitam iis concessit, II, 222, 34. Amazon dolo a Theseo abducta, II, 19, 1. Amazones contra Athenienses pugnant, Antiopen ad Thesei latus pugnantem occidunt, II, 32, 16. Expeditio in Atticam quo anno facta sit, III, 503, 3. Quæ de Amazone Alexandrum conveniente feruntur, ficta sunt, II, 474, 18; IV, 475, 4.
 Amazonium in Attica, Bœotia et Bithynia, III, 597, 58.
 Ambaron, Persarum castellum, quinque dierum itinere a Circesio distans, IV, 275, 4.
 Ambasum, urbs Phrygiæ, III, 233, 49.
 Ambatus, Docurii f., ex Interaniesia Lusitanus longævus, III, 609, 1.
 Ambracia, Phorbantis f., Mesoli uxor, mater Dexameni, II, 148, 135.
 Ambracia, Melanei f., Euryti soror, a qua urbs Ambracia nomen habet, IV, 344.
 Ambracia, Epiri urbs; de ejus possessione coram Cragaleo iudice disceptant Hercules, Apollo et Diana. Herculi urbs adjudicatur, IV, 343 sq. Ambraciotæ Apollini servatōri sacrificant, IV, 344. Ambraciotæ contra Epirotas bellum gerunt, quod adventu Sisiphidarum ad felicem exitum perducitur, IV, 344. Ambraciam coloniam deduxit Gorgas Cypseli frater (*filius*), IV, 344. Urbis tyranni Phalæcus, Phaylus, Periander; mutationes reipubl., II, 148, 136. Ambraciæ pars Dexamenæ, II, 148, 135. Ambraciota Epigonus, q. v.
 Ambrosia Hyas, III, 304, 19.
 Ambrosia flos, IV, 357, 6.
 Ambrus et Yezidus Caisi fratris Byzantium profecti præfecturam Arabicam administrant, IV, 179.
 Ambrus, Alamundari f., tributa sibi debita a Justiniano per Persas postulat (562), III, 216. IV, 211. 216. 220, 15; ad Justinum de stipendiis legatos mittit; nihil obtinet, IV, 223 sq. Camboso fratri jubet ut Alamundari Romanis addicti terram vastet, IV, 225, 17.
 Amegalarus, rex Chaldæorum ante diluvium, IV, 280, 2; II, 499, 5.
 Amelesagoras Atheniensis, Eleusinius, Chalcedonius, II, 21.
 Amempsinus, Babylon. rex antediluvianus, II, 499, 5. 6.
 Amenophis (Amenophthis), Æg. rex (dyn. XVIII, 3), II, 573, 50; (dyn. XVIII, 8) II, 573; (dyn. XVIII, 17) II, 573; (dyn. XIX, 3) in Æthiopiam fugit cum Setho filio, II, 580 sq. Amenophis, pater Ramesses, nocturnis

- terroribus ut se liberaret, homines impuros Ægypto pel-
lere statuit. At ipse ab impuris istis sub Mose et Josepho
ducibus pulsus in Æthiopiam fugit, relicta uxore gravida,
quæ Messenen peperit, qui cladis ultor patrem ex exilio
revocat, III, 495, 1. — Amenophis Tanita, rex Æg.
(dyn. XXI, 4), II, 590. — Amenophthis rex, Memnon
lapis, III, 522.
- Amensis. V. Amesses.
- Ameritæ. Vide Homeritæ.
- Amesses (Amensis), soror Amenophis, Æg. regina (dyn.
XVIII, 4), II, 573.
- Amestris Artaxerxis filia et uxor, II, 97, 7.
- Amida, munitissima Mesopotamiæ urbs, a Cabade Persa
capta, postmodo ab Anastasio restaurata, IV, 142, 6.
- Amilcar in Eryce Romanos obsidet, III, 90, 16.
- Amillarus, rex Chaldæorum, IV, 280, 1.
- Amilmarudachus, Nabocodrosori f., a Neriglisaro genero
occiditur, IV, 283, 8. 9.
- Amilsuri (*Alipsuri* Jorn.), gens barbara, quæ Hunnorum
metu ad Romanorum societatem confugit, IV, 71, 1.
- Aminei Thessaliæ vites suas in Italiam transtulerunt, II,
151, 146.
- Amisodarus, Cariæ dynasta, cujus filiam duxit Belleroph-
ontes, II, 43, 2.
- Amisus, II, 452, 1 *a.* Eo ad Mithridatem Heracleotæ fru-
mentum mittunt, III, 538, 24; urbs a Lucullo et Murena
obsessa, III, 606, 12; capta, III, 549, 45. Amiseni Hy-
psicrates et Tyrannion, q. v.
- Amitrochatis Indiæ regis ad Antiochum Soterem epistola,
IV, 421, 43.
- Ammanitæ a Davide subacti, III, 225, 18.
- Ammenemes vel Amenemes, Diospolita, rex Æg. (dyn.
XII, 6), II, 560; alius (dyn. XIX, 5), II, 581. Cf. reges
Æg. XXXII et XXXIII in serie Eratosthenica, II, 561.
- Ammenon vel Almelon, rex Chaldæorum, IV, 280, 1; II,
499, 5.
- Ammeres, Diospolita, rex Æg. (dyn. XII, 5), II, 560.
- Ammigus (s. Amingus), dux Francorum bellum contra
Romanos renovat (561), IV, 204, 8.
- Ammites fluv. ad Apolloniam Chalcidicam in Bolben influit,
IV, 420, 40.
- Ammon Juppiter, II, 166, 206. Ammon (*Amun*) quid
significet, II, 613, 75.
- Ammon pastor cum pecoribus ex Africa ad Liberum regem
in Ægyptum venit, a quo agrum Thebanum accepit. Rei
hujus memoria in forma qua Ammon effingitur, II, 332, 6.
— Ammon semideus, rex Ægypti, II, 531 *a.* — Ammon-
is oraculum Lacedæmonii adcunt, IV, 472.
- Ammon, geometra, IV, 67, 43.
- Ammon, Hipponici cognomen, II, 199 *b.*
- Ammonææ stelæ, quibus vetus de diis doctrina inscripta,
III, 564, 5.
- Ammonis insula in mari extero, IV, 443, 1.
- Ammoniacus sal ex Ægypto in Persiam mittitur, II, 92, 15.
- Ἀμμωνιάς, navis sacra Athen., II, 121, 49.
- Ἀμμωνίς vocatur Libya, III, 238, 17.
- Ammus, Cephallenia locus, II, 41, 64.
- Ammaces, v. Acamnaces, III, 337, 9.
- Amolbus, urbs Magnetum, IV, 346, 1.
- Amor deus. Ei Samii Eleutheria celebrant, IV, 406; sacra
ei faciunt Lacedæmonii et Cretenses, IV, 501, 7.
- Amorcesus Nocalius (*Amru 'l Kais*, pater Alamundari,
avus Ambri, Hierensium rex XVI, ap. Pocock. *Spec.
hist.* p. 69), e Persia profugus, partem Arabiæ Petrææ
et Jotaben insulam sibi subjicit regnumque ibi condit.
Fœdus cum Romanis initurus Petrum episcopum Sara-
cenorum ad Leonem imp. mittit, deinde ipse ad impera-
- tores venit, votique compos et honoribus affectus re-
vertitur (473), IV, 112, 1.
- Amorgus ins., III, 644, 44; ferax, II, 218, 19. Olim Pan-
cale et Psychia, et Carcesia; ejus urbes tres, III, 379, 47.
- Amos. V. Tuthmosis.
- Amosis, Saita, rex Æg. (dyn. XXVI, 8), II, 593.
- Amosis rex Æg. priscum in Ilithyæ urbe homines Junoni
maclandi morem sustulit, II, 615, 83.
- Ampeliotæ, Libyæ gens, donarium quale Delphos miserint,
III, 107, 4.
- Ἀμπελιῶτις γῆ quæ ad Seleuciam in Pieria effoditur, III,
277, 64.
- Ampelus, Cyrenaicæ regionis urbs, III, 295, 5. Amphia-
raus, III, 408, Argonauta, II, 17, 1; coactus contra The-
bas egrediens quid Alcmaëoni filio mandaverit, III, 305,
23; terra haustus, III, 337, 8; IV, 471.
- Ἀμφιαράου Διὸς ἱερόν, non longe ab Oropo situm, II, 256,
§ 6. III, 44, 36. Ara ad Byzantium, III, 149, 16.
- Amphicles, Chiorum tyrannus, IV, 431.
- Amphiclus, Eubæus ex Hestiae, post Cænopionem rex
Chii insulæ, II, 50, 13.
- Amphicrates Atheniensis, historicus, IV, 300.
- Amphictyon, Itoni p., III, 234, 53; IV, 339, 1.
- Amphictyone, Phthii f., Asterio parit Dotidem, III, 153, 21.
- Amphictyones Pythios ludos ob Pythonem interfectum in-
stituunt, II, 189, 282. Solonis auctoritate bellum Cir-
rhæis indicunt, II, 184, 265.
- Amphidamas, Arcas, Ereuthalionis pater, IV, 318, 2. Cle-
sonymi pater, III, 33, 35.
- Amphilochi, opp. Lusitaniæ, III, 301, 5.
- Amphilochus in Lusitania diem obit, III, 301, 5.
- Amphilochus puer, Olenius, ab ansere amatur, II, 314, 36.
- Amphilochus historicus, IV, 300.
- Amphilochus quidam, II, 318, 47.
- Amphimeni Coo cum Pindaro contentio fuit, II, 188, 297.
- Amphiphanes, Phegei f., II, 144, 115.
- Amphion et Zethus. Eorum historia sec. Cephalionem, III,
628. Quomodo Antiopam matrem liberaverint, III, 365,
14. Amphion ab Apolline lyra donatur, II, 196, 8, vel a
Musis, IV, 339, 2. Quomodo intelligenda sit fabula de la-
pidibus lyrae sonos secutis, IV, 539, 10. Homoloei p., III,
309, 2. Amphion et Zethus Ogygen ad Ogygias portas se-
pulcro condunt, III, 309, 2 *a.*
- Amphion Thespiensis historicus, IV, 301.
- Amphipolitæ, Chalcidensium colonis in urbem receptis,
plerique ab his ejecti sunt, I, 154, 160.
- Amphipoli a Perseo thesaurum conditum esse finxit Andri-
scus, II, præf. xiv, 16. Amphipolis a Taxile, Mithrida-
tis duce, capitur, III, 542, 32. Amphipolitæ: Zoilus,
Sarce, Dizas, Mantis, Cæpræzus, Philippus, q. v.
- Amphipolis, Syriæ urbs, III, 237, 99.
- Amphirysus sive Ambirysus, Thessaliæ fluvius, II, 7, 2.
- Ἀμφισθητήσεως δίκαι ad archontem regem pertinent, II,
114, 27 *b.*
- Ἀμφίσχοι quinam sint, III, 283, 70.
- Amphissa, Locridis urbs, unde dicta, II, 145, 120; ab
Adraemone condita, *ibid.*
- Amphithemis vel Garamas, Acacallidis f., IV, 295, 4; in
Libya gignit filios Adyrmachidem, Araraucelam, Byzam
(vel Asbytam), Machlyem, Macam, Psyllum, IV,
294, 1.
- Amphitres Leodamantem occidit, regnoque Mileti potitur;
a filiis Leodamantis, qui Assessum se receperant, victus
interficitur; filii ipsius fuga disperguntur, III, 388, 54.
- Amphitropensis demus Atticus, II, 620, 6.
- Amphitryo, Electryonis cædem ultus, Alcmene uxorem
ducit, II, 28, 1. Prædam inter socios dividit (in bello

- contra Teleboas gesto); sibi retinet poculum, II, 67, 1.
Pater Herculis, IV, 338, 2. Datum ei de Herculis futura gloria oraculum, III, 369, 20. Ejus bubulei, II, 29, 4.
Amra, Abracaadi f., IV, 547, 11. Pater Mosis et Aaronis, *ib.*
Amram, Clathi f., III, 217.
Amuhia (*Aroita*) Asdahagis Medi f., Nabucodrossori despondetur, IV, 282, 7.
Amulius, III, 74 sqq. 84 sqq. Ejus rex, III, 411, II, *præf. p. viii*, 6.
Amun, Ammon, ap. Ægyptios quid significet, II, 389, 9.
Amurius (C.) Tiro, e Cornelia urbe longævus, III, 608, 29.
Amus, Cariæ urbs, II, 234, 56.
Amuthartæus, rex Æg. XXXVII, sec. Eratosth., II, 565.
Amyre sive Cittia, Salaminis Cypriorum regis f., ejus sepulcrum, IV, 469.
Amyclæ, II, 627, 11. Amyclæus ager ab Heraclidis conceditur Philonomo, qui ex Lesbo colonos adducit, III, 375, 36. Amyclæensium contra Spartanos bellum, II, 127, 75.
Amyclas, Lacedæmonis f., Leucippi pater, III, 324, 22.
Amyclas et Clinias Pythagorei, Platonem impediverunt, ne commentarios Democriti combureret, II, 290, 83.
Ἀμύκλας in India, II, 424, 30; 423, 29.
Amycus, rex Bebrycum, a Polluce pugilatu victus, II, 19, 9; IV, 548, 15; a Mariandynis occisus, II, 39, 49.
Amycus (Amyci heroum), locus ad Propontidem, non longe ab Nymphæo Chalcedonio dissitus, IV, 304.
Amymones, Epiri gens, II, 462, 4.
Amynandri, Athamanum regis, filius Galactes, II, *præf. xviii*, 22.
Amyntæ, Thesprotiæ populus, II, 143, 134.
Amyntas I, Aeropi f., regnat 42 annis; succedit Alexander filius, III, 690; II, 152, 154.
Amyntas II Aridæi f., Amyntæ nepos, Alexandri I pronepos, post Archelaum II vel Aeropum II regnat annum unum; a Pausania ejectus mox redit regnatque annos sex; iterum ejectus iterumque restitutus regnat annos octodecim; succedit Alexander II filius, III, 691. Alter ejus filius Perdiccas III et Philippus II, *ibid.*
Amyntas filius Alexandri I, frater Perdiccæ II, pater Aridæi, privatam vitam egit, III, 591.
Amyntas ὁ μικρὸς a Derda, quem contumelia affecerat, insidiis appetitur, II, 153, 156.
Amyntas, Cratis f., Pierius, Thessalorum prætor (194 a. C.), III, 703, 2.
Amyntor, Pheretis f., Astydamiæ p., IV, 286.
Amynus in Phœnicum mythologia, III, 567, 8.
Amyrice (vel Amyrus) Thessaliæ urbs. Amyræi primum vocabantur Eordi, deinde Leleges et Centauri et Hippocentauri, II, 465, 5.
Amyrus. V. Amyrice.
Amyrtæus, Æg. rex XXIII sec. Eratosth., II, 558.
Amyrtæus, Saita, Æg. rex (dynast. XXVIII), II, 596.
Amystis in Gangem influit, II, 413, 18.
Amythaon, Cretei et Tyrus f., III, 302, 3; Melampodis pater, IV, 390, 9.
Amythaonidæ prudentia clari, III, 374, 33.
Amytis (*Amytis*? Amuhia, Euseb.), Astyagis, Mediæ satrapæ, filia, Nabucodrossori Chaldæo despondetur, II, 502, 12.
Amytis. V. Anutis
Anacampseros herba, III, 515, 30.
Anaceum Athen. a Polygnoto pictum, III, 481, 71.
Anacharsis, 7 sapp. unus, II, 244, 28. E Galactophagis Scythiis oriundus in Græciam venit, III, 460, 123. Quando Athenas ad Solonem venerit, II, 40, 16; IV, 502, 15. Mysonem convenit, IV, 502, 16.
Anacreon, III, 73, 8. Ejus ætas, II, 279, 23. Poeta in amando puero Polycratis rivalis, IV, 299, 2. Ejus inventum barbitum, III, 3, 5. Anacreontis locus a Posidonio explicatus, III, 277, 67.
Anactorium a Cypseli filio colonis frequentatum, III, 392, 58.
Anacyndaraxes, Sardanapalli pater, II, 180, 253.
Anacus tibicen, IV, 301.
Anadoma, Æthiopiæ opp., IV, 351, 1.
Anæa in Caria, Menelai poetæ patria, IV, 451, 9; ab Amazone dicta, III, 597, 58.
Anagæus (Hunnus), Turcarum dux, ad Bosporum castra habet (576), IV, 247, 43. Utigurorum præf., IV, 247.
Anagastes Ornigiscli f., Istri fl. custodiæ præfectus, IV, 108, 38. Gothorum manum ad deditionem adigit (467), IV, 108, 39. Ullibum (?) Scytham interfecit, IV, 616, 205. Rebellat (470), IV, 216, 206, 2.
Ἀναδείας χῶρος in Troade, II, 370, 21.
Anaitis, Venus Babyloniorum, II, 498, 2.
Anaitidis statuæ ab Artaxerxe Memnone dedicatæ, II, 509, 16.
Anancastes Rom. ad Turcos legatus, IV, 245.
Ananias, Oniæ f., dux sub Cleopatra regina, III, 491, 3.
Anaphes insulæ incolæ ob perdicum multitudinem emigrare coacti, IV, 421, 42.
Anapulus Byzantii, IV, 150, 22.
Anapus, Siciliæ fl., II, 373, 8.
Anastasius, ex Epidamno urbe ortus, post mortem Zenonis imp., uxore ejus Ariadne atque regno potitur, IV, 141, 5. Longinum, Zenonis fratrem, in Isauriam amandat, IV, 141, 5. Isaurorum rebellionem per Joannem Scytham restinguit, IV, 141, 6. Arabes Scenitas, qui vicinas Rom. imp. provincias depopulabantur, per duces suos clade affligit adeo ut pacem petant, IV, 142, 6. Contra Persas, qui rupto fœdere Armeniam invaserant, duces mittit Ariobindum, Patricium, Hypatem, Appionem, IV, 142, 6 et 7. Avum Nonnosi ad Aretham Sarcenorum Chindenorum principem mittit (c. an. 498), IV, 179. — Ejus rerum publicarum administratio, IV, 621, 215 sq.
Anatha sive Tyrus, in Euphrate castellum, III, 590, 22.
Anatole, Indiæ mons, ad Gangem, unde nomen habeat, II, 441, 4 a.
Anatolius magister, Juliani in exp. Persica comes, IV, 5.
Anatolius ad Attilam legatus mittitur, cum quo pacis conditiones componit, IV, 74, 5; iterum a Theodosio ad Attilam una cum Nomo mittitur (449), IV, 97, 13 et 14 613, 198.
Anaxagoras philos., IV, 101, 6. Calliade archonte Athenis philosophari cœpit (480), II, 362, 2; septem sapientibus annumeratur, IV, 48, 8. Ejus sententia de Homeri carminum argumento, III, 581, 26; de luna, II, 30, 9; de aerolithis, II, 441, 5. Anaxagoras a Democrito reprehensus, III, 582, 33. Ejus accusatores, defensores et condemnatio, III, 163, 14; 43, 31; 243, 141; discipulus Themistocles, II, 53, 1; et Metrodorus Lampsacenus, III, 581, 26. Anaxagoræ cum Sosibio contentio fuit, II, 188, 297.
Anaxander, Thebanorum in Thermopylis dux, IV, 338, 3.
Anaxandrides. V. Alexandrides.
Anaxarchus Eudæmonicus, Alexandri M. adulator, III, 164, 18. Ejus luxuria, II, 308, 14; dictum, IV, 159, 10.
Anaxibia in India Solis amorem fugit, II, 441, 4 a.
Anaxicrates, archon Athen., III, 170, 9.
Anaxicrates, historicus, IV, 301.
Anaxilas, Rheginorum tyrannus, II, 173, 228; Olympicis ludis rheda victor, Græcos convivio excipit. Epiniciu ei scripsit Simonides, II, 219, 25. Post victoriam Olympi-

- cam, monetis rhedam et leporem insculpsit, II, 173, 228 *a*.
- Anaxilaus medicus, II, 84 *b*.
- Anaximander Lampsacenus, II, 67, 3.
- Anaximander Milesius, II, 5, 1; gnōmonem et horoscopia invenit, III, 581, 27.
- Anaximander Milesius junior, historicus, II, 67 *a*.
- Anaximenis contra Phrynen oratio Euthiæ tribui solet, II, 354, 5; III, 51, 67; maledicus scriptor, II, 84 *b*. In eum Theocriti Chii dicerium, II, 86 *b*. Archiæ Thuri magister, II, 368, 18.
- Anazarba, Ciliciæ opp., patria Asclepiadis hist., III, 306.
- Ancaeus, Arcadiæ mons, IV, 318, 2.
- Ancaeus, Lycurgi et Antinoes vel Antiopes f., apud Arcades colitur, II, 133, 89; IV, 336.
- Ancaeus, Neptuni et Astypalææ f., in Samo agriculturam exercens, quomodo mortuus sit, II, 159, 176. Samii rex, II, 215, 10.
- Anchemolus, Rheeti f.; ejus facinus, III, 231, 28.
- Anchiale, Iapeli f., a qua urbs cognominis; mater Cydni, a quo fluvius, III, 486, 1; 188, 11.
- Anchiale vel Anthilene (?) Apollini Oaxem parit, IV, 476, 1.
- Anchiale urbs ab Anchiale condita, III, 188, 11; vel a Sardanapallo, II, 305, 5.
- Anchialeus fluv. ad Anchialen urbem, III, 487, 1.
- Anchialus Parin educavit, III, 303, 11.
- Anchialus in Thracia a Gothis vastata, III, 681, 22.
- Anchimolus Lacedæmonius contra Pisistratidas missus repellitur, II, 110, 17.
- Anchimolus philosophus, strenuus aquæ potator, IV, 418, 24.
- Anchises. V. Æneas.
- Anchitus Pausaniæ Geloi pater, III, 163, 12.
- Ancilia Saliorum, III, 469, 8.
- Ancon, γλυκὺς ἀγκών, Sardibus locus dicitur ubi servi Lydorum cum filiabus dominorum ab Omphale inclusi sunt, II, 305, 6; 310, 22.
- Ancyra, Galatiæ urbs, unde nomen nacta sit, IV, 312, 13; a Trogmis condita, III, 536, 19. Ibi turbas excitat Marcianus sub Zenone, IV, 137, 1.
- Ancyropolis, Ægypti opp., III, 238, 112.
- Andania, Messeniæ urbs, III, 574, 14.
- Andanis, fluv. Carmaniæ, III, 476, 39.
- Andatis, Æthiopie opp., IV, 351, 3.
- Andigan, Hormisdæ regis legatus, de pace ineunda cum Zacharia, Tiberii legato, confabulatur. Ejus dolus (580), IV, 260 sqq., 60.
- Andocides propter hermas truncatos in iudicium vocatus absolvitur, II, 75, 1. Andocidis herma, II, 483, 62.
- Andonoballus Herulus apud Claudium imp., IV, 196, 9.
- Andræmon Amphissam in Locride condidit, II, 145, 120.
- Ἀνδρία Cretensium, II, 131, 88 *a*.
- Andria, urbs Elidis, IV, 509, patria Teupali, *ib*.
- Andriscus, qui se Persei filium dictitabat, a Demetrio Sotere Romam ablegatur. Ex custodia aufugiens Miletum venit. Quamnam de se fabulam finxerit, et quomodo pervenerit, ut haud parvis subsidiis instructus paternum quod dicebat regnum recuperare tēntaverit, II, *præf.* XIII sq., 16. Assumpto Philippi nomine, per unum annum regno Macedoniæ potitur. Captus vinctus Romam traducitur, III, 702, 13. Cf. Pseudophilippus.
- Andriscus, historicus, IV, 302.
- Andro, unus e 400 viris contra Antiphontem decretum scripsit, II, 621, 10.
- Andro ab Eucle Rhodio pugilatu in Olympia victus, II, 183, 264.
- Andro, Ephesius, Teius, Halicarnassensis, Alexandrinus, historici, II, 346; alii, *ibid.* not.
- Androcalis, opp. Æthiopie, III, 478, 42.
- Androclus servus, ejusque leo, III, 510, 5.
- Androcottus Phryx, vir mollitie diffluens, III, 152, 14.
- Androcydes Pythagoreus, περί συμβόλων Ἰνθαγορείων scripsit, II, 279, 23; III, 6, 19.
- Androcydes, Cyzicenus pictor, φιλιχθὺς, Scyllam pingit, III, 134, 66.
- Androdamas Rheginus Chalcidensibus Thraciis leges scripsit, II, 153, 159.
- Androetas Tenedius scriptor, IV, 304.
- Androgeon, Minois f., sub Eurygyæ nomine ludis honoratur ap. Athenienses, II, 22, 3; IV, 539, 16.
- Androgyni Libyæ, IV, 352; II, 179, 249. Cf. III, 618, 35; 619, 36; 37, 38, 39.
- Andromache et Hector parentes Scamandrii, III, 373, 29. Neoptolemo tres filios parit, III, 338.
- Andromachus Carrhenus Crassum Parthis prodit; facinoris pœnas dat, III, 418, 88.
- Andromatis in Gangem influit, II, 413, 18.
- Andromeda, Perseo parit filios quattuor, II, 28, 1. Cf. IV, 544, 18; rupi circa Jopen affixa, III, 325, 27.
- Andronicus Alypius, scriptor, IV, 304.
- Androsthene, Idalii f., Gyrtonius, Thessalorum prætor, (187 a. C.), III, 704, 2.
- Anebus, Babii f., Arbeli (vel Chaali) pater, IV, 284, 11; 285, 12.
- Anementus, animal in cosmogonia Chaldaica, IV, 280, 1.
- Anetussa, Libyæ opp., III, 239, 133.
- Anganes, ab Elesbaa Homeritis præficitur, IV, 178.
- Angares, Astyagis cantor, Cyri consilia Astyagi inter canendum subindicat, II, 90, 7.
- Angues in Troglodytide, III, 16, 20.
- Anguillæ Lethonis fluvii, III, 186, 2; Copaidis, III, 192, 1.
- Angurus mons ad Istrum fl., IV, 519, 3.
- Anicetus, Herculis et Megaræ f., IV, 350, 5.
- Anippe, Nili f., Neptuno parit Busirin, IV, 291, 2.
- Anima. De ea Dicæarchi sententia, II, 265.
- Anio, Italiæ fluvius, unde dictus, III, 230, 26.
- Annedotus bellua et semideus ap. Chaldaeos, IV, 280, 1; II, 499, 5 *b*.
- Annius, Tuscorum rex, III, 230, 26.
- Annuli cur in digito qui est minimo proximus gerantur, III, 511, 7.
- Annus magnus. De eo variorum sententiæ, IV, 317.
- Anobret in mythologia Phœnicum, II, 570, 4.
- Anochus, Madianis f., III, 214, 7.
- Anadaphus, rex Chaldaeorum ante diluvium, IV, 280, 1.
- Anolinus, præfectus prætorio Maximini imp., interficitur, III, 673, 13.
- Anopyhis, rex Æg. decimus ap. Eratosth. II, 545.
- Antæ ad Avares, qui agros ipsorum vastabant, legatum miserunt Mezamerum, quem Avares occidunt (c. an. 560), IV, 204, 6.
- Antæa, Præti uxor, Bellerophontis amplexus petit; repulsam ferens, Bellerophontem ficta accusatione ulciscitur, III, 303, 12.
- Antæus Tingi sepultus; ossa ejus effossa vidit Sertorius. Cum Antæi uxore Hercules gignit Sophacem, III, 471, 19. De Antæa fabula explicatur, IV, 539, 13.
- Antagoræ poetæ dictum in castris Antigoni Gonatæ, IV, 416, 15.
- Antalcidas, Leontis f., Lacedæmonius; probrosæ Græcis pacis auctor; summopere ab Artaxerxe honoratur, II, 94, 28; 296, 11.

- Antander**, Syracusanus, Agathoclis frater, et rerum ejus scriptor, II, 382.
- Antandrus** urbs sub Ida sita, olim Edonis et Cimmeris ab incolis appellata, II, 162, 190.
- Antenor** Græcis Trojam prodit, III, 244. Astyanactem e regno pellit; contra Antenorem vero prospere rem gerit Æneas, IV, 277, 2. Antenor in Italiam trajecit. Ejus comes Opsicelas, III, 301, 5.
- Antenor Promnesum** Cephalleniae tyrannum occidit, ipseque princeps a populo creatur, II, 222, 32.
- Antenor**, historicus, IV, 305.
- Antenoridarum** collis in Cyrene, III, 337, 9.
- Anthana**, Laconiae opp., III, 644, 43.
- Anthea**, Argolidis urbs, III, 574, 15.
- Antheas** Lindius; ejus mores et poemata, IV, 477, 2.
- Anthedon**, Glauci pater, III, 151, 12.
- Anthedon**. Via Thebis eo ducens; ubi situs, forum; agrorum proventus; incolarum studia, figuræ, ungues; de origine eorum traditio, II, 259, 23. Anthedon, πλεονεξίας sedes, II, 240, 25. Anthedonia vitis ab Antho nominata, II, 135, 94. Anthedonia Myrtis poetria, III, 78, 44.
- Anthedonia**, vetus Calauriae ins. nomen, II, 136, 95.
- Anthemion** Atheniensis, Anyti pater, II, 281, 31 a.
- Anthemius** ad imperium evectus, IV, 109, 40. Pater Marciani et Procopii, IV, 137, 140, 3. Ex ejus ærario magna pars pecuniae a Leone in bellum contra Vandalos impensæ fluxit, IV, 137, 2. In Romanum patricium injuste animadvertens, Recimerum generum a se alienavit, IV, 617, 207. Hinc seditio, bellumque, in quo Gundubaldi manu imp. interficitur, IV, 617, 209; 119, 10.
- Anthemocritus**, Aristomachi tyr. parasitus, III, 193, 5.
- Anthemoisia**, Lyci fluvii f., Dascyli uxor, Lyci regis mater, II, 39, 49.
- Anthemusa**, priscum Sami ins. nomen, II, 159, 175.
- Athens**, Laconiae urbs, III, 30, 8.
- Anthi** gens Arcadica, III, 11, 33.
- Anthimus** melicus, ut Theudericho favens, a Zenone in exilium agitur (478), IV, 120, 11.
- Antium**, urbs Italiae, III, 661, 22.
- Antho**, Amulii f., III, 75, 2.
- Anthropophagi** supra Borysthenem, IV, 435, 1.
- Anthus**, a quo Anthedonia vitis vocatur, II, 135, 94; Hyperetis frater, in Calauria sedem fixit, quæ inde Anthedonia vocata; infans raptus, a fratre investigatur, II, 136, 95.
- Anthes**, Neptuni f., a Cleomene interfectus, III, 30, 8.
- Antheus** Halicarnassensis, obses versatus apud Phobum Milesiorum regem, cujus uxor Cleobæa ob contemptum amorem necat Anthemum, II, 164, 199.
- Antia** in Italia unde dicta sit, IV, 527, 6.
- Anticlea**, III, 19, 2. Ulyssis mater, III, 101, not. II, 147, 130.
- Anticles**, Theocriti f., II, 86, not.
- Anticlides** Lacedæmonius, Leonis pater, III, 122, 22.
- Anticondylenses** in Bœotia, III, 337, 1.
- Anticrates** Laco Epaminondam occidit; ab eo genus ducunt Machæiones Spartani, II, 192, 3.
- Anticyra**, Phocidis urbs, IV, 381, 3.
- Antigenes** ante Calliam archon Athenis, II, 248, 42.
- Antigenes** archon (407), II, 351, 14.
- Antigenides** Thebanus tibicen, II, 286, 60. Alcibiadis magister, III, 521, 9.
- Antigona**, Eurytionis f., Peleo Polydorum parit, IV, 506, 3.
- Antigoniam** evertit, incolas Antiochiam transducit Seleucus Nicator, IV, 506, 3.
- Ἀντιγονιάς**, navis sacra Athen., II, 121, 49.
- Ἀντιγονίς**, poculi genus, III, 133, 57.
- Antigonus**, Philippi f., quam sit provinciam nactus post mortem Alexandri, III, 694, 668, 1. Cyprum oppugnanti auxiliatur Dionysius Heracleæ tyrannus, III, 529, 4.
- Antigonus** filiorum hujus Dionysii curam habet, *ibid.*
- Theocritum** Chium, ob dicteria in regem jactata, interficit, II, 87, a. Demonem amat, III, 168, 4; 67, 4; Oxythemidem occidit, III, 168, 4. Contra Seleucum et Lysimachum pugnans occidit vitæ anno octogesimo primo, II, 453, 4; quot annis in Asia regnaverit, III, 706, 1.
- Antigonus** Gonatas, Demetrii Poliorcetes et Philæ, Antipatro natæ, filius, Gonis in Thessalia educatus, Macedoniae regnum quot annos tenuerit, III, 700, 8. 696, 8. 703, 1. E Græcia in Macedoniam properat contra Ptolemæum Ceraunum; proelio navali victus redit in Bœotiam, III, 534, 13. Post necem Ptolemæi Cerauni Macedoniae regnum occupat, III, 534, 14. Menedemi Eretriensis discipulus; Gallos ad Lysimachiam vincit; ad regem Menedemus se confert, III, 44, 36. Antigonus contra Pyrrhum bellum gerit, locisque nonnullis ei cedere cogitur, III, 703, 1. Contra Antigonum bellum parat Antiochus Soter, III, 535, 18. In castris Antigoni Antagoras poeta, IV, 416, 15. Antigonus, inter tutores filiorum Nicomedis Bithyni, III, 537, 22. Zenonem Cittiensem magni facit, IV, 165, 30. Persæum stoicum Corintho præficit, III, 48, 52. Ejus frater Demetrius ὁ καλὸς qui Cyrenen abiit; filius et in regno successor Demetrius, III, 709, 1.
- Antigonus** Doson (*Phuscus* macedonice), Demetrii Pulchri et Olympiadis Larissææ filius, post mortem regis Demetrii II uxorem ejus Chryseidem ducit, et tutor Philippi V regnum Macedoniae administrat per annos novem, III, 701, 10. 696, 10. Ab Arato in Græciam vocatur, III, 23, 4. Achæis auxilians Cleomenem Spartanum vicit, Spartanosque libertate donavit, III, 703, 1. Ejus magister Euphrantus, III, 19.
- Antigonus** historicus, IV, 305.
- Antigonus** Judæorum rex ab Antonio securi percussus, III, 494, 15.
- Ἀντιγραφεὺς** in rep. Athen., II, 113, 25.
- Antileo** Chalcidensium tyrannus, II, 142, 108.
- Antileo**, Hipparinum amasium ulciscens, Archelaum Heracleotarum tyrannum occidit; ipse a satellitibus tyranni truncatur; statua ei posita, II, 298, 16.
- Antileo** historicus, IV, 306.
- Antilibanus** mons unde dictus, III, 566, 7.
- Antilochus** historicus, IV, 306.
- Antilochus** Lemnius, Socratis adversarius, II, 187, 279.
- Antilochus** poeta, II, 485, 65.
- Antimachus**, Thrasyanoris f., Deiphontis p., III, 376, 38.
- Antimachus** Dyspontius, Ol. 4. olympionica, III, 605, 4.
- Antimachus** poeta, Stesimbroti Thasii discipulus, II, 52 a. Lyden amasiam carmine elegiaco cecinit, II, 316, 42. Carmine Lysandrum celebrante ab Nicerato superatur, II, 485, 65. Platonis de Antimacho judicium, *ib.* Antimachi de Homeri patria sententia, II, 58, 18.
- Antimachus** quidam historicus, IV, 306.
- Antimenes**, Nelei f., III, 304, 19.
- Antimenides** Mytilenæorum exulum dux, II, 158, 172. Eum Pittaco contentio fuit, II, 188, 297.
- Antinoe** Lycurgo parit Ancaum et Epiochum, IV, 336.
- Antinous**, e Bithynio Bithynus, Adriani deliciæ; ejus in Ægypto nex, III, 585.
- Antiochiæ** ad Daphnen in Syria origines, IV, 468, 4. III, 276, 59. IV, 469. Sæpenumero urbs terræ motibus quasata, IV, 469. Antiochenses ab Hierace et Diodoto excitati ab Alexandro Bala deficiunt, ac Ptolemæo Philometori

- regnum offerunt, II, *præf.* xvi, 19. Antiochenses contra Antiochum Asiaticum rebellantes et vi repressi, Philippum, Philippi Grypi f., in regnum reducere instituunt, II, *præf.* xxiv, 34. Antiochiæ Euphorio sepultus, III, 71. Antiochenses ludos Olympicos a Pisæis redimunt, regnante Claudio, IV, 270. Urbis episcopus Calandion, IV, 136, b; et Gregorius, IV, 272, 1. Regnante Justiniano urbs a Persis capta, IV, 207, 11.
- Antiochia; sic Charax urbs ab Antiocho V appellata est, III, 478, 44.
- Antiochia aliquando dicta est Alabanda Cariæ urbs, III, 644, 48.
- Antiochia ad Mæandrum. Ibi androgynus natus, III, 618, 35.
- Antiochianus, belli Parthici scriptor, III, 649, 13.
- Antiochis, tribus Athen., II, 366, 14. III, 117, 7. Ejus pagi Thoræ, Crioa, Colonus, II, 356, 15.
- Antiochus, sub Alcibiade classis dux, a Lysandro vincitur, II, 351, 14.
- Antiochus Soter, Seleuci Nicanoris et Apames Persidis filius, quot annis regnaverit; ex Stratonice, Demetrii Poliorcetis f., procreat Antiochum Theum, Stratonicen Demetrii III regis Mac. uxorem, Apamen Magæ uxorem, III, 707, 5. Cf. IV, 558, 55. Initio regni Patroclum ducem cum Hermogene legato in citeriora Tauri mittit; per eum cum Heraclensibus foedus init; in Bithynia autem (a Zipete) clade afficitur, III, 534, 15. Deinde expeditionem contra Nicomedem Bithyniæ regem instituit, III, 535, 16. 18. 20. Eodem tempore contra Antigonom Gonatam bellum parat, *ibid.* Gallos vincit, III, 71. Amitrochati, Indiæ regi, caricas et vinum mittit, IV, 420, 43. Sostrati tibi-cinis filios corporis custodibus adscripsit, IV, 416, 13. Ejus (vel Antiochi II) parasitus Sostratus, III, 310, 7.
- Antiochus II Theus, Antiochi Soteris et Stratonices f., III, 707, 5. Ejus tempora; decessit Ephesi; e Laodice pater Seleuci Callinici, Antiochi Hieracis, Stratonices, quam Ariarathes duxit, et alterius filiæ, quæ nupsit Mithridati, III, 707, 6. Byzantinis bellum infert, sed quum hosti auxiliarentur Heracleotarum naves, a cœpto destitit (c. 258), III, 538, 23. Ejus præfectus in Parthia Pheracles occiditur, Parthique in libertatem se vindicant, III, 586, 1. Magni facit Herodotum logomimum, et Arche-laum saltatorem, IV, 416, 13. Ejus amasius Themiso, IV, 488, 2.
- Antiochus Hierax, Antiochi Thei et Laodices f.; ejus contra Seleucum Callinicum fratrem natu majorem bella, ceteraque historia, III, 708 - 710.
- Antiochus III Magnus, Seleuci Callinici f., frater Seleuci Cerauni, pater Seleuci Philopatoris et Antiochi Epiphanis; regni tempus; nex, III, 711, 12. Ad eum Agathocles, Ptolemæi V Epiphanis tutor, Pelopem legatum mittit de servando foedere et societate, II, *præf.* p. xxviii. Cleopatram filiam uxorem dedit Ptolemæo Epiphani (193), III, 720, 2 not. Gazam obsidet; Scopam Ætolum, Ptolemæi Epiphanis ducem, ad Panium montem in Cœlesyria vincit. De eo prælio Zenonis historici errores, III, 180 sq. Hannibale consiliario utitur; deinde eum suspectum habuit, III, 98, 6. Ab eo deficit in Armenia Artaxias, II, *præf.* p. x, 9. Cum Xerxe Armenio foedus et cognationem contrahit, IV, 557, 53. Apud Thermopylas ab Acilio Glabrione victus Elateam fugit; hinc Ephesum trajecit. Futuri ejus casus prodigio nuntiantur, III, 616, 32. Inter duces ejus Buplagus Syrus, qui ad Thermopylas cecidit, *ib.* Antiochus a Romanis in Asia debellatus, II, 539, 26. Scriptores in ejus aula versantes, II, 68 sqq.
- Antiochus IV Epiphanes, Antiochi Magni f., Seleuci Philopatoris frater, quamdiu regnaverit; pater Antiochi Eupato-ris, III, 711, 14. Ptolemæi Philometoris pueri duces inter Pelusium et montem Cassium prælio vincit; Memphim adscendit; Ptolemæi rebus se providere dicens Ægyptum sibi subjugavit, III, 720, 2 not. IV, 558, 57. Judæorum templum exspoliavit, III, 322, 3. 414, 73. 256, 14. Artaxiam imperata facere cogit (an. 165), II, *præf.* p. x, 9. Antiochiæ fontem vino miscuit, IV, 425, 6. Ejus luxuria, III, 186, 1. Pro filio ejus Attali machinatione venditur juvenis quidam, cui Alexandri (*Balæ*) nomen inditum, II, *præf.* p. xii, 14. III, 657.
- Antiochus V Eupator, Antiochi Epiphanis f., rex Syriæ, duos annos regnat, III, 711, 14. Facie simillimus erat Alexandro cuidam, juveni Smyrnæo, II, *præf.* p. xii, 4. Ejus tutor Lysias, quem interfecit Demetrius Soter, III, 711, 15. Antiochus Characem Mediæ urbem Antiochiam appellavit, III, 478, 44.
- Antiochus VI, Alexandri Balæ f., III, 712, 17; quem infantem pater apud Dioclem Abarum in Arabia principem deposuerat, II, *præf.* xvi, 20. Puer apud Iamblichum in Arabia degit, unde in regnum eum reducere instituit Diodotus, II, *præf.* xvii, 21. In regnum reductus postea ab eodem Diodoto interficitur, II, *præf.* xix, 25. Diogenem Babylonium peripateticum suffocari jussit, III, 657, 1.
- Antiochus VII Sidetes, Demetrii Soteris f., Demetrii Nicatoris frater, Sidæ educatus, post captum ab Arsace fratrem regno Syriæ potitus regnat annis novem. Judæos debellavit, mœnia Hierosolym. evertit. In expeditione Parthica occumbit; filius ejus Seleucus ab Arsace capitur, III, 712, 18; IV, 561, 66. Tryphonem in Doro urbe obsidet, III, 644, 40. Hierosolyma oppugnat, III, 256, 14. In expeditione Parthica Indaten, Parthorum ducem, ad Lycum fluv. vincit; comitatur eum Hyrcanus, III, 414, 74. Præter Seleucum, quem cepit Arsaces, quattuor habuit liberos, filias duas, quibus Laodices nomen, filios, Antiochum mature extinctum, et alterum Antiochum cui Cyziceni cognomen, III, 713, 19. Ejus luxuria et violentia, III, 257, 17. 258, 20.
- Antiochus, Antiochi Sidetis f., mature extinctus, III, 713, 19; frater Antiochi Cyziceni, III, 713, 19.
- Antiochus VIII Grypus sive Philometor, Demetrii Nicatorio (*et Cleopatraz*) f., fratri Seleuco in regno succedit; Alexandrum Zabinam debellat, undecim annis regno potitus, adventante Antiocho Cyziceno, potestate abdicata Aspendum se confert, III, 714, 21. Mox reversus una cum Ant. Cyziceno regnat usque ad mortem, III, 714, 22. Ejus uxor Tryphæna, Ptolemæi VIII filia, III, 716, 27. Filii quinque: Seleucus, Philippus, Antiochus major, Antiochus minor, Demetrius Eucarrus, III, 715, 23, 25 *ibique not.* Heracleonem Beroensem ad summas dignitates provehit; sed pæne ab eo esset regno ejectus, III, 265, 36. Ejus parasitus Apollonius, III, 264, 33. Ludos Daphnenses celebrat splendidissime, III, 263, 31.
- Antiochus IX Cyzicenus, Antiochi Sidetis f., apud Craterum eunuchum educatur; terrore Demetrii Nicatoris Cyzicum fugit, III, 713, 19. Postmodum in Syriam reversus primum solus regnat, deinde una cum Antiocho Grypo, postea, defuncto Grypo, iterum solus usque dum prælio contra Seleucum Ant. Grypi filium victus se ipse interimit, III, 714, 22 et 23. Filius ejus Antiochus Eusebes, III, 715, 24.
- Antiochus X Eusebes, Antiochi Cyziceni f., Seleucum, Antiochi Grypi filium, ad Mopsuestiam in Cilicia, et deinde fratrem ejus Antiochum debellat, III, 715, 24, 25. Cum tertio Antiochi Grypi filio Philippo de regno certat; uterque partem Syriæ obtinet; tandem superatus Antiochus ad Parthos confugit, III, 715, 26. (Idem

- ab Alexandrinis invitatus, ut in Ægyptum se conferat, ibique regnum cum filia Ptolemæi Dionysi capessat, morbo impeditus diem obit, 716, 26.) Ejus e Selene filius Antiochus Asiaticus, III, 716, 26 *not.*
- Antiochus XI major et Philippus, Antiochi Grypi (*et Tryphænæ Ptolemæo VIII natæ*) filii gemini; cum Antiocho Eusebe de regno certant; Antiochus praelium committens in Orontem fluvium cum equo delapsus perit, III, 715, 25.
- Antiochus XII minor, Dionysus, Antiochi Grypi f., III, 715, 25 *not.*
- Antiochus Asiaticus, clade accepta, contemnitur; Antiochensium rebellionem comprimit; contra Philippum, Philippi Grypi f., cui regnum tradere adversarii volebant, Sampsigeramum advocat; is vero dolo Antiochum interfecit, II, *præf.* xxiv, 34.
- Antiochus XIII Asiaticus, Antiochi Eusebis et Selenes filius, a Pompeio regnum Syriæ repetens repulsam tulit; ab Alexandrinis, ut in Ægyptum se conferat, invitatus, morbo præventus perit, III, 716, 26.
- Antiope, Æetæ mater, IV, 397, 1.
- Antiope, Lycurgi uxor, Ancæi mater, II, 133, 89.
- Antiope, Nycteo natæ, historia, III, 618, 6. III, 366, 14. Theseo Hippolytum parit, III, 305, 24. Attrectationem Soloentis Atheniensis repellit et Theseo denuntiat, II, 345, 8.
- Antipas, Herodis f., tetrarcha ab Augusto constituitur, III, 354, 5.
- Antipater Macedo, Iollæ f.; ejus scripta, II, 338. Summa ejus ap. Philippum regem auctoritas, IV, 357, 3. Macedoniæ, Græciæ, Illyriis, Triballis, Agrianis præficitur, III, 668, 1. Cum Cassandro f. regnum Aridæi et Alexandri administrat, III, 694. Oratores Athen. condemnatos et fuga dilapsos per Archiam investigat, II, 367, 18. Himeræum, Demetrii Phalerei fratrem, interficit, IV, 358, 10. Ejus filia Phila, III, 529, 4; et Eurydice, quam duxit Ptolemæus Lagi, III, 699, 5. Ejus frugalitas; ejus convictu utitur Polydorus Teius medicus, IV, 357, 7; II, 85 *b.*
- Antipater, Cassandri filius, III, 694. 697, 3. 703, 1. Thesalonicens matrem interimit; ad Lysimachum, cujus filiam Eurydicen duxerat, confugit; a Lysimacho neci traditur, III, 695, 3. 698, 3. *cf.* 703, 1.
- Antipater, Philippi filius, Antipatri nepos, Meleagro in regno Macedoniæ succedit; 45 diebus post a Sosthene pulsus est, quia ductando exercitui contra Gallos impar erat, III, 699, 6. Etesias appellatur, *ibid.* Postea recuperare regnum studet, 699, 7. 700, 8.
- Antipater, e Tio Bithynus, Chrestes p., III, 609, 1.
- Antipater, Nicolai Damasceni p., III, 348.
- Antipater, Herodis f.; institutum de eo iudicium, III, 423 sq., 25; II, 351, 55.
- Antipater, archon Athen. (45 p. C.), III, 618, 35.
- Antiphellus, Lyciæ urbs, III, 235, 80. IV, 479, 4.
- Antiphemus Rhodius, Laci frater, et Entimus Cretenses Gelam condunt, IV, 342, 5. 349. III, 29, 1.
- Antiphon prodigiorum interpret, Socratis adversarius, II, 187, 279.
- Antiphontem (contra) decretum scripsit Andron, II, 621, 10.
- Antissa, Macarei f., a qua dicta urbs Lesbi, III, 574, 16.
- Antissa, Lesbi urbs, II, 574, 16. Antissæi Chios exules, quos in urbem receperant, vi ejiciunt, II, 158, 173. Antissæa in regione Orphei caput jacet; ibi suavior est cantus lusciniarum, IV, 458, 8.
- Antissa, una ex Cycladibus ins., III, 574, 16.
- Antissa, Indiæ urbs, II, 444, 2.
- Antissa, urbs Indica, III, 574, 16.
- Antisthenis Socratici de Alcibiade dictum, III, 160, 1; aliud ejusdem dictum, II, 299, 20. Antisthenes in ludis Isthmiis, III, 45, 33. Primus pallium duplicavit, III, 5, 15; IV, 503, 19. Ejus placita, IV, 158, 7.
- Antisthenes Meleagridis auctor, III, 79, 6.
- Antisthenes Rhodius historicus; alius Ephesius; alius Heracliteus, III, 182.
- Antistichus (L.) Soterichus, libertus, e Ravenna longævus, III, 610, 3.
- Antistius (L.) Vetus, consul (116 p. C.), III, 619, 38.
- Anton, Philisti amator; ejus facinus, II, 142, 107.
- Antonia Secunda, Publii f., e Velia longæva, III, 609, 1.
- Antonini Pii mors, III, 662, 29; indoles, IV, 581, 115.
- Antoninus Heliogabalus, patruus Alexandri Severi, III, 673, 9. De ejus historia v. IV, 592, 137.
- Antonius Caracalla. V. Caracalla.
- Antoninia in honorem Antonini Caracallæ vocatur Byzantium, IV, 153, 38.
- Antoninianæ thermæ Romæ, IV, 67, 43.
- Antonius, Perpennæ in Sertorium conspirantis socius, II, *præf.* xxiv, 32.
- Antonius, Cæsaris collega, III, 443, 22; apud Cleopatram, III, 326; cui Chalcidem in Syria attribuit, III, 724, 9.
- Antigonum Judæorum regem securi feriri jussi, III, 494, 15. Consul quæ post necem Cæsaris Romæ gesserit, III, 448 sqq.
- Antonius (M.), Lucii f., e Placentia urbe longævus, III, 608, 29.
- Antonius (T.) e Parma longævus, III, 609, 2.
- Antonius (T.) e Rhegio longævus, III, 608, 29.
- Antro Coratius, Sabinus, III, 470, 12.
- Antyllus excæcatus oculorum usum recuperavit, III, 323, 17.
- Antyllus, Quintus, jubente C. Graccho, cujus familiaris erat, in Capitolio trucidatur, II, *præf.* xxi, 27.
- Anubis semideus, rex Ægypti, II, 531 *a.*
- Anutis (*potius* : *Amytis*), Xerxis (*Artaxerxis*) soror, Bagazi (*Megabyzi*) uxor, mulier formosissima, et intemperantissima, II, 93, 21.
- Anytus, Alcibiadis familiaris, III, 160, 1. In rep. Athen. corrumpeudorum judiciorum auctor, II, 127, 72. Socratem accusavit, III, 43, 32. Rogationem fecit, ut Herodoto qui historias suas Athenis legerat, decem darentur talenta, II, 360, 1.
- Aornum in Adiabene orificium, quod aves supervolare non valent, IV, 294, 7.
- Apachnas (*Pachnan*), in Ægypto rex, II, 567 sqq.
- Apame Persis, Seleuci Nicanoris uxor, mater Antiochi Soteris, III, 707, 5. Ab ea urbs nomen habet, IV, 470.
- Apame, Antiochi Soteris et Stratonices filia, uxor Magæ, III, 717, 5.
- Apame, Prusiæ uxor, III, 51, 72.
- Apameorum bellum cum Larissæis, III, 253, 5. Apamea urbs, III, 276, 59, olim Mazabda vicus; opus Seleuci Nicatoris, IV, 469. Terræ motu quassata tempore Mithridatis, III, 416, 80. Ejus episcopus Conon Isaurus (sub Anastasio), IV, 141, 6. Urbs ab Adaarmane, Chosrois duce, capta, incensa, cives in servitutem abducti, IV, 275, 4. In ea urbe Euphorion sepultus, III, 71. Apamenses: Tryphon, Posidonius, Numerius, q. v.
- Apamea Bithyniæ, olim Myrlea, quam a Philippo V accepit Prusias Ziellæ f., qui nomen ei ab uxore Apame indidit, III, 51, 72. A Triario in bello Mithridatico capitur, III, 547, 41.
- Apamea in Media urbs, III, 308, 4.
- Apappus, Æg. rex XX sec. Eratosth., II, 554.
- Apatura, urbs non longe a Phanagoria, IV, 247.

Apaturiorum festi origo, IV, 539, 19.
 Apaturius Gallus, interfector Seleuci Cerauni, Syriae regis, III, 711, 11.
 Apellæi (?), III, 106, 2.
 Apelles, Melanopis f., pater Mæonis et Dii, II, 66, 10. III, 641, 20.
 Apelles pictor, III, 516, 31. Artis descendæ causa Sicyonem se confert, III, 120, 17.
 Apelles vel Apollas Ponticus historicus, IV, 307.
 Appellico Teius, civis Atheniensis adscriptitius, Aristotelis et reliquorum peripateticorum libros emendo et furando corradit; ex Metroo plebiscita et senatus consulta surripiens in furto deprehenditur; capitis periculum fuga evadit; postea tamen redire ei licet; ab Athenione in Delum mittitur; sed ab Orbio Rom. prætore clade affectus vix fuga evadit, III, 269 sq.
 Ἀπὴνης certamina Olympica, III, 122, 21; ἀπὴνη vocabuli origo, III, 122, 21.
 Apes chalcoides in Creta, IV, 305, 1.
 Apesas heros, et Apesantus mons Argolidis, II, 30, 9.
 Ἀπαμῶται, servorum genus ap. Cretenses, IV, 399, 2.
 Apharban Narsæi ad Galerium legatus (297), IV, 188, 13. 189, 14.
 Aphareus, pater Idæ, IV, 401, 5.
 Aphareus, Hippiae e Plathane filius, ab Isocrate adoptatus, II, 50 b, *not.*
 Aphetæ, II, 295, 7.
 Aphidas vel Amphidamas Arcas, Ereuthalionis pater, IV, 318, 2.
 Aphidas, Oxyntæ filius legitimus, a Thymœte occiditur, III, 386, 50.
 Aphidnæ a Tyndaridis captæ, II, 470, 3. III, 118, 10. IV, 427, 3.
 Aphormium, in Thespiensium ditione navale, unde Argo profecta, IV, 307.
 Aphas, Abraami f., III, 214, 7.
 Aphrodisias, Ciliciæ urbs, III, 256, 89. IV, 533, 5. Hinc oriundus Apollonius historicus, q. v.
 Aphrodisias insula, III, 100, 3. IV, 477, 3.
 Aphrodisium, portus Athen., IV, 430, 4.
 Aphrodisius, ab Seleuco I procurator missus in Phrygiæ oppida et quæ Ponto adjacent, III, 533, 11.
 Aphumon, castellum Armeniæ in confiniis Romanorum et Persarum, IV, 255. 257.
 Aphytaeorum institutum, II, 153, 158. 223, 29.
 Apicius, homo luxuriosissimus, Rutilio auctor exilii, III, 265, 37.
 Apii corona lugubris, II, 486, 74.
 Apilocarium oppidum, III, 609, 1.
 Apion Oasita, scriptor, III, 506.
 Apion, prætorio in Oriente præf., dux Anastasii contra Cabadem Persam, IV, 142, 7.
 Apis, Phoronei f., III, 119, 13, a quo Apia olim Peloponnesus dicebatur, III, 374, 32. Ab Ætolo interfectus, II, 442, 8. Argivorum rex, Memphim condit; ab Ægyptiis Sarapis vocatur, IV, 327, 1.
 Apis taurus defunctus et in σορόν depositus appellatur *Sorapis*, quod abiit in *Sarapis*, II, 380, 20. Ei Cenephren templum consecrat; III, 222. Notæ bovis et maculæ, II, 99, 8. Apis bos Eudoxi pallium lambit, II, 579, 16. Eum Ochus mactavit, II, 95, 30.
 Ἀποδέχται, κωλακρέται, II, 122, 50.
 Apollo idem est cum Baccho numen, II, 190, 284. Apollines quattuor, II, 190, 283. Apollo ubi natus sit, IV, 495, 14. A Jove interfectus sepelitur, III, 152, 16. Infans Pythonem occidit, II, 318, 46. Admeto servit, III, 304, 16; 107, 5; statis temporibus ad Hyperboreos venit; quo-

modo apud eos deus colatur, II, 387, 2, 4. Apollo Hyperboreus cognominatus est a Crotoniatis Pythagoras, II, 175, 233 b. Calauriam dat Neptuno, qui Pytho dat Apollini, III, 31, 18. Ei Parnassus sacer, II, 190, 284. Apollo omnes Niobes liberos interficit, IV, 351. Ejus templum Delphicum, II, 50, 13; templum Pagasæ in Thessalia a Trophonio exstructum, II, 198 a. Ei Hyacinthia celebrant hedera coronati, II, 190, 284. Apollo et Neptunus murum exstruunt Oileo, II, 42, 4. Quomodo orta sit fabula de Apolline Trojam muris cingente, II, 32, 18. Cum Neptuno mœnia Byzantii exstruit, IV, 148, 12. Apollo πατρώος ap. Athenienses inde ab Ionis temporibus cultus, II, 105, 1; 115, 30. Apollinis parasi ap. Acharnenses, III, 138. Apollo Δαρναῖος Thebanorum, III, 628, 4. Ἀκτιος in Acarnania, II, 197 b. Cum Hercule et Diana de Ambraciæ urbis possessione certat; Ambraciotæ Πυθίῳ σωτῆρι sacra faciunt, IV, 344. Ὀψοφάγος ap. Eleos, III, 135, 70. Apollinis et Mercurii ara Olympica, II, 36, 29. Apollo Arcas, Sileni f., Νόμιος, II, 133, 89. Τετράχειρ et τετράωτος apud Lacedæmonios, II, 627, 11. Apollinis τοῦ γενέτορος in Delo ara, in qua victimas mactare nefas est; in ea sacrificat Pythagoras, II, 155, 166. Apollo Delius Rhodios Phorbantem accessere jubet, qui a serpentibus eos liberet, III, 177. Ei sacra Thera ins., IV, 430, 4. Apollo apud Tenedios, II, 213, 7, 1; 157, 169 et 170. Telechini Lindiorum, III, 175. Smintheus in Chryse, II, 200 b; in Troade, III, 124, 31. Κλλαῖου templum ap. Colonenses in Troade, IV, 376. Apollo e Samo rapuit et Miletum transfert Ocyrrhoen, IV, 313. Gryneus, II, 80, 2. Didymæo ad Iaxartem aras statuit Demodamas Milesius, II, 444, 1; eidem phiala a Thalete dedicatur, II, 336, 3. Apollinis festum ap. Milesios, III, 388, 54. Apollo Branchiades unde dictus, III, 205, 7. Apollini in Triopio a Pentapolitis Doricis ludi aguntur, IV, 324, 23; κλήρω Clarum urbem obtinet, II, 327, 80; oraculum ejus Clarium, II, 190, 284; pater Telmissi, prodigiorum interpretis, IV, 394, 4; et Pafari, III, 235, 81. Apollinis Lycii fanum ad Xanthum, III, 175. Ei sacer Daphnes lucus ad Antiochiam, III, 589, 17. Apollo Cyrenen in Cretam, hinc in Libyam transportavit, IV, 294, 2, 25; 5. Apollinis ap. Cyrenenses cultus, III, 187, 6. Ap. Κωμᾶιος ejusque panegyris apud Naucratis, II, 80, 2. Pythii sacerdotes apud Naucratis, II, 80, 2. Apollo in Phœnicum mythologia, III, 568, 21. Ei sacra Borsippa urbs, III, 590, 20; semideus, rex Ægypti, II, 531 a. Apollini supplicationes faciunt ramum gestantes lana obvolutum, IV, 369, 1; ἀγνιεύς, IV, 388, 2; ἔφος II, 39, 48. Iasonio (Ecbasio sec. alios) Argonautæ in Dolioniam appellentes aram consecrant, II, 17, 3; ἱήιος unde dictus, II, 485, 66; κεχηνώς, III, 135, 70. Κύνναιος, IV, 369, 2, 499, 16. Μεταγείτνιος, III, 340, 21. Μουσαγέτης, II, 67, 3. Ei Delphinus mens sacer ap. Æginetas, IV, 487, 5. Ex Acacallide pater Cydonis, III, 231, 32; ex Area pater Mileti, IV, 334, 1; ex Arsinoe sive Coronide pater Æsculapii, IV, 324, 22; e Calliope gignit Linum, Hymenæum, Ialemum, Orpheum, III, 303, 8; pater Mileti, II, 38, 43. Sinopen rapit ex eaque Syrum genuit, III, 29, 3; II, 348, 2; a Sinope fallitur, II, 161, 186. E Therone pater Chæronis, IV, 338, 2. Pater Homeri e Calliope, III, 641, 20. Pater Idmonis, II, 38, 41; Melanei, IV, 344; Oaxis, IV, 476, 1. Ejus soror Sibylla, IV, 474.
 Apollinis urbs magna et parva in Ægypto, III, 511, 9.
 Apolloheches Coptites, magnus, quem Democritus illustrasse fertur, II, 25 a.
 Apollodorus Artemitenus, historicus, IV, 308.

- Apollodorus Cyzicenus, II, 24, 5.
 Apollodorus Erythræus hist., IV, 309.
 Apollonia ad mare Ionicum, quinam ibi nobilissimi, II, 150, 141. Ibi Νομφαῖον, III, 277, 64. Apolloniatarum in Octavium, studiorum causa apud ipsos commorantem, benevolentia, III, 425, 16, 17; gratus erga eos Augusti imp. animus, 436, 17.
 Apolloniatarum Ponticorum seditio, et reip. status innovatio, II, 154, 163; III, 385, 10.
 Apolloniæ Chalcidicæ rivi Ammites et Olynthiacus; apopyris ibi piscis, IV, 420, 40.
 Apollonides Nicenus, gramm., IV, 310.
 Apollonides alius, geogr., IV, 309.
 Apollonides ὁ καὶ Ὀραπίων, IV, 309.
 Apollonius de Sotadis patris carminibus scripsit, IV, 416, 12.
 Apollonius, Chrysippi Solensis p., III, 243, 145.
 Apollonius Rhodius s. Naucratis, IV, 313.
 Apollonius Acharnensis hist., IV, 312.
 Apollonius Aphrodisiensis, sacerdos et historicus, IV, 310.
 Apollonius Ascalonita, hist., IV, 312.
 Apollonius, Antiochi Grypi parasitus, III, 264, 33.
 Apollonius Tyaneus cur Protei filius esse creditus sit, IV, 155, 1. Cf. de eo IV, 579, 105; 580, 107.
 Apollonius, Rufi frater sub Marciano ad Attilam legatus, IV, 99, 18.
 Apollophanes Cyparissius, Ol. 177, Olympionica, III, 606, 12.
 Apollothemis historicus, IV, 314.
 Ἀποφάρσις, meretrix, IV, 419, 29.
 Apophis, pastorum in Ægypto rex, II, 567, 568, 43; 570, 49.
 Apopyris piscis, IV, 420, 40.
 Ἀποστασίον δίχαι, polemarchi jurisdictio, II, 114, 28.
 Appius Clodius a Lucullo ad Tigranem mittitur, ut Mithridatem exposcat, III, 550, 46.
 Apsichus, Avarum dux sub Bajano; IV, 268, 66; ad Justinum legatus mittitur, (570), IV, 237, 33.
 Apsilia regio, IV, 230, 22.
 Ἀψύχων (τῶν) δίχαι ad archontem regem pertinent, II, 114, 27 b.
 Apsyrtus Æetæ et Asterodæ f., IV, 397, 1; auriga Æetæ Argonautas persequentis, II, 8, 6.
 Apteris Cretensis Lycastum cur occiderit; post cædem ad Xanthum in Lyciam confugit, III, 300, 1.
 Aquæ refrigeratio artificiosa, IV, 485, 4.
 Aquila Scythiæ fluvius, II, 34, 23; quem Promethei terram vastantem avertit Hercules, IV, 295, 6.
 Aquilius (Mn.), vir consularis, qui de Sicilia triumphum egerat, a Menophane duce victus, apud Mithridatem captivus, III, 268, 541, 31.
 Ara cornea Deliorum, II, 250, 49.
 Araba, Æthiopiarum opp., IV, 351, 3.
 Arabes sunt Erembi ap. Homerum, III, 288, 85. Arabes, Nili accolæ inde a Syene usque ad Meroen, III, 477, 42. Arabes Heliopolim in Æg. condunt, III, 477, 42.
 Arabes reges novem Babyloniarum, per annos 245 regnantes, II, 503, 11. Reges in arundinibus sepulti, IV, 525, 20.
 Arabiæ princeps Iamblichus, II, præf. xvii, 20; Raguel, III, 222. Ibi regnum condit Amorcesus, IV, 113, 1. Regionis thuriferæ rex; ejus vitæ ratio, II, 97, 4. Arabiæ principes Sampsigeramus et Azizus, præf. xxiv, 34. Arabum mos, III, 161, 3. Auguriis student, IV, 490, 5. Arabiæ sales odorati, III, 277, 65; smaragdi, III, 480, 63; lapis translucidus, III, 479, 61; herba, qua ad vitam homo revocatur, III, 479, 57. Cynæ arbores, III, 479, 58. Arabicum mare βραχία vocatum, IV, 525, 25. Ejus maris χῆτη, III, 478, 46. Fons memorabilis, III, 478, 48; unedones arbores, III, 479, 55; poma Persica, III, 253, 6; palmæ, III, 479, 53, 54; myrrha, thuris arbor, III, 479, 50, 51; odorum commercia, III, 479, 52; hippocentauri, III, 624, 63. Arabici sinus lateris Arabici longitudo, IV, 302, 3. Ejus sinus descriptio, III, 477, 41, 42.
 Arabiæ gentes; Ascitæ, Autei, Gebadei, Atapheni, Eualeni, Basinni, Salmeni, Maces, Abaseni, Atramitæ, Chatramotæ, Cebranitæ, Accheni, Nabatæi, Manneotes, Edumæi, Homeritæ, Sennones, q. v. — Urbes: Abæ, Anatha, Adana, Carmana, Characmoba, Medabe, Motho, Moba, Singara, Tarphara, Zabida, Dumada, Negla, Omana, Ælanum, Gadda, Gea, Tamna, q. v.
 Arabus, Cassiopeæ pater, III, 302, 4.
 Aracassus, Lyciæ opp., IV, 134, 6.
 Arachosiæ præfectus Sibyrtius, III, 668, 1; II, 398, 407, 2.
 Aræ, Ioniæ insulæ tres inter Cnidum et Symen, unde nomen habeant, III, 324, 24; 389, 7.
 Aræus Pulcher, Arami f., rex Armeniæ, a Semiramide interficitur, IV, 285, 12.
 Aral lacus, IV, 229, 21.
 Aramæi, Assyrii et Arianis similes; sic se nominant Syri; nomen ad Arabum et Eremborum nomina proxime accedit, III, 288, 85.
 Aramæus, Armenaci f., Amasiæ pater, rex Armeniæ, IV, 285, 12.
 Aramus, Harmæ f., Aræi Pulchri pater, rex Armeniæ, IV, 285, 12.
 Aranium, opp. Æthiopiarum, III, 477, 42; IV, 351, 1.
 Arantas Bebryx 8 cubitorum, a juvenculo superatus, III, 596, 50.
 Aranthius, ad quem Polemo epistolam scripsit, III, 137, 76.
 Arar, Galliæ fluv., IV, 367, 2; 323, 8.
 Ararat montes, IV, 541, 14.
 Araraucelas, Amphithemis f., IV, 294, 1.
 Araros, Aristophanis f., II, 248, 41.
 Arathes s. Ariarathes, Cappadox, a Mithridate, cujus e sorore nepos erat, occiditur, III, 541, 30.
 Aratus ejecto Persæo Corinthum liberat, III, 48, 52; picturas Sicyonias multas in Ægyptum misit Ptolemæo; alias quæ tyrannorum imagines exhibebant, delet. Ejus amicus Nealces pictor, III, 120, 17. Arati commentarii, III, 21; epistolæ quæ feruntur, IV, 310.
 Aratus Cnidius scriptor, III, 21.
 Araxa, Lyciæ opp., III, 235, 73.
 Araxæ, Illyriæ gens, III, 239, 136.
 Araxes, Armeniæ fluv., unde dictus sit, IV, 375, 2.
 Araxes, Armenius, Pyli f., Arbelum avum sagitta interficit, IV, 375, 2.
 Arazanes, id. qui Euphrates fluvius, IV, 282, 7; 283, 8. Cf. 284, 9, ubi Acracanus dicitur.
 Arbace, Celtiberiæ urbs, III, 471, 16.
 Arbaces Medus cum Belesy contra Sardanapallum conspirat, III, 357 sq., 8, 9; 210, 2.
 Arbazacius, ex Armenia oriundus, qui sub Arcadio imp. contra Isauros bellum gessit, homo dissolutus et rapacissimus, IV, 51, 84.
 Arbelus, Anebi filius, Chaali pater, rex Assyriorum, IV, 284, 11. (*In fragm.* IV, 285, 12, *Arbelus hic in Assyriorum regum stemmate non recensetur, rectius pulo.*)
 Arbelus, Armenius, pater Pyli, a nepote Araxe occisus, IV, 375, 2.
 Arbis, opp. a Nearcho conditum, III, 476, 39.
 Arbitio senex Valenti ob Procopii rebellionem pavido animum addit, IV, 27, 33.
 Arbogastes (*Abrogastes* Suid.) Francus, quem una cum Baudone Gratianus Theodosio I contra Gothos auxilia

- misit; ejus mores et ingenium, IV, 37, 53; nex, IV, 610, 187.
- Arbores memorabiles, III, 293.
- Arcades, urbs Cretæ, IV, 528, 3.
- Arcadia Nyctimo parit Lycastum et Parrhasium, IV, 531.
- Arcadia unde dicta, II, 475, 26. Arcades Proseleni, III, 325, 4. II, 13, 2. 133, 89. 150, 4. IV, 393, 1. Arcadia πολύμηλος, II, 51, 17. Arcadicus Apollo νόμιος, Sileni f., II, 133, 89. 190, 283. In Arcadium Argis venit Pelasgus, a quo Pelasgia dicta, III, 642, 25. III, 378, 42. Arcades a Peloponneso diluvio pulsi in Samothraciam migrant, III, 355, 11. Arcades, Echedemus et Marathon, II, 239, 13. Arcadiæ rex Lycaon, III, 378, 43. Cum Arcadibus nonnullis Aristæus in Ceum ins. transit, ut siccitatem avertat, IV, 319, 4. Arcades Parum ins. incolis frequentant, II, 214, 8. Lycurgum honorant, eique festum agunt μωλείαν, IV, 336. Ancæum colunt, II, 133, 89. Sub Ereuthalione rege vincunt Pylios sub Nestore; monumenti, quod Ereuthalioni a Nestore occiso posuerunt, inscriptio, IV, 318, 2. In Arcadium ex Thracia venit Æneas, ibique Orchomenum urbem et Nesum regionem inhabitavit, IV, 318, 3. Capias vel Caphyas condit Æneæ comes Capys Trojanus, IV, 318, 3. Arcadibus regiones quædam ab Argivorum rege restituntur, II, præf. p. viii, 5. Iis jus civitatis intercedit cum Lebædensibus Bœotiae, III, 317. Commune totius Arcadiæ concilium Megalopolitanum, II, 134, 91. — Arcadiæ ludi Lycæa, Coreæ, Æeæa, Hermæa, III, 123, 26. II, 189, 282. IV, 366. Eos qui sponte sua in Lycæum intrant, lapidibus obruunt; qui per imprudentiam, Eleutheras deportantur, IV, 317. Apud eos περί κάλλους γυναικῶν ἀγῶνι instituit Cypselus, IV, 462. Arcadum fabula quædam, III, 11, 33. Saltatio, κίδαρις, II, 284, 50. Mons Mænalus, II, 145, 118. Nonacris, IV, 318, 1. Ancæus, IV, 318, 2. Acidus fluvius, *ib.* Clitor, fluv., III, 150, 6. Arcadica Anthi gens, III, 11, 33. Locus Batachidæ, III, 379, 44. Urbes: Heræa, Erymanthus, Phegea, Psophis, q. v. — Bacis Arcas, IV, 474.
- Arcadion Achæus, Philippi osor, II, 471, 8; vino deditus. In eum epigramma, III, 139, 79.
- Arcadiopolis, IV, 115, 4. In Thracia a Theudericho Gotho expugnatur (c. 473), IV, 114, 2.
- Arcadius, Theodosii I f., Honorii frater, a Rufino curatore regebatur, IV, 42, 62. Sub eo omnia erant venalia, IV, 52, 87. Plura de ejus historia, IV, 610, 188 sqq.
- Arcas, Jovis et Callistûs f., frater Panis, IV, 405, 7.
- Arcas, Orchomeni f., Arcadiæ nomen dedit, II, 475, 20. Dryopis pater, II, 137, 98.
- Arcesilai Pitanæi Historia, III, 46, 44.
- Arcesilai III, Cyrenarum regis, mater Pheretima, II, 212, 4.
- Arcesilas, Teucrorum regulus, IV, 245.
- Arcesilaus phil. quando obierit, III, 44, 34. Ejus mores et dictoria, IV, 158, 8. 167, 38. Discipulus Panaretus, III, 141, 84.
- Arcesilaus II, ὁ χαλεπός, rex Cyrenarum; cum fratribus discordias exercens prælio vincitur, et mox a Learcho strangulatur, III, 387, 52. Ejus uxor Eryxo; filius Battus, *ibid.*
- Arcesilaus IV, rex Cyren., Pythionica; Hesperidas colonis occupandas statuit; ejus cognatus Carrhotus, IV, 581, 1. Sub eo corvus albus, infaustum augurium, apparuit, II, 212, 4.
- Arcesine, Amorgi ins. urbs, III, 379, 47.
- Arcesium, Idæ montis antrum, IV, 528, 2.
- Ἀρχαὶ Athen. in κυρία ἐκκλησίᾳ ἐπιχειροτονοῦνται et ἀποχειροτονοῦνται, III, 117, 33.
- Archaleus, Phœnicis f., Gadiram condit, IV, 363, 22.
- Archapetus, Narsæo præf. prætorio, IV, 189, 14.
- Archebulus, poeta Theraeus, Euphionis magister, III, 71.
- Archelaus philos. cum Socrate, quem in deliciis habebat, II, 280, 25, juvene Samum profectus est, II, 49, 9.
- Archelaus, Perdiccæ II filius et successor, per 14 annos regnat; ad eum venit Euripides (et Socrates, III, 243, 141); succedit Archelao Orestes, III, 691. Cum Sirra et Arrabæo bellum gerit; majorem filiam Elimææ regi despondet, minorem Amyntæ filio, qui dissentiebat a filio Archelai et Cleopatæ, II, 152, 154. In Archelaum conspirarunt Cratæas, *ibid.*, et Hellanocrates Larissæus, II, 152, 149. Conspirationis dux Decamnichus, quem rex Euripidi verberandum tradiderat, II, 152, 155.
- Archelaus vel Aeropus, Orestis Archelao rege nati tutor, pupillum regno ejicit, regnatque 4 annis, III, 691.
- Archelaus post mortem Alexandri Mesopotamiam provinciam obtinet, III, 668, 1.
- Archelaus, Heracleotarum in Italia tyrannus ab Antileonte occiditur, II, 298, 16.
- Archelaus saltator ap. Antiochum Deum in honore erat, IV, 416, 13.
- Archelaus, Mithridatis dux, Bithynos debellat, III, 541, 31; in Græcia contra Sullam res gessit varia fortuna, III, 543, 45. Cum Timbrianis militibus de transitione acturus, corripitur, manusque ejus cæditur, III, 546, 40; a Sulla in Bœotia vincitur, III, 471, 18.
- Archelai, Herodis f., causam coram Augusto agit Nicolaus, III, 425, 95 a.
- Archelaus, Herodis f. et successor, cum Nicolao Romam proficiscitur, ut cum Antipa de regno coram Augusto contenderet. Quomodo dirempta lis sit, III, 353. III, 425, 95 a.
- Archelaus, mirabilium poeta, III, 28 not.
- Archelaus, pater Cadmi Milesii junioris, II, 2.
- Archemachus Eubæus, hist., IV, 314.
- Archemoro Nemeæi ludi consecrantur, II, 189, 282.
- Archennes, Bubali et Athenidis pater, primus Victoriam alis instructam fecit, IV, 359, 15.
- Archestratus vates tenuissimi corporis, III, 141, 84.
- Archestratus Syracusanus vel Gelous gastrologus, II, 318, 45. Ejus magister Terpsion, III, 319, 51. Gastronomiæ auctor; ejus operis initium, II, 309, 16.
- Archias Syracusas coloniam ducens Teneatas comites habet, II, 157, 169.
- Archias Thebanus, adulter, seditionis causa, II, 143, 113.
- Archias Lacriti Isocratei discipulus, III, 51, 70.
- Archias, Thurius genere, συγκαθόρηας, oratores Athen. condemnatos et fuga dilapsos, Antipatri jussu investigavit; olim histrio; Lacriti vel Anaximenis discipulus, II, 368, 18; III, 51, 70. 50, 62.
- Archidamus, rex Laced., uxorem divitem quam formosam ducere maluit, III, 168, 2. Ejus statua Delphis, IV, 295, 1.
- Archilochus Terpandro antiquior, II, 299, 18; junior, II, 23, 2. Contra se ipsum testatur de multis rebus pessimis II, 70, 12. A Corace interfectus, II, 214, 8. Quibusnam rhythmis non sit usus, II, 24, 4. Ejus carmina primas in theatris cecinit Simonides Zacynthius, II, 321, 61. Ejus imitator Thaletas, II, 24, 4. Archilochus citatur, II, 211, 3, 1; II, 218, 22.
- Archimedis cædem dolet Marcellus, III, 271, 45. Ejus scriptum, III, 171, 17.
- Archinus Atheniensibus, Euclide archonte, persuasit ut Ionum literis uterentur, II, 348, 7.
- Archinus, historicus, IV, 317.
- Archippe meretrix, amatores habet Smicrinem et Sophoclem poetam, IV, 418, 27.

- Archippus Tarentinus Cyloneam cædem effugit, II, 275, 11. III, 5, 18.
- Archippi comici fabula *ῥνου σκιά*, II, 185, 270.
- Architeles, præfectus sacræ triremis, ante pugnam ad Salaminem discessum agitando pecunia a Themistocle missa retinetur, II, 295, 7.
- Architimus historicus, IV, 317.
- Archles, pastorum in Ægypto rex, II, 568, 43.
- Archon Athen. eponymus. Ἀπ' αὐτοῦ ὁ χρόνος ἀριθμεῖται, II, 114, 27. *a.* Ejus jurisdictio et munera cetera, II, 113, 27. 27 *a.* Archontis βασιλέως munera, II, 114, 27 *b.* Θεσμοθετῶν ἀνάκρισις, et munera eorum atque jurisdictio, II, 115, 29, 30, 31. Archontis πολεμάρχου munera et jurisdictio, II, 114, 28. Archontum πάρεδροι et γραμματεῖς, II, 113, 24.
- Archytas Tarentinus, Hestiae vel Mnesarchi vel Mnesagoræ f., Pythagoreus, II, 275, 13; exercitus dux insuperatus; imperio se abdicat cedens invidiæ, II, 275, 14. Ejus familiaris Polyarchus ὁ ἡδυμῶθης, II, 276, 15; IV, 159, 19. Magister Empedoclis, II, 300, 23. Ejus dictum, IV, 159, 10.
- Arcirotessa; urbs Pontica, Heracleotis subjecta, IV, 354, 5.
- Arcisius, Cephali et ursæ f., II, 147, 129, 223, 33; vel Jovis et Euryodiae f., II, 147, 130. Pater Laertis, *ib.*
- Arconesus, Cariae insula, IV, 311, 7.
- Arctinus, Pelei f., Nautæ nepos, Milesius, poeta Homeri discipulus, IV, 341, 2. Cum Lesche certans vincitur, II, 299, 13.
- Ἀρχτοί, quænam virgines Athenis?, II, 622, 17.
- Ardaburius cum Aspare filio contra Joannem tyr. in Italiam mittitur; ad Joannis partes transgreditur (424), IV, 68, 46; IV, 612, 195.
- Ardaburius, Asparis f., IV, 135 *a.*, Saracenos debellat; a Marciano militum præfectus in Oriente creatus; bello bonus, pace dissolutus vir, IV, 100, 20. Contra Leonem imp. machinans, Isauros suarum partium facere studet, IV, 135 *b.* A Leone occiditur, *ibid.*
- Ardea in Italia ab Ulyssis filio dicta, IV, 645, 58; 527, 6.
- Ardearum genera tria, IV, 532, 3.
- Ardumuzanes, Senacheribum patrem, Assyriæ regem, ex insidiis interemit, II, 504, 12.
- Ardynium opp. in Thebes campo ab Arnosso Mysorum rege conditum, III, 384.
- Ardys, Lydorum rex, Adyattis f., cum Cadye fratre simul regnat; post necem fratris, a Damonno, Cadyis uxore, et Spermo mœcho regno pulsus Cumas se confert, ubi currus fabricat, deinde cauponam agit. Ad eum tollendum Spermus mittit Cersen; qui amore captus filiae Ardyis, rem prodit, et pro puellæ matrimonio Spermum occidit; ipse vero Spermus occiditur a Thyesso, qui Spermi et Cersæ capita affert Ardyi. Sic regnum Ardys recuperat; justitiam colit, Lydorum copias recenset; Dascylum Gygis f. in deliciis habet, quem clam interficit Adyates filius. Ardys interfectorem, quem ignorat, diris devovet, et post regni annos 70 moritur, III, 380 sq. Cf. II, 216, 11.
- Ardys Mermnada, Gygis f., avunculus Dascyli Pontici, cuius filium Gygem adoptat, III, 383.
- Area, Cleochi f., Apollini Miletum parit, IV, 58, 1.
- Ἀρχος στόμα, unum ex Istri ostiis, IV, 519, 2.
- Arelaten urbem, in qua Constantinus tyrannus versabatur, obsident Honorii duces Ulphilas et Constantius, IV, 60, 16. Arelatensis Favorinus scriptor, q. v.
- Areobindus, Dagalaiphi f., Julianæ conjux, militum in Oriente magister, dux Anastasii imp. contra Cabadem regem Persarum, IV, 142, 7.
- Areopagus, II, III, 17. Quinam in senatum Areopagiticum cooptabantur, II, 126, 66. Ejus potentiam fregit Pericles, effecitque opera Ephialtis, ut major pars judiciorum ei adimeretur, II, 126, 66. Viarum publicarum curam gerit, II, 209, 1, 10. Φόνου δίκας archon βασιλεὺς in Areopagum introducit, II, 114, 27 *b.* Areopagus ante pugnam Salaminiam pecunias erogavit, ut naves milite implerentur, II, 125, 61.
- Ares semideus, rex Ægypti, II, 531 *a.*
- Arestor, Ecbase f., Pelasgi p., III, 642, 25; Argi, III, 304, 17; Ius, III, 639, 12.
- Arestorum regio, IV, 242, 41.
- Aretades Cnidius, historicus, IV, 316.
- Arete Alcinoi uxor, III, 32, 27; ejus monumentum, *ib.*
- Arete, uxor Dionis, mater Hipparini vel Aretæi, II, 83, 1.
- Arete fluv. in Crotoniatarum regione, III, 32, 24.
- Aretes Dyrrachenus, hist., IV, 317.
- Aretes Arabs, legatos ad Augustum mittit, qui Nicolao Syllæum accusante opitulatur, III, 422, 94.
- Arethas (*Al Hareth*, Ambri filius), Saracenorum Chindenorum princeps, Caisæ avus, ad quem avus Nonnosi ab Anastasio legatus missus est (c. an. 498), IV, 178, 179.
- Arethusa Neptuno parit Abantem, IV, 333, 5.
- Arethusa fons Syrac., II, 51, 17; IV, 342, 6.
- Arethusæ fontes in Chalcide Eubææ terræ motu per dies aliquot obturati, III, 285, 76.
- Aretias insula ejusque aves, IV, 520, 4.
- Areus, Asclepiadis scriptoris pater, III, 306.
- Argæus, quintus Mac. rex, filius Perdiccæ I, regnat 34 annis, pater Philippi I, III, 690. Cf. III, 591.
- Arganthones et Rhesi amores, III, 300, 1. Arganthione mater Thyni et Mysi, III, 594, 40; 593, 36.
- Arganthonius, Tartessorum rex, longævus, III, 610, 4.
- Argarizis (i. e. ὄρος Ὑψίστου) urbs, III, 212, 3.
- Argas, vilis poeta, II, 299, 19.
- Arge nymphe, IV, 504, 1.
- Argennus portus ad mare Erythræum, III, 476, 39.
- Arges Cyclops. Ejus ex Phrygia liberi, III, 29, 6.
- Argestes ventus, III, 296, 101.
- Argia, Adrasti f., III, 157, 48.
- Argibolus. Vide Tribigildus.
- Argila, Cariae opp., III, 234, 56.
- Argilus, Thraciæ urbs, unde nomen habeat, II, 224, 42.
- Argillus, mons Nilo adjacens, IV, 504, 1. Arginusæ ins. proelio claræ, II, 127, 71.
- Argissa, postea Argura, urbs Thessaliæ, III, 574, 15.
- Argius, Licymnii f., cum Hercule contra Laomedontem proficiscens moritur; corpus ejus comburit, cineres ad patrem ejus apportat Hercules, II, 350, 8.
- Argivi. — De Argorum possessione Neptunus et Minerva contendunt, III, 119, 11. Argolidis promontorium Nemea, ubi Deucalion appulit post diluvium, III, 591, 26. Ex Argolide Polybus Patæam novis colonis frequentat post Deucalionis diluvium, III, 575, 13 *a.* Argus Cereris Libyssæ fanum in Charadra loco condidit, III, 119, 12, Argivorum rex Lycus, III, 728, 6. Ludi a Diana instituti, II, 189, 282. Argos ad Prætum venit prologus Bellerophontes, III, 303, 12. Hinc profugus Tlepolemus cum Buta in Rhodum se confert, III, 178. Argivam regionem sorte nactus est Temenus, II, *præf.* p. viii, 4. In eam Heraclidarum reditus tempore Iones ex Attica tetrapoli immigrarunt, II, 137, 97. Argivorum tribus Hyllis, III, 638, 9. Argivorum rex Phidon, cujus frater Caranus, III, 690. Regnum sub Phidone in tyrannidem abit, II, 138, 99 *a.* Argivi bello contra Lacedæmonios gesto male affecti; Arcadibus exulibus regiones quasdam restituunt, auctore rege nescimus quo; qui propterea populi in odium incurrens Tegeam aufugit, II, *præf.* p. viii, 5.

- Cum Lacedæmoniis de agro Thyreatico certant, IV, 361, 2. Telesillæ opera Lacedæmonios et Cleomenem regem clade afficiunt, IV, 497, 4. Argivi tripodem sapientissimo Græcorum destinarunt; dederuntque Aristodemo Spartano, II, 347, 1. Argivi optimates victoria ad Mantineam de Lacedæmoniis elati democratiam antiquare conantur, II, 138, 99 *a*. Tyrannus Aristippus, III, 26, 9; Aristomachus, III, 193, 5. Argivi a Cleomene victi periæcos civitate donant, II, 138, 99 *a*. — Argivi præ ceteris Junonem colunt, II, 191, 287. Argolica de Jovis et Junonis nuptiis fabula, II, 190, 287. Mons Thornax vel Coccyx, II, 190, 287. Argivæ Junonis sacerdotes, IV, 633 *not*. Jupiter ἀφείσιος, III, 591, 26. Bacchus βουγενής, IV, 495, 5. Ilithyæ sacra faciunt, IV, 498, 6. serpentem non necant, Arneidis diebus canes forum ingressos occidunt, II, 327, 79. In luctu albas vestes gerunt, IV, 498, 7. Locus ubi judicia habent, III, 24, 3. Ostracismo utuntur, II, 138, 99 *a*. Vasis fictilibus utuntur, III, 134, 61. Ἀργεῖοι λινοθώρηκες, κέντρα ποτολέμοιο, II, 51, 17. Ἀργεῖάδαι, II, 29, 2. In conviviis symbolum χῶν, portionem αἶσαν vocant, IV, 419, 31. Argolidis urbes: Anthea, Lampe, Asine, q. v. Argivi: Agias, Aristas, Dercylus, Dinias, Dionysius, Solon, Leonteus, Ladius, Socrates, Tabanus, quos vide.
- Argo navis ex quonam ligno facta, III, 243, 147; unde dicta, IV, 424, 5; 422, 46. Minervæ opus, III, 302, 3, vel Argi vel Glauci, IV, 483, 520, 5. Ex Aphormio in altum evecta, IV, 307. Gubernator Tiphys, deinde Erginus, II, 41, 59; Euphemus, IV, 517, 2; Ancæus, II, 42, 1. Quomodo per Symplegadas transierit, II, 302, 3.
- Argonautæ, Thestor, Amphiarus, II, 17, 1. Eurybates, II, 38, 40. Idmon, II, 38, 41. Zetes et Calais, II, 38, 42. Hercules, II, 7, 1. (Non erat Hercules inter Argon., II, 37, 38; 35, 27.) Cf. Iason. Expeditionis tempus, III, 583, 3. III, 626. Vellus aureum, liber pergamenteus, III, 639, 14; IV, 548, 15. Cum pluribus navibus navigant, III, 639, 15. Cum Lemniis mulieribus rem habent, II, 38, 47; 368, 18. Ad ostium Ponti sacra faciunt, II, 39, 47. Aram consecrant Apolloni ἐφῶ, II, 39, 48. Per Symplegadas mittunt columbam, III, 302, 2. In Acheronte fluv. ancoras jecerunt, II, 39, 50. Ad Lycum veniunt, II, 39, 49. A Cyzico hospitio excipiuntur, II, 17, 2; in Dolionia Apollini Iasonio fanum consecrant, II, 17, 3. Cum Dolionibus pugna, in qua Cyzicus rex cadit, II, 18, 6. Idææ matri templum ad Cyzicum consecrant, III, 3, 6. Cf. IV, 548, 15. Eadem qua venerunt via redeunt, II, 40, 55. Qua redierint, II, 389, 11. Jam redituros persequitur Æetes; pugna commissa Colchi fugantur, II, 8, 6. Argonautis Chiron dixerat absque Orpheo non posse Sirenas præternavigari, II, 38, 39.
- Argos. V. Argivi.
- Argoste, mater Cyri, III, 398.
- Argura, olim Argissa, in Thessalia, III, 574, 15.
- Argura, Eubææ urbs, II, 142, 107.
- Argus, Argivorum rex, a quo Argos appellata est Peloponnesus, III, 374, 32.
- Argus, Argivorum rex, Cereris fanum condidit, III, 119, 12. Ecbasi pater, III, 642, 25.
- Argus panoptes Arestoris f., III, 304, 17. II, 9, 1. III, 148, 6. IV, 547, 13; ad Nemea pecora pascens, III, 591, 26; ab Hermaone occisus, III, 639, 12.
- Argus Junonis statuam Tirynthiam e piri ligno fecit, IV, 383.
- Argus, Phrixi f., e Colchide rediens ad ostium Ponti sacra facit, II, 39, 47. IV, 405, 5.
- Argus, Neoptolemi et Lanassæ f., III, 338, 13.
- Argyrippa in Italia a Diomede condita, II, 371, 3. Ibi Diomedes colitur, III, 122, 23.
- Aria, Cleochi f., Mileti mater ex Apolline, II, 38, 43.
- Ariadne Theseo parit Cænopionem et Staphylum, II, 50, 13. In Cyprio a Theseo relicta; Ariadnæ Veneris apud Amathusios lucus; festum ei celebratur, IV, 371, 2. Dionyso parit Maronem, III, 165, 21.
- Ariadna, Leontis imp. f., nubit Zenoni, IV, 136 *a*. 139, 2; parit ei Leonem, *ib*. Post mortem Zenonis nubit Anastasio, IV, 141, 5.
- Ἀριαδνίς, tribus Alexandriæ, III, 165, 21.
- Ariæthus Tegeata, historicus, IV, 318.
- Ariani Indiæ, II, 403, 16.
- Ariarathes Cappadociæ præfectus a Perdicca in crucem agitur, II, 452, 1 *a*. Quot annis vixerit, II, 453, 2.
- Ariarathes, Cappadociæ rex, uxorem ducit Stratonicen, Antiochi Thei et Laodices filiam, III, 707, 6.
- Ariarathes V, Ptolemæum ex Commagene in Cappadociam invadentem repellit (163 a. C.), II, præf. xi, 12; a Demetrio Sotere regno ejicitur, II, præf. xii, 14. Ejectus, Romam proficiscitur. Inde rediens a legatis Orophernis fratris insidiis appetitur, quas salvus effugit, II, præf. xiii, 15.
- Ariarathes, Cappadox, e sorore Mithridatis Eupatoris, pater Arathæ, III, 541, 30.
- Aricmesus, qui postea Zeno imp., IV, 139, 2.
- Aridæus, Amyntæ f., Alexandri I nepos, pater Amyntæ regis II, III, 591.
- Aridæus, Philippi III et Philinnæ f., III, 67, 4; 161, 5; post mortem Alex. M. Macedoniæ rex, III, 666, 1. Alexandri M. sepulturam curat, III, 693. Regnat annis septem, III, 693. 697, 1; 703, 1; 719, 1. Philippus a Maced. nominatur, *ibid*. Ab Olympia interfectus, III, 694; 667, 2.
- Aridæus aliquis post Sosthenem Macedoniæ administrator per breve tempus fuit, III, 699, 7.
- Aries Phrixi, ejusque vellus, II, 34, 37.
- Arimanius Persarum, III, 53, 78.
- Arimasparum sedes, II, 65, 1.
- Arimnestus, Pythagoræ f., Democriti magister; ejus donarium in templo Junonis Samiæ, canon musicus, II, 482, 56.
- Arindela, urbs Palæstinæ, IV, 409, 4.
- Ariobarzanes, Darii III f., a patre supplicio affectus, IV, 316, 1.
- Ariobarzani contra Ptolemæum II auxiliantur Galli, IV, 312, 13.
- Ariobarzanes I, rex Ponti, successorem habet Mithridatem f., III, 538, 24. In regno Cappadociæ a Murena, Rom. duce, confirmatur, III, 544, 36. Luculli amicus, III, 555, 56.
- Arion Methymnæus cyclicos choros primus instituit, II, 249, 45.
- Arisbe, Tencri f., Dardani uxor, III, 70, 5.
- Arisbe, urbs Troadis, Mytilenæorum colonia, III, 70, 5; cujus cives Antenori contra Astyanactem auxiliantur, IV, 277, 2.
- Arispi, Indiæ gens, II, 413, 18.
- Aristænetus historicus, IV, 319.
- Aristæus, Cyrenes f., a nymphis educatur culturamque olearum et mellificium docetur, II, 190, 283; 214, 9; ex Arcadia in Ceum transit, IV, 319, 4. Autuchi frater, IV, 285, 5.
- Aristagora Corinthia, Demetrii Phalerei amica, IV, 415, 8. Hyperidis pellex, II, 492, 12.
- Aristagoras Milesius, scriptor, II, 93.
- Aristarchus, Demosthenis amasius, II, 492, 13.
- Aristarchus, Ptolemæi Euergetis II magister, II, 186, 2; Menecratis Nysæensis, IV, 344 *b*.
- Aristeæ Proconnesii anima pro lubitu corpore exhibat, eo-

- demque redibat, III, 155, 2. Ejus ætas, parentes, scripta, *ibid. not.*; II, 2 *b.* 21 *b.*
- Aristeas Argivus, historicus, IV, 327, 1.
- Aristidis ἀρχή, II, 491, 9. II, 367, 14. Aristidis redituum publicorum administratio, II, 492, 10. Ejus legatio quam ad Lacedæmonios subiit, II, 492, 11. Ostracismo ejectus, II, 209, 1, 7; exulans in Ionia moritur, II, 620, 6; a paupertate vindicat Demetrius Phalereus, II, 366, 14.
- Aristides, πορνογράφος, III, 120, 16.
- Aristides Milesius, IV, 320.
- Aristion, Samius vel Plataënsis, a Demosthene amico ad Hephæstionem missus, II, 361, 2.
- Aristion.* V. Athenio.
- Aristippus Cyrenæus, II, 79. Ejus dicta quædam, IV, 156, 4. 416, 17 et 18. Primus inter Socraticos mercedem a discipulis exegit, II, 299, 21; ὀψοφάγος, IV, 416, 17, Scripta non reliquit, IV, 503, 18.
- Aristippus Argivorum tyrannus a Tragisco occiditur, III, 26, 9.
- Aristippus, historicus, IV, 327.
- Aristippus quidam pictor, III, 316, 7.
- Aristo Alexandrinus peripat., III, 324.
- Aristo Argivus, luctationis Platoni mag., III, 243, 143.
- Aristo Chius, philos., IV, 503, 23.
- Aristo Pellæus, historicus, IV, 328.
- Aristo rhetor, Gerasenus, III, 575, 17.
- Aristobulus, frater Epicuri, phil., IV, 455 *b.*
- Aristobuli, Hyrcani filii, regis Judæorum indoles, et regni tempus, III, 322, 4. 493, 9.
- Aristobulus cum Alexandro fratre ab Herode patre supplicio afficitur insons, III, 351 sq., 5.
- Aristobulus quidam historicus, IV, 328.
- Aristocles, Platonis avus, III, 243, 143.
- Aristocles historicus, IV, 329; alii varii, *ibid. not.*
- Aristocrates, Hipparchi f., Lacedæmonius, historicus, IV, 332.
- Aristocreon, geogr., IV, 333.
- Aristocritus, hist., IV, 334.
- Aristodamidas, Meropis f., Phidonis Carani pater, III, 690.
- Aristodamidas, Acoi f., Carani p., III, 165, 21.
- Aristodemus, Herculis et Megaræ f., II, 9, 4.
- Aristodemus, Aristomachi f., Proclis p., III, 603.
- Aristodemus Spartanus, unus 7 sapientium, tripodem ab Argivis accepit, quem ipse concessit Chiloni, II, 347, 1 et 2; 244, 28; III, 38, 8. Tegeata; ejus dictum, II, 369, 1.
- Aristodemus Eretriensis Menedemum philosophum tamquam civitatem Antigono Gonatæ proditurum insinuat, III, 44, 36.
- Aristodemus, Menecratis Nysæensis f., Iasonis frater, quem Nysæ audivit Strabo puer, II, 344 *b.* Cf. II, 307.
- Aristodicus Tanagræus Ephialtem occidendum curat, II, 126, 67.
- Aristogiton cur contra tyrannos conspiraverit, II, 111, 17.
- Aristogenis contra Phrynen oratio, II, 354, 5.
- Aristolochus, Eleus, Ol. 177 olympionica, III, 606, 12.
- Aristomache, Erythræa poetria, Isthmiis victrix; ejus donarium Delphicum, III, 123, 27.
- Aristomachus, Cleodæi f.,
- Aristomachi pater, III, 603. 690. 165, 21.
- Aristomachus, Argivorum tyr.; ejus parasita Anthemocritus, III, 193, 5.
- Aristomenis Messenii cor villosum, II, 30, 6.
- Aristomenes Thessalus, Phyrini p., III, 704, 2.
- Aristomenes scriptor, IV, 336.
- Ariston Perictionen duxit, quam mundam a conjugali copula servavit usque dum Platonem ex Apolline peperisset, II, 316 43.
- Aristonicus Tarentinus, scriptor, IV, 337.
- Aristonous citharædus, sexies pythionica; ejus dictum, II, 485, 65.
- Aristonymus Ephesius, Demonstrati vel Martis f., ex asina pater Onosceliæ, IV, 330, 3.
- Aristonymus, citharista, egregie griphis lusit, II, 322, 67.
- Aristonymidas Cous, Ol. 177 olympionica, III, 606, 12.
- Aristophanes comicus genere Naucrati, IV, 425, 5. Ejus filii tres, II, 248, 41. Socratem exagitat, III, 583, 37. De Aristophanis Ranis didascalia, II, 248, 42. Fundum possidebat in Ægina, IV, 511, 18.
- Aristophanes Bœotus, hist., IV, 337.
- Aristophon orator legem contra se ipsum rogavit, IV, 358, 11.
- Aristoteles, postea Battus, Cyrenarum conditor, II, 212, 4, 1; casu fortuito lingua captus erat; cur de medela consulentem Pythia *Battum* appellaverit IV, 286; e Thera Cyrenen coloniam duxit; ex posteris erat Sesami, qui ipse genus duxit ab Euphemo, IV, 286, 6.
- Aristotelis phil. genus, III, 45, 41; ad Philippum proficiscitur; reversus in Lyceo docuit deambulando, III, 45, 41. Athenis scholæ præest 13 annis; impietatis accusatus Chalcidem abijt. Ejus in Hermiam epigramma, III, 581, 28. Ex Herpyllide Nicomachum genuit, III, 46, 42. Hermiæ pellicem amat, II, 79. Solus permansit ap. Platonem De anima dialogum recitantem, III, 580, 22. Ejus persuadendi vis, II, 338 *a.* Primus orationem judicalem pro se ipso scripsit, III, 581, 29. Ejus dictum, III, 578, 9. — Speusippi libros emit, III, 579, 10. Ejus mors; placita, IV, 156, 6. De nobilitate liber, II, 281, 29; bibliothecam ejus coemit Apellico Teius, III, 269; epistolas collegit Artemon, IV, 343, 14. Aristotelis nonnisi perhonorifice Aristoxenus meminit, II, 282, 35. In eum insolenter se gessisse dicitur Aristoxenus, II, 269. Theocriti Chii in Aristotelem dieterium. Ejus disc. Antipater Macedo, II, 338 *a*; παιδικὰ Palæphatus Abydenus, II, 338 *a.*
- Aristoxena. V. Petta.
- Aristoxenus Tarentinus musicus; ejus vita et scripta, II, 269.
- Aristoxeni varii, II, 269 *not.*
- Aristrati imago picta in Pœcile stoa Sicyonia, III, 120, 17.
- Aritonorum in India mos, III, 464, 144.
- Arius Heracleopolita Epeis theologi scripta Ægyptia græce vertit, III, 572.
- Arizelus historicus, IV, 340.
- Armatales fluvius ad Babylonem, IV, 283, 8. 284, 9.
- Armais — Danaus (*Armesis*), rex Æg. (dyn. XVII, 14), II, 573.
- Armatus. V. Harmatus.
- Armenacus, rex Armeniæ, contra Belum Assy. regem beligerans periit, IV, 285, 12; pater Aramæi, *ibid.*
- Armenerichus. V. Ermenerich.
- Armenia unde dicta, IV, 306. Armeniæ reges sex qui regnarunt inde a Beli temporibus usque ad regnum Semiramidis, IV, 285, 12. In Armeniam fugit Semiramis a Zo-roastro pulsa; ibique a filio interfecta, III, 627, 2. Armenii Phœnices vincunt, Abrahami temp., III, 212, 3. Armeniæ magnitudo, III, 522, 3. 315, 5. Armeniorum ad regem (nescimus ad quem) fugit Zeilas, Nicomedis Bithyniæ regis f. (c. 260), III, 537, 22. Rex Artaxias, II, *præf.* XII, 13. Pacorus, Trajani temp., III, 660 *b.* Parthamasirus, tempore Trajani, III, 589, 16; præfectus Axidares, *ib.* Armeniorum qui a Persis ad Romanos defecerant, socii Colchi, Abasgi, Abanes (572 p. c.), IV, 271. Armeniorum dux Joannes (572), IV, 271. Armenii, interfecto Surena præfecto, a Chosroe deficiunt, cum Romanis

- societatem ineunt, IV, 273, 2. Armeniæ gentes Obareni et Oteni, III, 660, 8; regio Cholobetene, III, 587, 4. Mingas, III, 415, 76.
- Armenidas historicus, IV, 339.
- Armenus Rhodius, a quo Armenia Asiæ regio dicta est, IV, 306.
- Arne, Æoli f., IV, 370, 7. Neptuno Bœotum parit, IV, 465, 3.
- Arne Neptuno parit Æolum, II, 306, 26.
- Arne nymp̄ha olim Sinoessa in Bœotia, IV, 518.
- Arne urbs Thessaliæ, III, 638, 8; Bœotia, IV, 568. 370, 7.
- Arneæ, Lyciæ opp., IV, 134, 3.
- Arnegisclus, Anagastæ pater, IV, 617, 206.
- Ἀργηίδες ἡμέραι apud Argivos, II, 327, 79.
- Ἀργωδοί, III, 26, 11.
- Arnossus, Mysorum rex, Ardynium urbem in Thebes campo condit; ejus filiam Tudo ducit Adyattes et post hunc Gyges, III, 384.
- Aroanius Arcadiæ fluv., III, 32, 20.
- Aroita, Asdahagis Medi f. Cf. Amuhia.
- Arphaxad, Semi f., IV, 541, 16.
- Arpinna, mater Cœnomai, de qua Olympia etiam Arpinna dicebatur, III, 633, 8.
- Arrabæus bellum gerit cum Archelao Mac. rege, II, 152, 154.
- Arrianus Nicomedensis scriptor, III, 586.
- Ἀρριῆς in India, II, 423, 29. 424, 30.
- Arsa, urbs Hispaniæ, III, 643, 37.
- Arsaces Sardanapallum occidit, II, 473, 14.
- Arsaces, a Phriapita Arsacis filio genus ducens, frater Tiridatis, Pherecleus, Parthiæ ab Antiocho II Theo præfectum, interficit, populumque in libertatem vindicat, III, 586, 1.
- Arsaces Parthorum rex Demetrium Nicatorem vivum capit, II, præf. xx, 25. III, 712, 17. Contra Antiochum Sideten bellum gerens, strategemate usus fratrem ejus D. Nicatorem captivitate solutum mittit in Syriam; Ant. Sideten vincit, filium ejus Seleucum capit, III, 713, 18.
- Arsacis de Antiocho Sidete capto et occiso dictum, III, 258, 20. Contra Scythas proficiscens (c. 128), tutelam regni Himero commisit, III, 259, 21.
- Arsacia, sic a Parthis vocatur Rhaga urbs, IV, 308, 4.
- Arses, Persarum rex et Ægypti, quot annis regnaverit, II, 598.
- Arsicas. V. Artaxerxes.
- Arsinoe sive Coronis, Leucippi f., Apollini parit Æsculapium, IV, 324, 22. 496, 1.
- Arsinoe, uxor Ptolemæi Lagi, mater Ptolemæi I, III, 719, 1.
- Arsinoe, Ptolemæi Philadelphi soror et uxor; cur obeliscum frater erexit, III, 65, 4, et templum, II, 374, 15. Ejus statua ex topazis, III, 480, 64. Libyæ ubi nomen dat, III, 238, 129. Uxor Lysimachi, III, 530, 4. II, 466. A Lysimacho obtinet Heracleam; quam administrat per Heraclidem Cumanum, III, 531, 7. Marito suadet ut Agathoclem ex priore uxore filium, tamquam insidias struentem, e medio tollat; quod facinus peregit frater Arsinoes Ptolemæus, III, 532, 8. 698, 4. Postea ducit eam Ptolemæus frater, qui ejus ex Lysimacho liberos truncat; mox ipsam pellit, III, 534, 14.
- Arsinoe, Ptolemæi Philopatoris uxor, quomodo misera perierit, populo investiganti patefactum est, II, præf. p. xxvii. Cf. IV, 548, 54.
- Arsinoe, urbs Libyæ, III, 238, 119.
- Arsinoa urbs in Charandra sinu de sororis nomine sic appellata a Ptolemæo Philadelpho, III, 471, 41.
- Arsinoe ἐν Αὐλῶνι Syriæ urbs ceterum ignota, unde nomen habeat, III, 575, 18 b.
- Arsinoe. V. Ephesus.
- Arsinoites nomus, in quo Labyrinthum ædificavit Lachares rex, II, 560.
- Ἀρταίου τεῖχος, oppidum ad Rhyndacum fl., II, 622, 13.
- Artæus, Medorum rex, non obsecundat Parsondæ, qui sibi Babylonæ satrapiam, quam Nanarus tenebat, tradi postulabat; Nanarus in iram ejus incurrit, quam ille placat pecuniâ, III, 359 sqq., 10.
- Artabanus, Artaxerxis militum præfectus; ejus cum Themistocle colloquium, II, 296, 9.
- Artabanus Darium (II) injussu Xerxis suspenderat; timens sibi Xerxem interimit, II, 180, 253; rex Persarum et Ægypti, per septem regnat menses, II, 595, 68.
- Artabanus Tiridatem Parthorum regno pellit (sub Tiberio imp.), IV, 184, 2. an. 35 p. C.
- Artabazus Persa, II, 311, 25.
- Artabrurum metalla, III, 273, 48.
- Artace, urbs Phrygiæ, Milesiorum colonia, III, 385, 6; in Troadis finibus, II, 65, 2.
- Artagerses a Cyro juniore in proelio interfectus, II, 92, 24.
- Artaphernes dux in bello Ionico ab Eretriensibus in Sardibus obsidione cingitur, IV, 441.
- Artasyras, Hyrcanorum satrapa, ad Cyrum deficit, III, 406, 66.
- Artavasdes, Armeniæ rex, hist., III, 311.
- Artaxata in Armenia urbs ab Artaxia condita, II, præf. p. x, Cf. III, 660, 6.
- Artaxerxes I Longimanus cognominatus, IV, 306; Ægypti rex, II, 595, 68; quinque civitates Themistocli dat, II, 296, 10.
- Artaxerxis II soror Amytis, II, 93, 21. Antea Arsicas vel Oartes dictus, II, 93, 22. Quomodo se gesserit in proelio contra Cyrum fratrem commisso, II, 93, 24. Quot millia contra Cyrum eduxerit, II, 94, 25. Ejus filia Apama, Pharnabazi uxor; Rhodogune, Orœtæ uxor; Atossa, Tiribazi uxor, II, 94, 27. Non stat promissis; quare Tiribazem inimicum sibi reddidit, *ibid.* Duas filias, quarum altera Amestris, connubio sibi junxit, II, 97, 7. Memnon Anaitidis statuam Babylone, Susis et Ecbatanis posuit, eamque colendam esse Persis suo exemplo demonstravit, II, 509, 16; quibusnam donis Timagoram Atheniensem vel Entimum Cretensem, et Antalcidam honoraverit, II, 296, 11. Regni tempus, II, 95, 28.
- Artaxias in Armenia ab Antiocho M. deficit; Artaxata condit; ab Antiocho Epiphane imperata facere cogitur (a. 165), II, præf. x, 9. Fœdus pangit cum Timarcho Mediæ satrapa, II, præf. xii, 13.
- Artymnesus, Lyciæ urbs, II, 343, 1.
- Artembares, pincernis præfectus in aula Astyagis, III, 398.
- Artemidorus Ascalonita, hist., IV, 340.
- Artemidorus Zenonis ad Theuderichum Valamiri f. legatus, IV, 125, 18.
- Artemis. V. Diana.
- Artemisia, festum Apollini sacrum Cyrenis, III, 187, 6.
- Artemita, prope Æthaliâ insula Tyrrhenica, III, 573, 13.
- Artemita, Babylonæ urbs, IV, 308, 3; patria Apollodori hist., IV, 508.
- Artemon ὁ περιφόρητος, homo luxuriosus, II, 199 a.
- Artemon, Protagoræ pater, II, 20, 6.
- Artemon Clazomenius, Pergamenus, Cassandrensis, historici, IV, 340. Alii Artemones, *ib. not.* Art. pictor, IV, 343, 13.
- Arthmiadas Lacedæmonius, Lycurgi socius, III, 37, 4.
- Artogetes, Persa, Sandacæ maritus, II, 295, 8.
- Artus, Messapiorum regulus, III, 145, 89.
- Arundines Arabiæ, IV, 525, 20 a.
- Aruns, Tarquini filius, III, 89, 8.

- Aruntius Paterculus, equum æreum, suppliciorum instrumentum, fabricavit Segestæ tyranno; quam ejus inventi tulerit mercedem, IV, 322, 9.
- Aruntius, Appii f., e Conimbriga urbe longævus, III, 609, 1.
- Aruntius stuprat Medullinam filiam, a qua interficitur, IV, 321, 4.
- Arycanda, Lyciæ opp., IV, 133, 2. Arycandenses Lyciæ ære obruti Mithridatis partibus se adjungunt, III, 194, 4.
- Aryandes, Ægypti præfectus, Pheretimæ Battii uxori auxiliatur, IV, 449, 2.
- Arymnum, mons Achaïæ, II, 41, 64.
- Arzanene, IV, 257. 261. 273, 3. Romanorum imperio sub Diocletiano adjungitur (297), III, 189, 14. Arzanenes castellum Chlomarum, IV, 258, 57.
- Asachæi Æthiopes, apud quos ingentes serpentes nascuntur, III, 478, 47.
- Asander Cariam provinciam post mortem Alexandri M. obtinet, III, 668, 1.
- Asar, opp. Æthiopiæ, III, 351, 3.
- Asbolus, idem qui Chumus Judæorum, III, 212, 3.
- Asbytas, Amphithemidis f., IV, 294, 1.
- Ascalon, Syriæ urbs, a quo et quando condita, III, 372, 26. Ascalonis in lacum Atergatis cum Ichthye a Maxo demersa, III, 155, 32. Ascalonitarum princeps Craterus, a quo Thraces Eutocium furem sibi tradi postulant, IV, 55, 106. Ascalonita Apollonius, IV, 312.
- Ascalus, Hymenæi f., frater Tantali, Aciami regis Lydorum dux in Syria Ascalonem condit, III, 372, 26.
- Ascania, Troadis, III, 373, 29.
- Ascanius, Æneæ f., 70, 8; pater Romæ; avus Romes, IV, 290, 8; pater Remi, IV, 395, 11. Ascanius et Scamandrius Arisben condunt, III, 70, 5. Ascanius Albam Longam condit, III, 92, 21, 96, 1. Silvium insidiis petit, II, *præfat.* p. viii; regni rempus, III, 503, 3.
- Ascanius Abderita, II, 384 *b*, not.
- Ascitæ Arabes, III, 477, 42.
- Asclepiades medicus, Philonidis et Aufidii magister, III, 576, 20.
- Asclepiades Arei f., hist., III, 306.
- Asclepiades Cyprius, hist., III, 306; III, 10, 31.
- Asclepiades Mendesius, hist., III, 306.
- Asclepiades Myrleanus et Tragilensis, scriptores, III, 298.
- Asclepiodotus historicus, III, 665.
- Askra Neptuno parit Cæcolum, IV, 352, 1.
- Askra urbs ab Cæclo condita, III, 352, 1. Ascræi a Thespiensibus trucidantur; superstites Orchomenum fugiunt, II, 144, 115.
- Asculum, prælium ibi a Pyrrho contra Romanos commissum, II, 454, 8.
- Asdahages, Medorum rex, cum quo societatem init Nabopalassar; pater Amulhiæ, quam despondet Nabopalassari filio Nabucodonossoro sive Nebucadnezario, IV, 282, 7.
- Asdingi. Cf. Astingi.
- Asdrubalis avaritia et dominandi cupiditas; quomodo in Hispania se gesserit; III, 91, 18. Ejus in Hispania successor Hannibal, III, 91, 13.
- Ἀσθεῖας δίκαι ad archontem regem pertinent, II, 114, 27 *b*.
- Aseneth, Pentephrae f., Josephi uxor, III, 216, 219, 10.
- Asel, Æthiopiæ opp., in Medoe ins., IV, 351, 3.
- Aser, Jacobi f., III, 215, 9.
- Aserymus, post Astartium fratrem Tyrionum rex, a Phetele fratre interfectus, IV, 466, 1.
- Aseth, pastorum in Ægypto rex, II, 570, 49.
- Asglia ins. sinus Persici, III, 478, 45.
- Asia, Europæ soror, Oceani et Pompholygæ f., II, 61, 4; 349, 1.
- Asia minor ab Trigibildo vastatur sub Arcadio imp. (399 p. C.), III, 47, 75.
- Asia, castellum ad Ctesiphontem; ibi Julianus mortuus est, IV, 5 et 6.
- Asias cithara a Lesbiis nomen habet, II, 182, 257; 488, 83.
- Asimuntii in Thraciæ finibus fortiter Hunnis resistunt, sed cedere iis ab Theodosio coguntur, IV, 75, 5.
- Asinæis Deiphon suadet, ut ab Argivis deficient, III, 376, 38.
- Asine Argolidis a Dryopibus habitatur, II, 137, 98.
- Asini sub Theodosio carissimi, IV, 39, 56.
- Asinius Pollio auctor epistolarum quæ Euripidi et Arato affinguntur, IV, 310.
- Asinius Quadratus, historicus, III, 659.
- Asius philosophus, IV, 551, 24.
- Asopodorus Philius, iamborum poeta, IV, 478.
- Asopus in Bœotia Sinopes pater, II, 161, 186, 348, 2; III, 29, 3.
- Asordanes, Senacheribi f., II, 503, 11. Babylonii a patre præficuntur, II, 504, 12. Post patris obitum regnavit annis 8, *ibid.* Axerdis (sic *Abydenus nominat Asordanem*), Assyriæ rex, Nergilum fratrem et parricidam, usque ad Byzantium persequitur tandemque interficit. Ægyptum quoque partesque inferiores Syriæ acquirit, *Abyden.* IV, 282, 7.
- Aspalus, Illi frater, moritur in Isauria (478), IV, 619, 211.
- Aspar cum Ardaburio patre contra Joannem tyr. in Italiam mittitur, IV, 63, 46. In Libya commorans Zirconem Maurusium ab Aetio dono accepit, IV, 96, 11. Effecit ut Leo Marciano in imp. succederet, IV, 100, 20; 135 *a*. Sciris et Gothis inter se belligerantibus auxiliumque a Leone petentibus, neutrorum precibus obtemperandum esse censet, IV, 107, 35. Barbaros, qui sese dedeant, trucidari jubet (an. 467), IV, 108, 39. Ejus hereditatem sibi tradi a Leone postulat Theuderichus, Triarii f. (473), IV, 114, 2. Pater Ardaburii, Patricii, Ermenurichi, duarumque filiarum, e ternis nuptiis, III, 135 *a*. De Tatiano et Viviano cum Leone imp. contendit, IV, 135 *b*. A Leone occiditur, IV, 135 *b*.
- Aspasia Megarensis; Periclis amica, II, 200 *a*; Samiaci et Peloponnesiaci belli causa, II, 314, 35, 482, 58.
- Aspasius Tyrius sophista, III, 576.
- Aspasius Byblius sophista, III, 576.
- Aspendum, abdicata potestate, abit Antiochus Grypus, qui propterea etiam Aspendius vocatur, III, 714, 21. Aspendius, Diodorus, q. v.
- Aspetus, in Epiro cognomen Achillis, II, 145, 121; IV, 337, 1.
- Asphaltum quomodo e Serbonide lacu educatur, III, 276, 63.
- Aspis, una ex Cycladibus ins., IV, 365.
- Aspis, Libyæ urbs, III, 575, 18.
- Aspledon unde nomen habeat; ob aquarum penuriam deserta est, IV, 352, 2.
- Aspledon, Neptuni et Mideæ nymphæ f., Aspledonem condit, IV, 352, 2.
- Asprusus, Mediæ fl., IV, 189, 14.
- Assaon Niobes filiæ amore ardet, filios ejus concremat, se ipse interficit, III, 9, 28.
- Assentatorum animi moresque; varia eorum genera et nomina, II, 310, 25; 313, 32.
- Assessus, urbs in Milesiorum ditione, in quam filii Leodamantis post necem patris se receperunt, III, 388, 54. Cabirorum sacra recipiunt, *ib.*
- Assis, pastorum in Ægypto rex, II, 567.
- Assiorum porci ingentes, III, 188, 9.
- Assuris, Dadanis f., III, 214, 7.
- Assus in Mysia, Mytilenæorum colonia, III, 239, 137; IV, 460, 13.

- Assyria a Suri dicta, II, 214, 7; olim Euphratis, deinde Chaldaea, IV, 530. Assyriorum reges sex vel septem qui antecedunt Ninum (sec. *Abydenum*), IV, 284; II, 285, 12. Assyriaci regni tempus sec. Thallum, III, 518, 2. Regum stirpes duae, IV, 351, 6; III, 210, 1, 2. *Assyrii* Babyloniae reges usque ad Phulum per annos 526 regnantes, II, 513, 11; et qui deinceps sequuntur a Phulo ad Sardanapallum, II, 504, 12. Assyriorum regnum quando sit eversum, IV, 284, 4. Assyrii in Cappadocia, a Cappadoce Ninyae f. Cappadoces dicti, III, 595, 48. Ass. reges: Ninus, Semiramis; Ninyon, Belimus, sub quo Perseus cum classe advenit; Panyas, tempore Argonautarum; post eum Mithraeus, cujus successor Teutamus, tempore belli Trojani. Quot sint anni usque ad Mithraeum, et usque ad Sardanapallum, III, 626. Cf. IV, 91, 542, 409. Assyrii Mesopotamiae ad Euphratem a Babylone ad Ninum habitantes, bello petuntur ab Amazonibus, III, 595, 48. Assyrii Henetos sedibus pellunt, III, 596, 49. Assyriorum instituta, III, 462, 131. Festum, Bæagis, II, 331 *a*. Fluv. Phiscus, II, 76, 2.
- Astacus, Neptuni et Olbiae nymphæ f., nomen urbi dat, III, 592, 29.
- Astacus e Spartorum genere, a quo Astacus urbs nomen habet, III, 536, 20.
- Astacus, urbs Bithyniae, ab Astaco nominata, III, 592, 29, 536, 20. Ol. 17, a Megarensibus condita, postea Atheniensium colonis aucta, sub Dydalso Bithynorum rege florens, III, 536, 20. Astacus sive Ostacus Chalcedoniorum colonia, IV, 627.
- Astapus, pars Nili fluvii, III, 474, 29.
- Astartæ templum Tyri aedificat Hiromus rex, IV, 446, 1; Cf. de Astarte, III, 569, 24. Astarte in Phœnicum mythologia, III, 568, 18, 19.
- Astartus, Dalæstarti f., Tyrionum rex, frater Aserymi, IV, 466, 1.
- Aster, gigas a Minerva occisus, II, 189, 282.
- Aster lapis, IV, 427, 1.
- Asteria ins., ubi Latona peperit, II, 343, 2. Postea Delus, III, 633, 11; IV, 294, 4.
- Asteria, Alcyonei f., IV, 422, 46.
- Asteria, Hydei f., Bellerophonti parit Hydissum, IV, 34, 5.
- Asteria, Illi Isauri uxor, IV, 620, 214.
- Asteritis lapis, IV, 159, 11.
- Asterius, Cretes pater, III, 304, 18.
- Asterius ex Amphictyone pater Dotidis, III, 153, 21.
- Asterius mons, postea Cithæron, unde dictus sit, II, 330, 2.
- Asterius, Nelei f., III, 304, 19.
- Asterodia, Oceani et Tethyis f., Apsyrti mater, IV, 397, 1.
- Astibares, Medorum rex, pater Rhœtææ, quæ Stagangæo nupsit, III, 364, 12. Nabuchodonosori in bello contra Judæos socius, III, 229, 24.
- Asticosus, e Philippis Macedo, III, 609, 1.
- Astiges lapis, IV, 362, 6.
- Astingi (i. q. Asdingi), Vandalorum genus regium, M. Amelio auxiliantur, IV, 187, 7.
- Atlicia, II, 502, 9.
- Ἀστομοί in India, II, 423, 29; 424, 30, 33, 34.
- Aston Crotoniata, librorum auctor, qui Pythagoræ inscribebantur, III, 170, 8.
- Astra, meretrix Athen., IV, 410, 1.
- Astræus, Boreæ pater, IV, 539, 6.
- Astribæ, gens Indica, II, 413, 18.
- Astyages (i. q. Cyaxares), Mediæ satrapa, pater Amytis, quam Nabuchodrosori Chaldaeo despondet; atque cum ejus patre Nabupolassare Ninum evertit et Sardanapallum regno exuit, II, 502, 12.
- Astyages contemptus a Cyro regno exuitur, II, 180, 253.
- Ei Angares cantor prænuntiat imminens a Cyro periculum, II, 90, 7. Astyagis indoles et quomodo a Cyro regno pulsus sit, III, 397 sqq., 66. Astyages a nonnullis Darius nominatus, II, 5, *b*.
- Astyanax post discessum Græcorum in Troade regnum obtinuit; ex eo pellitur ab Antenore; verum ab Ænea restituitur, IV, 277, 2.
- Astycreon, a Menecrate medico servatus, IV, 414, 5.
- Astydamas ante Æschylum statua honoratur, III, 170, 13.
- Astydamas, Milesius pancratiasta; ejus robur, IV, 513, 2.
- Astydamia, Amyntoris f., mater Tlepolemi, IV, 286.
- Ἀστυνόμοι, Athenis, II, 120, 46.
- Astynomus historicus, IV, 343.
- Astyoche, Actoris f., mater Tlepolemi, IV, 286.
- Astypalæa, Phœnicis f., Neptuno Ancæum parit, II, 159, 176, 42, 1.
- Astypalæa insula leporum multitudine infestata, IV, 421, 42.
- Astypalæa, Samiorum tribus, IV, 512, 1.
- Æstyra, Bœotiae opp., III, 642, 27.
- Asturus, Susi filius, IV, 530.
- Atabyrus, mons Rhodi, ubi Jovi Atabyrio templum condit Althæmenes, II, 177. Montis altitudo, II, 253, 58.
- Atalanta ins. juxta Eubœam terræ motu rupta, IV, 381, 2. (*Atalante*), Acasti uxor, Peleum deperit, III, 389, 56.
- Atapheni in Arabia, IV, 409, 1.
- Atarantum in Libya mos, III, 463, 140.
- Atargatis dea, IV, 629 *a*.
- Atepomarus, Gallorum rex, Romanos bello premit; strategemate repellitur, IV, 320, 1; 367, 2.
- Atergatis quæ fuerit. Cum Ichthye filio a Moxo capta et in lacum ad Ascalonem demersa, III, 155, 32.
- Athamanes in Heraclea ad Cætam, III, 133, 56. — Athamanes viri pastores, mulieres agricolæ, II, 219, 23; eorum rex Amynander, II, præf. xviii, 22. Athamanum fons memorabilis, IV, 436, 11.
- Athamas Nephelen ducit, ex eaque Phrixum et Hellen genuit; deinde Inonem superinduxit, ex eaque genuit Learchum, Melicertem et Eurycleam. Inonis dolo circumventus liberos e Nephele susceptos mactare instituit; quare rabiem dii ei injiciunt; insaniens Learchum et Eurycleam occidit, II, 344, 6. Non Athamas sed Ino in filios sævit, II, 377, 8. Athamantis e Themisto liberi Schœneus, Erythrius, Leuco, Ptous, Phrixus, Helle; ex Inone liberi Learchus et Melicerte, II, 37, 35. Athamantis historia sec. Philostephanum, III, 34, 37.
- Athanadas historicus, IV, 343.
- Athanæ, urbs Arabiæ, III, 478, 45.
- Athanas Syracusanus, historicus, II, 81.
- Athanati Æthiopes, IV, 351, 3.
- Atheas, Scytharum rex; ejus ad Byzantios epistola, IV, 336, 4.
- Athenæ urbes sex, III, 574, 14. — Atheniensium legislator, Triptolemus, III, 36, 3. Athen. Sain in Æg. condunt, III, 176, 2. Ione Atticam incolis frequentante Iones dicti sunt, et Apollinem πατρώον colere cœperunt, II, 105, 1; 208, 1. Athenæ a Dioscuris direptæ, III, 118, 10. Athenienses pueri qui tributum nomine in Cretam mittebantur, pro servis ibi vivebant. Horum pars una cum Cretensibus Delphos, hinc in Iapygiam, hinc in Thraciam venerunt, ubi Bottiæi dicti sunt, II, 153, 157. Athenienses Thesei comites, Euneus, Thoas, Solois, Hermus, II, 345, 8. Seditione laborantes Theseus conciliat, II, 208, 1, § 2. Quomodo Theseus rempublicam constituerit, II, 103, 2; φυλαί, στρατηγοί, γένη, γεννηταί, II, 106, 3; τριττώες, II, 106, 4. Eurygyis in honorem ludos funebres celebrant in Ceramico, II, 22, 3. Atheniensium in ludis Isthmiis proedria, II, 351, 13. Reges De-

mophon, Oxyntes, Aphidas, Thymætes, III, 386, 50. In Areopago de Oreste iudicium, III, 375, 34. Athen. sub Neleo in Asiam transmigrant, IV, 368, 5. Homerum mulctant, Tyrtaeum delirare dicunt; Astydamantem ante Æschylum statua honorant, II, 170, 13. Athenienses colonis Astacum augent, III, 536, 20; ex Codridis luxu diffuentes nolunt amplius reges creare. Hippomenis facinus, II, 208, 1, § 3; III, 386, 51. Regum tempora, IV, 547, 13. Dracontis leges, II, 106, 4. Iudicia φονικά; ἐφέται, δικαστήριον ἐπὶ Παλλαδίῳ, II, 106, 5; ἐπὶ Δελφινίῳ, II, 107, 7. Cylonis conamen, et Megaclis facinus. Megaclidas piaculo obnoxios urbe pellunt, II, 208, 1 § 4. Solonis σεισάχθεια, II, 208, 1 § 5. Solonis legislationis indoles, II, 107 *b*. ναυκραρίαι, ναύκραροι· δῆμοι, δήμαρχοι, II, 108, 8, 18. Soloneia τιμήματα vel τέλη quattuor, πεντακοσιομέδονοι, ἵππεῖς, ζευγύται, θῆτες, II, 108, 9, 10; δήμαρχοι, II, 363, 9; ἄξονες, κύρβεις, II, 109, 11, 294; 4, 130, 48. Τοῦ πρώτου ἄξονος lex de σιτήσῃ γυναικῶν καὶ ὀρφανῶν, II, 109, 12. Lex in eos, qui in populi dissensione civili, neutri se parti addicunt, II, 109 11 *a*. Ὁ πρὸς τῷ λίθῳ ὄρκος, quem Soloni iuraverunt thesmothetæ et senatus, II, 110, 13; τῶν Κύρβεων lex de Deliastris, III, 138, 78. De mulieribus leges, II, 363, 8. Ratio servorum publicorum, II, 150, 140. Athenienses Æginetarum piratis vexati copias in Æginam transducunt; clade afficiuntur, quam unus solus effugit; in hunc scelus a mulieribus Atheniensium commissum; quare fibulis eas uti in vestibis vetitum est, II, 481, 50. Lemnum insulam ejectis Tyrrenis obtinent, II, 272, 1. *Athenienses* cf. Pisistratus, etc., etc. Olympii templum a Pisistratidis ædificatum, II, 111, 17. Pisistratidarum tyrannis ejusque eversio, II, 208, 1; § 6, 110, 16 sq. (V. Pisistratus.) Clisthenes ejusque instituta, II, 111, 17, 18; civitatem ii habent, quibus est Jupiter ἔρκειος, II, 363, 6. Quonam anno juvenes in album relati civibusque adscribantur, II, 111, 19; ἐφηβοὶ περίπολοι, II, 111, 20. A quonam ætatis anno χορηγεῖν liceat, II, 112, 21; πρόεδροι τῶν πρυτάνεων qua ratione legebantur; eorumque munera, II, 112, 22; προέδρων ἐπιστάτης, πρυτάνεων ἐπιστάτης, II, 112, 22, 23; III, 635, 2. Γραμματεὺς ὁ κατὰ πρυτανεῖαν κληρωθεὶς, II, 112, 24. Γραμματεὺς ὁ ὑπὸ τοῦ δήμου αἰρεθεὶς, II, 112, 24. Ἀντιγραφεὶς, ὁ τῆς διοικήσεως et ὁ τῆς βουλῆς, II, 112, 25. Γραμματεὶς archontum, II, 112, 26. Πάρεδροι archontum, II, 112, 26. Areopagiticus senatus viarum publicarum curam habet, II, 209, 1, § 10. Archontum munera et jurisdictio; ἄρχοντος ἐπωνύμου, II, 113, 27, 27 *a*. ἄρχοντος βασιλέως, II, 114, 27 *b*; ἄρχοντος πολεμάρχου, II, 114, 28; θεσμοθετῶν ἀνάκρισις, II, 115, 29, 209, 1 § 11; eorum munera et jurisdictio, II, 115, 30, 31; εἰσαγγελία, II, 619, 5 sq. 363, 10; παράστασις, II, 363, 7. Ἐκκλησίαι quattuor, et quænam res in singulis tractentur, II, 116, 32, 117, 33. De Heliæae δικαστηρίου ratione; iudicium βακτηρίαι et σύμβολα, II, 117, 34; διαμετρημένη ἡμέρα, II, 118, 35; ψῆφοι, II, 118, 36, 37; καδίσχος, κῆμος, II, 118, 38. Διαιτηταί, eorum numerus, et munera, II, 119, 39; ἐχίνος, II, 119, 40; κατὰ δήμους δικασταί, II, 119, 41; ἐφesis, παράβολον, II, 119, 41 *a*; ἐπιμεληταὶ ἐμπορίου, II, 119, 42; ναυτοδίκαι, II, 618, 4; ἀγορανόμοι, II, 119, 43; σιτοφύλακες, II, 120, 44; μετρονόμοι, II, 120, 45; ἀστυνόμοι, II, 120, 46; ἐταῖραι, II, 120, 47; ἱεροποιοί, II, 120, 47 *a*. παράσιτοι, II, 121, 47 *b*; ταμίαι χρημάτων καὶ ἱερῶν τριηρῶν, II, 121, 48, 49; (naves sacræ: πάραλος, Σαλαμινία, Ἀμμωνιάς, Δημητριάς, Ἀντιγονιάς, 121, 49;) ἀποδέχται s. κωλακρέται, II, 122, 50; πωληταὶ καὶ πωλητήριον, II, 122, 51; εὐθύναί, II, 122, 52; λογισταὶ καὶ λογιστήρια, II, 123, 53, 54;

συνήγοροι λογιστῶν, II, 124, 55; ἑπαρχοι, II, 124, 56; φύλαρχοι, II, 124, 57; στρατηγοί, II, 124, 58; στρατεία ἐν τοῖς ἐπωνύμοις, II, 124, 59; ἀδύνατοι, II, 124, 60; ostracismi institutum, II, 209, 1, § 7; οἱ ἑνδεκα, II, 209, 1 § 11; etiam νομοφύλακες et θεσμοφύλακες vocati, II, 365, 12; ἡ μὴ οὖσα δίκη, II, 364, 11. Victoriā Marathoniam primus nuntiat Thersippus vel Eucles, II, 198 *b*. V. Themistocles, Cimon, Pericles. Bello Medico, quum Themistocles suasisset ut, relicta urbe, Athenienses triremes conscenderent, pecuniam ad implendas milite naves erogavit Areopagus, II, 125, 61. Idem Salaminia victoria ochlocratiam magnopere provexit, II, 125, 61. Piræei incolæ reliquis civibus δημοτικώτεροι, II, 125, 61. Ἑλληνοταμίαι, II, 125, 62. Athenienses ex pactis conventis, ἀπὸ συμβόλων, jus dixerunt sociis subjectis, II, 125, 63. Imperio potiti contra pacta in socios, Samios, Chios, Lesbios, sævierunt, II, 125, 64. Suadente Cimone, Lacedæmoniis contra Helotas rebelles auxiliantur, II, 70, 9. Sesto et Byzantio multos captivos barbaros abducunt, duce Cimone, II, 47, 4. Atheniensium in potestatem per Cimonem rediguntur Chersonesus, Thasus insula et eorundem in continente sita metalla; Cimonem, quod a Macedonia abstinuisset, corruptum esse putantes donis Alexandri regis, in iudicium vocant, II, 54, 4. Contentiones inter Cimonem et Periclem, qui τοῖς θεωρικοῖς et τῷ δικαστικῷ μισθῷ aliisque χορηγίαις populi multitudinem sibi conciliavit, Areopagi potentiam opera Ephialti usus fregit, Cimonem denique exulare coegit, II, 125, 66. Merces judicialis aliis temporibus alia, II, 126, 68; primum immodice auxit eam Callicrates, II, 126, 69. Cives optimi, Nicias, Thucydides Melesii f., Theramenes, II, 126, 70. Athenienses Samum oppugnant, II, 55, 7; sub Pericle, a Melisso prælio vincuntur, II, 160, 183. In bello Samio mortui a Pericle oratione funebri laudantur, II, 55, 8. Anyto auctore, decem talenta Herodoto dono dant, II, 360, 1; in Diagoram Melium decretum, IV, 444, 4. 5; II, 621, 8. Resp. a Cleone ejusque successoribus corrupta, II, 209, § 8. Ob Hermas truncatos Andocidem in iudicium vocant; accusatum absolvunt, II, 76, 1. Hermæ mutilati dicuntur a Corinthiis, quo Siculam Atheniensium expeditionem impedirent, *ibid*. Post cladem Siculam (412) exulibus redeundi potestatem faciunt, II, 362, 3, exceptis Pisistratidis, II, 77, 3. In Phrynichum militum ducem decretum, II, 622, 11; in Antiphonem, II, 621, 10. Post prælium ad Arginusas Cleophon demagogus persuasit populo, ne conditiones a Lacedæmoniis, qui Deceleæ erant, oblatas admitteret, II, 127, 71. Anytus corrumpe dorum iudiciorum auctor, II, 127, 72. Quadringenti viri septem annis ante 30 viros constituti, per 4 menses reip. præfuerunt; quonam mendacio reip. penes se retinere studuerint, II, 127, 73. In quadringentis viris demagogus exstitit Phrynichus, II, 127, 73. Dracontides decretum de triginta virorum dominatione scripsit, II, 127, 74. Sub iis Charicles demagogus vixit, II, 127, 73. Triginta virorum sæva tyrannis; post eos Thrasybulus et Rhinon reip. præfecti, II, 209, 1, § 9. Euclide archonte Ionicas literas adoptaverunt, II, 348, 7. Epaminondæ temp. de Sida agro cum Bæotis litigant, III, 192, 4. A Doxandro contra Mytilenæos excitantur; Pachete duce Mytilenas capiunt, II, 158, 172. Ad eos legatus venit Pytho Byzantius, II, 329, 1. E Nymphæo Pontico talentum iis redibat, II, 622, 12. Rogante Theogene, bis mille in Samum mittunt (Ol. 107, 1. 352), a quibus Samii ins. ejiciuntur, II, 216, 10, 7; interfecto Philistide tyranno, Oreum in libertatem vindicant (341 a. C.), II, 643, 31. Chæronensis clades ostentis prænuntiata, II, 471, 6. Decem oratores ab

Alexandro postulantur, II, 471, 9. Demetrii Phalerei reip. administratio, II, 448, 2. Degenere adulatione Demetrium Poliorcetem prosequuntur, II, 449, 3 et 4. 476, 30. Beroso astrologo statuam inaurata lingua posuerunt, II, 510, 25. Piræeum Aratus occupare conatur, III, 22, 3. Athenienses Aristionem philosophum ad Mithridatem mittunt, defectionem a Romanis molientes; Mithridatis societate ac Athenionis reducis promissis fidentes bellum suscipiunt; Athenionem summum ducem constituunt, illoque tyrannide potito, sævitiam hominis nequissimi experiuntur, III, 267 sqq. 41, 22. Olympieum in Delo Hadriani opibus instaurant, et Novas Athenas Hadrianeas appellant, III, 607, 21. Athenæ a Gothis sub Alaricho obsessæ (396), IV, 43, 65; et captæ, Dexippo Atheniensium duce, III, 680, 21. Athenis in thronum sophisticum Olympiodori opera evectus Leontius, IV, 63, 28. Quomodo scholastici Athenis initiari soliti sint, IV, 63, 28. Athenienses statuam erigunt Philtatio, qui libros conglutinandi rationem ostendit, IV, 64, 32. — Athen. festa, τὰ Διάσια, IV, 313. Ὑδροφόρια, IV, 313; τὰ Χάλκεα, IV, 312. Ἑορταὶ λαμπράδες tres, III, 117, 6. Πυανέψια, IV, 312. Ἀπατούρια, IV, 539, 19; inquilini in pompis σκαφηφόροι, ὕδριαφόροι, II, 363, 5. Furiarum cultus, III, 130, 49. Apollinis Cynnei, IV, 369, 2. Athenienses in Delo sacra facientes, IV, 494, 11. Hyperboreis cari, II, 386, 2. Athenas quando venerit Abaris, IV, 432, 3. Sacrificia Minervæ simul et Pandroso offerri solita, IV, 506, 6. Herculis sexaginta viri, IV, 507. Quibus diis νηφάλια sacra faciant, III, 127, 42. Lupum cur in honore habent, III, 33, 32. In acropolim nunquam coturnix involat, II, 352, 16. 22, 1. Hesychus heros, ejusque sacellum; Hesychidarum gens, II, 131, 49; ἄρχτοι quænam; ἀρχτεῦσαι quid? II, 622, 17. Meretricum numerus; nomina præstantissimarum, IV, 410, 1. Vetitum est ne quis nomen pentaeteridis servæ vel meretrici vel tibicinæ imponat, III, 116, 3. Athenis luctandi ars a Phorbante inventa, III, 132, 55. Charondæ leges ad pocula canebant, II, 37, 7. — Athenarum urbis et circumjacentis regionis descriptio, II, 254, 59.

Atheniensium indoles, *ibid.*

Athenarum urbs in Achillis clypeo, III, 638, 10; urbis laus ex Lysippi comœdia, II, 255, § 5. Ἡ Ἀθηναίων πόλις, ἕως ἐτρέφα, μεγίστη τε ἦν καὶ μεγαλοψυχότατος ἐτρέφεν ἄνδρας, II, 200 a. Murus Pelasgicus in acrop., IV, 457, 3. II, 111, 17. Ἑννέα πύλαι, III, 131, 49. Ἰππάρδες πύλαι, ad quas Hyperidis sepulcrum, II, 354, 2. Portæ Melitides, III, 116, 4. Cimonis sepulcra, *ibid.* Via sacra, III, 119, 11. Pythionice meretricis monumentum ad Athenas viamque Sacram, II, 266, 72. Ceramicus, IV, 449, 3. Portus Piræeus tripartitus in Emporium, Aphrodisium et Canthari portum, IV, 450, 4. Athenis Cynosarges, ubi Herculis templum, III, 138, 78; Ἰππολυτεῖον, III, 305, 24. Φορβαντεῖον, II, 351, 10. Ἰακχεῖον, II, 367, 15. Propylæa, IV, 425, 1. Odeum, III, 48, 51. Locus Ἰππου καὶ Κόρης, III, 387, 51. Stoa pœcile, II, 621, 8. IV, 450, 5. Athenienses Polygnotum civitate donant ob pictam gratis Pœcilen vel Thesaurum et Anaceum, III, 481, 71. Hermæ, IV, 450, 5. Attali porticus, III, 268. Ἀθηναῖς ἀγάλμα Athenis, II, 121, 48. Minervæ Νίκης ξόανον ἄπτερον, IV, 425, 5. Σεμνῶν statuæ tres, Scopæ et Calamidis opera, III, 127, 41. Hippiae pictura Pirithoi nuptias exhibens, III, 134, 63. Ex Metroo Apellicon autographa veterum plebiscitorum et senatusconsultorum surripere tentat, III, 269. — Athenienses: Cratinus, Dexippus, Clitophon, Diyllus, Gorgias, Nicagoras, Palæphatus, Praxagoras, Stratonicus, Theodorus, Timagoras, quos vide.

Athenæ novæ Hadrianae, in Delo locus, III, 607, 26.

Athenæus mons in Argolide, III, 338, 10.

Athenæus Pergamenus, Attali frater, Callippen, Persei olim pellicem, amicam habet, II, præf. xv, 16.

Athenæus Naucratis, scriptor, III, 656.

Athenais, postea Eudocia, Theodosii II uxor, IV, 94.

Athenicon historicus, IV, 345.

Athenidis pater Achennes, IV, 359, 15.

Athenio, Athenionis pater, Erymnei peripatetici disc., III, 267, 40.

Athenio (*aliis Aristio*), Athenionis f., civis Atheniensis adscriptitius, literas docet Messenæ et Larissæ; dein ab Atheniensibus legatus mittitur ad Mithridatem, cujus in gratiam se insinuat. Redux ab Atheniensibus honorificentissime exceptus, in concione Mithridatis evehit potentiam, civibusque persuadet ut fidentes ei bellum Romanis inferant. Ipse prætor creatur. Paucis diebus post tyrannidem philosophus occupat, sævitque crudeliter; non modo civium bona diripiens, sed peregrinis etiam manum injiciens ad Delii dei thesauros auferendos misit Apelliconem familiarem; ibi vero ausu excidit, fugaque Apellicon sibi consulere cogitur, III, 267 sqq. Cf. III, 41, 22.

Athenion, poeta comicus, a Juba laudatur, III, 482, 82.

Athenodorus Eretriensis, IV, 345.

Athenodori Tarsenses duo, III, 485 sq.

Athenodorus pirata Ol. 177, 4 Delios captivos abducit, III, 606, 12.

Athlibis vel Athribis, Ægypti urbs, III, 632, 2.

Athoris-V. Rathotis.

Athos mons, II, 222, 31; III, 153, 22.

Athos, in Ægypto, ubi templum Judæi construxerunt, III, 219, 10.

Athothis, Menæ f., rex Ægypti secundus dynastiæ primæ, II, 539. 512, 11.

Athotes alter, rex Ægypti tertius ap. Eratosthenem, II, 540, 7 a.

Athribitis, nomus Æg., III, 226.

Athyas, navale et fluvius ad Byzantium, II, 377, 9.

Atiæ, Augusti imp. matris, somnium, III, 306, 2. Ejus ad Octavium f., Apolloniæ commorantem, de cæde Cæsaris literæ, III, 435, 11. Alteræ ejus literæ, III, 437, 18.

Atlantica Libyæ gens ab Amazonibus debellata, II, 9, 9.

Atlantis insula, IV, 443, 1. De ea Platonis sententia, III, 281.

Atlantis montis altitudo, IV, 443, 2. descriptio, 473, 26.

Atlas astrologiæ inventor, i. q. Enochus Jud., III, 212, 3.

IV, 426, 2. 490, 5. 547, 13. Atlas Phryx Herculem rerum cœlestium scientia instruit, II, 34, 24. Atlas, pater Cœlænus, IV, 285, 3. Electræ p. II, 494, 18. Ejus ex Pleione filia quindecim, III, 156, 42. Atlas in Phœnicum mythologia, III, 567, 14.

Atossa, Persarum regina, prima epistolas scripsit, IV, 490, 5.

Atracius ex Thessalia Thrasymachus, q. v.

Atratades, pater Cyri, III, 398, 399.

Atræ, urbs inter Euphratem et Tigridem, III, 589, 15.

Atrælon, opp. in Persiæ et Rom. confiniis, IV, 248, 46.

Atramiæ, gens Arabiæ, IV, 524, 14.

(*Atrebatenses* putei (*puits Artésiens*) in Oasi Æg. IV, 64, 33.)

Atrene, urbs Lydiæ, III, 29, 6.

Atrene, Argetis et Phrygiæ f., IV, 29, 6.

Atridarum aries, II, 9, 3. 41, 61.

Atron, Argetis et Phrygiæ f., III, 29, 6.

Attilii (M.) Reguli consulis (204 a. C.) res gestæ, III, 90, 14.

Attaca, Scythia e genere regio, ad Romanos transfuga, Attilæ traditus necatur, IV, 72, 1.

Attacori (*Utaracuri*), Indiæ gens beatissima, cum Hyperboreis componenda, II, 396, 1.
 Attaginum in Ægypto voces, IV, 499, 17.
 Attales, Sadyattis ex sorore filius, III, 396, 63.
 Attalus, cujus neptis Cleopatra Philippi uxor. Ejus cum Alexandro M. rixa, III, 161, 5. Pausaniam, qui Philippum occidit, ignominia affecerat, II, 153, 156.
 Attali I assentator Lysimachus, III, 46, 46. Attalus Antiochum Hieracem ad Choloen in Lydia proelio vincit (c. 235 a. C.), III, 710, 10.
 Attalus II contra Demetrium Soterem subornat juvenem quendam (Alexandrum Balam), quem pro Antiochi Epiphanis filio venditat, II, *præf.* XII, 14. Ad eum venit Ariarathes V Orophernis insidias effugiens, II, *præf.* XIII, 15. Ad eum Polemonis epistola, III, 135. Daphnidam grammaticum de rupe præcipitem dari jubet, III, 160, 14.
 Attali stoa Athenis, III, 268.
 Attalus ab Alaricho Gottho post Romam captam, imperator Occidentis declaratur, IV, 58. Honorio insulam, quam securus inhabitet, concedere vult; Jovianum, Honorichi legatum, sibi adjungit; hujus Joviani artibus imperio exuitur ab Alaricho, IV, 59, 13. Adaolpho auctor est, ut Jovino se adjungat, IV, 61, 17. In Adaulphi nuptiis præcinit epithalamium, IV, 62, 24.
 Attes, Matris deorum πρόσπολος apud Phryges, III, 8, 26.
 Attica, olim Acte ab Actæo rege, III, 583, 40; et Ogygia, III, 641, 22. In Atticam venit Ion, II, 105, 1. Attica tetrapolis, ex qua Iones in Argolidem migrarunt, II, 137, 97. Attica quomodo inter Pandionis filios 4 sit distributa, II, 351, 12. Eam humano sanguine lustrat Epimenides, III, 8, 24. Incolarum numerum instituit Demetrius Phalereus Olymp. 115, IV, 375, 1. Atticæ meretrices in Samo Venerem dedicant, IV, 299, 1. Servi rebellantes metallorum præfectos interficiunt, et Sunio potiuntur, III, 264, 35. Atticæ metalla, III, 273, 48. Caricæ (ἰσχαδές) dulcissimæ, II, 91, 11 et 12. Atticæ locus Lipsydrium, II, 110, 16. Pagi recensentur, II, 357 sqq. Atticorum propinandi mos, II, 68, 2. Ἀττικὸς πάροικος, quid? II, 485, 68; 622, 15. Ἀττικοὶ τὰ Ἐλευσίνια, proverb., II, 488, 82. Ἀττικοπέριξ, sic Hadrianus appellare solebat Aristomenem Atheniensem, IV, 336.
 Atthis Hegesini poetæ, IV, 352, 1.
 Attila, Ruæ in Hunnorum principatu succedit cum Bleda fratre. Eum Theodosii II legati Plinthas et Epigenes prope Margum urbem ad Istrum conveniunt. Fœderis inter Hunnos et Romanos tunc pacti conditiones, IV, 72, 1. Deinde Attila et Bleda contra Sorosgos Scythas bellum movent, *ibid.* In fines Romanorum, fœdera neglecta prætexens, irrumpit (442); urbes et castella compluria capit; bellum ingens minatur, IV, 72 sq., 2 et 3. Ad eum Senator a Theodosio legatus mittitur, IV, 74, 4. Romanis in Chersoneso victis rex durissimas imponit conditiones, quibus etiam Asimuntii fortiter resistentes subscribere coguntur, IV, 74, 5. Ex amicis suis, quos Romanorum donis ditare vellet, alios super aliis Constantinopolim mittit, vanas excogitans legationum causas, IV, 75, 6. Edeconem de reddendis transfugis aliisque super rebus ad Theodosium ablegat. Per Edeconem Chrysaphius et Theodosius insidias Attilæ parant, IV, 76, 7. Theodosii legatum Maximinum, qui una cum Edeone reduce venerat, Attila admittere non vult; nam Edeco de insidiis structis regem edocuerat, IV, 79 sq. Tandem, rogante Scotta, aditum iis dat, IV, 81. Acatiros Scythas subigit, iisque seniore ex filiis regem destinat, IV, 82 sq. Escam filiam uxorem ducit, IV, 83. Legati Aetii, de Silvano, quem Attilas tradi sibi postulaverat, regem conveniunt, IV,

84 sq. Domus regia describitur, IV, 85. 95, 9. Quomodo ad regiam venientem salutaverint chori puellarum et uxor Onegesii, IV, 85. Filius ejus apud Acatiros dextram fregit, IV, 86. Attilæ scriba Constantius, ab Aetio commendatus regi Hunnorum, IV, 84. Attilæ filii in cœna patri assidentes, IV, 91. Cerca uxor tres Attilæ liberos pepererat. Horum natu maximus rex Acatirorum constitutus erat; reliqui aliarum gentium reguli, IV, 89. Attilas pro ædibus regis jus dicit, IV, 89. Quid legatis imperii occid. responderit, IV, 89 sq. De ejus potestate, et Persiam invade. di consiliis, et de imminentibus ab eodem Romanis occid. periculis sermones legatorum occidentalium, IV, 90 sq. Fidit Attila sacro ensi Martio, quem multis seculis non visum tunc denuo e terra bovis ungula eruerat, IV, 91, et 96, 10. Theodosii legatos ad cœnam vocat, IV, 91. Cœnæ ratio describitur, 91 sq. Attilæ poculum ligneum, sobrietas, in vestimento simplicitas, 92. Poetæ carmina in cœna recitantes; Zircon scurra, *ibid.* Ex filiis unice amat natu minimum, Eslam, ob datum de eo vaticinium, IV, 93. Iterum legatos ad cœnam vocat; data iis mandata, *ibid.* Attilæ patruus Cebarsius, *ibid.* Legatis ad imperatorem redeuntibus Berichum comitem dat, IV, 94. Bigilam insidiarum convictum in vincula conjicit, IV, 95. Orestem et Eslam Constantinopolim mittit qui Chrysaphium exposcant, IV, 95 et 96. IV, 613, 139. Ira ejus in Theodosium et Chrysaphium placatur a Rom. legatis Anatolio et Nomo, quos muneribus ornatos benigne dimittit; Bigilam libertati reddit, IV, 97, 14. Legatos mittit ad Valentinianum, Honoriam, quæ matrimonium cum ipso pepigisset, poscentes; alii ad Marcianum, Theodosii successorem, ablegantur tributorum causa (450). Utraque legatione nihil proficit. Quare bellum parat; ac primum quidem contra Valentinianum, IV, 98, 15 et 16. Francos aggreditur, a majore natu puerorum regionum contra minorem et Aetium auxilio advocatus, IV, 99, 16. Italiam vastans cur Romam non sit aggressus, 99, 17. Apollonium Marciani legatum non admittit, 99, 18. Bellum Marciano inferri constituit, IV, 100, 19. De morte Attilæ Marcianus somnio edocetur, IV, 101, 23. Attilæ filii (Dengisich et Irnach) ad Leonem legationem mittunt; postulata non obtinentes, alter bellum inferendum statuit, Irnacho refragante, IV, 107, 36.
 Attila (*Ethel, Volga*), fluvius, IV, 229, 21.
 Attis Juppiter, III, 592, 30.
 Attis castrat se, III, 233, 47.
 Atyanas, Hippocratis f., Ol. 177 olympionica, III, 606, 12.
 Atymnius, Phœnicis vel Jovis f., III, 302, 4.
 Atys, Turrhebi pater, III, 370, 22.
 Auaris, Typhonis urbs, II, 579.
 Auasis, Oasis, in Ægypto, Insula beatorum, II, 480, 48.
 Auatha vel Auara, urbs Arabiæ, IV, 523, 6.
 Audata, Illyria, Philippo, Amyntæ f., parit Cynnam, III, 161, 4.
 Audax, unus ex Viriathi percussoribus, II, *præf.* XIX, 24.
 Aue, regio inter Auxumin et Adulin; elephantorum altrix; aeris ibi temperies, IV, 180.
 Aufidius (T.), Siculus, medicus, III, 576, 20.
 Aufidius (Cn.), hist., III, 199.
 Augeæ thesaurum ædificant Agamedes et Trophonius; eos fures deprehendit, arte Dædali, III, 637, 6. Augeas dolo interfecit Herculis filios, IV, 499, 12. Phylei pater, IV, 638 a.
 Augeas (?) historicus, IV, 345.
 Augusteum Byzantii, IV, 154, 40.
 Augustæ, Ciliciæ et Italiæ urbs, III, 605, 9.
 Augustulus ab Oreste patre Rom. imperio præfectus, IV, 136 a, ab Odoacro regno ejectus, IV, 136.

- Augustus, cur Apollinis filius existimatus sit, III, 306, 2. Ejus laudes, III, 427, 1. 2. Ejus pater Octavius, 428, 2. Educatur apud Atiam matrem et L. Philippum vitricum, 428, 3. Togam virilem sumit; in pontificum collegium adscribitur; ejus pulcritudo et decentia, 429, 4. 5. Cæsarem avunculum in bellum Africanum comitari cupit; at, propter corpus infirmum adhuc, non interfuit huic expeditioni, 430, 6. Pro Agrippæ, sodalis sui, fratre captivo apud Cæsarem precibus suis intercedit, 430, 7. Cæsaris triumphantis currum prosequitur; in theatris et conviviis assiduus ejus comes, 430, 8. Græci theatri curatio a Cæsare ludos edituro demandatur ei; in morbum incidit, 431, 9. Sanitati restitutus ad Cæsarem in Hispaniam proficiscitur itinere periculosissimo, 431, 10; ibi de plurimis, quorum causam apud Cæsarem suscepit, bene meritus est, 432, 12. Ejus modestia et verecundia, 433, 13; in importunos circumspecta prudentia, 433, 14; sobrietas et temperantia, 434, 15. Apolloniæ studiorum causa versans matris literis de cæde Cæsaris certior factus, cum amicis deliberat, quid faciendum sit, 434, 16. In Italiam transvectus Lupiam contendit, ubi de funere Cæsaris et testamento et de tumultu Romano edocetur, 436, 17. Dehinc Brundisium proficiscitur, ubi literas Atiæ et Philippi accipit. In Asiam mittit qui apparatus et pecunias, quæ Cæsar ad bellum Parthicum præmiserat, reportarent; Brundisio Romam se confert, III, 437, 18. Quæ deinde Augustus gesserit, usque ad tempus quo contra Antonium in Campania veteranos Cæsaris milites conscripsit, 449-456. Ejus amicus Nicolaus Damascenus, III, 171, 44. Ad eum Porus Indorum rex legatos cum donis mittit; inter eos Zarmanus, qui Athenis se cremavit, III, 419, 91. Ituro ad Parthicas Arabicasque res filio majore, Dionysium Characenum, geographum, ad commentanda omnia in Orientem præmisit, III, 478, 44. Controversias quæ Archelao cum fratre et Judæis erant, quomodo dijudicaverit, III, 354. Augustus Syllæum Arabem capitis condemnat, cum Herode in gratiam redit, III, 422, 94. 351, 5. Coram eo Archelai, Herodis f., causam tuetur Nicolaus, III, 425, 95 *a*. Augustus a Musa medico conservatus, III, 473, 27. Eum Constantinus *κόσμον πύλης* appellabat, IV, 199, 15.
- Aulis, Ogygis filia, IV, 394, 3.
- Aulis in Bœotia, II, 42, *b*.
- Aulonia, e. q. Caulonia.
- Aulus, herba, IV, 112, 12.
- Aureliani imp. parentes. Futuri imperii auspicia, III, 665. Ravennæ de modo regnandi deliberans (270), IV, 197, 10 § 1. Juthungos Scythas acie vincit; victi quum legatos mitterent, pacemque componere vellent, si tributa ipsis solverentur, re infecta eos imp. dimisit, III, 682, 24; anno sequente Vandalos vicit; pace ac fœdere cum iis composito in Italiam contendit, in quam Juthungi denuo irruperant, III, 685. sq. IV, 188, 12. Ejus ad Marcomannos prope Placentiam verba, IV, 197, 10, § 3. Tyana obsidet, capitque, *ibid.* § 4. Zenobiam per legatos hortatur, ut sese dedat, *ibid.* § 5. — Verba imperatoris seditione militari appetiti, *ibid.* § 6. Ejus epistola ad Mucaporem de belli contra Zenobiam suscepti difficultatibus; ejus ad ipsam Zenobiam epistolæ, et reginæ rescriptum, III, 664. Bellum Sarmaticum, III, 665. Druidas consulit, *ibid.* De Bonno dictum, III, 729, 2. Cf. de rebus Aureliani IV, 599, 155 sq. IV, 13, 2.
- Aurelianus, vir consularis, sub Arcadio imp. a Gaina exposcitur, IV, 611, 190.
- Aurelius Cotta. V. Cotta.
- Aurelius (M.). Ab eo Obii et Longobardi prælio victi pacem petunt (167), IV, 186, 6. Quadi pacem obtinent. Astingi et Lacringi auxilia præbent (175), IV, 186, 7. Eum Constantinus M. *καταγέλαιστον* dicebat, IV, 199, 15. Ejus libertus, Chryseros, II, 656. Cf. de Aurelii rebus IV, 582, 116-118.
- Auroræ post casum Bellerophontis datur Pegasus equus, III, 303, 12. Ei nephalia sacra offeruntur, III, 127, 43.
- Auri in Græcia olim raritas, II, 470, 4.
- Ausones, gens Opica, II, 179, 247 *a*. Romanorum hostes, II, *præf.* xxxvii.
- Ausitis, regio Syriæ, III, 220, 12.
- Ausoriani, gens Africæ, contra quos sub Theodosio II prospere pugnat Armatus, IV, 98, 14.
- Autariatæ, gens Thesprotica, III, 583, 43. 643, 33. Eorum institutum, III, 458, 112.
- Autei Arabes, III, 477, 41.
- Autesion historicus, IV, 345.
- Αὐτοκάβαλοι qui? IV, 496, 20.
- Autocharis, historicus, IV, 346.
- Autochthon sive Epigeus in Phœnic. mythologia, III, 567, 12.
- Autocles, vir luxuriosus, cicuta vitam finit, II, 199 *b*.
- Autocrates, historicus, IV, 346.
- Αὐτόγλυφος, lapis, IV, 316, 1.
- Autololes in Mauritania, III, 473, 28.
- Autolycus, pater Polyphemes, II, 37, 37.
- Automalaca, Libyæ opp., III, 238, 120.
- Autuchus, Cyrenes filius, Aristæi frater, IV, 285, 5.
- Anxumis, Æthiopis metropolis, IV, 179, 180.
- Auxumitarum rex Elesbaas Dinnum vel Damianum, Homeritarum regem vicit, regno exiit, et Homeritis regem tributarium e suo ipsius genere præfecit Anganem. Quomodo Nonnosum, Justiniani legatum, exceperit. Pro Romanis bellum Persis infert, IV, 178 sq.
- Auza in Libya ab Ithobalo Tyrriorum rege condita, IV, 447, 4.
- Avares ab Oceani accolis ejecti, Sabiros ipsi sedibus pellunt, IV, 104, 30. Per Candichum legatum a Justiniano annua stipendia et agros sibi postulant. Imperator eos non vi sed arte a finibus Rom. remove statuit (558), IV, 203, 4. Legatus benigne ab Justiniano excipitur; ac Valentinus imperatoris legatus Avaribus auctor est, ut Hunnicis gentibus bellum inferant. Vincunt Avares Utiguros, Salos et Sabiros (559), IV, 203, 5. Mezamerum, Antaram gentis legatum, occidunt, Antaramque regionem vastare pergunt (c. 560), IV, 204, 6. Avarum altera ad Justinianum legatio, quæ re infecta revertitur; hinc Avarum (sub Bajano duce) contra Romanos inimicitia (562), IV, 205, 9. Turcorum res detrimentis afficiunt; deinde fuga se recipiunt. Bello eos aggressurus est Dizabulus, Turcorum dux (c. 562), IV, 205, 10. Avarum legati a Justino Justiniani successore, tributum petentes cum contemptu remittuntur (565), IV, 218, 14. Avares in Francorum regionem irrumpunt, IV, 219, 14. Avarum (Sirmium oppugnantium) strategema, IV, 236, 31. Avares a Turcis (quibus olim subjecti fuerant, IV, 226) Uarchonitæ vocantur, IV, 245 sq. Avarica jurisjurandi formula, IV, 265, 63. Eos ne Justinus recipiat Turci a Justino petunt (c. 568), IV, 270. Quare Avares Pannoniam habitare et pace Rom. frui ab imp. precantes repulsam ferunt, IV, 270. Cf. Bajanus.
- Avaris ab Amasi (Inachi æquali) excisa, III, 509, 2.
- Aventinus collis, III, 85 *a*. Aventinum fanum Dianæ in Roma urbe, III, 470, 12.
- Avernorum rex Bituitus, III, 261, 23.
- Aves *μονοκέρωτες* Æthiopis, II, 89, 2.
- Avidius Cassius, L. Veri in bello Parthico dux; ejus gens, III, 661, 21.

Avitus imp. legatos ad Genserichum mittit, nihil proficiens, IV, 102, 24. Corporis custodes Gallos Gothosque dimittere cogitur; Majorini et Recimeri seditione vitam cum regno amittit, IV, 616, 202.

Axerdis, rex Assyriæ. V. Asordanus, IV, 282, 7.

Axidares, Armeniæ præfectus, III, 589, 16.

Axieros, (i. q. Ceres), unus Cabirorum, III, 154, 27.

Axiocersa (i. q. Persephone) in Cabirorum religione, III, 154, 27.

Axiocersus, i. e. Plato, unus Cabirorum, III, 154, 27.

Axiothea Phlasiæ, Platonis discipula, II, 243, 27.

Ἀξιοθεῶς, legum tabulæ Athenis, II, 109, 11.

Azania Arcadiæ et altera Massiliensium urbs, III, 574, 14.

Azanium (proprie *Euanum*), urbs Phrygiæ; ejus origines, III, 524, 3.

Azareï ad sin. Arabicum, III, 477, 41.

Azarephthus (?); octingenti ejus equi albi, IV, 260, 59.

Azenia, Hippothoontidis pagus, III, 134, 65.

Azestus locus prope Romam, IV, 615, 201, 6.

Azirus, s. Aziris, s. Azilis, Libyæ urbs, III, 645, 54.

Azizus, Arabiæ princeps, Philippum, Philippi Grypi f., qui auxilium ejus expetiverat, insidiis tollere studet, sed ausis excidit, II, præf. xxiv, 34.

Azonaces, Zoroastris præceptor, III, 43, 79.

B

Baal, post Ithobalum Tyrionum rex, IV, 447, 2.

Baalit dea a Saturno Byblum urbem accipit, III, 569, 25.

Baaui, i. q. Græcis Νύξ, Colpiæ vento parit Æonem et Protonum, III, 565, 5.

Babadas, Babyloniorum rex, II, 505, 13.

Babes, servi nomen, III, 464, 147.

Babius, Beli f., Anebi pater, rex Assyriorum, IV, 284, 11; 285, 12.

Babyca, Cnacionis fluv. pons, II, 128, 79.

Babylon, Beli f., urbis conditor, III, 575, 17.

Babylon, a Babylone condita, 1002 annis ante Semiramidis ætatem, III, 575, 17; a Chaldæo condita, II, 237, 8. Urbis situs et proventus, II, 486. Babyloniorum fabulæ cosmogonicæ, II, 497. Reges decem qui per 120 saros regnarunt usque ad diluvium, II, 499, 5, 6. De diluvio narratio, II, 501, 7. Reges a diluvii temporibus usque ad Cambysem et Darium, II, 503, 11, 12 (tabulam nominum vide II, p. 509). Babyloniorum observationes siderum inde a quonam tempore, II, 510, 22. Turris ædificium, II, 502, 10; III, 212, 3; IV, 282, 5. Mœnia urbis Semiramidis excitat, III, 626. Mœnia a Belo olim condita restituit et auget Nabucodrosorus; idem lacum ad Sipara fodit in loco excelso; aquarum claustra construit; maris litus communit; hortos pensiles ædificat; alia ejus opera, quæ a nonnullis ad Semiramidem perperam referuntur, IV, 282, 7-9; II, 507.

Babylon a Cyro capta, II, 508; IV, 283, 8; eo abducuntur Judæi, III, 230, 24. Babyloniam provinciam obtinet Seleucus, III, 668, 1. In Babylonios sævit Himerus, Arsacis satrapa, III, 259, 21. Babylonii fontes naphthæ, III, 276, 62. Unguenta, III, 263, 30. Urbs Camarina sive Chaldæopolis, III, 214, 3.

Babys, Pherecydis pater, III, 240, 139; II, 347, 5.

Bacchiadarum Corinthi postremus Hippoclidus, III, 391, 58. In exilium ejecti in Corcyram se recipiunt, III, 392, 58. Bacchiada Philolaus, II, 143, 112, et genere materno Cypselus, II, 391, 581. Cf. Bacchis.

Bacchides Sicyonius, saltator, IV, 301.

Bacchis, Corinthi rex, claudus, justus, septem filiorum pater; ab eo Heraclidæ Bacchiadæ dicti, II, 212, 5.

Bacchis, Samia meretrix, IV, 452.

Bacchus, Διόνυσος vel Διόνυξος; vocis ejus etymologia, II, 58, 16. III, 484, 87; IV, 637 b. Bacchi nutrices Hyades, III, 304, 19. Bacchus, Jovis et Isidis f., III, 325, 3. Idem deus est qui Apollo, II, 190, 284. Cum Epapho, Osiride et Sarapide componitur, III, 155, 37. Ad Sangarium fluv. e Jovis femore erupit, III, 592, 31. Bacchus Sabazius Phrygum, III, 14, 11; 155, 36. Bacchus cur *Liber* dicatur, III, 244, 150. In Thracia Sabadius vocatus, in Zilmisso ædem habet, III, 244, 151. Ejus oraculum in Thracia, II, 190, 284. Bacchicæ speluncæ in Parnasso, II, 190, 284. Templum Lacedæmone, III, 121, 18. Bacchi et Gratiarum ara Olympica, II, 36, 29. Baccho ὠμη-στῇ Persæ captivi ante pugnam ad Salaminem immolantur, II, 295, 8. B. ὠμάδιος in Chio et Tenedo et Lesbo humanis victimis gaudet, IV, 408, 400, 5. Bacchi statua a Chiis vincitur, III, 146, 90. Bacchus Γοργυρεύς (Γοργυρεύς) in Samo II, 481, 50. Μελίχιος ap. Naxios, IV, 304, 3. Χοιροβάλας, ap. Sicyonios, III, 135, 72. Περιχιόνιος, III, 152, 18. Σοκίτης ap. Lacedæmonios, II, 628, 13. Βουγενής ap. Argivos, IV, 498, 5. Διχνίτης, *ibid.* Bacchus Perseum proelio vincit, IV, 626. Ejus in Tyrrenos expeditio, III, 641, 22. In Indiam cum exercitu proficiscitur; copias, ut peste liberaret, in Merum montem ducit; hinc orta est fabula de Baccho e femore (μηρῶ) Jovis nato. Indos ad mitiorem vitam adduxit; per 52 ibi annos regnavit, posterisque regnum reliquit, II, 404, 20 sqq. In India ὀβελίαν panem invenit, IV, 499, 15. Expeditionis in Indiam susceptæ documenta, II, 416, 21. Cf. etiam II, 9, 10; III, 309, 1. Ex India discedens regnum tradit Spatembæ, II, 418, 22. Bacchum Indi XV ætatibus Hercule antiquiorem dicunt, II, 419, 420. — Bacchus, Ægypti rex, Hammoni agrum Thebanum assignat, II, 332, 6. — Bacchus de Baccho Ægyptio Cadmi patre nomen habet, III, 639, 13. Contra Pentheum bellum gerit, IV, 545, 7. A Lycurgo sibi timens, Thebis Delphos abit, ubi sepultus jacet, III, 628, 5; IV, 391, 498, 5. Bacchi sacerdotes apud Naucratis, II, 80, 2. Bacchi μορῦχου statua, Simmiæ opus, III, 136, 73. Bacchica festa Athenis administrat archon eponymus, II, 114, 27 a. Bacchus Nicæam nympham dolose inebriatam compressit, cum eaque gignit Satyrum, III, 547, 41. Ex Alpheisibœa nympa Medum genuit, IV, 292, 1; 428, 3. Pater Staphyli, IV, 314. Pater Thoæ, Euanthis, Staphyli, Maronis, III, 165, 21. Ab eo Pt. Philopator stirpem suam deducit, III, 165, 21. Bacchus in pictura, III, 133, 60.

Bacchus, Ægyptius, pater Cadmi, avus Bacchi Thebani, III, 639, 13.

Bacchus, Theodori pater, IV, 242, 41.

Bacis Bœotus, Atticus, Arcas, IV, 474.

Βακχίαι judicium Athen., II, 117, 34.

Bactra, II, 443, 3. Bactri, III, 509, 16. Eorum rex Zoroaster, III, 626. Bactriæ reges Græci longissime fines regni protulerunt, maxime Menander et Demetrius Euthydemus filius, IV, 308, 5. Eucratidas rex in India mille urbes possidet, IV, 309, 6. Bactriæ urbs, Zariaspa, III, 645, 51.

Badezorus, Ithobali f., Tyrionum rex; pater Matgeni, IV, 446, 1.

Badiana, Armeniæ regio, IV, 243.

Badomarius, Germanorum princeps, filium suum quem obsidis loco Julianus tenebat, restitui sibi postulat, dum ipse Romanos captivos reddere Juliano recusat, IV, 19, 13.

Bæagis, Assyriorum festum, II, 331 a.

Bænis s. Minius fl. Lusitaniæ, III, 295, 98.

Bætis fluv., III, 293.

Bætula, λίθοι ἑμφυχοί, III, 568, 19.

Bætulus in Phœnicum mythol., III, 567, 14.

Bagada, Æthiopiæ opp., IV, 351, 1.

Bagazus (*Megabyzus*), Anutis s. Amytis maritus, II, 93, 21.

- Bagoas, Dario insidias struit, IV, 554, 38.
 Bagoas, eunuchus, quem Alexander perdit amabat, II, 241, 19.
 Bajanus, Chaganus Avarum, ob legatos a Justiniano Byzantii detentos et re infecta demum dimissos, Romanis infestus (562), IV, 205, 9. Commeatus inopia laborans, a Sigisberto Francorum duce, quocum fœdus inierat, sustentatur (568), IV, 230, 23. Bajanum contra Cunimundum Longobardum et Justinum imp. excitant Longobardi (568), IV, 230, 24. Societatis conditiones, quas Longobardis imponere voluerit, IV, 231, 25. Sirmium obsessurus legatos Rom. in vincula conjicit, IV, 231, 26. Post multas disceptationes cum Bono, Rom. duce, iratus ab obsidione Sirmii recedit, IV, 231 sq., 27. Cotriguros Hunnos in fines Romanorum immittit, IV, 233, 27. Ejus legati, qui de Sirmio et de stipendiis Avaribus solvendis ad Justinum missi erant, re infecta redeunt, IV, 233 sq., 28. Altera quoque legatione nihil efficit, IV, 235, 29. Gepidas et Hunnos Utiguros et Cotriguros in potestate habet, IV, 234. Tiberium Rom. ducem clade afficit; pacem cum Romanis componit, IV, 237, 35. Apsichum de pace componenda ad Justinum mittit; sed imperator nullas conditiones admittit, (570), IV, 237, 33. Legatos misit ad Sclavinos, ut Avarum imperio se subicerent; legatos barbarice increpat Dauritas dux; deinde a Sclavinis occiduntur; quare, hortante Tiberio, ut bellum iis inferat, haud cunctatur, IV, 252, 48. Fœdere rupto ad Sirmium progressus, Savum trajicere conatur, bellum contra Sclavinos prælendens, (580), IV, 263 sq., 63. A Tiberio ut Sirmium sibi concedatur postulat, IV, 265, 64. Quam urbem defendit Theognis, IV, 267, 65. Postremo eam Bajano tradere Romani coguntur, (581), IV, 268, 66. Bajani uxor, IV, 268, 66.
 Balager, historicus, IV, 346.
 Balatorus, Tyrionum rex, IV, 447, 2.
 Balamerus. V. Valamir.
 Balbinus cum Maximo Pupieno imperator electus contra Maximinum, III, 673, 12. Ejus indoles, III, 673, 14. Plura de eo vide IV, 596, § 12 sqq.
 Baldad, Sauchæorum rex, III, 220, 12.
 Balearides inss., IV, 478.
 Baleazarus, Hiromi f. et in Tyri regno successor; ipsi succedit Abdastratus f., IV, 466, 1.
 Balla, Nephthalimi mater, III, 215, 8.
 Balla, Macedoniæ urbs, IV, 509, 3.
 Ballon, i. e. rex ap. Phryges, IV, 427, 1.
 Ballomarius, M. Aurelii temporibus rex Marcomannorum, IV, 186, 6.
 Baracheliel, Elius pater, III, 220, 12.
 Baramanas, Chosrois mil. dux, ad Sargathon vicum a Marciano vincitur, IV, 273, 3.
 Barba, Rom. dux in bello Mithridatico, III, 547, 41.
 Barbyses fl. ad Byzantium, IV, 147, 3.
 Barbytum, Anacreontis inventum, III, 3, 5.
 Barcæi omnium primi currus jungere et regere a diis docentur, III, 156, 40. A Cyrenæis bello victi, et a Pheretima in crucem acti, II, 212, 4, 2. Barcæus, Meneclis historicus, q. v.
 Barcellon (*Barcino*) opp., ubi Adaulphi et Placidiae filius sepultus est, IV, 63, 26.
 Barchochebas, Judæorum dux, IV, 328.
 Bardi Gallorum, III, 323, 7. 259, 23.
 Barga Herculi parit Bargasum, IV, 311, 2.
 Bargas, urbs Cariæ, unde nomen habeat, IV, 311, 2.
 Bargasus, Herculis et Bargæ f., IV, 311, 2.
 Bargeni, Troglodytica gens, III, 477, 42.
 Βάρβιτον, instrum. musicum, III, 73, 8.
 Βάρβιτον, instrum. musicum, III, 73, 8.
 Barga, Indiæ urbs, ex qua Zarmanus oriundus, III, 420, 91.
 Bargus, homo nequam, in bene de ipso meritis ingratus, machinis Eutropii eunuchi circumventus pœnas dat, IV, 45, 71.
 Baris mons in Minyade Armeniæ; ibi post diluvium arca (Noë) consedit, III, 415, 76.
 Barsabas, Thraciæ regulus, Andrisco Macedoniæ regnum occupaturo se adjungit, II, præf. xv, 16.
 Barsaborsus, præfectus sub Narsæo, IV, 189, 14.
 Barsine, Pharnabazi f., Alexandro M. Herculem parit, III, 694, 697, 2.
 Bas, Botiræ f. et in regno Bithynorum successor, Calam Alexandri M. præfectum vicit, Macedonesque a Bithynia arcet; 51 annis regnavit, III, 537, 20. Succedit Zipeetes filius, *ib.*
 Bascia, Asticosi f., e Philippis Maced. urbe longæva, III, 609, 1.
 Basichus, dux Hunnicus, in Mediam irrupit; postea Romam venit ad contrahendam armorum societatem, IV, 90.
 Βασίλειος. V. Archon.
 Basilica insula adamantes habet, III, 205, 11.
 Basilica ex urbe, P. Nævius et Salvia Varena, longævi, q. v.
 Basilica Byzantii, IV, 152, 34; 149, 15.
 Basilicæ Ephesi tyrannum Pythagoram evertunt, IV, 348, 2.
 Basilidarum oligarchia Erythris sublata, II, 163, 195.
 Basilis, hist. vel geogr., IV, 346.
 Basiliscus Leontis dux, Gothorum exercitum ad deditionem adigit (467), IV, 108, 39. Verinæ Aug. frater, Genserichum ad incitas redigit, tandem vero ab eo corruptus volens cladem patitur (468), IV, 110, 42; IV, 136 a. In Rusticii, castrorum præfecti, locum delectus est, IV, 116, 7. Post expulsum Zenonem imperator renuntiatur, IV, 136 a. Ejus avaritia sævæque exactiones, dum, pulso Zenone, regnum obtinebat, IV, 116, 7. Ejus uxor Zenonis; cujus precibus subactus Harmatus ad summos honores provehit, IV, 117, 8. Ejus uxorem Harmatus adulterat, IV, 136 b. Basiliscus Patricium occidendum curat, IV, 136 a. Marcum filium Cæsarem, ac post etiam imperatorem creavit, IV, 136 b. Regno expellitur, IV, 119, 10. Basiliscum in tyrannidem promoverat Theoderichus, qui deinde ad ejusdem cædem milites instigavit, IV, 120, 11. Basiliscus cum uxore et liberis in templum fugere a seditiosis cogitur; hinc extractus in Capadociam relegatur, ibique cum tota stirpe necatus est, IV, 136 b.
 Basiliscus, Harmati f., a Zenone reduce Cæsar creatur, IV, 136 b; postea lector factus in Blachernis.
 Basilus, Lyræi et Hemitheæ f., Cauniis post patrem imperat, IV, 314.
 Basinni, Arabiæ gens, IV, 409, 2.
 Baslachus, Tyrius, Ecnibali frater, IV, 447, 2.
 Bassara, Esau uxore, III, 220, 12.
 Bassianus, Marini filius, IV, 621, 216.
 Basternæ in Mithridatis exercitu Romanos fugant in prælio ad Chalcedonem, III, 545, 39.
 Βασυνία, quid? IV, 493, 3.
 Batanea, Syriæ urbs, III, 644, 50.
 Bate, pagus Atticæ, patria Abronis scriptoris, IV, 277.
 Batha, opp. Æthiopiæ, III, 478, 42.
 Batia, Trois f., Dardani uxor, III, 154, 28. Teucris f., Dardani uxor, mater Erichthonii et Ili, III, 598, 64.
 Batia, locus agri Trojani, a Batia dicta, III, 598, 64.
 Batinetes regio, de qua Samii et Prienienses litigarunt, Lysimachi temporibus, II, 336, 6.
 Baton Sinopensis, historicus, IV, 347.

- Bathycles Arcas phialen reliquit, quam viro sapientissimo destinavit. Filius ejus Thyrius, II, 336, 3.
- Bathyllus Alexandrinus, saltator, IV, 337, 3.
- Batrasabbes, urbs Arabiae, III, 478, 45.
- Βατταρίζειν, lingua captum esse, IV, 286, 7.
- Battus, Cyrenarum conditor, olim Aristoteles, de linguae medela Pythiam adit; in Libyam proficisci jubetur; primus rei conatus irritus, II, 212, 4, 1. IV, 449, 1. Quomodo a Libybus honoratus sit; Βάττου σίλπιον, II, 166, 206, 107, 4. Βάττος significat *Rex* lingua Libyca, IV, 286, 7. Cf. Aristoteles. Batti II τοῦ εὐδαίμονος filii, III, 387, 52.
- Battus III, ὁ χολός, post patrem Arcesilaum II, Cyrenarum rex, III, 387, 52.
- Battus IV, ὁ καλός, Cyrenarum rex, II, 212, 4, 3. Sublato regno, in Hesperidas abiit, ibique obiit; caput ejus in mare demersum, II, 212, 4, 5.
- Baubo, uxor Dysaulae, mater Protonoes et Nysae, III, 302, 6; 339, 3.
- Baudon, cum Arbogaste Franco a Gratiano ad Theodosium I mittitur, ut dux sit belli contra Gothos, IV, 37, 53. Imperatori suspectus, IV, 613, 199.
- Bauma, Aethiopiae opp., IV, 351, 2. III, 478, 42.
- Beatorum insula ap. Herodotum Oasis dicitur, IV, 64, 33.
- Beatorum insula, Thebarum acropolis, IV, 339, 3.
- Bebaea, fons Beotiae, IV, 508, 2.
- Bebia Marcella, ex Ortisia urbe longæva, III, 609, 1.
- Bebon, Typhonis cognomen, quid significet, II, 613, 76.
- Bebryces proceritate insignes, III, 596, 50. Mariandynis infesti, II, 39, 49. Sub Mygdone rege contra Lycum Mariandynorum regem belligerant. Subiguntur ab Hercule, qui regionem eorum Lyco dedit, a quo Heraclea appellatur, II, 32, 15.
- Bechires iidem qui Macrones, II, 39, 46.
- Βέζον, quid? III, 9, 27.
- Beelsamen (i. q. Juppiter) ap. Phoen., III, 565, 5.
- Belesys Babylonius, III, 210, 2; cum Arsace contra Sardapallum conspirat, III, 357, 9.
- Beleus, Delcetadæ vel potius Dercetadæ f., postremus rex Assyri. ex stirpe Semiramidis, IV, 351, 6; III, 210, 1, 2.
- Belinus, Assyriorum rex, sub quo Perseus advenit, III, 626.
- Belis vates Laomedonti prædixit Ilii excidium, IV, 513.
- Belistiche, v. Bilistiche, v. Blistiche, Ptolemæi II amasia, III, 186, 4.
- Belitaras hortorum præfectus, regno Assyri. politur, quod apud posteros ejus mansit usque ad Sardapallum, III, 210, 1; IV, 351, 6.
- Bellerides, Sari Gothi domesticus, a Romanis interfectus, IV, 61, 17.
- Bellerophontes, Corinthius, II, 13, 3; Neptuni vel Glauci f., primum Hipponous dictus, postea ob Bellerum ab eo interfectum Bellerophontes vocatur; cardis reus Corintho ad Præto Argos confugit; ibi ab Antæa, cujus libidini obtemperare noluerat, stupri illati accusatus, a Præto mittitur ad Iobaten Lyciae principem; post certamina feliciter peracta uxorem ducit Præti filiam Casandram, regnique partem accipit; æstro immisso de Pegaso decedit, III, 303, 12; 367, 16; II, præf. p. vii. Cf. IV, 549, 21. Tarso urbi nomen dedit, III, 189, 236, 92; Xanthios devovet, III, 15, 13; Amisodari filiam duxit, II, 43, 2. Ex Asteria gignit Hydissum, IV, 311, 5.
- Bellerus Corinthiorum dynasta ab Hipponoo interfectus, III, 303, 12.
- Bellitaras, Parysatidis servus, II, 94, 26.
- Belus, Juppiter Chaldaeorum, II, 498, 2; Βήλος, in Phoenicum mythol., III, 568, 21. Belus-Saturnus, pater Belichanaan, III, 212, 3; Beli in fano imagines conspiciuntur animalium mira formarum varietate, II, 497, § 4.
- Rex Assyriorum cum Titanibus contra Jovem pugnat, III, 517, 2. Ejus ætas, *ibid.* Pater Babii, IV, 284, 11; 285, 12; et Babylonis, III, 575, 17. Babylonem muris cinxit, quos postea Nabuchodonosorus restituit, IV, 283, 8; 284, 9. Armenacum, Armeniae regem, debellat, IV, 285, 12; ex Aeria gignit Ægyptum, III, 642, 24; Belus, Libyæ et Neptuni f., e Lide pater Ægypti et Danaï, IV, 544, 15; 542, 4.
- Belus, urbs Syriae, IV, 363, 1.
- Beltis (regina), ap. Chaldaeos, IV, 283, 9.
- Bemarchius Cæsariensis, historicus, IV, 3.
- Bendis, II, 51, 15.
- Benjamini natales, III, 215; historia, III, 216.
- Beon (Bnon), pastorum in Ægypto rex, II, 567 sq.
- Berecynthia in urbe ad Nolon fluvium sepultus Æneas, IV, 290, 8. Berecynthiae mons Cabirus, II, 58, 14.
- Berenice, uxor Ptolemæi I, III, 47, 50; mater Pt. Philadelphi, III, 480, 64; de qua nomen habet urbs ad sin. Arabicum, III, 477, 41.
- Berenice, Ptolemæi XI filia, per absentiam patris regnum sibi vindicat una cum sorore Cleopatra-Tryphæna. A patre reverso morte mulctatur (56), III, 723, 6.
- Berenice in Libya urbs, III, 186, 2.
- Berenice, opp. ad sin. Arabicum, de Pt. Philadelphi matre nuncupatum, III, 477, 41.
- Berenice altera in sinu Arab., quæ Panchrysos cognominata est, III, 477, 41.
- Berenice tertia, Epidires dicta, in sinu Arab., III, 477, 41.
- Beres, Macedonis f., Miezæ pater, IV, 509, 7.
- Bergomum, Orobiorum urbs, III, 231, 29.
- Berichus, Hunus nobilis in aula Attilæ, IV, 91; cum Maximino Theodosii II legato Constantinopolim ab Attila mittitur, IV, 94. Agreste ejus et ferum ingenium, *ibid.*
- Beroe, urbs Macedoniae, IV, 510, 7.
- Beronice quædam cui Rhodanus injuriam intulit, IV, 26, 30.
- Berosus Chaldaeus, II, 495.
- Berresa, opp. Aethiopiae, III, 478, 42; IV, 351, 2.
- Beruth in Phoenicum mythologia, III, 567, 12.
- Berytum urbem Saturnus dat Neptuno et Καθεύροις Ἀγρόταις τε καὶ Ἀλιεύσι, III, 569, 25; urbs unde nomen habeat, IV, 433, 1. Berylius, Lupercus Sanchoniathon, q. v.
- Besa, Ægyptiorum deus, II, 328.
- Beshicus, insula Cyzicena, IV, 392, 1; ad ostium Rhyndaci fluvii, Proserpinæ opus, a Beshico Pelasgo nomen habet, IV, 288, 1.
- Bethleem sive Ephratha, III, 215.
- Bias, Priensis, Teutami f., sapiens, III, 162, 9; II, 482, 54; legatus ad Samios mittitur, II, 160, 179. Ei cum Salaro Priensi contentio fuit, II, 188, 297. Ejus in captivas puellas Messenias generositas, IV, 473, 4 et 5. Tripodem recusat, *ib.*
- Biblia vitis a Polli Argivo ex Italia Syracusas apportatur, II, 15, 7.
- Biblina in Thracia, postea Tisare et Cæsyme, IV, 339, 6.
- Bibline, Naxi ins. fluvius, IV, 494, 12.
- Biblinum vinum unde dictum? IV, 339, 6; 494, 12.
- Biblis, e. q. Melus insula, IV, 325, 26.
- Biblus Cypri pater, III, 30, 11.
- Bicheris, Memphita, Æg. rex (dyn. IV, 6), II, 548.
- Bieneches (Bienthes. Vibestes), Æg. rex (dyn. 1, 8), II, 539.
- Bigilas (Vigilans) interpres, insidiarum, quas Attalo Chrysaphius struxit, conscius, cum Maximino ad Attilam proficiscitur, IV, 76, 7; cum Escla ad Romanos remittitur, IV, 81; in Attilæ aulam redit, IV, 94; insidiis detectis in vincula conjicitur, IV, 95; pretio soluto dimittitur, IV, 98.

- Bigres, rex Ægypti decimus quartus, II, 545.
 Bilistiche. V. Belistiche.
 Binganes Persa, præfectus Chlomarons castelli a Mauritio obsessi (480), IV, 258, 57.
 Binorius, Æg. rex, IV, 539, 21.
 Binothis (Biophis), rex Æg. (dyn. II, 3), II, 543.
 Bionis Ἰχθυοφάγου dictum, IV, 417, 19.
 Bion (?) nescio qui, cum Dione Syracusano componi videtur, II, 83 a.
 Bion Milesius statuarius, III, 135, 68.
 Bioni Borysthenitæ in Chalcide morbo laboranti Antigonus rex duos famulos misit, III, 582, 30. Scriptum in eum epigramma, IV, 159, 12.
 Bion Salensis, historicus, IV, 350.
 Bion Abderita regiones esse dixit, ubi semestris nox sit, IV, 160, 12.
 Bisaltes, Solis et Terræ f., a quo Macedonia regio dicta, III, 583, 44.
 Bisaltia, Massylorum regis filia, III, 70, 11.
 Bisaltia, Macedonia regio, a Bisalte dicta; ibi lepores duo jecora habent, III, 583, 44.
 Bistacia arbor describitur, III, 253, 6.
 Biston, Ciconis f., III, 30, 7.
 Bistones, gens Thracica, III, 29, 6.
 Bitharmais, opp. in Persia, IV, 214.
 Bithyas, a quo Bithyopolis dicta, III, 591, 27.
 Bithyni nomen habent a Bithyno, Thyni fratre, Phinei vel sec. alios Odrysi filio, III, 594, 41. Bithyniam Cimmerici in Asiam irrumpentes occupant; deinde, ejectis Cimmericis, Thraces, qui sub Patara duce ex Europa venerant, III, 593, 37. Bithyni olim classe valentes; terræ provenus iis sunt varii, III, 594, 41. Olim a Bosporo usque ad Rhelantem habitabant; hinc Thyni usque ad Caletem fluv. *ibid.* Thynia et Bithynia Psilio fluvio disterminantur, IV, 354, 4. Bithyni lites disceptantes, in solem conversi sedent, III, 592, 33. In montium cacuminibus invocant Jovem Papam et Attim, III, 592, 30. Velus iis artifex Dædalus; Jovem Stratium colunt, III, 594, 41; Bithynorum reges Dydalsus, Botiras, Bas, Zipætes, III, 536, 20. Bithynorum reges, Nicomedes, Zeilas, Prusias, q. v. Sub Zipæte Antiochi Soteris ducem Patroclum insigni clade afficiunt (280), III, 534, 15. Bithyniæ regem senatus Rom. constituit Nicomedem, Nicomedis et Nysæ f.; huic Mithridates Socratem τὸν χρηστὸν opponit; sed prævalet electio Romanorum, III, 541, 30. Quare bello eos aggreditur Mithridates, cujus a duce Archelao Bithyni proelio victi, in victoris veniunt potestatem, III, 541, 31. Bithynia terræ motu quassata Ol. 203, 1, III, 607, 15; imbris immensis obruitur (c. 467), IV, 110, 42. Bithyniæ fl. Horcus, ad quem juratur, III, 595, 43; Hypius fl., III, 595, 44. Urbes: Bithynium s. Claudiopoli, Apamea, Myrlea, Astacus, Heræa, Megaricum, Nicomedium emporium, Mocata, Tarsus, Tarantus, Mazæum, Bithyopolis, Cossus, quas vide. Castellum Libyssa, III, 232, 41, 600, 75 a. Bithyniæ arbor χαμαικέρος, III, 300, 4. Bithyni Damophilus et Demosthenes historici, q. v.
 Bithynium s. Claudiopoli, Bithyniæ urbs, patria Antinoi, III, 585.
 Bithyopolis Bithyniæ, III, 591, 27.
 Bithys, Dizastæ f., Paræcopolitanus, III, 609, 1.
 Bithys, Lysimachi regis parasitus, III, 310, 11.
 Bittera, urbs Palæstinæ, IV, 328.
 Bituitus, Avernorum rex, Luernii filius, III, 260, 23.
 Blachernæ, regio Byzantii, IV, 136 b.
 Blachnum, planta, III, 592, 44.
 Blacia, locus prope Cumas. Βλαχὸς ἀχρηστότερος, proverbium, II, 163, 193.
 Blandus, Phrygiæ urbs, a Blaudo nomen habet, II, 343, 3.
 Bleda frater Attali, cum eo contra Sorosgos in bellum proficiscitur, IV, 72, 1. Una ex ejus uxoribus Romanorum legatos hospitio excipit, IV, 84. Bledæ Zerconi favet, IV, 92, III, 96, 11.
 Bleda episcopus Marciani ad Genserichum legatus, IV, 102, 24.
 Blemmyarum oppida: Prima, Chiris, Thapis, Talmis, smaragdi fodinæ. Has regiones lustravit Olympiodorus, IV, 66, 37. Blemmyes et Nubades a Romanis victi (453). Pacis fœdera, quæ inierint, IV, 100, 21.
 Blistiche. V. Belistiche.
 Blityri quid? III, 482, 78.
 Boa, Paphlagonia, meretrix et tibicina, mater Philetæri regis, IV, 358, 12.
 Boagrius, Locridis fl., cursum mutat terræ motu, IV, 381, 2.
 Boanensis lacus juxta Nicomediam, IV, 110, 42.
 Boaz, pater Obedis, IV, 549, 17.
 Bochanus, Turxanthi Turci dux, ad Bosporum occupandum mittitur, (376), IV, 247, 43.
 Bochiana, Æthiopiæ opp., IV, 351, 1.
 Bocchoris, Æg. rex, Judæos lepra infectos, mergendos, reliquos in desertum deportandos statuit, III, 334, 1; ejus ætas, *ibid.*
 Bocchoris Saita, rex Æg. (dyn. XXIV), II, 592. Neochabis f. victu frugalis, IV, 299, 3. Cf. IV, 539, 24.
 Bocchi regis elephantum, III, 474, 3. Rex capitur, IV, 561, 64.
 Bochas. V. Boethus.
 Bodone, urbs Thessaliæ; unde Βωδωνάτος Ζεὺς, II, 463, 4.
 Bodincus, postea Padus fl., III, 205, 8.
 Boëbeis lacus in campo Pelasgico, II, 455, 11. Etiam Nesonis vocatur, IV, 317, 1.
 Boëti Thessaliæ; datum iis oraculum; Coracas ad Pagaseticum sinum condunt, II, 188, 280. Boëti, Arnen Thesalicam obtinentes a Thessalo vincuntur, III, 638, 8.
 Boëtiæ Græciæ tenuere Leleges, II, 146, 127; 140, 103.
 Boëtiæ gens Sparti, II, 61, 3; 9, 2. In Boëtiæ ex Arcadia fugerunt Lycaonis filii Eleuther et Lebadus, IV, 317. Singularum in Boëtiæ urbium ἀκκληρήματα, II, 260, 25. Boëti cum Megarensibus Heracleam condunt, III, 201, 3. E Boëtiæ in Pontum transfertur Sinope, II, 348, 3. Boëti de Sida agro cum Athen. certant, Epaminondæ temp., III, 192, 4. Boëtorum communi decreto Menedemus Oropo pellitur, III, 44, 36. Boëtiæ Anticondylenses et Cœlephryges, IV, 337, 1; mons Cotelæus, IV, 315, 3; vinum optimum ap. Tanagraeos, II, 257, 8; anguillas Copaidis diis immolant, III, 192, 1. Boëtiæ urbes præcipuæ: Oropus, Tanagra, Plataeæ, Thebæ, Anthedon, Thespiæ, describuntur, II, 256 sqq. Vide etiam v. Lyncus, Cœnophytæ, Eteonus, Ceus, Astyra, Harma, Eleon, Scolus. Boëtorum institutum, III, 458, 113.
 Boëtus, Neptuni et Arnes f., IV, 465, 3; Eurythemisten ducit; Asterio monti nomen imponit, II, 330, 2.
 Boëtus Siculus, parodiarum poeta, III, 128, 45.
 Boethius, Aetio addictus, ab Valentiniano interficitur, IV, 615, 201, 4.
 Boethus (Bochas), rex Æg. (dyn. II, 1), II, 542.
 Bogus, rex in Maurusia, Eudoxi Cyziceni ætate, III, 280.
 Boisci gens ad Istrum, Romanorum ad societatem confugiunt, IV, 71, 1.
 Bolbe Herculi parit Olynthum, IV, 420, 40.
 Bolbe lacus, in quem influunt Ammites et Olynthiacus fluv., IV, 420, 40.
 Βωμός quomodo ab ἐσχάρα differat, III, 9, 29. Cf. II, 486, 73.
 Bombus vates a Thebanis occisus, II, 198 a.

- Bombycum origo Constantinopoli quando primum cognita fuerit, IV, 270.
- Bonchnæ, gens Carrhenis finitima, inter Euphratem et Cyrum fluv., III, 660, 15.
- Bonifacius, Africæ præf., Massiliam ab Adaulpho obsidente urbem liberat, IV, 62, 21. Ex Africa pecunias subministrat Placidiae Ravenna expulsæ, aliaque eidem obsequia præstat, IV, 66, 40. Ejus fortitudo et justitiæ amor, IV, 67, 42. Eum perdere studet Aetius, IV, 613, 196.
- Bonnosi, qui contra Probum imp. surrexit, ingenium vinosum, III, 729, 2.
- Bononia, IV, 59, 12. Bononienses: Portensius. Ælius Dorotheus. Palla Donata. L. Terentius. Lallia Tionæus. Clodia Potesta. Accelius. Veteranius. Servius Secundus. T. Erusius Pollio. Turella Forensis, q. v.
- Bonus comes rei privatæ a Narse legatus ad Francos mittitur (561), IV, 204, 8. Istri custodiæ præfectus ut Avarum incursiones impediret (562), IV, 205, 9. Sirmium contra Avars defendit; vulneratur; Bajani legatis respondet (568), IV, 231 sq., 27. Bellum in Avars renovare jubetur, IV, 235, 28. Avarum strategema eludit, IV, 236, 31.
- Bonzes, Toni f., e Macedonia Paræcopolitanus, longævus, III, 609, 1.
- Boreadæ tres apud Hyperboreos urbis imperium et sacrorum curam habent, II, 387, 2. Boreæ et Chionis filii, II, 387, 4.
- Boreadas, Zeten et Calain, ad Tenum ins. interficit Hercules, quem hospitio exceptum ex insidiis tollere volebant, IV, 286. Boreadæ cum Hercule de Iasonis donis litigantes, ab Hercule interficiuntur, II, 58, 17. Cf. IV, 495, 18.
- Boreas ventus, III, 296, 101. Boreas, Cleopatæ pater, III, 302, 3. Boreas, Stegmonis non filius sed nepos, (Astræi filius, IV, 539, 6) Orithyiam rapit, IV, 427, 4; 539, 6. Boreas e Chione tres genuit Boreadas, Hyperboreorum principes, II, 387, 4. Boreas Celtarum rex, 306, 28.
- Borgodi in Arabia, III, 478, 45.
- Bornum, Tityæ f., qui in venatione periit, cantilenis lugent Mariandyni, IV, 253, 2; III, 13, 9.
- Borsippa, urbs Chaldeorum, Apollini et Dianæ sacra λειτουργεία habet, III, 590, 20. In ea Nabonnedus a Cyro obsidetur, II, 508.
- Borum, Æthiopiarum opp., III, 351, 1.
- Bosporus Thracius unde dictus sit, III, 16, 18, 148, 6; 593, 35; olim fretum Mysium dicebatur, III, 593, 35.
- Bosporus Cimmericus terræ motu concussus; reperta tum ossa humana ingentis magnitudinis, III, 622, 48.
- Bosporus, urbs Ponti ad sinum Cimmericum, III, 574, 15; a Parisade Mithridati traditur, III, 264, 34 a. Ad eam castra habet Turcarum dux Anagæus, ad eundem occupandum ab Turxantho mittitur Bochanus, IV, 247, 43.
- Botachidæ, locus in Tegeatica regione, III, 379, 44.
- Botachus, Lycurgi f., a quo locus Tegeaticus nomen habet, III, 379, 44.
- Botiras, Bithynorum rex, 75 annis regnat; ei succedit Bas filius, III, 536, 20.
- Botryas Myndius, scriptor, IV, 351.
- Botrys Messana oriundus, παγκύων poeta, IV, 296, 1.
- Botrys in Phœnicia ab Ithobalo Tyrionum rege condita, IV, 447, 4; 471, 7.
- Bottiarum origo Cretica et Atheniensis, II, 153, 157.
- Boves Epiri λαρινοί, κερτρινοί, II, 370, 2.
- Βουλευσεως γραφαί, Thesmothetarum jurisdictio, II, 116, 31; βουλευσεως ἑγκλημα, II, 107, 6.
- Βουθήρας, Lyci Rhegini cognomen, II, 370 a.
- Brachia cur vocetur mare Arabicum, IV, 526, 25.
- Brachmanes; eorum vita et doctrina, II, 435 sq.; IV, 430, 1, 2; III, 236, 95. Eos audivit Pythagoras, III, 239, 138.
- Branchiades Apollo, III, 205, 7.
- Branchus Thessalus, ab Apolline amatus, III, 205, 7. Chionis pater, templum τὸ ἐν Βραγχίδαῖς condidit, II, 100, 11.
- Brasidæ thesaurus Delphicus, III, 106, 3.
- Brathy, mons Phœniciae, unde dictus, III, 566, 7.
- Bratus arbor eximii odoris in monte Zagro, III, 522, 1.
- Brauron. Αἱ ἐν Βραυρωνί πενταετηρίδες, II, 120, 47 a. Brauronia Diana, II, 622, 17.
- Brennus, Gallorum dux, a Sosthene clade affectus, III, 699, 6. Asiam vastans Ephesum venit, quam urbem capit Demonices proditione, IV, 367, 3.
- Brettia nympa, a qua Abrettene regio, III, 594, 39.
- Briareus, Cœli et Telluris f., sive Ægæon, mari nomen dedit; ejus arx Eubœa; hinc ceteras insulas occupavit; monumentum ejus, *Manus Briarei*, ad Rhyndacum fl., III, 594, 42. Briarei columnæ, quæ postea Herculis col., III, 640, 16. Briareus pater Sicani et Ætnæ, IV, 381, 4.
- Briges nominis significatio, III, 484, 88.
- Brisæ nymphæ Aristæum educant et instruunt, II, 214, 9, 2.
- Briseis, iræ Achillis causa, II, 469, 2.
- Briseus Eetionis pater, III, 154, 29.
- Britagoras Heracleota civibus suadet, ut urbem Romanis tradant, III, 553, 51. Cum Propylo filio libertatem patriæ recuperare studet beneficio J. Cæsaris, quem propterea per duodecim annos comitatus, usque dum senectute exhaustus moritur, III, 557, 60.
- Britomartis, Hecates filia, unde nomen habeat, III, 8, 23.
- Britannicis ex insulis stannum Massiliam deportatur, III, 273, 48. In Britannia imperat Constantius *Chlorus*, Const. M. pater; ibidem exercitus contra Honorium rebellans imperatorem creat Marcum (407), dein Gratianum, post hæc Constantinum, IV, 59, 12.
- Brixellensis: Vettius, Nonius, Nonius Maximus, longævi, q. v.
- Brizo vates, cui sacra faciunt Deliae mulieres, IV, 493, 5.
- Brontinus, Empedoclis magister, III, 6, 20.
- Bronton, Theoboi pater, III, 628, 6.
- Brundusios bello petit Diomedes, II, 220, 27.
- Bruti (M.) genus, III, 272, 47. Porciæ uxoris nex, III, 419, 90. Bruti et C. Cassii in Cæsarem conjuratio prolixè exponitur, III, 439 sqq.
- Bruttii et Lucani Thuriorum ditionem vastant. Contra eos præsidio Romano se muniunt Rhegini, II, *præf.* p. XL.
- Bruttius s. Brettius, chronogr., IV, 352.
- Bryaxis Sesostri fecit Osiridis statuam, III, 487, 4.
- Brychon ad Pelium montem fluvius, II, 262, § 7.
- Bryson, sophista, pater Herodori Heracleotæ, II, 27.
- Bryson, Stilponis f., Pyrrhonis mag., III, 243, 146.
- Buaorum, Libycæ gentis, institutum, III, 462, 133.
- Bubalsus, Archennis filius, IV, 359, 15.
- Bubalsus, Marciani rebellis socius, IV, 619, 211, 3.
- Bubasticum, Nili ostium, II, 567.
- Bubastitæ reges dynastiæ vicesimæ secundæ, II, 590.
- Bubastus in Ægypto; ibi terræ motus, II, 543, 10.
- Bubia, urbs non longe a Ctesiphonte dissita, IV, 5.
- Bubon, Lyciæ vel Pisidiæ urbs, ex qua Molcestes tyrannus oriundus, II, *præf.* xviii, 22.
- Bucellarii qui? IV, 59, § 7.
- Bucerais fons apud Plataenses, III, 575, 18 a.
- Bucheta, Epiri urbs, unde dicta, III, 30, 9.
- Buchetus, Siciliæ urbs, III, 153, 25.
- Buchetus, a quo Buchetus Sicula urbs nomen habet, Echea pater, III, 153, 25.

Bucolia, locus ad Byzantium, IV, 147, 5.
Bucolii, gens in Ithaca, cuius auctor Philœtius, II, 148, 133.
Bucolion, Panis f., III, 150, 7.
Bucolus, Coloni f., III, 78, 4.
Budidæ, gens in Ægina, IV, 487, 2.
Budion, CEnones pater, IV, 487, 1, 2.
Budyas, Indorum rex, Spatembæ successit, II, 418, 22.
Bules Lacedæmonius, IV, 519, 2.
Bulgari a Zenone auxilio advocantur contra Theuderichum, IV, 619, 211, 4.
Bulias. V. **Bunas**.
Bunas (s. **Bulias**) Atheniensis, quem iudicem controversiæ faciunt Elei et Calydonii. De eo proverbium, III, 150, 3.
Buplagus Syrus, Antiochi M. dux, in pugna ad Thermopylas cæsus e mortuis surrexit, III, 610, 32.
Buprasis regio Peloponnesi, II, 135, 93.
Bura, Achaïæ urbs, Pythææ pictoris patria, III, 574, 14.
Burgundionum præfectus Guntarius, IV, 61, 17.
Buria Lychnænis, e Parma urbe longæva, III, 609, 2.
Burichus, Demetrii Poliorcetæ assentator, II, 449, 3.
Busalbus profugus ad Theuderichum, a Zenone exposcitur; ab Th. non traditur, IV, 131, 19.
Busalussorus. Vid. **Nabopalassar**.
Busiris, Neptuni et Anippæ f., advenas mactat; ipse ab Hercule interficitur, IV, 291, 2.
Busiritis nomus Æg., III, 226, in quo Phalereus Demetrius mortuus jacet, III, 47, 50.
Butas una cum Tlepolemo Argis in Rhodum ins. se confert, ubi Tlepolemo in regno insulæ succedit, III, 178.
Buthoe, Illyriæ urbs, unde dicta, III, 574, 15.
Buthrotus, chersonesus prope Corcyram, IV, 439, 3; unde nomen habeat, IV, 508, 1.
Buzyges. V. **Epimenides**.
Buthus athleta, Pythionica. Βουθὸς περιφοιτᾷ, proverb., II, 184, 265 a.
Butorides, hist., IV, 352.
Byblis, Mileti f., Cauni fratris amore ardet, vel, sec. alios, frater ipsam deperit; ejus mors, IV, 334, 2.
Byblis fons, e Byblidis lacrimis ortus, IV, 335, 2.
Byblus urbs, III, 567, 12; a Saturno condita, 568, 18. Eam Baaltidi deæ Saturnus dat, III, 569, 25.
Bysius mens. Delphicus, III, 107, 6.
Bydis semideus, rex Ægypti, II, 526 a.
Byzantium, ab Argivis vel ab Megarensibus s. ab Byzante conditum ad Cydarum et Barbysen fl., IV, 147, 3. Semestræ ibi ara; Bucolia locus, 147, 4. Ceras promont., 148, 7. Neptunus et Apollo cum Byzante mœnia exstruunt, 148, 12. Septem turres vocales, 149, 13. Herculis turris, 149, 14. Byzas templa consecrat Rheæ, Fortunæ, Hecataë, Dioscuris, Neptuno, Veneri, Dianæ, Minervæ; aras vero Achilli et Ajaci et Amphiarao, 149, 15 et 16. Urbem aggreditur Thraciæ tyrannus Hæmus, quem Byzas prosternit, 149, 17. Odryses, Scytharum rex, urbem obsidet; hunc Phidalia Byzantii uxor strategemate repellit, 149, 18. Strombus, Ceroessæ f., bellum Byzantinis infert; at auxilio veniens Chalcedone Dinæus hostem fundit, præturamque urbis obtinet, 150, 20. Urbs serpentibus infestatur; peste hac ciconiæ eam liberant, 150, 23. Ciconiæ lapideæ ab Apollonio Tyaneo consecratae, 151, 25. — Leo, urbis prætor, sub quo Philippus Macedo urbem obsedit incassum, 151, 26. Tymbosynes murus, 151, 27. Hecates lampadifera statua, *ibid.* Byzantios contra Philippum tuetur Chares Athen. dux, qui in promontorio Propontidis Damalin uxorem amittit; mulieris monimentum, 151, 28. — Post Charetis discesum prætor urbis Protomachus, qui contra Thraces

prosperè rem gerit, 152, 31. Dein Timesius Argivus cum Ephesiis ex Ephesiæ loco Byzantium se contulit, ubi prætor eligitur, et legislator exstitit, 152, 32. Tempa restauravit, alia exstruxit, 152, 33. Post hunc Calliades prætor, vir domi forisque insignis, Byzantis et Phidaliæ statuas celeberrimas in Basilica exstruxit, 152, 34. — Byzantium in Romanorum venit potestatem, 152, 35. Byzantii quum Nigri partibus se addixissent, Severus imperator mœnia urbis dejecit, cives privilegiis exutos Perinthiis sive Heracleotis servire jussit, 153, 36. Idem Severus, ira placata, in pristinum statum urbem reduxit; ædificavit Zeuxippum balneum maximum, Hippodromum exornavit; redditus ex militari ærario assignavit urbi, quæ in honorem Antonini Caracallæ vocata est Antoninia; post ejus mortem vetus nomen recuperavit, usquedum Constantinopolis nuncupata est a Constantino, III, 153, 37 sq. Monumenta et mœnia a Constantino exstructa, IV, 154, 39. — Ad Byzantios Atheæ, Scytharum regis, epistola, IV, 336, 4. Ad Byzantium multos barbaros capit Cimon, II, 48, 4. Byzantii vinosi; urbe obsessa, Leonides dux in muris cauponum tentoria figi jubet, IV, 377. Ad eos Heracleotæ legatos mittunt de societate ineunda (post mortem Lysimachi), III, 533, 11. Byzantii adversus Istrianos et Calatianos propter Tomim emporium bellum gerunt, superioresque evadunt, III, 537, 21. Inter tutores filiorum Nicomedis regis, III, 537, 22. Antiocho II bellum inferente, Heracleotarum classem sibi adjungunt; quare a cœpto Antiochus destitit. (c. 258), III, 538, 23. Byzantii magna piscatorum turba, III, 154, 162. Andriscum ad ipsos devertentem honoribus afficiunt. Cujus imprudentiæ pœnas dederunt Romanis, II, *præf.* xv, 16. Byzantium fit Constantinopolis, IV, 3. Byzantii: Telenicus, Demetrius, Theophanes, Aspasius, Epigenes, Zopyrus, q. v.
Byzas, Neptuni et Ceroessæ filius, ad Semestræ nymphæ aram educatus a Byzia nympa, unde nomen habet, IV, 148, 9. Qua occasione Byzantium condiderit, 148, 11. 147, 5. Ejus uxor Phidalia, IV, 149, 18. Byzantis et Phidaliæ statuas in Basilica Byzantii posuit Calliades prætor, IV, 152, 34.
Byzas (in Libya), Amphithemis f., IV, 294, 1.
Byzia, nympa Byzantem enutrivit, IV, 148, 9.

C

Cabades, rex Persarum, rupto fœdere (12mo anno Anastasii), Armeniam invadit; Theodosiopolim et Amidam in Mesopotamia capit, IV, 142, 6 et 7. Duces ab Anastasio contra eum missi, *ibid.*
Cabalis s. **Cabalissa** in Caria, III, 234, 64.
Cabarnus Cereri raptum filiæ indicat; ab eo Parus ins. olim Cabarnis, III, 633, 6.
Cabira, castellum, e quo Mithridates ad incitas redactus in Armeniam fugit, III, 549, 43. Eo potitur Lucullus, III, 549, 44. 606, 12.
Cabiri Samothraciæ, III, 272, 46; a Cabiromonte nominati, quorum in honorem sunt instituta Samothracica, II, 58, 14. Iidem cum Corybantibus sec. nonnullos, *ibid.* Cabiri duo, Dardanus et Iasion, Jovis et Electræ f., e Cabiromonte Phrygiæ in Samothraciam veniunt, IV, 345, 1. Cabirorum nomina, III, 154, 27; apparitiones, III, 137, 76 a. Eorum sacra ex Phrygia Assesum deportantur ab Onne et Totte; eaque ante phalangem prælata efficiunt ut hostes Assessorum fugam arripiant, III, 388, 54. Cabiris et Neptuno Saturnus dat Berytum urbem, III, 569, 25.

- Cabirus, Berecynthiae mons, II, 58, 14. IV, 345, 1.
Κακώσεως δίκη ad archontem eponymum pertinet, II, 114, 27 *a*.
 Cacuthis in Gangem influit, II 413, 18.
 Cacyparis, Siciliae fl., II, 373, 8.
 Cadeuma, opp. Aethiopiae, III, 478, 42.
Καδίσχοι in judiciis Athen., II, 118, 38.
 Cadmea victoria, prov., III, 598, 65.
 Cadmia, lapis, III, 274, 31.
 Cadmilus, Cabirus, II, 84 *b*.
 Cadmus, Agenoris et Tyrus f., IV, 545, 15; Europam quaerens in Rhodum ins. venit, ubi Neptuno fanum consecrat, et Phoenices sacerdotes relinquit, III, 177. Ad Dardanum in Samothraciam venit, ibique, mortua Telephassa, Harmoniam ducit, Dardanumque contra Teucrum in Asiam mittit, III, 154, 28. Samothracia abducit Harmoniam, IV, 378, 1. III, 598, 64. In Thraciam venit, IV, 424, 6. Datum ei oraculum, III, 157, 47. Usque ad ejus adventum desertae erant Thebae a Phlegybus dirutae, II, 86 *a*. Dracontem Thebanum interficit, ejusque filiam Harmoniam ducit, IV, 387, 4. Tiresiam ex exilio revocat, III, 627, 4. Cadmi opus, canales e Cadmea aquam ducunt, II, 258, § 13. Cadmus in Illyria, III, 574, 15. Cadmus Bacchi Aegyptii f. Semeles filium de avi nomine nuncupavit, III, 639, 13. Ejectos ab Aegyptiis alienigenas in Graeciam ducit, II, 391, 13. Ejus successor in Thebarum regno Nycteus, III, 628, 6; filiae quinque Hyades, IV, 458, 6; Inus pater, II, 344, 6. III, 34, 37. Literas, Phoenicum inventum, in Graeciam affert, II, 181, 25. 6. II, 5. III, 176, 2. *Κάδμου ποῦς*, priscum nomen Ismeni fluvii, IV, 505.
 Cadmus Milesius literarum inventor, II, 1.
 Cadmus Cous, II, 3 *a*.
 Cadusii, II, 444, 7; hostili in Astyagem animo erant; praefectus eorum Onaphernes prodere gentem regi molitur, III, 399, 400.
 Cadys, Adyattis f., una cum Ardye fratre regnat; Damonis uxoris et Spermi insidiis perit, III, 380, 49.
 Cadys, e Tylonia gente, pater Sadyattis, III, 383.
 Caecias ventus, III, 296, 101.
 Caecilius Telestem, Pseudophilippi ducem, ad defectionem pellicit, II, *præf.* xv, 18.
 Caecilius Calactinus gramm. et hist., III, 330.
 Caechus (Chous), rex Aegypti (dyn. II, 2), II, 542.
 Caemaro, hist., IV, 352.
 Caeneus. V. Caenis.
 Caenina urbs Italiae, III, 85 *b*; a Romulo capta, III, 412.
 Caenis, Elati f., a Neptuno in Caeneum transmutatur, II, 244, 30; III, 618, 34.
 Caepio securitatem promittit viris qui caedem Viriathi pollicebantur, II, *præf.* xix, 24.
 Caeprozus, Mantis pater, Amphipolitanus, III, 609, 1.
 Caesan, Aegypti urbs, III, 219, 10.
 Caesarea Cappadociae urbs, in quam Marcianus relegatur, IV, 140, 3; patria Bemarchii scriptoris, q. v.
 Caesarea, Jubae regia; ibi in Iseo crocodilus dicatus, III, 473, 29.
 Caetius (L.) Flavius tribunus, Caesare auctore exilio multatus, III, 441, 20; cedit, 442. 22.
 Caesonius (C.) Pætus consul (61 p. C.), III, 622, 49.
 Caicus fluv., II, 163, 191. Ejus ad fontes prope Lydiam Mysi considunt, II, 342, 2.
 Cainas in Gangem influit, II, 413, 18.
 Caisus, Arethae nepos, regulus Saracenorum Chindenorum et Maadenorum; ad hunc Justinianus imp. legatum misit Abramum et deinde filium ejus Nonnosum, qui Caisum Byzantium adduceret, filiumque ejus Maviam obsidem acciperet; deinde iterum Abramus ad Caisum mittitur. Praefecturam suam Caisus Ambro et Jezido fratribus dat; ipse Palaestinae ab Justiniano praeficitur, IV, 179.
 Cajus Romanus, Ol. 177 Olympionica, III, 606, 12.
 Calaber, Geræsti et Tænari frater, III, 636, 1.
 Calactini e Sicilia Silenus et Caecilius scriptores, q. v.
 Calais et Zetes ex Hyperboreis Argonautae, II, 476, 28; IV, 472, 1. V. Zetes et Boreadae.
 Calamenthe s. Calaminthe, urbs Phoenicum, II, 34, 22.
 Calamine, Lydiae lacus, in quo calami saltant, IV, 436, 8.
 Calamis unam ex tribus Furiarum statu, quae Athenis sunt, fecit, III, 127, 41.
 Calamodrys Cyzicenus athleta, voracitatis laude ab Mithridate secundus, III, 415, 77.
 Calandion Antiochiae episcopus a Zenone constituitur, IV, 136 *b*.
 Calanus, gymnosophista, II, 439, 42; 323, 69.
 Calarna, Macedoniae opp., IV, 440, 2.
 Calas, Alexandri M. praefectus, a Baa, Bithynorum rege, clade afficitur, III, 537, 20.
 Calauria insula, olim Irene, postea ab Antho et Hypere frequentata Anthedonia et Hypereia vocatur, II, 136, 95; olim eam Apollo, deinde Neptunus tenebat, III, 31, 17.
 Calchas, Chalcedontis p., IV, 150, 21.
Calendæ unde dictae, IV, 146, 3.
 Cales fluv., terminus ditionis Thynorum, III, 594, 41; in ditione Heracleensium, III, 538, 22.
 Calingae, gens Indica, II, 414, 18.
 Callaeschrus, Critiae Atheniensis pater, II, 68 *a*.
 Callaici in Lusitania, e Graecis oriundi, III, 301, 5.
 Callatia, Heracliensium colonia. Propter Tomim emporium bello a Byzantinis petiti Callatiani societatem metropoleos petunt; ab hoste devicti conditiones pacis subire coguntur, III, 537, 21. Callatianus Demetrius scriptor, IV, 380.
 Galliades, Byzantii praetor, Byzantis et Phidaliae statuas in Basilica urbis exstruxit, IV, 152, 34.
 Calliades, archon Athen. (480 a. C.), II, 362, 2.
 Calliades comicus, IV, 358, 11.
 Gallias multam Miltiadi irrogatam solvens a Cimone Elpinicen in matrimonium accepit, II, 54, 3.
 Callias archon (Ol. 81, 1), II, 185, 272; post Antigenem; sub eo Ranæ Aristophanis doctae, II, 248, 42.
 Callias Atheniensis, Hipponici f., divitiarum ejus origo; vita dissoluta; pauper misereque moritur, II, 199 *b*.
 Calliae Atheniensis grammatica tragœdia, II, 321, 62.
 Cailias, pater Abronis exegetae et scriptoris, IV, 277.
 Callias Syracusanus, historicus, II, 382; artis praecepta quibus Isocrates et Alcidamas utebantur, Demostheni dedit, III, 49, 60.
 Callias Mytilenæus grammaticus, II, 247, 36.
 Calliclea, postea Pythagoras, II, 244, 30.
 Calliclis de Homeri patre sententia, II, 16, 2.
 Callicrates primus judicum mercedem immodice auxit, II, 126, 69.
 Callicrates Ptolemæi III adsentator, III, 19, 2.
 Callicrates scriptor, IV, 449, 3, 352; III, 665.
 Callicratidas, Empedoclis frater, III, 578, 3.
 Callidemus, historicus, IV, 352.
 Callimachus in Sosibium carmen elegiacum scripsit, II, 630, 24. Callimachus laudatur, IV, 161, 16.
 Callimander Alexandrinorum ad Antiochium Asiaticum legatus, II, 716, 26.
 Callimedon ó Κάραθος, scurra, IV, 507.
 Callimorphus, belli Parthici scriptor, III, 649, 3.
 Callinice, Phocæ imp. pellex, IV, 622, 219.

- Callinicus Suctorius, Petraeus, sophista, III, 663.
- Calliope Apollini parit Linum, Hymenaeum, Ialemum, Orpheum, III, 303, 8; II, 10, 10; mater Homeri, III, 641, 20.
- Callipatira, Diagoræ f., Pisirrhothi Olympionicæ mater, ludis Olympicis spectatrix interest, II, 183, 264.
- Calliphanes, Parabryson cognomine, quomodo eruditionis laudem affectaverit, II, 309, 16.
- Calliphanes, historicus, IV, 352.
- Callipolis, e. q. Naxus ins., IV, 294, 4.
- Callipolis, ad Lampsacum, III, 232, 39.
- Calliphon, Crotoniata, Pythagoræ familiaris. De eo narratio, III, 41, 21.
- Callippe, Persei regis, deinde Athenæi Pergameni amica, Andriscum Macedoniæ regnum recuperaturum adjuvat, II, *præf.* xv, 16.
- Callippides, tragœdiarum histrio, II, 484, 64; III, 4, 9.
- Callippus Corinthius, IV, 352.
- Callippus, Ol. 177 Olympionica, III, 606, 12.
- Callirrhoe, Lyci f., Diomedem liberat, se ipsam fune necat, III, 472, 23.
- Callirrhoe, Mæandri f., Caris uxor, III, 644, 48.
- Callirrhoe. V. Enneacrunos.
- Callistratus Domitius, IV, 353.
- Calliste sive Phace, Ulyssis soror, III, 339, 16, 152, 15.
- Callisto Jovi parit Panem et Arcadem, IV, 405, 7.
- Callisthenem Athen. oratorem tradi sibi postulat Alexander M., II, 472, 9. Ejus nimia oris libertas, III, 47, 49. Ejus anagnostes Strœbus, III, 47, 49.
- Callistratus apud Samios primum 24 literas invenit, II, 348, 7.
- Callistratus orator causam de Oropo dixit. Eum sectatus est Demosthenes, III, 50, 61.
- Callixenus, Ptolemæi II architectus, III, 65, 4.
- Callixenus Rhodius, scriptor, III, 55.
- Καλὸν στόμα Istri fluvii, IV, 519, 2.
- Calpe vel Alype, Herculis columna, III, 640, 16.
- Calpia, Hispaniæ urbs, ubi ad Cæsarem venit Octavius, III, 432, 11. Calpiani Iberiæ, II, 34, 20.
- Calpurnia, uxor Cæsaris, somnio de nece mariti præmonita, III, 444, 23.
- Calpurnius Crassus, Reguli legatus, a Massylis captus, III, 70, 11.
- Calpurnii Pisonis de Sp. Mælio narratio, II, *præf.* p. xxxv.
- Calthæ flores ad lacum prope Alpes, III, 416, 82.
- Calyces amor ab Euathlo repudiatur; vitam sibi demit desperans virgo pudica, cujus sortem celebrat *Harpalice* cantilena, II, 287, 72.
- Calydon, Pleuronis f., II, 442, 8.
- Calydonii cum Eleis litigantes, III, 150, 3. Calydonii apri venatio, III, 584, 45; III, 33, 35.
- Calypso, Solis sacerdos, IV, 551, 24.
- Camalus, Cantolgunii f., ex Interanesia Lusitanus longævus, III, 609, 1.
- Camara, Cretæ urbs, IV, 528, 7.
- Camarina, Oceani f.; lacus Siciliæ, IV, 342, 6.
- Camarina, Siciliæ urbs, II, 480, 46.
- Camarina sive Urie sive Chaldæopolis in Babylonia urbs, III, 212, 3.
- Cambistoli, gens Indica, II, 413, 18.
- Camblitas, Lydorum rex, uxorem devoravit, Jardanis temporibus, III, 372, 28.
- Cambosus, frater Ambri, Sarazenus terram Atamundari, qui Romanis favebat, incursionibus vexat (566), IV, 225, 17.
- Cambyse (*Cabye*), Opuntis regis f., II, 145, 118.
- Cambysenes regionis temperies, III, 315, 4.
- Cambyses, Cyri et Nitetidis Ægyptiæ f., ut matrem ulcisceretur expeditionem in Ægyptum suscipit, II, 91, 11. Thebas diruit, IV, 552, 27. Memnonis statuam vocalem truncat, III, 522. Quot annis Ægypti imperium tenuerit, II, 595, 68 sq.
- Cambysû sinus in sinu Arabico, III, 477, 41.
- Camesene olim Italia dicta, IV, 485.
- Camicum, Siciliæ opp.; ubi Minos periit a Cocali filiabus; oppidum hoc occupant Hippocrates et Capys a Therone in exilium acti, IV, 433, 5. 6. Cf. II, 480, 46. 131, 88. 373, 8; III, 645, 52; III, 34, 36.
- Camillus dictus Mercurius, III, 469, 7.
- Camillus (L.) Romam a Celtis captam servat, II, 178, 245.
- Camirus, Cercaphi f., III, 177, 2.
- Camirus Rhodi urbs, IV, 324, 23. Eo venit Althæmenes, III, 177. Camiridem regionem in Rhodo occupat Periergus, IV, 389, 7. Camirensium nymphæ Telchinæ, III, 175.
- Camisa, Jani soror, IV, 402.
- Camorius (T.) Tertius, e Fidentia longævus, III, 619, 29.
- Campania, Campi regis f., IV, 299, 2.
- Campania, priscum Epiri nomen, IV, 299, 2.
- Campani Tyrrhenos trucidant, uxoribus, opibus, urbibus eorum potiuntur, II, *præf.* xxxvii. Belli Samnitici tempore a Romanis obtinent, ut præsidarii milites in Campaniæ oppidis ad arcendas Samnitarum incursiones relinquuntur. Illi vero vitæ Campanicæ molliæ corrupti in perniciem Campanorum conspirant; imponentem iis tempestatem avertit C. Marcii consulis prudentia, II, *præf.* p. xxxvi sqq. Campanorum divitiæ vitæque delicatula, II, *præf.* p. xxxvii. Campaniæ natura, II, *præf.* p. xxxix.
- Campani in bello Latino partim cum Romanis, partim cum Latinis faciebant, II, *præf.* p. xxxix. Campani milites sub Decio duce in Rhegio urbe præsidium a Fabricio cons. relinquuntur, II, *præf.* p. xl. Eorum facinus, *ibid.* Campaniæ populus Sarrastes, IV, 368, 1.
- Campus (*Campys* ?), rex Epiri, quæ ab eo vel a Campania filia est Campania appellata; ejus posterii Campylides. Ejus filia Cestria, IV, 299, 2.
- Camum, Hunnica potio ex hordeo facta, IV, 83.
- Canaria ins. ad Mauritaniam, III, 473, 28.
- Canarii ad Atlantem montem, III, 473, 26.
- Canastræum, Pallenæ prom., IV, 422, 46.
- Κάναθρον, vel Κάνναθρον ap. Lacedæmonios quid? II, 240, 17.
- Cancris prægrandes maris Rubri, III, 239, 135 a.
- Candace, i. e. regis mater, ap. Æthiopes, IV, 351, 5.
- Candalus, Solis et Rhodi f., III, 176, 1; in Co ins. proficiscitur, II, 176, 2.
- Candaulæ uxor Nysia, vel Clytia vel Habron, vel Tudu; cur ejus nomen non commemorarit Herodotus, IV, 277, 1.
- Candavia, montes Epiri, IV, 130.
- Candei sive Ophiophagi in sinu Arabico, III, 477, 41.
- Candelia, Libyæ urbs, IV, 651 b.
- Candich ab Avaribus ad Justinianum legatus mittitur (558), IV, 203, 4.
- Candidiani studio et consilio Adaulphus Placidiam uxorem ducit, IV, 62, 24. A Theodosio II in Italiam mittitur contra Joannem tyr. quem subigit, IV, 68, 16.
- Candidus, dux Rom. sub M. Aurelio, IV, 186, 6.
- Candidus Isaurus historicus; IV, 135.
- Candrogari, Æthiopiæ opp., IV, 351, 3.
- Canebium, postea Cyum, Cariæ opp., IV, 311, 3.
- Canes sacri in Adrani templo, II, 376, 3. Canes Indici, II, 410, 10. canes celebres, II, 478, 33.
- Canethus ex Henioche Scironem gignit, II, 351, 13.

- Canicularis cycus, II, 534, et sæpius in commentatione de chronologia Manethonis.
- Canis, rex apud Ptoëmphanas in Æthiopia, IV, 333, 1 et 2.
- Canis fluv. Arabiæ, III, 478, 45.
- Cannoni decretum, II, 619, 5 a.
- Canobica planities, III, 511, 8. Canobicum Sarapidis (sive Plutonis) fanum, II, 198 a.
- Canobus stella in temone Argûs primum Rhodi et Cnidi conspicitur, III, 287, 80, 81.
- Cantabriæ pars a Laconibus olim occupata, III, 301, 5.
- Cantanus, urbs Cretæ, IV, 528, 8.
- Canthari portus Athenarum, IV, 450, 4.
- Cantharides Cappadociæ, III, 204, 5.
- Cantibaris Persa, homo luxuria et voracitate perditus, II, 307, 12.
- Cantilenæ : Harpalyce, Calyce, II, 287, 72. Cantilenas cantandi in conviviis rationes variæ, IV, 342, 10.
- Cantolunius, Camali p., Lusitanus, III, 609, 1.
- Canulia a fratre stuprata, a patre Papirio Tolucro interficitur, IV, 362, 7.
- Capæus (?), Siciliæ fl. mirabilis, II, 373, 8.
- Capetus, Tyberini pater, III, 231, 27.
- Caphareus, Eubœæ promontorium, unde nomen habeat, III, 11, 36.
- Caphira, Oceani f., cum Telchinibus Jovem educat, III, 175.
- Caphratham (in) venit Jacobus, III, 215.
- Capito, Lycius hist., IV, 133.
- Capitolinus Juppiter, III, 18, 2.
- Capitolium occupare tentare voluit C. Gracchus, II, præf. xxi, 27.
- Capnobatæ Mysi, III, 291, 92.
- Cappadox, Ninyæ f., III, 595, 48.
- Cappadoces, olim Assyrii dicti, III, 595, 48. Cappadoces facti sunt Heneti; quot eorum profecti sint Trojam atque hinc in Italiæ regionem, II, 337, 9. Cappadociam non attigit Alexander M.; Ariarathes Cappadociæ præfectus, a Perdicca in crucem actus; Eumeni hæc provincia data, II, 452, 1 a. III, 668, 1. Cappadociæ regionem, Mytilenen, occupare tentat Ptolemæus, sub Ariarathe V, II, præf. xi, 12. Cappadocia, interfecto Arsathe, potitur Mithridates Eupator, III, 541, 30. Capp. rex Ariobarzanes, III, 555, 56; in Cappadocia cantharidum multitudo, III, 204, 5. Cappadocia Timonitis, III, 545, 37. Cappadociæ opp. : Mucissus, Camana, q. v. Cappadoces : Eustochius et Eutylichianus historici, q. v.
- Capræ Sardinia, II, 377, 6.
- Capraria ins. ad Mauritaniam, III, 473, 28.
- Capua, II, præf. p. xxxix, a Remo et Romulo condita, III, 70, 9. Ibi servi rebellant, II, præf. p. xxii, 30. Capuana Diana, III, 202, 7.
- Capyæ vel Caphyæ, Arcadiae urbs, IV, 318, 3.
- Capys Trojanus, Æneæ comes in Arcadia urbem condit Capyas, IV, 318, 3.
- Capys, Xenodici f. Vide Hippocrates.
- Car, cujus e Callirrhoe filius Alabandam condit, III, 644, 48. Idriei pater, Euromi avus, IV, 312, 12. Caris regis sepulcrum in Suagela urbe, IV, 474.
- Caracalla (Antoninus); in ejus honorem Byzantium vocatur Antoninia, IV, 153, 38. De rebus imp. v. IV, 588, 131-135.
- Carambycas, Hyperboreorum fluv., qui inde Carambycæ vocantur, II, 387, 5.
- Caranus, Aristodamidæ f., Cœni p., III, 165, 21; filius Aristodamidæ vel Pœantis, frater Phidonis regis, ab Hercule undecimus, ab Temeno septimus, in Macedoniam transgressus, Orestarum principi auxiliatur; acquisitæ hostium terræ partem dimidiam nactus regnum condit, quod tenuit annis 30, Cœnoque filio reliquit, III, 690.
- Carba vel Carpasia, Cypri urbs, IV, 382.
- Carbina, Iapygiæ oppidum a Tarentinis eversum; victorum in subactos sævitia, II, 306, 9.
- Carbo in senatu Cottam increpat ob expilatam et vastatam Heracleam, III, 557, 59.
- Carbonaria insula in Istro fluv., IV, 267, 65.
- Carcesia, vetus Amorgi ins. nomen, III, 379, 47.
- Carcesius Naxiis colonis Amorgum frequentat, III, 379, 47.
- Cardamine, ins. sinus Arabici, III, 477, 41.
- Carduchi, Mediæ populus, II, 75, 3.
- Carduene cum Rom. imp. sub Diocletiano conjungitur (297), IV, 189, 14.
- Carene, urbs Mysiæ, II, 617, 1.
- Cares multum vagati cum Lelegibus, II, 146, 127. Leleges eorum quasi penestæ vel helotes erant, IV, 474, 1. Epidaurum (Epicarum nominatum) et Hermionem incolebant; postea cum iis cohabitarunt Iones ex Attica tetrapoli, II, 137, 97. Cares in Chium insulam veniunt regnante Cœnopione; ab Hectore rege ex ins. ejiciuntur, II, 50, 13. Cares in Samo ins., III, 103 sq. IV, 502, 1. Vitice coronantur, III, 104. In Scyro ins., III, 379, 47. Cium Mysiæ urbem ante Milesios tenuerunt, III, 161, 187. Carica lingua multa habet græca vocabula, IV, 474, 2. Apud eos Endymion degebat, IV, 547, 11. Cariæ dynasta Amisodarus, II, 43, 2. Caribus Alyattes bellum infert, III, 397, 66. Car quidam Cyrum minorem interfecisse dicitur; Cares a Persis *galli* vocantur; quam ob causam? II, 94, 24. Caria Asandro provincia assignatur, III, 668, 1. Cariæ scorpiones mirabiles, II, 179, 248. Cariæ fluvius, Harpasus vel Daplinus, q. v. Urbes : Curopolis, Bargasa, Cyum, Hydissus, Hylluala, Arconesus insula, Taba, Chrysaoris, Laginia, Euro-mus, Cholumtichus, Caropolis, Naxia, Amos, Argila, Dyndasum, Alinda, Labara, Mumastos, Tymnos (s. Tymnissus), Chersonesus, Telandrus, Cabalis, Dorus, Chalcea, Pitye, Lepsemandrus, Laia, Suagela, Euthemæ, Telmissus, q. v.
- Caria (in) Thracica Antiochus Hierax moritur, III, 710, 10.
- Caricum, Memphidis locus, II, 98, 5.
- Carinus, Cari f.; ejus indoles, IV, 14, 4; III, 729, 4 et 5; a Diocletiano neci destinatur, IV, 198, 13.
- Carinus quidam ab Odenatho interfici jubetur, IV, 195, 8.
- Carium Samiis Prienses concedunt, II, 336, 6.
- Carius, Jovis et Torrhæbiæ f., cantilenas Torrhæbias Lydos docet; ejus fanum, III, 370, 22.
- Carius mons Lydiæ, in quo Carii fanum, III, 370, 22.
- Carmania, II, 508; ejus oræ longitudo, III, 476, 39. Carmania minium habet, III, 479, 59. 323, 11. Ibi oleum e spina fit, II, 92, 15. Carmanorum mores, III, 275, 57.
- Carmaniae fluv. Hytanis, III, 476, 39. Carmaniae a Cyro præfectus est Nabunedochus; qui ex hac provincia a Dario pellitur, IV, 283, 8. 284, 9. Carm. præfectus Tlepolemus, III, 668, 1.
- Carmanor, priscum nomen Inachi fluvii, IV, 291, 4.
- Carnana, Arabiæ urbs, IV, 525, 26.
- Carnea Olymp. 26 instituta, II, 626, 3.
- Carneades phil., Cyrenæus, Epicomi vel Philocomi f., III, 243, 144. Ejus mors, IV, 167, 37; in Mentorem Bithynum, discipulum, dicitur, III, 582, 31.
- Carneades Romæ, III, 200, 2.
- Carneonica Execestides, III, 130, 47.
- Carnia, Ioniae urbs, III, 375, 35.
- Caropolis, Cariæ urbs, III, 234, 54.
- Carpasia vel Carba, Cypri urbs, IV, 382, 527, 11.
- Carpathus insula, IV, 527, 11.

- Carpī a Romanis tributum annuum pendi sibi postulant; ridet eos Mœsiæ præfectus Menophilus, (230), IV, 186, 8.
- Carpice, herba Indi fluv., IV, 367, 1.
- Carpilis, Aetii filius, IV, 81.
- Carrhæ opp. Mesop., III, 479, 52. 660, 15. IV, 4. Carrheni, Andromachus et Magnus historicus, q. v.
- Carrhotus, frater uxoris Arcesilai IV, colonos in Hesperidas deducendos in Græcia conscribit, IV, 517, 1.
- Carsus, Thraciæ castellum, IV, 72, 1.
- Carthago a Dido, Pygmalionis sorore, condita, IV, 466, 1. Primum quadriremes construxerunt, II, 136, 95. 182, 257. IV, 490, 5. Reipublicæ ratio describitur et cum Læconica et Cretensi comparatur, II, 167, 209 et 210.
- Carth. cum Tuscis pacta commerciorum inierunt, II, 169, 210. Cum Romanis fœdera, quorum tabulæ apud Jovem Capitolinum Romæ exstant, III, 18, 2. Carthaginienses a Gelone ad Himeram victi, II, 82, 2. A Dionysio sen. emunt vestem Alcisthenis pretiosissimam, III, 141, 85. Cum Syracusanis bello primo Punico Messanam obsident, III, 17, 1. Belli Punici secundi causæ, III, 91, 18. Ab eorum partibus bello Punico secundo, stant Engyii urbis incolæ, III, 271, 45. Ad Erycem a Lutatio prælio navali victi, III, 19, 4. Ad Romanos cum exercitus parte transit Himilco Phamæas, equitum dux, II, præf. xv, 17. V. Amilcar, Hanno.
- Carthago Nova, in Hisp.; arbor ibi memorabilis, IV, 293. Urbs a P. Scipione capta, (210 a. C.) III, 100, 2. Cæsaris ibi et Octavii commoratio, III, 432, 12.
- Carus imp. ubi natus sit, III, 729, 3; in literis de Carini filii moribus queritur, 729, 4; contra Probum imp. rebellis (282), III, 298, 11. Se imperatorem factum esse dicit ad Persarum exitium (283), IV, 198, 12.
- Caryanda. V. Scylax.
- Carystii: Pergamenus, Euelpis, Glaucus, Simonides, q. v.
- Casamene, Jani soror, III, 656.
- Casia insula in Istro fluv., IV, 267, 65.
- Casilinorum agri et oppidum a Volturmo alluuntur, II, præf. p. xxxix.
- Casius, dux Alexandri Balæ quem in fuga comitatur, deinde Demetrio Nicatori prodens occidendum curat, II, præf. xvi, 20.
- Casius mons, III, 568, 17; unde dictus, III, 566, 7; III, 477, 41. Inter eum et Pelusium Antiochus Epiphanes Ptolemæi Philometoris duces clade afficit, III, 720, 2 not.
- Casmilus, Cabirus, i. e. Mercurius, III, 154, 27.
- Casperia, secunda Rhoeti uxor, III, 231, 28.
- Caspia portæ, IV, 107, 37; II, 475, 25.
- Caspio a mari usque ad Colchicum quot sint stadia, III, 289, 86.
- Cassamenus. V. Scellis.
- Cassander, Antipatri f., etsi jam vir idemque strenuus esset, non accumbebat in cœna, sed sedebat, quia aprum nondum interfecerat, IV, 419, 33; cum patre regnum Aridæi et Alexandri administrat, III, 694. Ejus frater Alexarchus, III, 169, 4, et Philippus, III, 699, 6. Cassander Olympiadem interficit, III, 694; 697, 2; item Alexandrum; alterum Alexandri M. filium, Herculem, per Polysperchontem interficiendum curat, 697, 2. E Bœotia in Macedoniam reversus regem et reginam ac Cynnamm splendido funere honorat, II, 361, 3. Demetrium Phalæreum Athenis præficit, II, 362 a; IV, 358, 10. Thessalonica Philippi f. ducit (de qua urbi nomen indidit, IV, 440, 1) regnoque potitus annis 19, tabido morbo moritur, relictis filiis Philippo, Alexandro, Antipatro, III, 694; 697, 2, 703, 1. Homeri studiosissimus, IV, 358, 8.
- Cassander Salaminus, IV, 359, 422.
- Cassiepea, Arabi f., Phœnici parit Cilicem, Phineum, Doryclum, III, 302, 4.
- Cassiterides insulæ, III, 273, 48.
- Cassii (C.) et M. Bruti in Cæsarem conjuratio fuse exponitur, III, 439 sqq.
- Cassius Longinus, unus ex conjuratis contra Cæsarem, III, 442, 21, 445.
- Cassius Longinus, scriptor, III, 688.
- Cassius (Q.) Rufus, e Rhēgio longævus, II, 609, 1.
- Cassope urbs Molossorum, II, 36, 30.
- Cassopi, Epiri gens, II, 462, 4.
- Castalia, urbs Ciliciæ, IV, 510, 16.
- Castopudes (C.) Titii f., e Parma longævus, III, 608, 29.
- Castor et Pollux Aphidnas expugnant, IV, 427, 3.
- Castorion Iberiæ, III, 274, 50.
- Castorion, Solensis poeta, II, 476, 27. Ejus carmen in Panem cujusmodi? II, 322, 68.
- Casus rex Amycen Cittiā uxorem habet, IV, 469.
- Catadupa, urbs Indica, I, 413, 18.
- Catanæis leges scripsit Charondas; earum indoles et exempla, II, 173, 226. Catanæ gymnasium a Marcello exstructum, II, 272, 46. Catanensis ager Ætnæ eruptionibus fœcundatur, III, 286, 79.
- Cataræi in Arabia, III, 478, 45.
- Catastigon Bactrianæ locus, III, 147, 98.
- Cathetus e Salia pater Salii et Latini, III, 230, 26.
- Κάθετος, agnus in sacris, IV, 445.
- Catia, Caji f., e Faventia urbe longæva, III, 608, 29.
- Catilinæ conjuratio quomodo sit patefacta, II, præf. xxvi, 35.
- Catreus Cretensium rex Althæmenis filii manu perit, III, 177.
- Catulphus Ephthalita gentem suam prodit Chosroi, apud quem deinceps moratur; hortatur regem, ne commercii pacta cum Sogdaitis ineat, IV, 225, 18; deinde ut Turcorum legatos veneno tollat, *ibid.* Ejus dictum, IV, 206, 10.
- Cauaces, Gallorum regulus, Massiliæ habitans; ejus generositas, III, 307 sq.
- Caucali filia Camici Minoem perimunt, IV, 433, 5.
- Caucasus, II, 40, 52. Ejus accolæ cur sacra non faciant Jovi et Minervæ, verum eximie colant Herculem, II, 474, 19.
- Cauconum in Elide sedes, II, 135, 93.
- Cauindana, Isauriæ vicus, IV, 134, 4.
- Cauliacus scopulus ad Istrum, III, 126, 38.
- Caulonia vel Aulonia, Italiæ urbs, III, 641, 21. Eo venit Pythagoras, II, 245, 31.
- Caunus, Mileti f., sororem Byblidem deperiens, domum paternam relinquit, Caunumque condit, IV, 334, 2.
- Caunus urbs a Cauno condita, IV, 334, 2, 416, 12. Ejus rex Æbialis (vel Ægialis), deinde Lyrus ejusque filius Basilus; κτίσιν Cauni Apollonius Rhodius scripsit, IV, 313.
- Caurus ventus, III, 296, 101.
- Cea, i. q. Cos ins., IV, 507, 11.
- Ceb sive Saturnus, rex Ægypti, IV, 539, 21.
- Cebaleus, Andronis Teji pater, II, 346 a.
- Cebrenitæ, gens Arabiæ, IV, 525, 17.
- Cebren, CEnones pater, III, 69, 1.
- Cecei, gens Indica, II, 413, 18.
- Cecrops, III, 176, 1; e Sai urbe in Atticam venit, III, 639, 11; cur δειφύης vocetur, II, 319, 49; III, 638, 10; IV, 547, 13. Ejus filia tres, II, 22, 1.
- Cecrops Pythagoreus, Orphici carminis auctor, II, 185, 273.
- Cecropidis tribus denis Xypetæ et Trimenia, II, 356, 12.

- Celæno, Atlantis f., ex Neptuno mater Eurypyli et Tritonis, IV, 285, 3.
- Celagastus frater Mezameri, IV, 204, 6.
- Celmis, Idæus Dactylus, IV, 490, 5.
- Celsus cum Nigrino contra Hadrianum conspirans Bajis occisus, III, 585.
- Celtarum origo, III, 323, 7; mores quidam, 457, 104, 105. Cur apud eos mulierum potestas, quæ esse solet in bellicosus gentibus, non invaluerit, II, 180, 251. Celtæ Romam capiunt, II, 178, 245. Celtica gens, quæ interdiu oculorum usu orbata cernit noctu, IV, 407, 1. Celtarum rex Boreas, III, 306, 28.
- Celtiberi, gens populosa et pecuniosa, III, 274, 50. Celtiberorum equi, III, 274, 51; urbs Arbace, III, 471, 16.
- Celtius e Conimbriga urbe, pater Tamphii, III, 609, 1.
- Celtius, Pellii f., ex Apilocario urbe longævus, III, 609, 1. Κηρὸς urnæ in judiciis Athen., II, 118, 38.
- Cenæum, Eubææ promontorium, ex parte demersum est terræ motu, IV, 381, 2.
- Cencenes Æg. rex dynastiæ primæ, II, 539.
- Cencheres. V. Acencheres.
- Censorinus, a Seleuco, Sinopes præfecto, proelio navali vincitur, III, 554, 53.
- Centauri, II, 465, 7; equites peritissimi, IV, 539, 15. Contra eos cum Lapithis pugnat Theseus, II, 33, 17.
- Cephale Acamantidis demus, II, 356, 10.
- Cephalus Gergithius scriptor, III, 68.
- Cephallenia, II, 147, 133, a Cephalo nomen habet, II, 147, 129. Cephalleniæ rex Promnesus, vir asper; ejus instituta; ab Antenore necatur, qui in ejus locum succedit, II, 222, 32; in Cephalleniam Homerus venit, II, 222, 32. Cephalleniæ mons Ænus cum Jovis Ænii fano, II, 330, 4. Ammus locus, II, 41, 64. Dianæ fanum a Molossis expiatum, II, 217, 17. Ad Ceph. pertinet Dulichium Homeri, II, 350 b.
- Cephalus, Deionis f., Procridis uxor; ejus canis, III, 309, 5.
- Cephalus a quo Cephalenes dicti, II, 218, 17; ex ura Arcisium generat, II, 223, 38, 147, 129.
- Cephenes, Persæ, III, 601, 78.
- Cephenia, Æthiopia, III, 25, 4; vel Libya, II, 238, 17.
- Cephei filiam Andromedam Perseus liberat, III, 24, 4. Cf. IV, 544, 18.
- Cepheus ex Achaia in Cyprum venit, III, 31, 12.
- Cephisodorus Thebanus, IV, 357, 7.
- Cephisodorus, Isocratis disc., II, 85 b.
- Cephisus e Sciade genuit Elieum, III, 78, 4.
- Cephisus Sicyonis, Atticæ, Argolidis, Bœotiæ fluv., III, 139, 81.
- Ceramicus Athenarum, IV, 449, 3; in quo Eurygyæ ludi celebrantur, II, 22, 3.
- Ceramicus, Acamantidis demus, II, 356, 10.
- Ceraon, heros, Lacedæmone, III, 126, 40.
- Geras, promont. ad Byzantium, IV, 148, 6.
- Cerastia, i. q. Cyprus, IV, 448, 7, 527, 8.
- Cerata, mons Megaridis, de quo Xerxes pugnam Salaminiam spectavit, II, 464 a.
- Ceraunii montes, III, 204, 4.
- Ceraunius collis in Argolide, III, 338, 10.
- Cerberus ad Acherusium promontorium ab Hercule in lucem protractus, bilem vomit, ex qua aconitum nascitur, II, 35, 25. Canis Molossicus, IV, 538, 1.
- Cerca, Attilæ uxor, cui tres filios peperit, IV, 89. Ei dona offert Maximinus legatus Rom., *ibid.* Romanos legatos ad cenam invitat; ejus curator rerum domesticarum Adamis, IV, 93.
- Cereaphus, Solis f., III, 176, 1; post Achimum in Rhodo regnum tenet, pater Lindi, Ialysi et Camiri, III, 177, 2.
- Cercetæorum, Colchicæ gentis, sedes, II, 338, 1; mores, III, 461, 125.
- Cercidas Megalopolitanus, IV, 359.
- Cercion latro; quem sibi adjungit Charietto, IV, 17, 11.
- Cercopes, Olus et Eurybatus, II, 478, 38. Sillus et Tribalus, Æchalienses, IV, 528, 13.
- Cercopithecae Indiæ, II, 410, 10.
- Cercops Hesiodi adversarius, II, 187, 297.
- Cercyon, Agamedis et Epicastæ f., ex Elide cum Trophonio fugiens, Athenas venit, III, 637, 6.
- Cercyræ urbis situs, IV, 309. Cercyra ins. olim Scheria et Drepane; horum nominum origo, II, 149, 138.
- Cercysera, sic Achilles inter virgines ap. Lycomedem vocabatur, IV, 337, 1.
- Cereonia Verecunda, liberta, e Cornelia urbe longæva, III, 609, 2.
- Cererem hospitio excipit Dysaules, II, 339, 3. Ei raptum filiæ indicat Cabarnus, III, 633, 6; Eleusiniis fructum donat, II, 189, 282; Cereri χθόνια celebrant Hermionenses, IV, 330, 5. Cereri Eleusiniæ templum in Arcadia dedicat Cypselus, IV, 463. Ceres ποτηριοφόρος, III, 346; χλοή et λουλώ, IV, 495, 19. Cereri in simulacrum superbiit Eetion s. Iasion, II, 494, 18. Ceres Iasionem amat, IV, 471. Cum Vulcano de Siciliæ possessione litigat, II, 84, 3. Cereris Libyssæ Argis fanum, III, 119, 12. Ceres, i. q. Axierus in Cabirom religionem, III, 154, 27. Isis apud Ægyptios, II, 331, 2.
- Cermalus locus ad Tiberim, III, 75, 2.
- Cermichiones (a *gherm*, calidus, et *chun*, sanguis, sec. Niebuhr.), sic Turcæ a Persis vocantur, IV, 270.
- Κέρνος, quid, III, 144, 88.
- Ceroessa, Iūs f., IV, 148, 8; Neptuno Byzantem peperit, *ibid.* Mater Strombi, IV, 150, 20.
- Cerperes, Memphita, rex Æg. (dyn. III, 9), II, 544.
- Certos, pastorum in Ægypto rex, II, 570, 49.
- Cervi quattuor renes habent, III, 512, 11.
- Cerynes, Temeni f., insidias patri struxit, III, 376, 33; II, *præf.* p. VIII, 4.
- Ceryx, Mercurii f., II, 301, 40; Eumolpi I f., Eumolpi II pater, II, 351, 11.
- Ceryces Athen. a Ceryce Mercurii f. nominati, II, 301, 40; 138, 78. Cerycum unus tamquam ἐπιμελητὴς τῶν μυστηρίων archonti regi sociatus, II, 114, 27 b.
- Ceryx sophista, Gerasenus, III, 575, 17.
- Cessa in Ægypto, III, 220, 14.
- Cestria, Campi regis f., uxor Heleni, IV, 299, 2.
- Cestrini boves, II, 370, 2.
- Cetes, Lycaonis f., pater Megistūs, III, 318, 1.
- Cetti, Leontidis demus, II, 355, 9.
- Cetuma, opp. Æthiopiæ, III, 478, 42.
- Ceus e Naupacto Ceum ins. frequentat, II, 214, 9, 1.
- Ceus ins. olim Hydrusa; eam nymphæ habitabant; hæ a leone fugantur (Leo promontorium). Deinde ins. e Naupacto frequentat Ceus, II, 214, 9, 1. Aristæus ibi cultus; mulierum decentia; luctus ratio; incolarum longævitas, II, 214, 9, 2 sqq.; IV, 319, 4. Ceus, Simonides, II, 42, b. Cei fons memorabilis, III, 325, 5.
- Ceus, locus Bœotiæ, III, 336, 6.
- Chaalus (Chæalus IV, 285, 12), Anebi vel Arbeli filius, Arbelique pater, rex Assyriorum, IV, 384, 11; 385, 12.
- Chabrinus, Lasi pater, II, 285, 52; 38, 8.
- Chabryes, rex Ægypti, II, 549.
- Chæreas navarchus ad Cyprum Ptolemæum IX Alexandrum I, regno pulsum, vincit, III, 722, 4.
- Chæreas historicus, III, 99.
- Chæres, Thinita, rex Æg. (dyn. II, 6), II, 543.

- Chæredemus, frater Epicuri ph., IV, 455, 6.
 Chæremón Alexandrinus, hist., III, 495.
 Chæron, Apollinis et Therūs f., Chæroneam condit, IV, 338, 2.
 Chæron, persona in dialogo Dicæarchi, II, 267, 73.
 Chæronea, a Chærone condita, IV, 338, 2. Chæronensis clades ostentis annunciat, II, 471, 6.
 Χαλκεία (τὰ), Atheniens. festum, IV, 312.
 Chalcea, metalli officinæ in Libya, IV, 386, 15; III, 238, 132.
 Chalcea, Cariæ urbs, II, 622, 16.
 Chalcedon, Calchantis filius, IV, 150, 21.
 Chalcedon, Saturni f., III, 598, 61.
 Chalcedon fluvius, III, 598, 61. IV, 150, 21.
 Chalcedon urbs, quando et a quo sit condita nominataque, IV, 150, 20. Doriensium colonia, a fluvio nominata, fluvius vero a Saturni f. dictus, III, 598, 61. Chalcedonis colonia Astacus, IV, 627. Chalcedoniorum pueros castrat et ad Dariū mittit Pharnabazus die ante finem mensis nono, quem propterea infaustum habent, III, 598, 61. Bovem æneam ad Bosporum consecrarunt, III, 593, 38. Ad eos Heracleotæ legatos mittunt de societate ineunda (post mortem Lysimachi), III, 533, 11. Ad Chalcedonem Aurelius Cotta terra marique vincitur, III, 545, 39.
 Chalcedonii, Amalesagoras et Nicander hist., q. v.
 Chalcedonium, Cretæ urbs, II, 622, 16.
 Χαλκίδες, ancillæ, ap. Lacedæmonios, II, 463, 7.
 Χαλκίοικος Minerva ap. Lacedæm. IV, 361, 3.
 Chalcis, priscum nomen Eubœæ, IV, 352. Curetum olim sedes, IV, 315, 8. Urbis Chalcidis descriptio: incolarum mores et studia, II, 260, 26. E Chalcide Eubœæ Latona Delphos petivit, II, 318, 46. Chalcidenses Alconem Erechtheo repetenti non tradunt, II, 462, 5. Fretrienses prælio vincunt per Cleomachum Chalcidensem ex Thracia, vel Thessalum; honor Cleomacho tributus, II, 141, 107. In Thraciæ regione Olynthica urbes condunt quas Philippus delevit. Quo tempore Hippobotæ remp. tenebant, colonias in Siciliam deduxerunt, II, 141, 106. Chalcedonem coloniam deducunt, IV, 150, 21. Cum Messeniis Rhégium condunt, II, 219, 25. Delphos donaria mittunt, II, 320, 59. Phoxum tyrannum pellunt, politiamque instituunt, II, 142, 108. Eorum tyrannus Antileon, II, 142, 108. Oreum in libertatem vindicant (341 a. C.), III, 643, 31. Urbs terræ motu quassata, quo fontes Arethusæ obturati, III, 286, 76. Chalcidenses puerorum amorī dediti, IV, 403. Chalcidem Athenis se contulit Aristoteles, III, 581. Chalcidenses: Lycophron, Euphorion, Diogenes, Philippus, q. v.
 Chalcidensibus Thraciis Androdamas Rhéginus leges scripsit, II, 153, 159. Chalcidenses coloni Amphipolitas divites urbe ejiciunt, II, 154, 160. Elymnio muribus pulsi Cleonas in Atho monte condunt; eorum lex de ætate magistratum et legatorum, II, 222, 31. Chalcidensis ex Thracia Xenophilus, II, 275, 11.
 Chalcidicis per Siciliam et Italiam civitatibus leges scripsit Charondas, II, 173, 226.
 Chalcis, Scythica urbs, II, 81, 3.
 Chalcis, urbs in confiniis Syriæ et Arabiæ sita; ad quam castrametatur Diodotus, II, *præf.* p. xvii, 21.
 Chalcis in Syria, post mortem Lysimachi reguli a M. Antonio Cleopatrarum attribuitur, III, 724, 9.
 Chalcodontis, i. q. Eubœa, IV, 395, 9.
 Chalcomedusa ex Acrisio mater Laertis, II, 147, 130.
 Chalciopē, Alconis f., cum patre ex Attica in Eubœam fugit, II, 462, 5.
 Chalciopē, Æetæ f., Phrixi uxor, II, 37, 36.
 Chaldæorum reges 10 ante diluvium; IV, 280, 1; reges quadraginta novem, qui post Medos tyrannos Babyloniarum imperium tenuerunt per annos 458, II, 590. Chaldæi astrologiæ inventores, IV, 490, 5. Eorum doctrina imbutur Pythagoras, III, 9, 30. IV, 282, 7. Urbs Borsippa, III, 590, 20. Cf. v. Babylon.
 Chaldæi ad Colchidem populus, II, 237, 8.
 Chaldæopolis in Babylonia, III, 212, 3.
 Chaldæus post Ninum rex decimus quartus Babylonem condidit, congregatis eo hominibus qui ab eo Chaldæi vocantur, II, 237, 8.
 Chalybdica acies, II, 442, 9.
 Chalybes primi ferrum tractant, II, 182, 257. III, 596, 51. Contra eos pugnans cadit Polyphemus, II, 380, 18.
 Chalybes, Troglodytica gens, III, 477, 42.
 Chalybonium vinum, quo solo utitur rex Persarum, III, 276, 58.
 Chamæleon, unus ex legatis, quos Heracleotæ ad Seleucum miserunt; ejus vox, III, 533, 11.
 Χαμαικέρας, arbor Bithyniæ, III, 300, 4.
 Chamavi bello petuntur ab Juliano; pacem petentes obtinent, obside regis filio, quem bello ceperat Julianus, IV, 17, 12. Rex eorum fuit Nebigastes, IV, 17, 12; 19, 18.
 Chanaan terra, III, 215.
 Chanaan, Beli f., Phœnicicæ stirpis auctor, III, 212, 3. Chumi pater, *ibid.*
 Chanethoth Mosē per insidias occidere jussus, III, 222.
 Chaon, frater Heleni, a quo in venatione occisus est, regioni nomen dedit, IV, 299, 2.
 Chaonia in Epiro, II, 462, 4; a Chaone nomen habet, IV, 299, 2. Chaoniæ boves κερτρινοί, II, 370, 2.
 Characmoha, urbs Palæstinæ tertiæ, IV, 409, 3. 526, 31.
 Charandra sinus, in quo Arsinoen condidit Ptolem. II, III, 477, 41.
 Charadra, Argis locus, III, 119, 12.
 Charaton, Hunnorum regulus, cujus iram donis Theodosius II placat, IV, 61, 18.
 Charax opp. ad lacum Eulæi et Tigridis, III, 476, 38. Ab Alexandro Alexandria, deinde ab Antiocho Antiochia, deinde a Pasine Arabe iterum Charax appellata, III, 478, 44; ejus situs, *ibid.* Patria Dionysii Periegetæ, *ibid.*
 Charax Pergamēnus, scriptor, III, 636.
 Charaxus, Sapphūs frater, Rhodopidem e servitute redimit, IV, 307, 3.
 Chares Byzantium tuetur contra Philippum; in Propontidis litore Damalin uxorem sepelit, monumentumque ei statuit, IV, 151, 28 sq. Victoriam quam de Philippi mercenariis reportaverat, splendido convivio celebrat, II, 470, 5.
 Charietto, latro Gallus, quem socium sibi adjungit contra Quados bellum gerens Julianus, IV, 17, 11.
 Charicles Trigintavirorum assentator, II, 127, 73.
 Charicles, historicus, IV, 360.
 Charidemum Athen. oratorem dedi sibi postulat Alexander M., II, 472, 9.
 Charidemus, Isodemi tyranni familiaris, III, 395, 61.
 Charilaus Laced. rex quot annis regnaverit, II, 625, 2.
 Charimatæ ad Pontum, II, 338, 1.
 Chariphemus, Philoterpis f. Epiphradis pater, II, 66, 10.
 Charippus quinquertio Epitimum occidit, II, 56, 11.
 Charisium, planta, III, 524, 4.
 Charito, Demostrati uxor, III, 611, 30.
 Chariton et Melanippus, amator et amasius, Phalaridi Agrigentino insidias struunt, II, 200 a.
 Charitoblepharon, planta, III, 479, 56.
 Charmande, trans Euphratem urbs, II, 74, 1.

- Charmander, Charmandridæ f., Pollidem, qui Platonem vendiderat, accusat, III, 581, 24.
- Charmandrides, Charmandri frater, III, 581, 24.
- Charmantidas, Lasi pater, II, 38, 8; 285, 52.
- Charmolaus Massiliensis, Posidonii hospes, III, 275, 53.
- Charmon Syracusanus, tibicen, strenuus obsoniorum vorator; ejus dicta quædam, II, 308, 16.
- Charmylus, Arcadionis f., III, 139, 79.
- Charon Naucratis, hist., IV, 360.
- Charon Carthaginensis, hist., IV, 360.
- Charon Chalcidensis, inter Alexandri M. familiares, IV, 357, 5.
- Charondæ Catanæi legislatio, II, 173, 226; ejus legibus Rhegini utuntur, II, 219, 25. Ad pecula eas caneant Athenienses, III, 37, 7.
- Charra, Mesopotamiæ urbs, III, 214, 8.
- Charybdis, IV, 102, 25.
- Chatramotæ in Arabia, IV, 523, 4.
- Chazene, Mesopotamiæ ad Euphratem regio, III, 589, 12.
- Chebres. V. Acencheres.
- Chebron, Æg. rex (dyn. XVIII, 2), II, 572, 50.
- Chebrōnis oppidum Mambren, III, 215.
- Cælbis, Abdæi f., Tyrionum iudex, IV, 447, 2.
- Chelchal Hunnus, sub Aspare dux Romanorum, IV, 108, 39.
- Chelcias, Oniæ f., dux sub Cleopatra regina, III, 491, 3.
- Chelidon, theologus et ostentorum interpret, III, 156, 43.
- Chelidoniæ petræ, Corydela et Melanippia, III, 584, 47.
- Chelidoniæ insulæ, II, 621, 7. III, 29, 1.
- Chelidonii, gens Illyrica, III, 584, 47.
- Chelidonium τεῖχος in Ægypto quid, III, 503, 2.
- Chemnis, rex Ægypti, II, 549.
- Chendeni (Kende arab.) Saraceni, quorum reguli Arethas, Caisus, Ambrus, Jezidus, IV, 179.
- Chene, vicus Ætæus vel Laconicus, Mysonis patria, III, 39, 15.
- Chenephres, Ægypti regulus, Moysis temp. Merrhin ducit, III, 221, ubi plura de eodem leguntur.
- Chenneres, Thinita, rex Ægypti (dyn. II, 9), II, 543.
- Chenoboscia, Ægypti urbs, III, 237, 108.
- Chenosiris, hederæ ap. Ægyptios dicitur, III, 324, 3.
- Cheops, rex Æg. ap. Herodot., II, 549.
- Cephren, rex Ægypti, II, 549.
- Cherchis, gens barbara (Kirgisii?), ex qua oriunda concubina quæ Zemarcho a Dizabulo Turca dono datur, III, 228.
- Cheres, Elephantinus, rex Æg. (dyn. V, 5), II, 552.
- Cherreos castellum in Isauria, IV, 621, 5.
- Cherrura in Libya, III, 239, 132.
- Chersias Orchomenius poeta, IV, 352, 1.
- Chersibius, Herculis et Megaræ f., IV, 350, 5.
- Cherson e regione Eionis, IV, 247, Bospori urbs, III, 607, 20.
- Chersonnesus a Cimone Atheniensibus subicitur, II, 54, 4. Ibi piscibus cælum pluisse dicitur, II, 294, 1. Lysimacho provincia assignatur, III, 668, 1. Chersonesitæ contra barbaros Mithridatem arcessunt, atque eo in ejus potestatem veniunt, (c. 120), III, 264, 34 a.
- Chersonnesus Cariæ, III, 234, 64.
- Chesias Imbraso (Sami fluvio) parit Ocyrrhoen, IV, 313.
- Chetura, Abraami uxor, III, 214, 7, 224.
- Chiani in Gauratis inss. sinus Persici, III, 476, 39.
- Chilo, Branchi f., II, 100, 11, Lacedæmonius, 7 sapp. unus, III, 244, 28. Ejus ætas, IV, 502, 12. Ei tripodem concessit Aristodenus, II, 347, 1. Ejus dictum, μηδὲν ἄγαν, II, 71, 13. Brevis loquax erat; hinc Χιλώνειος τρόπος, brevis loquax, II, 100, 11. Chiloni, Damageti f., Apollo edidit illud γυνῶθι σεαυτὸν, quod vulgo ipsius Chilonis dictum esse putant, II, 317, 44 c. Mortis ratio, III, 39, 14. Quo anno ephorus fuerit, III, 520, 2. Ejus apophthegma, III, 39, 13; institutum, III, 162, 8.
- Chimæra, meretrix Athen., IV, 410, 1.
- Chimæra, Lyciæ mons ignivomus, II, 379, 13.
- Chimæra a Bellerophonte sublata, III, 367, 16. II, præf. p. vii.
- Chion, Matris filius, Clearchum, Heracleæ patriæ tyrannum, occidit; ejus socii, III, 527, 1.
- Chione Boreæ parit tres Boreadas, Hyperboreorum principes, II, 387, 4.
- Chione nympa, IV, 365. Chio ins. nomen dedit, II, 50, 14 not.
- Chionus, Laco Olympionica, IV, 540, 27.
- Chiris, Blemmyarum opp., IV, 66, 37.
- Chirisophus, Dionysii tyr. assentator, IV, 414, 6.
- Chiron, Ixionis f., Pirithoi frater, II, 464, 1. Iasonem educat, III, 302, 3; et Æsculapium, IV, 496, 2; et Achillem et Patroclum, III, 33, 35. Oraculum dat Argonautis, II, 38. 39. Thetidis p., III, 338, 11. Quomodo effecerit ut Peleus Thetidem duxisse credatur, IV, 505, 2. Herbam Æsculapio dedit, qua Philoctetæ vulnus curatum est, II, 10, 6. Chironis posterum in Pelio monte herbaria scientia insignes, II, 263, § 12. Chironi et Peleo homo Achæus immolatus, IV, 454.
- Chironium in Pelio monte, II, 262, § 8.
- Chius, Neptuni et nymphæ filius, II, 50, 13.
- Chius ins. a Chione nympa nomen habet, III, 205, 7. IV, 365. Alia de hac re traditio, II, 50, 13. In insulam e Creta venit Cænopion cum filiis; porro Cares et Abantes ex Eubœa; Cænopioni succedit in regno Amphiclus Histiaensis; quarta post eum ætate regnat Hector, qui Cares et Abantes insula pellit et a communi Ionum conventu tripode honoratur, II, 50, 13. Chiorum tyranni Amphicles et Polyteucus Ortygi ejusque socii Erythrarum tyrannidem occupaturis auxiliantur, IV, 431. Chii multam irrogant Scindapso, quod Homeri defuncti corpus non cremaverat, IV, 434, 1. Quomodo oligarchia eversa, II, 158, 174. Chii exules in Antissam recepti, deinde vero ejecti, II, 158, 173. Chii frumentum a Lacedæmoniis petunt, II, 49, 11. Ab Atheniensibus imperio politis deprimuntur, II, 125, 63. Pabulum equis Alcibiadis præbent, III, 160, 1. Servorum sub Drimaco duce seditio, II, 378, 12. Drimaci hujus heroum, II, 379, 12. Chii obsessi glandibus vescuntur, III, 243, 147. Quod Rhodiis auxilia miserant, a Dorylao, Mithridatis duce, bello petiti civitatem amittunt; capti in Pontum deducuntur, ubi liberantur ab Heracleotis, qui in urbem eos recipiunt, et postmodum in patriam restituunt, III, 542, 33. Chii primi servis emtis usi sunt; a Mithridate subacti propriis servis vincti traduntur, ut in Colchorum terram transportentur, III, 265, 39. 416, 79. In Chio Cyparissus se necavit, III, 306, 28. Multa ibi mercatorum turba, II, 158, 174. Chii Baccho homines sacrificant, IV, 408. Bacchi statuam vinciunt, III, 146, 90; propinandi mos, II, 68, 2. Χιουργῆς κλίνη, II, 68, 5. Insulæ mons Pelinæus in eoque ingentis draconis latibulum, IV, 530. Chii: Homerus, Ion, Xenomedes, Anaximenes, Zenis, Theocritus rhetor, Silenus, Hermesilaus, q. v. Chium venit Sophocles ad Hermesilaum, II, 46, 1.
- Chlæna et chlamys differunt, III, 147, 99.
- Chlamydia, priscum Deli ins. nomen, III, 294, 4. 633, 11.
- Chliatæ. V. Choliatæ.
- Chloe Ceres, IV, 495, 19.
- Chlomaron, castellum in Arzanene prov. a Mauritio obsesum (580), IV, 258, 57.
- Chloridis e Neleo liberi, III, 304, 19.

Chnubos Gneurus, rex Ægypti duodecimus sec. Eratosth. II, 545.
 Choche, vicus ad Tigrim fl., III, 587, 8.
 Chœra. V. Perimede.
 Chœrilus Samius poeta; ejus de Atheniensium victoria Persica poema, IV, 177, 75. Lysander semper eum secum habuit, II, 485, 65, 67.
 Cholargus, Acamantidis demus, II, 356, 10.
 Choliatæ vel Chliatæ, gens Turcis subjecta, legatos mittunt ad Romanos, IV, 229, 20 et 21.
 Cholobetene, pars Armeniæ, cujus satrapa fuit Tigranes, III, 587, 4.
 Choloë, in Lydia, ad quam Antiochus Hierax ab Attalo prælio vincitur, III, 710, 8.
 Cholum tichus (Χωλὸν τεῖχος), Cariæ opp., IV, 312, 13.
 Chomasbelus, Euechoi f., Babyloniorum rex post diluvium secundus; annis 2700 regnat sec. Berosum, II, 590.
 Chone, Cœnotriæ locus, ubi Philoctetes habitavit, II, 10, 9.
 Chones, ad Iapygiam et mare Ionium Sirin incolebant, gens Cœnotrica, II, 179, 247 a.
 Chonuphis Heliopolitanus, apud quem commoratur Eudoxus Cnidius, III, 579, 16.
 Choragi Dionysiorum Athenis, II, 185, 272.
 Choregis meretrix, ex qua filios genuit Aristophon orator, IV, 358, 11.
 Chori cyclici a quo sint primum instituti, II, 249, 45.
 Chorœbi Olympias, III, 308.
 Chorutzon (Τζουρ ap. Procop.), castellum in faucibus Caucasii, IV, 212.
 Chorzenes regionis temperies, III, 315, 4.
 Chosroes (Sanatruclus), a Trajano, cui Parthamaspatēs, Persarum regis patruelis, socius erat, prælio victus fugit, III, 190, 18.
 Chosroes, Persarum rex, de Lazica regione cum Romanis contentiones pactis in quinquaginta annos induciis componit (558 p. C.), IV, 202, 3. 272, 2. Jesdegusnaphum Zichum mittit qui cum Petro, Justiniani legato, de pacis fœdere agat in finibus utriusque imperii. Fœderis capita. Mox ipse cum Petro de Suania colloquia habet (562), IV, 206-218, 11-13. Joannem Comentiolum Justiniani legatum, qui de Suania controversias dirimere cupiebat, re infecta dimittit (565), IV, 220, 15. Sarazenorū causam qui tributa sibi a Rom. solvi postulabant, defendit, *ibid.* Zichum ad Justinum de Suaniæ rebus mittit, qui in ipso itinere, Nisibi moritur, IV, 222, 17. Post hunc Mebodem ablegat, qui re infecta revertitur, IV, 223 sq. Sogdaitarum legatos, hortante Catulpho, male habet, 225, 18. Turcas Dizabuli legatos veneno tollit, *ibid.* Quare mox Dizabulus bellum contra Persas parat, IV, 228. Chosroes Homeritas Rom. amicos vincit, urbem eorum diripit, regem Sanaturcem vivum capit, IV, 271-273, 2. Persarum ditionem Turcæ incursionem vexant; et Justinum ad bellum contra Chosroem renovandum incitant (570), IV, 236, 32. Persarmenii et Iberes a Persis ad Romanos deficiunt (571), IV, 238, 35 a. 271. Zemarcho Rom. ad Turcas legato ejusque sociis insidias struit, excitationis contra eos Alanis, IV, 273, 2. Armenios defectores a Romanis sustentari ægre fert; tributum ei solvere Justinus recusat, *ibid.* Chosroes bellum a Romanis metuens Sebochthem ad Justinum mittit, qui pacis et amicitiae fœdus confirmet; legatus male ab imp. exceptus nihil efficit (571), IV, 238, 36. Dux Chosrois Baramanas ad Sargathum vicum a Marciano, Justiniani duce, clade afficitur, IV, 273, 3. Ipse rex contra Marcianum Nisibin obsidentem Babylone egreditur; per Adaarmanem ducem ditionem Romanorum usque in Cœlesyriam vastat; Apameam urbem incendit, 275, 4. Ipse Daras

capit, eaque devastata, domum redit, 275, 5. Romanorum res ad incitas redactas esse censens, Jacobum legatum ad Romanos misit, qui literas arrogantissimas Tiberio Cæsari et Sophiæ tradit (575), IV, 240, 37. Romanis in Oriente (excepta Armenia) annuas inducias concedit, IV, 240, 38; deinde quinquennes, 241, 39. 275, 5. Quasquum Tiberius detrectaret, Persæ in Armeniam sub Tachosdrone irrumpunt, bellumque renovatum (576), IV, 241, 40. Ipse Persarmeniam et Armeniam occupat; Theodosiopolim oppugnat; Theodorum, Rom. legatum, benigne excipit, seque ad pacem cum Rom. componendam paratum esse dicit, IV, 242 sq., 41. Rom. et Persarum legati in confiniis utriusque imperii conveniunt (577). IV, 248, 46. Romani Persarmeniā cedunt, sed Daras oppidum reddi sibi poscunt, IV, 249 sq., 47. Chosroes inter ipsas pacis actiones bellum cum Romanis renovat (578), IV, 253, 50. Pherogdatem de pace legatum ad Tiberium misit, quo tempore de eadem re ad Persas proficiscebatur Zacharias legatus Tiberii, III, 255, 54. Chosroes ὁ νέος. De ejus ad Mauritium fuga scripsit Joannes Epiphaniensis, IV, 272.
 Chous. V. Cæechus.
 Chremonideum bellum, IV, 415, 9.
 Chreste, Antipatri f., e Tio Bithyniæ longæva, III, 609, 1, Christi passio. Eo tempore solis defectus et terræ motus, III, 607, 15. De Christo Tiberii ad senatum verba, IV, 199, 14, § 3.
 Chromius, Argivus, IV, 361, 2. 519, 3.
 Chromius, Nelei f., III, 304, 19.
 Chrysanthius, Eunapii magister, IV, 7; sophista et theologus, *ib.*
 Chrysaoris, prius Hidrias, Cariæ opp. a Lyciis conditum, IV, 311, 8.
 Chrysaphius eunuchus sub Theodosio summa pollens potestate, IV, 612, 194. Attilæ insidias struit, IV, 76, 7. Detectis insidiis, ab Attila exposcitur; eundem etiam Zeno ad poenam sibi tradi postulat, IV, 98, 12. IV, 613, 198. Chrysaphius Attilæ iram per legatos placat, IV, 97, 13 et 14.
 Chryse, Pallantis f., Dardani uxor, IV, 355, 11.
 Chryse insula cum templo Apollinis Sminthei, II, 200 b.
 Chryse, postea Thasus ins., III, 599, 67.
 Chryseis, pestis causa, II, 469, 2. Ejus et Agamemnonis f. Chryses, III, 148, 11.
 Chryseis, captiva, uxor Demetrii II regis Mac., mater regis Philippi V; post mortem Demetrii nupsit Antigono Dosoni, III, 701, 9. 10.
 Chrysermus Corinthius, scriptor, IV, 361.
 Chryseros Nomenclator, Aurelii Veri libertus, historicus, III, 656.
 Chryses, Chryseidis f., Chrysopolis conditor, IV, 148, 11.
 Chrysilla, Telei f., Corinthia, ab Ione et Pericle amatur, IV, 350, 7.
 Chrysippus, Pelopis et Danaidis nymphæ f., a Laio rapitur; ab Hippodamia interficitur, IV, 402, 7; ab Alcatheo, Pelopis filio, occiditur, IV, 390, 8.
 Chrysippus phil., Apollonii f., Cleanthis disc., Solensis vel Tarsensis, III, 243, 145. Ejus placitum, IV, 177, 76; mors, III, 48, 51.
 Chrysium, Theophili filia, e Tio Bithyniæ longæva, III, 609, 1.
 Chrysochoas, Garmathones f., III, 502, 2.
 Chrysogonus, Pythionica, tibicen, II, 484, 64; auctor Πολυτείας carminis, quod sub Epicharmi nomine fertur, II, 289, 80.
 Chrysomachus stadio Olympionica (Olymp. 46), II, 14, 5.
 Χρυσόφοροι mulieres ap. Arcades, IV, 463.

- Chrysopole, Pactoli herba, IV, 362, 5.
 Chrysopolis ad Pontum quando et a quo sit condita, IV, 148, 11. III, 379, 46. 593, 35.
 Chrysopolis; Ciliciæ opp., III, 236, 93.
 Chrysor (i. q. Vulcanus) ap. Phœnices; ejus inventa, III, 566, 8.
 Christodorus Coptites, Panisci f., poeta sub Anastasio, IV, 360.
 Chthonia, Alcionei f., IV, 422, 46.
 Χθόνια, festum Cereris ap. Hermionenses, IV, 330, 5.
 Chthonius Spartus, IV, 520, 1.
 Chumus sive Asbolus, Chanaanis f., Mestrami frater, III, 212, 3.
 Chus, Æthiops, IV, 541, 4.
 Chusardom, iudex Jud., IV, 548, 45.
 Chusarthis. V. Thuro.
 Chuther Taurus (?), Æg. rex XXVII sec. Eratosth., II, 558.
 Χυτὸς λιμὴν ad Cyzicum, II, 17, 4.
 Chytri, Cypri opp., III, 236, 94. IV, 527, 10.
 Chytrum, Clazomenarum urbis pars, II, 163, 196.
 Chytrus, Aledri filius, IV, 527, 10.
 Ciani, inter tutores liberorum Nicomedis regis, III, 537, 22.
 Cianorum institutum, III, 459, 117.
 Cibra urbs a Cibra, Marsyæ fratre, condita, IV, 311, 9.
 Cibratæ Caria, III, 234, 64.
 Cicero, quomodo Catilinæ conspiracy detexerit, II, præf. xxvi, 35.
 Cicon, Bistonis pater, III, 30, 7.
 Cicuta ad Heracleam P., III, 595, 47.
 Κίθαρις, Arcadica saltatio, II, 284, 50.
 Cidariti Hunni cum Parthis bellum gerunt (456), IV, 102, 25. Sub Cuncha rege cum Persis belligerant (464) IV, 105, 31. Belli origo, IV, 106, 33. Eorum rex Isdegerdes, et post hunc Cuncha, IV, 106, 33. A Peroze vincuntur; Balaam, urbs eorum, capitur, IV, 109, 41.
 Cierani (Cieri urb. inc.), III, 536, 19.
 Cierum, Heracleotis subjectam, capit Prusias, et de se Prusiam nuncupat, III, 340, 27. 550, 47; eam recuperant Heracleotæ, III, 535, 16.
 Cilices a quo nomen habeant, III, 599, 69. Cilicia post mortem Alex. M. Antigono attribuitur, III, 668, 1. In Cilicia degebat Philippus, Philippi Grypi filius, antequam bello contra Antiochum Asiaticum suscepto Syriæ regnum sibi vindicare aggrediretur, II, præf. xxiv, 34. Ciliciæ urbes: Mopsuestia, Rhosus, Castalia, Aphrodisias, Augusta, Ægira, Tarsus, Chrysopolis, Seleucia, Laertes, q. v.
 Cilix, Agenoris et Tyrus f., IV, 544, 15, vel Phœnicis et Cassiepeæ f., III, 302, 4; in regione ab eo dicta con-sedit, haud inventa sorore, III, 599, 69. Rhosum condit, IV, 469.
 Κολαίου Apollinis templum Colonis in Troade, IV, 376.
 Cillicon Miletum vel Samum Priensibus, vel Syrum insulam Samiis prodit; poenas dat, II, 334, 1.
 Cillicyrii Syracusarum, quinam fuerint, II, 170, 219.
 Cimbri cur priscas suas sedes reliquerint, III, 284, 75, 281.
 Cimmerii Bithyniam in Asia occupant, ex qua expelluntur a Thracibus, III, 593, 37. Gramine vesci soliti, ad Heracleam cicutam mandentes occumbunt, III, 595, 47. Antandrum urbem per 100 annos tenuerunt, II, 162, 190.
 Cimmeris, Antandri urbis nomen, II, 162, 190.
 Cimmeris urbs alia, II, 388, 6.
 Cimolus insula, IV, 493, 4.
 Cimon Elpinicen sororem uxorem duxit, deinde dedit Calliæ mulctam Miltiadi irrogatam solventi, II, 54, 3. Persuadet Atheniensibus, ut opem ferant Lacedæmoniis, quos Helotarum bellum premebat, II, 70, 9. Lacedæmoniorum studiosus, e Clitoria uxore natos filios Lacedæmonem et Eleum nominat, II, 55, 5. Ejus filius tertius Thessalus ex Isodica natus, II, 354, 4. 425, 4. Cimonis multis captivis e Sesto et Byzantio potiti strategema; quod ipse Cimon narrat in convivio apud Laomedontem, II, 47, 4. Chersonesum Atheniensibus subjicit; Thasum expugnat; metallis eorum in continente potitur; non invasit in Macedoniam, quod facile licuisset; quare ab Alexandro rege corruptus esse censetur et in iudicium vocatur; quomodo se defenderit; Elpinice soror pro eo apud Periclem intercedit, II, 54, 4. Cimon Epicratem Acharnensem, qui uxorem Themistocli exuli miserat, in iudicium vocat, II, 54, 2. Cimonia pax cum Persis facta, II, 621, 7. Cimonis indoles, II, 47, 4. 54, 3; forma, II, 48, 6; ejus dictum, II, 48, 7. Cum Pericle confertur, II, 48, 5. Quibus artibus eum Pericles depresserit, et pelli effecerit, II, 125, 66. Cimonis in Athenienses cives liberalitas, II, 209, 1, 8; Curialibus suis Laciadis cœnam parare solebat, II, 125, 64. Cimonia sepulcra ad portas Melitides, III, 116, 4. II, 77, 3. De Cimine Gorgiæ dictum, II, 59 a.
 Cinædus in Ægypto natus asservatusque, III, 623, 55.
 Cinarus insula, IV, 495, 17.
 Cincinnatus (Q.) dictator, IV, 556, 48.
 Cincius (L.) Alimentus, historicus, III, 94.
 Cinesiae duo fuerunt, II, 185, 271. Cinesias χοροκτόνος, II, 185, 272.
 Cinna quidam tempore belli Gallici a Romanis lapidibus obrutus, IV, 322, 7.
 Cinnarus: ἀρπαγὴ τὰ Κιννάρου, proverb., IV, 640 b.
 Cinyras e Venere Cyprum genuit, III, 30, 11. Paphi rex. in Veneris templo sepultus, III, 66, 1. Smyrnæ pater, IV, 513.
 Circæum Italiæ, III, 32, 23.
 Circe Ætæ et Hecates f., Medæ soror major, matre clarior venefica, II, 8, 4. Solis sacerdos, IV, 551, 24. Ulyssi parit Antiam et Ardeam, IV, 527, 6; Telemacho parit Latinum, IV, 366.
 Circesium, castrum Rom., a Diocletiano exstructum, IV, 4. 275, 4.
 Cirrhadæ, Hippothoontidis demus, II, 356, 13.
 Cirrhæis bellum ab Amphictyonibus indicitur auctore Solone, II, 184, 265.
 Citori, Æthiopis gens, IV, 376, 1.
 Cispini, Æthiopis gens, IV, 376, 1.
 Cisseus ex Teleclea gignit Hecubam, IV, 345, 2.
 Cissus, Temeni f., in patrem cum fratribus conspirat, II, præf. p. viii, 4 (De varia nominis scriptura, *ibid.* not.), III, 376, 38; pater Thestii, III, 690, et Maronis, III, 165, 21.
 Cithæron juvenis a Tisiphone, cujus amorem repudiat, interfectus, monti nomen dedit, II, 330, 2. Cithæron et Helicon fratres in montes conversi, IV, 428, 2.
 Cithæron mons, II, 257, § 11, olim Asterius, unde nomen habeat, II, 330, 2.
 Cithara, unde nomen invenerit, II, 488, 84.
 Cithara herba, IV, 367.
 Κίθαρις et κιθάρα διαφέρει, II, 286, 63.
 Citri arbores quanti veneant pretii, III, 472, 25.
 Cittia sive Amyce, Salaminis f., uxor Casi, IV, 469.
 Cittii in Cypro lacus, I, 332, 5. — Cittenses: Persæus, Zeno, Pymatus, q. v.
 Ciura herba Inachi fluvii, IV, 292, 4.
 Cius Mysiæ urbs (postea Prusias) quam condidit Polyphemus ad fluvium cogominem, II, 380, 18. IV, 346. Ibi Hylam perdidit Hercules, III, 547, 41. Primum eam tenuerunt Mysi, deinde Cares; tum Cius eo Milesiorum coloniam deduxit, II, 161, 187.

- Cius coloniam Mileto Cium deduxit, II, 161, 187.
 Cius Mysiæ fluvius, II, 380, 17.
 Claroti Cretensium, II, 170, 219.
 Clarus urbs unde nomen habeat, II, 327, 80. Clarium Apollinis oraculum, II, 190, 284.
 Clathus, Jacobi f., III, 216.
 Claudiopolis s. Bithynium, Bithyniæ urbs, patria Antinoi, III, 585.
 Claudius (M.), qui quinquies consul fuit, primus ex hac familia Marcelli cognomine signatur. Ejus indoles, III, 270, 43.
 Claudii imp. tempore Phoenix apparuit, III, 672, 5. Claudius imp. Cotyn regem Iberorum constituit (47 p. C.), IV, 185, 3. Antiochenis ludos Olympicos redimendi potestatem facit, IV, 470, 5. Ejus mores et mors, IV, 573, 86-89.
 Claudius II, Galieni in bello contra Ingenuum socius, vulneratur, IV, 194, 5. Ejus bellum contra Gothos, IV, 196, 9. Cf. de eo IV, 599, 153.
 Claudius Acilianos Annales in latinum vertit, III, 98, 5.
 Claudius Eusthenes, historicus, III, 729.
 Claudius Iolaus, historicus, IV, 362.
 Claudius Theon, historicus, IV, 364.
 Claudius, procurator stipendii Gothici sub Zenone, IV, 128.
 Clazomeniorum seditio, II, 163, 196; fons memorabilis, IV, 436, 9; locus, qui vocatur *Suis alati*, IV, 341, 1. Clazomenii: Piso et Artemo, q. v.
 Cleander Gelæ tyrannide potitur, II, 170, 217.
 Cleanor, Atheniensis, Lamiæ pater, III, 120, 14.
 Cleanthes, Chrysippi Solensis mag., III, 243, 145.
 Cleanthes, Cratetis disc., alter Hercules et Phreantles cognominatus. Ejus dicta nonnulla, IV, 167, 40.
 Cleanthes Tarentinus in conviviis omnia versibus eloquebatur, II, 309, 16.
 Cleanthes scriptor, II, 2 *not.*
 Clearchus, Inonis et Athamantis f., a patre occisus, II, 34, 37.
 Clearchus Solensis, peripateticus, II, 302 sqq.
 Clearchus, primus Heracleæ tyrannus. Ejus magistri; crudelitas, insolentia, vanitas; bibliothecam comparavit; a Chione ejusque sociis conjuratis occisus post tyrannidis annos duodecim, III, 526 sq., 1. Pater Timothei et Dionysii, pro quibus tyrannidem administravit Satyrus frater, III, 527, 2; III, 15, 16.
 Clearchus, Amastridis et Dionysii, Heracleæ tyranni, f., III, 530, 4. Ubi ad virilem ætatem pervenit, Heracleæ tyrannidem suscipit; in variis bellis vires tentat; Lysimacho auxilians, cum eo a Getis capitur, postea dimittitur; vir ferox; cum Oxathre fratre Amastrim matrem suffocat; sceleris poenas dans a Lysimacho occiditur, III, 531, 5, 6.
 Cledonius cum Valeriano imp. captus (260), IV, 193, 3.
 Cleippides Cyzicenus, IV, 169, 42.
 Clemens, historiogr., IV, 364.
 Cleobœa (aliis Philæchme), Phobi Milesii uxor, Anthei amore ardet; repudiata perdit eum; deinde ipsa sibi matrem infert, II, 164, 199.
 Cleobulina, Thaletis mater, II, 482, 52.
 Cleobulus Lindius, Euagoræ f., II, 482, 55. Septem sapientum unus, II, 244, 28; IV, 477, 2. Sapientibus eum non accenset Leandrius, II, 336, 4. Cleobuli ænigma, III, 521, 4.
 Cleobulus historicus, IV, 365.
 Cleochares, Sinopæ a Mithridate præfectus, Leonippum collegam occidit; cum Seleuco tyrannidem exercet; cum Machare filio Mithridatis fœdus facit; quo eum deserente, fugam arripit, III, 554, 53 sq.
 Cleochus, Areæ pater, Miletum enutrivit, II, 38, 43; IV, 334, 1. In Didymæo Mileti sepultus, II, 336, 5.
 Cleodæus, Hylli f., Aristomachi p., III, 603, 1; 690, 165, 21. Eurybiadis f., Cræsi pater, III, 690. Lanassæ, quæ Neoptolemo nupsit, pater, III, 338, 13.
 Cleomachus, Thessalus vel Chalcidensis ex Thracia, Chalcidensibus Eubœæ contra Eretrienses auxilians victoria potitur. Præclarum ejus facinus, atque honor quem mortuo habuerint, II, 141, 107.
 Cleombrotus Spartanus, Pausaniæ pater, III, 15, 14.
 Cleomachides, Ænei f., Larissæus, Thessalorum prætor (180 a. C.), III, 704, 2.
 Cleomenes, Leonidæ frater, Anthen, Neptuni f., occidit inque detracta ejus pelle oracula consignat, III, 30, 8.
 Cleomenes, rex Laced., in Atticam invadit, Hippiam obsidet, filios Pisistratidarum capit, II, 110, 17. Argivos clade afficit, II, 138, 99 a.
 Cleomenes sub Alexandro M., Ægypto præfectus, postea ὑπαρχος Ptolemæi, III, 668, 1.
 Cleomenes rex Spart. ab Arato se injuria affectum putans quid fecerit, III, 23, 5, 6. Ab Antigono Dosone vincitur, III, 703, 1.
 Cleometra Argiva, III, 24, 3.
 Cleon, Pythiæ f., Thebanus cantor. Ejus statua, III, 122, 25.
 Cleon demagogus reip. administrationem corrumpit, II, 209, 1, 9. Cleon ne pax cum Lacedæmonii fieret impedivit, sub Euthyno archonte; præcinctus concionatur, II, 126, 70 a. Olim pauperrimus, 50 talenta reliquit, II, 70, 8. Periclis accusator, II, 491, 8. 199 a. Anaxagoram impietatis accusat, III, 163, 14.
 Cleon Magnesius, scriptor, IV, 365.
 Cleo mimaulus Italus, griphis ludere callebat, II, 322, 67.
 Cleon Syracusanus, geogr., IV, 365.
 Cleonæ Pelop. II, 354, 2; III, 23, 6; 151, 9. Ibi degit Cypselus puer, III, 391, 58.
 Cleonæ in Atho monte a Chalcidensibus conditæ, II, 222, 31.
 Cleonice, Cnopi regis uxor, Hippotis mater, IV, 431.
 Cleonicus, Cleosthenis Pisæi p., III, 603, 1.
 Cleonicus poeta, II, 313, 27.
 Cleonymus Spartanus a Metapontinis 200 virgines obsides accepit, II, 478, 37.
 Cleopatra, Boreæ f., Phinei uxor, III, 302, 3; repudiatur, II, 7, 3.
 Cleopatra, Archelai Mac. regis uxor, II, 152, 154.
 Cleopatra, Hippostrati soror, Attali neptis, quam Philippus rex uxorem ducit, III, 161, 5.
 Cleopatram, Alexandri sororem, obsequiis sibi devincire studet Dionysius Heracleæ tyrannus, III, 529, 4.
 Cleopatra, Antiochi Magni f., uxor Ptolemæi Epiphanis, III, 720, 2 *not.*
 Cleopatrarum reginæ contra Ptolemæum Physconem Cyrenis in Ægyptum reducem duces Onias et Dositheus, III, 513, 16.
 Cleopatra, filia Ptolemæi V Epiphanis et Cleopatrarum, uxor fratrum Ptolemæi VI, Philometoris et Ptolemæi VII Euergetis II. Post hujus mortem regnat cum filio majore Ptolemæo VIII Soteri II annis decem (117-118); hunc regno pellens deinde regnat cum filio minore Ptolemæo IX Alexandro I annis octodecim (107-90), usque ad necem, quam intulit Alexander, III, 721, 3. Cleopatrarum contra Ptolemæum Physconem Cyrenis in Ægyptum redeuntem duces Onias et Dositheus, III, 513, 16. E Ptolemæo Philometore mater pueri, quem Philometor Galastæ custodiæ tradidisse ferebatur, ut regnum ei vindicaret, II, præf. xviii, 23. A filio suo Ptolemæo VIII dissidens duces constituit Oniæ filios Chelciam et Ananiam, III, 491, 3. In Co insula pecuniam deposuerat, III, 492, 5.
 Cleopatra, Ptolemæi Philometoris filia, Alexandri Balæ, deinde Demetrii Nicatoris uxor, II, præf. xvi, 19. Demetrio Nicatore marito ab Arsace capto et Syriæ regno

- a Diodoto occupato, in Seleucia maritima, cum Æschione degebat, II, *præf.* XIX, 25.
- Cleopatra, filia Ptolemæi VIII Soteris II, uxor Ptolemæi IX Alexandri I. Post mortem mariti regia negotia curat mensibus sex (an. 81). Deinde nupsit Ptolemæo X Alexandro II, privigno, a quo 19 diebus post necatur, III, 722, 4.
- Cleopatra-Tryphæna, Ptolemæi XI filia, per absentiam patris regnum sibi vindicat una cum Berenice sorore. Anno post diem obit (58), III, 723, 6.
- Cleopatra-Eupator, Dionysii XI Auletæ filia, regnavit annis 22 (51-30), et primum quidem patris jussu cum Ptolemæo XII, fratre majore, per annos quattuor; deinde post necem hujus cum Ptolemæo XIII Cæsaris jussu regnavit alteros annos quattuor; hoc socio insidiis Cleopatrarum perempto, sola regnavit; postremi tamen anni septem duplici modo notantur, III, 723 sq., 7 sqq. Cleopatra in Judæos ingrata, III, 513, 16. Cleopatrarum et Antonii convivium describitur, III, 326. Ei Chalcidem in Syria attribuit M. Antonius, qui pro marito Cleopatrarum se gessit, III, 724, 9. Ejus ex Cæsare filius Cyrus (*Cæsario*), III, 441. Mors, III, 326.
- Cleophanes, historicus, IV, 366.
- Cleophon demagogus populo auctor est, ut conditiones a Lacedæmoniis oblatas non admittat, II, 127, 71. Cleophon, Platonis comici fabula, II, 248, 42.
- Cleora, Agesilai regis uxor, II, 240, 17.
- Cleosthenes Pisæus, Cleonici f., cum Iphito et Lycurgo ludos Olympicos restaurat, III, 603.
- Cleotimus reipublicæ ap. Amphipolitas conversionis auctor, II, 154, 160.
- Clepsiambus, instrum. music., II, 286, 64; IV, 475, 2.
- Clepsydra, scorti nomen, III, 306.
- Κλήρων καὶ ἐπικλήρων ἐπιδικασίαι ad archontem eponymum pertinent, II, 114, 27 a; τῶν κλήρων λέξεις recitantur in κυρία ἐκκλησία, II, 116, 32.
- Clesonymus, Amphidamantis f., a Patrocle occiditur, III, 33, 35.
- Cletes fanum Lacedæmone, III, 142, 86.
- Cletias, Eleus, Ol. 177 Olympionica, III, 606, 12.
- Clidæ in Cypro, II, 65, 3.
- Clidamus, Tanagræus, III, 79, 4.
- Κλειμακίδες mulieres apud uxores Persarum principum, II, 311, 25.
- Clinias Pythagoreus, II, 290, 83. Vid. Amyclas.
- Cliniæ amore captus Xenophon, II, 79.
- Clinias historicus, IV, 366.
- Clino puella, Ptolemæi II pincerna, III, 67, 3.
- Clisobora, Indiæ urbs ab Hercule condita, II, 418, 23.
- Clisophon Selymbrianus in Samio statuæ amore exarsit, II, 314, 36.
- Clisophus Athen., Philippi, Amyntæ f., assentator, II, 161, 3; IV, 413, 4.
- Clisthenes Athenis in naucrarorum locum demarchos substituit, II, 111, 18; 108, 8. Post ejectos Pisistratidas, multos peregrinos et servos in tribus recepit, II, 111, 17. De ostracismo legem introducit, II, 209, 1, 7.
- Clisthenes quomodo Isodemi fratris regno ap. Sicyonios potitus sit, III, 394, 61. Sicyoniorum tyrannus, bellicosus, populares indulgenter habet, II, 139, 101 a.
- Clisthenes (nescio qui), III, 106, 2.
- Clitarchi historici pater Dino, II, 88. Ejus de Cimbris narratio tanquam inepta refellitur, III, 285, 75.
- Clite, Meropis f., Cyzico nupsit, II, 17, 4. Post mortem mariti præ mœrore vitam finit. Ex lacrimis ejus fons oritur cognominis, II, 18, 8; III, 11, 34.
- Clitor, Arcadiæ fluv., pisces vocales habet, III, 150, 6.
- Clitoria mulier, Cimonis uxor, II, 55, 5; ap. Clitorias fons memorabilis, IV, 436, 12.
- Clitus Pallenen ducit, IV, 423, 1.
- Clitus, Mantii f., IV, 638 a. Alius, Polyidi f., *ib.*
- Clodia Potesta, liberta, e Bononia longæva, III, 609, 2.
- Clodii Albini imp. mores et ingenium, III, 658, 3.
- Clodius Neapolitanus, scriptor, IV, 364.
- Clopea, saltatio, III, 481, 74.
- Clusia, Tuscorum regis filia, IV, 515.
- Clymene, Phegei f., ex Hesiodo mater Stesichori, II, 144, 115.
- Clymene, Mingæ f., Phylaco parit Iphiclum, IV, 380, 5.
- Clymenus, Telei f., ex Epicaste pater Idæ et Theragri et Harpalycæ, filiam deperit, stuprat; calamitates suas volvens se ipse interficit, IV, 390, 12.
- Clytæmnestra Iphigeniam, Helenæ et Thesei f., adoptavit, II, 470, 3. Ejus facinus, IV, 551, 25. A filio necatur, III, 375, 34.
- Clytia, uxor Candaulis, IV, 277, 1.
- Clytius, Euryti f., IV, 333, 6.
- Clytonymus, historicus, IV, 366.
- Clytophon Rhodius, hist., IV, 367.
- Cnacion prope Lacedæmonem fluvius, II, 128, 79.
- Cneph, deus Ægyptiorum, III, 572.
- Cnidus urbs, pars Pentapoleos Doricæ, IV, 324, 23. Quomodo oligarchia ibi eversa, II, 158, 174; 165, 202. Cnidii in Dotium urbem migrant, III, 153, 21. Pueros Corcyræos, quos Periander ad Alyattem mittere volebat castrandos, liberarunt et in Corcyram reduxerunt, IV, 396, 13. Iis leges scripsit Eudoxus, III, 40, 20. Cnidia Veneris statua, Praxitelis opus, IV, 482. Cnidus in eadem linea sita, quæ per Rhodum et Gades ducitur, III, 287, 81. Cnidi Eudoxus speculam habuit, *ib.* Urbs terræ motu vexata (467 p. C.), IV, 110, 42. Cnidii: Aratus, Agatharchides, Aretades, Eudoxus, Euemeridas, Sosthenes, q. v.
- Cnopus, rex Erythrarum, Delphos profectus a comitibus itineris in reditu interficitur. Uxor ejus Cleonice, filius Hippotes, IV, 431.
- Cnosion, Demosthenis amasius, II, 493, 13.
- Cocalus in Sicilia regulus, III, 645, 52. Ejus filiæ Minoem occidunt, III, 34, 36.
- Coccyx (olim Thornax), mons Argolidis, II, 190, 287. IV, 291, 4. 292, 1.
- Cochliusa, ins. juxta Lyciam, III, 235, 74.
- Cochome, Ægypti oppidum, ad quod pyramides a Unephe rege exstructæ, II, 539, 7.
- Cochus quidam barbarus, IV, 269, 70.
- Cocnania Musa, e Cornelia urbe longæva, III, 609, 2.
- Codridæ luxu diffuentes, II, 208, 1, § 3.
- Codrus Nelei pater, II, 186, 274. Ex ejus historia quædam, III, 3, 1. IV, 504, 2.
- Codymalum, floris genus, III, 127, 43.
- Cœle, locus prope Athenas, III, 116, 4.
- Cœlesyriæ possessionem sibi vindicat Ptolemæus Philometor in pactis quæ cum Demetrio Nicatore iniit, II, *præf.* XVI, 19.
- Cœlus, pater Ætnæ, IV, 296, 2.
- Cœnus, Carani f., Tyrimmæ p., III, 165, 21; viginti octo annis regnat, III, 690.
- Cœranus, Cliti f., Polyidi pater, IV, 638 a.
- Cœranus (*Cœranus* ap. Ammian.) Ægyptius tanquam Theodoreæ conjurationis particeps a Festo proconsule neci traditur, IV, 29, 39.
- Κολακίδες, deinde Κλειμακίδες vocatæ, apud Asiæ dynastas mulierum genus servile, II, 311, 25.
- Κωλακρέται, Athenis, II, 122, 50.

- Colchi a Colcho nominati, III, 154, 31. Iis finitima gens Libyssini, IV, 397, 2, et Macrocephali, II, 339, 2. Ad eos venit Phrixus, III, 34, 37. Eorum rex Æetes, II, 8, 4. Ab Argonautis clade afficiuntur, II, 8, 6. Eorum instituta, II, 380, 17. III, 461, 124. Colchicus draco in Phæacide terra a Diomede interfectus, II, 371, 3. In Colchidem Chii a Mithridate deportati, III, 416, 79; 265, 39. Colchi Armeniorum contra Persas socii (572), IV, 271. De Colchide regione Romanorum et Persarum contentiones, IV, 202, 3. Colchi Suanis frumenta præstare solebant, III, 210. Colchus, Subarmachius, q. v.
- Colchus, Phasidis f., III, 154, 31.
- Coliadæ, gens in Ithaca; cujus auctor Eumæus, II, 148, 133.
- Colinia, e. q. Cyprus ins., IV, 343.
- Colligat, Æthiopiæ opp., IV, 351, 3.
- Collotes lapides in Nilo, III, 503, 2.
- Colocasium, planta Phœniciae et Ægypti, IV, 363, 1.
- Colœphryges in Bœotia, IV, 337, 1.
- Colone prom. ad Lycum fl., III, 13, 4.
- Colone, Lacedæmone, III, 121, 18.
- Κολώνιον, ad Athenas, III, 131, 49.
- Colonis in Troade templum Apollinis Cillæi, IV, 376. Colonensis ex Troade, Daes hist., q. v.
- Colonais, Antiochidis tribus et demus, II, 356, 15.
- Colonus, pater Ochnæ, Echemi, Leonis, Bucoli, III, 78, 4.
- Colophon, III, 170, 9. Eo fugit Cleonice, Cnopi regis uxor, IV, 431. Colophonii Sirin coloniam deducunt, II, 175, 234. Ante bellum adv. Lydos susceptum perdivites, II, 164, 198. Colophoniorum et Notiensium rixæ, II, 163, 196. Colophonii, ἱπποτρόφοι, II, 218, 22. Eorum luxuriam imitantur Milesii, II, 306, 7. Colophonii: Homerus, II, 58, 18; Theodorus poëta, cujus carmina Colophoniae mulieres in Ἑώραις festis canunt, II, 164, 127; Mnaseas poeta, II, 378, 11; Xenophanes, II, 187, 297.
- Colpias in Phœn. theologia ex Baau genuit Æonem et Protopogonum, III, 565, 5.
- Columbæ citrei coloris, II, 440, 3.
- Columnæ Herculis ubinam quærendæ sint, III, 294, 96, II, 253, 57.
- Camana, urbs Cappadociæ, unde nomen habeat, II, 361, 5.
- Comeon Rhodius, ἔξοτος, IV, 417, 20.
- Cometæ interdum etiam fausta præsignant, III, 499.
- Comias archon, sub quo Pisistratus tyrannidem invasit, II, 294, 5.
- Comitas, Justinii ad Avars legatus, a Bajano in vincula conjectus (568), IV, 231, 26.
- Commagenes, II, 225, præfectus Ptolemæus, II, præf. xi, 12.
- Commenasis in Gangem influit, II, 413, 18.
- Comminius Super-Laurentinus ex Egeria nympha filium, Gidicæ calumniis inductus, devovet, IV, 400, 1.
- Commodus Rom. imperator. De ejus historia excerpta quædam ex Herodiano, IV, 583, 119-121.
- Comum, Orobiorum opp., III, 231, 29.
- Concordia, Soteris et Praxidices f., III, 152, 17.
- Condochates in Gangem influit, II, 413, 18.
- Condasce, mons Indiæ, II, 441, 4 a.
- Κόνδου Persarum, III, 54, 81.
- Conimbriga urbs, III, 609, 1.
- Conimundus, Gepidarum rex, a Romanis adjutus contra Longobardos bellum gerit, IV, 230, 24. Denuo auxilia a Justino imp. petens, nihil obtinet, IV, 230, 24.
- Connacorex Heracleæ præsidio a Mithridate præficatur, III, 548, 42. Urbe a Cotta obsessa, durus in cives, III, 551, 49; eam prodit Triario, III, 552, 51. Deinde Tium et Amastrium occupat, sed adventanti Triario statim tradidit, III, 553, 52.
- Connarum arbor, ejusque fructus describuntur, IV, 289, 6.
- Conon Ioniam et Æoliam Atheniensibus restitutus, a Tiberiase in vincula conjicitur; evasit tamen, II, 94, 27. Cononis filius Timotheus, IV, 420, 34. Ejus e familia Demetrius Phalereus, III, 578, 8.
- Conon historicus, IV, 368.
- Conon, archon Athen. (56 p. C.), III, 623, 56.
- Conon, Phusciani f., Isaurus sacerdos, contra illum rebellem a Zenone missus, IV, 610, 214. Idem, ut vid., cum sequente.
- Conon, Psimathensis Isaurus, Apameæ episcopus, Isauris contra Anastasium rebellantibus se adjungit, IV, 141, 6, 134, 5.
- Constans, Constantini M. filius, imp., IV, 603, 172 sqq.
- Constans, Constantini in Britannia tyranni f., frater Juliani, IV, 59, 12. Interficatur [an. 411], IV, 60, 16.
- Constans cum Constantio consul (414), IV, 62, 23.
- Constantia arx, ad Istrum e regione Margi urbis, IV, 72, 1.
- Constantina Mesopotamiæ urbs, a Dara 490 stadiis distans, IV, 276, 5. 261. 263. 248, 46. Cf. Nicephorium.
- Constantinopolis quando a Constantino sit condita, IV, 146, 4. V. Byzantium. Urbis Basilicæ, Menæ martyris ædes, Hippodromus, Strategium, Thermæ Achilleæ, Thraces mons, Sycæna regio, IV, 149, 15 sq. Urbis incendium (465), IV, 107, 34. Immensis imbribus inundatur (467), IV, 110, 42.
- Constantinopolis, Isauriæ castellum, IV, 118, 9.
- Constantinus Magnus a Constantio patre ad Diocletianum erudiendus mittitur Nicomediam. Ibi insidias ei struit Maximianus Galerius. Quibus evitatis, ad patrem profugit; eique defuncto in imperio succedit (an. 306), Gallos, Germanos, finitimas gentes in potestatem redigit. Deinde vincit Maxentium, III, 2, et Licinnium. Sic ubique victor Byzantium cognominem sibi civitatem facit, IV, 3. Licinnio pugna victo, cum ejus legato Mestriano agit, (314), IV, 189, 15. Numismata Licinnii, quibus inscriptum: *Sarmatia devicta*, conlari jubet, IV, 199, 14, § 1. Constantini filius Crispus sæpius Licinnium vincit, IV, 199, 14, § 2. Initio Constantinus regni sedem in Sardicam urbem transferre voluit, IV, 199, 15. Decessorum suorum virtutes jocularibus epithetis vilipendere studebat, IV, 199, 15. Quando novæ urbis fundamenta jecerit, IV, 146, 4. Pomœria urbis ultra deducit; jura veteris Romæ in hanc urbem transfert, eaque in columna inscribit; Helenæ matris statuam ponit; aquæductus adducit, suam ipsius columnam erigit; multa ædificat; encæniam quonam die celebraverit, IV, 154, 40 sqq. Magni fecit Ablabium præfectum prætorio, IV, 14, 7. Cf. de Constantino, IV, 603, 170 sq.
- Constantinus in Britannia imperator renuntiatus contra Honorium (c. 410), IV, 59, 12. Ravennam exercitum ducit, IV, 60, 14; devincitur; captus et cum filiis supplicio affectus, IV, 60, 16.
- Constantiolus, ex Pannonia oriundus, in aula Attilæ versatur; imminet ab Attila Romano imperio pericula præsagit, IV, 89 sq.
- Constantinus *Chlorus*, pater Constantini M., Aug. in Britannia imperat, IV, 2. Constantinum f. ad Diocletianum Nicomediam erudiendum mittit, *ibid.* Postea ad eum redit filius, qui ipsi defuncto in imperio succedit, *ibid.*
- Constantius, Constantini M. filius, Magnentii et Vetranionis de pace legatos, Marcellinum et Nunochium in vincula conjecit (350), IV, 190, 16. Ei literas Saporis regis Narses legatus tradit (358), IV, 190, 17. Ejus in Julianum Cæs. invidia et odium, IV, 15, 7 a. 19, 14. Cf. de Constantio IV, 602, 168 sq.
- Constantius Honorii dux, auctor est Adaulpho, ut ab Ala-

- richo reddi postulet Placidiam, quam postea duxit Constantinus, IV, 61, 20. Olympium Stilichonis interfectorem occidit, IV, 59, 8. Cum Ulphila contra Constantinum tyrannum, et hoc subacto contra Gerontium et Maximum rebelles mittitur (411), IV, 60, 16. Cum Constante consul Constantinop. (414). Consulatus sumptus facti ex bonis Heracliani, IV, 62, 23. Constantii habitus et mores depinguntur, *ibid.* Constantius Adauphi consiliis repugnat, IV, 63, 26. Ab Honorio in imperii societatem advocatur, postquam Placidiam duxit invitam (417); ex eaque Honoriam et deinde (419) Valentinianum suscepit; morbo contracto moritur septimo mense imperii (421), IV, 65, 34. Postquam Placidiam duxerat, mores in pejus mutat; avaritia flagrans multos bonis spoliatur, IV, 66, 39. Genere fuit Illyrius, e Naisso urbe; jam Theodosii I tempore militiæ muneribus præfuit, IV, 66, 39.
- Constantius, Gallus, Attilæ et Bledæ a scribendis epistolis, (sicuti post eum alter Constantius Italus), proditiōis causa in crucem actus, IV, 84.
- Constantius ex Italia oriundus, quem Aetius miserat ad Attilam, cui ab epistolis esset, IV, 80, 84. Attila petente Theodosius II Saturnini filiam ei promiserat; hac sibi prærepta, Attilam ad ultionem incitat, IV, 93. Chrysaphius aliam illi pollicetur opulentam uxorem, IV, 97, 13. Harmatii viduam uxorem ducit, IV, 98, 14.
- Constantius ad Persarum regem legatus mittitur a Leone (464), IV, 105, 31. Post longam moram re infecta revertitur, IV, 106, 32, 33.
- Contoporia ad Corinthum, III, 187, 5. 179.
- Contriguri (vel Cutriguri) Hunni ab Bajano Avarum duce Romanis immissi Dalmatiam vastant (568), IV, 233, 27.
- Convivia publica, institutum pervetus in Italia, II, 179, 247 a.
- Copaidis anguillæ, III, 192, 1.
- Cophon Indiæ fluvius, IV, 229, 21. II, 413, 18.
- Κοπίς Lacedæmoniorum, III, 142, 86. IV, 453, 1.
- Coptus, urbs Æg.; patria Christodori poetæ, IV, 360.
- Coraces, oppidum ad Pagaseticum sinum, a Bæotis conditum, II, 188, 280.
- Coraconesus Libyæ, III, 238, 127.
- Corambis, opp. Æthiopiæ, III, 477, 42.
- Corasibie, mons Indiæ, II, 441, 4 a.
- Corax Archilochi poetæ interfecto; ejus dictum, II, 214, 8.
- Coreyra (in) celebrantur nuptiæ Jasonis et Medææ, II, 8, 7. Coreyræi Diomedem advocant, qui draconem interfecit, II, 220, 27. Coreyrææ mulieres pila ludentes canunt, IV, 359, 14. Coreyræorum colonia Epidamnus, III, 574, 15. Coreyræa scutica, quid? II, 149, 139. In Coreyram se recipiunt Bacchiadæ, III, 392, 58. Ad Coreyram a Cnidiis reducuntur pueri, quos Periander ad Alyattem mitti volebat, IV, 396, 13. Coreyræi cur Nicolaum, Periandri f., necarint, III, 393, 60. Quare in eos sævit Periander, *ib.* Ad Coreyram Orophernis legati insidias struxerunt Ariarathæ, II, præf. xiii, 15. Coreyræus, Agallias, q. v.
- Cordax, saltatio comica, II, 283, 44. 284, 50.
- Cordiæorum in monte arca Xisuthri substitit, II, 501, 7. Κορδύλη, capitis involucri ap. Cyprios, IV, 371, 1.
- Κόρεια, ludi Arcadici, III, 123, 26; 279.
- Coressus, urbs prope Ephesum, IV, 371.
- Corinthus, a quo urbs nomen habet, ab indigenis occisus; ejus necem ulciscitur Sisyphus, III, 378, 41.
- Corinthus, olim Ephyra, a Corintho rege nomen habet, II, 212, 5; III, 378, 41. Urbis situs, II, 453, 5. Reges, Corinthus et Sisyphus, III, 378, 41. Corinthii Melicertem sepeliunt, ejusque in honorem Isthmios ludos instituunt, II, 344, 6. Ibi ab Polybo Œdipus educatur, III, 366, 15. Corinthiorum dynasta Bellerus, III, 303, 12. Post Belle-
- rophontem reges Lycaethus, Creon, Hippotes. Eorum tempora, II, 13, 3. Sub Hippote Corinthum venit Iason cum Medea, II, 13, 3. III, 389, 55. Corinthi excidit; eoque redit Aletes, II, 487, 80. Bacchiadarum eversio. Tyrannis Cypseli, III, 391, 58; Periandri, 393, 59 et 60; Psammelichi; reipublicæ constitutio, 394, 60. Quot annis steterit Cypselidarum tyrannis, II, 140, 102 a. V. Cypselus. Periander. Psammeticus. Tyrannide potitur Timophanes, II, 140, 102 a. Expeditioni in Corinthum interfuit Plato, II, 282, 32. Corinthii Siculam Atheniensium expeditionem impedituri, emittunt qui hermas Athenis clam mutilarent, II, 76, 1. Corinthum capta venit Lais, III, 127, 44. Ibi moritur Diagoras, II, 217, 12; ludimagister degit Dionysius junior, II, 273, 9. Corinthus, cui Persæum Antigonus Gonatas præfecerat, ab Arato occupatur, III, 48, 52. Ad Corinthum Ariarathæ insidiæ struuntur ab Oropherne fratre, II, præf. xiii, 15. Corinthia regio terræ motu quassata, IV, 404. Corinthiorum Juno ἀρχαία, IV, 518. Lex Corinthia, III, 392, 58. Corinthii Agemonem pæane celebrant, III, 137, 76. Cor. pagus Tenea, II, 157, 169. Cremmyon, III, 584, 45. Corinthii: Eumelus, Philolaus, Callippus, Thrasy-machus, Chrysermus, Philalius, Chrysilla, q. v. — Anonymus belli Parthici scriptor, III, 653, 12.
- Coriolani mors, III, 90, 12.
- Cornelia urbs. Ex ea: Purennius Tutus, Lucius, Coc-nania Musa, Cusinia Juvenca. Cereonia Verecunda, C. Amurius Tiro, longævi, q. v.
- Cornelius Scipio Africanus. Ejus cum Hannibale Ephesi colloquium, III, 98, 6. Ejus in Asia ad Heracleenses literæ, III, 539, 26.
- Cornelius (P.) Scipio, consul (56 p. C.), III, 623, 56.
- Cornelius pontifex Romæ, III, 470, 12.
- Cornelius (L.), Cornii f., longævus Placentinus, III, 608, 29.
- Cornelius (Q.), Reginus longævus, III, 609, 2.
- Cornelii Gallicani uxor Romæ peperit infantem monstru-sum, III, 622, 52.
- Cornices Iberiæ, III, 274, 51.
- Coronæ coronatorum si dissolvuntur, quid portenditur, II, 315, 38.
- Coronea, περιεργίας sedes, II, 260, 25. Prælium in urbe commissum contra Onomarchum (353 a. C.), II, 85.
- Coronis, Hyas, III, 304, 19. Postea Arsinoe dicta, Leucippi f., Apollini parit Æsculapium, IV, 324, 22; 496, 1.
- Corsicæ cuniculi, III, 275, 56.
- Corsiolæ urbs, III, 610, 3.
- Coruda, Indiæ regio, II, 412, 13.
- Corvi duo Cranone in Thessalia, et in Lepetymno Lesbi monte, IV, 459, 9.
- Corybantes, Saturno aut Jove et Calliope nati, iidem cum Cabiris, in Samothracia, II, 57, 14. De his κύρβεις, legum tabulæ, nominati sunt. Vid. v. Κύρβεις. Corybantes in Phœn. mythologia, III, 567, 11.
- Corybas, Apollinis Cretensis pater, II, 190, 283.
- Corycus in Cilicia sub Zenone imp. ab Isauris capitur, IV, 619, 211, 4.
- Corydela, altera petrarum Chelidoniæ, III, 584, 47.
- Κορυφή vocatur Libya, III, 238, 17.
- Coryphe, mons Indiæ, II, 441, 4 a.
- Coryphe, Oceani f., Neptuno parit Minervam ἐκπίαν, III, 149, 2.
- Κορυθαλλία Diana Laced., III, 142, 86.
- Corythus, Alexandri et Œnones vel Helenæ f.; ejus mors, III, 69, 2.
- Cos ins., olim Cea, IV, 507, 11. In eam venit Candalus Heliada, III, 176, 2. Coorum in Junonis sacris institutum, IV, 442, 1. Cos, pars Pentapolis Doricæ, IV, 324, 23. In

- Co-insula democratia mutata, II, 161, 184. Ibi Alexandri M. statua, in qua ambrosia flos nascebatur, IV, 357, 6. Ibi pecuniam Cleopatra regina deposuit, III, 492, 5. Berossus scholam aperuit, II, 510, 22. Coi: Aristonymidas, Amphimenes, Philetas, Dromeas, q. v.
- Cosa fluvijs, II, 175, 233 b. Ad Cosam urbem fons memor., IV, 437, 14.
- Cosiana, Syriae castellum, III, 644, 38.
- Cosmas, sub Leonte imp. cubicularius, IV, 617, 208.
- Cosmes, historicus, IV, 369.
- Cossoanus in Gangem influit, II, 413, 18.
- Cossus, urbs Bithyniae, IV, 385, 7.
- Cous, Sinopes conditor, III, 605, 6.
- Cothelas, Thracum rex, Philippo, Amyntae f., Medam filiam despondet, III, 161, 5.
- Cotradæ, Isauriae opp., IV, 133, 1.
- Cotragegus Avars contra Antas instigat, IV, 204, 6.
- Cotriguri Hunni a Romanorum finibus repulsi iterum in Thraciam invasuri videntur Justiniano. Quare imp. contra eos excitat Hunnos Utigueros (558). Dux Cotrigurorum Zaberganes, III, 202, 3. Cotriguri et Utiguri Hunni a Bajano subacti, IV, 234.
- Cotta (Aurelius) a senatu in Bithyniam contra Mithridatem missus, III, 545, 37; ad Chalcedonem cladem patitur, 545, 39; quam resarcire studens Nicomediam cum Triario obsidet; deinde vero a Lucullo ad Heracleam obsidendam mittitur, 548, 43. Ad Heracleam nihil proficiens, tandem Triarium cum classe advocat, 552, 49. Urbem a Triario per prodicionem captam expilat et incendit, 553, 52. Cotta Romam reversus Pontici nomine honoratus; verum ob opes Heraclea avectas in invidiam incurrit; a Thrasymede Heracleota accusato latum clavum abrogant, 557, 59.
- Cottabus, ludus ap. Siculos, II, 246, 34. Ejus origines, et cottabizandi ars, IV, 419, 32.
- Cottinae meretricis statua atque donarium Lacedaemone, III, 121, 18.
- Cottinas (T.) Chrysanthus, e Faventia longævus, III, 609, 2.
- Cotto et Eurythemis, Timandri filiae, ab Heraclidis coluntur, quos Peloponnesum invadentes adjuverant, IV, 432, 2.
- Cottomenes, Zenonis contra illum dux, IV, 621, 214.
- Coturnices quomodo capiantur, II, 316, 44.
- Cotyæensis, Æsopus, II, 16, 3.
- Cotylæus, mons Bœotiae, IV, 315, 3.
- Cotylus Bœotus ad Cotylæum montem habitat, IV, 315, 3.
- Cotys ex Myia Asium genuit, IV, 360.
- Cotys, Thraciae rex, a quo colonos in Asiam trajiciendos petit Alyattes, III, 413, 71.
- Cotys Thraciae regulus a Parrone et Heraclide interfectus, II, 154, 161.
- Cotys, Thracum rex (circa 100 a. C.), II, *præf.* xxiii, 31.
- Cotys, Bospori rex, III, 607, 20.
- Cotys, Mithridatem fratrem ap. Claudium imp. prodit, et in ejus locum Iberorum rex constituitur (47 p. C.), IV, 185, 3.
- Crabum (?) urbem Lydi sub Moxo obsident, III, 371, 24.
- Cradeuas, Indorum rex, Budyæ successor, II, 418, 22.
- Crageus, Dryopis f., vir justus, iudex sedit, Hercule, Apolline et Diana de Ambracia disceptantibus. Urbem Herculi adjudicat; quare ab Apolline in saxum mutatur, IV, 343 sq.
- Cragus, Tremili et Praxidices f., III, 225, 75; II, 236, 84.
- Cragus mons Lyciae, III, 235, 75. Ibi ἀγρίων θεῶν ἀντρά, *ibid.*
- Cranda, opp. Æthiopiae, III, 478, 42.
- Cranon, Ephyrae in Thessalia princeps, Hippodamiae nuptias ambiens perit; in honorem ejus Ephyra urbs Cranon appellata est, II, 463, 2.
- Cranon olim Ephyra dicta, in Thessalia, unde nomen habet, II, 463, 1, 2. Patria Lysimachi regis, III, 698, 4, 695, 4.
- Crantoris Solensis dicta quædam, IV, 167, 39.
- Crassus ab Andromacho Carrheno Parthis proditus, III, 418, 88.
- Crastus urbs Epicharmi et Laidis patria, III, 4, 8.
- Crataea cum Periandro filio rem habet, II, 79.
- Crataeas in Archelaum regem conspirat, II, 152, 149 et 154.
- Crataeis, Tritonidis et Hecates f., mater Scyllae, IV, 495, 18.
- Cratanium poculum, III, 121, 20.
- Craterus ab Alexandro M. uxorem accipit Amastrim; quam deinde cessit Dionysio tyranno, Philamque Antipatri f. duxit, III, 529, 4. Curator regum Maced., III, 668, 1. Ejus filius Alexander, III, 71. In eum carmen scripsit Alexinus, III, 46, 42.
- Craterus, Ascalonitarum princeps, IV, 55, 106.
- Craterus Macedo, scriptor, II, 617.
- Cratetis Thebani cynici dictum, III, 579, 11; IV, 295, 1; 503, 22. Cleanthes magister, IV, 167, 40.
- Cratetis Atheniensis phil. et Polemonis amicitia, IV, 167, 38.
- Crates Atheniensis, hist., IV, 369.
- Crates Pierius, Amyntae p., III, 703, 2.
- Crathis amnis in Oceanum effluens, ubi electrum nascitur, III, 156, 41.
- Crathis, Italiae fluv., comas tingens, II, 377, 5 a. III, 32, 25; IV, 294, 6; 437, 19.
- Cratina, amica Praxitelis, qui ad formam ejus statuam Veneris expressit, IV, 482.
- Cratinus, Atheniensis, formosus juvenis, pro patriae salute se mactandum offert, III, 8, 24.
- Cratippus scriptor, II, 75.
- Cratisthenes Phliasius præstigiator, II, 480, 44.
- Craugallium in Phocide, IV, 527, 4.
- Crausindon, Pelii montis fluvijs, II, 262, § 7.
- Crema, urbs Ponti, III, 605, 9.
- Cremmyon, Corinthi vicus, III, 584, 45. Cremmyonia sus, Phæa nomine, mater Erymanthii et Calydonii apri, Thesei certamen, III, 584, 45.
- Crenææ Thebarum portæ, III, 309, 4.
- Creon, Theb. rex, pater Megaræ, III, 369, 20.
- Creon, Lycæthi f., rex Corinthi, regnat annis triginta; succedit ei Hippotes filius, II, 13, 3. Ejus filia Creusa vel Glauce, IV, 302, 2.
- Creon, Scopæ filius, Scopæ pater, II, 298, 15.
- Creon Κυπριακῶν auctor, IV, 371.
- Creontiades, Herculis et Megaræ f., III, 25, 5; 305, 22.
- Creophylus historicus, IV, 371.
- Creophyli Hermodamas, III, 9, 30.
- Crepereius Calpurnianus Pompeiopolitanus, histor., III, 648, 2.
- Cresphontes Messeniam in quinque civitates dividit; a Messeniis indigenis cur interfectus sit; ejus filii, III, 376, 39.
- Cressa, urbs Paphlagoniae, a Merione condita; a Zeila, Nicomedis f., capta, IV, 385, 12.
- Cretines, Sinopes conditor, III, 605, 6.
- Cres, Cretæ ins. rex, II, 349, 3. Jovem infantem in Dictæo monte abscondit, III, 599, 70.
- Crete nympa, Hesperidis f., IV, 400, 3.
- Crete, Asterii f., Minois uxor, III, 304, 18.
- Creta, Οἰαζῆς γῆ, II, 57, 13. Insulae magnitudo, II, 455, 12; IV, 500, 2; urbes habuit centum, IV, 528, 1. Hinc Jupiter infans surreptus in Naxum transfertur, IV, 293, 2. Ibi nata est Minerva, IV, 330, 4. Insula a Crete nympa, vel a rege Curetum nomen habet; olim Aeriam, et Curetin, et Macarôn nesus appellata, IV, 400, 3. Sub Crete rege advenit Tectaphus cum Doribus, quibus admixti Pelasgi

- et Achæi, II, 349, 3. Quomodo insula inter Dorienses et Cydones et Eteocretes distributa sit, IV, 507, 12; II, 349, 4. Hinc cum filiis Cænopion in Chium migrat, II, 50, 13. Eo venit Dædalus, II, 344, 7. Cretæ rex Taurus, III, 598, 63; IV, 544, 15. Cydon; contra eum rebellio, III, 300, 1. Catreus, III, 177. Cretenses cum Scamandro et Samo in Asiam profecti Troadem occupant, III, 370, 21. Cum Atheniensibus nonnullis, tamquam hominum primitiæ, Delphos missi, hinc in Iapygiam, deinde in Thraciam ierunt, ubi Bottiaci dicti sunt, II, 153, 157. Cretenses Matrum templum in Engyio Siciliae opp. extruunt, III, 271, 45. Eorum respublica omnium antiquissima, a Minoe constituta, II, 211, 3, 1. Cum Carthagin. rep. comparatur, II, 131, 88 *a*. Puerorum educatio, II, 211, 3, 3. Amores masculi, II, 211, 3, 5; IV, 403. Convivia, II, 212, 3, 6. II, 131, 88. IV, 399, 1, 486. In peregrinos humanitas, II, 212, 3, 6. Περίοικοι, II, 131, 88. Κόσμοι, βουλῇ, ἐκκλησίαι, *ib.* Servorum genera, μοῖοι, ἀφαιμῶται, κλαρωτοί, IV, 319, 2. Instituta quædam, III, 459, 115. Minos marium imperio pollet; multas insulas incolis frequentat; Siciliae bellum infert; ad Camicum e vita excedit, II, 131, 88 *a*. Creticis legibus utuntur Minoi in Sicilia, II, 221, 29.
- Cretensium Ἑρμεία, quo festo heri servis ministrant, IV, 359, 13. Cretensis Apollo, Corybantis f., II, 190, 283. Amori sacra faciunt, IV, 501, 7. Saltatores egregii, II, 284, 45; 49. Ὑπορχήματα μέλη, II, 627, 8. Cretensibus cur sus sacrum sit animal, IV, 289, 2. Cretenses apes chalcoides, IV, 305, 1. In Creta, Pergamiae, moritur ac sepultus jacet Lycurgus, II, 282, 37; IV, 333, 3. Cretenses semper mendaces. Proverbia origo mythica, IV, 345. Primi in palmarum foliis scripserunt, IV, 489, 2. Creticum Metelli bellum, III, 606, 12. In Cretam de societate ineunda naves misit Mithridates, III, 549, 43. Cretæ mons, Dicta, IV, 289, 3. Urbes: Histia, Lyctus, Lampe, Chalcectorium, Tragiscus, Sicinnus, Dulopolis, Oaxus, Prasmus, Phæstus, Olerus, Hierapytna, Phalasarna, Hydramia, Olus, Eleuthera, Cantanus, Lato, Camara, Elyrus, Inatus, Dragmus, Arcades, q. v. Cretenses in Antiochia, IV, 469.
- Cretheus, Æoli f., e Tyro pater Æsonis, Pheretis, Amythaonis, III, 302, 3. IV, 390, 9.
- Creusa, Creontis Corinthii f., IV, 302, 2.
- Κρίθωνα, placenta genus, II, 628, 19.
- Crimisus, Siciliae fluv. mirabilis, II, 373, 6.
- Crinis, Apollinis sacerdos, III, 124, 31.
- Crioia, Antiochidis demus, II, 356, 15.
- Crispus, Constantini M. filius, Licinnium sæpius vicit, IV, 199, 14.
- Crissa et Cirrha, diversa oppida, ut opinatur Leocrines, IV, 438. In Crisa Lycurgus mortem sibi consciscit, III, 390, 57.
- Critheis ex Io insula, mater Homeri, quem ad Meletem fluvium enixa est, II, 186, 274.
- Critolaus philos. Romam legatus missus, III, 200, 2.
- Critolaus Tegeata, IV, 379, 1.
- Critolaus, historicus, IV, 372.
- Criton Naxius, hist., IV, 373.
- Criton Pierota, historicus, IV, 373.
- Griton, Pythodori f., Thrasyllai frater, Æxonensis, II, 200 *a*.
- Crius, Phirixi pædagogus, ejusque in fuga comes, II, 8, 5.
- Crius (Crioia), demus Antiochidis Athen., III, 117, 7.
- Crocodice, mulier præstigiatrix, III, 594, 38.
- Crocodilus in Iseo Cæsareæ Mauritis. dicatus, III, 473, 29.
- Crocotta animal, III, 205, 12.
- Cræsus, Cleodæi f., Pœantis pater, avus Carani, III, 690.
- Cræsus, Alyattis f., Adramyttii et Thebes campi præfectus, patri copias ad bellum Caricum adducere jussus, pecuniæ inopia laborat; a Sadyatte mercatore repulsam fert; a Pamphae Ephesio sustentatur; quare postea rex in illum animadvertit, hunc ornavit, III, 397, 65. Adramyti frater, II, 163, 191. Donaria aurea Delphos misit, II, 297, 12. Poculum aureum viro Græcorum sapientissimo destinat, III, 2 *not.* Tripodem sapientum ad Pittacum misit, II, 317, 44. Phialen auream ad Pittacum, hic ad reliquos sapientes misit. II, 442, 6. Victus tripodi ligneo a Cyro impositus, III, 519, 7. Rogus quomodo exstinctus, et qua ratione Cyrus erga eum se gesserit, III, 406, 68.
- Κρόνια. Saturnalia, festum Thebanum, II, 186, 274.
- Cronia urbs a Saturno in occidentali Europæ parte condita, III, 147, 102. Cronia, postea Hierapolis, Siciliae urbs a Saturno condita, III, 640, 17.
- Cronius, Jovis et Himaliæ f., III, 175.
- Cronius mons ad Alpheum fl., IV, 388, 10.
- Cronius, oceanus septemtrionalis, II, 388, 6 *a*.
- Cronus (Saturnus) sive El ap. Phœnices, III, 567, 14 sqq.
- Cronus, Diodori Iasensis cognomen, IV, 161, 16.
- Crotonem initio Croton condidit, II, 223, 36; postea Myscellus, II, 14, 4. Crotoniatarum cum Sybaritis bellum, II, 174, 233 *a*. Equi eorum ad tibias saltare docti, II, 174, 233 *a*. Crotoniatæ Pythagoram summo favore amplectuntur, II, 244, 29. Quomodo eum cognominaverint, II, 175, 233 *b*. Remp. administrant Pythagorei usque ad bellum Cyloneum, II, 274, 9. Crotoniatarum colonia Terina, III, 608, 26.
- Crotoniatæ: Aston, Alcmaeon, Calliphon, Daippus, Milon, Myllias, q. v.
- Cryptia Laced., Lycurgi institutum, II, 129, 80. 209, 2, 4.
- Cryptus, e. q. Cyprus ins., IV, 343.
- Ctesibius historicus longævus, III, 609, 2; II, 631. Ejus de Demosthene testimonium, III, 49, 60.
- Ctesicles, historicus, IV, 375.
- Ctesiphontem Julianus obsidet, IV, 5, 23, 22.
- Ctesiphon, historicus, IV, 375.
- Ctesippus, Herculis f., Thrasyanoris p., III, 376, 38.
- Ctistæ (Conditores) Mysi, III, 291, 92.
- Cuculus in sceptro Junonis Argivæ, II, 191, 287.
- Cumæorum regio in Asia, II, 311, 25. Urbs ab Amazone nomen habet, III, 597, 58. Cumæorum tyrannus Menes, et post hunc frater ejus Uatias, tempore migrationis Ionicae, III, 387, 53. Telephanes rex terram eorum arboribus consevit, II, 216, 11, 1. Ardys, Lydorum rex apud curruum fabrum Cumis serviit, II, 216, 11, 2 (Cf. III, 380). Hermodice prima nummos Cumanis cudit, II, 216, II, 3. Cumanorum lex de furto, *ib.* § 4. de cædis judiciis, II, 163, 194. A Cyro Persis subjiuntur, II, 216, 11, 5. Phidon et deinde Prometheus reipublicæ administrationem mutant, ita ut a paucis ad complures subinde transiret. (*Non est cur hæc ad tempora Cyro posteriora referamus; Heraclides primum historiam Cumanorum paucis comprehendit, deinde demum ad instituta reip. transiit, et ex hac posteriore parte Phidonis et Promethei mentio fluxerit.*) Thrasymachus democratiam delevit, II, 140, 104. 163, 194. Cumani αἰσυμνήτην summum magistratum appellant, II, 163, 192. Prope Cumas sita Blacia, unde ductum volunt proverbium Βλαχὸς ἀχρηστότερος, II, 163, 193. Cumana sibylla Demo, IV, 434, 2. Cumanus, Homerus, II, 61, 8. Ephorus jun., III, 664. Heraclides historicus, II, 95 *a*.
- Cuma, Italiae mons, III, 205, 10.
- Cumanorum in Italia luxuria, IV, 434, 1. Cumanus, Hyperochus, IV, 434.
- Cumara, Æthiopiæ opp., IV, 351, 1.
- Cumi, Æthiopiæ opp., IV, 351, 3.

- Cuncha, Isdegerdis f., Hunnorum Cidaritarum rex, cur bellum contra Persarum regem Perozem suscepit, IV, 106, 33.
- Cuniculi Corsicae, III, 275, 56.
- Cures, Pleuronis f., a quo Aetoliae urbs nomen habet, II, 442, 8.
- Curetes in Chalcide Euboeae habitarunt; inde in Aetoliam migrarunt. Unde nomen nacti sint, IV, 315, 8. Partem Acarnaniae tenere, II, 146, 127. Curetum rex Phorbas, II, 351, 10. Curetem appellarunt Epimenidem Cretensem, IV, 454, 1.
- Curetis, e. q. Creta ins., IV, 400, 3.
- Curiorum et Horatorum certamen, IV, 323, 16.
- Curidachus, princeps Acatirorum, Attilam auxilio vocat, IV, 82 sq.
- Curii (Mn.), Rom. ducis, frugalitas, IV, 443.
- Curii, gens Sabinorum, III, 644, 42.
- Curopolis, Cariae urbs, IV, 310, 1.
- Cursichus, dux Hunnicus, in Mediam irrupit; postea Romanam venit ad contrahendam armorum societatem, IV, 90.
- Cursus, Rom. in Asia dux sub Justino (576), IV, 241, 41.
- Curtilius Mancias (T.), Rom. dux in Germania (56 p. C.), III, 623, 56.
- Curupedium (proelium ad), III, 698, 5.
- Cusinia Juvenca, liberta, e Cornelia urbe longæva, III, 609, 2.
- Cussonius (L.) longævus, III, 608, 29.
- Cyane Syracusana Cyanippum patrem, qui ipsam stupraverat, interficit, IV, 401, 4.
- Cyanippus Syracusanus Cyanen filiam compressit; a filia interficitur, IV, 401, 4.
- Cyanippus Thessalus Leuconen uxorem necat invitus, IV, 505.
- Cyaneae insulae, II, 621, 7.
- Cyaxares. V. Astyages.
- Cybele Sangario parit Nicæam, III, 547, 41.
- Cybelum, mons Phrygiae, III, 232, 39.
- Cychrea, postea Salamis ins., III, 599, 72.
- Cychreus e Cychrea ins. pellitur ab Eurylocho; ob asperitatem Draco dictus, III, 599, 72.
- Cyclades terrae motu vexatae, III, 285, 76.
- Κυκλικοί (οί), III, 118, 10.
- Cyclopes ærariam fabricam invenerunt, II, 182, 257. Primiturres ædificarunt, II, 182, 257.
- Cyclops, Tantali f., Nili pater, III, 53, 77.
- Cyclopi vini poculum porrigit Ulysses, II, 10, 7.
- Cyclopes, Philoxeni carmen, II, 298, 13.
- Cyenus, Pelopiae f., cum Hercule ad Itonum pugnat, III, 389, 55.
- Cyenus a cycno in Leucophrye (Tenedo) ins. enutritus; cum Achille pugnat, III, 69, 3. Tenediorum rex, Philonomæ maritus, pater Tennis, II, 157, 169 et 170.
- Cydarus fluv. ad Byzantium, IV, 147, 3.
- Cydippe s. Cyrbe, Ochimi f., III, 176, 2.
- Cydrna, Macedoniae urbs, IV, 509, 5.
- Cydrus fluv., III, 487, 1; Tarsum interfluens, IV, 282, 7.
- Cydrus, Anchiales f., a quo Cydrus fluv., III, 487, 1. Pater Parthenii, *ibid.*
- Cydon, Acacallidis et Mercurii f., III, 231, 32. Cretensium princeps Eulimenen filiam Apero despondet; mox eandem, etsi prægnantem, diis victimam offert, III, 300, 1.
- Cydon, Pythagoræ adversarius, II, 187, 279.
- Cydones in Creta, II, 349, 4. IV, 507, 12.
- Cydonia, Cretæ urbs, a Cydone dicta, III, 231, 32.
- Cylabra heros a Phaselitis colitur, III, 29, 1. IV, 428.
- Cylicranes in Heraclea ad Cætam, unde dicti; e Lydia oriundi, III, 133, 56. IV, 591.
- Cylindrus lapis, IV, 388, 10.
- Cyllene, mons Arcadiae, II, 244, 30. Montis altitudo, II, 253, 58.
- Cyllene Mercurium enutrivit, III, 30, 9.
- Cyllenius de Juliani contra Alemannos rebus gestis multa scripsit falsa; refellit eum in epistola ipse Julianus, IV, 20, 14.
- Cyllenus, Idæus Dactylus, Rheæ assessor, IV, 448, 9.
- Cylon Athenis tyrannidem affectat; a Megacle evertitur, II, 208, 1, § 4.
- Cylon, Crotoniata, vir dives, durus, in Pythagoreorum consortium admitti studens a Pythagora repulsam fert. Quare exasperatus atrox excitat bellum. Pythagoreos in Milonis domo obsessos comburit, II, 273, 9. 245, 31.
- Cynæ, Arabiae arbores, III, 479, 58.
- Cynædi quid? III, 137, 77.
- Cynæthus, e. q. Delus ins., IV, 294, 4.
- Cynæthus rhapsodus primus Syracusis Homeri carmina recitavit, IV, 433, 4.
- Cynara herba, III, 146, 92.
- Cynegetice, vel Abenna, Herculis columna, III, 640, 16.
- Cynetes, Iberiae gens, II, 34, 20.
- Cynica secta unde dicta, IV, 155.
- Cynna vel Cynnane, Philippi regis et Audatae f., IV, 161, 5. Apud quam Eurydice filia in re bellica exercitata est, II, 475, 24. Eurydices mater splendido funere a Cassandro honoratur, II, 361, 3.
- Κύννητος Apollo in Attica, IV, 369, 2. 499, 16.
- Cynnis, Apollinis et Parnethiae f., IV, 499, 16.
- Cynocephalia herba, III, 515, 28 a.
- Cynon, Antenor's f., IV, 638 a.
- Κυνών νῆσος Libyæ, III, 238, 128.
- Κυνός σῆμα, Hecubæ sepulcrum, III, 305, 25.
- Cynosarges Athenis, II, 254, 59. 138, 78.
- Cynosura, ager et portus ad Histos, Cretæ urbem, a Nicostrato sic appellatus in honorem Cynosuræ nymphæ, IV, 293, 1.
- Cynosura, Idæa Nympha Cretensis, Jovis nutrix, IV, 293, 1.
- Cynthia, e. q. Delus ins. IV, 294, 4.
- Cynthus Oceani f., a quo Delus ins. olim Cynthus dicebatur, III, 633, 11.
- Cynus fluv. Arabiae, III, 478, 45.
- Cynus, navale Opuntis, III, 574, 14. Terræ motu læsa, IV, 381, 2.
- Cyparissa, Boreæ Celtarum regis f., III, 306, 28.
- Cyparissia, e. q. Samus ins., IV, 336, 3.
- Cyparissus in Chio se inedia necat, III, 306, 28.
- Κύπρι, suffimentum, apud Ægyptios quomodo paretur, II, 616, 84.
- Cyprus, Cinyræ vel Bibli et Veneris filia, III, 30, 11.
- Cyprus ins., II, 55, 7. Olim Sphecia et Cerastia, IV, 448, 7. 527, 8. III, 30, 10; et Acamautis, IV, 478; et Cryptus et Coninia, IV, 343. Insulae longitudo, II, 65, 3. Ibi Ariadne a Theseo relicta; Ariadnes apud Cyprios cultus, IV, 371, 2. Cypriorum reges; Pygmalion, III, 10, 31. 31, 13. Pasicyprus et Pymatus Cittiensis, II, 472, 12; Salamis, IV, 469. In *Cyprum* ex Achaia Cepheus venit, e Lacedæmonia Praxander, III, 31, 12. Cyprii in bello Ionico ab Eretriensibus proelio navali vincuntur, IV, 441. Eua-goras rex ab eunucho interfectus, II, 166, 204. Nicocles rex, II, 299, 17. Cypri στρατηγός (117-108) Alexander, Ptolemæi Physconis et Cleopatras filius, (postea rex Ptolemæus IX Alexander I), III, 721, 3. Eodem abijt Ptolemæus VIII Soter II, regno pulsus (108), *ibid.* In eam aufugit Ptolemæus IX post parricidium (89), III, 722, 3. E Cypro in regnum redijt Ptolemæus VIII, 722, 4. Regum κόλακες, Gergini et Promalanges, eorumque origo

- et munera, II, 311, 25. Regii principes ab assentatoribus ἀνακτες appellantur, *ibid.* et II, 166, 203. Cypriorum mulieres libidini cuius indulgentes, II, 305, 6. Ap. Cyprios Juppiter εἰλαπιναστής et σπλaxxνοτόμος, IV, 419, 30. Pyrrichen saltationem Prylin vocant, II, 166, 205. Cyprium aes, III, 274, 51. Urbes: Chytri, Carpasia, Hierocepia, Clidæ, Paphus, Acamas, q. vide. Cyprii: Asclepiades, Hermesianax, Xenophon, Onasimus, q. v. — Cyprii in Antiochia, IV, 469.
- Cypria, carmen epicum, non Cyprii sed Halicarnassensis poetæ sunt, II, 444, 3. Laudatur, III, 340, 18.
- Cypselidæ *vide post* Cypselus.
- Cypselus Arcas Cereri templum condit, ἀγῶνα περὶ κάλλους γυναικῶν instituit; uxor ejus Herodica, IV, 462. Merope filiam ejusque filios Trapezuntem advocat, III, 377, 39.
- Cypselus, Aetionis f., Corinthi tyrannus. Ejus historia, III, 391, 58. Ex demagogo tyrannus evasit, II, 140, 102 a. Triginta annis regnavit, *ibid.* Exactis bonorum decimis, Olympiæ ex voto dedicat in Junonis templo colossus aureum malleo ductum, IV, 288. Cypseli frater (*filius*) Gorgus, IV, 344.
- Cypselus, Gorgi f.; v. Psammetichus.
- Cypselidarum tyrannis quot annis steterit, II, 140, 102 a.
- Cyrbe, Rhodi urbs, III, 176, 2; inundatione vastata, III, 177, 2.
- Cyrbe. Vide Cydippe.
- Κύρβεις, legum tabulæ Athenis, II, 109, 11. 294, 4. Κύρβειων lex de Deliastris, III, 138, 78.
- Cyrene, Hypsei f., IV, 285, 4. (sec. nonnullos Penei f., IV, 294, 2; ab Apolline in Cretam, hinc in Libyam transportata, ubi interfecto leone regionem vastante, ab Eurypylo, præmium certaminis, regnum Libyæ obtinet, IV, 285, 5. 294, 1. Cf. IV, 319, 4. III, 156, 39. Ejus filii Autuchus et Aristæus, IV, 285, 5.
- Cyrenes rex Acamnaces vel Amnaces, III, 337, 9; Eurypylus (*Phylarcho*: Eurytus), post quem imperio potitur Cyrene, Hypsei f., IV, 285, 4. Cyrenen veniunt Antenoridæ, III, 337, 9. Cyrene urbs ab Aristotele sive Batto condita, II, 87 b. IV, 286, 6. II, 212, 4; conditor eximie honoratur, II, 166, 206. Cyrenæi Batto annulum qualem obtulerint, III, 107, 4. Seditio Cyrenis orta, II, 166, 208; sub Arcesilao II bellum civile, III, 387, 52; in Cyrenæos sævit Pheretime, uxor Battii III, IV, 449, 2. Cyrenarum rex Magas, III, 192, 3. Regno potitur Demetrius ὁ καλός, Demetrii Poliorcetes f., Antigoni Gonatæ frater, III, 701, 9. Cyrenaicæ regioni ab Agathocle præficitur Philammon, II, *præf.* xxviii. Cyrenes rex Ptolemæus VII, III, 721, 2. Cyrenæorum nummi, II, 166, 207. Artemisia festum Apollinis; Apollinis sacerdotes annui, III, 187, 6. Lex εἰς τοὺς πολυδίκους, II, 212, 4, 5. Cyrenæi singularia certamina coluere, III, 36, 1. Multi ibi degunt Judæi, qui rebellant Luculli temporibus, III, 492, 6. Cyrenaicæ regionis urbs, Ampelus, IV, 295, 5.
- Cyrenæi: (Acesander), Aristippus, Carneades, Ister, Lacydes, Nicanor, Philostephanus, Polyantes, Theochrestus, q. v.
- Κυρία ἐκκλησία. Quænam res in ea tractentur, II, 116, 32.
- Cyrni, in India, longævi, IV, 435, 3.
- Cyrnii, Sardiniae incolæ, longævi, quam ob causam? II, 373, 7.
- Cyrtus, Ægypti urbs, III, 576, 19; patria Dionysii medici, *ibid.*
- Cyri genus, educatio et reliqua historia usque ad tempus, quo Astyagis Medi regnum evertit (ex Nicolao Dam.), III, 397-406, 66. Cyrus, primum Astyagis satellitum unus, deinde militum dux. Ejus consilia Astyagi canens subindicat Angares rhapsodus, II, 90, 7. Medorum regnum evertit, II, 180, 253. III, 210, 2; quando? III, 605, 8. 518, 6. Cyrus Nabonnedum Babylonium in Borsippo urbe inclusum obsidet capitque; victum clementer habet, Carmaniam ei ad habitandum concedens, II, 508. IV, 283, 8. 284, 9. Regnum annorum triginta somnio ei prænuntiatur, II, 91, 10. Ἠέροσην ἡμίονον Babylonia potiturum esse prædicit Nabucodrosorus, IV, 283, 9. Cumanos sibi subijcit, II, 217, 11, 5. Quomodo erga Cræsum devictum se gesserit, III, 406, 68. Pytharcho Cyziceno septem urbes dedit, IV, 289, 4. Ad Cyrum Amasis Nitetidem mittit, ex qua nascitur Cambyses, II, 91, 11. Cyrus in Massagetas duxit; Indiam non attingit, II, 416, 20. Magorum doctrina imbutus; Herophilam Sibyllam Epheso arcessit, III, 406, 67.
- Cyrus junior contra fratrem pugnans Artagersem occidit, fratrem de equo deturbat, mox ab illo, vel a Care quodam, occiditur, II, 93, 24.
- Cyrus (?), Cæsaris ex Cleopatra f., III, 441.
- Cyrus, præfectus prætorio sub Theodos. II, a munere removetur (442), IV, 73, 3 a.
- Cyrus, Armeniæ fluvius, III, 660, 8. 15. II, 444, 5.
- Cyste, opp. Æthiopiæ, III, 477, 42.
- Cythera ins., II, 175. 350, 9. Citherii avari, industrii; insulam melle vinoque abundantem colentes ficibus caseoque vescuntur, II, 219, 24. Cytherius Philoxenus poeta, Alexander, q. v.
- Cythnii ab Amphitryone male tractantur; hinc proverbium Κυθνώλεις συμφοραί, II, 155, 167. Cythnius Hegesidemus script.
- Cytis ins. in sinu Arabico, III, 477, 41.
- Cytisorus, Phrixi filius, IV, 405, 5.
- Cytus, Jovis et Himaliæ f., III, 175.
- Cyzicus Cliten, Meropis f., ducit, II, 17, 4, aut Larissam; III, 11, 34. Appellentes Argonautas hospitio excipit, II, 17, 2. In pugna ab Argonautis insciis occiditur, II, 18, 6. III, 11, 34. Ejus sepulcrum in Limonio campo, II, 18, 7. Cyziceni a Macronibus infestantur, III, 29, 4. II, 39, 46. Cyzicenæ ditionis insulæ septem, IV, 392, 1. Ad Cyzicum Idææ matri fana consecrant Argonautæ, III, 3. 6. Cyzici fons Clite, II, 18, 8. Ejus vis, *ibid.* Mons Dindymus, III, 29, 2. Apollinis fanum, II, 17, 3. Χυτὸς λιμὴν, Pelasgorum opus, II, 17, 4. Cyziceno Pytharcho Cyrus dedit septem urbes; quibus opibus elatus ille patriæ tyrannidem arripere moliens, civium virtute coercetur, IV, 289, 4. Cyziceni victimas Alcibiadi suppeditant, III, 160, 1. Urbs a Mithridate obsidetur, qui ægre Cyzicenorū insidias quasdam effugit, II, *præf.* xxiv, 33. Cyziceni Mithridatem, soluta obsidione, retrocedentem clade afficiunt, III, 546, 40. Cyzici castellum Zelea, III, 392, 3. Cyziceni: Neanthes, Agathocles, Androcydes, Calamodrys, Cleippides, Diogenes, Eudoxus, Sosicrates, Tencer, q. v.
- Cyum, prius Canebium, urbs Cariæ, IV, 311, 3.

D

- Daci πειλοφόροι, IV, 185, 5. Dacum rex Decebalus, IV, 185, 4 et 5.
- Dactyli Idæi, Dactyli et Idæ filii, III, 154, 26; unde nomen habeant, II, 57, 13. Dactylus Idæus, Hercules, I, 90, 4.
- Dada, Samonis uxor, stuprata se interficit, III, 369, 21.
- Dadanes, Jezanis f., III, 224, 17.
- Dadanes, Sui f., III, 214, 7.
- Dædala, mons et urbs Lyciæ, III, 235, 78.

- Dædalus patruele occiso in Cretam fugit, II, 344, 7. Hinc Minoem fugiens in Siciliam venit, ubi a Cocali filiabus excipitur, III, 34, 36. IV, 473, 3. Minoem fugiens ad Augeam venit; cui quam præstiterit operam, III, 637, 6. In Siciliam avectum persequitur Minos, II, 320, 29. Dædalus Icarī pater in Lycia mortuus, III, 235, 78. Ejus cognatus, Euchir, II, 182, 257. Ejus inventum, IV, 539, 11.
- Dædalus, vetus Bithynorum artifex, cujus opus Juppiter Stratius Nicomediæ, III, 594, 41.
- Daëmon mercator, Homeri pater, II, 16, 2.
- Dætas, Macharei pater, III, 303, 9.
- Dagalaiphus, copiarum dux in Juliani exp. Persica, IV, 5. Areobindi pater, IV, 142, 7.
- Daganes, Persarum socii contra Armenios et Rom. (572 p. C.), IV, 271.
- Dagistheus, dux sub Theudericho Val. f., IV, 128.
- Dagon in Phœnicum mythol., III, 567, 14 et 16. 568, 20.
- Daicles Messenius, Olympionica, III, 604, 1.
- Daimachus Plataënsis, Indicôn scriptor, II, 440.
- Daippus Crotoniata, ol. 7 Olympionica, III, 605, 4.
- Dalila, Sampsonis amica, IV, 549, 16.
- Dalisanda, Isauriæ opp., IV, 133, 1. IV, 619, 211.
- Dalmatia a Cotriguris Hunnis vastatur (568), IV, 233, 27. Raparum ferax, III, 263, 29. Ejus opp. Dalmium, III, 662, 27.
- Dalmium sive Delmium, urbs Dalmatiæ, III, 662, 27.
- Damagetus Rhodius, pater Diagoræ, II, 183, 264.
- Damagetus Lacedæmonius, Chilonis pater, II, 317, 44 c.
- Damalis, uxor Charetis Athen.; ejus sepulcrum, IV, 151, 29 sq.
- Damalis ad Bosporum locus, III, 593, 35.
- Damarûs in Phœnicum mythologia, III, 568, 16.
- Damascus, II, 509, 16. Eo venit Abrahamus, III, 373, 30. Damasci reges, quibus Adadus nomen, III, 373, 31. Damascum occupat Ptolemæus Philadelphus, III, 710, 9. Ad Damascum Alexander Zabina Demetrium Nicatorem vincit, III, 713, 20. Sarazeni ab Ardaburio vincuntur, IV, 100, 21. Damasci vites, III, 276, 58. Damasceni: Antipater, Nicolaus, Pausanias, quos vide.
- Damasius, archon Athenis, II, 362, 1.
- Damastis Sigeensis, Dioxippi f., studia et scripta, II, 64.
- Damianus, dux Rom., a Tiberio ad Justinum missus (570), IV, 237, 34.
- Damarchus (*Demænetus ap. Plin.*), Dinyttæ f., ex Arcadia Parrhasius, Olympionica; per decem annos lupus fuit, IV, 407.
- Damnaneus, Idæus Dactylus, IV, 490, 5.
- Damocratia, Jovis et Æginæ f., Actori parit Menœtium, IV, 487, 4.
- Damocritus historicus, IV, 377.
- Damonis et Phintiae Pythagoreorum mutuus amor fidesque, II, 273, 9.
- Damon musicus, Periclis præceptor, II, 125, 65.
- Damon historicus, IV, 377.
- Damonides s. Demonides Œensis quod consilium Pericli dederit, II, 125, 66.
- Damonno, Cadyis Lydorum regis uxor, a Spermo adulterata, maritum ex insidiis tollit, III, 380; cum mœcho regnum arripit, pulso Ardye, *ib.*
- Damophilus, Heracleæ præfectus, cum Connacorige urbem Triario prodit, III, 552, 51.
- Damophilus (Bithynus), scriptor, III, 656.
- Damophili, servorum rebellantium in Sicilia ducis, mores, III, 257, 15.
- Damothon (?), Pheræus, Leontomenis et Pausaniæ pater, III, 704, 2.
- Dan, urbs Syriæ, IV, 546, 10.
- Danaces, numus barbaricus, unde nomen habeat, II, 97, 3.
- Danae Pico parit Perseum, IV, 544, 18.
- Danae, Neoptolemi et Lanassæ f., III, 338, 13.
- Δαναοί, mortui, II, 97, 3.
- Danaus ex Europa, Nili f., pater 50 filiarum, IV, 432, 1. Ob nuptias filiarum ludos instituit, II, 189, 282. Danaus judicium subit, III, 24, 3.
- Danaus-Armais, Sesothis-Ægypti frater, a quo pulsus in Græciam emigrat, II, 573. 391, 13. Ex Ægypto in Rhodum venit, ubi templum Minervæ statuit; tres e filiabus ejus in Rhodo moriuntur. Hinc Argos proficiscitur, III, 177. Ante Cadmum literas in Græciam attulit, II, 5, 6. II, 67, 2. IV, 475, 1.
- Danais nymphea Pelopi Chrysippum parit, IV, 402, 7.
- Dandamis, gymnosophista, II, 439, 42.
- Daneôn portus ad sinum Arab., III, 477, 41.
- Danes fluv., qui cum Jore efficit Jordanem, IV, 546, 10.
- Danielus a Theodosio II in exilium actus, IV, 613, 199.
- Danielus, in aula Basilisci eunuchus, IV, 117, 8.
- Danthon vel Dandon, Illyrius, longævus, III, 231, 30.
- Danus, Jacobi f., III, 215, 9.
- Daos vel Davonus, rex Chaldæorum ante diluvium, IV, 280, 1. II, 499, 5.
- Daphnæus, Syracusanus locuples, a Dionysio accusatur, II, 172, 222.
- Daphne, ad Antiochiam lucus Apollini sacer. Laurus quæ ibi monstratur, III, 589, 17. Daphnenses ludi, III, 263, 31.
- Daphnes sive Pasiphaes in Pelop. oraculum, II, 288, 76.
- Daphnidas Telmisseus grammaticus, impius, ab Attalo rege necatur, IV, 160, 14.
- Daphnus, Cariæ fluvius, IV, 312, 10.
- Dapsolibyum mos, III, 462, 135.
- Daras in finibus regni Persarum Chosroes capit, vastat, incolas servituti addicit (573 p. C.), IV, 275, 5. 271. Memoratur etiam IV, 206, 11. 212, 213. 220, 241, 40. 250. 251. 255. 257. 273, 3.
- Dardania a Dardano vocata, III, 154, 28. In Dardania ranarum pluvia, II, 168, 3.
- Dardanis, Acherontis f., Herculi parit Pœmenem. Ab ea Dardanis prope Heracleam locus nomen habet, I, 348, 1.
- Dardanus, Jovis et Electræ f., IV, 378, 1; frater Iasionis, Cibirus, IV, 345, 1; etiam Polyarches nominatur, I, 494, 18.
- Dardanus, frater Harmoniæ, II, 598, 65.
- Dardanus Chrysen ducit, quæ ei pro dote affert Palladia, IV, 355, 11; in Asiam transit, etc. *ib.*
- Dardanus e Samothracia in Troadem profectus, Arisbam, Teucri f., ducit, II, 70, 5.
- Dardanus cum Palladio Minervæ in Samothraciam venit. Cadmo Harmoniam dat. Contra Teucrum proficiscitur in Asiam. A Troe Bateam uxorem accipit et regnum Troadis, II, 154, 28.
- Dardanus Teucri filias ducit, Nesonem, e qua gignit Sibyllam, et Batiam, e qua nati Erichthonius et Ilus, III, 598, 64.
- Dardanus, Paridis et Helenæ f., II, 9, 10.
- Dardanum Phœnicem, magum, Democritus illustravit, II, 25 a.
- Dardanus Thessalus Protesilao custos additus, II, 301, 40.
- Dardanus, præfectus sub Honorio, sua manu Jovinum occidit, IV, 61, 19.
- Dardanus, Troadis urbs, olim Teucris, III, 154, 28. Ibi Mithridates cum Sylla pacem composuit, III, 544, 35. Ibi servi quamplurimi, III, 194, 12. Dardanorum in Illyria mos, III, 458, 110.
- Daremæ, Troglodytica gens, III, 477, 42.

- Daridna, Paphlagoniae urbs, III, 233, 44.
 Darine regio, IV, 230, 22.
 Darius δ καὶ Ἀστυάγης, II, 5 b.
 Darius Hystaspis, Persarum rex, Longimanus cognominatus, IV, 306. Aegypti rex (dyn. XXVII, 2), II, 595. Ei Periplum dedicavit Scylax, IV, 397, 1. Nabunedochum e Carmaniae praefectura expulit, IV, 283, 8. 284, 9.
 Darius II, Xerxis f., rex Persiae et Aegypti, per 19 annos regnat, II, 595, 68; ab Artabane injussu Xerxis suspenditur, II, 180, 253.
 Darius III, frater Oxathrae, pater Statirae, III, 529, 4. Ariobarzanem filium, utpote Alexandro M. faventem, truncari jubet, IV, 316, 1. Uxorem ejus et filias captivas quam honorifice Alexander habuerit, IV, 357, 5. In bello 350 pellices secum circumduxit, II, 240, 18. Quot annis Aegypti imperium tenuerit, II, 598. Cf. IV, 554, 38, 39.
 Daron, Aethiopiae opp., III, 351, 3. 333, 2.
 Dascylum in Troade, III, 373, 29, 396, 63.
 Dascylus, Tantali f., Lyci pater, II, 39, 49.
 Dascylus, Gygis f., Mermnada quem Adyattes interficit; ejus uxor gravida in Phrygiam aufugit, mater Dascyli Pontici, III, 382.
 Dascylus, Dascyli f., in exilio natus, Melae invitanti ut Sardes redeat non obtemperat, III, 383 sq. Ad Syros Ponticos se confert, ubi e Syra muliere Gygem filium suscepit, *ib.* Intercedente Ardye avunculo, a Sadyatte rege ex Ponto ut Sardes redeat denuo invitatur; ipse non obtemperat, sed Gygem filium mittit, *ib.*
 Daselis, opp. Aethiopiae, II, 478, 42.
 Δατηταί, in rep. Athen., II, 114, 27 a. Εἰς δατητῶν ἀρεσιν δίκη, ad archontem eponymum pertinens, II, 113, 27 a.
 Daulis, Phlegyum sedes, II, 86 a. E Daulide profecti Zetes et Calais Argonautis se adjungunt, II, 38, 42.
 Daunus Diomedem interficit, II, 371, 3. Euippes pater, II, 371, 3. Turni pater, III, 231, 28.
 Dauritas v. Daurentius, Slavinorum dux, IV, 252, 48.
 Davidis historia ex Eupolemo, III, 225, 13. Ejus cum Adado Damasci rege bellum, III, 374, 31. Ejus sepulcrum exspoliatur Hyrcanus, II, 414, 74; Herodes, III, 421, 93. Cf. de Davidis regno, IV, 549, 17 sq.
 Davonus, Babyloniae rex antediluvianus, II, 499, 5. Cf. Daos.
 Deballus, Lacharis f., Eurybiadis p., III, 690.
 Decamnichus Euripidem offendit; ab Archelao verberandus poetae traditur; quare conspiravit, II, 152, 155.
 Deceballi, Dacum regis, ad Domitianum legatio; ejus insolentia (86), IV, 185, 4; ejusdem ad Trajanum legationes duae (103), IV, 185, 5.
 Decelea in Attica, II, 127, 71.
 Decius Campanus, praesidii Rhegio urbi a Fabricio impositi dux, urbe per caedem nefandam potitur; criminis poenas luit, II, *præf.* p. XL sqq.
 Decius imp. duobus proeliis in Moesia a Gothis victus cadit. Filius ejus Volusianus, III, 674, 16. Ejus ad Priscum Philippopolitarum ducem epistola, III, 676, 19. In Christianos saevit, IV, 598, 149.
 Decennius (P.) Demosthenes, libertus, ex Ariminia urbe longævus, III, 603, 29.
 Decimus Brutus, a Cæsare consul designatus, III, 442, 22.
 Deianira ab Acheloo vitiata, III, 631, 8.
 Deianira, Althæae f., ex Hercule mater Hylli, III, 165, 21. 603, 1.
 Δηανειρίς tribus Alexandriae, III, 165, 21.
 Deicoon, Herculis et Megaræ f., II, 9, 4; III, 25, 5.
 Demachus, Nelei f., III, 304, 19.
 Deion, Euryti f., IV, 333, 6; Cephali pater, III, 309 5.
 Deion, Herculis f., III, 25, 5.
 Deiphontes, Antimachi f., Hyrnethonem ducit, filiam Temeni, qui rebus summis eum praeficit, II, *præf.* viii, 4. Post mortem Temeni regno potitur; idem postea Dryopes contra Dorienses excitat, III, 376, 38.
 Deipneus, heros in Achaia, III, 127, 40.
 Deipyle, Adrastii f., III, 157, 48.
 Delæastartus, pater Astarti, Tyrionum regis, IV, 466, 1.
 Delas Phryx primus aes conflavit, II, 182, 257.
 Delcetadas, pater Belei, IV, 351, 6.
 Deliasæ. De iis lex in Cyrbibus scripta, III, 138, 78.
 Delium, Naxi castellum, II, 156, 168 b.
 Delium, Bœotiae oppidum. In proelio ad Delium miles pugnat Plato, II, 282, 32.
 Delli, Palici in Sicilia, II, 382, 1.
 Delmum. V. Dalmium.
 Delphyne, Delphici oraculi custos, II, 337, 10.
 Delphi olim Hyperborei, III, 153, 24. Chalcide Delphos venit Latona, II, 318, 46. Delphica platanus, et prope eam signum Latonæ, *ib.* Delphorum coloni Magnetes ad Mæandrum, II, 164, 198 a. Delphos e Creta mittuntur hominum primitiæ, II, 153, 157. Delphorum seditiones unde ortæ, II, 146, 126. Delphica Theoxenia, III, 125, 36; Ὀσίοι quinque, III, 107, 6. Delphi lupum colunt, II, 159, 177. Eurysternæ fanum, III, 157, 46; oraculi custos Delphyne, II, 337, 10. Templum exstruunt Agamedes et Trophonius, III, 637, 6; reaedificant Alcæmonidæ, II, 110, 17; templum spoliatum et incensum, IV, 404. Delphus ennuchus templo inscripsit: *Nosce te ipsum*, III, 39, 13. Πινάκων θησαυρός; ejus statuæ duæ, III, 123, 28. Delphicus Sicyoniorum thesaurus, III, 123, 27; thesaurus Brasidæ et Acanthiorum, III, 106, 3. Donaria antiqua ænea, pugio Helicaonis, tripus Diomedis; aurea primus dedicavit Gyges; deinde Cræsus; postea Gelo et Hiero, II, 297, 12. Chalcidensium donaria, II, 320, 59. Statua Ἑρμοῦχος, III, 126, 39. Statuæ Phrynes Thespiensis, Archidami, Lacedæmoniorum regis, et Philippi Amyntæ f., IV, 295, 1. Donaria Lysandri, III, 106, 3. Obelisci, Rhodopidis donarium, IV, 307, 2. Donarium Ampeliotarum, III, 107, 4. Delphorum mensis Bysius, III, 107, 6. Minerva Pronæa, IV, 507, 7. Bacchi sepulcrum, IV, 498, 5. 628, 5. Delphicum oraculum consulunt Heraclæotæ. Pythia ab Heraclide Pontico corrupta, II, 47, 48. Lacedæmonios iterum iterumque exhortatur, ut Pisistratidas pellant, II, 110, 17. Cf. oracula.
 Delphinium. Ἐπὶ Δελφινίῳ δικαστήριον Athen., II, 107, 7.
 Delphini sacri, II, 43 b; delphinatorum amores, II, 473, 17. II, 59. III, 510. IV, 422.
 Delphinus mens. apud Aeginetas Apollini sacer, IV, 487, 5.
 Delus, olim Cynthus, Asteria, Pelasgia, Chlamydia, Scythias, Ortygia, Cynæthus, non vero Zacynthus, ut nonnulli putant, III, 633, 11. 599, 73. Olim natatilis, III, 599, 73. Nunquam terræ motu vexata, IV, 404. Unde nomen habeat, II, 154, 164. Delii Hyperboreis cari, II, 386, 2. Deliorum in excipiendis advenis mos, IV, 493, 6. Delia palma, IV, 491, 1. Ortygia, fons, IV, 472, 2. Delii Iridi sacra faciunt in Hecates insula, IV, 492, 3. Mulieres Brizoi sacrificant, IV, 493, 5. Echenices Deliae donarium, IV, 494, 9. In Delo Pherecydes sepultus, II, 272, 3. Βωμὸς κερατινός, et ara Apollinis τοῦ γενέτορος, in qua victimas mactare non licet, II, 155, 166. 250, 49. Αἱ εἰς Ἀῆλον πενταετηρίδες Atticæ, II, 120, 47 a. Deliorum saltatio, γέρανος, ejusque origo, II, 250, 49. In Delo Glaucus vates habitat, II, 154, 165. Delios captivos abducit, statuasque deorum destruit Athenodorus pirata (Ol. 177, 4), III, 606, 12; urbem instauravit Caius Triarius, *ibid.* Deliaci templi thesauros diripere studet

- Athenio, misso Apellicone. Verum Orbius, praetor Rom., Athenienses ex improvise aggressus clade afficit, III, 269 sq. Deli locus, Olympieum, q. v.
- Demades historicus, IV, 377.
- Demænetus. V. Damarchus.
- Demagetus Rhodius, Diagoræ f., Olympionica; ejus statua, II, 183, 264.
- Demagoras Samius, hist., IV, 378.
- Demaratus hist., IV, 378.
- Demaratus citatur, II, 7, 1.
- Δήμαρχοι Athenis, Clisthenis institutum, II, 111, 18, 108, 8.
- Demarüs, III, 568, 22.
- Demi Attici, II, 357 sq.
- Δημιουργοί, Atheniensium tribus, II, 106, 3.
- Demochares Leuconoensis, Lachetis f., historicus. Ejus vita, II, 445 sqq.
- Democles parasitus, IV, 419, 28. Democles alii, II, 21 a.
- Demetria, solennitas Athenis, II, 477, 31.
- Demetrias Thessaliæ urbs; ejus situs, II, 261, 60. 263, § 12.
- Demetrias ins., postea Parus, III, 633, 6.
- Demetrias quondam ἡ ἔνη καὶ νέα ap. Athen. vocabatur in honorem Dem. Poliorc., III, 117, 8.
- Δημητριάς, navis sacra Athen., II, 121, 49.
- Demetrius Phalereus. Ejus frater Himeræus ab Antipatro interficitur. Ipse postquam a Cassandro ad magnam potentiam erat evectus, luxu diffinebat. Coquus ejus Moschion; puer amatus Theognis, IV, 358, 10. Reip. administratio, vitæque luxuria, II, 475, 27. III, 578, 8. II, 448, 5. IV, 415, 8. Lamia amica, III, 578, 8. Propter Lampitonem pellicem cognominatus est Lampito; aliud ejus cognomen, χαριτοβλέφαρος, II, 361, 4. IV, 161, 17. Ob Lamiam suam *Fabula* appellatur, II, 449, 5. Alia ejus pellex Aristagora, IV, 415, 8. Demetrii rogatio, II, 367, 15. Ol. 115 recensum incolarum Atticæ instituit, IV, 375, 1. Xenocratem e servitute redimit, IV, 455, 4. Absens capitis damnatus; statuæ ejus dejectæ et in matulas conflatae, præter unam in arce, III, 582, 32. Annus quo archon fuit, ἀνομίας dictus est, *ib.* Quando se Alexandriam contulerit; quid Ptolemæo I suaserit; ejus fata postrema, atque locus sepulcri, III, 47, 50. Demetrius in Ægypto, III, 170, 10. Lyco Rhegino insidiatur, II, 370 a. Ejus dictum, III, 273, 48; de fine regni Macedonici vox fatidica, II, 368, 19. Scripta historica, II, 362.
- Demetrius Poliorcetes ad Gazam a Ptolemæo Lagi prælio vincitur, II, 393, 14. III, 707, 4. Post cladem et obitum Antigoni Ephesum fugit. Ejus captivitas, ætas, mors, regni tempora, III, 706, 2. Atheniensium in eum adulatio, II, 476, 30. 449, 3 sq. III, 117, 8. Demetrii vestitus sumptuosus, II, 477, 31. Quomodo ei adulati sint Thebani, III, 120, 14. Alexandrum, Cassandri f., qui ipsum contra Antipatrum auxilio advocaverat, interficit, regnoque Macedoniæ potitur; post regni annos 6 (294-287) a Pyrrho Epirota ejectus est, III, 695, 3. 698, 3. 703, 1. Ejus amica Demo, III, 168, 4; Leæna, III, 120, 14; Mania, III, 67, 4; Myrrhina Samia, III, 414, 72. Ex Ptolemaide pater Demetrii τοῦ καλοῦ, III, 701, 9 *not.* E Phila pater Antigoni Gonatæ, III, 700, 8. 696, 8; e Lamia pater Philæ, III, 120, 14. Pater Stratonices, quam duxit Antiochus Soter, III, 707, 5. Ejus parasitus Eua-goras gibbus, III, 310, 7.
- Demetrius ὁ Κάλος, Demetrii Poliorcetæ et Ptolemaidis f., frater Antigoni Gonatæ, ex Olympiade Larissæa pater Antigoni Dosonis, Cyrenen occupavit, III, 701, 9 *not.* 703, 1. Quando mortuus sit, 701, 10.
- Demetrius II, Antigoni Gonatæ filius et in regno successor; regnat annis 10; ex Chryseide gignit Philippum V; filii tutor Antigonus Doson, III, 701, 10. 696, 10. 703, 1. Pyrrhum Epirotam ad Derdium vincit, III, 703, 1. Uxorem ducit Stratonicen, Antiochi Soteris filiam, III, 707, 5; quam postea repudiat, III, 196, 19.
- Demetrius, Philippi V f., frater Persei, cujus machinis interficitur, III, 702, 11. IV, 558, 56.
- Demetrius Soter, Seleuci Philopatoris f., apud Romanos obses; in Syriam redit, Antiochum Eupatorem ejusque tutorem obtruncat. Quamdiu regnaverit. Bello contra Alexandrum Balam perit, III, 711, 15. Cf. IV, 559, 59. Pater Demetrii Nicatoris et Antiochi Sidetæ, III, 712, 17, 18. A Timarcho, Mediæ satrapa, et Heraclide apud senatum R. criminibus oneratur (161 a. C.), II, *præf.* xi, 13. Ariarathen V Cappadociæ regno ejecit. Quapropter infensus ei Attalus contra Demetrium subornat Alexandrum Balam, *id.* xii, 14. Andriscum comprehendit et Romam ducendum curat, *id.* xiv, 16.
- Demetrius Nicator, Demetrii Soteris f., Antiochi Sidetæ frater, Alexandrum Balam regno ejicit, Ptolemæi Philometoris usus auxilio. Uxorem ducit filiam Ptolemæi Philom. Cleopatram. Impunitatem promittit Heliadæ et Casio Alexandri Balæ ducibus, regis necem pollicentibus. Ob sævitiam in odio est. Deficit ab eo Diodotus, qui Antiochum, Alexandri Balæ filium, in regnum reducere ex Arabia tentat. Demetrius primum contemnit incepta Diodoti; mox ducem cum exercitu contra eum mittit. Contra Arsacen exercitum ducens capitur; hinc *Siripides* dictus, III, 712, 17. II, *præf.* p. xvi, 19-21. Demetrio capto, uxor ejus Cleopatra cum Æschryone Seleuciæ degit, dum regnum occupat Diodotus, II, *præf.* xx, 25. Post decennium e captivitate dimissus D. in Syriamque reversus, iterum regnat annis tribus, III, 713, 18. Bello tentat Ptolemæum Physconem, qui regem ei opponit Alexandrum Zabinam. Prælio ad Damascum victus Tyrum confugit. Urbem ingredi prohibitus, dum fugam molitur, cæsus perit, III, 713, 20. Ejus filii Seleucus et Antiochus Grypus, III, 714, 21. Militum dux Sarpedon, III, 254, 10.
- Demetrius Eucærus, Antiochi Grypi f., III, 715, 25 *not.*
- Demetrius, Euthydemii Bactriæ regis f., regni fines longissime extendit, IV, 308, 5.
- Demetrius Adramyttenus, unde Ixion dictus sit, IV, 161, 18.
- Demetrius Callatianus, scriptor, II, 100 b. IV, 380.
- Demetrius Erythræus, hist., IV, 381.
- Demetrius Iliensis, hist., IV, 381.
- Demetrius Odessanus, hist., IV, 382.
- Demetrius Scepsius, IV, 382.
- Demetrius Salaminus, hist., IV, 382.
- Demetrius Sagalassensis, belli Parthici scriptor, III, 655, 15.
- Demetrii alii historici, IV, 383.
- Demetrius statuarius, III, 135, 69.
- Demetrius, Persæi Cittiensis philosophi pater, II, 623.
- Demetrius, Alexandri pater, e Bithynia Tianus, III, 609, 1. Τῶν δημευομένων ἀπογραφὰι Athenis ἐν τῇ κυρίᾳ ἐκκλησίᾳ recitantur, II, 116, 32.
- Demo, Cumana Sibylla, IV, 434, 2.
- Demo Antigoni pellex, III, 67, 4; Demetrii Poliorcetæ amica, III, 168, 4.
- Demo Atheniensis orator unus ex iis quos tradi sibi postulavit Alexander M., II, 472, 9.
- Democritus Abderita quo anno natus sit, III, 504, 4. II, 24, *not.* E servitute a Diogora redemptus, IV, 160, 15. Arimnesti, Pythagoræ f., disc., II, 482, 56. Pythagoricorum quendam audivit; Philolai amicus, II, 24, 5. Pythagoreos æmulatur, III, 504, 6. Ejus vita et placita, IV, 161, 21. Athenas venit, III, 504, 5. Anaxagoram carpit, III, 582, 33. Eum Protagoras audivit, III, 583, 36. Vixit

- D. annis 104, abstinentia moritur, III, 609, 2. III, 43, 29.
 Democriti librorum lectio ad philosophiæ studium Epicu-
 rum incitavit, III, 45, 40. Plato libros ejus comburere
 voluit, II, 290, 83.
 Democriti Trœzenii de Homeri patre sententia, II, 16, 2.
 Democritus Ephesius, hist., IV, 383.
 Demodamas Milesius vel Halicarnassensis, II, 444. Seleuci
 et Antiochi dux Iaxartem transgreditur, II, 444, 1.
 Demodice, Phrixi noverca, II, 62, 12.
 Demodice Tegeatis, IV, 379, 1.
 Demognetus, hist., IV, 384.
 Demonax Mantineensis, III, 36, 1.
 Demonice Ephesum Brenno prodit, IV, 367, 3.
 Demophilus, Ephori f., II, 86 a; Aristotelem impietatis
 accusat, III, 581, 28.
 Demophon, Thesei f., Æthrae repetendæ gratia Trojam pro-
 fectus, III, 340, 19. IV, 651 a. Ejus regis anno quarto
 Troja capta, III, 340, 20. Eo regnante Orestes matri-
 cida Athenas venit, III, 386, 50. Demophon Palladium
 Trojanum a Diomede et Ulysse accipit, II, 10, 5. Pal-
 ladium rapit, II, 107, 5.
 Demosthenes quomodo linguæ vitium correxerit, II, 367, 17.
 Discipulus Isæi, III, 49, 57, 58. Platonis auditor, III,
 49, 60. 61. III, 117, 19. Ejus indoles, III, 49, 59. 50, 63;
 libidines, II, 492, 13. Mores impudici ei expræbrantur
 a Pythea, II, 474, 21. Tradi eum sibi postulat Alexander,
 II, 471, 9. D. Aristionem amicum ad Hephæstionem re-
 conciliationis causa misit, II, 361, 2. Demosthenis mors
 II, 448, 1. III, 50, 62. III, 162, 7. Orationum indoles,
 II, 367, 16.
 Demosthenes Bithynus, hist., IV, 384.
 Demonstratus Pheneata, IV, 379, 1.
 Demonstratus, Charitûs maritus, pater Philinnii, III, 611, 30.
 Demonstratus Ephesius, Aristonymi p., IV, 330, 3.
 Demonstratus, archon Athen. (65 p. C.), III, 622, 52.
 Demoteles historicus, IV, 386.
 Dengisich, Attilæ f.; ejus ad Leontem imp. legatio et cum
 fratre dissidium (466), IV, 107, 35. Cum exercitu ad
 Istrum accedit; denuo ad Leontem legatos misit; datum
 his responsum, IV, 108, 38.
 Denna, opp. Æthiopiæ, III, 478, 42.
 Deorum XII templum in Propontidis promontorio ab Iasone
 exstructum, Timasias restauravit, IV, 152, 33.
 Derbe, Isauriæ cast., IV, 134, 6.
 Dercetada, Belei regis Assyr. mater, III, 210, 1, 2.
 Dercylus Argivus, hist., IV, 386.
 Derdæ, gens Indica, II, 424, 39.
 Derdas, Philæ et Machatæ frater, III, 161, 5.
 Derdas Amyntæ regi, a quo contumeliam passus erat, in-
 sidias parat, II, 153, 156.
 Derdium (locus Macedoniæ), ad quem Demetrius, Anti-
 goni Gonatæ f., Pyrrhum Epirotam debellavit, III, 703, 1.
 Deucalion, III, 30, 9. Diluvii tempus, III, 503, 3. Deuca-
 lionis λάρναξ Larnasso (dein Parnasso) monti nomen
 dedit, II, 349, 2. Ejus uxor Pyrrha, II, 465, 5 a. Post
 diluvium appellit in Nemea, Argolidis promontorium;
 Jovique ἀφροσίω ibi aram exstruit, III, 591, 26. Post di-
 luvium in Epirum profectus, ubi quum in Dodonæ re-
 gione a columba oraculum accepisset, incolis locum
 frequentavit, II, 464 a.
 Deucalion quidam, Abantis f., IV, 327, 3.
 Deusus, Argetis et Phrygiæ f., III, 29, 6.
 Δευτερόποτμοι qui? iis Furiarum templum ingredi nefas
 est, III, 131, 50.
 Dexamenæ, Ambraciæ pars, II, 148, 135.
 Dexamenus, Mesoli et Ambraciæ f., II, 148, 135.
 Dexicrates Rheginus medicus, Messanæ habitans, Decium
 Campanum Rhegio per cædem potitum excæcans ulci-
 scitur, II, præf. p. xli.
 Deximontani ad sinum Persicum, III, 476, 39.
 Dexippi oratio ad Athenienses, qui urbe a Gothis capta
 cum illo profugerant, III, 680, 21. De Dexippo histo-
 rico v. III, 666.
 Dia, e. q. Naxus ins., IV, 294, 4.
 Διακόνιον quid? IV, 450, 7 a.
 Διαιτηταί, judices Athen.; eorum numerus et munera, II,
 118, 39.
 Diagoras Rhodius, Damageti f., Olympia (Ol. 79), Pythia
 et Isthmia vicerat; pugil staturæ maximæ; pater Dama-
 geti, Dorici, Acusilai, item Olympiis victorum; ex filiabus
 nepotes Eucles et Pisirrhothus, item victores. Horum
 omnium statuæ in Olympia. Filiae ejus Callipatiræ per-
 mittitur, ut gymnicos ludos spectet, II, 183, 264.
 Diagoras Melius, ἄθεος cur dictus sit; Democritum redi-
 mit, IV, 160, 13; proscribitur, IV, 444, 4, 5. In eum
 Atheniensium decretum, II, 621, 8; oligarchiam apud
 Eretrienses sustulit, II, 142, 109. Spartam proficisci-
 tur; Corinthi moritur; Eretrienses ei statuam ponunt,
 II, 217, 12.
 Dialogos quis primum scripserit, II, 187, 277.
 Διαμετρημένη ημέρα in judiciis Athen., II, 118, 35.
 Diana. Ἐπὶ Ἀρτέμιδες ἢ Τιτανίδες in Phœnicum mytholo-
 gia, III, 568, 19. — Diana Κορυθαλλία et ὀρθία Lacedæ-
 mone, III, 142, 86; III, 458, 114; στροφαία ap. Ery-
 thræos, IV, 431. Ἀγροτέρῃ Athenis sacra facit ὁ πολέμαρχος,
 II, 114, 28. Dianæ ποδάγρας fanum Lacedæmone, II,
 628, 14. Diana ἐνοδία, IV, 339, 7. Dianæ (λαφρίας) apud
 Cephallenes fanum Molossi spoliavit, II, 217, 17. Diana
 Capuana, III, 202, 7; Ephesia, III, 397, 65; IV, 371.
 Orthia in Coryphe, monte Indico, templum habet,
 II, 441, 4 a. Dianæ Munychiæ vel Brauroniæ virgines
 ante nuptias initiantur, II, 622, 17. Dianæ et Alpei ara
 Olympica, II, 36, 39. Dianæ statua a Chiis vincitur, III,
 146, 90. Diana Munychia Pygelis colitur, II, 21, 1. Dianæ
 sacer mullus piscis, IV, 420, 39. Dianam Venatricem
 colunt Ambraciotæ; quam ob causam? Diana de Am-
 braciæ possessione cum Hercule et Apolline litigat, III,
 344. Dianæ templum in Phryxi portu renovavit Time-
 sias, IV, 152, 33. Diana ad Ortygiam fontem in Asia nata,
 III, 326, b. Ejus fanum Aventinum, III, 470, 12; tem-
 plum Byzantii, IV, 149, 16; in Icaro ins. simulacrum,
 IV, 287, 1.
 Dianadanus angelus, III, 225, 18.
 Διάσια, Atheniensium festum, IV, 313.
 Dicæarchia Campaniæ urbs, in quam venit Eudoxus Cyzi-
 cenus, III, 280.
 Δικαιοκραχικὸν πολιτείας εἶδος, II, 242, 23.
 Dicæarchus Messenius, Lacedæmonius, Ætolus, etc., II,
 225.
 Δικασταὶ κατὰ δήμους, quot? II, 119, 41.
 Δικαστήρια. Heliææ δικαστηρίου ratio, II, 117, 34. Τὸ δι-
 καστικόν, merces judicialis Athen., II, 126, 66; aliis tem-
 poribus aliud, 126, 68 et 69.
 Δικηλισταὶ apud Lacedæmonios, II, 627, 9.
 Dicte, mons Cretæ, IV, 289, 2; in quo natus Juppiter, unde
 nomen habeat, IV, 289, 3. Dictæi Jovis templum, IV,
 507, 12.
 Didorus, Herculis f., Sophonis p., III, 214, 7.
 Didymæum Mileti, II, 336, 5. Didymæi Apollinis oracu-
 lum, IV, 313. II, 336, 6.
 Didyme, Ptolemæi II amasia, III, 186, 4.
 Dieuchidas, IV, 388.
 Dilmaina (Delemitæ) gens Persis contra Armenios defe-
 ctors auxiliatur (571), IV, 271.

- Diluvium ex narratione Chaldaeorum, IV, 380, 1. 3.
 Dimnus vel Damianus, Homeritarum rex ab Elesbaa, Auxumitarum rege, regno exiit, IV, 178.
 Dina, Jacobi filia, III, 215, 8. 218, 9.
 Dinæus Megarensis Chalcedonem condit, postea Byzantiis opem ferens præturâ Byzantii potitur, IV, 150, 20 sq.
 Dinarchi duo historici, IV, 391.
 Dindymum, Cyzici mons, unde nomen habeat, III, 29, 2.
 Dinias Argivus historicus, III, 24.
 Dinias, unus ex sexagintaviris in Diomeorum Heracleo, IV, 507.
 Dinias, ὁ μωροπῶλης, voluptati deditus, se ipse castravit, II, 200 a.
 Dino, Clitarchi pater; ejus scripta, II, 88 sq.
 Dinomenes Rhodius, Gelæ conditor, IV, 319.
 Dinophilus, archon Athen. (49 p. C.), III, 622, 51.
 Dinytta, Parrhasius, Damarchi pater, IV, 407.
 Diocles, Halcyones f., Philolai Corinthii amasius; ejus tumulus Thebis, II, 143, 112.
 Diocles Panyasis poetæ pater, II, 482, 57.
 Diocles Cynæthensis, Cænonæ imitator, II, 285, 56.
 Diocles Peparethius scriptor, III, 74.
 Diocles, Philius, Pythagoreus, II, 275, 11, 12.
 Diocles Rhodius scriptor, III, 79, 6.
 Diocles, Abarum in Arabia princeps, apud quem Antiochum filium Alexander Bala deposuerat, et ad quem ipse Alexander post cladem confugit, II, præf. xvi, 20.
 Dioclis ὁ φοράγος dictum, IV, 416, 16.
 Diocletianus Bithyniam, Africam et Ægyptum obtinet, IV, 2. Ad eum Nicomediæ versantem erudiendus mittitur Constantinus M., IV, 2. D. Circesium castrum exstruit, IV, 4. Fines imperii Rom. muris copiisque firmat, IV, 14, 5. Diocletianus et Galerius Nisibin conveniunt; hinc legatum ad Narsæum de pacis conditionibus mittunt. Quibus acceptis, uxores et liberos Narsæo restitunt, IV, 189, 14. D. reipublicæ misertus necem Carini optat, IV, 198, 13, § 1. Triumphum agit, IV, 198, 13, § 5. Diocletiani somnium, IV, 198, 13, § 6. Dictum, III, 665. Ei ab epistolis fuit Claudius Eusthenes, III, 729.
 Diocletiani thermæ Rom., IV, 67, 43. Ceterum de rebus Diocletiani cf. IV, 601, 164-167.
 Diodorus Aspendius, quum Pythagoreus videri vellet, Cynicorum more vixit, III, 42, 26; IV, 503, 20.
 Diodorus Jasensis cur Cronus cognominatus sit; ejus mors, IV, 161, 16.
 Diodorus Atheniensis periegeta, II, 353.
 Diodorus Sardinianus scriptor, III, 489.
 Diodorus (Tarsensis) scriptor ab Athenodoro laudatur, III, 486, 1.
 Diodorus, Sophacis f., multas Africæ gentes subegit, III, 471, 19; ab eo Juba rex genus suum deduxit, *ib.*
 Diodorus quidam, ad quem vel contra quem Phantias Ereus scripsit, II, 300, 24.
 Diodori insula ad fauces sinus Arabici, III, 477, 42.
 Diodotus, cognomento Tryphon, de rebus Alexandri Balæ desperans et Demetrium Nicatorem metuens Antiochenes ad defectionem adducit, regnumque Ptolemæo Philometori offert, II, præf. xvi, 19. Ex Arabia in regnum reducit Alexandri Balæ filium, Antiochum Epiphanem, II, præf. xvii, 21. Antiochum interficit; se ipsum regem declarat; contra satrapas regios et duces familiæ regiæ bellum suscipit, II, præf. xix, 25; IV, 561, 65. Sarpedonem Demetrii Nicanoris ducem ad Ptolemaidem vincit; deinde copiæ ejus marinis fluctibus obruuntur, III, 254, 10. In Doro urbe obsessus Ptolemaidem confugit, IV, 644, 40.
 Diogenes Cynicus nihil scriptum reliquit; ejus disc. Philiscus, III, 164, 17. IV, 503, 21. Ejus indoles, IV, 658; dicteria, III, 582, 34. Ejus Thyestes num ab ipso an ejus discipulis scriptus, III, 583, 35.
 Diogenis Apolloniæ phil. placita, IV, 162, 22.
 Diogenes Chalcidensis, hist., IV, 393.
 Diogenes Cyzicenus, hist., IV, 391.
 Diogenes Epicureus, e Seleucia Babylonis oriundus, maledicus, moribus parum honestis, apud Alexandrum Syriæ regem versatus, ab Antiocho, Alexandri successore, jugulatur, III, 657, 1.
 Diogenes Sicyonius, hist., IV, 392.
 Diognetus, Erythræorum dux, Milesiis in obsidenda Naxo auxiliariam operam præstans, Polycrites Naxiæ amore captus, suos hostibus prodit; ipse in tumultu occiditur, IV, 303. II, 156, 168 b.
 Diomea, festum Athen., IV, 413, 3. 507.
 Diomedeia insula, III, 122, 23. Ejus aves, II, 371, 4. III, 480, 68 a.
 Diomedes ad Helenam repetendam Trojam proficiscitur, IV, 424, 4. In Patrocli ludis funebribus victor, tripodem æneum, victoriæ præmium, Delphis dedicat, II, 297, 12. Palladium rapit, II, 10, 5. Diomedes Argos reversus, III, 338, 10, Ægialeæ uxoris machinatione apud Argivos in crimen venit, Argisque aufugit, II, præf. VII, 2. A Corcyræis advocatus draconem interficit; in Japygiam transvectus contra Brundisios pugnat; ob id honoribus affectus, a Dauno occiditur; statuæ ejus evertuntur, II, 371, 3. 220, 27. Diomedes in Africam appulsus ibique a Lyco in vincula conjectus a Callirrhoe liberatur, III, 472, 23. Ejus templum in Timavo ad intima sinus Adriatici, III, 275, 55. In Italia condit Ἀργυρίππαν; frater ejus nothus Alænus; ejus diræ et mors, II, 371, 3. Colitur Argyrippis, Metaponti, Thuriis, III, 122, 23. Διομήδεος ἀνάγκη, proverb., II, 320, 60.
 Diomnestus Eretriensis quomodo magna vi pecuniæ potitus sit, quæ postea in Hipponici Atheniensis manus venerit, II, 199 b.
 Dio academicus, IV, 391.
 Dio, ex Arete pater Hipparini vel Aretæi, II, 83, 1. Dionysium juniorem aggreditur, II, 172, 224. Inter comites ejus Eudemus Cyprius et Timonides Leucadius, II, 83 a. Ejus frater Eurymenes, III, 7, 22 a. Ad eum in Siciliam venit Plato, III, 5, 14.
 Dione in Phœnicum mythologia, III, 568, 19. 20.
 Dionysia tribus Alexandriæ, III, 165, 21.
 Dionysia fest. Athenis, II, 185, 272.
 Dionysias, e. q. Naxus ins., IV, 294, 4.
 Dionysius senior, Syracus. tyrannus. Ejus tyrannidem, II, 171, 222, mulier Himeræa prædixit somnio docta, II, 200 b. IV, 641. Dion. cum Locris affinitatem contrahit, II, 174, 231. Adriam condit, IV, 407, 2. Frustra ambit amicitiam Pythagoreorum, III, 7, 22 a. Platonem divitiis cumulat, III, 163, 16; eundem vendi jubet, III, 581, 24. Aristippus Cyrenæus De rebus Libycis libros tres ad Dionysium mittit, II, 79. Æschines Socraticus eum convenit, IV, 155, 3. Dionysius emit pugillares Euripidis, II, 52, 73, et vestem Alcisthenis Sybaritæ, III, 141, 85. Quænam scripserit Dionysius II, 80.
 Dionysius junior matrem habuit Doridem Locrensem, II, 307, 10. Ejus in Locrenses virgines scelus. Quare postea uxor ejus et liberi a Locrensibus omni contumelia affecti misere pereunt, II, 307, 10. Candelabrum Tarentinorum in prytaneo dedicavit, III, 72, 5. Legatos, inter eosque Polyarchum, ad Tarentinos misit, II, 276, 15. Philoxenum poetam cur in lapidinas conjecerit, II, 297, 13. Fuit myops et vinolentus, II, 172, 223; luxuriosus, III, 160, 2. Scenicas vestes induebat, II, 477, 31. Novorum

- vocabulorum architectus, II, 82, 1. Ejus assentator Chirisophus, IV, 414, 6. Tyrannus a Dione victus, II, 83, 1, υπεραγυρτων και τυμπανοφορουμενος vitam misere finivit, II, 307, 10. Corinthi literas docens Aristoxeno narrat historiam de Damone et Phintia Pythagoreis, I, 273, 9. Supellectilem ejus emit Dionysius Heracleæ tyrannus, III, 529, 4.
- Dionysius, Clearchi Heracleæ tyranni filius, frater junior Timothei, a Satyro tutore educatur, III, 527, 2. A fratre socius regni assumitur; fato defunctum magnifice sepeliendum curat, III, 528, 3. Solus tyrannidem obtinens, Persarum potentia post prælium ad Granicum corrumpente, ditionem auget; de regno vehementer periclitatur, exulibus Alexandrum M. et postea Perdiccam contra eum instigantibus; post mortem Perdiccæ vires ejus et potentia corroborantur, ducta in matrimonium Amastri, Darii III fratre natâ; favent ei cives. Antigono Cyprum oppugnanti auxiliatur; filiam in matrimonium dat Ptolemæo, qui Antigoni fratre natus Hellesponti satrapa erat. Tyranni nomen dedignatus, regis assumit; corporis pinguedine laborat (Cf. III, 15, 16); morti propinquus regni administrationem et liberorum tutelam relinquit Amastri uxori; regnavit annis triginta, III, 529, 4.
- Dionysius Argivus scriptor, III, 26, 10.
- Dionysius δ Χαλκοῦς, Atheniensis, laudatur, II, 200 b.
- Dionysius Characenus, geographus, quem Augustus, ituro ad Parthicas Arabicasque res majore filio, ad commendanda omnia in Orientem præmisit, III, 478, 44. Ad Indicas regiones explorandas missus, II, 442 b.
- Dionysius δ Κυρτός, medicus, III, 576, 19.
- Dionysius Heracleota, Zenonis disc., II, 494.
- Dionysius, Jassensis puer, a Delphino amator, II, 473, 17.
- Dionysius Medus, Diodoti regis temporibus Mesopotamiam tenebat, II, præf. xix, 25.
- Dionysius Milesius historicus; ejus tempora et opera, II, 5.
- Dionysius Scytobrachion Lydica sub Xanthi Lydi nomine edidit, III, 342, 9.
- Dionysius Pergamenus, scriptor, III, 489.
- Dionysius, δ καλούμενος Πετοσάραπης, Ptolemæo Philometori insidias struens ausis excidit; prælio victus in superiorem Ægyptum se recipit, plebemque ibi ad seditionem excitat (a. 166), II, præf. p. ix, 8.
- Dionysius Phaselita, scriptor, III, 27.
- Dionysius, Platonis magister, III, 243, 143.
- Dionysius Samius vel Rhodius, Solis sacerdos et historicus, II, 7 a.
- Dionysius Thebanus poeta et musicus, II, 287, 73.
- Dionysius Thrax, Teri f., gram., III, 189.
- Dionysius Thrax, consul an. 419 p. C., IV, 71, 1.
- Dionysius cum Sotele Plutonem colossum Sinope Alexandriam transvexit, II, 614, 73.
- Dionysius ad Gobazem in Colchidem mittitur, IV, 104, 26. Cum Gobaze Constantinopolim venit, IV, 107, 34.
- Dionysius aulæ præfectus in Zenonem imp. conspirat, IV, 619, 211, 4.
- Dionysodorus Træzenius, II, 84 b.
- Dionysodorus Thebanus, legatus a civibus ad Darium Codomannum mittitur, II, 84 a.
- Dionysodorus Bæotus scriptor, II, 84 (Fortasse idem cum antecedente).
- Dionysodorus tibicen, IV, 167, 38.
- Dionysodorus, archon Athen. (56 p. C.), III, 619, 36.
- Dionysodoti Lacedæmonii pæanes, II, 626, 5.
- Διόνυσος et Διόνυξος. V. Bacchus.
- Diophrantus Amphitropensis, Aristidem accusat, II, 620, 6.
- Diophrantus rationes servorum publicorum Athenis ordinat, II, 150, 140.
- Diophrantus historicus, IV, 396, 397.
- Diophrantus, Mitharæ f., Mithridatis dux, a Fimbria clade afficitur, III, 543, 34. In Cappadociam mittitur, ut Lucillum a Ponti ingressu prohibeat, III, 545, 37. A Lucullo prælio vincitur, III, 549, 43.
- Diopithes, Eleus, Hippia sophistæ pater, II, 59 b.
- Dioscorides Isocratis discipulus, II, 192.
- Dioscorum pars Alexandrinorum ad episcopatum evehere studet, renitentibus reliquis, IV, 101, 22.
- Dioscurorum apparitiones, III, 137, 76 a. Dioscuri Aphidnam et Athenas vastant, III, 118, 10, et Helenam Theseo adimunt, II, 470, 3. Eos Gryllus lustravit, III, 33, 34.
- Dioscurorum aurigæ Telchis et Amphitus, III, 639, 15.
- Dioscuris sacer hippodromus Byzantii, IV, 153, 37.
- Dioscurorum ædes Byzantii, IV, 149, 15. Dioscuri sive Corybantes sive Samothraces, Sydyçi f., in Phœnicum mythologia, III, 567, 11.
- Dioscurias, urbs Ponti, unde dicta, III, 639, 15.
- Dioscurias, una ex Albis ins. Libyæ, et alia ad Pontum, quæ postea Sebastopolis, primum Æa dicta, III, 633, 12.
- Dioshieron, Ioniæ opp., III, 604, 2.
- Διὸς κώδιον quid?, III, 143, 87.
- Diospolis (e. q. Thebæ Ægypti), IV, 348. Ibi templa duo Mosis tempore exstructa, III, 521. Ad eam Demetrii Phalerei sepulcrum, III, 47, 50.
- Diospolitæ Ægypti reges dyn. XI. XII. XIII. XVIII. XIX. XX, vide tom. II, 557. 560. 565. 572-589. coll. II, 534.
- Diotimus Atheniensis, Χώνη, III, 139, 79.
- Diotimus, Asclepiadis Myrleani p., III, 298.
- Dioxippe Agenori parit Sipylum, IV, 379, 2.
- Dioxippus, Damastis Sigensis pater, II, 64.
- Diphila, sacerdos Minervæ Pallenensis, III, 138, 78.
- Diphilus Bosporianus, IV, 175, 61.
- Dirces historia, III, 628 sq., 366, 14.
- Dirce fons prope Thebas, III, 366, 14.
- Direa, Æthiopie opp., IV, 351, 1.
- Ditalces vel Ditalcon, unus ex Viriathi percussoribus, II, præf. xix, 24.
- Ditatus, Rom. in Suania dux, IV, 210. Idem *Exisatus* vocatur p. 211.
- Dithyrambos saltatione imitabantur, II, 284, 48.
- Ditizele, Nicomedis regis uxor prior, Ziela et Lysandra mater, a cane morsa moritur, III, 600, 75.
- Dius, Apellidis f., Mæonis frater, pater Hesiodi, II, 66, 10.
- Diyllus Atheniensis historicus, II, 360, 1.
- Dizabulus (*Silzibulus* IV, 205, 10), Turcorum dux, contra Ephthalitas bellum gerit; quo absoluto, in Avars arma movenda statuit (c. an. 562), IV, 205, 10. Sogdaitis permittit legatos ad Persarum regem de serici commercio mittere, IV, 225, 18. Deinde ipse legatos ad Persas de amicitia mittit. Quos Chosroes veneno clam tollit, *ibid.* Hæc inimicitiarum origo, *ibid.* Misso Maniach legato, cum Justino amicitiam et armorum foedus init, IV, 226. Dizabuli domicilium in monte Ectag (*monte aureo*); ejus tentoria et domus opulentæ describuntur; ibi ad eum venit una cum Maniach reduce Zemarchus, Justinus legatus. Contra Persas proficiscitur comitem sibi Zemarchum adjungens; reliquos legatos donis cumulat; dimittit; Zemarcho concubinam Chercidem dono dat; Tagma et Tarchan legatos una cum Zemarcho Constantinopolim redeunte ad Justinum mittit (568), IV, 227 sq., 20. Moritur circa an. 476. Succedit ei Turxanthus filius (q. v.), IV, 247, 43.
- Dizas, Ædesii p., Paræopolitanus, III, 609, 1.

- Dizas, Sarces p., Amphipolitanus, III, 609, 1.
 Dizastes, Bithyis p., Parœcopolitanus, III, 609, 1.
 Dmasagoras, Homeri pater, II, 16, 2.
 Doccurrius, Aluccii f., ex Æburobisyngesia urbe longævus, III, 609, 1.
 Doccurius, Lusitanus, Ambati pater, III, 609, 1.
 Δοκιμασία τῶν ἀρχῶν a thesmothetis introducitur, II, 116, 31.
 Dodonæum oraculum nomen habet a Dodone nymphea Oceanide, vel Jovis et Europes f., II, 363, 4. Ex Pelasgia Thessalica in Epirum translatum est, II, 463, 3, 4. Ejus quercus fatidica, II, 462, 2. In Dodonæum oraculum Thebanorum flagitium, II, 198 a. Δωδωναῖον χαλκεῖον, III, 124, 30. IV, 326.
 Dodone Italica, III, 153, 20.
 Dodone Oceani vel Jovis et Europæ f., II, 363, 4.
 Dodonidæ nymphæ, Hyades, III, 304, 19.
 Dolba, urbs Adiabenes, III, 587, 11.
 Doliche, ins. ad Lyciam, III, 236, 86.
 Dolionia Homerica, II, 17, 3.
 Dolionum sedes, II, 38, 45. Macronum finitimi, II, 38, 46. Eorum cum Argonautis pugna, II, 18, 6.
 Doloncus Thracum rex, inde a cujus temp. polygamia ap. Thraces invaluit, III, 594, 37.
 Dolopes, II, 267, 73.
 Domitianus Cæsar, IX consul (84 p. C.), III, 623, 53. Decebal, Dacum regis, ad Domitianum imp. legatio, (an. 86), IV, 185, 4. De rebus imp. IV, 479, 106 sq.
 Domitius (L.) Alenobarba. In ejus locum Octavianus pontificum collegio adscribitur, III, 429, 4.
 Domnus, Juliani soph. pater, III, 663.
 Donatus Hunnorum regulus dolo interimitur; ad eum legationem obiit Olympiodorus, IV, 61, 18.
 Dora vel Dorus, urbs Phœnicie. Ejus origines, IV, 363, 2.
 Dorcia, Phalanthi f., Iphicli amore capta, patriam urbem hosti prodit, IV, 406.
 Dorcon, Arcadionis f., III, 139, 79.
 Dore e Thessalia Hestiæotide profecti ad Parnassum tres urbes condunt (unde τριχάϊτες), II, 349, 4. Ex Hestiæotide sub Tectapho cum Achæis et Pelasgis in Cretam migrant, II, 349, 3. Cf. IV, 507, 12.
 Dorica tetrapolis vel tripolis, II, 239, 12.
 Dorica pentapolis; ejus solennitas, ὁ Δώριος ἄγων, IV, 324, 23.
 Dorica harmonia, a Thamyri inventa, IV, 402, 8. Ejus indoles, II, 287, 71.
 Doreus, Neoptolemi et Lanassæ f., III, 338, 13. 14.
 Doreus, Rhodius, Diagoræ f., Olympionica, II, 183, 264.
 Doricha. V. Rhodopis.
 Dorion, Orphei f., II, 66, 10.
 Dorionis tibicinis dictum, III, 310, 8. IV, 416, 14.
 Dorippe Jovi parit Hellenem, IV, 390, 9.
 Doris, Thessaliæ pars, quæ postea Hestiæotis, II, 349, 3. III, 638, 8.
 Doris, Helladis regio, e qua Dryopes ab Hercule ejiciuntur, II, 138, 98.
 Doris, Nerei uxor, III, 154, 25 b.
 Doris Locrensis, Dionysii junioris mater, II, 307, 10.
 Dorium, Peloponnesi urbs, in qua Thamyris harmoniam Doricam invenit, IV, 402, 7.
 Dorium, una ex quattuor urbibus Doricæ tetrapoleos, II, 239, 12.
 Δώρων γραφή apud Athenienses ad thesmothetas pertinet, II, 116, 31.
 Dorotheus medicus citatur, III, 623, 55.
 Δωροξενίας γραφή ad thesmothetas pertinet, II, 115, 31.
 Dorus, Phœnix, Neptuni f., IV, 363, 2.
 Dorus, Hellenis f., Hestiæotidem obtinet, III, 638, 8. Tectaphi pater, II, 349, 3.
 Dorus, Cariæ urbs, II, 618, 2.
 Dorus, Phœnicie urbs, IV, 467, 1; in ea Tryphon obsessus, III, 644, 40.
 Dorylæum, urbs Phrygiæ, IV, 385, 11.
 Dorylaus, Mithridatis dux, Chios debellat, III, 542, 33.
 Doryclus, Ulyssis et Euippes f., III, 339, 17.
 Doryclus, Phœnicis et Cassiepeæ f., III, 302, 4.
 Dosiades historicus, IV, 399.
 Dositheus Judæus, Cleopatraræ reginæ dux, III, 573, 16.
 Dositheus, historicus, IV, 400.
 Dotia, Elati f., III, 153, 21.
 Dotis, Asterii et Amphictyonis f., III, 153, 21.
 Dotis Ialysio Symen parit, III, 152, 12.
 Dotium, urbs Thessaliæ, unde dicta, IV, 317, 2. III, 153, 21. In eam migrarunt Cnidii, III, 153, 21.
 Dotius, Elati f., IV, 317, 2.
 Dotus, Pelasgi aut Neonis f., Hellenis nepos, III, 153, 21. IV, 317, 2.
 Doxander Mytilenæus principium fuit belli quod cum Atheniensibus Mytilenæi gesserunt, II, 158, 172.
 Dozomanes, Troglodytica gens, III, 477, 42.
 Δραχμή. Nominis origo, II, 138, 101.
 Draco sive Orontes, Syriæ fl., IV, 467, 3.
 Draco, pastor asper ovium (μήλων) apud Hesperidas, IV, 295, 3.
 Draco, Thebanus, Harmoniæ pater, a Cadmo interficitur, IV, 387, 4.
 Dracontis legislatoris mors, IV, 161, 20. Leges, I, 106, 4.
 Draco Corcyræus, scriptor, II, 86 a.
 Draco historicus, IV, 402.
 Dracones Laocoontis, eorumque nomina, III, 340, 17 a.
 Dracontides decretum de triginta virorum dominatione scripsit, II, 127, 74.
 Δρακόντιον, planta, II, 300, 27.
 Dracontites lapis, IV, 277, 1.
 Δρακόντων νῆσος Libyæ, III, 238, 124.
 Dragmus, urbs Cretæ, IV, 548, 4.
 Drangenæ urbs Phrada sive Prophthasia, III, 643, 32.
 Dravus fluv., IV, 231, 25.
 Drecon vel Drencon fluvius, IV, 83. 97, 14. (Idem Dricca vocatur, IV, 95, 9.)
 Drepane. V. Corcyra.
 Drepanum Ægypti ad sin. Arab. promontorium, III, 477, 42.
 Dres, Orphei f., Eucleis pater, III, 641, 20.
 Dricca fluv. V. Drecon.
 Drimacus, servorum in Chio dux; ejus mors et heroum, II, 378, 12.
 Drimo, Alcyonei f., IV, 422, 46.
 Dromeæ parasiti dicteria, IV, 415, 10. 11.
 Dromeas Cous, gryphis ludere sapiens, II, 322, 67.
 Druidæ Gallorum, III, 323, 7. Eos Aurelianus consulit, III, 665.
 Dryas a Clito interfectus, IV, 423, 1.
 Drymum in Attica alterum, alterum in Bœotia, II, 181, 254.
 Dryopes, II, 36, 32; sub Dryope ex regionibus circa Spercheum fl. sitis profecti, aut e Doride ab Hercule ejecti, Asinen Argolidis incolis frequentant, II, 137, 98. Dryopum rex, Melaneus, IV, 344. In Dryopide regione τὰ λουτρά τὰ Ἡρακλέους, IV, 344. Dryopibus Argolidis Deiphon suadet, ut a Doriensibus deficient, III, 376, 38.
 Dryops, Arcadis f., Asinen occupat, II, 137, 98. Thiodamantis pater, III, 151, 10, et Cragali, IV, 343.

Δρῦς, locus, quo Prienenses a Milesiis clade afficiuntur (Τὸ περὶ Δρῦν σκότος), II, 160, 179. 336, 6.
 Dryusa, postea Samus ins., II, 159, 175. 215, 10, 1.
 Dubium, Armeniæ opp., a civibus, qui ad Rom. deficiunt, relinquitur (an. 571), IV, 271.
 Dubius Gothus Adaulphum occidit, IV, 63, 26.
 Dulichium ad Cephalleniam pertinet, II, 350, 6.
 Δούλων πόλις in Libya, III, 155, 38; alia in Creta, IV, 500, 3.
 Dumada, Arabiæ opp., IV, 409, 1.
 Dumana, Æthiopiæ opp., IV, 351, 1.
 Durines urbis incolæ Characem ab Alexandro deducti, III, 478, 44.
 Duris Elaita poeta, II, 466 *not.*
 Duris Samius. Ejus vita et scripta, II, 466.
 Dydalsus, Bithynorum rex, III, 536, 20.
 Dymas ex Eunoe gignit Hecubam, IV, 345, 2.
 Dyme urbs in Bupraside, II, 135, 93.
 Dyndasum, Cariæ opp., III, 234, 58.
 Dyrrachium olim Epidamnus; unde dicta urbs, IV, 574, 15; servi ibi publici, II, 150, 140. Dyrrachenus Aretes hist. et Philonides, q. v.
 Dysaules autochthon, e Baubone gignit Protonoen et Nisam (Misam?), III, 302, 6. Cererem hospitio excipit; ejus uxor et filii, II, 339, 3.
 Dyspontium, Pisææ urbs, ex qua Antimachus Olympionica, III, 605, 4.
 Dyspontus, Pelopis f., III, 605, 4.

E

Ebenus arbor in India, II, 410, 10.
 Ebidas, Madiani f., III, 214, 7.
 Ebios Tolex. De eo historiuncula, IV, 401, 2.
 Ecbasus, Argi f., Arestoris pater, III, 642, 25.
 Ecbatana, s. Batanea, s. Epiphania, Syriæ urbs, III, 644, 50.
 Ἐκκλησίαι Atheniensium, ἡ κυρία, ἡ δευτέρα, ἡ τρίτη, ἡ τετάρτη. Quænam res in singulis tractari solitæ sint, II, 116, 32. 117, 33.
 Echarus, unus e Cnopi regis occisoribus Erythrarumque tyrannis, ab Hippote interfectus, IV, 431.
 Echecrates, Pheræus, Pausaniæ p., III, 703, 2.
 Echecrates, Phliasius, Pythagoreus, II, 275, 11. 12.
 Echedemia. V. Echedemus.
 Echedemus (*alii* Echemus), Arcas, Tyndaridas in Atticam invadentes secutus Echedemiam (postea Academiam) de se nuncupat, II, 239, 13.
 Echelaus, dux Penthilidarum, qui in Lesbum coloniam deduxerunt, IV, 459, 12.
 Echemenes, historicus, IV, 403.
 Echemus, Coloni f., III, 78, 4.
 Echeneis fons in Caria, IV, 335, 2.
 Echenices Deliæ donarium, IV, 494, 9.
 Echephron, Psophidis f., III, 638, 7.
 Echephylidas, historicus, IV, 403.
 Echepolus, Sicyoniorum princeps, IV, 638 a.
 Ἐχστογῶμονες, aquarum claustra, Babylonæ, IV, 283, 8. 284, 9.
 Echetus, Bucheti f., Siculorum tyrannus; ejus mors, III, 153, 25.
 Echiades, Cypseli filius spurius, ad coloniam deducendam missus, III, 392, 58.
 Echinades insulæ; una earum Taphus, II, 28, 1.
 Echinus in Thessalia terræ motu vastata, IV, 381, 2.
 Echion, Spartus, IV, 520, 1.
 Eclectus in Commodum imp. conspirat, IV, 585, 121 sq.
 Ecnibalus, Baslachi f., Tyrionum judex, IV, 447, 2.
 Eephanes, Eurycleæ pater, IV, 405, 6.
 Ectel (vel Ectag) mons, i. e. *aureus mons*, in quo Tardu Turcorum dux habitavit, IV, 247, 43.
 Edebessus, Lyciæ opp., IV, 133, 1.
 Edecon Scythia cum Oreste ab Attila ad Theodosium mittitur. Causa legationis. A Chrysaphio inducitur, ut redux Attilam interficiat, IV, 76, 7. Edeconis consilia perspexit Orestes, IV, 78. Quod sentiens Edecon quæ Theodosius et Chrysaphius committere moliantur, Attilæ prodit, IV, 80.
 Edessa in Epiro, IV, 127.
 Edessa, in Osrhoene urbs, a Romanis L. Veri Aug. ducibus obsessa, III, 652, 8.
 Edones Thraces Antandrum urbem obtinere, II, 162, 190.
 Edonis, priscum Antandri urbis nomen, II, 162, 190.
 Edosa, opp. Æthiopiæ, III, 478, 42; IV, 351, 2.
 Edumæi sive Idumæi Arabes, IV, 525, 22.
 Eetion, qui et Jasion, Electræ f., in Cereris signum superbit; quare fulmine interficitur, II, 494, 18.
 Eetion, Brisei f., III, 154, 29.
 Egeria nympa, IV, 400, 1.
 Egesta, Siciliæ urbs, III, 573, 13.
 Egestus Trouus, a quo Egesta Siciliæ urbs, III, 573, 13.
 Εἰλαπιναστῆς Jupiter, IV, 419, 30.
 Εἰσαγγελίαι, II, 363, 10. 619, 5, fiunt in ἐκκλησίᾳ κυρία, II, 116, 32.
 Εἰς ἐμφανῶν κατάστασιν δίκην ad archontem eponymum pertinens, II, 113, 27.
 El, in Phœnicum mythologia, III, 567, 14. 570, 4 sq.
 Elacatene, Ichthyis et Hesychiæ f., III, 155, 33.
 Elacatus, Herculis amasius in cujus honorem Ἑλακάτις ap. Lacedæm. celebrantur, II, 628, 13.
 Elæa, Phœniciæ urbs, III, 575, 17.
 Elæa, locus ad Nicomediam, ab Amazone nomen habet, III, 597, 58.
 Elæus, Hippothoontidis tribus in Attica demus, II, 356, 13.
 Elæus urbs, ab Hegesistrato Ephesio condita, unde nomen habeat, IV, 488, 3.
 Elatea, urbs Bœotiæ, III, 616, 32. Ibi moritur Philippus Cassandri filius, III, 695, 3. Urbs terræ motu læsa, IV, 381, 2.
 Elatus Herculem lucta vicit in Olympia, II, 487, 76.
 Elatus Lapitha, Cænidis (postea Cænei) pater, II, 244, 30; III, 618, 34; Dotii pater, IV, 317, 2. III, 153, 21.
 Elbondis, inter Ægyptum et Cyrenen urbs, III, 607, 22.
 Elbysinii in Iberia, II, 34, 20.
 Eldas, Madiani f., III, 214, 7.
 Elatrum, indumentum, IV, 407.
 Elea, urbs Italiæ, II, 245, 33.
 Eleas (fluv.?) III, 32, 26.
 Electra, Atlantis f., in Samothracia Strategis appellatur, II, 494, 18; mater Dardani sive Polyarchi, Eetionis sive Jasonis, et Harmoniæ, II, 494, 18. Cf. IV, 378, 1. — Electra e Libya in Samothraciam venit; ejus e Jove liberi: Hemithea (?), Dardanus, Harmonia, IV, 378, 1.
 Electri origo, IV, 463. 474. III, 166, 25. III, 156, 41. II, 87 b.
 Electrides portæ Thebarum unde nomen habeant, II, 494, 18.
 Electris lacus, III, 156, 41.
 Electryo, Persei et Andromedæ f., pater Alcmenes, cum filiis occiditur a Tapho et Teleboa, quod Hippothoes bona iis restituere nolebat, II, 28, 1.
 Electryone, Solis et Rhodi f., III, 176, 1.

- Elegia, urbs trans Euphratem sita, III, 587, 5.
- Elei, nomen habent ab Eleo; ab hujus filio Epeo nominati sunt Epei, II, 189, 281. Eleorum rex Opus, II, 145, 117. Eleorum lex ab Oxylo lata, II, 135, 93 *a*. Elei cum Calydoniis litigantes, III, 150, 3, Eleorum resp., II, 135, 92. Hellanodicæ, II, 135, 92. Elei, jubente oraculo, non opitulantur Lacedæmoniis contra Helotes belligerantibus, III, 604, 1. Eleorum coloni Scilluntii, IV, p. 288. Apud Eleos κάλλους ἀγῶνες, IV, 460, 14. Elidis oraculum, II, 239, 14. Apud Eleos Apollo ὀψοφάγος, III, 135, 70. Elidis quas partes Caucones olim tenuerint, II, 135, 93. Elis urbs a verbo ἐλίζειν nomen habet, II, 337, 11. In Elin urbem epigramma, III, 139, 80. Elidis urbes: Macistus, II, 219, 25, et Ephyra, II, 61, 5. Mons Mentha, IV, 331, 6. Elei: Alexinus, Euanoridas, Iphitus, Pantaleon, Phædon, Plangon, Pyrrhus, Soterichus, Aristolochus, Agemon, Hellanicus, Cletias, Hippias sophista, q. v.
- Eleon, Bœotiae urbs, Bacidis patria, IV, 474.
- Elephanti Gangaridarum, II, 403, § 12; reliquæ Indiæ, II, 406, 40. Eorum apud Indos venatio; belluarum earum historia naturalis, II, 431, 37. 38; longævitæ, III, 474, 30. 475, 34; amores et memoria, III, 474, 31; prudentia; vota diis faciunt; quare diis carissimum animal, III, 474, 32; dentes vel cornua, III, 475, 35. Elephanti στρυφύουσιν, III, 475, 37.
- Elephantide (ab) ad mare 750 passus, IV, 334, 3.
- Elephantini reges dynastiæ quintæ, II, 552.
- Elephas, Indiæ mons, IV, 388, 8.
- Elesbaas. V. Auxumitæ.
- Eleus, Neptuni et Eurypylæ f., pater Alexidis et Epei, Elidem incolis frequentavit, II, 189, 281.
- Eleus, Cimonis filius, II, 55, 5.
- Eleusis urbs, III, 119, 11; in Achillis clypeo, III, 638, 10. Eleusinis incolæ antiquissimi antochthones, deinde advenæ Thraces sub Eumolpo contra Erechtheum auxiliaturi, II, 464 *a*. Eleusinii ludi propter fructum a Cerere datum instituti, omnium antiquissimi sunt, II, 189, 282. Αἱ Ἐλευσινιάδες πενταετηρίδες Atheniensium, II, 120, 47 *a*. Stratonices monumentum Eleusine, III, 187, 4. Eleusinia via sacra, II, 254, 59, 1. 266, 72. Eleusinius, Musæus, II, 23, 1. 284, 51.
- Eleusis, vicus prope Alexandriam, II, *præf.* x, 8.
- Eleuther, Lycaonis filius, crimine patris vacuus, in Bœotiam fugit, IV, 317.
- Eleutheræ, in Bœotia urbs, unde nomen habeat, IV, 317. Myronis et Lycii patria, III, 116, 2.
- Eleutheria, Plataënsium festum, II, 257, § 11. Samiorum, IV, 406. Smyrnæorum, IV, 402, 6.
- Eleutheriscus, Macedoniae urbs, IV, 509, 4.
- Eleutherna, urbs Cretæ, IV, 529, 10.
- Eleutheropolitani in Palæstina, IV, 55, 106.
- Eli, iudex Judæorum, IV, 549, 17.
- Eliaca philos. secta, IV, 176, 68.
- Elibus Marudachum Baldanem interficit, eique in Babyloniae imperio succedit; tertio anno post a Senecheribo captus in Assyriam abducitur II, 504, 12.
- Elieus, Cephisi et Sciadis f., Tanagræus, Eunosti pater, III, 78, 4.
- Elimææ regi filiam natu majorem despondet Archelaus Macedoniae rex, II, 152, 154.
- Eliphas, Thæmanitarum rex, III, 220, 12.
- Elion in Phœnicum mythologia, III, 567, 12.
- Eliüs, Barachelielis f., Zobites, III, 220, 12.
- Eloim, in Phœnicum mythol., III, 568, 18.
- Elpidia, Placidiae nutrix, IV, 66, 40.
- Elpinice, Cimonis soror et uxor legitima, deinde Calliae nupsit, II, 54, 3; pro Cimone fratre accusato apud Periclem deprecatur, II, 55, 4.
- Elymæ tibiae vel scytalæ, III, 482, 79.
- Elymnum, ad Eubœam insula; inde muribus pelluntur Chalcidenses, qui in Athum montem emigrant, II, 222, 31.
- Elyrus, urbs Cretæ, IV, 528, 6.
- Elysia, quæ loca vocentur, III, 146, 93.
- Elysus campus in Ægypto, III, 511, 8.
- Emathion, pater Aeropi, IV, 445.
- Emathion, pater Romi, IV, 395, 11.
- Emeum, opp. Æthiopiarum, III, 477, 42.
- Ἑμμέλεια, saltatio tragica, II, 283, 44. 284, 50.
- Emmenides, Telemachi f., Xenodici frater, Ænesidami pater, avus Theronis, IV, 433, 5. 6.
- Emmor, Sychemi pater, III, 215, 217.
- Emodus mons, II, 402, 1. 408, 3.
- Empedocles, Metonis pater, Empedoclis philosophi avus, Ol. 71 Olympionica, II, 183, 263. III, 42, 27.
- Empedocles, Metonis f., Xenophanis imitator; Pythagoreos audivit, Pantheam curavit, III, 42, 27. Exæneti f. et Exæneti pater; ejus victoria Olympica, III, 162, 11. 169, 6. Archytæ Tarentini disc., II, 300, 23. Hippasum et Brontinum audiisse fertur; a Pythagoreorum consortio exclusus est, III, 6, 20. Gorgiæ disc., Pausaniæ amator, III, 162, 12. Ejus divitiæ, vestitus, Καθαρμοὶ carmen; frater Callicratidas, III, 577, 3. Alia de ejus vita, ætate, moribus, dictis, mortis genere, III, 164, 29. II, 170, 215. 187, 276. II, 24, 6. III, 6, 22. II, 183, 263. Ejus scripta De natura et de femina exanima, III, 162, 12. Tragædiæ num sint genuinæ, III, 6, 21. Ejus καθαρμοὺς rhapsodus in Olympia recitavit, II, 249, 47.
- Empedotimus scriptor, II, 197, *not.*
- Empodus scriptor, IV, 403.
- Ἑμπορικαὶ δίκαι a thesmothetis introducuntur, II, 116, 31.
- Ἑμπορίου ἐπιμεληταὶ Athenis, II, 119, 42.
- Empusa appellabatur mater Æschinis, II, 493, 17.
- Empylus Rhodius hist., III, 327.
- Enalius, Neptuni f., Olympiæ vicit, III, 640, 18.
- Enalus Æolensis, Phinei filiam deperiens, cum illa se in mare dejecit; a delphino servatur, Neptuno carissimus, IV, 459, 12.
- Enchelanes s. Enchelenses, Illyriæ gens, III, 152, 13.
- Enchelea, vicus Bœotiae, postea Thebæ, IV, 544, 8.
- Endeis Æaco parit Telamonem, IV, 316, 3.
- Endymionis fabula, III, 149, 1. Junonis amore captus, somnum æternum a Jove sibi expetit, IV, 405, 3. Arcas lunæ rationes primus invenit, IV, 426, 2. Vir mysticus apud Cares, cur lunam amasse dicatur. Ejus sepulcrum, IV, 547, 11. Pater Ætoli, II, 442, 8; Eurypylæ, II, 189, 281.
- Ἐννὴ καὶ νέα Athenis quondam Demetrias vocabatur, III, 117, 8.
- Enentiphinaus (?), Æg. rex xxv sec. Eratosth., II, 558.
- Eneubulus, animal quod e mari emergens Chaldæis apparuit, IV, 280, 1.
- Eneugamus, animal divinum ap. Chaldæos, IV, 280, 1.
- Engyium, Siciliae opp. cum Matrum deorum templo a Cretensibus exstructo; in eo Ulyssis et Merionis galeæ deabus consecratæ. Bello Punico secundo incolæ a Carthaginiensium partibus stant; Niciam civem ad Romanos ut deficiant suadentem Pœnis tradere volunt; postea a Romanis subacti servantur, Nicia illo pro iis apud Marcellum intercedente, III, 271, 45.
- Ἐγγυθόκη quid sit, II, 440, 4. III, 133, 58.
- Enipo serva Archoli mater, II, 70, 12.
- Enna, urbs Siciliae, III, 288, 83, quam servi rebellantes

- occupare, et sedem dominationis suæ facere instituunt, II, *præf.* xxi, 26.
- Enneachordum, instrum. mus., II, 286, 64.
- Enneacrunos, olim Callirrhoe, Athenis, III, 32, 27.
- Enochus, i. q. Atlas, Methusalami pater, III, 212, 3.
- Ἐνοδία Diana, IV, 339, 7.
- Ἐνωτοκοῦται in India, II, 423, 29. 424, 30.
- Entimus, e Gortyne Cretensis, ab Artaxerxe donis cumulatur, II, 296, 11.
- Entoria Saturno parit Hymnum, Faustum, Felicem, IV, 372, 2.
- Enyalios Libyæ et Neptuni filius, IV, 544, 15; a Marte occisus, III, 597, 57. Enyalio Athenis sacra facit ὁ πολέμαρχος, II, 114, 28.
- Eon, arbor ex qua Argo fabricata, III, 243, 147.
- Ἐώρα, festum ap. Colophonios, II, 164, 197.
- Eordi, primi Amyricæ urbis in Thessalia incolæ, II, 465, 7.
- Epenetes archon Atheniensis Olymp. 46, 1. I, 14, 5.
- Ἐπάειλλα Laced., III, 20, 2. II, 242, 23.
- Epaminondæ indoles, II, 310, 23. πλεῖστα γινώσκων, ἐλάχιστα φθειρόμενος, II, 269. Ejus magister Lysis Pythagoreus, II, 275, 11. III, 5, 18; tibiis eum canere docent Olympiodorus et Orthogoras, II, 286, 60. Stesimbrotum filium inobedientem necasse fingitur, IV, 375, 1. Litem de Side agro quomodo diremerit, III, 192, 4. Τὸν ἱερὸν λόχον constituit, II, 200 *a*. Ad Mantineam ab Anticrate Lacone occisus, II, 192, 3. Ejus dictum, IV, 23, 22.
- Epaphroditus Neronem moribundum conficit, IV, 576, 91.
- Epaphus cum Baccho, Osiride et Sarapi compositus, III, 155, 37.
- Epaphus, historicus, IV, 404.
- Eparchides, historicus, IV, 404.
- Epei in Ætolia longævissimi, II, 66, 5. Cf. Epeus.
- Epeis, Ægyptius ἱερογρυμματεὺς, theologica scripsit, III, 572.
- Epeus, Elei f., Eleos de se Epeos nominavit, II, 189, 281.
- Ephas, Madianæ f., III, 214, 7.
- Ephebia Attica, II, 111, 19. 112, 20.
- Ephesias, locus ad Pontum Euxinum, ubi Ephesii coloni urbem condere cœperunt, IV, 152, 31.
- Ἐφεσις in judiciis Atticis quid?, II, 119, 41.
- Ephesus, II, 309, 16. III, 616, 32. Urbis origines, IV, 371; a servis Samiis condita, IV, 442; unde nomen habeat, III, 597, 58. II, 222, 34. Ephesii coloni in Ephesiade ad Pontum Eux. consederunt; hinc sub Timasia duce Byzantium transierunt, IV, 152, 32. Ephesiorum tyrannus Pythagoras a Basilidis imperio dejectus, IV, 348, 2. Ephesii contra Magnesios belligerant; victoriam iis conciliat Pherecydes, III, 40, 19. Ephesii Magnetes ad Mæandrum in servitutem redegerunt, IV, 383. Ephesia Dianæ bona Sadyattæ mercatoris dedicavit Cræsus, III, 397, 65; Ephesiorum luxuria, IV, 383; tentorium Persicum Alcibiadi figunt, III, 160, 1. Ephesus submersa; a Lysimacho alio loco ædificata, et per tempus aliquod Arsinoe vocata, II, 466 *not.* Urbem tenet Ptolemæus Philadelphus, III, 710, 8. Brenno prodit Demonice, IV, 367, 3. Ephesii templi fundamenta, IV, 167, 34. Ephesiae Dianæ in templo psalterium dedicavit Alexander Cytherius, III, 482, 77. Ephesi Veneri meretrici fanum est, IV, 406. Ephesia Sibylla Herophyla, III, 406, 67. Ephesii: Andro, Antisthenes, Aristonymus, Democritus, Leophantus, Hegesistratus, Menecrates, Menander, Musæus, Parrhasius, Pythermus, Themistagoras, Xenophon, quos vide.
- Ἐφέται, iudices, nominis origo, II, 107, 5.
- Ephialtes et Otus primi Musis in Helicone sacra fecerunt, IV, 352, 1.
- Ephialtes hortatur Athenienses ne Lacedæmoniis contra Helotes auxilio sint, II, 70, 9. Ejus opera usus Pericles potentiam senatus Areopagitici dissolvit, II, 126, 66. Nimis rigidus optimatibusque exosus clam occiditur opera Aristodici, II, 126, 67; instigante Pericle, II, 491, 7. Ephialtis (*Cimonis*?) Athen. liberalitas, II, 209, 1, 8. Cf. etiam II, 621, 7. 107 *b*.
- Ephialtem Athen. tradi sibi postulat Alexander M., II, 472, 9.
- Ephorum ap. Laced. auctoritas, II, 209, 2, 5.
- Ephori Cumani scribendi genus reprehenditur, II, 469, 1. Ejus sententia de Cimbrorum migrationis causa, III, 284, 75.
- Ephorus Cumanus junior hist., III, 664.
- Ephotion, Mænalius, periodonica, III, 131, 52.
- Ephraim, Josephi f., III, 216.
- Ephratha sive Bethlehem, III, 215.
- Ephthalanus, Ephthalitarum rex, a quo gens illa nomen duxit, Persarum regem Perozem vicit, et Persas e Serum emporiis expulit; Ephthalitæ deinde a Turcis victi ex regionibus istis expulsi sunt, IV, 270.
- Ephthalitæ a Dizabulo, Turcorum duce, bello petuntur (c. 562), IV, 205, 10. Olim Sogdaitarum domini, IV, 225, 18. Turcis produntur a Catulpho, *ibid.* A Dizabulo Turco subiguntur, IV, 226, 270.
- Ephyra, Thessaliæ urbs, postea Cranon dicta, II, 463, 1.
- Ephyra, Elidis urbs, II, 61, 5.
- Ephyra, postea Corinthus, 212, 15.
- Ephyra, mater Aetæ, Corinthia, IV, 405, 4.
- Ἐπίβοιον, sacrificium apud Athenienses, IV, 506, 6.
- Epicarus, vetus nomen Epidauri, II, 137, 97.
- Epicaste, Laii uxor, III, 366, 15.
- Epicaste Agamedæ parit Trophonium et Cercyonem, III, 637, 6.
- Epicaste Clymeno parit Idam, Theragrum, Harpalycen, IV, 390, 12.
- Epicharmus Cous, Helothalis fil., III, 170, 8.
- Epicharmus Syracusanus e Cerasto urbe oriundus, III, 4, 8; duabus literis alphabetum Græcorum auxit, II, 181, 256. Tres literas, ζ, ξ et ψ, Græcorum alphabeto addidit, II, 3 *b*. Ab eo multa in sua transtulit Plato, IV, 297, 7; Spes fabula, IV, 359, 17. Quod tribuitur ei carmen Πολιτεία inscriptum Chrysogoni tibicinis est, II, 289, 80.
- Epiclees, vir luxuriosus, cicuta vitam finit, II, 199 *b*.
- Epicles, pater Phrynes Thespiciæ, IV, 295, 1.
- Epicomus, Carneadis phil. p., III, 243, 144.
- Epicrates Atheniensis, ad Persarum regem legatus missus, vilis adulator, IV, 414, 7.
- Epicrates, Acharnensis, Themistocli apud Admetum versanti uxorem et liberos misit; quare a Cimone in iudicium vocatus, capitis damnatur, II, 54, 2.
- Epicuri philos. fratres Neocles, Chæredemus, Aristobulus; servus ejus Mys, IV, 455, 6. Epicurus primum grammaticus, deinde philosophus; ejus mors, III, 45, 40. Complura de ejus vita, III, 170, 9. IV, 163, 28; magister Idomenei Lampsaceni, II, 489.
- Epidamnus, pater Melissæ, avunculus Dyrrachii, III, 574, 15.
- Epidamnus, Illyrica urbs, unde dicta, III, 574, 15. Corcyæorum colonia, *ibid.* Epidamniorum βασιλεῖς, II, 149, 140. Reipublicæ status mutatio, *ibid.* Epidamni locus Melissonius, II, 574, 15. Epidamnus capta, III, 672, 6. Epidamno oriundus Anastasius imp., IV, 141, 5. Urbs a Sidimundo proditur Theudericho, IV, 126 *sq.*
- Epidaurus, olim Epicarus, a Caribus incolis, quibus postea se adjunxerunt Iones Atticæ, II, 137, 97. Æsculapii sedes, II, 15, 8. Epidauriorum rex Gorgophonus, IV, 361, 1. Epidauri androgynus fuit, III, 619, 37. Epidauo oriundus Procles et Pamphila, q. v.

- Epidius** (C.) Marullus tribunus, Cæsare auctore, exilio multatus, III, 441, 20; redit, 442, 22.
- Epidromus**, Andromachi f., Larissæus, Thessalorum prætor (192 et 188 a. C.), III, 703, 2.
- Epigenes Byzantius**, II, 510, 23.
- Epigenes Plintham** in legatione ad Attilam comitatur, IV, 72, 1.
- Epigeus** sive **Autochthon** in Phœnicum mythologia, III, 567, 12.
- Epigonus Ambraciota**, a Sicyoniis civitate donatus, musicus sollers, a quo epigonium instrum. nominatum est, III, 482, 77.
- Epileon**, Nelei f., III, 304, 19.
- Epilycus Atheniensis**, pater Tisandri, II, 56, 11.
- Epilycus**, Strattii f., Gargettius, III, 138, 78.
- Epimaranitæ** in Arabia ad sinum Persicum, III, 478, 45.
- Ἐπιμεληταὶ ἐμπορίου**, Athenis, II, 119, 42.
- Epimenes**, Milesiorum æsymneta, III, 389, 54.
- Epimenides** (Atticus), qui postea Buzyges dictus, aratri inventor, II, 182, 258. III, 33, 28.
- Epimenides Cretensis**, III, 133, 88 *b*, alimo vescitur, III, 40, 18. Ejus anima exit reditque, VI, 162, 23. Curetem appellatum esse ferunt, IV, 454, 1. Unus ex septem sapientibus, II, 336, 4. III, 38, 8. Atticam lustrat, III, 8, 24. Quot annis vixerit, III, 610 *not*. Corpus ejus Lacedæmonii apud se servant, II, 628, 17. Opera quæ sub ejus nomine circumferebantur, II, 21, 6. 43 *b*. IV, 404.
- Epimetheus musices peritus**, IV, 547, 13.
- Epiniçius**, Verinæ domesticus, per sicarium Illo insidias struit; Illo traditus Verinam rei instigatricem faletur, IV, 136 *b*. IV, 618, 211, 2 sq. In Zenonem conspirat, IV, 619, 211, 4.
- Epiniçius comicus**. Ejus fabula Mnesiptolemus inscripta, IV, 418, 23. III, 71.
- Epione Æsculapio** parit Machaonem et Podalirium, IV, 324, 22.
- Epiphania**, Syriæ urbs, III, 644, 50; patria Joannis historici, IV, 272, 138.
- Epiphraides**, Euphemi f., Melanopis p., III, 641, 20. Chariphemi filius, pater Melanopis, unus ex Homeri majoribus, II, 66, 10.
- Epirus** Campania dicta a Campo rege, IV, 299, 2. Epirum sibi subicit Melaneus, Dryopum rex, IV, 344.
- Eam**, absente Pyrrho rege, vastat Lysimachus, II, 453, 6.
- Epirotarum** cum Ambraciotis bellum, IV, 344. In Epiro Aspetus Achilles cognominatur, II, 145, 21. Canes ibi egregii, II, 333, 2; boves, II, 370, 2. Populi: Chaones, Thesproti, Tymphaei, Parauæi, Amymones, Abantes, Casopi, II, 462, 4.
- Epis**, opp. Æthiopiæ, III, 478, 42. IV, 351, 2.
- Ἐπιστάτης πρυτάνεων, ἐπιστάτης προέδρων**, ap. Athen., II, 112, 22. 23. III, 635, 2.
- Epistrophus**. V. Hodius.
- Ἐπιτάριον ἀγῶνα τῶν ἐν πολέμῳ θανόντων** Athenis procurat ὁ πολέμαρχος, II, 114, 26.
- Epitimus Pharsalius** in quinquertio a Charippo occiditur, II, 56, 11.
- Ἐπιτρόπων καταστάσεις** ad archontem eponymum pertinent, II, 114, 27 *a*.
- Epizephyriacæ** saltationes, II, 284, 49.
- Epochus** vel **Epiochus**, Lycurgi et Antinoes f., IV, 336.
- Epone**, Fulvii Stelli et equæ f., dea equorum curam habens, IV, 292.
- Ἐπώνυμοι**. Στρατεία ἐν τοῖς ἐπώνυμοις, II, 124, 59.
- Equæ** carnivoræ Glauci, III, 301, 1. Equi Celtiberorum, III, 274, 51. Parthorum, *ib*.
- Equus**, locus (ad Pergamum, ut videtur), IV, 160, 14.
- Erannoboas** in Gangem influit, II, 413, 18. 421, 26.
- Erasippus Locrus** poeta, II, 221, 30.
- Erasixenus**, strenuus potator, III, 139, 79; in eum epigramma, *ibid*.
- Eraton** ins. in sinu Arabico, III, 477, 41.
- Eratosthenes** cur Βῆτα?, IV, 163, 25.
- Eraus**, Neoptolemi et Lanassæ f., III, 338, 13.
- Erbessum** in Sicilia, III, 19, 3.
- Erchia**, Ægeidis demus, II, 355, 7.
- Erda**, Parthiæ urbs ad Euphratem, IV, 409, 1.
- Erechtheis** tribus. Ejus demi: Euonymus, Themacus, Lamptræ, II, 354, 6.
- Erechtheus** rex, II, 208, 1, § 1, contra Eleusinos et Thracas eorum socios bellum gerit, II, 464 *a*. Filiam suam sacrificat, IV, 479, 4. Phorbantem occidit, II, 351, 10.
- Erechtheus** pater Alconis, quem a Chalcidensibus, ad quos confugerat, repetit frustra, II, 462, 5.
- Erembi**, qui ap. Hom. Od. 4, 84 memorantur, quinam sint, III, 288, 85. 86.
- Eresus**, III, 16, 17.
- Eretrienses** equitatu pollentes, oligarchice gubernantur, II, 142, 109. Oligarchiam sustulit Diagoras, II, 142, 109.
- Eretrienses** Diagoræ statuam ponunt, II, 217, 12. Circa Pallenen et Atho urbes condunt, II, 141, 106. A Chalcidensibus et Cleomacho prælio vincuntur, II, 141, 107. In bello Ionico Cyprios pugna navali vincunt, Sardesque obsederunt, ut Miletum Persarum obsidione liberarent, IV, 441. Persarum bello appetiti opes Athenas transferunt, II, 199 *b*. Eretriam num Menedemus Antigono prodiderit, III, 171, 15. Eretrienses: Athenodorus, Diomnestus, Menedemus, q. v. — Eretriaca phil. secta, IV, 176, 68. Eretriensis ludimagister, II, 46, 1.
- Ereuthalion**, Hippomedontis vel Aphidantis vel Xanthippi f., Arcadum rex, a Nestore Pylio occisus; tumuli ejus inscriptio, IV, 318, 2.
- Ergias Rhodius**, historicus, IV, 405.
- Erginus Milesius** post Tiphyn Argus gubernator, II, 41, 59 38, 44.
- Erginus Syrus**, Arati dux, Piræeum occupare tentat, III, 22, 3.
- Euribœa**. V. Peribœa.
- Erichthonius** quomodo natus sit; cistæ inclusus a Minerva custodiendus traditur Cecropis filiabus, II, 22, 1.
- Erichthonius**, Dardani et Batiae f., III, 598, 64.
- Eridanus**, i. q. Padus fl., III, 166, 25; nunc Rhodanus, III, 32, 22. Cf. IV, 540, 2, § 9.
- Eridius**, Hæmi f., a quo fluvius dictus, III, 596, 54.
- Eridius**, postea Iris, Ponticus fluv., III, 596, 54.
- Erigone**, cujus historia in Ἑώρας festis cantilenis canitur, II, 164, 197.
- Eriope**, Æantis mater, IV, 638 *a*.
- Eriphanis**, poetria, Menalcæ venatoris amorem carminibus cecinit, quæ ab illa nomen habent, II, 315, 37.
- Eriphyle**, Talai f., quomodo Amphiarum coegerit contra Thebas proficisci; ab Alcæone interficitur, III, 305, 23.
- Eriulphus**, Gothorum princeps, auctor conjurationis quam Fravitta repressit, IV, 41, 60.
- Ermenerichus** s. Armenerichus, Asparis f., IV, 135 *a*, quo tempore pater et Ardaburius frater a Leone imp. cæsi sunt, peregre absens erat, IV, 135 *b*.
- Ermiuth**, i. e. Judæi, III, 212, 4.
- Ernas**, Attilæ filius natus minimus, cur ceteris carior patri fuerit, IV, 93.
- Eræadæ**, Hippothoontidis demus, II, 356, 13.
- Eroensis**, Thersippus, II, 198 *b*.
- Ἐρως**, in Phœnicum mythol., III, 568 20.
- Errenysis** in Gangem influit, II, 413, 18.

- Erusius Pollio (T.), e Bononia longævus, III, 609, 29.
 Erxias historicus, IV, 406.
 Erycini, in Sicilia, III, 19, 4. Eorum urbs, III, 90, 16.
 Erymanthii apri mater, III, 584, 45.
 Erymanthus, Arcad. opp., postea Phegea, III, 638, 7.
 Erymnæ, Lyciæ opp., III, 234, 66.
 Erymneus peripateticus, magister Athenionis, III, 267, 40.
 Erythia ad Gades insula, III, 100, 3. IV, 476, 1. 477, 3.
 Erythræ. Civitatis rex Cnopus interficitur ab Ortyge, Iro et Echaro, qui a Chiis adjuti tyrannidem occupant, et in cives sæviunt; tandem vero a filio Cnopi Hippote urbs in libertatem restituitur, IV, 431. Prope urbem locus Leopodium, *ib.* Erythræi Basilidarum oligarchiam sustulerunt, II, 163, 195. Milesiis contra Naxios sub Diogneto duce auxiliantur, II, 156, 168 *b.* IV, 203. Erythris Diana *στροφαία*, IV, 431. Dianæ statuam vinciunt, III, 146, 90. Herophyle Sibylla, II, 198 *a.* IV, 474; quot annos vixerit. De ea oraculum, III, 610, 4. Græcis prænuntiat Trojæ excidium, IV, 309. Erythræa poetria, Aristomache, III, 123, 27. Erythræi: Apollodorus hist., Hippias hist., Demetrius, Lamprus, q. v.
 Erythræum mare, unde sit dictum, III, 25, 4.
 Erythrius, Athamantis et Themistûs f., II, 37, 35.
 Erythrius, præfectus prætorio, sub Zenone munere se abdicat (475), IV, 116, 6. Ejus laus, *ibid.*
 Erythrus, Persei filius, mari nomen dat, III, 25, 4.
 Eryx, Siciliæ urbs, II, 480, 46, et quasi arx, III, 288, 83.
 Eryxis, Philoxeni pater, IV, 516.
 Eryxo, Arcesilai II regis uxor, Learchum, mariti interfectorem, necat, III, 387, 52.
 Esar, Æthiopiæ opp., ab Ægyptiis conditum, qui Psammetichum fugerunt, IV, 333, 1. Bioni vocatur Sape, IV, 351, 3.
 Esau, III, 214, 8. 220, 12. Isaurorum stirpis auctor, IV, 136 *a.*
 Esca, Attiliæ filia, quam pater uxorem duxit, IV, 83.
 Ἑσάρρα et βωμὸς diversa, III, 9, 29.
 Ἑσχαρία, vocatur Libya, III, 238, 17.
 Esclas a Rua Hunno ad Theodosium II de reddendis transfugis legatus mittitur, IV, 71, 1. Denuo ad Theodosium ab Attila mittitur, IV, 81. 95. 96.
 Etazeta, altera Nicomedis regis uxor, Zeilam machinis suis Bithynia expellit; filiorum ejus tutores, III, 537, 22. Post mortem Nicomedis fratri ejus nupsit, *ib.*
 Eteobutadæ, gens sacerdotalis ap. Athen.; nominis etymologia, IV, 402. Eteobutadæ in Scirophoriis, III, 341, 23.
 Eteocretes, II, 349, 4. IV, 507, 12.
 Eteonus in Bœotia, ubi Cereris templum et Œdipi sepulcrum, III, 336, 6.
 Etesias; sic vocabatur Antipater, Philippi f., qui per 45 dies Macedoniæ rex fuit, III, 699, 6.
 Etnitas, panis genus, IV, 407.
 Etrusca dea, Nortia, III, 96, 7. Etruscorum rex Æolus, IV, 504, 1; Annius, III, 230, 26; vita voluptaria, IV, 296, 5; cœnæ sumtuosæ, III, 252, 1. Ex Etruria frumentum Romam convehit Sp. Mælius, II, *præf.* xxxi. In Etruria terra reperitur aquæ innatans, III, 274, 52.
 Euagoras, Nelei f., III, 304, 19.
 Euagoras, Cleobuli Lindii pater, II, 482, 55.
 Euagoras, Periandri f., Potidæam coloniam deducens perit, III, 393, 60.
 Euagoras gibbus, Demetrii Poliorcetæ parasitus, III, 310, 7.
 Euagoras Cyprius rex ab Eunuchio interfectus, II, 166, 204.
 Eualces historicus, IV, 406.
 Eualeni, Arabiæ gens, IV, 409, 1.
 Euander, II, 84, *b.* Herculis disc., III, 470, 13.
 Euanoridas Eleus, Olympionica, Hellanodica, historicus, IV, 407.
 Euanthes, Bacchi f., III, 165, 21.
 Euanthes, Cœnopionis f., II, 50, 13.
 Euanthes Cyzicenus, Milesius, Samius, etc., III, 2 *not.*
 Εὐανθῆς, Alexandriæ tribus, III, 165, 21.
 Euathlus Calyces amorem repudiat, II, 287, 72.
 Eubœa e Mercurio mater Polybi, III, 202, 6.
 Eubœa, olim Chalcis, IV, 352, Chalcodontis aut Macris, IV, 395, 9. Olim Macris et Abantis, a Thracibus ex Aba Phocica profectis frequentata, II, 141, 105. Cf. IV, 333, 5. Abantes ex ea in Chium migrant, II, 50, 13.
 Eubœa, arx Briarei, III, 594, 42. In Eubœam fugit Eurytus, post expugnatam (in Peloponneso) Cœchaliæ, II, 36, 33. In eandem ex Attica fugit Alcon, II, 462, 5. Ex Eubœa oriundi Macrones ad Pontum, IV, 395, 10.
 Eubœenses ante pugnam ad Salaminem verentes ne a Græcis destituerentur propter Eurybiadis ignaviam, Pelagontem cum pecuniæ vi ad Themistoclem mittunt, II, 295, 7. Eubœæ rex Alexander, Crateri f., III, 71. Insula terræ motu quassata, IV, 381, 2. Ejus promontorium Caphareum, III, 11, 36. Eubœus Archemachus, IV, 314.
 Eubœus, Parius, parodiarum poeta, III, 128, 45. II, 313, 27.
 Eubulides, Euphanti magister, III, 19. Pythagoreus, de Pythagora scripsit, II, 279, 23. III, 6, 19.
 Eubulus comicus, II, 248, 41.
 Eucarpia, Phrygiæ pagus vini feracissimus, IV, 453.
 Euchenor, Polyidi f., IV, 638 *a.*
 Eucherius, Stilichonis et Serenæ f., interfectus, IV, 59.
 Euchir, Dædali cognatus, picturam in Græcia invenit, II, 182, 257.
 Euclea, meretrix Athen., IV, 410, 1.
 Euclees, Orpheï nepos, pater Idmonidis, III, 641, 20.
 Eucleis, Dorionis f., II, 66, 10.
 Eucles, Diagoræ Rhodii nepos, Olympionica, II, 183 264.
 Eucles, 24 an. ante Euclidem archon, II, 348, 7.
 Eucles. V. Thersippus.
 Euclides Megaris aut Gela oriundus, III, 243, 142. Ejus placita, IV, 163, 27; discipulus Stilpo, III, 170, 14.
 Euclides, Smilidis p., IV, 466.
 Euclides, Seutlus cogn., parasitus. Ejus dictum, IV, 415, 9.
 Euclides archon Athen., II, 348, 7.
 Eucrates, Athen. archon, III, 40, 17.
 Eucrates, historicus. IV, 407.
 Eucratidas, Bactriæ rex (140 a. Chr.), in India mille civitates subjectas sibi habet, IV, 309, 6.
 Eudicus scurra pugiles et luctatores imitans, II, 284, 48.
 Eudocia, antea Athenais, Theodosii II uxor, Saturninum interficiendum curat, IV, 94.
 Eudocia, Valentiniani III et Eudoxiæ f., soror Placidia, a Gensericho capta, frustra a Marciano repetita, IV, 101, 24; a Gensericho Honoricho filio despondetur, IV, 104, 29.
 Eudora, Hyas, III, 304, 19.
 Eudoxia, Theodosii filia, Valentiniani III uxor, cum filiabus Eudocia et Placidia a Gensericho capta, IV, 101, 24. 614, 200; libertati restituitur, IV, 104, 29.
 Eudoxi Cyziceni navigationes, III, 279 sq.
 Eudoxus Cnidius in Ægypto apud Chronophidem Heliopolitanum, III, 579, 16; astronomus leges civibus suis scripsit, III, 40, 20. Ejus specula Cnidi, III, 287, 81.
 Eudoxus Rhodius, historicus, IV, 407.
 Euechous (Euexius *Euseb.*), primus rex Babyloniorum, qui post diluvium regnat annis 2400, II, 503, 11; filius ejus Chomasbelus, *ibid.*

- Euedochus animal quando apud Chaldæos apparuerit, IV, 280, 1.
 Euegetes, Polemonis pater, III, 108.
 Euelpis Carystius, IV, 408.
 Euemeridas Cnidius, hist., IV, 408.
 Euenor Ephesius, Parrhasii pictoris pater, II, 304, 4. III, 481, 72.
 Euenus, Martis et Steropes f., Marpessæ filiæ raptorem Idam persequitur; non assecutus eum, in Lycormam fluvium se conjecit, IV, 401, 5.
 Euepes, Melesigenis f., Eumetidis pater, III, 641, 20.
 Eueres, Tiresiæ mater, II, 244, 30.
 Euerodachus vel Erodanchus, Babylon. rex antediluvianus. II, 499, 5. 6.
 Euerodeschus, rex Chaldæorum ante diluvium, IV, 280, 1.
 Eugenii imp. nex, IV, 610, 187.
 Euhages (Οὐάγεις *Strabo*) apud Gallos, III, 323, 7.
 Evilmarodachus Nabucodrosoris filius et successor, II, 505. Altero regni anno necatur, II, 507.
 Euippe Thesprotia Ulyssi parit Leontophronem vel Doryclum, III, 339, 17.
 Euippe, Dauni f., II, 371, 3.
 Euippus, Alabandi pater, III, 644, 48.
 Eulæus et Tigris fluv. ad Characem opp. lacum efficiunt, III, 476, 39. Cf. 478, 44.
 Eulæus eunuchus, nutricius Ptolemæi Philometoris, III, 720, 2 *not.*
 Eulimenis, Cydonis Cretensis filia; ejus amores et mors, III, 300, 1.
 Eulogius philosophus, cui Leo imp. stipendium dedit, IV, 114, 2 *a.*
 Eumachus Neapolitanus, historicus, III, 102, 1.
 Eumæus, a Telemacho civitate donatus, auctor gentis Coliadarum, II, 147, 133.
 Eumelus Corinthius, II, 20 *a.*
 Eumenes Cardianus, aurigæ filius, quem Philippus secum abduxit, II, 471, 7. Ei Cappadocia et Paphlagonia gentesque ad Pontum usque ad Trapezuntem assignantur, III, 668, 1. II, 452, 1.
 Eumenes I, Philetæri regis Pergameni ex fratre nepos, ebrietate mortuus est, IV, 375, 2.
 Eumenes II Amastrin urbem Ariobarzani Mithridatis filio gratis tradere mavult, quam pecunia revendere Heracliensibus, III, 535, 16. Zenophanem Cilicem beneficio quodam affectit, II, *præf.* XIII, 14. Assiorum porcos quanti emerit, III, 188, 9.
 Eumetis, Euepis f., Mæonis uxor, mater Homeri, III, 641, 20.
 Eumolpus, ex Thracia venit Eleusinem, contra Erechtheum auxiliaturus, II, 464 *a.* Ceterum nonnulli tres distinxerunt Eumolpos hunc in modum:
 Eumolpus I, Cerycis pater, II, 351, 11.
 Eumolpus II, Cerycis f., Musæi pater, II, 351, 11.
 Eumolpus III, Musæi f., initiationes invenit; II, 351, 11. Hic primo Eumolpo quinque generationibus junior est, II, 464 *a.* — Eumolpidarum unus ἐπιμελητὴς τῶν μυστηρίων, una cum archonte rege, II, 114, 27 *b.*
 Eunapius Lydus ad Julianum imperatorem Lydorum legatus missus est. Coram eo causam dixit, IV, 21, 15. Musonio Asiæ proconsuli (sub Valente imp.) ab ministris erat, IV, 33, 45.
 Eunapius Sardianus, scriptor, III, 7.
 Euneus, Jasonis et Hypsipyles f., III, 304, 13. 368, 18.
 Euneus, Thesei Amazonem rapientis comes, II, 345, 8.
 Eunoe Dymanti parit Hecubam, IV, 345, 2.
 Eunomus pincerna apud Cæneum talitro ab Hercule occiditur, II, 36, 31.
 Eunomus, Polycleti f., Larissæus, Thessalorum prætor (191 a. C.), III, 703, 2.
 Eunosta, nympha, Eunosti nutrix, III, 78, 4.
 Eunostus, Eliei f., Tanagræorum heros. De eo historia, III, 78, 4.
 Eunostus, Pythagoræ frater, III, 10, 30.
 Eunus, servorum Siculorum, qui in dominos conspirarunt, dux, et præstigiator, II, *præf.* XXI, 26.
 Euonymitæ, ad Æthiopiam, III, 237, 104.
 Euonymus, una ex ins. Lipareis, III, 285, 78. Inter eam et Hieram ins. nova insula emersit Posidonii ætate, III, 285, 78.
 Euonymus, Erechtheidis demus, II, 354, 6.
 Eupalamus, Simmiæ pater, III, 136, 73.
 Eupatorium urbem Lucullus strategemate usus cepit, captam diruit, III, 550, 45.
 Εὐπατρίδαι Atheniensium, II, 106, 3.
 Euphantus Olynthius scriptor, III, 19.
 Euphemius, sub Marciano magister officiorum, vir prudens et eloquens, IV, 102, 26.
 Euphemus, Argus navis gubernator, IV, 517, 2. In Laconica ad oram maritimam habitat; ejus posteri in Theram ins. et deinde in Cyrenaicam regionem migrant, II, 87 *b.* IV, 286, 6.
 Euphemus, Philoterpis f., Epiphradis pater, III, 641, 20.
 Euphemus ab Arcesilao IV ad ludos Pythios missus in Græcia moritur, IV, 517, 1.
 Euphenes, Macedo quidam, II, *præf.* XXIII, 3.
 Euphorbia herba describitur, III, 473, 26. 27.
 Euphorbus, postea Pythagoras, II, 244, 30.
 Euphorbus, Musæ frater, medicus Jubæ regis, III, 473, 27.
 Euphorio, Polymnesti f., Chalcidensis scriptor, III, 71. Apud Prytanum cœnans ciborio immingit, IV, 417, 21.
 Euphræus Orita a Platone ad Perdiccam missus, IV, 357, 1; multum valuit in aula Perdiccæ; ejus indoles; a Parmenione occisus est, IV, 357, 2.
 Euphranoris τοῦ ὀψοφάγου dictum, III, 310, 10.
 Euphranta, Libyæ opp., III, 238, 125.
 Euphrantides, Atheniensis haruspex, II, 295, 8.
 Euphratas, Byzantinus, pater Menandri Protectoris, IV, 201, 1.
 Euphratem transgreditur Lucullus, III, 555, 56. Euphratis insula Syrbane, III, 660, 13. Euphratis lapis astiges vel aetites, et herba exalla vel axalla, IV, 362, 6.
 Euphratesiæ oppidum Germanicea, III, 659, 4.
 Euphrosyne, meretrix Athen., IV, 410, 1.
 Euplутius magistriani ab Honorio ad Valiam mittitur de reddenda Placidia, IV, 64, 31.
 Eupolia, Agesilai regis filia, II, 240, 17.
 Eupolis ab Alcibiade in mare dejicitur, II, 483, 61.
 Eupompi Samii draco, IV, 277, 1.
 Euripidis natales, IV, 163, 26. Euripides ad Archelaum regem venit, III, 591. Ei os male olens exprobrat Decamnichus, qui verberandus poetæ traditur ab Archelao rege, II, 152, 155. Euripides Neophronis Medea usus, II, 240, 16, 185, 269; in Medea ex Calliæ tragœdia grammatica profecit, II, 321, 62. Euripidis versus ex Archelao fab., I, 248, 40. Ejus Andromeda causa fuit ut cholera morbo cives urbis alicujus (Abderitæ, ut videtur) affligerentur, IV, 37, 54. Simile quid Theodosii temporibus accidisse videtur, *ibid.* Euripides Telephum fab. correxuit, II, 283, 43. De Etolorum more quodam falsa protulit, II, 187, 278. De Euripide Crantoris dictum, III, 167, 39. Versus poetæ laudantur, II, 264, 3. Euripidis in Icaro insula versantis epigramma, IV, 404, 1; epistolæ ejus quæ feruntur, sunt Asinii Pollionis opus, IV, 310;

- pugillares ejus post mortem poetæ emit Dionysius tyrannus, II, 52, 73 *b*.
- Euripides quidam Atheniensis, cujus uxorem stuprat Theogenes Samius, II, 216, 10, 7.
- Euripus, II, 261, 29, septies per diem reciprocatur, IV, 395, 8.
- Euromus, Cariæ oppidum, IV, 312, 12.
- Euromus, Idriei f., Caris nepos, IV, 312, 12.
- Europæ tres; 1. Oceani f.; 2. Agenoris f.; tertia mulier Thracica, a qua Europa terra nomen habet, IV, 424, 6. — Oceani et Parthenopes filia, II, 349, 1. Nili f., uxor Danaï, IV, 432, 1. Europa, Asiæ soror, Oceani filia, terræ parti nomen dedit, II, 61, 4. Europa, Agenoris et Tyrus f., a Tauro Cretæ rege e Tyro urbe, quam ceperat, abducta; mater Sarpedonis et Minois, III, 598, 63. IV, 544, 15.
- Europa terra unde dicta? V. sub *v*. antec.
- Europus, Syriæ opp. non longe ab Euphrate, ab Edessenis conditum, III, 652, 8; ibi prœlium commissum a L. Veri ducibus, III, 653, 11.
- Europus; sic Seleucus Nicator appellavit Rhagam urbem ad portas Caspias, IV, 308, 4.
- Eurotas, Pelop. fl., III, 179. Ejus planta, III, 524, 4. IV, 504, 2.
- Eurotas, Pitanes Laconicæ pater, II, 627, 6.
- Euryanassa Tantalo parit Pelopem, IV, 402, 7.
- Eurybatus, Ulyssis comes, II, 478, 38. Cercops, II, 478, 38.
- Eurybatus proditor, II, 478, 38.
- Eurybiades, Deballi f., Cleodæi pater, III, 690.
- Eurybiades ante pugnam Salaminiam in Peloponnesum recessurus pecunia a Themistocle accepta demulcetur, II, 295, 7.
- Eurybotes, Teleontis f., Argonauta, II, 38, 40.
- Euryclea, Ecphantis f., Laio parit Œdipum, IV, 405, 6.
- Euryclea, Athamantis et Inus f., a patre insaniente occiditur, II, 344, 6.
- Eurydamia, Phylei f.; ejus ex Polydo filii, IV, 638 *a*.
- Eurydice, Actoris f., Peleo Polydorum parit, IV, 506, 3.
- Eurydice, Antipatri f., uxor Ptolemæi Lagi, mater Ptolemæi Cerauni, III, 699, 5. 696, 6. Ejus liberis regnum Ægypti asserere studet Demetrius Phalereus, III, 47, 50.
- Eurydice, filia Cynnanes Illyriæ, apud quam in re bellica exercitata contra Olympiadem in pugnam prodit, II, 475, 24. 361, 3.
- Eurygyes. V. Androgeon.
- Euryleon, Æneæ f., III, 70, 8.
- Eurylochos Cychreum e Salamine ins. pellit, III, 599, 72.
- Eurylochos Cassandreu, IV, 169, 42.
- Eurylyte, Æetæ uxor, II, 40, 54.
- Eurymachus, Neoptolemi et Lanassæ f., III, 338, 13.
- Eurymedon Aristotelem impietatis accusat, III, 581, 28.
- Eurymenes Syracusanus, Dionis frater, III, 7, 22 *a*.
- Eurymenes athleta, III, 579, 17.
- Eurnoe, Chytriorum regis uxor, III, 236, 94.
- Euryodia e Jove mater Acrisii, II, 147, 130.
- Eurypon, Soi f., Prytanidis p., III, 603, 1.
- Euryptolemus, Megacis f., Isodicæ pater, II, 354, 4.
- Eurypyle, Amazonum dux, III, 595, 48.
- Eurypyle, Endymionis f., Neptuno parit Eleum, II, 189, 281.
- Eurypylus, Neptuni et Celæus f., frater Tritonis, ex Sterope pater Lycaonis et Leucippi, rex Libyæ Cyrenaicæ; post eum regnat Cyrene, IV, 285, 3 et 4. Eum Phylarchus appellat Eurytum, fratremque ejus Lycaonem, IV, 285, 4. Eurypylus regnum præmium proponit ei, qui leonem terram vastantem interfecerit. Præmium aufert Cyrene, III, 285, 5.
- Eurypylus, Hyperochi f., Ormeni pater, IV, p. 286.
- Euryrrhoe, Nili f., uxor Ægypti, IV, 432, 1.
- Eurysternæ fanum Delphicum, III, 157, 46.
- Eurystheus, Persei nepos, Stheneli f., frater Iphidis, II, 8, 6; Herculi Thebis Tirynthem profecto labores indicit, III, 369, 20. Admetæ pater, III, 103, 1.
- Eurytanes, Ætolia popululus ab Euryto nominatus, II, 147, 131.
- Eurythemis, Timandri f. V. Cotto.
- Eurythemiste, Bœoti uxor, II, 330, 2.
- Eurytia, Phinei uxor secunda, III, 302, 3.
- Eurytion, Antigonæ pater, IV, 506, 3.
- Eurytion Heracleensis, adulterio causa seditionis, II, 143, 113.
- Eurytus Phylarcho dicitur qui aliis est Eurypylus, Libyæ rex, IV, 285, 3.
- Eurytus, in Ætolia regulus, II, 147, 131.
- Eurytus, Melanei, Dryopum regis, f., frater Ambraciæ, IV, 344.
- Eurytus, Œchaliæ (in Peloponneso) princeps, Ioles nuptias Herculi recusat; quare Œchaliæ Hercules expugnat, filios ejus interficit; Eurytus fuga in Eubœam evadit, II, 36, 33. Ab Hercule occisus est, IV, 591. Pater Toxei, Clyti, Deionis, IV, 333, 6.
- Eurytus Tarentinus, Pythagoreus, II, 275, 12.
- Eurus ventus, III, 296, 101.
- Eusebius, præpositus Ravennæ Honorii temporibus; ab Alaricho Gotho fustibus necatur, IV, 60, 13.
- Eusebius, comes Petri patricii in legatione ad Chosroem (562), IV, 209, 212.
- Eusebius, dux Rom. in Asia (575), IV, 241, 38.
- Eusebius historicus, III, 728.
- Eustathius Epiphaniensis, histor., IV, 138.
- Eustochius, Cappadox, dux Armeniorum in Juliani expeditione Persica, quam descripsit, IV, 4.
- Euthenæ, urbs Cariæ, III, 125, 34.
- Euterpe Halicarnassensis, mater Themistoclis, III, 3, 2.
- Euthias rhetor Phrynen capitis ream agit, III, 50, 66. Ei quæ tribuitur contra Phrynen oratio Anaximenis est, II, 354, 5.
- Eutychius, Rom. ad Turcos legatus, III, 245.
- Euthykrates, Onomarchi f., Phocensis, II, 146, 125.
- Euthydemus, Bactriæ rex, Demetrii pater, IV, 308, 5.
- Euthymenes archon Athen., IV, 425, 1.
- Euthymenes Χρονικῶν auctor; et alius geographus ex Massilia, IV, 408.
- Εὐθύναϊ, Athenis, II, 122, 52.
- Euthynus, archon Athen. (Ol. 88, 3), II, 126, 70 *a*.
- Eutocius Thrax, pecuniam publicam furatus ad Craterum, principem Ascalonitarum, confugit, IV, 55, 106.
- Eutropio, Antigoni regis ἀρχιμάρτυρος, II, 87 *a*.
- Eutropius eunuchus in Rufini locum succedit; ejus indoles, IV, 44, 66-69. Timasium ex Asia advocat, ut rebus gerendis præficeret, IV, 44, 70; Bargum ad honores evehit; ingratum deinde deprimit, IV, 45, 71; Timasium et Abundantium in exilium ejicit, IV, 45, 72. Contra Tribigildum in Asia rebellem mittit Leonem familiarem suum, IV, 48, 76. Eutropio fidelissimus dux erat Subarmachius, IV, 48, 77. Eutropii potestatem evertit Gainas, 47, 75. Ejus nex, IV, 610, 189.
- Euxantius, Minois f., Mileti p., IV, 334, 1. II, 38, 43.
- Euxenon, unus eorum qui cum Chione in Clearchum Heracleæ tyrannum conjurarunt, III, 527, 1.
- Euxenus Phocæensis Massiliam profectus ibi Nani filiam Pettam in matrimonium ducit, II, 176, 239.
- Euxitheï Pythagorei placitum de anima corpori pœnæ causa illigata, II, 303, 2.

Exænetus, Myrmecis p., IV, 175, 61.
 Exænetus, Empedoclis pater, III, 162, 11.
 Exænetus, Empedoclis filius, Olympionica, III, 162, 11.
 Exalla planta, IV, 362, 6.
 Examyas, Thaletis pater ex Cleobulina, II, 482, 52. III, 336, 3.
 Excestidæ citharædi victoriæ, III, 130, 47.
 Excestus, Phocensium tyrannus, incantatos annulos possidet; dolo occiditur, II, 146, 124.
 Exisatus. V. Ditatus.
 Ἐξώχοιτος, piscis, II, 325, 73.
 Exuanun, Phrygiæ urbs, postea dicta Azanium, III, 524, 3.
 Ezechias, Judæorum rex, Senecheribi æqualis, II, 503, 11.
 Ezechias Judæus post pugnam ad Gazam cum Ptolemæo Lagi in Ægyptum proficiscitur; ibi Hecatæi familiaris factus, cui res Judæorum exposuit, II, 393, 14

F

Fabas cur non edant Pythagorei, II, 197 *not.*
 Fabius absente Papirio dictatore, Samnitas clade affecit, spoliæque cremavit, III, 90, 13.
 Fabius Gurgus Samnitas prælio vincit, IV, 321, 3.
 Fabius (N.) Pictor, historicus, III, 80.
 Fabius (Q.) Cunctator; ejus in tutis consiliis constantia Marcelli consuetudine temperatur, III, 271, 44. IV, 557, 52. Ejus contra Hannibalem prælio certantis mors, IV, 322, 12.
 Fabius (Q.) proconsul in Lusitania (141), III, 98, 7.
 Fabius (Q.) Pictor, historicus, III, 80.
 Fabius Fabricianus, de quo est fabula IV, 401, 3.
 Fabricius consul Thurios a Brutiis et Lucanis obsessos liberat; Rheginis relinquit præsidium sub Decio duce; quo urbe potito, Rheginis patriam restituit, et in auctores cladis animadvertit, II, *præf.* p. XL sq.
 Falerii peste vexati virginem Junoni sacrificare jubentur, IV, 322, 10.
 Fatua, Bona dea, IV, 364.
 Faunus, Mercurii f., ab Hercule, cui insidias struxerat, occiditur, IV, 387, 6. Italiæ rex, IV, 542, 6. Latini pater, III, 244.
 Faustulus. De ejus historia v. III, 74, 1. 75, 2. 76, 2. 84 sqq. III, 410 sq.
 Faustus, Saturni et Entoriæ f., IV, 372, 2.
 Faustus, Adriani servus, longævus, III, 610, 4.
 Favonius ventus, III, 296, 101.
 Favorinus, Arelatensis scriptor, III, 577.
 Februarius, anni mensis ultimus, intercalationi deputatus, IV, 409. Unde dictus, III, 470, 9.
 Felix, Saturni et Entoriæ f., IV, 372, 2.
 Felix, militum dux dolo Aetii interfectus, IV, 615, 201, 3.
 Festus, sub Valente imp. in Asia proconsul, sævit in eos qui Theodoreæ conjurationis participes fuisse artesque magicas exercere videbantur (374), IV, 29, 39.
 Fidenæ, urbs Albanorum, III, 644, 41.
 Fidentia urbs, ex qua T. Camorius Tertius, III, 609, 29.
 Fimbria in Asiam missus Valerium Flaccum collegam occidit; Mithridatis duces ingenti clade afficit, III, 543, 34.
 Fimbriani milites Archelaum in vincula conjiciunt, III, 546, 40.
 Firmus, Ebii filius, IV, 401, 2.
 Flamines Rom. unde dicti, III, 469, 7.
 Flamininus (T.), Siciliæ prætor, in Hiera ins. sacra facit diis marinis ob novam insulam quæ e mari emerserat, III, 286, 78.
 Follis tributum, IV, 154, 5.
 Fontes mirabiles, II, 373, 9. 10. 396, 2. 434, 39. III, 101, 6.

187, 5. 291, 95. 325, 5. 478, 48. IV, 436, 6-12. 437, 13 sqq.
 Formicæ aurum effodientes, II, 434, 39.
 Fortunatæ insulæ ad Mauritaniam, III, 473, 28.
 Fortunæ fanum Byzantii, IV, 149, 15.
 Francos Attila aggreditur a majore puerorum regionum contra Aetium auxilio advocatus, IV, 99, 16. Franci sub Ammigo duce bellum contra Romanos renovant (561), IV, 204, 8. Ab Avaribus appetuntur (565), IV, 219, 14. Sub Sigisberto Avaribus fœdere junctis comitum præbent (568), IV, 230, 23.
 Fravitha, Gothus nobilis, in Rom. imp. apud Theodosium degebat. Vir probus. Conjuratorem quem Gothorum principes contra Rom. inierant, patefacit, IV, 41, 60. Latrones in Oriente coerct; Gainam ad Chersonesum devincit. Quod victum non sit persecutus a multis ei crimini vertitur; Constantinopolim reduci Arcadius dignitatem consularem defert, IV, 49, 80. 81. 82. 612, 190. Cum Scipione comparatur, *ibid.* Hieracis et Joannis machinis vita spoliatur, IV, 51, 85. 53, 87.
 Fronto, Albutii f., e Philippis Macedo, longævus, III, 609, 1.
 Fulvius (P.) Phryx, libertus, longævus, III, 608, 29.
 Fulvius Stellus ex equa Eponam gignit, IV, 292.
 Furiarum cultus Athenis, III, 131, 49. Furiarum templum δευτεροπότμοις ingredi non licet, III, 131, 50. Furiarum statuæ Athenis, III, 127, 41.
 Fuscus a Domitiano ad Decebalum missus (86), IV, 185, 4.

G

Gabba oppidum Syriæ, III, 479, 52. IV, 471, 8.
 Gabii, III, 74, 1. 76, 2.
 Gabii. V. Abii.
 Gabinus, Pompeji legatus, impedit ne Alexandrini advocatum e Syria Philippum ad imperium evehant, III, 716, 26.
 Gadagale, opp. Æthiopiæ, III, 477, 42.
 Gadda in Arabia, IV, 409, 4.
 Gades, ab Archaleo, Phœnicis f., condita; nominis etymologia, IV, 363, 2 *a.*; ejus situs astronomicus, III, 287, 81. Ibi Herculis templum in eoque fons memorabilis, III, 291, 95. 100, 5. et arbor, III, 293. Gades venit Eudoxus Cyzicenus, II, 280.
 Gaditanorum mercatorum naves, III, 280.
 Gadus, Jacobi f., III, 215, 9.
 Gæson, palus inter Prienen et Miletum, III, 3, 4.
 Gætuli euphorbiam herbam legunt, III, 473, 27.
 Gagæ, Lyciæ opp., III, 234, 65.
 Gainas Eutropii eun. potestatem evertit, IV, 47, 75. Gainæ rebellio, IV, 49, 79; 610, 190; quam restinguit Fravitha, qui ad Chersonesum prælio commisso Gainam vincit, IV, 49, 92.
 Galactophagorum mores, III, 460, 123.
 Galadene a Davide subacta, III, 225, 18.
 Galaditis Judæorum regio, III, 229, 24.
 Galæstes, Amynandri regis f., Ptolemæi Philometoris familiaris, in pugna contra Alexandrum Balam commissa Alexandrinorum dux, proditoris insimulatus a Ptolemæo Physcone pessimeque habitus, in Græciam aufugit, ac collecto exercitu, regnum Ægypti vindicaturus est filio Ptolemæi Philometoris, quem sibi a patre traditum dictitabat, II, *præf.* xviii, 22.
 Galatæ. V. Galli.
 Galatæe fanum in Ætna a Polyphemo exstructum, II, 479, 43.
 Galatea, Dionysii junioris amasia, a Philoxeno poeta vi-tiata, II, 298, 13.

- Galatiæ in Asia origo, III, 536, 19.
 Galba imperator, IV, 576, 93.
 Galene, Hesychiæ filia, III, 155, 33.
 Galepsus Thracica, Thasiorum colonia, III, 32, 19. II, 197.
 Galerius Cæsar, victis Persis, cum Apharba Narsæi legato de pace agit (297), IV, 188, 13. Ipse legatum de pacis conditionibus ad Narsæum mittit Sicorium Probum (297), IV, 189, 14. Cf. de Galerio, IV, 602, 168 sq.
 Galilæa, III, 229, 24.
 Galla, Theodosii I uxor, moritur, IV, 42, 61.
 Gallæ, opp. Æthiopiæ, III, 477, 42.
 Galli et gallinæ ad Herculis et Hebes templum, III, 151, 11.
 Galli. Eorum origines; Bardi, Euhages, Druidæ, III, 323, 7. mores, III, 259, 23. 24, 25. 261, 26; eorum bardi, *ibid.*
 Galli sub Atepomaro rege Romam obsidentes Retanæ ancillæ strategemate repulsi, IV, 320, 1. In Italiam irrum-punt (a. 225 a. C.), III, 90, 17. Ptolemæum Ceraunum clade afficiunt, III, 696, 5. 699, 5; captumque discer-punt, III, 534, 14. Galli sub Brenno a Sosthene profligati, III, 699, 6; ad Lysimachiam ab Antigono Gonata victi, III, 44, 36. Byzantinos vexant; ab iis sæpius im-pediuntur, ne in Asiam trajicerent; tandem transitum iis Byzantini et Nicomedes permittunt; quibusnam con-ditionibus. Principes eorum erant septemdecim; inter eos eminebant Leonnorijs et Lutarius; Nicomedæ contra Bithynos (quos Zipætes frater sibi subjunxerat) auxi-liantur; deinde Asiam vastant; Galatiam regionem con-stituunt, ibique Trogmi Ancyram, Tolistobogii Tabiam, Tectosages Pessinuntem condunt, III, 535 sq., 19. Gal-lorum dux Pessinus, a quo urbs hujus nominis; et alter, de cujus nomine Tauiam urbem appellarunt, IV, 312, 13. Recens in Asiam transvecti Mithridati et Ariobarzani auxilantes Ptolemæi II copias ad mare usque perse-quuntur, ibique navium Ægyptiarum ancoris potiuntur; hinc Ancyra urbs nomen accepit, IV, 312, 13. In Asiam transgressi Ilium occupant, mox relinquunt, III, 70, 10. Eos vincit Antiochus Soter, III, 71. Galli in Antiochi Hieracis exercitu, III, 710, 8. Galli Tolistobogii, Zeilæ contra Bithynos auxilantur, III, 537, 22. Heracliensium ditionem invadunt vastantque, III, 537, 22. Mithridatem Ponti regem bello premunt, ejusque sociorum, Hera-cleotarum, regionem vastant; pecunia ab Heracleotis accepta placati retrocedunt, III, 538, 24. Heraclea potiri tentant; ingentique clade affecti repelluntur, III, 540, 28. Mithridatem profugum insectantes parum aberat quin vivum cepissent, III, 549, 44. Galli a Constantino M. in potestatem rediguntur, IV, 2. Gallia usque ad Alpes po-ritur Constantinus, qui in Britannia contra Honorium imperator renuntiatus erat, IV, 59, 12.
 Gallieni imp. uxor odit Ingenuum. Belli contra Ingenuum sævitia (261), IV, 194, 5. Gallieni ad Postumum, qui in Gallia purpuram sumserat (260-267) legationes, IV, 194, 6. Ejus dux Theodotus, IV, 193, 4. Cf. de Gallieno imp. IV, 598, 152.
 Gallus, Phrygiæ fl., olim Tyras, III, 233, 47. 202, 5.
 Gallus exconsul una cum Volusiano post necem Decii im-perator ab exercitu creatur, III, 674, 16. IV, 598, 150 sq.
 Gallus, a quo Galli dicuntur castrati, III, 233, 47.
 Gambreves, opp. Æthiopiæ, III, 478, 42.
 Gaminus (L.), e Velia longævus, III, 608, 29.
 Gangaridæ ad Gangem elephantis abundant; hanc gentem intactam reliquit Alexander M., II, 403, § 12.
 Ganges; fluvii in eum influentes, II, 413, 18.
 Gangra urbs unde nomen habeat, III, 232, 43.
 Gangetor, Phlegi f., II, 144, 115.
 Ganymedes, Trojs f., a Minoe captus, III, 370 *not.* 403; de rupe se præcipitem dedit, IV, 400, 3 a; quo anno sit raptus, III, 503, 3. Ganymedes a Tantalo raptus, in venatione occisus, in Olympo Mysiæ ad Jovis tem-plum sepultus, III, 154, 30. Ganymedes Catamitus, IV, 513.
 Garætijs, Libyæ castellum, III, 70, 11.
 Garamantes, Libyæ populus, IV, 295, 4.
 Garamas vel Amphithemis Acacallidis f., a quo Garamantes in Libya dicti, IV, 295, 4.
 Gargarenses in Asia m., III, 204, 4.
 Gargarus, Jovis f., III, 14, 10.
 Gargarus, Lelegum urbs in Ida monte, III, 14, 10.
 Garge, Libyæ opp., III, 238, 121.
 Gargettus pagus, III, 138, 78.
 Garmathone, Ægypti regina, mater Chrysochoæ, III, 502, 2.
 Garode, ins. et opp. Æthiopiæ, IV, 351, 3.
 Garrhæas, Indiæ fluvius, II, 413, 18.
 Γαστέρες, rapæ, ap. Laced., IV, 307, 3.
 Gauratæ, ins. sinus Persici, III, 476, 39.
 Gaza, Timonis filia, e Tio Bithyniæ longæva, III, 609, 1.
 Gaza, opp. Africæ ad oram maris Erythræi, II, 477, 42.
 Gaza, urbs Phœniciæ, III, 237, 100. IV, 470, 6. 548, 15. Ad eam Demetrius Poliorcetes vincitur, II, 393, 14. Urbs ab Antiocho M. obsessa, III, 180.
 Gazaca, urbs Mediæ, III, 660, 10. 587, 3.
 Ge, Γῆ, in Phœnicum mythologia, III, 567, 13.
 Gea, Arabiæ opp., IV, 409, 4.
 Gebadei Arabes, III, 477, 41.
 Gedeon, judex Judæorum, IV, 548, 15, § 5.
 Cedrosia vel Cedrosia, III, 237, 97. Ejus præfectus Sibyr-tius, III, 668, 1.
 Γηγενεῖς, Pelasgi Thessalici in Cyzicena regione, latrones, a Nemæo leone oriundi, II, 18 a. Cum iis Hercules pu-gnat, II, 38, 45.
 Gela urbs et Gelas fluv. Siciliæ, IV, 341, 5; II, 480, 46. Urbs ab Antiphemo Rhodio et Entimo Cretense condita, IV, 342, 5; III, 29, 1; IV, 319. 342, 5. Unde nomen ha-beat, II, 463, 6; IV, 635 a. Oligarchia ibi mutata est in Cleandri tyrannidem, II, 170, 217; Gelorum coloni Agri-gentini, IV, 342, 5. Geloi: Archestratus, Pausanias, Eu-clides, *q. v.*
 Gelæ, gens Scythica, III, 315, 3.
 Gelamius, Amasiæ f., pater Harmæ, rex Armeniæ, IV, 285, 12.
 Γέλαις, i. e. *rex* lingua Carica. Hinc Suagela urbs, i. e. *se-pulcrum regis*, IV, 474.
 Geli (Gelæi, Gelyes), gens Mediæ, III, 659, 1.
 Gelimerus Vandalus a Justiniano captus, IV, 203, 4.
 Gelon, Ætnæ et Himari f., Gelæ urbi nomen dedit, II, 463, 6.
 Gelonis tyrannis, II, 171, 221. Gelon, prope Hipponium locum extruxit, qui vocatur Amaltheæ cornu, II, 479, 42. Gelonis statua; eam solam non vendunt Syracu-sani, reliquas dividentes ob pecuniæ penuriam, II, 82, 2. Gelo tripodem aureum et Victoriæ Delphos misit dona-ria, II, 297, 12. Ad eum venit magus se Libyam circum-navigasse dicens, III, 279, 200 b. Gelonis mors, II, 170, 216.
 Γένη, γεννῆται, Atheniensium, II, 106, 3.
 Γενεά, Æonis filia, III, 565, 5.
 Genethlius Petreus, sophista, III, 663. Genethlius Palæ-stinus, declamator, memoriæ vi insignis, IV, 160, 13.
 Γένος, Æonis f., III, 565, 5; ejus liberi Φῶς, Πῦρ, Φλόξ, III, 566, 7.
 Genserichus Romam vastat; Valentiniani uxorem Eudo-ciam ejusque filias Eudoxiam et Placidiam captivas abducit; Marciani et Aviti legatos re infecta dimittit; Italiam et Siciliam vastare pergit, IV, 101, 24. 614, 200 sq.

- Legatos ad Majorianum imp. mittit, amice transacturus; illo non obtemperante, sed bellum in Africam transfere-
rente, Maurusiam terram vastat (460), IV, 103, 27. Van-
dalos et Maurusios ad vastandam Italiam et Siciliam
transjicit; Recimeri et Leontis ad eum legationes; Eu-
dociam filio suo Honoricho despondet, Eudoxiam et
Placidiam e captivitate dimittit; Olybrium ad imperium
Occid. evehere studet, IV, 103, 29. Leo per Phylarchum
legatum ab eo petit ut pacem cum Romanis colat; ille tum
dum se obtemperaturum dicit, quando Valentiniani et
Aetii bona sibi traderentur (463), IV, 104, 30, 616, 204.
Ad eum denuo legatum misit Leo Tatianum pro Italis
verba facturum (464), IV, 105, 31. Iterum ad eum
venit Leontis legatus Phylarchus (467), bellum minitans,
nisi ab ausis desisteret; non cedit Vandalus bellumque
ipse parat, IV, 109, 40. A Basilisco Leonis duce sæpius
cladem patitur; tandem donis eum inducit ut vinci se
patiat, IV, 110, 42. Severus a Zenone legatus eum con-
venit; G. pacem propositam admittit; legatum, virum
integerrimum, admiratur et honorat (475?), IV, 114, 3.
Genserichi post mortem, sub Honorio ejus filio, fractæ
et dissolutæ vires Vandalorum, IV, 120, 13.
- Gensora, opp. Æthiopiæ, III, 478, 42. 351, 2.
- Gento Gothus, dux Rom. sub Zenone, IV, 130.
- Γεωμόροι Atheniensium, II, 106, 3.
- Georgius, Zemarchi in legatione ad Turcos comes (568),
IV, 229, 21.
- Gepidæ sub Cunimundo duce in bello contra Longobardos
a Justino auxilia accipiunt; contra eos Avars excitat
Alboinus Longobardorum dux (c. 568), IV, 230, 24.
Gepidæ iterum auxilium a Justino petentes non obtinent,
IV, 231, 25. Omnes in Avarum dominium veniunt,
IV, 234.
- Ger, Libyæ fluv., III, 473, 26.
- Geræstus, Mygdonis f., Parthenopolim in Macedonia con-
dit, IV, 510, 12.
- Gerania, Megaridis mons, IV, 390, 11.
- Γέρανος, Deliorum saltatio, II, 250, 49.
- Gerasa, Cœlesyriæ urbs, patria Cerycis sophistæ et Ari-
stonis et Platonis rhetorum, III, 575, 17.
- Gerastratus, Tyriorum judex, IV, 447, 2.
- Gergina, ad Idam urbs, postea Gergitha. Ejus origo, II,
311, 25.
- Gergini, κολλάων in Cypro genus; eorum origo Trojana;
quidam ex iis in Æolidem reversus cum Mysis Gergina
(postea Gergitha) urbem condit ad Idam montem, II,
311, 25.
- Gergitha. V. Gergina.
- Gergithes, Milesiorum plebecula, II, 199 b. V. Milesii.
- Gergithia Sibylla in nummis Gergithiorum una cum Sphinge,
III, 604, 2.
- Gergithius, Alexandri M. assentator. Hujus nomen ut titu-
lum libro de assentatione præfixit Clearchus, II, 310, 25.
- Germani a Constantino M. in potestatem rediguntur, IV, 2.
Germanorum victus, II, 264, 32.
- Germaniæ adamantes, III, 205, 11.
- Germanicea, oppidum Euphratesiæ, III, 659, 4.
- Germanus, pater Justini sub Justiniano mil. ducis, IV,
203, 4.
- Gerontius, dux exercitus sub Honorio; Maximum domesti-
cum imperatorem renuntiat; se ipse interficit, IV,
60, 16.
- Gerunium, urbs Italiæ, III, 662, 26.
- Geryonis boves ab Hercule abactæ, II, 10, 8; 370, 2.
- Geta, Antonini Caracallæ frater. Ejus historia, IV, 131, 589.
- Getæ Lysimachum ejusque socium Clearchum capiunt,
mox dimittunt, III, 531, 5. Getæ πιλοφόροι, IV, 374, 3.
- Apud Getas Saturnus audit Zamolxis, III, 153, 23. Gete-
nos appellat Arrianus, III, 596, 55.
- Gidica, Comminii uxor, IV, 400, 1.
- Gigantes Rhyndaci fl. ostium obstruere student, IV, 288, 1.
Gigantes in Syria, IV, 469.
- Gigantomachia, poema parodicum Hegemonis, III, 128, 45.
- Gigis, Parysatidis ancilla, II, 94, 26.
- Gilda, Libyæ opp., III, 238, 123.
- Gindara, vicus prope Antiochiam, III, 661, 16.
- Gingres vocatur Adonis apud Phœnices, II, 21, 2.
- Glauce, Creontis Corinthii f., IV, 302, 2.
- Glaucippus, Alphinoi pater, III, 50, 65.
- Glaucippus, Hyperidis f., II, 493, 14. A patre domo ejici-
tur, II, 492, 12.
- Glaucippus historicus, IV, 409.
- Glaucius Verus (L.), Lucii f., Placentinus longævus, III,
608, 29.
- Glaucio, unus eorum qui in Piræeo tyranni erant, IV, 488, 1.
- Glaucus Potniensis, Sisyphi et Meropes f., ab equabus suis
carnivoris devoratur in Peliae ludis funebribus, III,
301, 1. Pater Bellerophontis, III, 303, 11. Argûs navis
architectus, IV, 483, 9.
- Glaucus Pontius, Anthedonis et Alcyones f., urinator, Sy-
men insulam de uxoris nomine appellat, III, 151, 12.
- Glaucus, antea Melicertes, III, 633, 4. Glaucus quando
Isthmia propter Melicertem instituerit, III, 503, 3. Cum
Nereidibus in Delo ins. vaticinatur, II, 154, 165.
- Glaucus, Minois f., ab Æsculapio in vitam revocatur, II,
22, 2.
- Glaucus, Polybi f., Mercurii nepos, III, 202, 6.
- Glaucus, Bellerophontis nepos; ejus clypeus aureus, II,
371, 3. Glauci demus in Lycia, III, 235, 83.
- Glaucus Chius. Γλαύκου τέχνη quid? II, 288, 77.
- Glaucus Carystius, III, 72, 3.
- Glaucus historicus, IV, 409.
- Gletes, Iberiæ gens, II, 34, 20.
- Glycea, vicus Troadis, III, 108.
- Glyceræ meretricis dicta, II, 314, 36; III, 164, 19.
- Glycerius post mortem Olybrii imperator Rom. occ. a Gon-
dubale renuntiatur; octo mensibus post a Nepote regno
ejectus presbyter ordinatur, IV, 618, 209.
- Gnathæna, meretrix Athen., IV, 410, 1. Ejus dicteria, III,
310, 9.
- Gnathænium, neptis Gnathænæ, meretrix, IV, 410, 1.
- Gnomon, Anaximandri inventum, III, 581, 27.
- Gnosippus Laced., vir luxuriosus, III, 193, 7.
- Goar Alanus Jovinum Monguntiaci imperatorum renuntiat,
IV, 61, 17.
- Gobazes, Lazorum rex, controversias cum Romanis habet;
Parthorum regis auxilium petit, frustra (456), IV, 102, 25.
Regno se abdicat, idque filio tradit; Constantinopolim se
conferre jubetur, IV, 102, 26. Cum Dionysio Constanti-
nopolim venit (466), IV, 107, 34.
- Godoniel, judex Jud., IV, 548, 15.
- Goliath a Davide victus, IV, 549, 17.
- Golussa, IV, 560, 64.
- Gomorrha et Sodom, IV, 546, 11.
- Gondubales, Rezimeri nepos et successor, post mortem
Olybrii Glycerium Rom. imperatorem renuntiat, IV,
618, 209.
- Gondubandus, Rezimeri frater, Anthemium imp. interficit,
IV, 617, 209.
- Gonni, Thessaliæ urbs; ibi educatur Demetrius Gonatas,
III, 700, 8.
- Gophoa, Æthiopiæ opp., IV, 351, 1.
- Gora, Æthiopiæ opp. III, 478, 42.
- Gordiani I ad regnum evectio, III, 673, 10. Cf. IV, 597, 147.

- Gordianus II, prioris filius, pater Gordiani tertii, III, 673, 11.
 Gordianus III, Gordiani II f., III, 673, 11.
 Gordias, Psammetichi tyranni pater, II, 140, 102 a.
 Gorga, locus in Persiæ finibus, ubi Constantius legatus Perozem regem convenit, IV, 106, 33.
 Gorgen, Iberorum dux (571), IV, 271.
 Gorgias Leontinus Amelesagoræ scripta expilavit, II, 22 b.
 Ob victus sobrietatem longævus, II, 308, 15. Artem rhetoricam scripsit; Empedoclis magister, III, 162, 12.
 Num historica scripserit, II, 59 a. Ejus dicta, III, 48, 53. II, 624 not.
 Gorgias de meretricibus Athen. scripsit, IV, 410.
 Gorgo Medusa; nominis significatio, fabulæque interpretatio, II, 87 a. IV, 539, 8. Gorgonis caput a Perseo abscissum, III, 239, 135; IV, 544, 18. Ejus e sanguine τὰ δάκρυα orta, IV, 313. Gorgonum habitus, II, 381, 23.
 Gorgon scriptor, IV, 410.
 Gorgophonus, Epidauriorum rex; regno pulsus Mycenæ condit, IV, 361, 1.
 Gorgopis, Phrixi noverca, II, 62, 12.
 Gorgus, Cypseli frater (*filius*), Ambraciam deducit coloniam, IV, 344.
 Gorgus, Periantri f., ex curru decidens perit, III, 393, 60. Pater Psammetichi sive Cypseli, III, 394, 60.
 Gorgyra, Sami urbis locus, in quo Bacchus Gorgyreus colitur, II, 481, 50.
 Gorpyæus, Cypriorum mensis, IV, 371, 2.
 Gorsiaes, Leophanti pater, II, 336, 4.
 Gosormies, rex Ægypti octavus ap. Eratosth., II, 545.
 Gothi Nicopolim et Philippopolim capiunt, Deciumque imp. duobus præliis vincunt, III, 674, 15. Marcianopolim obsident absque successu, III, 675, 18; item Philippopolim, 678, 20, et Siden in Cilicia, III, 681, 22. Anchialum vastant; Nicopolim oppugnant, III, 681, 22. Gothos Juthungos acie vincit Aurelianus (270); legati eorum de pace missi quum insolenter se gererent, re infecta ab imperatore dimittuntur, III, 682, 24. Denuo in Italiam irrumpunt, III, 686, 24. Gothici belli sub Valente initia (366), IV, 28, 37. 35, 47. Gothi Hunnorum impetu pulsus in Romanorum ditionem, trajecto Istro, confugiunt (376), IV, 30, 41. 42. In fines Romanos admissi jussu Valentis, ruptis fœderibus Thraciam late vastant, IV, 31, 42. 43. Usque ad Constantinopolim excurrunt, IV, 33, 42. Contra eos arma movet Valens, Sebastiano summo duce creato (378), IV, 35, 47. Nicopolim in Thracia deditione capiunt, IV, 36, 50. Gothorum manum Theodosius (an. 379) strategemate usus in Thracia oppressit, IV, 36, 51. Gothi in Romanorum imp. trajicientes, imperante Theodosio, Christianam fidem simulabant, ut fallerent imperatores Christianos, IV, 38, 55. Eorum principes, quos honoribus Theodosius affecerat, contra imp. conjurationem ineunt, auctore et duce Eriulpho; sed horum conatus reprimunt Fravitha Gothus, IV, 40, 60. Sub Alaricho per Thermopylas in Græciam irrumpunt, Athenas obsident, IV, 43, 65; capiuntque, IV, 196, 9. 680, 21. Sub Alaricho Romam capiunt, IV, 58. Gothos, qui sub Rhodogaiso militabant, Stilicho sibi conciliat, IV, 59, 9. Post Aduulphi necem, studio et vi, non successionis lege, dux Gothorum (*Visigothorum*) creatur Sari frater Singerichus; huic post septem dierum imperium interfecto succedit Valia, IV, 63, 26. Gothorum et Sarmatarum in Thraciam incursiones, IV, 63, 27. Gothi cur Truli a Vandalis vocentur, IV, 64, 29. Rex Valia moritur (418); succedit Theuderichus, IV, 65, 34. Gothos in Gallia sibi adjungit Majorianus imp. (460), IV, 103, 27. Eorum cum Ægidio in Gallia militum magistro dissidium, (463), IV, 104, 30. Cum Sciris bellum gerunt; auxilium a Leone imp. petunt (466), quod recusatur eis, IV, 107, 35. Gothi a ducibus Leontis in deditionem accepti perfide trucidantur (c. 467), IV, 108, 39. Gothus Vittiges a Justiniano captus, IV, 203, 4. Cf. Theuderichus.
 Gracchus (C.) cum conjuratis Capitolium occupare et optimates trucidare tentat, II, præf. xxi, 27.
 Graculi quomodo capiantur, II, 316, 44.
 Græa, locus prope Oropum, II, 145, 117.
 Græcia. De Helladis septentrionem versus finibus disputatio, II, 263, 61. Græcorum vetustissimorum vita beata, et quæ paullatim ejus factæ sint mutationes, II, 233, 1-6. Græci cur crement cadavera, II, 350, 8. Iis Trojam Æneas prodit, II, 343, 4. Græci coloni in Lusitania, III, 301, 5. Græcia a Slavinis vastatur (577), IV, 252, 48. Græci veteris mythologiæ corruptores, III, 569, 28.
 Græcus, Thessali f.; ab eo Græci et Granicus nomen habent, III, 70, 6.
 Γραμματεὺς in rep. Athen., II, 113, 24. 26.
 Granicus Pelasgus Adramyttium in Mysia condit; pater Thebes, quam duxit Hercules, II, 238, 11.
 Granicus fluv. a Græco dictus, III, 70, 6.
 Granis, fl. sinus Persici, III, 476, 39.
 Gratia in arce Athen., Socratis opus, II, 487, 78. Gratiarum et Bacchi ara Olympica, II, 36, 29.
 Gratianus a Britannis imperator renuntiatur, et quattuor mensibus post interficitur, IV, 59, 12; IV, 607, 84.
 Graucome, opp. Æthiopiæ, III, 477, 42.
 Gregorius, Antiochiæ episcopus sub Justino et Mauricio, cum Persis de restituenda concordia agit; ejus consiliarius Joannes Epiphaniensis, IV, 272, 1.
 Griphorum ratio et usus varius, II, 317, 45. Griphi definitio, II, 321, 63. Griphis ludere docti viri insigniores, II, 322, 67. Griphorum exempla, II, 322, 65 sqq. IV, 509, 3.
 Grus biceps, III, 512, 11.
 Gryllus Dioscuros lustravit, III, 33, 34.
 Grylli encomia multi scripserunt, III, 46, 45.
 Grymæa, meretrix Athen., IV, 410, 1.
 Grynenses, II, 617, 1.
 Gryphi aurum custodientes, IV, 430, 3.
 Guntarius, Burgundionum præfectus, Jovinum apud Moguntiacum imperatorem renuntiat (412), IV, 61, 17.
 Gyges, pater Ardyis et Dascyli ejus, quem Adyattes interfecit, III, 382, 383.
 Gyges, Dascyli et Syrae mulieris f., III, 383; in exilio natus, adolescens a patre Sardes mittitur; ab Ardye, patris fratre, adoptatur; forma et virtute insignis a rege accensetur corporis custodibus, III, 383; mox suspectus regi magnis certaminum periculis objicitur; quibus feliciter superatis tanto carior regi fit; frustra eum calumniis onerare studet Lixus Tylonius. A Sadyatte ad Arnossum mittitur, cujus filiam Tundo regi desponsam Sardes adducat; ei in itinere vim inferre tentat; quo conamine ad regem delato, ut supplicium evitet, ipse Sadyattem interfecit, regnoque potitur; Tudonem uxorem ducit. Quomodo in Lixum sævire volens, tandem ei condonaverit, III, 384, sqq. Primus tyrannus vocatur; quando vixerit, III, 72, 1. Primus feminas castravit, IV, 171, 47. Ob contumelias Magni Smyrnæo illatas Magnesiam capit; hinc Sardes reversus ludos edit, III, 396, 62. Amasiæ suæ (*Menaliæ*?) tumulum altissimum extruxit, II, 314, 34. Primus aureis donariis Delphicum templum ornavit, II, 297, 12. In Ægypto picturam invenit, II, 182, 257. Ejus gener Melas, III, 396, 63.
 Γυμνοπαῖδιαι, festum Lacedæm., II, 626, 5.
 Gymnopædica saltatio, II, 284, 47.
 Gymnosophistæ, magorum posterii, II, 313, 28. Ab his Judæi oriundi, II, 323, 69. Eos audivit Pyrrho, III, 243, 146.

Gynæcopolis Ægypti, unde nomen nacta sit, II, 99, 6.
 Gypsis, Nanni regis filia, II, 177, 239.
 Gyrton, Thessaliæ vel Perrhæbiæ urbs, II, 464, 5; 455, 11.
 Gyrtionenses: Nicrocrates et Androsthene, q. v.
 Gyrtone, Phlegyæ f., a qua Gyrton urbs, II, 464, 5.
 Gystate, Æthiopiæ opp., IV, 351, 1.
 Gylthymia, Xanthi Milesii uxor, a Gallis capta; ejus mors, III, 307.

H

Habro, uxor Candaulis, IV, 277, 1.
 Hadrianus sub Lucullo dux in bello Mithridatico, III, 606, 12.
 Hadrianus Cæsar de vita sua scriptum sub Phlegontis nomine publicavit, III, 585. Archon Athen. erat (an. 112), III, 623, 54. Ejus contra Judæos bellum, IV, 328. Nigrini in eum conjuratio, III, 585, 1. Ejus deliciae Antinous, III, 585. Cf. de Hadriano IV, 581, 113 sq.
 Hæmon, Iphiti Elei p., III, 603, 1.
 Hæmus vel Hæmum (neutro genere,) mons, IV, 122; II, 5, 2.
 Hæmus, Rhodopes frater, ob insolentiam suam in montem conversus, III, 502, 1.
 Hæmus, Scytharum rex, Eridii pater, III, 596, 54.
 Hæmus, Thraciæ tyrannus, Byzantium aggressus a Byzante prosternitur, IV, 149, 17.
 Hæresippi Spartani indoles, III, 194, 8.
 Hagises, Babyloniorum præfectus et tyrannus post 30 dies a Marudacho Baldane occiditur, II, 504, 12.
 Hagium, Scythiæ locus, ubi Æsculapius colitur, III, 232, 38.
 Halcyone, Dioclis Corinthii mater, filii amore ardet, II, 143, 112.
 Halcyonii dies quot? IV, 378, 3.
 Halia, soror Telchinum, Neptuno sex liberos parit, inter eosque Rhodum, III, 175. Halia post mortem Leucothea, III, 175.
 Haliacmon, priscum nomen Inachi fluvii, IV, 291, 4.
 Haliacmon Tirynthius insaniens in fluvium se conjicit, qui de eo nomen nactus est, IV, 291, 4.
 Ἀλιαῖα, ἄλιακὸν ἔτος, ap. Rhodios, II, 256, § 5.
 Haliartus vel Hariartus, Boeotiæ urbs, IV, 339, 5; ἀναίσθησις sedes, II, 260, 25.
 Halicarnassus urbs, olim Isthmus et Zephyrium sive Zephyria, III, 574, 16. Halicarnassensis poetæ sunt Cypria carmina, II, 444, 3. Halicarnassenses: Euterpe, Andron, Panyasis, Polyarchus, Demodamas, Antheus, quos vide.
 Halimusius, Thucydides hist., III, 116, 4.
 Halizonum sedes, II, 342, 3; apud Homerum sunt Bithyni; unde dicti sint; dux eorum Hodius sive Rhodetes, III, 495, 45.
 Haloëus, Thessalus, Iphimedæ pater, IV, 304, 2.
 Halonnesi inss. sinus Arabici, III, 477, 41.
 Halycus, Siciliae urbs, II, 480, 46.
 Halys a Sinope fallitur, II, 161, 186.
 Halys fluv., IV, 309.
 Hamamelides vel homomelides, piri genus, IV, 287, 3.
 Hamilcaris Syracusas obsidentis somnium (309), IV, 290, 9.
 Hammodara, opp. Æthiopiæ, III, 477, 42.
 Hannibal Saguntum capit, III, 91, 18. L. Cincium Alimentum capit; quantis cum copiis in Italiam transgressus sit, III, 96, 8. Ad lacum Trasimenum Romanos clade afficit, III, 92, 19. Post victoriam Cannensem captos Romanos juratos ad senatum R. misit, III, 98, 4. Somnio monetur ut ab ira Junonis Laciniæ sibi caveat, III,

100, 1. Minoribus præliis aliquoties a Marcello victus, III, 471, 17. Ephesi cum Corn. Scipione Africano colloquium habet, III, 98, 6. In Bithynia ad Libyssum locum moritur, III, 600, 75 a.
 Hanno primo bello Punico in Siciliam magnis cum copiis trajicit; ejus res gestæ, III, 18, 3 et 4.
 Harma, Gelamii f., Arami p., rex Armeniæ, IV, 285, 12.
 Harma, Boeotiæ locus, unde dictus, III, 337, 8. IV, 471.
 Harmatius nomus, Olympi aut Mysorum inventum, II, 23, 3.
 Harmatius. V. Harmatus.
 Harmatus vel Harmatius, Plinthæ f., in Libya contra An-
 sorianos prospere pugnat; morbo moritur; viduam ejus duxit Constantius, scriba Attilæ, IV, 98, 14.
 Harmatus vel Harmatius, cognatus Basilisci; ejus cum Zenonide, uxore Basilisci, amores; ad summos honores provecti vanitas et crudelitas; ab Onoulpho occiditur, IV, 117, 8. Verinam servat; cum Basilisci uxore Zenonide adulterans ad summos provehitur honores; bellum contra Zenonem ei committitur, ad quem deinde defecit. Zenone in regnum reduce, Harmati filius Basiliscus Cæsar creatur; ipse postea in frusta discerptus est, IV, 136 b.
 Harmodius et Aristogiton, III, 48, 54. II, 200 a. Harmodius cur contra tyrannos conspiraverit, II, 111, 17. Τοῖς περὶ Ἀρμόδιον ἐναγίζει ὁ πολέμαρχος, II, 114, 28.
 Harmodius Lepreates, historicus, IV, 411.
 Harmonia, Jovis et Electræ f., cum Jasione et Dardano in Samothraciam venit, ubi uxorem duxit Cadmus, III, 154, 28. 598, 64. IV, 378, 1. De matris nomine Thebarum portas Electridas nominavit, II, 494, 18. Ejus monile Eriphylæ datum, III, 305, 23. — Harmonia, Dracontis Thebani f., II, 387, 4.
 Harmonia Thessalica, IV, 349, 4.
 Harmoniæ Lydiæ, Ioniciæ, Doriciæ indoles, II, 287, 71.
 Harpagias, portus Mysiæ, IV, 400, 3 a.
 Harpali in Pythionice scortum prodigalitas, III, 259, 22.
 Harpalyce cantilena, II, 287, 72.
 Harpalyce, Clymeni et Epicastæ r., a patre stuprata, Alastori despondetur; mox vi ad patrem reducta, filii carnes ei apponit, et a diis in avem mutatur, IV, 390, 12.
 Harpasus, Cariæ fluvius, IV, 312, 10.
 Harpocratio (C. Ælius), scriptor, IV, 412.
 Harpyiæ a Sole Phineo immissæ, a Boreadibus abiguntur, III, 302, 3.
 Haterius (Q.) Antoninus, consul (56 p. C.), III, 619, 36.
 Hebdomecontacometae in Æthiopia, III, 477, 42.
 Hebes et Herculis templum, III, 151, 11.
 Hebræi unde dicti, II, 644, 49.
 Hebrus, Thraciæ fluv., IV, 367, e Rhodope defluens, ad Ænum se eructans, III, 79, 5.
 Hecæ locus, in quo degens Persei filia Hecate nominata est, II, 8, 4.
 Hecataëum Milesium exscripsit Damastes, II, 64.
 Hecataeus Abderita vel Tejus, historicus, II, 384 a.
 Hecate Britomartin parit, III, 8, 23; et Scyllam, II, 10, 8, et Crataein, IV, 495, 18. Ejus fanum in Paphlagonia a Medea consecratum, III, 15, 14. Fanum Byzantii, IV, 149, 15; statua lampadifera Byzantii, IV, 151, 27.
 Hecate, Persei f., Æetæ uxor, Medæ et Circes mater, venefica, II, 8, 4. Sec. nonnullos ab Hecis loco nomen habet, II, 8, 4.
 Hecates insula sive Psammetiche sive Psammite ad Delum sita, unde nomen habeat; ibi Iridi sacra faciunt Delii, IV, 591, 2, 3.
 Hecatombæonis die octavo sacra Theseo faciunt, II, 354, 3.
 Hecatombus Milesius, Ol. 187 Olympionica, III, 606, 12.
 Ἐκατομόφονα Marti in Lemno insula offerebantur, IV, 397, 501, 9.

- Hector ex Andromache pater Scamandrii, III, 373, 29. Ejus filii nothi, Ophryneus et Scamandrius, IV, 301, 1. Cf. IV, 628. Ejus ossa ex Ophrynio in Bœotiam translata; magnoque Hector apud Thebanos in honore est, III, 310, 6. Hectoris figuram referebat Lacedæmonius quidam, IV, 460, 17.
- Hector, Chiorum rex, Abantes et Cares pellit; ab Ionum conventu tripode honoratur, II, 50, 13.
- Hecuba, Dymantis et Eunoës, aut Cissei et Telecleæ f., IV, 345, 2. Cf. IV, 648 *a*. Ejus sepulcrum, Κυνὸς σῆμα, III, 305, 25.
- Hedera Bacchica, *Chenosiris* ægyptiace, III, 324, 3.
- Ἡδύπνου, agnus recens natus, III, 147, 97.
- Hegemon Alexandrensis ex Troade, poeta, IV, 412. III, 128, 45.
- Hegesander Salaminus, scriptor, IV, 422.
- Hegesander Delphus, scriptor, IV, 412.
- Hegesianax Alexandrinus, III, 68.
- Hegesidamus, Hippiae sophistæ magister, II, 59 *b*, *ibiq. not.*
- Hegesidemus Cythnius, IV, 422.
- Hegesini Atthis, IV, 352, 1.
- Hegesippus Mecybernæus, hist., IV, 422.
- Hegesistratus Ephesius Elæuntem condit, IV, 488, 3.
- Hegestratus, archon, sub quo Solon vita excessit, II, 294, 5.
- Hegetoria nympha, Ochimi uxor, III, 176, 2.
- Εἰμαρμένη, Fatum, in Phœnicum mythologia, III, 568, 19.
- Ἑλάναι, lampades, III, 4, 7.
- Helebia (Εἰλεβίη), Æbiali, Cauni regis, f., uxor Lyrcei, IV, 313.
- Helena ex ovo nata, quod e luna decidit, II, 35, 28. Helena in ὤψ, i. e. in ὑπερώψ, educata, hinc ex ovo natam fabulantur, II, 316, 41. Diis mactanda ad aras adducta quomodo servata sit, III, 311, 12; IV, 325, 25. Helena a Theseo rapta, a Dioscuris liberata, III, 118, 10; 503, 3; II, 470, 3. Theseo Iphigeniam parit; Inoni et Bacchabus in litore sacrificantem rapit Alexander, et in Ægyptum abducit, II, 470, 3. Menelao Hermionen parit, *ibid.*, et Nicostratum; Alexandro parit Aganum, III, 340, 18, et Dardanum, II, 9, 10, et Corythum, III, 69, 2. Non propitia est iis qui mari jactantur, II, 628, 16.
- Helena, uxor Alexandri Polyhistoris, III, 206.
- Helena, matris Constantini M., statua Byzantii, IV, 154, 40.
- Helenus, II, 10, 10, in Epiro ducit Campi filiam Cestriam; Chaonem fratrem inter venandum occidit, de eoque Chaoniæ nomen dat, IV, 299, 2. Buthrotum condit, IV, 508, 1.
- Heliadæ, Solis et Rhodi f.; eorum nomina et inventa, III, 176, 1 et 2.
- Heliades, dux Alexandri Balæ, quem Demetrio Nicatori prodens in Arabia occidit, II, *præf.* XVI, 20.
- Ἡλιάδα Epidamniorum, II, 150, 140.
- Helicaon Antenorida pugionem suum Delphis dedicavit, II, 297, 12.
- Helicaon, Lesbius, Lepetymni et Methymnæ f., frater Hicetaonis, IV, 314.
- Helice Mercurium enutrivit, III, 30, 9.
- Helice, Achaïæ urbs. Ex ea coloni una cum Atheniensibus sub Neleo duce in Cariam transmigrant, ubi Neptuni templum a Neleo consecratum Heliconium appellatur de eo, quod erat in Helice Achaica, IV, 368, 5. Helice terræ motu submersa per iram Neptuni, III, 578, 6; II, 200 *b*.
- Helichryse nympha, IV, 512, 2.
- Helicon et Cithæron fratres in montes conversi, IV, 428, 2.
- Helicone (in) Musis sacra primi fecerunt Otus et Ephialtes, IV, 352, 1. Musarum ibi templum; puerorum saltationes, IV, 301.
- Heliodorus, Atheniensis scriptor, IV, 425.
- Helion, officiorum magister (424) sub Theodosio II, IV, 68, 46.
- Heliopolis in Æg., II, 389, 10; III, 212, 3. Ab Arabibus condita, III, 477, 42. Ab Acti Rhodio condita, III, 176, 2. Heliopolitanum templum ad similitudinem Hierosolymitani ab Onnia exstructum, III, 491, 3. Heliopoli sacerdos fuit Pentephra, III, 216, 219, 10. Heliopolitæ, III, 221, 223.
- Helixœa, Hyperboreorum insula, II, 387, 5.
- Hellanicus Lesbii natales, III, 521, 7. Discipulus Damastes, II, 64.
- Hellanicus, Eleus, Ol. 177 Olympionica, III, 606, 12.
- Ἑλλάνιος Ζεὺς et Ἑλλανία Ἀθηνᾶ, II, 128, 79.
- Hellanocrates Larissæus in Archelaum regem cum Cratæa conspirat, II, 152, 149.
- Ἑλλανοδίκα Elenses eorumque numerus, II, 135, 92; III, 308. Disco inscribunt rationem agendorum Olympiorum, III, 603, 1.
- Hellas, urbs Thessaliæ ab Hellene condita inter Pharsaliam et Melitæam, II, 263, 61.
- Helle, Nepheles et Athamantis f.; ejus nex, III, 34, 37. Athamantis et Themistus f., prope Pactyen obiit, II, 37, 35. Hellesponto nomen dat, II, 344, 6.
- Hellen, Jovis et Dorippes f., IV, 390, 9. Deucalionis f., in Phthiotide princeps, III, 231, 31 *a*. Helladem urbem in Thessalia condit, II, 263, 61, 2. Ejus filii, II, 264, 4. Pater Æoli, III, 306, 26; IV, 390, 9. Dori, II, 349, 3. Neonis III, 153, 21.
- Hellenes, quinam dicendi sint, II, 263, 61, 2.
- Hellenes, urbs Lusitaniæ, III, 301, 5.
- Hellenicum, Memphidis locus, II, 98, 5.
- Ἑλληνοταμίαι, II, 125, 62.
- Hellespontos unde dictus, III, 34, 37; II, 344, 6; terræ motu concussus (c. 467), IV, 110, 43.
- Helori, Siculi fluvii, pisces mansueti, II, 376, 4.
- Helos, urbs tetrapoleos Doricæ, II, 239, 12.
- Helos urbem Lacedæmonii oppugnant, III, 604, 1.
- Helotes, II, 170, 219; 212, 3, 7; 151, 147; 132, 88 *a* et *b*.
- Helothes, Epicharmi Coi p., III, 170, 8.
- Helxine herba, ejusque vis, II, 291, 88.
- Ἡμεροκαλλές, flos, IV, 514.
- Hemicynes ad Pontum, II, 339, 2.
- Hemithea, Staphyli f., Rhœus soror, Lyrco parit Basilum, IV, 314.
- Hemithea (?), Jovis et Electræ f., IV, 378, 1.
- Ἑνδεκα (οἱ), Athenis, II, 209, 1, 11.
- Heneti. V. Veneti.
- Henioche, Pitthei f., Canetho Scironem parit, II, 351, 13.
- Heniochi, gens, unde dicti, III, 639, 15. Anthropophagi, hospitales tamen, II, 218, 18. 180, 251.
- Hephæstia, Lemni urbs, IV, 393, 2. Ejus tyrannus Hermon urbem Miltiadi tradit, III, 642, 30.
- Ἡφαισταῖα, festum Athen., III, 117, 6.
- Hephæstionem (ad) Aristion a Demosthene reconciliationis causa mittitur, II, 361, 2.
- Heraclea Pontica a Megarensibus et Bœotis condita, III, 201, 3. Ejus promontorium Acherusium, ubi Cerberus extractus, II, 35, 25; III, 13, 2. Ad Heracleam crescit cicuta; quam edentes Cimmerii perierunt, III, 595, 47. Heracleotarum in regione Hypius fl., III, 13, 3. Lycæus campus prope urbem, III, 551, 49. Heracleotici tractus rex Acheron; a filia ejus et nepote nomen habent loci prope Heracleam siti, Dardanis et Pœmen, II, 348, 1. Heracleotis subjecta urbs Arciroessa, IV, 354, 5. Castellum Hodiupolis, IV, 355, 9. Heracleotarum servi Mariandyni, III, 257, 16. In hac regione Tiphys cecidit, II, 41, 58

Idmonis tumulus in foro urbis, II, 50, 57. Herculis in foro statua aurea, III, 554, 52. Agamestor heros ab Heracleotis colitur, III, 201, 3. Status reipublicæ mutationes, II, 162, 188. Heracleotæ fame pressi oraculum Delphicum adeunt. Heraclides, qui Pythiam corruerat, repentina morte abripitur, III, 46, 48. De antiquiore Heracleæ histor. cf. III, p. 526 *not.* Primus urbis tyrannus Clearchus per 12 annos, III, 526, 1. Deinde Clearchi frater Satyrus, per annos septem, III, 527, 2. Post hunc Timotheus, Clearchi filius, III, 528, 3; cui succedit frater Dionysius annis triginta, III, 529, 4. Cf. III, 15, 16. Post ejus mortem res administrat pro filiis Amastris, favente etiam Antigono, et deinde Lysimacho, qui Amastrim uxorem ducit, postea tamen deserit. Tum Amastris urbs ab ea in Paphlagonia conditur, III, 530, 4. Tyrannidem adultus suscipit Clearchus, Amastridis f.; is cum Oxathre fratre matrem necandam curat; quod scelus ulciscens Lysimachus utrumque de medio tollit, liberamque Heracleotis rempublicam restituit, III, 531, 5, 6. At paullo post Lysimachus Heracleam dono dat Arsinoæ uxori, quæ urbis præfectum constituit Heraclidem Cumanum; is vir rigidus in Heracleotas sævit, 531, 7. Morte Lysimachi cives metu soluti, Heraclidem in vincula conjiciunt, missaque ad Seleucum legatione Phocritum civitatis principem et procuratorem faciunt, 532, 9. Zipoetæ, Bithyniæ reguli, incursionibus vexantur, III, 532, 10. Quum ap. Seleucum legati nihil proficerent, bellumque cives ab eo metuerent, sociorum copias colligunt missis legatis ad Mithridatem Ponticum, et Byzantios et Chalcedonios; porro exulibus (inter quos Nymphis erat) redditus copiam faciunt, III, 533, 11. Post mortem Seleuci, Heracliensium naves in prælio navali, quo Ptolemæus Ceraunus Antigonum (Gonatam) vicit, primas tulerunt, III, 534, 13. Ptolemæi, Seleuci percussoris, socios infestare statuit Antiochi Soteris dux Patroclus; sed placant eum legati Heracleotarum, fœdusque amicitiae cum eo ineunt, 534, 15. Mox autem Antiocho contra Bithynos expeditionem parante, cum Nicomede societatem ineunt, (ademptasque sibi a Bithynis) urbes Cierum et Tium et Thynidem regionem data pecunia recuperant; Amastrin vero urbem obtinere ab Eumene, Heracliensibus infestissimo, tentant frustra, III, 535, 16. Cum Zipoete, qui Thiniacam Thraciam tenebat, pugnant Marte ancipite, 535, 17. Antigono Gonatæ contra Antiochum Soterem se adiungunt, 535, 18. Byzantinis, qui a Gallis premebantur, aureos quater mille mittunt, III, 535, 19. Gallis in Asiam trajicientibus inter ceteras condiciones Nicomedes etiam hanc scripsit, ut cum Heracleotis societatem colerent, 536, 19. H. Byzantinorum et Calatianorum controversias pacifice componere tentant, frustra, III, 537, 21. Calatia Heracleotarum colonia erat, *ib.* Heracleotæ inter tutores sunt, quos Nicomedes filiis e secunda uxore natis reliquit. Hos strenue tuentur contra Zeilam. Quare Galli ditionem eorum invadunt, et ad Caletem usque fluvium vastant, III, 537, 22. Cum 40 triremibus Byzantinis H. auxiliantur contra Antiochum Theum, III, 538, 23. Mithridatem, Ponti regem, a Gallis bello pressum, frumento Amisum misso sustentant. Quare iterum a Gallis infestantur, quos tandem pecunia movent, ut a finibus retrocedant, III, 538, 24. Ptolemæus II triticum iis mittit et in arce Herculis templum exstruit e lapide Proconnesio, III, 538, 25. Romanis in Asiam transgressis, de amicitia legatos mittunt; postea societatis fœdus cum iis ineunt. Fœderis pacta tabulis æneis in Jovis templo incisa, III, 539, 26. Prusias iis ademit Cierum et Tium urbes; deinde ipsam Heracleam obsidet; sed crure fracto, obsidionem solvit, III, 540, 27.

Debilitata jam urbs a Gallis obsidetur; sed hostem ingenti Heracleotæ clade afficiunt, III, 540, 28. Romanis duabus triremibus auxiliantur, III, 540, 29. Chios captivos, quos Mithridates in Pontum duci jussit, liberant, in urbem suam recipiunt, postmodum etiam in patriam restitunt, III, 543, 33. Auxilium eorum eodem tempore expetunt Romanorum dux Murena et Mithridates. Neutri parti se adiungunt, III, 544, 36. Captis ab Archelao duobus Heracleotis nobilissimis, Sileno et Satyro, inducuntur, ut Mithridati quinque triremes suppeditent, III, 545, 38. Hinc ipsis conflatur inimicitia Romanorum; qui missis publicanis argentum exigunt; Heracleotæ secreto publicanos e medio tollunt, *ibid.* Lamachi prodicione urbs in Mithridatis potestatem venit; præsidiumque ei imponitur, cui Connacorix est præfectus, III, 548, 42. Urbs ab Aurelio Cotta obsidione cingitur, III, 548, 43. Obsessi hostem fortiter propulsant; annonam e coloniis advehunt, 550, 47. Ad Scythas Chersonesi et Theodosianos et Bosporicos dynastas de societate legatos mittunt, 551, 49; præsidiorum et Connacorigis præfecti insolentia vexantur, *ib.* Deinde Triarius cum classe accedens a mari Heracleotas arcet; Triarii navibus accedunt Rhodiorum triremes. Navali prælio conserto Heracleotæ vincuntur. Annonæ caritas; pestis, qua etiam Lamachus exstinguitur, 552, 50. De salute desperans Connacorix cum Damophilo, Lamachi successore, urbem per biennium obsessam prodit Triario; promiscue cives ingenti cæde mactantur, 553, 51. Post Triarium Cotta urbem intrat, expilat, vastat, incendit; at spolia navibus imposita procellis maximam partem demerguntur, 554, 52. Captivos Heracleotas dimittendos esse statuit senatus Rom.; ager, mare et portus Heracleotis restituitur, postquam Cottam Thrasymedes in senatu accusaverat, III, 557, 59. Idem Thrasymedes post paucos annos cum onerariis navibus in patriam rediens instaurare eam aggreditur; priscam libertatem urbis a Cæsare obtinere student Brithagoras ejusque filius Propylus, III, 557, 60. Heracleotæ: Herodorus, Nymphis, Philo, Heraclides, Promathidas, Dionysius, Niceratus, q. v.

Heraclea ad Cætam ab Hercule condita, IV, 591. Ejus incolæ Cylicranes, Athamanes, Heracleotæ, III, 133, 56. Urbs terræ motu vastata, IV, 381, 2. Seditio ibi ob Eurytionis adulterium, II, 143, 113.

Heracleam Sinticam in Macedonia oppugnat Theuderichus Valamiri f., IV, 125, 18.

Heraclea, olim Perinthia, IV, 153, 38. 122.

Heraclea apud Rhagas urbs, IV, 308, 4.

Heraclea in Sicilia, III, 19, 3.

Heracleæ in Italia tyrannus Archelaus, ab Antileonte occiditur; quo facto in libertatem civitas restituta, II, 298, 16.

Heraclea, ludi Thebani, III, 123, 26.

Heracleodorus oligarchiam apud Oritas sustulit, II, 142, 109 a.

Heracleodorus, ad quem scripsit Aristocritus, IV, 336, 4.

Heracleon Beroensis, parum abfuit, quin Antiochum Grypum regno ejiceret. Cæna militibus ab eo exhibita, III, 265, 36.

Heracleopolitæ reges Ægypti dynast. nonæ, II, 556; dynastiæ decimæ, *ibid.* Heracleopolita, Leophantes, II, 67, 3.

Heracleum Athenis, IV, 413, 3. 507.

Heraclianus novas res molitus occiditur; bona ejus Honorius Constantio dat ad tolerandos sumtus consulatus, IV, 62, 23.

Heraclidæ, Hyllo duce in Peloponnesum descendunt, III, 672, 3; II, 137, 97. Quando? III, 503, 3; 689; II, 294, 2. In Peloponnesum invadentes a Timandri filiabus, Cotto

- et Eurythemide adjuvantur, IV, 432, 2. Cum Oxylo pacta inierunt ad Sphacteria, IV, 403, 1. Philonomo proditori Amyclæum agrum concedunt, III, 375, 36.
- Heraclidæ** Corinthi a Bacchi Bacchiadæ nominati, II, 212, 5.
- Heraclidis** Lydorum regibus, quorum postremum Sadyattem Gyges Mermnades interfecit, ultio veniet generatione quinta, III, 385.
- Ἡρακλειδῶν** (Ἡρακλείων?) πενταετηρίδες Atticæ, II, 120, 47 a.
- Heraclides** Ænius Cotyn regem interficit, II, 154, 161.
- Heraclides** Cumanus ab Arsinoe, Lysimachi uxore, Heracleæ præfectus constituitur; vir rigidus, III, 531, 7. Post mortem Lysimachi ab Heracleotis in vincula conjicitur, III, 532, 9.
- Heraclides** Lembus, Oxyrynchites, Odessita, Magnesius, scriptores, III, 167.
- Heraclides**, Mylassorum rex, III, 183.
- Heraclides** Ponticus, Euthyphronis f.; ejus fraus et mors, III, 46, 48. Ejus dialogus laudatur, in quo de mago sermo, qui Libyam se circumnavigasse dicebat, III, 279. Sub Thespidis nomine tragœdias scripsit, II, 283, 39.
- Heraclides**, frater Timarchi Milesii, vir vafer et nequam, fratri operam præstat in accusando Demetrio Sotere, II, præf. xii, 13.
- Heracliti** phil. mors et placita, III, 4, 11; 42, 28; IV, 165, 32.
- Heraclitus** Lesbios, hist., IV, 426.
- Heraclitus** Sicyonius, hist., IV, 426.
- Heraclius** cynicus Procopium rebellem incitat, IV, 26, 31. Scripta oratione ab Juliano imp. refütatur, IV, 21, 18.
- Heraclius** a Leone auxilio mittitur Suannis contra Iberos et Persas (c. 466), IV, 109, 41. Zenonis dux, a Theudericho in Thracia captus, redimitur, sed in reditu a Gotho quodam occiditur, IV, 115, 4. Ejus indoles, 115, 5.
- Heraclius** eunuchus necem parat Aetio; mox ipse una cum Valentiniano occiditur, IV, 614, 200. 615, 201, 5.
- Heræa**, urbs Bithyniæ, III, 592, 29.
- Heræa**, promontorium ad Chalcedonem, IV, 385, 5.
- Heræensium** in Arcadia respublica, II, 134, 90 b.
- Ἡράτης ὄρμος** Sami ins., III, 103, 1.
- Heratemis** fl. sinus Persici, III, 476, 39.
- Ἡρακλῆος** Juppiter tres oculos habet, IV, 292, 3. Cf. Juppiter.
- Hercules** a bubulcis Amphitryonis educatur, II, 29, 4, vel a Rhadamanthe, II, 190, 283; sagittandi artem a Teutare Scythia docetur, II, 29, 5. Ejus statura et vultus, II, 238, 10. II, 29, 6. Herculis et Megaræ filii recensentur, IV, 350, 5. II, 9, 4. 25, 5. III, 305, 5. Hi non a patre occisi, sed a peregrinis rapti, III, 337, 7, vel ab Augea interfecti, IV, 499, 12. Hercules ob recusatas loles nuptias, Œchaliæ expugnat fratresque loles interficit, II, 36, 33. Eurytum ejusque filios occidit quod tributa exegissent ab Eubœis, IV, 591. Cf. de eadem re III, 337, 8. IV, 463. Heracleam Thrachiniam condit, IV, 591. Iphiti filios duos, et suos ipsius e Megara filios occidit; sanitati redditus cum Iphicle et Licymnio et Megara Tiryntem ad Eurystheum proficiscitur; ab eoque impositos labores peregit, III, 369, 20. Bis insanit (post cædem liberorum et post cædem Iphiti), II, 30, 8. Nemeæum leonem cœlitus delapsus occidit, II, 30, 9. Hydram debellat, IV, 337, 2. Hydram necanti cancer a Junone immittitur; quare ille lolaum auxilio advocat, II, 32, 13; 143, 111. Ab hydra morsus sanatur plantâ, quam in Phœnicia reperit quo loco Acen urbem condidit, IV, 363, 1. Stymphalidas (mulieres) cur occiderit, II, 151, 8. Molionidis ad Cleonas insidias parat, III, 151, 9. Ad balteum Hippolytes aspor-
- tandum missus in Mysiam venit ad Lycum, Mariandy-norum regem, cui auxilians Bebrycum regionem subigit, donoque dat Lyco. Is eam Heracleam vocat Herculi gratificans, II, 32, 15. Paphlagonēs pro Lyco debellat, III, 300, 2. 24, 1. Theben Granici vel Adramyis filiam, ludi gymnici præmium, obtinet; de cujus nomine, urbem quam sub Placio monte condidit, Theben Placiam nuncupat, II, 239, 11. Ante Theseum, non vero cum Theseo, ad Amazonas profectus est, II, 32, 16. Ejus expeditionis socius Sthenelus, III, 201, 4. Herc. Thibam Amazonem occidit, III, 597, 58. Amazonibus concessisse (ἐπέιναι) dicitur Ephesiacam regionem a Mycale ad Pitnam, II, 222, 34. Herculeæ columnæ, II, 320, 58. III, 640, 16. Latitudo freti inter Herculis columnas, II, 65, 4. Hercules Geryonis boves abigens Scyllam interficit, II, 10, 8. Boves Larino tradit, II, 370, 2. Herculis sociorum nonnulli in Iberia remanserunt, III, 301, 5. Hercules in Gallia, III, 323, 7. In Italia Faunum occidit, IV, 387, 6. In Crotoniatarum agrum venit, IV, 296, 3. Posidoniam venit, III, 641, 21. Herculis aurea mala, i. e. citria, III, 472, 24. Hercules pro Atlante cœlum sustinet. Quomodo id sit interpretandum, II, 34, 24. Cum Cycno ad Itonum in Thessalia pugnat, III, 389, 55. (Hercules) Ἀτρυπαίτης, III, 475, 38. Cum Antæi uxore gignit Sophacem, III, 471, 19. Busirim interficit, IV, 291, 2. Ad Acherusium promontorium Cerberum in lucem educit, II, 35, 25. Post peractos labores Trachine requiescentem Theseus tunc primum convenit, II, 37, 34. Rogo Macaria filia ignem subjicit, II, 486, 72. Argonautarum dux, II, 7, 1. vel certe socius, IV, 380, 6. Non interfuit Argonautis, II, 37, 38. Phineum interficit, II, 7, 3. Ejus amasius Hylas, III, 151, 10. Non amasius ejus sed filius erat Hylas, IV, 498, 9; quem ad Cium amisit, III, 547, 41. Contra Herculem a Junone excitantur Γηγενεῖς, II, 18, 5; qui in Cyzicena regione habitabant. Cum his pugnat Hercules, II, 38, 45. Prometheus in vincula a Scythis conjectum liberat, Aquila fluvio averso, II, 34, 23. IV, 295, 6. Ad Indos venit, ubi inter alias urbes etiam Palibothra condidit, Indiam inter filios et filiam distribuit; post mortem ibi pro deo colitur, II, 404, 24 sqq. Præcipue colitur apud Sisarenos. Urbes magnas condidit Methora et Clisobora. Pandææ filiæ regnum attribuit Pandæam regionem; in mari muliebrem ornatum, margaritas, invenit; filiam septennem nubilem fecit, II, 418, 23. Cur a Caucasii accolis summopere colatur, II, 474, 19. Herculis ex Omphale filius Lamus, IV, 311, 2; ex Barga Bargasus, IV, 311, 2. Omphalæ servit per triennium, II, 35, 26; quonam tempore, II, 35, 27. Mygdones debellat, II, 32, 15. Hercules, ὁ λεγόμενος Ποιφῆμος, ab Œnoe contra Acheloum auxilio advocatur, III, 631, 8. Cur Pylum expugnaverit, IV, 508, 2. In Olympia diis duodecim aras extruxit, II, 36, 29. Ludos ibi in honorem Pelopis instituit, II, 189, 282. III, 503, 3. 603, 1; in ludis istis pancratio certavit Theseus, IV, 327, 4. Hercules ab Elato et Pherandro lucta vincitur. Hinc proverbium, II, 487, 76. II, 90, 4. Molionidas interficit, II, 35, 28. Ab Hippocoontidis vulneratur, II, 628, 14. Contra Lacedæmonem proficiscitur, comitante Œnono; in expeditione contra Laomedontem inter comites habuit Argium; quem vita defunctum comburit, atque cineres ad Licymnium patrem ejus asportavit, ut staret promissis. Hinc comburendi cadavera mos obtinuit, II, 350, 8. Eunomum pincernam apud Œneum talitro interficit, II, 36, 31. Nessum in Taphio monte occidit, IV, 458, 7; in Dryopide regione clava sua montis latus percutiens fontes aperuit; hinc τὰ λουτρά Ἡρακλέους quæ vocantur, IV, 344. Dryopes e Doride ejicit, II, 138, 98. Hercules

- Briareus donario Delphico instructus ad columnas Herculeas proficiscitur, II, 320, 58. Alter Hercules Tyrius Delphos venit, II, 320, 58. Hercules Boreadas in Teno insula interfecit; qua de causa?, II, 58, 17. IV, 286. 495, 18. Adramylen in Thracia luctu superat, IV, 313. Cum Apolline et Diana de Ambraciæ urbis possessione litigat. Urbs ei adjudicatur a Cragaleo iudice, IV, 344. Vulturum auspiciis gaudet, II, 31, 10. Herculis statuam Adonidis conspicientis dictum, II, 319, 48. Thestii filias 50 diebus septem devirginavit, II, 30, 7. E Deianira gignit Hyllum, III, 165, 21. 603, 1. Ex Bolbe pater Olynthi, IV, 420, 40. Cum Larentia concreditur, III, 75, 2. Pater Tlepolemi, III, 178. Ctesippi, III, 376, 38. Ex Dardanide, Acherontis in Bithynia regis filia, Pæmenem procreat, II, 348, 1. Aphræ filiam, Abraami neptim, ducit, III, 214, 7; ex eaque Didorum gignit, *ibid.* Palanthum compressit, III, 100, 4. Ejus amasius Elacatus, II, 628, 18; discipulus Evander, III, 470, 13. Herculis sigillum quale, III, 33, 31. Templum in arce Heracleæ, III, 538, 25; statua aurea in foro Heracleæ, III, 554, 52. Herculis turris Byzantii, IV, 148, 13; lucus Byzantii, IV, 153, 37. Fanum Gadibus, III, 100, 5. III, 291, 95. Herculis et Hebes templum gallis suis et gallinis memorabile, III, 151, 11. Herculis parasi Athenis, III, 138, 78; in Herculis templo Romani epulantur triumphantes, III, 252, 1. Herculis et Musarum ara communis, III, 470, 13. Heracles, semideus, rex Ægypti, II, 531 a. Herculi templum in Tyro urbe condit Hiromus rex, IV, 446, 1. III, 511, 8. Hercules Μελάθροσ ap. Phœnices, III, 568, 22. Cf. de Herule Tyrio IV, 544, 16. Hercules rerum gestarum magnitudine a Nabuchodonosore superatur, III, 78, 3.
- Hercules Alexandri M. e Barsine f., a Cassandro Polysperconontis operâ interfectus, III, 694. 697, 2.
- Herculii, legionis nomen, IV, 14, 6.
- Herdonius Sabinus, IV, 556, 47.
- Hereas (Megarensis) historicus, IV, 426.
- Heredes. V. Κληροί.
- Ἡρεῖον τεῖχος in Thracia, Samiorum colonia, IV, 394, 2 a.
- Herennianus, Lycius, vicarius in Asia, imperante Arcadio, Hieracem Alexandrinum ob exactiones injustas punivit, IV, 51, 86. 53, 87.
- Herennius Severus, III, 35 *not.*
- Herma vivus, Indus brachiis truncus a pueris, ad Augustum a Poro missus, III, 419, 91.
- Hermacopidæ, II, 75, 1.
- Hermæ, Athenarum locus, IV, 450, 5.
- Ἡρμαῖα, ludi Arcadici, III, 123, 26.
- Hermæon Argum πανόπτην interficit, III, 639, 12.
- Hermæus, mons Argivorum, IV, 497, 4.
- Hermæus De Ægyptiis scriptor, IV, 427.
- Hermæus (*Hermocrates* ap. Appian.), dux Mithridatis, III, 546, 40.
- Hermaphroditus, Polycrito Ætolo et Locride natus, III, 614, 31.
- Hermesianax Cyprius, hist., IV, 427.
- Hermesilaus Chius Sophoclem convivio excipit, II, 46, 1.
- Hermias. In eum hymnus Aristotelis, III, 581, 28. Ejus pellicem Aristoteles amat, II, 79.
- Hermias, Nicanoris Alexandrini f., III, 632.
- Hermias Hermupolita, historicus, II, 81, *not.*
- Hermias Methymnæus, historicus, II, 80.
- Hermias puer ex Iasso urbe, a delphino amatus, IV, 422.
- Hermione, Menelai et Helenæ f., II, 470, 3. III, 340, 18. Neoptolemi uxor, III, 338, 13; mater Molossi, III, 339, 14.
- Hermione urbs a Caribus olim tenebatur, II, 137, 97. Hermiones ἱερὰ, II 190 287. Hermionenses χθόνια Cereri celebrant, IV, 330, 5. Iis Deiphon suadet, ut ab Argivis deficiant, III, 376, 38.
- Hermippus comicus et parodiarum poeta, III, 128, 45.
- Hermippus Callimachus et Berytius, III, 35.
- Hermiuthi templum Heliopolitanum, III, 219, 10.
- Hermodamas, Creophylus in Samo ins., Pythagoræ magister, III, 10, 30.
- Hermodice, Midæ regis uxor, formosa, prima numos Cumanis cudit, II, 216, 11, 3.
- Hermogenes poeta, II, 313, 27.
- Hermogenes, Tarsensis, rhetor, cor pilosum habuit, IV, 162, 24. Cf. III, 523.
- Hermogenes Aspendius cum Patrocle sub Antiocho Sotere in Asiam minorem proficiscitur, III, 534, 15.
- Hermon, Lydorum rex, Adramys phrygice, II, 163, 191.
- Hermon, Hephæstiae in Lemno tyrannus, urbem Miltiadi tradit, III, 642, 30.
- Hermonassa, in Chersoneso Taurica, condita a Semandro Mytilenæo, appellata autem ab uxore ejus, III, 597, 60.
- Hermopolitæ nomi præfectus Moses, III, 221.
- Hermotymbies, pars bellatorum in Ægypto, II, 98, 1.
- Ἡρμούχοσ statua Delphis, III, 126, 39.
- Hermus, frater Soloentis, Atheniensis, quem Pythopoli Theseus præfecit; ab eo locus urbis Ἡρμου οἰκία appellatur, II, 345, 8.
- Hermus, Atticæ fluvius et pagus, IV, 532, 4. II, 355, 10.
- Hermus, Asiæ fluv., et prope eum insula, quam aggere jungunt Orchomenii, III, 387, 53.
- Herodes Agrippam in Pontum comitatur; pro Iliensibus intercedit, III, 350, 3. Rhetoricis et historicis studiis cum Nicolao operam navat, III, 350, 4. Cum eodem Romam proficiscitur ad Cæsarem, *ibid.* Ejus res prave gestas silentio tegit Nicolaus, III, 421, 93. Herodes in Arabiam expeditionem suscipit absque venia Cæsaris; cujus iram placat opera Nicolai, III, 351, 5. 422, 94. Antipatri accusationibus aurem præbens, Alexandrum et Aristobulum filios capitis damnavit insontes, III, 351, 5. 423, 95. Deinde Antipatrum occidi jubet justissime; mox ipse diem obit, III, 352 sq.
- Herodianus, Rom. ad Turcos legatus, IV, 245.
- Herodice, Cypseli Arcadis uxor, in agone de pulchritudine victrix, IV, 462.
- Herodicus Selymbrianus sophista, II, 59 a.
- Herodorus historicus, II, 27.
- Herodorus Orphei et Musæi historiam scripsit. Ejus de Oasi testimonium, IV, 65, 33.
- Herodoti Halicarnassensis natales, III, 521, 7. Amasius Plesirrhus, IV, 277, 1. Ab Atheniensibus decem talenta donum accepit, II, 360, 1. A Thebanis pecuniam petens non obtinet; scholam Thebis instituturus a magistratibus prohibetur, IV, 338, 3. Ejus sepulcrum, III, 116, 4. Ignorantiæ in multis rebus a Manethone accusatur, II, 566, 42.
- Herodotus logomimus Antiocho Deo carus, IV, 416, 13.
- Herodotus, frater Menandri Protectoris, IV, 201, 1.
- Heron Atheniensis, hist., IV, 428.
- Herophyla Sibylla Epheso ad Cyrum arcessita, III, 406, 67. II, 198 a.
- Herophyli posterii in Samo carmina Homeri Lycurgo tradunt, II, 209, 2, 3.
- Herpyllis, Aristotelis amica, Nicomachi mater, III, 46, 42.
- Heropythus Samius, sub Cimone ad Byzantium militum dux, II, 48, 4.
- Heropythus, historicus, IV, 428.
- Herostratus Naucratis Veneri, quæ eum a naufragio servaverat, imaginem dedicat, IV, 480, 5.

- Herse, Cecropis f. (Actæonis f., IV, 489, 2.), cum Agraulo sorore Erichthonii cistam servat, II, 22, 1.
- Heruli, gens Scythica, III, 672, 8. Heruli in secunda Pannonia, IV, 205, 9.
- Hesiodus, Dii filius; ab Orpheo genus ducit; series majorum, II, 66, 10. Homeri æqualis; ejus ætas, IV, 408, 446, 11. Primus rhapsodus, IV, 464, 3. Hesiodi ossibus Orchomenii potiuntur, II, 144, 115. Hesiodus e Clymene pater Stesichori, II, 144, 115. Ejus æmulus Cercops, et Xenophanes, II, 187, 297.
- Ἑσπερία vocatur Libya, III, 238, 17.
- Hesperia mala, i. e. citria, III, 472, 24.
- Hesperidarum ovium (μήλων) pastor Draco, IV, 295, 3. Hesperidum poma, III, 306, 1.
- Hesperides, malorum genus, IV, 332, 1.
- Hesperidas colonis frequentandas statuit Arcesilaus IV, rex Cyrenarum, IV, 517, 1. Eo se contulit Battus regno pulsus, II, 212, 4, 4.
- Hesperis, mater Cretæ nymphæ, IV, 400, 3.
- Hestia, locus ad Byzantium, IV, 150, 22.
- Hestiaea, Eubœæ urbs, unde Amphiclus oriundus, II, 50, Post bellum Medicum optimatum dissidiis turbata, II, 142, 109 b.
- Hestiaotis, olim Doris; hinc profecti Dores ad Parnassum considunt, et in Cretam migrant, II, 349, 3. 4; eam obtinet Dorus, Hellenis f., a quo per tempus aliquod Doris appellata est, III, 638, 8.
- Hestiaeus, Pythagoreus, Archytæ pater, II, 275, 13.
- Hesychia ex Ichthye parit Galenen, Murænam et Elacatenen, III, 155, 33.
- Hesychidæ, Athenis, III, 131, 49.
- Hesychius Illustris, Hesychii et Philosophiæ f., Milesius, IV, 143.
- Hesychus, heros, Athenis, III, 131, 49.
- Hetæridia apud Magnetes, IV, 418, 25.
- Ἑτερόσκιος quinam sint, III, 283, 70.
- Hicesius scriptor, IV, 429.
- Hicetaon Lesbius, Lepetymni et Methymæ f., ab Achille interfectus, III, 314.
- Hidrias, postea Chrysaoris, Cariæ opp., IV, 311, 8.
- Hiempsal, Micipsæ f., IV, 560, 64.
- Hiera, ins. in mari Cretico, III, 644, 45.
- Hiera, una ex Lipareis ins., III, 285, 78. 290, 9. II, 383, 4.
- Hierapolis, olim Cronia, Siciliæ urbs, III, 640, 17.
- Hierapolis in Mesop., IV, 4. Hierapolita, Theodorus historicus, IV, 513.
- Hierapytna, urbs Cretæ, IV, 529, 13.
- Hierax de rebus Alexandri Balæ desperans Ptolemæo Philometori Antiochiam tradit, II, præf. xvi, 19. Antiochenus, Ptolemæi VII assentator, III, 254, 7.
- Hierax, Alexandrinus, provinciæ præfectus sub Arcadio imp., homo impudentissimus; Pamphiliam rapacissime diripiens; tandem ab Herenniano correptus pecunia se redimit, IV, 50, 83. 51, 85. 86. 87.
- Hieremiæ prophetiæ, III, 229, 24.
- Hiero, Gelonis frater, Syrac. tyrannus, urinæ difficultate laborabat, II, 170, 216. Hieronis tyrannis, II, 171, 221. Ad eum venit Themistocles, filiamque ejus in matrimonium petit, II, 54, 2. Pindaro lyram auream promisit, IV, 341, 3. In Μύθο horto responsa dabat, IV, 101, 8. Donaria aurea Delphos misit, II, 297, 12. Ejus canis, II, 478, 33. Hiero rex μύψ erat, IV, 415, 9.
- Hiero Syracus. rex bello Punico primo, III, 17, 1; 90 annos natus diem obit (216 a. C.), IV, 381, 4.
- Hiero Alexandrinus vel Ephesius, de spectro in Ætolia quædam narravit, III, 613, 31.
- Hiero, Hieronis f., e Tio Bithynus, longævus, III, 609, 1.
- Hieroceps, Cypri locus, II, 65, 3.
- Hierocles historicus, IV, 429.
- Hierombalus, Jehovæ sacerdos, de Judæorum historia libros dedicavit Abelbalo regi, a quo eos accepit Sancho-niathon, III, 563, 1.
- Hieronymus, Syracus. tyrannus, Pitho scortum uxorem ducit, III, 102, 1; tyranni indoles; ejus assentatores Thraso et Osis (Sosis), IV, 349, 3.
- Hieronymus Cardianus historicus. Ejus vita, II, 450 sqq.; longævus, III, 196, 17. 609, 2.
- Hieronymus Rhodius scriptor, II, 450 not.
- Hieronymus Ægyptius, Φοινικικῶν scriptor, II, 450 not.
- Ἱεροποιοί, Athenis, II, 47 a.
- Hierosolyma, II, 323, 69. Unde nomen urbs habeat, III, 335, 1. 228, 19. Ambitus et situs, III, 228, 21. 22 et 23. Templum, II, 394, 14. Ejus ædificatio, III, 226; templum a Nabuchodonosore solo æquatum; sub Cyro denuo ædificatum, II, 508, 15. 230, 24. II, 593. Urbs a Nechao II capta, II, 543, 66; a Ptolemæo Lagi, III, 197, 19. Templum ab Antiocho Epiphane expilatum, III, 414, 73. Urbs ab Antiocho Sidete capta, moenia aversa (133 a. C.), III, 712, 18; urbs a Pompeio capta, III, 417, 86.
- Ἱερωσύνης δίκαι ad archontem βασιλέα pertinent, II, 27 b.
- Hierum (Ἱερὸν ὄρος), mons ad Pontum Euxinum in Asia, et in Europa, IV, 453, II, 464, 3; centum stadiis a Trapezunte distans, IV, 291, 3.
- Hilarus Phryx, philos., tamquam magicis artibus addictus sub Valente necatur, IV, 30, 39 et 40.
- Hilarius Bithynus, pictor et sophista, apud Corinthum a Gothis in Græciam irrupentibus interficitur (396), IV, 43, 65.
- Hilarodia, II, 285, 58. Hilarodi qui? IV, 331, 7. 8.
- Himalia e Jove mater Spartæi. Cronii et Cyti, III, 175.
- Ἱμαλίδος imago Syracusis, III, 126, 39.
- Himarus ex Ætna Gelonem genuit, II, 463, 6.
- Himeræa quædam Dionysii Siculi tyrannidem somniavit, II, 200 b. IV, 641 a.
- Himeræorum nummi, II, 169, 211.
- Himeræus, Demetrii Phalerei frater, ab Antipatro interfectus, IV, 358, 10.
- Himeras, Siciliæ fluv. mirabilis, II, 82, 2. 373, 8.
- Himerus, sub Arsace sive Phraate (circa 128 a. C.) Babylonie et Seleuciæ præfectus, III, 258, 21.
- Himilco Phameas ad Romanos transit, II, præf. xv, 17.
- Hippades Athenarum portæ, II, 354, 2.
- Hippæmen, e Thessalia oriundus. In eum Pisandri epigramma, III, 464, 147.
- Hippagoras historicus, IV, 430.
- Ἱππαρχοί, Athenis, II, 124, 56.
- Hipparchus, Pisistrati f., ejus indoles et nex, II, 208, 1, 6. III, 48, 54.
- Hipparchus, Lacedæmonius, Aristocratis historici filius, IV, 332.
- Hipparinus Syracusanus, II, 172, 222; Dionis et Aretes f., II, 83, 1.
- Hipparinus, Heracleota in Italia, Antileontis amasius, II, 298, 16.
- Hippasus, Metapontinus, Empedoclis magister, III, 6, 20. Ejus placitum, IV, 167, 36. Ejus sermo mysticus, III, 170, 8; disci musici, II, 288, 77.
- Hippasus Lacedæmonius, hist., IV, 430.
- Ἱππᾶς, Atheniensium τέλος, ἱππᾶς, II, 108, 9.
- Ἱππία Minerva, III, 149, 2.
- Hippiæ pictura Pirithoi nuptias repræsentans, III, 134, 63.
- Hippias a Cleomene muro Pelasgico inclusus obsidetur, II, 111, 17. In tyrannum bellum movent Alcæonidæ, II, 110, 16.

- Hippias Erythræus, hist., IV, 431.
Hippias Delius (?), II, 60 *b*.
Hippias Eleus, Diopithis f., sophista; ejus vita, etc., II, 59 sq.
Hippias Thasius, II, 60 *b*, *not*.
Hippo Samius vel Metapontinus semen ex medullis profluere censet, II, 282, 37.
Hippo in Sicilia tyrannus a Timoleonte debellatur, II, 82, 3.
Hippobotæ Chalcidensium, II, 141, 106.
Hippobotus scriptor, III, 7, 22 *a*.
Hippocentauri, II, 465, 7. Hippocentaurus in Arabia inventus Romamque missus, III, 624, 63. 64.
Hippoclidēs (vel Patroclides), Bacchiadarum postremus, a Cypselo interfectus, III, 391, 58.
Hippocoontidæ Herculem vulnerant, II, 628, 14.
Hippocrates et Capys, Xenodici filii, a Therone cognato in exilium acti, Camicum occupant, IV, 433, 5. 6.
Hippocrates Adramyttenus, Atyanæ p., III, 606, 12.
Hippodamiam CEnomaus pater deperiens nemini despondere vult; ejus matrimonium Myrtilo proditionis mercedem promittit Pelops, qui vero ipse eam uxorem ducit, III, 367, 17. Hippodamiæ proci Cranon Thessalus, II, 463, 2. Hippodamia Pelopi parit Atreum et Thyestem; Chrysippum interficit; a Pelope solum vertere cogitur, IV, 402, 7.
Hippodromus, Larissæus sophista, III, 662.
Hippodromus Byzantii, IV, 149, 15. Dioscuris sacer, a Severo exornatur, IV, 153, 37.
Hippolochus, Antenoris f., Cyrenen venit, III, 337, 9.
Hippolochus, Alexippi f., Larissæus, Thessalorum prætor (181 a. C.), III, 704, 2.
Ἱππολυτέων Athenis, III, 305, 24.
Hippolyti historia, III, 305, 24. 630, 7. Æsculapius eum in vitam revocat, IV, 506, 8.
Hippomedon Arcas, Ereuthalionis pater, IV, 318, 2.
Hippomenis Codridæ in Limonen f. facinus, II, 208, 1, § 3; III, 386, 51.
Hipponax, parodias primus fecit, III, 128, 43. Ejus levitas, III, 205, 14.
Hipponicus, Ammon cognomine, Calliæ pater, Diomnesti Eretriensis pecunia quomodo potitus sit, II, 199 *b*.
Hipponium, Africæ urbs, II, 479, 41.
Hipponous. V. Bellerophontes.
Hippostrati soror Cleopatra, uxor Philippi Amyntæ f., III, 161, 5.
Hippostratus, historicus, IV, 432.
Hippotas et Melanippe, Æoli parentes, III, 306, 26.
Hippotes Maliensibus imprecatur, II, 150, 143.
Hippotes, Creontis f., rex Corinthi, cujus filiam Iason duxit, II, 13, 3.
Hippotes, Cnopi Erythrarum regis et Cleonices f., patris interfectores patriæque tyrannos occidit, patriamque liberavit, IV, 431.
Hippothoe, Mestoris f., Neptuno parit Pterelaum, II, 28, 1.
Hippothoontidis tribus pagi Azenia, III, 134, 65; Elæus, Erceadæ, Thymoetadæ, Ciriadæ, II, 356, 13.
Hippuris insula prope Theram sita, IV, 487, 3.
Hiromus, Abibali f., Tyri rex, Tyrum ædificiis ornat; contra Tityos bellum gerit; Salomonis ænigmata solvit Ademonis operâ; succedit ei Baleazarus filius, IV, 446, 1. 398, 2; filiam Salomoni despondet, IV, 447, 3.
Hiromus (II), Tyriorum rex, Cyri æqualis, IV, 447, 2.
Hirtius (A.) a Cæsare consul designatus, III, 442, 22. 449, 27.
Hirundo alba in Samo ins., II, 159, 176. 215, 10, 2. Hirundines in Ægypto nidorum continuatione molem opponunt Nili exundationi, III, 503, 2.
Hispania unde nomen habeat, IV, 504, 1. Eam vastant Vandali (414), IV, 64, 30.
Histi (Ἰστοί) vel Histæ, urbs Cretæ, quam Nicostratus constituit; portus ejus et ager Cynosura dictus, IV, 293, 1.
Histiaeus, historicus, IV, 433.
Hodiūpolis, castellum Heracleæ, IV, 355, 8.
Hodius et Epistrophus, ex quanam regione exercitum Trojanis adduxerint, II, 339, 4. Hodius, Alizonum dux ap. Hom., primum audiit Rhodætes, quod corruptum in Rhodius, Hodius, III, 495, 45.
Ὅλμος, poculi genus, IV, 451, 1.
Holophernes Nabuchodonosoris dux, IV, 540, 28.
Homeridæ unde dicti, III, 500. Non sunt posterī Homeri, IV, 370, 4.
Homeristæ, rhapsodi, IV, 331, 10.
Homeritarum (vel Ameritarum) rex Dimnus ab Eleshaa victus regno spoliatur; ab eodemque iis præficitur Anganes, IV, 178. Homeritæ Æthiopes, olim Macrobiani vocati, Romanorum amici; eos ad defectionem excitare studet Chosroes; nihil proficiens, expeditionem contra eos suscipit. Rex Hom. Sanaturces a Chosrois duce Merane victus capitur; urbs eorum diripitur (c. 568), IV, 271. 273, 2. Cf. de Hom. IV, 523, 4.
Homerus. Ejus majores ab Orpheo, I, 66, 10. A Musæo genus ducit, II, 66, 10. Ejus pater Meles fluvius, II, 70, 11; vel Apollo et Calliope, vel Mæon vel Metius et Eumetis, vel Dmasagoras; majorum series sec. Characem, III, 641, 20. II, 60, 2. Homerum a dæmone compressa peperit Critheis ex Io insula oriunda, ad Meletem fluvium; hinc Melesigenes; a Mæone Lydo Smyrnæ enutritur; Lydis Smyrnam relinquere coactis, poeta eos sequitur (ὁμηρεῖ); hinc *Homerus*. Ex oraculo ei in Io insula moriendum erat; in eaque mortuus et sepultus est, II, 186, 274. Homerus, Smyrnæus vel Colophonius, II, 58, 18. Cumanus, II, 61, 8. Chius, II, 66, 10. Jetes, IV, 522, 2; ex Thebaide Æg. oriundus, IV, 65, 33. Romanus, III, 307. Homerus idem cum Telemacho, II, 10, 10. Ejus ætas, II, 10, 10. 625, 2. III, 72, 1. 689. IV, 341, 2. 539, 18. 642 *b*. Hesiodi æqualis, IV, 408. 486, 3. Hesiodo antiquior, II, 197 *not*. De Homeri temporibus quinam scripserint, II, 12 *a*. Cur cæcus Hom. fuisse dicatur, IV, 172, 50. E Tyrrenia in Cephalleniam et Ithacam trajecit; eodem tempore lumina amisit, II, 222, 32. Ejus æmulus Sagaris; post mortem adversarius Xenophanes Colophonius, II, 187, 297. Famulus Scindapsus, qui domini defuncti corpus non cremavit, IV, 434, 1. Homerus, magister Arctini, IV, 341, 2. H. carmina Lycurgus ap. Herophyli posteros nactus in Peloponnesum asportavit, II, 209, 2, 11. Carmina a Pistrato interpolata, IV, 426, 1. Homerica instituta, II, 193, 5. Homeri studiosissimus Cassander, IV, 358, 8. De carminum Hom. argumentis sententia Anaxagoræ, III, 581, 26. Homerus σοφώτατος ἀρχιτέκτων, II, 199 *a*.
Homines. Humanum genus semper fuit, neque habet exordium, II, 135, 3. 4.
Ὅμογάλακτες, i. q. γεννῆται, ap. Athenienses, II, 106, 3.
Homole Thessaliæ, II, 455, 11; in Magnetum regione, II, 263, 61.
Homoloeus, Amphionis f., III, 309, 2.
Homolium (*antea Homole*) Thessaliæ, II, 264, 8.
Homoloides Thebarum portæ unde dictæ, III, 309, 2.
Homoloides, Niobæ filia, III, 309, 2.
Ὅμολῳια, festum Thebanum, III, 309, 2.
Homoloius Juppiter, III, 309, 2.
Homolus, Thessaliæ mons, III, 309, 2.
Ὅμοσιπύους quosnam Charondas appellaverit, II, 173, 226.

- Honoria, Constantii et Placidiae f. nascitur an. 418, IV, 65, 34; Valentiniani III soror, cum Attila nuptias paciscitur, IV, 613 sqq. Ab eo in matrimonium petitur, IV, 98, 15 et 16.
- Honorichus, Genserichi f., Eudociam, Eudoxiae f., ducit, IV, 104, 29; homo ignavus, ad Zenonem de amicitia et societate legatos mittit (478), IV, 120, 13.
- Honorius, Theodosii f., Arcadii frater, nomine tenus rex erat, quum rerum potestas esset penes Stilichonem tutorem, IV, 42, 62. Ejus uxor Thermantia, Stilichonis f., IV, 58. Ejus soror Placidia ab Alaricho capta, IV, 58. Honorius Jovianum ad Attalum imp. legatum mittit; insulam ei Attalus inhabitandam concedere vult, IV, 59, 13. Seditiones in Britannia, IV, 60, 12. Sarus ab eo deficit, IV, 61, 17. Sebastiani tyranni caput, et mox Jovinum ad eum mittit Adauphus, IV, 61, 19. Honorius Heracliani interempti bona dat Constantio consuli (414), IV, 62, 23. Euplutium legatum mittit ad Valiam, qui ei Placidiam restituit, IV, 64, 31. Constantium in imperii societatem advocat, eique Placidiam invitam despondet (417 Jan.), IV, 65, 34; Valentinianum ex eo conjugio natum Nobilissimum dicit, *ibid.* Post mortem Constantii turpem cum Placidia sorore colit familiaritatem, ejusque voluntati nimis obnoxius est, IV, 66, 39. 40. Quomodo ille amor in odium mutatus sit, adeo ut Placidia Constantinopolim ablegaretur, IV, 66, 40. Honorius morbo moritur (423); Ioannes tyrannidem occupat, IV, 67, 41. Honorii temporibus imperatores renuntiantur Attalus, Constantinus, Maximus, Jovinus, quos vide.
- Hoplites, Pelop. fluv., III, 179.
- Hora, in Phoenicum mythologia, III, 568, 19.
- Horapion, Apollonides, IV, 309.
- Horatiorum et Curiatorum certamen, IV, 323, 16.
- Horatius Cocles, ejusque praeclarum facinus, IV, 517, 4.
- Horcus, Bithyniae fluv., III, 495, 43.
- Hormine. V. Hyrmine.
- Hormisdas Persa, Procopii rebellis dux, parum absuit quin cladem intulisset copiis Valentis imp., IV, 27, 34.
- Hormisdas, Chosroi patri in regno Persarum succedit; vir ferox; Zachariam et Theodorum Tiberii legatos male habet, oblatasque a Tiberio pacis condiciones respuit (579), IV, 256 sq., 55. Contra eum bellum committitur Mauritio, 258, 55; qui Chlomaron castellum obsidet (480), 258, 57. Andigan mittit, qui cum Zacharia Tiberii legato de bello componendo agat, 260, 60. Nihil legatorum disceptationibus efficitur, *ibid.* Duces ejus Mauritium clade afficiunt, IV, 263, 61.
- Horoscopia ab Anaximandro inventa, III, 581, 27.
- Hortensius (L.) novas copias ex Italia in Graeciam ad Sullam adducit, III, 542, 32.
- Horus, Osiridis f. : post hunc primus mortalium regnavit Sesonchosis, II, 135, 6. Hori os lapidem magnetem appellant, II, 613, 77.
- Ἱέρια Delphorum, III, 107, 6.
- Hostanes Armenius, III, 54, 80.
- Hostilio (Aulo) consuli (170 a. C.) in Epiro a Persei amicis insidiae struuntur, quas feliciter effugit, II, *præf.* p. ix, 7.
- Hunnorum prima sedes, IV, 96, 10. Sub Basicho et Cursicho ducibus in Mediam quâ viâ penetraverint et deinde redierint, IV, 90. Gothos sedibus suis expellunt (376); de eorum origine, IV, 30, 41. Hunnorum rex Donatus dolo a Romanis occisus. Charaton ob eam caedem irascens Theodosii II donis placatur (411), IV, 61, 18. Hunnorum rex Rua, IV, 71, 1. Attila, quem v. Pacis condiciones, quas Hunni Romanis imposuerunt, ignominiosissimæ (433), IV, 72, 1. Violata a Romanis pacta prætexentes, trajecto Istro, Viminacium capiunt; Mar-
- gus urbs iis proditur, IV, 72, 2. 86; in Chersoneso Romanos clade afficiunt, IV, 74, 5. Sirmium obsident capiuntque, IV, 84. Hunni Cidariti cum Parthis belligerant, IV, 102, 25. Cf. v. Cidaritæ. Hunnicas gentes Justinianus alteras per alteras debellare studet (558), IV, 202, 3. Avars contra eas in arma vocat; qui vincunt Utiguros, Salos et Sabiros (559), IV, 203, 5. Cf. v. Cotriguri, Utiguri. Hunnorum dux Odigar, IV, 269, 69. Hunnorum reges sagittandi periti, IV, 61, 18; domus regiae, IV, 85; reges sacrum Martis ensem colunt, IV, 90 et 96. Hunnorum mores quidam, IV, 86 sq.; poetæ, IV, 92. Hunni quomodo loca restagnantia et fluvii intersecta trajiciant, IV, 83. Hunnorum cibi, IV, 83; hospitalitas, IV, 83.
- Hyacinthia, festum, II, 492, 11. IV, 480. Iis Lacedæmonii Timomachi thoracem exponunt, II, 127, 75. Festum Laced. Apollini celebrant, hedera coronati, II, 190, 284.
- Hyacinthus ab Apolline amatus, III, 205, 7.
- Hyacinthus eunuchus ab Honoria ad Attilam missus, IV, 613, 199.
- Hyades, quinque Cadmi filiae, IV, 458, 6. Septem numero sunt, II, 62, 11. Unde dictæ, III, 156, 42. Hyades septem Bacchi nutrices a Lycurgo fugatæ ad Thetym confugiunt, III, 304, 19.
- Hyænæ duplex genitale habent, II, 32, 12.
- Hyagnis, primus tibicen, III, 233, 52; pater Marsyæ, *ibid.* et IV, 353, 2. Phrygiæ harmoniæ inventor, II, 287, 70.
- Hyamia, Messeniæ urbs, III, 378, 40.
- Hyas, Hyadum frater, a leone interfectus, III, 156, 42.
- Hyblæum oraculum, III, 104.
- Ἱέρια, fest. ap. Lacedæmonios, IV, 497, 4.
- Hyccara, Siciliæ castellum, Laidis patria, III, 127, 44. II, 375, 1.
- Hycsos, pastores qui in Ægyptum invaserunt. Nominis origo, II, 567.
- Hydaspes fl., II, 403, 14. Ejus lapis lychnis, IV, 388, 11.
- Hyde in Lydia, eadem quæ Sardes, III, 633, 7. Omphales regia, II, 337, 7. IV, 311, 4.
- Hydeus, Asteriæ pater, Hydissi avus, IV, 311, 5.
- Hydissus, Bellerophontis et Asteriæ filius, IV, 311, 5.
- Hydissus, urbs Cariæ, a quo nomen habeat, IV, 311, 5.
- Hydracas ex India Persæ mercede acciverunt, II, 416, 20.
- Hydræ, quam Hercules interfecit, medium caput aureum erat, IV, 337, 2.
- Hydramia, urbs Cretæ, IV, 529, 12.
- Hydraotes, Indiæ fluv., II, 413, 18.
- Hydraulis instrumentum quale?, IV, 332, 12. II, 286, 62.
- Ἱδρυάφοροι in festis Athen., II, 363, 5.
- Ἱδρυοφορία, festum Athen., IV, 313.
- Hydrussa, vetus Teni ins. nomen, II, 155, 167 a.
- Hydrussa, priscum Cei ins. nomen, II, 214, 9.
- Hyginus scriptor, Alexandri Polyhist. disc., III, 206.
- Hylami, Lyciæ urbs, III, 235, 77.
- Hylas, Thiodamantis f., Herculis amasius, III, 151, 10; Herculis filius, Polyphemi amasius, IV, 498, 9; ad Cium urbem evanuit, III, 547, 41.
- Hylea, regio Pontica, III, 232, 35.
- Hyleessa, priscum nomen Pari ins., III, 633, 6.
- Hyllis, tribus apud Argivos aliosque Dores, III, 638, 8.
- Hylluala, locus Cariæ, ubi Hyllus periit: ibi Apollinis sacellum, IV, 311, 5.
- Hyllus, Herculis et Deianiræ f., Cleodæi p., III, 165, 21. 603. 690. Dux Heraclidarum in Peloponnesum transitorum, III, 672, 3. In Caria periit ubi Hylluala locus, IV, 311, 5.

Hymenæus, Apollinis et Calliopes f., III, 303, 8.
Hymenæus, Ascali pater, III, 372, 26.
Hymettus, Atticæ mons, in quo Apollo colitur, IV, 499, 16.
Hymnus, Saturni et Entoriæ f., IV, 372, 2.
Hypanis fl., II, 403, 14. III, 204, 3. 308, 5. 232, 37.
Hypates, Secundini f., dux mil. Anastasii contra Cabadem Persam, IV, 142, 7.
Hypatia, Theonis f., ab Alexandrinis discerpta, IV, 176, 67.
Hypaton sive Mulon, Æthiopie opp., IV, 351, 2. 478, 42.
Hypelæus, fons ad Ephesum, IV, 371.
Hyperasia, Achaie urbs, III, 605, 5.
Hyperboreorum sedes, solum amœnum; Apollinis cultus; lingua; in Athenienses et Delios ceterosque Græcos benevolentia. Abaris aliique nonnulli Græci ad eos penetrarunt; luna ipsis proxima; Apollo eos statis temporibus convenit. Urbis imperium sacrorumque cura penes Bo-readas est, II, 386, 1. 2. Cf. IV, 472, 1. 485. Hyperborei a quo nomen habeant, II, 387, 3 (coll. 2). III, 33, 33. Eorum sedes, II, 65, 1. Hyperborei nunc Delphi vocantur, III, 153, 24. Ad Alpes Italiæ habitant, III, 289, 90. Hyperborei (*Galli*) Romam capiunt, II, 199 a. Hyperboreorum insula Helixœa et Carambycas fluvius, unde incolæ Carambycæ nominantur, II, 387, 5. Eorum gens Tarcynæi, IV, 430, 3. Hyperboreorum cygni, II, 387, 4; Ex Hyperboreis ad Argonautas se contulere Zetes et Calais, II, 476, 28. Hyperborei Indiæ, II, 424, 30. coll. not. p. 427.
Hyperboreus, Pelasgi et Perimelæ f., II, 387, 3. Hyperboreus, Thessalus, III, 33, 33. Palanthi pater, III, 100, 4. Cf. Apollo.
Hyperdexion, Lesbi locus, in quo Jupiter Hyperdexius, III, 380, 48.
Hyperechius grammaticus a Leone in exilium agitur, IV, 114, 20.
Hyperenor, Spartus, IV, 520, 1.
Hyperes cum Antho fratre Calauriam ins. incolis frequentat, quæ inde etiam Hyperia vocata. Amissum fratrem quærit, II, 136, 95.
Hyperia vitis ab Hypere nominata, II, 135, 94.
Hyperia, vetus Calauriæ nomen, II, 136, 95.
Hyperides rhetor ubi et quo tempore scholas habuerit, II, 50, 64. Post nuntiatam mortem Alexandri Athenienses ad bellum contra Macedoniam excitat, III, 669; Glaucippum filium domo ejicit. Ejus pellices, II, 492, 12. Ubi perierit, ubi sepultus sit, II, 354, 2. III, 50, 65.
Hyperis, fl. sinus Persici, III, 476, 39.
Hypermenes, historicus, IV, 434.
Hyperochides, Myrtili pater, III, 367, 17.
Hyperochides, nomen personæ in dialogo quem De somno Clearchus scripsit, II, 323, 69.
Hyperochus, Eurypyli pater, Ormeni avus, IV, 286.
Hyperochus Cumanus, historicus, IV, 434.
Hyphasis, Indiæ fluv., II, 413, 18.
Hypius fluv. in Heracleotarum regione, III, 13, 3. 495, 44. 548, 42.
Ἵπωμασία, quid? III, 635, 1.
Hypseus, Penei et Philyræ f., IV, 285, 2; pater Cyrenes, IV, 285, 4.
Hypsicles, Sicyonius, Ol. 177 Olympionica, III, 606, 12.
Hysicrates, Phœnicia lingua de gente sua scripsit, IV, 437.
Hysicrates, Amisenus hist., III, 493, 13.
Hysicreon, Milesius, Neæræ maritus, II, 156, 168 b.
Hysipyle, Lemniarum regina, ex Iasone parit Euneum, III, 368, 18. 304, 13.
Hysipyle, soror Penelopes, II, 350, 7.
Hysuranius. V. Samemrumus.

Hyrba, urbs Persiæ, III, 403.
Hyrkania, II, 444, 4. Ejus satrapa Artasyras ab Astyage ad Cyrum deficit, III, 406, 66. Ejus præfectus Phrathaphernes, III, 668, 1.
Hyrceanum mare Ponto Euxino æquale, II, 444, 7.
Hyrceanus, canis nomen, II, 478, 33.
Hyrceanus ex aperto Davidis sepulcro magnam vim argenti abstulit; Antiochum Sidetem in expeditione Parthica comitatus est, III, 414, 74.
Hyreus Thebanus, quomodo a Jove et Mercurio filium acceperit Urionem (Orionem), IV, 337, 3.
Hyria, priscum nomen Pari ins., III, 633, 6.
Hyria, sive Olbia, postea Seleucia aspera in Cilicia, III, 236, 91.
Hyrmine vel Hormine in Elide, IV, 403.
Hyrnetho, Temeni f., Deiphontis uxor, III, 376, 38.
Hyrhadius Thrax, Pittaci pater, II, 482, 53.
Hytanis, Carmanie fluv., III, 476, 39.

I

Iacobi Judæi historia, III, 214, 8 sqq. 217. Ejus stirps, IV, 547, 11.
Iacobus legatus insolentem Chosrois epistolam Tiberio et Sophiæ tradit (575), IV, 240, 37.
Iadmon Mytilenæus inter servos habet Æsopum et Rhodopidem, IV, 307, 3.
Ialemus, Apollinis et Calliopes f., III, 303, 8.
Ialysus, Cercaphi f., III, 177, 2; e Dotide Symen genuit, III, 151, 12.
Ialysus urbs, IV, 324, 23. In eam venit Phorbas, IV, 389, 7. Ialysiorum Iuno Telchinia, III, 175.
Iambe ins. in sinu Arabico, III, 477, 41.
Iamblichus, Arabiæ princeps, cui Antiochus puer, Alexandri Balæ f., commissus erat, societatem init cum Diodoto, II, præf. xvii, 20.
Iambuca, instrumentum mus., IV, 475, 2.
Iami, Scythica gens, III, 232, 34.
Iamidæ δι' ἐμύρων vaticinantes in Elide, II, 239, 14.
Iamnia, Phœnicia urbs, III, 575, 17.
Iamus, auctor Iamidarum, qui τὴν διὰ τῶν ἐμύρων μαντείαν in Olympia exercebant, II, 198 a.
Iandysus, Scytharum rex, Sesostridis tempore, III, 587, 1.
Iannas, pastorum in Ægypto rex, II, 567.
Ianus deus, unde nomen habeat, III, 656. Ianus in Italia regnans, IV, 485, primus templa fecit et sacrorum ritus instituit, IV, 368, 2. Alia ejus inventa; soror ejus Camisa, filius Æthex, filia Olistene, IV, 402. 529. 656.
Iapetosthes, II, 502, 9.
Iapetus, Anchiales pater, III, 188, 11; 486, 1.
Iaphram, Abrahami f., III, 214, 7.
Iapyges paullo post Medica Tarentinos vincunt, II, 174, 233.
Iapygiam (in) appellit Diomedes, II, 220, 27. In eam Delphis venerunt Cretenses et Athenienses nonnulli, qui deinde in Thraciam profecti sunt, II, 153, 157. Iapygiæ accolæ Chones, II, 179, 247 a. Iapygiæ urbs Caribina, II, 306, 8.
Iardanes, Omphales p., IV, 311, 4. Maleficis artibus Camblitam Lydorum regem ad facinus committendum induxisse videbatur, III, 372, 28.
Iasion, Jovis et Electræ f., Dardani frater, Cabirus, IV, 345, 1. Lethæi (et Electræ) f., a Cerere amatus, fulmine ob id ictus, pater Philomeli et Pluti, avus Parii, IV, 471. III, 599, 67; frater Harmoniæ, III, 154, 28. V. Eetion.
Iason, Æsonis et Polymelæ vel Alcimedæ (vel Polyphemæ,

- Autolyco natae, II, 37, 37) f.; ejus tutor Pelias; a Chirone educatus; regnum tradi sibi postulans a Pelia ad reportandum vellus aureum mittitur (III, 34, 37); socios ei adjungit Chiron; Argo navem extruit Minerva; ad Phineum venit; Symplegadas pernavigat, III, 302, 3. Primus nave longa navigavit, III, 33, 29. Tauros aratro jungit, draconem vellus custodientem interficit, II, 40, 53; fugam ejus et Medae Venus adjuvat, II, 40, 54. In Lesbo ins. cum Hypsipyle gignit Euneum, III, 304, 13. In prom. Propontidis fanum diis XII consecravit, quod postea restauravit Timasias Byzantii praetor, IV, 152, 33. Iason donis ornat Herculem et Boreadas, II, 58, 17. Iasonis et Medae nuptiae in Corcyra aut Byzantii celebratae, II, 8, 7. Iason Medae opera Peliam e medio tollit. Ab Iolcis exilio multatus Corinthum abit, III, 389, 55. Hetæridia festum instituit, IV, 418, 25. Pelei contra Acastum socius, III, 389, 56. Ab Acasto ejectus cum Medea Corinthum abit, regnante ibi Hippote, cujus filiam uxorem ducit, II, 13, 3. Ejus mors, IV, 506, 5. Iasonii horti ad Pontum, IV, 522, 2.
- Iason, Theognetae f., II, 352, 15.
- Iason, archon Athen., III, 619, 39.
- Iason, Menecratis Nysaensis ex muliere Rhodia filius, Posidonii gener et in schola Rhodi successor, II, 344 b.
- Iasonis Lycii canis, II, 478, 33.
- Iasonius Apollo, II, 17, 3. V. Apollo.
- Iassus urbs, IV, 422; II, 473, 17. Iassensium instituta, II, 165, 201 a. 224, 40. Iassensis puer Dionysius a delphino amatur, II, 473, 17.
- Iasus, Nepiae pater, II, 8, 8.
- Iaxamatae gens, IV, 380, 1.
- Iaxartes fluvius non confundendus cum Oxo, II, 444, 6. Iaxartes a Scythis Silis nominatur, cum Tanai ab Alexandri comitibus confusus; eum transgreditur aramque Apollini Didymæo ad eum posuit Demodamas Milesius, Seleuci et Antiochi dux, II, 444, 1. Iaxartes nonnullis idem est qui Tanais, III, 633, 10.
- Iazares, Abrahami f., III, 214, 7.
- Iberes Asiae, socii Mithridatis contra Romanos, III, 541, 30. Eorum rex Mithridates (sub Tiberio imp.), IV, 184, 2. Et post Mithridatem rex Cotys (47 p. C.), IV, 184, 3. Iberiam vastant Saraguri et Acatiri (466), IV, 107, 37. Iberum contra Suannos bellum sub Leonte (466?), IV, 109, 41. Rex insignia sua a Romanis accipit sec. pacem anni 297, IV, 189, 14. Iberes sub Gorgone duce a Persis ad Romanos deficiunt (571), IV, 271. Eorum metropolis Tiphilis, IV, 271.
- Iberia postea Hispania, III, 637, 5. Mulieres ibi laborum patientissimae, III, 275, 53. Iberorum instituta quaedam, III, 456, 102; II, 180, 251. Terra ibi argillacea, III, 274, 52. Iberiae castorium, cornices, equi, III, 274, 51. Populi: Cynetes, Gletes, Tartessii, Elbysinii, Mastieni, Calpiani, II, 34, 20. Iberiam subegit Nabucodrosorus, III, 78, 3. IV, 283, 8. 284, 10.
- Ibis immortalis in Aegypto, III, 512, 10.
- Ibycus, Polyzeli vel Phytii f., II, 12 a. Ejus inventum triangulum instrumentum, III, 3, 5.
- Icaria, Aegidis tribus demus, II, 355, 7.
- Icarium mare unde dictum, III, 34, 36; II, 344, 7.
- Icarius, vini dator, in Italia ab inebriatis viris occisus, III, 372, 2.
- Icarus, Dædali f., III, 235, 78, ab Atticis pulsus dum fratrem (*patrem?*) petit, naufragio perit; unde mari nomen, II, 344, 7. Icaro ins. nomen dat, II, 224, 41. De nece Icaro cf. III, 34, 36.
- Icarus ins., olim Ichthyoessa dicta; vinum Pramnum fert; ejus oppidum Oenoe, IV, 404, 2. 493, 5 a. Ibi Dianae simulacrum, IV, 287, 1. Venit in ins. Euripides, IV, 404, 1.
- Ichthyes, familiaris Thrasy Machi Corinthii, III, 170, 14.
- Ichthyoessa, vetus Icaro ins. nomen, II, 224, 41; IV, 404, 2.
- Ichthyophagi in Arabia ad sinum Persicum, III, 478, 45. 476, 39. 477, 42.
- Ichthys, Atergatis f., III, 155, 32. Ejus ex Hesychia sorore liberi, III, 155, 33.
- Ichus (*Iemba*) fluvius, IV, 229, 21.
- Ἰχμᾶτος Juppiter, IV, 319, 4.
- Iconium opp. (olim Amandra vicus) unde nomen habeat, IV, 544, 18.
- Ida Troadis mons, II, 238, 11. 162, 190. 311, 25. III, 14, 10. 244. 373, 29. 637, 3. Idæ incendii tempus, III, 503, 3.
- Ida Cretæ mons; in eo antrum Arcesium, IV, 588, 2.
- Ida, quæ primum in Troade regnavit, mater Melissi, III, 637, 2. Mater Dactylorum, II, 57, 13.
- Ida, Corybantis f., Lycasto tres parit filios, IV, 497, 3 a.
- Idææ matris ad Cyzicum templa ab Argonautis consecrata, III, 3, 6.
- Idæi Dactyli, II, 57, 13, filii Idæ et Dactyli, III, 154, 26. Κρυμᾶτων inventores, III, 233, 52. Idæus Dactylus, Hercules, II, 90, 4.
- Idalius, pater Androthenis, III, 704, 2.
- Idanthyrtes Scythia in Asiam invasit, Aegyptum etiam attigit, II, 416, 20. 21.
- Idarizius, pater Mezameri, IV, 204, 6.
- Idas, Clymeni et Epicastæ f., IV, 390, 12.
- Idas, Apharei f., Marpessam rapuit, IV, 401, 5.
- Idas, vir ingentis roboris et magnitudinis ap. Homerum (II, 9, 558). Ejus caput in dolio repertum Messenæ, III, 621, 40.
- Idmon Argonauta, ab Apolline genitus, Abantis filius habebatur, II, 38, 41. 40, 54. III, 13, 8. Ab apro interfectus, II, 40, 56. Heracleæ colitur, III, 201, 2. II, 40, 57.
- Idmon homo bardus Aesopum servum manumittit, II, 216, 10, 5.
- Idmonides, Eucleis f., Philoterpis p., III, 641, 20.
- Idmonis, Eucleis f., II, 66, 10.
- Idomeneus Lampsacenus, Epicuri disc., II, 489.
- Idrieus, Caris f., Euromi pater, IV, 312, 12.
- Idumæa, ab Idumæa, Semiramidis f., nomen habet, IV, 364, 3.
- Idumæa, Semiramidis f., III, 237, 102. IV, 364, 3.
- Idumæi a Davide subacti, III, 225, 18, Cf. Edumæi.
- Idus, dies sacer, III, 470, 10; unde nomen acceperit, IV, 146, 3.
- Ἰήτος Apollo, unde dictus, II, 485, 66.
- Iephtha, judex Judæorum, IV, 548, 15 § 5.
- Iesdegusnaph (*Isdagonnas* ap. Procop.), Zichus, de pace et de Suania cum Petro, Justiniani legato, agit, IV, 206 sqq., 11. De iisdem rebus cum Joanne Comentiolo, Justiniani legato, sermones habet, IV, 222, 15; ad Justinum legatus mittitur; iter faciens Nisibi moritur (566), IV, 222, 17.
- Iessai, pater Davidis, IV, 549, 17.
- Iesus, Nauæ f., Mosis successor, III, 225. IV, 547, 11. 12.
- Ieud vel Iedud (*unigena*), Saturni et Anobret filius, a patre mactatus, III, 570, 4. 5.
- Iezanes, Abrahami f., III, 224.
- Iezidus, Sarazenus, Ambri et Caisi frater, IV, 179.
- Igletæ in Hispania, III, 301, 5.
- Iglisares. V. Neriglisar.
- Ilaris, Lyciæ urbs, IV, 479, 3.
- Ilia, aliis Rhea vel Silvia, Numitoris filia, III, 74, 1. 2.
- Ilipa Hispaniæ fluv., III, 293.

Ilithia Inatia, IV, 528, 5. Ilithyæ sacra ap. Argivos, IV, 498, 6.
 Ilithyæ in urbe homines olim Junoni ab Ægyptiis mactabantur, II, 615, 83. 84.
 Ilium, muris carens, a Gallis aliquantisper occupatur, III, 70, 10. Ἰλίου πέρσις, poema, III, 340, 18. Ilienses mulcta liberat Nicolaus Damascenus, III, 350, 3. Ilienses: Sosilus, Polemo, Theodorus, Demetrius q. v.
 Illus, dux Zenonis, IV, 123, 16; contra Theuderichum mittitur; mox cum Basilisco facit, IV, 218, 210. Ei insidias Zeno ex exilio redux struit (477) per Paulum, qui quum ausu excidisset, illo traditur. Anno sequenti (478) consul creatur; stoam regiam instaurat, IV, 218, 210 sq. 140, 4. Multa fortiter gessit. Ad eum occidendum Verina per Epinicius domesticum subornat Alanum sicarium; qui deprehensus Epinicii nomen fatetur; Epinicius ei traditur; Illus Aspalii fratris necem prætexens in Isauriam abit; ibi ab Epinicio de Verinæ consiliis edoctus, mox quum Chalcedone Zenonem convenisset, de Verina queritur; traditamque sibi mulierem in Tarsum, hinc Dalisandam ablegat. Ipse Constantinopolim redit. Marciani et Procopii seditionem restinguit; Theuderichum a portis Constantinopolis repellit, IV, 136 sq.; 619, 211. Leontium, Marsum et Pamproprium sibi adjungit; rebellans Leontium Tarsi imperatorem renuntiat; contra eum a Zenone mittitur Theuderichus Valamiri f., IV, 140, 4. IV, 620, 214. Multum tribuit Pamproprio, qui negotia ejus turbavit, vir impius, IV, 137. 132, 20. Rebellis victus truncatur, IV, 137, 1.
 Illyrios (ad) fugit Alexander M., III, 161, 5. Illyriis præfectus Antipater Macedo, III, 668, 1. Sarmatarum et Gothorum in Ill. incursiones, IV, 63, 27. Illyrici præfectus Onoulphus (sub Basilisco imp.), IV, 117, 8. Illyriæ gens Enchelanes, III, 152, 13, Araxæ, III, 239, 136. Illyriæ urbes: Pelium, Buthoe, Olympus, q. v.
 Ilus, Dardani et Batiae f., III, 598, 64. Phrygum post Troem rex, III, 640, 18; Tantalum vicit, III, 367, 17.
 Illus (Trois f.) Trojæ e flammis Palladium eripiens oculis captus est; postmodum visum recuperavit, IV, 387, 7.
 Imaus mons, II, 408, 3.
 Imbrasus, Sami fluv.; is e Chesiade Ocyrrhoen nympham procreat, IV, 313.
 Inachus Argolidis fluv., antea Haliacmon, initio Carmanor dictus, IV, 291, 4. In eo lapis memorabilis, IV, 522, 1.
 Inachus, Oceani f., Argolidis rex, IV, 544, 14; Meliæ maritus, Ius pater, *ib.* Ob Ionem a Jove stupratam, in fluvium se conjecit qui inde nomen adeptus est, IV, 291, 4.
 Inachus, Amasis et Mosis æqualis, III, 509, 2. Emittit qui raptam filiam Ionem investigat, IV, 313.
 Inatus, urbs Cretæ, IV, 528, 5. Inatia Ilithyia, *ib.*
 Indacus, Papirii f., homo perniciosissimus, IV, 617, 206. 621, 214, 6.
 Indates, Parthorum dux, ab Antiocho Sidete ad Lycum fluv. victus, III, 414, 74.
 Indes, dux Isaurorum contra Anastasium rebellantium, ab Joanne gibbo captus et ad imp. missus, a quo supplicio afficitur, IV, 141, 6.
 India. Ejus situs, figura, magnitudo, II, 402, 1. 407, 2. 408, 3. 409, 4 sqq. 440, 2. 443, 1. Num ab Indiæ regionibus ad Hyrcaniam possit navigari, II, 444, 4. Indiæ montes, campi, fertilitas, II, 403, 3 sqq. Montes: Maleus, II, 410, 8. Nulo, II, 424, 31. Elephas, IV, 388, 8. Anatole, II, 441, 4 a. Ὅρος τριχόρυπον, cujus summa juga: Κορρασιβίη, Κονδάσχη, Μηρός, II, 441, 4 a. Amnes: Ganges, II, 402, 11. 413, 18. Indus, 403, 14. 413, 18. Fluvii in Gangem et Indum influentes, *ibid.* Silla, fluvius mirabilis, II, 404, 17. 415, 19. Fluvii auri ramenta se-

cum ferentes, II, 424, 30. Causa cur fluvii India abundet, II, 403, 16. Fons mirabilis, II, 373, 10. Gentes Megasthenes novit centum duodeviginti, II, 217, 28. Omnes sunt indigenæ, II, 404, 18. Memorantur: Silenses, II, 415, 19. Malli, 413, 18. Abissareenses, *ib.* Prasii, 410, 8. 420, 25. Cecei, Attaceni, Oxydracæ, 413, 18. Derdæ, 424, 39. Pandæi vel Pandæ, 419. 420. Monedes, Suari, 410, 8. Palingæ, 414, 18. Susareni, 418, 23. Cambistoli, 413, 18. Mandiandini, *ib.* Mathæ, Arispi, *ib.* Cynri, Seres, Phrynes, IV, 435, 3. 309, 5. Acheroti, III, 583, 42. Gentes mirabiles: Ἐνωτοκοῖται, II, 423, 29. 424, 30. Ἀστομοί, 423, 29. 424, 30. 33. 34. Ἀρρινες, 423, 29, sive Ἀμύκτηρες, 424, 30. Μονόφθαλμοι, 423, 29. 424, 30. Μακροσκελεῖς, 423, 29. Ὀπισθοδάκτυλοι, 423, 29. Πυγμαῖοι, *ib.* et IV, 346. Τρισπίθαμοι cum gruib. pugnautes, II, 424, 30. 425, 33. Πεντασπίθαμοι, II, 424, 30. Ὠκύποδες, 424, 30. Hyperborei χιλιετείς, 424, 30. Σκιρῆται, vel Σκιρᾶται, 424, 33, et *not.* ad p. 425 sqq. — Pencelaitis regio, II, 413, 18. Urbium numerus ingens et incomptus, II, 421, 26. Earum, quæ juxta flumina vel mare sitæ sunt, structura, *ibid.* Urbes: Palimbothra, II, 420, 25. 421, 26. Catadupa, Pazalæ, 413, 18. Methora, Clisobora, 418, 23. Antissa, 444, 2. Animalia in Prasiarum regione: tigres, cercopitheces, serpentes volucres, scorpii volucres, canes grandissimi, simiæ, II, 410, 10-14; formicæ aurum effodientes, II, 421, 25. 434, 39. satyri, 412, 13; μονοκέρωτες, 411, 13; elephantæ, 406, 40. 431, 37 sq; columbæ, 440, 3; pisciculi quidam mirabiles, 412, 15; sirenes, II, 90, 3. Plantæ: ebenus, 410, 10; arundines, 411, 13; cynara, III, 146, 92; carpyce herba in Indo fluv., IV, 367, 1; arbores quæ tala vocantur, II, 418, 22; arbores in mari nascentes, II, 413, 7; lapides esculenti, II, 410, 10. — Margaritæ, II, 418. 419. 480, 66; onyches gemmæ, III, 166, 23. — Antiquissimorum hominum vita rudis et indigesta, II, 403, 19. 418, 23. Mitiorum vitæ rationem introduxit Bacchus ex occiduis regionibus adveniens; is urbes condidit, legesque dedit, II, 404, 20-23. 418, 22 (Indi a Baccho subacti, II, 9, 10). Quot sint anni a Baccho ad Herculem, ad Sandrocottum, ad Alexandrum Magnum, II, 419. 420. Bacchus discedens Indis præfecit Spatembam, quem deinceps in regno secuti sunt Budyas, Cradeuas horumque posterii, II, 418, 22. Hercules quoque ad Indos venit, qui Indiam divisit inter filios et filiam unicam Pandæam, II, 405, 25. 418, 23. Idem urbes condidit multas, inter easque Palibothra, II, 405, 26. Defunctus pro deo colitur; posterii ejus per multas ætates regnarunt; nonnulla eorum regna ad tempora Alexandri M. perdurarunt, II, 405, 27. Nunquam foras exercitum Indi emiserunt; neque Scythæ neque Persæ in Indiam invaserunt, II, 416, 20. — Septem Indorum tribus, 405, 29. 427, 35, 1. 429, 36: philosophorum, 405, 29-31. 427, 35, 2. 429, 36; agricolarum, 405, 32. 33. 428, 35, 9. 429, 36; armentariorum et opilionum, 406, 33. 428, 11. 429, 36; artificum, 406, 35. 428, 12. 429, 36; militum, 406, 36. 428, 2. 429, 36; ephorum, 406, 37. 428, 5. 429, 36; senatorum, 406, 38. 428, 8. 429, 36. Indorum magistratus ἀγοράνομοι, ἀστυνόμοι, alii, II, 430, 36 a. 406 § 41. Nulli apud Indos servi, II, 421, 26. Eorum victus, ornatus, probitas, mores, instituta, II, 421-423. III, 463, 143. 476, 39 a. IV, 361, 4. De philosophis vel gymnosophistis, eorumque ordinibus et doctrina, II, 435-439; ab iis Judæos oriundos putant, II, 323, 69. Adit eos Lycurgus, IV, 332, 2. Athenis cum Indo philosopho congressus Socrates, II, 281, 31. — Indicum Semiramidis bellum, III, 626. Regna Saraosti et Sigertis, IV, 309. Cf. v. Porus. Taxiles. Sandrocottus. Allitrochates. In Indiam invadunt Græci reges Bactriæ, qui a Syris

- defecerant, IV, 309, 6. Indorum ad Augustum legatio, III, 419, 91.
- Indictio*, unde dicta sit, IV, 146, 2.
- Infans quadriceps, III, 622, 49. Alia ejusmodi prodigia, III, 622, 52. 50. 53 sqq.
- Ingenuus Gallieni uxori suspectus. Belli contra Ingenuum saevitia, IV, 194, 5.
- Inna, fons inter Mædorum et Pæonum regiones, II, 19, 2.
- Ino, Cadmi f., Athamanti parit Learchum et Melicertem et Eurycleam. Fraude efficit, ut maritus liberos e Nephele susceptos mactare instituat. Ab insaniente Athamante Learchus et Euryclea occiduntur; ipsa cum Melicerte ad Molurium in mare se præcipitem dat; in Megaricum litus ejecta funere et divino cultu sub Leucotheæ nomine honoratur, II, 344, 6. III, 34, 37. II, 37, 35. Ino Learchum et Melicertem trucidat, deinde præ dolore in mare insilit, II, 377, 8. Inoni sacra facit Helena, II, 470, 3.
- Inquilini. V. *Μέτοικοι*.
- Interanisia (Interamnium?), Lusitaniæ urbs, III, 609, 1.
- Intilene, provincia Persica cum Romanorum imperio conjuncta, IV, 189, 14.
- Io, Inachi filia, IV, 313; a Jove stuprata, IV, 291, 4. Inachi et Meliæ f., a Pico corrupta in Ægyptum fugit; hinc in Syriam ad Silpium montem venit, ubi moritur; ab ea Jopolis Syriæ urbs nomen accepit, IV, 544, 14. Bosphoro nomen dedit, IV, 148, 6 sq; ad Ceras promont. Ceroessam f. peperit, 148, 8. Io, Arestoris f., Junonis sacerdos, a patre vitata detinetur; ab Argo custodita, ab Hermaone liberata, profecta in Ægyptum, ubi pro dea colitur, III, 639, 12.
- Io, ab Argiva illa diversa, quæ Bosporum, bove duce, trajecit, III, 593, 35.
- Joachaz, Judæorum rex, a Nechao II in Ægyptum abducitur, II, 593, 66.
- Joachimus Judæorum rex, a Nabuchodonosore victus captusque, III, 229, 24.
- Joannes (*incertum, sitne Joannes comes, qui verus Theodosii II pater esse dicebatur, an Divus Chrysostomus*), discordiæ Arcadii et Honorii regum auctor, IV, 51, 85.
- Joannes post mortem Honorii (423) tyrannide potitur, IV, 67, 41. Quomodo sit oppressus cæsusque, IV, 68, 46. 612, 195.
- Joannes Vandalus, Jordani pater, IV, 616, 206.
- Joannes præfectus sub Zenone, IV, 126. 130.
- Joannes gibbosus, dux Anastasii, contra Isauros rebelles pugnat, IV, 141, 6.
- Joannes Scythia a Zenone contra Theuderichum Valamiri f., missus, IV, 620, 213. 214; dux Anastasii, Isauros rebelles domat, IV, 141, 6.
- Joannes dux Rom. sub Justino a Saracenis captus per Abramum legatum liberatur, IV, 179.
- Joannes Comentiolus a Justino ad Chosroem legatus mittitur, ut de Suania controversias dilueret; re infecta redit Byzantium (565), IV, 220 sq., 15. Ob rem male gestam honoribus minuitur, IV, 222, 16. IV, 223.
- Joannes, vir consul., legatus a Tiberio ad Chosroem missus (577), III, 243, 46.
- Joannes, Illyriarum urbium præfectus, Tiberii nomine Bazanum hortatur, ut in Sclavinorum terras irrumpat (578), IV, 252, 48.
- Joannes, dux Armeniorum (572), IV, 271.
- Joannes, Timostrati f., a Chosroe Daræ castello, a Persis expugnato, præficitur, IV, 275, 5.
- Joannes Epiphaniensis, consiliarius Gregorii Antiochiæ episcopi, in Persiam proficiscitur, concordiam inter Ro-
- manos Persasque conciliaturus. De Chosrois ad Mauritium fuga scripsit, IV, 272, 1.
- Joannes Antiochenus historicus, IV, 535.
- Jobalidas, nobilis inter Avaros sub Bazano duce, IV, 233, 28.
- Jobares, Indiæ fluv., II, 418, 23. V. Iomanes.
- Iobates in Syria rex ad quem a Præto missus venit Bellerophon, quem feris et laboribus arduis objiciens perdere studet; postea tamen mutata sententia ei Cassandram filiam cum regni parte dedit, III, 303, 12. II, præf. p. VII. Cf. IV, 549, 21.
- Jobathus postea Jobus, III, 220, 12.
- Jobi historia ex Aristæo, III, 220, 12.
- Jocastes historia, IV, 544, 8.
- Jocastus, Æoli f., a dracone necatus; ejus sepulcrum in Italiæ ora, II, 219, 25.
- Jochabet, Amramis uxor, III, 217.
- Jocles (*Oicles*), Amphiarai p., III, 305, 23.
- Jocritus, Lycurgi pater, Arcas, III, 379, 44.
- Jodama, Itoni f., a Minerva sorore occiditur, II, 42, 2.
- Ἰολαία Thebis, III, 123, 26.
- Iolaus Herculis amasius. Apud tumulum ejus Thebis amatores et amasii mutua se fide obligant, II, 143, 111.
- Iolaus (Claudius), histor., IV, 362.
- Iolcus, Minyarum urbs, II, 42, 3. 476, 28, a Peleo expugnata, III, 389, 56. Ibi ludos instituit Acastus in Pelei patris honorem, II, 189, 282.
- Iole, Euryti f., certaminis de sagittandi peritia præmium, Herculi victori ab Euryto recusatur, II, 36, 33. Iole quomodo servata, Hercule Æcha iam vastante, IV, 463.
- Iollas, pater Antipatri, II, 338.
- Iomanes (Iobares *Arrian.*), Indiæ fluv., II, 414, 18. 418, 23.
- Ion Atticam incolis frequentat, II, 105, 1; ibique sedem fixit, II, 208, 1, § 1.
- Ion, Chius poeta, Orthomenis f., II, 44 sqq. Chrysillam Corinthiam amat, IV, 350, 7.
- Ion, Ephesius rhapsodus, II, 44 b.
- Iones ab Ione vocati, II, 105, 1. II, 208, 1 § 1. Ex tetrapoli Attica sub Heraclidarum reditu in Argolidem migrarunt, II, 137, 97. Τὸ Ἰωνίων Hectorem Chii regem tripode honorat, II, 50, 13. Iones Orchomeniis bellum inferentes mulieres eorum abducunt; proles ex his genita postea cum ipsis in Ioniam migrat, III, 387, 53. Ionum vox λόγχοι, II, 51, 15. Ionicam Asiæ oram Pelasgi olim tenebant, II, 342, 1. Ionia terræ motibus vastata, Tantalii ætate, II, 20, 1; et anno 467 p. C., IV, 110, 42. Ionicæ harmoniæ indoles, II, 287, 71. Ionicæ saltationes, II, 284, 49. Ionum literas quando Athenienses adoptaverint, II, 348, 7.
- Ἰωνίται in Syria, IV, 467, 3.
- Ionium mare unde dictum, IV, 316, 9.
- Iopolis, Syriæ urbs. Ejus origines, IV, 467, 3. 469. 544, 14.
- Ioppe, Phœniciæ urbs, III, 575, 17. Circa eam acciderunt quæ de Andromeda narrantur, IV, 325, 27. Prope eam lacus memorabilis, IV, 530.
- Ior et Iordanes fluvii, IV, 546, 10.
- Iordanes, Ioannis Vandali f., consul (470), Anagastæ adversarius, IV, 616, 206, 2. Leoni suspectus, IV, 616, 208.
- Ios insula, Critheidis, Homeri matris, patria; in eadem vita defunctus Homerus, II, 186, 274.
- Iosephus, Jacobi f., III, 215, 8. Ægyptiace Petesephi, ἱερογραμματεὺς, cum Mose dux impurorum, quos pellere Amenophis volebat, regem hunc in fugam vertit, III, 495, 1. Iosephi historia sec. Eupolemum, III, 216. 219, 10; ex Artabano, II, 219, 10, ex Philone, III, 219, 10. Cf. IV, 547, 11.

- Iosubacus, Abraami f., III, 214, 7.
 Iotaben ins. (nunc *Iaboa*) in sinu Arabico occupat Amorceus, IV, 113, 1.
 Iothor, Raguelis f., Ababi frater, Sepphoræ, quam Moses ducit, pater, III, 224.
 Iovianus patricius ab Honorio regno pulso ad Attalum imp. mittitur; prodito rege, homo impudens apud Attalum manet; dein hunc quoque prodit, et Alaricho se adiungit; denique digitis truncatus proscribitur, IV, 59, 13. Cf. de Joviano IV, 606, 181.
 Iovii (Ἰόβειοι), legionis nomen, unde? IV, 14, 6.
 Iovinus Honorii temporibus apud Moguntiacum imperator renunciatur, IV, 61, 17. Sebastianum fratrem imperatorem creat; ab Aduolpho ad Honorium missus occiditur, IV, 61, 19.
 Iphiadæ factio in Abydenorum civitate, II, 152, 150.
 Iphicles cum Hercule Thebis Tiryntem migrat, III, 369, 20. Ne ab Hercule insaniente interficeretur Minerva impedivit, III, 305, 22. Ejus filii duo ab Hercule occiduntur; natu minimum Iolaum pater e periculo subduxerat, III, 369, 20.
 Iphiclus, Phylaci et Clymenæ f., supra undis currere valet, IV, 380, 5.
 Iphiclus Phalanthum Phœnicem in Achaia Rhodi ins. urbe obsidet, et strategemate eam tradere sibi cogit, IV, 405.
 Iphigenia, Helenæ et Thesei f., a Clytæmnestra adoptatur, II, 470, 3. Achilli Neoptolemum peperit, II, 470, 3. Dianæ sacerdos, IV, 551, 25.
 Iphimeda, Haloei f., e Thessalia captiva abducitur a Scephsi et Cassameno Naxiis, IV, 304, 2.
 Iphitus ab Hercule cæsus, III, 337, 8.
 Iphitus Eleus, Hæmonis aut Praxonidæ f., cum Lycurgo et Cleosthene ludos Olympicos instituit, III, 603, 1. II, 128, 76. III, 37, 6. 503, 3.
 Irene, Neptuni et Melanthiæ f., a qua Calauria insula olim Irene vocata, II, 136, 95.
 Irene, Ptolemæi Physconis pellex, III, 513, 16.
 Iris, olim Eridius, Ponticus fluv., III, 596, 54. 309.
 Irnach, Attilæ f., frater Dengisichi, cui bellum Romanis illaturo non obsecundat propter turbas intestinas, IV, 107, 35.
 Irus, Mermeri f., II, 462, 3.
 Irus, unus ex Cnopi regis occisoribus Erythrarumque tyrannis, ab Hippote supplicio afficitur, IV, 431.
 Is, Italiæ fluvius, III, 641, 21.
 Isaacus, III, 214, 8, Abrami f., III, 213, 5.
 Isæus rhetor, Isocratis disc., Demosthenis magister, III, 49, 57. 58.
 Isamus (Imaus?) in India, IV, 308, 5.
 Isaozites, olim Magus, tum Christianus, in Perside in crucem actus, IV, 238, 35 a.
 Isauri ab Esau oriundi, IV, 136, 546, 11; sub Valente (368) Romanorum exercitum ad internecionem cædunt, IV, 33, 45. Isaurica bella sub Arcadio, IV, 51, 84. 86; sub Theodosio II (447) prædis et rapinis grassantur, IV, 76, 6. Zeno in Isauria exul., IV, 118. Isaurorum cædes Constantinopolitana, IV, 136 a. In Isauriam relegatur Marcianus (sub Zenone), IV, 137, 1. Isauros multos Constantinopoli in patriam amandat Anastasius, IV, 141, 5. Isaurorum contra Anastasium rebellio sub Longino Zenonis fratre, Conone, Theodoro, Inde, Longino Selinuntio ducibus; repressit eos Joannes Scythia et Joannes gibbus, IV, 141, 6. Isaurica munera, quæ quotannis Is. pendebantur, in imp. ærarium sub Anastasio inferuntur, IV, 142, 6. Isauri auguriis student, IV, 496, 5. Isauriæ oppida: Catrades, Dalisanda, Suedra vel Syadra, Cauindana, Psimada, Derbe, Monabæ, Isaura, Constantinopolis castellum, q. v.
 Ischomachus, vir dives, divitiis spoliatur, II, 199 b.
 Ischylla, Myrmidonis f., Triopæ Phorbantem parit, IV, 481, 1.
 Ischys Ilatides cum Coronide rem habet, IV, 342, 7.
 Isdegerdes, Hunnorum Cidaritarum rex, Cunchæ pater, IV, 106, 33.
 Isdigerdes, filius Vararanis, Persarum rex inde ab an. 441, contra Theodosium II bellum gerens vincitur; pacem petit, IV, 138, 1.
 Iseum in Cæsarea Mauritaniæ, III, 473, 29.
 Isidorus, Alexandrinus, Ol. 177 Olympionica, III, 606, 12.
 Isigonus Nicæensis, scriptor, IV, 435.
 Isirius, ap. Phœnices trium literarum inventor, III, 569, 27.
 Isis; nominis significatio, II, 613, 77. Græcis est Demeter, vel Proserpina, II, 331, 2. IV, 315, 7. II, 198 a. Isis, i. e. luna, quibusnam signis hieroglyphicis exprimitur, II, 614, 80; prima repertas spicas capite circumtulit, II, 331, 3. Jovi parit Bacchum, III, 325, 3. Isidis fons in Leucothea urbe, II, 396, 2. Isidis crinis, planta, III, 479, 56.
 Ismandes, rex Ægypti, II, 542 a.
 Ismenias Thebanus tibicen, IV, 167, 38.
 Ismenus Bœotiæ fluv., olim Κάδμου ποῦς dictus, IV, 505.
 Isoæmus, consularis vir, cujus uxorem Ætheriam rapuit Palmatius, IV, 145, 1.
 Isocratea, Amazo, III, 597, 58.
 Isocrates rhetor, IV, 177, 71; senex Plathanen viduam duxit ejusque filium Aphareum adoptavit, II, 59 b. Ejus amica Lagisca, III, 49, 55. Ejus oratio ad Philippum quando scripta, III, 49, 56. Grylli encomium scripsit, III, 46, 45. Ejus discipulus Isæus, III, 49, 57. 58; et Diöscorides II, 192, et Clearchus Heracleæ tyrannus, 526, 1; et Cephisodorus, II, 85 b, et Metrodorus, II, 86 a.
 Isodemus, fratrem Myronem occidit, ipse Sicyoniorum potitur tyrannide, qua mox pellitur Clisthenis fratris artibus, III, 394, 61.
 Isodica, Euryptolemi f., Cimoni parit Thessalum, II, 354, 4. Ἰσοτελῶν δίκαι, polemarchi jurisdictio, II, 114, 28.
 Israel, III, 215. 546, 11.
 Issa, Adriat. maris ins., vino excellens, III, 194, 13.
 Issa; sic Achilles inter virgines ap. Lycomedem vocabatur, IV, 337, 1.
 Issachar, Jacobi f., III, 215, 9.
 Issedonum sedes, II, 65, 1.
 Ister fluv., II, 92, 16. Ejus alvei et ostia, IV, 519, 1 et 2. 522, 1. Ad eum Cauliacus scopelus, III, 126, 38. Trajiciunt eum Gothi ab Hunnis pulsi, IV, 31, 42. Istri insulæ Casia et Carbonaria, IV, 267, 65.
 Ister, Istri scriptoris pater, II, 51, 73.
 Ister, Menandri vel Istri f., Cyrenæus vel Macedo, Callimachi disc. servusque, II, 51, 73. III, 131, 54.
 Isthmios ludos Sisyphus vel Corinthii Melicertæ dedicarunt, II, 189, 282. 344, 6. IV, 518. 539, 20. Glaucus eos instituit (1380 a. C.), III, 503, 3. Atheniensium in ludis Isthmiis proedria, II, 351, 13; quales coronæ victoribus Isthmiis dabantur? II, 342 not. In iis luctatur Plato, II, 243, 24; vicit Aristomache Erythræa poetria, III, 123, 27.
 Isthmus, priscum Halicarnassi nomen, III, 574, 16.
 Istriarum ad Pontum respublica, II, 162, 188. Eorum cum Byzantiis controversia, III, 537, 21.
 Isueli, Æthiopæ gens, IV, 376, 1.
 Italia, regio inter Scylleticum et Lameticum sinum sita, olim Cœnotria dicta, nomen accepit ab Italo rege, II, 179, 247 a. Italia olim Camasene, IV, 485; in Italian

- venit Diomedes, II, 371, 3; Pythagoras, II, 272, 4; eam Longobardi incursionibus vexant (578), IV, 253, 49. 263, 62.
- Italus rex, Cœnotrios, qui ab illo Itali nuncupati sunt, ex pastoribus agricolas fecit; leges iis scripsit; convivia publica primus instituit, II, 179, 247 a.
- Itanus Samnita primus clypeum fecit, IV, 490, 5.
- Itea, Acamantidis pagus, II, 355, 10.
- Ithacæ portus Phorcynus, II, 41, 64. Coliadæ et Bucoliæ gentes, II, 148, 133. Ithaca exulare cogitur Ulysses, II, 147, 133; in eam ex Tyrrenia venit Homerus, II, 222, 32. Ithacensium saltatio, ἀλητήρ, II, 284, 50. Ithacenses σκυτάλαις utuntur, II, 147, 131.
- Ithaca, Ptolemæi Physconis pellex, III, 513, 16.
- Ithagenes, Melissi Samii f., II, 160, 183.
- Ithobalus, Tyriorum rex, Botryn urbem in Phœnicia et Anzam in Libya condit, IV, 447, 4.
- Ithobalus, Astartæ sacerdos, Tyriorum regno potitur; pater Badezori, IV, 466, 1. Sub eo Tyrus a Nabuchodonosoro obsessa, *ib.*
- Ithyphalli qui? IV, 496, 20.
- Itimari, gens barbara, Hunnorum metu socia Romanorum, IV, 71, 1.
- Iton, Thessaliæ urbs; ubi Hercules cum Cycno pugnat, III, 389, 55. Itonis Minerva, III, 234, 53, 339, 1.
- Itonus, Amphictyonis f., III, 234, 53. 339, 1; pater Minervæ et Iodamæ II, 42, 2.
- Ituræi a Davide subacti, III, 225, 18.
- Juba I, Jubæ historici pater.; expeditionem per deserta suscipit, III, 475, 36.
- Juba II Mauritanus, rex et historicus. Ejus vita et opera, III, 465.
- Juda, Semiramidis f., III, 237, 102. IV, 364, 3.
- Judæa unde dicta, III, 237, 102. 644, 49. IV, 364, 3. Judæi, genere Ægyptii, III, 512, 14; a Calanis (gymnosophistis) Indorum genus ducunt, II, 323, 69. Judæorum historia, III, 211 sqq. V. Abraam, Jacobus, Josephus. Moses, etc. Judæi sunt impuri, quos Amenophis Ægypto ejicere voluit; verum ipsi sub Mose et Josepho Amenophin in Æthiopiam fugere cogunt; ac postea demum a filio Amenophis Messene Ægypto pelluntur, III, 495, 1. Judæorum exitus ex Ægypto, Mosis legislatio et instituta ex Hecatæoarrantur, II, 391; de eadem re Lysimachi narratio, III, 334, 1. 2. Exitus tempus, III, 503, 3. 509, 3. II, 576. In Judæam invasit Phulus, Assyriorum rex, II, 503, 11. Senecheribus, *ibid.* Captis ab Assyriis Hierosolymis, ad Uaphrem regem in Ægyptum profugiunt, II, 593. Judæi a Nabucodonosoro Babylonem in captivitatem abducuntur; in eaque per 70 annos ad Cyrum usque retinentur, II, 506, 14. Ab Alexandro M. honorantur, II, 395, 15; pars eorum ab Alexandro M. in Alexandriam transducti, III, 512, 15; multi sub Ptolemæo Lagi in Ægyptum proficiscuntur; inter eos Ezechias; a quo Hecatæus de rebus institutisque Judæorum edocetur, II, 393, 14. Judæorum indoles; terræ magnitudo; urbes; Hierosolymarum templum; sacerdotes; Judæi cum Alexandro militantes; Mosollamus Judæus sagittarius, II, 394, 14. Judæorum templum ab Antiocho Epiplane exspoliatum, III, 322, 3. In eos sævit Antiochus Sidetes, III, 712, 18. Judæi Pompeio vitem auream offerunt, III, 493, 11. Eorum rex Antigonus ab Antonio capitis damnatur, III, 494, 15. Judæi in Ionia habitantes de vexationibus quibus obnoxii sint queruntur coram Agrippa, causam dicente Nicolao, III, 420, 92. Judæi contra Archelaum, Herodis f., rebellant, III, 353. Eorum post mortem Herodis ad Augustum legatio, III, 426, 96. Contra Romanos sub Hadriano imp. bellum, IV, 328.
- Judæorum legislatio divina, nec profano ore exponenda, quare Græci mentionem ejus non fecerunt, II, 395, 16. Quam sint legum observantissimi, III, 417, 86. 196, 19. Cur diem septimam Sabbathum nominarint, III, 509, 4. Asini caput colere dicuntur, III, 256, 14. Eorum divitiæ, III, 492, 5. Quæ contra eos blateraverit Apion, III, 512, 15 sqq. Judæi Pythagoræ magistri, III, 36, 2. 41, 21. Judæi Cyrenaici, III, 492, 6.
- Judæus, Spartonis Thebani f., qui cum Bæcho in expeditionem profectus, Judææ nomen dedit, IV, 364, 3.
- Judas, scriptor, III, 657.
- Jugurtha Romæ alterum Jugurtham (*Massivam*) per si carios interficiendum curat, et deinde salvus in Africam revertitur, II, *præf.* xxii, 28. Jugurthinum bellum, IV, 560, 64.
- Julia, Cæsaris Augusti f., M. Agrippæ conjux, Scamandrum trajiciens de vita periclitatur, III, 350, 3.
- Julia Modestina, liberta Primipilarii, e Corsiolis urbe longæva, III, 610, 3.
- Juliana, uxor Areobindi, IV, 142, 7.
- Julianus (*Didius Salvius Julianus*) post necem Pertinacis imperium Rom. emit, IV, 586, 123. Ejus finis, IV, 587, 126.
- Julianus Cæsar in Galliam mittitur. Adjungitur ei tamquam omnium rerum administrator Marcellus, IV, 16, 8 a. Constantii in eum prospere rem in Galliis gerentem invidiæ, IV, 15, 7 a. Juliani ex intimis amicis Oribasius Pergamenus, IV, 15, 8. Quam egregie Jul. se in Gallia erga omnes gesserit, IV, 16, 10. Contra Chamavos proficiscens militibus imperat, ut Saliis parcant, IV, 16, 10. Chariethonem, latronem Gallum, socium sibi adjungit contra Quados, IV, 17, 11; pacem Chamavis petentibus concedit, obside retento regis filio captivo, IV, 17, 12. 191, 18. Badomario, Germanorum principi, filium, qui obses in Rom. castris erat, restituit, etsi Badomarius Romanos captivos reddere recusaverat. Bello eum aggressurus ad Rhenum movet, IV, 19, 13. Constantii in eum insidiæ, IV, 19, 14. Julianus defectionem molitur; septem conjurati, IV, 20, 14. Cyllenium, qui de rebus contra Nardinos (?) ab Juliano gestis falsa multa scripserat, ipse Jul. in epistola ad eum scripta refellit, IV, 20, 14. Ad Julianum imperatorem legationes undique adveniunt coronas aureas ferentes, IV, 21, 15. Ejus in judiciis exercendis æquitas, IV, 21, 16. Ejus in Marcellum clementia; filium vero Marcelli, res novas molientem, supplicio affecit, IV, 21, 17. Scripta oratione Heraclium cynicum refellit, IV, 21, 18. Futuras Scytharum incursiones animo præagit, IV, 23, 22. Ctesiphontem obsidet, IV, 23, 22. De expeditione Persica narratio Magni et Eutychniani, IV, 4-6. Post mortem ejus, super ducem eligendum deliberationes, IV, 23, 23. Juliani ad Oribasium vox, III, 24, 24. Ejus superstitiones, IV, 24, 24. Libanium in deliciis habebat; in Proresium infestior, IV, 24, 25. Juliani reprehensores Acacius et Phryx Tuscianus, IV, 24, 25. De Juliano oracula, IV, 25, 26 et 27. Juliani laus, IV, 16, 9 et 10. Ejus propinquus Procopius. Cf. De Juliano IV, 605, 177-180.
- Julianus, notariorum primicerius, ab Honorio ad Attalum legatus mittitur, IV, 59, 13.
- Julianus, Constantini in Britannia filius, frater Constantii, IV, 59, 12. Interficitur (an. 411), IV, 60, 16.
- Julianus a Zenone legatus mittitur ad Theuderichum Valamiri f. (479), IV, 123, 16.
- Julianus, Domni f., Cæsariensis, sophista, III, 663.
- Julius (C.) Cæsar. Ejus jussu Cleopatra regni socium sibi adjungit Ptolemæum XIII fratrem minorem, III, 724, 8. Amore et cura maxima prosequitur Octavium juvenem,

III, 430, 6. 7. 8. 431. 9. Ejus bellum contra Cn. Pompeium in Hispania. Ibi in Calpia urbe morantem convenit Octavius, cum quo deinde Novam Carthaginem profectus est, 431, 10-12. Cæsaris cædes, testamentum, III, 436, 17; in Cæsarem conjurationis causæ, finis, exitus uberrime exponuntur, III, 438, 19 sqq.

Julius (C.) Pothus, e Ravenna longævus, III, 608, 29.

Julius Vindex Galbam imperatorem renuntiat, IV, 575, 91.

Julo Ceres, IV, 495, 19.

Juncarsi. V. Tonosures.

Juno. De ejus nuptiis fabula Argolica, II, 190, 287. Contra Herculem excitat τοὺς Γηγενεῖς, II, 18 a. Ejus amore captus Endymion, IV, 405, 3. Cur Tiresiam excæcaverit, II, 244, 30. III, 618, 33. Leonem Nemeæum a Selene (Luna) arte magica excitari contra Herculem efficit, II, 31, 9. Juno Telchinia apud Jalysios, III, 175. Ejus statua Tirynthia e piri ligno ab Argo facta, IV, 383. Proshymnæe in Argolide templum, IV, 292, 4. 522. Junonis τελείας fanum Argivum, II, 191, 287. 139, 101. Junonis Samiæ simulacrum, Smilidis opus, IV, 466. 287, 1; templum, Tonia festum, III, 103, 1. Pavones Samii, III, 105, 2. Junoni Samiæ Mandrobulus ovem consecrat, II, 159, 177. Juno ἀρχαία ap. Corinthios, IV, 518. Junonis apud Coos cultus, IV, 442, 1. Ejus et Minervæ ara Olympica, II, 36, 29; ædícula vetus Olympiæ, III, 121, 20; templum Olympiæ a Scilluntiis dedicatum, IV, 288. Apud Sybaritas Junonis statua sanguinem emittit, qua occasione? II, 199 b. Juno Lacinia, III, 100, 1; Alexandrina, IV, 161, 18. Junoni homines olim mactabantur in Ilithyæ urbe Ægyptia, II, 615, 83. 84.

Junonis deæ ("Ἥρας θεᾶς), locus ad Cithæronem, ubi Amphion et Zethus expositi, III, 629.

Junonia ins. ad Mauritaniam, III, 473, 28, sive Erythia, IV, 477, 3.

Juppiter in Dicte Cretæ monte natus, IV, 289, 3. Διὸς γομαί, locus Thebanus, III, 310, 6. Jovis nutrices Themis et Amalthea, III, 156, 42; Cynosura in Creta nymphe, IV, 293, 1; ubera ei præbet sus, IV, 289, 2. III, 8, 25. Juppiter infans per 7 dies risit, IV, 513. De Jovis et Junonis nuptiis fabula Argolica, II, 190, 287. Juppiter e Naxo contra Titanes proficiscitur, IV, 293, 2; datum ei oraculum, III, 9, 23. Bacchum (quem ex Iside genuerat, III, 325, 3) e femore edidit, II, 58, 16, ad Sangarium fluv., III, 592, 31. Parturientis caput a Mercurio percussus, II, 627, 7. Quomodo Minervam in lucem ediderit, IV, 330, 4. Ejus cum Junone de rei venereæ voluptate disputatio, II, 244, 30. Apollinem interficit, III, 152, 16. Cur Æsculapium interfecerit, IV, 497, 3. Cf. v. Æsculapius. Ei non sacrificant Caucasii, II, 474, 19. Jovis sceptrum, III, 42, 24. Pater Apollinis, II, 190, 283; ex Ægina Æacum genuit, III, 33, 35. IV, 487, 4; ex Calliope Corybantes, II, 57, 14; e Callisto Panem et Arcadem gemellos, IV, 405, 7; ex Ceneide Panem gignit, IV, 51, 2; e Dorippe Hellenem, VI, 390, 9; ex Electra pater Dardani et Iasionis Cabirorum, IV, 345, 1; Hemitheæ, Harmoniæ, IV, 378, 1. Ex Europa pater Dodonæ, II, 363, 4. Ex Euryodia pater Acrisii, II, 147, 130. Ex Himalia genuit liberos tres, III, 175; ex Ida pater Dactylorum, II, 57, 13; e Pluto pater Tantali, III, 305, 20. E Protogenia pater Locri, II, 145, 118. E Torrhebia pater Carii, III, 370, 22. Gargari pater, III, 14, 10. Tienari et Geræsti, III, 636, 1. Titiae, IV, 354, 3. Phthiam Achæam amat, forma columbæ assumpta, IV, 346, 2; Ionem stuprat, IV, 291, 4. Sinopes dolo fallitur, II, 161, 186. Alcmenæ dat carchesium, II, 29, 3; sub eyeni forma cum Nemesi concreditur, III, 304, 14.

Jovis Actæi in Pelio fanum, et solemnitas annua, II, 262, § 8. Juppiter Agamemnon Lacedæmone colitur, IV, 06, 10. Ζεὺς ἀρότριος, III, 568, 20. Atabyrius in Rhodo, III, 177; ἀρέσιος Argis, III, 591, 26. Δικταίου in Creta templum, IV, 507, 12. Δωδωναῖος, Βωδωναῖος, Φηγοναῖος, II, 463, 4; εἰλαπιναστῆς et σπλαγγνοτόμος ap. Cyprios, IV, 419, 30; ἔρκειος, II, 115, 30. 363, 6; τριόφθαλμος, III, 292, 3. Ἑλλάνιος, II, 128, 97; ἑταιρεῖος, IV, 418, 25; ἱκμαῖος, IV, 319, 4. Καταιβάτης: sacra quæ ei apud Tarentinos fiunt quotannis, II, 307, 8. Λυκωρεῖος, III, 107, 7; μαιμάκτης, III, 341, 22; μελιχίου festum Athenis, IV, 313; ὁμολώιος, Thebis in Bœotia et in Thessalia, III, 309, 2. Juppiter Oromasdes Persarum, III, 53, 78. Juppiter Papa et Attis a Bithynis in montium cacuminibus invocatur, III, 592, 30. Juppiter Pelasgicus in Thessalia et Dodona, II, 463, 3. Pelorus ap. Thessalos, IV, 349, 4. Stratius ap. Bithynos; ejus statua antiqua Nicomediæ, III, 594, 41. Larandens ap. Bithynos, IV, 384, 1. Hyperdexius in Lesbo, III, 380, 48. Jovis Λύκειον in Arcadia, IV, 317; λύκαια in Arcadia ei celebrantur, IV, 366. Jovis et Neptuni ara Olympica, II, 36, 29. Jovis equestris ara Byzantii, IV, 153, 37. Templum in Heraclea Pontica, III, 540, 26. Templum in Olympo Mysiæ, III, 154, 30. Jovis Ænii fanum in Cephallenia, II, 331, 4; templum in Tarpejo monte a Tarquinio ædificatum, III, 89, 10. Jovi Satori ædes vota (294 a. C.), III, 90, 14. Jovis in æde Romani clavum quotannis figunt, III, 96, 7. Juppiter Beelsamen ap. Phœnices, III, 565, 5. Διὸς κώδιον, III, 143, 87. Διὸς ἐγκέφαλος, prov., II, 305, 5. Juppiter Ammon, II, 166, 206. Juppiter (Zeus) semideus, rex Ægypti, II, 531 a.

Jura, nomen proprium, III, 157, 45.

Juroipach (*Viriparach* ap. Joan. Lydum), castellum ad Portas Caspias situm, discordiæ inter Romanos et Persas causa, IV, 105, 31. 107, 37.

Justinianus, juvenis adhuc Gelimerum Vandalum et Vitigem Gothum cepit, IV, 203, 4. Nonnosum legatum mittit ad Caisum Saracenum nec non ad Elesbaam, Auxumitarum regem, qui pro Romanis bellum Persis inferat, IV, 178, sq. Caiso Saraceno præfecturam Palæstinæ tradit, IV, 179. Timostratum et Joannem duces a Saracenis captos per Abramum legatum libertati reddit, IV, 179. Certamina de Lazica regione in tempus cum Persis componit, pactis induciis (558), IV, 202, 3. Utiguros Hunnos ad bellum Hunnis Cotriguris inferendum excitat (558), *ibid.* (Cf. IV, 621, 217). Avars qui annua stipendia et agros, misso Candicho legato, sibi postulabant, non armis sed arte a finibus Rom. removendos statuit, IV, 203, 4. Avarum legationem donis demulcet, missoque Valentino iis persuadet, ut contra Hunnicas gentes bellum suscipiant (558), IV, 203, 5. Avarum legatos novas sibi sedes petentes Byzantii detinet. Hinc Romanorum et Avarum inimicitiae (562), IV, 205, 9. Petrum Patricium ad Chosroem legatum mittit de pace inter Romanos et Persas firmiter componenda. Fœderis capita. De Suania disceptationes, IV, 206-218, 11-13. 27. Cum Chosroe Cabadis filio inducias in annos 55 fecit, IV, 272, 2. Post annos 39 in imperio transactos diem obit; succedit sororis filius Justinus, IV, 272, 2. Justiniani imp. adulator Tribonianus, IV, 176, 64.

Justinianus, pater Theodori Tziri, IV, 271.

Justinianus sub Justino II Rom. mil. in Asia dux (576), IV, 242, 41.

Justinianus (*legendum haud dubie Justinus*), Germani f., a Tiberio Cæsare bello contra Chosroem gerendo præficitur, IV, 276, 5.

Justinus II, post Justinianum imperator, legatos Avarum tributum petentes cum contemtu remittit (565), IV, 218, 41. Joannem Commentiolum legatum ad Chosroem mittit, qui de reddenda Suania ageret; nihil proficit (565), IV, 220, 15. 270. Saracenos, qui Persis favebant, contentui habet, vir gravis, neque quidquam barbarorum superbiae cedens, *ibid.* Comentiolum ob rem male gestam honoribus exuit, IV, 222, 16. Mebades Persarum legatus et Saracenorum legati ad eum accedunt; neutri quæ cupiunt ab imp. impetrant, IV, 222 sq., 17. Turcorum legatos benigne excipit, et amicitiae armorumque fœdus cum Dizabulo init (568), IV, 226, 18. 270. Zemarchum ad Dizabulum legatum mittit, IV, 227, 19. Per hunc societatis fœdus firmat; cum Zemarcho redeunte denuo legatos mittit Dizabulus, IV, 229, 20. 271. Gepidis contra Longobardos auxiliatur; Avarum genti inimicissimus, IV, 230, 24. Gepidis iterum auxilium petentibus cur recusarit; neque vero etiam Longobardis contra Gepidas armorum societatem implorantibus aurem præbet, IV, 231, 25. Legati ejus a Bajano Sirmium obsessuro in vincula conjiciuntur (568), IV, 231, 26. Legatos Bajani, qui Sirmium Avaribus tradi et stipendia annua solvi volebant, superbe ab imp. dimittuntur; in bellum strenue incumbi jubet (569), IV, 233 sq., 28. Denuo Bajano legatos de iisdem rebus mittente, in sententia perstat; Tiberio res gerendas contra Avaros committit, IV, 235, 29. A Turcis ad bellum cum Persis renovandum incitatur (570), IV, 236, 32. Avarum de pace componenda conditiones repudiat, quod haud probat Tiberius (570), III, 237, 33. Tiberio clade affecto, pacem cum Avaribus componit, IV, 237, 34. Persarmenii a Persis ad Romanos deficiunt (571), IV, 238, 35 a. 271. Sebochthem Chosrois legatum ad amicitiam et pacem confirmandam missum insolentius tractans bellumque minitans dimittit (571), IV, 238 sq., 36. Inducias quas Justinianus cum Chosroe in 55 annos fecerat, solvit; hinc bellum contra Persas regni anno septimo exortum, quod per 20 annos perduravit usque ad nonum Mauricii Cæsaris annum. Causæ hujus belli recensentur, IV, 272, 2. Marcianus summus belli dux creatur, 272, 3. Justinus Nisibin obsidione cingi jubet, *ib.* Quæ obsidio quum duceretur, suspectum habens Marcianum, imperium ei abrogat, et Acacium in locum sufficit, 275, 4. 271. Morbo afflicto inducias in annum cum Persis facit, 275, 5. Mentis imbecillitate laborans, Tiberium in imperii societatem adscivit, IV, 240, 37. 275, 5. Cum Tiberio Sophia, Justinii uxor, publica negotia curabat, *ibid.*

Justinus, Germani f., sub Justiniano in Lazica mil. dux (558), IV, 203, 4. De Avarum clandestinis consiliis Justinianum certiore facit (562), IV, 205, 9. (*Idem Justinus intelligendus* IV, 276, 5, ubi codex habet *Justinianum.*)

Justinus (*Justinianus* Zos.), militum dux Constantino tyranno, IV, 59, 12.

Justus Tiberiensis, scriptor, III, 523.

Juthungi Gothi ab Aureliano prælio victi; eorum ad imp. legatio, III, 682, 24. Denuo in Italiam irrumpunt, III, 686, 24.

Juveninus, sub Chosroe copiarum præf., Arzanenen vastat, IV, 274, 3.

Ixion, pater Pirithoi, Chironis, reliquorum Centaurorum, II, 464, 1. Cur rota circumagi dicatur, III, 302, 5.

Ixion, Demetrii Adramytteni cognomen, IV, 161, 18.

Jynx, Suadæ f., quæ a nonnullis Mentha vocatur, IV, 331, 6.

L

Labanus, Liæ et Rachelis pater, III, 214, 8. 217, 9.

Labara, Cariæ opp., III, 234, 61.

Laborosoarchodus, Neriglissaris f., post regni menses novem a necessariis interficitur, II, 507 sq.

Labossoracus, Amilmarodachi filius et in regno successor a Neriglissare occiditur, IV, 283, 8 et 284, 9, ubi *Labassoarascus* scribitur.

Labyrinthus in Arsinoite nomo, II, 560. Menevidis regis regia, IV, 386.

Labyzus, myrrha pretiosior, II, 92, 18.

Lacedæmon, Amyclæ pater, IV, 324, 22.

Lacedæmonii. Herculis contra eos expeditio, II, 350, 8. In Laconia ora habitat Euphemus, II, 87 b. IV, 286, 6. Hinc in Theram ins. migrat Sesamus, *ibid.* Lacedæmoniorum coloni Lyctii in Creta, II, 131, 88 a. Lacedæmonii Heraclidarum invasione afflicti Rhodum migrant, III, 672, 3. Oraculi jussu Ægidas Thebanos socios sibi adjungunt in bello contra Amyclæenses. Quomodo Timomachum Ægidam Hyacinthis honorare soleant, II, 127, 75. Contra Helotes belligerantibus cur non auxiliati sint Elei, III, 604, 1. Optimus eorum legislator Lycurgus, II, 128, 77. Omnium reip. institutorum Lycurgum esse volunt, II, 209, 2, 1. Sub Charilao tyrannice regnante Lycurgus reip. statum mutavit, II, 209, 2, 3. Lacedæmonii Lycurgi leges per 500 annos observarunt, III, 391, 57. Oraculum iis datum de Arcadibus, IV, 439, 1. Lacedæmonii Argivos bello premunt, II, præf. viii, 5. Lacedæmonii apud Tegeatas captivi, III, 26, 8. Tegeatis reconciliati fœdus cum iis pangunt et communem columnam ad Alpheum ponunt, II, 134, 90. De Thyreatide regione cum Argivis bellum gerunt, IV, 519, 3. 361, 2. Honor Terpandro habitus, II, 209, 2, 6. 130, 87. Partheniæ belli Messeniaci tempore nati, II, 220, 26. Lac. sub Cleomene rege ab Argivis clade afficiuntur, IV, 497, 4. Pythiæ jussu Pisistratidarum tyrannidem everunt, misso primum Anchimolio, deinde Cleomene, II, 110, 17. Propter cædem præconum Persicorum peste premuntur; quomodo sint ea liberati, IV, 519, 2. Quomodo ephori Aristidem, qui auxilii contra Persas petendi causa venerat, deceperint, II, 492, 11. Chiis frumentum dant; eorum brevilloquentiæ studium, II, 49, 11. Ne cum Atheniensibus pacem inirent (Ol. 88, 3), impedit Cleon Atheniensis, II, 126, 70 a. Post prælium ad Arginusas, Lacedæmonii in Decelea inclusi conditiones Atheniensibus offerunt, quæ Cleophonte suasore repudiantur, II, 127, 71. Lacedæmonii ingruente luxuria corrupti, II, 303, 3. Ἀ φιλοχρηματία Σπάρταν ὀλεῖ, II, 131, 88. Lac., Antalcida auctore, urbes Græcas et insulas, quæ contribuuntur Asiæ, Persis permittunt, II, 94, 28. Ad Mantineam vincuntur, II, 138, 99 a. Contra Pyrrhum se defendunt, II, 455, 9. Sub Cleomene rege Argivos clade afficiunt, II, 138, 99 a. Libertate eos donavit Antigonus Doson, victo Cleomene, III, 703, 1. Sævitur in eos Philopœmen, IV, 333, 4. — Lacedæmoniorum instituta et leges, III, 458, 114. Dicæarchi scriptum de Lacedæmoniorum rep. ex lege quotannis in curia recitabatur, II, 241, 21. Plurima reip. instituta a Cretensibus mutuati sunt, II, 131, 88 a. Lacedæm. et Carthaginiensium resp. publicæ comparantur inter se, II, 167, 209. Γερόντων institutio et numerus, III, 20, 1. II, 128, 78; cryptia, II, 209, 2, 4. 129, 80. Ephorum potestas, II, 209, 2, 5. II, 131, 88 a. De rege defuncto luctus, II, 209, 2, 5. Populi in phylas et obas distributio; concionum locus, II, 128, 79. L. peregrinari non licet, II, 129, 82. Lac. frugalitas et temperantia, II, 55, 4. Lex de fundorum venditione, II, 210,

2. 7; puerorum educatio; sepultura; cibi, II, 210, 2, 8. Πελότες, II, 129, 81; pelatae, *ibid.* Cf. de servorum conditione, IV, 461, 1 et 2. Μόραι, II, 129, 83; λόγοι, *ib.* 84. Laconica acies, II, 442, 9. Lacedaemonii non propinant, II, 68, 2. Τὸν θώρακα αλιγίδα appellant, II, 381, 22. Ventris moles probro est, III, 193, 6. Phiditia, II, 242, 23. Κοπὶς cœna, III, 142, 86. IV, 453, 1. Ἐπάικλα, II, 242, 23. 623, 2. III, 20, 2. 142, 86. IV, 454, 2. 464, 2. Quando ἐκ κεραμέων ποτηρίων, quando ἐκ πιθακνῶν biberint, III, 134, 61. Lacedaem. κάναθρα, II, 240, 17; III, 142, 86. Vestes, calcei, pocula, II, 68, 3. φοινικίδες, sagæ purpureæ, μύστακες, II, 130, 86. Scytales usus, II, 193, 4. Sigilla θριπόθρωτα, III, 33, 31; ancillas appellant χαλκίδας, III, 463, 7. — Jovis Ἑλλανίου et Minervæ Ἑλλανίας templum; II, 128, 79. Cnacion fluvius; Babyca pons, *ib.* Apollo τετράχειρ et τετράωτος, II, 627, 11. Bacchus συκίτης, II, 628, 13. Ποδάγρα Ἄρτεμις, II, 628, 14. Bacchi templum; Minervæ Chalciœci templum; Cottinæ meretricis donarium, III, 121, 18. IV, 361, 3. Juppiter-Agamemnon, IV, 506, 10. Amoris cultus, IV, 501, 7. Heroes Matton et Ceraon, III, 126, 40. Τιθηνίδια, III, 142, 86. Ἄρτεμις Κορυθαλλία, III, 142, 86. Τίασσα κρήνη, III, 142, 86. Κλήτας fanum, III, 142, 86. Risus simulacrum a Lycurgo dedicatum, II, 628, 12. Metus, Mortis, Risus fana, II, 130, 85. Carneia quando instituta, 626, 3. Hyacinthia, IV, 480. Ὑέριστικά, IV, 479, 4. Προμάχεια festum, II, 626, 4. Gens Machæronum; ejus origo, II, 192, 3. Gymnopædiæ, II, 626, 5. Ἥλακτία, II, 628, 18. Festo quodam nuptæ viris cœlibibus colaphas infligunt, II, 319, 49. Lacedaemonii Epimenidis corpus apud se servant, II, 628, 17. Lac. saltationes, II, 284, 49. Saltatio θερμαῦστρίς, II, 68, 6. Lac. pilarem saltationem invenerunt, II, 250, 48. IV, 430. Pyrrichus Lacedaemonius, II, 484, 46. Δικηλισταὶ aliique ludi comici, II, 629, 9. 10. Lacedaemonii pulcritudinem maximi faciebant, III, 168, 2. Mulieres eorum pulcerrimæ, II, 51, 17. Lacedaemoniorum nuptiæ, III, 37, 6. Lacedaemone gnomonem statuit Anaximander, III, 581, 27. Lacedaemonii scriptores: Diophantes, Hipparchus, Hippasus, Nicocles, Pausanias, Sosibius, Sosilus, *q. v.* Lacones in Cantabria, III, 301, 5.
- Lacedaemonius, Cimonis f., II, 55, 5 et 6.
- Lachares, Temeni f., pater Deballi, III, 690.
- Lachares, Diospolita, rex Æg. (dyn. XII, 4), labyrinthum in Arsinoite nomo ædificat, II, 560.
- Lachas, fluv. in Tegeatarum regione, III, 26, 8.
- Laciadæ, Cimonis curiales, a quo, quicunque volebant, cœnam accipiebant, II, 125, 64.
- Lacinia Juno, III, 100, 1.
- Lacius, Antiphemi frater, Phaselidis conditor, IV, 428, 319. III, 29, 1.
- Lacon, Lapathi f., Achæi frater, IV, 549, 20.
- Lacratidas Periclem in iudicium vocat, II, 199 *a.*
- Lacringi (*gentis regiæ nomen pro nationis, ut Niebuhrio videtur*) M. Aurelio auxiliantur, IV, 186, 7.
- Lacritus, Isocratis disc., Archiæ magister, III, 51, 70.
- Lacus memorabiles, III, 200 *b.* 31, 16. 478, 48. II, 373, 11 et 12.
- Lacydes Cyrenæus, III, 46, 44; magister Euphorionis, III, 71.
- Lade insula; prope eam proelium, III, 178, 3.
- Ladon, Arcadiæ fluv., pisces habet sonum edentes, II, 325, 73.
- Laertæ, formicarum genus et vesparum, III, 635, 3.
- Laertes, Arcisii et Chalcomedusæ f., ex Anticlea pater Ulyssis, II, 147, 130.
- Laertes, Ciliciæ cast., III, 236, 90.
- Lætitia statuum, audita morte Alexandri M., erexit Dionysius Heracleæ tyrannus, III, 529, 4.
- Lætus in Commodum conspirat, IV, 585, 121.
- Lætus historicus, IV, 437.
- Lagia, e. q. Delus insula, IV, 294, 4.
- Laginia, Cariæ oppidum, IV, 312, 11.
- Lagisca, Isocratis amica, III, 49, 55.
- Lagus ex Arsinoe gignit Ptolemæum I, Ægypti regem, III, 719, 1.
- Λάγυρος, II, 151, 145 *a.*
- Laia, Cariæ urbs, IV, 471, 9.
- Lais Corinthia meretrix, III, 516, 32. IV, 156, 4; e Crasto urbe oriunda, III, 4, 8. Hyccaris oriunda, II, 375, 1. Corinthum venit captiva; necata est in Thessalia, III, 127, 44.
- Laius, ejecto Lyco, rex Thebarum constituitur; domum Lyci Amphioni et Zetho dono dat, III, 366, 14. Epicastæ maritus, de prole oraculum consulit; Œdipum infantem exponit; a filio occisus in Laphystio sepelitur, III, 366, 15. Datum ei oraculum, III, 157, 47. Sphingis pater, III, 336, 5. Chrysippum rapit, IV, 402, 7. Œdipum ex Euryclea genuit, IV, 405, 6. Cf. de ejus historia IV, 544, 8.
- Lallias (C.) Tionæus, e Bononia longævus, III, 609, 2.
- Lamachus Heracleota, patriam Mithridati prodit, III, 548, 42. Heracleæ præfectus, peste moritur, Cotta urbem obsidente, III, 552, 50.
- Lames, Assyriorum rex, IV, 542, 6.
- Lametus, Italiæ fluvius, IV, 478, 2. III, 179, 247.
- Lamia Libyca; de ea fabula, II, 478, 35.
- Lamia, Themistoclis amica, II, 491, 5.
- Lamia, Demetrii Phalerei et Demetrii Poliorcetæ pellex; Lamiae Veneris templum, II, 449, 3 et 5. III, 120, 14. 578, 8. Cleanoris filia, Demetrio Poliorcetæ Philam parit; Sicyoniis Pœcilen stoam ædificandam curat, III, 120, 14.
- Lamienses terræ motu vexati, IV, 381, 2.
- Lamiscus, Lucanorum rex, sex digitis pedem instructum habuit, II, 218, 20.
- Λαμπαδοδρομία. Τοὺς ἀγῶνας τῶν ἐπὶ λαμπάδι administrat archon rex, II, 114, 27 *b.*
- Lampas, meretrix Athen., IV, 410, 1.
- Lampe sive Lappe, Cretæ urbs, ab Agamemnone condita, unde nomen habeat, IV, 364, 4. 529, 9.
- Lampea, Argolidis urbs, III, 574, 14.
- Lampetus heros in Lesbo ab Achille interfectus, IV, 314.
- Lampito, Samia, Demetrii Phalerei pellex, II, 361, 4.
- Lampo, Alexandrinorum ad Antiochum Asiaticum legatus, III, 716, 26.
- Lamprus Erythræus, magister Aristoxeni Tarentini, II, 269, 287, 73.
- Lampsacus, olim Pithyussa, a Lampsace puella nominata, Phocæensium colonia, II, 19, 10; vini ferax; quare Priapi opus eam Demosthenes dicit, IV, 386, 4. Urbs Themistocli ab Artaxerxe data, II, 296, 10.
- Lampræ, superiores et maritimæ, duo Erechtheidis demi, II, 355, 6.
- Lampus, Tarrhæi f., IV, 529, 9, a quo Cretæ urbs dicta, IV, 364, 4.
- Lampyrus, meretrix Athen., IV, 410, 1.
- Lamus, Herculis et Omphalæ f., Bargasum persequitur, IV, 311, 2.
- Lamus, Lyciæ fluv., III, 234, 67.
- Lamythius, Milesius poeta, carmine lyrico Lyden amasiam cecinit, II, 316, 42.
- Lanigeræ arbores Tyli insulæ, III, 479, 58.
- Laocoon pater Melanthi et Ethronis, III, 340, 17 *a.*

- Laodamia, Alcmaeonis f., Peleo Polydorum parit, IV, 506, 3.
- Laodamia, soror Penelopes, II, 350, 7.
- Laodice Trojana Acamantis concubitu potita Munitum parit, IV, 424, 4.
- Laodice, Achaei senioris f., uxor Antiochi Dei, mater Seleuci Callinici, Antiochi Hieracis, Stratonices, quae Ariarathae nupsit, et alius filiae, quam ducit Mithridates, III, 707, 6. Frater Laodices Alexander Sardes tenebat, III, 710, 3.
- Laodice, Antiochi Sidetis filia, III, 713, 19.
- Laodice altera Antiochi Sidetis filia, III, 713, 19.
- Laodicea, urbs tetrapoleos Syriae, III, 276, 59; olim Leuce et primum Ramitha dicta, III, 575, 17. Ibi androgynus exstitit, III, 619, 38.
- Laodicea, Mediae urbs, a Macedonibus condita, IV, 308, 4.
- Laodicus, Theognetes pater, II, 352, 15.
- Laomedon pecuniam in Apollinis et Neptuni thesauris depositam ad Trojam urbem muris cingendam adhibuit, II, 33, 18. Belis ei vaticinium edit de fatiis futuris Trojae urbis, IV, 518. Herculis contra eum expeditio, IV, 438. II, 350, 8.
- Laomedon Atheniensis, apud quem Ion cum Cimone coenavit, II, 47, 4.
- Laomedon Mytilenaeus post mortem Alexandri M. Syriam obtinet, III, 668, 1.
- Laon poeta, II, 259, § 22.
- Lapathus, Achaei et Laconis pater, IV, 549, 20.
- Lapis coelitus delapsus, III, 101, 6. Lapides melle dulciores in India, II, 410, 10. Lapides parientes, II, 327, 78.
- Lapitha, Phorbantis Thessali pater, III, 177.
- Lapithae Pelasgos e Thessalia in Aetoliam expellunt, II, 455, 11. Lapithis contra Centauros auxiliatur Theseus, II, 33, 17. Eorum rex Elatus, III, 618, 34. II, 244, 30.
- Lappe. V. Lampe.
- Laphystio (in) Lajus occisus et sepultus, III, 367, 15.
- Larancha (*Lanchara* Euseb.), urbs Babyloniae, II, 499, 5, 6.
- Laranda, Lycaoniae opp., III, 642, 29; patria Nestoris poetae, q. v.
- Larcas, Phalanthi familiaris, proditor, IV, 405.
- Larensii coena, II, 308, 16.
- Larentia apud Romanos culta, III, 75, 2.
- Larginus astrologus sub Domitiano, IV, 580, 107 sq.
- Λαρτινοὶ βόες Epiri, II, 370, 2.
- Larinus bubulcus, II, 370, 2.
- Larissa, Piasi f., uxor vel sponsa Cyzici, III, 11, 34; patrem in vini dolium detrudens interficit, III, 368, 19.
- Larissa, pilo ludens in Peneum incidit, II, 464, 2.
- Larissa urbs Thessaliae, III, 266. II, 264, 2. 455, 11.
- Larissae Thessalicae colonia est Larissa Syriae, II, praef. xvii, 21. Larissae politophylaces multitudini blandiebantur, II, 152, 151. Quomodo oligarchia perierit sub Simo Aleuada, II, 152, 150. Urbs terrae motu quassata, IV, 381, 2. Larissaei: Hellanocrates, Hippolochus, Eunomus, Epidromus, Cleomachides, Timolaus, Philinna, q. v.
- Larissaei Syriae, Larissae Thessalicae coloni, equites Seleucidarum praestantissimi, a Demetrio Nicatore deficiunt, suasore Diodoto, II, praef. xvii, 21. Larissaeorum cum Apameis in Syria bellum, III, 253, 5.
- Larnassus mons, postea Parnassus, II, 349, 2.
- Lasthenes Cretensis a Metello proelio victus, III, 606, 12.
- Lasthenia Mantineensis, Platonis discipula, II, 243, 26.
- Lasus, Charmantidae vel Sisymbrini f., septem sapientibus accensetur, III, 38, 8. II, 285, 52. Hermionensis, II, 323 68 cyclicos choros primus instituit, II, 249, 45.
- Lasyrtas Lasionius non bibebat, mungebat tamen, III, 73, 7.
- Latini, II, praef. p. xxxvii., antea Aborigines dicti, III, 469, 1; cum Mezentio societatem ineunt, III, 174, 1.
- Latinus, Fauni f., III, 244. Catheti et Saliae f., III, 230, 26.
- Ulyssis f., Praenestae pater, IV, 531, 5; Telemachi et Circes f., IV, 366; a quo Latini dicti, III, 469, 1; maritus Amatae, III, 93, 23; e Roma genuit Romulum et Remum, II, 383, 5.
- Latmi montis in Caria scorpiones, II, 179, 248.
- Lato, urbs Cretae, IV, 528, 7.
- Latona cum infantibus ex Asteria in Asiam venit ad Meliten fontem, ubi a pastoribus pulsus, lupis ducentibus ad Xanthum fluvium venit in Tremili regionem, quam a lupis Lyciam vocat; ibi infantes lavat; rediens pastores in ranas mutat, II, 343, 2. Latonae signum aeneum prope Delphicam platanum dedicatum; saxum quod sub pede visitur, illud ipsum est, cui insistens dea Apollinem infantem ad occidendum Pythonem voce excitavit, II, 318, 46. Latona apud Hyperboreos fuit, II, 386, 2. Ei in Theoxeniis gethyllidem Delphi apponunt, III, 125, 36. Sub lupae forma in Delum venit, III, 33, 32. Quomodo Nioben perdiderit, III, 9, 28. Ejus fanum in Lete Macedoniae urbe, IV, 509, 6.
- Latusimus, Dadanis f., III, 214, 7.
- Laura, Sami urbis vicus, II, 310, 22.
- Laurium, Scythiae campus, IV, 522, 1.
- Lausus a Latinis interfectus, III, 174, 1.
- Lavinia, Aeneae f., a qua urbs dicta, III, 469, 2.
- Lavinium, III, 96, 1; ab Aenea conditum, de Lavinia ejus filia nuncupatum, III, 469, 2.
- Lazi, gens Colchica, III, 555, 54. Eorum cum Suannis bellum, IV, 109, 41; cum Romanis contentiones (456). Eorum rex Gobazes legatos mittit ad Romanos et Parthos, IV, 102, 25. 26; de Lazica regione Romani et Persae certant. Induciis cum Chosroe factis sub Romanorum ditione manet (558), IV, 202, 3. In ea Rom. militum dux Justinus (558), IV, 203, 4. Cf. IV, 206. 208 sqq. 214. 217.
- Lea, Aethiopiae opp., IV, 351, 1.
- Leaena, Demetrii Poliorcetes amica, III, 120, 14. Ei templum decernunt Athenienses, II, 449, 3.
- Leaena opp. in sinu Leanitico, III, 476, 40.
- Leander scriptor, II, 334.
- Leandrius historicus, II, 334.
- Leanitae, aliis Aelanitae, in sinu Arabico; eorum regia Agra et Leaena, III, 476, 40.
- Learchus, Athamantis et Inus f., a patre insaniente occiditur, II, 344, 6. 37, 35. Ab Inone trucidatur, II, 377, 8.
- Learchus Arcesilaum II fratrem strangulat; ipse ab Eryxone, Arcesilai uxore, occiditur, III, 387, 52.
- Lebadensibus Boeotiae jus civitatis cum Arcadibus intercedit, IV, 317.
- Lebadus, Lycaonis f., in Boeotiam fugit, IV, 317.
- Lectum, in Troadis finibus, II, 65, 2.
- Leda, IV, 549, 20.
- Legae, gens Scythica, III, 315, 3.
- Leleges, II, 465, 7; Acarnaniae partem tenent, et Boeotiam; multum vagati, partim una cum Caribus, II, 146, 127.
- Leleges in Boeotia et Locride, II, 140, 103. 145, 119.
- Leleges Junonis templum in Samo condunt, III, 103.
- Carum quasi helotes vel penestae, IV, 474, 1. Lelegum urbs Gargarus in Ida, III, 14, 10. Termerus et Lycus Leleges, IV, 474, 3.
- Lelex, autochthon; ejus e filia nepos Teleboas, II, 146, 127.
- Leme, Stratoclis oratoris amica, IV, 410, 2.
- Lemniae mulieres, neglectae Veneris poenas dantes, viros interficiunt. Argonautae deinde in insulam appellant; ex quibus Jason cum Hypsipyle Euneum gignit, III, 303, 13.

- II, 38, 44. III, 368, 18. Mulierum fœtor ejusque origo, IV, 458, 7. E Lemno in Amyclæum agrum colonos ducit Philonomus, III, 375, 36. Lemni urbs Hephæstia, III, 642, 30, et Myrrhina, IV, 392, 2. In Lemno ἑκατομφορίας Marti sacrificabat si quis centum hostes interfecisset, IV, 397. Lemnius Tyrrhenus Pythagoras, III, 41, 22. 10, 30. II, 272, 1. Antiochus, II, 187, 279; et Philostratus, q. v.
- Lenæis festis præest archon rex, II, 114, 27 b.
- Lenætocystus, meretrix Athen., IV, 410, 1.
- Lenæus cum Eulæo eunucho post mortem Cleopatæ Ægyptum pro Ptolemæo Philometore administrat. Coelesyriam ab Antiocho Ephiphane repetere conatur, III, 720, 2 not.
- Lentulus Sura, Catilinæ socius, II, præf. xxvi, 35.
- Lenus, Pisatarum regio, III, 605, 7.
- Leo, Phliasiorum tyrannus, Pythagoræ æqualis, IV, 503, 17.
- Leo, unus eorum qui cum Chione in Clearchum Heracleæ tyrannum conjurarunt, III, 527, 1.
- Leo Lacedæmonius, Anticlidæ pater, primus vicit Olympiæ pullis Venetis (Ol. 89), III, 122, 22.
- Leo, Antalcidæ pater, II, 94, 28.
- Leo, Coloni f., III, 78, 4.
- Leo Mytilenæus, calculis ludendi arte invictus, II, 294, 1 a.
- Leo, Byzantinorum prætor, IV, 151, 26. Leontis f., Byzantius, Platonis vel Aristotelis discipulus, populi dux, et scriptor, II, 328. [Ejus legatio ad Athenienses.] Philippum a Byzantio repellit; plebe dolo Philippi contra eum excitata, suspendio vitam finivit, II, 328.
- Leo Alabandensis rhetor, II, 328.
- Leo, militum dux contra Tribigildum rebellem in Asiam mittitur; homo brutus, at familiaris Eutropii eunuchi, IV, 48, 76.
- Leo e Dacia oriundus, Selymbrianis cohortibus præfectus, Marciano imp. succedit studio et opera Asparis, IV, 100, 20. 135 a. Asparem ejusque filium Ardaburium e medio tollit, IV, 135 b. Valamiro Gotho tributum annuum pollicetur (461), IV, 103, 28. Legatum mittit ad Genserichum, ut captivas regias libertati restituat, IV, 103, 2. Romani occidentales quum a Marcellino et Vandalis sibi timerent, ad Leonis intercessionem confugiunt. Leontis legatus Marcellinum movet, ut cum Romanis pacem colat; a Gensericho nihil obtinet (463), IV, 104, 30. Benigne excipit legatos Saragurorum, Urogorum, Onogurorum, qui societatem Rom. expetebant, (463), IV, 104 et 105, 30. Denuo pro Romanis occid. apud Genserichum intercedit, misso Constantio. Eodem tempore Constantium mittit ad Persarum regem Perozem, qui magos in religionis cultu impediri questus erat, simulque pecunias postulabat ad bellum contra Cidaritas Hunnos sustinendum (464), IV, 105, 31. Utraque legatio successu caret, III, 106, 32 et 33. Leo Gobazem e Colchide Byzantium venientem benigne excipit, IV, 107, 34. Sciris contra Gothos auxilium præstat, IV, 107, 35. Attilæ filii, Dengizich et Irnach, legationem ad Leonem mittunt; postulata eorum non admittit imperator; quare bellum inferre Dengizich statuit, repugnante Irnach (466), IV, 107, 36. Novis bellis pressi Persæ iterum auxilia a Leone petunt; infecta re legatos imp. reverti jubet, IV, 107, 37. Dengizichi bellum militantis legato placide respondet, IV, 108, 38. Iterum ad Genserichum legationem mittit; at minime audientem se Vandalus præbet, immo bellum indicit, IV, 109, 40. Suani contra Lazos et Persas auxilia petunt; Perozes victoriam de Cidaritis deportatam Leoni nuntiat; ipse imp. totus erat in bello contra Genserichum (468), IV, 109, 41; bellici apparatus magnitudo; ducem Leo constituit Basiliscum, qui post præclare gesta volens cladem patitur, IV, 110, 42. 137, 2. Jordanem, in Oriente mil. præfectum, suspectum habet, IV, 617, 208. Nepotem contra Glycerium in Italiam mittit, IV, 618, 209. Amorcesum, qui in Arabia regnum sibi condiderat fœdusque cum Rom. inire volebat, benigne excipit et honoribus affectum dimittit (473). Qua in re Leo violavit pacta cum Persis inita, IV, 112 sq. Pelagium leg. ad Gothos in Thraciam mittit; Teuderichi, Triarii f., postulat accedere aliquantisper recusat; tandem vero tributum ei annuum pollicetur, summique Rom. ducis munus tribuit (473), IV, 113, 2. De Leonis regno iudicium, IV, 114, 2 a. Imp. Eulogio philosopho stipendium dedit; Hyperechium grammaticum in exilium egit, IV, 114, 2 a. Leo generum sibi adsciscit Zenonem Isaurum, IV, 153 b; Ariadnen filiam ei in matrimonium dat, IV, 138, 1. Ejus filiam Leontiam ducit Marcianus, IV, 140, 3. Zenonem in Oriente exercitus ducem constituit, IV, 136 a. Eundem imperatorem creari volebat, sed adversabatur populus; quare moriens filium ejus Leonem imperatorem coronari curavit, IV, 136 a.
- Leo, Ariadnæ et Zenonis f., a Leone avo imperium accipit, IV, 136 a.
- Leo a Macedonibus χάρων vocatur, II, 30, 9; a λάω nomen nactus, quod visum acutissimum habet, II, 616, 85. Leones injurias acceptas non obliviscuntur, probeque sciunt ulcisci, III, 475, 36.
- Leobotas, Alcæonidis f., in Themistoclem εἰσαγγελίας actionem instituit, II, 619, 5.
- Leocrati Simonides carmen scripsit, III, 72, 3.
- Leocrines scriptor, IV, 438.
- Leodamas Thasius, III, 580, 20.
- Leodamas, Milesiorum rex, ab Amphitrete regno et vita privatur, III, 388, 54. Patris cædem ulciscuntur filii, ib.
- Leonassa s. Lanassa, Cleodæi f., Neoptolemo octo parit liberos, III, 338, 13. 14.
- Leonatus in Asia jussu Alexandri Alexandriam urbem condit, III, 476, 39. Phrygiam Hellesponticam obtinet, III, 668, 1.
- Leonidas, Cleomenis (mythici) frater, III, 30, 8.
- Leonidas Lac. in Thermopylis, IV, 324, 21.
- Leonidas, Olympionica, IV, 540, 27.
- Leonidas, dux Byzantium, IV, 377.
- Leonippus, Sinopæ a Mithridate præfectus, prodere urbem Lucullo statuit; a Cleochare collega occiditur, III, 554, 53.
- Leonnorius, Gallorum dux, III, 536, 19.
- Leonteus Argivus, tragædus, apud Jubam regem, III, 483, 83.
- Leontia, Leonis imp. f. minor, Marciano nubit, IV, 140, 3. 619, 211, § 4.
- Leontini Athenienses contra Syracusanos auxilio advocant, II, 76, 1. Apud eos Panætius tyrannide potitur, II, 172, 225. Leontinorum in regione Palicorum lacus, II, 373, 12.
- Leontis Athen. tribus, II, 295, 6. Ejus demi Cetti, Leuconoeum, Cæum, Pæoniæ, Peleces, II, 355, 9.
- Leontius Olympiodori studio in sedem sophisticam Athenis evectus, IV, 63, 28.
- Leontius, Placidiae curator, IV, 66, 40.
- Leontius in Isauria ab Illo imperator renuntiatur, IV, 137, 1. 140, 4. 620, 214.
- Leontomenes, Damothonis f., Pheræus, Thessalorum prætor (185 a. C.), III, 704, 2.
- Leontophron, Ulyssis et Euippes f., III, 339, 17.
- Leontopolitis nomus Æg., III, 226.

- Leophantus, Gorsiadæ f., Lebedius vel Ephesius, unus ex 7 sapientibus, II, 336, 4. III, 38, 8.
 Leophantus Heracleopolita, scriptor, II, 67, 3.
 Leopodum, locus prope Erythras, IV, 431.
 Lepetymnus Lesbios e Methymne pater Hicetaonis, IV, 314.
 Lepetymnus, mons Lesbi cum templo Apollinis et heroo Lepetymni; ibi duo tantum corvi, IV, 459, 9.
 Lepidus Cæsaris necem ulturus, III, 448, 27.
 Lepidus historicus, IV, 439.
 Lepores Bisaltiae, III, 583, 44; Astypalææ ins., IV, 420, 42.
 Lepreatarum de adulteris lex, II, 217, 14. Lepreata Harmodius historicus, IV, 411.
 Lepreum, Arcadiæ locus maritimus, II, 267, 73.
 Lepsemandrus, Cariæ oppidum, II, 622, 14.
 Lepte acra, Ægypti ad sin. Arab. promontorium, ab aliis Drepanum vocatur, III, 477, 42.
 Lerus insula. Minervæ Παρθένου ibi templum, et meleagrides aves, II, 333, 1.
 Lesbonax Mytilenæus, Potamonis p., III, 505.
 Lesbothemis Mytilenis fecit Musam, quæ sambycen manu tenebat, III, 73, 8.
 Lesbum venit Macar Heliada, III, 176, 2. IV, 457, 4. Insulam vastat Achilles, IV, 314. 335, 2. In eam coloniam ducunt Penthilidæ, Echelao duce, IV, 459, 12. Lesbi statio Mesogeum, IV, 459, 12; mons Lepetymnus, IV, 459, 9. Homines ibi Baccho olim mactabantur, IV, 400, 5. Lesbicæ Musæ septem, IV, 457, 4. Lusciniæ, IV, 458, 8. A Lesbiis ad Asiam habitantibus Asias cithara nomen habet, II, 182, 259. Lesbi ab Atheniensibus læduntur, pactis violatis, II, 125, 63. Vinum Alcibiadi præbent, III, 160, 1. Lesbum navigat Sophocles, II, 46, 1. Μετὰ Δέσθιον ὥδόν, II, 130, 87. Lesbi urbes: Pyrrha, Agamede, Hyperdexion, Antissa, q. v. Lesbi: Lampetus, Hicetaon, Helicaon, Pisidice, Apriata, Lesches, Salpe, Heraclitus hist., q. v. Cf. vv. Methymna et Mytilene.
 Lesches Lesbios cum Arctino certans vicit; Terpendro antiquior, II, 299, 18.
 Lestadæ, Naxiorum vicus, II, 155, 168.
 Lete, Macedoniæ urbs, IV, 509 b.
 Lethon, Libyæ fluv., III, 186, 2.
 Letopolis in Ægypto, III, 238, 13. IV, 310; patria Apollonii et Polystrati, *ib.*
 Leucadem et Anaetorium ad condendas Pylades et Echides a Cypselo patre mittuntur, III, 392, 58. Circa Leucadem se interemit Calyce, II, 287, 72.
 Leucadia, a Teleboarum parte incolis frequentatur, II, 146, 127. Reipublicæ formæ ap. Leucadios mutatio, II, 147, 128; in Leucadia pavo virginem deperiebat, II, 314, 63. Leucadius, Timonides historicus, II, 83.
 Leucania, vetus Samothraciæ nomen, II, 218, 21.
 Leucarus Acarnan primus artem ad pancratium attulit, II, 182, 261.
 Leuce, Achillis insula, IV, 380, 1.
 Leuce, priscum Laodiceæ in Syria nomen, III, 575, 17.
 Leucippe Vulcano Ægyptum parit, III, 502, 2.
 Leucippus, Eurypyli et Steropes f., frater Lycaonis, IV, 285, 3.
 Leucippus, Amyclæ f., pater Coronidis sive Arsinoes, IV, 324, 22.
 Leucippus, Eleates phil.; ejus placita, IV, 168, 41.
 Leucoium flos, IV, 388, 9.
 Leucon, Athamantis et Themistûs f., II, 37, 35.
 Leucone, Cyanippi Thessali uxor; ejus mors, IV, 505.
 Leuconoeum, Leontidis demus, II, 355, 9. Leuconoensis, Demochares, q. v.
 Leuconotus ventus, III, 296, 101.
 Leucophrys, priscum Tenedi ins. nomen, II, 213, 7.
 Leucophyllus, planta, IV, 376.
 Leucosia, vetus Samothraciæ nomen, II, 158, 171.
 Leucosyri qui?, II, 348, 2; eorum pars Heneti, II, 337, 9.
 Leucothea, Ino, unde dicta, III, 34, 37 (V. Ino); olim Halia, III, 175. Leucotheæ Nereides, IV, 459, 10.
 Leucothea, Ægypti urbs cum Isidis fonte mirabili, II, 396, 2.
 Leuphithorga, Æthiopiæ opp., IV, 351, 1.
 Levi, Jacobi f., III, 215, 8 sq. 218, 9. IV, 547, 11.
 Lia, Labani f., Jacobi uxor, III, 214, 8 sq. 218, 9.
 Libanæ vel Liba, Assyriæ urbs, III, 587, 6.
 Libanius, Juliani deliciæ, IV, 24, 25.
 Libanius Asianus, thaumaturgus, Placidiae jussu necatur (421), IV, 66, 38.
 Libanus mons, III, 226; unde nomen habeat, 566, 7.
 Libya, Oceani et Pompholyges f., II, 349, 1. Pici et Iûs f., Neptuno parit Agenorem, Belum, Enyalium, IV, 544, 15.
 Libya, terra πολυώνυμος, III, 238, 17; raris fluviis irrigata, III, 284, 73. Ejus siccitates, locustarum multitudo, *ib.*
 Libyam circumnavigarunt missi a Necone, magus quidam, qui ad Gelonem venit, denique Eudoxus Cyzicenus, III, 279 sq. In Libya Nili fontes, II, 478, 36. Libyes ab Ægyptiis deficiunt, sub Necheroche Æg. rege (dyn. III, 1), II, 544. Ex Libya Amazones in Europam transierunt, II, 9, 9. In Libyam venit Diomedes, III, 472, 23. Ejus partem subiecit sibi Nabuchodonosor, III, 78, 3. IV, 283, 8. Libyes contra Cyrenæos excitantur a fratribus Arcesilai II regis, III, 387, 52. Libyæ sacerdotes quidam incantationibus crocodilos e lacu eliciunt, II, 396, 3. Ibi familiæ quædam effascinantium, II, 381, 23. Libya cur belluis abundet, III, 239, 135; pecorum ibi mos mirabilis, II, 374, 14. Libyca de Lamia fabula, II, 478, 35. Libyes οἱ ἄνω mulieres et liberos communes habent, II, 180, 249. A Libyco homine, Sirite, inventa est tibia, II, 478, 34. Libyæ gentes: Adymachidæ, Araucelæ, Byzantes, Asbytæ, Macæ, Psylli, Buai, Masulienses, Dapsolibyes, Machlyenses, Sardolibyes, Nomades, Atarantes, Panebi, Garamantes, Ausoriani, q. v. Libyæ urbes: Arsinoe, Aspis, Automalaca, Azirus, Aphace, Garge, Gilda, Draconis ins., Euphranta, Zagystis, Coraconesus, Κυων νῆσος, Magna, Xilia, Phurnita, Scythopolis, Chalcea, Lixa, Cherrura, Anetussa, Thyne.
 Libya (i. e. Libystinorum regio Pontica), II, 339, 2.
 Libyphœnicum castellum Abrotonum, II, 373, 13.
 Αἰθιοπίτης (Hercules), III, 475, 38.
 Libyrniorum institutum, III, 458, 111.
 Libyssa Ceres, III, 119, 12.
 Libyssa, Bithyniæ castellum, III, 232, 41.
 Libyssus, Bithyniæ locus, ad quem Hannibal mortuus esse perhibetur, III, 600, 75 a.
 Libystini Pontici, II, 339, 2. IV, 397, 2.
 Licini forum, Orobiorum urbs, III, 231, 29.
 Licinius (A.) Nerva Silanianus, consul (65 p. C.), III, 623, 52.
 Licinius Sura ap. Trajanum pollens, IV, 581, 112.
 Licinius (L.) Palus, Lucii libertus, Placentinus, longævus, III, 608, 29.
 Licinius, qui Maximiano Galerio in imperio successit, tyrannice se gessit. Bellum, quod ei minatur Constantinus M., avertere studet, clementiam et justum imperium promittens, IV, 2. Non stans promissis a Constantio in Nicomedia obsidetur, supplex demum ad eum accedit, imperioque exuitur, *ibid.* Proelio victus Mestrianum de pace legatum ad Constantinum misit (314), IV, 189, 15; numismata aurea in memoriam devictæ Sarmatiæ ex-

- cudit (322), quæ conflare jubet Constantinus M., IV, 199, 14, § 1. Licinii a Crispo sæpius victi dictum, IV, 199, 14 § 2.
 Αἰκνίτης Bacchus, IV, 498, 5.
 Licymnius cum Hercule Thebis Tirynthem proficiscitur, III, 369, 20; Alcmenæ frater spurius, a Tlepolemo occisus, III, 25, 6. III, 178. IV, 498, 5; pater CEnoni et Argii, II, 350, 8.
 Lictorius (vel Pictoreus), Epeus ex Ætolia, per tria secula vixit, II, 66, 5.
 Ligurum terra aspera, III, 275, 54. Mulieres operosissimæ, III, 275, 53. Liguriæ urbs, Agathe, q. v.
 Ligyrei Thraciæ Bacchi oraculum habent, II, 190, 284.
 Lilybæum Siciliæ prom., III, 19, 3. 287, 82.
 Limone, Hippomenis f., adultera ab equo devorata, II, 208, 1, § 3.
 Limonius campus, in quo Cyzici regis sepulcrum, II, 18, 7.
 Limyrenses Lyciæ, III, 194, 11.
 Lindus, Cercaphi f., III, 177, 2. Lindiorum Apollo Telchinius, III, 175. In Minervæ (III, 177) templo Marcelli ἀνάθημα, III, 272, 46. Lindi Parrhasii picturæ complures, II, 304, 4. Lindii : Lacius et Cleobulus, q. v.
 Linges, Illi frater nothus, IV, 620, 214.
 Linitima, opp. Æthiopiæ, III, 478, 42. IV, 351, 2.
 Λινοῦργος lapis in Acheloo, III, 79, 6.
 Linus, Apollinis et Calliopes f., III, 303, 8. Æthusæ f., Pieri p., III, 641, 20. Pieris f., IV, 445; ejus mors, IV, 648 b.
 Linus CEchaliensis, IV, 439.
 Linus flos, IV, 459, 11.
 Lipsydrium, Atticæ locus ad Parnethem montem, quem muniunt Alcmaeonidæ, II, 110, 16.
 Lissus urbs, III, 574, 15.
 Literarum inventores, II, 2 et 3. 186, 256. III, 400, 4. 156, 44. IV, 400, 4. Eas ad Græcos attulit Danaus, II, 67, 2. IV, 475, 1.
 Λιθοῦδες πεδῖον inter Massiliam et Rhodanum, III, 262, 28. II, 177, 240.
 Litræ, Ægypti locus, ubi ingentia cadavera visuntur, III, 622, 44.
 Livia Attica, liberta, longæva, III, 609, 2.
 Lixa, Libyæ opp., III, 238, 118.
 Lixus, Tylonius genere, Sadyattæ exprobrat quod Gygem Mermnadam favore suo nimis augeat, III, 384. Gygis regis odio pressus tandem in gratiam ejus redit, III, 385 sq.
 Lixus, fluvius Mauritaniae, usque ad quem Gaderitæ piscandi gratia navigant, III, 280.
 Λόχοι Lacedæm., II, 129, 84.
 Locri sunt Leleges, II, 145, 119. 140, 103. Locri Ozolæ unde dicti sint, IV, 458, 7. Locrorum rex, Medon, II, 145, 122. Urbes : Amphissa, Scarphe, Thronium, Alope, Cynus, CEm, q. v.
 Locrorum in Italia origo, II, 173, 229. Zaleucus legislator; bene administrata respublica, II, 174, 230. Perniciem civitati attulit affinitas cum Dionysio contracta, II, 173, 231. Locri in funeribus læti convivia agunt; non habent tabernas institorias, II, 221, 30. Lex in adulteros. Zaleuci filius in adultero deprehensus. Polemarchus Locrus perjurus; ejus supplicium, *ibid.* Locri et Rhegini mentis alienationi, quæ mulieres corripuerat, canendis pæanibus medentur, II, 282, 36. Locri Pythagoram in urbem recipere recusant, II, 245, 31. Quomodo scelus a Dionysio juniore in virgines Locrenses commissum ulto sint, II, 307, 10. Eorum mulieres libidini cuius prostitutæ, II, 305, 6. Locrica cantica amatoria, II, 316, 40. Epizephyriacæ saltationes, II, 284, 49. Locri poetæ : Mnaseas, II, 378, 11, Xenocritus et Erasippus, II, 221, 30. II, 24, 4.
 Locris, Polycriti Ætolarchi uxor, III, 614, 31.
 Locrus, ad hunc Juppiter duxit suum e Protogonia filium, a quo Locri Opuntii nomen habent, II, 145, 118.
 Λογισταὶ καὶ λογιστήρια, Athen., II, 123, 53. 54. Λογιστῶν συνήγοροι, II, 124, 55.
 Longævorum laterculi, III, 608, 29 sq.
 Longinus Zenonis frater, IV, 620, 214; post Zenonis mortem imperium occupare sperat; ab Anastasio in Isauriam amandatur, IV, 141, 5. In Isauria rebellat. Victi caput ab Joanne Scythia Constantinopolim mittitur, IV, 141, 6.
 Longinus, cognomento Selinuntius, unus ex ducibus Isaurorum, qui contra Anastasium rebellarunt, ab Joanne gibboso captus, Constantinop. missus, ibique truncatus, IV, 141, 6.
 Longobardi et Obii, qui Istrum transgressi erant, a Marco Aurelio pacem petunt (167), IV, 186, 6. Sub Alboino duce Avars contra Gepidas et Romanos sollicitant (c. 568), IV, 230, 24. Conditionibus societatis a Bazano propositis non acquievisse videntur; quare ab Justino contra Gepidas auxilia petunt, frustra, IV, 231, 25. Italianam incursionibus vexantes Tiberius data pecunia conciliare sibi studet (578 et 580), IV, 253, 49. 263, 62.
 Longopori, Æthiopiæ gens, IV, 376, 1.
 Lucani et Brutii agros Thuriorum vastantes et urbem cingentes a Fabricio cons. repelluntur, II, *præf.* p. XL. Lucanorum instituta quædam, III, 457, 109; justi sunt et hospitales. Eorum rex Lamiscus, II, 218, 20.
 Luceria urbs Ital., III, 90, 14.
 Lucianus, Pasiphontis pater, III, 583, 35.
 Lucilianus comes, in Juliani exp. Persica, IV, 5.
 Lucillus Tarrhæus scriptor, IV, 440.
 Lucius, Petri f., e Cornelia urbe longævus, III, 610, 3.
 Lucretius (Q.) Primus, e Rhegio longævus, III, 609, 1.
 Lucullus (L.) in Asiam trajecturus misit qui Judæorum Cyrenensium seditionem compescerent, III, 492, 6; in Asiam contra Mithridatem mittitur, III, 545, 37. Aurelium Cottam in Chalcedoniorum portu cum classe stationem habere jubet, *ibid.* Ad Sangarium fl. castra habens, cognita Cottæ clade, animos militum erigit, III, 546, 39. Mithridatem ad Cyzicum et deinde ad Æsepum fluv. de improvise aggressus magnis detrimentis afficit, III, 546, 40. Iterum vicit ad Tenedum et in mari Ægæo, III, 548, 42. Cottam ad Heracleam obsidendam, Triarium ad naves M. ex Creta et Hispania redeuntes interceptiendas mittit; ipse per mediterranea contra regem movet, et pluribus præliis Mithridatis copias ad incitas redigit, III, 549, 43. Amisum obsidet; hinc contra Cabiros ducit, Hadrianum cum Mithridate configere jubet, III, 606, 12. Cabiris castello, Amiso, Eupatoria potitur, III, 549, 45. Mithridatem profugum per Claudium legatum a Tigrane exposcit frustra, III, 550, 46. Sinope et Amasea potitur, III, 555, 54. in Cappadociam ingreditur, et Euphratem transgressus Tigranem facile negotio debellat, III, 555 sq., 56. 57. Quot suorum in prælio ad Tigranocerta amiserit, III, 492, 8. Tyrannionem captivum Romam abducit, IV, 176, 66. In luxuriam delabitur, III, 417, 83.
 Lucusta, Agrippinæ ancilla, IV, 573, 89.
 Ludorum præcipuorum institutionis ordo chronologicus, II, 189, 282.
 Luernius (*Luerius*), Bituiti, Avernorum regis, pater; ejus divitiæ, III, 260, 25.
 Lugdunum ad Ararem fl. unde nomen habeat, IV, 367, 2.
 Lumbricum quomodo Æsculapii sacerdotes extraxerint, II, 15, 8.
 Lunæ nephalia sacra faciunt Athenienses, III, 127, 43.

- Luna Ægyptiis Isis, II, 614, 80. Lunæ semel tantum quotannis suem, animal impurum, sacrificant, II, 614, 79. Lunares mulieres ova pariunt, II, 35, 28. De luna sententia Berosi, II, 509, 18. 19.
- Luomes, Dadanis f., III, 214, 7.
- Lupercalia festum, III, 441, 21. Luperci cur nudi currant, III, 98, 2.
- Lupercus Berytius, scriptor, III, 662.
- Lupia, Italiæ opp., III, 436, 17.
- Lupus a Delphis colitur, II, 159, 177. Lupi cur ap. Athenienses in honore sint, III, 33, 32; in lupum mutatur Damarchus Arcas in Lycæo Jovis, IV, 407.
- Lupus piscis, III, 186, 2.
- Lusa, Bathelis urbs, III, 215.
- Luscinia Antissææ, IV, 458, 8.
- Lusia, Ceneidis demus, II, 356, 11.
- Lusiades nymphæ, II, 372, 6.
- Lusitaniæ situs, III, 295, 98; Bænis vel Minius fluv., *ibid.* Urbes, in quibus Græci coloni considerunt, III, 301, 5.
- Lusitaniæ major pars a Q. Fabio proconsole (141 a. C.) recepta, III, 98, 7. Lusitaniæ urbs Interaniesia (?), III, 609, 1.
- Lusius fluv. in Thuriorum regione, II, 372, 6.
- Lusius, Hadriano insidias parans, in itinere occisus, III, 585.
- Lutarius vel Luturius, Gallorum dux, III, 536, 19.
- Lycabettus mons e Pellene a Minerva asportatus, II, 22, 1.
- Lycæa, Arcadiæ ludi, Lycaonis institutum, II, 189, 282. III, 123, 26. IV, 317. 366. 407.
- Lycæthus post Bellerophontis decessum Corinthi regnat annis viginti septem; pater Creontis, II, 13, 3.
- Lycæus campus ad Heracleam Pont., III, 551, 49.
- Lycaon, Pelasgi f., Arcadum rex justus diisque carus; quinquaginta filiorum impietas, III, 378, 43. Ipse in Jovem impius, IV, 317. Lycæa in Arcadia instituit, II, 189, 282; pater Pandari, III, 599, 68; Eleutheri, Lebadi, IV, 317; Callistûs et Cetis, IV, 318, 1; frater Eurypyli, IV, 285, 4.
- Lycastus, Martis et Philonomes f., rex Arcadiæ, IV, 531.
- Lycastus in Creta Eulimenes adulterat; quare ab Apto interficitur, III, 300, 1; ex Ida genuit Sarpedonem, Minoem et Rhadamanthum, IV, 497, 3 a.
- Lyceas, Naucratis hist., IV, 441.
- Λυκίων ὄρος in Argolide, IV, 292, 1.
- Lyceum, Athenis, II, 254, 59. Aristotelis ambulacrum, III, 45, 41.
- Lychnis, urbs Illyrica; ab ea Theuderichus repellitur, IV, 127.
- Lychnis lapis, IV, 388, 11.
- Λύχνος, meretricis cognomen, IV, 410, 1.
- Lycia, Xanthi f., Apollini parit Pataram, III, 235, 81.
- Lycia terra, olim Tremile vel Trimilis dicta, III, 236, 84; unde nomen habeat, II, 343, 2. Lycii latrociniis dediti; γυναικοκρατοῦνται; in falsos testes severe animadvertunt, II, 217, 15. Eorum instituta quædam, III, 461, 129. Eorum rex Amphianax (aliis Jobates), III, 367, 16. 303, 12. II, *præf. p. vii.* Lycii Chrysaorim in Caria condunt, IV, 311, 8. Oraculum, ubi piscium opera vaticinia eduntur, IV, 479, 1. 2. In Lycia natus Apollo, IV, 495, 14. Lyciæ Arycandenses, Limyrenses, III, 194, 11. Chimæra mons, II, 379, 13; fons Melite, amnis Xanthus, II, 343, 2. Urbes: Edebessus, Alimala, Arycanda, Arneæ, Menedemium, Acarassus, Gazæ, Erymnæ, Molyndea, Cenoanda, Sidyma, Myra, Phellus, Antiphellus, Mellænæ, Artymnesus, Pinara, Patara, Telmissus, Megiste, Glauci demus, Haris, Dædala Hylami, Lyrnatia, Araxa; Ninus et Lamus fl.; Cragus mons; Cochliusa, Doliche, Macra insulæ; Sebeda portus, *q. v.*
- Lycinus (?) Cadmus, II, 2 a.
- Lycius, Myronis f., ex Eleutheris Bæotus, artifex, III, 116, 2.
- Lycomedes Scyri rex Theseum de rupe præcipitem dat, II, 208, 1, § 2.
- Lycôn orationem accusatoriam contra Socratem præparavit, III, 43, 32; cultu mundissimus, III, 46, 47.
- Lycophron, Periandri f., tyrannidem ap. periœcos constituturus perit, III, 393, 60.
- Lycophron tragicus, Chalcidensis, Soclei f., a Lyco Rhentino adoptatur, II, 370 a.
- Lycophronidis versus, II, 314, 33.
- Λυκόποδες, Alcæonidæ, II, 110, 16.
- Lycoreus Juppiter, III, 107, 7.
- Lycormas fluv., in quem Euenus se coniecit, IV, 401, 5.
- Lycosthene sive Lycosthenia, Lydiæ urbs, III, 371, 23.
- Lyctii in Creta, Lacedæmoniorum coloni, II, 131, 88 a.
- Lycurgus Bacchum Cadmea et Bæotia expellere aggreditur, III, 628, 5. Hyades fugat, III, 304, 19.
- Lycurgus, Arcas, Jocriti f., Botachi p., III, 379, 44; ex Antiope Ancæi pater, II, 133, 89, et Epiochi, Ereuthalionem ex insidiis occidit, IV, 336.
- Lycurgus Laced., Prytanidis f., III, 603, 1; a Procle sextus, ab Hercule undecimus, IV, 389, 5. Ejus ætas, III, 689. Cum Iphito et Cleosthene ludos Olympicos restaurat, III, 603, 1; cum Iphito ἐκχειρίας Olympicæ auctor, III, 37, 5. Ejus nomen in disco Olympico incisum, II, 128, 76; vir πολεμικώτατος, II, 62, 9. Nullam bellicam actionem attigit, II, 365, 13. E Samo ins. Homeri carmina in Peloponnesum apportavit, II, 209, 4, 3. Sec. nonnullos omnium reip. Spart. institutorum auctor, II, 209, 2, 1. Charilao tyrannice regnante, statum reip. mutavit, II, 209, 2, 4; Cryptiam instituit, II, 209, 2, 4; quomodo rem publicam capesserit, III, 37, 4. Quomodo populum in ordines distinguere; ubi conciones populi instituere a Pythia jubetur, II, 128, 79. Senatam quot virorum instituerit, II, 128, 78. Equitatum in turmas distribuit, III, 33, 30; gerontes instituens, III, 20, 1. Cryptiæ auctor, II, 129, 80. Arithmeticam proportionem, ut turbæ accommodatam, Lacedæmone ejecit, et geometricam, paucorum legitimo regno convenientem, introduxit, II, 243, 27. Γέλωτος ἀγαλμάτων dedicavit, II, 628, 12. Minervæ Optiletidi fanum consecrat, qua occasione, II, 192, 1. Post Charilai regis tutelam peregre abiit, plurimumque temporis in Creta insula degit, II, 131, 88 a. Hispaniam, Indiam et Libyam adiit, IV, 332, 2. Vitæ exitus, III, 390, 57; in Creta obiit; sepulcrum ejus Pergamiæ, II, 282, 37. Cf. IV, 314. Cineres in mare Creticum dispersi, IV, 333, 3. Ejus laus; templum, sacra, II, 128, 77.
- Lycurgum Athen. oratorem tradi sibi postulat Alexander, II, 472, 9.
- Lycus, Telchin, e Rhodo in Lyciam venit, ubi Lycii Apollinis fanum ad Xanthum extruxit, III, 175.
- Lycus, Dascyli et Anthemoisiæ Lyco fluvio natæ filius, Mariandynorum rex, in Pelopis cognati honorem Argonautas comiter excipit, II, 39, 49. III, 13, 5; ei Hercules contra Bebryces auxiliatur, eorumque regionem dat, quam Lycus Heracleam vocat, II, 32, 15. Cf. III, 24, 1. 300, 2.
- Lycus, Thebarum rex, regno ejicitur; postmodum ab Amphione et Zetho, quorum matrem Dirce regina captivam tenebat, occisus est; domus ejus a Laio occisoribus data, III, 366, 14. Lycus cum filiis ab Hercule interfectus, III, 305, 23.

Lycus, Pandionis f., II, 351, 12.
 Lycus, Argivorum rex, Nyctei frater, III, 628, 6.
 Lycus, Lelex, cum Termero piraticam exercet, IV, 474, 3.
 Lycus, Martis f., in Libya peregrinos patri mactat; pater Callirrhoe; Diomedem in vincula conjicit, III, 472, 23.
 Lycus Rheginus, Lycophronis pater adoptivus, historicus, II, 370.
 Lycus, fluv. Ponticus, III, 13, 6. Anthemoisiae pater, II, 39, 49.
 Lycus (i. q. *Halycus*), Siciliae fl., II, 221, 29.
 Lyde, soror Sadyattis, cujus filium Alyattem comitate sua ad mitiores mores adducit, IV, 530.
 Lyde, Antimachi poetae; alia Lyde Lamynthi Milesii poetae amasia; uterque amicam suam carmine quod Lyde inscribitur, celebravit, II, 316, 42.
 Lydica Mysorum origo ex lingua Mysorum probatur, II, 342, 2. Lydiae reges Tmolus et Tantalus, III, 367, 17.
 Lydia et Ionia terrae motibus Tantali aetate vastatae, II, 20, 1. Lydorum viridaria, ceteraque luxuria; eorum regina Omphale, ipsa a servo contumeliam passa, filias dominorum servis junxit, II, 305, 6. Lydi a Cario musicam docti, III, 370, 22. Lydiae urbs Torrhebus, III, 370, 22; et Lycosthene, III, 371, 23. Lydorum tyrannus Meles, quem pellit Moxus; sub hoc magna erat siccitas, et Crabum urbem Lydi obsident, III, 371, 24. Rex Aciamus, III, 372, 26; Cambлитas, III, 372, 28; Maon, II, 186, 274.
 Lydi Smyrnam, urbem ipsis subjectam, relinquere coguntur ab Aelibus bello pressi, *ibid.* Rex Hermon sive Adramys, II, 163, 191. Reges: Alcimus, Cadys, Ardys, Meles, quos vide. Ardyn regem, regno pulsum, et Cumis apud fabrum pro servo degentem Lydi redimunt, II, 216, 11, 2. Sub Mele fame laborant, III, 382. Myrsus rex, III, 383. Praeterea V. Sadyattes, Alyattes, Gyges, Cræsus. Lydis de Mermnadum regno datum oraculum, III, 385. Lydorum ἀριστεία πρὸς Ἀμαζόνες, III, 396, 62. Contra Colophonios bellum, II, 164, 198. Lydia Menandro provincia assignatur, III, 668, 1. Lydorum ad Julianum imp. legatio, IV, 21, 15. Lydia acies, II, 442, 9. Lydi Musas νόμας vocant, II, 11, 11. Lydorum mollietatem æmulatur Polycrates Samius, II, 310, 22. Lydiae harmoniae indoles, II, 287, 71. E Lydia oriundi Cylicranes Heracleae Cetaicae, III, 133, 56.
 Lydus Scythia primus æs conflavit, II, 182, 257.
 Lygdamis qua occasione Naxiorum tyrannide potitus sit, II, 155, 168. 169.
 Lynceus Samius, Duridis frater, II, 466, *not.*
 Lyncus, olim Pieria, urbs Beotiae, IV, 445.
 Lyperus mons Bithyniae, ad quem urbem Zipætes condidit, III, 537, 20.
 Lycus, Phoronei f., ad Ionem quærendam missus, Cauni apud Aebialum regem sedem figit; filiamque ejus ducit, regni particeps; ejus filius Basilus, IV, 363 sq.
 Lyrnatia, Lyciae castellum, III, 235, 76.
 Lysander classem, quam Antiocho Alcibiades commiserat, vincit, II, 351, 14. Ejus victoria ad Aegospotamos quibusnam portentis prænuntiata sit, II, 441, 5. Ejus fastus et potentia. Lysandria festa, II, 484, 56. Ejus donaria Delphica, III, 106, 3; statua in Olympia, II, 183, 264. Lysander aliam mulierem formosiorum ducturus mulctatur, III, 37, 6. Naclidem luxuriosum objurgat, III, 193, 6. Ejus de cauponibus edictum, IV, 417, 22.
 Lysandra, Nicomedis et Ditizeles f., III, 600, 75.
 Lysandra, Ptolemæi I f., nupsit Alexandro, Cassandri filio, III, 695, 3. 698, 3.
 Lysanias Mallotes scriptor, IV, 441.
 Lysias, Antiochi Eupatoris tutor, a Demetrio Sotere occisus, III, 711, 15.

Lysimachia a Lysimacho condita, II, 454, 6. Ad eam Gallos vincit Antigonus Gonatas, III, 44, 36.
 Lysimachus, Aristidis pater, II, 366, 14.
 Lysimachus, Aristidis ex filia natus, paupertate pressus, II, 367, 15.
 Lysimachus, Agathoclis f., e Crannone Thessalus, III, 698, 4; Thraciam et Chersonesum provinciam obtinet, III, 668, 1. 694. Eurydicen filiam uxorem dat Antipatro, Cassandri et Thessalonices filio; matricidam Antipatrum, qui in Pontum ad socerum confugerat, neci tradit, III, 695, 3. 698, 3. Ephesum dirutam restaurat et Arsinoen de uxoris nomine appellat, II, 466 *not.* Cardianorum urbem evertit et pro ea Lysimachiam in Isthmo Thraciae Chersonesi condit, II, 454, 6. Ejus canis, II, 478, 33. Philosophos e regno suo expulit, IV, 358, 9. Lys. Amastridem uxorem ducit, Sardes advocat, deinde eam deserens, ducit Arsinoen, Ptolemæi Philadelphii sororem, III, 530, 3. Lysimachi praefecti duo, deinde ipse Lysimachus a Zipæte Bithyno praeliis superantur, III, 537, 20. Pyrrhum bello adortus Epirum vastat, et ne regis quidem sepulcris parcat, II, 453, 6. Pyrrhum Macedoniae regno ejicit regnatque in Macedonia annis quinque mensibus septem (287-281). A Getis una cum Clearcho capitur, mox vero dimittitur; Clearchum et Oxathrem, qui Amastridem matrem necarant, e medio tollit; opibus tyrannorum potitur et liberam rempublicam Heracleotis restituit, III, 531, 5. 6. Mox tamen Arsinoe Heracleam dedit, 531, 7; Arsinoe machinis circumventus Agathoclem ex priore uxore filium occidit; hinc summum subditorum in eum odium; qua animorum conditione usus Seleucus eum bello adoritur, praelioque ad Curupedium commisso vincit; cadit Lysimachus Malaconis Heracleotae pilo transfixus, III, 532, 8. 698, 4. 695, 4. 703, 1; vitae anno octogesimo, II, 453, 4. Ejus parasitus Bithys, III, 310, 11. Regem conviciis prosequatur Sotades, IV, 416, 12.
 Lysimachus Chalcidis in Syria regulus, III, 724, 9.
 Lysimachus quidam Babylonius, vir ditissimus, Himerum Phraatis sive Arsacis praefectum splendidissimo convivio excipit, III, 259, 21.
 Lysimachus Alexandrinus scriptor, III, 334.
 Lysiodi, lysiodia, II, 285, 57.
 Lysippus comicus laudatur, II, 255, § 5.
 Lysis Tarentinus, Pythagoreus, ex aedibus a Cylone incensis salvus se proripuit; Crotone in Achaia, hinc Thebas profectus Epaminondam in discipulis habuit, II, 275, 11. III, 5, 18. Ejus scripta, III, 169, 8.
 Lysistratus archon Athen., III, 101, 6.

M

Maadeni, Saraceni, IV, 179 et 178 *not.*
 Macæ, Arabiae gens, III, 476, 39.
 Macar, Solis f., III, 176, 1; e Rhodo in Lesbum abit, III, 176, 2. Lesbi rex iræ in uxorem indulgere solebat; iram ejus Musarum, i. e. servarum, cantu placat Megaclo filia, IV, 457, 4. Pater Antissæ, III, 574, 16.
 Macara, vetus Minoæ nomen, II, 220, 28.
 Macareus, Sphingem uxorem habet, III, 336, 5.
 Macareus, Aëoli f., frater Canaces, IV, 504, 1.
 Macareus, historicus, IV, 442.
 Macaria Herculis patris rogo ignem subjicit, II, 486, 72.
 Macaria sive Pyrrha, Agamedæ Lesbiae mater, III, 379, 48.
 Macarôn s. Beatorum insula, e. q. Creta, IV, 400, 3.
 Macas, Amphithemis f., IV, 294, 1.
 Macedo, Beretis pater, IV, 509, 7.
 Macedonum reges recensentur inde a Carano usque ad

- Alexandrum, III, 689, 1; inde ab Alexandro usque ad Pseudophilippum, III, 694 sqq. De Macedonico regno vaticinium Demetrii Phalerei, II, 368, 19. Macedoniam non invadit Cimon, etsi facile potuisset, II, 55, 4. Reginae Macedonum inter famulas habebant *κολακίδας* mulieres e Cypro oriundas, quæ turpissimum in modum mores dominarum corruerunt, II, 312, 25. Juvenis quidam Macedones excitat, ut a Romanis deficientes paternum imperium recuperent (circa 102 a. C.), II, *præf.* xxiii, 31. Macedonia, capta a Taxile Amphipoli, ad Mithridatem deficit, III, 542, 32. A Gothis sub Valente vastatur, IV, 32, 42. Macedones, qui nullum hostem occiderant, capistro egebantur, II, 152, 153. Alius eorum mos, II, 486, 72. IV, 419, 33. Sacerdotes *βέδν* in precibus invocant, III, 9, 27. Macedoniae regio Bisaltia, III, 583, 44. Urbes: Acesamenæ, Altus, Balla, Bercea, Calarna, Cydna, Lete, Mieza, Miletus, Olbelus, Olobagra, Parœcopolis, Parthenopolis, Physcus, Scydra, Tirsæ, *q. v.*
- Machæra lapis, III, 198, 2.
- Machæriones, gens Lacedæmonia, II, 192, 3.
- Machamæus V. Accamæus.
- Machaon, Æsculapii et Epiones f., Nicomachi pater, III, 45, 41; 324, 22; quomodo vulnus Philoctetis sanaverit, II, 10, 6.
- Machares, Mithridatis f., quo tempore pater in Armenia erat, in Colchide degens cum Lucullo fœdus facit, eique tradit quæ patri destinata erant, III, 555, 54.
- Machareus, Dætæ f., Neoptolemum occidit, III, 303, 9.
- Machatæ et Philinnii historia mirabilis, III, 611, 30.
- Machates, Derdæ et Philæ frater, III, 161, 5.
- Machlyas, Amphithemis f., III, 294, 1.
- Machlyes in Libya androgyni, II, 179, 249; ejus gentis mos, III, 462, 136.
- Macistus, Elidis urbs, II, 219, 25.
- Macra, e. q. Eubœa ins., IV, 325, 26.
- Macra, ins. ad Lyciam, III, 236, 87.
- Macra, planities Coelesyriæ, III, 276, 60.
- Macrabandarum in Armenia regio, IV, 243, 41.
- Macrinus, archon Athen. (116 p. C.), III, 619, 38.
- Macrinus, Quinti seu Quietii pater, IV, 195, 8.
- Macrinus, Rom. imperator, IV, 591, 136.
- Maerinus, comes fisci, post prœlium quo Valerianus imp. captus est, Samosatis milites recepit; ad Valerianum se conferre recusat (260), IV, 193, 3.
- Macris, vetus Eubœæ nomen, II, 141, 105. IV, 395, 9.
- Macrochali, postea Homeritæ, IV, 271.
- Macrocephali, supra Colchos habitantes, II, 339, 2.
- Macrones (*Bechires*), Dolionum finitimi, Cyzicenis infesti, bellicosissimi, II, 39, 46. III, 29, 4; coloni Eubœorum, IV, 395, 10. In eorum regione τὸ ἱερὸν ὄρος, II, 464, 3.
- Macrosiris, vir ingens, cujus cadaver ab Atheniensibus in insula effossum, III, 622, 45.
- Μακροσκελεῖς in India, II, 423, 29.
- Macum, opp. Æthiopiæ, III, 478, 42.
- Madia urbs ab uno ex Abrahami filiis nominata, III, 224.
- Nadianes, Abrahami f., III, 214, 7.
- Madianitæ, III, 224.
- Mæander fluv., II, 164, 198 a. III, 198, 3. In eo sophron lapis, IV, 379, 3.
- Mæander, pater Callirrhoes, III, 644, 48.
- Mæander, Cercaphi et Anaxibii f., flumini nomen dedit, IV, 521.
- Mæandrius, Protagoræ philosophi pater, II, 90, 6.
- Mæandrius, Milesius historicus, II, 334.
- Mæandropolis, Magnesiae urbs, III, 607, 23.
- Mædi, II, 19, 2. Mædorum Seuthæ et Ronaces inventum, III, 73, 10.
- Mælius (Spurius) per famis tempestatem frumentum largiendo tyrannidem affectare studet. Quomodo ejus consilia optimates diluerint, ipseque misere perierit, II, *præf.* p. xxxi-xxxvi. Ejus domus solo æquata, Æquimelum, II, *præf.* p. xxxvi.
- Mæmacterion mensis unde dictus, III, 341, 22.
- Mænalus Arcadiæ mons, II, 145, 118.
- Mæon, Apellidis f., Dii frater, ex Eumetide Homeri pater, II, 66, 10. 16, 2. III, 641, 20. Lydorum rex, cui traditur Homerus infans, II, 186, 274.
- Mæotarum rex Æetes, II, 8, 4.
- Mæotis palus, III, 90.
- Mæranus vel Mæaranus Persa, pater Saporis, IV, 254, 50. 52.
- Mæson, Megarensis Siculus, poeta, III, 129, 46.
- Magadis instrumentum, II, 286, 64 sqq. 486, 69. III, 73, 8. 277, 67.
- Μαγαλάρτου statua in Scolo Bæotico, III, 126, 39.
- Magas uxorem ducit Apamen, Antiochi Soteris et Stratonices filiam, III, 707, 5. Cyrenarum rex, pinguedine suffocatus, III, 192, 3. Ejus filia Berenice, III, 165, 21.
- Magase, opp. Æthiopiæ, III, 478, 42.
- Magdis Thrax, a quo Magadis dicta, II, 486, 69.
- Magi. Eorum de diis sententia, II, 396, 19. Duo principia esse statuunt, Oromasdem et Arimanium, III, 53, 78. Sub divo sacra faciunt; ignem et solem deorum simulacra habent, II, 91, 9; virgam tenentes vaticinantur, II, 91, 8. Non utuntur præstigiis, II, 90, 5. Cyro somnium interpretantur, II, 91, 10. Eorum posteri gymnosophistæ, II, 313, 28. Magos Pyrrhon audivit, III, 243, 146. Magices præcipui magistri, II, 25 a. Magus in Phœn. mythologia, III, 567, 8.
- Magna, Libyæ ins., III, 238, 129.
- Magnentius ad Constantium legatus mittitur (350), IV, 190, 16.
- Magnes Smyrnæus a Gyge dilectus, a Magnesiis cur sit male habitus, III, 395, 62.
- Magnesia ad Sipylum, patria Simonidis poetæ, II, 42 et 71.
- Magnetes Mæandri accolæ, Delphorum coloni. Eorum mos quidam, II, 164, 198 a. Urbem eorum expugnat Gyges, III, 396, 62. Ab Ephesiis clade afficiuntur, auctore Pherecyde Lerio, III, 40, 19. III, 383. Superbi, equorum altores, magna perpassi; eorum princeps Phamis, II, 218, 22. Magnesia Themistocli ab Artaxerxe data, II, 296, 10; patria Heraclidis, Zopyri, Possis, Cleonis, *q. v.*
- Magnetes, II, 455, 11. III, 455, 11; contra Thessalos belligerant, II, 151, 147. Hetæridiæ agunt, IV, 418, 25.
- Magnus Carrhenus, dux copiarum in Juliani expeditione Persica, quam opere historico descripsit, IV, 4.
- Magodi, magodia, II, 285, 57. 58. IV, 321, 7.
- Magon in Gangem influit, II, 413, 18.
- Magora, opp. Æthiopiæ, III, 478, 42. IV, 351, 2.
- Magusa, opp. Æthiopiæ, III, 478, 42. IV, 351, 2.
- Major, Arabs, sophista, III, 662.
- Majorianus. Eum Eudoxia post mortem Valentiniani imperatorem renuntiari voluit, IV, 615, 201, 6. Ejus contra Avitum rebellio, IV, 616, 202. Imperator Gothos in Gallia socios sibi adjungit; contra Genserichum in Africam bellum transferre statuit (460), IV, 103, 27. Ejus nex, IV, 616, 203.
- Mala aurea, i. e. citria, III, 472, 24.
- Malacon Heracleota Lysimachum in prœlio ad Curopedium occidit, III, 532, 8.
- Malacus historicus, IV, 442.
- Malamantus, Indiæ fluv., II, 413, 18.

- Maichion Syrus**, III, 653, 1.
Malchû insula in sino Arabico, III, 477, 42.
Malchus Pbiladelphensis historicus, IV, 111.
Maleum promont., II, 178, 242.
Maleus, mons Indicus, II, 410, 8.
Maliensium respublica, II, 151, 144; *mos*, II, 150, 142.
Maliacum navigium. Proverbii hujus origo, II, 150, 143.
Malli, Indiæ gens, II, 413, 18. 414, 18. **Mallensi pugna**
Ptolemæus Lagi interfuit, III, 321, 1.
Mallos, opp. Æthiopie, III, 478, 42. IV, 351, 1.
Mallotes, Lysanias, IV, 441, et **Nicias scriptor**, IV, 463.
Mama, Scythia e regio genere, ad Romanos transfuga,
Attilo traditus cruci affigitur, IV, 72, 1.
Mama, opp. Æthiopie, III, 477, 42.
Mambliia, opp. Æthiopie, III, 478, 42. IV, 351, 2.
Mambren, Chebronis oppidum, III, 215.
Mamercus in Sicilia tyrannus a Timoleonte debellatur,
II, 82, 3.
Mamertini Messanam et Rhegium obtinent, III, 18, 2.
Mamili seditio Romæ, IV, 555, 45.
Mamuda, opp. Æthiopie, III, 477, 42.
Manasse, Josephi f., III, 216.
Manasse, Judæorum rex, IV, 552, 26.
Mandei, Indiæ gens, II, 414, 18.
Mandiandini, gens Indica, II, 414, 18.
Mandrobulus Samius Junoni ovem consecravat, II, 159, 177.
Maneros cantilena Ægyptiorum, III, 14, 9.
Maneros Ægyptius, a magis (Musis) edoctus, II, 313, 29.
Manesium, urbs Phrygiæ, III, 233, 51.
Manetho Sebennyta, II, 511; ejus scripta, II, 511 *sqq.* **Manetho Mendesius**, *ib.*
Mania, Demetrii Poliorcetæ amica, III, 67, 4.
Maniach a Sogdaitis ad Chosroem legatus, IV, 225, 18.
Dizabulo suadet ut, spretis Persis, cum Romanis societatem ineat, IV, 226. Ipse ad Justinum Byzantium missus, ab eoque benigne exceptus omnia impetrat, *ibid.*
Cum Zemarcho, Justini legato, ad Turcas redit, IV, 227, 19. **Moritur; ejus filius Tarchon**, IV, 229.
Manium dynastiæ apud Ægyptios, II, 526 *a.*
Manli (Cn.) Vulsonis res in Asia gestæ. De iis ad Rhodios scripsit Hannibal, III, 99.
Manlius (T.) Torquatus in bello Latino, dum in Campania versatur, disciplinam militarem ad majorem revocare severitatem instituit, II, *præf.* p. xxxix.
Manoe, pater Sampsonis, IV, 548, 15, 5.
Mantalus, urbs Phrygiæ a Mantalo condita, III, 233, 51.
Mantichora, Æthiopie bestia, III, 479, 49.
Mantinensium respublica, II, 134, 90 *a.* **Mantinenses certaminum singularium inventores**, III, 36, 1. **Mantinenses saltationes ob manuum gestus Aristoxenus omnibus præfert**, II, 284, 49. **Ad Mantineam prælium**, II, 138, 99 *a.* **Mantineæ aliquamdiu degit Aristoxenus Tarentinus**, II, 269. **Mantinenses : Salius, Lasthenia, Cydippus, q. v.**
Mantis, Cæproæzi f., Amphipolitanus longævus, III, 609, 1.
Mantius, Melampodis f., Cliti pater, IV, 638 *a.*
Mantò, mater Mopsi, III, 29, 1.
Manuel, Persarmenius, frater Vardani, a Surena interfectus (571), IV, 271.
Manus, Manesii urbis conditor, III, 233, 51.
Marathon, Arcas, Tyndaridas in Atticam invadentes comitatus, ante aciem ex oraculo se immolandum præbet; ab eo nominatus Marathon pagus, II, 239, 13.
Marathon pagus a quo sit dictus, II, 239, 13. **Marathonii prælii nuntius Thersippus**, II, 198 *b.*
Marcellinus, dux militum Magnentii ad Constantium de pace legatus (350), in vincula conjicitur, IV, 190, 16.
Marcellinus, exercitus dux, Siciliam relinquere cogitur a Ricimero, qui copias ejus reduxit (461), IV, 103, 29. **Imperium appetit; a Phylarcho Leontis legato ad pacem colendam permovetur (463)**, IV, 104, 30.
Marcellinus quidam tamquam Theuderichi partibus additus a Zenone in exilium ejicitur (478), IV, 120, 11.
Marcellus quinam primus cognominatus sit; cognominis etymologia. Marcellus gladius a Romanis cognominatus, III, 270, 43 *sq.* **Mortem Archimedis dolet; ejus in Engyinos Siculos clementia**, III, 271, 45. **Ejus ἀντιθήματα Catanæ, Syracusis, in Samothrace, in Lindo urbe**, III, 272, 46. **Hannibalem aliquoties vicit præliis minoribus**, III, 471, 17.
Marcellus (M. Claudius) 600 talentum tributum e Celtiberia exegit, III, 274, 50.
Marcellus (L.), Lucii f., Placentinus longævus, III, 608, 29.
Marcellus, Æthiopicôn scriptor, IV, 443.
Marcellus, cum Juliano in Galliam missus, omnium rerum potestatem penes se habebat, IV, 16, 8 *a.* **Multis Julianum injuriis afficit; imperatoris in eum clementia**, IV, 21, 17. **Filius ejus imperio manus injectans supplicio afficitur, ibid.**
Marchadas ad sinum Arabicum, III, 477, 41.
Marcia, Trajani soror, a qua Marcianopolis nomen habet, III, 676, 18.
Marcia Commodò necem parat, IV, 585, 121.
Marcianopolis, IV, 122, unde dicta; a Gothis obsessa strenue defenditur, III, 675, 18.
Marcianus quidam sub Valente imp. vir optimus, IV, 33, 44.
Marcianus, Theodosio II succedens, legatos quos tributorum causa Attila miserat, re infecta dimittit, IV, 98, 15. **Apollonium ad Attilam mittit legatum**, 99, 18; **bellum contra eum Attila parat**, 100, 19. **Imperator de morte Attilæ somnio docetur**, IV, 101, 23. **Bis legatos mittit ad Genserichum, ut Valentiniani uxor ejusque filia in libertatem restituerentur, incassum**, IV, 101, 24. **De fundis publicis quos Valens vendiderat, edictum Marciani**, IV, 155, 6.
Marcianus, Anthemii f., Leontis imp. filiam Leontiam ducit; cum Procopio contra Zenonem seditionem movet; ab illo victus, et Cæsaream Cappadociæ relegatus, presbyter ordinatur; fuga e Cappadocia elapsus ad Ancyram turbas excitat; captus in Isauriam (Tarsum in Ciliciam) relegatur, IV, 137, 1. 140, 3. 130, 19. 619, 211, 3 *sq.* **Pseudomarcianus**, IV, 620, 212.
Marcianus, patricius, a Justino imp., cognato suo, contra Persas in Asiam missus, Euphratem transgressus in Arzamenen mittit agros vastaturam manum; Dara contendit; ad Sargathon vicum Persas prælio vincit; Thebethon castellum frustra oppugnat; Nisibin obsidione cingit. Nihil proficienti Justinus imperium abrogat, misso in locum ejus Acacio, ib. 275, 4. 271. IV, 240, 36 *a.* 271. 275, 4.
Marcii (L.) in Hispania res gestæ (212 a. C.), III, 98, 5.
Marcus (C.) Rutilus consul, II, *præf.* p. xxxvi, 2; **militum præsidiariorum in Campaniæ oppidis nefasta consilia diluit, p. xxxviii sq.**
Marcomannorum rex Ballomarius (M. Aurelii temp.), IV, 186, 6.
Marcus, imperator a Britannis renunciatus et mox occisus, IV, 59, 12.
Marcus Pamphrepius illo commendavit, IV, 137 *a.*
Mardi. Eorum e gente oriundus Cyrus, III, 398.
Mardis (Merdin), castellum Romanorum in Mesopotamia, IV, 260. 275, 5.
Mardonius ad Plataeas victus, III, 15, 14.
Mardylas Epirota, fur, II, 462, 2.

- Mare. Ejus accessus et recessus. De eo Posidonii sententia, 291, 93. 94. 95.
- Mareotidis lacus ambitus, III, 522, 2.
- Mareptorum regio, IV, 242, 41.
- Mares, rex Ægypti nonus ap. Eratosth., II, 545.
- Mares, Æg. rex XXXV sec. Eratosth., II, 561.
- Mareu inss. in sinu Arabico, III, 477, 41.
- Margaritæ Indiæ, II, 418. 419; variarum regionum, III, 480, 66.
- Margus, urbs in Illyrico Mœsorum ad Istrum sita; ad eam Plinthus Theodosii legatus Attilam convenit, IV, 72, 1. Eam episcopus urbis Hunnis prodit, IV, 73, 2.
- Maria (Sancta), de qua oraculum editum, cum Rhea ab Argonautis confunditur, IV, 548, 15.
- Maria, Zenonidis obstetrix, IV, 117, 7.
- Mariades v. Mareades v. Mariadnus (*Cyriades*), Antiochenus, urbe ejectus ad Persarum regem Saporem se contulit, IV, 192, 1.
- Mariamnia, Phœniciæ urbs, IV, 471, 10.
- Mariandyni, ultimi Paphlagonum, ad Sangarium, III, 595, 46. Eorum rex Lycus, II, 32, 15. 39, 49. III, 24, 1. Cantilenis lugent Priolam et Barynum sive Bormum, IV, 353, 1. III, 13, 9. Apud eos Idmon apro interficitur, II, 40, 56. Titiam colunt, IV, 354, 3. Mariandyni Heraclotarum penestæ, III, 257, 16.
- Mariandynus, Titiae f., excoluit aulodiam threneticam, IV, 353, 2.
- Marinus, Anastasii nepos, Bassiani pater, IV, 621, 216.
- Marius e fuga Romam redit; mox, reverso ex Asia Syllodenuo urbe excedit, III, 544, 35. Cf. IV, 561, 57. Ejus dies postremi, morbusque fatalis, III, 266, 40. De Sylla dictum, IV, 19, 14.
- Marius, unus e ducibus Mithridatis, III, 546, 40.
- Marmares, Sacarum rex, Zarinæ maritus, III, 364, 12.
- Maron, Cisi f., Testii p., III, 165, 21.
- Maron, Bacchi et Ariadnes f., III, 165, 21.
- Μαρωνίς, Alexandriae tribus, III, 165, 21.
- Marpessa, Eueni et Alcippes f., quam Idas rapuit, IV, 401, 5.
- Marpessa. V. Perimede.
- Marrubiorum rex Rhætus, III, 231, 28.
- Mars unde ἐνυάλιος dicatur, III, 587, 57. Ei ἑκατομυρόντων in Lemno ins. sacrificat is qui hostes centum interfecerat, IV, 397. Lyci pater, III, 472, 23. Ex Ægina vel Parnasse pater Sinopes, II, 161, 186; e Sterope pater Eueni, IV, 401, 5. E Philonome pater Lycasti et Parrhasii, IV, 531, 1. Pater Otreræ, IV, 520, 4. Romuli et Remi pater, III, 93, 22. Martis ensis sacer ap. Hunnos, IV, 91 et 96.
- Marsus, Illi familiaris, IV, 140, 4.
- Marsya, Phœniciæ urbs, III, 575, 17. 237, 101.
- Marsyas Phrygiæ fl., III, 198, 3. In eo aulus herba, IV, 388, 12.
- Marsyas, Hyagnidis f., III, 233, 52. IV, 353, 2. Ejus inventum, III, 73, 10; historia, IV, 408. 548, 15.
- Marsyas, frater Cibyræ, Tabas in Lydia condit, IV, 311, 9.
- Martia, uxor Severi imp., III, 657, 1.
- Martialius, sub Theodosio II magister officiorum, IV, 77, 7.
- Martianus; ejus filiam ducit Alexander Severus; ipse in imperatorem deinceps conspirat, reque detecta interficitur, III, 673, 9.
- Matinianus quidam tribunus Probum imp. exhortatur ut arma moveat contra Carum rebellem (282), IV, 198, 11.
- Martinianus, sub Zenone militum dux, IV, 121, 15. IV, 124, 16.
- Martinus, Zenonis familiaris, IV, 135 b.
- Martinus, Rom. in Colchide dux, IV, 210.
- Marudachus Baldanes, Hagise interfecto, Babylonis imperio potitur, II, 504, 12; sex mensibus post ipse ab Elibo interimitur, II, 504, 12. 503, 11.
- Maschane, Arabum Scenitarum urbs, III, 660, 11.
- Masdanaballus, IV, 560, 64.
- Masinessæ mores, III, 187, 7 et 8; filii, IV, 560, 64.
- Masnes, Lydiae fluv., IV, 629 b.
- Massæsyli, Mauritaniæ gens, III, 473, 29.
- Massagetæ a Cyro bello appetiti, II, 416, 20. Sic Turci olim dicti, IV, 270.
- Massilia Phocæensium colonia, III, 323, 7. II, 176, 238. Massiliensis Nanus Pettam filiam in matrimonium dedit Euxeno Phocæensi; hinc Protiadarum gens Massiliæ, II, 176, 239. Reipublicæ status, II, 162, 188. 177, 241. Massiliam deportatur stannum Brittanicum, III, 273, 47. Inter Massiliam et ostia Rhodani Campus saxosum, Αἰθῶδες πεδίον, II, 177, 240. III, 262, 28. Ejus origo, *ibid.* Massiliam venit Eudoxus Cyzicenus, III, 280. Urbs ab Adaulpho frustra obsidetur, defendente eam Bonifacio, IV, 62, 21.
- Massiva, Romam profectus Numidarum regnum sibi vindicaturus, a Jugurtha per sicarios occiditur, II, *præf.* xxii, 28.
- Massyli, Libyca gens, III, 70, 11. Eorum mos, III, 462, 134.
- Μαστῆρες, μάστροι, magistratus Pellenensium, II, 139, 182.
- Mastieni in Iberia, II, 34, 20.
- Matris deorum πρόσπολος Attes, III, 8, 26. Primus in eam carmina cecinit Sirites Libycus, II, 478, 34. Ejus templum in Engyio Siciliae urbe, III, 271, 45.
- Matgenus, Badezori f., Tyrionum rex, IV, 446, 1.
- Mathæ, Indica gens, II, 413, 18.
- Matrimonianus, cujus sororem Illus duxerat, Verinam Augustam Tarsum abducit, IV, 619, 211, § 2.
- Matris, pater Chionis tyrannicidæ, III, 526, 1.
- Matris Thebanus, poeta, IV, 300, 2.
- Matronis parodi versus, II, 313, 27.
- Matton, heros, Lacedæmone, III, 126, 40.
- Maumarum, Æthiopie opp., IV, 351, 2. 478, 42.
- Mauritania simiarum ferax, III, 277, 66. Eam vastat Genserichus, IV, 103, 27. Maurusiæ fluvius Lixus, III, 280.
- Mauritius, a Tiberio imperatore summus exercitus dux in Oriente constituitur, ut regi Persarum, quocumque se verteret, occurreret (579), IV, 256, 55. Bellum strenue parare jubetur, IV, 258, 55. Ejus indoles, 258, 56. Chlomaron, Persarum oppidum, obsidione premit (580), 258, 57. Disciplinam militarem corrigere instituit, 259, 58. Romanorum adversus populos vectigales injustitia, antequam Mauritius exercitui præfectus esset, 259, 59. In Iberia rem infelicitè gerit, 260, 59. Prope Constantinam urbem in Mesopotamia castra castris Tanchosdri opponit, 261. 263, 60. A Persis vincitur, 563, 61. Mauritius imp. Musarum amans, IV, 202, 1.
- Maurus præsidio Circesii ab Juliano imp. præfectus, IV, 5.
- Maurusia. V. Mauritania.
- Mausacas Maurus, eques in L. Veri Aug. exercitu, III, 653, 11.
- Mausoli; sic Cares appellantur a Mausolo, IV, 385, 8.
- Mauzunitarum regio Persica, IV, 5.
- Mavia, Caisi Saracenorum reguli filius, IV, 179.
- Maxentius, qui post Maximianum Herculium Italiae imperio potitus erat, tyrannice imperat; a Constantino M. vincitur; caput ejus Romani per urbem gestant, IV, 2.
- Maximianus Galerius Græciam, Asiam inferiorem et Thraciam obtinet, IV, 2. Nicomediam ad Diocletianum profectus insidias struit Constantino Magno, *ibid.* Ejus in imp. successor Licinius, *ib.*

- Maximianus Herculus, Italiae et Siciliae regnum tenet, IV, 2. Post eum Maxentius imperio potitur, *ib.*
- Maximianus, Aetii domesticus, Domnini pater, IV, 615, 201, 6.
- Maximini statuas frangunt qui Gordianum sibi imperatorem crearunt, III, 673, 10. Post Gordianos contra eum imperatores eliguntur Pupienus Maximus et Balbinus, III, 673, 12; ante oculos ejus filius Maximinus et Anolinus praefectus occiduntur, 673. 13. Cf. de eo IV, 594, 142-149.
- Maximinus, Maximini imp. f., in conspectu patris occisus, III, 673, 13.
- Maximinus a Theod. II ad Attilam legatus mittitur cum Prisco historico et Bigila interprete. Iter ejus et quae apud Hunnorum regem egerit, et reditus ejus accurate describuntur, IV, 77-95. Ad Saracenos legatus missus de pace constituenda, IV, 100, 20. Deinde cum Prisco in Thebaidem profectus est, ubi moritur, IV, 100, 21.
- Maximus (M. Clodius Pupienus Maximus) cum Balbino contra Maximinum imperator eligitur, III, 673, 12. IV, 596, § 12 sqq. Ejus indoles, III, 673, 14.
- Maximus, Marcianopolim contra Gothos obsessores strenue defendit, III, 675, 18.
- Maximus philosophus (Juliani in exp. Persica comes), IV, 21, 19; a Festo occiditur, sub Valente, IV, 29, 39.
- Maximus tyrannus, imperante Theodosio, IV, 40, 58.
- Maximus, Gerontii domesticus; ab hoc imperator renuntiatus; rebus desperatis fuga salutem quaerit, IV, 60, 16.
- Maximus quidam Romanus perdives (Honorii temp.), IV, 68, 44.
- Maximus Valentinianum imp., qui uxorem ejus stupraverat, occidit; imperio potitus Eudoxiam ducturus est, at repulsam fert; mox interficitur, IV, 614, 200. 615, 201.
- Mazabda, Syriae vicus, postea Apamea urbs, IV, 469 sq.
- Mzacum, olim Amazonium, in Bithynia, III, 597, 58.
- Mazici in Libya, IV, 621, 216.
- Mebodes Chosrois ad Justinum legatus re infecta revertitur (566), IV, 223 sq. Legatos Tiberii ad Daras convenit (576), IV, 241, 40. Mebodes Sannachoerygas, cum Tiberii legatis, Theodoro, Joanne, Petro, Zacharia, de pace agit (577), IV, 248, 46. 47. Cf. 253, 50. 257.
- Mecistophonus, Herculis et Megaræ f., IV, 350, 5.
- Mecyberna, Palleres opp., patria Hegesippi, IV, 422.
- Meda, Cothelæ Thracis f., Philippi Amyntæ f. uxor, III, 161, 5.
- Medaba, Nabataeorum urbs, IV, 524, 8.
- Mede, soror Penelopes, II, 350, 7.
- Medea, Hecates et Ætæ f., Circes soror, II, 8, 4; quomodo cum Jasone paternam domum reliquerit, II, 40, 54. Fratrem non mactavit, sed veneno sustulit, II, 331, 5. Pharmaco in Lemnum insulam conjecto mulieres foetore afficit, IV, 458, 7. Ejus nuptiae in Corcyra vel Byzantii celebratae, II, 8, 7. Cf. IV, 522, 2. Medea Peliam e medio tollendum quomodo curaverit, III, 389, 55. Cum Thetide in Thessalia de pulcritudine litigat, iudice Idomeneo Cretense, IV, 345. Cum Jasone Corinthum migrat, II, 13, 3. III, 389, 55. Jasone Hippotis filiam ducente, liberos mactat et ad Ægeum se confert, II, 13, 3. Ab Ægeo discessit, III, 626. Jasoni necis auctor, IV, 506, 5. Hecatæ fanum consecrat in Paphlagonia, III, 15, 14. Medea fab. Neophronis et Euripidis, II, 185, 269.
- Medeæ aqua, naphtha Susianæ, IV, 437, 18.
- Medi. Eorum princeps Zoroaster sub Semiramide, III, 627, 2. In Media castra ponit Semiramis, III, 356, 7. Artæus rex, III, 359, 10. Medi tyranni octo, qui Babyloniam imperium tenuerunt per annos 224, II, 503, 11; Astibares rex, III, 229, 24. Imperii Medorum tempora, III, 210, 2. Media post mortem Alexandri M. Pithoni assignatur, III, 668, 1. Mediae satrapa, postea etiam rex, Timarchus Milesius, II, *præf.* xii, 13. Medorum magi virga vaticinantur, II, 91, 8. Medorum lex, III, 398. Medi, socii Mithridatis contra Romanos, III, 541, 30; ab Hunnis bello appetuntur, IV, 90. Colchidem invadunt sub Justiniano (558), IV, 202, 3. Mediae gentes Carduchi, II, 75, 3, et Geli, III, 659, 1; fluvius Asprudus, IV, 189, 14; urbs Gazaca, III, 587, 3; castellum Zintha, *q. v.*
- Medoe, Æthiopiae ins., IV, 351, 3.
- Medon, Locrensiensium rex, II, 145, 122.
- Medullina Aruntium patrem, qui ipsam stupraverat, interficit, IV, 321, 4.
- Medus, Bacchi et Alpheisibœæ f., IV, 428, 3. 292, 1.
- Medusæ historia explicatur, IV, 483 sq. E Medusa ortus Pegasus, III, 303, 12.
- Megabyzus. V. Bagazus.
- Megacles Athen., pater Euryptolemi, II, 354, 3.
- Megacles. Ejus contra Cylonis socios facinus. Urbe pellitur ab Atheniensibus, II, 208, 1, § 4.
- Megacles Penthilidas Mytilenis occidit, II, 158, 172.
- Megacles hist., IV, 443.
- Megaclides hist., IV, 443.
- Megaclo, Macaris in Lesbo filia, patris iram Musarum cantu placat, IV, 457, 4.
- Μεγάλῃα, festum, IV, 494, 13.
- Megalarus sive Amegalarus, rex Chaldaeorum ante diluvium, IV, 280, 1.
- Megale polis in Iberia, III, 573, 11.
- Megallus Siculo megallii unguenti inventor, II, 630, 23.
- Μεγαλομάζου statua in Scolo Bœotico, III, 126, 39.
- Megalopolis. Ibi erat commune totius Arcadiae concilium, II, 134, 91. Megalopolitani recens constituti Platonem rogant, ut leges ipsis scribere velit, III, 521, 8. Megalopolitani: Cercidas, Ptolemæus, Acestodorus scriptor, *q. v.*
- Megara Siciliae, II, 348, 6.
- Megaræ ex Hercule liberi, III, 25, 5. 305, 22. IV, 350, 5. II, 9, 4. Parum abfuit quin ipsa quoque Megara ab Hercule insaniente interficeretur; maritum, invito Creonte patre, in Peloponnesum comitatur, III, 369, 20. Liberi ejus ab Augea dolo interfecti, IV, 499, 12.
- Megarenses Inus corpus in oram Megaricam ejectum sepe liunt, eamque sub Leucotheæ nomine divinis honoribus afficiunt, II, 344, 6. Megaris sepultus jacet Adrastus, IV, 389, 3. Quomodo democratia dissoluta sit, II, 140, 104. Meg. tyrannus Theagenes, II, 140, 104. Megarenses Oreum a tyrannide liberant, III, 643, 31. Chalcedonem condunt, IV, 150, 20; Astacum, III, 536, 20; Heraclæam, III, 201, 3; Byzantium, IV, 147, 5. Quomodo in condendis cadaveribus versentur, IV, 426, 2. Megaris cur sacra faciens rex linguam in aris ponat, IV, 390, 8. Megarensibus magnifice nimis de se sentientibus datum a Pythia responsum, III, 25, 7. Megaridis mons τὰ Κέραια, II, 464 *a.* Megarici agri locus Alycus, IV, 427, 3.
- Megaricum, opp. Bithyniae, III, 592, 29.
- Megarsus urbs, IV, 382.
- Megarsus, Pamphyli filia, IV, 382.
- Megasthenes, Indicôn scriptor, II, 397 sqq.
- Megaticus, mons Æthiopiae, III, 477, 42.
- Megeda, Æthiopiae opp., IV, 351, 1.
- Megista, meretrix Athen., IV, 410, 1.
- Megiste, Lyciae urbs, III, 235, 82.
- Megisto, Cetis f., Lycaonis neptis (eadem quæ aliis est Callisto, Lycaonis f.), IV, 318, 1.

- Megistonus, III, 23, 6.
 Melænæ, Lyciæ urbs, III, 235, 79.
 Melamphyllus, e. q. Samus, IV, 336, 3.
 Melampus, Amythaonis f., unde nomen habeat, IV, 390, 9; vinum temperandi artem invenit, IV, 506, 9. Mantii pater, IV, 638 a.
 Melanchrus Argivus, III, 24, 3.
 Melaneus, Apollinis f., Dryopum rex, Epirum sibi subijcit; pater Euryti et Ambraciæ, IV, 344.
 Melanippe Hippotæ Æolum parit, III, 306, 26.
 Melanippeum, Melanippi, Thesei filii, heroum, III, 303, 10.
 Melanippia, altera petrarum Chelidoniarum, III, 584, 47.
 Melanippides carmen de morte Pythonis primus tibiis Lydiis cecinit, II, 286, 68.
 Melanippus cum Charitone Phalaridi tyranno insidias parat, II, 200 a.
 Melanops, Epiphradis f., pater Apellidis, II, 66, 10. III, 641, 20.
 Melantas, Parysatidis servus, II, 94, 26.
 Melanthia, Alphei f., Neptuno parit Irenen, II, 136, 95.
 Melanthius voluptati deditus; ejus preces, II, 310, 21.
 Melanthius scriptor, IV, 444.
 Melanthus Pylus cum Xantho pugnat, IV, 539, 19.
 Melanthus pictor, III, 120, 17. IV, 445.
 Melas, Neptuni f., II, 50, 13. III, 502, 2.
 Melas, CEnopionis f., II, 50, 13.
 Melas, Phrixi filius, IV, 405, 5.
 Melas, Gygis regis gener; ejus nepos Miletus, III, 396, 63.
 Melas, priscum Nili fluv. nomen, III, 502, 2. III, 600, 76.
 Melcathrus δ καὶ Ἡρακλῆς, III, 568, 22.
 Melchisedecus, III, 212, 3. IV, 546, 11.
 Meleager (Ptolemæi I e Thaide f.), Ptolemæo Cerauno in regno Macedoniæ succedit; post duos menses imperium ei utpote indigno abrogatur, III, 699, 6.
 Meleagrides aves in Lero insula, II, 333, 1. Cf. III, 156, 41.
 Meleagrides scriptor Antisthenes, III, 79, 6.
 Melech Phœnicum, III, 566, 8.
 Meles fluvius ad Smyrnam, ad quem Homerum Critheis enixa est, II, 186, 274. Meles fluvius, Homeri pater, II, 16, 2. 70, 11. III, 641, 20.
 Meles, Lydorum tyrannus a Moxo expulsus, III, 371, 24.
 Meles, rex Lydorum, voluntario exilio Babylonem abit; regnum interim relinquit Sadyattæ, Cadyis filio, e Ty-lonis genere oriundo, qui Melæ post triennium redeunti id fideliter restituit, III, 382 sq.
 Melesias, Thucydidis pater, II, 126, 70. 491, 6.
 Melesigenes, pater Euepis, III, 641, 20. V. Homerus.
 Meletus, Meleti f., Pittheensis pago, Socratis accusator. Accusationis formula, III, 578, 5. II, 281, 31 a.
 Meletus Thrax, tragicus, CEdipodiam composuit; Laii filius ab Aristophane appellatur, II, 185, 268.
 Meleus Pelasgus. Datum ei oraculum, III, 43. 32. 157, 49. 583, 38. IV, 394, 5.
 Melia, uxor Inachi, IV, 544, 14.
 Melias, Thraciæ rex, IV, 148, 11.
 Melibœus pastor, IV, 544, 8.
 Melicertes, Athamantis et Inus f., II, 37, 35; trucidatus, II, 377, 8; postea deus marinus Palæmon vocatur, III, 34, 37, vel Glaucus, III, 633, 4; ludique Isthmii in honorem ejus a Corinthiis instituuntur, II, 344, 6. III, 503, 3. IV, 518. 539, 20. II, 189, 282.
 Melicertes, cognomen Simonidis Cei, II, 42.
 Melissa, Epidamni f., e Neptuno mater Dyrrachii, III, 574, 14.
 Melissa, Proclis Epidaurii f., uxor Periandri tyranni, IV, 487, 6.
 Melissæ Nymphæ, III, 150, 5.
 Melisseus, Δελφικῶν auctor, IV, 445.
 Melissonius locus Epidamni urbis, III, 574, 15.
 Melissa, Idæ f.,Adrastæ pater, III, 637, 2.
 Melissa, Ithagensis f., philosophus, Samiorum dux Periclem proelio vincit, II, 160, 183. Ejus placita, IV, 170, 45; audivit eum Themistocles, II, 53, 1.
 Melitæa, Thessaliæ urbs, II, 263, 61, 2. III, 574, 15.
 Melite, consobrina Eunapii, IV, 7.
 Melite, vetus Samothraciæ nomen, II, 57, 14.
 Melite, Lyciæ fons, quem Latona adiens a pastoribus repellitur, qui deinde in ranas mutantur, II, 343, 2.
 Melitene, Cappadociæ regio, a Ptolemæo Commagenæ præfecto occupatur, II, præf. xi, 12.
 Melitides portæ Athenis, III, 116, 4.
 Melito scriptor, IV, 445.
 Μηλοφόροι s. ἀθάνατοι, satellites regum Persarum, II, 95, 1.
 Μέλος, cantus, unde dictum sit, IV, 457, 5.
 Melses, a quo Mesembria urbs nomen habet, III, 379, 45.
 Melus insula, olim Zephyria, II, 155, 167 b, vel Biblis, IV, 325, 26. Cf. II, 197 not.; a Melo quodam dicta, III, 599, 71. Melius Diagoras, q. v.
 Memnon, Tithoni f., dux copiarum quas Teutamus Assyrex Priamo petenti misit auxilio; a Thessalis occiditur, III, 627, 1. II, 100 a.
 Memnon, lapis vocalis, Amenophthis; a Cambyse truncatus, III, 522.
 Memnon scriptor, III, 525.
 Memnones, gens Æthiopiæ, III, 237, 110.
 Memor Maurusius sub Gallieno imperium affectans occiditur (261), IV, 193, 4.
 Memphis, III, 221, ab Apide Argivorum rege condita, IV, 327, 1. Urbis partes Hellenicum et Caricum, II, 98, 5. Memphitæ reges 30 in heroum vel manium dynastiis, II, 526 a. Reges dynastiæ tertiæ, II, 544; quartæ, II, 548 sq., sextæ, II, 554, septimæ, II, 555, octavæ, II, 556. Memphitarum regum dynastiæ XVII. XVIII. XXVI in Chronico Vetere, II, 534.
 Memphres. V. Mephres.
 Mempesathenoth, Abraami f., III, 220, 14.
 Mempses. V. Semempses.
 Menæchmus, unus ex sexaginta viris in Heracleo Athen., IV, 507.
 Menæchmus (Sicyonius), contra quem Aristoteles scripsisse videtur, II, 182.
 Menalces, venator, ab Eriphane amatus, ejusque carminibus celebratus, II, 315, 37.
 Menalia (?), Gygis amasia, II, 314, 34.
 Menander, cui Lydia provincia post mortem Alexandri M. assignatur, III, 668, 1.
 Menander comicus, II, 466 not.
 Menander, Bactriæ rex, usque ad Hypanim et Isamum fines regni extendit, IV, 308, 5.
 Menander, Istri pater, II, 51, 73.
 Menander Ephesius sive Pergamenus historicus, IV, 445.
 Menander, Mithridatis dux, a Fimbria clade afficitur, III, 543, 34.
 Menander Protector, Euphratæ f., Constantinopolitanus, Agathiæ historiam continuavit, IV, 200.
 Mencheres, Memphita, Æg. rex (dyn. IV, 4), II, 548.
 Mencheres, Elephantinus, rex Æg. (dyn. V, 7), II, 552.
 Mendæi; cur vinum Mendæorum suave sit, II, 301, 30.
 Mendesia Æg., III, 226. Mendesiæ Egypti reges, dynastiæ vicesimæ nonæ, II, 597. Mendesi: Manetho, Bolus Democriteus, Thrasyllus, Ptolemæus, Asclepiades, q. v.
 Menebrontes, Herculis et Megaræ f., IV, 350, 5.
 Meneclæ, Barcaus historicus, IV, 448.

- Menecrates Syracusanus medicus, pro Jove Olympio se gerens, IV, 348; ejus ad Philippum literæ, IV, 414, 5.
- Menecrates Elaita, Xenocratis disc., historicus, II, 342.
- Menecrates Nysæensis, Aristarchi disc., pater Aristodemi et Jasonis, II, 344 *b*.
- Menecrates Olynthius, scriptor, II, 344.
- Menecrates Xanthius, scriptor, II, 343.
- Menecrates varii, Milesius, Ephesius, Smyrnæus, Syracusanus, poeta comicus, II, 345 *b*.
- Menedemium, Lyciæ opp., IV, 134, 3.
- Menedemus Eretriensis, Antigoni Gonatæ magister, civibus suis suspectus Oropum se confert; furti accusatus hinc pellitur communi Bœotorum decreto; deinde ad Antigoni profectus moritur, III, 44, 36. Ad Demetrium II Mac. regem legatus, III, 19, 1. Ejus uxor et filiae, III, 171, 14. Non prodidit Antigono Eretriam, III, 171, 15. De vita ejus et moribus, IV, 169, 42.
- Menelaus ex Helena pater Hermionæ et Nicostrati vel Plisthenis, III, 340, 18. Neoptolemum sepelivit, III, 303, 9.
- Menelaus, Alexandrinorum ad Antiochum (Asiaticum) legatus, III, 716, 26.
- Menelaus Anæus, Thebaidis auctor, IV, 451, 9.
- Menes Thinites, primus rex dynastiæ primæ, II, 539. III, 512, 11.
- Menes, Cumæorum tyrannus, a Uatia fratre ejectus, III, 387, 53.
- Menesthenes, Πολιτικῶν scriptor, IV, 451.
- Menestheus, Athen. rex tempore belli Trojani, III, 340, 19.
- Menetor, scriptor, IV, 452.
- Menevis, rex Ægypti, cujus regia fuit labyrinthus, IV, 386.
- Menippe, Thamyras f., mater Orpheus, II, 10, 10.
- Menippi philosophi divitiæ et mors, III, 45, 39.
- Menodotus Samius v. Perinthus scriptor, III, 103.
- Mencæus Thebanus a Sphinge necatus, IV, 466.
- Mencæus, Actoris et Damocratæ filius, Æaci frater, Opuntem migrat ibique Patroclum genuit, III, 33, 35; IV, 477, 2. 487, 4.
- Menon, Thucydidis f., Pharsalius, III, 117, 5.
- Menophanes, Mithridatis dux, Manium Aquillinum, ducem Rom., proelio vincit, III, 541, 31.
- Menophilus (Tullius), Mœsiæ præfectus (sub Alexandro Severo) ridet Carpos, qui annua stipendia postulabant, IV, 186, 8.
- Mente vel Neminie fons in Rheatino agro, IV, 437, 13.
- Mentha, mons Elidis, IV, 331, 6.
- Mentha, Plutonis pellex; fabulæ origo, IV, 331, 6.
- Menthesuphis, Memphis, rex Æg. (dyn. VI, 3. 5), II, 554.
- Mentor Bithynus, Carneadis disc., III, 582, 31.
- Mentor, Persarum dux, II, 311, 25.
- Mentuphis (?), Æg. rex XXVII sec. Eratosth., II, 558.
- Menyllus scriptor, IV, 452.
- Mephramuthosis (Misphragmuthosis), Æg. rex (dyn. XVIII, 6), II, 573.
- Mephres (Misaphris. Memphres), rex Æg. (dyn. XVIII, 5), II, 573.
- Meranes, Chosrois dux, Homeritas vincit (568), IV, 271.
- Merbalus Babylonius a Tyriis ad regnum advocatur, IV, 447, 2.
- Mercurius ab Helice et Cyllene enutritus, III, 30, 8. Jovis parturientis caput percussit, II, 627, 7; literarum inventor, III, 156, 44. Ἑρμῆς τρισμέγιστος in Phœn. mythol., III, 567, 15; IV, 543, § 10 sqq. Ἑρμαῖα, festa Arcadum, III, 123, 26; Cretensium, IV, 359, 13. Mercurii et Apollinis ara Olympica, II, 36, 29. Mercurius Camillus, III, 469, 7. Casmilus Cabirus, III, 154, 27.
- Mercurius ex Acacallide pater Naxi, III, 231, 32; ex Eubœa gignit Polybum, III, 202, 6; ex Orsinoe Panem, IV, 319, 5; e Rhene Saum, II, 158, 171. Pater Cerycis, II, 301, 40. Polybi Corinthii, III, 366, 15. Fauni, IV, 387, 6. Sicimi, II, 217. Mercurii stelæ Athenis dejectæ a quibusnam, II, 76, 1.
- Meretricum genus, πεζαὶ μόσχοι, II, 120, 47.
- Meretrix Venus ap. Ephesios, IV, 406.
- Meriones post Troica in Paphlagonia Cressam urbem condit, IV, 385, 12. Ejus galea in Matrum templo Engyii oppidi Siculi, III, 271, 45.
- Mermeroes, dux Persarum sub Chosroe rege, IV, 215.
- Mermerus, Iri pater, II, 462, 3.
- Mermnadæ per Gygem Heraclidarum Lydorum regno potiuntur; sed quinta generatione pœnas dabunt Heraclidis, III, 385.
- Meroe, II, 443, 1. IV, 477, 42; unde dicta, III, 222. Ibi per quinquennium commoratus Simonides, II, 42 *b*.
- Merope, priscum Siphni ins. nomen, III, 379, 47.
- Merope Sisÿpho parit Glaucum, III, 301, 1.
- Merope, Cypseli f., Cresphontis uxor, cui tres filios peperit; quorum duo Messeniorum insidiis occiduntur, tertius Æpytus salvus evadit, III, 377, 39.
- Merops, Percosius, vates, pater Clites, II, 17, 4. III, 11, 34.
- Merops, Thestii f., Aristodamidæ p., III, 690.
- Merrhis, Palmenothi f., Chenephrae uxor, III, 221; ubi sepulta sit, quantosque post mortem honores consecuta, III, 222.
- Merrhus, Persei f., IV, 545, § 20.
- Merus, mons Indiæ, II, 417, 21. 441, 4 *a*.
- Mesembria, Thraciæ urbs, unde dicta, III, 379, 35.
- Mesembrianus Æsopus, II, 16, 3.
- Mesene, regio inter Euphratem et Tigridem, III, 661, 18. 589, 14.
- Mesochris, Memphis, rex Æg. (dyn. III, 4), II, 544.
- Mesogeum in Lesbo, IV, 459, 12.
- Mesola, Messeniæ urbs, III, 378, 40.
- Mesolus ex Ambracia pater Dexameni, II, 148, 135.
- Mesopotamiæ præfectus Archelaus post mortem Alexandri, III, 668, 1. Mesopotamiam Diodoti temporibus tenebat Dionysius Medus, II, præf. XIX, 25. Mes. regio Chazene, Monocartum; urbs Constantina, Mardis; vicus, Tarsa; castellum Tebetha, *q. v.*
- Messalina, IV, 573, 88.
- Messana in Sicilia, II, 348, 6. 309, 16. III, 6, 22. 18, 2; a Syracusanis et Carthaginiensibus obsessa bello Punico primo, III, 17, 1; a Campanis occupata, II, præf. p. XL; patria Dicæarchi, II, 225; Botryis poetæ, IV, 296, 1.
- Messapii Pythagoram conveniunt, II, 273, 5. Eorum rex Artus, III, 145, 89.
- Messene, Amenophis f., impuros ex Ægypto pellit; patrem ex exilio revocat, III, 496, 1.
- Messenia in quinque civitates a Chresphonte divisa; ejus historia antiquissima adumbratur, III, 376, 39. Bellum Messeniæ, II, 220, 26. Messenii cum Chalcidensibus in Italiam transeunt ibique Rhegium condunt, II, 219, 25. Messenias puellas captivas Bion elocat, IV, 473, 4. Messeniæ urbes: Mesola, Hyamia, Neris, Andania, Pharæ, *q. v.* Messenii in Hispania, III, 301, 5.
- Mestor, Persei et Andromedæ f., pater Hippothoes, II, 28, 1.
- Mestrim, s. Mestrem sive Ægyptus, Chumi frater, filius Chanaanis, III, 212, 3. IV, 539, 21.
- Mestrianus comes, Sicinii, proelio victi, legatus ad Constantinum (314), IV, 189, 15.
- Metagenes Parius, historicus, II, 336, 6.
- Metagitnion mensis unde nomen habeat, III, 340, 21.
- Metalia historia, IV, 488, 1.

Metalla Turditaniae, Atticae, III, 272, 48; ap. Artabros, III, 273, 48; μεταλλικαὶ δόλαι, II, 116, 31.
 Metanirae meretricis dictum, IV, 419, 28. 29.
 Metapontum, II, 175, 233 *b*; ibi Diomedes colitur, III, 122, 23; terrae motum Pythagoras praedicat, II, 347, 6; ibi moritur Pythagoras, II, 275, 11. III, 169, 6, in Musarum fano, II, 245, 32. Metapontini Cleonymo Spartano ducentas virgines obsidum loco tradunt, II, 478, 37. Eorum aedícula Olympiae, III, 121, 20.
 Metellus Ol. 177, 4 ad Creticum bellum profectus, III, 606, 12.
 Μετεμψύχωσις Pythagorica, III, 6, 19.
 Methone, Alcyonei f., soror Pieris, IV, 445.
 Methora, Indiae urbs ab Hercule condita, II, 418, 23.
 Methusalamus, Enochi f., III, 212, 3.
 Methymne, Lepetymini uxor, Hicetaonis et Helicaonismater, IV, 414.
 Methymne, Lesbi urbs, a Pisidice Achilli prodita, IV, 314.
 Methymnaeorum colonia Assus, IV, 460, 13. Methymnaeus Arion, II, 249, 45, et Hermias historicus, II, 80.
 Metiche, scorti nomen, III, 306.
 Metius, pater Homeri, III, 641, 20.
 Metius Fufetius, Albanorum rex, a Tullo Hostilio victus, et crudeli supplicio affectus, III, 298, 1.
 Μετοίκων δόλαι, II, 114, 28.
 Meton, Empedoclis f., Empedoclis philosophi pater, II, 183, 263.
 Meton, Empedoclis f., Empedoclisque pater, III, 6, 22. 42, 27.
 Metrodorus Chius, III, 205, 14.
 Metrodorus Lampsacenus, Anaxagorae disc. Ejus studia Homericæ, III, 581, 26.
 Metrodorus Scepsius, III, 203.
 Metrodorus, Isocratis disc., Theocriti Chii magister, II, 86.
 Metrophanes scriptor, IV, 453.
 Metropolis Phrygiae urbs, III, 233, 59.
 Metropolitanus e Thessalia Aecides, *q. v.*
 Metroum Atheniense, III, 269.
 Meures (Meires), Aeg. rex XXVIII sec. Eratosth., II, 558.
 Mezamerus, Idarizii f., Celagasti frater, Antarum legatus ab Avaribus occiditur (560), III, 204, 6.
 Mezentius a Latinis fugatus, III, 174, 1.
 Miabies s. Miabidus s. Miebas, Aegypti rex (dyn. I, 6), II, 539 sq.
 Michael, sub Leonte cubicularius, IV, 617, 208.
 Michoe vel Midoe, priscum Troglodytes nomen, III, 477, 41.
 Micipsa, Masinissae f., IV, 560, 64.
 Midas Lydus, rex luxuriosus et homo stolidus; ei aures in longum extraxit nobilis quidam a rege injuriam passus; unde asinus rex cognominatus est, II, 306, 6. Cf. IV, 501, 9; Innam fontem vino miscuit Sileno, II, 19, 2.
 Midæ Phrygum regis uxor Hermodice, II, 216, 11, 3.
 Midea nympa Neptuno Aspledonem parit, IV, 352, 2.
 Midoe. V. Michoe.
 Mieza, Maced. urbs, IV, 509, 7; patria Nicanoris, IV, 440, 3.
 Miletus, Euxantii f., Minois nepos; vel Apollinis et Areæ f.; infans expositus; a Cleocho enutritus; Minoem fugiens in Samum abit, ubi de eo locus quidam Miletus nominatur; hinc in Asiam reversus Miletum urbem condit, IV, 334, 1; II, 38, 43; pater Cauni et Byblidis, IV, 334, 2.
 Miletus, Melanis, qui Gygis regis gener erat, nepos, uxorem habet sororem Sadyattis regis; quam a rege stupratam indigne ferens Dascylium, hinc Proconnesum fugit, III, 396, 63.
 Miletus urbs a Mileto condita, IV 334 1. II, 38, 43; Ioniae

caput, Cadmi domus, II, 2 *a*. Miletum e Samo Apollo transducit Ocyrrhoen, III, 313. Miletum sub Neleo colonia frequentant Athenienses et Helices urbis cives; ab his denominatum Neptuni fanum Heliconium, IV, 368, 5; Milesiorum rex Phobus, qui Phrygio regno cedit, II, 164, 199; Leodamas rex, post quem regno potitur Amphitres; hujus tyrannide sublata, aësynnetes constituitur Epimenes, III, 388, 54; Milesii Prienienses clade afficiunt ad Δρῶν locum, II, 160, 179. Eorum in bello contra Naxios socii Erythraei, II, 156, 168 *b*. Naxum obsidentes Polycrites opera et Diogneti prodicione trucidantur, IV, 303. Regionem ad Phasin incolis frequentant, II, 218, 18. Cium in Mysia coloniam ducunt, II, 161, 187. Alia eorum colonia Artace, IV, 385, 6. Miletus a Cilliphonte Prieniensibus proditur, II, 334, 1. Mileti tyrannis ex prytania facta est, II, 165, 201. Luxuria, causa belli intestini inter locupletes et pauperes (Γέργυθες) gesti; Gergithes nefandum in modum trucidantur; hinc ira numinis, II, 199 *b*. Milesii Colophoniorum luxuriam imitati, ad finitimos eam propagant, II, 306, 7. Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι, II, 165, 200. Urbs Gallorum incursione vexata, III, 307. Miletum venit Andiscus ex Italia profugus, II, *præf.* xiv, 16. Mileti Didymæum, in eoque Cleochi sepulcrum, II, 236, 5. Milesiorum Thesmophoria, III, 307. Rheæ sacra facturi antea sacrificant Titiae et Cylleno, IV, 448, 9. Mileti oves optimae, II, 383, 2. Μιλησιουργῆς κλίνη, δῖφος, II, 68, 5. Milesii: Bion, Aristagoras, Lamynthius, Mene-crates, Mæandrius, Demodamas, Aristides, Timotheus, Euanthes, Hecatomnus, Plango, Tius, Philiscus, Clytus, Erginus Argonauta, Hesychius illustris, Anaximandri duo, Thargelia, Thales, *q. v.*
 Miletus, Sami locus, unde nomen habeat, II, 38, 43. IV, 334, 1.
 Miliarium Byzantii urbis, IV, 152, 31.
 Milichius Bacchus ap. Naxios, IV, 304, 3.
 Milon Crotoniata, vorax fortisque, II, 182, 261; IV, 513. 540, 27. Ejus in domo Pythagorei a Cylone inclusi flammis pereunt, II, 275, 11; III, 5, 18.
 Miltiades Myrinam obsidet, Hephæstiam Lemni urbem de ditione recipit, III, 642, 30. Miltiadi irrogatam mulctam solvit Callias, II, 54, 3. Miltiadis familiae sepulcra, III, 116, 4.
 Mimallis, Meli ins., II, 197 *not.*
 Minæi vel Minnaei, Arabiae gens, IV, 525, 26. Eorum rex Sophar, III, 220, 12.
 Mindimiani (*Misimiani* ap. Agath.), Asiae gens, IV, 230, 22.
 Minerva apud Cretam in nube latuit, quam Jupiter percussus deam in lucem edidit, IV, 330, 4. Minerva Vulcani amplexus fugit; Erichthonium cistæ inclusum Cecropis filiabus custodiendum tradit; Lycabettum saxum in acropolim portatura cur abjecerit, II, 22, 1. Argo navem exstruit Iasoni, III, 302, 3. Minervæ Saturnus pater Atticam dat, III, 569, 24. Ex Neptuno mater Apollinis, II, 190, 283. Minerva (Athene), Itoni f., Iodamam sororem occidit, II, 42, 2. De Argorum possessione cum Neptuno contendit, III, 119, 11. Ab Ornyto vulneratur, III, 122, 24. Eam amat Prometheus; qui propterea vincitur. Hinc Caucasi accolæ Minervæ non sacrificant, II, 474, 19. Asterem gigantem occidit; quare Panathenaica ei celebrantur, II, 189, 282. Minervæ Palladium e Troade in Samothraciam abstulit Dardanus, III, 154, 28. Minerva Ἐλλάς, II, 128, 79; Sciras, IV, 483. Ejus templum Athenis, Parthenon, II, 254, 59. Cum Prometheo et Vulcano in Academia Athen., III, 341, 24. Minervæ Poliadis sacerdotes ex Eteobutadarum gente, IV, 402. Minervæ qui bovem Athenis mactat, idem etiam Pan-

droso ovem sacrificat, IV, 506, 6. Minervæ Ἀθηναίων μεδεούση urbem tuendam committunt Athenienses ante pugnam Salaminiam, II, 125, 61. M. ἱππία, III, 149, 2. M. Pronæa ap. Delphos, IV, 506, 7. Minervæ chalcioeci templum Laced., III, 121, 18; IV, 361, 3; ὀπιλέτιδος fanum Lacedæmone, II, 192, 2. M. ταυροπόλος, II, 43, 1. Minervæ et Junonis ara Olympica, II, 36, 29; Itonis, III, 234, 53. Cf. II, 42, 2. M. Pallenensis templum, III, 138, 78. Minerva παρθένος, ejusque in Lero templum, II, 333, 1. M. Hyperdextra in Lesbo, III, 380, 48. Telchinia in Rhodo, III, 459, 116; sive Lindia, III, 177. Templum in Rhodo ins. statuit Danaus, III, 177. Ejus templum Byzantii, IV, 149, 16; Romæ, III, 96, 7; fanum in Odyssea, Turditanie oppido, III, 274, 49. 301, 5. In eo errorum Ulyxis monumenta affixa, *ib.* Templum a Senecheribo in Cilicia exstructum, IV, 282, 7. Minerva in Phœnicum mythologia, III, 567, 16. Minerva ap. Egyptios Sais, III, 639, 11.

Minium in Carmania, III, 479, 59.

Minus fluv. Lusitanie, III, 295, 98.

Minnæi. V. Minæi.

Minoa, priscum nomen Pari ins., III, 633, 6.

Minoa, Amorgi ins. urbs, III, 379, 47.

Minoa in Sicilia, olim Macara, a Minoe dicta, qui urbe potitus leges ibi Creticas instituit, II, 220, 29.

Minos, Lycasti et Idæ f., IV, 497, 3 *a.*, vir strenuus, æquus, bonus; nono quoque anno leges corrigere solebat, II, 211, 3, 1. Ejus uxor Crete, III, 304, 18. Phædræ pater, III, 305, 24; Androgeonis, II, 22, 3; Glauci, II, 22, 2; Acacallidis, IV, 529, 10. Pater Euxantii, avus Mileti, qui invidiam ejus fugiens Samum abit, IV, 334, 1; II, 28, 33. Ganymedem rapuit, IV, 403; III, 370 *not.*; mortuum sepelivit, IV, 400, 3 *a.* Pueros Athenienses, qui tributum nomine in Cretam mittebantur, non interficiebat, sed iis pro servis utebatur, II, 153, 157. Phædræ Theseo uxorem dat, IV, 530. Dædalum persequens, in Sicilia urbe Macara potitur, quam Minoam vocat legibusque Creticis instruit, II, 220, 29. Camici in Sicilia a filiabus Caucaii interimitur, IV, 433, 5. III, 34, 36.

Minotaurus, Minois dux, IV, 539, 16.

Minucianus, Nicagoræ soph. f., III, 662.

Minucius (L.), annonæ præfectus, Sp. Mælii consilia explorat et ad senatum deferit; statua donatur, II, *præf.* p. xxxii sq. et xxxvi.

Minucius Basilus, unus ex Cæsaris intersectoribus, III, 445, 24.

Minyæ Iolcum habitant, II, 42, 3.

Minyas, pater Clymenæ, IV, 380, 5.

Minyas, Armeniæ regio, in qua Baris mons, III, 415, 76.

Miranes (ὁ καὶ Βαραμάνης?), dux Persarum, a Marciano in fugam vertitur (572), IV, 271.

Misa. V. Nisa.

Misaphris. V. Mephres.

Misenum Italiæ, II, *præf.* xxxii.

Misetus, Macedoniæ urbs, IV, 510, 8.

Misor in Phœnicum mythologia, III, 567, 8.

Misphragmuthosis Ægypti rex (dyn. XVII postremus), Pastores bello premit, II, 567. V. Mephramuthosis.

Mitharas, Diophanti, sub Mithridate ducis, pater, III, 545, 37.

Mithræus, Assyriorum rex, tempore Medæ et Ægei, III, 626.

Mitræphernes, Artæi Medorum regis eunuchus, III, 363.

Mithras. Ejus festo inebriatur Persarum rex, et Persicum saltat, II, 472, 13.

Mithras, Æthiopum legislator, III, 583, 40.

Mithridates II, ὁ πρίστος, Ponti rex, Antigonum coclitem fugiens in Ponto moritur 84 annos natus, II, 453, 3.

Mithridatem IV socium sibi adjungunt Heracleotæ (post mortem Lysimachi), III, 533, 11. Ei contra Ptolemæum II auxiliantur Galli, IV, 312, 13. Uxorem ducit filiam Antiochi Thei et Laodiceæ, III, 707, 6. Ejus partibus accedunt Arycandenses in Lycia, III, 194, 4. Antiochi Hieracis socius Seleucum Callinicum clade afficit, III, 710, 8. A Gallis bello pressus, ab Heracleotis frumento Amisum misso sustentatur, III, 538, 24.

Mithridates VI Eupator, 13 annorum puer regnum adeptus matrem carcere confecit; fratrem necavit, III, 42, 34. A Chersonesitis contra barbaros advocatus, Scythas debellavit et Bosporo potitus est, III, 264, 34 *a.* Reges circa Phasin subegit; Ariathem e sorore nepotem truncat Capadociamque sibi vindicat. Romanis suspectus fieri cœpit; postulatis eorum paulisper cedens, undique interim belli sociis se munit, III, 541, 30. Bithynos Romanis addictos per Archelaum ducem prælio vincit; per Menophanem ducem vincit Romanorum ducem Manium; alias multas civitates vel capit vel voluntarias sibi adjungit. Rhodios Romanorum amicos bello aggressus prælio navali vincitur; Romanos per Asiæ urbes dispersos eodem omnes die interfici jubet, III, 531 sq., 31. Athenienses per Athenionem legatum societatem cum eo ineunt, III, 267. Eubœa aliæque Græciæ civitates ad partes ejus accedunt; ibi contra Sullam feliciter pugnat Archelaus. Amphipoli a Taxile duce capta, etiam Macedonia ad M. deficit; deinde vero in Phocide Sullani magnifica victoria potiuntur, III, 542, 32. M. Chios, utpote qui Rhodiorum socii fuissent, debellat; captos in Pontum deducit, ubi ab Heracleotis liberantur, III, 265, 39. 268. 416, 79. 542, 33. Contra eum in Asiam mittuntur Valerius Flaccus et Fimbria; ab hoc filius Mithridatis et Taxiles, Diophantus, Menander duces ingenti clade afficiuntur; complures civitates ad Romanos deficiunt, III, 543, 34. M. Dardani Syllam convenit; pacem quibusnam conditionibus cum eo composuerit, III, 544, 35. Sylla in Italiam reverso, denuo multas gentes, quæ desciverant, sub manum redigit, *ibid.* Contra eum mittitur Murena. Heracliensium auxilium petens Mithridates repulsam fert; pari Marte cum Murena pugnat, III, 544, 26. Deinde bellum contra eum a Rom. committitur Aurelio Cottæ et Lucullo; contra illum mittit Diophantum ducem, ipse contra Cottam in Bithyniam proficiscitur, III, 545, 37. Archelaus dux efficit, ut Heracleotæ inviti quinque triremes Mithridati suppeditent, III, 545, 38. Ad Chalcedonem terra marique Romanos Mithridates ingenti clade afficit, III, 545, 39. Cyzicum obsidet; post varios casus (Cf. II, præf. XXIV, 33) obsidionem solvit; reditum parans a Cyzicenis et Lucullo ad Æsepum fluvium cladem experitur; recollectis in Ponto viribus, Perinthum frustra obsidet; hinc in Bithyniam retrocedit, III, 546, 40. Tum Romani Cio, Ciero, Apamea, Nicæa urbibus potiuntur, III, 547, 41. M. in Nicomedia urbe subsistens a Cotta et Triario appetitur, classis ejus in Ægæo mari et ad Tenedum gemino prælio devincitur; quare eam in Pontum retro movet. Ad Hypium fl. tempestate morari coactus, per Lamachi prodicionem Heraclea urbe potitur. Præsidio ei imposito, Sinopen contendit, III, 548, 42. Heracleam oppugnat Cotta; naves in Cretam et Hispanias a Mithr. missas in reditu circa Pontum intercipere jubetur Triarius; in ipsum regem per mediterranea movet Lucullus. Tum novos socios parare sibi M. studet; Scythæ et Parthi recusant; Tigranes gener auxilia promittit; interim primum variante fortuna pugnatur; deinde duces Taxiles et Diophantus a Lucullo cladem supra cladem experiuntur, III, 549, 43. Despondens animum M. uxores necat, ipse e Cabiris fuga periculosissima evadit in Armeniam, III, 549, 44. In collo-

- quium Tigranidis non admittitur, neque tamen etiam traditur Luculli legato exposcenti eum, III, 550, 46. Mithridatis classem ad Tenedum capit Triarius, III, 551, 48. Eidem Heracleam prodit Connacorex, praesidii praefectus, II, 553, 51. Filius Mith. Machareus foedus facit cum Lucullo, qui deinde capit Sinopen regiam, III, 555, 54. Post 20 tandem menses M. in conspectum admittitur Tigranidis, qui 10000 militibus instructum in Pontum remittit, III, 555, 55. Ad Tigranem a Lucullo victum reddit, et bellum restaurare studet, III, 556, 58. Mithridates e Co ins. abstulerat pecuniam, quam Cleopatra ibi deposuerat, III, 492, 5. Mithridatis literas secretas Pompeius invenit, III, 314, 1. Mith. in edendi bibendique certamine victor, III, 415, 77. Ejus adulator Sosipater, III, 415, 78; anagnostes Asopus, IV, 159, 11.
- Mithridates, Rhodobatae f., Persa, Platonis statuam in Academia collocasse dicitur, III, 578, 7.
- Mithridates, rex Iberorum, (sub Tiberio) in Armeniam invasit (35 p. C.), IV, 184, 2. Contra Romanos res novas tentans proditur a Cotye fratre, quem Claudius imp. in locum ejus substituit (47), IV, 184, 3.
- Mixolydia harmonia primi usi sunt Sappho et Pythocides tibicen. Eadem in tragicodiam transiit, II, 283, 42.
- Mnaseas Locrus, poeta, II, 378, 11.
- Mnaseas, Mnesonis f., Phocensis, II, 146, 125.
- Mnaseas, Patrensis scriptor, III, 149.
- Mnasigiton, unus ex sexaginta viris in Heracleo, IV, 507.
- Mnemosynae nephelia sacra faciunt, III, 127, 43.
- Mnesagoras vel Mnesarchus, Tarentinus, pater Archytæ, II, 275, 13.
- Mnesarchus. V. Mnesagoras.
- Mnesarchus, annulorum sculptor, Samius vel e Lemno Tyrrenus, Pythagoræ pater, III, 41, 25. 271, 1. III, 9, 30.
- Mnesarete, proprium Phrynes nomen, II, 354, 5.
- Mnesias, pater Aristoxeni Tarentini, II, 269.
- Mnesimachus Phaselita, IV, 453.
- Mnesiptolemus historicus, III, 71.
- Mneson, Mnaseæ pater, II, 146, 125.
- Mνοῖαι, servorum genus ap. Cretenses, IV, 399, 2.
- Moabitæ a Davide subacti, III, 225, 18.
- Moba, opp. Arabiae, IV, 524, 9.
- Mobucharax, opp. Arabiae, IV, 526, 31.
- Mocata, urbs Bithyniae, IV, 355, 6.
- Moceltes. V. Molcestes.
- Mochus, Phoenicum historicus, IV, 437.
- Modares, Theodosio militum dux, strategemate usus Gothos in Thracia clade afficit, IV, 36, 51.
- Modunda, Æthiopiae opp., IV, 351, 3.
- Μοιχείας γραφαί, Thesmothetarum jurisdictio, II, 116, 31.
- Mœchindira, Æthiopiae opp., IV, 351, 1.
- Mœroclem Athen. oratorem tradi sibi postulat Alexander M., II, 472, 9.
- Mœsia (sub Alex. Sev.) praefectus Tullius Menophilus, IV, 186, 8. Mœsia a Gothis sub Decio imp. vastata, III, 674, 16.
- Moguntiacum. Ibi Jovinus imperator renuntiatur, Honorii temporibus (412), IV, 61, 17.
- Molcestes (sive Moceltes), Bubonensis, in Pisidia tyrannide potitur, deinde a Semia fratre occiditur. Necem Molcestæ filii ejus ulciscuntur, II, praef. xvii, 22.
- Μωλεία, festum ap. Arcades, IV, 336.
- Molionidæ ex ovo nati, II, 35, 28. Herculem fugant; deinde ad Cleonas ex insidiis occiduntur, III, 151, 9.
- Molossus, Neoptolemi et Andromaches vel Hermiones f., III, 338, 13. 14.
- Molossi Dianæ fanum apud Cephallenios spoliant, II, 217, 17; e Molossia in Italiam transeunt Ulysses et Æneas, II, 66, 8. In eam profugit Olympias, III, 161, 5. Molossorum regnum quam diu steterit, II, 148, 137. Molossus, Alexander, II, 181, 255. Molossorum urbs Cassope, II, 36, 30.
- Molpadia Amazo Antiopen occidit, II, 32, 16.
- Molpis Laco, scriptor, IV, 45.
- Molyndea, Lyciae opp., III, 234, 68.
- Momcheiri, rex Ægypti sextus ap. Eratosth., II, 545.
- Momorus, Gallorum princeps, IV, 367, 2.
- Monabæ, Isauriae opp., IV, 134, 6.
- Monaulus, Osiridis inventum, III, 481, 73.
- Monedes, Indiae gens, II, 410, 8.
- Monimus, Θανμασίων scriptor, IV, 454.
- Monocartum, regio Mesopotamiae, IV, 2.
- Μονόφθαλμοι in India, II, 423, 29. 424, 30.
- Mopsium in campo Pelasgico Thessaliae, II, 455, 11.
- Mopsuestiam (ad) Antiochus Eusebes Seleucum, Antiochi Grypi f., proelio vincit, III, 715, 24.
- Mopsus, III, 29, 1.
- Μόραι Lacedaemoniorum, II, 129, 83.
- Morimarusa, septemtrionalis oceanus, II, 388, 6 a. IV, 474.
- Μώρυχος Bacchus, III, 136, 73.
- Moscheres, Æg. rex xvii sec. Eratosth., II, 549.
- Moschi ad Pontum, II, 338, 1.
- Moschianus, Sabiniani interfector, a Zenone contra Theudericum Val. filium mittitur, IV, 620, 213.
- Moschion coquus, IV, 358, 10.
- Moschus Sidonius dogmatis de atomis auctor, III, 276, 61.
- Moschus philos. aqua et ficis vitam sustinet, IV, 418, 24.
- Moses, Amramis f., Aaronis frater, III, 217. Tisithen aegyptiace, impurorum dux, Amenophim, qui ejicere eos Ægypto volebat, in Æthiopiam fugere cogit; deinde vero a filio Amenophis Messene Judæi pelluntur, III, 495, 1. IV, 496, 1. Ogygis temporibus vixit, III, 119, 13; Inachi æqualis, III, 509, 2. De eo v. narratio Eupolemi, III, 220, 13; Artapani, III, 220, 14; Demetrii, III, 224, 16; Joannis chron. IV, 547, 11. Moses, Osarsiph ap. Ægyptios, quomodo Judæorum dux factus sit, sec. Ægypt. narrationem, II, 579 sqq. Ejus viri indoles et legislatio, II, 391, 13. Iniqua de eo scriptorum nonnullorum judicia, III, 335, 2. 508, 1.
- Moso mulier Judæis leges scripsit, III, 230, 25.
- Mosollanus Judæus, sagittarius, II, 395, 14.
- Mossynorum v. Mossynæcorum instituta, III, 461, 126. II, 379, 15.
- Mossylicus portus Africae, III, 477, 42.
- Mosthes, Æg. rex xviii sec. Eratosth., II, 549.
- Mot in Phoenicum theologia quid? III, 565, 2.
- Motho, vicus Arabiae, IV, 523, 24.
- Motieni, castellum Iberiae, III, 608, 24.
- Moxus Lydus Atergatim capit et in lacum ad Ascalonem demergit, III, 155, 32. Melem tyrannum expellit; justitiæ et fortitudinis laude clarus, Crabum urbem capit, inque impios ejus urbis cives animadvertit, III, 371, 24.
- Mucantius e Nicomedia, Muzaci pater, III, 609, 1.
- Mucapores ab Aureliano imp. literas accipit de bello contra Zabinam gesto, III, 664.
- Mucasus, Zacedenthæ pater, Paræcopolites, III, 609, 1.
- Mucissus, Cappadociae opp., IV, 144, 4.
- Mucius Scævola, etiam Opsigonus dictus est, III, 487, 2. Ejus præclarum facinus, IV, 320, 2.
- Mularis rheda. V. Ἀπήνη.
- Mulieres oviparæ in luna, II, 35, 28.
- Mullus, piscis Dianæ sacer, IV, 420, 39.
- Mulon, græce Hypaton, Æthiopiae opp., IV, 351, 2. 478, 42.
- Mumastus, Cariae opp., III, 234, 62.

- Munantia Procula, e Rhegio longæva, III, 609, 2.
Mundorum numerus et adornatio geometrica secundum Petronis sententiam, II, 14, 6.
Munitus, Acamantis et Laodices f., ab Æthra enutritus, in Thracia ad Olynthum serpentis morsu interfectus, IV, 424, 4.
Munychia (in) Acratopotes heros colitur, III, 126, 40.
Munychia Diana, II, 622, 17.
Muræna, Hesychiæ f., III, 155, 33.
Murena a senatu bello Mithridatico præficitur. Ejus in Asia res gestæ, III, 544, 36. Amisum obsidet, III, 606, 12.
Musa medicus, Euphorbi frater, Augustum conservavit, III, 473, 27.
Musæ novem sunt novem vocis humanæ modulamina, II, 67, 3. Musæ in Lesbo septem, unde nomen habeant, IV, 457, 4. Musæ tres Homericæ: Musa, Thea et Hymno, III, 153, 25 a. Musæ Amphioni lyram dant, IV, 339, 2.
Musarum et Herculis ara communis, III, 470, 18. Musarum templum Metaponti, II, 245, 32; in Helicone, IV, 301. Musis in Helicone primi sacra fecerunt Otus et Ephialtes, IV, 352, 1. Musæ statua sambycen tenens, III, 73, 8. Musæ (nymphæ) Thuriorum, II, 372, 6. Musæ a Lydis nymphæ dicuntur; cur?, II, 11, 11.
Musæus, II, 61, 6. Thrax vel Eleusinius, II, 23, 1. 284, 51. Eumolpi II f., pater Eumolpi tertii, II, 351, 11. Hexametrum dactyl. invenit, II, 70, 9; ab eo Homerus genus ducit, II, 66, 10.
Musæus; sic Moses a Græcis appellatus, III, 221.
Musicæ vis, II, 280, 24. 291, 91; depravatio, II, 291, 90. Musica instrumenta ἑντατά, καθαπτά, ἔμπνευστά, II, 286, 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67.
Musonius, Dionysii Samii vel Rhodii, historici, pater, II, 7 a.
Musonii, sub Valente Asiæ proconsulis, qui in bello Isaurico cecidit (368), laudatio, IV, 33, 45. Theodori in eum epigramma, *ibid.*
Muth (Θάνατος vel Πλούτων) in Phœnicum mythologia, III, 569, 24.
Muthis, Mendesius, rex Æg. (dyn. XXIX, 5), II, 597.
Muzacus, Mucantii f., e Nicomedia longævus, III, 609, 1.
Mycale, II, 342, 1. 222, 34.
Mycenæ, III, 26, 8; a Gorgophono conditæ; unde nomen habeant, IV, 361, 1. Mycenarum rex Ægisthus, II, *præf.* p. VII, 2.
Mycerinus, rex Ægypti, II, 549 sq.
Myclæa, fons Tarracinæ, IV, 437, 17.
Mygdon, Geræsti pater, IV, 510, 12; ejus uxor Tirsa, IV, 510, 14.
Mygdon, Bebrycum rex, ab Hercule interfectus, II, 32, 15.
Mygdones Hercules debellat, II, 32, 15.
Mygdonius amnis prope Nisibin, IV, 261.
Myia Cotyi Asium parit, IV, 360.
Mylæ, in Sicilia; ibi Phylacii, qui Solis bovum custos erat, heroum, II, 376, 5. Ad urbem lacus mirabilis, II, 373, 11.
Mylassorum rex Heraclides, III, 183.
Myliæ, prius Solymi, III, 322, 2.
Myllias Crotoniates, Pythagoreus, ejusque uxor Timycha a Dionysio capti; generosum eorum facinus, III, 7, 22 a.
Mynda, herba miram vim habens, II, 330, 4.
Myndia, III, 179.
Myops, herba Acheloi fl., IV, 387, 5.
Myoshormos, III, 477, 41.
Myra, Lyciæ urbs, quo confugit Ptolemæus IX Alexander I regno pulsus (89), III, 722, 3.
Myrlea, postea Apamea, III, 51, 72; ad Myrleam Halizones habitant, II, 342, 3.
Myrrha arbor, II, 479, 50.
Myrrha et Cinyras, II, 102.
Myrrhina, Amazo, IV, 393, 2.
Myrrhina, Lemni urbs, IV, 393, 2; unde nominata sit, II, 587, 58. Eam obsidet Miltiades, II, 642, 30.
Myrrhina Samia, Demetrii Poliorcetis pellex, II, 414, 72.
Hyperidis amica, I, 492, 12.
Myrmex, Exæneti f., Stilponis disc., III, 175, 61.
Myrmidon, pater Actoris, IV, 505, 2; Ischyllæ, IV, 481, 1.
Myrmidonum sedes, I, 264, 2; nominis ratio, IV, 511, 17.
Myrmessus, urbs prope Lampsacum, III, 125, 33.
Myronis apud Sicyonios tyrannis, II, 139, 101 a. III, 394, 61.
Myron Bœotus, Lycii pater, statuarius, III, 116, 2.
Myron Priensis, historicus, IV, 460, 17.
Myronianus Amastrianus, scriptor, IV, 454.
Myrsilus Methymnæus, historicus, IV, 455.
Myrson, opp. Æthiopæ, III, 477, 42.
Myrsus, Lydorum rex, III, 383.
Myrtilla, Dodonæa sacerdos, a Thebanis necata, II, 198 a.
Myrtillus, Hyperochidis filius, Cœnomaum, cujus erat cognatus, prodit Pelopi, qui Hippodamiam ei proditiōis mercedem promiserat; a Pelope in mare demergitur, III, 367, 17.
Myrtis Anthedonia, poetria, III, 78, 4.
Myrtium, Ptolemæi II amasia, III, 187, 4.
Myrto, Aristidis Justi neptis, propter paupertatem a Socrate in matrimonium ducitur, II, 281, 29. 30.
Mys, servus Epicuri, philosophus, IV, 455, 6.
Myscellus ex Rhypis oriundus, Crotonis conditor; datum ei oraculum, II, 14, 4.
Mysi. Eorum origo Lydica, eorumque sedes et migrationes, II, 342, 2. Mysi Europæi ap. Homerum (II. 13, 5), II, 290, 91. Mysorum mores, III, 291, 92. Mysi Olympeni sunt coloni Mysorum Europæorum. Unde nomen habeant, III, 593, 36. Mysi Capnobatæ, Ctistæ, III, 291, 92. Mysiæ rex Olympus; campus Nepiæ in Mysia, II, 8, 8. Mysorum rex Arnossus, Sadyattis et Gygis temporibus, III, 384. Mysi cum Gerginis Gergitha urbem condunt, II, 311, 25; primi Cii urbis incolæ, II, 161, 187. Mysiæ mons Ida, II, 162, 190; regio Abretene, III, 594, 39. Mysorum est νόμος ἀρμάτιος, II, 23, 3.
Mysia, mulier Thressa, in Lydia; ejus habitum et industriam miratur Alyattes rex, III, 413, 71.
Mysium fretum, Bosporus Thracicus, III, 593, 35. IV, 395, 7.
Myson, sapientum septem unus, Arcas, II, 84 b.
Myson, Strymonis f., Cheneus, unus 7 sapp., III, 39, 15; sapientibus non accenset Leandrius, II, 336, 4; ejus mores et indoles. Nonnulla quæ Mysonis sunt, falso tribuuntur Pisistrato tyranno, II, 291, 89. Ejus cum Anacharside colloquium, IV, 502, 16.
Mysta, Seleuci Callinici amica, III, 67, 4.
Μύστακες Lacedæmoniorum, II, 130, 85.
Μυστηρίων (τῶν) ἐπιμεληταί, archon rex et Eumolpidarum et Cerycum unus, II, 114, 27 b.
Mysus Lycorum lingua est fraxinus, II, 342, 2.
Mysus, Jovis filius, III, 593, 36.
Mysus alius, Arganthonis f., III, 593, 36. 40.
Mytgonus, Tyrionum judex, IV, 447, 2.
Μύθος hortus ad Syracusas, III, 101, 8.
Mytilenæi contra exules Pittacum æsymnetam constituunt; Pittaci lex in ebrios; seditiones; Megacles Penthilidas, postea Smerdis Penthilum necat; Doxander belli contra Athenienses suscepti principium fuit; quo in bello Mytilene a Pachete capitur, II, 158, 172. IV, 502, 13. Myti-

lenæus Semandrus Hermonassam in Taurica condit, III, 597, 60. Alia Myt. colonia Assus, III, 239, 137, et Arisbe, III, 70, 5. Mytilenis Lesbothemis Musam qualem fecerit, III, 73, 8. Mytilenæi: Æschrion poeta, Laomedon, Lesbonax, Potamo, Theophanes, Leon, Iadmon, Scammon, *q. v.*
 Mytistratus, Siciliæ fons oleo fluens, II, 373, 9.
 Myus urbs Themistocli ab Artaxerxe datur, II, 296, 10.

N

Naarda, urbs Syriæ ad Euphratem, III, 587, 9.
 Nabannidochus. V. Nabonedochus.
 Nabataei a Davide debellati, III, 225, 18. Nabataeorum regio, Æamene, IV, 524, 5; Æanitis, II, 524, 6; urbs Medaba, IV, 524, 8; Obodus, IV, 525, 23.
 Nabis, Laced. tyr., contra Messenios proficiscitur, III, 179. *Ναβίσται*, III, 73, 8.
 Nabomus, nomen barbaricum, III, 484, 91.
 Nabonassar quæ de priorum regum rebus gestis scripta erant, delevit, ut inde ab ipso regum Chaldæorum recensensus instituerentur, II, 504, 11 *a.*
 Nabonedochus (*Nabannidochus*, IV, 284, 9) Babylonie regno post mortem Labossoraci potitur; Babylone capta, a Cyro Carmanie præfecturam obtinet, e qua postea a Dario pellitur, IV, 283, 8 et 9; post necem Laborosoarchodi rex creatur; mœnia urbis splendidius ædificat; regni anno decimo septimo a Cyro imperio exuitur, II, 508; victum humaniter habet Cyrus, Carmaniamque ad habitandum ei assignat, *ibid.*
 Nabrus (Arabius ap. Arrian.), fluv. Indiæ, III, 476, 39.
 Nabucodrossorus (*Nebucadnezar*), Bupalassari (*Nabopalassari*) filius a patre despondetur Amuhie Asdahagis Medi filie. Regnum adeptus Babylonem munit, IV, 282, 7. II, 505 sq. Ægyptios, Judæos (Cf. III, 472, 21. 229, 24), Phœnices (v. IV, 447, 2.), Syros in servitutem redegit, *ibid.* Babylonem urbem monumentis exornat, *ib.* Successit filius Amilmarodachus, II, 506 sq. Babylonem muris cingit vel muros a Belo olim structos restituit, ac triplicem aggerem addidit quindecim dierum spatio; lacum ad Sipara urbem fodit; aquarum claustra sive *ἐχετογνώμονας* instruit; maris litus adversus fluctus communit; Teredonem in Arabicæ regionis limine condit; viridaria pensilia facienda curat; Hercule fortior Libyam et Iberiam subjugavit (cf. II, 416, 20. III, 78 3); debellatorum populorum partem ad Ponti dextram oram transtulit; fastu elatus et insania tactus, e conspectu repente subductus evanuit. Filius ejus Amilmarodachus, IV, 283, 8. 284, 9. 10. 11.
 Nabupalassar Chaldæus a Sardanapallo cum exercitu ad Astyagem Mediæ satrapam mittitur; Astyagis filiam Amyitim (Amuhiam *Euseb.*) filio suo Nabucodrossoro despondet; ac conjunctis cum Astyage viribus Ninum contendens Sardanapallum regno exuit, Babylonieque imperio præest annis viginti, II, 505, 12. III, 282, 7; senex Nabocodonossoro filio bellum contra satrapam, qui defecerat, gerendum committit, II, 506, 14.
 Nachoergan (*Nachoragan* ap. Agath.), dux Persarum sub Chosroe rege, IV, 215.
 Nadoes, Persarum ad Rom. legatus (577), IV, 348, 46.
 Naissus, opp. Daciæ in Illyrico ab Hunnis dirutum, IV, 76, 7. 78.
 Nanarus, Babylonie sub Artæo Medorum rege satrapa, Parsondam, qui de gradu eum dejicere moliebatur, clam comprehensum in gynæceo custodivit; re detecta, liberati eum restituere cogitur, iramque regis pecunia placat, III, 339 sqq., 10.
 Nannacus, pervetustus rex Phrygum, III, 524, 2.
 Nannium, Themistoclis amica, II, 491, 5.
 Nanus, Proti filius, Pettam filiam Euxeno Phocæensi despondet, II, 176, 239.
 Napatae, Ægypti urbs, III, 237, 106.
 Naphtha Babylonie, IV, 437, 18. III, 276, 62.
 Narbone Adaulphi et Placidie nuptiæ celebrantur (414), IV, 62, 24.
 Narcassus, Cariæ oppidum, IV, 312, 10.
 Narcissus Commodum necat, IV, 585, 111. Alius Narcissus libertus sub Claudio imp., IV, 573, 88.
 Nardini (?) populus, contra quos Julianus Cæsar expeditionem suscepit, IV, 20, 14.
 Narsæus, Persarum rex, prælio victus, Apharban de pace obtinenda mittit ad Galerium, IV, 188, 13. Ad Narsæum Nisibin a Diocletiano et Galerio legatus venit Sicorius Probus; pacis conditionibus ab eo expositis etsi durissimis rex subscribit; quo facto, uxores ei et liberi restituuntur (297), IV, 189, 14.
 Narses legatus Saporis regis literas ad Constantium affert (358), IV, 190, 17.
 Narses, dux Rom., per legatos hortatur Francos ne bellum renouent (561), IV, 204, 8.
 Nasamones Psyllorum gentem delent, III, 197, 20.
 Nasibis. V. Nisibis.
 Nasaudum, Æthiopie opp., IV, 351, 1.
 Nathan propheta, III, 226.
 Naclides, Polybiadis f., Lacedæmonius, ob mores molliores a Lysandro castigatus, III, 193, 6.
Ναυκραρία quid, II, 108, 8.
Ναύκραροι, δῆμαρχοι, II, 111, 18.
 Naucratis *Ἑστίας γενέθλια* et Apollinis *κωμαίου* panegyria celebrantes in prytaneo convivium adornant. De eorumdem conviviis nuptialibus, II, 80, 2. Naucrati Herostratus Veneri imaginem dedicat. Quid sit Naucratis corona, IV, 480, 5. Naucratis genere Aristophanes comicus, IV, 425, 5. Naucratis: Athenæus, Charon, Apollonius, Lyceas, Philistus, Polycharmus, Staphylus, *q. v.*
 Naue, Jêsus pater, IV, 547, 11. 12. III, 225.
 Nauctabe, Æthiopie opp., IV, 351, 3.
 Naui Æthiopie opp., IV, 351, 3.
 Naupacto (ex) Ceus insula incolis frequentatur, II, 214, 9, 1.
 Naupacticorum auctor, II, 40, 54.
 Nausicaa Telemacho parit Perseptolim, II, 147, 130. Pilarem saltationem invenit, II, 249, 48.
 Nautes, Telei pater, Arctini poetæ avus, III, 65, 2.
Ναυτοδίται, magistratus Athenis, II, 618, 4.
 Naxia, Cariæ urbs, III, 234, 55.
 Naxus olim Strongyle sive Dia s. Dionysias s. Callipolis, IV, 294, 4. 304, 2. In ea Jupiter e Creta surreptus educatur. Hinc deinceps adversus Titanes proficiscitur, IV, 293, 2. Naxii Dionysum Baccheum facie vitiginea, Dionysum Milichium facie ficulnea repræsentant, IV, 304, 3. Primi numos cuderunt, IV, 293, 3. E Naxo profecti Scellis et Cassamenus Peloponnesum et circumjacentes insulas deprædantur, IV, 304, 2. Naxii a Milesiis et Erythræis obsessi hostes vincunt opera Polycritæ, quæ Diognetum, Frythræorum ducem, ad prodicionem induxerat, IV, 302, 1. II, 156, 168 *b.* Naxiorum seditio ob contumeliam Telestagoræ illatam orta, per quam Lygdamis tyrannus evasit, II, 155, 168. Naxi castellum Delium, II, 156, 668 *b.* *Βασκάνου τάφος, ibid.*; vicus, Lestadæ, II, 155, 168; fluvius Bibline, IV, 494, 12. Naxii coloni in Amorgo ins., III, 379, 47. Naxii: Criton, Pro-medon, Eudemus, *q. v.*
 Naxus, Acacallidis et Apollinis f., III, 231, 32.

- Nazaratus (vel Zaras), Assyrius, Pythagoræ magister, III, 239, 138. 139.
- Neades vel Neides bestiae, III, 72, 6. II, 255, 10.
- Næra, Hypsicreontis Milesii uxor, causa belli quod Milesii contra Naxios gesserunt, II, 156, 168 *b*.
- Nealces pictor, Arati amicus, III, 120, 17.
- Neandria, Troadis urbs, III, 637, 4.
- Neapolitani: Clodius et Eumachus, *q. v.*
- Nearchus tyrannus Zenonem Eleatem comprehendit, III, 169, 7.
- Nearchus dux Arbin opp. in navigatione sua condit, III, 476, 39.
- Nebigastes, Chamavorum rex, cum Juliano pacem componit, IV, 19, 12.
- Nebucadnezar. V. Nabucodrossorus.
- Nechao I, Saita, rex Æg. (dyn. XXVI, 3), II, 593.
- Nechao II, Saita, rex Æg. (dyn. XXVI, 5), Hierosolyma cepit et Ioachaz regem in Ægyptum abduxit, II, 593, 66.
- Nechepsus, Saita, rex Æg. (dyn. XXVI, 2), II, 593.
- Necherophes (Necherochis), Memphita, rex Ægypti (dyn. III, 1), II, 544.
- Necron, crystallum ins. maris Rubri, III, 479, 62.
- Nectanebus I, Sebennyta, Æg. rex. (dyn. XXX, 1), II, 597, 72.
- Nectanebus II, Sebennyta, Æg. rex (dyn. XXX, 3), II, 597. Obeliscum excidit, III, 65, 4.
- Negda, Arabiæ opp., IV, 409, 1.
- Neides. V. Neades.
- Neleus, Neptuni et Tyrus f., III, 302, 3. Ejus filii, III, 304, 19. Phoenix, Miletum emigrat, II, 482, 52.
- Neleus, Codri f., oraculi jussu ex Athenis et Helice urbibus coloniam deducit Miletum; Neptuno templum consecrat, Heliconium, IV, 368, 5. II, 482, 52.
- Nelida, Phobius Milesiorum rex, II, 164, 199. Nelidarum regnum Mileti eversum, III, 389, 54.
- Nelos ad sinum Arabicum, III, 477, 41.
- Nemea, Argolidis promontorium, unde nomen habeat, III, 591, 20.
- Nemea, dea, III, 160, 1.
- Nemea, tibicina, III, 116, 3.
- Nemeæi ludi a Septem contra Thebas Archemoro consecrantur, II, 189, 282. IV, 539, 20. Nemeæus leo, quem Hercules occidit, e terra μετεώρω vel e luna delapsus, II, 30, 9. Ab eo oriundi Γηγενεῖς, II, 18 *a*.
- Nemesi (cum) congregitur sub cyeni forma Juppiter, III, 304, 14.
- Nemetes, apud quos castra habuit Julianus, antequam contra Badomarium proficisceretur, IV, 19, 13.
- Neminie, fons in Rheatino agro, IV, 437, 13.
- Nemrod, IV, 541, 3.
- Neocæsarea, Pontica urbs, III, 607, 16.
- Neochabis, Bocchoris pater, IV, 299, 3.
- Neocles, Phrearrhius e Leontide tribu, ex quam muliere Themistoclem genuerit, II, 295, 6. II, 70, 8.
- Neocles Crotoniata, scriptor, II, 35, 28.
- Neon, Hellenis f., pater Doti, III, 153, 21. IV, 317, 2.
- Neon latro, IV, 617, 206.
- Neophronis Medea usus Euripides, II, 240, 16. II, 185, 269.
- Neoptolemus, Achillis et Iphigeniæ f., II, 470, 3. Litem quæ Ulyssi erat cum cognatis procorum, dirimit, II, 147, 133. Ejus ex Andromeda filii tres, e Leonassa sive Lanassa liberi octo recensentur, III, 338, 13; a Machæreo occisus, a Menelao sepultus, III, 303, 9. V. Tlepolemus.
- Νηφάλιοι θυσίαι, IV, 370, 5, quibusnam diis offerantur, III, 127, 42.
- Nephele, quam Inoni Athamas superinduxit, Phrixi et Helles mater, III, 34, 37. Athamanti parit Phrixum et Hellen, II, 344, 6.
- Nephercheres, Thinita, rex Æg. (dyn. II, 7), II, 543.
- Nephercheres, Elephantinus, rex Æg. (dyn. V, 3), II, 552.
- Nephercheres Tanita, rex Æg. (dyn. XXI, 3), II, 590.
- Nepherites I, Mendesius, rex Æg. (dyn. XXIX, 1), II, 597.
- Nepherites II, Mendesius, rex Æg. (dyn. XXIX, 3), II, 597.
- Nepthalimus, Ballæ et Jacobi f., III, 215, 8.
- Nepiæ campus prope Cyzicum, a Nepia, Iasi f. Olympique uxore, nomen habet, II, 8, 8.
- Nepos Leontis jussu Glycerium Rom. occ. regno pellit, eique succedit, IV, 618, 209. Regno pulsus ad Zenonem legatos mittit, precantes, ut ipsum in regnum reducat, III, 119, 10. Uxor ejus consanguinea erat Verina Aug., IV, 119, 10. Cf. IV, 136.
- Neptuni insula in mari extero, IV, 443, 1.
- Neptunus, II, 149, 138; de Argorum possessione cum Minerva contendit, III, 119, 11. Neptunus Pytho Apollini, Apollo Calauriam Neptuno dedit, III, 31, 18. Ægæonem certamine victum in mare demersit, IV, 368, 3. Cænidem in Cæneum transformat, II, 244, 30. III, 618, 34. Quomodo explicanda sit fabula de Neptuno Trojam muris cingente, II, 33, 18. Neptunus et Apollo mœnia Byzantii exstruunt, IV, 148, 12. Neptunus Bellerophonti filio Pegasus dat, III, 303, 12. Xanthiis calamitatem infligit, III, 15, 13. Ejus templum in Helice urbe, et in Caria Heliconium, IV, 368, 5; βρέτας in Helice urbe. Dei ira urbs terræ motu diruitur, II, 200 *b*. Neptuni et Jovis ara Olympica, II, 36, 29. Neptuni templum Byzantii, IV, 149, 15. 16; templum in Rhodo condidit Cadmus, III, 177. Neptuno in Triopio a Pentapolitis ludi aguntur, IV, 324, 23. Item in Isthmo, IV, 518. Neptunus τρώπαιος, III, 254, 10. Nept. in Phœnicum mythologia, III, 568, 21. Neptunus ex Anippe Busirim gignit, IV, 291, 2; ex Arne pater Bœoti, IV, 465, 3. et Æoli, III, 306, 26. Ex Arethusa pater Abantis, IV, 333, 5. Ex Ascrea pater Cœcli, IV, 352, 1; ex Astypalæa p. Ancæi Samii, II, 42, 1; ex Celæno p. Eurypyli et Tritonidis, IV, 285, 3; e Coryphe pater Minervæ ἱππίας, III, 149, 2; e Ceroessa p. Byzantii, IV, 148, 8; ex Eurypyle pater Elei, II, 189, 281; ex Halia p. Rhodi aliorumque liberorum, III, 175; e Melanthia pater Irenes, II, 136, 95; e Melissa p. Dyrachi, III, 574, 15; e Midea nympa p. Aspledonis, IV, 352, 2; e Minerva p. Apollinis, II, 190, 283; ex Olbia nympa p. Astaci, III, 592, 29; e Tyro gignit Neleum et Peliam, III, 302, 3; e Libya Belum, Agenorem, Enyalium, IV, 544, 15; pater Ageli et Melanis, II, 50, 13. Anthis, III, 30, 8. Bœoti, II, 330, 2. Chii, II, 50, 13. Dori Phœnicis, IV, 363, 2. Melantis, III, 502, 2. Phorbantis, II, 251, 10. Tarantis, II, 174, 232. Polyphemi Argonautæ, IV, 498, 10. Teleboæ, II, 67, 1. Thasi, III, 599, 67.
- Nerabus, Syriæ urbs, III, 372, 25.
- Nereides, II, 154, 165; a Nerei filiabus legitimis differunt, III, 154, 25 *b*. Nereides Leucotheæ, IV, 459, 10.
- Nereus. Ejus filiae legitimæ et illegitimæ, III, 154, 25 *b*. Nereus in Phœnicum mythologia, III, 568, 21.
- Nergilus, Assy. rex, successor Sennecheribi, ab Adramelo filio necatur, IV, 282, 7.
- Neriglissar (Niglisares, IV, 283, 8. Iglisares, IV, 284, 9), Babyloniarum rex, II, 505, 507. Evilmerodachum, sororis maritum, occidit, eique succedens regnat annis quattuor; pater Laborosarchodi, II, 507. IV, 283, 8.
- Neris, Messeniæ urbs, III, 378, 40.
- Neritum, Ithacæ mons, III, 101 *not*.

- Nero imp. urbes Asianas terræ motu dirutas instaurat, III, 621, 42. Ad Neronem affertur infans quadriceps, III, 622, 49. Ejus temporibus incolæ urbis alicujus intestinorum morbo corripiuntur propterea quod per magnum æstum Euripidis Andromedam in theatro spectaverant, IV, 37, 54. Ceterum cf. de Neronis hist. IV, 574, 90-92. Pseudonero, IV, 578, 104.
- Nerus, cyclus Chaldæorum, IV, 280, 1.
- Nerva imperator, IV, 580, 109 sq.
- Nesibis. V. Nisibis.
- Neso, Teucris f., Dardano Sibyllam parit, III, 598, 64.
- Nesonis lacus, i. q. Boebias, IV, 317, 1.
- Nessus ad Taphium montem ab Hercule interfectus, IV, 458, 7.
- Nestor, Nelei f., III, 304, 19; pater Polycastes, II, 147, 130. Ereuthalionem Arcadem occidit, IV, 318, 2. Nestoris poculus, III, 202, 7.
- Nestor Larandensis, pater Pisandri, Iliadem λειπογράμματος scripsit, IV, 171, 46.
- Nesus, regio cænosa in Arcadia, ubi Orchomenus urbs, IV, 318, 3.
- Neudrus, Indiæ fluvius, II, 413, 18.
- Neviogastes (*Neovigastes* codd. Photii), dux militum Constantino in Britannia tyranno, IV, 59, 12.
- Nevius (P.), e Basilia urbe longævus, III, 608, 29.
- Nevius (J.), e Parma longævus, III, 609, 2.
- Nicæa, Nais nympa, Sangarii et Cybeles f., a Baccho dolose compressa parit Satyrum; ab ea Nicæa Bithyniæ urbs nomen habet, III, 547, 41.
- Nicæa, uxor Alexandri, Eubœæ regis, Euphorionem amat, III, 71.
- Nicæa, Bithyniæ urbs, nomen habet a Nicæa Naide; opus Nicæensium, qui e Græcia a Phocensibus expulsi, in Alexandri exercitu fuerunt, et post regis obitum eam condiderunt, III, 547, 41. Urbs a Rom. capitur bello Mithridatico, *ibid.* Ejus pars terræ motu concidit (Ol. 203, 1), III, 607, 15. Patria Niciae et Apollonidis, q. v.
- Nicæa, urbs Phocidis in confiniis, cujus incolæ a Phocensibus ejecti, postea Nicæam in Bithynia condiderunt, III, 547, 41.
- Nicænetus, poeta Samius, III, 104.
- Nicagoras, Zelita, qui patriæ tyrannidem affectavit, a Menecrate Syracusano medico sanatur, IV, 348, 1.
- Nicagoras Cyprius, et Zelites, scriptores, II, 332.
- Nicagoras Atheniensis scriptor, III, 662.
- Νίκαα Athenis, II, 121, 48.
- Nicander Alexandrinus, hist., IV, 462.
- Nicander Chalcedonius, scriptor, IV, 461.
- Nicander Thyatirensis, scriptor, IV, 462.
- Nicanor, interfector Seleuci Cerauni regis, III, 711, 11.
- Nicanor Cyrenæus, scriptor, III, 632.
- Nicanor Hermiæ f. Alexandrinus gram., III, 632.
- Nicanor quidam e Mieza Mac. urbe oriundus, IV, 440, 3.
- Nicephorium, Osroenes urbs, III, 587, 2; postea Constantina, IV, 526, 28.
- Niceratus Heracleota, poeta, II, 485, 65.
- Niceratus, Niciae pater, II, 126, 70. Ejus magister Ste-simbrotus, II, 52 a.
- Nicesias, Alexandri M. assentator, IV, 414, 6.
- Nicesipolis, Pheræa, Philippi Amyntæ f. uxor, III, 161, 5.
- Nicetas, Marciani contra Zenonem rebellantis socius, IV, 619, 211, § 3.
- Nicias, Nicerati f., civis optimus, II, 126, 70.
- Nicias ὁ Περγασθεύς, dives vir, opes suas amittit, II, 199 b.
- Nicias, Engyii patriæ civibus suadet ut a Carthaginensibus ad Romanos transeant. Quamobrem in custodiam datur; ad Romanos fuga evadit; pro captis Engyinis apud Marcellum intercedit, III, 271, 45.
- Nicias nescio qui; alius Maleotes, tertius Nicæensis, scriptores, IV, 462 sq.
- Νικίου κώμη in Ægypto, II, 98, 2.
- Nico, Agathoclis affinis, sub Ptolemæo Philopatore classis præfectus, sub Ptol. Epiphane ab Alexandrinis trucidatus est, II, præf. p. xxx *extr.*
- Nicocles, frater Epicuri ph., IV, 455 b.
- Nicocles, Cypriorum rex, Stratonicum musicum ob sconi-mata in filios jactata occidit, II, 299, 17.
- Nicocrates, Phaxini f., Gortynensis, Thessalorum prætor (182 a. C.), III, 704, 2.
- Nicocrates, hist., IV, 465.
- Nicolaus, Periandri f., a Corcyræis necatus, III, 393, 60.
- Nicolaus Macedo, Andrisci socius et adjutor, II, præf. xv, 16.
- Nicolaus Damascenus. Ejus vita et scripta, III, 343.
- Nicomachus, Machaonis f. III, 45, 41.
- Nicomachus, ex Phæstiade pater Aristotelis, a Nicomacho Machaonis f. genus ducit, III, 45, 41.
- Nicomachus, Aristotelis et Herpyllidis f., III, 46, 42.
- Nicomachus, scriptor, Aureliani imp. æqualis, III, 664.
- Nicomedes I, Zipætæ f., Bithyniæ rex, ab Antiocho Sotere bellum timens, fœdus cum Heracleotis init, iisque Cierò et Tio urbibus, quas occupaverat, cedit, III, 535, 15. Classem suam classi Syrorum opponit, III, 535, 18; quibusnam conditionibus Gallis in Asiam transeundi potestatem fecerit; eorum auxilio Bithynos (quos Zipætēs frater sibi subjecerat) recuperat, III, 535, 19. Nicomediam urbem condit, III, 536 b, 20; tres fratres habebat, quibus non frater sed carnifex erat, III, 537, 20; prior uxor ejus Ditizela, Zielæ et Lysandræ mater, canis morsu moritur, III, 600, 75; rex Zeilam, e priore uxore filium, in fugam compellit; altera regis uxor Etazeta. Ex hac susceptorum liberorum tutores Nicomedes constituit Ptolemæum, Antigonum, Byzantinos, Cianos, Heraclien-ses, III, 537, 22.
- Nicomedes II ex Nysa genuit Nicomedem tertium, III, 541, 30. Ejus minister Secundus, IV, 462, 2.
- Nicomedes III, Nicomedis et Nysæ f., a senatu Rom. rex Bithyniæ instituitur; ei Mithridates opponit Socratem τὸν χρηστόν, III, 541, 30. A Mithridatis duce proelio victus fugit, 541, 31.
- Nicomedia in urbe Jovis Στρατίου statua Dædalea, III, 594, 41. Nicomediam a patre mittitur Constantinus M., IV, 2; in ea urbe inclusus Licinius a Constantino M. obsidetur, IV, 2. Patria Arriani, Mucantii, Muzaci, q. v.
- Nicomedium, Bithyniæ emporium, III, 592, 28.
- Nicophanes, πορνογράφος, III, 120, 16.
- Nicopolis a Cæsare condita, IV, 145, 2; a Gensericho capitur, IV, 115, 3.
- Nicopolis in Moesia a Gothis obsessa sub Decio imp., III, 674, 15. III, 681. Gothis sese dedit; ridentque Nicopolitani reliquas Thraciæ civitates quæ spe auxilii resistebant, IV, 36, 50.
- Nicorontes (*Minurus* ap. Appian.), ex Orsone oppido oriundus, unus ex Viriathi percussoribus, II, præf. xix, 24.
- Nicostratus (aliis Plisthenes), Menelai et Helenæ f., III, 340, 18.
- Nicostratus (Cretensis) Histos vel Histoem urbem cum Cynosura portu constituit, IV, 293, 1.
- Nicostratus Argivus a Menecrate Syracusano medico sanatur, IV, 348, 1.
- Nicostratus, Aristophanis f., II, 248, 41.
- Nicostratus Trapezuntius, hist., III, 664.
- Nicoteles Corinthius, φιλοπότης, II, 80, 1.

- Niger** (*C. Pescennius Niger*) in Syria a legionibus imperator creatur, IV, 586, 124. Ejus partibus Byzantii se addixerunt, IV, 153, 36.
- Niglisares**. V. *Neriglisar*.
- Nigrinus**, qui Hadriano insidias paravit, Faventiae occisus est, III, 585.
- Nigris**, pars Nili fluvii, III, 474, 29.
- Nilis**, lacus in Mauritania, III, 473, 29.
- Nilium**, lapis Aethiopiae, III, 480, 64.
- Nilus**, Cyclopi f., Tantali nepos, fluvio nomen dedit, III, 53, 77; pater Euryrrhoes et Europae, IV, 432, 1; Anippae, IV, 291, 2.
- Nilus sive Phuoro**, Aeg. rex XXXVI sec. Eratosth., II, 565. 436 annis ante Olymp. 1 regnavit, II, 236.
- Nilus unde dictus**; antea Melas, et Aegyptus vocatus, III, 502, 2; 600, 76; olim Triton dictus, III, 53, 77. Ejus fontes in Libya, II, 478, 36; in inferiore Mauritania, III, 473, 29. Eos investigare voluit Psammetichus, II, 325, 74. De causis incrementorum antiquiores scriptores fabulosa tradunt, II, 3 a. Variorum de his sententiae, II, 251, 52. III, 279. 284, 74. 195, 15. 324, 2. 223. Ad Nilum provenit colocasium, planta, IV, 363, 1. Nili aqua foecundissima, II, 13, 1; regibus Persarum offertur, II, 92, 16. Nilo sacra faciunt et festum agunt Aegyptii, IV, 320.
- Ninus rex**, III, 210, 2. IV, 542, 4. Arbeli, Chaali, (Arbeli,) Anebi, Babii, Beli, filius, IV, 283, 11. Belides, III, 626; vir prudens et perdives Ninum urbem condit. Decimus quartus post eum rex Chaldaeus, II, 237, 8. Ninus impudicitiam Semiramidis non ferens, relicta uxore, in Cretam abiit, III, 627, 2.
- Ninus urbs** a Nino condita, II, 237, 8; a Nabopolassare et Astyage Mediae satrapa capitur, II, 505, 12.
- Ninus**, Lyciae fluv., III, 235, 78.
- Ninyas** Semiramidem matrem interficit, III, 626; pater Cappadocis, III, 596, 48.
- Niohe** ex Lydia in Graeciam profecta cum Pelope fratre, Amphioni despondetur, III, 367, 17. Assaonis filia, Philotti uxor, cum Latona contendere ausa; ejus infortunia, III, 9, 28. Homoloidis mater, III, 309, 2. Ejus liberi omnes ab Apolline interfecti, IV, 351; vel a Sparti ex insidiis sunt occisi, IV, 520, 3. Niobidarum sepulcrum, III, 309, 3; numerus, IV, 339, 3.
- Nirellius** (M.), e Parma longaevis, III, 608, 29.
- Nisa** (Misa?), Dysaulae et Baubonis f., III, 302, 6. II, 339, 3.
- Nisaei equi albi**, III, 147, 98.
- Nisibis Mesopotamiae urbs**, IV, 4. 212. 220. 223, 17. 256. 257. IV, 261; a Marciano obsessa (572), IV, 271. 240, 36 a. 273, 3. Philoni Nasibis, Uranio Nesibis; nominis hujus etymologiae, III, 571, 8. IV, 526, 29.
- Nisibis**, urbs Aegypti, III, 605, 10.
- Nisicastes**, Aethiopiae gens, IV, 376, 1.
- Nisitae**, Aethiopiae gens, IV, 376, 1.
- Nisus**, Pandionis filius, Megaridem obtinuit inde ab Isthmo usque ad Pythium vel usque ad campum Thriasium, II, 351, 12.
- Niteticus** ab Amasi ad Cyrum mittitur, cui Cambysem parit, II, 91, 11.
- Nitocris**, Memphita regina (dyn. VI, 7) roseis genuis decora, pyramidem aedificat, II, 554.
- Nivaria ins.** ad Mauritaniam, III, 473, 28.
- Noa et diluvium**, IV, 541, 14.
- Noa**, Aethiopiae opp., IV, 351, 1.
- Nocalius**, Amorcesus, IV, 113, 1.
- Nocheti** in Arabia, III, 478, 45.
- Nolon fluv.** ad Berecynthiam urbem, IV, 290, 8.
- Nomades** in Arabia, III, 478, 45.
- Nomades** in Aethiopia, III, 477, 42. In Libya, tempus non dierum sed noctium numero definiunt, III, 463, 139.
- Νομοφύλακες** Athen., II, 365, 12.
- Nomus**, magister et patricius sub Theodosio, II, IV, 91; cum Anatolio legatus ad Attilam (449), IV, 97, 13 et 14. IV, 613, 198.
- Nonacris**, mons Arcadiae, IV, 318, 1.
- Nonius** (C.) Maximus, Publii f., Brixellensis longaevis, III, 608, 29.
- Nonnosus**, Abrahamae f., historicus. Ejus ad Saracenos, Auxumitas et Homeritas, Justiniani tempore, legatio, IV, 178 sqq.
- Norici praefectus Promotus**, Valentiani temp., IV, 84.
- Noricum**, Phrygiae urbs, IV, 408.
- Nortiae**, deae Etruscae, apud Volsinios templum, III, 96, 7.
- Nosora**, insula maris Rubri, IV, 526, 30.
- Noticenses** prope Colophonem, II, 163, 196.
- Novae**, urbs Thraciae ad Istrum, IV, 76, 7.
- Nubades et Blemmyes** a Romanis victi (453). Pacis tabulae in Philarum templo, IV, 100, 21.
- Nuceria**, uxor Ebii Toliecis, IV, 401, 2.
- Nuceriae servi** rebellant, II, praef. xxii, 30.
- Nulo**, mons Indiae, II, 424, 31, 32.
- Numa flaminibus Jovis et Martis addidit tertium Romuli**, III, 469, 7. Alia ejus instituta, IV 553, 33.
- Numantia**, Iberiae urbs, III, 471, 15.
- Numenii Apamensis**, Pythagorici phil., dictum, IV, 171, 45.
- Numerius** (T.), e Placentia longaevis, III, 608, 29.
- Numidarum regnum** vindicare sibi studet Massiva, II, praef. xxii, 28.
- Numitor**, ab Amulio fratre regno exutus, filios suos praeter spem recuperat, II, praef. p. ix, 6. Cf. III, 74 sqq. 84 sqq. 411.
- Nundinarum institutum**, III, 200, 1.
- Numechius**, senatus princeps, a Magnentio ad Constantium de pace legatus, in vincula conjicitur (350), IV, 190, 16.
- Nuptia vel Nupsis**, Aethiopiae opp., IV, 351, 1. 478, 42.
- Nycteus**, Cadmi successor, pater Antiopes, III, 628 b; a Zetho et Amphione ejectus, IV, 545, 8.
- Nyctimus** ex Arcadia pater Philonomae, IV, 531 sq.
- Νύμφαι**. Variarum hujus vocis significationes, II, 11, 11; nympharum genera, IV, 453. Nymphis nephalia sacra faciunt Athenienses, III, 127, 43. Nymphae Telchiniae in Camiro urbe, III, 175. Nympharum cubile in Solis insula, III, 476. 39. Nymphae Melissa, III, 150, 5. Nymphae Aristae nutrices et magistrae, II, 190, 283. Nymphae cum Lelegibus in Samo Junonis templum condunt, III, 103.
- Nymphaeum** in Ponto, talentum Atheniensibus pendebat, II, 622, 12.
- Nymphaeum Chalcedonium**, IV, 304.
- Νυμφαῖον** Apolloniae quid sit, III, 277, 64.
- Nymphis Heracleota**, pater et filius, III, 13. Filius ex exilio in patriam redit, III, 533, 11. Legationis ad Gallos missae princeps, III, 538, 24.
- Nymphodorus** ὁ θαυματοποιός, Rheginis ignaviam exprobravit, II, 480, 44.
- Nymphodorus Amphipolita**, II, 375.
- Nymphodorus Syracusanus** scriptor, II, 375.
- Nysa**, Nicomedis uxor, cui filium parit Nicomedem, III, 541, 30.
- Nysa**, Seleuci Callinici amica, III, 67, 4.
- Nysa**, urbs Indica, II, 417, 21.
- Νύσσιον πεδίον**, II, 39, 52.
- Nysia**, uxor Candaulis, IV, 277, 1.
- Nysia Halicarnassensis**, quam Herodotus deperiisse dicitur, IV, 277, 1.

O

- Oannes Chaldæorum, IV, 280, 1. II, 496, § 3 sq. 499, 5, 6.
 Oartes. V. Artaxerxes.
 Oasis Ægypti, Phæacis vocatur, II, 27 *b*. Ejus temperies benigna, putei *Atrebatenses*, irrigationis modus, fertilitas, horologia; Oasis origo; Beatorum insula ap. Herodotum. Ceterum tres sunt Oases, IV, 64, 33. Oasita, Apion, III, 506.
 Oaxus, Acacallidis f., IV, 529, 10. Apollinis et Anchiales f., cognominem in Creta urbem condit, IV, 476, 1.
 Oaxus, Cretæ urbs, IV, 476, 1. 529, 10.
 Ὠκεῖν Lacedæmoniorum, II, 128, 79.
 Obareni, Armeniæ gens ad Cyrum fluvium, III, 660, 8.
 Ὠβελλίας panis, IV, 499, 15.
 Obii et Longobardi, Istrum transgressi et prælio victi, regnante M. Aurelio, pacem petunt (167), IV, 186, 6.
 Obodes, Arabum princeps, III, 422, 94. IV, 525, 23.
 Ὀβολός. Nominis origo, II, 138, 101.
 Oceania vocatur Libya, III, 238, 17.
 Oceanus. Quæ de eo feruntur fabulæ sunt, III, 687, 31. Diversæ ejus partes diversis nominibus appellantur, III, 584, 48; oceani septemtrionalis nomina, II, 388, 6 *a*. IV, 474. Oceani accolæ nebula et gryphorum multitudine emigrare coacti Abares e sedibus suis pellunt, IV, 104, 30.
 Oceanus, pater Asterodiæ, IV, 397, 1; Europæ, Asiæ, Libyæ, Thraces, II, 61, 4. 349, 1; Rhodi, IV, 404, 1; Cynthi, III, 638, 11; Caphiræ, III, 175; Pleiones, III, 156, 42; Ætnæ, III, 101, 7; Coryphæ, III, 149, 2; Dodones, II, 363, 4.
 Ocela vel Opsicela, urbs Cantabriæ, III, 301, 5.
 Ocelas vel Opsicelas cum Antenore in Italiam profectus, in Cantabria urbem condidit, III, 301, 5.
 Ochimus, Solis f., III, 176, 1. Rhodi ins. princeps, ex Hegeroria pater Cydippes s. Cyrbes, III, 176, 2.
 Ochnæ, Coloni f., amor, facinus, mors, III, 78, 4.
 Ochthoes, Heracleopolita, rex Ægypti (dyn. VIII), II, 556.
 Ochus ab Ægyptiis asinus vocabatur, qui asinus Apim bovem mactavit, II, 95, 30. Quot annis Ægypti imperium tenuerit, II, 598.
 Ochus fluvius, IV, 308, 1.
 Oclasma, Persica saltatio, III, 481, 76.
 Octavius, Octaviani Augusti imp. pater, III, 428, 2.
 Ὀκυπόδες Indiæ, II, 424, 30.
 Ocyrrhoe nympa, Imbrasi in Samo fluvii et Chesiadis f., ab Apolline rapta Miletum transportatur, IV, 313.
 Odacon, bellua e mari Rubro emergens, II, 499, 5 *b*.
 Odenathus senior, pater Odenathi jun., a Rufino occiditur, IV, 195, 7.
 Odenathus junior Palmyrenus Saporem (penes quem Valerianus imp. captivus erat) frustra conciliare sibi muneribus studet (261), IV, 187, 10. Quietem in Emesa premit; Carinum quendam interfici jubet, IV, 195, 8.
 Odessa urbs, IV, 74, 4; patria Demetrii et Heraclidis, q. v.
 Odeum Athenarum, II, 254, 59. III, 48, 51.
 Odigar (?), Hunnorum dux, IV, 269, 69.
 Odoacer, Scirus genere, Onoulphi frater, Rezimeri contra Anthemium socius, IV, 617, 209. Illo rebeli favet, IV, 620, 214; a Zenone patriciatus dignitatem obtinet (477), IV, 119, 10. Ejus ad Zenonem legatio, IV, 136 *b*. Rogos vincit, IV, 621, 214, 7. Contra eum exercitum ducit Thederichus, Valamiri f., IV, 141, 4.
 Odomantum rex Sithon, IV, 423, 1.
 Odryses, Scytharum rex, Byzantium aggressus Phidaliæ strategemate repellitur, IV, 149, 18.
 Odrysus, pater Thyni et Bithyni, III, 594, 41.
 Odyssea, opp. Turditaniae cum fano Minervæ, III, 274, 49. III, 301, 5.
 Œa, Pandionidis demus, II, 355, 8.
 Οἶαξις γῆ, Creta, II, 57, 13.
 Œager, Pieri f., Orphei p., III, 641, 30. 303, 8.
 Œbares, Persa, Cyro cœptorum socius, III, 400 sqq.
 Œbarsius, Attilæ patruus, IV, 93.
 Œcalices, Æthiopiæ gens, IV, 376, 1.
 Œchalia (Peloponnesi) ab Hercule expugnata, II, 36, 33. Qua de causa? III, 337, 8. Œchalienses (ex Eubœa), Simus et Triballus, Cercopes, IV, 528, 13.
 Œcunimon, Avarum legatus ad Justinianum, IV, 205, 9.
 Œdipodiam scripsit Meletus tragicus, II, 185, 268.
 Œdipus, Laii et Euryclæ filius, IV, 405, 6. Laii et Epicastes f., infans in Cithærone expositus, a Polybo educatus, Orchomenum ad equos quærendos profectus in itinere patrem interficit; cum mulabus ejus ad Polybum redit, III, 366, 15. Cf. de ejus historia, IV, 544, 8. Cum Sphinge, cujus maritum occiderat, rem habet, III, 336, 5. Œdipodis sepulcrum, III, 336, 6.
 Œensis, Damonides, II, 125, 66.
 Œenanthē, mater Agathocleæ et Agathoclis, qui ei Ptolemæum Epiphanem puerum committit, II, *præf.* xxviii.
 Œneanda, Lyciæ opp., III, 234, 69.
 Œneidis tribus pagi Lusitania et Tyrmidæ, II, 356, 11.
 Œneis Jovi Panem parit, IV, 327, 2.
 Œneus contra Acheloum Herculem Polyphemum auxilio advocat, III, 631, 8.
 Œenis, Menidis in regno Ægypti successor, III, 512, 11.
 Œenoe, Icaris insulæ urbs, IV, 404, 2.
 Œenoe Ætheri parit Panem, IV, 319, 5.
 Œenomaus ludos Olympicos quomodo adornaverit, III, 640, 18. IV, 552, 29. Pater Alcippæ, IV, 401, 5. De regno suo cum Pelope prælium committit, in quo Myrtili fraude perit, III, 367, 17. Hippodamiam filiam deperit, III, 367, 17; tredecim procos interfecit, IV, 405, 2. Œenomaus ludos Olympicos celebrat Pelops, III, 604, 1.
 Œenone, priscum Æginæ nomen, IV, 487, 1.
 Œenone, Budionis filia, IV, 487, 1.
 Œenone, Cebrenis f., fatidica, Alexandrum sive Paridem amat; ejus mors, II, 69, 1; ejus filius Corythus, III, 69, 2.
 Œenonas Italus citharæ modos parodice imitatus, II, 284, 48. Idem p. 285, 56 appellatur in libris mss. Œenopas et Œenotas.
 Œenonus, Licymnii f., Herculis socius in expeditione contra Lacedæmonem occiditur, II, 350, 8.
 Œenopas vel Œenotas. V. Œenonas.
 Œenophytæ in Bœotia. Pugna ibi commissa, II, 144, 114.
 Œenopion, Thesei et Ariadnes f., II, 50, 13. Cum filiis Talo, Euanthe, Melane, Staphylo et Toante ex Creta ins. in Chium venit, ibique regnat, II, 50, 13.
 Œenotri postea Itali, et Œenotria postea Italia. V. Italus. Œenotrica gens, Chones, II, 179, 247 *a*. Œenotriæ locus Chone, II, 10, 9.
 Œenussa, postea Sicinus, ins. ad Eubœam, IV, 527, 12.
 Œeoclus, Neptuni et Ascræ f., Ascræ condit, IV, 352, 1.
 Œesyme in Thracia, IV, 339, 6.
 Œetæus vicus Chene, III, 39, 65. Œetæus quidam dæmon, injuriæ osor, II, 320, 55.
 Œeum, castellum Locridis, terræ motu eversum, IV, 381, 2.
 Œeum, Leontidis demus, II, 355, 9.
 Ogygia, Attica, III, 517, 2. 642, 23.
 Ogygia, quam Praxidicen vocant, Tremili uxor; ejus filii, III, 236, 84.
 Ogygis ætas, III, 230, 24 *a*. 517, 2. IV, 538, 1. 547, 13; filiae:

- Alalcomenia, Thelxinia, Aulis, IV, 394, 3. Ogyges Titan, victus fugit in Atticam, quæ ab eo Ogygia vocata est, III, 517, 2. Ogygis regis sepulcrum ad portas Ogygias Thebarum, III, 309, 2 *a*. Ogygus Thebas Ægyptias condit, IV, 637 *b*.
- Oich (*Iaxartes*) fluvius, III, 229, 21.
- Oicles. Cf. Iocles.
- Oileus, Ileus, Ajacis pater; nominis Ἰλεὺς derivatio, II, 42, 4.
- Olbelus, urbs Macedoniæ, IV, 346, 3.
- Olbia nympa Neptuno parit Astacum, III, 592, 29.
- Olbia, postea Seleucia aspera in Cilicia, III, 236, 91. 575, 16.
- Olbia in Mesopotamia, III, 588, 12.
- Ὀλβία ὄρη, postea Ἀλπία, III, 273, 48.
- Olen, poeta, Xanthi Lycii f., III, 236, 85.
- Olenus, Achaia urbs, patria Pelopis, IV, 345; patria Amphiloichi, II, 314, 36.
- Olerus, urbs Cretæ. Oleria Minerva, IV, 529, 13.
- Oleum e spina expressum, II, 92, 15.
- Oliarus, ins. Cycladum, Sidoniorum colonia, II, 197 *not*.
- Olistene, Iani filia, IV, 402.
- Olizon, Thessaliæ urbs, unde nomen habeat, IV, 386, 13.
- Olobagra, Macedoniæ urbs, IV, 510, 9.
- Olophixius, Herodotus scriptor, II, 47 *b*. 30, 6.
- Olorus, Thucydidis pater, III, 116, 4.
- Olus, ejusque filius, III, 93, 25.
- Olus Cercops, II, 478, 38.
- Olus, urbs Cretæ, IV, 529, 11.
- Olybrius, pater Probi, IV, 67, 44. Placidiam ducit; eum post mortem Majoriani ad imperium Occidentis evehere statuit Genserichus, IV, 104, 29. 120, 13. 616, 204; a Rezimero imperator renuntiatur; paullo post moritur; succedit ei Glycerinus, IV, 617, 209. Ejus filiam Zeno Theudericho Valamiri filio uxorem promittit, si fœdus cum Triarii f. initum solverit, IV, 123, 16.
- Olympia, olim Pisa vel etiam Arpinna appellata, III, 633, 6. Olympici ludi celebrati a Piso, deinde a Pelope, et in hujus honorem ab Hercule; postmodum ab Iphito Eleo, Lycurgo Lac. et Cleosthene Pisæo restaurati, probante Pythia, III, 603, 1. Discus ab Hellanodicis conscriptus, formam agendorum Olympiorum indicans, *ibid*. Adversantes huic instituto Peloponnesii peste vexati, *ib*. Olymp. ludos celebrat Enyalios; post eum Erichthonius (Cenomaus), qui hippodromum ad formam universi adornat; ludos post victum Cenomaum celebrat Pelops, III, 640, 18; ludi ab Hercule in Pelopis honorem instituti, II, 189, 282. 90, 4. Quando? III, 503, 3. Olympica ἐκχειρία a Lycurgo et Iphito instituta, III, 37, 5. II, 128, 76; in ludis καθαρμοὶ Empedoclis recitantur, II, 249, 47; ἀπὸ τῆς certamina quando sint antiquata, III, 122, 21. Quinam primus pullis Venetis vicerit, III, 122, 22. Olympionicarum recensum Hippias demum instituit, II, 61, 2. Olympios ludos a Pisatis redimunt Antiocheni, IV, 470. Olympiæ aræ sex diis duodecim ab Hercule consecratae, II, 36, 29. Junonis templum a Scilluntiis dedicatum; in eo colossus aureus, Cypselidarum donarium, IV, p. 288. Ædiculæ Metapontinorum et Byzantinorum; donaria ibi reposita, III, 121, 20. Olympiæ oraculum, II, 239, 14. Jamidæ διὰ τῶν ἐμπύρων vates, II, 198 *a*. Olympiæ commoratur Alexinus philosophus, III, 44, 35.
- Olympia terra vocatur Libya, III, 238, 17.
- Olympias dea, III, 160, 1.
- Olympias, Alexandri mater. Ejus stirps inde a Saturno atque Neptuno repetita, III, 584, 49. IV, 486, 2. Olympias, relicto Philippo, ad Molossos profugit, III, 161, 5. Bac-
- chantis in morem contra Eurydicen in pugnam prodit, II, 475, 24. Interficit Aridæum, III, 694. 697, 2; a Casandro occiditur, III, 694. 697, 2.
- Olympias, Polycletæ Larissæi f., Demetrio τῷ Καλῷ peperit Antigonum Dosonem, III, 703, 1.
- Olympichus historicus, IV, 466.
- Olympieum, in Delo locus ab Atheniensibus Hadriani opibus instauratus et Novæ Athenæ Hadrianæ vocatus, III, 607, 21.
- Olympiodorus tibicen, Epaminondæ magister, II, 286, 60.
- Olympiodorus Thebæus, poeta et historicus, IV, 57.
- Ὀλύμπιον Atheniense, II, 254, 59, a Pisistratidis ædificatum, II, 111, 17.
- Olympium urbem Pytharcho Cyrus dat, IV, 289, 4.
- Olympius, Stilichonis interfector, IV, 58, pœnas luit, IV, 59, 8.
- Olympus, Mysiæ mons, III, 591, 25; ad eum Mysi olim habitarunt, II, 342, 2. In eo Jovis templum et Gany-medis sepulcrum, III, 154, 30.
- Olympus alius mons Asiæ, II, 502, 9.
- Olympus, urbs Illyriæ, IV, 355, 9.
- Olympus, Mysiæ rex, Nepiam ducit, ab eaque Nepiæ campum nuncupat, II, 8, 8.
- Olympus enharmonii generis inventor, II, 287, 69. Har-matii nomi auctor, II, 23, 3. Τὸ ἐπὶ τῷ Πύθωνι ἐπικηδεῖον primus tibiis Lydiis cecinit, II, 286, 68. Cf. III, 233, 52. Ejus imitator Stesichorus, II, 23, 3. Ex Olympi musica plures rhythmos in odas suas transtulit Thaletas, II, 24, 4.
- Olympus, Cleopatras medicus, II, 326.
- Olynthiacus fl. in Bolben lacum influit; ad eum Olynthi monumentum; in eum certis anni temporibus apopyris piscis numerosus ascendit, IV, 420, 20.
- Olynthus, Herculis et Bolbes f.; ejus monumentum, IV, 420, 40.
- Olynthus urbs. Ad eam a serpente interficitur Munitus, IV, 424, 4. Olynthii: Menecrates et Euphanus, *q. v*.
- Ὀμᾶδιος Bacchus, IV, 408.
- Omali in Gangem influit, II, 413, 18.
- Omana, Arabiæ opp., IV, 409, 1. III, 478, 45.
- Ombi, Ægypti urbs, III, 237, 107.
- Ombriareus e Thrace genuit Trierem, III, 597, 56.
- Ombrion, ins. ad Mauritaniam, III, 473, 28.
- Omphale, Jardani f., Lydorum regina, in Hyde urbe habitat, IV, 311, 4. II, 337, 7. Omnes qui cum ipsa concubuerant hospites interficiebat; pœnam de ea sumsit vir Lydus nobilis, II, 305, 6. Ei Hercules servit, II, 35, 26; ex quo parit Lamum, IV, 311, 2; a servis injuriam passa, filias dominorum servis junxit, II, 305, 6.
- Omphis, i. e. beneficus, Osiridis nomen, IV, 427.
- Onaphernes, Cadusiorum sub Astyage præfectus, III, 399.
- Onasimus, Cyprius vel Spartanus vel Atheniensis, historicus, III, 728.
- Onates, Pythagoræ adversarius, II, 187, 279.
- Onchestus, Boeotiæ urbs, πυρετοῦ sedes, II, 260, 25.
- Onesium Theodosius II ab Attila arbitrum mitti petit eorum, de quibus inter ipsos controversia erat, IV, 78.
- Onesius cum seniore ex Attilæ filiis contra Acatiros missus est, IV, 82. Ejus domus; idem balneum ex lapidibus per architectum e Sirmio oriundum extrui curaverat; ejus uxor Attilam in regiam redeuntem quomodo salutaverit, IV, 85. Ab expeditione contra Acatiros redux, rei gestæ rationem reddit Attilæ, IV, 85 sq. Ei munera offert Maximinus Theodosii legatus, IV, 86 et 88. Ejus cum Maximino colloquium, IV, 88 sq. Ejus domesticus quidam Græcus, IV, 86.
- Onetor Atheniensis, choragus, IV, 426, 7.

- Onias templum in Heliopolitana praefectura construxit simile Hierosolymitani; pater Ananiae et Chelciae, III, 491, 3. Cleopatrae contra Ptolemæum Physconem dux, III, 513, 16.
- Onnes, maritus Semiramidis. Ejus filii, III, 356, 7.
- Onnes et Tottes ex Phrygia Cabirorum sacra ad Assessios ferunt, III, 388, 54.
- Onnus, Elephantinus, rex Æg. (dyn. V, 9), II, 552.
- Onoguri, a Sabiris sedibus suis ejecti Romanorum societatem, missis ad Leontem legatis, expetunt, IV, 104, 30.
- Onomarchus in Coronea urbe contra Coronenses aliosque Bœotos proelium committit, II, 85 b. Euthycratis pater, II, 146, 125.
- Onoscelia, Aristonymi et asinae filia, IV, 330, 3.
- Onulphus, Odoacri frater, IV, 617, 209; Harmatum, qui ipsi praefecturam Illyriorum dederat, occidit, IV, 117, 8; dux sub Zenone, IV, 127.
- *Ονου σκιά, Archippi comici fabula, II, 185, 270.
- Onyches gemmae, III, 165, 23.
- Ophanes (*Zenophanes* ?), Ciliciae princeps, Attalo II favens, Demetrio Soteri infensus, Alexandrum Balam, tamquam Antiochi Epiphanis filium, in Syriae regnum reducere instituit, II, *præf.* xii, 14.
- Opheltius, mons Argolidis, II, 31, 9.
- Ophion et Ophionides apud Pherecydem Syrium, III, 572.
- Ophionis in Lycia fons, III, 235, 81.
- Ophiophagi sive Candeï sinus Arabici, III, 477, 41.
- Ophiussa vocatur Libya, III, 238, 17; Rhodi nomen vetus, II, 222, 33; et Teni ins. II, 155, 176 a.
- Ophren, Madianæ f., III, 214, 7.
- Ophryneus, Hectoris filius spurius, IV, 301, 1.
- Ophrynum; ibi Hector sepultus, III, 310, 6.
- Opica regio, II, 178, 242.
- Opici, Ausones cognominati, ad Tyrrenicum mare, II, 179, 247 a.
- Opimius consul quo tempore C. Gracchus senatum trucidare tentabat, II, *præf.* xxi, 27.
- *Οπισθοδάκτυλοι in India, II, 423, 29.
- Oppius (Q), Pamphiliæ prætor, vincitus traditur Mithridati, III, 268.
- Ops, Jovis mater, III, 156, 42.
- Opsicela. V. Ocela.
- Optelas, Gothus, Valentinianum imp. occidit, IV, 615, 201, § 5.
- Opus, Eleorum rex, pater Cambyzes (*Cabyes*) sive Protopeniæ, II, 145, 118.
- Opus urbs, III, 4, 9; Locrorum metropolis, II, 145, 118.
- Opuntem venit Menœtius, III, 33, 35. Opuntiorum summus magistratus, II, 146, 123. Urbs terræ motu læsa, IV, 381, 2.
- Oracula (*Organa* vel *Oaracta* ap. Arrian.), ins. sinus Persici, III, 476, 39.
- Oraculum datum Adrasto, III, 157, 48. Ætolis, III, 615, 31.
- Argivis, IV, 147, 2. Argonautis, IV, 548, 11. Batto, II, 211, 4, 1. IV, 449, 1. Cadmo, III, 157, 47. Cephalo, II, 147, 129. 223, 38. Cnopo, IV, 431. Iphito de ludis instituendis, III, 603; alia de eadem re Peloponnesiis data; aliud Eleis datum, III, 604; oraculum Homero datum, II, 186, 274. Lacio et Antiphemo, IV, 319. Juliano imp., IV, 25, 26 et 27. Laio, III, 366, 15. III, 157, 47. Lacedæmoniis, II, 131, 88. IV, 439, 1. Lydis, III, 385. Lycio, IV, 313. Orchomeniis, II, 144, 115. Pisidis, IV, 311, 9. Phalantho, IV, 405. Meleo Pelasgo, III, 157, 49. Pythagoræ Ephesiorum tyranno, IV, 348, 2. Theseo, II, 345, 8. Træzeniis, II, 137, 96 a. Adde II, 136, 95. 212, 4. 239, 13 et 14. 288, 76. 471, 6. III, 348, 2.
- Oratha, urbs Mesenes ad Tigridem, III, 589, 14.
- Orbius, Rom. prætor, in Delo Athenionem clade afficit, III, 270.
- Orchomenii Ascræos in urbem recipiunt, et Hesiodi ossibus potiuntur, II, 144, 115. Orchomeniorum e regione mulieres abducunt Iones. Liberi ex his precreati e Thorico Atticæ pago cum Ionibus in Asiam trajiciunt, ubi Uatiæ contra Mennem Cumæorum tyrannum auxiliantur, ab eoque agros accipiunt, III, 387, 53. Orchomenum ad equos quærendos Œdipus proficiscitur, III, 366, 15.
- Orchomenus, Arcadis pater, de quo Orchomenus urbs Arcadiæ dicta, II, 475, 26.
- Orchomenus Arcadica in Neso regione; ibi habitavit Æneas ex Troja advena, IV, 318, 3. Urbs unde dicta sit, II, 475, 26.
- Ordes, bubulcus, III, 124, 31.
- Ordion infantes Zethum et Amphionem expositos sustulit, III, 629.
- Orestades Pythagoricus, III, 577, 2.
- Orestæ, Molossica gens. Ejus origo, IV, 510, 10.
- Orestarum in Macedonia principi contra hostes auxiliatur Caranus, III, 690.
- Orestes trimulus cædi eripitur, II, 41, 62; pueri ap. Strophium educatio, in patriam reditus, de eoque Athenis iudicium, III, 374, 34. IV, 486, 1. Athenas venit regnante Demophonte, III, 386, 50. Ubinam mentis sanitati restitutus sit, II, 377, 7. Cum sorore fugiens, in Cappadocia comam tondit; hinc Κόμανα urbs nonien habet, II, 361, 5. Apud Molossos Orestem filium relinquit, ipse in Arcadiam abit ibique moritur, IV, 510, 10; ex morsu serpentis, III, 304, 15. Cf. de ejus historia, IV, 551, 25.
- Orestes, Orestis filius, a quo Orestæ in Molossia nomen habent, IV, 510, 10.
- Orestes, Archelai in regno Macedoniae successor; 4 annis post ab Aeropa vel Archelao ejicitur, III, 691.
- Orestes, Romanus in Pœonia Attilæ subjecta habitans, cum Edecone ad Theodosium mittitur, IV, 76, 7. Scriba Attilæ, IV, 78. Edeconis consilia perspicit, *ibid.* Filius erat Tatuli, IV, 84; uxorem duxerat filiam Romuli comitis, *ibid.* Ab Attila Constantinopolim mittitur, IV, 95 et 97.
- Orestes filium Augustulum Romano imperio præfecit, IV, 136 a.
- Oresteum in Arcadia, IV, 510, 10.
- Oreus in Eubœa terræ motu quassatur, IV, 381, 2; oligarchiam ibi sustulit Heracleodorus, II, 242, 109 a. Urbs Philistidis tyrannide pressa, ab Atheniensibus, Chalcidensibus et Megarensibus in libertatem vindicatur, III, 643, 31.
- *Οργῶνες quinam dicantur in axibus Soloneis, III, 500.
- Ori, gens in ora maris Erythræi, III, 476, 39.
- Oribasius medicus, IV, 8. Pergamenus, Juliano omnium consiliorum socius, Eunapium ad scribendam historiam Juliani incitat, in eamque rem accuratos commentarios cum eo communicat, IV, 15, 8. Oribasii ad Julianum vox, IV, 24, 24.
- Orientales dæmones, προσηῶροι δαίμονες, ap. Rhodios, III, 175.
- Orion, proprie Urion, Hyrei f.; ejus natales, IV, 337, 3; ab Æsculapio in vitam revocatus, IV, 508, 1.
- Orithyia a Borea rapta, IV, 539, 6. 427, 4.
- Ormenus, Eurypyli f., Pheretis p., IV, 286.
- Ornigisclus, Anagasti pater, IV, 108, 38.
- Ornis, Stymphali uxor, III, 151, 8.
- Ornytas Minervam vulnerat, III, 122, 24.
- Orobiorum origo græca, III, 231, 29.
- Oromasdes Persarum, III, 53, 78.

- Oromuschi, gens, IV, 229, 21.
 Orontes sive Draco, Syriae fl., IV, 467, 3. In eum delapsus periit Antiochus, Antiochi Grypi filius, III, 715, 25.
 Orophernes Ariarathi fratri, cujus regno potitus erat, insidias struit, II, *præf.* XIII, 15.
 Oropius ab Alexandro M. Sogdianæ præficitur; postea perduellionis reus regno exuitur, III, 668, 1.
 Oropii e Græcia Telmissum urbem novis incolis frequentant, quæ ideo Oropus nominata est sub Seleuco Nicator, III, 237, 99. Oropi Amphiarai est delubrum, in quod confugit, mox inde pulsus est Menedemus Eretriensis, III, 44, 36. Oropus urbs Græcia olim nominabatur, II, 145, 117. Oropiorum indoles, II, 256, § 6. 260, 25. Τὴν περὶ Ὀρωποῦ δίκην Callistratus dixit, III, 50, 61. Oropiam feminam duxit Menedemus, III, 171, 15.
 Oropus, urbs Syriae, III, 237, 99.
 Orosangæ ap. Persas qui? III, 14, 12.
 Ὀρρωνῶν ἐπιτροπή ad archontem eponymum pertinet, II, 117, 27 *a.*
 Orpheus, II, 61, 6, Apollinis et Calliopes, vel Cæagri et Polymniæ f., III, 303, 8. Cæagri f., III, 641, 20; nepos Thamyris, II, 10, 10. Ejus magister Musæus, i. e. Moses, III, 221. Orpheus duo fuerunt; alter eorum Argonautis socius datus, quod absque eo Sirenes præternavigari non poterant, II, 38, 39. Orpheus poeta nunquam fuit, II, 185, 273. Orpheus ætas, II, 10, 10. IV, 547, 13. Orpheus discerptus, IV, 367; caput in Antissæa Lesbi regione, IV, 458, 8. Orpheus hexametrum dactylicum invenit, II, 70, 9. Dorionis pater; ab eo genus ducunt Homerus et Hesiodus, II, 66, 10. Orpheus doctrina cosmologica, IV, 548, 14. Cf. de Orpheo, IV, 648 *b.*
 Orsima, Æthiopiæ opp., IV, 351, 2. 478, 42.
 Orsinoe Mercurio parit Panem, IV, 319, 5.
 Orson, Bæticæ urbs, ex qua oriundi tres Viriathi percussores, II, *præf.* XIX, 24.
 Orthagoras vates, IV, 488, 2.
 Orthagoras ejusque posteri Sicyoniorum tyranni, II, 139, 101 *a.* III, 394, 61.
 Orthagoras, tibicen, Epaminondæ magister, II, 286, 60.
 Orthomenes, Ionis Chii pater, II, 44 *a.*
 Ortisia urbs; ex ea Bebia Marcella, III, 609, 1.
 Ὀρθιος νόμος, II, 23, 3.
 Orthosiam in Syria obsidione cinxit Ptolemæus Philadelphus, III, 710, 9.
 Ὀρθραγορίσχοι, II, 192, 2.
 Ortyges, unus ex Cnopi regis interfectoribus Erythrarumque tyrannis, ab Hippote occisus, IV, 431.
 Ortygia, e. q. Delus ins., IV, 294, 4. Ortygia, fons Deli et Ætoliae, IV, 472, 2.
 Ortygia Syracusarum, III, 136, 75.
 Ortygiam ad fontem in Asia Diana nata, III, 325, 6.
 Ortygia vocatur Libya, III, 238, 117.
 Orus s. Horus, Osiridis et Isidis f., rex Ægypti, II, 526 *a.* 531 *a.*
 Orus, Æg. rex (dyn. XVIII, 9), II, 573.
 Osarsiph. V. Moses.
 Osiris et Isis parentes Hori, II, 526 *a.*; reges Ægypti, II, 526 *a.* 531, 3. Osiris, i. e. sol, quibus signis hieroglyphicis repræsentetur, II, 614, 80. *Osiris* significat *rabidus*, IV, 427; alterum dei hujus nomen *Omphis*, i. e. beneficus, *ib.* Osiris cum Baccho componitur, III, 155, 37; monaulum et photingem invenit, III, 481, 73; et aratrum, II, 182, 258. Ejus statua, quam Sesostri fecit Bryaxis, III, 487, 4.
 Osis (*Sosis*), Hieronymi Syrac. tyranni assentator, IV, 349, 3.
 Osochor Tanita, rex Æg. (dyn. XXI, 5), II, 590.
 Osorcho, Tanita, rex Æg. (dyn. XXIII, 2), II, 592.
 Osorthon Bubastita, Æg. rex (dyn. XXII, 2), II, 590.
 Osroene, IV, 273, 3. Ejus urbes Zenodotium et Nicephorium, III, 587, 2.
 Osroes (Armeniae regulus, cum Vologeso III contra L. Veri Aug. duces bellum gerens), III, 650, 6. 651, 7.
 Ossa mons ad campum Pelasgicum Thessaliæ, II, 455, 11. III, 205, 10.
 Ostanes quæ de dei natura in Octateucho tradiderit, III, 573, 9.
 Ostia, Italiæ opp., III, 469, 3. 608, 27. II, *præf.* XXXII.
 Ostracismus apud Argivos, II, 138, 99 *a.*
 Ὀστρακοφορίας προχειροτονία Athenis in κυρία ἐκκλησίᾳ, II, 116, 32.
 Osymandyæ monumentum describitur, II, 389, 12.
 Otacustæ Hieronis tyranni, II, 171, 221.
 Oteni, Armeniæ gens ad Cyrum fluv., III, 660, 6. 8.
 Otho, Rom. imperator, IV, 576, 94 sq.
 Othoes, Memphita, Æg. rex (dyn. VI, 1), II, 554.
 Othryades, Lacedæmonius, IV, 361, 2. IV, 519, 3.
 Otiartes, Babylon. rex antediluvianus, II, 499, 5. 6.
 Otrera, Martis f., Aretiadem ins. frequentavit, IV, 520, 4.
 Otryes, Leonti imp. mil. dux, Gothorum manum ad dedicationem adigit (467), IV, 108, 39.
 Oves camelorum pilis hirsutæ in Æthiopia, II, 89, 2.
 Ovis a Samiis colitur, II, 159, 177.
 Ovum aureum, poculus, ex quo Persarum rex bibit, II, 92, 14. Ovi natura, II, 326, 74 *a.*
 Oxathres, frater Darii III, pater Amastridis, III, 529, 4.
 Oxathres, Dionysii Heracleæ tyranni et Amastridis filius, III, 530, 4; cum Clearcho fratre matrem necat; ob id ipse necatur a Lysimacho, III, 531, 5. 6.
 Oxus fluvius, II, 444, 5. 6.
 Oxya planta in Pelio monte, II, 261, 60.
 Oxycrates regioni Indis finitimæ sub Caucasiis montibus præfectus, III, 668, 1. Roxanes pater, III, 694.
 Oxybii, pars Ligurum, III, 661, 25.
 Oxydracæ, Indiæ gens, II, 413, 18.
 Oxylus cum Heraclidis fœdus ferit ad Sphacteriam, in Elidis confiniis, IV, 403, 1. Lex ab eo lata ap. Eleos, II, 135, 93 *a.*
 Oxymatis in Gangem influit, II, 413, 18.
 Oxyntes, Demophonti succedit in regno Athen.; ejus f. legitimus Aphidas, spurius Thymætes, III, 386, 50.
 Oxyrynchites, Heraclides Lembus, *q. v.*
 Oxythemis, Demetrii Poliorcetis assentator, II, 449, 3; ab Antigono interficitur, III, 168, 4.
 Ozolæ Locri unde nomen habeant, IV, 458, 7.

P

- Paapis Ægyptius, II, 579, 580.
 Paches, Atheniensium dux, Mytilenen capit, II, 158, 172.
 Pachynum Siciliae prom., III, 287, 82.
 Pacorus, Armeniæ rex, III, 660, 6.
 Pactia, sic olim Parus ins. dicta, III, 633, 6.
 Pactoli fl. herba chrysopole, IV, 362, 5.
 Pactye urbs; prope eam Helle, Athamantis f., obiit, II, 37, 35.
 Padæorum in India institutum, III, 464, 145.
 Padus, olim Bodincus, fl., unde nomen habeat, III, 205, 8. i. q. Eridanus fl., III, 166, 25; ad Padum sedes figunt Heneti, III, 596, 49.
 Pæaniæ, Pandionidis demus, II, 355, 8.
 Pæanum cantores in Italia permulti exstiterunt; qua occasione, II, 282, 36.
 Pæon Amathusius, historicus, IV, 371.
 Pæones, II, 19, 2. Pæonia ex fœdere cum Aetio inito At-

- tilae parebat, IV, 76, 7. Pæoniæ gentes Agriæ, III, 642, 26; Scordisci, Scortii, III, 607, 17.
- Pæonidæ, Leontidis demus, II, 355, 8.
- Pagaseticus sinus, II, 188, 280.
- Pagagus, urbs Thessaliæ, unde nomen habeat, II, 198 *a*.
- Pagoargas, Æthiopiæ opp., III, 478, 42; IV, 351, 2.
- Palacus, Sciluri Scythæ f., III, 264, 34 *a*.
- Palamedis inventa, IV, 172, 51; 550, 24; III, 125, 32; II, 3 *b*. 181, 256. 50, 14.
- Palamedes et Sarpedon, militum duces, Coelesyriam tenebant, quo tempore Diodotus regnum sibi vindicavit, II, *præf.* XIX, 25.
- Palæmon, deus marinus, olim Melicertes, III, 34, 37.
- Palæogoni, Taprobanes ins. incolæ, II, 412, 16.
- Palæopolis in Syria, IV, 468, 4.
- Palæphatus Abydenus, Aristotelis παιδικά; ejus scripta, II, 338. III, 573, 10.
- Palæphatus Parius vel Prienensis, scriptor, II, 338 *b*.
- Palæphatus, Ægyptius vel Atheniensis; ejus scripta, II, 338 *b*.
- Palæscopsis Themistocli ab Artaxerxe datur, II, 296, 10.
- Palæstinam (in) Judæi Ægypto ejecti commigrant, III, 119, 13. Palæstinæ præfectura Caiso Sarazeno ab Justiniano datur, IV, 179.
- Palanthus, Hyperborei filia, ab Hercule compressa, III, 100, 4.
- Palice sive Palicine, urbs Siciliæ, IV, 516.
- Palici Siculi, III, 140, 83; IV, 527, 3; II, 382, 1. Eorum parentes, nominisque significatio, III, 101, 7; fons, lacus, fanum, IV, 436, 7. II, 373, 12. 14, 5.
- Palimhothra, Prasiourum urbs, II, 393 *b*; describitur, II, 420, 25. 421, 26; ab Hercule condita est, II, 405, 26.
- Paliura, urbs Macedoniæ, II, 338.
- Paliurus arbor, IV, 375, 3.
- Palla Amazo, III, 597, 58.
- Palladium, Asii opus, IV, 551, 24; in Samothraciam attulit Dardanus, III, 154, 28; τὸ διοπετὲς, a Diomede et Ulysse raptum, Demophontique traditum, e Pelopis ossibus factum, II, 10, 5. Palladium Agamemnoni in Atticam appellenti rapit Demophon. De hoc raptu iudices sedent ἐφέται ἐπὶ Παλλαδίῳ, II, 107, 5. Palladia duo fuerunt, IV, 307, 3. Eorum historia, IV, 355 sq.
- Palladius, Methonæus scriptor, IV, 3.
- Pallas, pater Chryses, IV, 355, 4.
- Pallas, Pandionis f., II, 351, 12.
- Pallas, scriptor, III, 635.
- Pallene, Sithonis regis filia, IV, 510, 11; quomodo Clitum tandem in matrimonium acceperit, IV, 423, 1.
- Pallene, Alcyonis f., IV, 422, 46.
- Pallene Thracica, olim Phlegra, unde nomen habeat, IV, 510, 11.
- Pallene, demus Atticæ, cum templo Minervæ; parasi huic templo adjuncti, IV, 511. III, 422, 46. In Palleniensium demo Pisistratus proelium committit, II, 110, 15.
- Palma, qui cum Nigrino Hadriano insidias paraverat, Teracinae occisus, III, 585.
- Palmanoth, Ægypti rex, III, 220, 14.
- Palmatius, eques perdives Cæsariæ in Cappadocia, Valeriani temp., IV, 145, 1.
- Palmulæ Arabiæ et Thebaidis, III, 479, 53. 54.
- Palmyra, IV, 524, 10; ab Aureliano obsessa, III, 664.
- Palois, opp. Æthiopiæ, III, 478, 42.
- Pamisus, Peloponnesi fluv., III, 179.
- Pammes, Æg. rex XIX sec. Eratosth., II, 549.
- Pamphaes, Ephesius, Theocharidis filius, Croeso præfecto pecuniam mutuo dedit, quare postea a rege auctus et ornatus est, III, 397, 65.
- Pamphila Epidauria, III, 520.
- Pamphilus, 7 sapientibus a nonnullis accensetur, II, 224, 28.
- Pamphilus Siculus in conviviis omnia versibus eloquebatur, II, 309, 16.
- Pamphilus pictor, III, 120, 17.
- Pamphilus tragicus, II, 185, 272.
- Pamphilus historicus, IV, 466.
- Pamphronius patricius a Narse legatus ad Francos mittitur (561), IV, 204, 8. Cf. de eodem IV, 253, 49.
- Pamphyli, tribus Doriensium, III, 638, 9.
- Pamphylia, Antigono provincia assignatur post mortem Alexandri, III, 668, 1. Eam diripuit Hierax Alexandrinus (sub Arcadio imp.), III, 51, 86.
- Pamphylus, pater Megarsi, IV, 382.
- Pamprepius, Thebis Ægyptiis oriundus, Athenis Procli discipulus, grammaticam docet; religione Græcus; Byzantium se confert; ab illo benigne exceptus, Verinæ insidiis ex urbe pellitur; cum illo reversus, cum eodem post Marciani seditionem iterum exulatum it, IV, 131, 20. 140, 4. 619, 211 § 2 sq.
- Pan, Jovis et Cœneidis f., IV, 327, 2. Ætheris et Cœnoes nymphæ f., IV, 319, 5. Jovis et Callistûs f., frater Arcadis, IV, 405, 7. Penelopes f., II, 479, 42. Cf. IV, 649 *b*. Saturnius unde dictus, III, 150, 7. Bucolionis pater, III, 150, 7. Panis fanum ad Crathidem, III, 32, 25. Castorionis in Panem carmen, II, 322, 68.
- Pan piscis, IV, 159, 11.
- Panathenæa, III, 117, 6; II, 47, *a*. Panathenæi ludi propter Asterem gigantem a Minerva occisum instituti, II, 189, 282. Panathenæorum pompa, II, 249, 46; ludis victores olea sacra coronati, II, 184, 266. Panathenæa pocula, III, 264, 34. Panathenæis vicit Exceestides, III, 130, 47.
- Panætius Leontii tyrannide potitur, II, 172, 225.
- Panætius philos. Scipionis legati comes, III, 255, 13.
- Panaretus, Arcesilai phil. disc., homuncio, duodecim quottannis talenta a Ptolemæo Evergete accepit, III, 141, 84.
- Pancæle, vetus Amorgi nomen, III, 379, 47.
- Panchæa regio, II, 252 *a*.
- Panchrysos Berenice, opp., III, 477, 41.
- Pancratium ad artis regulas primus exercuit Leucarus, II, 182, 261.
- Pandæa Indiæ regio, ubi septennes puellæ viris maturæ sunt, II, 418. 419, 420.
- Pandæa, Herculis filia, quam pater septimo ætatis anno nubilem fecit progeniemque ex ea creavit; regio ei a patre tributa Pandæa vocatur; copiæ hujus reginæ; margaritæ, II, 411 et 419.
- Pandarus, Lycaonis f., III, 599, 68.
- Pandarus, Neoptolemi et Lanassæ f., III, 338, 13.
- Pandion, Erechthei successor, II, 208, 1, § 1; regnum inter filios dividit, II, 351, 12.
- Pandion, pater Cadmi, II, 1.
- Pandionidis tribus demi Cœa et Pæaniæ, II, 355, 8.
- Pandionis, Philoclis tragici tetralogia, II, 184, 267.
- Pandosia; proelium ad Pandosiam a Pyrrho et Romanis commissum, II, 454, 7.
- Pandrosus, Cecropis f. (Actæonis f., IV, 489, 2), Erichthonii cistam aperit, II, 22, 1. Ejus cultus, IV, 506, 6.
- Pandura, instrumentum musicum, IV, 484, 3; πανδουρίσται, III, 73, 8.
- Paneas, urbs Syriæ. Ejus origines, IV, 546, 10.
- Paneborum in Libya mos, III, 463, 141.
- Pangæus, mons Thraciæ, IV, 367.
- Πανιώνιον, II, 50, 13.
- Paniscus, pater Christodori Coptitæ, IV, 360.
- Panium, Thraciæ opp., patria Prisci hist., III, 69.

- Panius, mons Coelesyriæ, ad quem Scopas, dux Ptolemæi Epiphanis, vincitur ab Antiocho M., III, 180 sq.
- Pannonia. Ranarum ibi pluvia, III, 168, 3. Attilæ paret, IV 89. Pannonia secunda, ab Herulis habitata, 205, 9.
- Panopolis, Thebaidis urbs in vetere aggere sita, in quam rebelles se receperant, a Ptolemæo Philometore expugnati, II, *præf.* p. x, 10.
- Panormitarum in Sicilia regio amœna, II, 382, 2. Panormitanus, Andreas, *q. v.*
- Pantaleon, Eleorum rex; ejus pravum facinus, III, 213, 6.
- Pantheam Agrigentinam Empedocles curat, III, 42, 27.
- Pantibiblis, urbs Chaldaia, IV, 280, 1. II, 499, 5. 6.
- Panticapæum, Bospori urbs, a quonam condita sit, et unde nomen habeat, IV, 3.
- Panticapas, fluvius Bospori, ad Panticapæum urbem, IV, 3.
- Panyas, Assyriorum rex, tempore expeditionis Argonautarum, III, 626.
- Panyasis poeta, Polyarchi aut Dioclis f., Halicarnassensis vel Samius, II, 482, 57; laudatur, III, 236, 84.
- Papa Juppiter, III, 592, 30.
- Paphlagon, Phinei filius, III, 594, 41.
- Paphlagonia unde dicta, III, 594, 41. Eam Lyco subjecit Hercules, III, 300, 2. Ibi Hecatæ fanum Medea consecrat, III, 15, 14. In Paphlagonia regnavit Phineus, III, 302, 4. Ea Eumeni provincia assignatur, III, 668, 1. Paphlagoniæ urbes, Cressa, Amastris, Daridna, *q. v.*
- Paphus in Cypro, II, 65, 3. Veneris ibi templum, III, 66, 1; quod non invadunt muscæ, II, 352, 16. Paphius quidam adolescens luxui deditus, II, 311, 25.
- Papimus, Illo equitum magister, IV, 620, 214.
- Papirium (Cappadociæ cast.); ibi Verina relegata moritur, IV, 140, 4. 617, 206.
- Papirius latro, pater Indaci, IV, 617, 206.
- Papirius Tolucer filiam a fratre stupratam interficit, IV, 362, 7.
- Pappias scriptor, IV, 540, 2, § 1.
- Pappus, hist., IV, 466. Pappi hujus de Demosthene testimonium, III, 50, 62.
- Παράβολον, παραβόλιον, in judiciis Atticis, II, 119, 41 *a.*
- Parabryson. V. Calliphanes.
- Παράβυστος quis sit apud Cyprios, II, 312, 25.
- Παραγκωνιστής quis dicatur, II, 312, 26.
- Πάραλοι, οἱ τῇ Παράλῳ ἐμπλέοντες, II, 121, 49.
- Πάραλος, navis sacra Atheniensium, II, 121, 49.
- Paralus heros Atticus, II, 121, 49.
- Παρανοίας δίκη ad archontem eponymum pertinet, II, 114, 27 *a.*
- Parasiti nominis origo et historia, III, 137, 78. II, 303, 1. Παράσιτοι in rep. Athen., II, 121, 47 *a.* Parasitos, qui nunc dicuntur, quinam primi in scenam prodixerint, IV, 359, 17.
- Παράστασις, in judiciis Athen., II, 363, 7; in quibusnam causis locum habeat, II, 115, 31.
- Parauæi, Epiri gens, II, 462, 4.
- Pareas (Parius), Philomeli f., Iasionis nepos, Parium in Hellesponto condidit, IV, 472.
- Πάρεδροι archontum in rep. Athen., II, 113, 24.
- Parenta, opp. Æthiopæ, III, 477, 42.
- Pareus, Indiæ fluvius, II, 413, 18.
- Paris ab Anchialo educatus, III, 303, 2. Ejus et Helenæ filius Dardanus, II, 9, 10. Ejus historia, IV, 550, 23. 24. Cf. v. Alexander.
- Parisades Bosporum tradit Mithridati, III, 264, 34 *a.*
- Parium ad Hellespontum a Pario dictum, II, 65, 2. III, 599, 67. Cf. v. Pareas.
- Parius, Iasionis f., III, 599, 67. Cf. v. Pareas.
- Parma ex urbe: T. Antonius, S. Nævius. Buria Lychnænis.
- C. Castopudes. Albatia Sabina. Nirellius. Vibius Thalbius, *q. v.*
- Parmenidis phil. merita, III, 579, 14.
- Parmenio, postquam Philippus imperio potitus erat, Euphræum occidit, IV, 357, 2.
- Parmeniscus, Metapontinus, in Trophonii antrum descendit; reversus ridere amplius nequit; quomodo sanatus sit, IV, 494, 8. Pythagoreus, III, 577, 2.
- Parmenon (Parmenio?), Mytilenæus ut videtur, cui Μουσία sua dedicavit Dionysius Mytilenæus, II, 6 *b.*
- Parnasse Marti Sinopen parit, II, 161, 186.
- Parnassus mons, II, 138, 98; unde nomen habeat, II, 349, 2. III, 106, 1. Apollini et Baccho sacer, II, 190, 284.
- Parnassus heros, II, 349, 2.
- Parnes, mons Atticæ, II, 110, 16.
- Parnetia, mater Cynnis, IV, 499, 16.
- Parodiarum poetæ, III, 128, 45; parodiæ κίθαριδίας, II, 285, 56.
- Paræopolitani Macedones: Ædesius. Dizas. Bithys. Dizastes. Zædecenthes. Mucasus. Tonus. Bonzes, longævi, *q. v.*
- Πάρποιος, meretricis Athen. cognomen, IV, 410, 1.
- Paropamisus, II, 408, 3.
- Parrhasia in Arcadia, olim Parbasia, unde? III, 633, 9; a Pelasgo condita, III, 642, 25. Parrhasii, IV, 463. Cf. Dinytta, Damarchus.
- Parrhasius, Martis et Phylonomes f., rex Arcadiæ, IV, 532, 1.
- Parrhasius pictor, Ephesius, Euenoris f., III, 481, 72; quid picturis suis quæ Lindi sunt, subscripserit; ejus luxuria, II, 304, 4.
- Parron (Python) Ænii Cotyn Thraciæ regem interfecit, II, 154, 161.
- Parsondæ Medi historia, III, 359 sqq., 10.
- Parthamasirus, Armeniorum rex tempore Trajani, III, 589, 16.
- Partamaspatas, Trajano socius est contra patruelem Chosroem I, cujus in locum a Trajano sufficitur, III, 590, 18.
- Parthax scriptor, III, 641, 21.
- Parthenia, Phorbantis et Periergæ soror, IV, 389, 7.
- Parthenia, priscum Sami ins. nomen, II, 159, 175, 215, 10, 1.
- Parthenia urbs, quæ Tarsus dicta, III, 487, 1.
- Partheniæ Lacedæmoniorum, II, 220, 26.
- Parthenius, Cydni f., a quo Parthenia urbs, quæ postea Tarsus, III, 487, 1.
- Parthenius, Nervæ imp. familiaris, IV, 580, 110.
- Parthenoarusa, e. q. Samus ins., IV, 336, 3.
- Παρθενών Athenis, II, 254, 59.
- Parthenopæus a Periclymeno ad Creneas Thebarum portas interfectus, III, 309, 4.
- Parthenope Oceano Europam et Thracen parit, II, 349, 1.
- Parthenopolis Macedoniæ unde nomen nacta sit, IV, 510, 12.
- Parthi Sesostridis temporibus ex Scythia immigrant; sub Antiocho II Theo Arsaces et Tiridates fratres, interfecto Pherecle, Syriæ regis præfecto, in libertatem populum vindicant, III, 586, 1. Parthorum ducem Indaten ad Lycum fluv. vincit Antiochus Sidetes, III, 414, 74. Parthorum rex Sinatruces (Ol. 177, 3) et Phraates Deus, III, 606, 12. Parthi, socii Mithridatis contra Rom., III, 541, 30. Parthorum rex auxilia contra Lucillum petenti Mithridati recusat, III, 549, 43. Rex a Tiberio constituitur Tiridates (35 p. C.), quem mox pellit Artabanus, IV, 184, 2. Parthi contra Romanos bellum parant (447, sub Theodosio II), IV, 76, 6; cum Hunnis Cidaritis bellum gerunt. Lazis auxilium contra Romanos petentibus

- non obtemperant (456), IV, 102, 26. Parthorum syndrium duplex, III, 254, 9. 491, 2. Parthorum mores, III, 258, 19; III, 254, 8; 258, 19; equi, III, 274, 51. clypei viminei et galeae vimineae, IV, 21, 21. Sambyce utuntur, III, 73, 8. Parthicae regionis flos Philadelphus, IV, 309, 7.
- Parus ins., olim Pactia, Demetrias, Zacynthus, Hyria, Hyloessa, Minoa, Cabarnis, III, 633, 6; ex Arcadia incolis frequentata; Archilochi patria, II, 214, 8. II, 70, 12. Parii: Eudemus, Palæphatus, Metagenes, Eubæus poeta, q. v.
- Parysatis quonam tempore Statiram necaverit, II, 93, 23; quomodo, II, 94, 26.
- Pasetis semiobolus*, proverbium, III, 515, 28.
- Pasicyprus, Cypri rex, homo luxuriosus, regnum suum Pymato vendidit, et Amathunte deinceps degebat, II, 472, 12.
- Pasines, Sogdonaci f., Arabs, Characem urbem, cui nomen suum dedit, restauravit, III, 478, 44.
- Pasiphae, Solis f., soror Steropes, IV, 285, 3. Dædali arte cum tauro concreditur, III, 34, 36.
- Pasiphaes, quam Daphnen Lacones vocant, oraculum, II, 288, 73.
- Pasiphon, Luciani f., Diogenis cynici disc., III, 583, 35.
- Pasiræ, opp. in ora Gedrosiæ, III, 476, 39.
- Pasiteles, statuarius et scriptor, IV, 466.
- Pasmes, fluvii nomen, IV, 629 b.
- Patæccus animam Æsopi in se transiisse dixit; ejus de Solone narratio, III, 39, 10.
- Pataga, Æthiopiæ opp., IV, 351, 1.
- Patara, Lyciæ urbs, unde dicta, III, 235, 81.
- Pataras, Thracum dux, quos ex Europa in Asiam transduxit, III, 593, 37.
- Patarus, Apollinis et Lyciæ f., III, 235, 81.
- Patavia, Norici civitas, III, 84.
- Patis, opp. Æthiopiæ, III, 478, 42.
- Πάτρα, πατρία, φυλή, quid sit, II, 238, 9.
- Patricius Lydus, philosophus, sub Valente capitis damnatur, IV, 30, 39 et 40.
- Patricius, Asparis f., IV, 135 a. Cæsar cædem, qua pater et Ardaburius a Leone mactati sunt, effugit, accepto tamen vulnere, IV, 135 b. A Basilisco e medio tollitur, IV, 136 a.
- Patrocles et Thembrion coloniam in Samum deducunt, IV, 512, 1.
- Patrocles dux cum Hermogene Aspendio ab Antiocho Sotere in Asiam minorem missus, cum Heracleotis fœdus ferit; Bithynos aggressus, clade afficitur caditque, III, 535, 15.
- Patrocles scriptor (idem, ut vid., cum anteced.), II, 442.
- Patroclus, Herculis et Megaræ f., IV, 350, 5.
- Patroclus Menœtii et Sthenelæ vel Priapidis vel Polymelæ filius, IV, 477, 2; ob Cleonymi cædem Opunte fugit Phthiam ad Peleum, qui misit eum ad Chironem; sic una cum Achille educatus est, III, 33, 35; ab Achille sepultus, II, 166, 205; ludisque fun. honoratus, II, 189, 282. 297, 12.
- Patroclus, dux Ptolemæi II, Sotadem, qui regem conviciis laceraverat, demersit, IV, 416, 12.
- Patroclides. V. Hippoclidus.
- Patron, Epicureus phil., III, 606, 12.
- Pattalene, IV, 309, 5.
- Paulinus, Theodosii II familiaris, IV, 612, 192.
- Paulus Æmilius Perseum proelio vincens, III, 172, 1. 2. 3.
- Paulus Cilix, Rom. ad Turcos legatus, IV, 245.
- Pausanias, Anchiti f., Gelous, Empedoclis amasius, III, 162, 12.
- Pausaniæ Spartani, circa Byzantium versantis, insolentia, III, 15, 15. Persicam vestem induit, II, 477, 31. Spartam Persis prodere voluit; in fano Minervæ fame necatur, IV, 361, 3.
- Pausanias Thessalus, cuius amore Lais capta est, III, 127, 44.
- Pausanias post Amyntam II per unum regnat annum, III, 591.
- Pausanias Philippum regem interficit, ab Attalo ignominiam passus, II, 153, 156. IV, 555, 40.
- Pausanias, Damothonis f., Pheræus, Thessalorum prætor (184 a. C.), III, 704, 2.
- Pausanias, Echecratis f., Pheræus, Thessalorum prætor (195 a. C.), III, 703, 2.
- Pausanias, πορνογράφος, III, 120, 16.
- Pausanias Laco, historicus, IV, 467.
- Pausanias Damascenus, historicus, IV, 467.
- Pausimachus, Samius scriptor, IV, 471.
- Pauson, Adriæ Messapii pater, IV, 407, 2.
- Pautalia, regio Illyrici, ubi Gothi a Zenone sedes conceduntur, IV, 126.
- Pavones Junonis Samiæ, III, 105, 2.
- Paxamus scriptor, IV, 471.
- Pectis, instrum., II, 286, 64. 65. 66. IV, 475, 2.
- Pedasum urbem Cyrus Pytharcho Cyziceno dedit, IV, 289, 4.
- Pediocrates heros ap. Siculos, IV, 527, 3.
- Pegasus equus, Medusa ortus; a Neptuno Bellerophonti datus; æstro a Jove agitato; dein Auroræ donatus, III, 303, 12.
- Pelagius (?) Silentarius ad Gothos in Thraciam a Leone mittitur (473), IV, 113, 2. A Zenone ad Theuderichum Triarii f. missus (479), IV, 131.
- Pelagon legatus ab Eubœensibus ad Themistoclem mittitur, II, 295, 7.
- Pelasgi unde nomen habeant, IV, 457, 3; ex Argolide in Thessaliam migrant, IV, 505; e Thessalia in Ætoliam expulsi, II, 455, 11; e Peloponneso in Italiam transvecti ad Sarnum fluv. in Campania consedere, IV, 368, 1; quomodo ex Italia in Græciam barbarasque regiones sint dispersi, IV, 456, 1; e Thessalia in Cretam migrant cum Doribus, sub Tectapho, II, 349, 3. Pelasgi Thessalia ejecti ad Cyzicum portum (Χυτὸν λιμένα) construunt, II, 17, 4. Hi Pelasgi Θεσσαλοὶ ἐγχειρογαστορες vocantur ab Deiocho, *ibid.* Pelasgi Ionicam oram usque ad Mycalen olim obtinuerunt, II, 342, 1. Pelasgi in Scyro ins., III, 379, 47. Pelasgicus murus Athenis, II, 111, 17. IV, 457, 3.
- Pelasia, priscum Arcadiæ nomen, III, 378, 42.
- Pelasia, e. q. Delus ins., III, 633, 11.
- Pelasia vocata est Thessalia a Pelasgo, IV, 505.
- Pelasgicus Thessaliæ campus, ejusque urbes, II, 455, 11.
- Pelagus, Arestoris f., Argis in Arcadiam profectus Parrhasiam condit, ibique 25 annis regnavit, III, 642, 25; pater Lycaonis Arcadis, III, 378, 43. Pater Doti, III, 153, 21. E Perimela Hyperboreum genuit, II, 387, 3.
- Πελάται, II, 129, 81.
- Peleces, Leontidis demus, II, 355, 9.
- Pelenaria, Æthiopiæ opp., IV, 351, 2. 478, 42.
- Peleus, Æaci f., Phocum occidit, in Magnesiam Thess. fugit, III, 33, 35. Philomelam Actoris f. ducit; quomodo factum sit ut Thetidem duxisse credatur, IV, 505, 2. Atalantæ amorem repudiat; Acasto bellum infert sociis utens Tyndaridis et Iasone; Iolcum expugnat, III, 389, 56. Ad eum venit Patroclus exul, III, 33, 35. Peleus ex Eurydice vel Antigona vel Laodamia pater Polydori, IV, 506, 3. Pater Polymeles, IV, 477, 2. Peleo et Chironi homo Achæus immolatus, IV, 454.

- Pelias, Neptuni et Tyrūs f., Iasonis tutor, quem ad vellus aureum apportandum mittit, III, 302, 3. IV, 520, 5. Peliae funebres ludos celebrat Acastus, III, 302, 1. IV, 285, 1. II, 189, 282. Peliae filiae, quae patrem insciā necarant, tanquam a piaculo purae a viris principibus ducuntur; ejecto Iasone, regnum accipit Peliae filius Acastus, III, 389, 55.
- Pelinnæus mons Chii, IV, 531.
- Pelium mons. Plantarum in eo obviarum descriptio, II, 261, 60. Ejus altitudo, II, 251, 53; fluvii: Crausindon et Brychōn, II, 262, § 7; Chironium et fanum Jovis Actaei; festum quod in montis vertice Jovi agitur, II, 262, § 8.
- Pelium, Illyriæ urbs, III, 662, 28.
- Pella in Syria a Seleuco Nicatore condita unde nomen habet, IV, 470. Patria Aristonis hist., IV, 328.
- Pellæ in Thessalia homo Achæus Peleo et Chironi immolatus, IV, 454.
- Pellæus pagus in Charace urbe Mediæ, a Macedonibus habitatur, III, 478, 44.
- Pellene in Achaia, III, 22, 2. Pellenensium μάστροι, II, 139, 102.
- Pellius, Celti pater, III, 609, 1.
- Pelopia, Peliae f., mater Cycni, III, 389, 55.
- Peloponnesus antea vocata Apia et Argos, III, 374, 32; et Egialea, IV, 540, 26. Præter Phliasios non sunt in Peloponneso, quorum agri non contingant mare, II, 267, 73. Peloponnesum deprædantur e Naxo profecti Scellis et Cassamenus, IV, 304, 2. Peloponnesii una cum Ionibus in Asiam migrant, III, 387, 53. Peloponnesiaci belli causa Aspasia, II, 482, 58.
- Pelops, II, 39, 49, fuit Achæus ex Oleno urbe, IV, 345. Pelops, Tantali f., e Sipylo in Peloponnesum proficiscitur; Nioben sororem Amphioni despondet; Myrtili ope in proelio, quod contra Cēnomaum pugnavit, superior factus, regno Cēnomaï potitur; Hippodamiam, quam Myrtilo promiserat, ipse uxorem ducit, Myrtilum in mare demergit, III, 367, 17. Victo Cēnomaï ludos celebrat Olymp., quo tempore Ilus Troo successit, III, 640, 18. III, 603, 1; uti postea Pelopis in honorem Hercules ludos celebrat, II, 189, 282. Cf. III, 603, 1. 503, 3. Pelops Peloponneso nomen dat, III, 374, 32. Pelops, Tantali et Euryanassæ f., ex Hippodamia procreat Atreum et Thyestem, e Danaide Chrysippum, quem ab Hippodamia necatum sepelivit, Hippodamiam vero solum vertere coegit, IV, 402, 7; pater Dysponti, III, 605, 4. Alcathoi, IV, 390, 8; numerosa sobole in Peloponneso pollet, II, 136, 96. Pelopis ex ossibus Palladium Trojanum factum, II, 10, 5.
- Pelops, Pelopis pater, II, *præf.* p. xxviii.
- Pelops, Pelopis f., ab Agathocle legatus mittitur ad Antiochum M., II, *præf.* p. xxviii.
- Pelor, Spartus, IV, 520, 1.
- Peloria, festum quod Jovi Peloro in Thessalia agitur. Ejus origo mythica, IV, 349, 4.
- Pelorium Siciliæ prom., III, 287, 82.
- Pelorus quid Pelasgo nuntiaverit, IV, 349, 4.
- Pelusiacæ regionis præfectus Tlepolemus sub Ptol. Epiphane, II, *præf.* p. xxix.
- Pelusium, II, 40, 52. III, 495, 1. III, 720, 2 *not.* A Pelusio ad mare Rubrum distantia, III, 289, 89.
- Pemma, opp. Æthiopiæ, III, 477, 42.
- Pemphos, Ægypti rex quintus ap. Eratosth., II, 542.
- Penelopen Homericam reprehendit Dicæarchus, II, 246, 33 *a.* Penelope ex πᾶσι procis Panem parit, II, 479, 42; ejus soror Hypsipyle (vel Mede vel Laodamia), II, 350, 7.
- Penelopæ aves ubi? III, 156, 41.
- Penestæ Thessalorum, II, 133, 88 *b.* 141, 147. 170, 219. 212, 3. IV, 315, 1. 477, 1.
- Peneus fluv. Thessaliæ, II, 464, 2.
- Peneus ex Phillyra genuit Hypseum, IV, 285, 2. Cyrenes pater, IV, 294, 2.
- Πεντακοσιομέδιμνοι, Athenis, II, 108, 9.
- Πενταετηρίδες, αἱ εἰς Δῆλον, αἱ ἐν Βραυρώνι, αἱ τῶν Ἡρακλείων, αἱ Ἑλευσινιάδε, II, 120, 47 *a.*
- Pentapolis Dorica, IV, 324, 23.
- Πεντασπίθαμοι Indiæ, II, 423, 29.
- Pentedactylus, mons ad sin. Arab., III, 477, 41.
- Pentephra, Heliopoli sacerdos, pater Aseneth, III, 216.
- Pentheus, Agauæ f., a Baccho occisus, IV, 545, 7.
- Penthilidæ sub septem ducibus, quibus præest Echelaus, in Lesbum migrant; Phinei filiam ex oraculi jussu in mare deo submergunt, IV, 459, 12. Penthilidæ Mytilenis a Megacle ejusque sociis trucidantur, II, 158, 172.
- Penthilus Mytilenis a Smerde necatur, II, 158, 172.
- Peparethus ins. ferax, bene consita, II, 217, 13. Peparethius, Diocles, IV, 74.
- Perce, Asiæ minoris regio, postea Thracia, III, 594, 37.
- Percote, III, 70, 5, Themistocli ab Artaxerxe datur, II, 296, 10. Percosius genere Merops, II, 17, 4.
- Perdiccas I, quartus Mac. rex, 48 annis regnat; pater Argæi, III, 690.
- Perdiccas II, Alexandri I f., frater Amyntæ II, in Mac. regnavit 23 annis; filium et successorem habet Archelaum, III, 691.
- Perdiccas III, Amyntæ II f., post Ptolemæum Aloritem rex Macedoniæ regnat annis sex, III, 691. Multum apud eum valuit Euphræus Orita, IV, 457, 2.
- Perdiccas quam sit nactus provinciam post mortem Alexandri, III, 694. 667, 1. Ariarthem Cappadociæ præfectum ob defectionem supplicio afficit. Eumenem provinciæ præficit, II, 452, 1 *a.* Ab exulibus Heracleotis contra Dionysium Her. tyrannum instigatur, III, 529, 4.
- Perdices Anaphes ins. et in Siriti regione, IV, 420, 42. 44.
- Pergamia, Cretæ urbs; ibi sepulcrum Lycurgi, II, 287, 37.
- Pergamus urbs. Ibi elephas, Pythæe pictura, III, 574, 14. Pergameni: Artemon, Carystius, Dionysius, Telephus, *q. v.*
- Pergamus, Neoptolemi et Lanassæ f., III, 338, 13. 14.
- Pergamus scriptor, IV, 541, § 14.
- Pergase demus. Περγασῆθεν Nicias, II, 199 *b.*
- Periander, Cypseli filius legitimus, III, 393, 58. Ejus tyrannis, et ipsius filiorumque fata, III, 393, 59 et 60. Cum Cratæa matre consuescit, II, 79 *not.* Melissam, Proclis Epidaurii f., uxorem ducit, IV, 487, 6; septem sapientibus annumeratus, III, 521, 4. II, 244, 28. Periandri duo fuerunt, III, 521, 4; patruelles, alter tyrannus, alter sapiens Ambraciota, III, 4, 10. 170, 12. Periandri erga lenas severitas, III, 40, 15; pueros Corcyraeos ad Alyattem mitti castrandos voluit, IV, 396, 13. Tyranni indoles et instituta, II, 213, 5. Olympiæ in Junonis templo dedicasse dicitur colossum aureum malleo ductum, IV, p. 288. Annis regnavit 44; pleraque quibus tyrannides conservantur instituit. Consilium Thrasybulo datum, II, 140, 102 *a.* Quando obierit, IV, 502, 14.
- Periander, Ambraciæ tyrannus, insidiis appetitur, II, 148, 136. Cf. Periander Sicyon. tyr.
- Peribœa, Alcathoi f., Telamoni parit Ajacem. Reliqua de ea historia, IV, 316, 3. III, 33, 35.
- Pericles, Pericleti f., Pitthensis, III, 138, 78; musices præceptorem habuit Damonem aut Pythoclidem, II, 125, 65. Ejus indoles, II, 48, 5. Judicia μισθοζόρα constituit, II, 107 *b.* Ut Cimonem ob divitias et liberalitatem favore

- populari pollentem deprimeret, ad honorum publicorum divisionem animum adjecit, consilio usus Demonidis, II, 125 66. Institutis suis atque Ephialtæ opera Areopagi potentiam fregit, *ibid.* Ephialtem amicum invidia ductus per fraudem necavit, II, 491, 7. Elpinices precibus motus benignissimum se præbet in judicio, quo proditiōis Cimon accusatus erat, II, 55, 4. Ejus in Samum expeditio. Cf. IV, 299, 1. II, 55, 7. Samum obsidens a Melisso clade afficitur, II, 160, 183. Ejus in Samios devictos crudelitas, II, 483, 60. Dehinc superbire cœpit, II, 48, 8. Ad Samum occisos oratione funebri laudat, II, 55, 8. Periclem, qui male rem in Peloponneso gesserat, in judicium vocat Cleon aut Simmias aut Lacratidas, II, 199 *a.* 491, 8. Ejus magistra et amasia Aspasia, II, 482, 58, propter quam totam conturbavit Græciam, II, 314, 35; suo cum Aspasia commercio majorem opum partem dissipavit, II, 199 *b.* Cum Xanthippi filii uxore rem habuit, II, 56, 10. Ejus cum Protagora disputationes ridiculas in vulgus edidit Xanthippus a patre alienissimus, II, 56, 11. Pericles Anaxagoram defendit, III, 163, 14. III, 43, 31. Chrysillam Corinthiam amat, IV, 350, 7. Pericletus, Periclis Pitthensis pater, III, 138, 78. Periclymenus, Nelei f., III, 304, 19. Parthenopæum occidit, III, 309, 4. Perictione, Aristonis conjux, ex Apolline Platonem peperisse creditur, II, 316, 43. Periergus Camiridem in Rhodo occupat; Phorbantem fratrem diris prosequitur, IV, 389, 7. Perilaus quidam, II, 348, 6. Perimede (Marpessa) sive Chœra, Tegeatarum regina, III, 26, 8. Perimela, Æoli f., Pelasgo Hyperboreum parit, II, 387, 3. Pericœci Cretensium, II, 131, 88 *a.* Perinthus, postea Heraclea. Perinthis a Severo imp. adscribuntur Byzantii. Per. a Mithridate frustra obsidetur, III, 546, 40. Peripatetica secta unde dicta, IV, 155, 45, 41. Περίπολοι Attici, II, 112, 20. Περίσκοιοι quinam sint, III, 283, 70. Perita, canis Alexandri M., qui in ejus nomen urbem condidisse fertur, III, 505. Permessus Bœotiae fluv., IV, 370, 6. Perpennæ in Sertorium conspiratio, II, *præf.* xxiii, 32. Perphila, nomen proprium, II, 629, 21. Perorsi, Africae gens, III, 473, 26. Perozes, Persarum rex, ad Leonem legatos misit pecunias petens ad bellum contra Hunnos Cidaritas sustinendum, querens etiam magos in colenda religione sua impediri, IV, 105, 31. Novo bello premitur a Saraguris et Acatiris; iterum a Leone auxilium petit incassum, IV, 107, 37. Suannis, qui oppida nonnulla Persis eripuerant, bellum inferre cupit; Cidaritas vincit, Balaam urbem eorum capit; victoriam hanc Leoni nuntiat, IV, 109, 41; ab Ephthalitis vincitur, et Persæ ex Serum emporiis amoveniuntur, IV, 270. Perrhæbi cum Thessalis bellum gerentes, II, 151, 147. Perrhæbiæ urbs Gyrtōn, II, 464, 5. Persæ Ad eos venit Perseus, III, 25, 4, qui nomen iis dedit, IV, 544, 18. Persæ Hydracas ex India mercede conducunt, II, 416, 20. Persæ, quorum metropolis Babylon, olim Cephene dicti, III, 601, 78. Persas Cyri jussu armat Atradata, verbo tenus ut Astyagi præsto essent in bello adversus Cadusios, reapse ut ad defectionem parati essent, III, 401. Persici Ægypti reges dynastiæ vicesimæ septimæ, II, 595. Persarum in Eubœam expeditiones, II, 199 *b.* Persæ Thraces advocant, ut Chersonesum tueantur contra Cimonem, a quo superantur, II, 54, 4. Persarum rex Chosroes I a Trajano victus; ejus in locum Parthaspates ab imp. substituitur, III, 590, 18. Eos perdomandos sibi proposuit Carus imperator (283), IV, 198, 12. Rex Sapor; Narsæus, quos *vide.* Eorum sub Isdegerdo rege contra Theodosium II bellum (441), IV, 138, 1. Sub Cabade rege contra Anastasium bellum, IV, 142, 6 et 7. Persæ contra Hunnos Cidaritas belligerant (464), IV, 105, 31. V. Perozes. Ejus belli origo, IV, 106, 33. Persis rex Auxumitarum et Homeritarum bellum infert pro Romanis (sub Justiniano), IV, 179. Persæ Serum emporia tenebant usque dum sub Peroze rege ex iis pellerentur ab Ephthalitis, IV, 270. Turcos vocant Cermichiones, IV, 270. Eorum de Lazica cum Romanis contentiones. *Vide* Chosroes. Persarum magi, III, 53, 78 sq. Cf. v. Magi. De non contaminando igne placitum, III, 409, 68, IV, 392, 4. Persicorum rituum commentarius Zoroastris, III, 572; regi quonam die inebriari liceat, II, 472, 13; reges præmium statuebant iis qui novas voluptates invenirent, II, 305, 5. 309, 18. Eorum luxuria, II, 305, 5. 276, 15. Persarum mores et instituta quædam, III, 462, 132. II, 473, 13. Persæ et Medi, ἡδονὴν τιμῶντες, ἀνδρείοτατοι καὶ μεγαλοψυχότατοι τῶν βαρβάρων, II, 200 *a.* Reges non utuntur cibis peregrinis, II, 91, 12. Quid Xerxes responderit eunuchō caricæ Atticæ apponenti, II, 91, 12; res ad Persarum convivium pertinentes, II, 92, 14. 15. 16. II, 96, 2; convivarum numerus; in cœnam 400 talenta quotidie insumuntur, II, 93, 19; regibus cur aqua e Nilo et Istro hausta offeratur, II, 92, 16. Persarum in regione aqua aurea, quam vocant, quæ provenit e septuaginta scaturiginibus; ea solus utitur rex ejusque filius natu maximus, IV, 289, 5. Persarum regis vinum, III, 276, 58. Ποτίδαζις panis, II, 92, 14; στρωται, stratores, II, 97, 5; rhapsodi s. cantores, II, 90, 7; saltatio Oclasma, III, 481, 76; ἄγγαροι, IV, 644 *b.* reges cur multas pellices habeant, II, 92, 17. Regum pellices, satellites, μελοφόροι sive ἀθάνατοι, thronus, in venationem exitus, II, 95, 1; melophoria, II, 304, 5. Persarum regum insigne capiti impositum e myrrha et labyzo confectum; quomodo de curru rex descendat, II, 92, 18. Persarum κόνδυ, III, 54, 81. Orosangæ, III, 14, 12. Persica avis rhyntaces, II, 94, 26. Persica mala in Arabia et Syria, III, 253, 6. Persæ Cares gallos appellant, II, 94, 24. Persa gulosus, Cantibaris, II, 307, 12. Persæus, Demetrii f., Cittiensis, Zenonis discip., ejus scripta, II, 623; ab Antigono Gonata Corintho præfectus urbe excidit, III, 48, 52. Persarmenia, IV, 5. Persarmenii, interfecto Surena præfecto, a Persis ad Romanos deficiunt (571), IV, 238, 35 *a.* 36. Persarmeniam occupat Chosroes (576), IV, 241, 41. Romani ea Persis cedunt (577), IV, 249 sqq., 47. Persephassa eadem quæ Isis ap. Ægyptios, II, 198 *a.* Persephone in Phœnicum mythologia, III, 567, 16. Hadis, Molossorum regis, filia, IV, 547, 13. Perseptolis, Telemachi e Polycaste vel ex Nausicaa filius, II, 147, 130. Perses, Persei f., Achæmenis pater, III, 365, 13. Perseus, Danaes f., Stheneli pater, Eurysthei avus, III, 369, 20; τὸν μύκητα gladii perdidit, quo loco Mycenæ conditæ sunt, IV, 361, 1. Gorgonem truncat, III, 239, 135. Medusam interficit et Atlantis regnum invadit; fabulæ interpretatio, II, 87 *a.* Cum 100 navibus in Assyriorum regionem appulit, fugiens Bacchum, III, 626; expeditionis tempus (1380 a. C.), III, 503, 3. Assyriorum regnum evertit, IV, 591. In Cephēnia Cephei filiam liberat; in Persiam venit; mari Erythræo ab Erythro

- filiò nomen dat, III, 25, 4. Ex Andromeda pater Alcæi, Stheneli, Mestoris, Electryonis, II, 28, 1; Persæ pater, Achæmenis avus, III, 365, 13. Ex Persia ad Iopolitas in Syriam venit; hinc ignem sacrum in Persiam attulit, colique jussit, IV, 467, 3. Perseus, Pici et Danaes f., Medusa truncata, Andromedam ducit; ex Amandra vico Iconium urbem facit, Tarsum condit, Persis nomen dat, ignis cultum instituit; ejus mors; ejus filius Merrus, IV, 544, 18.
- Perseus, Solis f., Æetæ frater, Hecates maritus, Circes et Medæ pater, Tauricæ regionis princeps, II, 8, 4.
- Perseus, Dardani præfectus, Philobiæ maritus, II, 424, 4.
- Perseus, rex Mac.; ejus amici Theodotus et Philostratus, qui regem in Epirum ad capiendum Hostilium consulem (a. 170) arcessunt. Sero rex advenit, II, præf. p. IX, 7. Demetrio fratri necis auctor; ab Æmilio ad Pydnam victus fugit in Samothraciam; dein hostibus se dedit; in carcere moritur; ejus tempora, IV, 702, 11. 696, 11. IV, 558, 57. Ejus ignavia quomodo a Posidonio excusetur, III, 172, 1; regis pellex Callippe, II, præf. xv, 16. Persei se filium dictitat Andriscus, q. v.
- Persidis præfectus Peucestes, III, 668, 1.
- Pertinax imperator, IV, 585, 122.
- Pescennii Nigri mores, III, 658, 3.
- Pessinus, Gallorum dux, a quo urbs hujus nominis, IV, 312, 13.
- Pessinus a Tectosagibus condita, II, 536, 19.
- Peta, Æthiopie opp., IV, 351, 1.
- Peteathyres, Æg. rex XXXI sec. Eratosth., II, 558.
- Peteseeph, Josephi nomen Ægyptiacum, III, 495, 1.
- Petilius Rufus, II consul (83 p. C.), III, 623, 33.
- Petosarapis. V. Dionysius.
- Petra, Nabatæorum urbs, optime administrata, III, 487, 3. Petræus Callinicus soph., III, 663, et Genethlius sophista, *ibid.*
- Petron quot esse mundos statuerit, II, 14, 6. 300, 22.
- Petronia, liberta, e Placentia longæva, III, 608, 29.
- Petronius (C.) Turpilianus consul (61 p. C.), III, 622, 49.
- Petronius, Nervæ imp. familiaris, IV, 580, 110.
- Petronius (P), e Placentia longævus, III, 608, sq.
- Petrus, in Arabia episcopus, ab Amorceso ad Leontem imp. (473) mittitur, IV, 113, 1.
- Petrus impius, ὁ τὰς τῆς ἀνατολῆς ταρασσῶν ἐκκλησίας, sub Zenone, IV, 136.
- Petrus Patricius, historicus. De ejus vita et scriptis, IV, 181. P. Justiniani legatus et Jesdegusnaph, zichus a Chosroe missus, in confiniis utriusque imperii congressi de pace inter Romanos et Persas stabilienda agunt. Fœderis capita. Quum vero Suaniam provinciam poscenti Romano nequaquam concederet legatus Persarum, Petrus ad Chosroem ipsum proficiscitur, ut ab eo æquiores conditiones impetret. Ejus cum Chosroe colloquia (562), IV, 206 sqq., 11 et 12. De Suania nihil obtinet. Pace composita Byzantium redit, ubi mox obiit, IV, 218, 13.
- Petrus, exconsul, cum Theodoro a Tiberio ad Chosroem legatus mittitur, IV, 248, 46.
- Petrus, Theodori legati (577) pater, IV, 248, 46.
- Petta (postea Aristoxena nominata), Nani Massiliensis filia, Euxeno Phocæensi nubit, II, 176, 239.
- Petubates (Petubastis), Tanita, Æg. rex (dyn. XXIII, 1), II, 592.
- Peucelæetis, Indiæ regio, II, 413, 18.
- Peucestes, Persidis præfectus, III, 668, 1.
- Peucetii in Italia, II, 34, 21.
- πεῖραι μύσχοι, meretrices, II, 120, 47.
- Phacas, Phalanthi familiaris, IV, 405.
- Phace, Ulyssis soror, III, 339, 16. III, 152, 15.
- Phæa, nomen suis Cremmyoniæ, III, 584, 45.
- Phæacidem terram draco Colchicus vastat, II, 371, 3.
- Phæacis vocatur Oasis Ægypti, II, 27 b. IV, 64, 23.
- Phæacum portus, IV, 309.
- Phædon Eleus, Socratis auditor; de ejus vita, IV, 176, 68.
- Phædræ historia, III, 305, 24. 630, 7. IV, 530.
- Phædrus, Epicureus phil., III, 606, 12.
- Phænestius pædotriba; ejus inventum, III, 482, 81.
- Phæninda, pilæ ludus, Phænestii inventum, III, 482, 81.
- Phæo, Hyas, III, 304, 19.
- Phæstias Nicomacho Aristotelem parit, III, 45, 41.
- Phæstii in Creta facetiis suis insignes, IV, 500, 4.
- Phæstus scriptor, IV, 472.
- Phæsyle, Hyas, III, 304, 19.
- Phaethon, III, 166, 25. IV, 540, 2 § 9. Cf. Apsyrtus. φαγήσια vel φαγησιπόσια festa, II, 321, 62.
- Phagrorium, Ægypti urbs, III, 237, 109.
- φαινίδες, anemonæ, II, 629, 21.
- Phalæcus, Ambraciotarum tyrannus, populi seditione evertitur, IV, 344.
- Phalanthus, Phoenix, in Achaia, Rhodi oppido, ab Iphiclo obsidetur, et strategemate circumventus urbem hosti tradit; ejus minister Larcas vel Phacas; ejus filia Dorcia, III, 405 sq.
- Phalanx, armorum inventor, in reptile commutatur IV, 516.
- Phalara, Thessaliæ urbs, terræ motu vastata, IV, 381, 2.
- Phalaris, Agrig. tyrannus, insidiis appetitur a Charitone et Melanippo, II, 200; lactentibus infantibus vescebatur, II, 309, 17.
- Phalasarna, urbs Cretæ, IV, 529, 13.
- Phalces, Temeni f., patri insidias cum fratribus struxit, III, 376, 38. II, præf. viii, 4.
- Phalec, Hebræi f., IV, 544, 18.
- Phalereus, Alconis f., II, 462, 5.
- Phalga, vicus inter Seleuciam Pieriæ et Seleuciam Mesopotamiæ, III, 587, 7.
- Phameas s. Phamæas (*Himilco*), equitum dux, a Carthaginiensibus ad Scipionem deficit, II, præf. xv, 19. Ejus dictum, IV, 50, 82.
- Phamis, Magnetum archon, pater filiorum sacrilegorum, II, 219, 22.
- Phanagora, urbs Chersonesi Tauricæ, a Phanagora Tejo, Persarum insolentiam fugiente, condita, III, 597, 60.
- Phanagorensis, Sostratus, q. v.
- Phanias Eresius, Aristotelis disc., II, 293. Phaniæ varii, II, 293 *not.*
- Phanippus, archon Athen., II, 367, 14.
- Phanocritus historicus, IV, 472.
- Phanodicus historicus, IV, 472.
- Phanto, Phliasius, Pythagoreus, II, 275, 11. 12.
- Phaon a Sapphō amatur, III, 16, 17. IV, 175, 58.
- Pharæ, Messeniæ urbs, III, 574, 14. 179.
- Pharao, Æg. rex, IV, 544, 13. III, 179.
- Pharethon, Æg. rex, III, 213, 4.
- Pharnabazus Chalcedoniorum pueros castrat et ad Darium mittit, III, 598, 61.
- Pharnabazus, pater Barsines, ex qua Herculem Alexander M. genuit, III, 694, 697, 2.
- Pharnaces, Æthiopie gens, IV, 376, 2.
- Pharnacia, urbs Pontica, III, 233, 46.
- Pharnuchus Nisibenus, historicus, IV, 473.
- Pharsa, oppidum Æthiopie, IV, 180.
- Pharsalus, II, 263, 61. III, 72, 3; ibi oligarchia bene consentiens, II, 152. Pharsalius, Epitimus II, 56, 11.
- Pharusi, Æthiopie gens, IV, 376, 1.

- Phaselidis origines, IV, 319. 428 sq. Phaselitæ quotannis Cylabræ salsamenta offerunt, *ib.* et III, 29, 1. De iis Stratonici dictierum, II, 313, 31. Phaselitæ : Theodectes et Dionysius, *q. v.*
- Phasiani, aves, III, 186, 3. 188, 10. 194, 10.
- Phasis fluv., III, 3, 6. 230, 22. 541, 30. IV, 376. Non exit in Oceanum, II, 389, 11. Accolunt eum Heniochi (deinde Milesii). Phasianorum mores, II, 213, 18.
- Phasis urbs, Æetæ regia, IV, 202, 3.
- Phasis, Colchidis pater, III, 154, 31.
- Phaylus, Ambraciotarum tyrannus, inter venandum perit, IV, 344.
- Phaxinus, Nicocratis p., III, 704, 2.
- Phegæa, Æantidis demus, II, 356, 14.
- Phegea, Arcadiæ opp., olim Erymanthus, postea Psophis, III, 638, 7.
- Phegeus, Phoronei frater, III, 638, 7. Phegeus, Clymenes, Amphiphanis et Ganymetoris pater, II, 144, 115.
- Φηγωναῖος Ζεὺς in Thessalia et Dodona, II, 463, 4.
- Phegus, urbs Thessaliæ, unde Φηγωναῖος Ζεὺς, II, 462, 4.
- Pheles post occisum Aserymum fratrem rex Tyrriorum, IV, 466, 1.
- Phellates lapis, III, 136, 73.
- Phellus, Lyciæ urbs, III, 235, 80. IV, 479, 5.
- Pheneatarum cum Tegeatis bellum, IV, 379, 1.
- Pheræ, Thessaliæ urbs, II, 455, 1. 136, 95. Pheræi : Leontomenes, Pausanias, Echeocrates, Amyntas, Nicesipolis, *q. v.*
- Pherander Herculem lucta vicit in ludis Olympiis, II, 487, 76.
- Pherecles, Parthiæ ab Antiocho II præfectus, ab Arsace, cujus fratrem ignominia affecerat, interficitur, III, 586 sq., 1.
- Pherecratis poetæ versus, II, 260, 25.
- Pherecrates, Phthiota quidam senex, persona in Dicæarchi dialogo, II, 265, 62.
- Pherecydes Syrii duo, alter astrologus, alter Babyis f., theologus, Pythagoræ magister, II, 347, 5. Babyis f., Pittaci auditor, III, 240, 139. Ephesiis victoriæ de Magnesiis reportatæ auctor; ab iis sepultus magnifice honoratur, III, 40, 19; 7 sapientibus annumeratus, III, 38, 8. Pythagoræ magister, III, 9, 30. Ei cum Thalete contentio fuit, II, 188, 297. Quæ de Ophione disputat, e Phœnicum doctrina hausit, III, 572. Primus prosam orationem condidit, II, 2 a. Ejus morbus et mors in Samo ins.; visit ægrotum Pythagoras, II, 215, 10, 4. III, 5, 18. IV, 176, 69. Mortuus est antequam Pythagoras in Italiam abiret, II, 245, 31. In Delo ins. a Pythagora sepultus, II, 272, 3. Tumulo ejus inscriptum epigramma, II, 481, 51.
- Pherenicus poeta, III, 26 a.
- Pheres, Cretei et Tyrus f., III, 302, 3. Priapidis pater, IV, 477, 2. Ormeni f., Amyntoris p., IV, p. 286.
- Pheretima, Arcesilai III mater; ejus in Barcæos crudelitas; putredine consumitur, II, 212, 4, 2; IV, 499, 2.
- Pherogdates a Chosroe ad Tiberium legatus mittitur (579), IV, 255.
- Phicium, locus a Splinge occupatus, III, 336, 5.
- Phidalia, Byzantis uxor, Byzantium urbem a Scytharum incursione quomodo servavit, IV, 149, 18. Ejus statua, IV, 152, 34.
- Phidiades Ægineta, in cujus domo nascitur Plato, III, 580, 23.
- Phidias, pater Dicæarchi Messenii, II, 225.
- Phidiclanus (L.) Nepos, Sinopensis longævus, II, 609, 1.
- Φειδίππας Lacedæmoniorum, II, 242, 23. V. Lacedæmonii.
- Phidon, Corinthius, in seditione perit, III, 378, 40.
- Phidon, Aristodamidæ f., Carani frater, rex Argivorum, III, 690, vel potius tyrannus, II, 138, 99 a. Primus numos cudit, II, 139, 101. Phidoniæ mensuræ, II, 138, 99.
- Phidon, Cumanus, compluribus civitatis administrationem commisit, II, 217, 11, 6.
- Phigalensium convivia describuntur, IV, 411. Φιλοπότηαι; Pythææ Phigalensis epulonis epitaphium, IV, 411, 2.
- Phila, Dardæ et Machatæ soror, uxor Philippi Amyntæ f., III, 161, 5.
- Phila, Antipatri f., uxor Crateri, III, 529, 4. Demetrio Poliorcetæ parit Antigonum Gonatam, III, 700, 8.
- Phila, Lamiæ et Demetrii Poliorcetæ f., III, 120, 14.
- Phila, Hyperidis pellex, II, 492, 12.
- Philadelphus lapides in Thracia, IV, 502, 14.
- Philadelphia, urbs Palæstinæ, patria Malchi historici, IV, 111.
- Philadelphus flos, in Parthica regione, IV, 309, 7.
- Philæ Ægypti, III, 478, 43. IV, 66, 37. II, 98, 2. Ibi in templo Maximinus affigi curavit pacta quæ Blemmyes et Nubades inierant, III, 100, 21.
- Philæchme. V. Cleobœa.
- Philænis gastrologus, II, 318, 45.
- Philalius, Corinthius, scriptor, IV, 473.
- Philammon, Arsinoes cædem peregit; ab Agathocle Cyrenæicæ regioni præficitur, II, præf. xxviii.
- Philemon, præfectus sub Ptolemæo I, primus topazos e Topazôn insulis ad Berenicen affert, III, 480, 64.
- Philemon scriptor, IV, 474.
- Philemonis Syracusani mors, III, 177, 70.
- Philetærus, Aristophanis f., II, 248, 41.
- Philetærus, Pergami rex, ex Boa meretrice natus, IV, 358, 12. Ejus ex fratre nepos Eumenes, IV, 375, 2.
- Philetas Ephesius, historicus, IV, 474.
- Philetas Cous, ψευδόμενος cognominatus, IV, 177, 72.
- Philinna Thessala, III, 694, 1; Larissæa, Philippo regi Aridæum parit, III, 67, 4. 161, 5. IV, 666, 1.
- Philinnium, Demonstrati et Charitûs f., post mortem e sepulcro exurgens cum Machata consuescit, III, 611, 30.
- Philinus Agrigentinus, scriptor, III, 17.
- Philippopolis, IV, 44, in confiniis Thraciæ et Macedoniæ ad Hebrum fl. a Philippo Amyntæ f. condita, III, 678, 20; a Gothis obsessa, strenue defenditur, *ibid.* Decii ad Priscum, oppidanorum ducem, de toleranda obsidione literæ, III, 676, 19. Postea Gothi urbe potiuntur, 674, 16. Urbs a Gothis sub Theudericho oppugnatur, IV, 114, 2. Ex ea : Asticosus. Bascia. Albutius. Fronto, *q. v.*
- Philippus I, Argæi f., sextus Macedoniæ rex, 35 annis regnat, III, 690; pater Aeropæ, *ib.*
- Philippus II, Amyntæ II filius, regnat annis 33; pater Alexandri M., II, 691. Res gestæ ejus paucis recensentur; a Pausania Ol. 111, 1, interficitur, III, 691. Ejus uxores : Audata, Phila, Nicesipolis, Philinna, Olympias, Meda, Cleopatra, ex iisque nati liberi, III, 161, 5. E Philinna saltatrice Aridæum genuit, III, 67, 4; pater Thessalonices, III, 694. 697, 2. 703, 1. Platonis opera regnum adeptus, IV, 356, 1. Chalcidensium in Thracia colonias delevit, II, 141, 106. Byzantium obsidet, IV, 151, 26. Philippopolim in Thracia condidit, III, 678, 20. Ejus dux Adæus a Charete prælio vincitur, II, 470, 5. Eumenem puerum Cardia secum abduxit, II, 471, 7. Quam ob causam a Pausania interfectus sit, II, 153, 156 (IV, 555, 40). Mulieres in expeditionibus secum circumducebat, II, 240, 18. Scurris delectabatur, IV, 413, 3. Menecratem medicum, novum Jovem, quomodo irrisum habuerit, IV, 414, 5. Ejus adulator Clisophon, IV, 413, 4. III, 161, 3. Ejus dicta, III, 39, 56. 357, 3. 26, 31. Poculum aureum sub cervicali suo deponebat, II, 470, 4.

- Ejus somnium, IV, 642 b. Adeum paullo ante regis obitum Isocrates orationem scripsit, III, 49, 56. Ad eum venit Aristoteles, III, 45, 41. Ejus statua Delphis, IV, 295, 1.
- Philippus, Sogdianæ præfectus, III, 668, 1.
- Philippus, Antipatri f., Cassandri frater (aliunde non notus), pater Antipatri ejus, qui Meleagro in regno Macedoniæ successit, II, 699, 6.
- Philippus IV, Cassandri filius, III, 694, 2, post patris mortem Macedonibus imperavit; Elateæ moritur, 695, 3. 697, 3. 703, 1.
- Philippus V, Demetrii II et Chryseidis f.; ejus tutor Antigonos Doson, qui per novem annos pro pupillo regnum administrat; ipse dein Philippus quot annos regnaverit; pater Persei et Demetrii, III, 701, 9 et 10. 696, 10. 703, 1. Ejus filiam duxit Teres Thraciæ regulus, II, præf. xv, 16. Ad eum Agathocles, Ptol. Epiphanis tutor, Ptolemæum legatum mittit de contrahenda affinitate, deque ferendo, si opus esset, contra Antiochum auxilio, II, præf. p. xxviii. Prusiæ Myrleam tradit, III, 51, 72.
- Philippus, Antiochi Grypi et Tryphænæ filius, cum Antiocho fratre gemello contra Antiochum Eusebem de regno certat. Partem Syriæ obtinet; tandem prælio Antiochum superat et in fugam compellit, III, 715, 25.
- Philippus, Grypi filius (debebat: *Philippus, Philippi f., Grypi nepos*), ab Alexandrinis in Ægyptum advocatur ad imperium. Negotium hoc disturbat Gabinius, Pompeii legatus, III, 716, 27. Ex Cilicia ab Antiochensibus advocatur, ut Syriæ regnum occuparet. Contra Antiochum Asiaticum societatem init cum Azizo Arabe, socio perfido, cujus insidias ægre effugit, II, præf. xxiv, 34.
- Philippus (L.), Augusti imp. vitricus, III, 428, 3. Ejus ad Octavium literæ, III, 437, 18.
- Philippus, Herodis f., tetrarcha ab Augusto constituitur, III, 354, 5.
- Philippus, Aristophanis comici f., II, 248, 41.
- Philippus Theangelensis, historicus, IV, 474.
- Philippi poetæ, II, 313, 27.
- Philippus, Rom. imperator, IV, 597, 148.
- Philiscus, Ægineta, Diogenis disc., Thyestem, qui Diogeni attribuitur, scripsit, III, 583, 35; etiam tragœdiolas scripsit, III, 164, 17.
- Philiscus, Milesius rhetor, ἀλοτρύπης, IV, 177, 71. Magister Neanthis, III, 2.
- Philisci versus, II, 261, § 30.
- Philistides, Orei tyrannus, ab Atheniensibus eorumque sociis interfectus, III, 643, 31.
- Philistides scriptor, IV, 474.
- Philistus Syracusanus. Ejus mors, II, 83, 2.
- Philistus Naucratis, historicus, IV, 477.
- Philistus, Antonii amasius, II, 142, 107.
- Phillis Delius περὶ χορῶν scripsit, II, 5 b. IV, 475.
- Phillyra, Æsopi f., Peneo parit Hypseum, IV, 285, 2.
- Philo Thebanus, III, 560 not.
- Philo Heracleota, scriptor, III, 560 not.
- Philo Byblius, historicus, III, 560.
- Philo Judæus platonissans, IV, 177, 73.
- Philones alii scriptores, III, 560 not.
- Philobia, Persei Trojani uxor, IV, 424, 4.
- Philoclis tragici tetralogia Pandionis, II, 184, 267.
- Philocomus, Carneadis phil. p., III, 243, 144.
- Philocrates, historicus, IV, 477.
- Philoctetes quomodo a Machaone sanatus sit, II, 10, 6. Alexandrum occidit, III, 69, 1. Post Trojam expugnatam in Cēnotriam profectus in Chone urbe habitavit, II, 10, 9.
- Philocydes, Antagoræ poetæ familiaris, IV, 416, 15.
- Philæti, Bucolorum in Ithaca auctor, II, 148, 133.
- Philogenes, historicus, IV, 478.
- Philolaus Corinthius, Bacchiada, cum Diocle amasio Thebas abit, ubi leges Thebanis scripsit. Ejus tumulus, II, 143, 112.
- Philolaus Tarentinus, Pythagoreus, II, 275, 12. Ejus scriptum Plato emisit fertur, III, 42, 25. 163, 16.
- Philobrotus, anno ante Solonem archon Athen., II, 294, 3.
- Philomele, Actoris f., Achillis m., III, 338, 11. II, 442, 8.
- Philomelus, Jasionis f., pater Pariantis, IV, 471.
- Philonides Dyrrachenus, medicus, III, 576, 20.
- Philonides historicus, IV, 478.
- Philonome, Cyeni uxor, Tennis filii amore ardet; non obsecundantem calummiatur, II, 157, 170.
- Philonomus patriam Heraclidis prodit, qui ei Amyclæum agrum concedunt, quem ipse colonis ex Lemno adductis frequentat, III, 375, 36.
- Philopithes medicus, III, 50, 65.
- Philopœmen in Spartanos sæviens, IV, 333, 4.
- Philosophia Milesia, Hesychii Illustris mater, IV, 143.
- Philostephanus comicus, III, 34, 37.
- Philostephanus Cyrenæus, III, 28.
- Philostratus, Persei partibus addictus, Hostilio cons. in Epiro insidias struit, II, præf. p. ix, 7.
- Philostrati Lemnii scriptum et ætas, IV, 177, 74.
- Philoteræ, Ptolemæi II soror, cui frater templum dedicat, II, 374, 15.
- Philoteræ, urbs Troglodytices, a Satyro condita, III, 643, 35; ad sin. Arab., quod opp. alii Aennum vocant, III, 477, 41.
- Philoteræ, urbs Cœlesyriæ, III, 643, 35.
- Philoterpes, Idmonidis f., Euphemi p., III, 641, 20. II, 66, 10.
- Philotis, Smyrnæa, e muliere vir fit, III, 619, 36.
- Philottus, Niobæ maritus; ejus mors, III, 9, 28.
- Philoxenus poeta, II, 287, 73. Cytherius, apud Dionysium cupediis deditissimus; ejus jocus; cur in lapidinas a Dionysio conjectus sit; carmen ejus Cyclops, II, 297, 13. Ejus mores et dicta, II, 309, 16.
- Philoxenus, ὁ καλούμενος σωληνιστής, e demagogo tyrannus evasit, II, 298, 14.
- Philoxenus, Eryxidis f.; ejus dictum, IV, 516.
- Philoxenus, sub Zenone dux, IV, 127; legatus a Zenone ad Theuderichum Valamiri f. missus (479), IV, 123, 16.
- Philtatius, Olympiodori hist. familiaris, libros conglutinandi rationem Athenis ostendit; quare statua ei posita, IV, 64, 32.
- Philtas historicus, IV, 478.
- Phineus, Agenoris f., vel Phœnicis et Cassiepeæ f., in Paphlagonia a nonnullis regnasse dicitur, III, 302, 4. Cleopatram ducit, superinducit Eurytiam, cui natos e Cleopatra liberos tradit; ob id excæcatus ab Harpyis infestatur, quas, a Sole immissas, occidunt Boreadæ; pro hoc beneficio Phineus Argonautas de Symplegadam tractu edocet, III, 302, 3. II, 7, 3; ab Hercule interficitur, II, 7, 3. Phinei filius genuinus Paphlagon, filii adoptivi Thynus et Bithynus, III, 594, 41.
- Phineus vel Smintheus, unus ex Penthilidis, qui in Lesbum coloniam duxerunt; ejus filia diis mactata, IV, 459, 12.
- Phintias Pythagoreus. V. Damon.
- Phios vel Phiops, Memphita, rex Æg. (dyn. VI, 2. 4), II, 554. IV, 539, 21.
- Phlego Trallianus historicus, III, 602.
- Phlegra Thraciæ, postea Pallene, IV, 510, 11.
- Phlegyas, Gyrtones pater, II, 464, 5.
- Phlegyas Æthiops legislator, III, 583, 40.
- Φλεγυσάν, i. e. ὑδρίζειν, II, 86 a.
- Phlegyes in Daulide habitantes, Thebas capiunt, II, 86 a.

- Phlius, III, 23, 6. Ibi in Polemarchorum porticu Sillacis Rhegini pictura, III, 133, 58. Phliasiorum tyrannus Leo, Pythagoræ æqualis, IV, 503, 17. Phliasii Pythagorei : Phanto, Echecrates, Polymnastus, Diocles, II, 275, 11. Axiothea, II, 243, 27. Cf. Cratisthenes.
- Φλδξ, *Flamma*, Γένους f., III, 566, 7.
- Phobius, Nelida, Milesiorum rex, ob Cleobœæ in Anthemum Halicarnassensem facinus regno cessit Phrygio, II, 164, 199.
- Φόβου templum ap. Laced., II, 130, 85.
- Phocæa, unde nomen habeat, II, 223, 35.
- Phocæenses agros dant Orchomeniis, qui Uatiæ contra Mennem Cumæorum tyrannum auxilio fuerant, III, 388, 53. Phocæensium colonia Lampsacus, II, 19, 10. Phocæenses ab Harpago subjecti, relicta patria Massiliam condiderunt, II, 176, 238 sq; II, 279, 23; III, 323, 7.
- Phocas, Zenonis ad Theuderichum Valamiri f. legatus (479), IV, 125, 18.
- Phocas imp. Callinicen pellicem habuit, IV, 622, 219.
- Phocensium tyrannus Execestes, II, 146, 124. Phocicum bellum sacrum decennale ob raptam mulierem ortum, II, 469, 2. Cf. II, 146, 125. Phocenses Nicææ urbis vicinæ incolae e sedibus suis ejecerunt, III, 547, 41.
- Phocion, pistillorum fabricatoris filius, II, 493, 14. Ejus mores, II, 474, 22. Quomodo Alexander eum honoraverit, II, 475, 23.
- Phocritus post mortem Lysimachi ab Heracleotis princeps et curator civitatis constituitur, III, 532, 9.
- Phocus, Æaci et Psamathes f., a Peleo occisus, III, 33, 35.
- Phocus dux, Phocææ nomen dedit, II, 223, 35.
- Phœbadius in aula Adaulphi (414), IV, 62, 24.
- Phœbe, insula Cyzicena, IV, 392, 1.
- Phœnice, Actæonis f., a qua Phœniciaæ literæ nomen habent, II, 344, 5. IV, 489, 2.
- Phœnice, instrumentum musicum, IV, 591, 1.
- Phœnices ab Chanaane stirpem ducunt, III, 212, 3. Eorum de cosmogonia et de diis doctrina sec. Philonem Byblium, III, 563 sqq; de serpentium divinitate doctrina, III, 572. Saturno in magnis calamitatibus homines mactant, III, 570, 3. 4. 5. Adonin Gingrem vocant, II, 21, 2; ab Armeniis victi, Abraami temp., III, 212, 3. Phœniciam subegit Nabucodonossor, II, 507; terræ motus quassavit, III, 285, 76. Phœnices Neptuni sacerdotes in Rhodo ins., III, 177. Eorum colonia Abdera in Turditaniam, III, 274, 49. Eorum rex Suron, Davidis æqualis, III, 225, 18. Abelbalus, III, 563, 1. Olim Rhodum ins. tenebant. Phalanthum Phœnicem ex Achaja, Ialysia in Rhodo oppido, pellit Iphichus, IV, 405. Phœnicibus, qui Samiis auxilio venerant, occurrit Pericles, II, 55, 7. Phœniciaæ cur literæ dicantur, II, 473, 16. 181, 256. 5, 6. 348, 7. 344, 5. IV, 489, 2. 447, 5. Phœnicia gens, Thelides, II, 482, 52. Urbes : Botrys, Elæa, Marsya, Jamnia, Gaza, Mariammia, Ace, Dora.
- Φοινικίδες Lacedæmoniorum, II, 130, 86.
- Phœnicones Sarazeni, IV, 179.
- Phœnicus, Siciliae urbs, II, 480, 46.
- Phoenix, Agenoris et Cassiepeæ f., pater Phinei, Cilicis, Dorycli, Atymnni, III, 302, 4. IV, 544, 15; literarum inventor, IV, 489, 2; de arithmetica philosophia volumen scripsisse dicitur, II, 3 b; pater Astypalææ, II, 42, 1. 159, 176; Archalei, IV, 363, 2 a.
- Phoenix, Achillis τροφός, a quo Phœniciaæ literæ nomen habent, II, 473, 16. II, 3 a.
- Phoenix avis Claudii imp. temporibus denuo apparuit post annos 654, III, 672, 5. Phœnicis periodus annorum 7006, III, 499.
- Phoenix, locus prope Ephesum situs, II, 3 a.
- Phœnix, instrumentum musicum, II, 286, 64; IV, 490, 3. Φοινικά judicia, Athenis, II, 106, 5. 107, 7. Φόνου δίκας in Areopagum introducit archon rex, II, 114, 27 b.
- Phorbanteum, Athenis, II, 351, 10.
- Phorbas, Neptuni f., Curetum rex, ab Erechtheo interfectus, II, 351, 10.
- Phorbas, Lapithæ f. (Triopæ et Ischyllæ f., IV, 481, 1), e Thessalia a Rhodiis advocatus, serpentes qui ins. infestabant, delet; heroicis in Rhodo ins. honoribus gaudet, III, 177. IV, 481, 1. Post Triopæ obitum, Ialysum venit; diris eum prosequitur Periergus frater; naufragium passus cum sorore Parthenia a Thamneo hospitio excipitur. In sacris ejus nonnisi liberi homines ministrant, IV, 389, 7.
- Phorbas fluv., postea Achelous, III, 631, 8; pater Ambraciæ, II, 148, 135.
- Phorbas, Thesei alipta, luctandi artem invenit, III, 132, 55.
- Phorcynos, Achaia vallis, II, 41, 64.
- Phorcynos, Ithacæ portus, II, 41, 64.
- Phorcus, Medusæ pater, rex perdives, II, 87 a. Ex Hecate genuit Scyllam, quam ab Hercule interfectam igne adhibito in vitam revocat, II, 10, 8; daemon marinus; ejus sedes et migrationes, II, 41, 64. III, 231, 28.
- Phormio, Seleuci parasitus, III, 310, 7.
- Phoroneus, Apidis pater, II, 442, 8. III, 119, 13; frater Phegei, III, 638, 7; pater Lyræi, IV, 313.
- Phorusci ἰχθυοφάγου dictum, IV, 417, 19.
- Φῶς, *Lux*, Γένους f., III, 566, 7.
- Photinx, instrum. mus., Osiridis inventum, III, 481, 73.
- Phoxus, Chalcidensium tyrannus, II, 142, 108.
- Phraaspa, Mediæ urbs, III, 660, 7.
- Phraates Deus, Ol. 177, 3 in Parthorum regno succedit Sinatruçi, III, 606, 12.
- Phraates, Phraatis f., a Tiberio rex Parthorum constituitur; in itinere moritur, IV, 181, 2.
- Phrada, urbs Drangenes, quam Alexander Prophthasiam vocari jussit, III, 643, 32.
- Phradates, Parthorum rex, societatem eodem tempore promittit Tigrani et Lucullo, III, 556, 58.
- Phrasis, Nelei f., III, 304, 19.
- Phrataphernes (*Radaphernes* Dexipp. cod.), Hyrcaniae præfectus, III, 668, 1.
- Φρατρία quid sit, II, 238, 9. Φρατρία Atheniensium, II, 106, 3.
- Phrearrhius e Leontide tribu Neocles, II, 295, 6.
- Phriapita, Parthus, a quo Arsacidæ reges genus ducunt, III, 586, 1.
- Phritiphantes, sacrorum scriba sub Amenophi rege, III, 495, 1.
- Phrixis, Athamantis et Themistüs f., II, 37, 35. Phrixi noverca Gorgopis aut Demotice, II, 62, 12. Athamantis et Nephelæ f., quomodo Colchos pervenerit, III, 34, 37. II, 344, 6; Chalciopen, Æetæ f., ducit, II, 37, 36; pater Argi, Phrontidis, Melantis, Cytisori, Presbonis, IV, 405, 5. II, 39, 47. Phrixi pædagogus et in fuga comes Crius erat, unde nata est de ariete fabula, II, 8, 5; immo ariete navis indicatur, IV, 539, 7.
- Phryxi portus ad Pontum, III, 13, 1, cum Dianæ templo, IV, 152, 33.
- Phrontis, Phrixi filius, IV, 405, 5.
- Phryges, III, 16, 18; antiquissimi, beatissimi; Rheæ in honorem insaniunt, III, 595, 46. Eorum cultus, III, 8, 26; deus Sabazius, III, 14, 11; e Thracia in Asiam trajiciunt, regionemque Trojanam capiunt, II, 342, 2. Phrygiam harmoniam Hyagnis invenit, II, 287, 70. Phrygum inventum elymæ tibia, III, 482, 79. IV, 490, 5. Ph. avium volatum primi observarunt, IV, 490, 5; instituta quædam,

- III, 461, 128. Eorum rex Nannæus, III, 524, 2. Phrygia et Lydia linguae mixtae sunt in dialecto Mysorum, II, 342, 2. Cf. II, 163, 191. Phrygia Hellespontica Leonato assignatur, III, 668, 1. Phryges : Androcottus, Atlas, Onnes et Tottes, Æsopus, *q. v.* Urbes : Dorylaeum, Blandus, Sybra, Tymbrium, Ambasum, Manesium, Mantalus, Metropolis, Acmonia, Pharnacia, Azanium, *q. v.*
- Phryne, Epiclis f., Thespiensis; ejus statua aurea Delphis dedicata, intemperantiae Græcorum monumentum, IV, 295, 1. Proprium ejus nomen Mnesarete; Aristogitonis et Anaximenis (Euthiae) contra eam orationes, II, 354, 5; ab Euthia accusata absolvitur, III, 50, 66 et 67.
- Phryni, Indiae populus, usque ad quem penetrarunt Græci reges Bactriae, IV, 309, 5.
- Phrynichi Musae fabula quando docta, II, 248, 42. Phrynichus laudatur, II, 46, 1.
- Phrynichus, Stratonidae f., in Samo militum dux; Atheniensium in eum decretum, II, 622, 11.
- Phrynichus, 400 virorum assentator, II, 127, 73.
- Phrynis citharædus morem priscum cantandi mutavit, IV, 333, 7.
- Phryxa herba, IV, 291, 1.
- Phthia in Ægio Achaiae urbe a Jove columbam simulante amatur, IV, 346, 2.
- Phthiam venit Patrocles, III, 33, 35.
- Phthiotidis rex Hellen, III, 231, 31 *a.*
- Phthius, Amphictyones pater, III, 153, 21.
- Phulus, Assyriae et Babyloniae rex, in Judæam invasit, II, 503, 11.
- Phuoro (Phruoro) sive Nilus, Æg. rex xxxvi sec. Eratosth., II, 565.
- Phurnita, Libyae urbs, III, 607, 18.
- Phylace in Thessalia, postea Thebæ, II, 264, 2.
- Phylacus, Æoli nepos, Solis bovum custos, III, 31, 15. Mylis in Sicilia heroum habet, II, 376, 5.
- Phylacus, Protesilai pater, II, 301, 40; e Clymene pater Iphicli, IV, 380, 5.
- Φύλαρχοι, Athenis, II, 124, 57; Epidamni, II, 150, 140.
- Phylarchus, Leontis ad Marcellinum et Genserichum legatus, IV, 104, 30; iterum ad Genserichum missus (467), IV, 109, 40.
- Φύλη quid sit, II, 238, 9.
- Phyleus, Augeae f., Eurydamiae pater, IV, 638 *a.*
- Φυλοδασίλειος Athenis, II, 108, 8.
- Phylonome, Nyctimi et Arcadiae f., mater Lycasti et Parhasii, IV, 531 sq.
- Phyrinus, Aristomenis f., Gomphensis, Thessalorum praetor (179 a. C.), III, 704, 2.
- Physcus, Assyriae fluvius, II, 74, 2.
- Physcus, Macedoniae urbs, IV, 510, 15.
- Physia, insula Cyzicena, IV, 392, 1.
- Phyto, Samia Sibylla, IV, 288, 4.
- Piasus, Larissae pater, III, 11, 34; filiae vim infert; ab ea in vini dolium detrusus perit, III, 368, 19.
- Picentia, opp. Etruriae, III, 608, 25. Picentini Pythagoram conveniunt, II, 273, 5.
- Pictoreus. V. Lictorius.
- Picus ὁ καὶ Ζεύς, IV, 542, 4, 544, 18 sqq.
- Pide, opp. Æthiopiae, III, 477, 42.
- Pidibotæ, opp. Æthiopiae, III, 477, 42.
- Pieria, urbs Bœotiae, postea Lyncus, IV, 445.
- Pieriae in Mac. rex Acesamenus, IV, 509, 1.
- Pieria, Macedoniae urbs; patria Critonis hist., IV, 373.
- Pieres, Methonis frater, Lini pater, IV, 445.
- Pierus, Lini f., Cæagri p., III, 641, 20.
- Pilaris ludus ap. Coreyraeos, IV, 359, 14.
- Pinara (i. e. *rotunda*), Lyciae urbs, Xanthiorum colonia, II, 343, 1.
- Pinarus, Tremili et Praxidices f., III, 236, 84.
- Pindaro cum Amphimene Coe contentio fuit, II, 188, 297.
- Pindari carmen ap. Rhodios aureis literis exaratum et in Minervae templo positum, IV, 410, 3. Ejus ὧδὴ ἀσιγματοποιηθεῖσα, II, 323, 68. Pindari nulla Thebis statua, III, 122, 25. Pindari mors, IV, 172, 52. Quomodo poeta magadin appellaverit, II, 286, 66.
- Pindictora, Æthiopiae opp., IV, 351, 2. 478, 42.
- Piræeus tripartitus, IV, 450, 4. Piræei incolae reliquis civibus δημοτικώτεροι, II, 125, 61.
- Pirene fons; prope eam vacca aenea stat, II, 314, 36.
- Pirithous, Ixionis f., II, 464, 1. Ejus nuptiae, Hippiae pictura, III, 134, 63. Ejus mors, IV, 538, 1. 547, 13.
- Pisa, III, 39, 14. Urbis situs, III, 121, 19. Pisa, priscum Olympiae nomen, III, 633, 6. Pisam venit Pelops, III, 367, 17. Pisæae urbs Dyspontium, III, 605, 4.
- Pisandri Rhodii epigramma, III, 464, 147. Laudatur, IV, 541, 12.
- Pisander poeta, filius Nestoris Lycii, Severi imp. temp., IV, 171, 46.
- Piscis mirabilis, II, 412, 15; pisces sonum edentes in Ladone Arcadiae, II, 325, 73. III, 32, 20. 150, 6; quomodo concipiant, II, 32, 11; piscium pluvia, II, 294, 1.
- Pisidiae tyrannus Molcestes s. Mocerles, ejusque frater Semias, II, *præf.* xvii, 22. Pisidæ Tabas in Lydia incolis frequentant, IV, 311, 9. Pisidarum instituta, III, 461, 130. Pisidiae vel Lyciae urbs Bubon, *q. v.*
- Pisidice Methymnaea patriam Achilli prodit; lapidibus obruitur, IV, 314.
- Pisirrhothus Rhodius, Callipatiræ filius, Diagoræ nepos, Olympionica; ejus statua, II, 183, 264.
- Pisistratus qua ratione tyrannidem occupaverit, II, 111, 17, Comia archonte, II, 294, 5. Tertio potiturus tyrannide in Pallenensium demo pugnam committit, II, 110, 15. 33 annis regnavit, II, 208, 1, 6; in Areopago judicium subit, II, 111, 17. Solonis affinis, II, 198 *b.* Solonis leges plerasque retinuit, II, 198 *b.* Pisistrato tribuuntur nonnulla, quæ sunt Mysonis, II, 291, 89. Homeri carmina in gratiam Atheniensium interpolavit, IV, 426, 1. Ejus filius Thessalus, II, 209, 1, 6. — Pisistratidæ, II, 77, 3, Olympii templum ædificant. II, 111, 17; ob ὕβριν tyrannide exciderunt, II, 111, 17. 491, 4; bellum iis inferunt Alcmaeonidae, II, 110, 16. Jubente Pythia, a Lacedaemoniis evertuntur, II, 110, 17. Pisistratidarum tyrannis quot annis steterit, II, 111, 17. Ab iis genus duxit Thucydides hist., III, 48, 54.
- Pisistratus Lacedaemonius, IV, 408.
- Pisistratus Liparæus, historicus, IV, 478.
- Pisistratus Orchomenius, IV, 515, 2.
- Piso Clazomenius causam coram Juliano dicit multa cum laude, IV, 21, 15.
- Pisus primus Olympicos ludos instituit, III, 603, 1.
- Pitane Laconica, Eurotae f., II, 627, 6.
- Pitane, Mysiae urbs, II, 222, 34. Ibi lateres cocti aquae in-natantes, III, 274, 52.
- Pitho post mortem Alexandri M. Mediam prov. obtinet, III, 668, 1.
- Pitho meretrix, Hieronymi tyranni Syrac. uxor, III, 102, 1.
- Pithyllus, ὁ τένης καλούμενος, luxuriosus homo, II, 310, 21.
- Pittacus Mytilenæus, Hyrrhadii Thracis pater, II, 482, 53; æsymneta creatus a Mytilenæis contra exules, quorum duces Antimenides et Alcæus, II, 158, 172. 188, 297. IV, 502, 13. Ejus de ebriis lex, *ibid.* Ejus in filios inter-fectorum generositas, III, 521, 3; cetera ejus indoles, II,

- 317, 44 *a*. Ad eum phialen auream Cræsus, ad reliquos sapientes Pittacus misit, II, 442, 6. Tripus ad eum a Cræso mittitur, II, 317, 440. Pherecydis phil. magister, III, 240, 139.
- Pittacus alter, legislator, ὁ μικρὸς, III, 577, 1.
- Pittheus Trœzenius, Thesei avus; sapientiæ ejus indoles, II, 136, 96. III, 305, 24. Henioches pater, II, 351, 13.
- Pitthensis pagus, III, 138, 78.
- Pitye, Cariæ opp., IV, 134, 6.
- Placentiam (ad) Marcomanni contra Aurelium imp. pugnant, III, 197, 10. Placentini: Cornelius. Glaucius. Vestustius. Licinnius. Marcellus. T. Numerius. T. Petronius. M. Terentius Albus. M. Antonius. M. Talpius Vitalis. C. Vatiis Tertius, *q. v.*
- Placidia, soror Honorii, ab Alaricho captiva abducitur, IV, 58. Eam reddi Honorio jubet Adaulphus; non statim obtemperat Alarichus, IV, 61, 20. Placidia cum Adaulpho nuptiæ in Narbone urbe, IV, 62, 24. Adaulpho parit Theodosium, qui infans adhuc moritur. Moriens Adaulphus imperat, ut P. Honorio reddatur. Contra Sigerichus, Adaulpho in imp. succedens, summis eam contumeliis afficit, IV, 63, 26. Ab Valia restituitur Honorio fratri, IV, 64, 31. Libanium magum occidi jubet (421), IV, 66, 38. Invita nubet Constantio (417), cui Honoriam et Valentinianum parit, IV, 65, 34. 59, 8. 615, 201, § 3. Post mortem Constantii nimiam colit cum Honorio familiaritatem, IV, 66, 39. Amor ille Honorii, opera et studio Spadusæ et Elpidiæ nutricis et Leontii curatoris, in odium vertit; Placidia Ravenna pulsa Constantinopolim ablegatur (423), IV, 66, 40. Constantinopoli a Theodosio II in Italiam contra Joannem tyrannum dimittitur cum Valentiniano f., cui submissus est exercitus; cæso Joanne, Placidia Ravennam ingreditur, IV, 68, 46.
- Placidia junior, Valentiniani III et Eudoxiæ f., apud Genserichum degit captiva; reposcit eam Marcianus, IV, 101, 24. A Gensericho dimissa nubet Olybrio, IV, 104, 29.
- Placitus in aula Theodosii, IV, 612, 192.
- Placius Mysiæ mons, sub quo Thebe Placia, II, 239, 11.
- Planctæ petrae in freto Siculo, IV, 473.
- Plango, Milesia meretrix, IV, 452.
- Plangon Eleus, plangonii unguenti inventor, II, 630, 23. III, 134, 64.
- Plarassenses in Caria, IV, 311, 8.
- Plataeas post Deucalionis diluvium novis colonis ex Argis frequentavit Polybus, bovem sequens sec. Polyidis oraculum; hinc Bucerais fons Plataeis, III, 575, 18 *a*. Via Tanagra Plataeas ducens; urbis descriptio; incolarum indoles, II, 257, 11. Plataeenses num in stoa Pœcile Athenis picti, II, 621, 8. Plataeæ, ἀλαζονείας sedes, II, 260, 25. Plataeenses: Aristion, Daimachus, Psaron, *q. v.*
- Plathane, Hippiaæ Elei uxor, quam viduam Isocrates duxit, II, 59 *b*, *not.*
- Plato, Perictiones et Aristonis, vel, sicuti credebant, Apollinis filius, II, 316, 43; in Ægina in Phidiadæ domo natus est, III, 580, 23. Collytensis pago erat, IV, 306. Ejus magistri Dionysius et Aristo; unde Plato dictus sit, III, 243, 143. 4, 13; ludis Isthmiis luctatur, II, 243, 24; ludis Olympicis, III, 5, 14. Dionem in Sicilia convenit, III, 5, 14; ter militavit, ad Tanagram, ad Corinthum, ad Delium, II, 282, 32. Ejus Πολιτεία tota fere in Protagoræ Ἀντιλογικοῦς, II, 282, 37. Contra absentem ἡ Περίπατος peregrinos homines excitat, II, 282, 35. Ejus opera Philippus Amyntæ f. regnum adeptus, IV, 357, 1. A Dionysio traditur Pollidi venundandus; ab hoc in Æginam abducitur, III, 581, 24. 578, 6. Ejus statuam in Academia posuit Mithridates Persa, III, 578, 7; a Pythagoro reorum consortio exclusus est, III, 6, 27. Dioni mandat ut Pythagoricos libros a Philolao emat, III, 163, 16. Leges scribere Megalopolitanis etsi rogatus noluit, III, 521, 8. Quando sit mortuus, III, 4, 12. 43, 33. 579, 12; peculiari morbo obiit, IV, 454, 2. De ejus vita, ingenio, philosophia, IV, 172, 53. Platonis de Chæriilo et Antimacho iudicium, II, 485, 65, 67. Parum aptus ad judicandos poetas, II, 485, 67. Ejus malevolentia, IV, 412, 1; primus argumentationem per interrogationes introduxit, III, 580, 20. Platonis dicta, II, 196, 7. III, 48, 53. Platonis dialogi genuini 56 numero, III, 580, 21. Platonis dialogi adulterini, III, 579, 13. Phædrus, scriptum juvenile, II, 243, 25. E Philolai scripto in Sicilia emto Timæum suum transcripsit, III, 42, 25; multa ex Epicharmo mutuatus est, IV, 297, 7. Sophronis mimos diligenter lectitavit, II, 480, 45. Critoni sermones tribuit, qui fuerunt Æschinis, II, 490, 2. Democriti commentarios comburere voluit; ne id fieret, quinam impediverint, II, 290, 83. Platonem Demosthenes audiit, III, 117, 9. 49, 60; Clearchus, Heracleæ tyrannus, III, 526, 1; Lasthenia et Axiothea, II, 243, 26.
- Plato comicus laudatur, II, 353, 1. Ejus Cleophon fab. sub Callia archonte scenæ commissæ, II, 248, 42.
- Plato, causidicus celeberrimus, Gerasenus, III, 575, 17.
- Plato quidam pædotriba, II, 282, 34.
- Plautianus præfectus Severi imp. jussu occisus, IV, 588, 130.
- Pleiades unde nominatæ, III, 156, 42.
- Pleione, Oceani f.; ejus ex Atlante filia, III, 156, 42.
- Plesirrhous Thessalus, Herodoti amasius, IV, 277, 1.
- Pleuron, Ætoli f., a quo Pleuron urbs nominata est, pater Curetis et Calydonis, II, 442, 8.
- Pleuron, Ætolia urbs, a Pleurone vocatur, II, 442, 8. IV, 315, 8.
- Plinthus, e Scythia oriundus, consul an. 419, Singilachum necessarium cum Esia ad Ruam Hunnum mittit; mox ipse cum Dionysio ad Attilam legatus proficiscitur (433), IV, 71, 1. Epigenem sibi adjungit, *ib.* Ejus gener Armatius, IV, 93, 14.
- Plinthine, Ægypti urbs, ubi vitis primum exstitit, IV, 391.
- Plisthenes (aliis Nicostratus), Menelai et Helenæ f., III, 340, 18.
- Πλωτες pisces, III, 140, 82.
- Pluto, i. q. Axiocersus Cabirus, III, 154, 27; i. q. Sarapis Ægyptiorum, II, 198 *a*. Plutonis pellex Mentha, IV, 331, 6. Plutonis colossus, Sinope Alexandriam translatus, ubi Sarapidis nomen invenit, II, 614, 78. Pluto Arimanius Persarum, III, 53, 78. Pluto apud Phœnices Muth, III, 569, 24.
- Plutonis insula in mari Atlantico, IV, 443, 1.
- Plutus, Jasionis f., IV, 471.
- Plutū et Jovis filius Tantalus, III, 305, 20.
- Pluvia ærea, III, 323, 10.
- Pnytagoras muneribus ab Alexandro M. post Tyri expugnationem honoratus, II, 472, 12.
- Ποδάγρα Ἄρτεμις, II, 628, 14.
- Podalirius, Æsculapii et Epiones f., IV, 324, 22.
- Pœas, Cræsi f., Carani pater, III, 690.
- Pœcile Athenis, IV, 450, 5.
- Pœcile stoa Sicyone, a quonam ædificata, III, 120, 14.
- Pœmen, Dardanidis et Herculis f., a quo Pœmen prope Heracleam locus vocatus est, II, 348, 1.
- Polemarchorum porticus Phliunte, III, 133, 58.
- Πολέμαρχος. V. Archon.
- Polemarchus Locrus perjurus; pœnam quomodo dedit, II, 221, 30.
- Polemo Iliensis, Periegetes, III, 108.

- Polemo Atheniensis philos., II, 79. Ejus et Cratetis amicitia, IV, 167, 38.
- Πωληταὶ καὶ πωλητήριον, II, 122, 51.
- Πολιτεία, carmen Chrysogoni, quod vulgo Epicharmo tribuitur, II, 289, 80.
- Πολιτοφύλακες Larissæ, II, 152, 151.
- Polium, Troadis opp., 370, 21.
- Polla Donata, e Bononia longæva, III, 609, 2.
- Pollia Polla, Spurii f., ex Ætosia urbe longæva, III, 608, 29.
- Pollis Argivus, Syracusarum rex, Bibliam vitem ex Italia in Siciliam transtulit. Hinc Pollium vinum, II, 15, 7. II, 136, 95.
- Pollis Lacedæmonius Dionysii jussu Platonem vendit; a Charandro accusatus absolvitur, III, 581, 24; in undis perit, III, 578, 6.
- Pollux Amycum pugilatu vincit, II, 19, 9.
- Polymbria. V. Poltys.
- Poltys, Polymbriæ conditor, III, 379, 45.
- Polus Ægineta, histrio, Archiæ Thurii discipulus, II, 368, 18.
- Polyænus Sardonius et Atheniensis, III, 522.
- Polyanthus, Cyrenæus, hist., IV, 479.
- Polyarches. V. Dardanus.
- Polyarchus Halicarnassensis, Panyasis pater, II, 482, 57.
- Polyarchus ὁ ἡδουπαθῆς, a Dionysio juniore legatus mittitur Tarentum, ubi cum Archyta obambulans voluptatem sectandam esse demonstrare studet, II, 276, 15.
- Polybias, Naclidis pater, III, 193, 6.
- Polybius. Contra eum disputat Posidonius de zonis terræ quinque, III, 277 sqq.
- Polybus, Glauci pater, Mercurii et Eubææ f., III, 202, 6. Corinthi Œdipum educat, III, 366, 15.
- Polybus Argivus Platæas colonis frequentat; datum ei oraculum, III, 575, 18 a.
- Polycaste, Nestoris filia, Telemachi uxor, Perseptolis mater, II, 147, 130.
- Polycharmus Naucratis, historicus, IV, 479.
- Polycles Naxius, Polycritus pater, IV, 303.
- Polycletus Larissæus, pater Olympiadis, quæ Demetrio τῷ καλῷ peperit Antigoni Dosonem, III, 703, 1.
- Polycrates Samius tyrannus, III, 105, 2. Multis e civitatibus Samum ornat; ejus liberalitas; naves construxit, quæ Samiæ appellantur. Anacreontis poetæ in amando puero rivalis, IV, 299, 2. Opera publica fecit ex bonis, quibus cives spoliaverat, II, 160, 180. Militum bello cæsorū matres ditioribus alendas tradidit; hinc proverbium, II, 481, 49. Ejus tyrannidem aversatus Pythagoras patriam relinquit, II, 272, 4; tyranni luxus, II, 333, 2; omne genus mollietiei Lydorum æmulatur, II, 310, 22. De cruce depositus in sandapila deportatus est, II, 56, 12.
- Polycrates, Atheniensis, Zoili magister, II, 85 a. Ejus in Socratem oratio spuria, III, 578, 5; orationem scripsit, quam contra Socratem in judicio dixit Polyeuctus, III, 583, 38. Cf. III, 43, 32.
- Polycrates historicus, IV, 480.
- Polycrite, virgo Naxia, quomodo patriam a Milesiorum et Erythræorum copiis obsessam liberaverit, II, 156, 168. IV, 26, 1.
- Polycritus, Ætolarchus, e Locride hermaphroditum infantem genuit. E sepulcro exurgens eum aufert et devorat, III, 613, 31.
- Polydamna, uxor Thonis sive Thumis, regis Ægypti, IV, 485, 2.
- Polydorus, Herculis et Megaræ f., IV, 350, 5.
- Polydorus, Pelei ex Eurydice vel Antigona vel Laodamia f., IV, 506, 3.
- Polydorus Teius, medicus, Antipatri convictu utitur, IV, 357, 7.
- Polyeuctus Achæus, Cænonæ imitator, II, 285, 53.
- Polyeuctus Socratis accusator, III, 43, 32; orationem a Polycrate scriptam in judicio dixit, III, 583, 38.
- Polyeuctum Atheniensem oratorem tradi sibi postulat Alexander M., II, 472, 9.
- Polygnotus Thasius, Aglaophontis f., cur civitate ab Athen. donatus sit, III, 481, 71. Cf. II, 182, 257.
- Polygnotus historicus, IV, 481.
- Polyidus vates, III, 575, 18 a. Cærani f.; ejus ex Eurydamia liberi, IV, 638 a.
- Polymele Æsoni Jasonem parit, III, 302, 3.
- Polymele, Pelei f., Menætio Patroclum parit, IV, 477, 2.
- Polymele, Actoris f., uxor Pelei, IV, 505, 2.
- Polymnastus, Philiastus, Pythagoreus, II, 275, 11. 12.
- Polymnestor Milesius Olympionica, cursu leporem assecutus, IV, 549, 27.
- Polymnestus, pater Euphorionis, III, 71.
- Polymnia, Orphei mater, III, 303, 8.
- Polynices ad Adrastum venit, III, 157, 48. Eriphylen sibi conciliat dato monili, III, 305, 23.
- Polypemon, Scironis latronis pater, IV, 514.
- Polypheme, Autolyce f., Jasonis mater, II, 37, 37.
- Polyphemus, Argonauta, Neptuni f.; IV, 498, 10. Hylam amat, IV, 498, 9; in Mysia relictus Cium condit; contra Chalybes pugnans perit, II, 380, 18. IV, 346.
- Polyphemus Galatææ in Ætna fanum consecrat, II, 479, 43. Siciliæ regulus, frater Cyclopi, IV, 551, 24.
- Polypi natura, II, 318, 47; sanctus apud Træzenios, *ibid.*
- Polysperchon in Cassandri gratiam interfecit Herculem, Alexandri M. filium, III, 697, 2. Ejus mores, II, 476, 29.
- Polystephanus urbs, postea Præneste, III, 633, 3.
- Polystratus, ex Ægypto Letopolita, IV, 310.
- Polytecus, Chiorum tyrannus, IV, 431.
- Polyxenus sophista; ejus τρίτος ἄνθρωπος, II, 300, 24.
- Polyxo, Hyas, III, 304, 19.
- Polyzelus, Messenius, Ibyci pater, II, 12 a.
- Polyzelus Rhodius, hist., IV, 481.
- Pometianæ manubiæ, III, 89, 10.
- Pomonius (M.) Severus e Tannetana urbe longævus, III, 609, 2.
- Pompejopolitanus, Crepereius Calpurnianus, q. v.
- Pompejus magnus. Ejus pater homo perditus, III, 200, 5. A Lucullo ad persequendum Mithridatem mittitur, III, 549, 45. Mithridatis literas secretas invenit, III, 314, 1. Cur in Ægyptum mitti cuperet ad reconciliandum Alexandrinis Ptolemæum Auletem, III, 322, 6. Ejus contra Judæos res gestæ, III, 418, 87. In Syria a Judæis et Ægyptiis per legatos ei oblata munera, III, 493, 11. Pecunia ab Antiochenis accepta, Antiochum Asiaticum, regnum Syriæ sibi petentem, neglexit, III, 716, 26.
- Pompejus (Cn.) Gallus, consul (49 p. C.), III, 622, 51.
- Pompholyge Oceano Asiam et Libyam parit, II, 349, 1.
- Pompilus ab Apolline in piscem cognominem transformatur, III, 313.
- Πομπίλος, piscis sacer, II, 43 b.
- Pompeius (C.) Montianus, longævus, III, 609, 2.
- Pompilius, Theophrasti servus, philosophus, IV, 455, 5.
- Pontus in Phœnicum mythologia, III, 568, 21.
- Pontus Euxinus Hyrcano mari æqualis, II, 444, 7; ad ejus oram dextram populos subactos transtulit Nabucodrosorus, IV, 283, 8. 284, 10.
- Porciæ, M. Bruti uxoris, nex, III, 419, 90.
- Porcius Cato ab Acilio Glabrione consule post pugnam ad Thermopylas contra Antiochum commissam, victoriæ nuntius Romam mittitur, III, 616, 32.

- Πορνογράφοι, III, 120, 16.
 Porphyrio avis, III, 133, 59.
 Porphyrius Tyrius, scriptor, III, 688.
 Porsenna, Etruscorum rex, et Mucius Scævola, IV, 320, 2. 517, 4.
 Portensius (C.) Fronto, Bononiensis, III, 608, 29.
 Porus Indiæ rex, III, 668, 1; ab elephante vocem edente monetur, ne contra Alexandrum M. arma moveat, IV, 388, 8. Ad Augustum legatos mittit, III, 419, 91.
 Posidippus comicus laudatur, II, 257, § 11. 264, 7.
 Posidippus historicus, IV, 483.
 Posidoniatae in Tyrrhenorum aut Romanorum barbariem delapsi, unum tamen adhuc festum Græcanicum in Græcæ ipsorum originis memoriam celebrant, II, 291, 90.
 Posidonius, pater Acheloi, III, 631, 8.
 Posidonius Alexandrinus, III, 249, 172.
 Posidonius Olbiopolita, III, 250.
 Posidonius Apamensis vel Rhodius, phil. et hist., III, 245 sqq.
 Possis Magnesius, scriptor, IV, 483.
 Postumii Megelli consulis (294 a. C.) res gestæ, III, 90, 14.
 Postumius (A.) Albinus, historicus, III, 173.
 Postumus (M. Cassianus Latinus Postumus), qui in Gallia purpura potitus est (261), quid Gallieni legatis responderit, IV, 194, 6.
 Potagogides Hieronis tyranni, II, 171, 221.
 Potamitis, e. q. Aeria.
 Potamius quæstor ab Honorio legatus ad Attalum mittitur, IV, 59, 13.
 Potamo Mytilenæus, Lesbionactis f., III, 505; Tiberii imp. familiaris, IV, 174, 55.
 Potamogallitæ in Phrygia, III, 233, 47. Potamogalleni, III, 202, 5.
 Πόθος, Cupido, in Phœnicum mythologia, III, 568, 20.
 Πρωτόλαος, panis Persicus, II, 92, 14.
 Potidæam coloniam ducens Euagoras perit, III, 393, 60.
 Potnia, Bœotiae urbs, Glauci patria, III, 301, 1. Potniorum fons, IV, 436, 6.
 Præneste urbs, olim Polystephanus, III, 633, 3; unde nomen habeat, IV, 531, 2; a Telegono condita, IV, 330, 2.
 Prænestes, Latini f., Ulyssis nepos, IV, 531, 2.
 Pramnius scopulus et Pramnum vinum in Icaro insula, IV, 493, 2. 404, 2.
 Prasii, gens Indica; ejus instituta, III, 464, 146. IV, 288, 1; regionis ejus bestiae, ebenus, lapides esculenti, II, 410, 10 sqq. Prasiorum rex Sandrocottus, II, 397 a.
 Prasmum, Cretæ urbs, IV, 507, 12.
 Pratinas poeta, II, 287, 73.
 Pravilus vel Praviles, Phaxiæ f., Scotussæus, Thessalorum prætor (189 a. B.), III, 704, 2.
 Praxagoras Atheniensis, hist., IV, 2.
 Praxander e Lacedæmonia in Cyprum venit, III, 31, 12.
 Praxidamas musicus; de eo vel contra eum scripsisse videtur Aristoxenus in Πραξιδαμαντίοις, II, 284, 51.
 Praxidamus, Ol. 249 Olympionica, III, 674, 16 a.
 Praxidica sive Ogygia, Tremili patris uxor, 4 filiorum mater, III, 236, 84. 235, 75. Cf. voc. seq.
 Praxidicæ deæ et Ogygis filiae: Alalcomenia, Thelxinia, Aulis, IV, 394, 3; vel Soteris et Praxidices filiae, Virtus et Concordia, III, 152, 17. Praxidices deæ nonnisi caput consecrare solebant, *ib.*
 Praxilla Adonide stupidior, proverb., III, 147, 100.
 Praxion historicus, IV, 483.
 Praxiphanes, gramm., II, 12 a.
 Praxiteles Cnidiae Veneris statuam ad formam Cratinæ meretricis effinxit, IV, 482.
 Praxonidas, Iphiti p., III, 603, 1.
 Presbon, Phruxi filius, III, 405, 5.
 Priamus, Trojanorum rex, filius Zeuxippæ vel Strymōs vel Thoasæ, IV, 491, 6. Ad Davidem legatos mittit, IV, 550, 24. Ejus ad Teutamum Assyriorum regem literæ, III, 626.
 Priapis, Pheretis filia, Menætio Patroclum parit, IV, 477, 2.
 Priapus, Mysiæ urbs; ab ea Troas regio incipit, II, 65, 2.
 Priapus s. Priepus, de sole allegorice intelligendus, III, 592, 32. Priapus hermaphrodita, III, 155, 35.
 Priene, Thebanorum colonia, IV, 473, 5. Prienenses Samios clade afficiunt; septennio post ipsi a Milesiis prope Δρῶν locum clade afficiuntur (τὸ περὶ Δρῶν σκότος); Biantem ad Samios legatum mittunt, II, 160, 179. Prienenses post prælium ad Quercum commissum, fines ditionis Samiorum constituentes, Carium et Dryusam et proximam his regionem Samiis concedunt; Lysimachi temporibus de Batinete regione cum iisdem Samiis litigant. Postea nova exstitit de iisdem regionibus contentio, II, 336, 6. Priensibus Miletum vel Samum prodit Cilliphon, II, 334, 1. Prienses: Bias, Myron, Palæphatus, Salarus, q. v.
 Prima vel Primis, ultimum olim Thebaidis oppidum, postea in Blemmyarum potestate, IV, 66, 37. III, 478, 42.
 Primutus (*Promotus*?), præfectus Norici, legatus imperii occid. ad Attilam, IV, 84.
 Prinas, Indiæ fluvius, II, 414, 18.
 Priolaum, Tityæ f., cantilenis lugent Mariandyni, IV, 353, 4. III, 14, 9.
 Priscus, dux copiarum, Philippopoli a Gothis obsidione inclusus. Ad eum Decii imperatoris literæ, III, 676, 19.
 Priscus philosophus (Juliani in exp. Persica comes), IV, 21, 19.
 Priscus philos. in tumultu Gothico, Allaricho per Thermopylas in Græciam irrumpente, periit, IV, 43, 65.
 Priscus Panites, historicus, Maximinum in legatione ad Attilam comitatur. Quid in ea egerit, IV, 78 sqq.
 Proæresius, Eunapii magister, in quem infensior erat Julianus imp., III, 24, 25.
 Probus imp. a Martiniano incitatur, ut arma moveat contra Carum rebellem (282), IV, 198, 11. Cf. de Probi rebus, IV, 13, 3. 600, 158 sqq.
 Probus, Olybrii f., vir ditissimus, IV, 67, 44.
 Προχειροτονία ὁστρακοφορίας, II, 116, 32.
 Prochyta insula unde nomen habeat, III, 97, 1.
 Proconnesus, insula Cyzicena, IV, 392, 1; a cervis nomen habet, IV, 395, 12. Proconnesius lapis erat, quem Rhea Jovis loco devorandum Saturno dedit, IV, 290, 7. Proconnesum fugit Miletus, III, 396, 63. Proconnesii: Aristeas, Bion, Deiochus, q. v.
 Procles, Aristodemi f., Sai p., III, 603, 1.
 Procles Epidaurius, Melissæ pater, IV, 487, 6.
 Procles, Xenocratis disc., Περί ἑορτῶν scripsit, II, 342 not.
 Procles Carthaginensis, hist., IV, 483.
 Procles archon, IV, 287, 1.
 Procli philosophi discipulus Pamprepius Thebæus, IV, 131, 20.
 Προκῶνις quid?, IV, 360, 3.
 Procopius, Juliano in exp. Persica dux cop., IV, 4. Juliani propinquus, contra Valentem rebellat; Heraclius cynicus eum forti animo esse jubet, IV, 26, 31 et 32. Ad Thyatira prælio commisso, ægre Hormisdam, Procopii ducem, vincunt copiae imperatoris, IV, 27, 34. Procopius rebellis Gothorum auxilium petiverat; qui rebus jam confectis advenerunt, IV, 28, 37.
 Procopius, Anthemii f., cum Marciano fratre contra Zenonem rebellans, victus ad Theuderichum Triarii f. in Thraciam fugit, IV, 137, 1. 619, 211 § 3 sqq. Zeno eum

- tradi sibi postulat; at non obtemperat Theuderichus, IV, 131, 19.
- Procopius historicus. De eo Menandri vox, IV, 238, 35 *a*.
- Procris, a Cephalo invito necata, III, 309, 5.
- Proculus, Tatiani f., praefectus urbanus, a Rufino in carcerem conjicitur, IV, 40, 59.
- Prodicus sophista, II, 59 *a*.
- Πρόδρομοι τῶν πρυτάνεων ap. Athen., II, 112, 22 et 23.
- Prætus, Sthenobœæ vel Antææ maritus, Bellerophontem ad Jobatem in Lyciam misit, II, *præf.* p. vii. III, 303, 11, 549, 21. Crimine vacuum esse Bellerophontem comperit, III, 367, 16. Præti filias sanavit Æsculapius, IV, 479.
- Prolyte, Agesilai regis f., II, 240, 17.
- Προμάχεια, festum Lacedæm., II, 626, 4.
- Promachus, Psophidis f., III, 638, 7.
- Promalanges, κολάκων in Cypro genus, II, 311, 25.
- Promathidas Heracleota historicus, III, 201.
- Promathion historicus, III, 202.
- Promedon Naxius, Neæram Milesiam adulterans et Naxum abducens, causa fuit belli inter Naxios et Milesios gesti, II, 156, 168 *b*.
- Promethea, festum Athen., III, 117, 6.
- Promethei fabula quid significet, II, 292, 92. Prometheus vincitur, quod Minervæ amore captus erat, II, 474, 19.
- Prometheus, rex Scytharum, regione ob Aquilæ fluvii inundationem submersa, a Scythis fame pressis in vincula conjicitur; ab Hercule, Aquilam fluvium avertente, liberatur, II, 34, 23. IV, 295, 6. Prometheus, literarum inventor, II, 3 *a*. Quando vixerit, IV, 547, 13. Prometheus in Academia Athen., III, 341, 24.
- Prometheus; sic Achilles cognominabatur, IV, 337, 1.
- Prometheus Cumanus mille viris remp. administrandam tradidit, II, 217, 11, 6.
- Promnesus, Cephallenia tyrannus, immitis homo; ejus leges; ab Antenore occiditur, II, 222, 32.
- Pron, Argolidis promontorium, III, 24, 3.
- Pronæa Minerva ap. Delphos, IV, 506, 7.
- Pronapidas, Homeri magister; ejus ætas, II, 10, 10.
- Pronomus tibicen, Alcibiadis magister, II, 486, 70.
- Prophthasia, Drangenæ urbs, olim Phrada, III, 643, 32.
- Propis, Rhodius citharædus, II, 319, 50.
- Propylæa Athen. quinquennio absoluta; in ea impensa 2012 talenta; eorum architecti, IV, 425, 1.
- Propylus, Heracleota, Brithagoræ patris comes, III, 557, 60.
- Prosa oratione qui primi libros condiderint, II, 2 *a*. Prosæ orationis apud antiquissimos scriptores indoles, II, 2 *b*.
- Prosda, opp. Æthiopiæ, III, 477, 42.
- Προσέληνοι, Arcades, II, 133, 89. III, 150, 4. 325, 4.
- Proselenus, Arcadum rex, III, 150, 4.
- Proserpina, e. q. Axiocersa in Cabiris, 154, 27. Proserpinæ opus, Besbicus insula, IV, 288, 1. Ubinam a Plutone rapta sit, IV, 377. Κόρεια, ludi Arcadici, III, 123, 25.
- Προσωποῦττα, vas, III, 146, 94.
- Προσυμναία Juno in Argolide, IV, 292, 3. 522, 1.
- Protagoras sophista, II, 59 *a*. Mæandri vel Artemonis f., II, 90, 6. Democritum audivit; σοφία appellabatur, III, 583, 36. Ejus cum Pericle disputationes ineptæ, II, 56, 11. Protagoræ in Ἀντιλογικαῖς tota fere est Platonis Πολιτεία, II, 282, 33.
- Protagorides Cyzicenus, IV, 484.
- Protarchus Trallianus, hist., IV, 485.
- Proterius Alexandrinum episcopatum synodi suffragio sortitur, dum alii Dioscorum requirebant; hinc orta seditio, IV, 101, 22.
- Proterius e Cephallenia oriundus philos., quando perierit (an. 306), IV, 43, 65.
- Protesilaus e Phylace Thessaliæ copias contra Trojam duxit, II, 254, 2. Ejus custos Dardanus Thessalus, II, 301, 40.
- Proteus pater esse credebatur Apollonii Tyanei, IV, 155, 1.
- Protogenia, Opuntis f., e Jove mater Locri, II, 145, 118.
- Protomachus, frater Byzantiorum, contra Thraces feliciter res gessit, IV, 152, 31.
- Protonoe, Dysaulæ et Baubonis f., II, 339, 3. III, 302, 6.
- Protus Massiliensis, Nani pater. Ab eo Protiadarum gens Massiliæ, II, 176, 239.
- Προξένων δίκαι, polemarchi jurisdictio, II, 114, 28.
- Proverbia, II, 32, 13. 90, 4. 98 *a*. 130, 87. 131, 88. 143, 110. 149, 139. 150, 143. 155, 167. 159, 176. 160, 179. 160, 181. 163, 193. 165, 200. 166, 206. 184, 265. 188, 280. 215, 10. 223, 38. 234. 235, 6. 250, 50 sq. 288, 77. 305, 5. 317, 44 *a*. 318, 46. 319, 48 sqq. 348, 7. 481, 49. 487. 76 et 80. III, 72, 6. 124, 30. 136, 73. 147, 100. 148, 101. 150, 3. 156, 43. 157, 49. 206, 10. 266, 39. 309, 19 sq. 326, 30 sqq. 339, 14. 515, 28. 524, 2. 644, 48. IV, 69, 394, 5. 448, 8. 507, 13.
- Prusia urbs, olim Cius (Cierus), a Rom. in bello Mithr. capitur, III, 540, 27. 547, 41.
- Prusias, Zielæ f., rex Bithyniæ, a Philippo V Apameam accepit, III, 51, 72. Heracliensibus ademit Tium et Cierum (quam Prusiam de se nuncupat); deinde ipsam Heracleam oppugnat; crure fracto, obsidionem solvit, et non multis annis post moritur, III, 340, 27.
- Prusias ὁ μονόδου (Prusiæ τοῦ κυνηγοῦ f.), III, 600, 75.
- Prusias, poculi genus, a Prusia nomen habet, IV, 461, 1.
- Πρύλις saltatio, II, 166, 205.
- Prytanum ἐπιστάται, III, 635, 2.
- Prytanis, Eurypontis f., Lycurgi pater, III, 603, 1.
- Prytanis, peripateticus, Euphorionis magister, III, 71. IV, 417, 21.
- Psalterium Alexander Cytherius perfectius reddidit et in Ephesiæ Dianæ templo dedicavit, III, 482, 77.
- Psamathe Nereis Æaco Phocum parit, III, 33, 35.
- Psammetiche vel Psammite, insula ad Delum, unde nomen acceperit, IV, 591, 2.
- Psammetichus, Gorgi f., Periandro in Corinthiorum tyrannide succedit (assumpto nomine Cypseli), II, 140, 102 *a*. III, 394, 60. Ejus nex, *ib*.
- Psammetichus, Saita, rex Æg. (dyn. XXVI, 4), II, 593. IV, 333, 2. Nili fontes investigaturus, pueros ἰχθυοφάγους aluit, II, 325, 74.
- Psammus, Tanita, rex Æg. (dyn. XXIII, 3), II, 592.
- Psammuthis, Saita, rex Æg. (dyn. XXVI, 6), II, 593.
- Psammuthis, Mendesius, rex Æg. (dyn. XXIX, 3), II, 597.
- Psaon Plataënsis, hist., III, 198.
- Psaphidæ in Attica, II, 256, § 6.
- Psebo, Æthiopiæ regio, II, 98, 4.
- Ψῆφοι judicium Athen., II, 118, 36, 37.
- Ψευδεγγραφῆς γραφαί, Thesmothetarum jurisdictio, II, 116, 31.
- Ψευδοκλητείας γραφαί ad Thesmothetas pertinent, II, 116, 31.
- Ψευδομαρτυρίων τῶν ἐξ Ἀρειοπάγου δίκας Thesmothetæ introducunt, II, 116, 31.
- Pseudophilippus, olim Andriscus (*quem vide*), Macedoniæ regnum sibi vindicaturus, primum a Macedonibus repellitur, mox urbibus eorum potitur, II, *præf.* xv, 16; exercitus ducem constituit Telestem; quo ad Romanos deficiente, uxorem ejus necat, II, *præfat.* xv, 18. Cf. III, 702, 13.
- Psillius fl., inter Thyniam et Bithyniam, IV, 354, 4; ad quem Rhebantia regio, III, 594, 41.
- Psimada, Isauriæ opp., IV, 134, 5.

- Psinaches Tanita, rex Æg. (dyn. XXI, 6), II, 590.
 Psinaphus, Ægypti opp., III, 237, 110.
 Psittace, urbs ad Tigrim, III, 656.
 Psittacus avis, IV, 65, 36.
 Psophis, Echephronis et Promachi mater, III, 638, 7.
 Psophis, Arcadiæ urbs, olim Phegea, III, 638, 7.
 Psusennes, Æg. rex (dyn. XXI, 2), II, 590.
 Psusennes Tanita, rex Æg. (dyn. XXI, 7), II, 590.
 Psychia, vetus Amorgi nomen, III, 379, 47.
 Psyterius, Thraciæ locus, unde nomen habeat, IV, 313.
 Psylli in Libya anguium morsibus quomodo medeantur, II, 382, 3. Gentis historia, III, 197, 20.
 Psyllus, a quo Psyllorum gens, Amphithemis f., IV, 294, 1. III, 197, 20.
 Pteemphanæ, Æthiopiæ gens, canem pro rege habent, IV, 333, 1 et 2.
 Pteleæ (alii Ptelem), una ex quattuor Doridis urbibus, II, 239, 12.
 Pterelaus, Hippothoes et Neptuni f., pater Teleboæ et Taphi, II, 28, 1. Sec. nonnullos Pherelaus filius fuit Teleboæ, *ibid.* et II, 67, 1.
 Ptolemais, Phœniciæ urbs, olim Ace, III, 633, 5. 644, 40. Prope eam Tryphon Sarpedonem vincit, III, 254, 10.
 Ptolemæus Alorites post Alexandrum II in Macedonia regnat annis tribus, III, 691.
 Ptolemæus I Lagi, num Mallensi pugna interfuerit, III, 321, 1. Ægyptum et Libyam obtinet; vicarius ei adiungitur Cleomenes, III, 668, 1. Ptolemæi I Soteris regni tempus, III, 719, 1. Hierosolymis potitur, III, 197, 19. Judæos multos Alexandriam transducit, inter eosque Ezechiam sacerdotem, II, 393, 14. Demetrium Poliorcetem ad Gazam proelio vincit. Seleucum in Syriæ regnum evellit, III, 707, 4. II, 393, 14. Pæane a Rhodiis celebratur, III, 410, 1. Demetrius Phalereus eum prohibere voluit, ne filio Philadelpho regno cederet, III, 170, 10. Idem suadet ut regnum impertiretur filiis ex Eurydice susceptis; at non obsecundat rex, III, 47, 50. Ptolemæus ex Eurydice, Antipatri filia, genuit Ptolemæum Ceraunum, III, 699, 5. 696, 6. Ejus filiam Lysandram ducit Alexander Cassandri filius, III, 695, 3. 698, 3. Primus navem 12 ordinum extruxit, III, 33, 29. Plutonis colossus Sinope Alexandriam transferendum curat, II, 614, 78. Apud eum versabantur Hecataeus Abderita, II, 384 a, et Diogenes Iasensis, IV, 161, 16. Stilponem magni fecit, IV, 171, 61.
 Ptolemæus Ptolemæi Lagi et Eurydices f., Ceraunus, frater Arsinoes, Agathoclem, Lysimachi f., e medio tollit, III, 532, 8. Post mortem Lysimachi ap. Seleucum magno in honore est; benefactorem hunc interficit; copiis ejus potitus in Macedoniam transiit, victoque Antigono, regnum adeptus est, III, 533, 11. 13. III, 699, 5. 696, 6, 703, 1. Arsinoen sororem ducit, ejus ex Lysimacho liberos trucidat, mox ipsam regno pellit, denique proelio contra Gallos captus et discerptus est, III, 534, 14.
 Ptolemæus II Philadelphus, cum patre annis duobus, post eum annis triginta octo regnat, III, 719, 1. Philadelphus (Tryphon, III, 710, 9) Ephesum in potestate habet, III, 710, 8. Syriæ regiones cum Damasco occupat, Orthosiamque obsidione cingit, 710, 9; inter tutores est filiorum Nicomedis, III, 537, 22. Heracliensibus triticum mittit, et Herculis templum in arce eis extruxit, III, 538, 25. Ejus copiae a Gallis Mithridatis et Ariobarzanis sociis in Asia clade afficiuntur, IV, 312, 13; primus Troglodyticen excussit; Arsinoen urbem de sororis nomine, et præterfluentem fluvium de se Ptolemæum appellavit, III, 471, 41. Ejus sororem (III, 238, 19) Arsinoen ducit Lysimachus, III, 530, 4; parentibus et Arsinoæ et Philoteræ sororibus templum ædificavit, II, 374, 15; in sororis maritum dicterium Sotadis, qui propterea in mare demergitur a duce Ptolemæi Patroclo, IV, 416, 12. Ptolemæi amasiæ: Didyme, Belistiche, Agathoclea, Stratonice, Myrtium, III, 186, 4. Ejus pincerna, Clino puella, III, 67, 3; quomodo Pt. Sosibium grammaticum luserit, II, 629, 21. Ejus navium numerus, III, 55, 1. Primus navem 30 ordinum construxit, III, 33, 29. Obeliscum a Nectanebo excisum Alexandriam per Satyrum architectum devehendam curavit, III, 65, 2. Ptolemæi Philadelphi pompa ingentesque divitiæ describuntur, III, 58, 2. Ejus elephas longævus, III, 474, 30. Ad Ptolemæum picturas e Græcia misit Aratus, III, 120, 17.
 Ptolemæus III Euergetes 25 annis regnat (247-223), III, 719, 1. Panareto homunculo 12 quotannis talenta dedit, III, 141, 84. Ejus assentator Callicrates, III, 19, 2.
 Ptolemæus IV Philopator 17 annis regnat (222-206), III, 719, 1; victo Antiocho, quattuor elephantés immolat; deinde, tamquam piaculo commisso, quattuor æreos elephantés pro occisis ponit, III, 474, 32; ordinum 40 navem construxit; ejus descriptio, III, 55, 1. Thalamegus navis ejusdem, *ib.* Ejus stirps a Baccho deducitur, III, 165, 21. Bacchica nomina tribubus Alexandriæ indidit, III, 164, 21. Ejus γελιοασταί, III, 67, 2. Arsinoe uxore neglecta, totus se dedit Agathocleæ, IV, 558, 54. Ptolemæi Philopatoris et Arsinoes mors solenniter coram populo nuntiatur, fictumque regis testamentum recitatur ab Agathocle et Sosibio, II, *præf.* p. xxvii.
 Ptolemæus V Epiphanes 24 annis regnat (205-182), II, 719, 1. Pueri tutelam fraude sibi vindicant Agathocles et Sosibius, II, *præf.* p. xxvii; ab Cēnanthe et Agathocleæ, Agathoclis matre et sorore, educatur, *ib.* p. xxviii. Ejus dux Scopas ad Panium montem in Cœlesyria ab Antiocho M. proelio vincitur, III, 180.
 Ptolemæus VI Philometor annis 36 regnat, ac primum quidem solus annis undecim (181-171), deinde una cum fratre Ptolemæo VII annis sex (170-165), tum iterum solus annis octodecim (164-147), dum frater in Cyrene imperium tenet, III, 720, 2. In Syria occumbit, *ibid.* Post mortem Cleopatæ matris regnum pro puero administrant Eulæus eunuchus et Lenæus; qui quum ab Antiocho Cœlesyriam armis repeterent, ad Pelusium clade afficiuntur, adeo ut Antiochus Ægyptum ingressus Ptolemæo et imperio potiretur, regii pueri rebus se prospicere dicens. Interea Alexandrini regem creant Ptolemæum VII, quem deinceps libertati redditus Ptolemæus VI socium imperii assumit, III, 720, 2. Quo tempore una cum Physcone fratre jun. regnabat, Dionysii Petosarapis insidiis appetitur; quem proelio ad Eleusin vincit (a. 166), II, *præf.* p. ix, 8. In Thebaide rebellionem comprimit; Panopolim expugnat, Alexandriam redit (an. 165 a. C.), II, *præf.* p. x, 10. A fratre ejectus, e Cypro insula ab Alexandrinis Physconis flagitia exosis revocatur (164 a. C.), II, *præf.* p. xi, 11. In Syriam profectus cum Demetrio Nicatore fœdus jungit, eique Cleopatram filiam, quam Alexandro Balæ dederat, despondet. Antiochenses Syriæ regnum ei offerunt, quod ipse Demetrio concedit, sibi nonnisi Cœlesyriæ possessionem paciscens, II, *præf.* xvi, 19. Demetrii Nicatoris contra Alexandrum Balam socius, in proelio ad Antiochiam commisso cadit, III, 712, 16. 720, 2. Ejus familiaris Galæotes; qui post mortem regis Ptolemæo Physconi opponit Ptolemæi Philometoris filium quendam e Cleopatra, ut dicebat, susceptum, quem a patre sibi traditum esse præse ferebat, II, *præf.* xviii, 22.
 Ptolemæus VII Euergetes II s. Physco quando ad imperium pervenerit. Cum fratre Ptolemæo VI regnat annis sex

- (170-165); hunc imperio spoliatur; eo a Rom. restituto, Cyrenen Physco accepit, ibique regnat annis 18 usque ad mortem fratris (164-147). Deinde in Ægyptum redux regnat 29 annis (146-117), III, 720, 2. — Non admittit calumnias, quibus ipsum a fratre majori insidiis peti Dionysius contendebat, II, *præf.* p. x, 8. Ptolemæus Timotheum occidit. Propter ea quæ contra fratrem regno ejectum commiserat, in odio est (164 a. C.), II, *præf.* xi, 11. Cyrenis sacerdos Apollinis; splendidissimum convivium præbet, III, 187, 6. Ab Alexandrinis Κακεργέτης dictus, homo monstrosæ obesitatis, pedibus nunquam prodibat, nisi ut Scipioni legato obviam iret, III, 255, 11, 13. Cyrenis in Ægyptum post mortem fratris rediens, ut Cleopatram ejusque filios regno ejiceret, in Judæos sævit, III, 513, 16. Galæotem pessime habet; hic in Græciam abiens Physconi opponit Philometoris filium quendam, cui regnum paternum vindicare studet, II, *præf.* xviii, 23. Ejus meretrix Ithaca vel Irene, III, 513, 16. Ejus in Alexandrinos sævitia; oppida et insulas grammaticis, philosophis, geometris etc. replevit, II, 352, 1. A Demetrio Nicatore bello lacessitus contra eum excitat Alexandrum Zabinam, quem pro filio Alexandri Balæ venditabat, III, 713, 20. Ejus ex Cleopatra, sorore et uxore, filii Ptolemæus VIII Soter II et Ptolemæus IX Alexander I, III, 721, 3. Primus navem 40 ordinum extruxit, III, 33, 29. Aristarchi discipulus, III, 186, 2. Ejus ὑπομνήματα, III, 186. Homeri versum corrigit, III, 188, 12; literas in Ægypto promovet, IV, 451, 9. Ejus assentator Hierax Antiochenus, qui postremum a rege interficitur, III, 254, 7. Ptolemæo auctore Eudoxus navigationem suam suscipit, III, 279; ad alteram navigationem mittitur ab uxore Pt. Cleopatra, III, 280.
- Ptolemæus VIII Soter II, Ptolemæi VII et Cleopatras f., una cum matre regnat annis decem (117-108); matris jussu dejectus imperio in Cyprum abit, III, 721, 21. Post fugam Ptolemæi IX in regnum restituitur (89); octavo anno post moritur, III, 722, 4. In Seleucia urbe inclusus amici cujusdam insidiis appetitur, II, *præf.* xxii, 29. Alexandrum Judæorum regem ad Jordanem ingenti clade afficit, III, 322, 5. In Judæos sævit, III, 414, 75. Ejus filia Tryphæna uxor Antiochi Grypi, III, 716, 27. Pater Cleopatras, quæ nupsit Ptolemæo IX Alexandro I, III, 722, 4; et Ptolemæi XI Auletæ, 723, 6.
- Ptolemæus IX Alexander I, Ptolemæi VII et Cleopatras f., post fratrem Ptol. VIII regno pulsum e Cypro, ubi στρατηγός fuerat inde ab anno 117, a matre accitus Pelusium, hinc Alexandriam se contulit, et una cum Cleopatra regnat annis octodecim (107-90); matrem occidit; pulsus Myram in Lyciam aufugit; deinde in Cypro perit, III, 721, 3. Ejus uxor Cleopatra, quæ erat filia Ptolemæi VIII, III, 722, 4. Ejus filius Ptolemæus X, *ibid.*
- Ptolemæus X Alexander II, filius Ptol. IX Alexandri I, post mortem Ptolemæi VIII Roma, ubi degebat, Alexandriam profectus regno potitur; uxorem ducit Cleopatram, Ptolemæi VIII filiam, viduam Ptolemæi IX; undeviginti post diebus eam interficit, ipseque in gymnasio trucidatur (81), III, 722, 4.
- Ptolemæus XI Philopator II, vulgo Dionysus vel Auletes, Ptolemæi VIII Soteris II filius, regnat annis 29 (81-52); Romam profectus quum diutius ibi moraretur; filia ejus Cleopatra-Tryphæna et Berenice interim regni gubernacula sibi vindicant (58-56), non rediturum esse patrem putantes. Reversus tandem Berenicen morte multavit; Cleopatra-Tryphæna diem obierat ante reditum patris. Præter duas has tertiam habuit filiam Cleopatram-Philopatorem, et duos filios Ptolemæum XII et Ptol. XIII, III, 723, 6. Αὐλητής καὶ μάχος, priorum regum divitias pessumdedit, III, 58, 1. Nulla coactus necessitate Ægypto cessit, III, 322, 6. Ejus filia in Syriam ad Antiochum (Asiaticum) et Philippum, Antiochi Grypi (*nepotem*) legatos miserant, qui illos ad imperium in Ægyptum arcesserent, III, 716, 26, 27.
- Ptolemæus XII, Ptolemæi XI filius major, cum Cleopatra sorore regnat annis quattuor; in Nilo fluv. perit, III, 723, 7.
- Ptolemæus XIII, Ptolemæi XI filius minor, post mortem fratris majoris cum Cleopatra sorore regnat annis quattuor (47-44). Ejusdem sororis insidiis interimitur, III, 724, 8.
- Ptolemæus, Antigoni fratre natus, Hellesponti satrapa, Dionysii Heracleæ tyranni filiam ducit, III, 530, 4.
- Ptolemæus aliquis post Sosthenem per breve tempus Macedoniæ regnum administravit, III, 699, 7. 696, 7.
- Ptolemæus, Agesarchi f., Megalopolitanus, ab Agathocle Ptol. Epiphanis tutore ad legationem Romam mittendam designatur, II, *præf.* p. xxviii. Historicus, III, 66.
- Ptolemæus, Sosibii f., ab Agathocle Ptolemæi Epiphanis tutore ad Philippum Macedoniæ regem legatus mittitur, II, *præf.* p. xxviii.
- Ptolemæus Commagenæ præfectus a Syriæ regibus deficit; in Cappadociam irrumpere tentans, ab Ariarathe repellitur, II, *præf.* xi, 12.
- Ptolemæus, Aeropi f., præest equitibus Antiochi M. in pugna ad Panium, III, 181.
- Ptolemæus Mendesius, hist., IV, 485.
- Ptolemæus fluv. ad Arsinoen urbem, III, 471, 41.
- Ptous, Athamantis et Themistüs f., II, 37, 35.
- Pulcher, geometer sub Tiberio, III, 621, 43.
- Pulcheria, Augusta. Sub ejus administratione præfecturæ gentesque venales erant. Quas qui emerant, pro lubitu diripiebant, IV, 52, 87.
- Purennius (T.) Tutus, e Cornelia urbe longævus, III, 610, 3.
- Purpurariæ insulæ ad Mauritaniam, III, 473, 28.
- Putei (*Atrebatenses*) in Oasi Æg., IV, 64, 33.
- Πυανέψια Atticorum, IV, 312.
- Pyanepsionis die octavo Theseo sacra faciunt, II, 354, 3.
- Πυάνιον, pultis genus, II, 628, 20. IV, 425, 3.
- Pydnam (prælium ad), III, 702, 11.
- Pygela s. Phygela, Ioniæ oppidum, II, 20 a. Ejus origines, II, 21, 1. Amazones in hac regione habitabant, *ibid.*
- Pygelensis, Democles, II, 20 b.
- Pygmæi ad Pontum, II, 339, 2; in cavernis habitant, II, 180, 250.
- Pygmæi vel Τριπίθαμοι Indiæ, cum gruibus belligerant, II, 423, 29. 424, 30. 425, 33. IV, 346; perdicibus insidentes, IV, 450, 7.
- Pygmalion, genere Phoenix, rex Cypriorum, III, 10, 31. Veneris statuam amplexus, III, 31, 13.
- Pygmalio, post Matgenum Tyrionum rex, frater Didus, quæ Carthaginem condit, IV, 466, 1.
- Pylades, Strophii f., Orestis comes, III, 375, 34.
- Pylades, Cypseli filius spurius, ad coloniam deducendam missus, III, 392, 58.
- Pylades, saltator, IV, 337, 3.
- Pylaon, Nelei f., III, 304, 19.
- Pylii sub Nestore cum Arcadibus, quorum dux Ereuthalion, bellum gerentes vincuntur, IV, 318, 2. Pylus ab Hercule expugnatur, IV, 508, 2.
- Pylus, Armenius, Arbeli f., Araxis p., IV, 375, 2.
- Pymatus Cittiensis, cui Cypri regnum vendidit Pasicyprus, II, 472, 12.
- Pyndis, Æthiopiæ opp., IV, 251, 2. 478, 42.
- Πῦρ, *Ignis*, Γένους f., III, 566, 7.
- Πυράκων (*Πυρραίων?*) lacus, II, 301, 38.

Pyramidibus (de)quinam scripserint, II, 99, 9.
 Pyrander, cujus anima postea in Pythagoram transiit, II, 644, 30.
 Pyrander historicus, IV, 486.
 Pyrgion historicus, IV, 486.
 Pyrpile, e. q. Delus ins., IV, 294, 4.
 Pyrrha, Deucalionis uxor, a qua Pyrrhaea regio, II, 466, 5 a.
 Pyrrha sive Macaria, Agamedæ mater, III, 379, 48.
 Pyrrha. Sic Achilles inter virgines apud Lycomedem vocabatur, IV, 337, 1.
 Pyrrha, Lesbi urbs, III, 379, 48.
 Pyrrhaea, Thessaliæ pars, a Pyrrha nomen habet, II, 465, 5 a.
 Pyrrhiæ portitoris historia, II, 223, 38.
 Pyrrhiche saltatio militaris a Pyrrhicho, Lacedæmonio genere, inventa, II, 166, 205, 284, 46. 47.
 Pyrrichus Cydoniata, pyrriches inventor, III, 459, 115. Lacedæmonius genere, II, 284, 46.
 Pyrrhonis Elei phil. magistri, III, 243, 146. Ejus dictum, IV, 420, 34. Hecataei magister, II, 384 a. Ejus mores et ingenium, IV, 174, 54.
 Pyrrho Liparæus, hist., IV, 479, 2.
 Pyrrhus, Achillis f.; ejus mors, II, 455, 10.
 Pyrrhus, Neoptolemi et Andromaches f., III, 338, 13.
 Pyrrhus, Aleuæ pater, II, 151, 145.
 Pyrrhus Epirota Demetrium Poliorcetem Macedoniæ regno ejicit, ipseque post septem menses a Lysimacho ejectus est, III, 695, 4. 698, 4. 703, 1. Pyrrhi majores inde ab Achille, III, 698, 4. Pyrrhum bello adoritur Lysimachus, II, 453, 6. Contra Antigonum Gonatam pugnat, paucisque Macedoniæ locis potitur; deinde a Demetrio II, Antigoni f., ad Derdium victus est, III, 703, 1. Pyrrhum in Italiam appulsum non prius adesse Romani animadvertunt, quam ad prælium cum exercitu se ostenderet, II, 461, 1. Prælium ad Pandosiam, II, 454, 6; ad Asculum, II, 454, 8. Ab Æmilio Paulo victus, IV, 372, 1. Pyrrhi res afflictæ propter iram Proserpinæ, cujus templum expilaverat, II, 461, 3. Ejus in Peloponneso bellum et mors, II, 455, 9. 10.
 Pythænetus historicus, IV, 487.
 Pythagoras Tyrius vel Syrus vel Samius vel e Lemno Tyrrenus, III, 5, 17. 41, 22. II, 1. Pater ejus Mnesarchus Tyrius a Samiis civitate donatus. Pyth. a Chaldæis eruditus postea se adjungit Pherecydi et Hermodamanti; alii Tyrrenum e Lemno oriundum fuisse dicunt. Quando in Italiam venerit. Ejus fratres duo, III, 9, 30. Puer adhuc inter viros vicit Olympiæ, III, 580, 18. E Samo in Ægyptum profectus est, II, 279, 23. Nazarati Assyrii discipulus, etiam Galatas et Brachmanes audivit, III, 239, 138. Asordani et Sardanapalli regum temporibus floruit, II, 505, 12. In exercitu Nergili regis Assyriorum militavit, IV, 282, 7. Judæorum et Thracum opiniones secutus est. Nihil scriptum reliquit. Narratio de familiari ejus Calliphonte, III, 41, 21. Philosophiam a Judæis acceptam ad Græcos transtulit, III, 36, 2. Discipulus Pherecydis, II, 347, 5; quem mortuum in Delo ins. sepelivit, II, 272, 3. Sacra fecit in Apollinis ara Delia, II, 155, 166. Polycratem fugiens venit in Italiam, II, 272, 4. Ejus in Italia celebritas, III, 580, 19. II, 273, 5. Scholæ Crotone ab eo institutæ, II, 244, 29. A Crotoniatis Apollo Hyperboreus cognominatus. Eodem die et Metaponti et Crotone visus est. Aureum femur ostendit; aliud mirabile, II, 175, 233 b. Terræ motum Metaponti prædicit, II, 347, 6. Quanam fraude effecerit, ut ex inferis in terram rediisse apud Italos crederetur, III, 41, 22. Cum Agrigentinis contra Syracusanos pugnans cecidit,

ibid. — Cylonem in consortium recipere recusat. Cyloneæ factionis bello exagitatus Metapontum abiit ibique fato functus est, II, 273, 11. Pythagorei in Milonis domo obsessi misere pereunt, præter Archippum et Lysidem, II, 274, 11. III, 41, 23. II, 5, 18. Pythagorei post hæc Rhegium confluunt et Italia excedunt; nomina præcipuorum, II, 274, 11. Tempore Cyloneæ seditionis Pythagoras in Delo erat, III, 5, 18. Immo Crotone erat, unde fugit Cauloniam, hinc Locros, hinc Tarentum, hinc Metapontum, ubi in Musarum fano moritur inedia, II, 245, 31. De ætate ejus et morte, III, 169, 6. Pater Arimnestæ, II, 482, 56. Contentio ei erat cum Cydone et Onata, II, 187, 279. Ejus laus in epigrammate, quod Pherecydis tumulo inscriptum, II, 481, 51. Cum Lycurgo componitur, II, 243, 27. Ejus scripta, IV, 169, 8. Pythagoricos libros emit Plato, III, 163, 16. Pythagoreorum victus, doctrina, inventa, symbola, II, 273, 7 sq. 197, 3. III, 240, 140. 42, 24. 289, 79. II, 624. II, 67 a. 289, 81. III, 6, 19. II, 279, 23. 244, 30. III, 7, 22 a. 197, 3. 580, 18. 273, 8 et 10. 579, 17. Pythagorei: Archippus, Androcydes, Myllias, Timycha, Amyclas, Clinias, Parmeniscus, Orestades, Alcmaeon, Bolus, Xenophilus, Eubulides, Cecrops, Numenius, Philolaus, Diodorus, Euxitheus, Empedocles, q. v.
 Pythagoras, Ephesi tyrannus, a Basilidis imperio ejicitur, IV, 348, 2.
 Pythagoras, Ptolemæi regis præfectus, III, 479, 62.
 Pythagoras, Zacynthius, musicus, tripodis, instrumenti musici, inventor, IV, 342, 12.
 Pytharchus Cyzicenus a Cyro septem obtinet urbes; tyrannidem sibi vindicaturum cives coercent, IV, 289, 4.
 Pytheas Massiliensis geographus; ejus itinera, II, 252 a.
 Pytheas Pygelenis, epulo; ejus epitaphium, IV, 411, 3.
 Pytheas Achæus, pictor; ejus pictura, III, 574, 14.
 Pytheas Athen. Demosthenis adversarius, II, 474, 21.
 Pytheas, Cleonis Thebani pater, III, 122, 25.
 Pythermus Ephesius historicus, IV, 487.
 Pythias dea, III, 160, 1.
 Pythiorum ludorum origo, II, 189, 282. IV, 539, 20. Pythionice Terpander et Execestides, q. v.
 Pythionices meretricis monumentum Athenis, II, 266, 72. III, 259, 22.
 Pythium in Attica, II, 351, 12.
 Pytho draco. Τὸ ἐπὶ τῷ Πύθωνι ἐπιχρήδειον, II, 286, 68; ob Pythonem interfectum ludi Pythii instituti, II, 189, 282. Pytho locum olim Neptunus, deinde Apollo tenuit, III, 31, 17.
 Pytho Byzantius legationem ad Athenienses obiit; ejus dictum, II, 329, 1.
 Pythocles, Samius, historicus, IV, 488.
 Pythoclidēs, Periclis in musicis magister, II, 125, 65. Mixolydiam harmoniam excogitavit, II, 283, 42.
 Pythodorus, pater Thrasyilai Æxonensis et Critonis, II, 200 a.
 Πυθογενεῖα festum Πυθογενειῶνος mensis apud Samios, II, 16, 1.
 Pythopolis ad Soloenten fluv. in Asia a Theseo condita; ejus locus quidam Ἐρμού οἰκία, ab Hermo Atheniense, II, 345, 8.
 Pythostratus, Theseidis auctor, Xenophontis frater, III, 101.

Q

- Quadi a M. Aurelio pacem obtinent (175), IV, 186, 7.
 Quadringenti viri quando sint constituti; dolo retinere imperium student; assentator eorum Phrynichus, II, 127, 73.
 Quinctius (L.) Cincinnatus dictator creatur contra Sp. Maelium. Quomodo impendentem civitati tempestatem averterit, II, *præf.* p. xxxiv.
 Quintilius Varus, Syriae praefectus sub Augusto imp., III, 352.
 Quintillus post Claudii fratris necem per paucos dies regno potitur, III, 681, 22. IV, 599, 154.
 Quintus (deb. *Quietus*), Macrini f., tyrannus, in Emesa ab Odenatho premitur, IV, 195, 8.

R

- Rachel, Labani f., Jacobi uxor, III, 214, 8.
 Rævius Taurus, vir praetorius Rom., III, 622, 51.
 Raguel, Arabiae princeps, III, 222. Dadanis f., III, 224.
 Rameses, rex Aeg. (dyn. XVIII, 15), II, 573; pater Amenophis, III, 495, 1.
 Rameses-Miamu (Rameses-Aegyptus), Aeg. rex (dyn. XVIII, 16), II, 573.
 Rampses, Aeg. rex (dyn. XIX, 2), II, 579 sqq.
 Ranis pluit, III, 168, 3.
 Rathotis (Rathos. Athoris), rex Aeg. (dyn. XVIII, 11), II, 573.
 Rathures, Elephantinus, rex Aeg. (dyn. V, 6), II, 552.
 Ratiaria urbs ab Hunnis vastata, IV, 73, 3. 93.
 Ratoises, Memphita, Aeg. rex (dyn. IV, 5), II, 548.
 Rauracorum castellum, Romanorum colonia, IV, 19, 13.
 Ravenna urbs, IV, 60, 13 et 14. 66, 38. 39. Ejus origines, III, 68, 2. IV, 68, 2.
 Rayosis, rex Aegypti decimus tertius sec. Eratosth., II, 545.
 Recitach, Theuderichi filius et successor, IV, 620, 211 § 5. Zenonis jussu interfectus, 620, 214.
 Reguli legatus Calpurnius Crassus, III, 70, 11. Reguli post Cannensem cladem capti, in conservando jurejurando religiositas, III, 98, 4.
 Remus. V. Romulus.
 Rezimerus. V. Rizimer.
 Rhabdis, patria Sergii et Theodori, IV, 273, 3.
 Rhadamanthus, Lycasti et Idæ filius, 497, 3 a. Qua usus sit iurisjurandi formula, IV, 501, 5. — Herculem educat, II, 29, 4. 190, 283.
 Rhadaphernes. V. Phrataphernes.
 Rhadata, urbs Aethiopiae, in qua felis aurea pro dea colitur, IV, 351, 1.
 Rhagæ in Media unde nomen habeant, II, 475, 25. III, 285, 76. Urbs a Seleuco Nicatore appellatur Europus, a Parthis vero Arsacia vocatur, IV, 308, 4.
 Ramanthas pastor, III, 575, 17.
 Ramitha, priscum Laodiceae in Syria nomen, III, 575, 17; etymologia nominis, *ibid.*
 Rhapsodi, IV, 289, 6, Homeristiae dicti, IV, 331, 10; rapsodorum festum, II, 321, 62.
 Rhaucii in Creta apum multitudine et ferocitate sedibus suis expulsi, IV, 305, 1.
 Rhea Proconnesium lapidem Saturno devorandum dedit, IV, 290, 7. Ejus assessores Cyllenus et Tityas, Idæi Dactyli, IV, 448, 9. Ei sacer Dindymus mons, III, 29, 2. Ejus in honorem insaniunt Phryges, III, 595, 46. Rheæ et Saturni ara Olympica, II, 36, 29. Ejus templum Byzantii, IV, 149, 15; fanum ab Argonautis ad Pontum consecratum, IV, 548, 15. Rhea in Phoenicum mythologia III, 568, 19. Rhea Silvia, III, 75, 2.

- Rheatini agri fons, IV, 437, 13.
 Rhebantia regio ad Psillium fl., III, 594, 41.
 Rhebas fluv., usque ad quem olim Bithynia pertinebat, III, 594, 41.
 Rhegium, Chalcidensium et Messeniorum colonia, II, 219, 25; locus urbis condendæ oraculo indicatus, *ibid.* Mille virorum collegium, *ibid.* Charondæ legibus utuntur, *ibid.* Anaxilas tyrannus; tyranni alii, *ibid.* et II, 173, 228; in numis rheda et lepus, II, 173, 228 a. Rhegium Pythagorei post bellum Cyloneum confluerunt, II, 275, 11. Reginas mulieres repente mentis alienatio corripuit. Infortunii hujus remedium, II, 282, 36. Reginis ignaviam primus exprobravit Nymphodorus, II, 480, 44. Ῥηγίουργης τράπεζα, II, 68, 5. Regini Lucanorum et Bruttiorum incursiones nec non Tarentinos metuentes e Fabricio cons. petunt, ut praesidium ipsis relinquat. Hujus praesidii dux, Decius Campanus, divitiis urbis inhians, conspiratione inita, noctu Rheginos trucidat, urbisque tyrannide potitur. Patriae calamitatem ulciscitur Dexicrates medicus, qui Decium excæcavit. Deinde Fabricius consul urbem Rheginis restituit, II, *præf.* p. xxxix. 4. sqq. Rhegium in Mamertinorum potestate, III, 18, 2. Alarichus Rhegii in Siciliam transitum parat, IV, 60, 15. Regini: Glaucus, Lycus, Sillax, Androdamas, Munantia Procula. Q. Cornelius. Q. Cassius Rufus. Q. Lucretius Primus. T. Aemilius. T. Antonius, q. v.
 Rhemnia, Aethiopiae opp., IV, 351, 1.
 Rhene e Mercurio Saum parit, II, 158, 171.
 Rhesiarchus, fatidicus, III, 302, 7.
 Rhesus ubi habitaverit, IV, 551, 24. Rhesi et Arganthonis amores, III, 300, 1.
 Rheximachus Tegeata, IV, 379, 1.
 Rhino Atheniensis post ejectos tyrannos reip. praest, II, 209, 1, 9.
 Rhipæi montes, II, 65, 1. 387, 4; postea Alpes, III, 273, 48.
 Rhizonicus sinus, III, 574, 15.
 Rhodanus fluv., II, 34, 20; olim Eridanus, III, 32, 22.
 Rhodanus (archieunuchus) Beronicae injuriam intulit; condemnatus a Valentiniano crematur, IV, 26, 30.
 Ῥοδιάς, poculi genus, III, 133, 57.
 Rhodobates, Persa, Mithridatis pater, III, 578, 7.
 Rhodætes, ap. Hom. Hodius, Halizonum dux, III, 595, 45.
 Rhodogaisus Gothus debellatur; ejus copias sibi Stilicho conciliat, IV, 59, 9.
 Rhodope, Hæmi soror, in montem cur sit transformata, III, 502, 1.
 Rhodope, Thraciae mons, II, 79, 5. IV, 124, 17.
 Rhodophon Rhodius, Ῥοδῖνος, IV, 417, 20.
 Rhodopis, cujus in Aegypto pyramis esse dicitur, IV, 307, 3.
 Rhodopis Thracia, una cum Aesopo serviens Iadmoni, a Charaxo redimitur; apud Sapphonem audit Doricha; ejus donarium Delphis, IV, 307, 4.
 Rhodus, Oceani f., vel Neptuni et Veneris (Neptuni et Haliæ f., III, 175) filia, a qua urbs vocitata est, IV, 404, 1. Ejus e Sole liberi septem (Heliadæ), III, 176, 1.
 Rhodus insula, olim Ophiussa, II, 222, 33; Telchinum sedes; unde nomen habeat. Neptuni filii Venerem ab insulae aditu arcent; inde ira deæ, calamitatesque Rhodiorum; Neptuni filii terra occuluntur, atque dæmones orientales dehinc appellantur. Paulo ante diluvium Telchines insulam relinquunt. Sol aquas abolevit et Rhodum in Rhodi honorem appellavit ins., III, 175, 1. Hinc Solis cultus. Heliadæ, III, 176, 1. Post diluvium regnat Ochimus, III, 176, 2; deinde Cercaphus, ejus frater, III, 177, 2; regnum dividunt filii: Lindus, Camirus et Ialysus, *ib.* In Rhodum venit Danaus; deinde

- Cadmus; ille Minervæ fanum condit; hic Neptuno templum dedicat, et sacerdotes e Phœnicibus suis relinquit, *ib.* Serpentes insulam infestant; quos Phorbas, Lapithæ f., a Rhodiis advocatus, delet, *ib.* et IV, 481, 1. E Creta advenit Althæmenes, qui Jovis Atabyrii templum condit; et post mortem divinis a Rhodiis honoribus afficitur, III, 177, 2. Deinde Argis venit Tlepolemus, qui totius insulæ rex constituitur, et contra Trojam proficiscens regnum relinquit Batæ Argivo, III, 178. Rhodum olim Phœnices incolebant. Phalanthus Phœnix ex Achaia urbe, in Ialysia regione sita, ejicitur ab Iphiclo, IV, 405. Rhodum migrant Lacedæmonii post reditum Heraclidarum, III, 672, 3. Rhodii θαλασσοκρατήσαντες, IV, 552, 30. Rhodii Pindari carmen Diagoræ Rhodio scriptum aureis literis exaratum in fano Minervæ collocarunt, IV, 410, 3. Cf. II, 183, 264. In prælio ad Laden ins. victi sunt, quum vicisse eos dicat Zeno, III, 179. Rhodi quas ob causas democratia mutata sit, II, 161, 185. Rhodii pæane celebrant Ptolemæum Soterem, IV, 410, 1. Eos Samii cum Priensibus de finibus litigantes arbitros constituunt, II, 346, 6. Ad Rhodios de Cn. Manlii Vulsonis rebus in Asia gestis scripsit Hannibal, III, 99. Rhodii, Romanorum amici in bello Mithridatico, Mithridatem prælio navali vincunt, III, 542, 31. Eorum socii in bello contra Mithridatem Chii erant, III, 542, 33. Rhodii cum Triarii classe contra Heracleotas pugnantes prælio navali victores, III, 552, 50. — Rhodi urbis laus et vituperium, II, 256, § 5. Solis festa, II, 256, § 5. Ibi Solis sacerdos fuit Dionysius historicus, II, 7 a. Sacra ἄπυρα, IV, 313. χελιδονίζειν apud Rhodios quid? IV, 514. Rhodus γῆν ἀμπελῆτιν habet, III, 277, 64. Rhodiorum colossus, IV, 35, 47. 552, 30. In insula hac ossa sunt virorum mirandæ magnitudinis, III, 622, 45. Rhodiorum vox βράβυλα (i. e. κοκκύρηλα), II, 327, 82. Atabyrii montis altitudo, II, 253, 58. Rhodus et Alexandria sub eodem meridiano sitæ, III, 286, 80. In Rhodo primum conspicitur Canobus stella a septentrione proficiscenti, III, 287, 80. Rhodi urbes: Achaia, Cyrbe, Lindus, Camirus, Ialysus, q. v. Rhodii: Antiphemus, Apollonius, Antisthenes, Callixenus, Comeon, Clytophon, Empylus, Eudoxus, Hieronymus, Iason, Posidonius, Propis, Polyzelus, Rhodophon, Socrates, Sosicrates, Theodorus, Zeno, q. v.
- Rhœo, Staphyli filia, soror Hemitheæ, IV, 38.
- Rhœtæa, Astibaris Medorum regis f., uxor Stryangæi, III, 364, 12.
- Rhœtus, Marrubiorum rex, pater Anchemoli, III, 231, 28.
- Rhonacis Mædi inventum, III, 73, 10.
- Rhopenses, Pamphyliæ gens, III, 584, 51.
- Rhosus, Ciliciæ urbs, a Cilice condita; in eam Fortunam Antigonis urbis transfert Seleucus Nicator, IV, 469.
- Rhoxance, Sacarum urbs regia, III, 364, 12.
- Rhoxane, post mortem Alexandri M. filium Alexandrum parit, III, 667, 1.
- Ῥύεσθαι quomodo ab ἐρύεσθαι differat, II, 283, 40.
- Rhyndacus fluv. Ad eum Briarei monumentum, παλάμαι Βριάρεω, III, 594, 42; serpentes ibi, III, 205, 6, et Ἀρταίου τεῖχος oppidum, II, 622, 13. Fluvii ostium obstruere studuerunt Gigantes, IV, 288, 1.
- Rhyntaces, avis Persica, II, 94, 26.
- Rhypæ, Myscelli, qui Crotonem condidit, patria, II, 14, 4.
- Ricimer patricius ab Avito in Siciliam missus contra Genserichum; Marcellino Sicilia cedere cogit; legatos mittit ad Genserichum, IV, 103, 29. Contra Avitum rebellat, IV, 616, 202. Majorinum imp. necat, IV, 616, 203. Olybrium imperatorem constituit, IV, 617, 207. An-
- themium debellat, fratrisque Gundubali manu occidit; ipse moritur, IV, 617 sq., 209.
- Risûs simulacrum Lacedæmone a Lycurgo dedicatum, II, 628, 12.
- Rogatorium, locus hand procul a Phasi fl., IV, 230, 22.
- Roma, Trojana mulier, Latino parit Romulum et Remum, II, 383, 5. Ascanii filia, cum Ænea in Italiam venit eum in locum, ubi postea ab ea urbs appellata est, IV, 290, 8.
- Roma urbs a Græcis Troja redeuntibus condita, II, 178, 242; ab Ænea condita, nomen habet a Roma Trojana muliere, II, 66, 8. III, 168, 1; a Roma Ascanii filia nominata, IV, 290, 8; a Romo, ex Æneæ posteris uno (vel a Romo, Æneæ filio, III, 70, 7 sq.), condita, IV, 290, 8. Cf. Romulus. Quando urbs condita, III, 80, 2. 96, 3. IV, 378, 2. Palatinus mons unde dictus, III, 100, 4. Raptus Sabinarum, III, 88, 3. Cf. nomina regum. — Romanorum et Carthaginiensium fœdera tabulis æneis Romæ inscripta, III, 18, 2. Romani fame premuntur. De Spurio Mælio historia, II, præf. xxxi-xxxvi. Urbs ab Hyperboreis (Gallis) capta, II, 199 a; a Celtis capta, a Lucio servatur, II, 178, 245. Samnitibus debellatis, senatus, precibus Campanorum obtemperans, decernit ut M. Valerius præsidia in oppidis Campaniæ relinquat. Præsidarii illi in cædem Campanorum conspirant; re per indicem patefacta, Marcius consul dolo armisque consilia eorum dissipat, ducesque conjurationis supplicio tradit, II, præf. p. xxxvi sqq. Romani contra Latinos bellum gerentes, T. Manlio Torquato et P. Decio coss. (340 a. C.) in Campaniam ducunt exercitum; non ita longe a Capua castra metati Samnitum copias auxiliares exspectant, frustra; disciplinam militarem corroborare consules student, II, præf. p. xxxix, 3. Romani ad Alexandrum M. legatos mittunt auream coronam offerentes, III, 538, 25. Bello contra Etruscos, Gallos, Samnites, Fabio cons. (295), centum millia Romanorum cecidere, II, 479, 40. Comperta clade Rheginorum, quos Decius præsidii dux trucidaverat, Fabricium cum exercitu mittunt, qui urbem superstitionibus Rheginis restituit, atque auctores cædis punivit, II, præf. p. xl sq. Jovi Statori ædes vovent (204 a. C.), III, 90, 14. Romanorum primus cum Pyrrho congressus, II, 461, 1; prælium ad Asculum, II, 454, 8; prælium ad Pandosiam commissum, II, 454, 7. Ad Messanam gestæ bello primo Punico, III, 17, 1. Romani (bello Punico primo) in Eryce ab Amilcare obsessi, III, 90, 16. Sub Lutatio ad Siciliam res contra Carthaginienses gestæ, III, 19, 4. Gallorum in Italiam invasio; ingentem Romanorum exercitum comparant, III, 90, 17 (225 a. C.). Belli Punici secundi causæ, III, 91, 18. Romani, ad lacum Trasimenum victi, III, 92, 19. Cannensis clades, III, 98, 4. Senatus a Demetrio Sotere abalienatus, Timarcho Mediæ satrapæ pecunia senatores corrumpenti potestatem regiam concedit, II, præf. xi, 13. Romam Andrisum mittit Demetrius Soter, II, præf. xiv, 16 (151 a. C.). Romani pœnas exigunt a Byzantinis, quod Andrisum honoribus affecerant, II, præf. xv, 16. Ad Romanos transit Himilco Phamæas (149 a. C.), II, præf. xv, 17; et Pseudophilippi dux Telestes (148), II, præf. xv, 18. Q. Fabio procons. Lusitania recepta (141 a. C.), III, 98, 7; servorum in Italia rebelliones (circa 102 a. C.), II, præf. xxii, 36. Romæ terræ motus, Ol. 177, 3. III, 606, 12. Quot censi sint Ol. 177, 3, *ibid.* Mithridatici belli initia et progressus, III, 541, 31 sqq. Catilinæ conjunctio, II, præf. xxvi, 35. Romam e Syria pestem attulit L. Verus, III, 661, 20. Roma ab Alaricho capta, IV, 58. Urbs (ab Alaricho capta 410) paucis annis post (414) ad pristinum fere statum redierat, IV,

62, 25. Romani in Hispania a Vandalis in summas re-
ducti angustias (414), IV, 64, 30. Romæ mœniorum
ambitus quo tempore Gothi urbem ceperunt, ex dimen-
sione Ammonis geometri, IV, 67, 43. Romanarum fa-
miliarum divitiæ Honorii temp., IV, 67, 44. Romani
cur non aggressus sit Attila, IV, 99, 17; eam sub pote-
statem redigit Theuderichus Valamiri f., IV, 141, 4. —
Romanorum priscorum virtutes, III, 253, 2. 3; mores
et instituta, III, 72, 4. III, 93, 26. 28. Lupercalia, III,
98, 2; cœna triumphalis, III, 252, 1; osculandi mos
quomodo ortus, II, 178, 243; institutum clavum quo-
tannis figendi in Jovis æde, III, 96, 7. Romani *ταλάσιον*
nuptiis accinunt, III, 469, 5. De Romanorum nomini-
bus tertiis Posidonii sententia, III, 270, 42. Romani
usque ad Macedonica tempora vasis figulinis utebantur
in conviviis, III, 472, 20; gladiatorum spectacula, III,
417, 84. Romæ androgynus exstitit. Quare Sibyllæ ora-
cula recitata sunt, III, 619, 39. Romanorum votivi ludi
intermissi et restaurati, III, 93, 24; urbis laus, III,
663; ædium magnitudo, IV, 67, 43; opera magnificen-
tissima, aquæductus, viæ stratae, cloacæ, III, 98, 3.

Romulus et Remus, Martis filii, III, 93, 22; Latini et Romæ
f., II, 383, 5. Romulus, Æneæ et Romæ f., IV, 366;
Æneæ et Tyrrheniæ f., pater Albæ, avus Romi, IV, 297,
6. Cf. Romus. Romulus et Remus, Numitoris filii, Amu-
lium occidunt, II, *præf.* p. ix, 6. Reliqua eorum his-
toria, III, 203. III, 74, sqq. p. 84 sqq. IV, 531, 2. Ro-
mulus post captas virgines Cæninam capit, III, 412.
Tarpeium prodicionis accusat, III, 469, 6; ludos cir-
censes instituit, IV, 552, 31. Ejus mors, IV, 328, 1.
552, 32.

Romulus comes, legatus imperatoris Rom. occid. ad Atti-
lam. Ejus filiam Orestes duxerat, IV, 84. Datum ei ab
Attila responsum, IV, 89. Ejus de Attilæ fortuna et con-
siliis sermo, IV, 90.

Romus, Jovis f., Romam condit, IV, 305, 1. Æneæ comes,
Capuam condit, III, 70, 7 et 9. Æneæ filius, III, 70, 8.
Ascanii aut Emathionis filius, Romæ urbis conditor, IV,
395, 11. Æneæ et Romæ f., IV, 366. Albæ filius, Romuli
Ænea nati nepos, Romani urbem condit, IV, 297, 6,
IV, 290, 8.

Rua, Hunnorum rex ante Attilam, cum populis Istri acco-
lis, qui ad Romanorum societatem transfugerant, bello
certare decernit; ad Theodosium II de reddendis trans-
fugis Eslam legatum mittit. Paulo post moritur; succe-
dit Attalus, IV, 71, 1.

Rubeas promontorium, II, 388, 6 a.

Rubenus, Jacobi f., III, 214, 8; poma Racheli affert, III,
215, 9.

Rubrius Rufus, unus ex Cæsaris percussoribus, III, 445, 24.

Rubrum mare unde dictum, III, 25, 4. IV, 524, 7. Ejus
litora adversus impetum fluctuum communivit Nabuco-
drosorus, IV, 283, 8. 284, 9. Mare Judæi permeant,
III, 223. Ejus serpentes et cancri ingentes, III, 139,
135 a.

Rufinus quidam Odenathum sen. interfecit, IV, 195, 7.

Rufinus, præfectus præt., Magnentii ad Constantium le-
gatus (350), IV, 190, 16.

Rufinus Tatianum, præf. præt., ejusque filium Proculum
blanditiis deceptos perdit, IV, 40, 59; post mortem Theo-
dosii tutor Arcadii imp. rerum omnium penes se habet
potestatem; ejus nequitia et cum Stilichone inimicitiae,
IV, 42, 62 et 63. Ei succedit Eutropius eunuchus. Com-
paratio horum virorum, IV, 44, 66. Rufini indoles, IV,
610, 188; fata postrema, IV, 610, 190.

Rufus, Zenonis Isauri familiaris, Saturnini filiam ducit,
IV, 94. Ejus frater Apollonius, IV, 99, 18.

Rumilia dea, III, 75, 2.

Ruminalis ficus, III, 74, 1. 75, 2.

Rusticius in aula Adaulphi (414), III, 62, 54.

Rusticius cum Maximino legato ad Hunnos privatæ rei
causa profectus, Hunnicæ linguæ peritus, IV, 80. 89.
Attilæ ab epistolis, IV, 93.

Rusticius, castrorum præfectus sub Leonte; successorem
habet Basiliscum, IV, 116, 7.

Rustius, L., Thymbris f., a Valerio Gestio occisus, IV,
321, 6.

Rusumbladeota. V. Tarasicodissa.

Ruth, IV, 549, 17.

Rutilius Rufus, Apicio auctore in exilium actus (93), III,
265, 38. Theophanis in eum calumniæ, III, 314. 1.
Historicus, III, 199.

S

Sabaco, Æthiops, Æg. rex (dyn. XXV, 1), Bocchorin
cepit et concremavit, II, 593. IV, 540, 24.

Sabatanes, Sui f., III, 214, 7.

Sabazii et Sabazius Bacchus, III, 14, 11. 155, 36. 244,
151.

Sabbatum cur Judæi diem septimam nominarint, III, 509, 4.

Sabinæ mulieres quando raptæ, III, 88, 3; et quot raptæ
sint, III, 469, 4.

Sabini. Eorum origo, IV, 531, 1.

Sabinianus, dux copiarum sub Zenone contra Theoderi-
chum Val. fil. missus, IV, 127; jurare recusat, 128;
Theoderichi matrem et fratrem cum novissimo agmine
invadit; multos Gothorum capit; Lychnidi Adaman-
tium convenit, 130. A Moschiano interficitur, IV, 620,
213.

Sabinus sophista, II, 78 *not.*

Sabiri Hunni (iidem qui Abires ap. Menandrum) ab Ava-
ribus vincuntur, IV, 203, 5; ab Avaribus expulsi Sa-
guos et alias gentes invadunt, III, 104, 30. Persarum
contra Armenios et Rom. socii (572), III, 271; ab Justini
ducibus ultra Cyrum fluv. collocantur (576), IV, 242, 41.

Sabirorum et Alanorum legati de pace agunt cum Tibe-
rio (576), IV, 244, 42.

Sabis, fluv. Carmaniae, III, 476, 39.

Sacæ Scythæ, II, 402, 1. Sacarum urbs regia Roxanace,
III, 364, 12; rex Marmares, et post eum regina Zarinæa,
III, 364, 12. — Sacæ olim Turci vocabantur, IV, 227,
19.

Sacri belli decennalis causa, II, 469, 2.

Sacrum Hispaniæ promontorium, eadem in linea cum
Rhodo et Cnido situm, III, 287, 81.

Sadidus, Saturni f., III, 568, 18.

Sadyattes, Cadyis fil., e Tylonia gente. Ei Meles in exilium
abiens regnum committit, quod regi post triennium re-
deunti fideliter Sadyattes restituit, III, 382 sq.

Sadyattes, Alyattis f., Lydorum rex, Alyattis pater; soro-
rem Mileto junctam stuprat; alias duas sorores uxores
ducit; ex iis filii, III, 396, 63.

Sadyattes (*Myrsi f.*) Lydorum rex postremus (*Candaules*
ap. *Herodot.*), quomodo a Gyge, Ardyis filio, ever-
sus sit, III, 383 sq.

Sadyattes, Lydus, mercator ditissimus, cujus bona Dianæ
consecravit Cræsus, III, 397, 65.

Sagaris, Homeri æmulus, II, 187, 296.

Sagaris, Mariandynus, homo mollitie diffuens, II, 306, 13

Sagasmala, opp. Æthiopie, III, 478, 42.

Saguntum, Hispaniæ urbs, III, 432, 12; a Carthaginien-
sibus capta, III, 91, 13.

Sais apud Ægyptios Minerva, III, 639, 11.

- Sais, Æg. urbs Athenarum metropolis, III, 639, 11. Ab Atheniensibus condita, III, 176, 2.
- Saitarum regum dynastia XXIV in Chronico vetere, II, 534. Saita Bocchoris rex dynastiae XXIV, II, 592. Saitæ reges dynastiae vicesimæ sextæ, II, 593. Saita Amyrtæus, Ægypti rex (dynastia XXVIII), II, 596.
- Salacia, puella Lycia, III, 235, 81.
- Salagus (?), Cænopionis f., II, 50, 13.
- Salamis insula, olim Cychrea, III, 599, 72. In Salaminem ins. exul venit Telamon, III, 33, 45. Salaminii primi quinquagemum ædificaverunt, II, 172, 247. Ad eam insulam Solonis cineres sparsi, II, 110, 14. Salamina victoria multum valuit ad augendam democratiam, II, 125, 61. Σαλαμινία τριήρης ἱερὰ, II, 121, 49. Σαλαμῖνιοι, οἱ τῇ Σαλαμινίᾳ ἐμπλέοντες, II, 121, 49.
- Salamis in Cypro. Eo Teucer e Troja redux Trojanos captivos secum adduxit, ex quibus oriundi Gergini κόλακες, qui hinc per totam Cyprum insulam diffusi, II, 311, 25.
- Salamis, Cypriorum rex, Amyces sive Cittiae f., IV, 469.
- Salarus, Priensis Biantis adversarius, II, 188, 297.
- Salatis (Silites. Saïtes), pastorum in Ægypto rex, II, 566 sqq.
- Sales odorati in Arabia, III, 277, 65.
- Salganeus tumulus in Boeotia, II, 260, 26.
- Sali, gens Hunnica, ab Avaribus vincuntur (559), IV, 203, 5.
- Salia, Annii regis f., Catheto parit Salium et Latinum, III, 230, 26.
- Salii ap. Romanos unde nomen habeant, III, 126, 37. IV, 372, 3. Saliorum ancilia, III, 469, 8.
- Salius Arcas e Mantinea, Æneæ comes, III, 126, 37. Catheti et Saliae f., III, 230, 26.
- Sallustius, præfectus prætorio, Julianum in exp. Persica comitatur, IV, 5; vir insignis et humanus, IV, 21, 17; a Valentiniano, quem imperatorem designaverat, munere suo destituitur, vir integerrimus, IV, 26, 30.
- Salmeni Arabes, VI, 409, 4.
- Salmonæus, pater Tyrus, III, 302, 3.
- Salmonius (Lydius) filiam deperit, quæ mortem sibi infert, III, 372, 27.
- Salomonis, templum exstructuri, ad Naphrem et Suronem, Ægypti et Phoen. reges, epistolæ, III, 225, 18 sq. Salomo Hiromo Tyrionum regi ænigmata proponit, et ab Hiromo proposita solvere studet, IV, 398, 2. 446, 1. Salomonis regnum, III, 228, 20; regisque indoles, IV, 549, 18.
- Salomon, Sirmii præfectus (580), IV, 268, 66.
- Salonæ, Dalmatiae urbs, IV, 105, 30.
- Salpe, Lesbia, ludicra composuit, II, 378, 14. IV, 296, 1.
- Saltatio pilaris a quonam inventa, II, 249, 48. Saltationes variae, II, 283, 44-50.
- Salvia Varena, e Basilia urbe longæva, III, 609, 1.
- Salyes, Ligurum gens, III, 644, 38.
- Samæna, navigii species a Polycrate primum exstructa, II, 483, 59.
- Samaria, III, 229, 24.
- Samaritis Judæorum regio. Eam a tributo liberam esse jussit Alexander M.; multos ex ea Alexandriam duxit, II, 395, 15.
- Samatho (i. e. *Magna*), Libyæ ins., III, 238, 129.
- Sambuca, machina bellica, IV, 302.
- Sambus in Gangem influit, II, 413, 18.
- Sambyce instrum., II, 286, 64. III, 73, 8. Sibyllæ inventum, II, 413, 18. Sambyca lyrophænix, Syrorum inventum, III, 481, 73. Σαμβυκιστάι, III, 73, 8.
- Samemrumus, i. e. ὠφουράνιος, ap. Phœnices; ejus inventa III, 566, 7.
- Sammuges, post filium Senecheribi in Assyria regnavit annis viginti et uno; ejus frater Saracus sive Sardanapallus, II, 504, 12.
- Samnites Postumium Albinum vincunt; deinde a Fabio Gurgite vincuntur, IV, 321, 3; a Romanis debellantur tribus præliis. Eorum incursiones metuentes Campani Romanis præsidiis se muniunt, II, præf. p. xxxvi, 2. Samnites in bello Latino copias auxiliares, quas Romanis promiserant, haud mittunt poscentibus consulibus, II, præf. p. xxxix. A Fabio clade affecti (322 a. C.), II, 90, 13. Contra eos rem gerunt Postumius et Atilius Regulus coss. (294 a. C.), III, 90, 14. Samnitum instituta quædam, III, 457, 109.
- Samon Cretensis cum Scamandro Troadem occupans prælio perit; ejus uxor Dada per vim stuprata se ipsa interficit, III, 369, 21.
- Samosata, Euphratesiæ urbs, IV, 4. III, 659, 5.
- Samothrace, olim Leucosia, deinde a Sao Samos, tum a Thracibus incolis Samothrace nominata, II, 158, 171. Primum Leucania, deinde Thracia; denique a Samiis advenis Samothracia vocata est, II, 218, 21. Olim Melite dicta Cabirorum cultu clara, II, 57, 14. In eam e Phrygia veniunt Cabiri, Dardanus et Iasion, IV, 345, 1; in eam Palladium attulit Dardanus. Eo ad Dardanum venit Cadmus, III, 154, 28. Ex ea Dardanus in Troadem proficiscitur, III, 70, 5. Saon Penates deos in Italiam affert, IV, 372, 3. Samothraciæ Cabiri, III, 272, 46. 154, 27. In Samothraciam veniunt Arcades ex Peloponneso pulsi diluvio, IV, 355, 11. Cf. de Samothraciæ historia, IV, 356. E Libya in eam venit Electra, IV, 378, 1. Ibi Electra, Atlantis f., appellatur Strategis, II, 494, 13. In eam ins. fugit Perseus Mac. rex, III, 702, 11. Samothrax, Theodorus historicus, q. v.
- Samphius (C.), e Velia urbe longævus, III, 609, 2.
- Sampsigeramus, Arabiæ princeps, Antiochum Asiaticum, a quo auxilio advocatus erat, dolo interficit, II, præf. xxiv, 34.
- Sampson, IV, 539, 13. 548, 15. 549, 16.
- Samuel propheta, III, 225, 13. IV, 549, 17.
- Samus, vetus Samothracis nomen, II, 158, 171.
- Samus ins., III, 170, 9. Olim Parthenia et Dryusa, II, 215, 10, 1; et Anthemusa, II, 159, 175; et Melamphyllus, Cyparissia, Parthenoarus, Stephane, IV, 336, 3. In Samum coloniam deducunt, cum Caribus insulæ societatem ineunt, in duas civitatem tribus, Schesiam et Astypalæam, dividunt Patrocles et Thembrion, IV, 512, 1. Samiorum urbem præterfluit Imbrus fluv., IV, 313; insulæ proventus, IV, 287, 2; belluæ ingentes, quæ νηίδες vocantur, II, 16, 1. 215, 10. III, 72, 6. Ancæus rex, II, 215, 10, 2. 159, 176. E Samo Ocyrhoen Apollo rapuit et Miletum transportavit, IV, 313; in Samum venit Miletus, a quo locus quidam insulæ nomen habet, IV, 334, 1. II, 38, 43. Samum venit Admeta, Eurysthei f., sacerdos Junonis. Junonis simulacrum Tyrreni piratæ, ab Argivis conducti, rapere tentant frustra. Τόνεα, ejusque festi origo, III, 103 sq. Samii exules in Samothraciam migrant, quæ ante Thracia dicebatur, II, 228, 21. Samii servi Ephesum condunt, IV, 442. Samus Priensibus a Cilliphonte proditur, II, 334, 1; vel Syrus insula Samiis a Cilliphonte proditur, sec. Theopomp., *ibid.* Samii cum Priensibus bellum gerentes clade afficiuntur, II, 160, 179. Bias a Priensibus legatus ad Samios mittitur, *ibid.* Samii post proelium ad Quercum cum Priensibus commissum, fines ditionis constituunt. Adjudicatur ipsis Carium et Dryusa et finitima regio. Lysimachi temporibus iterum de Batinete regione cum Priensibus litigant; postea nova de iisdem re-

- gionibus litigatio, in qua Rhodios de finibus constituendis arbitros elegerunt, II, 336, 6. Samus fame laborat; frumentum advehit e Syria vel e Lemno Mnesarchus, Pythagoræ pater, qui ob id civitate donatur, III, 9, 30. Samii Zancleas, a quibus in urbem recepti erant, ejiciunt, II, 160, 182. Sybarim navigantes perdicum volatu terrefacti, IV, 420, 44. Samiorum colonia in Thracia Ἡρεῖον τεῖχος, IV, 394, 2 *a*. Samus multis e civitatibus a Polycrate ornata, IV, 299, 2; cives bonis spoliatur Polycrates, et ex his pecuniis opera publica facienda curat, II, 160, 180. Polycratis tyranni mors, II, 56, 12. A tyrannis ad incitas redacti servos civitate donant; jus civitatis frontibus servorum inscribunt; unde proverbium, II, 160, 181. Ab Atheniensibus contra pacta premuntur, II, 160, 183. 125, 63. Sub Melisso duce Periclem Samum obsidentem proelio vincunt, *ibid.* Captos Athenienses quo signo notaverint, ipsique Samii captivi ab Atheniensibus quomodo notati sint, II, 483, 59. Samiaci belli causa Aspasia, II, 482, 58. Pericles in debellatos sævit, II, 483, 50. Cf. II, 48, 8. 55, 7. Samii Lysandro blandientes Junonis festa vocarunt Lysandria, II, 484, 65. Samum desertam reddidit Syloson, II, 216, 10, 6. Theogenes Samius Atheniensibus persuadet ut bis mille in Samum transmitterent; qui missi (Ol. 107, 1) Samios universos ins. ejecerunt, II, 216, 10, 7. — Junonis templum a Lelegibus et Nymphis in Samo conditum, III, 103, 1. Samiæ Junonis ξόανον, Smilidis opus, IV, 466, IV, 287, 1. Junonis pavones, III, 105, 2. In templo Junonis donarium Arimesti, canon musicus, II, 482, 56. Sami Ἡρατῆς ὄρμος, III, 103, 1. Samia Venus ἡ ἐν καλὰμοις vel ἐν ἔλει, a meretricibus Atticis Periclis exercitum comitatus dedicata, IV, 299, 1. Samii Amori Eleutheria festum celebrant, IV, 406. Samiorum Πυθογενεῖν, II, 16, 1. Samii ovem venerantur, quam Mandrobulus Junoni consecravat, II, 159, 177. Sami locus Gorgyra, II, 481, 50. Samiæ naves, quas Polycrates primus extruxit, IV, 299, 2. Samiorum luxus, II, 480, 47. Σαμίων λαύρα, vicus urbis meretricibus repletus, II, 310, 22. Σαμίων ἄνθη quid? *ibid.* Samii vitice olim coronabantur, III, 104 sq. Samios ἡ πρὸς ἀλλήλους μικρολογία perdidit, II, 199 *b*. In Samo statuæ amore exarsit Clisopho Selymbrianus, II, 314, 36. Alba in Samo apparuit hirundo, II, 159, 176. 215, 10, 3. Samii νόμφας vocant τοὺς πετρωτοὺς σκώληκας, II, 11, 11. Apud Samios viginti quattuor literæ primum inventæ sunt a Callistrato; hinc Samium populus πολυγράμματος, II, 348, 7. Cf., III, 339, 15. In Samo Lycurgus Homeri carmina ab Herophyli posteris accepit, II, 209, 2, 3; Pherecydes ibi diem obiit, II, 215, 10, 4. Æsopus inclaruit, II, 160, 178. 215, 10, 5. Eo venit Socrates juvenis cum Archelao, II, 49, 9. Samii: Agatho, Alexis, Æthlius, Aristion, Agatharchides, Bacchis, Eupompus, Euanthes, Duris, Chœrilus, Hermodamas, Heropythus, Hippo, Lampito, Menodotus, Myrrhina, Nicænetus, Phyto Sibylla, Pausimachus, Pythocles, Panyasis, Stesander, *q. v.*
- Sanape, Amazo, bibax, Sinopæ urbi nomen dedit, II, 348, 2. Sanatruclus, Persarum rex, a Trajano victus. V. Chosroes I.
- Sanchoniathon Berytius, III, 561. 563.
- Sandaca, Xerxis I soror, uxor Artayctæ. Ejus filii ante pugnam Salaminiam capti a Græcis Baccho crudivoro immolantur, II, 295, 8.
- Sandes, Hercules Babyloniorum, II, 498, 2.
- Sandilchus, dux Hunorum Utigurorum, quem Justinianus ad bellum Hunnis Cotriguris inferendum permovere studet (558), IV, 202, 3.
- Sandon, Athenodori Tarsensis p., III, 487, 4.
- Sandrocottus, Prasiorum rex, II, 397 sq. Sandracottus, II, 413, 18. 421, 27. Allitrochadæ pater, II, 423, 30.
- Sandura, Æthiopie opp., IV, 351, 1.
- Sandyx arbor, II, 629, 21.
- Sanga mulier, III, 524, 1.
- Sangarius sive Sangarus, Phrygiæ fl., III, 300, 3. IV, 354, 4. Unde dictus, III, 524, 1. Ejus lapis αὐτόγλυφος, IV, 40, 1. 427. Ad eum Bacchus natus, III, 592, 31.
- Sangarius e Cybele gignit Nicæam nympham, III, 547, 41.
- Sannegi (Sanni), gens Colchica, III, 555, 54.
- Saon Æneæ comes ex Samothrace Penates deos in Italiam affert, IV, 372, 3.
- Saophis I (Cf. Suphis), Æg. rex XV sec. Eratosth., II, 549.
- Saophis II, Æg. rex XVI sec. Eratosth., II, 549.
- Sape, Æthiopie opp., idem quod Esar, IV, 351, 3.
- Sapientes septem apud alios alii, III, 37, 8. Eorum numerus et nomina. II, 336, 4. Cf. Bias, Solon, etc.
- Sapirene, ins. in sinu Arabico, III, 477, 41.
- Sapoes, Mærani s. Mæerani f., dux Persarum, IV, 254, 50. 52.
- Sapores I (*Schahpuhri, persice*). Antiochiam obsidet (254), IV, 192, 1. Ad eum Valerianus imp. legatos de pace obtinenda mittit (260), absque successu, IV, 187, 9. Eum sibi conciliare studet Odenathus, frustra (261), IV, 187, 10. (A Callisto et Odenatho) clade affectus contento itinere in Persiam recedit (261), IV, 187, 11. Valerianum vicit cepitque; Macrinum ad Valerianum ut se conferat, invitat, IV, 193, 3.
- Sapores II Narsen legatum ad Constantium mittit (358), IV, 190, 17. Juliani Apostatæ contra eum expeditio, IV, 4-6.
- Sappho, II, 316, 39. 40. III, 73, 8; Soror Charaxi, Rhodopidem in carminibus suis Doricham vocat, IV, 307, 3. Elegantiae junctam habebat honestatem, II, 304, 4; mixolydiam harmoniam invenit, II, 283, 42. Ejus mors, IV, 175, 58. Sapphones duæ, III, 16, 17.
- Sarabus, Plataënsis caupo, II, 257, § 11.
- Saracus, Assyriæ rex Busalussorum (i. e. Nabopalassarum) militiæ ducem Babylonem mittit; ab eodem rebelante ac Medorum principem sibi adjungente in Nino urbe obsessus, cum regia se comburit, IV, 282, 7.
- Saraguri, a Sabiris Hunnis e sedibus suis expulsi, a Leonte auxilium petunt, IV, 104, 30. Hunnos Acatiros vincunt, IV, 105, 30; in Persarum ditionem irrumpunt (c. 466), IV, 107, 37.
- Saranges, Indiæ fluvius, II, 413, 13.
- Saraosti in India regnum a Græcis Bactrianis occupatur, IV, 309, 5.
- Sarapa (*Sarapanis*), castellum Lazorum, IV, 215.
- Sarapis, i. e. Apis, Argivorum rex, qui Memphidem condidit, IV, 327, 1. Sarapis idem qui Pluto, III, 198 *a*. IV, 315, 7. Sarapis, i. e. Soroapis, sive Apis in σορόν depositus, II, 380, 20. Sarapidis statua Sinope Alexandriam transducta; nominis etymologia, III, 487, 4. II, 614, 78. Ejus statua smaragdea in labyrintho, III, 511, 8. Sarapis a Mnasea cum Baccho componitur, III, 155, 37.
- Sarazeni Chindeni, Maadeni, Phœnicones et Taureni, IV, 179. Eorum sacri conventus annui, *ibid.* Saracenorum reguli Arethas et nepos ejus Caisus, IV, 179. Saraceni sub Theodosio (447) orientales Rom. provincias vastant, IV, 76, 6; ad Damascus ab Ardaburio vincuntur (453), IV, 100, 20.
- Sarce, Scilæ f., ex Amphipoli longæva, III, 609, 1.
- Sarcophagus lapis in Asso, III, 239, 137.
- Sardanapallus, Sammugis frater (Saracus ap. *Abyden.*), postremus rex Assyriæ, regnavit annis 21; a Nabopalassare et Astyage (i. e. Cyaxare) regno exiit; se

- ipse in regia concremavit, II, 505, 12. Cf. Saracus. — Contemptu perit, II, 180, 253. Anacyndaraxæ f., *ibid.* Ejus mores, III, 357, 8; contra cum Arbacis et Belesyis conjuratio, III, 358, 9; ab Arsace, mollitiem regis conspiciente confoditur, II, 473, 14. Ejus monumentum, II, 305, 5; monumenti inscriptio, *ibid.* Sardanapalli ætas, III, 627, 1.
- Sardes, olim Hyde, III, 633, 7; nominis significatio, IV, 629. Omphales sedes, II, 337, 7. Sardiani Smyrnam obsidentes strategemate vincuntur, IV, 401, 6; in bello Ionico ab Eretriensibus obsidentur, IV, 441. Sardiani tapetes, II, 96, 1. Sardium locus Γλυκὺς ἀγκών, II, 310, 22. Sardiana sibylla, IV, 474. Sardiani: Æsopus, Polyænus, Diodorus, Eunapius, *q. v.*
- Sardicam in urbem Constantinus M. sedem regni transferre voluit, IV, 199, 15.
- Sardinia melle abundans; hinc incolarum longævitas, II, 373, 7; pecude dives, II, 377, 6. Herba miram vim habens ibi nascitur, III, 101, 9.
- Sardolibyum mos, III, 463, 137.
- Sardoum mare quam sit profundum, III, 295, 99.
- Sargathon, vicus Persicus, ad quem Baramanas Chosrois dux a Marciano clade afficitur, IV, 273, 3.
- Sarmanes, Indorum philosophi. Eorum vita et placita, II, 436 sq.
- Sarmatarum lacus mirabilis, II, 200 *b.* Eorum in Illyricum et Thraciam incursiones, IV, 63, 27. Eorum fraude Vidicula Gothus succumbit, IV, 95, 9. Sarmatia a Licinnio subacta (322); numini in hujus rei memoriam excusi, IV, 199, 14.
- Sarmaticum Aureliani imp. bellum, III, 665.
- Sarnus vel Sarrus, Campaniæ fluv., IV, 368, 1.
- Sarodius, Alanorum dux (563), IV, 229, 22.
- Saroes, Alanorum rex, Armeniorum contra Persas socius (572), IV, 271.
- Sariosius, Alanorum dux, per quem Avars in amiciliam Justiniani venire studebant, IV, 203, 4.
- Sarpedon, Europæ filius, diversus est ab Sarpedone Lycio, III, 598, 63.
- Sarpedon, Lycasti et Idæ f., IV, 497, 3 *a.*
- Sarpedon et Palamedes, quo tempore Diodotus Syriæ regem se declaravit, Cœlesyriam tenebant, II, *præf.* XIX, 25.
- Sarpedon, Demetrii Nicanoris dux, a Tryphone ad Ptolemaidem prælio vincitur, III, 254, 10.
- Sarrastæ ad Sarrum sive Sarnum fluv. in Campania sunt Pelasgi, qui ex Peloponneso in Italiam venerant, IV, 368, 1.
- Sarus, Gothus, Romanorum socius, Alaricho invisus, IV, 58; ab Honorio deficit, Jovino se adjuncturus; ab Adaulpho captus occiditur, IV, 61, 17. Ejus frater Singerichus, IV, 63, 26.
- Sarus, cyclus Chaldaeorum, IV, 280, 1.
- Satibaras eunuchus contra Semiramidem conspirat, III, 356, 7.
- Saturninus Plautiani conspiracy Severo imp. denuntiat, IV, 588, 130.
- Saturnini viri perdivitis filiam Constantio, Attilæ scribæ, promiserat Theodosius II; sed Saturnino ab Eudocia interfecto, Zeno filiam ejus Rufo cuidam dedit, IV, 93 sq.
- Sat. a Gaina exposcitur, IV, 611, 190.
- Saturnius, Rom. in Syria dux sub Augusto, III, 422, 94.
- Saturnus. Ejus (postea Herculis) columnæ, III, 640, 16.
- Saturnus apud Getas Zamolxis, III, 153, 23. Saturni ætas aurea, II, 233, 1; pater Corybantum, II, 57, 14. Saturnus homo fuit, III, 517, 1; e Semi tribu oriundus, IV, 541, 4; cum Titane pugnat, 282, 5. Tartessum fugit, III, 517, 1; in Libya et Sicilia regnat, III, 148, 102; in Sicilia Croniam urbem condit, III, 640, 17. Saturni in templum non musca involat; non canis ingreditur, IV, 447, 6. Saturni et Rheæ ara Olympica, II, 36, 29. Saturnus ex Entoria gignit Hymnum, Faustum et Felicem, IV, 372, 2; pater Chalcedonis, III, 598, 61. Ei Massyli homines mactant, III, 70, 11; item Phœnices, III, 570, 4, 5. Saturnus in Phœnicum mythol., III, 567, 14 sqq. 569, 25. 26. Saturnus, rex Ægypti, II, 526 *a.* 531, 3. Saturnius (Κρόνιος) Pan, III, 150, 7.
- Satyras, nomen proprium, IV, 424, 7.
- Satyra, Themistoclis amica, II, 491, 5.
- Satyrus, Bacchi et Nicææ f., III, 547, 41.
- Satyrus, Clearchi frater, post cujus necem pro filiis ejus Timotheo et Dionysio tyrannidem Heracleæ administrat; vir crudelissimus, omnis doctrinæ expers; ceterum tutor fidelis, septem annis post senex Timotheo regnum tradit; ejus morbus fatalis, III, 527, 2.
- Satyrus, nobilis Heracleota, ab Archelao Mithridatis duce captus, deinde dimissus, III, 545, 38.
- Satyrus, peripateticus, scriptor. Alii Satyri, III, 159.
- Sauchæorum rex, Baldad, III, 220, 12.
- Saul, Judæorum rex, IV, 549, 17 sq.
- Sauna, Arabiæ urbs, in qua hippocentaurus fuit, III, 624, 63.
- Sauromatæ, IV, 435, 1; ignem colunt, II, 379, 14. Eorum mores, III, 460, 122; acinacen reverentur, IV, 429.
- Saus, Mercurii et Rhenes f., a quo Samus vocatur Leucosia insula, II, 158, 171.
- Savus fl., IV, 264 sqq. 233, 27.
- Saxinæ, Troglodytica gens, III, 477, 42.
- Scamander Cretensis, Samonis opera usus Troadem subigit, III, 369, 21.
- Scamandrius et Ascanius, Æneæ f., Arisben condunt, III, 70, 5.
- Scamandrius, Hectoris et Andromaches f., ex Ida in Tanaidem emigrat, III, 373, 29. Hectoris f. spurius, in Tanaidem abit, IV, 301, 1.
- Scamares (οἱ Σκαμαρεῖς ἐγγχωρίως ὀνομαζόμενοι) subditi Romanis impedimenta Avarum latrocinantur, IV, 237, 35.
- Scammos, opp. Æthiopiæ, III, 478, 42.
- Scamon Mytilenæus, historicus, IV, 489.
- Scampsiam, Epiri opp., Theuderichus capit, IV, 127.
- Σκαφηφόροι ap. Athen., II, 363, 5.
- Scarabæi ab Ægyptiis culti, III, 515, 29.
- Scarphe, Locrorum Epicnem. urbs, terræ motu vastata, IV, 381, 2.
- Scellis et Cassamennus Thraciam colonia frequentant; e Naxo proficiscentes Peloponnesum et insulas vicinas deprædantur; e Thessalia fœminas abducunt; Iphimedæ Thessalæ amore capti mutuo se interimunt, IV, 304, 2.
- Scemiophris, Amenemes soror, Æg. regina (dyn. XII, 7), II, 560.
- Scendes (Scandis), castellum Lazorum, IV, 215.
- Sceneos, locus ad sin. Arabicum, III, 477, 42.
- Sceptra urbem Cyrus dat Pytharcho Cyziceno, IV, 289, 4.
- Schedia, Rhodi (?) locus, IV, 389, 7.
- Σχηματοθήκη quid? II, 312, 26.
- Scheria. V. Corcyra.
- Schesia, Samiorum tribus, IV, 512, 1.
- Schesius, Sami fluv., IV, 512, 1.
- Schœneus, Athamantis et Themistûs f., II, 37, 35.
- Scholasticorum initiationis ritus, IV, 63, 28.
- Scias, Cephisi uxor, Eliei mater, III, 78, 4.
- Sciathus ins., II, 295, 7.
- Scidrus, urbs Italiæ, II, 370, 1.
- Scilluntii, Eleorum coloni, Junoni templum in Olympia dedicant, IV, p. 288.

- Scilurus Scythia ejusque liberi 50 a Mithridate vincuntur, III, 264, 34 a.
- Scindapsus, instrumentum musicum, II, 286, 64. III, 482, 78. IV, 475, 2.
- Scindapsus, Homeri famulus, IV, 434, 1.
- Scione, Themistoclis amica, II, 491, 5.
- Scipionis ad inspicienda regna orbis terrarum a senatu missus, nonnisi quinque servos secum duxit; Panætio comite usus est; Alexandriam venit, III, 255, 12. 13. Himilconem Phameam ad defectionem adducit (149 a. C.), II, *præf.* XV, 17. De Scipione dictum Phameæ Himilconis, IV, 50, 82.
- Scipio Nasica Gracchum occidit, IV, 559, 61.
- Scipulus præfectus, sub Nerone imp. occisus, IV, 576, 91.
- Scira, festum Athen., III, 341, 23.
- Sciras Minerva, IV, 483.
- Sciratæ vel Sciritæ, gens Indica, II, 424, 33.
- Sciri bellum gerentes cum Gothis, auxilium accipiunt a Leonte imperatore, IV, 107, 35.
- Sciron, Canethi et Henioches f., a Theseo interfectus, II, 351, 13.
- Scirophorion mensis unde dictus, III, 341, 23.
- Scirphe, Phocidis opp., IV, 390, 10.
- Slavini (Σκλαβηνοί) Thraciam et Græciam vastant (577), IV, 252, 47, 48. Bajani legatos occidunt, sub Daurita duce; bellum iis a Bajano infertur, hortante Tiberio imp., *ibid.* eos tributa non pendentes aggredi instituit Bajanus, Avarrum dux (580), IV, 264.
- Scolia, cantilenæ; earum ratio, II, 248, 43. 285, 59. IV, 476, 4.
- Scolus, Bæotiae locus; ibi Μεγαλόρτου et Μεγαλομάζου statuæ, III, 126, 39.
- Scopas, Creontis pater, Scopæ avus, II, 298, 15.
- Scopas, Creontis filius, Scopæ nepos, Crannonis tyrannus crapulae deditus, II, 298, 15. Ei Simonides carmen scripsit, III, 72, 3.
- Scopas Furiarum statuas duas Athen. fecit, III, 127, 41.
- Scopas Ætolus ab Agathocle Ptol. Epiphanis tutore in Græciam mittitur ad conscribendos mercenarios, II, *præf.* p. xxviii. Ad Panium montem in Cœlesyria ab Antiocho M. vincitur, III, 180 sq.
- Scordisci, Pæoniæ gens, III, 607, 17. Cf. Scortii.
- Scorpiones Cariæ, II, 179, 248; Indiæ, II, 410, 10. 11. 12.
- Scortii, Pæoniæ gens, III, 607, 17.
- Scotta Hunnus ad Theodosium venit, ut pactas pecunias acciperet, IV, 74, 5. 79. Maximino aditum ad Attilam patefacit, III, 80.
- Scotussa, in Pelasgæotide Thessaliæ. Ex hujus urbis regione Jovis oraculum in Epirum translatum est, II, 463, 3. Scotussæus fons memorabilis, IV, 436, 10.
- Scupi, Thraciæ urbs, IV, 439, 2.
- Scydra, Macedoniæ urbs, IV, 510, 13.
- Scylax Caryandensis, III, 183. Periplum suum Dario dedicavit, IV, 397, 1.
- Scylla, III, 134, 66. Cratæidis filia, IV, 510, 13. Cf. IV, 651 a. Phorcynis et Hecates filia ab Hercule occisa, a patre in vitam revocatur, II, 10, 8. Scylla quid? IV, 539, 17.
- Scylleticus Italiæ sinus, II, 179, 247 a.
- Scyron, Polypemonis f., Alcyones pater, IV, 514.
- Scyrus ins., quam olim Pelasgi et Cares tenere, III, 379, 47, unde nomen habeat, III, 338, 12. In ea a Lycomedæ Theseus interficitur, II, 208, 1, § 2. Scyri capræ præstantissimæ, II, 333, 2.
- Scytala ins. in sinu Arab., III, 477, 41.
- Σκυτάλαι ap. Lacedæmonios et Ithacenses, II, 147, 131. II, 193, 4.
- Scythæ, olim agricolæ, a Thracibus pulsi nomades fiunt, III, 596, 52; eorum gentes quinquaginta, IV, 522, 1. E Scythia oriundi Parthi in Parthiam immigrant, tempore Sesostri, III, 587, 1. Eo tempore vixit Jandysus Scyth. rex, *ib.* Scytharum luxuria et in eos, quos imperio suo subjecerant, crudelitas, II, 306, 8; rex Hæmus, III, 596, 54. Prometheus rex a subditis in vincula conjicitur, II, 34, 23. Atheas rex, IV, 336, 4. Agæthes rex, IV, 3. Scytharum reges auxilia Mithridati petenti recusant, III, 549, 43; a Mithridate victi (120), III, 264, 34 a. Scytharum mos, II, 180, 25. Scythiæ fluvius Sethus, III, 32, 21. Chalcis urbs, II, 81, 3. Scythæ Abii, III, 596, 53. Tibareni, II, 379, 15. Scythico arcu Hercules utebatur, II, 29, 5. Scythica calceamenta, III, 147, 99. Scythiæ electrum, IV, 474. Cf. Gothi. Hunni.
- Scythias, priscum Deli ins. nomen, III, 633, 11.
- Scythinus Tejus hist., IV, 491.
- Scythopolis a Nabuchodonosoro subacta, III, 229, 24.
- Scythopolis, Libyæ, III, 238, 131.
- Sea, opp. Æthiopiæ, III, 478, 42.
- Sebanum monasterium in confiniis Persarum et Romanorum, IV, 209.
- Sebastianus, Juliano in exp. Persica dux copiarum, III, 4; vir integer, prudens, strenuus, cui bellum contra Gothos gerendum committit Valens imp., IV, 35, 47.
- Sebastianus a Jovino fratre imperator renuntiatur, ab Adaulpho occiditur, caput ejus ad Honorium mittitur, IV, 61, 19.
- Sebastianus sub Theodosio II mil. dux, IV, 612, 194.
- Sebastianus sub Zenone potentissimus, omnia velut in foro cauponans, IV, 118, 9.
- Sebeda, portus Lyciæ, III, 236, 88.
- Sebennytæ reges dynastiæ XXX, II, 597.
- Sebennytis nomus Æg., III, 226. Sebennytes Manetho, *q. v.*
- Sebercheres, Memphita, Æg. rex (dyn. IV, 7), II, 548.
- Sebichus, Æthiops, Æg. rex (dyn. XXV, 2), II, 593.
- Sebithrites nomus Æg., III, 226.
- Sebochthes legatus a Chosroe ad Justinum II missus ad fœdus inter Persas et Romanos restaurandum (571), IV, 238 sq., 36.
- Secande, Æthiopiæ opp., IV, 351, 3.
- Seculares Rom. ludi. De iis carmen Sibyllinum, III, 611, 29.
- Secundinus patricius, Hypates pater, IV, 142, 7.
- Secundus, Nicomedis II famulus, a gallo amatus, IV, 462, 2.
- Sedeciae, Judæorum regis anno duodecimo Nabucodonosor expeditionem contra Judæos suscepit, III, 472, 21.
- Segesta vel Egesta Siciliæ urbs, ab Egesto Troo nominata, III, 573, 13. Ejus tyrannus Æmilius Censorinus, IV, 322, 7. Segestani Athenienses contra Syracusanos auxilio advocant, II, 76, 1.
- Seleucia in Pieria, urbs Tetrapoleos Syriæ, III, 276, 59. III, 387, 7. Ad eam ἡ ἀμπελίτις γῆ reperitur, III, 277, 64. Urbs condita a Sel. Nicator, IV, 468, 4. In Seleucenses sævit Himerus, Arsacis satrapa, III, 259, 21.
- Seleucia maritima. Ibi degebat Æschrion cum Cleopatra regina, quum Diodotus Syriæ regno potitus erat, II, *præf.* xix, 25. In ea Ptolemæus VIII inclusus, II, *præf.* xxii, 29.
- Seleucia aspera, Ciliciæ urbs, olim Olbia et Hyria, III, 236, 91.
- Seleucidarum equites Larissæi, II. *præf.* xvii, 20. Σελευκίς, poculi genus, III, 133. 57. Avis, IV, 13, 2.
- Seleucobelus, Syriæ opp., IV, 467, 2.
- Seleucus Nicator quam provinciam sit nactus post mortem Alexandri, III, 694. Babylonis præficitur, III, 668, 1; quomodo post Demetrium Poliorcetem ad Gazam victum

- favente Ptolemæo, imperium sibi fundaverit; ejus tempora et mors, III, 707, 4. Ejus ex Apame Perside filius Antiochus Soter, 707, 5. Aphrodisium procuratorem in oppida Phrygiæ et Ponto adjacentia mittit, III, 533, 11. Seleucus Nicatoris contra Sandracottum bellum, II, 397 a. Ad portas Caspias Europam condit, e. q. Rhaga, et Arsaciam, IV, 308, 4. Hyriam Ciliciæ urbem de se Seleuciam nuncupat, III, 236, 91. Seleuciam in Syria condit, et Antiochiam, IV, 468, 4; porro Apameam sive Pellam aliasque urbes supra septuaginta, IV, 469 sq. Telmissum urbem novis colonis frequentans Oropum nuncupat, III, 237, 99. Lysimachum ad Curupedium vincit, III, 532, 8. II, 453, 4. III, 698, 4. Heracleotæ ad eum legatos mittunt, III, 532, 9. 533, 11. A Ptolemæo Cerauno, quem beneficiis cumulaverat, interficitur, III, 699, 5. 696, 5. 533, 12. Ejus dux Demodamas, II, 444, 1; elephas longævus, III, 474, 30.
- Seleucus II Callinicus, Antiochi Thei et Laodices filius; ejus historia et tempora adumbrantur, III, 708 sqq.; pater Alexandri sive Seleuci Cerauni et Antiochi Magni, III, 710, 11. Stratonice in Seleucia capit, III, 196, 19. Ejus amica Myssa vel Nysa, III, 67, 4.
- Seleucus III Ceraunus (antequam regnum suscepit Alexander ei nomen erat), filius Seleuci Callinici, frater Antiochi Magni, post regni annos tres a Nicanore et Apaturio Gallo occiditur, III, 710, 11.
- Seleucus IV Philopator, Antiochi Magni f., Ant. Epiphanis frater, quam diu regnaverit, III, 711, 13. Demetrium filium (postea D. Soterem) Romanis obsidem dedit, 711, 15.
- Seleucus V, Demetrii Nicatoris f., patri in regno succedit; sed statim matris calumniis interemptus est, III, 714, 21. Ejus frater et successor Antiochus Grypus, *ibid.*
- Seleucus VI, Antiochi Grypi f., Antiochum Cyzicenum prælio vincit, imperioque Syriæ potitur; deinde ab Antiocho Eusebe, Ant. Cyziceni filio, in Cilicia ad Mopsuestiam clade affectus manum ipse sibi infert, III, 715, 23. 24.
- Seleucus, Antiochi Sidetis filius, patris in expeditione Parthica comes, ab Arsace captus regio more custoditur, III, 713, 18. 258, 19.
- Seleucus, Sinopes præfectus, cum Cleochare collega tyranni in modum remp. administrat; Censorinum Rom. ducem prælio navali vincit; tandem ne in manus veniret Luculli, fuga saluti consulit, III, 554, 54. 55.
- Seleuci Babylonii de maris accessu et recessu sententia, III, 291, 93. 293, 95.
- Seleucus, Alexandrinus, scriptor, III, 500.
- Selinus, urbs, II, 480, 46.
- Selli unde ἀντιόποδες dicantur, II, 350, 5.
- Selymbria. V. Selys. Selymbrianus, Herodicus, II, 59 a. not. et Clisophon, II, 314, 36. Selymbrianis cohortibus præfectus Leo, IV, 135 a.
- Selys, Selymbriæ conditor, III, 379, 45.
- Sem, Noæ filius, IV, 541, 16 sq.
- Semandrus Mytilenæus Æolum coloniam in Tauricam deducit, ibique Hermonassam urbem, ab uxore ejus sic dictam, condit, III, 597, 60.
- Semberritæ in Æthiopia, IV, 351, 3.
- Semele divinos honores nacta Thyone appellatur, III, 639, 13.
- Semempses (Mempses. Pemphus), Ægypti rex (dyn. I, 7), II, 539, 542.
- Semerionius, Babylonius historicus, IV, 591.
- Semestra nympa, mater Byzantis, IV, 147, 5. Ejus ara, Byzantii, IV, 147, 3 et 5. 148, 8.
- Semias, Molcesten fratrem in Pisidia tyrannum occidit, imperio ejus potitur, deinde a filiis Molcestis interficitur, II, præf. xviii, 22.
- Semiramis, II, 503, 11, Trojanis temporibus vel antiquior vel æqualis, III, 563, 2; quomodo ad regnum pervenerit, II, 89, 1. Ejus stirps regum Assyriæ desinit in Belem, Delcetadæ filium, IV, 351, 6. Aræum pulchrum, Armeniæ principem, interfecit, IV, 285, 12. Viros, quibus libido ejus usa erat, vivos defodit, IV, 539, 22; equum usque ad coitum amavit, III, 472, 22. Ei perperam adscribuntur quæ Babylone monumenta Nabuconosor extruxit, II, 507. Minime condidit Babylonem, III, 575, 17. Finito bello Indico in vitam ejus conjurationem ineunt Satibaras eunuchus et filii, quos ipsa ex Onne pepererat; quomodo insidias illas prævenit, III, 356, 7. Antequam in expeditionem Indicam egrederetur, obiit, II, 416, 20, 21. Zoroastrem vincit, Babylonem mœnibus cingit; bellum Indicum suscipit infaustum; a Ninya filio interfecta; ipsa interemerat reliquos suos filios; 42 annis regnavit, III, 626. In Armeniam profecta Zoroastro Medorum principi regni administrationem commisit; filios nihili fecit; ejus impudicitiam non ferens Ninus in Cretam abierat; filios præter unum Ninyam necat; Zoroastro regno potiri moliente, belloque exorto, victa in Armeniam fugit, ubi a Ninya occisa est, III, 627, 2. Proverbium: *Monilia Semiramidis in mari, ibid.*
- Semiramis, mater Judæ et Idumææ, IV, 364, 3. IV, 237, 102.
- Semphrocrates, Æg. rex XXVI sec. Eratosth., II, 558.
- Semus Delius, historicus, IV, 591.
- Senata Byzantii, IV, 154, 41.
- Senator, vir consularis, a Theodosio II ad Attilam legatus mittitur, IV, 74, 4.
- Senecheribus, Assyriorum rex vicesimus quintus. Ad Ciliciam classem Græcorum profligat; Minervæ templum exstruit et facinorum suorum monumentum literatum; Tarsum ad similitudinem Babylonis condidit, IV, 282, 7; succedit ei Nergilus, *ibid.* Senecheribus contra Babylonios præfectos, qui desciverant, exercitum ducens, Elibum ejusque familiares captos in Assyriam transfert, Babylonios vero Asordanem filium præficit, II, 504, 12. Græcos in Cilicia prælio vincit, Tarsumque condit, *ibid.* ab Adumurzane filio necatur regni anno decimo octavo, *ibid.* Cf. IV, 549, 19. Ejus filius Asordanus, I, 503, 11; ejus frater, II, 504, 12; regni tempus et contra Judæos expeditio, II, 503, 11.
- Sennaar Babylonæ campus, IV, 434, 3.
- Sennones, gens Gallica (Arabica?) IV, 523, 2.
- Sephuris, Memphita, rex Æg. (dyn. III, 8), II, 544.
- Sepphora, Jothoris f., Mosis uxor, III, 224.
- Septem contra Thebas Nemeæos ludos in honorem Archemori instituunt, II, 189, 282.
- Septem sapientes sophistas vocat Andron, II, 347, 4. Non philosophi, sed viri prudentes et legislatorii, II, 243, 28. De numero et nominibus eorum qui in sapientium collegium cooptati, II, 244, 28.
- Septenarius numerus cur sacer sit, IV, 513.
- Serapio, Heraclidis Lembi p., III, 167 not.
- Serapis. V. Sarapis.
- Serbonis lacus, II, 39, 52. Ejus asphaltum quomodo Syri educant, III, 276, 63.
- Serdica urbs, IV, 78.
- Sere, opp. Æthiopiæ, III, 478, 42.
- Serena, Stilichonis uxor, IV, 58. Necatur, IV, 59. Ejus filius Eucherius, *ibid.*
- Serenus scriptor, III, 560 not., 575.
- Seres, gens Indiæ, IV, 525, 20. IV, 270. Eorum emporia tenuerunt Persæ, deinde Ephthalitæ, post hos Turci, IV, 270 sq.
- Sericæ originem quando Byzantini cognoverint, IV, 270.

- Sergius e Rhabdi oriundus, sub Marciano militum dux, in bello Persico Arzanenem vastat, IV, 273, 3.
- Serpentes Indiae, II, 410, 10. Serpentem non necant Argivi, II, 327, 79. Serpentes in Æthiopia, qui cum elephantis pugnant, III, 478, 47. Serpentes quas mulier enixa est, III, 623, 53. Serpens ingens in Macra Coelesyriae planitie repertus, III, 276, 60. Serpentes maris Rubri, III, 139, 135 a. Serpens miri veneni, II, 291, 87.
- Sertorius quum tyranni in modum se gerere cœpisset, a Perpenna ejusque sociis, conspiratione facta, occiditur, II, *præf.* xxiii, 32. Sertorius in Tingi urbe Antæi corpus ingens effodit, III, 471, 19.
- Seruch, idololatriæ auctor, IV, 544, 8 sq.
- Servi non sunt apud Indos, II, 405, 28. 421, 26. Servi Cretensium, IV, 399, 2. Servorum in Sicilia sub Euno duce rebellio, II, *præf.* xx, 26. IV, 559, 61. Servorum in Italia (Nuceria et Capuæ) seditiones, quæ ante ingentem illam Siculam acciderunt, II, *præf.* xxii, 30. Servile in Sicilia bellum secundum, III, 257, 15. — Servus, qui peperit, III, 623, 56. Servorum urbs in Libya, III, 155, 38.
- Servilius Ahala, Quinctio Cincinnato dictatori magister equitum, Sp. Maelium interficit; sub *ala* tum gladium gestavit; hinc *Ahalæ* nomen, II, *præf.* p. xxxiv sq.
- Servilius (Q.) consul tertium, II, *præf.* p. xxxvi, 2.
- Servilius (Q.) Cæpio Tolosæ thesauros exspoliavit, poenasque sacrilegii ejus luit, III, 323, 9.
- Servilius (P.) Casca, unus ex conjurationis contra Cæsarem sociis, III, 442, 21. 445, 24.
- Servius Tullius Ejus instituta, III, 89, 5. 6. IV, 553, 35.
- Servius (T.) Secundus, e Bononia longævus, III, 608, 29.
- Servius quidam scriptor laudatur, IV, 541, 13.
- Sesamus, ex Euphemi posteris, ex ora Laconia in Theram insulam transiit; ab eo genus deduxit Aristoteles, qui Cyrenen condidit, IV, 286, 6. II, 87 b.
- Sesanium, opp. Æthiopiae, III, 477, 42. IV, 351, 1.
- Seroneus, Gallus, Momorum et Atepomarum regno ejicit, IV, 367, 2.
- Sesochris, Thinita, rex Ægypti, statura pergrandis (dyn. II, 8), II, 543.
- Sesonchis Bubastita, Æg. rex (dyn. XXII, 1), II, 590.
- Sesonchosis, Diospolita, rex Æg. (dyn. XII, 1), II, 560.
- Sesonchosis post Horum Ægypti rex, Asiam universam et Europæ partem subigit; instituta ejus civilia; vixit 2936 annis ante primam Olympiadem, II, 235, 7.
- Sesorthus (Tosorthus), Memphita, rex Æg. (dyn. III, 2), II, 544.
- Sesostris, Diospolita, rex Æg. (dyn. XII, 3), Asiam universam et Europæ partem novem annorum spatio subigit, II, 560, 12; usque in Europam processit, Indos non attigit, 416, 20; quousque meridiem versus progressus sit, III, 477, 42; viris officia mulierum, mulieribus virorum officia imposuit; quonam consilio?, II, 380, 21. A rege captivo de fortunæ inconstantia admonetur, IV, 210. Ægyptios in ordines descripsit, II, 180, 252; alveum e Danaón portu in Nilum ducere cogitavit, III, 477, 41. Stelæ quas erexerit, IV, 539, 23. Cf. etiam IV, 543, 10. 544, 13. Osiridis statuam, quæ Sarapidis dicitur, a Bryaxe faciendam curavit, III, 487, 4. Sesostridis tempore Parthi e Scythia emigrarunt, et Jandysus Scytharum rex erat, III, 587, 1.
- Sestus, II, 47, 4.
- Seth appellatur Typhon, II, 613, 77.
- Sethenes, Thinita, rex Æg. (dyn. II, 5), II, 543.
- Sethinilus (?), Æg. rex xxv sec. Eratosth., II, 558.
- Sethos, Pastorum in Ægypto rex, II, 570, 49.
- Sethos sive Ramesses, Æg. rex. (dyn. XIX, 1), II, 579 sqq.
- Sethos sive Ramesses, Amenophis f., Æg. rex (dyn. XIX, 3), II, 581 sqq.
- Sethroe, Ægypti urbs, III, 238, 114. Sethroites nomus, in qua Auaris urbs a Pastoribus munitur, II, 567.
- Sethus Scythiæ fluvius, III, 32, 21.
- Sethus, Singedonis urbis præf., IV, 264.
- Setunda, Æthiopiae opp., IV, 351, 3.
- Seuthæ et Ronaces Medorum inventum, III, 73, 10.
- Seuthes Thrax Amadoco insidias parat, II, 154, 161.
- Severianus, L. Veri Aug. in bello Parthico dux, ad Elegiam Armeniae castellum ab Osroe in angustias compulsum, e vita se subduxit, III, 651, 7. 652, 10. Ejus sepultura, *ibid.*
- Severus imperator. Ejus ingenium. Pannoniæ præfectus prodigiis et oraculis ad regnum capessendum impellitur, III, 658, 2. IV, 586, 125. Quid de Pescennio Nigro et Clodio Albino senserit, 658, 3; in amicis Albini sævit, IV, 587, 128; in Byzantios sævit; postmodum ira placata, de urbe optime meruit, IV, 153, 36. 587, 127. Plautianum occidi jubet; filios inter se conciliari studet; ejus mors, IV, 588, 130. De vita sua scripsit, III, 657.
- Severus, senator et patricius, a Zenone legatus mittitur ad Vandalorum regem (Genserichum), qui propositas pacis condiciones admittit. Multos Severus, vir integerrimus, redemit captivos (475), IV, 114, 3.
- Sexaginta viri Athenis, IV, 507.
- Sextius Africanus consul (112 p. C.), III, 623, 54.
- Sibæ, gens Indica, II, 417, 21.
- Sibrus, Lyciæ fl., III, 236, 84.
- Sibylla, Teuceri et Nesonis f.; ab ea omnes mulieres fatidicæ Sibyllæ dicuntur, III, 598, 64.
- Sibyllæ, II, 197 sq.; decem fuerunt, IV, 174, 56. Tres fuerunt, Apollinis soror, Erythræa, Sardiana, IV, 474. Sibylla Erythræa, IV, 309. Sibyllæ oracula Romæ reoitata de androgyno, III, 619, 39. Sibyllæ inventum sambyce instrum., IV, 490, 4. Sibyllini versus de ludis Rom. sæcularibus, III, 611, 29. Sibylla vicit in poematum certamine, quod in Pelia honorem edidit Acastus, IV, 285, 1. Sibylla Ephesia, III, 406, 67; ad Cræsi rogum, *ib.* 408. Erythræa, quot annis vixerit sec. versus oraculi, III, 610, 4. Samia, Phyto, IV, 288, 4. Gergithia, III, 604, 2. Berosiana, II, 502, 9, 10.
- Sibyrtius, Gedrosiæ et Arachosiæ præfectus, III, 668, 1. II, 398 b. 407, 2.
- Sicanus, Briarei f., IV, 381, 4.
- Siciliæ promontoria tria; laterum longitudo, III, 287, 82. Insulæ quasi arces Syracusæ et Eryx, III, 288, 83; de ejus possessione Vulcanus et Ceres inter se contendunt, II, 84, 3. Bellum infert Minos, II, 131, 88 a. Sicilia Chalcidensium coloniis frequentata, II, 141, 106. Servorum sub Euno duce rebellio, II, *præf.* xx, 26. IV, 559, 61. Servorum defectio altera (102-99), III, 264, 35. Sicilia terræ motu concussa sub Tiberio, III, 621, 43; a Vandalis vastata. V. Genserichus. — Siciliæ Palici, III, 140, 83 (V. Palici). Mira statua, quæ, dum integra staret, ab Ætnæ igne barbarorumque invasione insulam tutam præstasse dicitur, IV, 60, 15. Fana Ἀδδηφαγίας, statuæ Σιτοῦς Ἀθήνητρος, Ἰμαλίδος, III, 136, 39. Pedio-cratem heroem colunt, IV, 527, 3. Siculorum mensæ deliciarum et luxuriæ nomine celebratæ, II, 307, 10. Siculi Pollium vinum vocant, quod aliis est Biblinum, II, 15, 7; cottabi apud Siculos ludus, II, 246, 34. IV, 419, 32. Siculorum numi, II, 169, 211. 212. Sues celebrati, II, 333, 2. Sicula κάκτος, II, 300, 26. Siculorum vox βράβυλα, i. e. κοκκύμηλα, II, 327, 82. Siculorum proverbium, μωρότερος εἰ Μορύχου, III, 136, 73. — Siciliæ fluvius, Acis, II, 376, 2; Helorus, II, 376, 4;

- fluvii mirabiles, Camicus, Capæus (Anapus v. Cocyparis?), Crimisus, Himeras, II, 373, 8. Siciliæ fontes mirabiles, II, 373, 9; lacus mirabiles, II, 373, 11. III, 31, 16. Urbes: Agrigentum, Selinus, Phœnicus, Eryx, Camicus, Helycus, Thermus, Camarina, Mylæ, Hyccara, Panormus, Enna, Camicus, Terbetia, Engyium, Hierapolis, *q. v.*
- Sicilia minor, e. *q.* Naxus ins., IV, 294, 4.
- Sicima, urbs Chanaan terræ, III, 215; unde dicta, II, 217.
- Sicimus, Mercurii f., III, 217.
- Sicynnis saltatio, IV, 331, 9. II, 283, 44. A Sicynno barbaro vel Cretense inventa, II, 284, 45. IV, 337, 3; vel a Thersippo, IV, 489, 1.
- Sicinus, Thoantis f., IV, 528, 12.
- Sicinus, ins. ad Eubœam, olim Cænussa, IV, 527, 12.
- Σικύας quis apud Cyprios, II, 312, 25.
- Sicyon, Africæ locus, III, 156, 41.
- Sicyoniorum reges quamdiu regnaverint, IV, 547, 13. tyranni Myron et Isodemus et Clisthenes, III, 394, 61. Orthagoræ ejusque liberorum tyrannis per centum stetit annos, II, 139, 101 *a.* Picturas tyrannos repræsentantes delet Aratus; alias multas in Ægyptum ad Ptolemæum mittit, III, 120, 17. Bacchus χοιροψάλας, III, 135, 72. Cenotaphium Adrasti, IV, 389, 3. Sicyonii pilarem saltationem invenerunt, II, 250, 48. Sicyonia saltatio, ἀλητήρ, II, 284, 50; stoa Pœcile, III, 120, 14; πίνακες, III, 120, 16. 17. Sicyoniorum thesaurus Delphicus, III, 123, 27. Sicyonii: Sphodrias, Heraclitus, Bacchides, Diogenes historicus, Aratus, Hypsicles, *q. v.*
- Sidas ager, de quo lis Bœotorum et Atheniensium, III, 192, 4.
- Side, Beli uxor, mater Ægypti et Danai, IV, 544, 15.
- Side, Ciliciæ urbs, a Gothi obsessa, III, 681, 22. Sidæ in Pamphylia educatur Antiochus Sidetes, III, 712, 18. De Sidetis dictionem Stratonici, II, 313, 31.
- Sidimundus Gothus, Romanorum socius, in Epiro consedit; a Theudericho ad defectionem sollicitatur; Epidamnum ei prodit, IV, 126.
- Sidyma, Lyciæ opp., III, 234, 70.
- Sidon, Ponti f., in Phœnicum mythol., III, 568, 21.
- Sidon, Ægypti f., IV, 546, 11.
- Sidon urbs unde nomen habeat, IV, 544, 15. Cf. IV, 546, 11. Sidonii in Oliarum ins. coloniam ducunt, II, 197 not. Sidon terræ motu diruta, III, 285, 76. Sidonii: Moschus et Zeno, *q. v.*
- Siga, meretrix Athen., IV, 410, 1.
- Sigensis e Troade, Damastes, II, 64.
- Sigertis regnum in India a Græcis Bactrianæ occupatur, IV, 309, 5.
- Sigesarus, episcopus in aula Adaulphi, IV, 63, 26.
- Sigilda, uxor Theuderichi, IV, 620, 211, § 5.
- Sigisbertus, Francorum dux, Bajanum Avarum ducem commeatu sublevat (568), IV, 230, 23.
- Sila vel Silla Indiæ fluv. mirabilis, II, 404, 17. 415, 19.
- Sileni in Italia a Baccho relictæ vinearum culturam ibi exercent, III, 641, 22.
- Silenses, Indica gens, II, 415, 19.
- Silenus, Apollinis Arcadici pater, II, 190, 283. Sileni inventum, III, 73, 10.
- Silenus, nobilis Heracleota, ab Archelao, Mithridatis duce, captus, deinde dimissus, III, 545, 37.
- Silenus Chius, III, 101 not.
- Silenus Calactinus, historicus, III, 100.
- Silis a Scythi nominatur fluvius, qui vulgo Iaxartes dicitur, et quem Alexandri comites Tanain esse putarunt, II, 444, 1.
- Sillacis Rhagini pictura quædam, III, 133, 58.
- Silphium Cyrenæum, III, 107, 4.
- Silpium, mons in Syria, IV, 468, 4. 544, 14. 551, 25.
- Silvanus, Valerii et Valeriæ f., IV, 321, 5.
- Silvanus, Romæ mensæ argentariæ præfectus, ab Attila exposcitur, IV, 84 sq.
- Silvia, Numitoris f., III, 75, 2.
- Silvius, ab Ascanio insidiis petitus, unde nomen habeat, II, præf. p. vii, 3.
- Silvius, Tiberii pater, III, 96, 2.
- Silzibulus. V. Dizabulus.
- Simeon, Jacobi f., III, 215, 8. 218, 9.
- Simiæ Mauritaniae, III, 277, 66; Indiæ, II, 410, 11. Simia ab ancilla in lucem edita, III, 622, 51.
- Similis, Hadriano imp. carus, IV, 581, 114.
- Simmias, Eupalami f., Bacchi Morychi statuam fecit, III, 136, 73.
- Simmias Periclem accusat, II, 199 *a.*
- Simodi qui, IV, 331, 7.
- Simonides Ceus duas vel quattuor literas alphabeto Græcorum addit, II, 3 *b.* II, 181, 256. Epinicion scripsit Anaxilæ tyranno, II, 219, 25. Dioscurorum ope servatur, 72, 3. Mortuum insepultum reperiens funere honorat. Quomodo id beneficium mortuus rependerit, III, 325, 28. Ejus adversarius Timocreon, II, 188, 297.
- Simonides Ceus, cognomine Melicertes, nepos Sim. Leoprepidae, historicus, II, 42.
- Simonides Magnesius poeta, II, 42 *b.* Pugnam Antiochi Soteris contra Gallos carmine, ut videtur, descripsit, III, 71.
- Simonides Zacynthius primus in theatris cecinit carmina Archilochi, II, 321, 61.
- Simonides, de Æthiopia scriptor, II, 42 *b.*
- Simonides, philosophus, tamquam magicis artibus addictus, sub Valente, capitis damnatur, IV, 30, 39 et 40.
- Simus, unus Cercopum, IV, 528, 13.
- Simus, Aleuæ pater, III, 72, 2.
- Simus, Aleuada, quo principatum Larissæ obtinente, oligarchia periit, II, 152, 150.
- Simus Magnes, a quo Simodi nomen habent, IV, 331, 7.
- Sinarus, Indiæ fluv., II, 413, 18.
- Sinatruçi Parthorum regi, Ol. 177, 3, succedit Phraates Deus, III, 606, 12.
- Sindorum mos, III, 460, 121; campus, IV, 522, 1.
- Singara, oppidum munitum prope Nisibim, IV, 257. 523, 3.
- Singedon urbs ad Saum fl.; ejus præfectus Sethus (580), IV, 264.
- Singerichus, Sari frater, post Adaulphum Gothorum imperio potitur; in Placidiam crudelis est; post regni dies septem interficitur; succedit ei Valias, IV, 62, 26.
- Sinis a Theseo interfectus, II, 351, 13.
- Sinoessa, postea Arne nympa, IV, 518.
- Sinope, Asopi vel Martis ex Ægina vel Parnasse f., Jovem et Apollinem et Halyn fallit, II, 161, 186. Ab Apolline rapta, in Pontum transfertur, ubi Syrum parit, III, 29, 3. II, 348, 2.
- Sinope urbs unde nomen habeat, II, 348, 2. III, 29, 3; a Coo et Cretine condita, III, 605, 6. Sinopensis Plutonis colossus Alexandriam transportatus, II, 614, 78. Sinopes præfecti Leonippus, Seleucus et Cleochares, quo tempore Mithridates in Armenia morabatur. Leonippus urbem Lucullo proditurus occiditur a Cleochare, qui cum Seleuco tyrannice rempublicam administrat, usque dum fugam arripiunt, ac Lucullus urbe potitur, III, 554 sq., 53. 54; quæ erat Mithridatis regia, III, 544, 36. Sinopica acies, II, 442, 9. Sinopenses: Baton, Phidiclarus, Theopompus, *q. v.*
- Sion mons, IV, 546, 11.

- Siphnus, Sunii f., a quo insula cogn. dicta, III, 379, 47.
 Siphnus ins. antea Merope, III, 379, 47; II, 197 not.
 Siphnoas. V. Siphthas.
 Siphthas (Siphnoas), Æg. rex xxxv sec. Eratosth., II, 565.
 Sippara, urbs Babylonie, II, 501, 7. IV, 280, 3; ad eam lacum fodit Nabucodrossorus, IV, 283, 8. 284, 9.
 Sipylus urbs ob Tantali facinus eversa, III, 305, 20.
 Sipylus, Agenoris et Dioxippæ f., a quo mons vocatus est, IV, 379, 2.
 Sipylus, urbs Lydiæ, III, 367, 17; terræ motu eversa Tantali temporibus, II, 20, 1.
 Sirenes, IV, 539, 17; Indiæ, II, 90, 3.
 Siris, Italiæ regio, quam Chones incolebant, II, 179, 247 a. Siritarum origo et luxuria, II, 175, 234. Eorum regio perdicibus abundat, IV, 420, 44.
 Sirites, Libycus, tibiæ inventor; idem primus carmina in Matrem deorum cecinit, II, 478, 34.
 Sirius, rex Æg. undecimus sec. Eratosth., II, 545.
 Sirmio urbe oriundus architectus Onegesio Hunno balneum ex lapidibus construxit, IV, 85; Sirmium urbs ab Hunnis obsessa et capta, 84. Sirmium Gepidæ Justino tradere volunt, si ipsis contra Longobardos auxiliaturus esset (568), IV, 231, 25. Sirmium aggreditur Bajanus, IV, 231, 26. 27. 264, 63. 64; defendit Theognis, 267, 85; tandem in deditionem accipit dux Avarum, IV, 268, 66. Sirmii præfectus, Salomon, *ibid.*
 Sirra bellum gerit cum Archelao Macedoniae rege, II, 152, 154.
 Sisires, Elephantinus, rex Æg. (dyn. V, 4), II, 552.
 Sisithrus vel Xisuthrus, rex Chaldæorum, sub quo diluvium, IV, 280, 1.
 Sistosichermes, Æg. rex xxxiv. sec. Eratosth., II, 561.
 Sisymbrius, Lasi pater, III, 38, 8. II, 285, 52.
 Sisyphidæ Ambraciotis contra Epirotas auxiliantur, IV, 344.
 Sisyphus Melicertæ ludos Isthmios instituit, II, 189, 282. E Merope gignit Glaucum, III, 301, 1. Necem Corinthii ultus a Corinthiis rex creatur, III, 378, 41.
 Sisyphus Cous, historicus, IV, 551, 24.
 Sithon, Odomantum rex, Pallenen filiam nonnisi ei daturum fatetur, qui ipsum certamine devicisset; tandem tamen Clito eam despondet, IV, 423, 1. 510, 11.
 Siticeni, Romanorum hostes, II, præf. xxxvii. Siticeni quadringenti sub Decio duce Rhegio urbi præsidium imponuntur, II, præf. p. xl.
 Sitiogagus, fluv. sinus Persici, III, 476, 39.
 Σιτοφύλακες, Athenis, II, 120, 44.
 Σίτος, quid sit in legum tabulis Atticis, II, 109, 12.
 Σιτοῦς Δήμητρος et Ἰμαλίδος statuæ Syracusis, III, 126, 39.
 Sittacene, III, 522, 1.
 Sittius, homo luxuria clarus, III, 200, 6.
 Smaragdi fodinæ in Blemmyarum regione, IV, 66, 37. Smaragdi Æthiopie, Arabie, etc., III, 480, 63; ingentes, III, 511, 8.
 Smendes, Æg. rex (dyn. XXI, 1), 590.
 Smerdis Penthilum Mytilenis occidit, II, 158, 172.
 Smicrines una cum Sophocle Archippes amator, IV, 418, 27.
 Smilis, Euclidis f., Junonis Samiæ ῥόανον fecit, IV, 466.
 Smintheus Apollo in Troade, III, 124, 31. V. Apollo.
 Smintheus, vel Phineus, Penthilida, IV, 459, 12.
 Sminthia Rhodiorum, IV, 477, 1.
 Sminthus, locus Troadis, cum Apollinis fano, III, 124, 31.
 Smy, Typhonis nomen, II, 613, 77.
 Smyrna, Cinyræ f., in arborem mutata, IV, 513.
 Smyrna urbs, in qua Homerus a Mæone Lydo educatus; urbs tum Lydis subjecta erat, mox vero Lydi ejiciuntur ab Æolibus, II, 186, 274. Smyrna ab Alyatte expugnatur, III, 397, 64. Smyrnæi Sardianos urbem obsidentes vincunt ancillæ strategemate; cuius rei in memoriam Ἐλευθερία celebrant, IV, 401, 6. Smyrnæ degebat juvenis ille, qui postea sub Alexandri Balæ nomine Syriæ regno potitus est, II, præf. xii, 14. Smyrnæi: Hermogenes, Magnes, Menecrates, Philotis, q. v.
 Snephres, Elephantinus, rex Æg. (dyn. V, 2), II, 552.
 Soanus in Indum influit, II, 413, 18.
 Soas, dux Gothorum sub Theudericho Valamiri f., IV, 127; obses missus ad Adamantium, IV, 128.
 Soastus, Indiæ fluvius, II, 413, 18.
 Socleus, Lycophronis tragici pater, II, 370 a.
 Socrates, Archelai magistri παιδικά, II, 280, 25; rem pecuniariam faciebat; Veneri deditus erat, II, 280, 26, 27; ejus vis persuadendi, vox, vultus, mores, iracundia, in victu frugalitas, II, 280, 28; bigamia (Xanthippe et Myrto uxores), II, 281, 29. 30. 367, 15 III, 163, 15; cum Indo philosopho Athenis disputavit, II, 281, 31. Juvenis cum Archelao Samum venit, II, 49, 9. Ejus opus Gratiæ in arce Athenarum, II, 487, 78; minime pauper fuit, II, 366, 14; mercedem ab Aristippo oblatam non admittit, II, 299, 21; in oratoria promptus et acer; τὸν ἥττω λόγον κρείττω ποιεῖν callebat, II, 490, 1. Post Anaxagoræ condemnationem ad Archelaum se contulit, III, 243, 141. Ejus adversarii Antiochus Lemnius et Antiphon prodigiorum interpretes, II, 187, 279. Delphos et Isthmum adiit, II, 578, 4; impietatis accusatur, II, 281, 31 a; accusationis formula; Polycratis in Socratem oratio spuria, III, 578, 5. Socratis accusatores Melitus, Polyeuctus, Polycrates, III, 583, 38. III, 43, 32; ab Aristophane exagitur, III, 583, 37. Ejus dictum, III, 521, 6; laus, II, 268, 75.
 Socrates Rhodius, historicus, III, 326.
 Socrates Argivus, historicus, IV, 496.
 Socrates ὁ χρηστός tamquam Bithyniæ rex a Mithridate opponitur Nicomedi quem Romani regem instituerant, III, 541, 30.
 Socratidas, Pamphilæ Epidauriæ maritus, III, 520.
 Sodiatum in Gallia rex Adiatomus, II, 418, 89.
 Sodom et Gomorra, IV, 546, 11.
 Sœcunis, Æg. rex xxx sec. Eratosth., II, 558.
 Sogdaitæ olim Ephthalitis, deinde Turcis subjecti, Manichum ad Chosroem mittunt de serici commercio, incassum (568), IV, 225, 18.
 Sogdianorum regnum ab Alexandro M. accepit Oropius. Quo regno exuto, provincia datur Philippo, III, 668, 1.
 Sogdianus, rex Persarum et Ægypti, per septem regnat menses, II, 595, 68.
 Sogdonacus, Arabs, Pasinæ pater, III, 478, 44.
 Sol. Ejus defectus quomodo explicandus, II, 388, 8; quam vim in hominum corpora exercent, II, 615, 82; sol oriens et occidens cur major esse videatur, III, 294, 97; de sole doctrina Berosi, II, 509, 17. Sol Rhodum exsiccat; ejus cultus in Rhodo ins. præcipuus; ejus e Rhodo puella liberi, qui Heliadæ dicuntur, III, 176, 1. II, 256, § 5. Soli nephalia sacra offerunt Athenienses, III, 127, 43; ejus sacerdotes Athen., III, 341, 23. Sol, pater Pasiphaæ et Steropæ, IV, 285, 3. Harpyias Phineo immittit, III, 302, 3; e Terra gignit Bisaltem, III, 583, 44. Ætæ et Persei pater, II, 8, 4. Solis bovum custos Phylacius Mylis heroum habet, II, 376, 5. III, 31, 15. Solem veneratur Julianus, IV, 24, 24. Sol Ægyptiis Osiris, II, 614, 80. Sol, rex Ægypti, II, 526 a. 520, 3. 534 a. Soli et Lunæ inimicissimum animal sus est, II, 614, 79. Solis collis in India, IV, 388, 8. Solis insula cum cubili Nympharum in mari Erythræo, III, 476, 39.

- Solachus, Bajani Avarum ducis ad Tiberium imp. legatus (580), IV, 266, 64.
- Soldurii regum Gallorum, III, 418, 89.
- Σωληνισταί, qui? II, 298, 14.
- Solois, Thesei comes in expeditione Asiatica, ab Antiopa, quam deperiebat, repulsam ferens, in amnem se præcipitat, quem Soloentem Theseus vocavit; prope eum Pythopolim Theseus condidit, cui fratres Soloentis præfecit, II, 345, 8.
- Solois fluv., ad quem Pythopolis urbs, II, 345, 8.
- Solon. Ejus cum Pisistrato affinitas, II, 198 *b*. Cur mercaturæ se dederit, III, 38, 9. Solonis cum Thalete colloquium, III, 38, 10. Eo auctore bellum Cirrhæis ab Amphictyonibus indicitur; at non fuit Solon dux copiarum, II, 184, 265. Quæ de ejus rebus bellicis contra Megareses gestis feruntur, ficta sunt, II, 442, 7. Salaminem Atheniensibus vindicaturus falsa de Megarensibus contendit, IV, 426, 2. Ut salutis publicæ consulere, et ditēs et pauperes fraude quadam circumvenit, II, 294, 3. Post Philomprotum archon electus est, *ibid.* Soloni senatus et thesmothetæ πρὸς τῷ λίθῳ jurarunt, II, 110, 13. Ejus σεισάχθεια, II, 208, 1, 5. IV, 481, 2; legislationis indoles, II, 107 *b*. In quattuor τέλη populum divisit, II, 108, 9; demarchos constituit, II, 363, 9. Leges ligneis axibus inscriptæ, III, 130, 48. III, 500; lex de iis qui neutri se parti addicant in dissensionibus populi, II, 109, 11 *a*; de mulieribus leges, II, 363, 8; alia lex, II, 198 *b*. Quid de ratione, qua Homeri carmina a rhapsodis canenda sint, instituerit, IV, 389, 6. Convenit eum Anacharsis, III, 40, 17. Post leges latas in Ægyptum abiit, II, 208, 1, 5; quænam Ægyptii sacerdotes de Atlantide ei tradiderint, III, 281. Pisistrati cœptis adversatur, IV, 501, 11. Solon a Pisistrati tyrannide biennium vixit; mortuus sub Hegestrato archonte, II, 294, 5. Cf. II, 198 *b*. Ejus cineres apud Salaminem ins. sparsi, II, 110, 14. Solonis filium defunctum lugentis dictum, II, 196, 6.
- Solyma, Assyriorum urbs post templi Hierosolymitani excidium condita, III, 660, 12.
- Solymi, postea Myliæ, III, 322, 2.
- Sondis (*Sucis*?), Thraciæ mons, IV, 122.
- Soparnus in Indum influit, II, 413, 18.
- Sophaces, barbari a Sophone dicti, III, 214, 7.
- Sophænetus, Stympalius, Cyro minori militum dux; expeditionis hujus historiographus, II, 74 *b*.
- Sophar, Minnæorum rex, III, 220, 12.
- Sophas, Herculis filius ex Antæi uxore, pater Didori, III, 471, 19.
- Sophene, regio Armeniæ finitima, II, 590, 21; cum Rom. imperio conjungitur (297), IV, 189, 14.
- Sophia, Justinii II uxor, cum Tiberio Cæsare res imperii curat. Zachariam legatum ad Chosroem mittit (585), IV, 240, 37 et 38.
- Sophilus, lignarius vel ærarius, pater Sophoclis, II, 284, 41.
- Sophistæ, septem sapientes, II, 347, 4. Sophistarum palatium Athenis, IV, 63, 28.
- Sophocles, Sophili f., II, 283, 41; prætor Lesbium navigans Chium divertit, ubi a Hermesilao convivio excipitur, in quo lepide ridet ludimagistrum, aliaque scite dicit, II, 46, 1. Tertium histrionem introduxit, II, 247, 37; baculum incurvum in usum scenicum primus adhibuit, III, 161, 6; in Œdipo fab. componenda ex Calliæ tragœdia grammatica profecit, II, 321, 62. Ajax fab. a Dicæarcho inscribitur Αἴαντος θάνατος, II, 247, 38. Ejus Œdipus, cur Τύρραννος inscribatur; Sophoclem Œdipum tyr. edentem vicit Philocles, II, 247, 39. Sophocles cur apis cognominatus sit, IV, 175, 59. Victorias 20 repor-
- tavit, IV, 359, 17. Sophoclis senis amica Archippe, IV, 418, 27; dementiae accusatur, III, 162, 6. Ejus mors, *ibid.*, III, 4, 9. Sophoclis versus spurii, II, 396, 18.
- Sophon, Didori f., a quo Sophaces dicti, III, 214, 7.
- Sophron, Agathoclis f., Syracusius; ejus scripta, IV, 175, 60.
- Sophronis mimi, II, 187, 277; quos permagni fecit Plato, II, 480, 45.
- Sophron, lapis, IV, 379, 3.
- Sophriscus, pater Socratis, III, 578, 5.
- Soris, Memphita, Æg. rex (dyn. IV, 1), II, 548.
- Sorosgi, populus Scythicus, quem bello aggrediuntur Attila et Bleda, IV, 72, 1.
- Sosander geographus, IV, 500.
- Sosibius, late vagatus homo, Ptolemæo I indicat ubinam locorum sit signum dei, quale per quietem rex viderat, II, 614, 78.
- Sosibius, pater Ptolemæi, II, *præf.* p. xxviii.
- Sosibius, cui cum Anaxagora philosopho contentio fuit, II, 188, 197.
- Sosibius Laco scriptor, II, 625.
- Sosibius, Ptolemæi Philopatoris minister, post regis obitum ficto testamento effecit, ut cum Agathocle tutor esset Ptolemæi Epiphanis pueri, II, *præf.* p. xxviii.
- Sosibius, dives Antiochenus; ejus testamentum, IV, 470, 5.
- Sosicrates Rhodius, historicus, IV, 501, 10.
- Sosicrates Cyzicenus, IV, 501, 9.
- Sosigenes Asianus, Ol. 177 Olympionica, III, 606, 12.
- Sosilus, Lacedæmonius, historicus, III, 99.
- Sosipater, Mithridatis adulator, III, 415, 78.
- Sosis, Ægypti rex, IV, 543, 9.
- Sosis. V. Osis.
- Sosithus poeta, IV, 168, 40.
- Sossus, cyclus Chaldæorum, IV, 280, 1.
- Sosthenes Antipatro Philippi f. in regno Macedoniæ succedit; Brennum profligat, regnat per unum annum, III, 699, 6. 196, 7.
- Sosthenes Cnidius, historicus, IV, 504.
- Sosthenium, ad Pontum locus, unde dictus, IV, 548, 15.
- Sostratus tibicen, Antiochi parasitus, III, 310, 7; ejus filios Antiochus Soter inter corporis custodes habet, IV, 416, 13.
- Sostrati scriptores, IV, 504.
- Sotades Maronita, obscenæ poeseos genus coluit, IV, 359, 19. In Lysimachum et Ptolemæum II maledicentissimus, a Patroclo, duce Ptolemæi, mari mersus, IV, 415, 12. pater Apollonii, *ib.*
- Soteles et Dionysius a Ptolemæo Sotere Sinopen missi, ut Plutonis colossus in Ægyptum transveherent, II, 614, 78.
- Soter, Praxidices maritus, Concordiæ et Virtutis pater, III, 152, 17.
- Soterichus Eleus, Ol. 177 Olympionica, III, 606, 12. L. Antistichus Soterichus, libertus, e Ravenna longævus, III, 610, 8.
- Soteridas, Pamphilæ Epidauriæ p., III, 520.
- Sous, Proclis f., Eurypontis p., III, 603, 1.
- Soyphis, Memphita, rex Æg. (dyn. IV, 5), I, 544.
- Spadusa, Placidia familiaris, IV, 66, 40.
- Σπαλιῶνες machinæ describuntur, IV, 269, 73.
- Sparamizus, Sardanapalli eunuchus, II, 473, 14.
- Sparta unde nominata sit, IV, 520, 2.
- Spartæus, Jovis et Himaliæ f., III, 175.
- Sparti Thebani unde nomen habeant, IV, 300, 539, 9. Superstites quinque, IV, 520, 1, e Bœotia in Laconiam emigrarunt, IV, 520, 2. Niobidas occiderunt, IV, 520, 3.
- Sparti, gens Bœotiæ, II, 396, 4. II, 61, 3. II, 9, 2. Ex ea oriundus Astacus, III, 536, 20.
- Spatembas, Bacchi familiaris; apud Indos regnat annis 52, II, 418, 22.

- Spectra. De spectris nonnullis historiae horribiles, III, 611 sqq., 30. 31.
- Sperches, Lacedaemonius generosus, IV, 519, 2.
- Spercheus fluv., II, 137, 98; alveum mutat terrae motu concussus, IV, 381, 2.
- Spermus Damonno Cadyis regis uxorem adulterat; regem ex insidiis tollit; cum Damonno regnat, pulso Ardyce; hunc quoque immisso sicario interficere volens interficitur ipse, III, 380 sq.
- Speusippi libros emit Aristoteles, III, 579, 10. Speusippi dictum, IV, 356, 1. Ad eum de Dionis in Sicilia rebus gestis scripsit Timonides, II, 83 a.
- Sphacteria ins. etiam Sphagia dicta, III, 584, 46; unde nomen habeat, IV, 403, 1.
- Sphaerus Bosporanus, scriptor, III, 20.
- Sphagia insula eadem quae Sphacteria, III, 584, 46.
- Sphecia, e. q. Cyprus, IV, 448, 7. 527, 8. III, 30, 18. 343.
- Sphingis Thebanum aenigma, III, 305, 21. De ejus historia variae sententiae, III, 336, 5. IV, 499, 13. 539, 12. 544, 8.
- Sphinx in nummis Gergithiorum, III, 604, 2.
- Sphodrias Sicyonius, Ol. 177 Olympionica, III, 606, 12.
- Spintharus, Tarentinus, Socratis familiaris, II, 280, 28; pater Aristoxeni, II, 269.
- Spintum, opp. Aethiopiae, III, 478, 42. IV, 351, 2.
- Σπλαγχνοτόμος Juppiter, IV, 419, 30.
- Staan, pastorum in Aegypto rex, II, 568, 43.
- Stammenemes. V. Ammenemes.
- Stanni commercium, III, 273, 48.
- Σταφυλῖς, Alexandriae demus, III, 165, 21.
- Staphylus, Bacchi f., III, 165, 21. Bybasti habitans, pater Rhœus et Hemitheae, quam Lyrco hospiti clam subjicit, IV, 314.
- Staphylus, Thesei et Ariadnes f., II, 50, 13.
- Staphylus Naucratis, historicus, IV, 505.
- Statilius (M.) Taurus, consul (45 p. C.), III, 618, 35.
- Statira quo tempore a Parysatide necata sit, II, 63, 23; quomodo, II, 94, 26.
- Statiram, Darii III f., ducit Alexander M., III, 529, 3.
- Stattius Priscus, L. Veri Aug. legatus in bello Parthico, III, 651, 6.
- Statuae averruncæ. V. Thracia et Sicilia.
- Stenæ Deiræ, inss. sinus Arabici, III, 477, 41.
- Steneboea, Proeti uxor, quæ fictis criminibus Bellerophonem oneraverat, suspendio vitam finivit, III, 367, 16. Cf. IV, 549, 21.
- Sthenele, Acasti f., Menœtio Patrocle parit, IV, 477, 2.
- Sthenelus, Persei et Andromedæ f., II, 28, 1. Eurysthei pater, III, 369, 2. II, 8, 6; et Iphidis *ib.* Herculis socius, in Paphlagonia sepultus, III, 201, 4.
- Stephane, e. q. Samus ins., IV, 336, 3.
- Stephanus, Thucydidis f.; decretum ab eo scriptum, III, 138, 78.
- Stephanus libertus, Domitiani imp. occisor, IV, 580, 107.
- Stephanus tamquam Theuderichi partibus favens a Zenone exilio multatur (478), IV, 120, 11.
- Stephinales, Saita, rex Aeg. (dyn. XXVI, 1), II, 593.
- Sterope, Solis f., Pasiphaes soror, Eurypylo parit Lycanem et Leucippum, IV, 285, 3. Marti parit Euenum, IV, 401, 5.
- Stesander, Samius, citharista, IV, 521.
- Stesichorus, olim Tisias, lyricus, cur excæcatus sit, IV, 174; 57. Hesiodi et Clymenes f., II, 144. 115. Olympi imitator, II, 23, 3.
- Stesiclides Atheniensis, historicus, IV, 507.
- Stesimbrotus Thasius, scriptor, II, 552.
- Stesimbrotus ab Epaminonda patre interfectus, IV, 375, 1.
- Stilichoni Serenam Theodosius I despondet; filia Stilichonis Thermantia Honorio imp. data, IV, 58; ejus filius Eucherius, IV, 59. Stilichonis rapacitas, IV, 53, 88. 610, 188. 190. Cum Rufino inimicitiae, IV, 42, 62 sq. Rodogaisum Gothum debellat, ejusque copias sibi adjungit, IV, 59, 9. Ab Olympio interficitur, IV, 59.
- Stilpo Megarensis, Brysonis pater, III, 243, 14, 6. Ejus magister, III, 170, 14; vita et mores, IV, 175, 61. II, 45, 37. Stilpo in computatione Glyceram accusans, III, 164, 19.
- Stobos, Macedoniae urbem, Theuderichus Valamiri f. evertit, IV, 125, 18.
- Stoichos Ares, rex Aegypti septimus ap. Eratosth., II, 545.
- Storensis, Alexamenus, II, 187, 277.
- Strabo Amasensis hist., III, 490. Aristodemi Nysæensis auditor, II, 344 b.
- Στρατηγοὶ, Athenis, II, 124, 58.
- Strategis. V. Electra.
- Strategium Byzantii, IV, 149, 15. 154, 29.
- Στρατεία ἐν τοῖς ἐπωνύμοις, II, 124, 59.
- Στράτιος Juppiter, III, 594, 41.
- Strato Tarentinus dithyrambos saltatione imitatur, II, 284, 48.
- Strato, Lampsacenus, philosophus, II, 369.
- Stratoclis oratoris amica Leme, IV, 410, 1. Idem fortasse historica quaedam scripsit, IV, 656.
- Stratodemus (Aristodemus?) Tegeata, unus e sapp. numero, II, 369, 1.
- Stratonice, Demetrii Poliorcetes f., uxor Antiochi Soteris, cui parit Antiochum Theum, Stratonicen et Apamen, III, 707, 5.
- Stratonice, Antiochi Soteris et Stratonices f., uxor Demetrii II, regis Macedonum, III, 707, 5, a Seleuco Callinico capta periit, III, 196, 19.
- Stratonice, Antiochi Thei et Laodices f., uxor Ariarathæ Cappadociae regis, III, 707, 6.
- Stratonice, Ptolemæi II amasia, III, 187, 4. Ejus monumentum, *ibid.*
- Stratonice, Antipatri uxor, Nicolai Damasceni mater, IV, 348.
- Stratonice Atheniensis primus concentus musicos docuit et tabulam musicam descripsit; homo facetus; a Nicocle Cypriorum rege interficitur, II, 293, 17. Stratonici citharistæ dicta, II, 313, 31. 319, 50. IV, 360.
- Stratonides, Phrynichi pater, II, 622, 11.
- Strattius, Gargettius, Epilyci pater, III, 138, 78.
- Strœbus, Callisthenis anagnostes, III, 47, 49.
- Strombus, Ceroessæ f., Byzantinis bellum inferit, a Dinæo vincitur, IV, 150, 25.
- Strongyle ins. ad Siciliam ignem vomens, IV, 290, 9.
- Strongyle, e. q. Naxos ins., IV, 294, 4. 304, 2.
- Strophius Phocensis, Pyladis pater, Orestem educat, III, 375, 34.
- Stryangæi Medi et Zarinæ Sacæ amores, III, 364, 12. Uxorem duxerat Rhœtæam Astibaræ regis filiam, III, 364, 12.
- Stryme ins., a Thasiis colonis frequentata, II, 197 not.
- Strymo, Priami mater, IV, 491, 6.
- Strymon a Thasiis colonis frequentata, III, 32, 19. Strymonis fl. gurgites, IV, 488, 3.
- Strymon, Mysonis sapientis pater, III, 39, 15. IV, 502, 16.
- Strymonium sive Mieza, in Macedonia, IV, 509, 7.
- Stymphalides aves, III, 500. IV, 520, 4.
- Stymphali in Arcadia rex Agamedes, III, 637, 6. Stymphalius, Sophænetus dux et scriptor, II, 74, 6.
- Stymphalus ex Ornithe pater Stymphalidarum, quas Hercules necavit, III, 151, 8.
- Suada, mater Jyngis, IV, 331, 6.

- Suagela, urbs Cariæ, IV, 474.
 Suaniam a Chosroe repetit Justinus, IV, 270. De ea controversiæ, IV, 210 sqq. 220, 15. 222, 17. Suanorum dux Tzathius, IV, 210. Suani a Lazis et Persis bello appetiti a Leonte auxilium petunt, IV, 109, 41.
 Suari, Indiæ gens, II, 410, 8.
 Suasa, opp. Æthiopiæ, II, 478, 42. IV, 351, 2.
 Subarmachius Colchus, satellitum dux Eutropio eunucho fidelissimus; ejus mores, IV, 48, 77.
 Subsolanus ventus, III, 296, 101.
 Suctorius, cognomen Callinici sophistæ, III, 663.
 Suchæi, populus Maurus, III, 672, 7.
 Suetonius Paulinus quæ de Atlante tradiderit, III, 472, 26.
 Summara, Æthiopiæ opp., IV, 351, 3.
 Sunium Atticæ, III, 5, 16. Eo potiuntur servi Attici rebelles, III, 264, 34 a.
 Sunius, Siphni p., III, 379, 47.
 Suphis I et II (Saophis ap. Erastosth.), Memphitæ, Æg. reges (dyn. IV, 2 et 3), II, 548.
 Sura et Surius puteus in Syria; oraculum ibi, IV, 479, 2.
 Surena, Persarmeniæ præf., a Vardano occisus (571), IV, 271. 273, 2. 238, 36. 211. 212.
 Suris, Abrahami f., III, 214, 7.
 Surmubelus, Taauti doctrinæ theologicæ interpres, III, 570, 5.
 Suronis ad Davidem literæ, III, 226.
 Sus, Jovis nutrix, III, 8, 25. Sues τετρακέρωτες Æthiopiæ, II, 89, 2. Sues Soli et Lunæ inimica animalia, II, 614, 19.
 Suilli lactis vis perniciosa, II, 614, 79.
 Susa, II, 509, 16.
 Susareni in India Herculem præcipue colunt, II, 418, 23.
 Susus, Asuri filius, IV, 530.
 Suus, Abrahami f., III, 214, 7.
 Sybarin Achivi et Trœzenii condunt; Achivi Trœzenios ejiciunt; II, 175, 235. Sybaritæ Olympios ludos suorum splendore obscurare tentarunt. Telyis tyrannidem evertunt; supplices ad aras mactant; unde Junonis ira, ipsorumque perniciës, II, 199 b. Cum Crotoniatis bellum; luxuria, II, 174, 233 a; eorum mores, III, 188, 8. Sybariî navigant Samii, IV, 420, 44. Urbis eversio, II, 348, 6. Sybarita Alcisthenes, III, 141, 85.
 Sybra (vel *Symbra*), Phrygiæ castellum, IV, 134, 2.
 Sycæ, Constantinopolis suburbanum, IV, 141, 6. Sycæna Byzantii regio, IV, 149, 16.
 Sycaminarum lacus, IV, 437, 15.
 Sychemus, Emmoris f., III, 215, 217.
 Sycophantæ apud Rhodios unde dicti, IV, 477, 1.
 Συκοφαντίας γραφαί ad Thesmothetas pertinent, II, 116 31.
 Sydopta, opp. Æthiopiæ, III, 478, 42. IV, 351, 2.
 Sydyc vel Sedec in Phœnicum mythologia, III, 567, 11. 568, 20.
 Syedra, Isauriæ urbs, IV, 134, 3, ex qua oriundus Ælianus, dux Valentis, IV, 27, 36.
 Syene Ægypti, III, 283. 477, 42. 478, 44. IV, 351, 1.
 Sylla contra Mithridatem in Græciam missus varia fortuna pugnat; Athenas capit; in Phocide præclara victoria potitur, III, 542, 32. Athenis commorans podagra laborare cœpit, III, 492, 7; in Bœotia contra Archelaum res gerit, III, 471, 18. Mario e fuga Romam reverso, pacem cum Mithridate quibusnam conditionibus composuerit; Romam redit, III, 544, 35. Mimis et scurris delectatur, III, 416, 81. De Sylla dictum Marii, IV, 19, 14.
 Syllarus, Obodis Arabis præfectus, Herodem apud Augustum incusat; ipse a Nicolao accusatus capitis damnatur, III, 422, 94. 351, 5.
 Sylli, nobilis Romani, uxor et liberi ex Hunnorum captivitate dimissi, IV, 93.
 Syloson Samum desertam reddidit; hinc proverbium, II, 216, 10, 6.
 Σύμβολα judicum Heliastarum, II, 117, 34; ἀπὸ συμβόλων δίκαι, II, 116, 31. Σύμβολα, τὰ πρὸς τὰς πόλεις, Athenis thesmothetæ rata faciunt, II, 116, 31.
 Syme insula unde nominata, III, 152, 2.
 Syme, Ialysi et Dotidis f., Glauci uxor, a qua Syme insula nomen habet, III, 152, 12.
 Symmachi oratoris, qui ante captam urbem (410) præturam gessit, divitiæ, IV, 68, 44.
 Συμμορίαι, Athenis, II, 108, 8.
 Sympherusa Epidauria e muliere vir fit, III, 619, 37.
 Sympleiadæ petræ, III, 302, 2; ab Argonautis trajiciuntur, III, 302, 3.
 Συναυλία, quid? IV, 494, 10.
 Συνήγοροι τῶν λογιστῶν, II, 124, 55.
 Synoria (vel Sinoria), castellum in finibus majoris Armeniæ, III, 316, 6.
 Synoris, meretrix Athen., IV, 410.
 Syracusæ, Siciliae arx, III, 288, 83; urbis laus, IV, 640 b. Cum Archia eo venere Teneatæ, II, 157, 169. Syracusarum rex Pollis, II, 15, 7. II, 136, 95. Cillicyrii qui fuerint, II, 170, 219; reipublicæ forma a duobus juvenibus mutata, II, 171, 220. Syracusani contra Agrigentinos prælium committunt, in quo cecidit Pythagoras, III, 41, 23. Gelonis tyrannis, II, 171, 221; Hieronis, *ib.* et III, 102, 1; Thrasybuli, II, 171, 121. Hieronis potagogidēs et otacustæ, *ib.* Syracusani plurimas tyrannides in Sicilia evertunt, II, 171, 222. Bellum contra Athenienses, *ib.* et II, 76, 1. Dionysii senioris tyrannis, II, 171, 222. Syracusani Philistum necant, II, 83, 2. Dionysii junioris tyrannis, II, 171, 222. Dion., II, 172, 224. Urbs sub Timoleonte novis colonis frequentata; statuæ divenduntur ob pecuniæ penuriam, II, 82, 2. Syr. post exactos tyrannos mercenariis copiis utuntur, II, 172, 224. Hamilcarem urbem obsidentem de improvviso adorti capiunt (309), IV, 290, 9. Sub Hierone Messanam oppugnant, bello Punico primo, III, 17, 1. Hieronymus tyrannus, IV, 349, 3. Syracusæ a Marcello obsessæ, III, 645, 53. Syracusarum hortus quidam, Μῦθος dictus, III, 101, 8. Minervæ templum, III, 136, 75. Σιτοῦς Δήμητρος et Ἰμαλίδος imagines, III, 126, 39. Bacchi μωρύχου Ianum, III, 136, 73. 73. Syracusis Homeri carmina primus recitavit Cynæthus, IV, 433, 4. Syracusani: Arcestratus, Callias et Antander, Charmon tibicen, Cleon, Eurymenes, Menecrates, Nymphodorus, Philemon, Sophron, Themistogenes scriptor, II, 74 a.
 Syrbanæ, in Euphrate insula, III, 660, 13.
 Syrbenæorum chorus qualis, II, 313, 27.
 Syrecae, Troglodytica gens, III, 477, 42.
 Syri, qui ad Pontum supra Sinopen habitant, unde nomen acceperint, III, 29, 3. Ad eos se confert Dascylus Lydus, III, 383.
 Syriam subegit Nabucodonossor, II, 507. Syriæ partes inferiores sibi subjecit Axerdes sive Asordanus Assyrius, IV, 282, 7. Syriam post mortem Alexandri M. obtinet Laomedon Mytilenæus, III, 668, 1. Syriæ procurator Hieronymus Cardianus, II, 455, 12. Syriæ reges eorumque tempora singillatim recensentur, III, 706 sqq. Syri Demetrii Soteris austeritatem graviter ferentes libenter Alexandrum Balam, tamquam Antiochi filium, in regnum recepturi sunt, II, præf. xiii, 14; in eam invadit Ptolemæus Philometor, Demetrio Nicatori contra Alexandrum Balam opitulans, II, præf. xvi, 19. A Syriæ regibus deficit Ptolemæus, Commagenæ præfectus, II, præf. xi, 12. Syria terræ motu quassata, III, 285, 76; fert poma Persica et pistacia, III, 253, 6. Syri quomodo asphaltum

e Serbonide lacu educant, III, 276, 63. Olim animatis abstinebant; quando carnibus vesci cœperint, III, 10, 1. Syrorum luxuria, III, 258, 18; coronas convivarum unguentis irrorant, III, 263, 30; eorum inventum triangulum et sambuca, instrum. musica, III, 481, 73. Συρίας σχολομέτρησης, III, 228, 22. Syriæ tetrapolis, III, 276, 59. Cava Syria in 4 satrapias divisa, III, 276, 59. Syriæ urbes: Arsinoe, Alaburium, Chalcis, Cosiana, Gabba, Larissa, Laodicea, Naarda, Nerabus, Oropus, Seleucia, Tabæ, q. v.
 Σύριγξ μονοκάλαμος, πολυκάλαμος, κηρόδετος; earumque inventores, III, 73, 10.
 Syrophanes Ægyptius, IV, 397, 1.
 Syrtis; ejus balænae ingentes, IV, 512.
 Syrus vel Syra insula Samiis proditur a Cilliphonte; quare Theagenes Syrius dextram ei manum præcidit, II, 334, 1. Patria Pherecydis, IV, 176, 69. III, 5, 8.
 Syrus, Apollinis et Sinopes f., III, 29, 3; a quo Syri (Leucosyri) nomen habent, II, 348, 2.
 Syrus, Agenoris et Tyrus f., IV, 544, 15; arithmeticae inventor, IV, 544, 17.
 Συσπαστόν, tragicorum pugio, III, 146, 95.
 Syssitia. V. Cretenses et Lacedæmonii.

T

Taaut (Thoyth, Toth, ægyptiace; i. q. Mercurius). Ejus scripta adhibuit Sanchoniathon, III, 563, 4. Taaut literas invenit, III, 564, 4. 567, 11. Deorum insignia expressit. Ægyptum a Saturno accepit, III, 569, 25 sq. Quæ ad religionem et cultum pertinent primus exposuit, III, 570, 5. Ejus de serpentum divinitate doctrina, III, 572.
 Taba, i. e. petra Carum lingua, IV, 311, 9.
 Tabæ, urbs Perææ, III, 237, 98.
 Tabæ, urbs Lydiæ; a Tabo vel a Tabano vel a Marsya condita; in saxo sita; eam Pisidæ incolis frequentant jussu oraculi, IV, 311, 9.
 Tabanus, Argivus, Tabas condit, IV, 311, 9.
 Tabia a Tolistobogiis Gallis condita, III, 536, 19.
 Tabus, heros, Tabas condit, IV, 311, 9.
 Tacelothis, Bubastita, Æg. rex (dyn. XXII, 6), II, 590.
 Tachos, Æg. rex, Agesilaum ludificatus regno excidit, IV, 441.
 Tacitus, Rom. imperator, IV, 599, 157.
 Tacompsus, vicus in finibus Ægypti, II, 98, 2. III, 477, 42. IV, 351, 1 et 2.
 Tadnus, fons ad Myoshormum, III, 477, 41.
 Tænariæ Thebæ, III, 637, 1.
 Tænarus, Jovis f., Geræsti et Calabri frater, III, 637, 1.
 Tæni, Arabiæ gens, IV, 524, 11.
 Tagma (dignitatis nomen) a Dizabulo ad Justinum legatus mittitur, IV, 229, 36.
 Tai. V. Taochi.
 Talas, opp. in Persarum et Turcorum confiniis, IV, 228.
 Talasius, quem in nuptiis Romani canunt, quid significet, III, 469, 5.
 Talaugis epistola quædam, III, 6, 20.
 Talaus, Eriphyles pater, III, 305, 23.
 Talmis, oppidum Blemmyarum, IV, 66, 37.
 Talorum ludi inventor, III, 125, 32.
 Talpius (M.) Vitalis, e Placentia urbe longævus, III, 608, 29.
 Talthybius Orestem infantem servat, III, 375, 34.
 Talus, Cænopionis f., II, 50, 13.
 Tamphius, Celtii f., e Conimbriga urbe longævus, III, 609, 1.
 Tamna, Arabiæ urbs, III, 237, 103.
 Tanagra. Via Oropo Tanagram ducens; urbis situs et ador-

natio; regionis proventus; incolarum mores et studia, II, 257, 8 sqq. Tanagra, φθόνου sedes, II, 260, 25. Tanagræorum heros Eunostus, cujus lucum intrare mulieribus nefas est, III, 78, 4. Expeditioni in Tanagram interest Plato, II, 282, 32. Tanagræus, Aristodicus, II, 126, 67; et Clidamus, III, 79, 4.
 Tanais fluv. et urbs, III, 232, 38. Fluvii cursus et ostia, III, 314, 2; phryxa herba, IV, 291, 1. Non navigarunt per eum Argonautæ, II, 389, 11. Tanais nonnullis idem cum Iaxarte et Acesine, III, 633, 10.
 Tanchosdro vel Tachosdro Persarum dux in fines imperii Rom. impetum facit (576), IV, 247, 40. 253, 50. 254, 52 sq. Male res contra Romanos gessit, IV, 257; castra castris Mauritii prope Constantinam urbem in Mesop. opponit, IV, 261, 263; letale vulnus accipit, IV, 263, 61.
 Tanitarum dynastiæ XVI. XXI. XXII. XXIX. XXX Chronici Veteris, II, 534. Tanitæ reges dyn. XXI et XXIII ap. Maneth., II, p. 590 et 592.
 Tantalus, Jovis et Plutis f., nectar furatur; pœnas luit, III, 305, 20. — Tantalus, frater Ascali, qui Hymenæo patre natus est, III, 372, 26. — Tantalus, Timoli f., Lydiæ rex ab Ilo Phryge victus in Peloponnesum sedes transferre statuit; sed senio ipse impeditus, illuc mittit Pelopem filium et Nioben, III, 367, 17. Ganymedem rapit et in venatione occidit, III, 154, 30; pater Cyclopi, III, 53, 77; Dascyli, II, 39, 49; Pelopis ex Euryanassa, IV, 402, 7. Non est Niobes pater, III, 9, 28. Tantali temporibus ingentes terræ motus in Asia minori, II, 20, 1.
 Tantarene, Æthiopiæ opp., IV, 351, 1.
 Taochi vel Tai, gens, II, 75, 4.
 Taphius mons, ad quem Nessus Centaurus ab Hercule interfectus, IV, 458, 7.
 Taphre, regio ad paludem Mæotidem fossa munita, quando et a quibusnam, IV, 354, 3.
 Taphus, Pterelai filius, cum Teleboa fratre Argos veniens, Electryonem ejusque filios occidit, II, 28, 1. Taphum insulam incolis frequentavit, II, 28, 1.
 Taphus, una ex Echinadibus inss., quam colonis frequentavit Taphus et Teleboas; unde incolæ dicuntur Teleboæ, II, 28, 1.
 Taprobanes insulæ incolæ Palæogoni vocantur, II, 412, 16.
 Tapyri, Tapyrri, Tapurri, gens Hyrcaniæ finitima, III, 661, 19.
 Tarannorum in Armenia regio, IV, 243, 41.
 Tarantus, Bithyniæ urbs, in qua colitur Taranteus Juppiter, IV, 384, 1.
 Taras, Neptuni f., delphino insidens in numis Tarentinorum, II, 174, 232.
 Tarasicodissa Rusumbladeota, Isaurus, qui postea Zenonis nomen assumpsit, IV, 135 b.
 Tarchan (dignitatis nomen est), Maniachi f., a Dizabulo Turco ad Justinum mittitur (568), IV, 229, 20.
 Tarchetius, Albanorum rex, III, 203.
 Tarcos (Taracus), Æthiops, Æg. rex (dyn. XXV, 3), II, 593.
 Tarcynæi, gens Hyperboreorum, ubi gryphi aurum custodiunt, IV, 430, 3.
 Tardu, Turcorum dux, Turxanthi consanguineus, in monte Ectel (i. e. aureo) habitat, IV, 247, 43.
 Tarentinorum luxuria. Carbinam Iapygiæ oppidum everunt. In captivas Carbinatas mulieres scelus; cujus auctores Juppiter fulmine percussit. Hinc quotannis sacra fiunt Jovi Καταιβάτη, II, 306, 8. Tarentum venit Pythagoras Crotone fugiens, II, 245, 31. Tarentini paullo post Medica a Japygibus vincuntur; tum pro politia democratiam constituunt, II, 174, 233. Tarentinis candelabrum ingens in prytaneum dedicavit Dionysius junior, III, 72, 5.

- Idem ad eos legatos misit, II, 276, 15. Tarentini Alexandrum Molossum contra barbaros auxilio arcessunt, II, 181, 255. Tarentinorum aggressiones metuunt Rhegini, II, *præf.* p. xl. In monetis Tar. excusus Taras, II, 174, 232. Tarenti magna piscatorum turba, II, 174, 233. Tarentini: Archippus, Aristonicus, Aristoxenus, Archytas, Cleanthes, Eurytus, Lysis, Philolaus, Spintharus, Strato, *q. v.*
- Targitius (s. Targites) a Bajano ad Justinum legatus missus (568), IV, 233, 28; item ad Tiberium (580), IV, 263, 63.
- Tarpeia, Tatii, Sabinorum ducis, f., IV, 305, 2. Ejus proditio et mors, IV, 323, 15. III, 88, 4.
- Tarpeius proditionis a Romulo accusatus et damnatus, III, 469, 6.
- Tarpeius mons, ibique Jovis templum, III, 89, 10.
- Tarphara, opp. Arabiæ, IV, 525, 19.
- Tarquinius Collatinus Egerii filius, III, 89, 9.
- Tarquinius Priscus. Ejus regnum, IV, 553, 34.
- Tarquinius Superbus Jovis templum in Tarpeio monte ædificat, III, 89, 10. Ejus fuga; filiorum ejus nex, IV, 322, 13. Cf. de ejus historia IV, 553, 36, 37.
- Tarquinius cum Perpenna in Sertorium conspirat, II, *præf.* xxiii, 32.
- Tarracina. Ad eam urbem milites Romani, quos e Campania Romam duci Marcius consul jusserat, castra metantur, II, *præf.* p. xxxviii. Tarracinæ fons, IV, 437, 17.
- Tarrha, Cretæ urbs, Lucilli patria, IV, 440.
- Tarrhæus, Lampi pater, IV, 364, 4. 529, 9.
- Tarrutius Larentiam pro uxore habet, III, 76, 2.
- Tarsa, vicus ad Euphratem, III, 659, 5.
- Tarsus Ciliciæ, III, 140, 4; olim Parthenia, III, 487, 1. unde dicta, III, 189, 236, 92. IV, 544, 18; a Sardana-pallo condita, II, 305, 5; vel a Senecheribo, IV, 282, 7. 504, 12; in eam Marcianus relegatur, IV, 140, 3. Tarsensis Hermogenes rhetor, *q. v.*
- Tarsus, Bithyniæ urbs, IV, 384, 2.
- Tartessus in Iberia, II, 34, 20. Eo fugit Saturnus, III, 517, 2. Tartessorum rex Arganthonius, longævus, III, 610, 4. Tartessorum lex, III, 457, 103.
- Tatheres, Elephantinus, rex Æg. (dyn. V, 8,), II, 552.
- Tatianus, præfectus præt. sub Theodosio, Rufini fraude circumventus in Lyciam relegatur. Filius ejus Proculus in carcerem conjectus, III, 40, 59.
- Tatianus patricius pro Italis a Leonte ad Genserichum legatus mittitur (494), IV, 105, 31; re infecta revertitur, IV, 106, 32; de Tatiano Aspar cum Leonte contendit, IV, 135 *b.*
- Tatulus, Orestis ejus qui apud Attilam versabatur, pater, III, 84; ad Attilam cum legatis imperii occid. proficiscitur, IV, 84.
- Taureni Sarazeni, IV, 179.
- Tauri, Scythica gens. Ejus mores, III, 460, 120.
- Tauria, Gallatiæ urbs, a Gallorum duce nomen accepit, IV, 312, 13.
- Tauricæ rex Persens, II, 8, 4.
- Taurisci, III, 285, 75.
- Tauropolitæ in Caria, IV, 311, 8.
- Ταυροπόλος Minerva, II, 43, 1.
- Taurus, Cretæ rex, Tyrum capit, ex eaque abducit Europam, Agenoris f., III, 598, 63; pater Minois, IV, 544, 15.
- Taurus, dux Minois, IV, 539, 16.
- Taxiles, Indorum præfectus, III, 668, 1.
- Taxiles, Mithridatis dux, Amphipolim capit; suas copias cum Archelai exercitu conjungit, III, 542, 32. In Asia a Fimbria clade afficitur, III, 543, 34; a Lucullo debellatur, III, 549, 43.
- Tearconis Æthiopis longinquæ expeditiones, II, 416, 20.
- Technon tibicen quomodo Charmoni tibicini parentaverit, II, 308, 16.
- Tectaphus, Dori f., e Thessalia in Cretam migravit, II, 349, 3.
- Tectosages expeditioni Delphicæ interfuere, III, 323, 9. Pessinuntem condunt, III, 536, 19.
- Tegeatarum regina Perimede (*Marpessa*) sive Chœra; per captivos Lacedæmonios canales fodi jubet, III, 26, 8. Tegeatarum cum Pheneatis bellum, IV, 379, 1. Tegeam aufugit rex quidam Argivorum, qui beneficiis Tegeatas affecerat, II, *præf.* p. viii, 5. Tegeatæ cum Lacedæmoniis fœdus pangunt, cujus columna ad Alpheum posita, II, 134, 90. Tegeaticæ regionis locus Botachidæ, III, 379, 44. Tegeatica vox ἀπήνη, III, 122, 21. Tegeatæ: Ariæthus historicus, et Aristodemus vel Stratodemus, *q. v.*
- Tegyra, urbs Bœotiæ. Ibi natus Apollo, IV, 495, 1.
- Tejus Phanagoras Phanagoriam ad palum Mæotidem condit, III, 597, 60. Alii Teji: Alexamenus, Andron, Apellico, Hecataeus, Polydorus, Scythinus, *q. v.*
- Telamon, Endeidis et Æaci f., Peribœam in Eubœa stuprat; eam postea emit, in Salamine ins.; ex ea Ajacem suscipit, IV, 316, 3. III, 33, 35; pater Trambeli, IV, 335, 2.
- Telandrus, Cariæ opp., III, 234, 71.
- Telchines in Rhodo ins.; Jovem educant; primi deorum imagines fabricant; hinc Apollo Telchinus, Juno et nymphæ Telchiniae apud Lindios, Jalsios et Camirenses. Præstigiatores. Eorum soror Halia, e Neptuno mater Rhodi, III, 175; diluvium præsagientes Rhodum relinquunt, huc illuc dispergentes se, III, 175. E Creta in Cyprum, hinc in Rhodum transierunt; Minervæ Telchiniae statuam (*Lindi in Rhodo*) erexerunt, III, 459, 116. Telchinum nominis derivatio, II, 43, 3.
- Telchis et Amphitus, Dioscurorum aurigæ, in Argonautarum exp. ad Mæotidem paludem delati sedem ibi figunt, III, 639, 15.
- Teleboæ Taphi ins. incolæ unde nomen habeant, II, 28, 1. Antea Acarnaniam habitabant; prædones; ab Amphitryone ob Electryonis cædem debellantur. *ibid.* Teleboæ partem Acarnaniæ tenuere, II, 146, 127.
- Teleboas, Pterelai filius (sec. alios pater Pterelai), Taphi frater, cum quo Hippothoes bona ab Electryone reposcit, recusantemque occidit; cum fratre Taphum ins. frequentavit, II, 28, 1. — Teleboas, Lelegis filia natus, pater 22 filiorum, qui Leucadiam incolis frequentant, II, 146; 127. — Teleboas, Neptuni f., Pterelai pater, II, 67, 1.
- Teleclea Cisseo parit Hecubam, IV, 345, 2.
- Teleclides, Τελκινιακῆς ιστορίας auctor, II, 43 *b.*
- Teleclides, Diagoræ Melii pater, IV, 160, 15.
- Telegonus, Ulyssis f., III, 19, 2. Prænesten in Ital. condit, IV, 330, 2.
- Τέλεια. V. Juno.
- Telemachus, Ulyssis f., e Polycaste vel ex Nausicaa genuit Perseptolim, II, 147, 130; e Circe genuit Latinum, IV, 366. Eumæum civitate donat, II, 147, 133. Telemachus postea Homerus, II, 10, 10.
- Telemachus, Emmenidis et Xenodici Agrigentinarum pater, IV, 433, 5.
- Telenicus Byzantius, vilis poeta, II, 289, 19.
- Teleon, Eurybotæ Argonautæ pater, II, 38, 40.
- Telephanes, Cumæorum rex, II, 216, 11, 1.
- Telephassa, Cadmi uxor, antequam Harmoniam ille duce ret, III, 154, 28.
- Telephus Pergamenus, scriptor, III, 634.
- Telesarchus historicus, IV, 508.
- Telesias Thebanus, poeta, II, 287, 73.
- Τελεσιὰς saltatio, IV, 430.

- Telesillæ Argivæ poetriæ præclarum facinus, IV, 497, 4.
 Telestagoras, Naxius perdives, II, 155, 168.
 Telestes. Ejus vitam scripsit Aristoxenus, II, 282, 36.
 Telestes, Æschyli saltator eximius, IV, 332, 11.
 Telestes, Pseudophilippi dux, ad Romanos deficit; ejus uxor a Pseudophilippo necatur, II, *præf.* xv, 18.
 Teleus, Clymeni pater, IV, 390, 12.
 Teleus, Nautæ f., pater Arctini poetæ, IV, 341, 2.
 Teleus, Corinthius, pater Chrysillæ, IV, 350, 7.
 Tellen, tibicen et poeta ineptus, II, 250, 50.
 Tellus talpas cæcas reddidit, II, 58, 15.
 Telmissus, Apollinis f., prodigiorum interpret, IV, 394, 4; ab eo urbs T. nomen habet, *ib.*
 Telmissus, Lyciæ urbs, IV, 394, 4. III, 126, 35; postea Oropus, III, 237, 99. Telmissensis, Daphnidas, *q. v.*
 Telys, Sybaritarum tyrannus; a civibus evertitur, II, 199 *b.*
 Temenus, Aristomachi f., Cisi p., III, 165, 21. 690. Argolidem nactus, quum in Deiphontem filiæ maritum quam in filios propensior esset, ab his ex insidiis occiditur, II, *præf.* p. viii, 4. III, 376, 38.
 Tempe; ejus vallis origo, IV, 349, 4.
 Tenages, Solis et Rhodi f., III, 176, 1. 2.
 Tenea, Corinthii agri pagus florentissimus; Teneatæ, Tenediorum cognati, Apollinis cultores; plerique cum Archia Syracusas profecti sunt, II, 157, 169.
 Tenedus ins. II, 157, 170; olim Leucophrys, ante Troica a Tenne incolis frequentata, II, 213, 7, 1. III, 69, 3; ibi Cynus educatur, *ibid.*; Hercules Boreadas interfecit, III, p. 286. Tenedii Baccho ὠμαδίω victimas humanas offerunt, IV, 408. Legum apud eos severitas, II, 157, 170. Apollo Tenedius securim tenens; numi; *Tenedius tibicen*; *Tenedius advocatus*, proverbialia, II, 157, 170. Rex eorum Cynus, *ibid.* Magna portitorum in Tenedo turba, II, 157, 170 *a.* Lex in tibicines, II, 213, 7, 1. Eorum rex Amaurus, pedibus claudus; lex in adulteros; securis in numo expressa, II, 213, 7, 2 sq. Tenediis cum Teneatis cognatio est, II, 157, 169. Mulieres Tenediæ pulcerrimæ, II, 378, 10. Ad Tenedum Mithridatis naves capit Triarius, III, 548, 42. 551, 48. Tenedius, Androctas historicus, *q. v.*
 Tennes, Cyni f., Tenedius, a Philonome matre stupri accusatur falso, II, 157, 170. Cf. de ejus historia II, 213, 7.
 Tentyris, Ægypti urbs, III, 238, 115.
 Tenus ins., olim Hydrussa et Ophiussa, II, 155, 167 *a.* Tenuis, Ænesidemus historicus, *q. v.*
 Teos, Sebennyta, Æg. rex (dyn. XXX, 2), II, 597.
 Terhetia, urbs Siciliæ, III, 607, 18.
 Terebinthus urbs, III, 484, 20.
 Teredon urbs in limine Arabicæ regionis, quam condidit Nabucodrosorus, IV, 283, 8. 284, 9.
 Terentius, (L.) e Bononia longævus, III, 610, 4.
 Terentius (M.) Albus, libertus, e Placentia longævus, III, 608, 29.
 Terentius Maximus, Pseudonero, IV, 578, 104.
 Teres, Thraciæ regulus, Philippi V regis filiam uxorem ducit; Andriscum copiis instruit, II, *præf.* xv, 16.
 Terina, urbs Italiæ, IV, 310, a Crotoniatis condita, III, 608, 26.
 Termera vel Termerum ad Xanthum e Creta venit Apteris, III, 300, 1; sedes et arx erat Termeri piratæ, IV, 474, 3.
 Termerus et Lycus, Leleges piratæ, IV, 474, 3.
 Termessus, Pisidiæ urbs, ubi Molcestæ tyranni filii post cædem patris educantur, II, *præf.* xviii, 22.
 Terpander poeta, III, 277, 67. Lesche Archilocho junior, II, 299, 18; quater Pythionica, Archilocho antiquior, II, 23, 2. Δέσβιος ὠδός ap. Lacedæmonios summo opere honoratur, II, 130, 87. 209, 2 *b.* Homeri versus, Orphei cantilenas æmulatus est, III, 233, 52. Non usus est pæonico et cretico rhythmo, II, 24, 4.
 Terpsion gastrologus, Arcestrati magister, II, 319, 51.
 Terræ et Solis filius Bisaltes, III, 583, 44.
 Terræ magnitudo, sec. Posidon., III, 281, 286, 80; forma, 282, 69. II, 251, 52. Terræ habitatæ punctum maxime occiduum, III, 287, 81. Linea terram in borealem et meridionalem partem dividens, II, 251, 55. Zonæ quinque sec. Posidonium, III, 277, 68.
 Terræ motus, qui in Græcia acciderint, IV, 380, 2; in Syria, Asia, Cycladibus inss., Eubœa, III, 285, 76. 77. 78; in Lydia et Ionia, Tantalii temporibus, II, 20, 1; in Syria, Mithridatis temp., III, 416, 80; in Asia sub Nerone imp., III, 621, 42. 48. In Thracia, Hellesponto, Asia minori, insulis (c. 467 p. C.), IV, 110, 42. De terræ motibus Theopompus Sinopensis scripsit, III, 622, 45.
 Terra aquæ innatans, III, 274, 52.
 Terracinae urbis infans mirabilis, III, 606, 13.
 Terrigenæ. V. Γηγενεῖς.
 Terus, Dionysii Thracis p., III, 189.
 Tesarra, opp. Æthiopiæ, III, 477, 42.
 Tessius, Maronis f., Acoi (?) p., III, 165, 21.
 Testii filiæ 50 devirginantur ab Hercule, II, 30, 7.
 Testudines ingentes, III, 16, 20.
 Tetaron, phasianus, III, 186, 3.
 Tetropolis Attica, II, 137, 97.
 Tetropolis Syriae, III, 276, 59.
 Teucer, Trojæ rex; contra eum e Samothracia proficiscitur Dardanus, III, 154, 28. Pater Nesonis et Batiae, III, 598, 64. Arisbæ, III, 70, 5 (Thoassæ, IV, 491, 6.)
 Teucer, Telamonis f., Troja redux Trojanos captivos quosdam Salaminem adduxit, II, 311, 25.
 Teucer Cyzicenus, historicus, IV, 508.
 Teucris urbs, postea Dardanus, III, 154, 28.
 Teumessus, mons et urbs Bœotiæ, IV, 384, 3. Teumesia vulpis, III, 309, 5.
 Teupalus, Andriensis, historicus, IV, 509.
 Teuristæ Galli, III, 285, 75.
 Teutamus, Assyriæ rex, IV, 550, 24. Priamo auxilia mittit, duce Memnone, III, 626 sq.
 Teutamus, Biantis Prienensis f., III, 162, 2. II, 482, 54.
 Teutares Scythia, sagittandi artem docuit Herculem, II, 29, 5.
 Thabion hierophantes, Phœnicum mythologiam allegoriis involutam tradidit sacrificiorum et mysteriorum principibus, III, 569, 27.
 Thæmanitarum rex Eliphas, III, 220, 12.
 Thalamæ, Pelop. oppidum, III, 179.
 Thales, unus 7 sapientium, II, 244, 28. Ejus ætas, IV, 501, 10. II, 347, 3; genere Phœnix, II, 335, 2. Primus sapiens vocatus est, Damasio Athenis archonte, II, 362, 1. Thales solitariam et privatam vitam adamabat, II, 333, 2. III, 170, 11. Ejus parentes et majores, II, 482, 52. Cum Nileo ex Phœnice ejecto Miletum profectus, ibi civitate donatus est, II, 482, 52. Etiam inanimatorum rebus animas tribuit, II, 62, 10. Ejus inventum geometricum, III, 520, 1; aliud ad quærendam pecuniam accommodatum, II, 165, 201. Ad eum phiala Bathyclis, viro sapientissimo destinata, mittitur bis; a Thalete consecratur Apollini Didymæo, II, 336, 3. Ei cum Pherecyde Syrio contentio fuit, II, 183, 297. Thaletis et Solonis colloquium, III, 38, 10. Ejus dictum, III, 39, 12.
 Thales quidam (pictor, ut videtur), II, 487, 77.
 Thaletas, Xenocrito Locro antiquior, II, 24, 4. Cretensis, Archilochi imitator; pæonicum et creticum rhythmum

- in odis primus adhibuit, ex Olympi musica eos depromens, II, 24, 4. Thaletæ carmina, II, 626, 5.
- Thamneus in Schedia Phorbantem naufragum hospitio excipit, IV, 389, 7.
- Thamphthis, Memphita, Æg. rex (dyn. IV, 8), II, 548.
- Thamuda, Arabiæ regio, IV, 525, 17.
- Thamyris, Cadmi æqualis, Menippæ pater, Orphei avus, II, 10, 10. IV, 402, 8.
- Θανάτου templum ap. Laced., II, 130, 85.
- Thapis, Blemmyarum opp., IV, 66, 37.
- Thapsipolis prope Carthaginem, III, 661, 24.
- Thargelia, Milesia, quattuordecim viris nupsit, II, 61, 1.
- Thargelia, festum, Athenis administrat archon eponymus, II, 114, 27 *a*. Thargelia Milesiorum, IV, p. 303.
- Thargelion mensis Barbaris infaustus, II, 66, 7.
- Tarrha, pater Abrahami, idololatriæ deditus, IV, 546, 9.
- Thasus, Neptuni f., III, 599, 67. Cadmi comes, IV, 378, 1.
- Thasus ins., olim Chryse, III, 599, 67. Ol. 12 vel 15 condita, IV, 396, 14. Thasiorum coloniæ Galepsus et Strymon, III, 32, 19. II, 197. Thasum e Paro migrat Archilochus, II, 70, 12. Thasus a Cimone expugnatur; idem metallis Thasiorum in continente sitis potitur, II, 54, 4. Thasiorum propinandi mos, II, 68, 2. Thasii: Aglaophon, Polygnotus, Stesimbrotus, *q. v.*
- Thathice vel Tacompsus, Æthiopiæ opp., IV, 351, 1.
- Thaumarion, meretrix Athen., IV, 410, 1.
- Thaunarius castellum Romanum a Persis occupatum, IV, 254, 51.
- Theætetii in Pythagoram epigramma, III, 580, 18.
- Theagenes Syrius Cilliphonti, qui Syrum patriam hosti prodiderat, manum præcidit, II, 335, 1.
- Theagenes, Megarensium tyrannus, II, 140, 104.
- Theagenes, magistratus Athenis, Pamprepii inimicus, sub Zenone, IV, 131, 20.
- Theagenes (Macedo), historicus, IV, 509.
- Theagenes Rheginus, II, 12 *a*; alii Theagenes, *ib.*
- Theagenes Samius, luxuriosus, Euripidis uxorem adulterat; patriæ suæ magnorum malorum auctor, II, 216, 10, 7.
- Theangela, Cariæ urbs, patria Philippi historici, IV, 474.
- Theano, Thebana mulier, a Phocense quodam rapta, causa belli sacri, II, 469, 2.
- Thebæ in Ægypto. Regum sepulcra Thebana; inter ea Osymandyæ, II, 389, 12. Urbs ἐκατόμυλος; incolarum et vicorum numerus; agri dimensio, IV, 348. Thebis oriundus Homerus, IV, 65, 33. Thebæi: Olympiodorus hist. et Pamprepius, *q. v.*
- Thebæ, Bœotiæ, olim Enchelia vicus, ex quo urbem fecerunt Zethus et Amphion, IV, 545, 8. Via Plateis Thebas ducens; urbis situs, circuitus, figura, color; circumjacentis regionis descriptio. Thebanorum indoles, mores et studia; mulierum elegantia; vestitus, crines, calceamenta, vox; aeris ibi temperatura ejusque variationes, II, 258, 12 sqq. Thebarum acropolis, Μακάρων νῆσος, IV, 339, 3; portæ Homoloides unde dictæ, III, 309, 2; portæ Ogygiæ et Crenææ unde nomen habeant, III, 309, 2 *a* et 4. Thebæ ὕβρεως sedes, II, 260, 25. Thebæ a Phlegyis captæ usque ad Cadmi adventum desertæ manserunt, II, 86 *a*. Teumesia vulpis cur Thebanis immissa sit, III, 309, 5. Thebani a Sphinge vexati, III, 305, 21. Thebarum rex Athamas, 34, 37. Tempus expeditionis septem ducum contra Thebas, III, 503, 3. Thebani belli æqualis Homerus, II, 10, 10. Ἑπτὰ πύραι, quas vocant a septem contra Thebas ducibus, vel a septem vel quattuordecim Niobidis, IV, 339, 4. Non sunt ibi Niobidarum sepulcra, III, 309, 3. Thebis excedit Hercules post insaniam, III, 369, 20. Thebani de bello quodam Dodonæum oraculum consulunt; datum responsum; Myrtilam sacerdotem necant. Bombum vatem occidunt, II, 198 *a*. Thebanis leges scripsit Philolaus Corinthius, II, 143, 112; dux eorum in Thermopylis Anaxander, IV, 338, 3. Post pugnam in Cœnophytis commissam democratia oppressa est, II, 144, 114. Thebis seditio ob Archiæ adulterium orta, II, 143, 113. Thebani Herodotum prohibent, ne scholam apud ipsos instituat, IV, 338, 3. Demetrii Poliorcetæ adulescentes, III, 120, 14. Eorum ἐπὶ λόχος, II, 143, 111. 200 *a*. Heraclea sive Iolaea; præmia in his ludis data, III, 123, 26. Iolai tumultus, II, 143, 111. Hectorem colunt, III, 310, 6. Thebanus ager Ammoni a Baccho datur, II, 332, 6. Κρόνια festum cum agone musico, II, 186, 274. Philolai et Dioclis tumuli, II, 143, 112. Thebanorum instituta quædam, II, 144, 114. Τοὺς αὐτόχειρας infames habent, II, 143, 110. Thebas venit Lysis Pythagoreus, II, 275, 11. Thebanorum inventum tibiæ ex hinnulorum cruribus factæ, III, 482, 80. Cleanoris Thebis statua, III, 122, 25. Thebanorum gens, Ægidæ, II, 127, 75; colonia Priene, IV, 473, 8. Thebani: Antigenides, Aristodemus, Cephisodorus, Cleon, Dionysius, Dionysodorus, Philo, Telesias, *q. v.*
- Thebæ Achaides in Thessalia, prius Phylace, Protesilai patria, II, 264, 2.
- Thebæ Tænarîæ, III, 637, 1.
- Thebaidis oppidum ultimum versus meridiem, Prima, IV, 66, 37. In Thebaide seditio contra Ptol. Philometorem exarsit, II, præf. p. x, 10. Thebaidis palmulæ, III, 479, 54.
- Thebes parentes, IV, 655 *a*.
- Thebe Placia in Mysia, unde nominata et a quo condita sit, II, 238, 11.
- Thebe, Granici vel Adramyis filia, a patre præmium exponitur in ludo gymnico; duxit eam Hercules, qui de nomine ejus Theben Placiam nuncupat, II, 238, 11.
- Thebes campo præfectus Cræsus, sub Alyatte rege, III, 397, 65; in eo Ardynium opp., III, 384.
- Thebetha, castellum Mesopotamiæ, III, 587, 10.
- Thebethon vel Thebothon, Persarum castellum, a Marciano frustra obsidetur, IV, 273, 3.
- Thelamuza, castellum Arabiæ, III, 660, 9.
- Thelides, gens Phœnicica, II, 482, 52.
- Thelxinia, Ogygis filia, IV, 394, 3.
- Themacus, Erechtheidis demus, II, 354, 6.
- Thembrion et Patrocles in Samum coloniam deducunt, IV, 512, 1.
- Thembronium Forum in Mœsia, quo loco Decius imp. occidit, III, 674, 16.
- Themis, III, 30, 9. Jovis nutrix, III, 156, 42.
- Themiso Cyprius, Antiochi Dei amasius, IV, 488, 2.
- Themiso historicus, IV, 511.
- Themistagoras Ephesius, historicus, IV, 512.
- Themisto Athamanti parit liberos sex, II, 37, 35.
- Themistoclea Delpnica, a qua Pythagoras plurima præceptorum suorum mutuatus est, II, 272, 2.
- Themistoclis parentes, II, 295, 6. IV, 300, 1; Th. a patre exheredatus; matrem ad suspendium adegit, II, 53, 1. Anaxagoram et Melissum audivit, II, 53, 1; bello Medico civibus suasit ut, urbe relicta, naves conscenderent, II, 125, 61. Ante pugnam ad Salaminem quomodo Eurybiadem et Architelem demulserit, II, 295, 87. A Græcis cogitur ut tres Persas captivos Baccho ὠμωστῇ mactari sinat, II, 295, 8. Ejus ἀσέλγεια; pellices quatuor, II, 491, 5; cum meretricibus commercium, II, 200 *a*. Antequam remp. capesseret, tria talenta possidebat; post condemnationem centum talentorum pos-

- sessionem habere repertus est, II, 70, 8. Ejus peculatus patefecit Aristides, II, 492, 10; in eum εἰσαγγελίας actionem instituit Leobotas Alcmaeonis f., II, 619, 5. Themistoclis exilium, II, 491, 6. Apud Admetum Molossorum regem versanti uxorem et liberos misit Epicrates; Themistocles in Siciliam transit, ubi Hieronis filiam in matrimonium postulat; ex Sicilia in Asiam proficiscitur, II, 54, 2. Persarum regem adituri cum Artabano militum praefecto colloquium, II, 296, 9; ad Artaxerxem vel ad Xerxem venit, II, 93, 20; ab Artaxerxe quinque civitates accepit, Magnesiam, Lampsacum, Myuntem, Percoten, Palæscapsin, III, 296, 10. III, 3, 2 sq. Magnesiae Minervae et Baccho sacra peragit, IV, 483. Themistocles cum Cimone comparatur, II, 47, 4. Ejus frater Agesilaus, III, 197; in Attica sepulcrum, II, 353, 1; dictum, II, 313, 30.
- Thena, opp. Aethiopiae, III, 478, 42.
- Theo, Alexandrinus phil., pater Hypatiae, IV, 176, 67.
- Theobous, Brontonis f., Dirces patruelis, III, 628, 6.
- Theocharides, Ephesius, pater Pamphaes, III, 397, 65.
- Theoclea, meretrix Athen., IV, 410, 1.
- Theocles historicus, III, 665.
- Theocritus Chius, Metrodori disc.; ejus vita et dicta, II, 86. corporis cultu illiberalis, III, 51, 68.
- Theodectes Phaselita, Isocratis disc., gryphis proponendis solvendisque sollers, III, 51, 69.
- Theodorus atheus, IV, 166, 33; cicutam bibit, IV, 300, 2.
- Theodorus, Atheniensis pictor, III, 105, 3. 134, 67.
- Theodorus, Colophonius poeta, II, 164, 197.
- Theodorus Gadareus, IV, 489; Iliensis, IV, 513; Hierapolita, *ib.*; Phocæus, IV, 514; Rhodius, IV, 512; Samothrax, IV, 513. Qui omnes sunt scriptores.
- Theodorus, Samius architectus, IV, 167, 34.
- Theodorus, magister Lysimachi, III, 2, 46, 46.
- Theodorus, Alexandri f., Argivus (?), Thessalorum praetor (183 a. C.), III, 704, 2.
- Theodorus (Sardiani alicujus, ut videtur) in Musonium proconsulem, qui in bello Isaurico cecidit, epigramma, III, 33, 45.
- Theodori notarii in Valentem conjuratio (374), IV, 28, 38. Contra ejus socios sævit Festus in Asia proconsul, IV, 29, 39.
- Theodorus, dux Isaurorum contra Anastasium rebellantium; caput ejus Constantinopolim missum, IV, 141, 6.
- Theodorus e Rhabdi oriundus, sub Marciano militum dux, Arzanenen vastat, IV, 273, 3.
- Theodorus medicus in Sirmio ab Avaribus obsessio (568), IV, 232, 27.
- Theodorus, Justiniani f., Tzirus cogn., post Marcianum Rom. in Oriente copiis praefectus, (573), IV, 271.
- Theodorus, Bacchi f., legatus a Justino ad Chosroem missus, quem in Armenia belligerantem comitatur (576), IV, 242, 41. 248, 46; idem vel Theodorus Petri filius, a Tiberio ad regem Persarum missus, IV, 276, 5.
- Theodorus alius Rom. dux in Asia, regnante Justino (576), IV, 241, 41.
- Theodorus, Petri f., Tiberii ad Chosroem legatus (577), IV, 248, 46. Cf. Theodorus Bacchi filius.
- Theodorus, ex Tiberii satellitibus unus, cum Zacharia legato a Tiberio ad Chosroem mittitur (579), IV, 255, 256, 257.
- Theodosianus ad belli societatem contra Romanos invitant Heracleotæ a Cotta obsessi, III, 551, 49.
- Theodosiopolis a Cabade Persa, Anastasii tempp., capta, IV, 142, 6; a Chosroe oppugnatur, IV, 243 sq.
- Theodosius I. Ejus luxuria et socordia, IV, 35, 48 et 49.
- Infelix rerum publicarum sub eo status, IV, 36, 49. Ejus contra Gothos in Thracia dux Modares, IV, 36, 51; et Arbogastes Francus, IV, 37, 53; bellum parat contra barbaros, qui metu perculsi in paludes Macedoniae se recipiunt, II, 40, 58. Gothos e sedibus suis ab Hunnis excitatos in imp. Rom. admittit; ex eorum principibus, quos honoribus Th. affecerat, nonnulli contra Romanos conjurarunt; conjurationem hanc suppressit Fravitha, IV, 40, 60. Theodosii uxor (Galla) moritur, IV, 42, 61. Stilichoni Serenam despondet, IV, 58.
- Theodosius minor, fratre Honorii genitus, non admittit Honorii nuntium de Constantio ad regni societatem advocato, IV, 65, 34. Placidiam in Italiam remittit contra Joannem tyrannum; item exercitus duces Ardaburium, Asparem et Candidianum, et Helionem officiorum magistrum, IV, 68, 46; ad eum veniunt ab Rua Hunno legati; deinde ipse ad Attilam et Bledam legatos mittit Plintham et Epigenem. Foederis cum Attila initi conditiones (433), IV, 71 sq. Hunni non observata foedera praetextentes Viminacium, Margum et alias urbes capiunt, IV, 72, 2. Senatorem legatum ad Attilam misit, IV, 74, 4. Post cladem in Chersoneso acceptam Anatolium ad Attilam mittit. Pacis conditiones subito durissimas; ut pactam pecuniam Hunnis solveret, prisca tributa exigit severe, novaque imponit; Asimuntios, qui soli Hunnis fortiter resistebant, pacis conditionibus istis se accommodare cogit, IV, 74, 5. Persis pacem dat (441), IV, 138, 1; alios post alios Attilae legatos donis maximis honorat, nihil contra Hunnos audens, quum eodem tempore contra Romanos in armis essent Parthi, Saraceni, Aethiopes, Vandali (447), IV, 75, 6. Edecone de reddendis transfugis ab Attila veniente, Theodosius approbat machinas Chrysaphii eunuchi, quibus per Edeconem hunc e medio tollere Attilam sperabat. Ad Attilam cum redeunte Edecone legatos mittit Maximinum, conjurationis non participem, et Bigilam interpretem, qui clandestini consilii particeps erat, IV, 76, 7; insidiis detectis, Attilae legati Orestes et Eslas Chrysaphium exposcunt, quem eundem etiam Zeno ad poenam poscebat, IV, 98, 2. Iram Attilae per Anatolium et Nomum legatos placat, IV, 97, 13 et 14. Novus eum timor occupavit, ne Zeno tyrannidem invaderet, IV, 98, 14. Theodosio historias suas inscripsit Olympiodorus, IV, 58. Cf. de Theodosii indole, etc., IV, 612, 191-194.
- Theodosius, Adaulphi et Placidiae f., infans moritur; in templo juxta Barcinonem sepultus jacet, IV, 63, 26.
- Theodotus, Persei regis amicus, Hostilio cons. in Epiro insidias parat, II, *præf.* p. ix, 7.
- Theodotus, Phoenicum historicus, IV, 437.
- Theodotus, Gallieno mil. dux, IV, 193, 4.
- Theodulus, dux militum sub Theodosio minore, IV, 74, 4.
- Theogenes. V. Theagenes.
- Theognete, Laodici f., Jasonis mater, II, 352, 15.
- Theognis historicus, IV, 514.
- Theognis, puer a Demetrio Phalereo amatus, IV, 358, 10.
- Theognis, Tiberii dux, Sirmium contra Avars defendit; tandem vero tradere urbem Bajano cogitur, IV, 267 sq., 65, 66.
- Theolytus historicus, IV, 515.
- Theophanes Mytilenæus, hist., III, 312 sqq.
- Theophanes Byzantius, historicus, IV, 270.
- Theophilus historicus, IV, 515.
- Theophilus, e Tio Bithynus, Chrysii pater, III, 609, 1.
- Theophrasti mores, III, 46, 43. 44. III, 521, 9. Ejus cum Dicaearcho controversia, II, 226 a. Ejus quaestiones quasi ὁστρέω exaratae, IV, 667, 39. Ejus mille auditores, IV,

- 167, 35; discipuli Lynceus et Duris, II, 466 a; Lysimachus, Attali praeceptor, III, 46, 46. III, 2; servus, Pompylus philosophus, IV, 455, 5.
- Theophrastus Amisenus, postea Tyrannion dictus, IV, 176, 66.
- Theopompo Chio ἀντιπολιτεύεται Theocritus Chius, II, 86 a.
- Theopompi scribendi genus reprehenditur, II, 469, 1.
- Theopompus Sinopensis de terrae motibus scripsit, III, 622, 48.
- Θεωρός quis? III, 341, 25.
- Theosebius, Marciani personam mentitus multos fefellit, IV, 620, 22.
- Theotimus, historicus, IV, 517.
- Theoxenia Delphorum, III, 125, 36.
- Theoxenus a Pindaro amatus puer, IV, 172, 52.
- Θῆρ quis appelletur apud Cyprios, II, 312, 25.
- Thera ins. Apollini sacra, IV, 430, 4. In eam e Laconia migrat Sesamus, II, 87 b. Ex ea Battus turbis civilibus ejectus, IV, 449, 1, in Libyam transiit, II, 166, 206. Incolae ins. farinam e pisis potui admiscent, IV, 418, 23.
- Theræus, Archebulus poeta, III, 71.
- Theragrus, Clymeni et Epicastæ f., IV, 390, 12.
- Theramenes, Agnonis f., civis optimus, II, 126, 70.
- Therimachus, Herculis et Megaræ f., II, 9, 4. III, 25, 5. 305, 22.
- Thermantia, Stilichonis f., uxor Honorii imp., IV, 58.
- Θερμοῦστρις saltatio, II, 68, 6.
- Thermodon, fluvius Bœotiae in Cephissum influens, II, 471, 6. De eo oraculum, *ibid.*
- Thermopylae, IV, 43, 65. Ibi Antiochus M. proelio victus, III, 615, 32.
- Thermus, Siciliae urbs, II, 480, 46.
- Thero Apollini Chæronem parit, IV, 338, 2.
- Thero, Agrigentinarum tyrannus, Ænesidami f., Emmenidis nepos, frater Xenocratis, dives, Hippocratem et Capyn cognatos in exilium agit, IV, 433, 5. 6. 7. 342, 8. Pythiis vicit, II, 184, 265 a.
- Therogonus, collis Indiae, IV, 361, 4.
- Therothoæ, Troglodytica gens, III, 477, 42.
- Thersander, Argivorum dux, contra Lac. pugnat, IV, 361, 2.
- Thersippus Eroensis (sec. alios Eucles) proelium Marathonium primus nuntiat Athenis, II, 198 b.
- Thersippus primus saltavit sicinnim, IV, 489, 1.
- Theseus, nepos Pitthei, II, 132, 55. Thesei alipta Phorbas, III, 132, 55. Th. ab Hercule servatus, IV, 538, 1. Theseus Amazonem dolo circumventam abduxit, II, 19, 1; post Herculem ad Amazonas navigavit, II, 32, 16. Quando amiserit Antiopen, *ibid.* Antiopae potitus aliquamdiu degit in oris Asiaticis cum comitibus, quorum unus, Solois, violenta morte abreptus, in causa fuit ut Pythopolim Th. conderet, II, 345, 8. Cum Lapithis contra Centauros pugnavit, ceteris ejus temporis certaminibus non interfuit, II, 33, 17. Ex illo bello redux primum convenit Herculem in Trachine a peractis laboribus requiescentem, II, 37, 34. In ludis Olympicis ab Hercule celebratis pancratio certavit, IV, 327, 4. Suem Cremmyoniam occidit, III, 564, 45. Helenam rapuit, III, 113, 10; quando? III, 503, 3. Ex ea Iphigeniam genuit, II, 470, 3. Theseus Herculis imitator infelix, IV, 26, 31. Quando Minotaurum interfecerit, III, 503, 3. IV, 539, 16. Ex Creta in Delum appellens, saltationem quæ γέρανος dicitur, circa aram corneam saltavit, II, 250, 49. Ariadnen in Cypro reliquit, IV, 371, 2. Ex Ariadne pater Cænopionis et Staphyli, II, 50, 13. Phædrum ducit, IV, 538, 1. Melanippi pater, III, 303, 10. Cum Corinthiis paciscitur, ut Atheniensibus, proedria esset in ludis Isthmiis, II, 351, 13; quomodo Hippolytum filium perdiderit, III, 305, 24. 630, 7. Athenienses dissidentes conciliat; in Scyro insula per Lycorædem perit; ossa ejus Athenas reportata, II, 208, 1, § 2. Quomodo rempublicam adornaverit, II, 105, 2. Συνοίχιζ instituit, III, 642, 28. Ei sacra faciunt die octavo Pyanepsionis et octavo Hecatombæonis; cur?, II, 354, 3. Theseidem scripsit Pythostratus, III, 101.
- Theseus historicus, IV, 518.
- Thesidae, Acamas et Demophon, Trojam profecti Æthram repetunt, III, 340, 19.
- Thesmophoria, Athenis, III, 43, 29. Mileti, III, 307.
- Θεσμοφύλακες Athen., II, 465, 12.
- Thesmothetarum πρὸς τῷ λίθῳ ὄρκος, II, 110, 13. II, 209, 2, 11. Θεσμοθετῶν ἀνάκρισις, II, 115, 30. Eorum numerus et munera, II, 115, 29. 31.
- Thespiensium indoles, II, 259, 25. 224, 43. Ascræos trucidant, II, 144, 115. Thespienses: Phryne, Amphion.
- Thespis. Ejus sub nomine tragoedias edidit Heraclides Ponticus, II, 283, 39.
- Thesproti, Epiri gens, II, 462, 4. Thesprotica gens Autariatae, III, 583, 43. 643, 33. Amyntæ, II, 148, 134.
- Thessalia olim Pelasgia dicta, IV, 505, 1. Thessaliae et Magnesiae ambitus. Pelasgi a Lapithis e Thessalia in Ætoliam pulsi; campi Pelasgici urbes, II, 455, 11. Thessalia num ad Helladem pertineat necne? II, 263, 61. Θεσσαλοὶ ἐγχειρογαστορες, Thessali qui in Cyzicenam migrarunt, II, 17, 4, Argonautis insidias parant, *ibid.* E Thessalia mulieres rapiunt, inter easque Iphimedam, Scellis et Cassamenus, IV, 304, 2. Thessalia sub Aleua in 4 partes distributa, II, 151, 145. Thessalorum Penestæ, II, 133, 88 b. IV, 315, 1. 506, 4. Thessalis bellum contra Achæos, Perrhæbos et Magnetes gerentibus, penestæ deficiunt, II, 151, 147. Thessali Pisistratidis auxiliantes a Cleomene proelio vincuntur, II, 110, 17. Eorum luxuria Persas in Græciam adduxit, II, 68, 7; reges inde a morte Alexandri M. usque ad restitutam Romanorum beneficio libertatem; deinde Thessalorum prætores usque ad an. 179 a. C. recensentur, III, 703, 5. Thessalia a Gothis sub Valente vastatur, IV, 32, 42. Apud Thessalos Veneris ἀνοσίας templum, III, 127, 44. Peloria festum, IV, 349, 4. Thessalicæ magæ lunam detrahentes, III, 306, 27. Qualem locum foro, ἐλευθέρα, Thessali assignent, II, 151, 148. Thess. equi præstantissimi, II, 51, 17. Thessalicum vocabulum, ἀπήνη, III, 122, 21. Thessali τὴν λάγυνον dicunt, II, 151, 145 a. Propinandi mos, II, 68, 2. Thessaliae fluvius, II, 7, 2. Urbes: Amyrice, Amphirysus, Argissa, Bodone, Cranon, Dotium, Echinus, Gyrtone, Hellas, Iton, Melitæa, Mopsium, Phalara, Pagasus, Pheræ, Pharsalus, Phegus, Scotussa, q. v. Thessali: Cleomachus, Cineas, Pausanias, q. v.
- Thessalonice, Philippi f., Cassandro nupsit, III, 694. 703, 1. Ab ea urbs nominata, IV, 440, 1. Alexandro filio juniore favens ab Antipatro natu majore interimitur, III, 695, 3. 698, 3.
- Thessalonice, olim Halia, Maced. urbs, unde nomen habet, IV, 440, 1. In ea a Perseo thesaurum conditum esse finxit Andriscus, II, præf. xiv, 16. Urbs a Gothis oppugnata (sub Valeriano vel Galieno), III, 728, et a Theudericho Valamiri f., IV, 125, 18.
- Thessalus, Æaci f., Bœotos Thessalicos vicit, III, 638, 8. Græci pater, III, 70, 6.
- Thessalus, Pisistrati f., II, 209, 1, 6.
- Thessalus, Cimonis f., IV, 425, 4. 354, 4.
- Θεστίς, tribus Alexandriae, III, 165, 21.
- Thestius, Cisi f., Meropis pater, III, 690.
- Θῆτες et θητικόν Athenis, II, 108, 9. 10.

- Thestius, 50 filiarum pater, IV, 549, 20. Althææ pater, III, 165, 21.
- Thestor, Argonauta, II, 17, 1.
- Thetideum in Thessalia, IV, 638 a.
- Thetis, Chironis f., Achillis mater., III, 338, 11. Non fuit uxor Pelei, IV, 505, 2; in Thessalia cum Medea de pulchritudine certat, coram Idomeneo iudice, IV, 345.
- Theuderichus Valiæ in Visigothorum principatu succedit, IV, 65, 35.
- Teuderichus, Triarii f., Gothorum in Thracia dux a Leone imp. postulat bona quæ Aspar (*matris Theud. frater*) reliquerat; ut in Thracia habitare liceat, et dux Rom. in Asparis locum creetur. Imperatore non obtemperante, Thraciæ urbes oppugnat; tandem vero pacem init cum Leone, qui tributum pollicetur, et summi ducis Rom. munus ei concedit (473), IV, 113, 2. Heraclium, Zenonis ducem, quem ceperat, redimi sinit (475), IV, 115, 4 (Cf. IV, 619, 24). In aula Basilisci ægre fert Haratum a Basilisco imp. omnibus præferri, IV, 117, 8. Basiliscum in tyrannidem ipse evexerat: deinde ad ejusdem cædem milites instigavit, IV, 119, 11. Ad Zenonem in regnum restitutum de reconciliatione legatos mittit; at hostis publicus ab imp. declaratur. Partium ejus fautores urbe Const. ejiciuntur, IV, 119, 11. Mox Zeno crescentem Theud. potentiam observans de amicitia ineunda legatos mittit; verum conditiones, quas imp. imponere volebat, Theoderichus repudiat; quare bello eum aggressurus Zeno est, IV, 121, 14. Cum Teudericho Valamiri filio, qui pro Zenone contra ipsum bellum suscepit, fœdus et amicitiam init, IV, 122 sq. 15. A Zenone præteritorum annorum stipendia solvi, et affines superstites sibi reddi poscit, IV, 123, 16. Pacem init cum Zenone, qui in summo discrimine versans omnia quæ postulata erant concedit. Inter alia ducis Romani dignitas, quæ antea Valamiri filii fuerat, in ipsum transfertur, IV, 124, 17. Audita Marciani seditione Byzantium properat, ut opem ferat Zenoni, vel potius ut urbe eum ejiciat. Maximis donis ei persuadet Zeno ut reverti velit, IV, 131, 19. Non tradit exposcenti Zenoni Procopium et Bussalbus, IV, 131, 19, qui ad eum confugerant, IV, 137, 1. 619, 211, § 3 sq. Expeditionem contra Zenonem suscipiens parum abfuit quin Const. urbe potiretur. Suorum insidias metuens a cœpto destitit. Paulo post ex vulnere moritur, IV, 139, 3. 619, 211 § 4 sqq.
- Theuderichus, Valamiri filius, quibusnam conditionibus ad exercitum contra Theuderichum Triarii f. ducendum a Zenone permotus sit, IV, 122. Marcianopoli profectus ad Hæmum, exspectat copias auxiliares, quas Zeno promiserat, at minime misit. Quam ob rem irascens, et in angustias ab hoste redactus, Theuderichique exhortationibus motus, cum Triarii filio fœdus et amicitiam init, IV, 122 sq. A Zenone agros et stipendia poscit. Ille magna pollicens inducere eum tentat, ut solvat fœdus cum Triarii filio initum. Verum in sententia Val. f. perstat, IV, 123 sq., 16. Ducis Romani dignitate a Zenone exuitur, eaque in Triarii filium, qui pacem cum imp. fecerat, transfertur. Ipse interea in Thracia omnia immanem in modum pervastat, IV, 124, 17. 619, 211 § 4. Deinde gravibus damnis a Romanis afficitur. Attamen Stobos in Macedonia vastat; Thessalonicen oppugnare parat; Zenonis precibus commotus, Macedonia vastationem inhibet; Epirum invadit; a Lychnido repulsus, Scampsiam et Epidamnum capit. Ejus cum Adamantio colloquium; A Sabiniano duce clade afficitur, III, 125-130. Ejus frater Theudimundus, IV, 127. Cum matre ægre effugit milites Sabiniani, III, 130. Post mortem Sabiniani contra eum mittitur Joannes Scythia et Moschianus, IV, 620, 213. — Iterum defectionem molitur, IV, 621, 214, § 7. A Zenone in Asiam contra illum rebellem mittitur; mox inde reversus sive Zenonis insidias metuens sive a Zenone revocatus, contra Odoacrum proficiscitur; Roma potitus, regis nomen assumit, III, 140 sq., 4.
- Thiba, locus Ponticus, ab Amazone, quam Hercules interfecit, dictus, III, 597, 58.
- Thinitæ reges decem Ægypti in heroum vel manium dynastiis, II, 526 a. — Thinitarum regum dynastia I et II, 539 sqq. 542 sq.
- Thiodamas, Dryopis f., Hylæ pater, III, 151, 10.
- This, Ægypti urbs, III, 237, 105.
- Θαυτις, tribus Alexandriæ, III, 165, 21.
- Thoas, Cænopionis f., II, 50, 13, sive Bacchi f., III, 165, 21.
- Thoas, in Lesbo rex, IV, 458, 7, Sicini pater, IV, 528, 12.
- Thoas, Thesei in expeditione contra Amazones comes, II, 345, 8.
- Thoassa, Teucris f., mater Priami, IV, 491, 6.
- Thonis sive Thumis, rex Ægypti, maritus Polydamnae, IV, 483, 2.
- Thoræ, Antiochidis demus, II, 356, 15.
- Θωρήσσεσθαι, i. q. μεθύειν; origo hujus loquendi usus, II, 486, 71.
- Thoricus, Atticæ pagus, in quem Orchomenii convenerunt, III, 387, 53. Acamantidis tribus demus, II, 356, 10.
- Thornax, Laconiae mons, III, 375, 37. Postea Coccyx, II, 190, 287.
- Thoth, idem qui Taaut ap. Phœnices, III, 570, 5.
- Thrace, Oceani et Parthenopes f., II, 349, 1. Ombriereo parit Trierem, III, 597, 56.
- Thrace mulier; a qua regio dicta videtur, quæ olim Perce appellabatur, III, 594, 37.
- Thraces mons ad Byzantium, IV, 149, 16.
- Thraces Scythas agricolas sedibus suis pellunt, III, 596, 52. In Thraciam coloniam ducunt Scellis et Cassamenus Naxii, IV, 304, 2. Thraces sub Eumolpo Eleusim veniunt contra Athenienses belligeraturi, II, 464 a. Thraciæ mulieres, in iis Thraciæ partibus quæ Scythiæ finitimæ sunt, a Scythis subactæ picturis quibusdam cuti insertis notatæ sunt. Hoc probum deinde quomodo ornatus nomine deleverint, II, 306, 8. E Thracia Phryges in Asiam trajiciunt, II, 342, 2. Thraces ex Europa in Asiam transeunt, Patara duce, quo tempore Cimmerii in Asiam invaserant; quos Thraces e Bithynia ejiciunt, eamque regionem occupant, III, 593, 37. Thraces Leucaniam insulam tenuerunt, quæ inde Thracia vocata, II, 218, 21. II, 158, 171. Thraces coloni in Lydiam transeunt ab Alyatte rege advocati, III, 413, 71. Apud Thraces polygamiam introduxit Doloneus rex, III, 594, 37. Thracum polygamia; uxorum conditio, II, 220, 28. Thracum rex Cotys, Alyattis temporibus, III, 413, 71. Cum Henetis ad sinum Adriatici maris sedes figunt, II, 337, 9. Thraces, qui cum Persis Chersonesum tuebantur, a Cimone superantur, II, 54, 4. Thracia Lysimacho provincia assignatur, III, 668, 1. Pseudophilippo auxiliantur, III, 702, 13. Eorum rex Cothelas, III, 161, 5. Teres, II, præf. xv, 16. Barsabas, *ibid.* Hæmus, IV, 149, 17. Melias, IV, 148, 11. Cotys rex (c. 100 a. C.), II, præf. xxiii, 31. Thraciam vastant Gothi (sub Valente, 376), IV, 32, 42; et Slavini (577), IV, 252, 47. Terræ ibi motus (467), IV, 110, 43. Thraces Ligyreis, II, 190, 284. — *Thraces fœdera nesciunt*, prov., III, 204, 7. IV, 448, 8. Sabadium Bacchum colunt, III, 244, 251. In Thracia moritur Æneas, IV, 423, 3. III, 69, 4. In conviviis ludus, III, 500. Murem vocant ἄργιλον, II, 224, 42. In Thraciæ et Illyriæ confiniis statuæ averruncæ; quibus sublatis,

- Gothi irruerunt, IV, 63, 27. Thracum opiniones quasdam Pythagoras probavit, III, 41, 21. Thracia mulier mater Themistoclis, II, 295, 6. Thraces : Æsopus, II, 16, 3. Musæus, II, 23, 1. II, 284, 51.
- Thracessii in Asia minore, III, 413, 71.
- Thracia, postea Samothracia, II, 218, 21.
- Thracius Bosporus, olim Mysius B. vocabatur, IV, 395, 7.
- Thraso, Carcharus cognomento, Hieronymi Syrac. tyranni assentator, IV, 349, 3.
- Thrasylces physicus; ejus de Nili incrementorum causa sententia, III, 284, 74.
- Thrasyanor, Ctesippi f., Antimachi p., III, 376, 38.
- Thrasylbulus tyrannus quodnam consilium Periandro dedit, II, 140, 102 a.
- Thrasylbulus, Hieronis frater. Ejus tyrannis, II, 171, 221.
- Thrasylbulus Athen. cum Rhinone post ejectos tyrannos Athen. reip. præest, II, 209, 1, 9.
- Thrasylaus Æxonensis, Pythodori f., Critonis frater; ejus insania, II, 200 a.
- Thrasyllus, Alcibiadis amicus, III, 160, 1.
- Thrasyllus, archon Athen. (61 p. C.), III, 622, 49.
- Thrasyllus Mendesius, scriptor, III, 501.
- Thrasymachus Cumis democratiam delevit, II, 140, 104, 163, 194.
- Thrasymachus Corinthius, magister Stilponis, III, 170, 14.
- Thrasymachus, Alexandri f., Atracius, Thessalorum prætor (186 a. C.), III, 704, 2.
- Thrasymedes Heracleota coram senatu Cottam accusat; post annos aliquot in patriam reversus cum tribus onerariis navibus, instaurare eam studet, III, 556, 59, 60.
- Thraustelas Gothus a Maximo contra Valentinianum excutatur, IV, 615, 201 § 4; in Zenonem conspirat, 619, 211, § 4.
- Thriæ, Jovis filiae, IV, 637 b.
- Thriasius campus, II, 351, 12.
- Thronium, Locridis urbs, terræ motu vastata, IV, 381, 2.
- Θρόνος, panis, II, 3, 1.
- Thryallis, meretrix Athen., IV, 410, 1.
- Tryphiodori scriptum, IV, 171, 46.
- Thucydides, Melesiae f., civis optimus, II, 126, 70. Anaxagoræ accusator, III, 163, 14. Th. condemnatio et exilium, II, 491, 6. Stephani pater, III, 138, 78.
- Thucydides, Olori f., Halimusius, III, 116, 4; a Pisistratidis genus duxit, III, 48, 54; de Aristogitone et Harmodio invidiosius loquitur, *ibid.* Ejus natales, III, 521, 7.
- Thucydideam pestis descriptionem in suum opus transtulit Anonymus Milesius, scriptor belli Parthici, quod sub L. Vero gestum est, III, 648, 2. Aliud ineptæ imitationis exemplum, III, 652, 10. Thucydides ubinam et quando obierit; ubi sepultus sit, II, 77, 3. III, 116, 4. Ejus filius Timotheus, III, 117, 4. Th. cur imperfectum opus reliquerit, II, 76, 2.
- Thucydides, Menonis f., Pharsalius, III, 117, 5.
- Thule ins., II, 252 a.
- Thulis, Æg. rex, IV, 543, 9.
- Thumis. V. Thonis.
- Thuroris, rex Æg. (dyn. XIX, 6), sub quo Troja capta, II, 581.
- Thuras, rex Assyriorum, IV, 542, 4 et 6.
- Thuriorum ditio vastatur, urbs obsidetur a Lucanis et Bruttiis; liberant eos Romani sub Fabricio cons., II, *præf.* p. XL. Thuriorum reipublicæ rationes, II, 175, 236 et 237. Thuriorum regionis fluvius Alusias vel Lusias, ad quem Lusiades nymphæ (Musæ dicuntur) antrum habent, II, 372, 6. Thuriis Diomedis statuæ, III, 122, 23.
- Thurios venit Empedocles, II, 24, 6.
- Thuro, ἡ μετονομασθεῖσα Χούσαρθις, Taanti scriptorum interpretes, III, 570, 5.
- Thus. Thuris arbores, III, 479, 51.
- Thyatira, Lydiae urbs, Nicandri patria, IV, 462.
- Θυλαί quid?, IV, 648 b.
- Thyessus ad Ardyn regem Cumis morantem capita Spermi mœchi et Cersæ sicarii affert; quod pro his petiverit præmium; Mercurii forum condit, III, 381, *sq. ibiq. not.*
- Thyestes agrum ad Cythera situm habitavit, II, 350, 9.
- Thymbris (L.), Romanus, Valerio Gestio filium et thesauros custodiendos tradit; custodem perfidum necat, IV, 321, 6.
- Thymoetadæ, Hippothoontidis demus, II, 356, 13.
- Thymoetes, Oxyntæ filius spurius, Aphidam fratrem, Oxyntæ f. legitimum occidit, et sic imperio potitur, III, 386, 50. Certamen singulare detrectat, IV, 539, 19.
- Thyne, Libyæ opp., III, 239, 134.
- Thyni in Thracia, eorumque mores, III, 461, 127.
- Thynia regio a Thyno dicta, III, 594, 40. Thyni habitabant a Rhebante fl. usque ad Caletem fl., III, 594, 41. Psilio fl. a Bithynis separantur, IV, 354, 4. Thynidem terram Heracleotæ a Nicomede recuperant, III, 535, 16. Thyniacam Thraciam tenet Zipætes, frater Nicomedis regis, III, 535, 17.
- Thyniadis ins. ambitus, III, 16, 19.
- Thynus, Bithyni frater, Phinei adoptivus f. vel Odrysi f., III, 594, 41.
- Thynus, Arganthonis f., III, 594, 40.
- Thyone, e. q. Semele, III, 639, 13.
- Thyreatis regio, Lacedæmoniis et Argivis bellorum causa, IV, 519, 3; victoriae ad Thyream reportatæ memoriam in festis quomodo celebrent Lacedæmonii, II, 626, 5.
- Thyriorum, Bathyclis Arcadis f., II, 336, 3.
- Τίασσα κρήνη, Lacedæmone, III, 142, 86.
- Tibareni, Scythæ, justissimi; puerperarum ibi mos, II, 379, 15.
- Tiber fl. unde dictus, III, 231, 27; olim Alba, III, 92, 21; vel Albula, III, 96, 2.
- Tiberius Silvius, Silvii f., III, 96, 2.
- Tiberius imp. Parthis Phraaten, eoque in itinere mortuo, Tiridatem regem constituit, IV, 184, 2. Ejus de Christo ad senatum verba, IV, 199, 14, § 3; familiaris Potamo Mytilenæus, IV, 174, 55.
- Tiberius, sub Justino II summus dux exercitus, ad res contra Avaros gerendas mittitur (568), IV, 235, 29. Ad pacem cum Avaribus ineundam propensus (570), III, 237, 33. Ejus ad Bonum ducem literæ, *ibid.* Clade ab Avaribus afficitur; inducias componit, quas secuta pax est, IV, 237, 34. Avaribus, quos latrones expilaverant, res suas restituit, IV, 237, 35; ab Justino II in imperii societatem adscitus, una cum Sophia uxore Justiniani negotia publica curat. A Chosrois legato Jacobo literæ arrogantissimæ ei traduntur; ipse in Persiam legatum mittit Zachariam (575), IV, 240, 37 et 38. IV, 275, 5, per quem efficit ut in Oriente (excepta Armenia) annuæ essent induciæ, IV, 240, 38. Iterum ad Chosroem mittit Zachariam et Trajanum, ut in triennium inducias obtinerent, 241, 39. At legati a Persis adducuntur, ut in quinquennium induciæ fierent. Quas quum detrectet Tiberius, Persæ in fines Romanorum irrumpunt (576), IV, 241, 40. Tiberii duces in Oriente male res gerunt; quare denuo legatum misit ad Persas, Theodorum, Bacchi f. Chosroes se ad pacem componendam paratum declarat, IV, 242 sq., 41. Cum Sabiris et Alanis de pace agit, IV, 244, 42. Valentinum ad Turcos legatum mittit, ut eos ad belli contra Persas societatem adduceret. Attamen Turcorum dux Turxanthus, Dizabuli nuper mortui f., ob fœdus cum Avaribus (qui olim a Turcis defecerant) initum Romanis succensebat, adeo

- nt Bosphorum urbem exercitu aggredere (476), IV, 244 sqq., 43. Ea urbe capta, apertum contra Turcos exardet bellum, IV, 547 sq., 45. Romanorum et Persarum legati in finibus utriusque imperii conveniunt (577), IV, 248, 46. Romani Persarmenia cedunt; sed Daras opp. sibi reddi volunt, IV, 249 sq., 47. Tiberius auctor est Bajano ut cum magno exercitu irrumpat in sedes Sclavinorum, qui Thraciam et Græciam vastaverant (578), IV, 252, 48. Pecunias ad aliquos e principibus Longobardorum conciliandos mittit (578), IV, 253, 49. Chosroes inter ipsas pacis actiones bellum renovat, IV, 253 sq., 50. Tiberius multos e captivis Persis libertati reddit, et de pace legatos in Persiam mittit; eodem tempore etiam Chosroes de eadem re ad Tiberium misit Pherogdatem (579), IV, 255, 54. Ne pax confirmaretur, mors Chosrois impedivit. Filius et successor ejus Hormisdas, vir ferox, pessime habet imperatoris legatos rebusque infectis dimittit. Quare Tiberius Mauricium, quem summum exercitus in Oriente ducem constituerat, bellum strenue parare jubet (479), IV, 256 sqq., 55. Mox bellum componere studet; Zachariam legatum in Persiam mittit; nihil tamen proficit (580), 260 sqq., 60. Dux ejus Mauricius a Persis vincitur, 263, 61. Tiberius imp. ut Italiam adversus Longobardos tueatur, iterum multos eorum donis in partes suas traducit (580), IV, 263, 62. Bajanus, Avarum dux, perfide foedere rupto, ad Sirmium progreditur, Saumque fluvium trajicere instituit, bellum in Sclavinos præterdens; 263 sq. 63. Sirmium postulanti non obtemperat Tiberius, 265, 64. Urbem fortiter defendit Theognis, sed postremo Tiberius cogitur ut Bajani postulatis cedat (581), 268, 66.
- Tibia in Libya inventa, II, 478, 34; tiliarum varia genera, II, 286, 67. III, 482, 80.
- Tibisias fluv. (*Theiss*), IV, 95, 9.
- Tibates*, post mortem Nicomedis fratris viduam ejus Etazetam uxorem ducit, III, 537, 22.
- Tigas fluvius, IV, 83.
- Tigranes, Armeniæ rex, primum Cholobetenes in Armenia satrapa fuit, III, 587, 4. Socius Mithridatis contra Rom., III, 541, 30. Mithridati auxilia promittit, III, 549, 43. Ad eum fugit Mithridates, III, 549, 43; quem in conspectum non admittit; tradere vero Luculli legato recusat; idem literis ad Lucillum scriptis iram ejus auget, III, 550, 46; tandem in colloquium admittit Mithridatem, eumque cum 10000 militibus in Pontum remittit, III, 555, 58. A Lucullo ad incitas redactus in castellum fugit; Mithridatem advocat, eique omnia permittit; ad Phradatem de societate legatos mittit, III, 555, 56 sqq. Cf. III, 606, 12. Per quot annos Syriæ imperium tenuerit, III, 716, 26. *not.*
- Tigranocerta, III, 556, 55. 56, i. e. Tigranopolis, III, 661, 13.
- Tigres Indiæ, II, 410, 10.
- Tigris fluvius unde dictus, IV, 428, 3. 516. In eo mynda herba, II, 330, 4; cum Eulæo ad Characem urbem lacum efficit, III, 476, 39.
- Tigurini, III, 285, 75.
- Tīmæa, Agidis regis uxor, cum Alcibiade rem habuit, II, 484, 63.
- Timæus Tauromenita, γρασολλέκτρια, IX, 171, 61.
- Timagoras Atheniensis ad Artaxerxem venit, a quo splendidissimis donis honoratur, II, 296, 11.
- Timagoras scriptor, IV, 520.
- Timagenes Alexandrinus, historicus, III, 317 sqq.
- Timagetus historicus, IV, 519.
- Timander, pater Cottus et Eurythemidis, IV, 432, 2.
- Timarchus Milesius, frater Heraclidæ, Mediæ satrapa, Demetrius Soterem apud Romanos criminibus onerat, senatores largitionibus corrumpit, ab iisque regiam in Media potestatem obtinet; foedus cum Artaxia Armeniæ rege contrahit, II, *præf.* xi, 13.
- Timasias, Argivis adscriptus, in Ephesiade ad Pontum Eux. cum Ephesiis colonis consedit, deinde Byzantium cum iisdem migravit, ubi prætor urbis factus, administrationem civitatis reformavit, leges novas promulgavit, templa partim restauravit, partim funditus exstruxit, IV, 152, 32.
- Timasius, militum dux, ex Asia ab Eutropio advocatus et ad honores proventus, postea ab eodem eversus. Mores Timasii, IV, 44, 70 et 72.
- Timauum in intimo sinu Adriatico, cum flumine cognomine atque templo Diomedis, III, 275, 55.
- Timaus, Ægypti rex, sub quo Hycsos in Ægyptum invaserunt, II, 566, 42.
- Timocreon, Simonidis poetæ adversarius, II, 188, 297.
- Timolai Larissæi scriptum, IV, 176, 63.
- Timoleon post pulsum Dionysium Syracusas novis colonis frequentat, agros dividit ædesque vendit, II, 82, 2. Lumina oculorum amittit; imperio se abdicat, II, 82, 2.
- Timomachus, Ægidarum dux; ejus thorax in Hyacinthis publice ap. Lacedæmonios exponitur, II, 127, 75.
- Timomachus historicus, IV, 521.
- Timon misanthropus. Ejus mors et sepulcrum, III, 5, 16; ejus de Epicuro versus, III, 45, 40.
- Timon, e Tio Bithynus, Gazæ pater, III, 609, 1.
- Timonitis Cappadocia, IV, 545, 37.
- Timophanes Corinthi tyrannus evasit, II, 140, 102 a.
- Timophanes, perdives Mytilenæus, filiam recusans Doxandro, causa fuit belli cum Atheniensibus gesti, II, 158, 172.
- Timostratus, dux Rom. sub Justino, bello captus a Saracenis liberatur per Abramum legatum, IV, 179.
- Timostratus, pater Joannis, IV, 275, 5.
- Timotheus, Clearchi Heracleotarum tyranni f., frater major Dionysii, a Satyro patruo et tutore regnum accipit septem annis post necem patris, II, 527, 2; moderatus, beneficus, justus, fratrem imperii consortem adsciscit et successorem destinat; hostibus formidabilis; splendido funere a fratre honoratur, III, 528, 3.
- Timotheus, Thucydidis f., III, 117, 4.
- Timotheus, Atheniensis Eumolpida, sacrorum interpres, cum Manethone apud Ptolemæum Soterem versatur, II, 614, 78.
- Timotheus, Cononis filius. Ejus dictum, IV, 420, 34.
- Timotheus poeta, II, 287, 73.
- Timotheus Milesius, citharista, IV, 342, 11.
- Timotheus a Ptolemæo Physcone occiditur, II, *præf.* x, 11.
- Timotheus, Joannis ad Chosroem legati comes; postea iterum ad regem Persarum mittitur, IV, 222 sq.
- Timotheus historicus, IV, 522.
- Timycha, Lacedæmonia, Mylliae Pythagorei uxor; ejus præclarum facinus, III, 7, 22 a.
- Tingis urbs. Ibi Antæi sepulcrum, III, 471, 19.
- Tiphesas fluvius (al. l. Tibisias, Tibiscus, i. e. *Theiss*), IV, 83.
- Tiphilis, Iberorum metropolis, IV, 271.
- Tiphys, Argus gubernator, in Heracleensium regione moritur, II, 41, 58. III, 307. II, 42, 1.
- Tiresias, Eueris f., quomodo in feminam mutatus; et cur a Junone excæcatus sit, III, 618, 33. II, 244, 30; a Cadmo ex exilio revocatur; ejus mores et doctrina, III, 627, 4.
- Tiribazes in pugna quam Artaxerxes cum fratre commisit, regi operam navat, II, 93, 24. Sardium præfectus, Cononem in vincula conjecit, II, 94, 27. Ei Artaxerxes Amestram filiam promiserat, non dedit vero, sed Atosam ejus loco despondit ei. Quare animum a rege alienavit Tiribazes, *ibid.*

- Tiridates, frater Arsacis, Antiochi II temp., III, 586, 1.
 Tiridates a Tiberio Parthorum rex constituitur; mox ab Artabano regno expellitur, IV, 184, 2.
 Tirsæ, una ex Mygdonis uxoribus, IV, 510, 14.
 Tirsæ, Mygdoniæ in Macedonia urbs, IV, 510, 14.
 Tiryntii primi turres ædificarunt, II, 182, 257; III, 486, 1. Tirynthe Junonis statua e piri ligno, IV, 383.
 Tiryntem ad Eurystheum venit Hercules cum Licymnio, Iphicle, Megara, III, 369, 20.
 Tisander, Epilyci f., pater puellæ, quæ Xanthippo, Periclis filio, nupsit, II, 56, 11.
 Tisare in Thracia, IV, 339, 6.
 Tisias poeta, postea Stesichorus, IV, 174, 57.
 Tisiphone Furia, IV, 291, 4. Cithæronem amat, et non amata necat, II, 330, 2.
 Tisithen, Mosis nomen Ægyptiacum, III, 495, 1.
 Titaccidæ, Atticæ pagus, IV, 462, 1.
 Titan in histor. Babylon., II, 502, 9. 10; cum eo Saturnus pugnat, IV, 282, 5.
 Titanes. Contra eos e Naxo ins. proficiscitur Juppiter, IV, 293, 2. Titanes in Phœnicum mythologia, III, 567, 8.
 Titanides. Ἐπὶ Τитανίδες ἢ Ἀρτέμιδες, in Phœnicum mythologia, III, 568, 19.
 Τιθηνίδις Lacedæmoniorum, III, 142, 86.
 Tithoes semideus, rex Ægypti, II, 531 a.
 Tithonus in cicadam mutatus, II, 309, 20. *Tithoni senectus*, proverb., II, 309, 20.
 Titias, Jovis f., Idæus Dactylus, ap. Mariandynos pro deo colitur, IV, 354, 3. Rheæ assessor, IV, 448, 9; pater Priolai et Bormi et Mariandyni, IV, 353. 2. Cf. III, 14, 9.
 Titon, Italiæ fluvius, III, 32, 23.
 Titus, Vespasiani f., Rom. imperator, IV, 578, 102-105.
 Titus, tribunus Maurorum, invitus imperator creatur; mox a suis militibus interficitur, III, 674, 15.
 Tityi tributum recusantes bello a Tyri rege Hiromo petuntur, IV, 446, 1.
 Tius, Milesius, a quo Tius urbs dicta, III, 574, 16.
 Tius, Paphlagoniæ urbs, unde dicta, III, 574, 16; urbs Heracleotis subjecta, III, 531, 7. Eam Cyrus dat Pytharcho Cyziceno, IV, 289, 4; capit Prusias, III, 340, 27; eam Heracleenses a Nicomede rege recuperant, soluta pecunia, III, 535, 16; a Connacorige occupatur, mox ab eodem Triario Rom. duci traditur, III, 553, 52. Ex ea: Demetrius. Gaza. Antipater. Chreste. Chrysium. Theophilus. Hiero. Alexander, *q. v.*
 Tlas, Thinita, rex Æg. (dyn. II, 4), II, 543.
 Tlepolemus, Astydamiæ Amyntore natæ f., vel Astyoche Actore natæ f., IV, p. 286.
 Tlepolemus, Herculis f., Licymnium invitus interficit; Rhodum exulat; ibi rex totius insulæ creatur; Trojam proficiscens regnum Butæ tradit. Ad Trojam perit, III, 178. III, 25, 6. IV, 387, 2.
 Tlepolemus (*Neoptolemus* Dexipp. cod.), Carmaniæ præfectus, III, 668, 1.
 Tlepolemus ab Ægyptiis exercitus ducem in regione Pelusiaca se creari curat. Agathoclis, Ptol. Epiphanis tutoris, consilia, quibus regnum ille sibi vindicare studebat, omni modo diluere studet; qua in re adjuvatur populi in ipsum benevolentia, in Agathoclem odio, II, *præf.* p. xxix sq.
 Tlepolemus, Pisistrati Orchomenii f., IV, 515, 2.
 Tlous, Tremili et Praxidices f., III, 236, 84.
 Tmolus, pater Tantali, III, 367, 17.
 Tmolus mons Lydiæ, III, 367, 17. II, 314, 34; montis lapis memorabilis, IV, 368, 4.
 Tole, Æthiopiæ opp., IV, 333, 1.
 Tolistobogii, Zeilæ contra Bithynos socii, III, 537, 22. Tabiam condunt, III, 536, 19.
 Tolosæ, Galliæ urbis, templum ejusque divitiæ, III, 261, 27; thesaurorum in ea origo, III, 323, 9; contrectavit eos Cæpio, ausique pœnas dedit, *ib.*
 Tomoeophta, Æg. rex xxix sec. Eratosth., II, 558.
 Tomis, emporium Calatiæ vicinum; de eo controversiæ Calatianorum et Byzantiorum, III, 527, 21.
 Τόνεα, festum Samium, III, 103.
 Tonosures (*Juncarsi* Jorn.), gens barbara, quam a partibus Romanorum stantem Rua Hunnus bello aggredi volebat, IV, 71, 1.
 Tonus, Bonzæ pater, e Parœcopoli Macedo, IV, 609, 1.
 Topazius, insula, III, 237, 96. Topazi insulæ lapides, III, 479, 60. Topazôn insulæ situs; nominis etymologia; lapides, III, 480, 64. 477, 41.
 Torrhebia Jovi parit Carium, III, 370, 22.
 Torrhebia palus, III, 370, 22. Torrhebiorum mons Carius; Torrhebiæ cantilenæ, III, 370, 22.
 Torrhebus, Lydiæ urbs, III, 370, 22.
 Torrhebus, Atysis f., III, 370, 22.
 Tortyren urbem Cyrus dat Pytharcho Cyziceno, IV, 289, 4.
 Tosatradates (vel Atratades), pater Cyri, III, 398.
 Tosertasis, Memphita, rex Æg. (dyn. III, 6), II, 544.
 Tosimares, Æg. rex xxiv sec. Eratosth., II, 558.
 Tosorthus (Sesorthus), Memphita, rex Ægypti (dyn. III, 2), II, 544.
 Tottes. V. Omnes.
 Toxeus, Euryti f., IV, 333, 6.
 Toxoclitus, Herculis et Megaræ f., IV, 350, 5.
 Trachea, mons ad Ephesum, IV, 371.
 Tragilus, urbs Thraciæ, III, 301. Tragilensis, Asclepiades, III, 301.
 Tragiscus Cretensis Aristippum Argivorum tyrannum occidit, III, 26, 8.
 Tragœdia cum dorica adhibuit mixolydiam harmoniam, II, 283, 42.
 Trajanus Decebalo Dacum regi pacem concedit (163), IV, 185, 5. Trajanus imp., VI consul (112 p. C.), II, 623, 54. Chosroem I sive Sanatruccium prælio vincit; ejusque in locum substituit Parthamaspatem. Imperatoris de his ad senatum literæ, II, 590, 18. Quomodo Tigrim transgressus sit, III, 590, 19. Trajanum Constantinus M. βοτάνην τοίχου appellare solebat, IV, 199, 15. Trajani soror Marcia, III, 675, 18. Ceterum cf. de Trajano IV 580, 111 sq.
 Trajanus, a Tiberio ad Chosroem legatus missus (576), IV, 241, 39. 40; 253, 50.
 Tralla Amazo, III, 597, 58.
 Tralliani: Phlego et Protarchus, *q. v.*
 Trambelus, Telamonis f., Apriatæ, Lesbiæ puellæ, amore captus, quam irâ abreptus occidit; ipse occiditur et sepelitur ab Achille, IV, 335, 2 a. Heroum Trambeli, *ibid.*
 Trapezus Pontica, III, 291, 3. 668. IV, 230, 22. Trapezuntius Nicostratus, III, 664.
 Trapezus Arcadiæ, III, 337, 39.
 Trasimenus lacus; pugna ad eum commissa, III, 92, 19.
 Trausianorum in Thracia mos, III, 460, 119.
 Tremile, sic olim Lycia vocata, III, 236, 84.
 Tremilus ex Praxidice pater Cragi, III, 235, 75; ex Ogygia sive Praxidice filia pater Tloi, Xanthi, Pinari, Cragi, III, 236, 84.
 Treres. V. Trieres.
 Τρία (τὰ) εἰς τὸν θάνατον, proverb., IV, 327, 33.
 Triangulum, instrum. mus., Syrorum inventum, III, 481, 73. IV, 475, 2. Ibyci inventum, III, 3, 5.
 Triarius (C.) Delum urbem a piratis vastatam restaurat,

- (Ol. 177, 4), III, 606, 12. Triarius, Rom. dux in bello Mithridatico, Apameam urbem capit, III, 547, 41. Ad Nicomediam copias suas cum Cottæ exercitu conjungit, III, 548, 42; naves Mithridatis e Creta et Hispania redeunt ad Pontum præstolatur, III, 548, 43; eas ad Tenedum aggressus in potestatem redegit, III, 551, 48. A Cotta advocatus Heracleam a mari cingit; urbe potitur prodicione, 553, 51. Deinde Amastrim et Tium urbes, quas Connacorex occupaverat, recipit, 553, 52.
- Triarius, pater Theuderichi Gothi, IV, 119, 11 *et passim*. Triasius campus, III, 22, 3.
- Triballorum institutum, III, 459, 118. Triballis præfectus Antipater, III, 668, 1.
- Triballus et Simus Cercopes, IV, 528, 13.
- Tribonianus, Justiniani assentator, IV, 176, 64.
- Tribus, *φυλαί*, Atheniensium, II, 106, 3 et 4. II, 357.
- Tricca Thessalica, II, 311, 25.
- Tricorythus, Æantidis demus, II, 356, 14.
- Tridenti in urbe mulier serpentes enixa, III, 623, 53.
- Trieres (*Treeres*), a Triere dicti, III, 597, 56.
- Trieres, Ombriarei et Thraces f., III, 597, 56.
- Trigibildus (qui in Exc. De sent. male *Argibolus* vocatur), sub Arcadio imp. in Phrygia militum dux, rebellis, Asiæ minoris provincias immanem in modum diripuit; hunc clanculum adjuvabat Gainas; uterque hoc agebat, ut Eutropii eunuchi potestatem everterent, IV, 47, 75 et 76. Cf. IV, 611, 190.
- Triginta viri. Decretum de eorum dominatione scripsit Dracontidas, II, 127, 74; quot Atheniensium occiderint, II, 209, 1, 9.
- Trigonum, instrum. mus., II, 286, 64.
- Trimilis regio, postea a Latona Lycia appellata, II, 343, 2.
- Trinemenses, Cecropidis demus, II, 356, 12.
- Triopas, Solis et Rhodi f., III, 176, 1; e Rhodo in Triopum Cariæ pr. trajecit, III, 176, 2. Ejus socii Phorbas et Periergus, IV, 389, 7; ex Ischylla Phorbantem genuit, IV, 481, 1.
- Triopium prom. II, 131, 88 *a*. In Triopio Dorienses Pentapolis Nymphis, Apollini et Neptuno ludos agebant, IV, 324, 23.
- Triphylia, II, 135, 93.
- Triptolemus, aratri inventor, II, 182, 258. Frumentum dispersiens, IV, 538, 1. Athen. legislator, III, 36, 3.
- Tripus 7 sapientium, II, 347, 1. III, 662, 9. IV, 473, 4. *Τρίπους*, instrumentum musicum, IV, 342, 12. Tripodum genera, IV, 495, 15.
- Τριπίθαμοι in India, II, 424, 30. 425, 33.
- Triton, frater Eurypyli, IV, 285, 3. Ex Hecate pater Crataeidis, IV, 495, 18.
- Τριτοπάτορες, II, 111, 19.
- Τριτῦες Atheniensium, II, 106, 3.
- Troadenses, porticus Byzantii, IV, 153, 39.
- Troadis fines, II, 65, 2. Troadis urbes Neandria et Arisbe, *q. v.*
- Trocundus, Zenonis dux, Marcianum in Asia rebellem capit, IV, 619, 211, § 4.
- Trœzen, II, 354, 3. Trœzeniorum tribus Hyllis, III, 638, 9. Trœzeniis Deiphon suadet, ut ab Argivis deficiant, III, 376, 38. Datum iis oraculum, II, 137, 96 *a*. Cum Achivis Sybarim condunt; deinde ab iis ejiciuntur, II, 175, 235. Trœzeniorum vitis Anthedonia et Hyperia, II, 135, 94. Festum Geræstii mensis, quo heri servis ministrant, IV, 359, 13. Trœzenii polybum sanctum habent, II, 318, 47. Fons mirabilis, II, 84 *b*. Trœzeniacæ saltationes, II, 284, 49. Trœzenii: Pitthens, II, 136, 96. Dionysodorus scriptor, II, 34 *b*. et Zenodotus scr., *q. v.*
- Trœzenis in Massaliotica, III, 645, 55.
- Troglodytarum gentes variæ recensentur, III, 477, 42. Troglodytæ num sint Erempi Homerici, III, 289, 86. Sambyce *τετραχόρδω* utuntur, III, 73, 8. IV, 490, 5. Troglodytice ad sin. Arabicum, olim Michoë vel Midoë dicta, III, 477, 41; ab Abrahami nepotibus occupata, III, 214, 7. Ibi lacus memorabilis, III, 478, 48. Angues et testudines ingentes, III, 16, 20.
- Trogmi Galli Ancyram condunt, III, 536, 18.
- Troja quando condita, III, 503, 3; muris cincta, non ab Apolline et Neptuno, sed a Laomedonte, qui eam in rem pecuniam in sacris illorum deorum thesauris depositam impendit, II, 33, 18. Herculis contra Trojam expeditio, II, 350, 8. Trojanorum socii Heneti, II, 337, 9; urbs ab Ænea Græcis proditur, II, 343, 4. Quando capta sit, III, 340, 20. 503, 3. II, 581. 625, 1. IV, 341, 2. II, 472, 11. III, 26, 10. II, 66, 7. IV, 387, 2. 292, 2. Belli Trojani æqualis Homerus, II, 10, 10. Trojanæ mulieres, Æneæ comites, in Italia classem incendunt, II, 66, 8; regionem Trojæ vicinam Phryges occupant, II, 342, 2. Trojani ludi ab Achille in honorem Patrocli instituti, II, 189, 282. Ad Ilium Alexander solennia sacra instituit, II, 241, 19.
- Trophonius, Agamedis et Epicastæ f., architectus, fur; fugit Lebadeam; subterraneum ejus domicilium et oraculum; pater Alcandri, III, 637, 6. Liber qui *εἰς Τροφωνίου κατὰ βάσιν* inscribitur, a Dicæarcho compositus, II, 266, 71. In antrum Trophonii descendit Parmeniscus Tarentinus, IV, 494, 8. Trophonius Pagasis templum Apollinis ædificavit, II, 198 *a*.
- Tros Dardano Bateam filiam dat et moriens regnum eidem relinquit, III, 154, 28. Ganymedis p., III, 370 *not.* IV, 548, 14, et Ili, *ibid.*
- Tros, Neoptolemi et Lanassæ f., III, 338, 13.
- Truli ab Vandalis Gothi cur vocentur, IV, 64, 29.
- Tryphæna, Ptolemæi VIII f., uxor Antiochi Grypi, III, 715, 25 *not.* 716, 27.
- Tryphon. V. Diodotus.
- Tuberus (*Tomerus* ap. Arrian.), fluv. in mare Erythræum exiens, III, 476, 39.
- Tudo, Arnossi Mysorum regis f., Sadyattæ desponsa a Gyge Sardes adducitur; regi nuntiat, quomodo in itinere Gyges vim ipsi inferre tentaverit, II, 384; post necem Sadyattis Gygi nubit, III, 385.
- Tugeni, III, 284, 75.
- Tullus Hostilius rex, Albanos vincit, regemque eorum Metium Fufetium equis discerpi jubet, IV, 298, 1.
- Turci antiquitus Sacæ vocati, IV, 227, 19; olim Messagetæ dicti; a Persis Cermichiones appellantur, IV, 270. Turcorum terram invadunt Avars; Turci sub Dizabulo contra Ephthalitas belligerant (c. 562), IV, 205, 10; ad Justinum II legatos miserunt, ne Avars reciperet obsecrantes (c. 568), IV, 270, 225, 18. Fœdus cum Romanis ineunt, IV, 226; victis Ephthalitis, Serum emporiis potiuntur, IV, 270. IV, 226. Ad eos Zemarchum legatum mittit Justinus (668), IV, 271, 273, 2. Turcis subjecti Sogdaitæ, III, 225, 18. Turci in Persiam invadunt. Justinum ad bellum contra Persas renovandum incitant, IV, 236, 32. Turcorum dux post Dizabulum Turxanthus, *q. v.* Legati Rom., qui ante Valentinum (576) ad Turcos missi sunt, IV, 245. Turci, qui Justini temporibus postremis Byzantii morabantur, IV, 244. Circa Chersonem castra habent, IV, 266. Turcorum ferrifodinae, IV, 227. Ritus sacri quidam, IV, 227. Vini genus, IV, 228. Opulentia, *ibid.*; regulus Arcesilas (?), IV, 245.
- Turditania metallorum copia et præstantia clara, 272, 48; oppida Abdera et Odyssea, III, 274, 49.
- Turella Forensis, e Bononia longæva, III, 609, 29.
- Turnus, Dauni f., III, 231, 28.

- Turxanthus, Dizabuli filius, unus ex Turcorum regulis, Valentinum Justinii legatum superbis verbis excipit, irascens scilicet ob foedus cum Avaribus a Rom. initum; Bosporum occupaturus Bochanum ducem eo mittit (576, IV, 245. Quattuor Hunnos patris manibus immolat, III, 247, 43. Ejus cognatus Tardu, *ibid.* Bosporum urbem capit. Ex eo tempore Turcorum et Rom. bellum., IV, 247 sq., 45. Sero tandem Valentinum ludibrio habitum dimisit, IV, 248, 45.
- Tusci. Iis cum Carthaginiensibus pacta commerciorum erant, II, 169, 210. Tusci aruspiciæ et extispiciæ inventores, IV, 490, 5.
- Túscianus, Phryx, Juliani judicia reprehendebat, IV, 24, 25.
- Tutapus, Indiæ fluv., II, 413, 18.
- Tutela. Tutores. V. Ἐπίτροπος.
- Tuthmosis (Amos. Amosis), Æg. rex (dyn. XVIII, 1), pastores Ægypto ejicit, II, 567. 572, 50.
- Tuthmosis (Tmosis), Æg. rex (dyn. XVIII, 7), II, 573.
- Tyana ab Aureliano imp. capta, IV, 197, 10.
- Tydeus ad Adrastum veniens, III, 157, 48.
- Tyli insulæ arbores lanigeræ, III, 479, 58.
- Tylyphus, pastor Arcadicus, IV, 531, 1.
- Tylonia gens, ex qua oriundus Cadys, ejusque filius Sadyattes, III, 383, et Lixus, III, 385.
- Tymbosynes murus Byzantii, IV, 151, 27.
- Tymbrium, urbs Phrygiæ, III, 644, 46.
- Τυμνία, i. q. ῥάβδος, in Lycierum lingua, III, 234, 72.
- Tymnus (s. Tymnissus), Cariæ opp., III, 234, 63. 72.
- Tymphæi, Epiri gens, II, 462, 4.
- Tyndaridæ, Pelei contra Acastum socii, III, 389, 56; in Atticam invadunt; eorum comites Echedemus et Marathon Arcades, II, 239, 13. Cf. Castor et Pollux.
- Tynes Chalcidensis litem judicavit quæ Hesiodo cum fratre erat, IV, 482, 2.
- Typhis, III, 13, 7.
- Typhon Jovis fulmine percussus fugam arripit; per quasnam terras, II, 39, 52; sub Ætna jacet, IV, 341, 4. — Typhon, Osiridis frater, rex Ægypti, II, 526 a. 531 a. Etiam *Bebon*, *Seth*, *Smy*, vocatur, II, 613, 76. 77. Typhonii appellabantur homines, quos diebus canicularibus in Ilithyæ urbe Ægyptii olim mactabant, II, 616, 83. Typhonis urbs Auaris in Ægypto, II, 579. Typhonis os ferrum appellant, II, 613, 77. Typhon in Phœnicum mythologia, III, 568, 21.
- Tyra gens ad sinum Arab., III, 477, 41.
- Tyrannion Amisenus, antea Theophrastus, IV, 176, 66.
- Tyrannus. Hujus vocis historia, II, 62, 7.
- Tyras urbs et fl. Ponticus, III, 232, 36.
- Tyreis, Memphita, rex Ægypti (dyn. III, 3), II, 544.
- Tyrgonidæ, Atticæ pagus, IV, 462, 2.
- Tyrimmas, Cœni filius et successor, regnat 45 annis, III, 690. Perdiccæ p., III, 165, 21.
- Tyrmidæ, Cœneidis demus, II, 356, 11.
- Tyro, Salmonei f., Neptuno parit Neleum et Peliam; Creteo marito parit Æsonem, Pheretem, Amythaonem, III, 302, 3. Cf. IV, 544, 15.
- Tyrodiza, Thraciæ urbs, II, 618, 3.
- Tyrrheni, II, 291, 90. Eorum mores, II, 217, 16. 178, 246 sq. In Tyrrheniam abeunt Pelasgi, II, 349, 3. Tyrrheni piratæ, III, 103, 1. Tyrrheniam adiit Homerus, II, 222, 32. Tyrrhenici maris accolæ Ausones, II, 179, 247 a. Tyrrhenus (e Lemno) erat Pythagoras, II, 272, 1. III, 10, 30. 41, 22. 10, 30. Tyrrhenica insula Artemita, III, 573, 13.
- Tyrrhenia Æneæ parit Romulum, IV, 297, 6.
- Tyrrhenus, Mnesarchi f., frater Pythagoræ, III, 10, 30.
- Tyrtæus, III, 170, 13. IV, 176, 65.
- Tyrus sive Anatha, in Euphrate castellum, III, 590, 22.
- Tyrus urbs unde nomen nacta sit, IV, 544, 15. Tyri reges: Suron, Davidis æqualis, II, 225, 18. Abibalus, Hiromus, Salomonis æqualis, Baleazarus, Abdastratus, Astartus, Aserymus, Ithobalus, Badezorus, Matgenus, Pygmalio, cujus soror Dido Carthaginem condit, IV, 446, 1. Ex his urbem templis aliisque ædificiis ornat Hiromus rex, IV, 446, 1. 398, 2. Postea regnant Ithobalus, sub quo Nabuchodonosor urbem obsidet, deinde Baal. Tum judices: Ecnibalus, Chelbes, Abbarus, Mytgonus, Gerastratus, Balatorus, Merbalus Babylonius, Hiromus, cujus anno decimo Cyrus imperium suscepit, IV, 447, 2. Tyrii sub Ithobalo rege siccitate laborant; Botryn in Phœnicia et Auzam in Libya condunt, IV, 447, 4. Tyrus ab Alexandro M. expugnata, II, 472, 12. Tyrii Demetrium Nicatorum ab Alexandro Zabina victum ab urbis ingressu prohibent, III, 713, 20. Tyrius Hercules, II, 320, 58; ejus templum, III, 511, 8. Tyrii: Callicrates, Porphyrius, Aspasius, Pythagoras.
- Tysias fluv., IV, 95, 9.
- Tzathius, dux Suanorum, IV, 210.
- Tzirus, Theodori ducis cognomen, IV, 271.

U

- Uaphres, Ægypti rex, Davidis et Salomonis temp., III, 225, 18. Ejus ad Salomonem literæ, III, 226.
- Uaphres, Saita, rex Æg. (dyn. XXVI, 7), ad quem Judæi profugerunt, captis per Assyrios Hierosolymis, II, 593, 66.
- Uarchonitæ, sic a Turcis Avares vocantur, IV, 245 sq.
- Uatias Mennem fratrem, Cumæorum tyrannum, ejicit, operâ Orchomeniorum, III, 387, 53.
- Ucalegon, Thebanus, Sphingis pater, III, 336, 5.
- Udæus, Spartus, IV, 520, 1.
- Uenephes, Æg. rex dynastiæ primæ, II, 539.
- Uguri Hunnorum gens, IV, 229, 21.
- Ullibus (?), Scythæ, ab Anagaste interfectus, IV, 616, 205.
- Ulphilas, Honorii dux, contra Constantinum et Gerontium rebelles mittitur (411), IV, 60, 16.
- Ulysses, Laertis et Anticleæ f., e Penelope pater Telemachi, II, 147, 130; unde nomen acceperit, III, 101, 370, 21 a. Ejus soror Phace sive Callisto, III, 152, 15. 339, 16. Palladium rapit, II, 10, 5; cum Ænea e Molossia in Italiam proficiscitur, II, 66, 8. Κισσύδιον porrigit Cyclopi, II, 10, 7; galeam Matribus deabus consecravit in templo Engyii oppidi Siculi, III, 271, 45; in Italiam migravit ob seditiones quas procorum necatorum cognati movebant, II, 147, 133. Ulyxis errorum monumenta in Minervæ templo in Turditania, III, 301, 5. Ulyssis errores sec. Olympiodori sententiam, IV, 68, 45. Ulysses ex Euippe Thesprotia gignit Leontophronem vel Doryclum, III, 339, 17; ex Circe Antiam et Ardeam, IV, 527, 6. Pater Telegoni, IV, 330, 2; pater Latini, avus Prænestæ, IV, 531, 2.
- Umborum sedes et migratio, IV, 531, 1; mores, III, 457, 106 sq.
- Unedones arbores Arabiæ, III, 479, 55.
- Urania, meteorum, IV, 65, 36.
- Uranus historicus, IV, 523.
- Uranopolis in Atho m. ab Alexarcho condita, III, 169, 5.
- Uranus, III, 568, 22. Ejus historia in Phœnicum mythologia, III, 567, 12.
- Urbicius sub Zenone aulæ præfectus, IV, 618, 211.
- Urbis, opp. Æthiopiæ, III, 478, 42. 351, 2.
- Urie, Babyloniarum urbs, III, 212, 3.

Urogi, a Sabiris expulsi, ad Leontis societatem confugiunt, IV, 104, 30.
 Urphe, Rubri maris ins., auro abundans, III, 225, 18.
 Ursa sidus, II, 13, 2.
 Usaphædus (Usaphæes), Æg. rex dyn. primæ, II, 539.
 Usdehadus Gepida ad Romanos profugus a Bajano in captivitatem vindicatur, IV, 232, 27. 234, 28.
 Usercheres, Elephantinus, rex Æg. (dyn. V, 1), II, 252.
 Usibalci, Æthiopiæ gens, IV, 376, 1.
 Usous, frater Samemrumi. Ejus instituta, III, 566, 8.
 Utiguros Hunnos, quorum dux Sandilchus, Justinianus contra Hunnos Cotriguros excitare studet (558), IV, 202, 3. Utiguri ab Avaris vincuntur (559), IV, 203, 5.
 Eorum dux Anagæus, IV, 247.

V

Valamir (Βαλάμηνρος) Gothus accepto tributo a vastandis Romanorum finibus retinetur (461), IV, 103, 28; pater Theudimundi, IV, 127; et Teuderichi, *q. v.*
 Valens imp. Contra eum rebellat Procopius, IV, 26, 32; ob id pavescentis regis animum erigit et confirmat Arbitio senex, IV, 27, 33. Valentis copiae in prælio contra Procopium ad Thyatira commisso parum abfuit quin vincerentur, IV, 27, 34. In conscios Procopii severe animadvertit, IV, 27, 35. Ejus dux Ælianus, IV, 27, 36. Gothici belli initia (366), IV, 28, 37. Valens pecuniæ cogendæ causa fundos publicos vendit, IV, 155, 6. Theodori in Valentem conjuratio (374), IV, 28, 38. In socios hujus Theodori sævit per Festum procons., IV, 29, 39. Gothos ab Hunnis pulsos in Romanam ditionem admittit, IV, 31, 42. Ejus exercitus in Asia sub Musonio procons. ab Isauris ingente strage afficitur, IV, 33, 45. Valens Antiochia Constantinopolim venit, bellum parans contra Gothos, IV, 34, 46. Sebastianum ex Italia advocat, virum probum strenuumque, qui belli ejus dux sit, IV, 34, 47. Cf. de Valente IV, 607, 182.
 Valens, Honorio utriusque militiæ dux, ad Attalum legatus mittitur, IV, 59, 13.
 Valentinianus Nicææ in Bithynia imperator proclamatur (an. 364), IV, 26, 29. Sallustium, præfectum prætorio, a munere suo removet; Rhodanum cremari jubet, IV, 26, 30.
 Valentinianus, Constantii et Placidiae f. natus an. 419; Nobilissimus ab Honorio creatur; Romanorum Cæsar renuntiatur, IV, 65, 34, 613, 197. Cum Placidia post mortem Honorii contra Joannem tyrannum in Italiam proficiscitur; quinquennis puer, cæso Joanne, vestem induit imperatoriam (425), IV, 68, 46. Attilæ legatos de Honoria petenda missos re infecta dimittit; quare Hunnus bellum parat, IV, 98, 15 et 16. Aetium occidit; ipse, machinante Maximo, cujus uxorem stupraverat, interficitur, IV, 614, 200, 615, 201. Ejus uxor Eudoxia et filia a Gensericho captæ, IV, 102, 24. Ejus bona sibi tradi postulat Genserichus, IV, 104, 30.
 Valentinus quidam a Galieni uxore observare Ingenuum jubetur, IV, 194, 5.
 Valentinus, Justiniani ad Avars legatus (558), IV, 203, 5.
 Valentinus, sub Tiberio imp. Romanorum ad Turcos legatus, a Turxantho, duce eorum, contumeliis afficitur (576), IV, 244 sq., 43; sero tandem a Turxantho dimittitur, IV, 248, 45.
 Valeria Tusculanaria cum Valerio patre, quem deperiebat, rem habet, ex eoque Silvanum parit, IV, 321, 5.
 Valeria Luperca diis immolandæ quomodo servata sit, IV, 322, 10.

Valerianus imperator ad Saporem Persarum regem de pace legatos mittit, incassum, IV, 187, 9. A Sapore victus capitur, IV, 193, 3.
 Valerius Torquatus in Corsicam deportatus, IV, 515, 1.
 Valerius Publicola, sumtu publico sepultus, IV, 555, 43.
 Valerius Corvinus unde nomen nactus sit, IV, 557, 49.
 Valerius (C.) Primus, Quinti f., e Velia longævus, III, 608, 29.
 Valerius (M.) consul contra Samnitas bellum ad exitum ducit; in Campaniæ urbibus, petentibus Campanis, præsidia relinquit, II, *præf.* p. xxxvi, 2.
 Valerius (L.) Flaccus, Acilii Glabronis legatus in prælio ad Thermopylas commisso, III, 616, 32.
 Valerius Flaccus cum Fimbria contra Mithridatem in Asiam mittitur. Ejus nex, III, 542, 33.
 Valerius, Constantii imp. temporibus Thraciæ præfectus; ejus de statu averruncis narratio, IV, 63, 27.
 Valerius cum Valeria filia concumbit inscius; ejus mors, IV, 321, 5.
 Valerius Gestius a L. Thymbri occisus, IV, 321, 6.
 Valerius Conatus terræ hiatu absorptus, IV, 372, 1.
 Valia post Singerichum dux Visigothorum creatur, IV, 63, 62. Honorio Placidiam reddit, IV, 64, 31. Moritur (418); succedit Theuderichus, IV, 65, 34.
 Valii, Æthiopiæ gens, IV, 376, 1.
 Vandali ab Aureliano vincuntur (271); eorum ad imperatorem legatio, III, 685. Pacem ab Aureliano obtinent, IV, 188, 12. Hispaniam vastantes in summas ibi Romanos angustias redigunt (414), IV, 64, 30; sub Gensericho Romam vastant; ceteramque Italiam et Siciliam infestant, IV, 102, 24. Gothos appellant Trulos; quam ob causam? IV, 64, 29. Ceterum v. Genserichus. Vandalus Gelimerus ab Justiniano captus, IV, 203, 4.
 Vararanes V, rex Persarum (419-440), pater Isdigerdis, IV, 138, 1.
 Vardanus in Persarmenia, ut necem Manuelis ulcisceretur, Surenæ Persarmeniæ præfectum occidit (571), IV, 271.
 Vaticinatio, ἡ διὰ τῶν ἐμπύρων μαντεία, Jamidarum, II, 199 a.
 Vati (C.) Tertius, Sp. f., e Placentia longævus, III, 608, 29.
 Velabrum, locus Romæ urbis, III, 76, 2.
 Velia urbs. Ex ea: C. Samphius. Q. Velius. Antonia Secunda. M. Vilonius Severus. C. Valerius Primus, *q. v.*
 Velitra, urbs Italiæ, III, 606, 11.
 Velius (Q.), e Velia longævus, III, 609, 1.
 Veneti (*Heneti. Eneti*) e Leucosyris profecti Trojanis opitulantur; inde cum Thracibus sedem figunt in sinu maris Adriatici; relictis in Asia Veneti Cappadoces facti sunt, II, 337, 9. Cf. III, 222, 22. Heneti ab Assyriis pulsati ad Padum sedes figunt, ubi Veneti appellantur, III, 596, 49. 122, 22. Venetis pullis qui primus vicerit Olympiæ, *ibid.* Venetorum institutum quoddam, II, 372, 5.
 Ventorum nomina, III, 296, 101.
 Venus Lemnias mulieres, quæ sacra ipsius neglexerant, quomodo puniverit, III, 303, 13. Cyprum petens ad Rhodum appellit; inde repellitur a filiis Neptuni. Hinc deæ ira, III, 175. Venus Ariadne apud Amathusios, IV, 371, 2. Venus Samia ἡ ἐν καλάρμοις vel ἐν Ἐλει, IV, 299, 1. Ejus in Papho templum, II, 352, 16, III, 66, 1. Veneris ἀνοσίας templum Thessalicum, III, 127, 44. Venus ἐταίρα templum habet Ephesi, III, 406. Veneris templum Byzantii, IV, 149, 16. Veneri Uraniæ nephelia sacra Athenis offeruntur, III, 127, 43. Venus Astarte, III, 569, 24. Venus πόρνη apud Abydenos, III, 11, 55. Venus Lamia, III, 120, 14. Cnidiae statua, IV, 482. Ejus cultus

- ap. Naucratis, IV, 480, 5. Venus e Neptuno mater Rhodi, IV, 404, 1; e Biblo vel Cinyra mater Cypri, III, 30, 11. Veneris statuæ amore ardet Pygmalio, III, 31, 13. Ei sacer pompilus piscis, II, 43, 3.
- Veranius (Q.) consul (49 p. C.), III, 622, 51.
- Verina Aug., soror Basilisci, IV, 116, 7. 110, 42; consanguinea uxoris Nepotis, pro quo regno exuto intercedit ap. Zenonem, IV, 119, 10. Pamphrepius Byzantio expellit, IV, 132, 20; fraude sua Zenonem regno pellit; Patricium in imp. evehere voluit, neque vero obtinuit a magistratibus, qui Basiliscum renuntiaverunt, IV, 136 a. 618, 210; ob Patricii cædem Basilisco irascens fratri Zenoni reditum parat; quare in summum venit vitæ discrimen, IV, 136 a. Illo insidias struit; quibus detectis, Illo a Zenone tradita, et in Ciliciæ castellum ablegata est, IV, 136 b. 619, 211, § 2. Cum Leontio in Isauria in imperium ab Illo rebelles evehitur, IV, 137, 1; in Ciliciam relegata, IV, 140, 4; dehinc in Paphlagoniam cast. migravit, ubi moritur, *ibid.* IV, 621, 5.
- Verus (L.) Aug. Ejus bellum Parthicum, III, 646. Achilli comparatur, III, 647, 1. Peste exercitus ejus infestatur, III, 648, 2; quam e Syria Romam attulit; pestis origo, III, 661, 20.
- Vespasianus imperator, IV, 578, 99 sqq.
- Vesta in Naxo, II, 156, 168 b. 'Ἀφ' Ἑστίας ἀρχον, proverb., IV, 60, 5. Vestæ γενέθλια apud Naucratis, II, 80, 2.
- Vestinus (M.) Atticus, consul (65 p. C.), III, 623, 52.
- Veteranius (T.), e Bononia longævus, III, 608, 29.
- Vetranionis et Magnentii ad Constantium de pace legatio irrita (350), IV, 190, 16.
- Vettius (T.) eques Romanus, perdives, cujus filius servorum rebellionis auctor exstitit, II, præf. xxii, 30.
- Vettius (L.), Brixellensis longævus, IV, 608, 29.
- Vetustius (L.) Secundus, Placentinus, longævus, III, 608, 29.
- Vibius (C.) Pansa a Cæsare consul designatus, II, 442, 22.
- Vibius (T.) Thalbius, e Parma longævus, III, 608, 29.
- Victor, copiarum dux in Juliani exp. Persica, IV, 5.
- Victoriam alis instructam primus efformavit Achænes vel Aglaophon pictor, IV, 359, 15.
- Vidula Gothus Sarmatarum fraude succumbit, IV, 95, 9.
- Vilonius (M.) Severus, e Velia longævus, III, 608, 29.
- Viminacium, Mæsurum in Illyrico opp., ab Hunnis captum, IV, 86. IV, 73, 2.
- Vindici equites in prælio contra Longobardos (167 p. C.), IV, 186, 6.
- Vinicius (M.), consul (45 p. C.), III, 618, 35.
- Vinum Chalybonium, III, 276, 58. Vini mixtionem optimam, II, 50, 14. Vinum bibere mulieri probro est apud Italos, IV, 296, 3.
- Virgili poetæ annus natalis, III, 606, 12.
- Viriathus Quintum vincit; deinde fœdus cum eo facit, III, 643, 36. Viriathi fata postrema, II, præf. xix, 24. IV, 559, 60.
- Viriparach. V. Juroiparach.
- Virtus, Soteris et Praxidices f., III, 152, 17.
- Vitellianus, legatus et interpres ab Justino ad Bajanum missus, ab Avaribus in vincula conjicitur (568), IV, 231, 26. Dimissus, 233, 28.
- Vitellius per 8 menses imperator, IV, 577, 96-98.
- Vitex ad coronas adhibetur, III, 104.
- Vittiges Gothus ab Justiniano captus, IV, 203, 4.
- Vivianus, Adamantii pater, IV, 126, 8. De Viviano Aspar cum Leone imp. contendit, IV, 135 b.
- Vologesus III, Parthorum rex, contra quem L. Verus Aug. per duces belligeravit, III, 646. Cum Thersite comparatur, III, 647, 1. Ejus braccas, equum, equi frena, etc., fuse descripsit Anonymus quidam, III, 650, 6.
- Volsci, II, præf. p. xxxvii.
- Volturni clavum figunt quotannis in Nortia templo, III, 96, 7. Urbs eorum ob statuas quibus abundabat, expugnata, III, 205, 9.
- Voltumnus, Campaniæ fl., Casilinum agros alluit, II, præf. p. xxxix.
- Volumnius, Rom. in Syria dux sub Augusto, III, 422, 94.
- Volusianus, post Decii patris necem imperator creatur cum Gallo, III, 674, 16. IV, 598, 150.
- Volusius (Q.) Saturninus, consul (56 p. C.), III, 623, 56.
- Vulcanus quomodo Erichthonium genuerit, II, 22, 1. Cum Cerere de Sicilia possessione contendit, II, 84, 3. Vulcani insula ad Siciliam ignivoma, IV, 290, 9; officina in Hiera insula, II, 383, 4. Vulcanus ex Ætna Palicorum pater, III, 101, 7. Vulcanus in Academia Athen., III, 341, 24. E Leucippe Ægyptum gignit, III, 502, 2. Vulcanus Chrysos ap. Phœnices, III, 566, 8. Vulcanus, rex Ægypti, II, 526 a. 530, 3. 534 a. Vulcani insulæ Adiabenes, III, 589, 13.
- Vultures e terra altera ignota nobis adveniunt, II, 31, 10. Quare aves hæ ad auspicia gravissimæ, *ib.* Carnivorarum justissimæ, *ib.* Totum eorum genus femininum, *ib.* Ex subsolani flatu concipiunt, *ib.*

X

- Xanthippe, Socratis uxor, II, 491, 3. 281, 30.
- Xanthippidas, archon Athen., II, 367, 14.
- Xanthippus, Periclis f. natu maximus, Tisandri filiam ducit; homo nequam; a patre alienissimus, facinora ejus studiaque inepta in vulgus sparsit, II, 56, 11.
- Xanthippus Athen. ostracismo ejectus, II, 209, 1, 7.
- Xanthippus Arcas, Ereuthalionis pater, IV, 318, 2.
- Xanthii in Lycia ad Cragum montem Pinaram condunt, II, 343, 1. Cur a matribus nomina sumant, III, 15, 13.
- Xanthius, Menecrates, q. v.
- Xanthum fluvium cum infantibus adit Latona, lupis ducibus usa, 343, 2.
- Xanthus, Tremiliet Praxidices f., III, 236, 84; pater Lyciæ, III, 235, 81; Olenis poetæ, III, 236, 85. Ad eum in Termanera urbem venit Apteris e Creta profugus, III, 300, 1.
- Xanthus Bœotus cum Melantho Pylio certamine singulari pugnat, IV, 539, 19.
- Xanthus Æsopum servum habuit, II, 215, 10, 5.
- Xanthus, Lydius historicus, IV, 171, 47. Ejus historiæ suppositiciæ, IV, 342, 9.
- Xanthus Milesius Gythyniam uxorem a Gallis captam redimendi causa Massiliam proficiscitur, III, 307.
- Xenæus Antiochiæ architectus sub Seleuco Nicator, IV, 469.
- Xenagoras historicus, IV, 526.
- Ξενίας γραφή ad thesmothetas pertinet, II, 115, 31.
- Xenion, historicus, IV, 530.
- Xenocrates, Academiæ σχολάρχης, absente Aristotele, III, 45, 41.
- Xenocratis phil. ingenium, IV, 171, 48, et mores, IV, 454, 3. Eum servitute liberat Demetrius Phalereus, IV, 455, 4. Ejus discipulus Menecrates Elaïta et Procles, II, 342.
- Xenocrates, Theronis Agrigentini frater, IV, 433, 5; frater aut cognatus, IV, 342, 8.
- Xenocrates quidam cantilenarum poeta, II, 285, 53.
- Xenocrates historicus, IV, 530.
- Xenocritus Locrus, Thaletæ junior, cujusnam generis poemata scripserit, II, 24, 4; poeta cæcus, II, 221, 30.
- Xenodocus, Telemachi f., Emmenidis frater, IV, 433, 5; pater Hippocratis et Capiis, IV, 433, 5.

Ξένων δίκαι Athen. ad polemarchum pertinent, II, 114, 28.
 Xenophanes Colophonius, III, 577, 2. Homeri et Hesiodi
 adversarius, II, 187, 297; ad Xenophanis ætatem quot
 sint anni inde a Trojano bello, II, 279, 23. Xenophanis
 imitator Empedocles, III, 42, 27.
 Xenophilus Chalcidensis ex Thracia, II, 275, 11, 12.
 Xenophilus Pythagoreus, magister Aristoxeni Tarentini,
 II, 269. Ejus dictum, II, 289, 79. Musicus, per longissi-
 mam vitam omnis humani incommodi experts, II,
 277, 16.
 Xenophilus historicus, IV, 530.
 Xenophon Cliniae amore captus, II, 79; sub Themistogenis
 nomine Anabasin suam edidit, II, 74 *a*. Quonam anno
 mortuus sit, IV, 507.
 Xenophon Atheniensis, Antiochensis, Ephesius, Cyprius,
 Lampsacenus, historici, III, 101, 102.
 Xenophon præstigiator, II, 480, 44.
 Xerxes I, rex Persarum, Longimanus cognominatus, IV,
 306; frater Sandacæ, II, 295, 8. Ægypti rex (dyn. XXVII, 3),
 II, 595; ad Artemisium, III, 197. E quonam loco pu-
 gnam Salaminiam spectaverit, II, 464 *a*. Ad eum venit
 Themistocles, II, 93, 20; ab Artabano interficitur; cur?
 II, 180, 253. Ejus dictum, II, 92, 11.
 Xerxes II, Persæ et Ægypti rex per duos regnat menses,
 II, 595, 68. Xerxis (*Artaxerxis*) soror Amutis s. Amy-
 tis, II, 93, 21.
 Xerxes, Armeniorum tyrannus, cum Antiocho III fœdus
 init, IV, 557, 53.
 Xilia, Libyæ opp., III, 238, 130.
 Xisuthrus, Babylon. rex, sub quo diluvium, II, 280, 2.
 499, 5 sqq.
 Xoitæ reges Ægypti dynastiæ decimæ quartæ, II, 566.
 Xuthus, cognomen Orthomenis Chii, I, 44 *a*.
 Xylenopolis ad Indum ab Alex. M. condita, III, 476, 39.
 Xypetæ, Cecropidis demus, II, 356, 12.

Z

Zabdicene, provincia Persica Rom. imperio sub Diocletiano
 (297) adjungitur, IV, 189, 14.
 Zabelus, Arabum princeps, IV, 524, 24.
 Zaberganes, dux Hunnorum Cotiguratorum, regnante Ju-
 stiniano, IV, 202, 3.
 Zabida, vicus Arabiæ, IV, 526, 16.
 Zabulon, Jacobi f., III, 215, 9.
 Zacanda, Iberiæ urbs, IV, 649 *a*.
 Zacharias medicus a Tiberio et Sophia ad Chosroem legatus
 mittitur (575), IV, 240, 37 et 38. Annuas inducias pepi-
 git, *ibid.* Iterum ad Chosroem missus cum Trajano, IV,
 241, 39, 40; tertium ad Chosroem legatus (577), IV,
 248, 46. Ejus cum Mebode colloquia, 249, 47. 253, 50.
 Denno lectus cum æquis pacis conditionibus ad Chos-
 roem mittitur; ac stabilita foret pax, nisi eo ipso tempore
 Chosroes defunctus esset, successorem relinquens Hor-
 misdam filium, a quo indigne exceptus Zacharias, in-
 fectis rebus domum revertitur (579), IV, 254 sqq., 54.
 55; a Tiberio ad Hormisdam in Persiam missus, ut pacem
 componeret, in confiniis cum Andigano, legato Persarum,
 convenit; sed longis disputationibus nihil efficitur (580).
 IV, 260 sqq., 60.
 Zacynthii deliciis dediti, III, 194, 9. Zacynthius Simonides,
 Pythagoras, *q. v.*
 Zacynthus ins., postea Parus, III, 633, 6
 Zæcedenthes, Mucasi f., Parœopolitanus longævus, III,
 609, 1.
 Zageræ, Trogloaytica gens, III, 477, 42
 Zagrus mons in Sittacene, III, 522, 1.

Zagystis in Libya, III, 238, 126.
 Zaleucus Locris Epizephyrii leges scripsit, II, 174, 230;
 filio suo adultero oculum alterum, alterum sibi ipse
 eruit, II, 221, 30.
 Zambranes, Abrahama f., III, 214, 7.
 Zamnes, opp. Æthiopiæ, III, 351, 2. 478, 42.
 Zamolxis, Saturnus Getarum, III, 153, 23
 Zanclei a Samiis ejecti, II, 160, 182.
 Zaras. V. Nazaratus.
 Zariaspa, Bactriana urbs, III, 645, 51.
 Zarinæa, Marmaris Sacarum regis uxor; ejus et Stryangæi
 Medi amores, III, 364, 12.
 Zarmanus-Chegam, e Bargosa Indus, Athenis se cremavit,
 III, 419, 91.
 Zarotis fluv. sinus Persici, III, 476, 39.
 Zeilas, Nicomedis f., Cressam urbem Paphlagoniæ capit
 IV, 385, 12. Nicomedis e priore uxore f., Etazetæ no-
 vercæ machinis Bithynia expulsus ad Armeniorum regem
 fugit. Post mortem patris Bithyniam recuperat auxilio
 Gallorum, III, 537, 22.
 Zelia, Cyzici castellum, IV, 392, 3.
 Zelia, olim Alope, Amazonum sedes, II, 339, 4. Ap. Ze-
 litas tyrannide potitur Nicagoras, IV, 348, 1. Zelia etiam
 Lycia dicitur; Apollo Lycius ibi colitur, III, 599, 68.
 Zelpha, Rachelis ancilla, III, 215, 8.
 Zemarchus, Orientis præfectus, a Justino II ad Dizabulum
 Turcorum regem legatus mittitur (568), IV, 227, 19. Ze-
 marchi iter; quomodo a Turcis exceptus sit; Dizabulum
 contra Persas proficiscentem comitatur; concubinam ab
 eo dono accepit; firmato fœdere, Byzantium redit, Diza-
 buli legatos secum ducens (568), IV, 227 sqq., 20. IV,
 271. Redeunti et per Alanorum terram iter facienti in-
 sidia struuntur, machinante Chosroe rege Persarum,
 IV, 273, 2. IV, 229, 21 sq.
 Zenis Chius, II, 43. Zenis historicus, IV, 530.
 Zeno Eleates a Nearcho tyranno comprehensus, III, 169, 7.
 Ejus placita, IV, 165, 31; dialecticæ inventor, II, 187,
 276. Sec. nonnullos primus dialogos scripsit, II, 187,
 277. III, 579, 15; primus Achille, qui vocatur, syllogismo
 usus est, III, 583, 39. Ejus mors, III, 43, 30.
 Zeno stoicus Stilponem audivit, III, 171, 14. Ejus dicta
 quædam, IV, 165, 30.
 Zeno Rhodius, Sidonius, et alius, historiographi, III, 174.
 Zeno, celeberrimus quidam Isaurus, cujus nomen adoptavit
 Aricmesius, postea Zeno imperator, IV, 139, 2.
 Zeno, vir consularis, Constantinopolis præsidio præfectus,
 deinde Orientalium exercituum dux, Saturnini filiam,
 quam Theodosius imp. Constantio promiserat, Rufo fa-
 miliari in matrimonium dedit, IV, 94. Chrysaphium sibi
 tradi ab imp. postulat, IV, 98, 12 sq. Ejus insidias ve-
 retur Theodosius Min., IV, 98, 14. 613, 199.
 Zeno, Isaurus, olim Tarasicodissa Rusumbladeota, IV,
 135, vel Aricmesius dictus, IV, 139, 2; unde Zenonis
 nomen assumpserit, *ibid.* Priore conjuge amissa, ux-
 orem ducit Ariadnam, Leonis imp. filiam, IV, 135 *b*.
 136 *a*. 139, 2. Per Martinum familiarem certior fit eorum
 quæ Ardaburius contra Leonem machinabatur, IV, 135 *b*.
 In Oriente dux ap. imp. creatur, IV, 136 *a*. 139, 2; cum
 Isauris tumultum Constantinopoli excitat, IV, 616, 206.
 Ejus ex Ariadne filius Leo, quem Leo imp. successorem
 constituit. Leo filius deinde Zenonem patrem imperato-
 rem renuntiat, IV, 136 *a*. Hic, vir imbellis, per Severum
 legatum pacem cum Gensericho Vandalo componit (475),
 IV, 114, 3. Heraclium ducem apud Theuderichum in
 Thracia captivum redimit, IV, 115, 4. Ærarium brevi
 exhaurit largitionibus et negligentia sua, IV, 116, 6.
 Verinæ machinis imperio ejectus (IV, 618, 210), in

- Isauria extorris clade afficitur; in Constantinopolim Is. castellum fugit. Ejus dictum, IV, 118, 9. IV, 136. Denique regnum recuperat operâ Illi et Harmati. Redux filium Harmati Basiliscum Cæsarem creat; ipsum Harmatum postea supplicio affecit, IV, 136. De indole Zenonis judicium. Quietis sub eo vivere Romani potuissent, nisi Sebastiani arbitrato omnia regi passus esset, IV, 118, 9. Filius ejus, puer nequam, immaturus moritur, *ibid.* Zeno denuntiationibus pecuniam corradit, IV, 136. Anno post reditum Illo insidiatur, incassum, IV, 618, 211. IV, 140, 4. Eundem Verinæ insidiis appetitum placare studet, IV, 219, 311, § 3. Verinæ impulsu hortatur Romanos, ut Nepotem in imperium Occid. restituant. Odoacro petenti patriciatus dignitatem tribuit, IV, 119, 10. Cf. IV, 136. Theuderichum, Triarii f., utpote Basilisci tyrannidis auctorem, hostem publicum declarat, re infecta dimittens ejus legatos, qui reconciliationem proponebant, IV, 119, 11. Honorichi legatos amicitiam ac pacem firmam pollicentes excipit liberaliter, IV, 120, 13. Quum Theuderichi, Valamiri f., qui socius Rom. erat, potentia minui videretur, contra vero Theuderichus Triarii f., Romanorum hostis, multas sibi gentes adjungeret, Zeno componere inimicitias studet. Deinde, conditionibus a Triarii filio repudiatis, bellum parat, IV, 121, 14, idque gerendum committit Theudericho Valamiri filio, cui auxiliares copias se suppeditaturum esse pollicetur. At non stat promissis. Quapropter iratus Valamiri filius foedus init cum eo quem debellari imperator jusserat, IV, 121, 15, et per legatos a Zenone agros poscit et stipendia. Similiter Triarii filius præteritorum annorum tributa repetit et affines suos adhuc superstites reddi sibi jubet. Tum Valamiri filium Zeno pollicitationibus adducere tentat, ut foedus illud solvat. Incassum. Igitur copias undique colligit, quas ipse contra hostem educturus est. At mox ad insitam relabitur ignaviam. Hinc militum rebelliones, adeo ut solvere castra Zeno cogatur, IV, 123, 16. Valamiri filio Thraciam vastante, pacem init cum filio Triarii. Pacis conditiones, IV, 124, 17. Valamiri filium a Macedoniæ vastatione precibus avertit, missis Artemidoro et Phoca legatis, IV, 125, 8. Alterum legatum qui cum eo transigat, mittit Adamantium, IV, 126. Interim pars copiarum Theuderichi Valam. a Sabiniano cladem patitur. Quo comperto imperator bellum pace turpi potius ducit, in idque omni vi incumbere duces jubet, IV, 130. Marciani et Procopii rebellio, quam Illi operâ Zeno compescit, IV, 140, 3. 136 b. 619, 211, § 3. Theuderichum Triarii f., qui, audita Marciani seditione, cum exercitu Byzantium profectus erat (verbo tenus ut opem Zenoni ferret, re ipsa ut urbe potiretur), vix imp. donis permovet, ut revertatur, IV, 181, 19. 139, 3. Procopium et Marcianum, ad Theuderichum profugos, exposcit frustra, IV, 131, 19. Illo Verinam tradit, IV, 136. Illum in Oriente militiæ magistrum creat; ubi ille rebellans Leontium imperatorem renuntiat. Zeno contra eum mittit Theuderichum Valam. f., mox autem revocat et contra Odoacrum mittit, IV, 137. 140, 4. Devictos rebelles truncat, IV, 137. Z. nonis mors, V, 141, 5. Ejus frater Longinus, *ib.*
- Zenobia, Palmyrenorum regina. Eam Aurelianus missis legatis hortatur, ut dedat sese, IV, 197, 10. Quid ei regina responderit, III, 664.
- Zenodotium, urbs Osroenæ, prope Nicephorium, III, 587, 2.
- Zenodotus Træzenius, IV, 531.
- Zenonis, Basilisci uxor; ejus cum Harmato commercium, IV, 117, 8. Cum marito perit, IV, 136.
- Zenothemis scriptor, III, 28 a.
- Zephyria, vetus Meli ins. nomen, I, 155, 167 b.
- Zephyrium s. Zephyria, postea Halicarnassus, III, 574, 16.
- Zephyrus ventus, III, 296, 101.
- Zercon Maurusius in aula Attilæ scurra; ab Attila Aetio datus, IV, 92. Ejus forma et fasa, IV, 96, 11.
- Zerovanus, II, 502, 9.
- Zet, Tanita, rex Æg. (dyn. XXIII, 4), II, 592.
- Zetes et Calais ex Hyperboreis Argonautæ, II, 476, 28. II, 48, 42. V. Boreadæ.
- Zethus. Ejus historia, III, 629. IV, 544, 8. Cf. Amphion.
- Zetuma, Æthiopiæ opp., IV, 351, 2.
- Zeugma, Babylonæ, II, præf. XII, 13.
- Zeuxippe, Priami mater, IV, 491, 6.
- Zeuxippus, balneum a Severo Byzantii ædificatum, III, 153, 37.
- Zichus, dignitatis apud Persas nomen, IV, 206, 11. Zichus (Iesdegusnaph, ut vid.) a Chosroe ad Justinum legatus mittitur; in ipso itinere moritur (566), IV, 222, 17.
- Zielas, Bithynus, vir herculeus, III, 600, 74. Nicomedis et Ditzeles f., III, 600, 75; ejus filiam ducit Antiochus Hierax, III, 710, 9. Prusiæ pater, III, 51, 72.
- Zilmissus collis in Thracia, ubi templum Bacchi, III, 244, 251.
- Zintha, cast. in Mediæ et Armeniæ finibus, IV, 189, 14.
- Zipœtes, Bithyniæ regulus, Lysimachi et deinde Seleuci adversarius, Heracleotas incursionibus vexat, III, 532, 10. Patrocleum, Antiochi Soteris ducem, clade afficit, III, 534, 15. Lysimachi ducem alterum occidit, alterum fugavit; ipsum Lysimachum et Antiochum Soterem e regno suo propulsavit; urbem sibi cognominem ad Luperum montem condidit. Ejus ætas. Filii quattuor; ex iis successor Nicomedes, III, 537, 20.
- Zipœtes, frater Nicomedis regis, Thyniacam Thraciam tenens cum Heracleensibus belligerat, III, 535, 17.
- Zipœtium, urbs a Zipœte ad Luperum montem condita, III, 537, 20.
- Zobidæ, gens Carmaniæ finitima, III, 659, 3.
- Zobites, Elius, III, 220, 12.
- Zoilus Amphipolita; Ὀυρηνομάστειξ; ejus scripta, II, 85 a.
- Zonæ orbis terrarum sec. Polybium et Posidonium, III, 277, 68. 283, 71 sq.
- Zophasenim in Phœnicum theologia qui?, III, 565, 2.
- Zopyrus Magnesius (grammaticus), II, 246, 33 a. Zopyri alii, IV, 531, 533.
- Zoroaster, magus, Bactrianorum rex, a Semiramide bello victus, III, 626. Medorum princeps, cui Semiramis regni administrationem committit. Ipse regno potiri studet; bello exorto, Semiramidem vincit, quæ aufugit in Armeniam, III, 627, 2. Zoroastri magi in sacro Persicorum rituum commentario de deo doctrina, III, 572 sq. Ejus præceptum de non contaminando igne, III, 409, 68. Cf. II, 197 not. 502, 9. Zoroastri, Anonacis discipuli, scripta et ætas, III, 53, 79. 80; nominis significatio, II, 90, 5.
- Zoster, Atticæ locus, III, 5, 16. Ibi natus Apollo, IV, 495, 14.
- Zoton, opp. Æthiopiæ, III, 477, 42.
- Zurachi in Arabia, III, 478, 45.
- Zygia, arbor in Pelio monte, II, 261, 60.
- Zygii, gens Pontica, posterii Pelasgorum, III, 639, 15.